Giới thiệu

Giữa thời kỳ Hồng Hoang sơ khai, khi đại kiếp Long Hán đang bước vào giai đoạn khốc liệt nhất, trời đất rung chuyển bởi cuộc tử chiến tranh giành vị thế nhân vật chính của ba tộc Long, Phượng và Kỳ Lân.

Trong bối cảnh máu chảy thành sông, oán khí ngút trời ấy, một biến số kỳ lạ đã xuất hiện.

Đó là Nghiêm Phong – một linh hồn xuyên việt từ thế giới hiện đại, nhập vào thân xác của đoàn Tiên Thiên Linh Hỏa đầu tiên được sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Mang trong mình tư chất thượng thừa nhưng lại biết rõ sự tàn khốc của thế giới Hồng Hoang, Nghiêm Phong chọn cách ẩn nhẫn.

Tuy nhiên, hắn không hề đơn độc.

Đi kèm với hắn là "Thần Cấp Khai Phát Hệ Thống" – một bàn tay vàng đầy bá đạo.

Chỉ cần thiêu đốt thi thể, đánh bại kẻ địch hoặc luyện hóa linh vật, hắn có thể gia tăng độ "khai phát" (phát triển) cho bản thân, từ tu vi, pháp tắc cho đến pháp bảo.

Trong khi tam tộc chém giết lẫn nhau, Nghiêm Phong âm thầm di chuyển khắp chiến trường, dùng ngọn lửa bản mệnh thiêu rụi hàng triệu xác chết đại năng, thu về vô số lợi ích, từ đó tiến hóa bản nguyên thành Thiên Hỏa, nắm giữ cả Không Gian và Thời Gian pháp tắc.

Vận may của Nghiêm Phong không dừng lại ở đó.

Trong quá trình xuyên việt, hắn vô tình chặn được Hỗn Độn Châu – một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo vốn phải ẩn nấp thiên cơ, biến

nó thành vật trong tay.

Sau khi đại kiếp kết thúc, Nghiêm Phong hóa hình thành một thiếu niên tuấn mỹ, tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, hoa khai thập nhị phẩm (mười hai phẩm), vượt xa cả Đạo Tổ Hồng Quân.

Hắn chiếm cứ Tam Tiên Đảo (Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng) làm đạo trường, thu phục Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên và vô số tiên thiên linh căn như Hoàng Trung Lý, Tam Quang Thần Thủy.

Khi Hồng Quân thành Thánh và mở Tử Tiêu Cung giảng đạo, Nghiêm Phong bắt đầu lộ rõ nanh vuốt của một kẻ "nghịch thiên".

Tại Tử Tiêu Cung, hắn không ngần ngại ra tay đánh bay Côn Bằng để chiếm đoạt bồ đoàn thánh vị, rồi lại "nhường" ghế cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề để đổi lấy một món nợ nhân quả khổng lồ, ép Tây phương nhị thánh phải lập lời thề Thiên Đạo trả nợ bằng linh bảo.

Hành động này không chỉ giúp hắn thu về những pháp bảo đỉnh cấp như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hay Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ mà còn khiến hắn trở thành cái gai trong mắt của chư vị đại năng như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không đi theo con đường trảm tam thi hay công đức thành thánh như Hồng Quân sắp đặt, Nghiêm Phong quyết tâm đi theo con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tự do tự tại.

Hắn không ngán ngại bất kỳ thế lực nào.

Hắn thu nhận Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng làm đệ tử, liên kết với Vu Tộc, và đặc biệt là nên duyên đạo lữ cùng Hậu Thổ – Tổ Vu nhân hậu nhất.

Mối lương duyên này khiến Vu Tộc trở thành đồng minh vững chắc của hắn trong cuộc đối đầu với Yêu Tộc Thiên Đình do Đế Tuấn lập nên.

Cốt truyện càng trở nên kịch tính khi Nghiêm Phong bắt đầu hành trình "sưu tầm" pháp bảo để thực hiện một tham vọng điên rồ: dung hợp các đài sen và ngũ phương kỳ để phục hồi Hỗn Độn Thanh Liên – chí bảo đã bị hủy diệt khi khai thiên.

Hắn không từ thủ đoạn, từ việc cướp Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà Lão Tổ, trấn áp Đông Vương Công cướp Long Đầu Trượng, cho đến việc khiêu khích Tam Thanh để đoạt lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ từ tay Nguyên Thủy.

Đỉnh điểm của sự bá đạo là khi Nghiêm Phong không chỉ cướp đi cơ duyên của Đế Tuấn mà còn "cướp" luôn cả vợ tương lai của Yêu Hoàng là Hi Hòa và Thường Hi (hai nữ thần Thái Âm), nạp vào hậu cung của mình.

Với sự trợ giúp của hệ thống và các Hỗn Độn Chí Bảo, Nghiêm Phong từng bước áp đảo các Thánh nhân thiên định, thay đổi hoàn toàn cục diện Hồng Hoang, biến những kiếp nạn kinh thiên động địa trở thành sân khấu để hắn phô diễn sức mạnh và sự ngông cuồng của mình.

Câu chuyện là hành trình của một ngọn lửa nhỏ bé vươn lên thành chúa tể, đốt cháy mọi quy tắc và định mệnh của Thiên Đạo.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 95: Một đêm đàm thoại nữa.

Chương 819

Chương 820

Chương 97: Tiểu Manh Thú bị bắt.

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 1

"Giết a!" "Mọi người xông lên, sau hôm nay, Long tộc chúng ta sẽ trở thành nhân vật chính duy nhất của đất trời." "Hỡi các lang nhi Kỳ Lân tộc, hãy cho Long tộc thấy sự lợi hại của chúng ta." Thế giới Hồng Hoang, Vô Lượng Lượng Kiếp lần thứ nhất đang diễn ra.

Cả đất trời đều tràn ngập sát khí.

Ba tộc Kỳ Lân, Long, Phượng đang quyết đấu sinh tử, tộc nào cũng muốn trở thành nhân vật chính duy nhất của thiên địa.

Trận chiến đã đến thời khắc mấu chốt nhất, số người chết của ba tộc không biết đã bao nhiêu, dù dùng đơn vị trăm vạn cũng khó mà đếm xuể.

Điều mà cả ba tộc không hề hay biết, chính là trong lúc giao chiến, một ngọn lửa quỷ dị đang thiêu đốt thi thể của các tộc nhân.

"Đinh, thiêu đốt một thi thể Kim Tiên, ngẫu nhiên ban thưởng 0.2% tiến độ tu vi hiện tại." "Đinh, thiêu đốt một thi thể Thái Ất Kim Tiên, ngẫu nhiên ban thưởng 1% tiến độ tu luyện giai đoạn hai của Hỏa Chi Pháp Tắc." "Đinh, thiêu đốt một thi thể Đại La Kim Tiên, ngẫu nhiên ban thưởng 0.8% tiến độ tu luyện giai đoạn một của Không Gian Pháp Tắc." từng tiếng thông báo không ngừng vang lên bên tai Nghiêm Phong.

"Phát tài rồi, phát tài rồi, quả nhiên nguy cơ và kỳ ngộ luôn song hành, chỉ cần cẩn thận một chút, các loại phần thưởng nhận đến mỏi tay a." Nghiêm Phong nội tâm vô cùng phấn khích.

Mặc dù bây giờ hắn chỉ là một ngọn lửa, chưa thể hóa hình, nhưng từ ngọn lửa không ngừng nhảy múa có thể thấy được tâm trạng của hắn đang cực kỳ sảng khoái.

“Đáng tiếc đều là thi thể, nếu không chỉ cần còn một hơi thở, phần thưởng ta nhận được sẽ tăng gấp bội.

Nhưng thôi, nhiều thi thể như vậy cũng đủ cho ta thiêu đốt rồi.” Nghiêm Phong có chút tiếc nuối ‘nhìn’ qua những xác chết la liệt trên mặt đất.

Nghiêm Phong là một người xuyên việt, chỉ ngủ một giấc rồi không hiểu sao lại đến thế giới Hồng Hoang, trở thành ngọn Tiên Thiên Linh Hỏa đầu tiên từ khi khai thiên.

Luận về tư chất thì phi thường tốt.

Nhưng trong lòng Nghiêm Phong, đó chỉ là so với bên trên thì không đủ, so với bên dưới thì có thừa.

So với những đại lão Hồng Hoang như Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu, Nghiêm Phong không thể sánh bằng.

Ngay cả Yêu Hoàng Đế Tuấn hay Trấn Nguyên Tử, hắn cũng không bì kịp.

May mắn thay, sau khi xuyên việt, hắn mang theo một Hệ thống Khai Phá Thần Cấp.

Chỉ cần giết, đánh bại kẻ địch hoặc thiêu đốt những thứ có linh khí là có thể ngẫu nhiên nhận được phần trăm khai phá.

Lúc này, Nghiêm Phong đã thiêu đốt mấy chục vạn thi thể.

Để không thu hút sự chú ý của các đại lão, hắn đều tiến hành một cách lặng lẽ, không dám gây ra động tĩnh lớn.

Sau khi thiêu đốt mấy chục vạn thi thể, Nghiêm Phong quyết định dừng lại, bởi vì tiếp theo sẽ là trận quyết chiến thật sự.

Nơi đây sẽ trở thành chiến trường chính, La Hầu, Hồng Quân, cùng những Hỗn Độn Thần Ma còn sống sót từ thời Hỗn Độn sẽ tiến

hành một trận đại chiến.

Với tu vi hiện tại của Nghiêm Phong, chỉ một luồng dư chấn có lẽ cũng không chịu nổi.

Vì vậy, hắn định đợi sau đại chiến rồi mới thu hoạch tiếp.

“Hệ thống, kiểm tra giao diện thuộc tính của ta.” “Đinh, giao diện thuộc tính đã được mở.” * **Tên:** Nghiêm Phong * **Tu vi:** Thái Ất Kim Tiên (68.4%) * **Căn cước:** Tiên Thiên Đệ Nhất Hỏa Linh (Độ khai phá 96.5%) * **Pháp tắc:** * Hỏa Chi Pháp Tắc - Giai đoạn 2 - Thái Dương Chân Hỏa (Độ khai phá 43.4%) * Không Gian Pháp Tắc - Giai đoạn 1 - Không Gian Na Di (Độ khai phá 59.4%) * Thời Gian Pháp Tắc - Giai đoạn 1 - Thời Gian Gia Tốc (Độ khai phá 32.7%) * **Pháp bảo:** * Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Hỏa Linh Châu (Luyện hóa 60.6%, Tiến hóa 78.6%) * Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn Châu (Luyện hóa 9.4%) * **Năng lực:** * Hỏa Độn Chi Thuật (Độ khai phá 17.6%) * Liệt Diễm Phần Thiên (Độ khai phá 8.1%) * **Tổng hợp thực lực:** Đại La Kim Tiên sơ kỳ bình thường không phải là đối thủ.

Nghiêm Phong hài lòng nhìn vào bảng thuộc tính.

Căn nguyên Tiên Thiên Đệ Nhất Hỏa Linh tuy hiện tại có hơi kém, không bì được với đám người Đế Tuấn, nhưng chỉ cần đợi độ khai phá đạt 100%, căn nguyên sẽ tiến hóa.

Sau khi tiến hóa, chỉ cần không ngừng khai phá, hắn có thể sánh ngang với căn nguyên của Đế Tuấn, Tam Thanh.

Vốn là Tiên Thiên Đệ Nhất Hỏa Linh, nên hắn tự mang theo Hỏa Chi Pháp Tắc.

Chỉ không biết có phải vì quan hệ xuyên việt hay không mà hắn còn có cả Không Gian Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc.

Phải biết, "Không gian vi vương, thời gian vi tôn", trong ba ngàn đại đạo, thời gian và không gian đều có thể xếp vào top năm.

Trung phẩm Tiên Thiên linh bảo Hỏa Linh Châu là bạn sinh linh bảo của Nghiêm Phong.

Là bạn sinh linh bảo, Hỏa Linh Châu có thể không ngừng tiến hóa.

Điểm này ngay cả Hỗn Độn Châu cũng không có ưu thế bằng.

Một khi không ngừng tiến hóa, Hỏa Linh Châu có thể từ trung phẩm Tiên Thiên linh bảo tiến hóa thành thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Những độ khai phá này, mỗi khi tăng lên 10%, uy lực sẽ tăng thêm một chút.

Ví dụ như độ khai phá luyện hóa Hỗn Độn Châu hiện tại là 9.4%, nếu đánh ra có uy lực là 10.

Vậy thì khi độ khai phá đạt 10%, dùng cùng một lượng pháp lực đánh ra, uy lực sẽ là 12 hoặc 13.

Theo độ khai phá luyện hóa không ngừng tăng lên, sức mạnh Hỗn Độn Châu mà Nghiêm Phong có thể sử dụng cũng càng nhiều.

Nghiêm Phong cũng vô cùng may mắn, lúc xuyên việt vừa hay va phải Hỗn Độn Châu đang bỏ trốn.

Có lẽ vì Hệ thống Khai Phá Thần Cấp tồn tại ở đẳng cấp cao hơn Hỗn Độn Châu, nên Hỗn Độn Châu trực tiếp bị hệ thống chặn lại, trở thành pháp bảo của hắn.

Đáng tiếc, Hỗn Độn Châu tuy bị chặn lại nhưng không thể trở thành bạn sinh linh bảo.

Nếu không Nghiêm Phong đã có hai bạn sinh linh bảo, cũng có nghĩa là có hai pháp bảo có thể không ngừng thăng cấp.

“Ha ha... lũ ngốc ba tộc, bây giờ đến lượt Ma Tổ La Hầu ta xuất trận rồi.” Trong lúc Nghiêm Phong đang xem thuộc tính, Ma Tổ La Hầu, kẻ đã giễu cợt ba tộc từ trên đỉnh đầu hắn, cuối cùng cũng ra tay.

Điều này khiến Nghiêm Phong thầm thấy may mắn vì đã không tiếp tục thiêu đốt thi thể.

Sau đó, Nghiêm Phong dựa vào khả năng ẩn mình của Hỗn Độn Châu, lặng lẽ rời khỏi chiến trường chính, đứng ở vùng rìa xa xa quan sát.

Bởi vì hắn còn muốn thu thập thi thể của các cao thủ đệ nhất, cũng là tộc trưởng của ba tộc nữa.

Thiêu đốt thi thể Chuẩn Thánh, chắc hẳn có thể nhận được rất nhiều độ khai phá.

“La Hầu, đừng có ngông cuồng, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì.” “Hừ, Hồng Quân, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, ba người các ngươi hôm nay chắc chắn sẽ thất bại, chỉ có ta mới có thể chứng đạo thành Thánh.” La Hầu khinh thường liếc nhìn ba vị Hỗn Độn Thần Ma cùng thời kỳ Hỗn Độn còn sống sót.

Có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hộ thân, lại có Tru Tiên Tứ Kiếm cùng trận đồ, ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ đáng tiếc, La Hầu đã tính sót một người, chính là Dương Mi Đại Tiên, bản thể là Không Gian Dương Liễu Thụ.

Cuối cùng, dưới sự tự bạo của Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, La Hầu ôm hận mà chết dưới tay bốn người liên thủ.

Dương Mi không màng đến những pháp bảo đó, nên cuối cùng Tru Tiên Tứ Kiếm, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ toàn bộ rơi vào tay Hồng Quân.

Ở nơi xa, Nghiêm Phong nhìn mà hai mắt nóng rực, đó tương đương với ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo a.

Phải biết Tru Tiên Tứ Kiếm kết hợp với trận đồ, uy lực công kích còn mạnh hơn cả Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

Theo cái chết của La Hầu, cảnh tượng tàn sát của ba tộc cũng lắng xuống.

Đặc biệt là tộc trưởng của Long, Phượng, Kỳ Lân, họ càng hiểu rõ vì trận chiến này mà ba tộc đã gánh lấy nghiệp lực khổng lồ vô cùng.

Chương 2

Cuối cùng, cả ba tộc đều rút khỏi vũ đài lịch sử, Long tộc trấn áp Tứ Hải, Phượng tộc trấn áp Hỏa Sơn, Kỳ Lân tộc hóa thành thú cát tường.

"Tiếc quá, tiếc quá, thi thể của ba vị tộc trưởng lại không còn." Nghiêm Phong nhìn thân thể ba vị tộc trưởng tan biến giữa đất trời, tiếc nuối lắc đầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại hướng ánh mắt về phía Ma Tổ La Hầu.

Tuy không còn thi thể của ba vị tộc trưởng, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ cũng đã tự bạo, nhưng thi thể của Ma Tổ La Hầu lại được giữ lại.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong không chút do dự xông lên, ừm, tuy chỉ là một ngọn lửa.

Nhưng không sao, căn nguyên càng lợi hại, hóa hình càng muộn, Nghiêm Phong cũng là Hỏa Linh đầu tiên giữa đất trời, cho nên hóa hình tự nhiên phải muộn hơn người khác rất nhiều.

Căn nguyên của hắn sắp có thể tiến hóa rồi, đến lúc đó e rằng cần đạt tới Đại La Kim Tiên mới có thể hóa hình hoàn toàn.

Bản thể Nghiêm Phong trực tiếp lao vào người La Hầu, sau đó bắt đầu thiêu đốt.

"Đinh, thiêu đốt thi thể Chuẩn Thánh đỉnh phong Ma Tổ La Hầu, ngẫu nhiên ban thưởng 32% Độ khai phá Căn nguyên." "Đinh, Độ khai phá Căn nguyên của ngươi đã đạt 100%, bắt đầu tiến hóa." "Đinh, Căn nguyên của ngươi từ Tiên Thiên Đệ Nhất Hỏa Linh tiến hóa

thành Tiên Thiên Đệ Nhất Thiên Hỏa." "Đinh, Tiên Thiên Đệ Nhất Thiên Hỏa hiện tại có Độ khai phá 26.5%." Sau khi thiêu đốt thi thể Ma Tổ La Hầu, Nghiêm Phong ngẫu nhiên nhận được độ khai phá căn nguyên.

Lập tức, ngọn lửa bên ngoài của hắn bắt đầu xảy ra biến hóa.

Từ ngọn lửa màu cam vàng ban đầu biến thành màu đỏ sẫm, hình thái của ngọn lửa cũng trở nên to lớn hơn.

Bất kể là uy lực hay nhiệt độ đều tăng lên không ít.

Và vì độ khai phá trực tiếp tăng lên 26%, tương đương với việc được cường hóa thêm hai lần.

Bây giờ, căn nguyên của Nghiêm Phong có thể nói là không hề thua kém Đế Tuấn, Thái Nhất.

Cũng chỉ đứng sau Tam Thanh mà thôi.

Tin rằng chỉ cần độ khai phá tăng thêm vài chục điểm nữa, việc vượt qua Tam Thanh cũng không phải là chuyện khó.

Khi độ khai phá giai đoạn hai đạt 100%, nó sẽ tiến hóa thành Tiên Thiên Đệ Nhất Hỗn Độn Thần Hỏa, đó là tầng thứ đã vượt qua Hỗn Độn Thần Ma, cùng loại căn nguyên với Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa.

Sau khi thiêu đốt xong thi thể Ma Tổ La Hầu, Nghiêm Phong hướng mục tiêu xuống mặt đất bên dưới.

Hắn phát hiện thi thể của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều đã bị tộc nhân của họ thu đi.

Còn lại chỉ là những yêu ma phụ thuộc vào ba tộc.

"Lũ tẩu thú, phi cầm này cũng không thể lãng phí, nơi này cũng không có ai, vừa khéo có thể âm thầm phát đại tài." Nghiêm Phong

nhìn xung quanh, phát hiện tất cả mọi người đều đã về nhà liếm láp vết thương, hắn cười hắc hắc, khống chế bản thể, từ từ đáp xuống những thi thể đó.

Tuy tu vi của những kẻ này không cao, nhưng ruồi muỗi tuy nhỏ cũng là thịt a.

Cứ như vậy, một năm trôi qua, trăm năm trôi qua, vạn năm trôi qua, cũng không biết đã qua bao lâu, Nghiêm Phong cuối cùng đã luyện hóa toàn bộ thi thể của những kẻ phụ thuộc vào ba tộc.

"Đinh, thiêu đốt một thi thể Đại La Kim Tiên, ngẫu nhiên ban thưởng 2.6% Độ khai phá tu vi." "Đinh, chúc mừng Độ khai phá Thái Ất Kim Tiên đạt 100%, có lựa chọn tấn cấp không?" Bao nhiêu năm qua thiêu đốt không ít thi thể, các loại độ khai phá đều có những bước tiến khác nhau, lần này tu vi của Nghiêm Phong cuối cùng cũng nghênh đón thời khắc tấn cấp.

"Đinh, chúc mừng Độ khai phá Thái Ất Kim Tiên đạt 100%, có lựa chọn tấn cấp không?" "Tấn cấp." Không chút do dự, Nghiêm Phong đương nhiên muốn tấn cấp Đại La Kim Tiên.

"Đinh, bắt đầu tấn cấp, đồng thời túc chủ sắp hóa hình, xin chú ý lôi kiếp." Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, trên đỉnh đầu Nghiêm Phong lập tức bắt đầu ngưng tụ một đám mây kiếp khổng lồ.

Hóa hình thiên kiếp.

Cùng lúc đó, tam hoa trên đỉnh đầu Nghiêm Phong bắt đầu ngưng tụ.

Tấn thăng Đại La Kim Tiên, có câu "hoa khai cửu phẩm".

Nhưng Nghiêm Phong biết, hoa khai thập nhị phẩm mới là viên mãn.

Hồng Quân Lão Tổ cũng chỉ đạt hoa khai cửu phẩm.

Nhất phẩm... nhị phẩm... tam phẩm... lục phẩm... thất phẩm...

Rất nhanh, Nghiêm Phong dựa vào tư chất của mình đã đạt tới cảnh giới hoa khai thất phẩm.

Nhưng Nghiêm Phong không hài lòng với thành tựu này, vì vậy ánh mắt hắn dán chặt vào lôi kiếp trên bầu trời.

Lôi kiếp cũng có năng lượng.

Vì vậy, Nghiêm Phong trong trạng thái ngọn lửa không chút do dự bay vút lên trời, đâm thẳng vào trong đám mây kiếp.

"Xẹt xẹt xẹt... rầm rầm..." Lôi và hỏa va chạm, lập tức phát ra từng tiếng nổ vang.

Chương 3

"Chết tiệt, mẹ nó chứ, lão tử chỉ là một ngọn lửa mà cũng cảm thấy đau đớn sao." Sau khi xông vào đám mây kiếp, Nghiêm Phong lập tức ngơ ngác, bao nhiêu năm nay chưa từng cảm nhận đau đớn, hắn đã sắp quên mất cảm giác đó rồi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý đến những chuyện này, hắn bắt đầu dùng toàn lực thiêu đốt toàn bộ đám mây kiếp.

Theo quá trình thiêu đốt không ngừng, bên tai Nghiêm Phong liên tục vang lên tiếng thông báo.

"Đinh, thiêu đốt lôi kiếp, vì túc chủ đang trong quá trình ngưng tụ tam hoa, phần thưởng ngẫu nhiên bị hủy bỏ, đổi thành cung cấp năng lượng cho túc chủ ngưng tụ tam hoa." "Đinh, thiêu đốt lôi kiếp, vì túc chủ đang trong quá trình ngưng tụ tam hoa, phần thưởng ngẫu nhiên bị hủy bỏ, đổi thành cung cấp năng lượng cho túc chủ ngưng tụ tam hoa." "Đinh, thiêu đốt lôi kiếp, vì túc chủ đang trong quá trình ngưng tụ tam hoa, phần thưởng ngẫu nhiên bị hủy bỏ, đổi thành cung cấp năng lượng cho túc chủ ngưng tụ tam hoa." Mỗi một tiếng thông báo vang lên, Nghiêm Phong cảm thấy phẩm chất của tam hoa đang không ngừng tăng lên.

Bát phẩm... cửu phẩm... thập phẩm...

"Đinh, thiêu đốt lôi kiếp, vì túc chủ đang trong quá trình ngưng tụ tam hoa, phần thưởng ngẫu nhiên bị hủy bỏ, đổi thành cung cấp năng lượng nâng cao phẩm chất tam hoa cho túc chủ." Khi toàn bộ lôi kiếp bị thiêu đốt sạch sẽ, tam hoa của Nghiêm Phong cuối cùng đã đạt đến thập nhị phẩm.

Cùng lúc đó, ở trung tâm tam hoa, một viên Đại La Đạo Quả cũng

nở rộ.

“Ha ha ha... từ nay ta Nghiêm Phong bước vào Đại La chi cảnh, mệnh ta do ta không do trời.” Khi hoa khai thập nhị phẩm, bản thể ngọn lửa của Nghiêm Phong đột nhiên bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Cuối cùng hóa thành một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, trên trán có một ấn ký ngọn lửa màu đỏ thỉnh thoảng lóe lên, trông vô cùng sống động.

“Cuối cùng cũng hóa hình thành công, tu vi cũng triệt để tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.” Cảm nhận được pháp lực hùng dũng cuộn trào trong cơ thể, Nghiêm Phong tự tin tràn đầy.

Ở Hồng Hoang này, cuối cùng hắn cũng có sức mạnh tự vệ.

Trong thời kỳ này, chỉ cần không chọc vào những Hỗn Độn Thần Ma như Hồng Quân, về cơ bản hắn có thể đi ngang.

“Hệ thống, kiểm tra giao diện thuộc tính của ta.” “Đinh, giao diện thuộc tính đã được mở.” * **Tu vi:** Đại La Kim Tiên (0.1%) * **Căn cước:** Tiên Thiên Đệ Nhất Thiên Hỏa (Độ khai phá 0.1%) * **Pháp tắc:** * Hỏa Chi Pháp Tắc - Giai đoạn 2 - Thái Dương Chân Hỏa (Độ khai phá 69.6%) * Không Gian Pháp Tắc - Giai đoạn 1 - Không Gian Na Di (Độ khai phá 76.1%) * Thời Gian Pháp Tắc - Giai đoạn 1 - Thời Gian Gia Tốc (Độ khai phá 49.5%) * **Pháp bảo:** * Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Hỏa Linh Châu (Luyện hóa 80.4%, Tiến hóa 96.7%) * Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn Châu (Luyện hóa 18.4%) * **Năng lực:** * Hỏa Độn Chi Thuật (Độ khai phá 29.3%) * Liệt Diễm Phần Thiên (Độ khai phá 19.6%) * **Tổng hợp thực lực:** Đại La Kim Tiên bình thường không phải là đối thủ, trừ khi tìm chết đối đầu với Đại La Kim Tiên đỉnh phong cầm Tiên Thiên Chí Bảo.

Tiến độ tu vi, 0.1% đến 29.9% là Đại La Kim Tiên sơ kỳ. 30% đến 59.9% là Đại La Kim Tiên trung kỳ. 60% đến 89.9% là Đại La Kim

Tiên hậu kỳ. 90% đến 99.9% là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Sau 100%, bắt đầu tấn cấp Chuẩn Thánh.

Nhìn đánh giá của hệ thống, Nghiêm Phong lập tức lòng tin mười phần.

Đại La đỉnh phong cầm Tiên Thiên Chí Bảo hiện nay?

Xin lỗi, bây giờ trừ hai kẻ chuẩn bị chứng đạo là Hồng Quân và Dương Mi ra, ta thật sự không sợ ai khác.

Trong thời kỳ Hồng Hoang này, người có Tiên Thiên Chí Bảo cũng chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất trên Thái Dương Tinh.

Lúc này, Nghiêm Phong dám khẳng định Đông Hoàng Thái Nhất chưa có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

E rằng Tam Thanh lúc này cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi.

Cho nên bây giờ hắn có thể ra ngoài thu thập linh bảo, ngồi chờ Hồng Quân thành Thánh.

Trước khi đi, Nghiêm Phong nhìn sâu một cái vào nơi từng là chiến trường của ba tộc.

Vì có nhiều người tự bạo, cả khu vực này linh khí mỏng manh.

"Chẳng trách sau này hai vị ở phương Tây ngày nào cũng chạy sang phương Đông kiếm chác, linh khí trời đất ở phương Tây bây giờ so với trước đây yếu đi không chỉ trăm lần.

May mà ta không cần thiết phải dựa vào linh khí, cứ đánh quái, nhận độ khai phá, tu vi và năng lực chẳng phải cứ vèo vèo đi lên sao." Nghiêm Phong nhìn phương Tây lần cuối, sau đó không chút do dự độn thuật về phía Đông.

Trên bầu trời, một vệt lửa xẹt qua, cuối cùng vệt lửa hóa thành

một thiếu niên tuấn tú.

"Linh khí phương Đông quả thật không phải phương Tây có thể so sánh." Cảm nhận linh khí của đại địa phương Đông, Nghiêm Phong khẽ mỉm cười.

Sau đó, hắn xác định phương hướng Đông Hải rồi lại hóa thành một vệt lửa bay đi.

Không sai, mục tiêu lần này của hắn chính là Tam Tiên Đảo bên cạnh Đông Hải.

Nghiêm Phong đã đến Hồng Hoang, tự nhiên cần có một đạo trường, Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng, ba hòn đảo tiên do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành này tự nhiên là nơi thích hợp nhất với hắn.

Về việc có tìm được hay không, Nghiêm Phong một chút cũng không lo lắng.

Bởi vì có Hỗn Độn Châu bên người, việc tìm kiếm Tam Tiên Đảo dễ như trở bàn tay.

Trăm năm sau, khi Nghiêm Phong gần như đã tìm khắp Đông Hải, cuối cùng hắn cũng tìm thấy Tam Tiên Đảo.

"Thật là vất vả, ta suýt nữa đã tưởng không tìm thấy rồi." Nhìn hòn đảo trước mắt, Nghiêm Phong thầm mừng vì có Hỗn Độn Châu bên mình.

"Không hổ là hòn đảo bị Thiên Đạo che giấu, nếu không có Hỗn Độn Châu, e rằng cũng chỉ có thể đợi đến lúc nó nên xuất thế mới bị người ta phát hiện." Nghiêm Phong lên đảo Bồng Lai, nhìn cảnh sắc còn mỹ lệ hơn cả đại địa Hồng Hoang, không khỏi hài lòng gật gù.

Chương 4

Nơi như thế này mới xứng làm đạo trường của hắn.

"..." Khi Nghiêm Phong đến vị trí trung tâm đảo Bồng Lai, hắn lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy ở vị trí trung tâm đảo có một hồ nước, giữa hồ là một tòa sen đài mười hai phẩm màu xanh đang xoay tròn.

"...Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!!!" Nghiêm Phong kinh ngạc, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không phải ở trên Bất Chu Sơn sao?

Sau đó bị Hồng Quân và Tam Thanh phát hiện, cuối cùng hóa thành ba món pháp bảo, cũng là pháp bảo thành đạo của Tam Thanh.

Nhưng bây giờ sao lại xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ sự xuất hiện của hắn đã làm thay đổi Hồng Hoang một cách tinh vi?

Nhưng không quan tâm nữa, đã có bảo bối tốt, tự nhiên không thể bỏ qua.

Về phần Tam Thanh không có pháp bảo và sau này điển cố "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam giáo nguyên lai nhất gia" biến mất, có liên quan gì đến Nghiêm Phong chứ.

"Đến đây cho ta." Nghiêm Phong vung tay, khống chế pháp lực hút Tạo Hóa Thanh Liên vào tay, sau đó bắt đầu luyện hóa sơ bộ.

Trăm năm sau.

"Đinh, chúc mừng túc chủ luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, độ khai phá hiện tại 1%." "Ha ha, quả

nhiên không hổ là thứ bị Thiên Đạo không dung, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này lại là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo." Mặc dù Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đều do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Nhưng Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không giống ba món còn lại.

Ba tòa sen đài mười hai phẩm kia đều là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Còn Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thì là Tiên Thiên Chí Bảo thực thụ.

Sau khi luyện hóa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Nghiêm Phong cũng biết được công dụng của nó.

Không chỉ có sức phòng ngự vô song sánh ngang với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, mà còn có Tạo Hóa Chi Lực sinh sôi không ngừng cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu bị thương nặng, chỉ cần ngồi trên đài sen là có thể không ngừng hồi phục thương thế.

"Không hổ là Tạo Hóa Thanh Liên, quả thật kỳ diệu vô cùng." Nghiêm Phong vui vẻ thu Tạo Hóa Thanh Liên vào trong cơ thể, sau đó nhìn về phía hồ nước.

"Không ngờ hồ nước này cũng có lai lịch, là Tam Quang Thần Thủy." Sau khi thu Tạo Hóa Thanh Liên, Nghiêm Phong phát hiện hồ nước cũng không đơn giản.

Nhưng hắn không thu lấy, định xây dựng đạo trường ở đây, sau đó bao bọc Tam Quang Thần Thủy lại, dùng làm ao nuôi cá.

Ừm, ý tưởng của Nghiêm Phong, không thể không nói, nếu các tu

sĩ trên đại địa Hồng Hoang biết hắn định dùng một hồ Tam Quang Thần Thủy làm ao nuôi cá, liệu có ghen tị đến phát điên không?

Xem xong đảo Bồng Lai, Nghiêm Phong lại đến đảo Phương Trượng xem xét, phát hiện không có thứ gì tốt.

Nhưng hắn cũng không thất vọng, dù sao đã có Tam Quang Thần Thủy và Tiên Thiên Chí Bảo Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, hắn đã rất mãn nguyện.

Chỉ đến khi Nghiêm Phong lên đảo Doanh Châu, hắn lại vui như mở cờ trong bụng.

Bởi vì ở đây, hắn lại phát hiện một bảo bối tốt, hoa nở hình dạng như hoa sen, quả hình dạng như hạt châu, không chỉ vậy, trên hoa quả của nó đều có hai chữ "Hoàng Trung".

Không sai, chính là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn, Hoàng Trung Lý.

Lúc này trên cây Hoàng Trung Lý đang treo chín quả căng mọng.

Tương truyền Hoàng Trung Lý vạn năm mới ra hoa, vạn năm mới kết quả, lại vạn năm mới chín, mỗi lần chỉ có chín quả.

So với Bàn Đào, Hoàng Trung Lý vô ý càng thêm trân quý.

Dù sao Bàn Đào lợi hại nhất cũng chỉ 9000 năm mới chín, so với Hoàng Trung Lý căn bản không thể bì được.

Nghiêm Phong thấy chín quả trên cây Hoàng Trung Lý, vung tay thu lấy, rồi lấy một quả bỏ vào miệng nếm thử.

"Ừm, vị rất ngon, Hoàng Trung Lý đối với Đại La Kim Tiên như chúng ta cũng có chút tác dụng." Sau khi ăn Hoàng Trung Lý, Nghiêm Phong bất ngờ phát hiện hiệu quả của nó tốt đến lạ thường.

Ở cấp bậc này mà vẫn có thể tăng thêm một chút pháp lực.

Nếu là Đại La Kim Tiên khác, muốn tăng thêm chút pháp lực đó, ít nhất cũng cần ngàn năm thời gian.

Sau khi hái quả Hoàng Trung Lý, Nghiêm Phong lại vung tay, mang cả cây Hoàng Trung Lý đi.

Hắn chuẩn bị di thực cây Hoàng Trung Lý bên cạnh Tam Quang Thần Thủy, cũng là trong đạo trường của mình.

Thứ quý giá như vậy, tự mình coi giữ vẫn tốt hơn.

Lỡ sau này có kẻ không biết xấu hổ nào chạy tới nói một câu, "Đạo hữu, Hoàng Trung Lý này có duyên với phương Tây của ta", rồi làm một trận thì phiền.

Sau khi thu cả cây Hoàng Trung Lý, Nghiêm Phong lại phát hiện đất dưới gốc cây là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Vận khí này cũng không còn gì để nói, toàn là mua một tặng một, chẳng lẽ khí vận của ta vô địch đến vậy sao." Tâm trạng vui vẻ, Nghiêm Phong không nhịn được lẩm bẩm.

Sau đó hắn quay về đảo Bồng Lai, bắt đầu xây dựng cung điện của mình.

Chương 5

Một năm sau, nhìn cung điện mình tạo ra, Nghiêm Phong hài lòng gật gù.

Cả tòa cung điện trông phú lệ đường hoàng, các loại vật liệu đều là vật Tiên Thiên, vật Hậu Thiên đỉnh cấp.

Đây đều là những thứ Nghiêm Phong thu thập được trên đường đi tìm Tam Tiên Đảo.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã xây dựng đạo trường của mình, độ khai phá đạo trường hiện tại 1%." Khi Nghiêm Phong xây xong cung điện, hệ thống hiện lên thông báo, khiến hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ đạo trường cũng có thể tiến hành khai phá.

"Hệ thống, khai phá đạo trường có lợi ích gì không?" Nghiêm Phong không ngại hỏi.

"Đinh, sau khi độ khai phá giai đoạn một của đạo trường đạt 100%, linh khí của cả Tam Tiên Đảo sẽ tăng lên mười lần, và vĩnh viễn không bị thoái hóa từ Tiên Thiên linh khí thành Hậu Thiên linh khí.

Về phần khai phá giai đoạn hai, đợi túc chủ hoàn thành giai đoạn một rồi hãy nói." Giọng nói máy móc của hệ thống vang lên.

Điều này khiến Nghiêm Phong tâm trạng vô cùng tốt, bất kể là linh khí tăng mười lần hay Tiên Thiên linh khí không bị thoái hóa thành Hậu Thiên linh khí, đều khiến hắn vui mừng như điên.

Phải biết, sau trận chiến Yêu tộc, toàn bộ đại địa Hồng Hoang, Tiên Thiên linh khí đều biến mất, biến thành Hậu Thiên linh khí.

Bây giờ có khai phá đạo trường, không cần lo lắng linh khí của

Tam Tiên Đảo sẽ biến thành Hậu Thiên linh khí nữa.

Đây có thể coi là một niềm vui bất ngờ.

Cung điện đã xây xong, Nghiêm Phong chuẩn bị an tâm tĩnh tâm luyện hóa pháp bảo.

Tuy có thể dựa vào độ khai phá để nâng cấp, nhưng hiện tại Tam Tộc tranh bá mới qua đi không lâu, những đại lão Hồng Hoang sắp xuất hiện có lẽ cũng vừa mới hóa hình không lâu.

Chắc họ đều đang ở trong đạo trường của mình luận đạo hoặc nâng cao tu vi.

Nghiêm Phong không lấy ra Hỗn Độn Châu và Hỏa Linh Châu để luyện hóa, mà lấy ra Tạo Hóa Thanh Liên mới nhận được.

Một năm trôi qua, trăm năm trôi qua, vạn năm trôi qua.

Cũng không biết đã bao lâu, tóm lại là khi Nghiêm Phong nâng độ khai phá luyện hóa Tạo Hóa Thanh Liên lên 10%.

"Ầm ầm!" Đột nhiên một tiếng nổ lớn từ sâu trong Hỗn Độn truyền ra, ngay sau đó tiếng nổ vang vọng khắp Hồng Hoang, đi kèm với tiếng nổ là một luồng uy áp khiến người ta nghẹt thở cùng với ánh sáng rực rỡ khắp bầu trời.

Dưới luồng uy áp đó, sinh linh Hồng Hoang, bất kể là Bàn Cổ Tam Thanh hay Yêu Hoàng Chí Tôn, đều có cảm giác như đang đối kháng với thiên uy, tất cả sinh linh đều quỳ rạp trên mặt đất, có thể thấy uy lực của Thánh Nhân đáng sợ đến mức nào.

Nhưng trong số những người đó không bao gồm Nghiêm Phong.

Dưới sự bảo vệ của Hỗn Độn Châu và Tạo Hóa Thanh Liên, uy áp thành Thánh của Hồng Quân không hề ảnh hưởng đến hắn một chút nào.

“Cao ngọa cửu trùng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất khí hóa Hồng Quân, huyền môn đô lĩnh tú.

Ngô là Hồng Quân, nay đã thành Thánh, trăm năm sau sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, sinh linh hữu duyên trong Hồng Hoang đều có thể đến Hỗn Độn nghe đạo.” Sau đó, một giọng nói lãnh đạm từ trong Hỗn Độn truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

“Không hổ là Đạo Tổ, luồng uy áp này quả thật xứng đáng là đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Chỉ là bây giờ có ta, sau này đệ nhất nhân Hồng Hoang tất định là ta.” Sức chấn nhiếp mạnh mẽ mà Hồng Quân thành Thánh mang lại không những không làm tiêu tan ý chí chiến đấu của Nghiêm Phong, ngược lại càng làm dã tâm của hắn trỗi dậy.

Có hệ thống, hắn không tin không đánh bại được Hồng Quân.

Về phần Tam Thanh, Tây phương Nhị Thánh?

Xin lỗi, Nghiêm Phong chưa bao giờ xem họ là mục tiêu.

Hắn muốn làm đệ nhất nhân Hồng Hoang, làm Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo diệt ta bất diệt.

“Hồng Quân đã thành Thánh, vậy thì náo nhiệt ở Tử Tiêu Cung ta cũng nên đi góp vui một chút, tiện thể xem xem pháp khóc lóc của kẻ không biết xấu hổ đệ nhất Hồng Hoang, Chuẩn Đề.” Khóe miệng Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười trêu chọc, sau đó cả thân hình hóa thành một ngọn lửa bay vút lên trời.

Chính là một trong những năng lực của hắn, Hỏa Độn Chi Thuật.

Tốc độ của Hỏa Độn Chi Thuật không hề chậm, có lẽ bây giờ

không bằng loại "phù diêu trực thượng cửu vạn lý" của Côn Bằng, nhưng theo sự khai phá không ngừng, tốc độ của Nghiêm Phong nhất định sẽ vượt xa Côn Bằng.

Tốc độ của Nghiêm Phong rất nhanh, chỉ mất vài năm đã đến rìa của Hỗn Độn.

Sau đó hắn không dám ngang ngược trong Hỗn Độn nữa.

Dù sao hắn cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, không phải là Tổ Vu chuyên tu nhục thân.

Hắn tế xuất Tạo Hóa Thanh Liên, một luồng ánh sáng xanh bao bọc toàn bộ cơ thể hắn, sau đó bay về phía Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Vài chục năm sau, Tử Tiêu Cung xuất hiện trong tầm mắt của Nghiêm Phong.

Nhìn từ xa, Nghiêm Phong phát hiện có vài người đang ở ngoài Tử Tiêu Cung.

Khi hắn đến gần, phát hiện một tổ hợp ba người lão, trung, thanh, sau đó là một tổ hợp một nam một nữ, và một người đàn ông có ánh mắt vô cùng âm u, sáu người đứng cùng nhau.

Chương 6

Nghiêm Phong liếc mắt một cái đã đoán ra những người này là ai.

Không có gì bất ngờ thì đó chính là Tam Thanh, Nữ Oa và Phục Hy, cùng với Côn Bằng.

Luận về thực lực, những người này là nhóm mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Đương nhiên về phần Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất có thể là ở quá xa, hoặc tốc độ không đủ nhanh, nên chưa đến được trong thời gian đầu tiên.

Cứ như vậy qua một thời gian nữa, từng nhóm người lần lượt đến.

Nghiêm Phong không quan tâm nhiều, chỉ âm thầm nhắm mắt dưỡng thần.

Trừ sáu vị Thánh Nhân của trời đất là Nghiêm Phong hiện tại cần chú ý một chút, những người khác căn bản không đáng để quan tâm.

Chuẩn Thánh, Nghiêm Phong cũng không đặt vào mắt.

Bởi vì với thực lực hiện tại, trừ Hồng Quân và Dương Mi, chỉ có sáu vị Thánh Nhân cần chú ý, những người khác hắn căn bản không để tâm.

Dù sao sáu vị Thánh Nhân có thể đi đường tắt, chỉ cần công đức và Hồng Mông Tử Khí là có thể thành Thánh.

Nhưng Nghiêm Phong không dựa vào công đức để thành Thánh.

Hắn muốn đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, không dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh.

“Các vị, trăm năm đã sắp đến, mời vào.” Trong lúc mọi người đang chờ đợi, một nam một nữ hai đồng tử bước ra từ Tử Tiêu Cung.

Những người khác thấy vậy, vội vàng chen chúc vào trong.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là sáu chiếc bồ đoàn ở hàng đầu.

Nghiêm Phong thấy vậy không đi giành giật ngay, hắn không hiếm lạ gì thánh vị của trời đất, giành lấy chỉ để gài bẫy người khác.

Một Thánh Nhân chỉ là con rối của Thiên Đạo, hắn không thèm.

Nếu hắn không xuất hiện, thánh vị có lẽ sẽ không thay đổi.

Nhưng nếu hắn giành lấy, rồi sau đó tùy tiện nhường đi, đó sẽ là một nhân quả siêu cấp lớn.

Hiển nhiên, dùng để gài bẫy hai người phương Tây là tốt nhất.

Chỉ trong chớp mắt, sáu chiếc bồ đoàn ở hàng đầu đã bị người ta giành hết.

Tam Thanh hiện tại quan hệ tốt, tự nhiên hợp lực giành được ba vị trí đầu.

Nữ Oa cũng không có gì thay đổi, giành được chiếc bồ đoàn thứ tư.

Chỉ đến lúc Côn Bằng ra tay thì mới có biến hóa.

Nghiêm Phong tự nhiên biết sau này Vu Yêu tranh bá, Nhân tộc gặp kiếp nạn, cho nên hắn bẩm sinh không có hứng thú với kẻ thống trị Yêu tộc.

Tự nhiên, khi Côn Bằng sắp giành được vị trí, Nghiêm Phong trực tiếp xuất hiện bên cạnh hắn, sau đó một bạt tai đánh bay hắn đi.

Vì vậy, thánh vị vốn thuộc về Côn Bằng trực tiếp bị Nghiêm Phong giành mất.

Ừm, dù sao cuối cùng cũng không thuộc về Côn Bằng.

"Đinh, đánh bại Đại La Kim Tiên Côn Bằng, ngẫu nhiên ban thưởng 31% Độ khai phá tiến hóa của Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỏa Linh Châu." "Đinh, chúc mừng túc chủ Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỏa Linh Châu tiến hóa thành Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỏa Linh Châu." "Đinh, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỏa Linh Châu hiện tại có Độ khai phá tiến hóa 27.7%." Ha ha, Nghiêm Phong lập tức vui mừng khôn xiết, không ngờ đánh lén Côn Bằng lại có niềm vui bất ngờ.

Bạn sinh linh bảo đã tấn cấp, Côn Bằng đồng học, cảm ơn sự cống hiến của ngươi.

Sau khi Nghiêm Phong giành được vị trí của Côn Bằng, vị trí thứ sáu tự nhiên bị người tốt số một Hồng Hoang là Hồng Vân giành được.

Trong chớp mắt, sáu vị trí hàng đầu đã không còn.

Những người khác thấy vậy cũng chỉ có thể nén lại sự không cam lòng trong tim, ai mà không biết vị trí hàng đầu là tốt nhất, không chừng có đại cơ duyên.

Cuối cùng, những người khác đành phải giành giật những vị trí còn lại.

"Khốn kiếp, dám đánh lén ta, ta sẽ không tha cho ngươi." Côn Bằng hận đến mức nào, ai cũng biết sáu vị trí đó khẳng định không tầm thường.

Vốn tưởng rằng trong Tử Tiêu Cung không ai dám ra tay, nhưng không ngờ lại có một kẻ như Nghiêm Phong không chút kiêng dè, trực tiếp đánh lén.

Khiến hắn nhất thời không để ý, trực tiếp bị đánh bay.

“Ồ?

Báo thù?

Ta luôn hoan nghênh.” Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười lạnh.

Đối với độ khai phá tự dâng đến cửa, làm gì có lý do không nhận.

“...” Côn Bằng không nhịn được muốn động thủ.

Chương 7

"Côn Bằng đạo hữu, bình tĩnh, bình tĩnh, đây là nơi của Thánh Nhân, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn." Lúc này, Đế Tuấn, với tư cách là Yêu Hoàng bẩm sinh, tự nhiên muốn lôi kéo Côn Bằng, người cũng thuộc Yêu tộc.

Dù sao những người có thể đến Tử Tiêu Cung, không ai là kẻ yếu.

Đế Tuấn dã tâm không nhỏ, muốn làm nhân vật chính của trời đất, tự nhiên phải lôi kéo thế lực thuộc Yêu tộc.

"Đúng vậy, Côn Bằng đạo hữu, bây giờ quan trọng nhất là nghe Thánh Nhân giảng đạo.

Nếu thật sự muốn báo thù, sau khi giảng đạo xong, ta và đại ca sẽ cùng ngươi ra tay." Đông Hoàng Thái Nhất nhìn ra ý định của đại ca Đế Tuấn muốn lôi kéo Côn Bằng, nên cũng tiến lên khuyên nhủ.

"Được!" Côn Bằng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Nhưng ánh mắt âm u của hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, mưu toan dùng ánh mắt giết chết y.

"Sư huynh à, ta mệnh khổ quá, phương Tây của chúng ta vốn đã nghèo nàn, lần này lại vì đường xa mà không giành được vị trí tốt." Trong lúc Côn Bằng đang cố dùng ánh mắt giết chết Nghiêm Phong, hai người ăn mặc rách rưới đi vào Tử Tiêu Cung.

Chính là hai người phương Tây đến muộn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chỉ là so với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn còn giữ chút thể diện, chỉ làm ra vẻ mặt khổ sở.

Chuẩn Đề thấy khóc lóc không thu hút được sự chú ý của người

khác, liền đảo mắt một vòng.

"Sư huynh à, ta không quản ngại ức vạn dặm xa xôi, vậy mà ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, thà chết đi cho xong." Chuẩn Đề ảnh đế lập tức bùng nổ diễn kỹ tinh xảo, ra vẻ muốn tìm cái chết.

Nhưng những người trong Hồng Hoang tâm tính thế nào, sao có thể vì vài lời của Chuẩn Đề mà nhường chỗ, tất cả đều nhắm mắt dưỡng thần, mắt không thấy tâm không phiền.

Hơn nữa, hai người tuy trông rất thảm thương, nhưng tu vi mạnh mẽ của họ lại thuộc hàng đỉnh tiêm trong số mọi người.

Đương nhiên không phải ai cũng thờ ơ.

"Vị đạo hữu này, chỉ là một chỗ ngồi thôi mà, hà cớ gì phải tìm sống tìm chết, ta nhường cho ngươi vậy." Không ai khác, Hồng Vân, người tốt số một Hồng Hoang, lập tức phát huy phẩm đức tốt đẹp là nhường chỗ.

Chuẩn Đề thấy vậy, cũng không khách khí, sau khi Hồng Vân đứng dậy, hắn đặt mông ngồi thẳng xuống bồ đoàn.

Thậm chí một lời cảm ơn cũng không nói.

Hồng Vân thấy vậy cũng không để tâm, nhún vai rồi đi đến bên cạnh Trấn Nguyên Tử.

Bên này, Chuẩn Đề có được vị trí rồi lại bắt đầu không yên phận, hắn có chỗ ngồi, nhưng sư huynh của hắn thì không.

"Không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?" Chuẩn Đề hỏi Nghiêm Phong bên cạnh.

"Viêm Đế!" Nghiêm Phong đã sớm nghĩ ra danh hiệu.

Thân là Tiên Thiên Đệ Nhất Hỏa Linh, tuy bây giờ đã tiến hóa, nhưng cũng là Hỏa.

Cho nên danh hiệu Viêm Đế là thích hợp nhất.

“Ngạch...

Viêm Đế đạo hữu, không biết có thể nhường chỗ không?” Chuẩn Đề cũng không ngờ Nghiêm Phong lại kiệm lời như vậy.

Nhưng hắn vẫn hỏi ra, dù sao mặt hắn cũng dày.

“Có thể chứ, nhưng ngươi có thể lấy ra thứ gì để trao đổi với ta không?

Tổng không thể để ta giống như ngươi, vô duyên vô cớ nhường chỗ được.” Nghiêm Phong khẽ mỉm cười, cơ hội gõ một vố đã đến.

Hắn đã sớm nhắm vào hai món pháp bảo sau này của hai người phương Tây, bây giờ chính là lúc đề xuất.

“...Đạo hữu có điều không biết, phương Tây chúng ta nghèo nàn, hai người chúng ta trên người thật sự không có thứ gì để đưa cho ngươi.” Chuẩn Đề cố gắng lừa bịp cho qua chuyện, tưởng rằng Nghiêm Phong đã nhắm vào Thất Bảo Diệu Thụ.

“Vậy đơn giản, ngươi lập một lời thề Thiên Đạo, vị trí này quan trọng bao nhiêu, ngươi phải cho ta thứ quan trọng bấy nhiêu là được.” Nghiêm Phong biết đây là thánh vị, muốn thanh toán nhân quả của thánh vị, không có vài món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo e là không đủ.

Thật trùng hợp, phương Tây đúng là có mấy món như vậy, đều là do Hồng Quân ban tặng.

“Cái này...” Chuẩn Đề lộ vẻ do dự, thực ra trong lòng hắn đã đồng ý rồi, chỉ là một vị trí ở hàng đầu thôi mà, đồng ý chắc cũng không sao.

Sau khi trao đổi ánh mắt với Tiếp Dẫn.

“Được thôi, ta đồng ý với đạo hữu.” Nghiêm Phong thấy Chuẩn Đề đồng ý, trong lòng cười thầm.

“Vậy thì phát lời thề đi, Thiên Đạo tại thượng, hôm nay ta Tiếp Dẫn đạo nhân được Viêm Đế đạo hữu nhường chỗ, ngày sau nếu ta không trả lại thứ tương xứng với việc nhường chỗ này, sẽ phải chịu hình phạt Tử Tiêu Thần Lôi gia thân.” Nghiêm Phong nói ra lời thề đã chuẩn bị sẵn, sau đó nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chờ đợi quyết định của họ.

Ban đầu nghe đến Tử Tiêu Thần Lôi, sắc mặt Tiếp Dẫn đại biến, đó là loại thần lôi mạnh nhất giữa trời đất.

Đừng nói bây giờ hắn chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong, gặp phải Tử Tiêu Thần Lôi cũng phải xong đời.

Nhưng đây chỉ là sự ràng buộc của lời thề, chỉ cần hoàn thành, sẽ không cần lo lắng nữa.

“Được, ta lập lời thề!

Thiên Đạo tại thượng, hôm nay ta Tiếp Dẫn đạo nhân được Viêm Đế đạo hữu nhường chỗ, ngày sau nếu ta không trả lại thứ tương xứng với việc nhường chỗ này, sẽ phải chịu hình phạt Tử Tiêu Thần Lôi gia thân.” Tiếp Dẫn đạo nhân lặp lại từng chữ mà Nghiêm Phong vừa nói.

Chương 8

Sau khi lời thề Thiên Đạo được lập, một gông cùm tròng lên người Tiếp Dẫn, Thiên Đạo đã thừa nhận nhân quả lần này.

Thấy lời thề Thiên Đạo có hiệu lực, Nghiêm Phong đứng dậy, sau đó mỉm cười rời khỏi bồ đoàn, rồi ngồi xuống hàng cuối cùng, vì phía trước đã không còn vị trí.

Ừm, không tồi không tồi, đã sớm thu được hai đại cực phẩm Tiên Thiên linh bảo của Phật môn.

Thứ có thể khiến Nghiêm Phong để mắt đến tự nhiên là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ.

Sau khi Nghiêm Phong ngồi xuống không lâu, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở phía trước.

Chính là Hồng Quân.

"Sau này cứ theo vị trí lần này mà ngồi nghe đạo." Hồng Quân sau khi xuất hiện, đã cố định vị trí chỗ ngồi.

Ba ngàn người có mặt nghe vậy, lập tức kinh ngạc, sau đó hiểu ra, e rằng chỗ ngồi này có lai lịch lớn.

Đặc biệt là sáu vị trí hàng đầu, càng không tầm thường.

Nghĩ đến đây, ba ngàn người biểu tình khác nhau.

Côn Bằng thì dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Nghiêm Phong.

Nếu không phải Nghiêm Phong, hắn đã không bỏ lỡ cơ duyên.

"Sau khi ta thành Thánh, cần phải giáo hóa chúng sinh, vì vậy ta sẽ

giảng đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm.” Nói đến đây, Hồng Quân dừng lại một chút, rồi bắt đầu giảng đạo.

“Thiên địa sơ khai, vạn vật giai vi hỗn độn, vi vô cực; âm dương giao hợp, âm dương nhị khí sinh thành vạn vật vi thái cực; thanh giả thượng thăng vi thiên, trọc giả hạ trầm vi địa...

Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân.

Thị chi bất kiến, thính chi bất văn.

Bao la thiên địa, dưỡng dục quần sinh.

Thụ trì vạn biến, thân hữu quang minh.

Tam giới thị vệ, ngũ đế ti nghênh....” Thánh Nhân giảng đạo quả thật khác biệt.

Chỉ thấy trong Tử Tiêu Cung, mặt đất dâng lên kim liên, tiên âm vang vọng, long phượng hòa minh.

Lần này Hồng Quân giảng về đạo của Đại La Kim Tiên.

Theo lời giảng của Hồng Quân càng về sau, biểu cảm của những người có mặt cũng thay đổi khác nhau.

Như những người ngồi hàng đầu như Tam Thanh, Nữ Oa và Đế Tuấn, tự nhiên có thể giữ vẻ mặt hòa ái.

Những người có căn nguyên và tu vi kém hơn một chút thì bắt đầu gãi tai gãi má, buồn ngủ lơ mơ.

Còn những người kém hơn nữa thì đã ngủ gật, hoàn toàn không nghe lọt được nữa.

Rất nhanh, ba ngàn năm đã trôi qua.

Lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân cũng đã kết thúc.

Lần này thu hoạch lớn nhất tự nhiên là Tam Thanh và những người khác, tu vi của họ về cơ bản đều tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Về chỉ cần củng cố tu vi là được.

Đương nhiên, không thể không nói, đây cũng là do Hồng Quân thiên vị cho Tam Thanh, Nữ Oa.

Bởi vì những đóa kim liên đại diện cho vô tận Tiên Thiên linh khí, ở bên cạnh Tam Thanh, Nữ Oa là nhiều nhất.

Càng ngồi về sau, kim liên tự nhiên càng ít.

Chỉ là tất cả những điều này đều không liên quan đến Nghiêm Phong.

Ba ngàn năm, hắn hoàn toàn không nghe giảng đạo.

Đạo của Hồng Quân không hợp với hắn.

Cho nên ba ngàn năm, hắn đều âm thầm luyện hóa Tạo Hóa Thanh Liên mới nhận được trong Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn năm, hắn đã nâng độ khai phá luyện hóa Tạo Hóa Thanh Liên lên 6%.

Ba ngàn năm chỉ nâng được 5%, có thể thấy Tiên Thiên Chí Bảo muốn luyện hóa hoàn toàn cần phải tốn bao nhiêu thời gian.

Càng về sau càng khó.

Chương 9

Mỗi lần nâng 1%, có khi phải mất mấy vạn năm, thậm chí đạt đến một nguyên chi số, tức là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm.

"Lần giảng đạo này kết thúc, vạn năm sau, Tử Tiêu Cung sẽ mở lần giảng đạo thứ hai." Hồng Quân nói xong, thân hình biến mất, cùng biến mất theo là những đóa kim liên khắp trời.

"Thật mạnh, hoàn toàn không phát hiện ngài ấy đi như thế nào." Nhìn nơi Hồng Quân biến mất, Nghiêm Phong thầm lẩm bẩm.

Nhưng hắn cũng không nản lòng, chỉ có ý chí chiến đấu vô cùng.

Nhìn những tu sĩ đang lơ mơ trước mặt, Nghiêm Phong cũng lười hỏi, trực tiếp bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, bay về phía Hồng Hoang.

Khi Nghiêm Phong trở về Hồng Hoang, ba người đã chặn đường đi của hắn.

Chính là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và vị Yêu Sư tương lai, Côn Bằng.

"Hay lắm, độ khai phá tự dâng đến cửa." Đối với việc bị ba người vây công, Nghiêm Phong một chút cũng không để tâm.

Có Tiên Thiên Chí Bảo Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hộ thân, Đông Hoàng Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo tương tự là Hỗn Độn Chung cũng không thể phá vỡ phòng ngự.

Ba người không có chí bảo phòng ngự, sẽ bị Nghiêm Phong đuổi đánh.

"Viêm Đế, tại Tử Tiêu Cung ngươi cản trở cơ duyên của ta, mối thù này không đội trời chung, hôm nay là ngày ngươi trở về với Hỗn Độn." Côn Bằng hung hăng nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, trong đôi

mắt âm u toàn là hận ý.

"Viêm Đế, bó tay chịu trói đi, ngươi không đấu lại ba người chúng ta đâu." Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp tế xuất bạn sinh linh bảo Đông Hoàng Chung, cũng chính là Hỗn Độn Chung, xoay tròn bên cạnh hắn.

Đế Tuấn cũng không nhàn rỗi, bạn sinh linh bảo cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư cũng được tế xuất.

Xem ra để lôi kéo Côn Bằng, ba người không tiếc đắc tội Nghiêm Phong đến chết.

"Ha ha, ba con súc sinh lông lá cũng dám la lối trước mặt ta, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của ta." Nghiêm Phong cười ha hả, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tức thì xuất hiện dưới chân hắn, một màn sáng xanh lập tức bao bọc hắn, đồng thời không quên dùng lời lẽ mỉa mai Đông Hoàng Thái Nhất và hai người kia.

"Oa nha nha... tức chết ta rồi, Viêm Đế xem chiêu." Bất kể là bản thể Tam Túc Kim Ô của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hay bản thể của Côn Bằng, đều có liên quan đến từ "súc sinh lông lá", làm sao họ không tức giận.

Cho nên Đông Hoàng Thái Nhất là người đầu tiên không chịu nổi, không thèm để ý gì nữa, trực tiếp xông lên, thúc giục Hỗn Độn Chung đập về phía Nghiêm Phong.

Trong lúc Hỗn Độn Chung bay tới, Nghiêm Phong vội vàng kiểm tra thực lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất. * **Tên:** Đế Tuấn * **Tu vi:** Đại La Kim Tiên (61.3%) * **Căn nguyên:** Tam Túc Kim Ô sinh ra từ Thái Dương Tinh * **Pháp bảo:** Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Thư Hà Đồ * **Tên:** Đông Hoàng Thái Nhất * **Tu vi:** Đại La Kim Tiên (61.1%) * **Căn nguyên:** Tam Túc Kim Ô sinh ra từ Thái Dương Tinh * **Pháp bảo:** Tiên Thiên

Chí Bảo Hỗn Độn Chung Hay thật, cả hai đều vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chắc là nhờ Hồng Quân giảng đạo ba ngàn năm mới đột phá được.

Dù vậy, Nghiêm Phong vẫn không sợ ba người họ.

Chỉ cần Đông Hoàng Thái Nhất chưa phải là Đại La Kim Tiên viên mãn, hắn không sợ.

Hơn nữa, hắn có Tạo Hóa Thanh Liên hộ thân, Hỗn Độn Chung cũng không phá được phòng ngự.

Còn lại Đế Tuấn và Côn Bằng không có Tiên Thiên Chí Bảo, chính là đối tượng để hắn bắt nạt.

Trong lúc Nghiêm Phong đang suy nghĩ, Hỗn Độn Chung đã đập tới.

"Keng...." Hỗn Độn Chung đập vào màn sáng xanh của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, khiến màn sáng chỉ gợn lên một chút sóng.

Nhưng không hề phá vỡ được nó.

"!" Thấy công kích của mình chỉ có thể làm màn sáng gợn sóng, Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo a, tuy hắn chưa dùng hết toàn lực, nhưng cũng không phải là pháp bảo bình thường có thể chống đỡ.

"Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!!!" Khi Đông Hoàng Thái Nhất nhìn kỹ pháp bảo của Nghiêm Phong, hắn lập tức kinh hãi.

"Ha ha, mắt nhìn không tồi, chính là Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, đừng tưởng chỉ có ngươi mới có Tiên Thiên Chí Bảo." Nghiêm Phong không có ý định che giấu Tiên Thiên Chí Bảo của mình.

Che che giấu giấu, sợ hãi, đó không phải là tính cách của hắn.

Bảo bối tốt đương nhiên phải lấy ra dùng.

"Tiếp theo đến lượt ta, hôm nay ta phải nướng cánh chim!" Nghiêm Phong nói xong, tế xuất bạn sinh linh bảo đã tấn cấp thành thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, Hỏa Linh Châu.

Hắn thúc giục pháp lực, Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể cuộn trào ra ngoài, ngọn lửa vô biên từ cơ thể Nghiêm Phong bùng phát, bao quanh hắn, khoảnh khắc này Nghiêm Phong trông như đế vương của lửa, không hổ danh Viêm Đế!

"Thái Dương Chân Hỏa?

Không phải chỉ mình ngươi có, vậy hãy xem Thái Dương Chân Hỏa của ai mới là lợi hại nhất." Là sinh linh sinh ra trên Thái Dương Tinh, bất kể là Đế Tuấn hay Đông Hoàng Thái Nhất, về phương diện chơi lửa, họ tự nhận là mạnh nhất.

"Kéc...." Một tiếng kêu vang, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời hóa thành bản thể, hai con Tam Túc Kim Ô che trời lấp đất xuất hiện.

Thái Dương Chân Hỏa vô biên bao quanh hai con Tam Túc Kim Ô, đối trì với Nghiêm Phong.

"Ha ha, nói hay lắm." Nghiêm Phong thấy vậy, cười ha hả, một chút cũng không sợ, thúc giục Thái Dương Chân Hỏa tấn công về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngọn lửa ngút trời như ngọn lửa diệt thế cuộn về phía hai con Tam Túc Kim Ô.

Chương 10

"Kéc..." Hai con Tam Túc Kim Ô phát ra một tiếng kêu vang, sau đó đồng thời há miệng, Thái Dương Chân Hỏa nóng bỏng từ miệng chúng phun ra, va chạm với ngọn lửa của Nghiêm Phong.

"Xẹt xẹt xẹt..." Khoảnh khắc hai luồng Thái Dương Chân Hỏa va chạm, cả bầu trời như muốn bị thiêu đốt, phát ra từng trận nổ vang.

"Cơ hội tốt!" Côn Bằng thấy Nghiêm Phong và Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất đang giằng co, mắt sáng lên.

Sau đó hắn không chút do dự thúc giục pháp lực đánh lén Nghiêm Phong.

Một pháp bảo hình vuông từ trong cơ thể Côn Bằng bay ra, cuối cùng hóa thành một cung điện che trời lấp đất trên đầu Nghiêm Phong, đập thẳng xuống.

Côn Bằng đáng thương, tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng lại không có pháp bảo lợi hại.

Cung điện này hắn tìm thấy ở Bắc Minh Hải, cũng là Yêu Sư Cung tương lai của hắn, nhưng chỉ là một món trung phẩm Tiên Thiên linh bảo mà thôi.

"Keng..." Một tiếng nổ lớn vang vọng trên bầu trời.

Yêu Sư Cung đập vào người Nghiêm Phong, nhưng có Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hộ thân, Nghiêm Phong một chút cũng không sao.

So với Hỗn Độn Chung, Yêu Sư Cung ngay cả một chút gợn sóng trên màn sáng cũng không gây ra được, lực công kích không đủ.

"Đáng ghét!" Côn Bằng ghen tị nhìn Nghiêm Phong trên Tạo Hóa

Thanh Liên, căn nguyên của Côn Bằng cũng không tồi, nhưng tại sao hắn lại không có bạn sinh linh bảo mạnh mẽ.

Lại còn sinh ra ở Bắc Minh Hải nghèo nàn.

Nơi đó cũng chỉ tốt hơn thế giới phương Tây hiện tại một chút mà thôi.

"Ha ha...

Côn Bằng, đã không thành thật, vậy thì hãy hưởng thụ mùi vị của Thái Dương Chân Hỏa đi." Nghiêm Phong thấy tên nghèo kiết xác Côn Bằng dám đánh lén, lập tức vừa duy trì Thái Dương Chân Hỏa đối công với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, vừa tế xuất Hỏa Linh Châu đánh về phía Côn Bằng.

"Ầm..." Hỏa Linh Châu tốc độ cực nhanh, kéo theo một cái đuôi dài đâm vào người Côn Bằng.

"A...." Thực lực của Côn Bằng kém hơn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn một chút, chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, lại vì lòng ghen tị mà không kịp phát hiện, nên bị Hỏa Linh Châu đánh trúng.

Nếu không phân tâm, dựa vào tốc độ của hắn, có thể tránh được đòn tấn công này.

Bị một đòn đánh bay, Côn Bằng hung hăng liếc nhìn Nghiêm Phong, sau đó biến hóa thành bản thể, đôi cánh vỗ một cái, tức thì biến mất ở chân trời.

Đế Tuấn: "....." Đông Hoàng Thái Nhất: "....." Côn Bằng, ta có một câu MMP không biết có nên nói hay không!

"Đinh, đánh bại Đại La Kim Tiên Côn Bằng, ngẫu nhiên ban thưởng 4% Độ khai phá luyện hóa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên." Côn Bằng chạy trốn, cũng đại biểu cho việc hắn đã thua, Nghiêm Phong tự nhiên lại thu hoạch được một mớ độ khai phá.

Chỉ là so với 31% của trung phẩm Tiên Thiên linh bảo, Tiên Thiên Chí Bảo chỉ có 4% ít ỏi.

Nhưng Nghiêm Phong cũng thấy an ủi, bởi vì theo 4% độ khai phá tăng lên, hắn lập tức cảm nhận được sự khống chế đối với Tạo Hóa Thanh Liên lại lên một tầm cao mới.

Uy lực có thể phát huy cũng tăng thêm một phần.

Vì cộng thêm 4%, độ khai phá luyện hóa Tạo Hóa Thanh Liên đã đạt 10%, cho nên tự nhiên mạnh lên không ít.

"Ha ha, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, người các ngươi muốn giúp đã chạy rồi, ta thật thấy đáng thương cho các ngươi." Sau khi Côn Bằng chạy trốn, Nghiêm Phong vừa duy trì pháp lực, vừa bắt đầu trào phúng.

Sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không tốt, hảo tâm giúp Côn Bằng đối phó Nghiêm Phong, kết quả tên Côn Bằng đó lại là người đầu tiên chạy.

Bây giờ vô duyên vô cớ đắc tội một kẻ địch mạnh như Nghiêm Phong, tâm trạng có thể tốt mới là lạ.

"Giằng co lâu như vậy, các ngươi cũng đủ tự hào rồi, bại cho ta đi." Nghiêm Phong không định tiếp tục giằng co.

Những người xung quanh đang xem trận chiến thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt tham lam nhìn hắn, hắn đâu phải không phát hiện.

Sức hấp dẫn của Tiên Thiên Chí Bảo là rất lớn.

Chỉ là thấy sức chiến đấu mạnh mẽ của Nghiêm Phong, những người đó không dám xông lên mà thôi.

Hắn lặng lẽ tế xuất Hỗn Độn Châu, ngụy trang thành hình dạng Hỏa Linh Châu, sau đó ném về phía hai con Tam Túc Kim Ô.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, nếu thật sự bị người ta phát hiện, e rằng ngay cả Hồng Quân cũng sẽ động lòng.

Bây giờ ngài ấy chưa hợp đạo, ai biết được có nảy sinh ý đồ xấu hay không?

Cho nên Nghiêm Phong tự nhiên phải ngụy trang một phen.

Nếu là pháp bảo bình thường, dù là Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó qua mắt được Hồng Quân.

Nhưng Hỗn Độn Châu lại là Hỗn Độn Chí Bảo, bản thân nó có khả năng che giấu thiên cơ.

Cho nên Hồng Quân cũng tuyệt đối không tra ra được viên châu của Nghiêm Phong là Hỗn Độn Châu.

"Không ổn!" Khi Hỗn Độn Châu tấn công, trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất dâng lên một trận bồn chồn, là phản ứng khi gặp nguy hiểm.

Hắn lập tức thúc giục Hỗn Độn Chung, bao bọc cả hắn và Đế Tuấn lại.

"Keng....." Hỗn Độn Chung tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Hỗn Độn Châu còn mạnh hơn, cho nên một đòn trực tiếp đánh cho Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ đang tự tin vì có Hỗn Độn Chung hộ thể, phải ngơ ngác.

Chương 11

Sau khi Hỗn Độn Châu đánh bay Hỗn Độn Chung, Nghiêm Phong ngưng tụ toàn bộ pháp lực.

"Liệt Diễm Phần Thiên." Tuyệt chiêu hệ Hỏa của Nghiêm Phong, có thể tăng cường uy lực của Thái Dương Chân Hỏa.

"Ầm....." Theo tiếng hét lớn của Nghiêm Phong, Thái Dương Chân Hỏa vốn đang giằng co với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lập tức bùng nổ.

Sau đó với thế như chẻ tre, nó tức thì đánh tan Thái Dương Chân Hỏa do Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hợp lực phun ra.

Ngay sau đó, Thái Dương Chân Hỏa của Nghiêm Phong với tốc độ vô song lao về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thời khắc mấu chốt, Đông Hoàng Thái Nhất triệu hồi Hỗn Độn Chung bị đánh bay, bao bọc hai người lại.

"Keng....." Ngọn lửa hùng dũng cuộn trào đập vào Hỗn Độn Chung.

Lực đạo mạnh mẽ, trực tiếp hất cả người lẫn chuông bay ra ngoài.

"Thực lực của đạo nhân này quá mạnh, không thể địch lại, đi!" Đế Tuấn thấy hai người liên thủ cũng không đánh lại Nghiêm Phong, lập tức quyết đoán lựa chọn rút lui.

"Nhưng mà, đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất không cam tâm rút lui như vậy.

"Đi!" Đế Tuấn biết Đông Hoàng Thái Nhất không cam tâm, nhưng hắn nào có cam tâm?

Nhưng tình thế mạnh hơn người, không thể không lui.

Sau đó hắn cũng không quản Đông Hoàng Thái Nhất không cam tâm thế nào, kéo hắn biến mất ở chân trời.

"Đinh, đánh bại Đại La Kim Tiên Đế Tuấn, ngẫu nhiên ban thưởng 12% Độ khai phá tiến hóa Tam Tiên Đảo." "Đinh, đánh bại Đại La Kim Tiên Đông Hoàng Thái Nhất, ngẫu nhiên ban thưởng 11% Độ khai phá Không Gian Na Di giai đoạn một của Không Gian Pháp Tắc." Đông Hoàng Thái Nhất bại trận, trực tiếp mang đến cho Nghiêm Phong hai phần thưởng hậu hĩnh.

Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn bại lui, Nghiêm Phong nắm chặt nắm đấm.

Ta hiện tại mạnh, nhưng vẫn còn xa mới đủ, vì đại thế thật sự chưa bắt đầu.

Một khi Lục Thánh quy vị, đại thế thật sự mới bắt đầu.

Đến lúc đó, hắn phải có thực lực đối địch, thậm chí mạnh hơn Thánh Nhân.

Cho nên, phải gây chuyện, không ngừng gây chuyện.

Giống như chuyện lần này, ở Tử Tiêu Cung đánh bay Côn Bằng, sau đó bị ba người vây công.

Bây giờ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chắc chắn hận hắn chết đi được.

Giữa hắn và Yêu tộc chắc chắn sẽ có không ít đại chiến.

Đến lúc đó sẽ có vô số độ khai phá tự dâng đến cửa.

Ừm, còn có người của Vu tộc, mấy anh chàng đó đều là phần tử hiếu chiến.

Đến lúc đó có thể đến cửa đánh một trận.

Nghiêm Phong vừa nghĩ, vừa sử dụng Hỏa Độn Chi Thuật hóa thành một ngọn lửa bay về phía đạo trường của mình, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Sau khi Nghiêm Phong rời đi, mấy bóng người liền xuất hiện, chính là Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Nữ Oa và Phục Hy.

"Vị Viêm Đế đạo nhân này thực lực thật cường đại, lại sở hữu Tiên thiên chí bảo, đúng là không thể tưởng tượng nổi." Thông Thiên tràn đầy thiện cảm với Nghiêm Phong, rất công nhận thực lực của hắn.

"Hừ, có gì ghê gớm chứ, chẳng qua là dựa vào Tiên thiên chí bảo hộ thân mà thôi.

Bàn về thân phận, bọn ta là Bàn Cổ chính tông, sao hắn có thể so bì được." Nguyên Thủy khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sự đố kỵ.

Nguyên Thủy do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nhưng bàn về pháp bảo lại không bằng Nghiêm Phong và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thậm chí Đế Tuấn cũng không bằng, người ta tuy không có Tiên thiên chí bảo, nhưng chí ít cũng có cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy bất giác liếc nhìn Lão Tử.

Cùng là nguyên thần Bàn Cổ, vì sao đại ca lại có bạn sinh linh bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, còn mình thì không có gì?

Tính cách hay ghen tị của Nguyên Thủy bộc lộ không sót chút nào.

"Được rồi nhị đệ, chuyện của người khác không liên quan đến chúng ta.

Lần này nghe Đạo Tổ giảng đạo, ba huynh đệ chúng ta đều thu

hoạch không nhỏ, mau trở về núi Côn Luân bế quan, củng cố lại thực lực." Lão Tử sao có thể không nhìn ra sự ghen ghét của Nguyên Thủy, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, nên không tiện nói nhiều.

"Vâng, đại huynh." Lão Tử đã lên tiếng, Nguyên Thủy cũng đành thu lại sự đố kỵ, sau đó cùng Thông Thiên theo Lão Tử trở về núi Côn Luân.

Nữ Oa và Phục Hy thấy vậy cũng không ở lại nữa, gật đầu với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rồi cũng trở về Bất Chu Sơn.

"Đi hết rồi à, thôi vậy, Trấn Nguyên Tử, ta không về đạo trường của mình đâu, đến Ngũ Trang Quán của ngươi ở tạm chờ lần giảng đạo tiếp theo của Đạo Tổ đi." Hồng Vân thấy mọi người đều đi cả, không còn gì náo nhiệt để xem, bèn quyết định hướng đi sắp tới.

"Cái tên tham ăn nhà ngươi, đừng tưởng ta không biết ngươi định làm gì, chẳng phải ngươi đang thèm thuồng Nhân Sâm Quả của ta sao." Trấn Nguyên Tử không nể nang vạch trần mục đích thật sự của Hồng Vân, nhưng nói thì nói vậy, Trấn Nguyên Tử vẫn đưa Hồng Vân đi.

Không còn cách nào khác, ai bảo giao tình giữa Hồng Vân và y thân như huynh đệ ruột thịt chứ.

Chương 12

… Nói về Nghiêm Phong, sau khi bay về hướng Đông Hải được một năm, hắn đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn phát hiện phía trước có linh khí dao động vô cùng mãnh liệt.

“Phía trước, có người đang độ kiếp?” Khi Nghiêm Phong đến gần mới phát hiện một đám kiếp vân.

Lập tức, Nghiêm Phong muốn xem xem rốt cuộc là ai đã dẫn tới kiếp vân lớn như vậy.

“Ầm...” Trong lúc Nghiêm Phong đang suy tư, một đạo lôi đình thô tráng từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào một thung lũng sâu.

“Cho ta chống đỡ!” Một bóng hình tràn đầy kiên cường lao vút lên trời, nghênh đón lôi kiếp trên không trung.

“…Khổng tước?

Lẽ nào người độ kiếp này là… Khổng Tuyên?” Khi Nghiêm Phong nhìn thấy bóng người lao lên trời thì sững sờ, rồi ngay lập tức biết đối phương là ai.

Đó chính là Khổng Tuyên, người đã tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần chi chiến, được mệnh danh là đệ nhất nhân dưới Chuẩn Thánh.

Ngũ Sắc Thần Quang không gì không quét, ngay cả Chuẩn Đề cũng bị Khổng Tuyên quét vào trong.

Cuối cùng nếu không phải Chuẩn Đề là Thánh nhân, có ưu thế tuyệt đối về sức mạnh, Khổng Tuyên cũng sẽ không bị bắt về Linh Sơn, trở thành Khổng Tước Đại Minh Vương.

“Ầm...” Một tiếng nổ lớn vang lên trên bầu trời, đó là đạo lôi kiếp cuối cùng.

“A, ta không sợ!” Giọng nói kiêu ngạo của Khổng Tuyên lại vang lên, sau đó hắn dựa vào thân thể cứng rắn chống đỡ đạo lôi kiếp cuối cùng.

Sau khi lôi kiếp qua đi, Khổng Tuyên thoi thóp nằm trong sơn cốc.

Nghiêm Phong thấy vậy, trực tiếp hóa thành một luồng hỏa quang đến bên cạnh Khổng Tuyên.

“Đúng là một con khổng tước quật cường, hôm nay ngươi và ta có duyên, ta cũng không thể trơ mắt nhìn ngươi thân tử đạo tiêu được.

Tam Quang Thần Thủy, ban cho ngươi để chữa thương đi.” Nghiêm Phong nói rồi lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy đưa vào miệng Khổng Tuyên.

Tam Quang Thần Thủy bao gồm “Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy, Ngân sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, Tử sắc Tinh Quang Thần Thủy”.

Nhật Quang Thần Thủy ăn mòn huyết nhục xương cốt, Nguyệt Quang Thần Thủy mục nát nguyên thần hồn phách, Tinh Quang Thần Thủy phân giải chân linh ý niệm.

Nhưng một khi cả ba hợp nhất, nó sẽ trở thành thánh dược trị liệu đệ nhất!

Vì vậy, dùng để chữa thương cho Khổng Tuyên lúc này là thích hợp nhất.

Tam Quang Thần Thủy quả không hổ là thánh dược chữa thương, không lâu sau, Khổng Tuyên đã hồi phục.

Tuy chưa hoàn toàn bình phục, nhưng cũng đã được bảy tám phần.

“Đa tạ tiền bối ban thuốc, Khổng Tuyên cảm kích vô cùng.” Khổng Tuyên sau khi hồi phục liền hóa thành hình người, cung kính cúi đầu cảm tạ trước mặt Nghiêm Phong.

“Ngươi và ta có duyên, không biết có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?” Tam Tiên Đảo hiện tại không một bóng người, tự nhiên cần có thêm chút sinh khí.

Tư chất của Khổng Tuyên phi phàm, trở thành đồ đệ của hắn cũng không mất mặt.

“Sư tôn tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy.” Khổng Tuyên vừa nghe Nghiêm Phong có ý thu đồ đệ, lập tức không chút do dự quỳ xuống dập đầu, như thể sợ Nghiêm Phong đổi ý.

“Đinh, chúc mừng túc chủ thu đồ thành công, mời túc chủ tận tâm chỉ bảo.

Mỗi khi đồ đệ tấn cấp một tiểu cảnh giới, có thể nhận được 10% độ khai phá ngẫu nhiên.

Mỗi khi đồ đệ tấn cấp một đại cảnh giới, có thể nhận được 30% độ khai phá ngẫu nhiên.” Ngay khoảnh khắc Khổng Tuyên bái sư, Nghiêm Phong liền nhận được thông báo của hệ thống.

Đây quả là niềm vui bất ngờ, không ngờ thu một đệ tử mà sau này lại có độ khai phá.

Vậy sau này thu một nghìn tám trăm đệ tử, chẳng phải sẽ nhận được vô số độ khai phá sao?

“Đinh, túc chủ đừng có mơ mộng hão huyền.

Chỉ có những sinh linh tư chất phi phàm như Khổng Tuyên mới có tư cách bái sư, những kẻ tầm thường khác dù có bái sư, hệ thống cũng sẽ không thừa nhận.” Ngay lúc Nghiêm Phong đang ảo tưởng, hệ thống đã dội một gáo nước lạnh, khiến ý nghĩ ngây thơ của hắn lập

tức chết yểu.

“Vi sư họ Nghiêm tên Phong, đạo hiệu Viêm Đế.

Ngươi là đại đệ tử khai sơn của vi sư, ban cho ngươi một quả Hoàng Trung Lý.

Đợi khi theo vi sư về đạo trường, sau khi vết thương lành lại hãy luyện hóa nó, có thể tăng thêm vạn năm tu vi.” Nghiêm Phong nói rồi lấy ra một quả Hoàng Trung Lý đưa cho Khổng Tuyên.

Pháp bảo bình thường đối với Khổng Tuyên không có tác dụng, không bằng Ngũ Sắc Thần Quang của hắn.

Vì vậy, chỉ có Hoàng Trung Lý là thích hợp nhất với Khổng Tuyên lúc này.

“Đa tạ sư tôn ban bảo vật.” Khổng Tuyên vui mừng khôn xiết, vị sư tôn này dường như vô cùng giàu có, vừa rồi là Tam Quang Thần Thủy, bây giờ lại là linh dược tăng trưởng vạn năm tu vi, lần bái sư này quả là không sai.

“Đi thôi.” Nghiêm Phong nói rồi cuốn lấy Khổng Tuyên bay về hướng Đông Hải. … Không lâu sau, Nghiêm Phong đưa Khổng Tuyên đến Tam Tiên Đảo.

Chương 13

"Nơi đây là đạo trường của vi sư, tên là Tam Tiên Đảo, do ba hòn đảo tiên Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Thốn tạo thành.

Ngày thường trừ cung điện của vi sư ra, những nơi khác con có thể tùy ý đi lại.

Con cũng có thể chọn một nơi để xây dựng cung điện." Sau khi đến Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong giới thiệu sơ lược cho Khổng Tuyên.

"Vâng, sư tôn." Sau khi đến Tam Tiên Đảo, Khổng Tuyên càng thêm vui mừng, bởi vì hắn phát hiện tiên thiên linh khí ở đây vô cùng nồng đậm, gấp mấy chục lần nơi hắn ở trước kia.

Tu hành ở nơi này, chắc chắn có thể đột phá nhanh hơn.

Nghiêm Phong đánh giá Khổng Tuyên xong mới nhớ ra, mình còn chưa biết thông tin chi tiết của hắn.

"Hệ thống, tra xem thuộc tính của Khổng Tuyên." [Tên: Khổng Tuyên] [Tu vi: Kim Tiên 98.3%] [Căn nguyên: Con công đầu tiên giữa trời đất, con trai của Phượng Tổ, tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ.] [Pháp bảo: Không] [Năng lực: Ngũ Sắc Thần Quang] [Vật phẩm: Hoàng Trung Lý] Ừm, quả thực có hơi sơ sài.

Nhưng điều khiến Nghiêm Phong bất ngờ là, với cảnh giới hiện tại mà Khổng Tuyên đã luyện thành Ngũ Sắc Thần Quang.

Chỉ là do bị cảnh giới ảnh hưởng, chưa thể đạt đến mức không gì không quét.

Nhưng thu lấy một món hạ phẩm Tiên thiên linh bảo thì vẫn có thể.

Tin rằng theo cảnh giới tăng lên, thẳng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, e rằng lúc đó trừ Tiên thiên chí bảo, những thứ khác thật sự không gì không quét được.

"Ngươi lui xuống đi, vi sư chuẩn bị du lịch Hồng Hoang đại địa, con cứ ở Tam Tiên Đảo bế quan đi." Đánh giá xong Khổng Tuyên, Nghiêm Phong bảo hắn đi bế quan.

Hắn thấy Khổng Tuyên sắp đột phá Thái Ất Kim Tiên, đương nhiên phải thúc giục hắn đột phá rồi.

Đây là tấn cấp đại cảnh giới, lúc đó có thể nhận được 30% độ khai phá ngẫu nhiên.

"Vâng, sư tôn, đồ nhi xin cáo lui!" Có Hoàng Trung Lý trong người, Khổng Tuyên cũng nóng lòng muốn đi luyện hóa.

Sau khi Khổng Tuyên rời đi, Nghiêm Phong hài lòng gật đầu, sau đó rời khỏi Tam Tiên Đảo.

Mục tiêu lần này là Bất Chu Sơn.

Trên Bất Chu Sơn đâu đâu cũng là bảo vật, xem thử có cơ duyên nào không.

Dù sao Bất Chu Sơn cũng là xương sống của Bàn Cổ hóa thành, không đến xem một lần, sao xứng với một lần xuyên việt đến Hồng Hoang này. … Sau mấy chục năm, dưới sự hỗ trợ của Hỏa Độn Chi Thuật, Nghiêm Phong đã tiếp cận Bất Chu Sơn.

Nhìn từ xa, cột chống trời kia quả thực hùng vĩ đến cực điểm.

Nghiêm Phong thấy Bất Chu Sơn đã ở ngay trước mắt, liền thu lại thần thông Hỏa Độn, từ từ hạ xuống từ trên trời, định bụng xem xét xung quanh trước, lỡ như có linh bảo tốt mà bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

Lúc Nghiêm Phong hạ xuống cũng không chú ý đến hoàn cảnh

xung quanh.

Thế nên thật trùng hợp, phía dưới có một hồ nước, trong hồ có một nữ tử tuyệt mỹ đang tắm.

Do Nghiêm Phong không hề che giấu, nên nữ tử tuyệt mỹ đang tắm nhanh chóng phát hiện ra Nghiêm Phong từ trên trời hạ xuống.

Lúc nữ tử tuyệt mỹ nhìn thấy Nghiêm Phong, Nghiêm Phong cũng đã nhìn thấy nàng trong tình trạng không một mảnh vải che thân.

Tình huống này thật khó xử, Nghiêm Phong cũng không phải cố ý, thật sự không biết bên dưới có người.

"Kẻ cuồng đồ to gan, dám xông vào dục trì của ta, tìm chết!" Nữ tử tuyệt mỹ thấy mình bị nhìn sạch, lập tức xấu hổ hóa giận, dùng pháp lực hóa ra một bộ y phục che đi xuân quang, rồi trong nháy mắt lao ra khỏi hồ nước, một quyền đánh về phía Nghiêm Phong.

Theo cú đấm của nữ tử tuyệt mỹ, một quyền ấn to như cột chống trời lao vút lên.

"Mẹ kiếp, thực lực thật mạnh, ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ." Một đòn phẫn nộ của nữ tử tuyệt mỹ khiến Nghiêm Phong thất kinh, không ngờ chỉ tùy tiện nhìn người ta tắm mà lại đụng phải cao thủ như vậy, tuy rằng hắn không cố ý.

"Keng…" Ngay trước khi quyền ấn khổng lồ tấn công Nghiêm Phong, một màn sáng màu xanh đã bao bọc lấy hắn.

"Hửm?" Một đòn tấn công phẫn nộ bị chặn lại khiến nữ tử tuyệt mỹ sững sờ, trong lòng lập tức cảnh giác.

Có thể dễ dàng đỡ được một đòn mạnh mẽ như vậy, thực lực của người này không hề yếu, thậm chí còn mạnh hơn nàng.

Nghiêm Phong sau khi đỡ đòn cũng không đánh trả, dù sao mình

cũng đã mạo phạm người ta, lại còn nhìn sạch thân thể của một nữ nhân, sự phẫn nộ của nàng cũng là bình thường.

"Hệ thống, tra xem nữ nhân đối diện là ai?" Thật ra trong lòng Nghiêm Phong đã có một suy đoán, ở gần Bất Chu Sơn, lại là nữ nhân, thực lực mạnh như vậy, chỉ có ba người mà thôi.

Nữ Oa hẳn đã gặp rồi, vậy còn lại tự nhiên là hai nữ nhân của Vu tộc.

"Đinh, mời xem." [Tên: Hậu Thổ] [Tu vi: Đại La Kim Tiên 60.1%] [Căn nguyên: Một trong Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành.] [Pháp tắc: Thổ Chi Pháp Tắc] [Pháp bảo: Không] "Nguyên lai là Hậu Thổ, ta còn tưởng là Huyền Minh, người mà hễ không hợp ý là ra tay chứ." Sau khi biết đối phương là Hậu Thổ, Nghiêm Phong có chút xấu hổ với suy đoán của mình lúc trước.

Tuy đã đoán đối phương là một trong Thập Nhị Tổ Vu, nhưng thân phận cuối cùng lại có chút sai lệch.

Nhưng không xét đến việc đã nhìn sạch thân thể đối phương, việc không hợp ý liền ra tay cũng chẳng có gì to tát.

"Viêm Đế!" Trong lúc Nghiêm Phong quan sát Hậu Thổ, Hậu Thổ cuối cùng cũng nhìn rõ Nghiêm Phong trong màn sáng màu xanh, rồi kinh ngạc thốt lên.

Ặc… Hậu Thổ quen mình sao, không có chuyện đó chứ.

Điều Nghiêm Phong không biết là, lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, Hậu Thổ cũng đã đến, tự nhiên cũng đã chứng kiến cảnh hắn đánh bay Côn Bằng.

Chương 14

Đồng thời nàng cũng đã quan sát trận chiến của hắn với Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng và Đế Tuấn.

“Vừa rồi vô ý mạo phạm cô nương, tại hạ thực sự không cố ý, mong cô nương lượng thứ.” Sau khi biết là Hậu Thổ, Nghiêm Phong vội vàng tiến lên xin lỗi.

Trong Hồng Hoang, chỉ có hai người hắn bội phục nhất, một là Bàn Cổ khai thiên tích địa rồi thân hóa vạn vật, người còn lại là Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, để cho hồn phách trong thiên hạ có nơi chốn để về.

“Không biết Viêm Đế đạo hữu vì sao lại đến đây, và còn làm ra hành vi tiểu nhân như vậy.” Đối với việc bị người khác nhìn sạch, Hậu Thổ vẫn canh cánh trong lòng.

“Cô nương hiểu lầm tại hạ rồi.

Bần đạo đến Bất Chu Sơn để chiêm ngưỡng thần uy của Bàn Cổ đại thần.

Chỉ vì thấy đã đến gần Bất Chu Sơn nên chuẩn bị dừng lại để thưởng thức phong cảnh.

Ai ngờ sự tình lại trùng hợp đến vậy, cô nương lại đang tắm ở bên dưới.” Nghiêm Phong đành phải giải thích một lần.

Nếu là người khác, hắn đã sớm mặc kệ, nhưng ai bảo đối phương là Hậu Thổ chứ.

Hơn nữa, tu sĩ chú trọng “pháp, tài, lữ, địa”, Nghiêm Phong cũng không định độc thân cả đời.

Hậu Thổ trước mắt, bất kể dung mạo hay thân phận đều đủ tư

cách làm đạo lữ của hắn.

Huống chi, có lẽ là trời cao đã định, tùy tiện hạ xuống lại gặp được Hậu Thổ đang tắm.

Có lẽ đây là nhân duyên do trời xanh sắp đặt.

"Nếu đã không phải cố ý, vậy ngươi đi đi, ta cũng sẽ không trách ngươi." Nghe đối phương đến để chiêm ngưỡng thần uy của Phụ Thần, Hậu Thổ không định truy cứu nữa.

Hậu Thổ cũng biết đối phương không lừa mình.

"Ấy, tại hạ có một thỉnh cầu bất lịch sự, không biết cô nương có thể đồng ý không." Thấy Hậu Thổ muốn đi, Nghiêm Phong sao có thể để nàng đi được.

"Đạo hữu cứ nói, chỉ cần Hậu Thổ làm được, nhất định sẽ không từ chối." Thực lực của Nghiêm Phong cường đại, Hậu Thổ cũng không muốn trở thành kẻ địch của hắn, nên sau một thoáng do dự, nàng quyết định xem thử yêu cầu của Nghiêm Phong là gì.

"Tại hạ không quen thuộc với Bất Chu Sơn cho lắm, cô nương có thể làm hướng dẫn viên, dẫn ta đi tham quan Bất Chu Sơn được không?" Ân, tâm tư nhỏ của Nghiêm Phong lại trỗi dậy.

Hắc hắc, sớm chiều ở bên nhau, tình cảm có thể từ từ bồi đắp.

"…" Hậu Thổ sững sờ, rõ ràng không ngờ yêu cầu của Nghiêm Phong lại là như vậy.

Với tâm tư đơn thuần, nàng cũng không phát hiện ra mục đích của Nghiêm Phong, sau một hồi do dự, thấy không có gì không ổn, nàng liền đồng ý.

Cứ như vậy, Nghiêm Phong và Hậu Thổ bắt đầu chuyến du hành Bất Chu Sơn.

Hai người vừa du ngoạn Bất Chu Sơn, thậm chí còn thường xuyên luận đạo với nhau.

Thời gian ngàn năm trôi qua.

Trong ngàn năm, quan hệ của hai người không ngừng nồng ấm, chỉ còn thiếu một lớp giấy cửa sổ là có thể chọc thủng.

Chỉ là Hậu Thổ vì là con gái nên còn e lệ, chưa chọc thủng mà thôi.

Còn Nghiêm Phong, hắn cố ý không chọc thủng, cảm thấy duy trì mối quan hệ như vậy cũng không tệ.

Tuy một khi chọc thủng, có thể làm những chuyện người lớn.

Nhưng không khí ái muội thuần khiết như vậy, nên hưởng thụ thêm một chút.

Tuổi thọ của hắn cực kỳ dài, cũng không quan tâm chút thời gian này.

Đúng lúc hai người đang ung dung du ngoạn Hồng Hoang, ở một nơi không xa, từng luồng bảo quang chợt lóe lên.

Có linh bảo sắp xuất thế.

"Thời gian này, địa điểm này, vậy thì, chính là linh bảo kia sắp xuất thế!" Cảm nhận được linh quang chớp động từ xa, một dáng vẻ bảo vật sắp xuất thế, trong chớp mắt Nghiêm Phong đã đoán ra đó là thứ gì.

"Đi thôi, Hậu Thổ, chúng ta đi đoạt bảo vật." Đối với món bảo vật kia, Nghiêm Phong tự nhiên cần phải nhúng tay vào.

Cây hồ lô đằng và đất kia cũng cần phải thu lấy, để sau này mưu cầu một phần công đức.

Không sai, chính là Tiên thiên hồ lô đằng sắp xuất thế.

Trên đó, có đến bảy quả hồ lô.

Khi Nghiêm Phong đến nơi, phát hiện đã có mấy người đang chờ ở đó.

Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với hai người chuyên đi kiếm chác của Tây phương và hai người Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử.

"Hừ!" Cái gọi là kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Nghiêm Phong, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất liền biến đổi, ánh mắt âm u không ngừng lóe lên.

"Yo… hai vị súc sinh lông lá dạo này vẫn khỏe chứ?

Nghe nói cánh chim nướng ăn rất ngon, không biết hai vị có thể cống hiến một đôi ra đây, để bần đạo nếm thử không?" Đối với sự phẫn nộ của hai người, Nghiêm Phong làm như không thấy, thậm chí còn ăn nói không lựa lời, không ngừng châm chọc.

Chương 15

"Viêm Đế, đừng quá kiêu ngạo, nên biết làm người nên chừa một con đường, sau này còn dễ nói chuyện." Đế Tuấn lại một lần nữa nghe thấy bốn chữ "súc sinh lông lá" từ miệng Nghiêm Phong, gân xanh trên trán lập tức nổi lên, cố gắng kiềm chế sự thôi thúc muốn ra tay, cảnh cáo Nghiêm Phong.

"Chừa một đường?

Xin lỗi, bản nhân không có thói quen này, nếu ngươi thấy không vừa mắt, hay là chúng ta làm một trận?" Nếu không phải có Hậu Thổ ở bên cạnh, Nghiêm Phong đã sớm xông lên đánh hai tên này rồi.

"Ngươi!" Sắc mặt Đế Tuấn co giật, lời của Nghiêm Phong quá kiêu ngạo.

"Bảo vật sắp xuất thế rồi." Ngay lúc Đế Tuấn không nhịn được muốn ra tay, không biết ai đã hô lên một tiếng, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Ngay cả Đế Tuấn cũng tạm thời lười tranh cãi với Nghiêm Phong, bảo vật quan trọng hơn.

"A di đà phật, bảo vật này có duyên với Tây phương ta, nên thuộc về Tây phương ta, các vị mau mau lui ra đi." Đúng lúc này, Chuẩn Đề đột nhiên đứng ra, chỉ vào luồng bảo quang đang chớp động, không biết xấu hổ mà nói.

"Chuẩn Đề lừa ngốc, bản lĩnh không biết xấu hổ của ngươi ở Tử Tiêu Cung ta đã được chứng kiến một lần rồi.

Không ngờ lần này lại tái diễn.

Ta rất muốn hỏi nguyên nhân nào đã tạo nên một kẻ vô sỉ như

ngươi.” Sau khi Chuẩn Đề lên tiếng, Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười lạnh.

Tuy giữa hắn và hai người Tây phương có nhân quả, nhưng cũng không cản trở hắn mỉa mai châm biếm Chuẩn Đề.

Có Thiên Đạo giám sát, sợ gì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giở trò?

Mà dù có giở trò, Nghiêm Phong cũng không hề sợ, đến lúc đó trực tiếp đánh cho hai người một trận, xem chúng có ngoan ngoãn không.

“Viêm Đế đạo hữu, đừng tưởng rằng ở trong Tử Tiêu Cung nhường chỗ cho ta thì ta sẽ cảm tạ ngươi.

Đừng quên, giữa chúng ta có giao dịch.

Nay ngươi tứ bề thụ địch, không sợ bị mọi người hợp sức tấn công sao?” Một câu “Chuẩn Đề lừa ngốc” khiến Chuẩn Đề tức đến bốc hỏa.

Danh xưng này quá sỉ nhục.

“Hừ, ta tứ bề thụ địch thì liên quan gì đến ngươi.

Trong thiên hạ này, có ai có thể phá được phòng ngự của Tạo Hóa Thanh Liên của ta?

Chuẩn Đề lừa ngốc, sư huynh của ngươi Tiếp Dẫn, hay là hai con súc sinh lông lá kia?” Nghiêm Phong đưa tay ra, chỉ từng người một, dáng vẻ kiêu ngạo đến cực điểm, hoàn toàn không coi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ra gì.

“Khốn kiếp, hôm nay ta tuyệt đối không tha cho ngươi.” Nghiêm Phong khiêu khích hết lần này đến lần khác cuối cùng cũng khiến Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được nữa, huống chi lần này còn mắng cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, bốn người bọn họ không tin không đấu lại một mình Nghiêm Phong.

“Viêm Đế đạo hữu, ta cũng cảm thấy hôm nay chúng ta cần phải làm một trận.” Chuẩn Đề nói rồi cũng lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ.

Tâm tư của Chuẩn Đề rất rõ ràng, sư huynh của hắn nợ Nghiêm Phong một nhân quả to lớn, nếu lần này có thể tiễn Viêm Đế trở về hỗn độn, vậy thì giao dịch nhân quả giữa họ sẽ bị hủy bỏ.

“Ha ha ha ha… Chuẩn Đề, bản lĩnh vô sỉ của ngươi quả thật không ai sánh bằng.

Ngươi nghĩ ta không biết tâm tư của ngươi sao?

Chẳng qua trên tay các ngươi không có bảo bối mà ta vừa mắt, hôm nay cùng các ngươi làm một trận.” Nghiêm Phong tế ra Tạo Hóa Thanh Liên lao về phía bốn người Chuẩn Đề.

Đồng thời truyền âm cho Hậu Thổ, bảo nàng giúp đoạt một quả hồ lô.

Nghiêm Phong biết, sáu quả hồ lô đều có chủ nhân, quả thứ bảy, có lẽ vì hồ lô đằng chưa hoàn toàn trưởng thành, nên tự nhiên không có.

Thái Thượng Lão Quân có Tử Kim Hồng Hồ Lô màu vàng tím, Nguyên Thủy Thiên Tôn có Hỗn Độn Hồ Lô màu đen tím, Thông Thiên có Thủy Hỏa Hồ Lô màu vàng tím.

Hồng Vân đạo nhân có Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô màu đỏ tím, Nữ Oa có Chiêu Yêu Phiên màu xanh tím.

Và dĩ nhiên có quả cuối cùng mà Đông Hoàng Thái Nhất có được, cuối cùng chế thành Trảm Tiên Hồ Lô.

Nhưng lần này Nghiêm Phong chuẩn bị trực tiếp cướp lấy quả hồ lô của Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong bảy quả hồ lô, cũng chỉ có Trảm Tiên Hồ Lô khiến Nghiêm

Phong tương đối yêu thích.

Một câu 'Thỉnh bảo bối xoay người' có thể giết người vô hình, ngầu biết bao.

Nghiêm Phong không dùng đến, sau này ban cho đệ tử cũng không tệ.

Ngay khi Nghiêm Phong xông ra, hồ lô đằng cũng vừa lúc chín muồi.

Sau đó Tam Thanh, Nữ Oa, và Hồng Vân lần lượt tiến lên hái lấy một quả.

Sau khi năm người lấy đi, Hậu Thổ trực tiếp tiến lên hái quả hồ lô thứ sáu, sau đó tiện tay thu luôn cả hồ lô đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng bên dưới nó.

Nghiêm Phong đã đặc biệt dặn dò, Hậu Thổ tự nhiên không quên.

Sau khi lấy đi hồ lô, mấy người cũng không rời đi, mà quay lại xem trận chiến đang diễn ra.

"Khốn kiếp, Viêm Đế đáng ghét, đó là bảo bối của ta!" Đông Hoàng Thái Nhất phẫn nộ tấn công Nghiêm Phong.

Quả hồ lô trong tay Hậu Thổ, trong cõi u minh hắn cảm ứng được đó là vật thuộc về mình.

Chương 16

Nhưng theo Hậu Thổ lấy đi, cảm ứng đó cũng biến mất.

Điều này làm sao Đông Hoàng Thái Nhất không tức giận, cơ duyên của hắn vì tên này mà bị người khác cướp đi mất.

"Ngươi la cái gì, ta cướp đấy thì sao." Nghiêm Phong vừa đứng trên Tạo Hóa Thanh Liên, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất làm công vô ích, vừa trào phúng.

"Viêm Đế, ngươi khinh người quá đáng, a a a…" Đông Hoàng Thái Nhất nghe lời của Nghiêm Phong liền nổi giận đùng đùng, toàn thân pháp lực rót vào Hỗn Độn Chung, sau đó nện về phía Nghiêm Phong.

Đối mặt với đòn tấn công toàn lực của Đông Hoàng Thái Nhất mang theo Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, Nghiêm Phong cũng không dám sơ suất.

Bởi vì cùng lúc Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, Đế Tuấn và Chuẩn Đề cũng đồng thời ra tay.

Nếu là một chọi một với Đông Hoàng Thái Nhất, hai bên đều có Tiên thiên chí bảo, Nghiêm Phong tự nhiên có nắm chắc phần thắng.

Nhưng lần này đối mặt với bốn người, Nghiêm Phong tự nhiên cần phải cẩn thận.

Bởi vì bất kể là Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn, đều không phải là Côn Bằng có thể so sánh.

Hai người bọn họ đều có thượng phẩm hoặc cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, áp lực của Nghiêm Phong lập tức tăng vọt.

“Nghiêm Phong, chờ ta.” Hậu Thổ cướp được hồ lô, thấy Nghiêm Phong bị vây công, lập tức hóa ra bản thể hung mãnh xông lên, mục tiêu của nàng tự nhiên là Chuẩn Đề.

“Ầm…” Một vụ nổ kinh thiên động địa bùng phát trên Bất Chu Sơn.

Khoảnh khắc đó, Nghiêm Phong toàn lực thúc đẩy Tạo Hóa Thanh Liên, chống đỡ đòn tấn công từ Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, và Tiếp Dẫn.

Còn Chuẩn Đề, thì bị Hậu Thổ bất ngờ bộc phát đánh bay bằng một quyền ấn kinh thiên.

Thật trùng hợp, quyền ấn của Hậu Thổ đánh trúng vào mặt Chuẩn Đề.

“Rắc!” Dưới sự công kích của Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, và bạn sinh linh bảo Tiếp Dẫn Bảo Tràng của Tiếp Dẫn, màn sáng của Tạo Hóa Thanh Liên cuối cùng cũng phát ra tiếng nứt vỡ vì quá tải.

“Viêm Đế, hôm nay để ngươi biết, Tạo Hóa Thanh Liên tuy là Tiên thiên chí bảo, nhưng không phải vạn năng.” Thấy màn sáng xuất hiện vết nứt, Đông Hoàng Thái Nhất mừng rỡ, cuối cùng cũng phá được lớp phòng ngự chết tiệt này.

“Ồ, Tạo Hóa Thanh Liên không phải vạn năng, nhưng không biết có phòng ngự chí bảo nào có thể chống đỡ được đòn tấn công của ta không.” Thấy Tạo Hóa Thanh Liên không chống đỡ nổi nữa, Nghiêm Phong cũng không định tiếp tục phòng ngự, mà chuyển sang chủ động tấn công.

Pháp lực không còn rót vào Tạo Hóa Thanh Liên nữa.

“Ầm…” Thái Dương Chân Hỏa vô biên từ trên người Nghiêm

Phong bùng phát ra.

Tốc độ lan tỏa của Thái Dương Chân Hỏa cực nhanh, trong thời gian ngắn, phạm vi vạn dặm đều bị Thái Dương Chân Hỏa của Nghiêm Phong bao phủ.

"Rắc…" Không còn pháp lực của Nghiêm Phong truyền vào, màn sáng màu xanh của Tạo Hóa Thanh Liên cuối cùng cũng không chịu nổi mà hoàn toàn vỡ tan.

Nhưng Nghiêm Phong đã sớm có chuẩn bị, cả người hóa thành một đoàn hỏa diễm lao vút lên trời, né tránh đòn tấn công của ba người.

"Liệt Diễm Phần Thiên!" Sau khi Nghiêm Phong lui ra, hắn hét lớn một tiếng, Thái Dương Chân Hỏa trong phạm vi vạn dặm lập tức co rút lại, sau đó bao vây lấy ba người Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và Tiếp Dẫn.

Đây cũng là do Nghiêm Phong cố ý làm.

"Chết tiệt, trúng kế rồi." Nhìn ngọn lửa vô tận xung quanh, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất trầm xuống, tuy hắn là Tam Túc Kim Ô, Thái Dương Chân Hỏa không gây thương tổn cao cho hắn, nhưng hắn cảm thấy rất mất mặt.

Ba người vây công một người, lại bị đối phương trêu đùa.

"Tốc độ của Viêm Đế quá nhanh, thuật Hỏa Độn đó, hai chúng ta đều thua xa." Bên trong Hỗn Độn Chung, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm nhìn Nghiêm Phong đang điều khiển Thái Dương Chân Hỏa ở ngoài vạn dặm.

"Hai vị đạo hữu, có thể bảo hộ cả ta được không?" Bị Thái Dương Chân Hỏa bao vây, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung bảo hộ, nên vẫn ung dung tự tại, nhưng Tiếp Dẫn thì

không được.

Tây phương sau trận đại chiến giữa La Hầu và Hồng Quân đã trở nên vô cùng cằn cỗi, căn bản không có bảo bối tốt, càng đừng nói đến phòng ngự chí bảo.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy hiện tại là quan hệ chiến hữu, nên cũng bảo hộ Tiếp Dẫn vào trong.

"Ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất, cái mai rùa của ngươi bảo vệ được ba người, nhưng bảo vệ được Chuẩn Đề không?" Thái Dương Chân Hỏa hừng hực bốc cháy.

Xung quanh Hỗn Độn Chung toàn là Thái Dương Chân Hỏa nóng rực.

Nghiêm Phong không còn để ý đến ba người đang bị vây khốn, mà lao về phía Chuẩn Đề đang đối chiến với Hậu Thổ.

"Sư đệ, cẩn thận!" Tiếp Dẫn thấy hành động của Nghiêm Phong, lập tức lo lắng.

"!" Chuẩn Đề đang toàn tâm đối kháng với Hậu Thổ.

Đột nhiên nghe thấy giọng của sư huynh, hắn lập tức sững sờ.

"Bốp…" Trong khoảnh khắc thất thần, Hậu Thổ nắm lấy cơ hội, một quyền kinh thiên động địa đánh bay Chuẩn Đề.

"Bốp…" Ngay sau đó, đòn tấn công của Nghiêm Phong cũng đến, sau khi Chuẩn Đề bay ra ngoài, hắn trực tiếp tung ra một đòn liên kích thứ hai, khiến Chuẩn Đề thương càng thêm thương.

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn thấy vậy, không còn co rúm trong màn sáng của Hỗn Độn Chung nữa, toàn thân pháp lực bùng nổ, ngưng tụ thành một lớp áo ngoài bằng pháp lực, trong nháy mắt lao ra khỏi Hỗn Độn Chung, một bên chống đỡ sức nóng của Thái Dương Chân Hỏa, một

bên điên cuồng bay đi, chẳng mấy chốc đã bay ra khỏi phạm vi bao phủ của Thái Dương Chân Hỏa, đến bên cạnh Chuẩn Đề.

"Viêm Đế này, thật mạnh!

Muội muội, cùng là Yêu tộc, chúng ta có nên đi giúp không?" Phục Hy ở một bên thấy Đế Tuấn bốn người đánh hai mà lại ở thế hạ phong, lập tức không nhịn được muốn giúp.

Chương 17

“Không được, ca ca!

Hậu Thổ là một trong Thập Nhị Tổ Vu, một khi chúng ta ra tay giúp đỡ, rất có thể sẽ trực tiếp dẫn đến đại chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc.” Đối với đề nghị của Phục Hy, Nữ Oa trực tiếp từ chối, nàng suy nghĩ toàn diện hơn.

Hiện tại chỉ là ân oán cá nhân, một khi hai người họ tham gia, sự việc sẽ bị kéo theo rất lớn, nếu Hậu Thổ bị thương một chút, Vu tộc tuyệt đối sẽ không để yên.

Hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là ân oán giữa Nghiêm Phong và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

“…Thôi được.” Phục Hy nghe Nữ Oa nói vậy, trong lòng kinh hãi, quả thực là như vậy.

Nơi này là Bất Chu Sơn, Vu tộc ở cách đây không xa, một khi chiến đấu toàn diện bùng nổ, tuyệt đối sẽ dẫn đến một trận kinh thế đại chiến, trăm phần trăm sẽ thua.

Không chỉ bên Nữ Oa và Phục Hy, mà cả bên Tam Thanh cũng vậy.

Nhìn Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung và Tạo Hóa Thanh Liên không ngừng tỏa ra uy lực vô song, Nguyên Thủy lại bắt đầu ghen tị.

Trong lòng hắn hận không thể biến hai món chí bảo này thành của mình.

Đồng thời cũng vô cùng không cam tâm, mình là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, nhưng bàn về chiến lực, chỉ có thể ngang bằng với hai con súc sinh lông lá kia, thậm chí còn yếu

hơn cả tên quái thai Nghiêm Phong, điều này khiến Nguyên Thủy, người luôn mồm nói Bàn Cổ chính tông, cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Thực lực của vị Viêm Đế đạo hữu này lại mạnh hơn rồi, thật không biết tu luyện thế nào." Trong lúc Nguyên Thủy đang ghen tị với thực lực và pháp bảo của Nghiêm Phong, Thông Thiên đứng bên cạnh lại dùng giọng điệu đầy khâm phục khen ngợi Nghiêm Phong.

"Hừ, chẳng qua chỉ là một đoàn hỏa linh mà thôi, sao có thể so sánh với Bàn Cổ chính tông chúng ta được." Lời khen của Thông Thiên lập tức khiến Nguyên Thủy không vui, trực tiếp dùng giọng điệu ghen tị vô cùng để mỉa mai.

"…Nhị huynh sao lại như vậy, trong ba người chúng ta, trừ đại huynh có thể tranh tài với y, hai chúng ta đều kém hơn một bậc mà." Thông Thiên không hiểu nhìn Nguyên Thủy một cái, không hiểu vì sao Nguyên Thủy lại nói ra những lời như vậy, làm người nên thực tế một chút.

Không bằng là không bằng!

"Hừ!" Nghe Thông Thiên phản bác, Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, quyết định không nói nữa.

"Thật là…" Thấy Nguyên Thủy như vậy, Thông Thiên trong lòng cũng không vui, nhưng nghĩ dù sao cũng là huynh đệ, Thông Thiên cũng không tính toán sự vô lễ của Nguyên Thủy nữa. … "Sư đệ, thương thế thế nào rồi?" Tiếp Dẫn đến bên cạnh Chuẩn Đề bị đánh bay, quan tâm hỏi han.

"Khụ khụ… Chết không được!

Đáng chết, Viêm Đế và Hậu Thổ này thật mạnh." Chuẩn Đề ho khan mấy tiếng, sau đó ra hiệu không có gì đáng ngại, chỉ dùng ánh mắt âm trầm nhìn Hậu Thổ và Nghiêm Phong.

“Vút vút…” Lúc này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng thúc đẩy Hỗn Độn Chung xông ra khỏi biển lửa vô biên, đến bên cạnh hai người.

Nghiêm Phong thấy vậy, thu tay lại, biển lửa vô biên bắt đầu cuộn trào, cuối cùng từ từ quay trở lại trong cơ thể Nghiêm Phong.

“Còn muốn đánh tiếp không?” Tạo Hóa Thanh Liên dưới chân Nghiêm Phong không ngừng xoay chuyển, từng luồng màn sáng màu xanh bay lên, một lần nữa bảo vệ hắn.

Lời nói khinh thường của Nghiêm Phong lập tức khiến sắc mặt bốn người có mặt tại hiện trường biến đổi, nhưng họ cũng chỉ giữ vẻ mặt khó coi, không ra tay nữa.

“Đại ca, đi thôi, không cần phải tiếp tục cuộc đấu tranh vô ích này nữa, linh bảo đều bị cướp mất rồi.

Ân oán với Viêm Đế, chúng ta ngày sau còn dài.” Đông Hoàng Thái Nhất hít sâu một hơi, sau đó khuyên Đế Tuấn.

“Được, nghe lời ngươi, quả thực không cần thiết phải tiếp tục chiến đấu nữa.” Đế Tuấn cũng cảm thấy như vậy, cùng Đông Hoàng Thái Nhất liếc nhau một cái, sau khi cáo biệt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai người cùng nhau bay vút lên trời, rời khỏi Bất Chu Sơn.

“A di đà phật, sư đệ, chúng ta cũng đi thôi.” Tiếp Dẫn niệm một câu khẩu hiệu, cùng Chuẩn Đề cũng lập tức bỏ chạy.

Không chạy thì làm gì được?

Vừa rồi bốn người cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung liên thủ còn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Bây giờ chỉ còn lại hai người, chỉ có nước bị hành.

Cùng với sự rời đi của bốn người bại trận, Tam Thanh, Nữ Oa và Phục Hy thấy vậy cũng rời đi.

Chỉ là trước khi rời đi, Nguyên Thủy đã nhìn sâu vào Nghiêm Phong một cái.

Ánh mắt đó khiến Nghiêm Phong cảm thấy khó hiểu.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Chuẩn Đề, ngẫu nhiên ban thưởng Không Gian Pháp Tắc giai đoạn một Không Gian Na Di độ khai phá 13%." "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Tiếp Dẫn, ngẫu nhiên ban thưởng Thời Gian Pháp Tắc giai đoạn một Thời Gian Gia Tốc độ khai phá 12%." "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Đông Hoàng Thái Nhất, ngẫu nhiên ban thưởng Liệt Diễm Phần Thiên độ khai phá 33%." "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Đế Tuấn, ngẫu nhiên ban thưởng Hỏa Độn Chi Thuật độ khai phá 45%." "Đinh, chúc mừng túc chủ Không Gian Pháp Tắc giai đoạn một Không Gian Na Di độ khai phá đạt 100%." "Đinh, chúc mừng túc chủ, Không Gian Pháp Tắc tiến vào giai đoạn hai Không Gian Cấm Cố, độ khai phá hiện tại 0.2%." Sau khi bốn người Đông Hoàng Thái Nhất rút lui, tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Nghiêm Phong.

"Không Gian Pháp Tắc tiến giai!" Khi nghe tin Không Gian Pháp Tắc từ giai đoạn một tiến vào giai đoạn hai, Nghiêm Phong vô cùng vui mừng.

Hắn có thể cảm nhận được, khoảng cách Không Gian Na Di của mình đã tăng lên rất nhiều.

Tuy sau khi đạt đến Đại La Kim Tiên, ai cũng có thể thực hiện thuấn di, nhưng thuấn di sao có thể so sánh được với Không Gian Na Di.

Không Gian Na Di là biểu hiện của sự lĩnh ngộ sâu hơn về Không

Gian Pháp Tắc.

Và hiện tại, rõ ràng Nghiêm Phong đã lĩnh ngộ viên mãn Không Gian Na Di.

So về tốc độ, Nghiêm Phong có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng so về khả năng di chuyển đường dài, hoặc khoảng cách di chuyển một lần, e rằng ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chưa chắc đã nhanh bằng Nghiêm Phong.

Năng lực mới Không Gian Cấm Cố càng khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Trong phạm vi vạn dặm, hắn có thể giam cầm cả một vùng không gian.

Chương 18

Trong vùng không gian này, đối với tu vi Đại La Kim Tiên, hắn chính là vua!

Bởi vì Không Gian Cấm Cố có thể khiến tất cả mọi người không thể thuấn di được nữa.

Có thể tưởng tượng, Nghiêm Phong có thể thực hiện thuấn di tấn công hoặc đánh lén bất cứ lúc nào.

Nhưng những người khác chỉ có thể ngoan ngoãn dùng tốc độ bản thân để tấn công.

Đợi đến khi người khác tấn công, Nghiêm Phong đã sớm di chuyển bằng Không Gian Na Di né tránh trong một ý niệm.

Đương nhiên, cũng không phải là không thể phá vỡ, chỉ cần sức mạnh đủ lớn, ví dụ như Chuẩn Thánh.

Không sai, không có sức mạnh của Chuẩn Thánh thì căn bản không thể phá vỡ Không Gian Cấm Cố.

Bởi vì Nghiêm Phong đang ở cấp độ Đại La Kim Tiên, đợi đến khi tu vi của Nghiêm Phong tiến thêm một bước, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng phá vỡ Không Gian Cấm Cố.

"Ha ha, năng lực tốt!" Sau khi hiểu rõ năng lực của Không Gian Cấm Cố, Nghiêm Phong cười ha hả, thực lực lại một lần nữa trở nên mạnh mẽ.

"Hệ thống, tra xem thuộc tính của ta." [Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế)] [Tu vi: Đại La Kim Tiên 0.1%] [Căn cơ: Thiên hỏa đệ nhất tiên thiên, độ khai phá 0.1%] [Hỏa Chi Pháp Tắc giai đoạn hai Thái Dương Chân Hỏa độ khai phá 69.6%] [Không Gian Pháp Tắc giai đoạn hai

Không Gian Cấm Cố độ khai phá 0.2%] [Thời Gian Pháp Tắc giai đoạn một Thời Gian Gia Tốc độ khai phá 61.5%] [Pháp bảo: Trung phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu luyện hóa độ khai phá 80.4%, Hỗn độn chí bảo Hỗn Độn Châu luyện hóa độ khai phá 18.4%, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên luyện hóa độ khai phá 10%] [Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu tiến hóa độ khai phá 27.7%] [Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật độ khai phá 74.3%, Liệt Diễm Phần Thiên độ khai phá 52.6%] [Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.] [Đạo trường: Tam Tiên Đảo tiến hóa độ khai phá 13%] [Tổng hợp thực lực: Trong cấp Đại La Kim Tiên đơn đấu vô địch, chỉ cần không tự tìm chết gặp phải nhiều người vây công hoặc đụng phải Chuẩn Thánh, có thể tùy tiện tung hoành.] Nhìn đánh giá tổng hợp thực lực cuối cùng của hệ thống, mặt Nghiêm Phong đầy vạch đen, cái gì gọi là tự tìm chết, ta rất khiêm tốn có được không.

Hệ thống: Ha ha... … "Vất vả cho nàng rồi." Việc Nghiêm Phong kiểm tra hệ thống chỉ trong chốc lát, nên không hề chậm trễ bao lâu.

"Không sao, ta cũng không ưa nổi bộ mặt vô sỉ của Chuẩn Đề ở Tây phương.

Bất Chu Sơn là xương sống của Phụ Thần hóa thành, sao có thể nói là có duyên với hắn được." Hậu Thổ lắc đầu, đối với cách nói của Chuẩn Đề, nàng cũng rất phẫn nộ.

"Ha ha, sự vô sỉ của Chuẩn Đề sau này nàng có thể tìm hiểu thêm, hiện tại, đây chỉ là món khai vị mà thôi." Đối với sự vô sỉ của Chuẩn Đề, Nghiêm Phong cũng không thể không khâm phục, có thể trở thành người vô sỉ đệ nhất Hồng Hoang, mặt da của tên này cũng đủ dày.

"Người này… thật sự không cần mặt mũi đến thế sao!" Hậu Thổ cạn lời, là một tu sĩ, điều quan trọng nhất là thể diện.

Nhưng hôm nay Chuẩn Đề đã khiến nàng mở rộng tầm mắt, kết quả bây giờ Nghiêm Phong lại nói, đó chỉ là món khai vị, lập tức khiến nàng không còn gì để nói.

"Hắn là kẻ không biết xấu hổ đệ nhất toàn cõi Hồng Hoang, nàng sẽ từ từ hiểu ra.

Đồng thời cũng phải chú ý, hắn không chỉ không biết xấu hổ, mà âm mưu quỷ kế cũng giỏi rất giỏi." Đối với âm mưu quỷ kế của Chuẩn Đề, Nghiêm Phong đặc biệt dặn dò Hậu Thổ.

Vạn nhất sau này thật sự đụng phải Chuẩn Đề, cũng nên đề phòng.

"Được, ta biết rồi!" Nghiêm Phong trịnh trọng nhắc nhở như vậy, Hậu Thổ tự nhiên phải cẩn thận.

"Vù…" Trong lúc Hậu Thổ và Nghiêm Phong đang nói về Chuẩn Đề, từng bóng người từ xa bay đến.

"Hậu Thổ, có chuyện gì vậy, ở rất xa đã phát hiện muội đang chiến đấu với người khác." Một đại hán thân hình cao lớn vạm vỡ đi đầu đến bên cạnh Hậu Thổ, chính là Đế Giang có tốc độ nhanh nhất.

Sau Đế Giang, các Tổ Vu khác cũng lần lượt đến.

Vu tộc sinh sống ở xung quanh Bất Chu Sơn, nên khi cảm nhận được Hậu Thổ đang tranh đấu với người khác, mười một Tổ Vu còn lại đều không hẹn mà cùng chạy đến.

Thập Nhị Tổ Vu cùng là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, đồng khí liên chi, tự nhiên không thể để Hậu Thổ chịu thiệt.

"Đại huynh, là như vầy, ta và Nghiêm Phong đạo hữu vừa rồi…" Hậu Thổ giải thích chuyện vừa rồi cho Đế Giang và các Tổ Vu khác, tiện thể giới thiệu Nghiêm Phong cho các Tổ Vu khác làm quen.

Chỉ là dáng vẻ tiểu nữ nhi của nàng khiến các Tổ Vu khác trong lòng đều hiểu rõ, e rằng Nghiêm Phong này sẽ trở thành đạo lữ của Hậu Thổ muội tử.

"Tại hạ Nghiêm Phong, đạo hiệu Viêm Đế, ra mắt chư vị Tổ Vu." Dù sao cũng là đồng tộc của Hậu Thổ, Nghiêm Phong tự nhiên đối xử lễ phép.

"Nghiêm Phong đạo hữu, Đế Giang xin chào." "Nghiêm Phong đạo hữu, ta là Chúc Dung." "Nghiêm Phong đạo hữu, ta là Cộng Công." … Mười một Tổ Vu còn lại lần lượt tự giới thiệu, công nhận sự tồn tại của Nghiêm Phong.

Dù sao trong lời kể của Hậu Thổ vừa rồi, họ cũng biết thực lực của Nghiêm Phong mạnh mẽ đến mức nào.

Có thể một mình địch ba, mà ba người đó đều là một trong những cường giả đỉnh cao hiện nay, khiến họ phải nhìn bằng con mắt khác.

"Nghiêm Phong đạo hữu, hay là đến Vu tộc chúng ta làm khách đi, tiện thể chúng ta giao lưu một chút." Chúc Dung, Hỏa chi Tổ Vu, vô cùng hiếu chiến, trực tiếp mời Nghiêm Phong.

"Cầu còn không được." Độ khai phá dâng đến tận cửa, Nghiêm Phong làm gì có lý do không đồng ý.

Phải biết rằng đây là mười một cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, trong đó có những người kiệt xuất, chắc chắn độ khai phá sẽ rất khả quan.

"Đi đi đi…" Nghe Nghiêm Phong đồng ý, Chúc Dung có chút nóng lòng thúc giục.

Những người khác thấy vậy không khỏi cười khổ, hiển nhiên đối với tính tình của Chúc Dung, họ cũng rất hiểu.

Một nhóm mười ba người rời khỏi nơi đây, sau đó bay về phía nơi

sinh sống của Vu tộc. … "Đại ca, tên Viêm Đế kia khinh người quá đáng." Quay lại phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, liên tiếp hai lần bại trong tay Nghiêm Phong, cơn tức giận trong lòng có thể biết được.

Là sinh linh được sinh ra từ Thái Dương Tinh, lại có Tiên thiên chí bảo và cực phẩm Tiên thiên linh bảo làm bạn sinh linh bảo, nội tâm họ vô cùng cao ngạo.

"Kỹ năng không bằng người, chúng ta chỉ có thể nuốt giận vào trong.

Nhưng cũng không thể cứ như vậy mãi được, chúng ta cần phải mưu tính kỹ lưỡng, Yêu tộc trong thiên hạ không chỉ có hai chúng ta." Trong mắt Đế Tuấn cũng lóe lên một tia âm u.

Chương 19

"Đúng vậy, đại ca nói có lý.

Nếu hai chúng ta không được, vậy thì gọi thêm nhiều người nữa, ta không tin một mình hắn có thể chống lại được nhiều người như chúng ta." Đông Hoàng Thái Nhất nghe lời của Đế Tuấn, mắt sáng lên, chất lượng không được, vậy thì dùng số lượng để chiến thắng.

Có lẽ ý trời là vậy, nền móng của Thiên Đình sau này, vào lúc này đã gieo hạt giống trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

"Việc này không thể chậm trễ, bây giờ chúng ta đi liên lạc với các đại năng Yêu tộc kia đi." Nói là làm, Đế Tuấn bắt đầu nóng lòng.

"Đại ca có mục tiêu rồi sao?" Thấy Đế Tuấn đã có tính toán, Đông Hoàng Thái Nhất ngẩn ra.

"Không sai, người này ngươi cũng quen." Đế Tuấn cười bí hiểm, sau đó không nói nhiều, kéo Đông Hoàng Thái Nhất đi.

Sau mấy năm… Bắc Minh Chi Hải.

"Nguyên lai người đại ca muốn mời là hắn à." "Ha ha, không sai, chính là hắn." Khi đến Bắc Minh Chi Hải, Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng biết người mà Đế Tuấn muốn mời là ai.

Xét về thực lực của đối phương, quả thực không có vấn đề gì.

Hơn nữa đối phương cũng là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, thực lực không cần nghi ngờ.

Đối phương và Viêm Đế có thù hận, chắc chắn, lần này mời hắn, hắn cũng sẽ không từ chối.

"Vút…" Trong lúc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang nói

chuyện, một bóng người từ trong biển lao vút lên trời, đến trước mặt họ.

"Không biết hai vị đạo hữu đến Bắc Minh Chi Hải của ta có việc gì." Người đó chính là Côn Bằng, khi ở trong cung điện ở Bắc Minh Chi Hải, hắn đã phát hiện ra Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Côn Bằng đạo hữu, lần này có đại sự muốn thương lượng.

Ngươi cũng biết, thực lực của tên Viêm Đế kia vô cùng khủng bố, chỉ dựa vào mấy người chúng ta không làm gì được hắn.

Hơn nữa, tên đó không biết sao lại cấu kết được với Vu tộc, vì vậy lần này ta đến mời Côn Bằng đạo hữu gia nhập thế lực của chúng ta.

Hiện nay Yêu tộc như một bãi cát rời, nên ta chuẩn bị thống nhất toàn bộ Yêu tộc, đến lúc đó, một Viêm Đế nhỏ nhoi, chẳng phải mặc cho chúng ta tùy ý nhào nặn sao?

Vì vậy, người đầu tiên ta nghĩ đến là Côn Bằng đạo hữu, ta sẽ dùng chức vị Yêu sư của Yêu tộc để mời Côn Bằng đạo hữu, ta hứa nếu Côn Bằng đạo hữu gia nhập, địa vị của ngài trong Yêu tộc sẽ là dưới hai người, trên vạn vạn người." Đế Tuấn vừa dùng tình vừa dùng lý, phân tích lợi hại cho Côn Bằng nghe, tiện thể sắp xếp luôn vị trí cho hắn.

"Lời này là thật sao?" Côn Bằng rõ ràng đã động lòng.

Là một kẻ vừa khổ vừa nghèo, cuộc sống của Côn Bằng cũng không dễ dàng gì, nghe lời của Đế Tuấn, sao có thể không động lòng.

"Côn Bằng đạo hữu cho rằng hai huynh đệ chúng ta chạy từ xa đến Bắc Minh Chi Hải để trêu đùa ngài sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nghe Côn Bằng nghi vấn, lập tức không vui.

"Ha ha, đâu có đâu, chỉ là hành vi vô thức của tại hạ mà thôi, tại

hạ xin lỗi.” Côn Bằng cũng biết câu hỏi vô thức vừa rồi của mình có chút không thỏa đáng, nên vội vàng cười ha hả.

“Được, có Côn Bằng đạo hữu gia nhập, chúng ta đã tiến một bước lớn đến thành công.” Đế Tuấn cười ha hả, cho Côn Bằng một lối thoát, tiện thể tâng bốc hắn.

Sau đó ba người rời khỏi Bắc Minh Chi Hải, chuẩn bị tìm kiếm các đại năng Yêu tộc khác. … “Ầm…” Tại nơi sinh sống của Vu tộc, chỉ thấy năm bóng người không ngừng va chạm, mỗi lần va chạm đều tạo ra tiếng nổ lớn.

Chỉ có điều, điều khiến người ta bất ngờ là, bốn trong số họ rõ ràng là một phe, đang vây công một người.

Cách nơi năm người chiến đấu không xa, một đám Vu tộc nhân không chớp mắt nhìn chằm chằm vào trận chiến trên không.

Năm người đó chính là Nghiêm Phong và các Tổ Vu Cộng Công, Chúc Dung, Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

“Ha ha, sướng!

Các vị huynh trưởng, bây giờ hãy thưởng thức thần thông mà ta đã lĩnh ngộ trong mấy nghìn năm qua đi.” Khi trận chiến đã gần đến hồi kết, Nghiêm Phong cười ha hả.

Trong mấy nghìn năm qua, Nghiêm Phong đã chiến đấu với mười Tổ Vu không dưới mấy ngàn lần, qua các trận chiến, Nghiêm Phong ban đầu cũng phát hiện mình thiếu chiêu thức tấn công, chỉ có thể dựa vào hỏa diễm để tấn công.

Vì vậy, sau mấy nghìn năm chiến đấu và lĩnh ngộ, Nghiêm Phong cuối cùng đã sáng tạo ra một môn quyền pháp vào mấy năm trước, tuy chỉ có một thức, nhưng cũng đã được hệ thống đưa vào độ khai phá.

Sau này không cần phải sáng tạo nữa, chỉ cần độ khai phá đạt

100%, hệ thống sẽ tự động diễn sinh ra thức tiếp theo.

"Ồ?

Nếu đã như vậy, vậy xin mời Nghiêm Phong đạo hữu chỉ giáo một phen." Mắt Đế Giang sáng lên, sau đó nóng lòng nói.

Trong mấy nghìn năm qua, thực lực của Nghiêm Phong, Đế Giang đều nhìn thấy rõ.

Trong tình huống không dùng pháp bảo, Nghiêm Phong từ lúc đầu chỉ có thể miễn cưỡng một chọi hai, đến nay đã có thể một chọi bốn, có thể biết tên này tiến bộ lớn đến mức nào.

"Được, xem Đế Đạo Thần Quyền thức thứ nhất của ta, Đế Hỏa Hàng Thế." Nghiêm Phong nói rồi, toàn thân pháp lực chuyển động, một đoàn hỏa diễm Thái Dương Chân Hỏa khủng bố xuất hiện trên nắm đấm của hắn, và không ngừng xoay quanh nắm đấm.

Sau khi tích lực một chút, Nghiêm Phong tung một quyền ra, quyền ấn hỏa diễm vô cùng vô tận theo cú đấm của Nghiêm Phong xuất hiện.

Quyền ấn hỏa diễm ngập trời mang theo uy lực hủy thiên diệt địa tấn công về phía bốn đại Tổ Vu.

"Ha ha, tốt, không hổ là Viêm Đế, về hỏa diễm ta tự thấy không bằng, nhưng ta cũng sẽ không chịu thua ở đây." Chúc Dung thấy uy lực của Đế Đạo Thần Quyền như vậy, không những không sợ hãi, mà ngược lại còn hiện ra chân thân nghênh chiến.

Ba Tổ Vu còn lại cũng không chịu thua kém, lần lượt hiện ra chân thân, cùng Chúc Dung đối kháng với quyền ấn hỏa diễm ngập trời.

Chương 20

"Ầm ầm ầm…" Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất vào khoảnh khắc này.

Lần giao thủ này có thể nói cả năm người đều không giữ lại thực lực, đều đang toàn lực ứng phó, nên động tĩnh tạo ra tự nhiên lớn đến mức khó tin.

Trong phạm vi trăm triệu dặm, về cơ bản đều có thể cảm nhận được trận chiến kinh người này.

Trên Bất Chu Sơn.

"Đó là khí tức của Viêm Đế." Phục Hy kinh hãi đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi Nghiêm Phong chiến đấu, như thể xuyên qua không gian vô tận.

"Không chỉ có Viêm Đế, còn có bốn người khác, hẳn là Tổ Vu của Vu tộc." Sắc mặt Nữ Oa cũng biến đổi vào khoảnh khắc này.

Động tĩnh mà Nghiêm Phong gây ra quá lớn, cảm nhận được dao động năng lượng khủng bố đó, Nữ Oa tự hỏi mình không thể đỡ được.

"Mấy nghìn năm, thực lực của Viêm Đế càng mạnh mẽ hơn." Giọng của Phục Hy tràn đầy ngưỡng mộ.

Tuy đều ở trên Bất Chu Sơn, khoảng cách giữa Phục Hy và Nữ Oa với nơi sinh sống của Vu tộc cũng không xa.

Nhưng những trận chiến không ngừng của Nghiêm Phong và các Tổ Vu trong mấy nghìn năm, họ có thể cảm nhận được.

Dù sao để tôn trọng đối thủ, mỗi lần chiến đấu trong mấy nghìn năm, Nghiêm Phong và các Tổ Vu về cơ bản đều toàn lực ứng phó.

Vì vậy Nữ Oa và Phục Hy tự nhiên có thể thường xuyên cảm nhận được động tĩnh chiến đấu bên đó.

Nhưng những trận chiến trước đây, không giống như lần này, động tĩnh mạnh mẽ đến vậy.

"Viêm Đế này mạnh mẽ như vậy, chúng ta không thể trở thành kẻ địch của hắn." Nữ Oa nhíu mày, thần sắc ngưng trọng nói với Phục Hy.

Phục Hy nghe vậy cũng gật đầu theo, từ động tĩnh vừa rồi mà suy đoán, nếu hắn và Nữ Oa cùng lên, cũng tuyệt đối không chiếm được chút lợi thế nào. … "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Chúc Dung, ngẫu nhiên ban thưởng Đại La Kim Tiên tu vi độ khai phá 5%." "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Cộng Công, ngẫu nhiên ban thưởng Thời Gian Pháp Tắc giai đoạn một độ khai phá 3%." "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Đế Giang, ngẫu nhiên ban thưởng Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên luyện hóa độ khai phá 4%." "Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Chúc Cửu Âm, ngẫu nhiên ban thưởng Đế Đạo Thần Quyền thức thứ nhất độ khai phá 19%." Năng lượng khủng bố cuối cùng cũng tan đi, trong đầu Nghiêm Phong cũng liên tiếp vang lên bốn tiếng thông báo.

"Khụ khụ khụ khụ…" Từng tiếng ho khan không ngừng vang lên giữa sân.

Nghiêm Phong quay đầu nhìn lại, thì thấy bốn đại Tổ Vu đầy vết thương.

"Ha ha, các vị huynh trưởng, xin lỗi, lần đầu sử dụng không kiểm soát được lực đạo." Nhìn dáng vẻ thảm hại của bốn đại Tổ Vu, Nghiêm Phong ái ngại gãi đầu, có chút xấu hổ.

Trong mấy nghìn năm, quan hệ của Nghiêm Phong và Hậu Thổ

tiến triển vượt bậc, hai bên đã phá vỡ lớp giấy cửa sổ kia, quang minh chính đại ở bên nhau.

Vì vậy Nghiêm Phong tự nhiên cũng gọi các Tổ Vu khác là huynh trưởng.

"Không sao… chút thương tích này chúng ta chịu được." Đế Giang xua tay không để ý nói, so với vết thương, thực lực của Nghiêm Phong mới là điều khiến hắn kinh ngạc nhất.

Bốn Tổ Vu liên thủ lại bại một cách triệt để như vậy.

Đế Đạo Thần Quyền quả thực khủng bố phi phàm.

Quan trọng nhất là, Đế Đạo Thần Quyền là do Nghiêm Phong nghiên cứu trong mấy nghìn năm, mà đây mới là thức thứ nhất.

Thật là đả kích người khác.

Thân là hậu duệ Bàn Cổ, lại bị người ta đánh cho tơi tả, quả thực mất mặt đến cực điểm.

Nhưng nghĩ đến quan hệ giữa Nghiêm Phong và Hậu Thổ, Đế Giang lại có chút tự hào, đây là muội phu của mình mà.

"Tiểu tử, thực lực của ngươi gần đây tăng lên có chút khủng bố quá, không được, ta cũng phải tăng cường tu luyện, tranh thủ sớm ngày tiến vào Chuẩn Thánh, đến lúc đó chúng ta lại quyết một trận cao thấp." Chúc Dung xoa xoa bả vai đau nhức, nghiến răng nói.

"Ha ha, ta xin rửa mắt chờ mong." Nghiêm Phong không để ý nhún vai, muốn vượt qua hắn, không thể nào, hắn là người đàn ông có hệ thống.

Sau khi trận chiến kết thúc, Nghiêm Phong nóng lòng kiểm tra giao diện thuộc tính của mình. [Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế)] [Tu vi: Đại La Kim Tiên 56.4%] [Căn cơ: Thiên hỏa đệ nhất tiên thiên, độ khai phá

56.4%] [Hỏa Chi Pháp Tắc giai đoạn hai Thái Dương Chân Hỏa độ khai phá 93.1%] [Không Gian Pháp Tắc giai đoạn một Không Gian Na Di độ khai phá 12.3%] [Thời Gian Pháp Tắc giai đoạn một Thời Gian Gia Tốc độ khai phá 89.4%] [Pháp bảo: Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu luyện hóa độ khai phá 96.7%, Hỗn độn chí bảo Hỗn Độn Châu luyện hóa độ khai phá 28.5%, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên luyện hóa độ khai phá 26.3%] [Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu tiến hóa độ khai phá 46.1%] [Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật độ khai phá 97.8%, Liệt Diễm Phần Thiên độ khai phá 69.4%, Đế Đạo Thần Quyền thức thứ nhất độ khai phá 19%] [Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.] [Đạo trường: Tam Tiên Đảo tiến hóa độ khai phá 29.4%] [Tổng hợp thực lực: Trong cấp Đại La Kim Tiên đơn đấu vô địch, ngay cả khi gặp phải vây công cũng không hề sợ hãi.] Sau mấy nghìn năm chiến đấu, thuộc tính của Nghiêm Phong có thể nói đã tăng lên rất nhiều.

Tu vi, từ 0.1% ban đầu lên đến 56.4% hiện tại, theo cấp bậc, đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, sắp đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi.

Bạn sinh linh bảo Hỏa Linh Châu cũng sắp hoàn toàn luyện hóa 100%, có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Quan trọng nhất là, sau này dù Hỏa Linh Châu có tấn cấp cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cũng không cần luyện hóa lại, trực tiếp phát huy 100% uy lực.

Các độ khai phá khác cũng tăng ít nhiều mười mấy đến mấy chục điểm.

Nhìn đánh giá tổng hợp thực lực là biết, trước đây còn sợ bị vây công, bây giờ gặp phải Đại La Kim Tiên vây công, hắn cũng không sợ nữa.

Bởi vì lực phòng ngự của Tạo Hóa Thanh Liên đã lên một tầm cao

mới.

Nghiêm Phong mãn nguyện đóng giao diện thuộc tính của mình lại.

Sau đó cùng mọi người lại trò chuyện một lúc, Nghiêm Phong đề xuất cáo từ.

Khoảng cách đến lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân cũng không còn bao lâu nữa.

Hắn chuẩn bị quay về Bồng Lai Đảo một chuyến, đưa cả Khổng Tuyên đi cùng.

Chương 21

Tuy nghe hay không cũng không sao, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân đầu tiên của trời đất, nghe Hồng Quân giảng đạo, Khổng Tuyên cũng sẽ thu hoạch không nhỏ.

"Sau này còn gặp lại." Trên Bất Chu Sơn, Nghiêm Phong cùng Hậu Thổ sau khi từ biệt các Tổ Vu khác, trực tiếp bay lên trời.

"Không ngờ giữa trời đất lại có yêu nghiệt như vậy." Nhìn bóng dáng xa dần của Nghiêm Phong, Đế Giang tấm tắc khen ngợi.

"Chẳng phải sao, quan trọng nhất là yêu nghiệt thì thôi, khí vận cũng phi thường, bảo vật cấp bậc Tiên thiên chí bảo không phải ai cũng có thể sở hữu." Giọng điệu của Chúc Dung tràn đầy ngưỡng mộ.

Đó là Tiên thiên chí bảo đấy.

Chỉ tiếc là Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, căn bản không thể tế luyện pháp bảo, chỉ có thể dựa vào thân thể cường đại để đối địch.

"Ha ha, quan tâm nhiều thế làm gì, quan trọng nhất là hiện tại hắn là đạo lữ của Hậu Thổ muội muội, có quan hệ mật thiết với Vu tộc chúng ta." Cộng Công hoàn toàn không để ý đến khí vận và thực lực của Nghiêm Phong, dù sao trong lòng hắn, Nghiêm Phong là muội phu của mình.

Mấy nghìn năm giao lưu đã khiến tình hữu nghị giữa họ càng thêm sâu đậm.

"Ha ha, ngươi nghĩ thoáng thật." Lời của Cộng Công khiến Chúc Dung và Đế Giang ngẩn ra, sau đó cùng các Tổ Vu khác nhìn nhau cười. … Trên Bồng Lai Đảo.

Khổng Tuyên nhắm chặt hai mắt, vận chuyển pháp lực không ngừng tu luyện, pháp lực của hắn cũng đang không ngừng va chạm vào bình cảnh Thái Ất Kim Tiên.

Mấy nghìn năm thời gian, Khổng Tuyên đã đến bên bờ vực đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Thật ra Khổng Tuyên đã sớm có thể đột phá, chỉ vì để tăng thêm nội tình, khiến cho căn cơ của mình càng thêm hùng hậu, nên vẫn luôn kìm nén.

Hắn muốn đột phá Thái Ất Kim Tiên một cách tự nhiên.

Hiện nay, sau mấy nghìn năm tu luyện, Khổng Tuyên không thể khống chế được nữa, chỉ cần tu luyện, pháp lực sẽ không ngừng va chạm vào bình cảnh.

"Ầm…" Không biết đã qua bao lâu, có lẽ một năm, hai năm, cũng có lẽ mười năm, hai mươi năm.

Bình cảnh cản trở Khổng Tuyên tấn cấp cuối cùng cũng vỡ tan.

Khí thế khủng bố theo sự tấn cấp của Khổng Tuyên, từ trên người hắn tuôn ra.

Giờ đây, Khổng Tuyên đã bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

"Đinh, chúc mừng đệ tử của ngài là Khổng Tuyên tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, ngẫu nhiên ban thưởng Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, độ khai phá luyện hóa tăng 30%." Lúc Khổng Tuyên tấn cấp lên Thái Ất Kim Tiên, Nghiêm Phong đang trên đường đến đảo Bồng Lai thì đột nhiên nhận được thông báo của hệ thống.

Điều này khiến Nghiêm Phong vui mừng, quả là một bất ngờ thú vị.

Thiên tư của Khổng Tuyên quả nhiên lợi hại, chỉ trong mấy nghìn

năm ngắn ngủi đã đột phá.

Người bình thường muốn đột phá, không có mấy vạn năm thì đừng mong.

Nghĩ vậy, Nghiêm Phong nắm tay Hậu Thổ bắt đầu tăng tốc.

Trên đảo Bồng Lai, Khổng Tuyên vừa đột phá Thái Ất Kim Tiên liền lập tức bắt đầu củng cố tu vi.

Sau nhiều năm nữa, Khổng Tuyên cuối cùng cũng kết thúc lần bế quan này.

"Không tệ, không tệ, không hổ là đệ tử của Viêm Đế ta, nhanh như vậy đã đột phá Thái Ất Kim Tiên." Khi Khổng Tuyên mở mắt ra, hắn phát hiện sư tôn của mình đang ở ngay trước mặt.

"Đệ tử Khổng Tuyên, bái kiến sư tôn.

Khổng Tuyên có được thành tựu này, đều nhờ sư tôn tài bồi." Thấy Nghiêm Phong, Khổng Tuyên có phần kích động quỳ xuống bái lạy.

"Ha ha, không cần tự coi nhẹ mình.

Ngoài việc cho con một đạo trường ổn định và một quả Hoàng Trung Lý ra, ta chẳng giúp gì khác, tất cả đều là thành quả nỗ lực của con." Nghiêm Phong nghe vậy cười ha hả, đệ tử hiểu chuyện như vậy, kẻ làm sư tôn như hắn cũng rất có thể diện.

"À phải rồi, đây là sư nương của con, Hậu Thổ Tổ Vu, một trong Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành." Đột nhiên, Nghiêm Phong thấy Hậu Thổ bên cạnh, bèn thuận tiện giới thiệu cho Khổng Tuyên.

"Đệ tử Khổng Tuyên, ra mắt sư nương." Nghe Nghiêm Phong giới thiệu, Khổng Tuyên kinh hãi, vội vàng hành lễ với Hậu Thổ lần nữa.

“Lần đầu gặp mặt, sư nương cũng không có thứ gì tốt, kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo này ban cho con vậy.” Hậu Thổ thản nhiên nhận lễ của Khổng Tuyên, cũng ngầm thừa nhận danh xưng sư nương này.

Nàng lấy ra một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo mà mình cất giữ ban cho hắn, dù sao Hậu Thổ cũng không dùng tới.

Hơn nữa tư chất của Khổng Tuyên cũng không tệ, chắc sẽ không làm mai một Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

“...” Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, đó là thứ tồn tại có thể ngộ mà không thể cầu trong Hồng Hoang.

“Sư nương đã cho thì con cứ nhận đi.” Thấy Khổng Tuyên do dự, Nghiêm Phong mỉm cười bảo hắn nhận lấy.

“Vâng, đa tạ sư tôn, đa tạ sư nương ban thưởng.” Nghiêm Phong đã lên tiếng, Khổng Tuyên không còn khách sáo nữa, thản nhiên nhận lấy kiện Tiên thiên linh bảo, là một chí bảo phòng ngự giống như hộ tâm kính.

Khổng Tuyên rất hài lòng với món quà này, hắn không thiếu thủ đoạn tấn công, nhưng lại thiếu đồ phòng ngự.

Kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo này của Hậu Thổ quả thực vừa đúng lúc.

“Được rồi, ta cũng không làm phiền con nữa.

Chương 22

Bây giờ con hãy đi luyện hóa Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo đi.

Một thời gian nữa, Tử Tiêu Cung sắp giảng đạo lần thứ hai, đến lúc đó vi sư sẽ đưa con đi nghe, đối với con cũng có lợi ích rất lớn." Thấy Khổng Tuyên đã nhận linh bảo, Nghiêm Phong nói ra ý định trở về lần này, sau đó cùng Hậu Thổ rời đi.

"Vâng, đa tạ sư tôn." Nghe nói có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, Khổng Tuyên lập tức kích động.

Trước đây hắn đã bỏ lỡ lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung và cảm thấy rất tiếc nuối, cứ ngỡ sau này cũng không còn cơ hội.

Dù sao với tu vi Thái Ất Kim Tiên hiện tại, rất khó để đi lại trong Hỗn Độn.

Giờ phút này, Khổng Tuyên cảm thấy việc bái sư này quả thực không sai.

Bây giờ không chỉ có Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo quý giá, mà còn có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, thật là cơ duyên mà người khác không thể nào ngưỡng mộ được.

"Không biết nhị đệ của ta có được cơ duyên như vậy không." Sau đó, Khổng Tuyên lại nghĩ đến nhị đệ của mình, cũng chính là Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Là huynh đệ cùng do Thượng cổ Phượng Hoàng sinh ra, Khổng Tuyên rất nhớ nhị đệ.

"Đợi có cơ hội sẽ đi tìm nhị đệ." Cùng do Thượng cổ Phượng Hoàng sinh ra, Khổng Tuyên tin rằng nhị đệ Kim Sí Đại Bàng Điểu của mình nhất định cũng sẽ tạo nên danh tiếng, đến lúc đó tìm kiếm

cũng sẽ không quá khó.

Sau đó, cả cung điện chìm vào tĩnh lặng, Khổng Tuyên bắt đầu tế luyện pháp bảo mới nhận được.

Còn về phía Nghiêm Phong và Hậu Thổ, sau khi rời khỏi cung điện của Khổng Tuyên, hai người nhân lúc hiếm có được ở riêng liền bắt đầu song tu.

Trước đây ở Vu tộc, người đông mắt nhiều, Hậu Thổ cũng không tiện.

Lần này hai người ở riêng, tự nhiên không cần che giấu gì cả, những việc cần làm đều phải làm một lần.

Hơn nữa mỗi lần song tu, Hậu Thổ đều có thể cảm nhận thực lực của mình tăng lên nhanh chóng, tự nhiên nàng rất hưởng thụ cảm giác này.

Thời gian lại một lần nữa trôi đi, chẳng mấy chốc đã chín nghìn chín trăm năm kể từ khi Hồng Quân kết thúc lần giảng đạo đầu tiên.

Cũng chỉ còn một trăm năm nữa là Tử Tiêu Cung sẽ bắt đầu giảng đạo lần thứ hai.

Khi thời gian đến gần, Nghiêm Phong cũng kết thúc chuyến song tu với Hậu Thổ, dẫn theo Khổng Tuyên cũng vừa xuất quan tiến vào Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, Nghiêm Phong dẫn theo Hậu Thổ và Khổng Tuyên nhanh chóng tiến về phía trước.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên phóng ra một màn sáng màu xanh bao phủ lấy ba người, ngăn chặn sự xâm thực của Hỗn Độn chi khí.

So với lần trước, lần này Nghiêm Phong có thể nói là đến sớm

nhất.

Sau khi đến nơi, Nghiêm Phong cũng không làm gì nhiều, trực tiếp cùng Hậu Thổ và Khổng Tuyên ngồi xếp bằng, chờ Tử Tiêu Cung mở cửa.

Mặc dù đạo của Hồng Quân giảng đối với hắn không có tác dụng lớn, nhưng dù sao hệ thống cũng chỉ là phụ trợ, một số kiến thức và phương pháp tu luyện vẫn cần phải nghe.

Nếu không sau này thu nhận đệ tử, kết quả ngay cả đạo pháp cũng không dạy được, như vậy thì thật mất mặt.

Hơn nữa, tuy có hệ thống nhưng ngộ tính của Nghiêm Phong cũng phi thường.

Từ việc có thể dùng mấy nghìn năm thời gian sáng tạo ra Đế Đạo Thần Quyền là có thể thấy hắn lợi hại đến mức nào.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc, nhóm người đầu tiên đã đến, chính là Tam Thanh.

Ngay sau đó là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng cùng mấy đại năng Yêu tộc khác.

Mấy nghìn năm qua, ngoài Côn Bằng, Đế Tuấn còn thu phục thêm không ít đại năng Yêu tộc, và tất cả đều có tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên, trong đó tự nhiên có cả Thập đại Yêu Thánh như Bạch Trạch.

Khi Đế Tuấn và những người khác đến Tử Tiêu Cung, họ ngay lập tức phát hiện ra Nghiêm Phong, dùng ánh mắt âm u liếc hắn một cái rồi im lặng không nói gì.

Nghiêm Phong cũng lười để ý đến Đế Tuấn và đám người của hắn.

Cho dù bên cạnh có thêm mấy vị Đại La Kim Tiên thì đã sao?

Với hắn bây giờ, dù bị vây công cũng không sợ.

Điều hắn để ý hơn chính là Tam Thanh, không hổ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

Giờ phút này, họ đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, e rằng đợi sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, cũng chính là giảng về Chuẩn Thánh chi đạo, ba người họ sẽ trảm thi thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng cho dù như vậy, Nghiêm Phong cũng không đặt họ vào mắt.

Dù có đột phá thì đã sao, cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi, trước lần giảng đạo thứ ba, họ cũng không có bảo bối lợi hại nào.

Vì vậy, tạm thời họ không gây ra uy hiếp gì cho Nghiêm Phong.

Đợi sau lần giảng đạo thứ ba, Nghiêm Phong tự tin lúc đó mình chắc chắn đã đột phá Chuẩn Thánh.

Một khi đột phá Chuẩn Thánh, Tam Thanh tự nhiên không còn được hắn để vào mắt.

Trừ phi ba người cùng xông lên, mới có thể gây ra một chút uy hiếp cho Nghiêm Phong.

Dù sao ba người họ đều sở hữu Tiên thiên chí bảo hoặc bảo vật có thể sánh ngang với Tiên thiên chí bảo.

Chương 23

Nếu thật sự phải đánh, Nghiêm Phong chỉ có thể dùng đến Hỗn Độn Châu.

Một khi dùng Hỗn Độn Châu, Tam Thanh dù có Tiên thiên chí bảo cũng vô dụng, vẫn sẽ bị đánh cho ra bã.

Trong lúc chờ đợi, Hạo Thiên và Dao Trì chậm rãi mở ra cánh cửa lớn của Tử Tiêu Cung.

"Lão gia sắp giảng đạo, mời vào." Hạo Thiên vô cùng kiêu ngạo nói, ai bảo y là đồng tử của Hồng Quân chứ.

Những người khác thấy vậy đều tỏ ra rất cung kính với Hạo Thiên.

Đương nhiên, cũng có những người không coi y ra gì, ví như Tam Thanh, ví như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại ví như Nghiêm Phong.

Khi mọi người bước vào Tử Tiêu Cung, họ bắt đầu ngồi xuống theo vị trí của lần trước.

Khổng Tuyên vì lần trước không đến, nên lần này chỉ có thể ngồi ở phía sau cùng.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, ngoài sáu vị trí hàng đầu, những vị trí khác đều như nhau, ngồi đâu cũng được.

Khi mọi người đã ngồi yên, thân ảnh của Hồng Quân xuất hiện ở phía trước.

Cảnh tượng này khiến Nghiêm Phong kinh ngạc, thực lực của lão già này lại tăng lên rồi.

Nhưng Nghiêm Phong cũng biết, lý do Hồng Quân tăng tiến nhanh

như vậy là vì lão phải hợp đạo.

Nhưng giới hạn của lão cũng chỉ đến đó, không giống như Nghiêm Phong, có vô hạn khả năng!

"Có một vật hỗn thành, sinh trước trời đất.

Nó tĩnh lặng vô hình, mờ mịt sâu thẳm, tịch liêu trống rỗng, không nghe thấy âm thanh của nó, ta miễn cưỡng đặt tên cho nó, gọi là Đạo." "Đạo, cao không thể cùng, sâu không thể dò, bao bọc trời đất, ban phát vô hình, nguồn chảy bất tận, đầy mà không tràn, vẩn đục nhờ tĩnh mà trong.

Ban phát vô cùng, không biết sớm tối, biểu hiện ra không đầy một nắm, thu lại có thể mở rộng, tối có thể sáng, mềm có thể cứng, chứa âm nhả dương, rạng ba ánh sáng..." Âm thanh huyền diệu vô cùng từ miệng Hồng Quân tuôn ra.

Giống như lần trước, khi Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, cả Tử Tiêu Cung lại xuất hiện dị tượng đất vọt sen vàng.

Mỗi đóa sen vàng đều ẩn chứa tiên thiên linh khí nồng hậu vô cùng.

Lần này, đạo mà Hồng Quân giảng tự nhiên là Chuẩn Thánh chi đạo sau Đại La Kim Tiên.

Vì vậy, ngay cả Tam Thanh nghe đến đoạn sau cũng vô cùng vất vả.

Dù sao tu vi chưa tới, miễn cưỡng lý giải cũng có chút khó khăn.

Ngoài Tam Thanh ra, những người khác còn tệ hơn.

Trong ba nghìn người ở Tử Tiêu Cung, có đến chín phần bắt đầu ngủ gật.

Thật sự là Chuẩn Thánh chi đạo quá khó, quá khó, khiến những

người chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ căn bản không thể thích ứng được.

Còn về phía Nghiêm Phong, không biết có phải do ngộ tính của hắn quá mạnh mẽ hay không, mặc dù cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng đạo tu luyện mà Hồng Quân giảng, hắn lại có thể hoàn toàn nghe hiểu.

Đáng tiếc, nó không có tác dụng trực tiếp đối với Nghiêm Phong.

Hắn chỉ có thể từ từ ghi nhớ những đạo tu luyện này, sau đó trở về sáng tạo ra một môn công pháp tu luyện độc nhất của riêng mình, để sau này truyền cho đệ tử.

Đừng quên, mỗi khi tấn cấp một tiểu cảnh giới, Nghiêm Phong có thể nhận được 10% độ khai phá làm phần thưởng, đại cảnh giới còn hơn thế, có thể nhận được 30% độ khai phá.

"Đinh, chúc mừng túc chủ sáng tạo ra vô thượng đạo pháp, độ khai phá hiện tại là 1%, xin hãy đặt tên." Sau hai nghìn chín trăm chín mươi chín năm kể từ khi Hồng Quân bắt đầu giảng đạo lần thứ hai, Nghiêm Phong vừa nghe đạo vừa tổng kết, cuối cùng đã sáng tạo ra một môn vô thượng đạo pháp.

Đây là một môn đạo pháp lấy Âm Dương Ngũ Hành làm nền tảng.

Có thể đơn tu một trong năm hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ và Âm Dương, cũng có thể tu luyện đồng thời cả Ngũ Hành và Âm Dương, thậm chí người có thiên tư cao có thể tu luyện đồng thời cả bảy mạch Âm Dương Ngũ Hành.

"Gọi là《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》đi." Nghiêm Phong suy nghĩ một lát, rồi đặt tên cho đạo pháp mới sáng tạo ra.

Mặc dù lúc này《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》chỉ có hai tầng, nhưng đó cũng là vô thượng đạo pháp.

Điểm khởi đầu để tu luyện Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Tầng thứ nhất tu luyện viên mãn, có thể đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Tầng thứ hai tu luyện viên mãn, có thể đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Mặc dù chưa sáng tạo ra tầng thứ ba, nhưng hắn tin rằng tầng thứ ba viên mãn chắc chắn có thể tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong thế giới Hồng Hoang, có thể sánh ngang với《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》chỉ có Cửu Chuyển Huyền Công mà Bàn Cổ tu luyện.

Đương nhiên, đó là Cửu Chuyển Huyền Công phiên bản hoàn chỉnh, không phải Cửu Chuyển Huyền Công do Tam Thanh dựa vào truyền thừa mà sáng tạo ra.

Đó chỉ là phiên bản thiếu sót, căn bản không thể so sánh với bản hoàn chỉnh.

Cửu Chuyển Huyền Công phiên bản thiếu sót, cho dù tu luyện đến Cửu Chuyển cũng chỉ có thể nhục thân thành Thánh, mà cái Thánh này chỉ là Chuẩn Thánh, không phải Thánh Nhân.

Cửu Chuyển Huyền Công phiên bản hoàn chỉnh nếu tu luyện đến Cửu Chuyển, có thể đạt đến cảnh giới như Bàn Cổ.

Chương 24

Hiện tại《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》tuy chưa được sáng tạo hoàn toàn, nhưng Nghiêm Phong tin rằng, cùng với việc không ngừng khai phá, nó nhất định có thể đạt đến độ cao như Cửu Chuyển Huyền Công chân chính, thậm chí vượt qua.

"Đinh, đặt tên thành công, Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ hai, độ khai phá hiện tại 1%." "Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh quả thực huyền diệu vô cùng, ngay cả ta, kẻ chủ tu Hỏa, cũng có thể tu luyện.

Vì do ta sáng tạo ra, ta có thể tùy ý chuyển đổi giữa Âm Dương Ngũ Hành." Những năm này, trong lúc sáng tạo, Nghiêm Phong tự nhiên cũng đã thử qua uy lực của Đại Ngũ Hành Chân Kinh.

Điều khiến hắn bất ngờ là, dù hắn chỉ là một ngọn Thiên Hỏa, cũng có thể tu luyện đồng thời cả bảy mạch Âm Dương Ngũ Hành.

Hơn nữa, sau khi tu luyện Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, Nghiêm Phong có thể chuyển hóa toàn bộ năng lượng của sáu mạch còn lại thành Hỏa.

Như vậy, uy lực của Thái Dương Chân Hỏa lại càng mạnh mẽ hơn.

"Không tệ không tệ, không uổng công sáng tạo, còn có niềm vui bất ngờ." Cảm nhận được uy lực của《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》, Nghiêm Phong vui mừng khôn xiết.

Điều Nghiêm Phong không biết là,《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》, trừ phi là người có thể chất Âm Dương Ngũ Hành bẩm sinh, nếu không căn bản không thể tu luyện đồng thời cả bảy mạch.

Nghiêm Phong là túc chủ của hệ thống, tự nhiên có thể bỏ qua quy tắc này.

Chỉ còn một năm nữa là Hồng Quân kết thúc giảng đạo, Nghiêm Phong nhìn sang đại đệ tử Khổng Tuyên đang ngủ gật bên cạnh.

Chuẩn Thánh chi đạo khó mà lý giải, Khổng Tuyên tự nhiên cũng giống như đại đa số người, ngủ gà ngủ gật.

Ai bảo lúc này thực lực của hắn quá thấp chứ, chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

"Thôi được, đạo pháp này cũng là vì những đệ tử như con mà sáng tạo ra, bây giờ ban cho con vậy." Nghiêm Phong nói rồi, đưa ngón tay ra điểm vào giữa trán Khổng Tuyên.

Một chỉ này đã truyền thụ tầng thứ nhất của Ngũ Hành công pháp trong《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》cho Khổng Tuyên.

"Oanh..." Khổng Tuyên đang ngủ gật, đột nhiên trong đầu kim quang đại thịnh.

Từng chữ vàng to lớn xuất hiện trong đầu Khổng Tuyên.

"Tĩnh tâm ngưng thần, đây là công pháp vi sư mới sáng tạo, sau này cứ tu luyện theo nó." Ngay lúc Khổng Tuyên kinh hãi tột độ, không biết phải làm sao, giọng nói uy nghiêm của Nghiêm Phong vang lên trong đầu hắn.

"Vâng, đa tạ sư tôn ban pháp." Nghe thấy giọng của Nghiêm Phong, Khổng Tuyên vui mừng khôn xiết, sau đó bắt đầu xem từng chữ từng chữ đạo pháp trong đầu.

Khổng Tuyên càng xem càng cảm thấy huyền diệu vô cùng, công pháp mà hắn tu luyện trước đây so với《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》này, đúng là bị nghiền nát không còn một mảnh vụn.

Khổng Tuyên lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì ban đầu có thể gặp được Nghiêm Phong, nếu không làm sao có thể bái được một vị sư tôn lợi hại như vậy.

Một năm sau, Khổng Tuyên cuối cùng cũng nhập môn sơ bộ《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh - Ngũ Hành Thiên》.

Chuyên tu công pháp mới, dù chỉ mới nhập môn sơ bộ, Khổng Tuyên cũng cảm thấy thực lực tăng lên rất nhiều.

Hắn của bây giờ có thể dễ dàng đánh bại hắn của một năm trước.

Bất kể là pháp lực hay cảnh giới đều đã được nâng cao không ít.

Điều Khổng Tuyên không biết là, trong lúc hắn tu luyện, Nghiêm Phong đã dùng thủ đoạn thu lấy mấy đóa sen vàng lơ lửng trong Tử Tiêu Cung đánh vào cơ thể hắn, nếu không làm sao có thể nhanh như vậy.

Phải nói rằng, Nghiêm Phong đối với vị đại đệ tử này cũng đã tận tâm tận lực.

Một năm sau, lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân cũng kết thúc.

"Lần giảng đạo thứ hai kết thúc, vạn năm sau sẽ có lần giảng đạo thứ ba, cũng là lần cuối cùng." Hồng Quân nhàn nhạt liếc nhìn về phía Nghiêm Phong và Khổng Tuyên.

Ánh mắt đó khiến Nghiêm Phong cảm thấy khó hiểu.

Kỳ thực Nghiêm Phong không biết, vốn dĩ Khổng Tuyên không phải là một trong ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung.

Chỉ là vì nguyên nhân của Nghiêm Phong, mới khiến Khổng Tuyên bắt kịp chuyến xe giảng đạo giữa chừng và chuyến cuối cùng.

Nhưng đối với điều này, Hồng Quân cũng không quá so đo, chỉ cần đại thế không đổi, lão sẽ không quản quá nhiều.

“Từ sau Long Phượng đại kiếp, quần tiên vô chủ, Hồng Hoang đại địa tranh chấp không ngừng.

Ta muốn chọn một nam một nữ làm thủ lĩnh của quần tiên thiên hạ để quản lý trật tự Hồng Hoang, các ngươi có ý kiến gì không?” Sau khi giảng đạo xong, Hồng Quân không lập tức biến mất, sau khi liếc nhìn Khổng Tuyên và Nghiêm Phong một cái, lão lại lên tiếng.

“Chúng con không có dị nghị, tất cả đều do Đạo Tổ định đoạt.” Ba nghìn người tuy kỳ lạ vì sao Hồng Quân lại đưa ra yêu cầu này, nhưng vì để được nghe giảng lần thứ ba, tất cả mọi người đều không phản đối.

Dù sao đây là Thánh Nhân giảng đạo, cho dù nghe không hiểu, cũng có thể miễn cưỡng ghi nhớ một vài lời, sau này từ từ lĩnh ngộ.

Ngược lại, không ít người sau khi nghe lời của Hồng Quân đều lộ vẻ kích động, dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Hồng Quân.

Thủ lĩnh quần tiên, đó là vinh diệu cao quý đến nhường nào, lại có mấy ai không động lòng chứ?

Đương nhiên, trong Tử Tiêu Cung cũng có những người không quan tâm, như sáu vị Thánh Nhân tương lai, Trấn Nguyên Tử, Nghiêm Phong và những người khác.

Trong số đó, những người quan tâm nhất đến vị trí này, đương nhiên phải kể đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Bọn họ vốn muốn thống nhất Yêu tộc, hiện tại đã lôi kéo được không ít đại năng Yêu tộc.

Nếu bây giờ có thể giành được vị trí thủ lĩnh quần tiên, dù chỉ là thủ lĩnh nam tiên cũng được, đối với bọn họ có ý nghĩa phi phàm.

Chương 25

Đến lúc đó ra ngoài chiêu mộ có thể dùng danh nghĩa thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân chỉ định, tin rằng trong Hồng Hoang chắc chắn sẽ có không ít người nể mặt.

"Thiện, đã như vậy, Đông Vương Công do Đông Hoa dương khí hóa thành, từ nay về sau là thủ lĩnh của chúng nam tiên Hồng Hoang.

Tây Vương Mẫu do Tây Hoa diệu khí hóa thành, sẽ là thủ lĩnh của chúng nữ tiên Hồng Hoang." Hồng Quân thấy mọi người đều không phản đối, hài lòng gật đầu, sau đó trong ánh mắt của mọi người trực tiếp chỉ định hai người.

"Đa tạ Đạo Tổ." Đông Vương Công được điểm danh có thể nói là bị niềm vui bất ngờ làm cho choáng váng, đây là thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân chỉ định a.

Hắn không ngờ mình lại có cơ duyên như vậy.

"Đa tạ Đạo Tổ." So với Đông Vương Công đang mơ màng, Tây Vương Mẫu lại bình tĩnh hơn, đồng thời trong lòng cũng có chút bất an, luôn cảm thấy vị trí này không dễ ngồi.

"Đáng ghét, sao lại là hai người này, Đạo Tổ bất công a." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thấy Đạo Tổ chỉ định hai người này thì lập tức ngây người, vốn dĩ họ cho rằng với thân phận là sinh linh sinh ra từ Thái Dương Tinh, bản thân mang theo đế vương chi khí bẩm sinh, vị trí thủ lĩnh nam tiên thiên hạ không ngoài dự đoán sẽ là vật trong túi của hai người họ.

Nhưng không ngờ người mà Đạo Tổ cuối cùng lựa chọn lại là Đông Vương Công.

Đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng càng không cam tâm.

May mà hắn không mất đi lý trí, chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Nếu không thật sự nói ra, e rằng không tránh khỏi bị Hồng Quân trừng trị.

"Ân, ta thấy hai người cũng không có pháp bảo tốt, hôm nay ban cho Đông Vương Công cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Đầu Trượng, ban cho Tây Vương Mẫu cực phẩm Tiên thiên linh bảo Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Hy vọng hai người các ngươi quản lý tốt trời đất Hồng Hoang." Hồng Quân nói rồi phất tay áo, một cây gậy đầu rồng và một lá cờ nhỏ lần lượt xuất hiện trước mặt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

"Đa tạ Đạo Tổ ban bảo, chúng con nhất định không phụ lòng Đạo Tổ." Cẩn thận nhận lấy Tiên thiên cực phẩm linh bảo do Hồng Quân ban tặng, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công cung kính hành lễ với Hồng Quân.

"Thiện!" Hồng Quân cũng không nói nhiều, sau khi thốt ra một chữ liền trực tiếp biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Sau khi Hồng Quân đi, ba nghìn khách trong Tử Tiêu Cung vội vã rời đi.

Đặc biệt là những vị Thánh Nhân tương lai như Tam Thanh, Chuẩn Đề, sau lần giảng đạo này, họ có thể đột phá Chuẩn Thánh bất cứ lúc nào.

Vì vậy tự nhiên phải trở về đạo trường, tu luyện thật tốt, chuẩn bị cho việc đột phá Chuẩn Thánh.

Tin rằng đến lần giảng đạo thứ ba, trong ba nghìn người, ước

chừng sẽ có mười mấy hai mươi người có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ là sắc mặt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng khó coi.

Trước khi đi, họ còn vô cùng khó chịu trừng mắt nhìn Nghiêm Phong và Đông Vương Công một cái.

Điều này khiến Đông Vương Công cảm thấy khó hiểu, không biết mình đã chọc giận hai vị đại năng Yêu tộc khi nào.

Nhưng Đông Vương Công suy nghĩ một chút liền hiểu ra, chắc chắn là hai người này ghen tị.

"Hừ, bây giờ ta đã trở thành thủ lĩnh nam tiên, hai người các ngươi không đến nịnh bợ ta thì thôi, còn dám trừng mắt với ta, sau này sẽ có quả báo." Phải nói rằng, giờ phút này Đông Vương Công có chút bay bổng, bị chiếc bánh từ trên trời rơi trúng, tự cho mình là người tôn quý nhất thiên hạ ngoài Hồng Quân.

Dù sao đó cũng là thủ lĩnh nam tiên, cho dù là Bàn Cổ Tam Thanh thì đã sao, cũng cần phải bị hắn quản lý.

Đông Vương Công căn bản không biết, hắn chỉ là một con cờ mà Hồng Quân tùy tiện ném ra, vận mệnh của hắn sớm đã bị Hồng Quân nhìn thấu...

"An tâm trở về Bồng Lai tu luyện đi, sớm ngày tấn cấp Đại La Kim Tiên." "Vâng, sư tôn, đệ tử nhất định sẽ không làm mất mặt sư tôn." Sau khi Nghiêm Phong dẫn Hậu Thổ và Khổng Tuyên từ Hỗn Độn trở về Hồng Hoang, hắn liền đuổi Khổng Tuyên đi, chuẩn bị cùng Hậu Thổ tận hưởng thế giới hai người.

"Nghiêm Phong, ta chuẩn bị trở về Vu tộc một chuyến.

Tuy Vu tộc ta không có nguyên thần, nhưng hai lần nghe đạo cũng

khiến ta thu hoạch không nhỏ, ta quyết định đem những cảm ngộ của mình nói cho các ca ca, để Vu tộc ta sớm ngày có Chuẩn Thánh ra đời." Thật không ngờ, Nghiêm Phong vừa chuẩn bị tận hưởng thế giới hai người thì Hậu Thổ lại muốn rời đi.

"...Thôi được, vậy vạn năm sau chúng ta gặp lại ở Tử Tiêu Cung." Nghiêm Phong không ngờ Hậu Thổ sẽ rời đi, nhưng cũng không ngăn cản.

"Ừm, vạn năm sau gặp lại ở Tử Tiêu Cung." Hậu Thổ áy náy nhìn Nghiêm Phong một cái, sau đó tiến lên hôn hắn, rồi bay đi.

Nghiêm Phong đứng tại chỗ hồi vị nụ hôn của Hậu Thổ, đột nhiên phát hiện tiếp theo không biết nên đi đâu.

Hồng Hoang rộng lớn khó mà đo lường, cuối cùng Nghiêm Phong không còn cách nào khác, chỉ có thể lang thang không mục đích.

Chỉ là Nghiêm Phong chưa đi được mấy bước, lại phát hiện Đông Vương Công dẫn theo mười mấy tu sĩ đã từng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung bay về phía mình.

"Viêm Đế đạo hữu, không biết có thể nể mặt Đông Vương Công ta, đến phủ đệ của ta làm khách được không?

Ta thấy đạo hữu thực lực cường đại, sao không trợ giúp ta một tay, cùng nhau quản lý nam tiên thiên hạ này." Đông Vương Công nhìn thấy Nghiêm Phong, hai mắt sáng lên, hắn biết đây là một nhân vật hung mãnh, năm đó Côn Bằng đã bị người này tát bay ngay trong Tử Tiêu Cung.

Nghiêm Phong cạn lời nhìn Đông Vương Công đang đắc ý vênh váo, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Mới đó đã bắt đầu lôi kéo người?

Hắn nhìn những tu sĩ bên cạnh Đông Vương Công, tuy cũng là

người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, nhưng đều là những kẻ vô danh tiểu tốt.

Rõ ràng cũng chỉ là bia đỡ đạn trong Hồng Hoang.

"Không cần, ta không có hứng thú đó." Nghiêm Phong mặt không biểu cảm nhìn Đông Vương Công một cái, trực tiếp từ chối.

Không có thực lực, cho dù là thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân chỉ định thì đã sao?

Chương 26

Cũng chỉ là một con kiến hôi, sau khi Hồng Quân hợp đạo, ai sẽ để ý đến hắn?

Đến lúc đó chọc phải người không nên chọc, trực tiếp có thể một chưởng biến cái gọi là thủ lĩnh nam tiên này thành tro bụi.

Chỉ là đạo lý này Đông Vương Công căn bản không hiểu, giờ phút này hắn đang cầm lông gà làm lệnh tiễn, tự cho mình là người tôn quý nhất thiên hạ trừ Thánh Nhân Hồng Quân.

"Viêm Đế đạo hữu, ngươi có chút không nể mặt rồi đó.

Ta là thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân chỉ định, không nể mặt ta chính là không nể mặt Đạo Tổ." Sắc mặt Đông Vương Công trầm xuống, nhìn Nghiêm Phong với vẻ tức giận rõ ràng.

Hắn không ngờ Nghiêm Phong lại từ chối, khiến hắn cảm thấy mất mặt, đặc biệt là khi có nhiều người xung quanh.

"Nực cười, ngươi nghĩ ta cần phải nể mặt ngươi sao?" Nghiêm Phong có chút cạn lời nhìn Đông Vương Công, e rằng chỉ có kẻ ngốc mới bị cái danh thủ lĩnh nam tiên này dọa sợ, thật sự cho rằng người trong thiên hạ đều sẽ nghe lời hắn sao.

Chẳng trách mệnh ngắn như vậy, chết không lâu sau khi Hồng Quân hợp đạo, với cái chỉ số thông minh này, không biết làm sao tu luyện được đến Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh.

Đúng là không biết số trời.

"Hừ, cuồng đồ to gan, dám coi thường thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ chỉ định, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, có những chuyện không đơn giản như vậy." Lời chế giễu của Nghiêm Phong lập tức chọc

giận Đông Vương Công, hắn trực tiếp lấy ra cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Đầu Trượng do Đạo Tổ ban tặng nhắm vào Nghiêm Phong, chuẩn bị ra tay.

"Không biết tự lượng sức mình." Đối mặt với việc Đông Vương Công ra tay, Nghiêm Phong cười khẩy, hoàn toàn không đặt hắn vào mắt.

Thần thức quét qua liền phát hiện Đông Vương Công chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ, hoàn toàn không thể so sánh với những người ở đỉnh cao Đại La Kim Tiên như Tam Thanh, hai người phương Tây, Đế Tuấn, Trấn Nguyên Tử.

Những nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp này đều đã bắt đầu chuẩn bị đột phá Chuẩn Thánh.

"Đáng ghét, tìm chết!" Bốn chữ "không biết tự lượng sức mình" trong nháy mắt kích thích Đông Vương Công đến mức không thể chịu nổi, không nói hai lời, hắn liền dùng Long Đầu Trượng bổ thẳng vào đầu Nghiêm Phong.

"Keng..." Ngay khi Long Đầu Trượng sắp chạm đến Nghiêm Phong, một màn sáng màu xanh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, chặn đứng Long Đầu Trượng lại.

Nhìn màn sáng màu xanh không hề gợn một chút sóng nào, Nghiêm Phong càng thêm coi thường thực lực của Đông Vương Công.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo trong tay hắn, đúng là phung phí của trời.

Ân, đồ tốt tự nhiên phải cướp, cho dù vì vấn đề thẩm mỹ mà không thích Long Đầu Trượng, sau này ban cho đệ tử cũng không tệ.

Nghĩ vậy, Nghiêm Phong không còn nương tay, khí thế ngút trời từ trên người hắn bộc phát ra.

Cùng với khí thế bộc phát, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn cũng vào lúc này quét ra, hướng về phía Đông Vương Công.

Đối phó với kẻ có thực lực như Đông Vương Công, Nghiêm Phong thậm chí không cần nghiêm túc, chỉ cần Thái Dương Chân Hỏa là có thể khiến hắn chật vật không chịu nổi.

Quả nhiên, khi Thái Dương Chân Hỏa ập đến, sắc mặt Đông Vương Công đại biến, vội vàng rót pháp lực vào Long Đầu Trượng, hình thành một đầu rồng khổng lồ lao về phía Thái Dương Chân Hỏa.

Nhìn từ xa, con rồng khổng lồ như muốn nuốt chửng tất cả.

Chỉ tiếc là, thực lực của Đông Vương Công quá yếu, con rồng khổng lồ trông như muốn nuốt chửng ngọn lửa lại bị Thái Dương Chân Hỏa vô tình nuốt chửng.

"Sao... có thể, thực lực của tên này sao lại mạnh mẽ như vậy." Ngay khoảnh khắc con rồng khổng lồ bị nuốt chửng, Đông Vương Công ngây người.

Đòn tấn công hắn dốc toàn lực tung ra lại bị đối phương dễ dàng phá giải như chẻ tre, quan trọng nhất là Nghiêm Phong trông có vẻ chưa hề dùng sức.

"Viêm Đế đạo hữu, ngươi đang tự tìm đường chết, nếu ta có mệnh hệ gì, Đạo Tổ sẽ không tha cho ngươi đâu." Bây giờ Đông Vương Công lại cầm lông gà làm lệnh tiễn, lôi Hồng Quân ra để dọa Nghiêm Phong.

Đáng tiếc, người bình thường có lẽ đã thỏa hiệp, nhưng Nghiêm Phong là ai, hắn tuy không nắm rõ Hồng Hoang như lòng bàn tay, nhưng lại biết rõ đại cục.

Vì vậy căn bản không đặt Đông Vương Công vào mắt.

"Các vị đạo hữu trợ giúp ta một tay." Thấy Nghiêm Phong hoàn

toàn không có ý định dừng tay, Đông Vương Công lập tức hoảng sợ, vội vàng cầu cứu những người vừa mới lôi kéo được ở xung quanh.

"Tại hạ trong phủ có việc, không làm phiền Đông Vương Công và Viêm Đế đạo hữu luận bàn." "Đúng đúng, chúng ta không làm phiền hai vị." Những người có mặt không ai là kẻ ngốc, thấy Nghiêm Phong hung mãnh như vậy, lập tức đều muốn rút lui.

Nếu Nghiêm Phong chỉ mạnh hơn Đông Vương Công một chút, có lẽ họ sẽ giúp đỡ, nhưng Đông Vương Công hoàn toàn bị áp đảo, có thể tưởng tượng thực lực của Nghiêm Phong mạnh đến mức nào.

"..." Đông Vương Công ngây người, những người hắn vất vả chiêu mộ đều là cỏ đầu tường, thấy tình thế không ổn liền chạy hết.

"Hừ, một đám ô hợp cũng dám nói chuyện dũng cảm.

Đông Vương Công, đừng tưởng được Đạo Tổ chỉ định làm thủ lĩnh nam tiên là tự cho mình hơn người, trong mắt chúng ta, ngươi chỉ là một con kiến hôi.

Hôm nay ta không lấy mạng ngươi, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, thu pháp bảo của ngươi coi như là cái giá cho việc va chạm với ta." Nghiêm Phong cũng không định giết Đông Vương Công ngay bây giờ, nếu không sẽ quá không nể mặt Hồng Quân.

Dù sao tên này cũng mệnh ngắn, sau này cũng sẽ chết, hôm nay thu pháp bảo của hắn trước.

Nói xong, Nghiêm Phong lập tức hóa thành một đoàn hỏa quang, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đông Vương Công.

"Đưa đây." Kiện Long Đầu Trượng mà Hồng Quân ban tặng, Đông Vương Công còn chưa kịp luyện hóa, tự nhiên bị Nghiêm Phong dễ dàng đoạt lấy.

"Sau này còn gặp lại." Trước khi đi, Nghiêm Phong trêu tức nhìn

Đông Vương Công đang thất hồn lạc phách một cái, sau đó không ngoảnh đầu lại, sử dụng Hỏa Độn chi thuật hóa thành một đoàn hỏa quang biến mất ở chân trời.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Đông Vương Công, ngẫu nhiên ban thưởng Thời gian pháp tắc giai đoạn một – Thời gian gia tốc, độ khai phá 2%." Sau khi Nghiêm Phong đi, phần thưởng đánh bại Đông Vương Công cũng theo đó mà đến.

Chương 27

"Cực phẩm Tiên thiên linh bảo của ta a, Viêm Đế, ta và ngươi không đội trời chung." Một lúc lâu sau, Đông Vương Công đang thất thần mới phản ứng lại, nghĩ đến tao ngộ của mình, lập tức phát ra tiếng kêu bi thảm kinh thiên động địa.

Đồng thời một luồng oán độc trong lòng hắn bộc phát, hắn muốn báo thù, muốn giết chết Nghiêm Phong.

"Ai, tự làm bậy không thể sống a." Ở một nơi xa xôi, Tây Vương Mẫu, người được phong làm thủ lĩnh nữ tiên, đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này.

So với việc Đông Vương Công không ngừng lôi kéo người, phía Tây Vương Mẫu lại yên tĩnh hơn nhiều.

Nàng không hề lôi kéo một ai, sự thông minh của nàng tự nhiên biết rằng vị trí thủ lĩnh nữ tiên trông có vẻ vinh quang vô thượng, nhưng đó cũng là một lá bùa đòi mạng.

Vì vậy sau khi nhận pháp bảo, và chứng kiến bộ dạng thê thảm của Đông Vương Công, nàng chuẩn bị làm cho có lệ, dù sao Đạo Tổ cũng sẽ không để ý.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Đông Vương Công, việc Đạo Tổ không ra tay chính là bằng chứng tốt nhất.

Nói xong, Tây Vương Mẫu lắc đầu, hóa thành một đạo độn quang bay về đạo trường của mình.

"Vút..." Chỉ là Tây Vương Mẫu vừa bay đi không xa đã bị một người chặn lại.

"Thì ra là Viêm Đế đạo hữu, không biết đạo hữu chặn bần đạo lại

có việc gì quan trọng?" Người này chính là Viêm Đế, vốn đã đi rồi, nhưng thần thức quét qua phát hiện Tây Vương Mẫu, trong lòng hắn nảy ra một ý tưởng.

"Ra mắt Tây Vương Mẫu, tại hạ có một thỉnh cầu bất lịch sự, không biết Tây Vương Mẫu có thể đáp ứng không." Nghiêm Phong cũng không phải người vô lý, Tây Vương Mẫu không có vẻ cao cao tại thượng kia, nên Nghiêm Phong tự nhiên cũng đối xử lễ phép.

"Không biết là việc gì, nếu bần đạo có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối." Tây Vương Mẫu cũng không nói chắc chắn.

"Chắc hẳn Tây Vương Mẫu cũng đã chứng kiến cảnh tượng vừa rồi.

Bần đạo cầm Long Đầu Trượng không thuận tay, muốn đổi với Tây Vương Mẫu lấy lá cờ Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay ngài.

Đương nhiên, cũng không phải đổi không, ta sẽ thêm ba quả Hoàng Trung Lý làm thành ý cho lần trao đổi này." Nghiêm Phong nói rồi lấy ra Long Đầu Trượng và ba quả Hoàng Trung Lý đặt trước mặt Tây Vương Mẫu.

Vốn dĩ Nghiêm Phong định sau này sẽ tặng Long Đầu Trượng cho đệ tử.

Chỉ là đột nhiên, hắn tự nhiên nhớ ra mình là người có hệ thống.

Nếu kết hợp Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ và Tứ Đại Liên Đài, không biết có thể khôi phục được một phần uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên không?

Ý tưởng này vừa nảy ra, Nghiêm Phong không nhịn được nữa, trực tiếp chạy đi tìm Tây Vương Mẫu để trao đổi.

Vì để thể hiện thành ý, hắn đã lấy ra ba quả Hoàng Trung Lý.

Phải biết rằng Hoàng Trung Lý ngay cả đối với Đại La Kim Tiên cũng có không ít lợi ích.

"..." Tây Vương Mẫu nhìn Hoàng Trung Lý, vẻ mặt vô cùng động lòng.

Hoàng Trung Lý nổi danh như vậy, nàng tự nhiên biết.

Long Đầu Trượng và Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ đều là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, lần này nàng lời to rồi.

Tây Vương Mẫu cũng không giống Nghiêm Phong, không có quan niệm thẩm mỹ gì, nên sau khi suy nghĩ liền đồng ý.

Có ba quả Hoàng Trung Lý, nàng tin rằng, cảnh giới vốn cần mấy nghìn năm hoặc cả vạn năm mới có thể đột phá, bây giờ có thể trong thời gian ngắn tiến vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hơn nữa còn có thể đi được một đoạn đường dài trong Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Được, ta đồng ý." "Vậy đa tạ Tây Vương Mẫu thành toàn." Tây Vương Mẫu đồng ý nhanh chóng, Nghiêm Phong tự nhiên cũng vô cùng vui mừng.

"Đinh, phát hiện Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ cùng nguồn gốc với Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có chọn dung hợp không?" Ngay khoảnh khắc Nghiêm Phong cầm lấy Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tiếng thông báo của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

"Chọn dung hợp." Nghiêm Phong không chút do dự, ý tưởng trong lòng hắn quả thực là thật, hai thứ này thực sự có thể dung hợp với nhau.

Vì vậy hắn nóng lòng chọn dung hợp.

"Đinh, dung hợp thành công, chúc mừng túc chủ, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tấn thăng thành Thập Ngũ Phẩm Tạo Hóa Thanh

Liên, toàn bộ uy lực tăng 20%.” Cùng với việc dung hợp, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay Nghiêm Phong cũng biến mất.

Từ nay trong Hồng Hoang sẽ không còn Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ nữa.

Thấy lá cờ biến mất, Tây Vương Mẫu cũng không nhận ra điều gì bất thường, chỉ nghĩ rằng Nghiêm Phong đã thu nó lại.

“Viêm Đế đạo hữu, đã trao đổi hoàn tất, bần đạo cáo từ.” Có ba quả Hoàng Trung Lý, Tây Vương Mẫu nóng lòng muốn trở về bế quan.

“Tây Vương Mẫu đạo hữu đi thong thả, không tiễn.” Uy lực của Tạo Hóa Thanh Liên được nâng cao, tâm trạng của Nghiêm Phong tự nhiên rất tốt, hắn cười tươi vẫy tay với Tây Vương Mẫu.

“Cáo từ!” Mặc dù không biết vì sao Nghiêm Phong lại vui vẻ như vậy, nhưng Tây Vương Mẫu cũng không quan tâm, chắp tay rồi hóa thành một luồng sáng biến mất ở chân trời.

“Chậc chậc... một lá cờ Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ có thể nâng cao 20% uy lực của Tạo Hóa Thanh Liên, và từ mười hai phẩm biến thành mười lăm phẩm, thật không thể tin được.

Năm đó gieo nhân quả với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bây giờ xem ra quyết định lúc đó quả thực vô cùng anh minh.

Chuẩn Đề a Chuẩn Đề, nếu ngươi dám giở trò, thì đừng trách ta làm cho phương Tây đảo lộn.” Sau khi biết được Tiên thiên Ngũ Phương Kỳ có thể dung nhập vào Tạo Hóa Thanh Liên, Nghiêm Phong tự nhiên không định buông tha Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Tiếp Dẫn.

Trong tay Tiếp Dẫn còn có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.Đã Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có thể dung nhập vào Thập Nhị

Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, vậy thì ba tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài còn lại không có lý do gì không thể dung nhập.

Vì vậy giờ phút này, Nghiêm Phong cũng quyết tâm phải có được ba tòa liên đài còn lại: Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà và Diệt Thế Hắc Liên không rõ tung tích.

Chương 28

So với Nghiệp Hỏa Hồng Liên biết tung tích, Diệt Thế Hắc Liên không rõ tung tích mới là phiền phức nhất.

Nhưng Nghiêm Phong dám chắc, Diệt Thế Hắc Liên không ngoài dự đoán chắc chắn đang ẩn giấu ở một nơi nào đó ở phương Tây.

Phiền phức hơn là Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Một cái trong tay Thái Thanh Lão Tử, một cái trong tay Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đây mới là phiền phức nhất.

Đến lúc đó nếu thực sự không được, chỉ có thể dùng vũ lực đoạt lấy.

Cho dù vì thế mà kết xuống nhân quả, Nghiêm Phong cũng không tiếc.

Có mục tiêu, Nghiêm Phong cũng không định lang thang không mục đích nữa.

Mục tiêu tiếp theo tự nhiên là Minh Hà ở trong Vô Biên Huyết Hải.

"Minh Hà a Minh Hà, không phải ta muốn đối đầu với ngươi, ai bảo Nghiệp Hỏa Hồng Liên ở trong tay ngươi chứ, Vô Lượng cái Thiên Tôn đó." Trên đường đến Vô Biên Huyết Hải, Nghiêm Phong vừa bay vừa lẩm bẩm.

Hắn hoàn toàn coi Minh Hà như một nhân vật có thể tùy ý bắt nạt.

Nhưng với thực lực hiện tại của Nghiêm Phong, hắn thật sự không sợ ai, ngay cả Tam Thanh hiện tại hắn cũng dám lên đấu một trận.

Dù sao trừ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Thái Thanh Lão Tử ra, Tam Thanh hiện tại không có pháp bảo nào đáng kể.

Phải đợi sau khi Hồng Quân phân bảo, họ mới có Tiên thiên chí bảo của riêng mình và Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ừm, vì để Tạo Hóa Thanh Liên tấn thăng, sau khi đến Huyết Hải, không thể không lên Côn Luân Sơn một chuyến.

Nếu đợi sau lần giảng đạo thứ ba mới đi, vậy thì chắc chắn sẽ có nhiều biến số.

Đến lúc đó họ tay cầm Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm Trận có uy lực sánh ngang Tiên thiên chí bảo, Nghiêm Phong cũng không biết có đánh lại không.

Dù có đánh lại, cũng không biết có thể đoạt được hai lá cờ Tiên thiên Ngũ Phương Kỳ trong tay họ không.

Vì vậy, chuyện này tự nhiên phải giải quyết sớm." "Ừm, quyết định rồi, để tránh đêm dài lắm mộng, sau khi lấy được Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sẽ đến Côn Luân Sơn." Trong lúc suy tư, Nghiêm Phong hạ quyết tâm.

Về việc gây thù chuốc oán quá nhiều?

Nghiêm Phong không hề quan tâm, hắn muốn trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô địch quét ngang tất cả, không phải là Thánh Nhân vô năng bị Thiên Đạo trói buộc.

Một khi Tiên thiên Ngũ Phương Kỳ và ba tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài còn lại dung nhập vào Tạo Hóa Thanh Liên, cho dù không thể khôi phục được uy năng Hỗn Độn chí bảo của Hỗn Độn Thanh Liên, cũng có thể từ Tiên thiên chí bảo tấn cấp thành Hỗn Độn linh bảo.

Đó cũng là cấp bậc ngang với Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát trong tay Hồng Quân.

Tiên thiên chí bảo tuy đối với Hồng Quân vô dụng, nhưng Hỗn Độn linh bảo và Hỗn Độn chí bảo lại có tác dụng rất lớn đối với Hồng Quân.

Đặc biệt là Tạo Hóa Ngọc Điệp, đó là vật chứng đạo của lão.

Một khi Tạo Hóa Thanh Liên tấn cấp thành Hỗn Độn linh bảo, vậy thì Nghiêm Phong sẽ có trong tay hai kiện linh bảo vượt qua cấp bậc Tiên thiên chí bảo.

Đến lúc đó, ba kẻ dựa vào công đức thành Thánh, tự xưng Bàn Cổ chính tông, Nghiêm Phong còn sợ gì.

Huống chi, cùng với việc không ngừng khai phá, bạn sinh linh bảo Hỏa Linh Châu đến lúc đó cũng sẽ trở thành tồn tại vượt qua Tiên thiên chí bảo.

Có Không gian pháp tắc và Thời gian pháp tắc bên người, thủ đoạn của hắn nhiều vô số.

Ngay khoảnh khắc Nghiêm Phong quyết định, Minh Hà ở sâu trong Huyết Hải và Tam Thanh ở Côn Luân Sơn xa xôi không khỏi rùng mình một cái, luôn cảm thấy có chuyện không lành sắp xảy ra.

Nhưng vì Nghiêm Phong có Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, khiến họ dù có suy tính cũng không ra được manh mối nào, chỉ có thể âm thầm chịu đựng chuyện tai bay vạ gió khó xử này.

Tại Vô Biên Huyết Hải, Nghiêm Phong tĩnh lặng quan sát xung quanh.

Từng luồng hồn phách không nơi nương tựa đang mờ mịt lang thang trên Huyết Hải.

Những hồn phách này chỉ có thể đợi đến khi chúng Thánh thành Thánh, sau đó Hậu Thổ hóa Lục Đạo Luân Hồi mới có nơi để đi.

Đối với chuyện Hậu Thổ hóa Luân Hồi, Nghiêm Phong không định ngăn cản.

Dù sao đó cũng là vô thượng công đức, ngay cả công đức tạo người của Nữ Oa cũng không bằng, chỉ có công đức khai thiên tích địa của Bàn Cổ mới mạnh hơn.

Đến lúc đó chỉ cần đoạt lấy đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, chuyện Hậu Thổ thành Thánh cũng không còn là vấn đề.

Một khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi, mất đi thân thể Tổ Vu, vậy thì sẽ sinh ra nguyên thần, sau đó hóa thành Bình Tâm Nương Nương của Địa Phủ.

Những chuyện này còn sớm, dù sao còn một thời gian dài nữa Lục Thánh mới quy vị.

"Vút..." Trong lúc Nghiêm Phong đang suy nghĩ về tính khả thi của việc Hậu Thổ thành Thánh, một bóng người màu huyết đỏ từ trong Huyết Hải lao ra, chính là Minh Hà.

"Viêm Đế?

Không biết ngài đại giá quang lâm có việc gì?" Minh Hà cảnh giác nhìn Nghiêm Phong, đối với nhân vật hung mãnh này, hắn vô cùng cảnh giác.

Bất kể là việc tát bay Côn Bằng trong Tử Tiêu Cung, hay trận đại chiến với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng sau lần giảng đạo đầu tiên, hắn đều đã tận mắt chứng kiến, tự nhiên biết thực lực của Nghiêm Phong đáng sợ đến mức nào.

Chương 29

"Có một kiện pháp bảo đối với bần đạo vô cùng quan trọng, vì vậy đặc biệt đến đây xin, đương nhiên, bần đạo sẽ dùng pháp bảo cùng cấp bậc để đổi với đạo hữu." Nghiêm Phong quyết định trước lễ sau binh, dù sao đối với Minh Hà, Nghiệp Hỏa Hồng Liên chắc chắn sẽ không lấy ra để trao đổi, Vô Biên Huyết Hải và Nghiệp Hỏa Hồng Liên quá tương xứng, không thể nào đổi lấy pháp bảo khác.

"Không biết là pháp bảo gì?" Minh Hà lúc đầu không từ chối, nếu không phải là bạn sinh linh bảo và Nghiệp Hỏa Hồng Liên, những linh bảo khác cũng không phải là không thể trao đổi.

"Nghiệp Hỏa Hồng Liên." Nghiêm Phong nhàn nhạt nói ra bốn chữ.

"Không thể nào, đạo hữu đừng có mơ mộng hão huyền." Nghe thấy bốn chữ Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sắc mặt Minh Hà lập tức tái mét, trực tiếp dùng bốn chữ "mơ mộng hão huyền" để đáp lại.

Giờ phút này, Minh Hà cảm thấy Nghiêm Phong đang đến gây sự.

"Mơ mộng hão huyền?

Không không không, Nghiệp Hỏa Hồng Liên có duyên với bần đạo, vì vậy đặc biệt đến lấy, sao có thể nói là mơ mộng hão huyền?

Vốn dĩ muốn hòa khí sinh tài, đã Minh Hà đạo hữu ngoan cố không chịu trao đổi, vậy thì bần đạo chỉ có thể dùng vũ lực đoạt lại cơ duyên thuộc về mình." Nghiêm Phong nói một cách đầy chính nghĩa, giống như Nghiệp Hỏa Hồng Liên vốn là của hắn vậy, có thể phát huy tinh túy của sự không biết xấu hổ đến mức nhuần nhuyễn.

Ai, đều là lỗi của Chuẩn Đề, nếu không phải ta từng đánh hắn, sao

lại bị lây cái đức tính không biết xấu hổ này chứ?

Nghiêm Phong tìm một lý do hợp lý cho đức tính không biết xấu hổ của mình.

Nếu Chuẩn Đề biết được, không biết có phun ra một ngụm máu muối không?

"Viêm Đế, đừng có khinh người quá đáng, ngươi gây thù khắp nơi, không sợ chúng ta vây công sao?

Ở trong Vô Biên Huyết Hải này, ngươi nghĩ có thể làm gì được ta?" Sắc mặt Minh Hà tái mét nhìn Nghiêm Phong không biết xấu hổ, có lẽ hắn đánh không lại Nghiêm Phong, nhưng ở trong Vô Biên Huyết Hải này, hắn là tồn tại bất bại.

"Vậy thì đánh một trận, xem Vô Biên Huyết Hải mà ngươi dựa vào lợi hại đến mức nào." Nghiêm Phong cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp động thủ, Hỏa Linh Châu được tế ra công kích về phía Minh Hà.

Đồng thời khi tế ra Hỏa Linh Châu, xung quanh Nghiêm Phong bỗng nhiên xuất hiện vô biên Thái Dương Chân Hỏa, những ngọn Thái Dương Chân Hỏa này liên miên không dứt rót vào Hỏa Linh Châu, khiến uy lực của Hỏa Linh Châu càng tăng thêm một bậc.

"Keng..." Ngay khi Hỏa Linh Châu sắp va chạm với Minh Hà, một màn sáng màu đỏ đã chặn Hỏa Linh Châu lại.

Nhưng một kích này cũng khiến màn sáng màu đỏ gợn sóng lăn tăn, giống như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

"Viêm Đế, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới có Thập Nhị Phẩm Liên Đài, lực phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên ta cũng không tệ." Minh Hà đứng trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên màu đỏ, ánh mắt khinh thường nhìn Nghiêm Phong.

Một cái thượng phẩm Tiên thiên linh bảo mà đòi phá vỡ phòng ngự của cực phẩm Tiên thiên linh bảo?

Nghĩ nhiều rồi!

"Hừ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên của ngươi chắc cũng chưa luyện hóa được bao nhiêu, vậy để ta xem lực phòng ngự của ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu." Nghiêm Phong hừ lạnh một tiếng, tăng cường pháp lực đầu ra, Thái Dương Chân Hỏa càng thêm hung mãnh xuất hiện bên cạnh hắn.

Những ngọn Thái Dương Chân Hỏa này xoay tròn nhanh chóng, hình thành một cơn lốc lửa bên cạnh Nghiêm Phong, sau đó toàn bộ rót vào Hỏa Linh Châu đang giằng co với màn sáng màu đỏ ở không xa.

Có thêm Thái Dương Chân Hỏa rót vào, Hỏa Linh Châu lập tức hồng quang đại tác, khí thế càng thêm mạnh mẽ từ linh châu bộc phát ra.

"Ong ong ong..." Hỏa Linh Châu bộc phát mạnh mẽ, khiến màn sáng vốn chỉ gợn sóng lăn tăn lập tức xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy toàn bộ màn sáng bao phủ trên người Minh Hà bắt đầu run rẩy, theo thời gian trôi qua, biên độ run rẩy ngày càng lớn, giống như có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

"Ân!

Sao có thể!" Minh Hà kinh hãi tột độ nhìn Hỏa Linh Châu uy lực vô cùng, rõ ràng đó chỉ là một cái thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng cái thượng phẩm Tiên thiên linh bảo này lại có thể phá vỡ phòng ngự của cực phẩm Tiên thiên linh bảo, khiến Minh Hà không thể hiểu nổi.

Điều Minh Hà không biết là, Hỏa Linh Châu của Nghiêm Phong đã luyện hóa hơn 90%, sắp hoàn toàn luyện hóa, có thể phát huy toàn bộ

uy lực của kiện linh bảo này.

Cảnh giới của Nghiêm Phong tuy thấp hơn Minh Hà, nhưng bất kể là Thái Dương Chân Hỏa hay thực lực sau khi tu luyện Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh đều mạnh hơn Minh Hà.

Thêm vào đó, tuy Nghiệp Hỏa Hồng Liên là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng Minh Hà chưa hoàn toàn luyện hóa, nhiều nhất cũng chỉ ở mức 20% đến 30%.

Vì vậy tự nhiên không thể chống đỡ được công kích của Hỏa Linh Châu của Nghiêm Phong.

"Không được, không thể ngồi chờ chết." Thấy biên độ run rẩy của màn sáng màu đỏ của Nghiệp Hỏa Hồng Liên ngày càng lớn, sắp vỡ tan, Minh Hà trong lòng khẽ động, hai thanh bảo kiếm sát khí đằng đằng từ trong cơ thể hắn bay ra, chính là bạn sinh linh bảo A Tỳ và Nguyên Đồ.

Hai kiện pháp bảo này, nếu là đơn lẻ thì chỉ là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng nếu hợp lại thì là cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Minh Hà duy trì pháp lực đầu ra cho Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sau đó hai tay kết kiếm chỉ, Nguyên Đồ và A Tỳ song kiếm giống như binh sĩ nhận được mệnh lệnh của tướng quân, hóa thành hai luồng sáng bay về phía Hỏa Linh Châu.

"Oanh..." Nguyên Đồ và A Tỳ song kiếm không chút trở ngại xuyên qua màn sáng của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, va chạm vào Hỏa Linh Châu.

Một vụ nổ kinh thiên từ nơi va chạm của bốn đại linh bảo bộc phát ra.

Có phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tuy vụ nổ ở ngay trước mắt, nhưng Minh Hà không lo lắng vụ nổ này sẽ làm hắn bị

thương.

Một lát sau, dư chấn của vụ nổ kinh thiên cuối cùng cũng lắng xuống.

Lúc này Hỏa Linh Châu đã trở lại bên cạnh Nghiêm Phong, xoay tròn ở đó, chỉ là rõ ràng so với vừa rồi, hồng quang đã mờ đi không ít.

So với Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bạn sinh linh bảo Nguyên Đồ và A Tỳ được Minh Hà sử dụng càng thêm thuận tay.

Vì vậy uy lực tự nhiên cũng càng mạnh mẽ hơn.

Chương 30

Dù sao cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Hỏa Linh Châu thua kém một bậc về đẳng cấp, thua cũng là chuyện bình thường.

So với vẻ bình tĩnh của Nghiêm Phong, Minh Hà thì chân đạp Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trên đầu là A Tỳ và Nguyên Đồ song kiếm không ngừng xoay tròn, vô cùng cảnh giác nhìn Nghiêm Phong.

Hắn biết rõ, trên người Viêm Đế này cũng có một tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài, là Tạo Hóa Thanh Liên có uy lực mạnh nhất, đó là Tiên thiên chí bảo.

"Minh Hà, thủ đoạn của ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Nếu thế, vậy thì hôm nay Nghiệp Hỏa Hồng Liên e rằng không giữ được rồi." Nghiêm Phong vẫn bình tĩnh như vậy, không có một chút dáng vẻ nào sắp chiến đấu.

"Nói khoác không biết ngượng, Viêm Đế, huyết hải không cạn, Minh Hà không chết, ở trong Vô Biên Huyết Hải này, ngươi có thể làm gì được ta?" Minh Hà tuy cảnh giác, nhưng không có một chút sợ hãi nào, hắn không tin Nghiêm Phong có bản lĩnh giết được mình.

Trong cả Hồng Hoang này, ngoài Thánh Nhân ra, còn ai có thể giết được Minh Hà chứ.

"Vậy thì thử xem." Nghiêm Phong cũng biết Minh Hà khó đối phó, vì vậy định toàn lực ra tay, không còn giữ lại.

Khí thế kinh thiên vào lúc này bộc phát, sóng khí vô biên thổi tan cả mây trắng trên đỉnh đầu Nghiêm Phong, huyết hải dưới chân cũng vào lúc này không ngừng dao động theo mọi hướng.

Đế Đạo Thần Quyền, Đế Hỏa Hàng Thế.

Không chút giữ lại, pháp lực cuồn cuộn rót vào hữu quyền, Thái Dương Chân Hỏa vô biên hóa thành một cơn lốc lửa xoay tròn lấy hữu quyền của Nghiêm Phong làm trung tâm.

"Oanh..." Giây tiếp theo, quyền ấn lửa ngập trời bao phủ về phía Minh Hà.

"...thần thông thật lợi hại." Minh Hà kinh hãi, vội vàng thúc giục Nguyên Đồ và A Tỳ song kiếm bắn về phía quyền ấn lửa ngập trời, đồng thời pháp lực không cần tiền rót vào Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân, đảm bảo lực phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể được nâng lên tối đa.

"Phanh phanh phanh..." Đế Đạo Thần Quyền uy lực vô cùng, tuy Nguyên Đồ và A Tỳ là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng sau khi kiên trì được một lúc, cuối cùng cũng không đủ sức chống đỡ, bị quyền ấn lửa vô tận đánh cho xoay tít trở lại bên cạnh Minh Hà.

Giây tiếp theo, hàng vạn quyền ấn lửa bao phủ bầu trời phía trên Minh Hà đang ngơ ngác.

"Không ổn, Nghiệp Hỏa Hồng Liên không chống đỡ được." Thấy màn sáng màu đỏ sau khi chịu đựng hàng chục hàng trăm đạo quyền ấn bắt đầu xuất hiện vết nứt, Minh Hà lập tức kinh hãi thất sắc, không dám cậy mạnh nữa, lập tức hóa thành một đoàn huyết thủy, chuẩn bị dung nhập vào Huyết Hải.

"Hừ, sớm đã liệu được ngươi sẽ như vậy, nếu ta không có chút chuẩn bị, sao lại đi tìm phiền phức.

Độn vào Huyết Hải thì đã sao." Thấy Minh Hà muốn chạy trốn, Nghiêm Phong hừ lạnh một tiếng, đưa tay trái ra nắm chặt không gian nơi Minh Hà đang ở.

"Ong..." Lực cấm cố mạnh mẽ, trực tiếp cấm cố cả một vùng

không gian nơi Minh Hà đang ở.

"!" Minh Hà sau khi độn vào Huyết Hải, phát hiện dù hắn có di chuyển thế nào, cũng chỉ có thể lang thang trong một vùng không gian, căn bản không thể như trước đây, lặn sâu xuống Huyết Hải.

"Vút..." Trong lúc Minh Hà đang kinh hãi, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, chính là Nghiêm Phong đã sử dụng không gian na di để dịch chuyển tức thời.

"Minh Hà, Nghiệp Hỏa Hồng Liên ta nhận." Cùng lúc Nghiêm Phong xuất hiện, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nắm chặt Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang bảo vệ Minh Hà trong tay.

"Viêm Đế, khinh người quá đáng." Ngay lúc bàn tay khổng lồ giáng xuống, Minh Hà vội vàng kích phát lại màn sáng của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bảo vệ mình ở bên trong.

Vì vậy giờ phút này, bàn tay khổng lồ giống như đang nắm một quả trứng gà màu đỏ.

"Ngoan cố chống cự, chỉ là vô ích thôi." Thấy Minh Hà đang giãy giụa, Nghiêm Phong khinh thường cười một tiếng, tay phải hơi nâng lên, nắm thành hổ trảo, một viên châu màu hỗn độn đột nhiên xuất hiện trên tay Nghiêm Phong lơ lửng xoay tròn, chính là Hỗn Độn Châu.

"Đi!" Nghiêm Phong sẽ không cho Minh Hà một chút cơ hội phản ứng nào, trực tiếp điều khiển Hỗn Độn Châu lao về phía màn sáng phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

"Rắc rắc..." Uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo vốn không phải là thứ mà Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể chống đỡ, hơn nữa mức độ luyện hóa Hỗn Độn Châu của Nghiêm Phong cũng không kém Minh Hà luyện hóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên là bao.

Vì vậy, màn sáng màu đỏ vốn kiên cố sau khi chạm phải Hỗn Độn Châu liền vỡ tan như một tấm kính mỏng.

Thấy màn sáng phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã vỡ, Nghiêm Phong biến đổi thủ thế, điều khiển bàn tay khổng lồ tóm lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sau đó mang về bên cạnh mình.

"Ông ông ông..." Vì Nghiệp Hỏa Hồng Liên là vật có chủ, nên dưới sự điều khiển của Minh Hà, nó không ngừng giãy giụa trong tay Nghiêm Phong.

"Trấn áp cho ta!" Nghiêm Phong tế xuất Thập Ngũ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, trực tiếp trấn áp Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

"Ha ha ha ha...

Minh Hà, đa tạ Nghiệp Hỏa Hồng Liên của ngươi, bản tọa xin cáo từ!" Đoạt được Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nghiêm Phong cũng không định tiếp tục dây dưa với Minh Hà, hắn hóa thành một luồng hỏa quang biến mất tại chỗ, độn về phương xa.

"Viêm Đế, mối thù đoạt bảo này, ta, Minh Hà, thề không đội trời chung với ngươi!" Minh Hà thấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị đoạt, tức thì nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt đỏ ngầu nhìn bóng lưng Nghiêm Phong biến mất đầy căm hận.

Tiếc là Nghiêm Phong không nghe thấy, mà có nghe cũng chẳng thèm để ý.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Minh Hà, ngẫu nhiên ban thưởng Đế Đạo Thần Quyền thức thứ nhất độ khai phá 19%." Sau khi Nghiêm Phong rời đi, phần thưởng đánh bại Minh Hà cũng tức khắc đến tay.

Phần thưởng lần này không tệ, độ khai phá Đế Đạo Thần Quyền, cộng thêm 19% nữa, Đế Đạo Thần Quyền đã có 38.1% độ khai phá.

Tiến độ đã hơn một phần ba, chỉ cần không tới hai phần ba nữa là có thể diễn sinh ra thức thứ hai.

Uy lực của thức thứ nhất đã mạnh mẽ như vậy, có thể phá vỡ cả phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, không biết thức thứ hai sẽ còn mạnh đến mức nào.

Nghiêm Phong vô cùng mong đợi.

Sau khi đến một nơi không người, Nghiêm Phong dừng lại, không lập tức đến Côn Luân Sơn tìm Tam Thanh gây sự.

Hắn định luyện hóa ấn ký của Minh Hà trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên trước, sau đó để Tạo Hóa Thanh Liên thăng cấp.

Chương 31

Khi đó, uy lực của Tạo Hóa Thanh Liên sẽ lớn hơn, đối đầu với Tam Thanh, hắn cũng sẽ nắm chắc phần thắng hơn.

Tìm được một ngọn núi không tồi, Nghiêm Phong tiện tay bố trí một đạo cấm chế, sau đó bắt đầu dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt ấn ký Minh Hà để lại trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Một năm trôi qua, mười năm trôi qua, rồi nhanh chóng gần trăm năm đã qua đi.

Ấn ký Minh Hà để lại trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã trở nên vô cùng mờ nhạt, có lẽ chỉ khoảnh khắc sau sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.

Lại qua thêm mấy năm.

"Băng..." Một âm thanh nhỏ nhẹ truyền ra từ Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ấn ký Minh Hà để lại trên đó sau hơn một trăm năm luyện hóa cuối cùng cũng bị xóa bỏ.

"Phụt..." Ngay khoảnh khắc ấn ký bị xóa đi, Minh Hà ở tận Huyết Hải xa xôi liền phun ra một ngụm máu tươi.

Ấn ký bị xóa, hắn tự nhiên bị phản phệ.

"Đáng ghét!

Đáng ghét!

Đáng ghét!

Viêm Đế, thù này không báo, ta, Minh Hà, thề không làm người!" Trong mắt Minh Hà lóe lên vẻ âm độc, hận ý đối với Nghiêm Phong lại tăng cao, hận không thể lập tức băm vằm hắn thành vạn mảnh.

Chỉ tiếc thực lực không cho phép, đối đầu với Nghiêm Phong, hắn

chắc chắn không có cửa thắng.

"Xem ra, không thể không liên hệ với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất." Minh Hà cũng đã thấy những động thái lớn của Đế Tuấn, chỉ là hắn không phải Yêu tộc, nên tự nhiên không coi Đế Tuấn ra gì.

Nhưng lúc này, có chung kẻ thù, Minh Hà cũng không thể không hạ thấp lòng kiêu ngạo, chuẩn bị liên hợp với Đế Tuấn.

Hắn biết, chỉ dựa vào năng lực cá nhân, mối thù đoạt bảo này e rằng khó mà báo được. ...

"Đinh, phát hiện túc chủ sở hữu Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có lựa chọn dung hợp vào Thập Ngũ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không?" Ngay khoảnh khắc Nghiêm Phong xóa đi ấn ký của Minh Hà trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hệ thống liền vang lên thông báo.

"Lựa chọn dung hợp." "Đinh, bắt đầu dung hợp." Mấy ngày sau...

"Đinh, dung hợp thành công, chúc mừng túc chủ, Thập Ngũ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tấn cấp thành Thập Bát Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên." "Đinh, toàn bộ uy năng của Tạo Hóa Thanh Liên tăng lên 30%!" Sau mấy ngày chờ đợi, Nghiêm Phong cuối cùng cũng đợi được quá trình dung hợp kết thúc.

"Tốt lắm, không chỉ từ mười lăm phẩm tăng lên mười tám phẩm, mà uy lực cũng tăng 30%, Tạo Hóa Thanh Liên hiện tại, trong số tất cả Tiên Thiên Chí Bảo, có thể xếp hạng nhất rồi nhỉ." Sau khi dung hợp kết thúc, Nghiêm Phong vội vã lấy Thập Bát Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ra.

Tòa sen đài màu xanh biếc kia càng thêm kiều diễm.

Nghiêm Phong lập tức truyền vào một luồng pháp lực, Thập Bát Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên liền dâng lên một màn sáng màu xanh biếc

hơn hẳn trước đây.

Nghiêm Phong cảm nhận lực phòng ngự của nó, quả nhiên mạnh hơn rất nhiều so với lúc còn là mười hai phẩm và mười lăm phẩm.

"Ha ha ha...

Tốt tốt tốt, không uổng công ta đến Huyết Hải đoạt Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Tiếp theo là hai món đồ trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh, không biết các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Thu lại Thập Bát Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Nghiêm Phong triệt tiêu cấm chế, ánh mắt nhìn về phía Côn Luân Sơn xa xôi.

Ở đó có hai lá cờ trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, cứ theo đà này, nếu dung hợp cả Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vào Tạo Hóa Thanh Liên, khi đó không chừng sẽ tiến hóa thành Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có lẽ, có thể, có khả năng sẽ tấn thăng lên cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Nghiêm Phong mím môi, trong mắt lóe lên tia hưng phấn, không còn do dự, trực tiếp hóa thành hỏa quang bay vút lên trời.

Mục tiêu: Côn Luân Sơn!

Côn Luân Sơn, với tư cách là đạo trường của Bàn Cổ Tam Thanh, tự nhiên là một động thiên phúc địa nổi tiếng trong Hồng Hoang.

Cả Hồng Hoang cũng chỉ có Bất Chu Sơn, Ngũ Trang Quán và vài nơi ít ỏi khác có thể sánh được với Côn Luân Sơn.

Một ngày nọ, trên Côn Luân Sơn vốn đã tĩnh lặng hơn trăm năm, đột nhiên một luồng khí thế hùng vĩ từ trên núi phóng thẳng lên trời.

Uy áp cường đại khiến cho tất cả sinh linh trên Côn Luân Sơn,

ngoại trừ Tam Thanh, đều run lẩy bẩy.

"...

Đại huynh!" "Đại huynh đột phá Chuẩn Thánh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đang bế quan trong nháy mắt đều hướng ánh mắt về phía nơi Lão Tử bế quan.

Nơi bế quan của ba huynh đệ không cách nhau quá xa, nên khi Lão Tử đột phá, họ đều cảm ứng được.

"Không được, không thể để đại huynh bỏ lại quá xa, ta cũng phải cố gắng đột phá tiến vào Chuẩn Thánh trong thời gian sớm nhất, ngày đó không còn xa nữa, tuyệt đối không thể kém Thông Thiên (nhị huynh)." Thông Thiên và Nguyên Thủy thấy Lão Tử đột phá, trong lòng tức thì dấy lên ý so sánh, sau khi cùng nảy ra một ý nghĩ, họ định toàn lực đột phá bình cảnh Chuẩn Thánh.

Chỉ tiếc trời không chiều lòng người, ngay khi họ chuẩn bị bế quan toàn lực đột phá, một vị khách không mời đã đến.

"Ha ha... không hổ là một trong Bàn Cổ chính tông, Thái Thanh Lão Tử, nhanh như vậy đã đột phá Chuẩn Thánh, là người đầu tiên trong ba ngàn khách mời ở Tử Tiêu Cung đột phá Chuẩn Thánh." Lão Tử vừa đột phá không lâu, một giọng nói sang sảng từ xa truyền đến.

Chương 32

Không lâu sau, một luồng hồng quang từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại trên bầu trời Côn Luân Sơn, hóa thành hình người, chính là Nghiêm Phong sau khi đã nâng cấp Thập Ngũ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên lên mười tám phẩm.

"Ra là Viêm Đế đạo hữu, bần đạo thất lễ không ra đón từ xa." Sau khi Nghiêm Phong xuất hiện, một giọng nói lạnh lùng vô tình vang vọng khắp Côn Luân Sơn, chỉ thấy một tu sĩ dáng vẻ lão giả từ từ bay ra từ trên núi, đến trước mặt Nghiêm Phong.

"Ha ha, Thái Thanh đạo hữu, bần đạo chỉ đi ngang qua Côn Luân Sơn, tình cờ gặp đạo hữu đột phá, nên đến chúc mừng một phen, tiện thể kết giao với Bàn Cổ chính tông." Nghiêm Phong cười ha hả, trông không hề giống như đến gây sự.

Điều hắn cần bây giờ, là một lý do để ra tay.

Sau khi lão giả xuất hiện, nhanh chóng có thêm hai bóng người từ Côn Luân Sơn bay ra, một người dáng vẻ trung niên, một người dáng vẻ thanh niên.

Ba người này chính là Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

"Viêm Đế, ngươi đến Côn Luân Sơn của chúng ta có việc gì!" Nguyên Thủy nhíu mày, khó chịu nhìn Nghiêm Phong đột nhiên xuất hiện, và cất tiếng chất vấn.

Hắn vốn định toàn lực đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, kết quả gã này không mời mà đến, làm lỡ thời gian tu luyện của hắn.

Hơn nữa, Nguyên Thủy tự cao tự đại, trước nay luôn coi thường

những kẻ xuất thân không tốt.

Mặc dù Nghiêm Phong có căn nguyên là ngọn hỏa linh tiên thiên đầu tiên, nhưng cái căn nguyên này Nguyên Thủy hoàn toàn không để vào mắt.

Nguyên Thủy trước nay luôn coi thường đám sinh ra từ lông vũ, trứng nở, tuy Nghiêm Phong không phải, nhưng trong lòng Nguyên Thủy, đã đem Nghiêm Phong và đám súc sinh lông lá đó đặt ngang hàng.

Cũng do lòng đố kỵ của Nguyên Thủy tác quái.

Nguyên Thủy đường đường là Bàn Cổ chính tông, nhưng cả thực lực và pháp bảo đều không bằng Nghiêm Phong, một ngọn hỏa linh quèn, khiến hắn vô cùng đố kỵ.

Vì vậy trong lòng Nguyên Thủy, Nghiêm Phong cũng đáng ghét như đám Yêu tộc sinh ra từ lông vũ trứng nở kia.

"Nguyên Thủy, ta tôn trọng Bàn Cổ chính tông, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta." Tục ngữ nói, buồn ngủ gặp chiếu manh, Nghiêm Phong đang định tìm cớ gây sự, không ngờ Nguyên Thủy lại tự dâng mình tới cửa.

Mặc dù không biết gã hay ghen tị này vì sao lại ngứa mắt mình, nhưng bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là đã có lý do để ra tay.

"Hừ, Bàn Cổ chính tông chúng ta thân phận cỡ nào, há là một ngọn hỏa linh quèn như ngươi có thể trèo cao, thật không biết tự lượng sức mình.

Ngươi đã biết chúng ta là Bàn Cổ chính tông, thì dù ta có dùng giọng điệu gì nói chuyện với ngươi, đó cũng là vinh hạnh tột đỉnh của ngươi." Ánh mắt Nguyên Thủy lóe lên, nghe lời Nghiêm Phong nói

suýt chút nữa không nhịn được mà ra tay, nhưng nghĩ đến thực lực đối phương, hắn đành cố nén lại, tiếp tục đấu võ mồm châm chọc Nghiêm Phong.

"Nhị huynh, người ta là khách, sao có thể coi thường người khác như vậy." Lời của Nguyên Thủy có phần quá đáng, không chỉ Nghiêm Phong nghe thấy khó chịu, mà cả Thông Thiên, một trong Tam Thanh, cũng cảm thấy Nguyên Thủy đã đi quá xa.

Hắn chủ trương hữu giáo vô loại, học theo Hồng Quân giáo hóa chúng sinh.

Vì vậy tự nhiên không ưa bộ dạng cao cao tại thượng của Nguyên Thủy.

"Hừ, ta hành sự thế nào, không cần ngươi nhiều lời." Thấy Thông Thiên dám cãi lại mình, Nguyên Thủy tức thì mất mặt, trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

"Nguyên Thủy, xem ra danh tiếng Bàn Cổ chính tông cũng chỉ có vậy, so với Lão Tử đạo hữu và Thông Thiên đạo hữu, Nguyên Thủy ngươi chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân đố kỵ mà thôi.

Hôm nay ta mắt mù tự rước lấy nhục, tại hạ cáo từ." Nghiêm Phong nói rồi phẫn nộ phất tay áo bỏ đi.

Chẳng lẽ hắn không cần Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ nữa sao?

Đương nhiên là không, từ đầu Nghiêm Phong đã diễn kịch, hắn muốn đứng trên đỉnh cao đạo đức, châm ngòi cơn giận của Nguyên Thủy trước, như vậy đến lúc cướp pháp bảo của Nguyên Thủy, cũng không ai nói gì được, dù sao cũng là Nguyên Thủy ra tay trước.

Nguyên Thủy đã ra tay, trong tình huống rõ ràng không yếu hơn Nghiêm Phong, chẳng lẽ Lão Tử và Thông Thiên có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Nghiêm Phong còn có một kế hoạch khác.

Nguyên Thủy hay đố kỵ, việc Tam Thanh phân gia có thể là số trời định, nhưng sự ép buộc của Nguyên Thủy cũng chiếm một phần không nhỏ.

Hôm nay nếu khiến Tam Thanh mất mặt, đợi sau này mâu thuẫn của Tam Thanh bùng nổ, Lão Tử và Thông Thiên sẽ cảm thấy năm xưa vì Nguyên Thủy mà đắc tội với người khác, thậm chí còn mất cả pháp bảo.

Mà Nguyên Thủy lại vô tình như vậy, thì sau này cơ hội Tam Thanh liên thủ lần nữa sẽ vô cùng mong manh.

Có thể nói là kế nhất thạch nhị điểu.

"Hỗn xược, Bàn Cổ chính tông chúng ta há có thể bị ngươi sỉ nhục, muốn đi, không có cửa đâu." Bị Nghiêm Phong chế giễu như vậy, Nguyên Thủy yêu thể diện sao có thể nhịn được, trực tiếp vận chuyển Ngọc Thanh tiên pháp, tấn công vào sau lưng Nghiêm Phong.

Cũng chẳng quan tâm đó có phải là đánh lén hay không.

"Duang..." Nghiêm Phong đã sớm chuẩn bị, ngay khoảnh khắc Nguyên Thủy tấn công, Thập Bát Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đã phóng ra màn sáng, bảo vệ hắn.

Một kích của Nguyên Thủy, hiển nhiên không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Nghiêm Phong.

"Hử..." Khi thấy Tạo Hóa Thanh Liên đã thay đổi không ít, Nguyên Thủy tức thì trợn mắt há mồm, đồng thời lòng tham trong nội tâm cũng không nhịn được mà trỗi dậy.

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo a, cả Tam Thanh đều không có, vậy mà tên Nghiêm Phong đáng chết này, cùng với đám sinh ra từ lông vũ trứng nở trên Thái Dương Tinh kia mỗi người lại có một cái.

Điều này khiến cho Bàn Cổ chính tông đường đường như hắn làm sao không đố kỵ.

"Viêm Đế, Tạo Hóa Thanh Liên chỉ người có đức mới xứng sở hữu, đặt trên người một ngọn hỏa linh quèn như ngươi, thật là phung phí của trời, chỉ có Bàn Cổ chính tông chúng ta mới xứng đáng, mau đưa đây cho ta." Nguyên Thủy nói rồi tế ra Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vung về phía Nghiêm Phong.

Một luồng ánh sáng màu vàng theo cú vung của Nguyên Thủy tấn công về phía Nghiêm Phong.

Chương 33

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ công phòng nhất thể, là bảo bối khó có được, Nguyên Thủy biết linh bảo thông thường căn bản không có tác dụng với Tạo Hóa Thanh Liên.

Vì vậy vừa ra tay đã dùng pháp bảo mạnh nhất hiện tại của mình, cũng chính là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

"Ha ha, không sai, Nguyên Thủy đã có được Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vậy là không cần lo chuyến này đi toi công, không biết Lão Tử có được Ly Địa Diễm Quang Kỳ không nhỉ." Ngay khoảnh khắc Nguyên Thủy lấy ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, ánh mắt Nghiêm Phong sáng lên, quả nhiên hắn đoán không sai.

Đối với đòn tấn công của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Nghiêm Phong hoàn toàn không để vào mắt, mặc cho nó tấn công lên màn sáng của Tạo Hóa Thanh Liên.

Quả nhiên, đòn tấn công đó chỉ gợn lên một chút gợn sóng, gợn sóng lan ra còn nhỏ hơn cả lúc Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung đập vào, chút uy lực này căn bản không đủ để phá vỡ phòng ngự của Tạo Hóa Thanh Liên.

"Hừ, Nguyên Thủy, đừng có mở miệng ngậm miệng cũng treo Bàn Cổ chính tông trên môi, trong mắt ta, ngươi chỉ là một đống phân, toàn thân ô uế, ngay cả một giọt máu bẩn ở Huyết Hải cũng cao quý hơn ngươi." Mặc dù trong lòng Nghiêm Phong đang vui sướng, nhưng miệng vẫn không ngừng châm chọc Nguyên Thủy.

"Oa nha nha...

Tên khốn kiếp, đại huynh, tam đệ, cùng nhau xử lý tên này." Vẫn luôn tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, nay lại bị Nghiêm Phong nói

không bằng cả máu bẩn do rốn Bàn Cổ hóa thành, Nguyên Thủy tức thì nổi giận như sấm, thậm chí còn mời cả Lão Tử và Thông Thiên cùng lên.

"..." Lão Tử và Thông Thiên nhìn nhau, có chút do dự.

"Đại huynh, tam đệ, Bàn Cổ Tam Thanh cùng chung một gốc, chúng ta là huynh đệ, tên hỏa linh đáng chết này sỉ nhục ta như vậy, cũng bằng như sỉ nhục hai người, chẳng lẽ hai người định khoanh tay đứng nhìn sao?" Thấy Lão Tử và Thông Thiên do dự, Nguyên Thủy tức thì nói lời cay nghiệt, hắn tự biết đánh một mình không phải đối thủ của Nghiêm Phong, nên bắt đầu dùng lời nói để kích động hai người kia.

"Thôi vậy, thôi vậy, ai bảo chúng ta là Tam Thanh, cùng chung một gốc chứ." Cuối cùng Lão Tử lắc đầu tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, định cùng Nguyên Thủy chung tiến chung lui.

Dù sao cũng là tình cảm bao năm, Lão Tử hiện tại chưa tu luyện đạo vô vi đến cực hạn.

Vì vậy tự nhiên quan tâm đến tình nghĩa huynh đệ giữa mình và Nguyên Thủy.

Thông Thiên bên cạnh thấy vậy, liền ném cho Nghiêm Phong một ánh mắt áy náy, sau đó cũng tế ra pháp bảo của mình đứng bên cạnh Nguyên Thủy.

Ý tứ không cần nói cũng biết, Tam Thanh cùng tiến cùng lui.

"Tốt, tốt, nếu Tam Thanh các ngươi đã hành xử như vậy, muốn cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo của ta, vậy thì dưới tay xem thực lực, xem ai mạnh hơn, ai cướp pháp bảo của ai, còn chưa chắc đâu." Nghiêm Phong làm ra vẻ mặt tái mét, chuẩn bị cứng rắn đến cùng.

Diễn kỹ này, quả thật Hồng Hoang nợ hắn một bức tượng vàng

nhỏ.

Ít nhất thì Lão Tử và Thông Thiên đều cảm thấy, hành vi của mình có chút ép người quá đáng.

Vốn dĩ người ta đến chúc mừng, kết quả bị Nguyên Thủy mắng cho không còn gì, sau đó Nguyên Thủy lại không cho đối phương đi, rõ ràng là muốn cướp pháp bảo của người ta.

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Bất kể là Nguyên Thủy, Lão Tử hay Thông Thiên đều không biết, tình huống trước mắt này, đều là một vở kịch do Nghiêm Phong tự biên tự diễn.

Hắn đã tính toán kỹ tính cách của Nguyên Thủy, lấy lùi làm tiến, kích động lòng yêu thể diện, đố kỵ và tham lam của Nguyên Thủy, cuối cùng tạo thành cục diện tranh đấu thế này.

Nếu là người bình thường, tự nhiên sẽ có cảm ứng, cảm thấy mình bị người khác tính kế.

Nhưng hiện tại, có Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, đừng nói là Tam Thanh, ngay cả Hồng Quân đến cũng không nhìn ra được.

Tiếc là ai bảo họ bị Nghiêm Phong để ý tới, chỉ có thể coi là mệnh trung hữu thử nhất kiếp.

Nếu Nghiêm Phong không triệt tiêu việc che đậy thiên cơ, thì cho dù sau này thành thánh, cũng không thể suy ra được, lần này mình đã bị tính kế.

“Ngươi cho rằng cướp được sao?

Thật sự coi Tam Thanh chúng ta là đám mèo chó, có thể tùy ý giết thịt à?” Nguyên Thủy nghe Nghiêm Phong muốn cướp pháp bảo của

mình, tức thì cười khẩy.

Hiển nhiên hắn không biết kết cục của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng khi vây công Nghiêm Phong lúc trước.

Mặc dù Đông Hoàng Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng bên này Lão Tử cũng có Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp không hề thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa tu vi của hắn, Thông Thiên và Lão Tử cũng không phải là thứ mà Đế Tuấn, Côn Bằng có thể so sánh.

Ít nhất, tu vi của ba người, còn mạnh hơn ba người vây công Nghiêm Phong lúc trước một bậc.

"Nói nhiều vô ích, chiêu đi." Thấy Nguyên Thủy sắp biến thành một bà oán phụ lắm lời, Nghiêm Phong không định tiếp tục dây dưa.

Lỡ đâu lát nữa nói nói rồi không đánh nữa, thì vở kịch tự biên tự diễn này của hắn không thể tiếp tục được.

Vì vậy Nghiêm Phong ra tay tấn công trước.

Đế Đạo Thần Quyền không chút do dự được phát động, đối mặt với Tam Thanh, hắn phải toàn lực ứng phó.

Bởi vì trong đó có một Lão Tử đã đột phá Chuẩn Thánh.

Những quyền ấn dày đặc mang theo hỏa diễm theo sau đòn tấn công của Nghiêm Phong lao về phía ba người Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Thật là một thần thông lợi hại, không ngờ chỉ trong vạn năm, Viêm Đế đã sáng tạo ra thần thông mạnh mẽ như vậy." Lão Tử nhìn những quyền ấn lao tới, vẻ mặt kinh ngạc.

Vạn năm trước, Nghiêm Phong rõ ràng không biết loại thần thông này.

Nhưng dù kinh ngạc, hắn cũng không hoảng loạn, tay phải lật một cái, một tòa bảo tháp chín tầng màu vàng kim xuất hiện trong tay hắn.

Sau đó theo tay phải của hắn ném ra, tòa bảo tháp chín tầng màu vàng kim tức thì bay lên trên đầu ba người, rồi một lớp màn sáng màu vàng kim từ trên tòa bảo tháp chiếu xuống, bao bọc cả ba người lại.

Chương 34

Chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

"Ầm ầm ầm..." Sau khi màn sáng màu vàng kim chiếu xuống, Đế Đạo Thần Quyền của Nghiêm Phong cũng tấn công đến trước mặt ba người.

Mỗi một quyền ấn đều khiến màn sáng màu vàng kim gợn lên một chút gợn sóng.

Nhưng bất kể có bao nhiêu quyền ấn oanh kích lên màn sáng màu vàng kim, màn sáng màu vàng kim vẫn không có một chút ý tứ nào muốn nứt ra, nhiều nhất chỉ là gợn sóng lan ra ngày càng lớn.

"Thật là một thần thông lợi hại, nếu không phải ta đã đột phá Chuẩn Thánh, và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lại là tồn tại sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo, e rằng chỉ dưới một đòn này, phòng ngự của ta đã bị phá vỡ." Mặc dù Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đã chặn được một đòn tấn công của Nghiêm Phong, nhưng Lão Tử không hề có chút vui mừng nào.

Bởi vì hắn biết Nghiêm Phong lúc này chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mà Lão Tử là ai, thủ lĩnh Tam Thanh, tu vi Chuẩn Thánh, lợi dụng Công Đức Chí Bảo sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo mới phòng ngự được đòn tấn công của Nghiêm Phong, điều này cho thấy sự chênh lệch to lớn giữa hai bên.

"Đáng ghét, rốt cuộc là chuyện gì, một ngọn tiên thiên hỏa linh quèn, sao lại có chiến lực mạnh mẽ như vậy." Nguyên Thủy trong lòng vô cùng đố kỵ.

Tiếc là hắn không biết, căn nguyên của Nghiêm Phong lúc này đã là tinh hoa lần thứ nhất, và đã có 50% độ khai phá tinh hoa lần thứ hai.

Bàn về căn nguyên, Nghiêm Phong không hề kém Tam Thanh.

Nếu tiếp tục khai phá, tiến hóa lần thứ hai, thì căn nguyên có thể sánh ngang với Bàn Cổ chí tôn.

"Đứng yên chịu đòn không phải là tính cách của Tam Thanh chúng ta, đã kết hạ nhân quả, thì nên chủ động xuất kích." Thông Thiên liếc nhìn Nguyên Thủy đang ghen tị đến đỏ mắt, không nói gì thêm, sau khi quyền ấn của Đế Đạo Thần Quyền kết thúc, lập tức bước ra khỏi màn sáng, sau đó tế ra pháp bảo của mình là Tử Điện Chùy.

"Viêm Đế đạo hữu xin chỉ giáo." Nói rồi chỉ vào Tử Điện Chùy, một tia thiên lôi to lớn từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào đầu Nghiêm Phong.

Do Tạo Hóa Thanh Liên đã bị Nghiêm Phong thu đi, nên những vật chứng đạo của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên như Thanh Bình Kiếm và Tam Bảo Ngọc Như Ý cũng không còn nữa.

Vì vậy pháp bảo của họ ít đến đáng thương.

Tử Điện Chùy, cũng chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do Thông Thiên tình cờ có được.

"Đi!" Đối mặt với tia thiên lôi đó, Nghiêm Phong điều khiển Hỏa Linh Châu, đánh ra một luồng Thái Dương Chân Hỏa uy lực vô cùng, va chạm với tia thiên lôi từ trên trời giáng xuống.

"Ầm..." Trong nháy mắt, lôi hỏa giao nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Chỉ là Thái Dương Chân Hỏa rõ ràng uy lực hơn thiên lôi một bậc, sau khi nổ tung, uy lực còn sót lại lao về phía Tử Điện Chùy.

"Tí tách tí tách." Thấy đòn tấn công thiên lôi dễ dàng bị chặn lại

như vậy, Thông Thiên có chút bất đắc dĩ, thực lực chênh lệch quá lớn.

Nhưng hắn cũng không bỏ cuộc, lại lần nữa thúc đẩy pháp lực, chỉ vào Tử Điện Chùy.

Tức thì Tử Điện Chùy phát ra ánh sáng tím chói lòa, sau đó xung quanh bắt đầu không ngừng lóe lên, không bao lâu, đã hình thành một biển lôi vô biên.

Uy lực của Thái Dương Chân Hỏa tuy mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chỉ là dư uy, sau khi đến gần biển lôi, đã bị biển lôi vô tình dập tắt.

"Viêm Đế, nhận thêm một chiêu của ta." Theo sau hai tay Thông Thiên hạ xuống, biển lôi trên bầu trời tức thì lao về phía Nghiêm Phong với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy cũng không chịu yên, lại lần nữa dùng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đánh ra một tia sáng màu vàng lao về phía Nghiêm Phong.

Thông Thiên thấy vậy, nhíu mày, hắn không thèm cùng Nguyên Thủy liên thủ, đó cũng là nguyên nhân hắn bước ra khỏi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trước tiên.

Nhưng tình hình hiện tại, dù hắn không thừa nhận, người khác cũng sẽ cảm thấy hắn giả tạo, bởi vì bất kể nhìn thế nào thì ba người họ đều đang vây công Nghiêm Phong.

"Liên thủ sao?

Ta, Viêm Đế, há lại sợ các ngươi!" Nghiêm Phong không dùng Tạo Hóa Thanh Liên trực tiếp phòng ngự, mà một bên thúc đẩy Hỏa Linh Châu, Thái Dương Chân Hỏa như không cần tiền mà rót vào trong Hỏa Linh Châu.

Sau đó lại có vô số Thái Dương Chân Hỏa xoay quanh Hỏa Linh

Châu.

Cứ như vậy, biển lửa vô biên mang theo Hỏa Linh Châu va chạm với biển lôi được hình thành từ sấm sét.

"Ầm ầm ầm..." Ngay khoảnh khắc lôi và hỏa giao nhau, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ nơi va chạm truyền ra, từng luồng dư ba năng lượng kinh khủng lan ra bốn phương tám hướng.

Khi dư ba lan đến Côn Luân Sơn, một màn sáng bao phủ toàn bộ Côn Luân Sơn.

Đó là trận pháp do Tam Thanh bố trí trên Côn Luân Sơn.

Nếu không có trận pháp này, e rằng trên Côn Luân Sơn sẽ có không ít người chết, và Côn Luân Sơn cũng sẽ bị hủy đi quá nửa.

Nghiêm Phong không quan tâm đến kết quả va chạm với Thông Thiên.

Bởi vì đòn tấn công của Nguyên Thủy cũng đã đến.

"Đâm chết cái thứ tự cao tự đại thiếu đạo đức này!" Đối mặt với đòn tấn công của Nguyên Thủy, Nghiêm Phong điều khiển Tạo Hóa Thanh Liên, trực tiếp phớt lờ đòn tấn công của hắn, lao về phía hai người đang ở dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Mặc dù Tạo Hóa Thanh Liên tạm thời không có lực tấn công, nhưng cứ trực tiếp đâm vào như vậy, uy lực cũng không thua kém đòn tấn công của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lợi ích của pháp bảo cấp bậc cao là, cho dù Tạo Hóa Thanh Liên không có năng lực tấn công, nhưng cũng có thể đánh bại những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia.

"Bùm..." Đòn tấn công do Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đánh ra bị Tạo Hóa Thanh Liên đâm vỡ, không hề gợn lên một chút sóng nào.

Tạo Hóa Thanh Liên càn quét vô địch, không bị ảnh hưởng chút nào, trong tình huống Lão Tử và Nguyên Thủy đang ngơ ngác, trực tiếp đâm vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Chương 35

"Duang..." Hai đại Tiên Thiên Chí Bảo đối đầu nhau, cho dù chỉ là phòng ngự chí bảo, nhưng động tĩnh cũng lớn hơn so với động tĩnh do Tử Điện Chùy và Hỏa Linh Châu va chạm tạo ra.

Giây trước lôi hỏa giao nhau quấn lấy không dứt.

Giây sau, đòn tấn công của Hỏa Linh Châu và Tử Điện Chùy đã bị dư ba do Tạo Hóa Thanh Liên và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp va chạm tạo ra dập tắt.

"Rắc!" Dư ba kinh khủng như vậy, tức thì khiến trận pháp phòng ngự của Côn Luân Sơn không chịu nổi, xuất hiện những vết nứt.

"Chết rồi!" Thấy Côn Luân Sơn sắp gặp chuyện, Lão Tử tức thì không ngồi yên được nữa.

Hắn cũng không quan tâm Nguyên Thủy có thể chống đỡ được Tạo Hóa Thanh Liên hay không, trực tiếp điều khiển Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đến trước trận pháp, khuếch đại ánh sáng vàng, cuối cùng bao phủ toàn bộ Côn Luân Sơn, mới tránh được tai nạn cho Côn Luân Sơn.

Không có sự bảo vệ của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Nguyên Thủy tức thì lộ ra trước mặt Nghiêm Phong.

"Đại huynh, huynh hại ta rồi!" Mất đi sự bảo vệ của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Nguyên Thủy tức thì ngớ người ra.

Nhưng hắn cũng không ngồi chờ chết, vung Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ định chống lại thần uy vô thượng của Tạo Hóa Thanh Liên.

"Bùm..." Tiếc là, Tạo Hóa Thanh Liên bây giờ không phải là mười hai phẩm năm xưa, mà là mười tám phẩm, uy lực vô cùng, căn bản

không phải là thứ mà Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ có thể phòng ngự được.

Ngay lập tức, Nguyên Thủy bị đâm bay ra ngoài.

Hắn liên tục nhào lộn trên không, vòng này đến vòng khác, dường như không thể dừng lại.

Nghiêm Phong thấy vậy, mắt sáng lên, bây giờ Nguyên Thủy không có sự bảo vệ của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, vậy thì Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong tay hắn chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Không gian na di.

Nghiêm Phong tức thì biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy, đưa tay ra tóm lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ mà Nguyên Thủy đang nắm chặt.

"Lớn mật!" Ngay khoảnh khắc Nghiêm Phong nắm lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Nguyên Thủy cũng ngừng nhào lộn, khi thấy Nghiêm Phong tóm lấy pháp bảo của mình, tức thì nghiến răng nghiến lợi hét lớn một tiếng, sau đó toàn thân pháp lực ngưng tụ vào tay kia, đánh về phía Nghiêm Phong, hòng làm Nghiêm Phong biết khó mà lui.

"Ha ha, Nguyên Thủy, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ta không khách sáo nhận lấy đâu, Đế Đạo Thần Quyền." Nghiêm Phong một tay nắm chặt Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ không buông, tay kia cũng thúc đẩy pháp lực, Đế Đạo Thần Quyền không chút do dự đối đầu với quyền của Nguyên Thủy.

"Bùm..." Đế Đạo Thần Quyền là vô thượng thần thông, há là một quyền chỉ dựa vào pháp lực của Nguyên Thủy có thể địch lại?

"A..." Sau một tiếng nổ lớn, Nguyên Thủy mang theo tiếng hét thảm kinh thiên bay ngược ra ngoài, tốc độ như một quả tên lửa được

phóng đi, cuối cùng bị lực đạo cường đại oanh vào lòng đất.

"Các vị, sau này còn gặp lại, hẹn gặp ở Tử Tiêu Cung lần thứ ba." Sau khi có được Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Nghiêm Phong vẫy tay với Lão Tử và Thông Thiên đang ngơ ngác, sau đó vừa trấn áp Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đang náo động, vừa sử dụng không gian na di tức thì rời khỏi Côn Luân Sơn.

Khi Nguyên Thủy và Lão Tử cũng như Thông Thiên phản ứng lại, đã không còn cảm nhận được khí tức của Nghiêm Phong.

Dù sao thì tuy Đại La Kim Tiên cũng có thể thuấn di, nhưng không gian na di của Nghiêm Phong còn bá đạo hơn.

Một lần không gian na di, tương đương với mười lần không gian thuấn di.

"Khốn kiếp, Viêm Đế, ta, Nguyên Thủy, và ngươi không đội trời chung!" Nguyên Thủy thấy mất đi tung tích của Nghiêm Phong, tức thì oán khí ngút trời, phát ra tiếng gầm thét giống hệt Minh Hà.

Nguyên Thủy hận đến mức nào chứ, đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, vốn dĩ thèm muốn Tạo Hóa Thanh Liên của Nghiêm Phong, kết quả bây giờ thì hay rồi, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo duy nhất có thể lấy ra được cũng bị Nghiêm Phong mang đi mất.

"Đáng ghét, trở về cho ta!" Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bị đoạt, Nguyên Thủy không cam tâm, vội vàng thúc đẩy ấn ký để lại trên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, muốn thu hồi nó.

Tiếc là, bất kể thúc đẩy thế nào, cũng không thể triệu hồi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Hắn không biết Nghiêm Phong đã giở trò, làm mất đi liên hệ với Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Vốn dĩ Nguyên Thủy thấy triệu hồi không được Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, định dựa vào liên hệ với nó để đích thân đi đòi lại.

Kết quả, bây giờ lại phát hiện, ngay cả phương hướng đại khái của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cũng không thể cảm ứng được.

Nguyên Thủy không biết, sau khi rời khỏi Côn Luân Sơn, Nghiêm Phong đã dùng Hỗn Độn Châu che đậy thông tin của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nên tự nhiên không thể cảm nhận được phương hướng đại khái.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đánh bại Đại La Kim Tiên Ngọc Thanh Nguyên Thủy, ngẫu nhiên ban thưởng tu vi độ khai phá 15%." Sau khi rời khỏi Côn Luân Sơn, trong tai Nghiêm Phong vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Cùng lúc đó, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ của hắn tức thì tăng vọt một đoạn, sau đó bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Ha ha, lại tấn cấp rồi, bây giờ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cố gắng trước lần giảng đạo thứ ba nâng lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn." Tấn cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực của Nghiêm Phong lại tiến thêm một bước, vì vậy không nhịn được mở giao diện thuộc tính ra xem.

Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế) Tu vi: Đại La Kim Tiên 73.5% Căn cốt: Thiên hỏa tiên thiên đệ nhất đoàn, độ khai phá 57.3% Hỏa chi pháp tắc giai đoạn thứ hai Thái Dương Chân Hỏa độ khai phá 93.8% Không gian pháp tắc giai đoạn thứ nhất Không gian na di độ khai phá 12.9% Thời gian pháp tắc giai đoạn thứ nhất Thời gian gia tốc độ khai phá 92.2% Pháp bảo: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu luyện hóa độ khai phá 97.3%, Hỗn độn chí bảo Hỗn Độn Châu luyện hóa độ khai phá 28.9%, Thập bát phẩm Tạo Hóa Thanh Liên luyện hóa độ khai phá 56.8% Thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa

Linh Châu tiến hóa độ khai phá 46.1% Năng lực: Hỏa độn chi thuật độ khai phá 98.8%, Liệt diễm phần thiên độ khai phá 71.4%, Đế đạo thần quyền thức thứ nhất độ khai phá 38.6% Công pháp: Đại ngũ hành âm dương chân kinh tầng thứ hai độ khai phá 1.8% Vật phẩm: Tam quang thần thủy, tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo tiến hóa độ khai phá 29.4% Tổng hợp thực lực: Đại La Kim Tiên vô địch, cho dù bị vây công cũng không hề sợ hãi, gặp phải Chuẩn Thánh sơ kỳ chưa trảm thi cũng có thể so tài cao thấp.

Sau khi xem thuộc tính, Nghiêm Phong nhếch miệng cười, trước đây hệ thống đánh giá tổng hợp thực lực không có Chuẩn Thánh, sau khi tấn cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chiến lực của hắn đã có thể so tài cao thấp với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Điều này thật đáng nể, cả Hồng Hoang trừ Nghiêm Phong ra còn có ai có thể vượt cấp chiến đấu?

Ngay cả Tam Thanh cũng không được!

Về phần Hồng Quân, Nghiêm Phong chưa thấy thực lực của hắn, tự nhiên không biết có làm được không.

Nhưng đối phương có Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy đã vỡ, nhưng dù sao cũng là cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, có lẽ cũng có thể vượt cấp chiến đấu.

Sau hơn mười lần không gian na di, Nghiêm Phong đến một nơi hoang vắng không người, sau đó bắt đầu luyện hóa ấn ký Nguyên Thủy để lại trên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Chương 36

Lần luyện hóa này, lại mất hơn trăm năm nữa.

"Đinh, phát hiện túc chủ sở hữu Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, có lựa chọn dung hợp với Tạo Hóa Thanh Liên không." "Lựa chọn dung hợp." "Đinh, dung hợp thành công, Thập Bát Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tiến hóa thành Nhị Thập Nhất Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên." "Đinh, chúc mừng túc chủ, uy năng của Tạo Hóa Thanh Liên tăng lên 50%, đã đạt đến cực hạn của Tiên Thiên Chí Bảo." Sau khi ấn ký của Nguyên Thủy được luyện hóa, Nghiêm Phong lập tức không thể chờ đợi được mà dung hợp Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vào trong Tạo Hóa Thanh Liên.

Không ngoài dự đoán, Tạo Hóa Thanh Liên từ mười tám phẩm đã lên hai mươi mốt phẩm.

Quan trọng hơn là hệ thống thông báo Nhị Thập Nhất Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đã đạt đến cực hạn của Tiên Thiên Chí Bảo.

Có nghĩa là, tiếp theo chỉ cần dung hợp thêm một tòa sen đài mười hai phẩm hoặc một lá cờ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, thì Tạo Hóa Thanh Liên của hắn có thể từ Tiên Thiên Chí Bảo tấn cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Nghiêm Phong bắt đầu kích động.

Chỉ tiếc là không lấy được lá cờ Ly Địa Diễm Quang Kỳ của Lão Tử.

Cũng không phải không lấy được, chỉ là chưa đầy hai trăm năm, Lão Tử đã đột phá Chuẩn Thánh.

Tuy là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng với Thiên Địa Huyền Hoàng

Linh Lung Tháp bên người, Nghiêm Phong không chắc có thể cướp được Ly Địa Diễm Quang Kỳ từ tay hắn.

Nhưng Nghiêm Phong không vội, vì hắn biết sau này nhất định sẽ kết nhân quả với Lão Tử, để hắn hai tay dâng lên Ly Địa Diễm Quang Kỳ, tất cả đều phải đợi sau khi Nhân tộc ra đời mới có thể tính kế.

Kiếp trước là người, kiếp này trọng sinh Hồng Hoang, Nghiêm Phong sao có thể không nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc.

Khi Nhân tộc mới sinh ra, tất cả các đại lão Hồng Hoang đều đã bỏ qua Nhân tộc, cũng không biết, nhân vật chính thực sự của trời đất chính là Nhân tộc.

Vì vậy đến lúc đó, Nghiêm Phong có cách để Lão Tử thiếu nợ nhân quả, sau đó ngoan ngoãn giao ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Ai bảo cơ hội thành thánh của Lão Tử lại nằm ở Nhân tộc chứ.

Đến lúc đó không có Nghiêm Phong gật đầu, Lão Tử muốn truyền đạo trong Nhân tộc ư?

Xin lỗi, đó là chuyện không thể.

"Tiếp theo, phải đợi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba, lúc đó Đạo Tổ ban phát nhiều linh bảo cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng là lúc kết thúc nhân quả nhường chỗ ngồi với họ." Mặc dù chỉ còn thiếu một món đồ nữa là có thể để Tạo Hóa Thanh Liên tấn cấp, nhưng Nghiêm Phong không vội.

Hiện tại trừ Diệt Thế Hắc Liên không biết ở đâu ra, những tòa sen đài mười hai phẩm hoặc Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ khác mà Nghiêm Phong có thể lấy được đều đã lấy rồi.

Những thứ không thể lấy được, chỉ có thể từ từ tính kế, chuyện này không vội được.

Dù sao thì vạn năm sau, vì nhân quả thánh vị, Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Tiếp Dẫn không thể thoát được đâu.

Nếu dám không đưa, Tử Tiêu Thần Lôi sẽ dạy hai người họ cách làm người.

Không biết, khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa mừng như điên khi được ban bảo vật, kết quả chưa kịp ấm tay đã bị Nghiêm Phong lấy đi, sẽ có tâm trạng thế nào.

Chắc là sẽ rất HAPPY!

Không biết Chuẩn Đề, cái gã không biết xấu hổ đó có tức đến hộc máu không.

Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười.

"Phụt..." Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy đang ở thời khắc mấu chốt đột phá bỗng phun ra một ngụm máu tươi.

"Viêm Đế!!!!!!" Nguyên Thủy hận đến mức nào chứ, sắp đột phá Chuẩn Thánh rồi, nhưng vào thời khắc quan trọng, vì ấn ký để lại trên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bị phá mà bị phản phệ, khiến cho công sức đổ sông đổ biển.

Không những không đột phá được, ngược lại vì đang ở thời khắc mấu chốt của việc đột phá, khiến cho thương càng thêm thương.

"Ầm..." Ngay khi trong lòng Nguyên Thủy hận không thể băm vằm Nghiêm Phong thành vạn mảnh, trên Côn Luân Sơn, một luồng khí thế cường đại khác phóng lên trời.

"Thông Thiên..." Nguyên Thủy ghen tị đến mức nào chứ, nếu không phải Nghiêm Phong quấy rối, hắn chắc chắn có thể đột phá Chuẩn Thánh trước Thông Thiên một bước.

Bây giờ thì hay rồi, không những không đột phá được, còn bị thương, đợi dưỡng thương xong, rồi tiến hành đột phá, cũng không biết cần bao lâu.

Nhưng quan trọng nhất, quan trọng nhất là vấn đề thể diện, với tư cách là lão nhị trong Tam Thanh, bây giờ lại yếu hơn lão tam Thông Thiên, khiến cho nội tâm Nguyên Thủy vô cùng khó chịu.

Một bước chậm, bước bước chậm!

Giờ phút này, Nguyên Thủy ngay cả Thông Thiên cũng nhìn không thuận mắt.

Bởi vì mình đột phá chậm hơn Thông Thiên.

Cũng vì chuyện này, ma sát giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng sẽ ngày càng gay gắt. ...

Trên con đường đến vùng đất phía Tây, một luồng ánh sáng màu đỏ rực xẹt qua bầu trời, chính là Nghiêm Phong.

Không có việc gì làm, Nghiêm Phong chuẩn bị dạo một vòng ở phía Tây, xem có khả năng tìm được Diệt Thế Hắc Liên không.

Đương nhiên không tìm được cũng không sao, dù sao hắn cũng định phóng một mồi lửa ở phía Tây.

Ừm, đừng quên, độ khai phá của Nghiêm Phong có thể có được bằng cách đốt cháy những thứ có linh khí.

Đến lúc đó mỗi nơi đi qua lại phá hoại linh khí của nơi đó, cũng nên có không ít độ khai phá nhỉ.

Chương 37

Chỉ là nếu Nghiêm Phong thật sự làm vậy, thì phía Tây vốn đã cằn cỗi, e rằng sẽ càng thêm khốn khó.

Nhưng tất cả những điều đó đều không liên quan đến Nghiêm Phong, dù sao phía Tây thế nào cũng không liên quan một xu đến hắn.

Hơn nữa, tên khốn Chuẩn Đề lúc trước ở Bất Chu Sơn dám tìm hắn gây sự, lần này không làm cho phía Tây long trời lở đất, cũng không đáng mặt hắn.

Nghĩ vậy, Nghiêm Phong không có gánh nặng tâm lý, chỉ là đi báo thù thôi, đơn giản vậy.

Nghiêm Phong không biết, ở phía trước con đường của hắn hàng trăm triệu dặm, một trận chiến đang diễn ra.

Nhìn qua, có năm người, tất cả đều có tu vi cảnh giới Kim Tiên.

Chỉ là, lúc này bốn người trong số đó đang vây công người ở giữa.

"Đại Bàng, mau giao bảo vật ngươi có được ra đây, nếu không hôm nay chính là ngày ngươi thân tử đạo tiêu." Lão đại trong bốn người, có tu vi Kim Tiên hậu kỳ, tham lam nhìn người bị vây công.

Hắn cảm thấy vận khí của mình quá tốt, gặp được Đại Bàng Kim Sí Điểu bị thương, sau khi Đại Bàng Kim Sí Điểu có được một kho báu.

Đúng là cơ hội trời cho.

Bốn huynh đệ bọn họ đều là yêu tu, bốn con báo tử tinh cùng một mẹ sinh ra.

Đã tồn tại từ thời tam tộc xưng bá.

Chỉ là tư chất không tốt, nên tốc độ tu luyện quá chậm, đến bây giờ cũng mới có tu vi Kim Tiên.

Nhưng cũng không thể không nói vận khí tốt, trải qua Long Hán sơ kiếp, bốn huynh đệ vẫn bình an vô sự, không thể không nói đó là một kỳ tích.

Mặc dù Đại Bàng Kim Sí Điểu có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lúc này hắn bị thương không nhẹ, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra thực lực Kim Tiên trung kỳ.

Nếu không phải tốc độ của Kim Sí Đại Bàng Điểu quá nhanh, bốn huynh đệ họ đã sớm bắt được đối phương rồi.

"Ngươi nghĩ ta là đồ ngốc à?

Giao bảo vật cho ngươi, ta sợ sẽ chết nhanh hơn đó." Kim Sí Đại Bàng Điểu sắc mặt âm trầm nhìn bốn người đang vây chặt mình.

Nếu là lúc chưa bị thương, bốn người này có là cái thá gì.

Chỉ là ba Kim Tiên trung kỳ và một Kim Tiên hậu kỳ vô danh tiểu tốt mà thôi.

Là hậu duệ do thượng cổ Phượng Hoàng kết hợp âm dương nhị khí sinh ra, tư chất của Kim Sí Đại Bàng Điểu phi phàm, lại thêm có Trung Phẩm Tiên Thiên Pháp Bảo Âm Dương Nhị Khí Bình, tu sĩ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng lần này có thể nói là hơi xui xẻo, vô tình phát hiện ra một tiên thiên cấm chế, hắn cho rằng đó là cơ duyên của mình.

Cuối cùng tốn hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng phá vỡ tiên thiên cấm chế, lấy được bảo bối giấu trong cấm chế, một Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng tuy đã phá vỡ cấm chế, Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng vì sự

phản kích của cấm chế mà bị thương không nhẹ.

Nhưng quan trọng nhất, quan trọng nhất là vừa phá vỡ cấm chế lấy được Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã bị bốn người này phát hiện, sau đó một đường truy đuổi đến đây.

"Hừ, dù ngươi có phản kháng thế nào, hôm nay cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bốn huynh đệ chúng ta." Lão đại báo tử tinh ra hiệu cho ba huynh đệ còn lại, sau đó bốn người từ từ thu hẹp vòng vây, đảm bảo Kim Sí Đại Bàng Điểu không thể thoát được.

"Muốn pháp bảo?

Vậy thì lấy đi, xem các ngươi có cái mạng đó không." Đại Bàng Kim Sí Điểu hung hăng nói, đồng thời trong lòng hạ quyết tâm, nếu thật sự không thoát ra được, thì hắn sẽ tự bạo Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Nhị Khí Bình.

Với uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo tự bạo, tuyệt đối có thể trọng thương bốn con báo tử tinh này.

Chỉ tiếc cho Âm Dương Nhị Khí Bình đã bầu bạn với hắn bấy lâu nay.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là mất mạng.

"Vèo..." Ngay khi năm người đang giương cung bạt kiếm, Kim Sí Đại Bàng Điểu định liều mạng, một luồng ánh sáng màu đỏ rực đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Nhiệt độ nóng bỏng đó khiến cả Kim Sí Đại Bàng Điểu và bốn con báo tử tinh đều kinh hãi.

"Xoạt..." Khi Kim Sí Đại Bàng Điểu đang kinh hãi, luồng hỏa quang đó tức thì xảy ra biến hóa, biến thành một người đàn ông đẹp trai anh tuấn, trên trán có một ấn ký hình ngọn lửa.

“Kim Sí Đại Bàng Điểu?” Nghiêm Phong liếc mắt một cái đã nhận ra căn nguyên của Kim Sí Đại Bàng Điểu, nên có chút kinh ngạc cất tiếng.

Không ngờ hai người con trai do thượng cổ Phượng Hoàng sinh ra đều có duyên với hắn.

Là em trai ruột của Khổng Tuyên, Nghiêm Phong cảm thấy Kim Sí Đại Bàng Điểu này nhất định có thể đạt được yêu cầu thu đồ của hệ thống.

Như vậy, độ khai phá lại có thể tăng nhanh hơn rồi.

Kim Sí Đại Bàng Điểu hiện đang có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, nếu cố gắng, không chừng trong thời gian ngắn có thể đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Khi đó lại có 30% độ khai phá vào túi.

Nghiêm Phong mừng thầm.

“Tiền bối nhận ra ta?” Kim Sí Đại Bàng Điểu cẩn thận nhìn người đột nhiên xuất hiện, từ trên người Nghiêm Phong, hắn có thể cảm nhận được áp lực kinh thiên.

Chương 38

Đối phương tuyệt đối là đại năng trong Hồng Hoang, là tồn tại có thể bóp chết hắn trong nháy mắt, nên khi nói chuyện mang theo sự kính trọng vô cùng.

"Khổng Tuyên là đại đệ tử của ta, do thượng cổ thần phượng kết hợp ngũ hành chi khí sinh ra." Nghiêm Phong không giải thích nhiều, chỉ nhắc đến Khổng Tuyên.

"Ra là sư trưởng của đại huynh, Đại Bàng ra mắt sư trưởng." Kim Sí Đại Bàng Điểu mừng rỡ, tuy chưa gặp Khổng Tuyên, nhưng trong cõi u minh có thể cảm nhận được mình có một vị huynh trưởng.

Hắn cũng không cho rằng đối phương sẽ lừa mình.

Từ khí tức sâu như vực thẳm trên người đối phương, có thể biết, đối phương tuyệt đối là nhân vật cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Nhân vật như vậy sẽ không nói dối.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như một kẻ không biết xấu hổ nhất Hồng Hoang ở phía Tây.

"Ừm!" Nghiêm Phong nhàn nhạt gật đầu, sau đó liếc nhìn bốn con báo tử tinh, rồi vung tay.

Thái Dương Chân Hỏa nóng rực phun ra, bao trùm lấy bốn con báo tử tinh.

"Tiền bối, tha mạng a!" Thấy Nghiêm Phong ra tay, bốn con báo tử tinh tuyệt vọng cầu xin tha thứ.

Nhưng Nghiêm Phong không hề động lòng, cuối cùng bốn con báo tử tinh bị thiêu sống trước mặt Kim Sí Đại Bàng Điểu, chỉ trong nháy mắt.

"Ực!" Nhìn thấy bộ dạng thảm thương của bốn con báo tử tinh, Kim Sí Đại Bàng Điểu khó khăn nuốt nước bọt, không hổ là đại năng Đại La Kim Tiên, chỉ vung tay đã diệt gọn bốn con yêu quái đã truy đuổi mình đến mức thảm hại.

"Tư chất của ngươi không tệ, có nguyện làm nhị đệ tử của ta không!" Sau khi xử lý xong bốn con báo tử tinh, Nghiêm Phong mỉm cười nhìn Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Vốn dĩ Nghiêm Phong định thu hắn làm tọa kỵ, chỉ là Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu dù sao cũng là huynh đệ.

Một người là đại đệ tử, một người là tọa kỵ, hình như có chút không công bằng.

Hơn nữa, tọa kỵ đương nhiên là con gái mới là tốt nhất.

Chứ cưỡi trên người một người đàn ông, Nghiêm Phong luôn cảm thấy kỳ kỳ.

"Đệ tử bái kiến sư tôn!" Nghe Nghiêm Phong muốn thu mình làm đệ tử, Kim Sí Đại Bàng Điểu tức thì mừng như điên, trực tiếp tam quỳ cửu khấu hành lễ bái sư.

"Đinh, chúc mừng túc chủ thu nhận một đệ tử, mỗi khi đệ tử của túc chủ đột phá đại cảnh giới sẽ có thể ngẫu nhiên nhận được 30% độ khai phá, đột phá tiểu cảnh giới có thể nhận được 10% độ khai phá." Sau khi Kim Sí Đại Bàng Điểu bái sư, hệ thống liền thông báo.

Nghiêm Phong mỉm cười, quả nhiên được!

"Đã bái ta làm thầy, vậy từ nay ngươi tên là Đại Bằng nhé, đây là Hoàng Trung Lý, và vị trí đạo trường của vi sư, nhiệm vụ cấp bách của ngươi là mau chóng đi bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá Thái Ất Kim Tiên." Nghiêm Phong nói rồi lấy ra Hoàng Trung Lý, sau đó một chỉ điểm vào trán Đại Bằng, nói cho Đại Bằng vị trí của Bồng Lai

Đảo.

"Vâng, đệ tử nhất định sẽ toàn lực ứng phó, không để sư tôn thất vọng." Đại Bằng kích động nhận lấy Hoàng Trung Lý, đây là linh quả do một trong thập đại tiên thiên linh căn sinh ra, một quả có thể tăng không ít tu vi.

"Đi đi." Nghiêm Phong nói, rồi vung ra một luồng pháp lực rót vào cơ thể Đại Bằng.

Khiến cho Đại Bằng vốn bị thương không nhẹ lập tức đỡ hơn rất nhiều.

Nhưng cũng chỉ có thể làm được như vậy, dù sao Nghiêm Phong không tu luyện tạo hóa chi đạo, nếu không một luồng pháp lực là đủ để thương thế của Đại Bằng hoàn toàn bình phục.

"Đa tạ sư tôn ra tay, Đại Bằng cáo từ." Cảm giác thương thế trên người đã đỡ hơn không ít, Kim Sí Đại Bàng hành lễ, sau đó biến hóa ra bản thể vỗ cánh bay cao, bay về hướng Bồng Lai Đảo.

"Ha ha, không ngờ lần này ra ngoài vận khí tốt như vậy, lại thu được một đệ tử, em trai của Khổng Tuyên, không ngoài dự đoán, chẳng bao lâu nữa, lại có thể có thêm 30% độ khai phá vào túi." Nhìn Đại Bằng biến mất, Nghiêm Phong vui mừng.

Đại Bằng hiện tại là Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cần dưỡng thương xong, lại ăn Hoàng Trung Lý, chắc chắn có thể trong thời gian ngắn tấn cấp Thái Ất Kim Tiên.

Không chỉ Đại Bằng, bên Khổng Tuyên, nếu không có gì bất ngờ, trong thời gian ngắn, có lẽ có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Khi đó có thể có thêm 10% độ khai phá vào túi.

Quả nhiên, thu đồ cũng là một con đường làm giàu nhanh chóng.

Chỉ tiếc là, trong Hồng Hoang thiên tư có thể được hệ thống thừa nhận quá ít.

Nếu không đến lúc đó thu một nghìn tám trăm đệ tử, thì sẽ có bao nhiêu độ khai phá có thể tăng lên a.

Chín ngàn năm sau khi thu Kim Sí Đại Bàng Điểu làm đồ đệ.

Nghiêm Phong đã đi dạo gần hết nửa thế giới phía Tây.

Nhưng không hề có tung tích của Diệt Thế Hắc Liên.

Trong chín ngàn năm, mỗi nơi Nghiêm Phong đến, đều dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi tất cả những thứ có linh khí.

Không chỉ vậy, trong chín ngàn năm, Đại Bằng đã thành công đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, tăng thêm cho Đế Đạo Thần Quyền thức thứ nhất của Nghiêm Phong 30% độ khai phá.

Khổng Tuyên cũng không chịu thua kém, mấy năm trước cũng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cung cấp cho tu vi Đại La Kim Tiên của Nghiêm Phong 10% độ khai phá.

Cộng thêm việc đốt cháy những năm qua, Nghiêm Phong một bước đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trở thành tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tiếp theo là chuẩn bị đột phá Chuẩn Thánh.

Thực lực hiện tại của Nghiêm Phong, cho dù là Chuẩn Thánh sơ kỳ đã trảm nhất thi, cũng có thể chống lại thậm chí đánh bại.

Chương 39

Giữa Chuẩn Thánh sơ kỳ đã trảm thi và chưa trảm thi, thực lực chênh lệch rất lớn.

Trong cả Hồng Hoang, trừ Hồng Quân thật sự trảm tam thi, các tu sĩ Hồng Hoang khác, nhiều nhất cũng chỉ trảm nhị thi.

Nhưng Nghiêm Phong không chuẩn bị trảm tam thi thành thánh, hắn định dùng sức mạnh vô thượng phá vỡ ràng buộc của thiên đạo, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chính là dĩ lực chứng đạo.

Thực ra đối với Nghiêm Phong điều này rất đơn giản, chỉ cần độ khai phá Chuẩn Thánh đạt 100%, là có thể đạt được, căn bản không có độ khó.

Không bị thiên đạo ràng buộc, thật là tiêu dao tự tại.

Thời gian cũng đã đến, lần giảng đạo thứ ba cũng chỉ còn lại mấy trăm năm.

Nghiêm Phong cũng định rời phía Tây về Bồng Lai Đảo, dù sao cũng cần mang Khổng Tuyên và Đại Bằng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, tuy rằng có thể nghe không hiểu.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là không nghe.

Mất trăm năm, Nghiêm Phong đã về đến Bồng Lai Đảo.

Thấy thời gian còn dư, Nghiêm Phong đã truyền thụ 《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh - Âm Dương Thiên》 cho Đại Bằng.

Sau đó đem những lý giải về 《Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh》 trong đầu mình thông qua phương thức giảng đạo truyền thụ cho hai đồ đệ.

Một lần giảng đạo kéo dài mấy trăm năm.

Khi chỉ còn cách lần giảng đạo thứ ba một trăm năm, Nghiêm Phong ngừng giảng đạo, sau đó mang theo Khổng Tuyên và Đại Bằng bay về phía Tử Tiêu Cung.

Trên đường đi, do Nghiêm Phong mang theo bay, Đại Bằng và Khổng Tuyên nhân khoảng thời gian này, sắp xếp lại những kiến thức mà Nghiêm Phong đã giảng đạo trong mấy trăm năm qua.

Chẳng mấy chốc ba người đã đến Tử Tiêu Cung.

Lần này Nghiêm Phong đến khá muộn, nên đại bộ phận mọi người đều đã đến.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Nghiêm Phong, Đông Vương Công và Đế Tuấn tức thì sát khí đằng đằng nhìn hắn.

Điều thú vị nhất là, Nghiêm Phong rõ ràng cảm giác được Đông Vương Công và Đế Tuấn đã cấu kết với nhau.

Vì bị Nghiêm Phong cướp đi linh bảo, Đông Vương Công phẫn phẫn bất bình, nên đã gia nhập thế lực của Đế Tuấn.

Định cùng hắn đối phó Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong phớt lờ ánh mắt thù hận của Đông Vương Công, Đế Tuấn và những người khác, đến chỗ ngồi của mình, sau đó dịu dàng mỉm cười với Hậu Thổ.

"Gần đây ổn không?" "Ừm, thu hoạch rất lớn." Nghiêm Phong nghe vậy sững sờ, sau đó xem xét Hậu Thổ, phát hiện nàng đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Ra là vậy, đột phá rồi à." Nghiêm Phong hiểu ra gật đầu.

"Ừm, không chỉ có ta, các ca ca khác đều đã đột phá Chuẩn Thánh

sơ kỳ.” Hậu Thổ mỉm cười, vô cùng tự hào nói.

Điều này Nghiêm Phong đã sớm đoán được.

Bởi vì vừa rồi dò xét, phát hiện Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã đột phá Chuẩn Thánh.

Nếu với tư cách là túc địch của mười hai Tổ Vu mà không đột phá, vậy mới là không bình thường.

Thực lực không tương xứng, Vu tộc lấy đâu ra tự tin để tranh giành vị trí nhân vật chính của trời đất với Yêu tộc?

Mặc dù cuộc tranh đoạt nhân vật chính của trời đất của Vu tộc cuối cùng đã thất bại.

Nhưng Nghiêm Phong đã sớm sắp xếp ổn thỏa cho Vu tộc.

Dù sao, mười một Tổ Vu kia cũng là ca ca và tỷ tỷ của Hậu Thổ, đều là người một nhà, Nghiêm Phong cũng không thể thấy chết không cứu.

Chỉ là tất cả đều phải đợi sau khi Hậu Thổ hóa Lục Đạo Luân Hồi mới có thể thực thi.

Trong lúc Hậu Thổ và Nghiêm Phong trò chuyện, vạn năm cuối cùng cũng đã đến.

Sau đó Hồng Quân đúng giờ xuất hiện ở phía trước nhất.

“Ta có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, nên giáo hóa chúng sinh, cần giảng đạo 9000 năm, lần giảng đạo này sẽ là lần giảng đạo cuối cùng, sau đó khoảng trăm năm nữa ta sẽ dĩ thân hợp đạo, bổ sung cho thiên đạo.” Lần này Hồng Quân xuất hiện, không trực tiếp bắt đầu giảng đạo, mà nói vài lời nhàn thoại.

“Lão sư!” Nghe tin Hồng Quân muốn dĩ thân hợp đạo, tất cả mọi người tức thì hưng phấn, như vậy sau này ở Hồng Hoang sẽ không có

một vị thánh nhân cao cao tại thượng luôn giám sát mình.

Nhưng trong lòng nghĩ sao không quan trọng, bề ngoài vẫn tỏ ra vô cùng lưu luyến.

"Thiên số đã định, giống như Bàn Cổ khai thiên thân hóa vạn vật, ta dĩ thân hợp đạo cũng là xu thế tất yếu." Hồng Quân không quan tâm đến đám người bên dưới, dù sao cũng không liên quan đến mình.

Chỉ cần đám người này không làm ra chuyện nghịch thiên cải mệnh, hắn cũng lười ra tay.

"Chúng con cảm tạ đại nghĩa của lão sư." Mọi người lại lần nữa cảm tạ Hồng Quân.

Chỉ có Nghiêm Phong từ đầu đến cuối không có một chút biểu hiện gì, dù sao Hồng Quân hợp đạo hay không, cũng không liên quan một xu đến hắn.

Chương 40

“Thiện!” Hồng Quân chuẩn bị bắt đầu giảng đạo.

“Thanh là nguồn của trọc, động là gốc của tĩnh.

Người có thể thường xuyên thanh tĩnh, trời đất ắt sẽ quy về...” “Thần của con người vốn thích thanh, nhưng tâm lại nhiễu loạn; tâm của con người vốn thích tĩnh, nhưng dục lại lôi kéo.

Nếu có thể thường xuyên khiển được dục vọng, thì tâm tự nhiên sẽ tĩnh, gột rửa được tâm thì thần tự nhiên sẽ thanh...” “Tự nhiên lục dục không sinh, tam độc tiêu diệt.

Sở dĩ không làm được là vì tâm chưa gột rửa, dục chưa khiển được.

Người có thể khiển được nó, nội quan tâm mình thì tâm không còn là tâm; ngoại quan hình mình thì hình không còn là hình; viễn quan vật mình thì vật không còn là vật...” Giọng nói tràn ngập đạo vận của Hồng Quân không ngừng vang vọng trong Tử Tiêu Cung.

Lần này, đạo tu luyện mà ngài giảng càng thêm cao thâm khó lường, tuy chưa phải là đạo của Thánh nhân nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Vì vậy, ngoài Nghiêm Phong ra, tất cả mọi người đều nghe đến mức buồn ngủ rũ rượi.

Chỉ có Tam Thanh và Nữ Oa là ngoại lệ.

Là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, mỗi khi bốn người họ gà gật, Hồng Quân lại khai tiểu táo, giúp họ tỉnh táo lại.

Ngược lại, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không có vận may tốt như vậy.

Ai bảo hai vị này sau này sẽ lập ra Phật môn chứ.

Là người đứng đầu Huyền môn, Hồng Quân tự nhiên sẽ không muốn thấy Phật môn lớn mạnh, dù cho sau này Phật môn đã được định sẵn sẽ đại hưng.

Trong nháy mắt, hai nghìn năm trăm năm đã trôi qua.

Hồng Quân cũng dừng giảng đạo vào lúc này.

Nghiêm Phong biết, màn kịch hay sắp bắt đầu.

"Các ngươi có nghi vấn gì không, bây giờ có thể nêu ra." Giọng nói lạnh nhạt của Hồng Quân vang lên, lập tức đánh thức đám người đang mơ màng.

"Dám hỏi lão sư, thế nào là đạo?" Lão Tử lại là người đầu tiên đặt câu hỏi.

"Thành Thánh chính là chứng đạo.

Một khi thành Thánh, nguyên thần sẽ ký thác vào Thiên Đạo, khi đó Thiên Đạo bất diệt thì ta bất diệt." Hồng Quân nhìn Lão Tử với vẻ mặt như 'trẻ nhỏ dễ dạy'.

Mọi người nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ khao khát.

"Lão sư, đạo ở phương nào?" Tiếp Dẫn lại hỏi ngay một vấn đề mà mọi người đều quan tâm.

"Ba ngàn đại đạo, con đường nào cũng có thể chứng đạo, nhưng tổng kết lại có thể chia thành ba loại lớn, lần lượt là dĩ lực chứng đạo thành Thánh, trảm tam thi thành Thánh, và công đức thành Thánh.

Ba con đường này, thực lực sau khi thành Thánh cũng khác nhau, trong đó dĩ lực chứng đạo là mạnh nhất, trảm tam thi thành Thánh thứ hai, công đức thành Thánh lại kém hơn.

Con đường ta đi là trảm tam thi thành Thánh, còn Bàn Cổ Chí Tôn

thì dĩ lực chứng đạo.

Chỉ là trảm tam thi thành Thánh yêu cầu rất cao về linh bảo, tiên thiên linh bảo càng lợi hại, uy lực của tam thi chém ra càng mạnh." Hồng Quân cũng không che giấu, nói ra những điều vốn nên nói.

Mọi người nghe xong lập tức loại trừ con đường đầu tiên là dĩ lực chứng đạo.

Chẳng phải Bàn Cổ Chí Tôn cũng đã thất bại đó sao, căn bản không thể thành công.

Vì vậy, lựa chọn con đường trảm tam thi của Hồng Quân là tốt hơn cả.

Bao nhiêu năm nay, đạo mà Hồng Quân giảng cũng bao gồm cả tam thi.

Đương nhiên, sau khi Hồng Quân nói ra những điều cần chú ý khi trảm tam thi, sắc mặt của mấy người có mặt tại đây lập tức biến đổi.

Ví như Minh Hà, ví như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, và cả Nguyên Thủy.

Trong đó, hai người bị Nghiêm Phong cướp mất cực phẩm tiên thiên linh bảo, hai người còn lại thì vì nhân quả nhường chỗ mà phải dùng linh bảo để đổi.

Trong lòng bốn người này cảm thấy thật khó tả.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Minh Hà, trong lòng hận đến nghiến răng.

"Lão sư, người Vu tộc chúng con không có nguyên thần, làm sao thành đạo?" Đột nhiên, Hậu Thổ lên tiếng, hỏi Hồng Quân về vấn đề liên quan đến tiền đồ của Vu tộc.

"Vu tộc tự có cơ duyên, sau này các ngươi sẽ biết." Hồng Quân

hiển nhiên không muốn trả lời câu hỏi của Hậu Thổ.

Chẳng lẽ Vu tộc đã định trước không có tương lai, sau này cũng giống như Long, Phượng, Kỳ Lân thời thượng cổ, chỉ còn lại vài con tôm tép nhỏ nhoi sao?

Hậu Thổ dù không cam lòng đến đâu cũng chỉ có thể lui xuống.

"Yên tâm, có ta ở đây." Thấy ánh mắt thất vọng của Hậu Thổ, Nghiêm Phong lặng lẽ truyền âm cho nàng.

"Vâng!" Thấy ánh mắt dịu dàng của Nghiêm Phong, tâm trạng thất lạc của Hậu Thổ cuối cùng cũng tan biến.

"Dám hỏi lão sư, thiên hạ sẽ có mấy vị Thánh nhân?" Sau Hậu Thổ, Đế Tuấn đã nêu ra một câu hỏi mấu chốt.

Chương 41

“Dưới trướng ta sẽ có sáu vị Thánh nhân, mà chín là cực số, cho nên dưới Thiên Đạo có thể có chín vị Thánh nhân.” Hồng Quân nhàn nhạt nói, rồi lấy ra bảy đạo hồng mông tử khí.

“Hồng mông tử khí chính là nền tảng để thành Thánh.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người các ngươi do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tự mang công đức khai thiên, có thể làm đệ tử thân truyền của ta.” Hồng Quân vừa nói, vừa đánh ba luồng hồng mông tử khí vào trong cơ thể ba người.

“Đa tạ lão sư!” Tam Thanh vui mừng như điên, vội vàng bái tạ.

“Nữ Oa, sau này ngươi có một đại tạo hóa cần làm, có thể làm đệ tử thân truyền của ta.” Sau đó Hồng Quân lại nhìn về phía Nữ Oa, một lần nữa đánh một luồng hồng mông tử khí vào cơ thể nàng.

“Đa tạ lão sư!” Nữ Oa vui vẻ bái tạ Hồng Quân.

So với Tam Thanh và Nữ Oa đang vui mừng, những người khác đều vô cùng sốt ruột.

Đạo Tổ đã nói, hồng mông tử khí là nền tảng để thành Thánh, không có hồng mông tử khí thì làm sao thành Thánh.

Nhưng bảy luồng đã mất đi bốn, khiến mọi người lo lắng không thôi, ai nấy đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn Hồng Quân.

Trong đó, Chuẩn Đề đảo mắt một vòng, lập tức gào khóc thảm thiết.

“Cầu lão sư từ bi, Tây phương chúng con vô cùng cằn cỗi, con và sư huynh lại thế cô lực mỏng, lão sư thương xót chúng con đi.” Chuẩn Đề liều mình, khóc, ta phải khóc cho thật lớn!

Đứa trẻ biết khóc mới có sữa ăn!

Mọi người có mặt: …… Thật không biết xấu hổ, lại có thể làm ra chuyện nhục nhã thân phận như vậy.

Ngay cả Nghiêm Phong cũng giật giật khóe miệng, có một nhận thức hoàn toàn mới về sự vô sỉ của Chuẩn Đề.

Tiếng khóc này, quả thật là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

"Hai người các ngươi không vào Huyền môn của ta, ngày sau cũng sẽ lập giáo khác, vốn không có cơ duyên.

Thôi được, năm xưa ta đánh bại La Hầu, khiến Tây phương cằn cỗi, lại thêm việc các ngươi khổ sở cầu xin, ta nhận hai người làm đệ tử ký danh, ban cho hai đạo hồng mông tử khí vậy." Hồng Quân do dự một lúc, sau đó lại đánh hai đạo hồng mông tử khí vào trong cơ thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng thiên đạo đã định, ngay cả Hồng Quân cũng không thể thay đổi.

Lúc này Hồng Quân chưa hợp đạo, trong lòng vẫn nghiêng về Huyền môn.

"Đa tạ lão sư thương xót!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mừng rỡ, lập tức khấu đầu bái tạ, đồng thời thầm nghĩ: Quả nhiên, đứa trẻ biết khóc mới có sữa ăn.

Bây giờ thì hay rồi, ba đạo hồng mông tử khí cuối cùng lại mất đi hai, chỉ còn lại một.

Đồng thời, ba ngàn người có mặt cũng cuối cùng hiểu được ý nghĩa của sáu vị trí đầu tiên.

Đó là sáu Thánh nhân do trời định, ai ngồi được ở sáu vị trí đó,

người đó có thể nhận được hồng mông tử khí.

Điều này khiến những người trong Tử Tiêu Cung tràn đầy hối hận, tại sao lúc đó không liều mạng tranh giành một phen.

Đặc biệt là Hồng Vân, dù tính tình tốt đến đâu cũng hiểu mình đã bỏ lỡ cơ duyên lớn đến mức nào, bất giác nhìn Trấn Nguyên Tử với đôi mắt ngấn lệ.

Hồng Vân: Lão Trấn, ta cảm giác mình đã bỏ lỡ một trăm triệu!

Trấn Nguyên Tử: Đồ ngốc, đâu chỉ một trăm triệu, là cả cuộc đời!

So với Hồng Vân, Côn Bằng ở bên kia thì kinh ngạc và tức giận đan xen, đồng thời oán khí càng lớn hơn.

Năm xưa nếu không bị Nghiêm Phong đánh lén từ phía sau, một chưởng tát bay đi, thì hắn đã có thể giành được một thánh vị.

"Viêm Đế, giữa ta và ngươi, nhất định phải có một người ngã xuống!" Ánh mắt âm hận của Côn Bằng không chút che giấu nhìn thẳng vào Nghiêm Phong.

Thánh vị lớn hơn trời, huống chi, bao năm nay đi theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hắn đã thu phục không ít yêu tộc.

Vì vậy Côn Bằng hiện tại vô cùng tự tin, căn bản không sợ Nghiêm Phong.

"Cầu lão sư thương xót, ban cho chúng con hồng mông tử khí." Tiếp theo, có tấm gương gào khóc của Chuẩn Đề đi trước, những tu sĩ kia cũng vứt bỏ lòng xấu hổ, học theo nặn ra vài giọt nước mắt, cầu xin hồng mông tử khí từ Hồng Quân.

Chỉ là so với Chuẩn Đề không biết xấu hổ, chút diễn kịch đó quả thật không đáng xem.

"Thôi được, đạo hồng mông tử khí cuối cùng này cũng ban cho các

ngươi, còn ai có thể nhận được, thì tùy duyên vậy.” Hồng Quân nhìn đám người đang khổ sở cầu xin bên dưới, cũng không trêu đùa nữa, trực tiếp vung tay, hồng mông tử khí bay về phía dưới.

Khi Hồng Quân buông tay, hồng mông tử khí như một đứa trẻ tinh nghịch, bay lượn chỗ này, lượn lờ chỗ kia, mà không tiến vào cơ thể ai.

Nếu không phải Hồng Quân đã nói tùy duyên, e rằng mọi người đã không kiềm chế được mà xông lên tranh đoạt rồi.

Cuối cùng, hồng mông tử khí tinh nghịch dường như cảm thấy đám người này quá nhàm chán, không dám động đậy, liền tùy tiện chọn một người rồi chui vào.

“...” Hồng Vân ngơ ngác, không ngờ lại có sự thay đổi đột ngột như vậy, hắn đang còn buồn bã vì mất đi thánh vị, kết quả ngay sau đó, hồng mông tử khí “vèo” một tiếng chui vào cơ thể.

Ngay lập tức, Hồng Vân cảm nhận rõ ràng ánh mắt ghen tị của ba ngàn vị khách.

Chết tiệt, vận may của gã này thật tốt, rõ ràng đã bỏ lỡ thánh vị, bây giờ hồng mông tử khí lại chọn hắn, đúng là vận cứt chó.

Đặc biệt là Côn Bằng, càng ghen tị đến phát điên, MMP, sao lão tử không có vận may tốt như vậy.

Chương 42

"Những năm đầu ta thu được một lô pháp bảo, bây giờ ta sắp hợp đạo, chúng cũng không có tác dụng lớn với ta, hiện tại ban cho các ngươi vậy." Hồng Quân không để ý đến những ánh mắt ghen tị bên dưới, lại nhàn nhạt mở lời.

Mọi người nghe có bảo bối được phát, tinh thần lập tức phấn chấn, vội vàng lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn Hồng Quân.

Bây giờ mọi người đều biết sự quý giá của linh bảo, đặc biệt là những linh bảo phẩm cấp cao, càng là đối tượng mà mọi người thèm muốn.

Dù sao linh bảo cấp bậc càng cao, uy lực sau khi trảm thi càng lớn.

"Lão Tử, ngươi là đệ tử thân truyền của ta, cũng là người đứng đầu Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ Chí Tôn tam phân hóa thành, ta ban cho ngươi Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ là tiên thiên chí bảo, có thể trấn áp địa hỏa thủy phong, cũng có thể trấn áp vô thượng khí vận." Hồng Quân đầu tiên nhìn về phía Lão Tử, sau đó lấy ra một bức đồ khí thế phi phàm giao cho Lão Tử.

"Đa tạ sư tôn!" Vừa nghe bốn chữ "tiên thiên chí bảo", Lão Tử lập tức mừng rỡ, vậy là đã có linh bảo cần thiết để trảm thi.

Có Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hai kiện chí bảo, ít nhất hai thi đầu tiên không cần lo lắng.

Lại có một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ, thi thứ ba cũng không phải lo.

Tiếc là Lão Tử không biết, Ly Địa Diễm Quang Kỳ đã sớm bị

Nghiêm Phong nhắm tới.

"Tốt." Hồng Quân hài lòng gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Nguyên Thủy.

"Nguyên Thủy, cũng là một trong Tam Thanh, hưởng công đức khai thiên, ta ban cho ngươi Bàn Cổ Phiên.

Giống như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên cũng là tiên thiên chí bảo, có thể phá vỡ địa hỏa thủy phong, cũng có thể trấn áp vô thượng khí vận." "Đa tạ sư tôn!" Nguyên Thủy vui mừng khôn xiết, không ngờ sau khi mất đi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, lại nhận được tiên thiên chí bảo lợi hại hơn.

Quả nhiên, khí vận của Bàn Cổ chính tông chúng ta không giống bình thường.

Hai tay nhận lấy tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên do Hồng Quân ban tặng, Nguyên Thủy đắc ý liếc nhìn Nghiêm Phong sau lưng, dường như đang muốn nói: "Thấy chưa, ngươi cướp pháp bảo của ta thì sao, ta vẫn được lão sư ban tặng bảo vật quý hơn.

Ngươi chỉ là một ngọn lửa, làm sao có khí vận như Bàn Cổ chính tông ta?" Nghiêm Phong thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Nguyên Thủy, lộ ra một tia cười khẩy, cũng không nói nhiều, lấy ra một đóa thanh liên đài đặt trong lòng bàn tay xoay tròn.

Nghiêm Phong tuy không nói gì, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng: có tiên thiên chí bảo thì sao, ta đã có từ lâu rồi.

Ta tự mình đoạt được, không cần người khác ban tặng, yếu kê!

Nguyên Thủy thấy vậy, sắc mặt tối sầm lại, quay đầu đi, không thèm nhìn bộ mặt xấu xí của Nghiêm Phong nữa.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, đợi khi trở thành Chuẩn Thánh, thậm chí trở thành Thánh nhân, nhất định phải báo thù, báo mối thù bị đoạt

linh bảo.

Về việc có thành công hay không, Nguyên Thủy vô cùng tự tin, vì hắn đã được định sẵn sẽ thành Thánh, còn Nghiêm Phong thì sao, không có hồng mông tử khí, chỉ là một con giun dế mà thôi.

"Thông Thiên, cũng là một trong Tam Thanh, cũng là đệ tử thân truyền của sư phụ, ta ban cho ngươi Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Tuy phẩm cấp không bằng Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, cũng không có công hiệu trấn áp khí vận.

Nhưng một khi bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, trừ phi có bốn người thực lực tương đương cùng nhau phá giải, nếu không không ai có thể địch lại.

Thực là đệ nhất trận pháp Hồng Hoang!" Đến lượt Thông Thiên, Hồng Quân lấy ra bốn thanh tiểu kiếm sát khí lẫm liệt cùng một tấm trận đồ ban cho.

Ngài còn giải thích sự lợi hại của Tru Tiên Kiếm Trận, gần như nói thẳng với Thông Thiên, đợi khi thành Thánh, Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá.

"Ha ha... không sao không sao, không thể trấn áp khí vận thì có sao đâu, ta thích Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên tạ ơn lão sư!" Nhận lấy bốn thanh tiểu kiếm và trận đồ, Thông Thiên cười ha hả, hoàn toàn không để ý đến việc Tru Tiên Kiếm Trận có thể trấn áp khí vận hay không.

Hắn chỉ quan tâm đến uy lực vô địch của nó.

Nhưng hắn không biết, khi nghe Tru Tiên Kiếm Trận mạnh mẽ như vậy, nhị huynh Nguyên Thủy của hắn trong lòng lại bắt đầu ghen tị.

“Nữ Oa, ta ban cho ngươi Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, tuy không phải tiên thiên chí bảo, nhưng cũng là hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.” Đến lượt Nữ Oa, Hồng Quân không có tiên thiên chí bảo, nhưng dù sao Nữ Oa cũng là đệ tử thân truyền, nên ngài ban cho hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

“Đa tạ lão sư!” Nữ Oa không hề so đo, dù sao nàng cũng không phải Tam Thanh, nhận được hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo đã rất vui rồi.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người các ngươi có đại nghị lực, đại trí tuệ, ta ban cho Tiếp Dẫn Thập nhị phẩm công đức kim liên và Thanh liên bảo sắc kỳ, ban cho Chuẩn Đề Gia trì thần xử.” Lần này không đợi Chuẩn Đề gào khóc, Hồng Quân đã trực tiếp ban bảo vật.

Xem ra ngài cũng sợ cái bản lĩnh động một chút là khóc của Chuẩn Đề rồi.

Hồng Hoang đệ nhất không biết xấu hổ kết hợp với đệ nhất khốc đế, Đạo Tổ Hồng Quân cũng chịu không nổi.

Chuẩn Đề thấy các đệ tử khác đều có bảo vật, cũng vui mừng, hành động chuẩn bị khóc cũng nhịn xuống.

Xem ra Hồng Quân quả nhiên có tầm nhìn xa, nếu không ban trước, Chuẩn Đề thật sự chuẩn bị khóc tiếp.

Khi Hồng Quân ban Thập nhị phẩm công đức kim liên và Thanh liên bảo sắc kỳ cho Tiếp Dẫn, Nghiêm Phong ở bên cạnh đã nhìn chằm chằm hai món bảo vật trong tay Tiếp Dẫn với đôi mắt sáng rực.

Vừa nhận được bảo vật, đang vui mừng, Tiếp Dẫn dường như cảm nhận được điều gì, bất an quay đầu lại và thấy nụ cười đầy ẩn ý của Nghiêm Phong, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Bây giờ hắn mới nhớ ra, năm xưa đã đồng ý với Nghiêm Phong, sẽ

dùng đủ linh bảo để đổi lấy nhân quả nhường chỗ lần đó.

Hắn đã phát thiên đạo thệ ngôn, vị trí đó quan trọng bao nhiêu thì phải dùng thứ tương đương để trả.

Bây giờ hắn đã biết vị trí đó quan trọng đến mức nào, đó chính là thánh vị.

Chương 43

Hiện tại, nhìn biểu cảm của Nghiêm Phong, e rằng hắn đã nhắm trúng Thập nhị phẩm công đức kim liên và Thanh liên bảo sắc kỳ mà hắn vừa nhận được.

Mà không phải chỉ là một trong hai.

Nhưng Tiếp Dẫn cũng biết, thánh vị sao có thể so sánh với một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, hai kiện, e rằng cũng không đủ.

Cho nên giờ phút này, tâm trạng vui mừng của Tiếp Dẫn lập tức chìm xuống đáy vực.

Một khi Nghiêm Phong mở miệng đòi, hắn không thể không đưa, vì hắn đã phát thiên đạo thệ ngôn.

Đó không phải là đối mặt với Tử Tiêu Thần Lôi sao, thứ tồn tại mà ngay cả Thánh nhân cũng phải lột một lớp da.

Bây giờ hắn chưa thành Thánh, đối mặt với Tử Tiêu Thần Lôi, khả năng rất lớn là thân tử đạo tiêu.

Hắn không dám cược, hắn có thể thành Thánh nhân, một khi thành Thánh là vĩnh hằng bất diệt, Hồng Quân đã nói, thiên đạo bất diệt, Thánh nhân bất diệt, sao hắn có thể cam tâm thân tử đạo tiêu lúc này.

Cho nên, Tiếp Dẫn lúc này vô cùng rối rắm.

"Xin lão sư thương xót." Khi Tiếp Dẫn đang rối rắm, những người khác thấy Hồng Quân không tiếp tục ban bảo vật nữa liền cao giọng hô lên.

Có mấy người thậm chí còn rưng rưng nước mắt, học được vài phần chân lý khóc lóc của Chuẩn Đề.

Điều này khiến Chuẩn Đề vô cùng tức giận, những kẻ này thật không biết xấu hổ, sao có thể học ta khóc.

"Ta không còn bảo vật nào nữa, nhưng bên ngoài Tử Tiêu Cung, trên Phân Bảo Nhai, ta đã cất giữ không ít linh bảo từ những năm đầu, các ngươi hãy tự đi lấy tùy theo cơ duyên." Đạo Tổ Hồng Quân thấy vậy có chút cạn lời, liền nói cho mọi người biết về Phân Bảo Nhai.

"Vèo vèo vèo..." Lời của Hồng Quân vừa dứt, toàn bộ người trong Tử Tiêu Cung lập tức biến mất sạch sẽ.

À không, chỉ còn lại hai tiểu thái kê ngơ ngác đứng đó, chính là Đại Bằng và Khổng Tuyên.

Khi mọi người đến Phân Bảo Nhai, lập tức bị bảo quang kinh thiên động địa làm chói lòa hai mắt, sau đó ào ào xông lên.

Dường như đoán trước được số phận, các linh bảo có linh tính, sau một trận kim quang rực rỡ, chúng liền bay tứ tán khắp nơi.

Mọi người thấy vậy, lập tức kinh ngạc, sau đó bắt đầu thi triển thần thông ngăn chặn những bảo vật muốn bay đi.

Lão Tử trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ, định trụ những linh bảo đang bay về phía mình, Nguyên Thủy cũng không chịu kém cạnh.

Còn Thông Thiên, là người thu được nhiều nhất trong Tam Thanh, bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, vây chặt những linh bảo đó.

Mọi người đều đang tranh đoạt bảo bối, Nghiêm Phong tự nhiên cũng không tụt lại phía sau, Tạo Hóa Thanh Liên cuộn ra, quang mạc màu xanh bao phủ một đám linh bảo khoảng vài chục kiện, mặc cho chúng va chạm trái phải, cũng không thể đột phá được quang mạc màu xanh kia.

Không chỉ vậy, Hỗn Độn Châu lại lần nữa diễn hóa ra một cái miệng lớn như chậu máu tựa như thế giới hỗn độn, một lần nữa hút

vài chục kiện linh bảo vào bên trong Hỗn Độn Châu.

Phải nói rằng, Nghiêm Phong đã trở thành người thu hoạch nhiều nhất tại đây.

Hai lần ra tay, trực tiếp thu được gần trăm kiện linh bảo.

Chỉ là tuy số lượng nhiều, nhưng chất lượng cũng chỉ ở mức đó.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo không có một cái nào, đương nhiên không chỉ hắn, tất cả mọi người ở đây đều không có.

Bởi vì cực phẩm tiên thiên linh bảo đều đã được Hồng Quân ban cho sáu người đệ tử.

Về phần thượng phẩm tiên thiên linh bảo, Nghiêm Phong thu được 3 kiện, trung phẩm 15 kiện, còn hạ phẩm cũng có khoảng 30 kiện.

Số còn lại đều là hậu thiên linh bảo.

Điều này khiến mọi người đều ghen tị nhìn Nghiêm Phong, nhưng đây là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không ai dám làm càn, mọi người mang tâm tư riêng liếc nhìn Nghiêm Phong một cái rồi rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Còn Nghiêm Phong, đương nhiên sẽ không rời đi, hắn vẫn chưa quên, còn 500 năm nữa buổi giảng đạo của Hồng Quân mới kết thúc.

Lũ ngốc kia ngủ gật, e rằng không biết đã qua bao nhiêu năm rồi.

Khi Nghiêm Phong trở lại Tử Tiêu Cung, hắn phát hiện, lúc này Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Tam Thanh và hai tiểu đồ đệ của hắn.

"Tốt, còn 500 năm nữa mới hết 9000 năm giảng đạo, ta tiếp tục." Hồng Quân mỉm cười, đuổi đi một đám thính giả khỏi Tử Tiêu Cung.

Thực ra những người khác không quan trọng, Hồng Quân chủ yếu nhắm vào Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ai bảo hai người này muốn sáng lập bàng môn, thậm chí sau vô số lượng kiếp, Phật môn sẽ đại hưng chứ.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo được 50 năm, Nữ Oa cuối cùng cũng phát hiện có điều không ổn, vội vàng quay lại, may mắn là chỉ thiếu 50 năm, không quá nghiêm trọng.

Nữ Oa đáng thương nằm không cũng trúng đạn, may mà kịp thời quay lại, tự nhiên cũng kéo theo Phục Hy.

Hơn 200 năm sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vã chạy về Tử Tiêu Cung, lúc này trong lòng vô cùng hối hận.

Bị linh bảo kích thích đến hồ đồ, quên mất thời gian, đi được nửa đường mới phát hiện, Hồng Quân rõ ràng nói là chín ngàn năm, nhưng tổng thời gian giảng đạo mới chỉ có 8500 năm.

Vì vậy họ vội vã quay lại.

Nhưng dù vậy, cũng đã qua 250 năm, chỉ còn lại 250 năm cuối cùng.

Chương 44

Phải nói rằng, điều này đã tạo ra một khoảng cách rõ rệt.

Tam Thanh không chỉ có truyền thừa của Bàn Cổ từ khai thiên, lại thêm 250 năm thánh nhân chi đạo, một khi thành Thánh, thực lực của hai người Tây phương sẽ rõ ràng yếu hơn Tam Thanh.

Mặc dù trong lòng vô cùng không cam lòng, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo họ vội vàng quên mất chứ.

Cứ như vậy, 250 năm nữa trôi qua, buổi giảng đạo của Hồng Quân cuối cùng cũng viên mãn.

Đồng thời, nhiệm vụ giáo hóa chúng sinh cũng hoàn thành.

"Ta giảng đạo lần thứ ba đã kết thúc, trăm năm sau sẽ hợp đạo, các ngươi có thể rời đi.

Sau khi ta hợp đạo, đại thế thiên đạo không đổi, Hồng Quân không xuất, mong các ngươi tự lo liệu." Nói xong, Hồng Quân không nói thêm lời nào, trực tiếp biến mất trước mắt mọi người.

Mọi người thấy vậy, cũng không nán lại, từ từ rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Chỉ là điều khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúng túng là, vừa rời khỏi Tử Tiêu Cung, Nghiêm Phong đã tươi cười chặn trước mặt họ.

"Hai vị đạo hữu, khỏe chứ, bây giờ là lúc thực hiện lời hứa rồi." Nghiêm Phong vui vẻ, sau khi có được Thập nhị phẩm công đức kim liên và Thanh liên bảo sắc kỳ, Tạo Hóa Thanh Liên của hắn có thể thăng cấp lên Hỗn Độn linh bảo.

Một khi Tạo Hóa Thanh Liên thăng cấp, lực phòng ngự của nó sẽ được nâng cao về chất, Nghiêm Phong ước tính, dù bảy tám Chuẩn

Thánh trảm thi sơ kỳ vây công, hắn cũng không sợ.

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ nhân bất khả phá, vậy thì Tạo Hóa Thanh Liên của hắn phi bát nhân bất khả phá.

Cùng với việc tiếp tục dung hợp, đừng nói tám người, mười người cũng không phá nổi.

"Viêm Đế, sau này ta sẽ là tồn tại Thánh nhân, ngươi chắc chắn muốn kết thúc nhân quả này sao?

Hay là thế này, sau này ta trở thành chỗ dựa của ngươi, ngươi gia nhập Tây phương của chúng ta, như vậy, ngươi sẽ có hai Thánh nhân làm chỗ dựa." Thấy Nghiêm Phong chặn đường mình và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đương nhiên biết là vì chuyện gì, nên đảo mắt một vòng, nghĩ ra kế sách tay không bắt sói.

Chỉ cần Nghiêm Phong đồng ý, khi đó không chỉ giữ được hai pháp bảo của sư huynh, mà còn có thể giúp Tây phương tăng thêm một chiến lực mạnh mẽ, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Tiếc là kế sách của Chuẩn Đề không tồi, nhưng hắn đang nằm mơ.

Chỉ là Thánh nhân dựa vào công đức lập giáo, không, phải nói là lập giáo cộng thêm phát đại hoành nguyện công đức mới thành Thánh, sao có tư cách làm chỗ dựa cho ta.

Ngay cả Hồng Quân ta còn không coi ra gì, sao có thể coi trọng hai con lừa ngốc các ngươi?

"Chuẩn Đề, nếu ngươi chưa tỉnh ngủ, có thể ở lại Tử Tiêu Cung ngủ tiếp, không ai làm phiền đâu." Nghiêm Phong khinh bỉ liếc nhìn Chuẩn Đề, ý tứ châm biếm không hề che giấu, gần như nói thẳng ngươi đang nằm mơ.

"...

Ngươi thật sự muốn đối địch với Tây phương chúng ta sao, chúng ta là hai Thánh nhân đấy!" Chuẩn Đề bị Nghiêm Phong nói cho tức giận, mềm không được liền trực tiếp uy hiếp.

"Ha ha, đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ, thánh vị của Tiếp Dẫn là do ta nhường, bây giờ ngươi dám uy hiếp ta?

Người không biết xấu hổ nhất Hồng Hoang, Chuẩn Đề ngươi xứng đáng, chuyện lấy oán báo ân như vậy cũng làm được, cả Hồng Hoang này cũng không có ai.

Thôi được, không nói nhảm nữa, giao Thập nhị phẩm công đức kim liên, Thanh liên bảo sắc kỳ và cả Gia trì thần xử ra đây, ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhân quả giữa chúng ta coi như xóa bỏ." Vốn dĩ Nghiêm Phong chỉ định lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là xong, nhưng đã Chuẩn Đề đã nhảy nhót như vậy, không lấy luôn Gia Trì Thần Xử thì thật có lỗi với hắn.

"Viêm Đế, ngươi đừng quá đáng, nhiều nhất là một kiện, nếu không một kiện cũng không có." Nghe Nghiêm Phong sư tử ngoạm, Chuẩn Đề tức giận, Tây phương khó khăn lắm mới có được ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, sao có thể dễ dàng giao ra.

Vì vậy hắn cũng không quản ba bảy hai mốt, trực tiếp định giá một kiện.

"Ồ, hóa ra thánh vị trong mắt ngươi chỉ đáng giá một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Chuẩn Đề, ngươi quá tự cao rồi, nghĩ rằng ta, Viêm Đế, quá dễ bắt nạt, chỉ vì một lần nhường chỗ mà cho rằng ta là kẻ mềm lòng sao?

Nếu ngươi không chịu thực hiện lời hứa, vậy thì hãy nếm thử tư vị của Tử Tiêu Thần Lôi đi." Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

“Thiên Đạo ở trên, hôm nay Tiếp Dẫn không chuẩn bị hoàn thành lời hứa, con xin Thiên Đạo giáng hạ Tử Tiêu Thần Lôi, để bảo vệ sự tôn nghiêm của thiên đạo thệ ngôn.” Nghiêm Phong không nói hai lời, trực tiếp bắt đầu xin Thiên Đạo giáng hạ Tử Tiêu Thần Lôi.

“Ầm ầm ầm...

Rắc...” Lời của Nghiêm Phong vừa dứt, một luồng năng lượng kinh khủng bắt đầu ngưng tụ trong Hỗn Độn.

Năng lượng kinh thiên động địa này, trong khoảnh khắc thậm chí còn kinh động cả Hồng Hoang.

“Chết tiệt, cái gì đang hình thành vậy, sao lại kinh khủng thế.” “Trong Hỗn Độn, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể tạo ra thứ kinh khủng như vậy.” “Tử Tiêu Thần Lôi!!!!!!” “Tử Tiêu Thần Lôi?

Chẳng lẽ...” “Chắc là vậy rồi...

Xem ra sau này không thể tùy tiện phát thiên đạo thệ ngôn được.” “Ha ha, Tử Tiêu Thần Lôi quả thật kinh khủng, chỉ mới bắt đầu hình thành mà thanh thế đã lớn như vậy, một khi ngưng kết hoàn tất, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng chống đỡ.” Trong khoảnh khắc Tử Tiêu Thần Lôi bắt đầu hình thành, cả Hồng Hoang hoàn toàn bùng nổ.

Từng luồng thần niệm không ngừng trao đổi trong hư không.

Khi có người nhận ra đó là Tử Tiêu Thần Lôi, tất cả đại năng trong Hồng Hoang đều hoàn toàn im lặng.

Nhưng rất nhanh đã có người nhớ lại cảnh tượng Viêm Đế nhường chỗ trong Tử Tiêu Cung năm xưa.

Đồng thời cũng âm thầm cảnh giác, sau này không có việc gì thì không thể tùy tiện thề thốt.

Thiên Đạo thật sự sẽ thực thi, sẽ không nể nang.

Chương 45

Nhìn Tiếp Dẫn xem, bây giờ gặp rắc rối rồi, Tử Tiêu Thần Lôi vừa xuất hiện, vị Thánh nhân tương lai này e rằng phải sớm vẫn lạc rồi.

"Xẹt xẹt xẹt..." Lôi đình màu tím trong khoảnh khắc điên cuồng ngưng tụ trong Hỗn Độn, bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Cùng với việc lôi đình màu tím không ngừng ngưng tụ, uy áp kinh thiên đó cũng ngày càng mạnh mẽ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này mới biết, trước mặt Tử Tiêu Thần Lôi, hai người họ nhỏ bé đến nhường nào.

Chỉ riêng uy áp đã khiến thân là Chuẩn Thánh như họ run lẩy bẩy.

Không hổ là tồn tại mà ngay cả Thánh nhân cũng phải sợ hãi.

"Sư... sư huynh, chúng ta phải làm sao đây?" Chuẩn Đề lúc này sắp khóc đến nơi, có cần phải kinh khủng như vậy không.

"Sư đệ, sự việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể thực hiện lời hứa, nếu không e rằng không qua được ải này." Khuôn mặt vốn đã khổ sở của Tiếp Dẫn, bây giờ càng thêm khổ.

Mất đi linh bảo, vẫn tốt hơn là bị Tử Tiêu Thần Lôi đánh thành tro bụi.

"Viêm Đế, ba kiện tiên thiên linh bảo đưa cho ngươi, chúng ta không hề hủy ước, ngươi đừng nói lung tung." Chuẩn Đề thấy vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ném ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo mới nhận được cho Nghiêm Phong.

Dưới Tử Tiêu Thần Lôi, quả thật là một ngày bằng một năm, một khắc, không, một giây hắn cũng không muốn ở lại đây nữa.

Sợ rằng thời gian lâu, dưới thiên uy, phật tâm sẽ không ổn định.

Cùng với việc Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ném Gia trì thần xử, Thập nhị phẩm công đức kim liên và Thanh liên bảo sắc kỳ cho Nghiêm Phong, Tử Tiêu Thần Lôi vốn đang không ngừng ngưng tụ cũng từ từ tan đi.

Điều này khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang lo lắng sợ hãi thở phào một hơi, mạng sống đã được bảo toàn.

"Đột nhiên biến mất rồi..." "A, chúng ta là tân binh đang run lẩy bẩy, đột nhiên lại không có gì nữa." "Còn phải nói, Tử Tiêu Thần Lôi kinh khủng như vậy, hai người Tây phương kia e rằng đã hoàn thành giao dịch tương đương rồi." "Đại lão biết nhiều thật, chúng ta là tân binh thật vô tri." Sau khi Tử Tiêu Thần Lôi từ từ biến mất, khí tức kinh khủng bao trùm cả Hồng Hoang cuối cùng cũng tan đi.

Chỉ là hành động sấm to mưa nhỏ này cũng khiến cả Hồng Hoang biết rằng, bộ đôi Tây phương đã thỏa hiệp.

Trong Hỗn Độn, cách Nghiêm Phong không xa.

"Viêm Đế quả thật không biết điều, hai người Tây phương tuy có chút không biết xấu hổ, nhưng ngày sau tất sẽ thành Thánh.

Bây giờ đắc tội họ như vậy, e rằng sau này không có kết quả tốt, kẻ không biết thiên số như vậy, chắc chắn sẽ không sống lâu, sẽ vẫn lạc trong vô lượng lượng kiếp.

Thông Thiên, sau khi nhận được Tru Tiên Kiếm Trận, đừng học theo hắn mà gây thù chuốc oán khắp nơi." Nguyên Thủy, người có hận ý lớn nhất với Nghiêm Phong, cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nhìn Nghiêm Phong.

Từ khi biết mình có thể thành Thánh, hắn đã không còn coi Nghiêm Phong ra gì.

Khí vận mạnh mẽ, thực lực cường đại thì sao?

Không thành Thánh, cuối cùng vẫn là giun dế.

Bây giờ cứ để ngươi uy phong một thời gian, đợi bảy người chúng ta thành Thánh, lúc đó muốn hành hạ ngươi, chẳng phải dễ như ăn bánh sao.

Hiển nhiên, Nguyên Thủy không biết rằng, Hồng Vân cơ bản là không thể thành Thánh.

"Nhị huynh, ta không đồng ý với quan điểm của huynh, hành động của Viêm Đế đạo hữu như vậy mới là tu sĩ chân chính, tranh với trời, tranh với đất, dù đối phương có thực lực cường đại cũng không hề sợ hãi, đó mới là tấm gương cho tu sĩ chúng ta.

Nếu sợ hãi cái này, sợ hãi cái kia, làm sao có thể giữ vững một trái tim cường giả dũng cảm tiến về phía trước, bước lên tầng thứ cao hơn.

Ta biết huynh vì Viêm Đế đạo hữu cướp mất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ mà kết thù, nhưng huynh đừng quên, ban đầu cũng là vì huynh coi thường người ta, thậm chí muốn cướp tiên thiên chí bảo của đối phương mới dẫn đến chuyện này." Thông Thiên ở bên cạnh nghe lời của Nguyên Thủy, lập tức không nhịn được mà phản bác.

Tuy đều là Tam Thanh, nhưng Thông Thiên nói chuyện theo lý lẽ, sẽ không thiên vị Nguyên Thủy.

Đương nhiên quan trọng nhất là, gần đây Nguyên Thủy luôn nhắm vào hắn, khiến trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Nhưng vì mọi người đều do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là huynh đệ thật sự, nên hắn cũng không so đo.

Nhưng lần này rõ ràng không liên quan đến hắn, Nguyên Thủy lại giáo huấn hắn một trận, lập tức khiến Thông Thiên khó chịu.

Vì vậy hắn cũng không nể nang mặt mũi Nguyên Thủy nữa, trực tiếp lên tiếng phản bác.

Thật sự nghĩ ta, Thông Thiên, mặc cho Nguyên Thủy tùy tiện nhào nặn sao, nếu không phải vì ta trọng tình nghĩa, sớm đã mắng ngươi rồi.

Suốt ngày cậy mình là nhị huynh mà chỉ đông chỉ tây, cũng không xem lại mình là cái thá gì.

Thật sự nghĩ ta, Thông Thiên, không có tính khí, mặc cho ngươi chỉ trỏ sao.

"Thông Thiên, ngươi sao lại thành ra thế này, không lớn không nhỏ, ta là nhị huynh của ngươi." Nguyên Thủy hiển nhiên không ngờ Thông Thiên, người luôn bị hắn giáo huấn, lại dám phản bác, lập tức khó chịu.

"Ha ha..." Thông Thiên cười lạnh một tiếng, không thèm nhìn Nguyên Thủy nữa, quay đầu bỏ đi.

"Ha ha là có ý gì?

Thông Thiên, ngươi đứng lại nói cho rõ." Sự chế giễu rõ ràng như vậy, nếu Nguyên Thủy không nghe ra thì thật kỳ lạ.

"Thôi được rồi nhị đệ, đúng là đệ đã quá đáng." Lão Tử là đại huynh, cũng không ưa tác phong của Nguyên Thủy, nhắc nhở một câu rồi cũng bỏ đi.

Chương 46

Coi như mắt không thấy tâm không phiền.

Nguyên Thủy: …… Khốn nạn, ngay cả đại huynh cũng biến thành như vậy, thật không biết lễ số, còn ra thể thống gì nữa. … Không biết ba người Thông Thiên suýt nữa trở mặt, bên phía Nghiêm Phong, sau khi nhận được Thập nhị phẩm công đức kim liên và Thanh liên bảo sắc kỳ, hắn chào Hậu Thổ một tiếng, lập tức mang theo Khổng Tuyên và Đại Bằng, vội vã lao ra khỏi Hỗn Độn, dịch chuyển về phía đảo Bồng Lai.

Nếu chỉ là dung hợp, Nghiêm Phong có thể tiến hành ngay trong Hỗn Độn.

Nhưng bây giờ không chỉ là vấn đề dung hợp, một khi dung hợp thành công, Tạo Hóa Thanh Liên sẽ thăng cấp, từ tiên thiên chí bảo lên Hỗn Độn linh bảo.

Khi đó không biết sẽ có chuyện gì bất ngờ xảy ra, nên tự nhiên phải quay về đảo của mình.

Hơn nữa, Tạo Hóa Thanh Liên vốn bị Thiên Đạo vứt bỏ, cuối cùng hóa thành vật chứng đạo của Tam Thanh, bây giờ bị Nghiêm Phong đoạt được, đã nghịch chuyển vận mệnh của nó.

Bây giờ hắn lại muốn nghịch thiên hành sự, thăng cấp nó thành Hỗn Độn linh bảo, Thiên Đạo mà không có phản ứng mới là lạ.

Nhưng Nghiêm Phong cũng không hề sợ hãi động thái của Thiên Đạo.

Vì hắn có Hỗn Độn Châu và hệ thống, hắn không tin Thiên Đạo có thể mạnh hơn hệ thống.

Nghiêm Phong không biết, hành động lần này của hắn đã tránh được một trận chiến.

Bởi vì bên ngoài Hỗn Độn, trong Hồng Hoang, có một nhóm người đang chờ đợi.

Dẫn đầu chính là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng và Đông Vương Công, những người có thù sâu oán nặng với Nghiêm Phong.

Chỉ là lần này Nghiêm Phong không hề để ý, trực tiếp ngang dọc trong Hỗn Độn, dùng thuật không gian na di với tốc độ nhanh nhất trở về nhà, nên đã bỏ lỡ Đế Tuấn.

Phải biết rằng, đó là trong Hỗn Độn, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám tùy ý sử dụng thuấn di, chỉ có Thánh nhân mới có thể không sợ.

Nhưng Nghiêm Phong có nhiều bảo bối bên mình, lại thêm lĩnh ngộ về không gian pháp tắc cực sâu, khiến hắn bây giờ căn bản không sợ hỗn độn chi khí.

Bên ngoài Hỗn Độn, một trăm năm trôi qua, hai trăm năm trôi qua, năm trăm năm trôi qua.

"Viêm Đế này sẽ không rời khỏi Hỗn Độn sao?" Đợi rất lâu không thấy bóng dáng Nghiêm Phong, Côn Bằng cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, đưa ra nghi vấn.

"Chắc là không còn ở trong Hỗn Độn nữa rồi, nếu không không có lý gì bây giờ vẫn chưa ra, hai người Tây phương và Tam Thanh đều đã ra rồi." Đông Vương Công nghe vậy cũng cảm thấy lời của Côn Bằng có lý.

"Cho nên... chúng ta huy động nhân lực, ở đây đợi khô năm trăm năm, giống như con khỉ bị người ta lừa gạt?" Với kết quả này, giá trị

tức giận của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp tăng vọt.

Khốn nạn, thật lãng phí nhân lực vật lực.

Cứ như vậy, lại thêm một lý do để hận Nghiêm Phong.

Trên đảo Bồng Lai, sau khi đưa Khổng Tuyên và Đại Bằng trở về, Nghiêm Phong ra lệnh cho họ lui ra, bắt đầu bế quan.

"Đinh, kiểm tra thấy túc chủ sở hữu Thập nhị phẩm công đức kim liên, có chọn dung hợp với Tạo Hóa Thanh Liên không?" "Đinh, kiểm tra thấy túc chủ sở hữu Thanh liên bảo sắc kỳ, có chọn dung hợp với Tạo Hóa Thanh Liên không?" "Hệ thống, trước tiên dung hợp Thanh liên bảo sắc kỳ, Thập nhị phẩm công đức kim liên tạm thời không dung hợp." Nghiêm Phong suy nghĩ một lúc, không dung hợp cả hai cùng một lúc, mà dung hợp từng cái một.

"Đinh, bắt đầu dung hợp." "Đinh, do lần dung hợp này, Tạo Hóa Thanh Liên sắp đột phá từ tiên thiên chí bảo lên Hỗn Độn linh bảo, thời gian sẽ khá dài, xin túc chủ kiên nhẫn chờ đợi." "Tốt quá, suy đoán của ta quả nhiên chính xác." Nghiêm Phong nắm chặt tay, sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian lâu như vậy đã qua, còn sợ chờ thêm một lát nữa sao?

Một năm trôi qua, một trăm năm trôi qua, năm trăm năm trôi qua, một ngàn năm sắp trôi qua.

Ngay khi Nghiêm Phong không nhịn được sắp bắt đầu sốt ruột.

"Đinh, dung hợp thành công, chúc mừng Tạo Hóa Thanh Liên thăng cấp thành công, hiện tại là Nhị thập tứ phẩm Hỗn Độn Thanh Liên." "Đinh, chúc mừng túc chủ, uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên tăng lên một trăm phần trăm." Trời ạ, mất gần một ngàn năm, cuối cùng cũng thăng cấp xong.

Tên của Tạo Hóa Thanh Liên cũng thay đổi, biến thành Hỗn Độn

Thanh Liên.

Chắc là vì đã thăng cấp thành Hỗn Độn linh bảo, nên tên mới thay đổi.

Không chỉ vậy, uy lực còn tăng gấp đôi, bây giờ lực phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên càng mạnh mẽ hơn.

Nghiêm Phong mê mẩn ngắm nhìn Hỗn Độn Thanh Liên đang xoay tròn trong hư không.

Bông sen mỹ lệ, rực rỡ, trong suốt, hoàn mỹ không tì vết, chỉ cần nhìn một cái là đã chìm đắm không thể dứt ra.

"Ầm..." Khi Nghiêm Phong đang mê mẩn ngắm nhìn Nhị thập tứ phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Một tiếng nổ kinh khủng vang vọng khắp Hồng Hoang trên bầu trời đảo Bồng Lai.

Toàn bộ Đông Hải trong nháy mắt từ ban ngày biến thành đêm tối đen kịt.

Khiến tất cả sinh linh ở Đông Hải đều rơi vào hoảng loạn.

Bây giờ cả vùng Đông Hải, nơi duy nhất có ánh sáng chính là những tia chớp không ngừng lóe lên trên đảo Bồng Lai.

Lúc này, trên bầu trời phía trên đảo Bồng Lai, mây đen dày đặc, kiếp vân giống như xoáy nước biển sâu bắt đầu từ từ ngưng tụ.

Thỉnh thoảng có sấm sét và thiên uy xuất hiện trong kiếp vân xoáy trôn ốc đó.

Chương 47

"Chết tiệt, lại có chuyện nữa rồi!" "Gần đây luôn có đại lão gây chuyện." "Đông Hải xảy ra chuyện rồi, không phải có linh bảo xuất thế chứ, khí thế thật kinh khủng." "Linh bảo?

Các ngươi nghĩ nhiều rồi, đó là... thiên phạt!" "Thiên phạt?

Không thể nào!

Đó là thiên phạt có thể sánh ngang với Tử Tiêu Thần Lôi đấy." Động tĩnh lớn như vậy ở Đông Hải, lập tức thu hút vô số đại năng.

Cảnh tượng mây đen cuồn cuộn như muốn diệt thế, cũng khiến trong đầu một số người lóe lên hai chữ: thiên phạt.

Nhưng điều khiến mọi người không hiểu là, tại sao lại xuất hiện thiên phạt?

Thiên phạt chỉ xuất hiện khi có một số người hoặc một số vật nghịch thiên hiện thế.

Bây giờ cả Hồng Hoang đang yên ổn, vừa mới trải qua Long Hán sơ kiếp không lâu, sao lại có vật nghịch thiên xuất hiện.

Khi thần niệm của mọi người giao thoa, không ngừng đặt câu hỏi.

Dưới kiếp vân, một đóa thanh liên từ từ bay lên, hai mươi bốn cánh sen màu tím, đại biểu cho việc nó có hai mươi bốn phẩm.

Đúng vậy, là một đóa hoa sen, sau khi Tạo Hóa Thanh Liên thăng cấp, ngoại hình cũng đã thay đổi, không còn là hình dạng của một đài sen.

Cho nên mới đổi tên thành Hỗn Độn Thanh Liên.

"Hỗn Độn Thanh Liên!!!!!!" Trên núi Côn Lôn, khi thanh liên xuất

hiện dưới kiếp vân, ba tiếng hét kinh hãi tuyệt vọng đồng thời vang lên.

"Không thể nào, Hỗn Độn Thanh Liên đã sớm bị hủy diệt khi khai thiên, thậm chí đã hóa thành tiên thiên ngũ phương kỳ và bốn tòa thập nhị phẩm liên đài." Nguyên Thủy điên cuồng lắc đầu, không tin đó là Hỗn Độn Thanh Liên, theo ký ức truyền thừa, Hỗn Độn Thanh Liên lẽ ra đã bị hủy diệt.

"Không sai, Hỗn Độn Thanh Liên một trăm phần trăm đã bị hủy diệt, điểm này ta dám khẳng định." Giọng nói của Lão Tử tràn đầy sự chắc chắn, chỉ là thần sắc vẫn luôn mang một tia mơ hồ và khó hiểu.

"Nhưng, thứ xuất hiện ở Đông Hải bây giờ lại là chuyện gì?" Giọng của Thông Thiên cũng tràn đầy bất lực, chẳng lẽ ký ức truyền thừa đã sai?

Không, không thể nào.

Thông Thiên điên cuồng lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ này, ký ức truyền thừa sao có thể sai được.

"Không, không đúng, mau nhìn, nó không giống Hỗn Độn Thanh Liên trong ký ức truyền thừa, thiếu mất cánh sen." Đột nhiên, Lão Tử quan sát kỹ lưỡng, kinh ngạc kêu lên.

"Quả thực như vậy, nếu không phải đại huynh nhắc nhở, ta thật sự không phát hiện ra." Nguyên Thủy nhìn kỹ, quả nhiên là vậy.

"Chỉ là, nó không giống Hỗn Độn Thanh Liên trong ký ức truyền thừa, nhưng tại sao lại giống như vậy, còn có thiên phạt xuất hiện?" Thông Thiên do dự, sau đó tiếp tục hỏi điều khó hiểu.

Chỉ là, lần này, Lão Tử và Nguyên Thủy đều im lặng, hiển nhiên cũng không thông suốt.

Hiển nhiên, tình huống này đã vượt quá nhận thức của họ.

“Dù sao đi nữa, Hỗn Độn Thanh Liên cũng là vật của Bàn Cổ Phụ Thần, thuộc về Tam Thanh chúng ta.” Sau một hồi im lặng, Nguyên Thủy tham lam nhìn chằm chằm Hỗn Độn Thanh Liên.

Hắn đã tụt hậu so với Thông Thiên và Lão Tử.

Nhưng nếu có được Hỗn Độn Thanh Liên, hắn sẽ lập tức vượt qua Lão Tử và Thông Thiên.

Trong Hỗn Độn Thanh Liên không chừng còn ẩn chứa đại đạo Bàn Cổ hoàn chỉnh cũng không biết chừng.

“Nhị huynh nghĩ nhiều rồi, dưới thiên phạt kinh khủng như vậy, Hỗn Độn Thanh Liên có thể sống sót được hay không rồi hãy nói.” Thấy sự tham lam trong mắt Nguyên Thủy, Thông Thiên không chút do dự mà giáng một đòn chí mạng.

Nguyên Thủy nghe vậy, lập tức khó chịu liếc nhìn Thông Thiên.

Khốn nạn, gần đây càng ngày càng hay cãi lại.

Trong Hỗn Độn, bên trong Tử Tiêu Cung.

“Hỗn Độn Thanh Liên sao?

Quả nhiên là dị số, ngay cả Hỗn Độn Thanh Liên cũng có thể phục hồi.” Một giọng nói nhỏ đến không thể nghe thấy phát ra từ miệng Hồng Quân.

Nếu bị người khác nghe thấy, chắc chắn sẽ kinh hãi.

Thực ra Hồng Quân đã sớm phát hiện sự bất thường của Nghiêm Phong.

Nhưng ngài không ngăn cản.

Bởi vì ngài không muốn làm một con rối của Thiên Đạo.

Ngài biết, có một dị số tồn tại như vậy, không biết Hồng Hoang

cuối cùng sẽ biến thành thế nào.

Thành cũng Thiên Đạo, bại cũng Thiên Đạo.

Một tia sinh cơ xuất hiện trên người Nghiêm Phong.

Cho nên dù sớm đã phát hiện sự bất thường của Nghiêm Phong, ngài cũng không hề động lòng.

Chương 48

Ngài phát hiện, dù vì sự xuất hiện của Nghiêm Phong, rất nhiều nơi đã thay đổi, ví dụ như Tạo Hóa Thanh Liên vốn nên một phân thành ba.

Lại ví dụ như, Côn Bằng vốn nên kết oán với Hồng Vân, dường như đều vì sự xuất hiện của Nghiêm Phong mà thay đổi.

Theo lý, xuất hiện nhiều thay đổi như vậy, Thiên Đạo đã sớm nên chú ý đến Nghiêm Phong.

Nhưng tiếc là, dường như có một luồng sức mạnh thần bí luôn bao trùm lấy Nghiêm Phong, khiến Thiên Đạo căn bản không thể quan sát được.

Ngài đã tận mắt chứng kiến, sau đó đi suy diễn mọi thứ về Nghiêm Phong, nhưng cũng hoàn toàn không có manh mối.

Mỗi lần muốn suy diễn vị trí của Nghiêm Phong, luôn có một luồng vĩ lực vô thượng ngăn cản.

Thậm chí khi muốn suy diễn luồng vĩ lực đó, suýt nữa đã khiến đạo tâm của ngài sụp đổ.

Cho nên từ đó về sau, mọi chuyện xảy ra trên người Nghiêm Phong ngài đều không quan tâm, chỉ làm một người xem kịch.

Ngay cả đệ tử thân truyền đã được định sẵn là Nguyên Thủy bị cướp pháp bảo, ngài cũng không hỏi nhiều.

Ngài tin rằng, sự xuất hiện của Nghiêm Phong, tuyệt đối có thể mang lại những thay đổi khác biệt cho Hồng Hoang.

Nếu luồng vĩ lực sau lưng Nghiêm Phong ra tay, không chừng pháp tắc đại thế không thể thay đổi vốn có, cũng sẽ trở nên vô hiệu.

Như vậy, Hồng Quân có thể thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, làm một người tự do như Dương Mi cũng không biết chừng.

"Ầm..." Khi Hồng Quân đang suy nghĩ về Nghiêm Phong, thiên phạt đã ngưng tụ bấy lâu cuối cùng cũng giáng xuống đạo thiên phạt chi lôi đầu tiên.

Lôi đình màu tím đó, trông rất giống Tử Tiêu Thần Lôi.

"Ong..." Trong khoảnh khắc thiên phạt chi lôi giáng xuống, ở trung tâm Hỗn Độn Thanh Liên, đột nhiên xuất hiện một đài sen, sau đó tỏa ra một quang mạc màu xanh đậm, bao phủ toàn bộ cơ thể.

Hóa ra đài sen không hề biến mất, chỉ là ẩn giấu ở trung tâm Hỗn Độn Thanh Liên.

"Phanh..." Uy lực vô song của thiên phạt chi lôi đánh vào quang mạc của Hỗn Độn Thanh Liên làm nó gợn sóng, dường như có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

"Ầm..." Không chờ đợi lâu, đạo thiên phạt chi lôi thứ hai theo sau.

Thiên phạt là thiên phạt, đã là thiên phạt, tự nhiên sẽ không giống như tu sĩ độ kiếp, từ từ.

Nó sẽ nhanh nhất có thể, nhất định phải ngay lập tức phá hủy thứ không nên xuất hiện tại Hồng Hoang.

"Phanh..." Uy lực của đạo thiên phạt chi lôi thứ hai, lợi hại hơn đạo thứ nhất rất nhiều.

Quang mạc vốn chỉ hơi gợn sóng, bây giờ gợn sóng càng lợi hại hơn, một bộ dáng như sắp bị phá vỡ.

Nghiêm Phong ở dưới thấy vậy, tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm.

Vội vàng bắt đầu truyền pháp lực, cùng Hỗn Độn Thanh Liên độ

kiếp.

Có pháp lực của Nghiêm Phong truyền vào, quang mạc của Hỗn Độn Thanh Liên lập tức dày thêm một phần, quang mạc vốn lung lay sắp vỡ cũng ổn định lại.

Tiếp theo là đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm.

Dựa vào việc Nghiêm Phong không ngừng truyền pháp lực, Hỗn Độn Thanh Liên đã kiên trì được đến đạo thứ năm.

Chỉ là cùng với việc thiên phạt chi lôi không ngừng giáng xuống, uy lực của lôi đình đó cũng ngày càng mạnh.

Lôi đình màu tím cũng biến thành màu tím đậm.

"Rắc..." Mặc dù đã kiên trì rất lâu, Hỗn Độn Thanh Liên cũng rất kiên cường, nhưng khi đạo thiên phạt chi lôi thứ sáu giáng xuống, một vết nứt nhỏ đã xuất hiện trên quang mạc mà Hỗn Độn Thanh Liên phóng ra.

May mà thiên phạt chi lôi có lẽ vì đã làm vỡ quang mạc, cũng mất đi uy lực.

Nghiêm Phong ở dưới thấy vậy, vội vàng lại truyền thêm nhiều pháp lực hơn, vá lại quang mạc đã vỡ.

Chỉ là khi Nghiêm Phong vừa vá xong quang mạc, đạo thiên lôi thứ bảy đã giáng xuống.

Quả thật không cho Hỗn Độn Thanh Liên một con đường sống nào, nhất định phải đánh tan.

"Ầm...

Rắc...

Xoảng..." Cuối cùng, quang mạc đã kiên trì rất lâu cuối cùng cũng vỡ tan, nhưng nó cũng đã chặn đứng hoàn toàn đạo thiên phạt chi lôi

thứ bảy.

Nhưng đồng thời, bản thể của Hỗn Độn Thanh Liên cũng trực tiếp lộ ra dưới thiên phạt.

Không có sự bảo vệ của quang mạc, đòn tấn công tiếp theo sẽ nhắm vào bản thể Hỗn Độn Thanh Liên.

Trong lúc không kịp suy nghĩ, đạo thiên phạt chi lôi thứ tám đã trực tiếp giáng xuống.

Lúc này, màu sắc của thiên phạt chi lôi đã từ tím chuyển sang đen, lôi đình màu tím đen, trông đầy khí tức hủy diệt.

"Ầm..." Không có sự bảo vệ, Hỗn Độn Thanh Liên lập tức bị đánh trúng.

Chương 49

Đạo thiên phạt chi lôi thứ tám vừa tiếp xúc với Hỗn Độn Thanh Liên, đã đánh nó đến mức ảm đạm không ánh sáng, cả đóa thanh liên bị bao phủ trong biển sấm kinh hoàng.

Uy lực của đạo thiên phạt chi lôi thứ tám tự nhiên phi thường, sau một đòn, nó không hề tan biến, mà ngược lại còn tiếp tục phá hủy Hỗn Độn Thanh Liên.

Một khi đạo thiên phạt chi lôi thứ chín giáng xuống, đó sẽ là lúc Hỗn Độn Thanh Liên tan thành tro bụi.

"Chậc chậc chậc...

Thanh liên quả nhiên là vật nghịch thiên, cuối cùng cũng phải bị hủy diệt dưới thiên phạt." "Ai, đáng tiếc thật, không biết là bảo vật gì, vừa xuất thế đã sắp bị hủy diệt, quá tàn nhẫn." "Dù là bảo vật gì, cũng không liên quan đến ta nữa, nhưng hôm nay được chứng kiến uy lực của thiên phạt, cũng không uổng kiếp này." Một đám tu sĩ trong Hồng Hoang không ngừng bàn tán.

"Ai, cuối cùng cũng không qua được, Thiên Đạo quả nhiên không cho phép Hỗn Độn Thanh Liên xuất hiện ở Hồng Hoang." So với những người khác, Tam Thanh tự nhiên biết thanh liên là vật gì.

"Đáng ghét, pháp bảo ta muốn cuối cùng đều thất bại." Chỉ có Nguyên Thủy trong lòng vô cùng không cam lòng.

Hỗn Độn Thanh Liên là cơ hội để hắn lật mình, là chỗ dựa để vượt qua Lão Tử và Thông Thiên.

Nhưng lúc này, lại sắp bị hủy diệt dưới thiên phạt.

Chỉ là Nguyên Thủy cũng tự cao tự đại, cảm giác Hỗn Độn Thanh

Liên chắc chắn thuộc về mình.

Nếu hắn biết Hỗn Độn Thanh Liên là vật có chủ, không biết có tức chết không?

"Kia là?

Thập nhị phẩm công đức kim liên?

Sao lại thế?

Chẳng lẽ Hỗn Độn Thanh Liên là do tên khốn Viêm Đế đó tạo ra?" Khi Nguyên Thủy đang không cam lòng, một tia kim quang xuất hiện bên dưới Hỗn Độn Thanh Liên, nhìn kỹ, đó là một đóa Thập nhị phẩm công đức kim liên.

Nhưng Nguyên Thủy biết, Thập nhị phẩm công đức kim liên đã bị Tiếp Dẫn tặng cho Nghiêm Phong để giải quyết nhân quả nhường chỗ.

Cho nên chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều biết sự xuất hiện của Hỗn Độn Thanh Liên tuyệt đối có liên quan đến Nghiêm Phong. … Dưới thiên phạt, thấy Hỗn Độn Thanh Liên sắp bị tiêu diệt, Nghiêm Phong sợ hãi vỗ ngực.

Nhưng hắn không lo lắng Hỗn Độn Thanh Liên sẽ bị hủy dưới thiên phạt.

Bởi vì trong tay hắn còn có một Thập nhị phẩm công đức kim liên có thể lựa chọn dung hợp, một khi dung hợp, Hỗn Độn Thanh Liên sẽ hồi phục trạng thái toàn thịnh, và uy lực càng tiến thêm một bước.

Hắn may mắn là lúc đầu chỉ chọn dung hợp một kiện tiên thiên ngũ phương kỳ, mà không dung hợp luôn Thập nhị phẩm công đức kim liên.

Nếu không, không chừng thật sự không qua được.

“Hệ thống, dung nhập Thập nhị phẩm công đức kim liên vào Hỗn Độn Thanh Liên cho ta.” Nghiêm Phong không trì hoãn thời gian, đạo thiên phạt chi lôi thứ tám vừa giáng xuống, đạo thứ chín chắc chắn sẽ đến ngay sau đó.

Cho nên thời gian cấp bách, căn bản không cho phép Nghiêm Phong suy nghĩ nhiều.

Lời của Nghiêm Phong vừa dứt, Thập nhị phẩm công đức kim liên hóa thành một đạo kim quang, lao về phía Hỗn Độn Thanh Liên, cuối cùng dung nhập vào trong.

Cùng với việc Thập nhị phẩm công đức kim liên dung nhập, Hỗn Độn Thanh Liên vốn đang héo úa lập tức như được tiêm thuốc kích thích, lại lần nữa trở nên rực rỡ.

Và còn hoạt bát hơn trước.

“Phanh...” Hỗn Độn Thanh Liên đã hồi phục lại trực tiếp giơ lên tấm chắn phòng ngự, lập tức đẩy lùi biển sấm đang bao phủ trên người.

Lần này, uy lực của tấm chắn phòng ngự rõ ràng mạnh mẽ hơn.

“Đinh, dung hợp thành công.” “Đinh, chúc mừng túc chủ, Nhị thập tứ phẩm Hỗn Độn Thanh Liên tiến hóa thành Nhị thập thất phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, uy lực tăng lên một trăm phần trăm.” Chẳng trách lực phòng ngự càng mạnh hơn, hóa ra đã tăng gấp đôi uy lực so với khi còn là hai mươi bốn phẩm.

“Mau nhìn, Hỗn Độn Thanh Liên đã xảy ra biến hóa.” Trên núi Côn Lôn, Nguyên Thủy, người luôn nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Thanh Liên, kinh hãi tuyệt vọng nói.

Thông Thiên và Lão Tử nhìn sang, quả nhiên, cánh sen của Hỗn Độn Thanh Liên đã tăng thêm ba cánh, thành 27 cánh.

Hoàn toàn không còn vẻ héo úa như vừa rồi, ngược lại còn trở nên sinh long hoạt hổ.

"..." Thông Thiên không biết nên nói gì cho phải, biến hóa quá nhanh, khiến hắn hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

"Đi, thiên phạt chỉ có chín đạo, bây giờ xem ra, Hỗn Độn Thanh Liên độ qua đạo thứ chín tuyệt đối không có vấn đề gì.

Cho nên chúng ta phải đoạt lấy Hỗn Độn Thanh Liên ngay lập tức, đó là thứ thuộc về Bàn Cổ chính tông chúng ta." Nguyên Thủy đột nhiên nói, sau đó nói với Lão Tử và Thông Thiên một câu, rồi biến mất tại chỗ.

Hắn lại sử dụng không gian thuấn di, đi về phía Đông Hải.

Lão Tử và Thông Thiên nhìn nhau một cái, sau đó cũng đuổi theo bóng dáng Nguyên Thủy, bảo vật kinh thiên như vậy ở trước mắt, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi, huống chi lời của Nguyên Thủy cũng không sai.

Hỗn Độn Thanh Liên đó thuộc về Bàn Cổ, cho nên, bây giờ tự nhiên nên thuộc về họ, ai bảo họ là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành chứ.

Không chỉ Tam Thanh.

Bây giờ các đại năng trong Hồng Hoang cơ bản đều đang đổ về Đông Hải.

Dù sao đó cũng là bảo vật có thể dẫn đến thiên phạt.

Chương 50

Hiển nhiên bảo vật đó tuyệt đối có thể độ qua thiên phạt.

Cho nên tự nhiên phải đi tranh giành một phen.

"Quả nhiên là dị số, không ngờ thật sự giữ lại được vật nghịch thiên như Hỗn Độn Thanh Liên.

Như vậy, Hỗn Độn Thanh Liên e rằng uy lực còn cao hơn cả Tạo Hóa Ngọc Điệp của ta.

Nếu không phải ta sắp hợp đạo, cần dựa vào Nghiêm Phong để mang lại tia sinh cơ duy nhất đó, không chừng ta cũng không nhịn được mà đoạt lấy." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mắt sáng rực, suýt nữa không nhịn được mà động thủ.

Chỉ là cuối cùng ngài cũng nhịn được, vì trăm năm nữa ngài sẽ chính thức hợp đạo, khi đó Hỗn Độn Thanh Liên đối với ngài cũng sẽ mất tác dụng.

Bởi vì sau khi hợp đạo, Hồng Quân chính là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân.

Nhưng điều khiến Hồng Quân kiêng kỵ nhất là luồng sức mạnh sau lưng Nghiêm Phong.

Luồng sức mạnh đó vượt qua cả Thiên Đạo, cũng là nguyên nhân khiến Hồng Quân không dám động thủ.

Ầm...!

Cuối cùng, đạo thiên phạt chi lôi thứ chín cũng giáng xuống.

Làn sét tím pha đen mang theo sức mạnh hủy diệt ngập trời, mang theo khí thế không hủy diệt tất cả sẽ không tan biến.

Dung hợp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Hỗn Độn Thanh Liên không còn giữ thái độ bị động chịu đòn như trước.

Nó lao vút lên trời, vầng sáng màu lục bao trùm lấy lôi kiếp, rồi trực diện nghênh đón đạo thiên phạt chi lôi đang bổ xuống.

Ầm ầm ầm...!

Một luồng năng lượng tựa như diệt thế bùng nổ trên bầu trời Đông Hải.

Sóng xung kích kinh hoàng lan tỏa ra bốn phía, toàn bộ Đông Hải bắt đầu cuộn sóng ngất trời, mặt biển vốn phẳng lặng nay dâng lên từng đợt sóng thần kinh thiên động địa.

Khổ cho những yêu tộc sống dưới đáy biển.

Ảnh hưởng không chỉ dừng lại trên mặt nước.

Vô số cơn sóng thần dâng cao, ngay cả đáy biển cũng xuất hiện vô số xoáy nước, cuốn phăng những yêu tộc yếu ớt vào trong.

Những pháp thuật khống thủy thường ngày của chúng vào lúc này đều mất linh.

Chỉ có những yêu tộc đã thành tiên mới đủ sức tự vệ, không đến nỗi bị xoáy nước nuốt chửng.

So với toàn bộ Đông Hải, ba hòn đảo Bồng Lai tuy cũng nằm trên biển nhưng được tiên thiên cấm chế bảo vệ, nên không hề bị ảnh hưởng bởi dư chấn năng lượng.

Không biết đã qua bao lâu, dư chấn kinh hoàng cuối cùng cũng lắng xuống.

Bầu trời lúc này cũng đã khôi phục lại vẻ trong xanh, không còn một màu đen kịt.

Phóng tầm mắt nhìn ra, ngoài một đóa thanh liên đang tỏa ra ánh

sáng rực rỡ trên cao, cảnh tượng diệt thế vừa rồi đã không còn nữa. "...Chẳng lẽ là Hỗn Độn Thanh Liên trong truyền thuyết đã thai nghén ra Bàn Cổ Chí Tôn?" Khi mây đen tan đi, một đám đại năng Hồng Hoang cũng đã đuổi đến Đông Hải.

Có Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Tam Thanh, toàn là những cường giả đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, còn có cả Thập Nhị Tổ Vu.

Những người có ký ức truyền thừa từ Bàn Cổ dĩ nhiên nhận ra Hỗn Độn Thanh Liên ngay từ cái nhìn đầu tiên, không giống những người khác phải đoán mò.

Nhìn đóa thanh liên đẹp đến nao lòng trên không trung, Đế Tuấn không khỏi suy đoán: "Không thể nào, Hỗn Độn Thanh Liên không phải đã vỡ nát rồi sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cũng hỏi với vẻ không thể tin nổi. "Nhưng, nếu không phải Hỗn Độn Thanh Liên, thì dưới gầm trời này có bảo vật nào lại tạo ra thanh thế như vậy, ngay cả thiên phạt cũng có thể dẫn tới, thậm chí bình an vượt qua?" Côn Bằng dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Hỗn Độn Thanh Liên trên không, hận không thể lập tức chiếm làm của riêng. "Nhưng đạo kim quang vừa rồi là chuyện gì, trông như một cái liên đài, chẳng lẽ thứ trông giống Hỗn Độn Thanh Liên này đã là vật có chủ?" Trấn Nguyên Tử quan sát tỉ mỉ hơn nên lại có một suy đoán khác. "Không thể nào, Hỗn Độn Thanh Liên sao có thể là vật có chủ được, chí bảo bực này từ khi khai thiên lập địa đến nay, chưa từng nghe ai dùng qua." Minh Hà trực tiếp phản bác lời của Trấn Nguyên Tử.

Mất đi Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lúc này Hỗn Độn Thanh Liên đối với Minh Hà có một sức hấp dẫn khó mà tưởng tượng nổi.

Chỉ tiếc là, đại năng ở đây quá nhiều, Minh Hà cũng không tự tin

có thể đoạt được Hỗn Độn Thanh Liên. "Các vị, thanh liên này có duyên với Tây phương của ta, xin chư vị hãy nể mặt, lui cả đi." Chuẩn Đề chẳng quan tâm Hỗn Độn Thanh Liên có phải vật có chủ hay không, cứ chụp mũ trước rồi tính. "Hừ, Chuẩn Đề lão ngốc lừa, đây là Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén Bàn Cổ Phụ Thần của bọn ta, cớ gì lại có duyên với Tây phương các ngươi, đến từ đâu thì cút về đó đi." Chuẩn Đề vừa dứt lời, một tiếng quát trong trẻo vang lên từ trong nhóm Thập Nhị Tổ Vu.

Chính là Hậu Thổ đã đi theo Nghiêm Phong một thời gian, đối với danh xưng "ngốc lư", nàng vốn không dám gọi ra.

Nhưng hôm nay thấy Chuẩn Đề quá đáng, dám nhòm ngó vật của Phụ Thần, không mắng là "ngốc lư" cũng cảm thấy có lỗi.

Chỉ là lúc này Hậu Thổ cũng lấy làm lạ, những người khác đều đã đến, nếu không có gì bất ngờ thì người thương của nàng, Nghiêm Phong, cũng nên ở gần đảo Bồng Lai.

Sao lại không thấy hắn xuất hiện?

Chương 51

Hỗn Độn Thanh Liên xuất hiện mà không liên quan gì đến Nghiêm Phong, đánh chết Hậu Thổ cũng không tin. "Bọn ta, Tam Thanh, thân là Bàn Cổ chính tông còn chưa mở miệng, đám người Tây phương các ngươi lại mặt dày đến mức nói Hỗn Độn Thanh Liên có duyên với mình, Chuẩn Đề, ngươi vượt quá giới hạn rồi." Hậu Thổ vừa dứt lời, một giọng nói ngạo mạn lại vang lên, chính là Nguyên Thủy.

Chỉ là lời của Nguyên Thủy lại chọc giận đám Tổ Vu có mặt ở đây.

Cái gì gọi là "bọn ta, Tam Thanh thân là Bàn Cổ chính tông", chẳng lẽ Tổ Vu bọn ta không phải Bàn Cổ chính tông sao? "Nguyên Thủy, ngươi phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình, khi nào thì Bàn Cổ chính tông chỉ có Tam Thanh các ngươi, chẳng lẽ mười hai huynh đệ bọn ta không phải Bàn Cổ chính tông à?" Quả nhiên, Chúc Dung tính tình nóng nảy lập tức trừng mắt giận dữ nhìn Nguyên Thủy, thậm chí còn bộc phát ra khí thế kinh người, ra chiều chỉ cần một lời không hợp là lao vào đánh nhau. "Hừ, ta nói sai sao?

Các ngươi chỉ là một lũ man di ngay cả nguyên thần cũng không có, không biết thiên số, có tư cách gì tự xưng là Bàn Cổ chính tông." Nguyên Thủy cũng chẳng phải dạng vừa, lập tức buông ra những lời còn khó nghe hơn.

Nguyên Thủy khốn kiếp!

Lũ man di?

Không biết thiên số?

To gan!

Lời của Nguyên Thủy đã chọc giận Chúc Dung đang trên bờ vực bùng nổ, hắn lập tức hiện ra chân thân lao về phía Nguyên Thủy.

Cùng lúc đó, người cùng Chúc Dung phát động công kích lại là Cộng Công, người thường ngày vốn không ưa hắn.

Trong chuyện Bàn Cổ chính tông, quan điểm của Cộng Công và Chúc Dung lại giống nhau, không dung thứ cho kẻ khác nói ba nói bốn, cho dù đối phương là Tam Thanh do nguyên thần của Phụ Thần hóa thành. "Sợ các ngươi chắc, hôm nay để các ngươi thấy, vì sao bọn ta mới là Bàn Cổ chính tông." Nguyên Thủy vừa nói vừa lấy ra Bàn Cổ Phiên, vẫy một cái về phía Cộng Công và Chúc Dung đang lao tới.

Một luồng khí tức hủy diệt từ Bàn Cổ Phiên bắn ra. "Bọn ta cũng có ý này." Chúc Dung và Cộng Công gầm lên một tiếng, tung quyền về phía luồng khí tức hủy diệt kia. "Rào rào...

Xoẹt xoẹt..." Một luồng năng lượng thủy, một luồng năng lượng hỏa theo cú đấm của Cộng Công và Chúc Dung xuất hiện trên không trung.

Điều khó tin hơn là, cảnh tượng thủy hỏa bất dung vốn dĩ không xuất hiện, ngược lại chúng quấn lấy nhau. "Gầm..." Thủy hỏa giao nhau cuối cùng biến thành một con thủy long và một con hỏa long quấn lấy nhau, tựa như song long hí châu. "Phanh..." Mặc dù uy lực của tiên thiên chí bảo là vô cùng, nhưng thời gian Nguyên Thủy có được Bàn Cổ Phiên quá ngắn, nên không thể phát huy toàn bộ uy năng của nó.

Luồng khí tức hủy diệt kia, dưới sự va chạm của thủy hỏa song long, trực tiếp bị phá hủy.

Dù vậy, Cộng Công và Chúc Dung cũng không hề coi thường Nguyên Thủy.

Dù sao chỉ một đòn công kích mà hai người phải hợp lực mới chống đỡ được.

Nếu vừa rồi chỉ có một con thủy long hoặc một con hỏa long đơn độc, tuyệt đối không thể chống lại được luồng khí tức hủy diệt kia.

Từ đó cũng có thể thấy, uy lực của tiên thiên chí bảo là không cần bàn cãi.

Nguyên Thủy thấy đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên chỉ bị hai người ngăn lại, sắc mặt lập tức biến đổi.

Vốn tưởng sau khi có được Bàn Cổ Phiên, có thể một mình đánh mười, tệ nhất cũng có thể như Nghiêm Phong, một mình đấu ba năm cao thủ cùng cấp.

Kết quả bây giờ hai người đã đỡ được đòn tấn công của mình, thật là mất mặt.

Vốn tưởng mình là vương giả, kết quả bây giờ xem ra tuy không phải đồng thau, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là bạc trắng hoặc hoàng kim mà thôi. "Ha ha ha ha...

Nếu đã tranh đoạt danh hiệu Bàn Cổ chính tông, vậy thì ta không thể không chiến rồi." Sau khi Cộng Công, Chúc Dung và Nguyên Thủy va chạm một chiêu, các Tổ Vu khác không chút do dự đứng sau lưng họ, ra vẻ chỉ cần một lời không hợp là xông lên đánh hội đồng.

So với sự bất hòa giữa Tam Thanh, thậm chí cuối cùng còn chia nhà.

Mười hai Tổ Vu mới thực sự là huynh đệ, dù Chúc Dung và Cộng Công thường xuyên cãi nhau, nhưng đó cũng là do thủy hỏa đối lập tạo thành.

Một khi liên quan đến các huynh đệ tỷ muội khác, họ sẽ nhất trí đối ngoại, vừa rồi thủy hỏa tương dung chính là minh chứng tốt nhất.

Dù sao Tổ Vu không có nguyên thần, Hỗn Độn Thanh Liên có lấy cũng vô dụng, chỉ cần không rơi vào tay kẻ địch là yên tâm rồi.

Quan trọng nhất là, Hậu Thổ vừa rồi cũng đã truyền âm, không cần tranh đoạt Hỗn Độn Thanh Liên, nếu không có gì bất ngờ, Hỗn Độn Thanh Liên hẳn là do muội phu, tức Nghiêm Phong làm ra.

Cho nên cũng không cần lo bị người khác đoạt đi.

Còn về việc Nghiêm Phong đối phó với những người khác thế nào ư?

Đế Giang chẳng hề lo lắng, hắn biết rất rõ muội phu mình lợi hại đến mức nào, đừng nhìn ở đây có một đám Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên.

Nhưng nếu thật sự đánh, chưa chắc ai thua ai thắng, đặc biệt là trong tình huống Nghiêm Phong sở hữu Hỗn Độn Thanh Liên.

Chương 52

Phải biết rằng, Hỗn Độn Thanh Liên kia là sự tồn tại mà ngay cả thiên phạt cũng không thể hủy diệt.

Tất cả mọi người ở đây cộng lại, cũng chưa chắc có thể phá vỡ được phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên.

Cho nên vấn đề an toàn của Nghiêm Phong không cần lo lắng.

Bây giờ quan trọng nhất là phải cho Tam Thanh biết, hoa vì sao lại đỏ.

Dám ở trước mặt mười hai Tổ Vu nói mình mới là Bàn Cổ chính tông, thật sự coi lão tử bọn ta là bùn nặn, không có tính khí sao.

Cùng với việc mười hai Tổ Vu thống nhất chiến tuyến, hai người còn lại của Tam Thanh là Thông Thiên và Lão Tử cũng không thể không đứng ra.

Đồng thời họ cũng liếc nhìn Nguyên Thủy với vẻ không hài lòng.

Mọi người đều do Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, có gì mà phải tranh, cứ một mực treo câu "Bàn Cổ chính tông" trên miệng, làm như chỉ có hắn là Bàn Cổ chính tông vậy.

Mặc dù Lão Tử và Thông Thiên vô cùng bất đắc dĩ, nhưng Tam Thanh đồng khí liên chi, cũng không thể để người khác xem trò cười, cho rằng tình cảm giữa Tam Thanh có vấn đề, bất hòa.

Cho nên trận này phải đánh.

Đối mặt với mười hai Tổ Vu, Lão Tử và Thông Thiên không dám đại ý, dù sao mọi người đều là Chuẩn Thánh, mà phe kia lại chiếm ưu thế về số lượng.

Vì vậy, bốn thanh tiểu kiếm bắt đầu không ngừng xoay tròn quanh Thông Thiên, một tấm trận đồ trên đỉnh đầu hắn sẵn sàng bố trí ra trận pháp sát phạt đệ nhất Hồng Hoang hung uy ngút trời.

Lão Tử bên này cũng không chịu yếu thế, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vạn pháp bất xâm, trước tiên đảm bảo khả năng phòng ngự của mình.

Sau đó Thái Cực Đồ cũng mở ra, dựa vào khả năng định địa hỏa thủy phong, định trụ một hai người chắc chắn không thành vấn đề.

Đặc biệt là những đòn tấn công kia, càng có thể bị định trụ một cách vững chắc.

Sự giương cung bạt kiếm giữa mười hai Tổ Vu và Tam Thanh lập tức khiến đám quần chúng hóng chuyện sững sờ.

Nếu vì tranh đoạt Hỗn Độn Thanh Liên mà giương cung bạt kiếm như thế, không tiếc một trận chiến cũng là điều có thể hiểu được.

Nhưng vì một danh hiệu "Bàn Cổ chính tông" mà đấu đá, thậm chí bỏ mặc Hỗn Độn Thanh Liên sang một bên, điều đó khiến họ trợn mắt há mồm.

Một cái danh hiệu mà quan trọng hơn cả Hỗn Độn Thanh Liên sao, thật là ngu ngốc!

Đương nhiên, thiếu đi Tam Thanh và mười hai Tổ Vu, trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng vui mừng.

Như vậy, trong số những người có mặt, xác suất họ đoạt được Hỗn Độn Thanh Liên là lớn nhất.

Không vì gì khác, phe họ đông người, và Đông Hoàng Thái Nhất lại sở hữu tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung. "Đinh, dung hợp thành công, chúc mừng Ký chủ nhận được Hỗn Độn Thanh Liên hai mươi bảy phẩm." "Đinh, chúc mừng Ký chủ đánh bại thiên phạt, ngẫu nhiên

ban thưởng độ khai phá tu vi 45%." "Đinh, chúc mừng Ký chủ, tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên đạt độ khai phá 100%." "Đinh, chúc mừng Ký chủ tấn cấp Chuẩn Thánh, độ khai phá hiện tại là 38.9%." Khi Hỗn Độn Thanh Liên dung hợp thành công và vượt qua thiên phạt, một loạt tiếng thông báo vang lên. "Ái chà, mẹ nó, độ kiếp cũng có độ khai phá, mà độ khai phá lại cao đến thế, đúng là chói mù mắt chó hợp kim của ta, những 45%, trực tiếp đẩy tu vi của ta từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Như vậy tu vi của ta chẳng phải trở thành đệ nhất nhân Hồng Hoang hiện tại sao?

Ừm, trừ Hồng Quân và Dương Mi ra." Nghiêm Phong trừng lớn mắt, vội vàng ổn định pháp lực đột nhiên tăng vọt trong cơ thể, rồi vận hành Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh từng vòng từng vòng không ngừng.

Hắn ổn định lại tu vi vừa đột phá.

Cũng may, do hệ thống trực tiếp đột phá, nên không tồn tại vấn đề căn cơ có ổn định hay không, chỉ cần làm quen với sức mạnh tăng vọt là được. "Hệ thống, tra xem thuộc tính của ta." Nghiêm Phong vừa làm quen với sức mạnh vừa tra xem thuộc tính của bản thân, hoàn toàn không biết bên ngoài đã đánh long trời lở đất.

Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế) Tu vi: Chuẩn Thánh (Độ khai phá 38.9%) Căn cước: Tiên thiên đệ nhất đoàn thiên hỏa (Độ khai phá 57.3%) Pháp tắc Hỏa giai đoạn hai - Thái Dương Chân Hỏa (Độ khai phá 98.2%) Pháp tắc Không gian giai đoạn một - Không Gian Na Di (Độ khai phá 13.9%) Pháp tắc Thời gian giai đoạn một - Thời Gian Gia Tốc (Độ khai phá 93.9%) Pháp bảo: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu (Độ luyện hóa 99.6%), Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Châu (Độ luyện hóa 30.2%), Hỗn Độn linh bảo Hỗn Độn Thanh

Liên hai mươi bảy phẩm (Độ luyện hóa 58.3%) Tiến hóa Thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu (Độ khai phá 46.1%) Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật (Độ khai phá 99.7%), Liệt Diễm Phần Thiên (Độ khai phá 73.4%), Đế Đạo Thần Quyền thức thứ nhất (Độ khai phá 70.9%) Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ hai (Độ khai phá 3.6%) Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo (Độ tiến hóa 31.6%) Tổng hợp thực lực: Thiếu niên, xin hãy thỏa sức tung hoành đi, trong thời đại Thánh nhân chưa xuất hiện, ngươi là vô địch, dù bị nhiều người vây công cũng không cần sợ, Hỗn Độn Thanh Liên chính là hậu thuẫn mạnh nhất. "Ha ha ha ha..." Sau khi xem thuộc tính, Nghiêm Phong suýt nữa cười đến điên, đây mới gọi là một bước lên trời.

Ngay cả hệ thống cũng đánh giá rằng hắn có thể thỏa sức tung hoành.

Lúc này, Nghiêm Phong đã là Chuẩn Thánh vô địch.

Về lực phòng ngự, có Hỗn Độn Thanh Liên che chở, dù Chuẩn Thánh đỉnh phong cầm tiên thiên chí bảo cũng không phá được lực phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên.

Về lực công kích, có Hỗn Độn Châu trong tay, không có phòng ngự nào không phá được, bản thân lại có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trong Hồng Hoang, tại thời điểm này, ngoài Thánh nhân ra, không có ai ở cảnh giới Chuẩn Thánh có tu vi cao hơn hắn.

Ngay cả Lão Tử mạnh nhất, hiện tại cũng chỉ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mặc dù sau lần giảng đạo thứ hai, Lão Tử có lẽ sẽ bế quan đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, thuận tiện trảm đi một thi.

Nhưng đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ và trảm đi một thi thì đã sao?

Nghiêm Phong hoàn toàn không sợ. "Hửm?" Sau khi xem xong thu hoạch, Nghiêm Phong cuối cùng cũng nhận ra sự khác thường bên ngoài.

Chương 53

Do sợ thiên phạt ảnh hưởng đến đảo Bồng Lai, nên khi Hỗn Độn Thanh Liên độ kiếp, Nghiêm Phong đã ném nó ra ngoài.

Vì vậy, tự nhiên hắn không nhận ra bên ngoài đã đánh nhau ngay lập tức. "Chuyện gì thế?

Mười hai Tổ Vu và Tam Thanh đang đánh nhau sao?

Kẻ địch của họ không phải nên là đám yêu tộc của Đế Tuấn sao?

Còn nữa, Đế Tuấn cũng quá không biết tự lượng sức mình rồi, dám công kích Hỗn Độn Thanh Liên của ta, cho ngươi một trăm năm, một nghìn năm thậm chí một vạn năm cũng không phá được." Thần thức của Nghiêm Phong quét qua, nhìn rõ mồn một tình hình bên ngoài.

Điều khiến Nghiêm Phong vô cùng ngạc nhiên là, mười hai Tổ Vu lại mặc cho đám người Yêu tộc đi cướp đoạt Hỗn Độn Thanh Liên, không phải họ là quan hệ đối địch sao?

Nghiêm Phong không biết rằng, mặc dù hiện tại giữa Vu và Yêu đã có ma sát, nhưng chưa đến mức thù hận sinh tử.

Thêm vào đó có sự chứng thực của Hậu Thổ, nên mười hai Tổ Vu biết Hỗn Độn Thanh Liên là của hắn, tự nhiên không cần đi tranh đoạt nữa. "Hửm?

Không ổn, Hậu Thổ có nguy hiểm!" Ngay khi Nghiêm Phong còn đang ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, Hậu Thổ đang phải đối mặt với một mối đe dọa cực lớn.

Lúc này, trên chiến trường của Tam Thanh và mười hai Tổ Vu, Thông Thiên dùng Tru Tiên Kiếm Trận kéo chân bốn vị Tổ Vu, vây

khốn họ bên trong, còn mình thì đang chiến đấu với một vị Tổ Vu khác.

Lão Tử cũng một mình đấu với năm vị Tổ Vu, nhờ có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vạn pháp bất xâm, lúc đầu hai ba vị Tổ Vu chỉ có nước bị hành.

Vì vậy cuối cùng phải năm vị Tổ Vu cùng vây công Lão Tử.

Như vậy, mười hai vị Tổ Vu đã đi mất mười người, chỉ còn lại Huyền Minh và Hậu Thổ đối mặt với Nguyên Thủy.

Điều này khiến Nguyên Thủy vô cùng không cam tâm, đường đường là một trong Tam Thanh, Thông Thiên và Lão Tử đều có thể đối đầu với năm người, còn hắn chỉ có thể đấu với hai nữ nhân.

Vì vậy hắn tự nhiên trút hết oán khí lên hai người họ, ra tay không chút lưu tình.

Hắn còn nhân lúc Hậu Thổ sơ hở, vung Bàn Cổ Phiên tung ra một đòn, muốn trọng thương nàng. "Hậu Thổ muội tử!" Khi Hậu Thổ gặp phải đòn tấn công chí mạng, các Tổ Vu khác cũng phát hiện, lập tức gầm lên giận dữ.

Nhưng lúc này, khoảng cách quá xa, căn bản không thể cứu viện kịp thời.

Mắt thấy Hậu Thổ sắp bị Bàn Cổ Phiên đánh trúng.

Nguyên Thủy cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Trên bầu trời, Hỗn Độn Thanh Liên đang bị đám người Đế Tuấn vây công bỗng dưng phát ra một đạo quang mang, chấn bay tất cả mọi người xung quanh.

Cùng lúc đó, nó như vượt qua vô tận thời không, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Hậu Thổ, một màn sáng bao phủ xuống, bảo vệ

nàng ở bên trong. "Phanh..." Sau khi Hỗn Độn Thanh Liên bao phủ Hậu Thổ, ngay khoảnh khắc tiếp theo, đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên cũng ập đến.

Chỉ là sự chênh lệch giữa tiên thiên chí bảo và hỗn độn linh bảo quá lớn, tu vi của Nghiêm Phong lại cao hơn Nguyên Thủy.

Vì vậy, một đòn tấn công chỉ tạo ra một gợn sóng nhỏ trên màn sáng do Hỗn Độn Thanh Liên phóng ra, hoàn toàn không gây ra động tĩnh gì lớn. "Sao có thể?

Hỗn Độn Thanh Liên lại bảo vệ Hậu Thổ, chẳng lẽ, Hỗn Độn Thanh Liên thật sự... là vật có chủ!" Nguyên Thủy trợn mắt há mồm nhìn Hỗn Độn Thanh Liên đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Hậu Thổ, đồng thời một suy đoán đáng sợ hiện lên trong lòng.

Lại liên tưởng đến liên đài màu vàng kia, không cần nghĩ nữa, chủ nhân của Hỗn Độn Thanh Liên chắc chắn là Viêm Đế, kẻ khiến hắn hận đến tận xương tủy.

Không lâu sau, suy đoán của Nguyên Thủy đã được khẳng định, bởi vì một tiếng gầm đầy sát khí vang vọng khắp Đông Hải, thậm chí còn có xu hướng lan ra xa hơn. "Nguyên Thủy, ngươi muốn chết!" Mặt biển vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó một đạo hỏa quang từ đâu không biết lao ra, đến trước mặt Nguyên Thủy, rồi hóa thành hình người của Nghiêm Phong.

Thái Dương Chân Hỏa kinh hoàng ngay lập tức xoay tròn cực nhanh quanh nắm đấm phải của Nghiêm Phong. "Đế Đạo Thần Quyền!" "Ầm..." Vô tận quyền ấn mang theo Thái Dương Chân Hỏa lao về phía Nguyên Thủy đang còn ngơ ngác.

Nguyên Thủy căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị vô tận quyền ấn đánh bay. "Nhị đệ!" Lão Tử ở bên kia thấy Nguyên Thủy bị đánh bay, không còn để ý đến các Tổ Vu khác, vội vàng bay tới, Thiên

Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lập tức bao phủ xuống, bảo vệ Nguyên Thủy đang bay ngược ra ngoài. "Phụt!" Đáng tiếc, vẫn có chút muộn, Nguyên Thủy lúc này đã bị trọng thương, phun ra một ngụm máu tươi.

Từ lúc bị Nghiêm Phong đánh bay đến lúc được Lão Tử cứu, Nguyên Thủy cũng không biết mình đã trúng bao nhiêu quyền ấn.

Tuy không đến mức tử vong, nhưng trọng thương là khó tránh khỏi. "Nhị huynh!" Thấy Nguyên Thủy thê thảm, Thông Thiên cũng vội vàng thu lại Tru Tiên Kiếm Trận, đến bên cạnh Lão Tử và Nguyên Thủy, cảnh giác nhìn Nghiêm Phong và Thập Nhị Tổ Vu.

Cùng với sự xuất hiện của Nghiêm Phong, và việc Hỗn Độn Thanh Liên ra tay bảo vệ Hậu Thổ, tất cả mọi người có mặt đều biết, Hỗn Độn Thanh Liên đã là vật có chủ.

Chương 54

Uổng công họ đánh sống đánh chết, kết quả lại bị người ta đùa giỡn như khỉ, không biết đã đứng ở đâu xem kịch nửa ngày rồi.

Đặc biệt là Đế Tuấn.

Một mặt ngăn cản Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Hồng Vân, một mặt tấn công lớp phòng hộ của Hỗn Độn Thanh Liên, muốn nhận chủ.

Kết quả làm nửa ngày, Hỗn Độn Thanh Liên lại là của đại cừu địch Viêm Đế.

Viêm Đế này quá đáng ghét, tuyệt đối là cố ý, nấp trong bóng tối xem họ đánh sống đánh chết, bọn họ cũng giống như những con khỉ bị Viêm Đế đùa giỡn một trận tàn nhẫn.

Nếu Nghiêm Phong biết được suy nghĩ của Đế Tuấn và những người khác, chắc chắn sẽ kêu oan, hắn chỉ đang đột phá cảnh giới, sau đó xem giao diện thuộc tính của mình mà thôi, làm gì có chuyện đùa giỡn như khỉ.

Nhưng dù sao đi nữa, chuyện Nghiêm Phong đùa giỡn mọi người đã được tất cả mọi người nhận định. "Viêm Đế, ngươi khinh người quá đáng, coi tất cả mọi người ở đây như khỉ mà đùa giỡn, nếu không phải Hậu Thổ bị tấn công, e rằng bọn ta vẫn còn đang ngốc nghếch tấn công Hỗn Độn Thanh Liên đấy nhỉ." Đế Tuấn liếc nhìn Minh Hà và những người khác, đảo mắt một vòng, trực tiếp chụp mũ lên đầu Nghiêm Phong.

Hắn muốn khiến tất cả mọi người đều căm ghét Nghiêm Phong.

Thực ra Đế Tuấn căn bản không cần làm vậy, sức hấp dẫn của Hỗn Độn Thanh Liên quá lớn.

Đó là sự tồn tại vượt qua cả tiên thiên chí bảo.

Cho nên căn bản không cần Đế Tuấn bôi đen Nghiêm Phong, tất cả mọi người đều đã dùng ánh mắt tham lam nhìn về phía Nghiêm Phong và Hỗn Độn Thanh Liên bên cạnh hắn.

Nếu không phải vừa rồi Nghiêm Phong ra tay dứt khoát, một quyền miểu sát Nguyên Thủy, có lẽ họ đã không kiềm chế được mà vây công Nghiêm Phong rồi. "Hừ, một đám ô hợp, ta xuất hiện lúc nào cần phải quan tâm đến cảm nhận của các ngươi sao?

Đế Tuấn, mục đích của ngươi ta rõ, đừng tưởng ta ngu như ngươi.

Nói khó nghe một chút, ta không nhắm vào ai cả, xét về thực lực, ngoài mười hai Tổ Vu ra, tất cả các vị có mặt ở đây trong mắt ta đều là rác rưởi.

Các ngươi cùng lên thì làm gì được ta?" Nghiêm Phong bá khí vô cùng, đưa ngón trỏ ra, chỉ từng người một, rồi dùng ánh mắt khinh miệt nói cho tất cả mọi người biết, họ đều là rác rưởi. "Viêm Đế khốn kiếp, đừng tưởng có Hỗn Độn Thanh Liên mà kiêu ngạo như vậy." "Viêm Đế, Hồng Hoang không phải là nơi ngươi muốn nói gì thì nói, còn có Đạo Tổ lão nhân gia, ngươi kiêu ngạo như vậy, Đạo Tổ biết không?" "Viêm Đế chết tiệt, bọn ta là rác rưởi, khinh người quá đáng!" Hành động bá khí vô cùng của Nghiêm Phong như chọc phải tổ ong vò vẽ, lập tức khiến tất cả mọi người có mặt, trừ mười hai Tổ Vu, đều bùng nổ.

Ngay cả người hiền lành số một Hồng Hoang là Hồng Vân cũng không ngoại lệ.

Thật sự quá tức chết người, Hồng Vân bây giờ cũng muốn đánh hắn. "Viêm Đế, ngươi đã chọc giận mọi người, toàn bộ Hồng Hoang này sẽ không còn chỗ cho ngươi dung thân." Nguyên Thủy thấy mọi

người đều bắt đầu chỉ trích Nghiêm Phong, trong lòng chợt nảy ra ý đồ, sao không lợi dụng những người này, cùng nhau giữ Viêm Đế lại.

Hắn không tin, nhiều Chuẩn Thánh như vậy cộng thêm ba kiện tiên thiên chí bảo lại không địch nổi một Viêm Đế nho nhỏ. "Ha ha ha ha...

Ai nói Viêm Đế không có chỗ dung thân, Vu tộc ta chính là chỗ dựa của hắn." Chỉ là ý đồ của Nguyên Thủy rất hay, nhưng lại bỏ sót Vu tộc.

Dù sao Hậu Thổ, một trong mười hai Tổ Vu, là đạo lữ của Nghiêm Phong, mà Tổ Vu không giống như Tam Thanh, họ rất đoàn kết. "Đế Giang, ngươi chắc chắn Vu tộc muốn vì Viêm Đế mà đắc tội với toàn bộ Hồng Hoang sao?" Sắc mặt Nguyên Thủy trầm xuống, nhìn Đế Giang với vẻ không thiện chí. "Nực cười, một mình Nguyên Thủy nhà ngươi mà có thể đại diện cho toàn bộ Hồng Hoang sao?

Huống hồ, Vu tộc ta chiến thiên chiến địa, dù có là địch với cả Hồng Hoang thì đã sao?" Đế Giang bá khí lẫm liệt, không hề nể mặt Nguyên Thủy. "Haha, đại ca nói đúng, là địch với cả Hồng Hoang thì đã sao?

Một đám gà đất chó sành như lũ kiến hôi mà cũng dám huênh hoang, không biết ai cho các ngươi dũng khí." Nghiêm Phong thấy Đế Giang không chút do dự đứng về phía mình, liền cười ha hả, tâm trạng vô cùng tốt, cũng không uổng công hắn đã cân nhắc đường lui cho họ. "Muội phu nói đúng, chỉ là một đám kiến hôi mà thôi, lật tay là có thể diệt!" Nghe lời nói bá khí của Nghiêm Phong, Chúc Dung cũng cười phụ họa, không hề coi đám đại năng Hồng Hoang đối diện ra gì. "Muội phu!!!" Cách xưng hô của Chúc Dung đối với Nghiêm Phong lập tức khiến một đám người ngẩn ra, lúc đầu họ chỉ nghĩ Hậu Thổ và Nghiêm Phong có quan hệ tốt.

Không ngờ lại là quan hệ đạo lữ!

Chả trách, đã là người một nhà, Vu tộc tự nhiên sẽ đứng sau lưng Nghiêm Phong. "Nguyên Thủy, không phải ngươi luôn coi thường đám súc sinh lông lá kia sao, không phải nói đám vũ hóa noãn sinh kia không xứng đứng cùng ngươi sao?

Sao giờ lại liên hợp với chúng, mặt mũi Bàn Cổ chính tông của ngươi để đâu rồi?" Nghiêm Phong ở một bên thấy Tam Thanh và Đế Tuấn có dấu hiệu liên hợp, không nhịn được lên tiếng châm chọc.

Không phải hắn sợ họ liên thủ, bên này có mười hai Tổ Vu cộng thêm hắn, sao phải sợ đám người kia.

Chỉ là hắn không ưa tác phong ngoài mặt một đằng trong lòng một nẻo của Nguyên Thủy, nên cố ý nói ra để làm hắn khó chịu.

Quả nhiên, cùng với lời nói của Nghiêm Phong, sắc mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng lập tức biến đổi, rồi nhìn Nguyên Thủy với vẻ không thiện chí.

Vũ hóa noãn sinh?

Súc sinh lông lá?

Trong nháy mắt, liên minh vốn sắp hình thành, trong chớp mắt vì lời nói của Nghiêm Phong mà xuất hiện rạn nứt.

Chương 55

"Ta nói thì đã sao, hiện tại kẻ địch chung của chúng ta là Viêm Đế, nếu các ngươi cảm thấy không cần thiết liên hợp, có thể địch lại Viêm Đế, thì Tam Thanh bọn ta nói không hai lời, lập tức rời đi." Nguyên Thủy không phải Chuẩn Đề, hắn cần mặt mũi, nên không hề che đậy, trực tiếp thừa nhận.

Nếu là Chuẩn Đề, tuyệt đối sẽ ngoài mặt không thừa nhận, còn phẫn nộ nói Nghiêm Phong vu khống, trong lòng thì không biết sẽ phỉ báng Đế Tuấn thế nào.

Đế Tuấn suy nghĩ một lát, tuy lời của Nguyên Thủy khó nghe, thậm chí là sỉ nhục, nhưng so với thù hận đối với Nghiêm Phong, chút chuyện này có thể tạm thời gác lại.

Nghiêm Phong mới là kẻ địch số một. "Vu tộc giao cho Tam Thanh bọn ta đối phó, còn lại Viêm Đế giao cho các ngươi, có ý kiến gì không?" Nguyên Thủy thấy ánh mắt Đế Tuấn lóe lên rồi im lặng không nói, biết đối phương đã chấp nhận lời của mình.

Vì vậy hắn bắt đầu chuẩn bị động thủ. "Được!" Về điểm này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều không có vấn đề gì. "Lên!" Nguyên Thủy thấy Đế Tuấn đồng ý, lập tức động thủ với mười hai Tổ Vu.

Yêu tộc của Đế Tuấn, Minh Hà cũng không chịu yếu thế, các loại pháp bảo cũng che khuất bầu trời công kích về phía Nghiêm Phong.

Chỉ có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, sau khi trầm tư một lúc, đã không ra tay, lựa chọn đứng ngoài quan sát.

Mặc dù bị Nghiêm Phong chỉ vào mặt mắng là rác rưởi, nhưng họ không làm được chuyện lấy đông hiếp yếu.

Hơn nữa, thù hận giữa họ và Nghiêm Phong cũng không lớn đến vậy, nhiều nhất cũng chỉ là vừa rồi Nghiêm Phong chỉ vào mặt mọi người ở đây là rác rưởi.

Chút mâu thuẫn này, không đến mức phải sống mái với Nghiêm Phong. "Hừ, không phải các ngươi muốn cướp Hỗn Độn Thanh Liên sao?

Hôm nay để các ngươi xem, uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên lớn đến mức nào." Thấy những người khác đều đã động thủ, Nghiêm Phong tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết, hắn thôi động Hỗn Độn Thanh Liên, muốn cùng Đế Tuấn và những người khác đại hỗn chiến. "Ông..." Đúng lúc này, không gian xung quanh đột nhiên bị giam cầm, tất cả mọi người đều phát hiện mình không thể động đậy.

Không, chỉ có một người, đó là Nghiêm Phong, với sự hiểu biết của hắn về pháp tắc không gian, sự giam cầm không gian này chỉ giam cầm được hắn lúc đầu, sau đó đã bị hắn phá giải.

Chỉ là để phá giải sự giam cầm này, hắn cũng phải dùng toàn lực, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ cộng thêm động dụng Hỗn Độn Châu mới phá được. "Hồng Quân!" Nghiêm Phong khẽ nỉ non một câu không ai nghe thấy.

Có thể giam cầm được nhiều người như vậy ở đây, không cần nghĩ nữa, chắc chắn là Hồng Quân đã ra tay.

Nghiêm Phong biết, trận này không đánh được nữa.

Đồng thời hắn cũng biết, thời gian quyết chiến bây giờ còn quá sớm, Vu Yêu đều chưa triệt để thành lập, nếu những đại năng Hồng Hoang này ra tay, tuyệt đối có thể làm Hồng Hoang đảo lộn trời đất.

Hơn nữa, Hồng Quân càng biết, nếu trận chiến này diễn ra, Nghiêm Phong tuyệt đối sẽ không sao.

Ngược lại, phe Đế Tuấn và Nguyên Thủy có thể sẽ thương vong không ít.

Điều này Hồng Quân không thể dung thứ.

Trước khi Vu Yêu quyết chiến, Hồng Quân tuyệt đối không thể để Hồng Hoang loạn trước, cũng không thể để những nhân vật quan trọng tử vong.

Nếu không, cuộc chiến Vu Yêu sẽ tiến hành thế nào. "Các ngươi lui cả đi, đừng vì một kiện linh bảo mà khiến toàn bộ sinh linh Hồng Hoang lầm than." Cùng với giọng nói xuất hiện, lực giam cầm cũng được giải trừ, những đại năng Hồng Hoang cũng khôi phục tự do. "Cẩn tuân chỉ lệnh của lão sư." Các đại năng Hồng Hoang vô cùng kính sợ, quả không hổ là Đạo Tổ, người còn chưa xuất hiện đã có thể giam cầm họ.

Thực lực quả thật sâu không lường được, đây là thực lực của Thánh nhân sao?

Điều khiến Đế Tuấn, Nguyên Thủy và những người khác càng thêm kiêng kỵ là Nghiêm Phong.

Lực giam cầm mạnh mẽ như vậy mà Nghiêm Phong lại có thể phá giải được.

Điều này khiến những người cũng bị giam cầm nhưng không có sức phản kháng cảm nhận được sự chênh lệch to lớn giữa hai bên. "Thiện!" Sau khi một giọng nói nữa truyền đến từ không trung, liền không còn động tĩnh gì nữa. "Đây là sức mạnh của Thánh nhân sao?" Giây phút này, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy càng thêm kỳ vọng vào việc thành thánh.

Không giống Nguyên Thủy, hắn là người được trời định thành thánh.

Đế Tuấn không có Hồng Mông Tử Khí, nên chỉ có thể ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận. "Viêm Đế, sau này cứ chờ xem, đợi ta thành thánh, món nợ giữa chúng ta sẽ từ từ tính!" Trước khi rời đi, Nguyên Thủy không quên buông lời tàn nhẫn, đặc biệt nhấn mạnh việc thành thánh, vẻ mặt vô cùng đắc ý. "Hy vọng sau khi thành thánh thực lực của ngươi đừng quá kém, bắt nạt kẻ yếu, ta không có cảm giác thành tựu." Đùa sao, ngươi tưởng thành thánh là ta không có cách trị ngươi à?

Một kẻ dựa vào công đức và sự giúp đỡ của thiên đạo mới trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể so với ta sao?

Nghiêm Phong có niềm tin, chỉ cần đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Thanh Liên, hắn có thể đối địch với Thánh nhân, tức là có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Những kẻ dựa vào công đức thành thánh, nhiều nhất cũng chỉ có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 56

Muốn đột phá trung kỳ, mơ đi!

Ngay cả khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, với việc dùng công đức chứng đạo, thực lực cũng thuộc hàng đội sổ.

Cho nên Nghiêm Phong hoàn toàn không sợ. "Hừ, hy vọng đến lúc đó miệng của ngươi vẫn cứng như vậy." Nguyên Thủy bị đáp trả, sắc mặt tái xanh, phất tay áo một cái rồi quay người rời đi.

Những người khác thấy vậy cũng đều tan đi.

Đạo Tổ đã lên tiếng, tự nhiên trận chiến không thể tiếp tục. .....

Bất Chu Sơn, vùng đất của Vu tộc.

Sau khi mọi người rút lui, Nghiêm Phong dặn dò Khổng Tuyên và Đại Bằng nỗ lực tu hành, rồi theo Hậu Thổ đến đây. "Tru Tiên Kiếm Trận kia quả thật lợi hại, chỉ dựa vào một mình Thông Thiên mà có thể kéo chân năm người bọn ta, quả không hổ là đệ nhất sát trận Hồng Hoang." Sau khi trở về Bất Chu Sơn, Đế Giang nhắc đến Tru Tiên Kiếm Trận, không khỏi có chút kinh ngạc. "Đúng vậy, nếu chúng ta cũng có trận pháp thì tốt rồi." Là người bị Thông Thiên vây khốn, Chúc Dung vô cùng thấm thía.

Mặc dù bốn người họ có thể dùng sức mạnh phá trận, nhưng cần không ít thời gian. "Ai nói Vu tộc chúng ta không có trận pháp." Nghe Chúc Dung mong mỏi, Đế Giang bí ẩn cười. "Ồ?

Đại ca!

Vu tộc chúng ta cũng có trận pháp sao?" Chúc Dung vui mừng hỏi. "Đúng vậy, trong thần điện của Phụ Thần, có một loại trận pháp độc

quyền của Vu tộc chúng ta, là vật bảo mệnh Phụ Thần để lại cho chúng ta, khi uy lực mạnh nhất, không thua kém gì Tru Tiên Kiếm Trận kia." Đế Giang cười hắc hắc, tỏ vẻ khá tự đắc, khi giới thiệu về trận pháp này, Đế Giang lòng đầy hướng về, đó là trận pháp có thể triệu hoán Phụ Thần.

Mặc dù Phụ Thần triệu hoán ra không có ý thức, thậm chí sức mạnh cũng không bằng một phần nghìn của Phụ Thần thật, nhưng để đối phó với đám người Hồng Hoang, đã quá đủ rồi.

Nghiêm Phong nghe xong, trong lòng khẽ động, lập tức hiện lên một cái tên: Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đó là trận pháp do mười hai Tổ Vu phát động, mới có thể ngưng tụ ra chân thân của Bàn Cổ.

Là lá bài tẩy của Vu tộc, cũng là chỗ dựa lớn nhất để tranh phong với Yêu tộc. "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau tu luyện thôi, lần sau để tên Thông Thiên kia xem, rốt cuộc là trận pháp của Vu tộc lợi hại, hay Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại." Nghe nói là do Bàn Cổ Phụ Thần để lại, Chúc Dung lập tức kích động, đồng thời trong lòng nhận định, trận pháp do Phụ Thần để lại, tuyệt đối sẽ không yếu hơn Tru Tiên Kiếm Trận. "....." Đế Giang liếc nhìn Nghiêm Phong có chút do dự, dù sao muội phu đến làm khách, kết quả bọn họ lại bế quan tu luyện, như vậy không hay cho lắm. "Haha, đại ca lo xa rồi, cứ đi tu luyện đi, ta cũng đang rảnh rỗi không có việc gì làm, dạo quanh Bất Chu Sơn một chút." Nhận ra sự lo lắng của Đế Giang, Nghiêm Phong không để tâm mà cười nói.

Hắn cũng muốn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sớm xuất thế.

Lỡ sau này Yêu tộc tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mà Vu tộc vẫn chưa luyện thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vậy

lần đại chiến Vu Yêu đầu tiên chẳng phải sẽ rơi vào thế hạ phong sao. "Đa tạ muội phu lý giải, đợi ta xuất quan, sẽ cùng muội phu hảo hảo so tài một phen." Chúc Dung cười ha hả, sảng khoái vỗ vỗ vai Nghiêm Phong. "Được, đến lúc đó chúng ta chiến một trận thống khoái!" Nghiêm Phong vỗ vỗ ngực.

Sau đó hắn đi đến bên cạnh Hậu Thổ, nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói: "Ta ở bên ngoài đợi nàng." "Ừm, ta sẽ xuất quan sớm nhất có thể." Hậu Thổ dịu dàng cười, rồi không chút e dè, trước mặt mười một vị Tổ Vu khác, lao vào lòng Nghiêm Phong.

Chậc...

Cẩu lương rắc ra đủ cho mười một vị Tổ Vu ăn cả nghìn năm rồi. "Được rồi được rồi, hai người đừng có sến súa nữa, xem mà ta nổi cả da gà rồi này." Thấy hai người ngọt ngào như vậy, Chúc Dung chỉ chỉ vào cánh tay mình, ra vẻ bó tay. "Chúc Dung, muốn ăn đòn à." Hậu Thổ thấy vậy, liền lao về phía Chúc Dung đánh. "Ái chà, muội muội tha mạng." Chúc Dung thấy cô em gái hiền lương thục đức thường ngày đuổi đánh mình, liền bắt đầu bỏ chạy. "Ha ha ha ha..." Nghiêm Phong và các Tổ Vu khác thấy vậy, liền phá lên cười ha hả, có chút trêu chọc nhìn Chúc Dung bị Hậu Thổ đuổi chạy khắp trời đất.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Nghiêm Phong đứng ở nơi cao nhất, nhìn xuống toàn bộ đại địa Hồng Hoang. "Quả không hổ là cột chống trời, độ cao này, phàm nhân sợ cả đời cũng không trèo lên được." Đứng trên đỉnh núi, nhìn dũng sĩ của bộ lạc Vu tộc ở dưới mấy vạn dặm, nhỏ như con kiến, Nghiêm Phong cảm thán.

Sau đó Nghiêm Phong lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Phía trên Bất Chu Sơn, là một vùng mông lung, ngay cả Nghiêm Phong cũng không nhìn ra được nguyên do.

Nhưng Nghiêm Phong biết, ở đó có một động thiên phúc địa liên

quan đến toàn bộ Hồng Hoang, cũng chính là Thiên đình trong tương lai.

Có lẽ không lâu nữa, Đế Tuấn sẽ tìm thấy nơi đó, rồi sẽ thông báo thiên hạ, Yêu tộc được thành lập. "Cũng không biết trên Thiên đình tương lai có bảo bối gì không, hay là lên xem trước, lấy hết đồ tốt đi, tránh để tư trợ cho tên Đế Tuấn kia." Nhìn lên bầu trời hồi lâu, Nghiêm Phong đột nhiên trong lòng khẽ động, nảy ra một ý tưởng.

Chương 57

Hắn càng nghĩ càng thấy chuyện này khả thi, liền không do dự nữa, cả người hóa thành một đạo hỏa quang lao thẳng lên trời.

Cùng với việc Nghiêm Phong không ngừng bay lên, cuối cùng hắn đã chạm phải một tiên thiên cấm chế.

Lúc này trước mặt Nghiêm Phong là một đám mây trắng khổng lồ, không nhìn rõ, không nhìn thấu.

Nghiêm Phong biết, bên trong đám mây trắng kia chính là Thiên đình, chỉ là bây giờ vì có cấm chế bảo vệ, nên chưa lộ ra chân dung thật sự.

Nghiêm Phong không chần chừ nữa, lấy ra Hỗn Độn Châu, điên cuồng tấn công vào tiên thiên cấm chế. "Phá cho ta!!!!!" Cùng với tiếng gầm kinh thiên động địa của Nghiêm Phong, cấm chế bảo vệ Thiên đình cuối cùng đã bị phá vỡ.

Cấm chế mà ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng có thể phá vỡ, đối với Nghiêm Phong tự nhiên không có chút khó khăn nào.

Chỉ thấy cảnh sắc mây mù lượn lờ bên ngoài Thiên đình, vốn như hư ảo, dần dần tan đi.

Cùng với việc mây trắng đầy trời dần dần mỏng đi, một quần thể kiến trúc khổng lồ xuất hiện trước mặt Nghiêm Phong.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là mấy cây cột khổng lồ cao hàng trăm trượng sừng sững đứng đó, toàn thân cột được tạo thành từ bạch ngọc lưu ly, trên đó khắc hình rồng cuộn màu bạch kim, những hình điêu khắc sống động như thật như vật sống đang rục rịch.

Nghiêm Phong nhìn những hình điêu khắc, đều có thể cảm giác chúng có thể lao ra bất cứ lúc nào, hóa thành cửu thiên thần long gầm thét giữa trời đất. "Chắc là Nam Thiên Môn rồi, quả không hổ là cửa ngõ của Thiên đình, quả thật khí phái vô cùng, đáng tiếc sau này lại phải để cho đám súc sinh lông lá Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hưởng lợi." Nhìn Nam Thiên Môn phi phàm như vậy, Nghiêm Phong suýt nữa đã muốn cướp đi.

Đáng tiếc, hiện tại thực lực không cho phép, không đánh lại Hồng Quân, chỉ có thể ngứa mắt mà thôi.

Ở cuối mấy cây cột khổng lồ, từng tòa cung điện ẩn hiện tiến vào tầm mắt Nghiêm Phong, trên không trung quần thể cung điện kim quang vạn đạo cuồn cuộn hồng nghê, thụy khí ngàn dải phun tử vụ, xứng đáng là nơi ở của tiên gia.

Nhưng nơi này lại sắp bị một đám súc sinh lông lá chiếm lĩnh, trong lòng Nghiêm Phong âm ỉ đau xót.

Cũng không biết đám vũ hóa noãn sinh kia, có làm ô uế nơi tiên gia khí phái này không.

Không được, càng nghĩ càng đau lòng, không nghĩ nữa.

Sau đó Nghiêm Phong đi vào quần thể cung điện, vừa quan sát những cung điện này, vừa đi về phía trung tâm.

Cuối cùng hắn dừng lại trước một tòa cung điện.

Bốn chữ lớn "Lăng Tiêu Bảo Điện" trên đó từ từ phát sáng, chứng tỏ sự phi phàm của nơi này. "Đây là Lăng Tiêu Bảo Điện à, quả không hổ là nơi giống như nơi hoàng đế phàm gian thiết triều, quả thật đại khí phi phàm." Nhìn Lăng Tiêu Bảo Điện một lát, Nghiêm Phong tiếp tục đi vào trong.

Khi đi đến hoa viên của Thiên đình, hắn liền kinh ngạc, ở đó một

cây quả thụ lấp lánh như tinh tú đứng một mình giữa hoa viên.

Xung quanh tinh quang điểm điểm, dường như ánh sao đầy trời đều vây quanh toàn bộ cây quả thụ để triều bái. "...Tiên thiên linh căn trong truyền thuyết, Tinh Thần Thụ!" Nhìn dáng vẻ của cây này, Nghiêm Phong lập tức đoán ra đây là thứ gì.

Tinh Thần Thụ tuy không nằm trong danh sách thập đại tiên thiên linh căn, nhưng xét về hiệu quả cũng không kém gì thập đại linh căn.

Cứ nhìn uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là biết.

Nghiêm Phong đoán rằng, chủ tài liệu của những lá cờ trận trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhất định là những quả tinh thần này.

Thậm chí ở vị trí trận nhãn, trận nhãn mà Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn khống chế, có thể được tạo thành từ chính bản thể của Tinh Thần Thụ. "Chậc chậc chậc...

Đế Tuấn à Đế Tuấn, ta mà thu Tinh Thần Thụ đi, cũng không biết đến lúc ngươi từ Lạc Thư Hà Đồ lĩnh ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cần luyện chế cờ trận, không có Tinh Thần Thụ thì sẽ có biểu cảm gì." Quan sát Tinh Thần Thụ xong, Nghiêm Phong cười hắc hắc, rồi không khách khí thu nó đi.

Ngay cả những quả đã chín rụng xuống đất bao năm qua, Nghiêm Phong cũng không tha, toàn bộ thu đi hết, một cọng lông cũng không để lại cho Đế Tuấn.

Nghiêm Phong vô cùng mong đợi biểu cảm của Đế Tuấn sau này, khi phải cuống cuồng vì không có Tinh Thần Thụ.

Dù sao chắc chắn sẽ không được đẹp mắt cho lắm.

Đến đây, Nghiêm Phong đã dạo hết toàn bộ Thiên đình, ngoài cây Tinh Thần Thụ ra, cũng không có thứ gì đáng để thu thập.

Vì vậy hắn chuẩn bị rời đi. "Ngô là Hồng Quân, hôm nay ngô sẽ hợp thân với đạo, từ nay Hồng Quân là thiên đạo, đại thế không đổi, Hồng Quân không xuất, hợp!" Ngay khi Nghiêm Phong chuẩn bị rời khỏi Thiên đình, một luồng uy áp kinh khủng lập tức bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Rồi lại trong nháy mắt biến mất không thấy, chính là Hồng Quân cuối cùng đã hợp đạo. "Lão sư từ bi!" Trên đại địa Hồng Hoang, tất cả các đại năng đã nghe đạo trong Tử Tiêu Cung đều cất tiếng cảm tạ.

Chỉ là trong lời cảm tạ có bao nhiêu chân tâm thì không ai biết. "Cuối cùng cũng hợp đạo rồi, không phải Hồng Quân sau ba lần giảng đạo là hợp đạo ngay sao, sao lại trì hoãn đến tận bây giờ mới hợp đạo.

Nhưng cũng không sao, bây giờ Hồng Quân đã hợp đạo, trong Hồng Hoang không còn ai có thể uy hiếp ta nữa." Nhìn về phía Tử Tiêu Cung trong hỗn độn, Nghiêm Phong lẩm bẩm.

Tiếp theo, ánh mắt Nghiêm Phong lại hướng về phía Thái Âm Tinh.

Chương 58

Nói đi cũng phải nói lại, đã cướp đi Tinh Thần Thụ vốn thuộc về Đế Tuấn, bây giờ có nên cướp luôn vợ của hắn không.

Ừm, ý tưởng này không tồi, có thể thực hiện.

Hi Hòa, cũng là một trong số ít nữ đại năng trong Hồng Hoang, thực lực bản thân cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong Hồng Hoang, là một trong số ít những người có thể sánh vai với Hậu Thổ, Nữ Oa.

Gả cho Đế Tuấn, quả là phung phí của trời, cuối cùng còn phải chết cùng Đế Tuấn, hắn cảm thấy thật không đáng.

Ừm, ta đi giải cứu nữ thần bị Đế Tuấn làm hại, không có ý gì khác.

Nghiêm Phong tìm cho mình một lý do xong, liền bay về phía Thái Âm Tinh.

Nghiêm Phong không biết rằng, chân trước hắn vừa đi, chân sau, có hai bóng người đã đến chân núi Bất Chu. "Đại ca, theo sự triệu hoán trong lòng, cơ duyên của chúng ta hẳn là ở trên Bất Chu Sơn, nhưng cụ thể ở đâu, chúng ta cần phải tìm kiếm." Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng kích động, lần đầu tiên cảm giác có thứ gì đó ở trên đang triệu hoán, cả hắn và Đế Tuấn hai người. "Sự triệu hoán lúc ẩn lúc hiện này quá khó cảm ứng, ngoài việc biết nó ở Bất Chu Sơn ra, còn lại hoàn toàn dựa vào cơ duyên." Đế Tuấn khá bất đắc dĩ nói, Bất Chu Sơn lớn như vậy, cũng không biết phải tìm đến khi nào. "Đại ca, đừng vội, người khác muốn có cơ duyên còn không được, chúng ta đã có cơ duyên này, nên biết đủ rồi." Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, bắt đầu tìm kiếm trên Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn nghĩ cũng phải, cơ duyên này, người khác thật sự không có, nên cũng không nói gì nữa, cùng Đông Hoàng Thái Nhất chia làm hai đường, bắt đầu tìm kiếm.

Một năm trôi qua, mười năm trôi qua, trăm năm trôi qua.

Hai người từ chân núi Bất Chu tìm lên đến đỉnh núi, nhưng không thu hoạch được gì. "Đại ca, bên huynh có thu hoạch gì không." Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Đông Hoàng Thái Nhất u uất nói, trăm năm không thu hoạch được gì, hắn đều cảm thấy sự triệu hoán lúc có lúc không trong lòng là giả. "Bên ta cũng không có thu hoạch, thật kỳ lạ, rốt cuộc là ở đâu." Đế Tuấn nhíu chặt mày, có chút không hiểu. "Thật vậy, trong ngoài Bất Chu Sơn ta đều đã tìm rồi, căn bản không có thứ gì, chẳng lẽ là ở trên trời." Đông Hoàng Thái Nhất phẫn nộ nói. "Nhị đệ, ngươi vừa nói gì?" Đế Tuấn nghe Đông Hoàng Thái Nhất oán trách xong, trong lòng linh quang lóe lên, đột nhiên ngẩng đầu. "Ta nói trong ngoài Bất Chu Sơn đều đã tìm rồi, thứ đó chẳng lẽ ở trên... trời!" Nói đến đây, Đông Hoàng Thái Nhất cũng phản ứng lại, giống như Đế Tuấn, đột nhiên ngẩng đầu lên. "Ha ha ha ha..." Khi họ ngẩng đầu, sự triệu hoán lúc có lúc không trước đó liền trở nên rõ ràng.

Họ biết, cơ duyên ở trên bầu trời. "Đi!" Hai huynh đệ cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp lao lên trời.

Khi hai huynh đệ nhìn thấy Thiên đình tráng lệ, cuối cùng đã phá lên cười điên cuồng. "Ha ha ha...

Chúng ta quả thật là thiên mệnh sở quy, là nhân vật chính của Hồng Hoang, mấy hôm trước còn đang lo lắng về nơi ở, bây giờ ông trời đã ban cho chúng ta một nơi tốt như vậy." Giây phút này Đế Tuấn vô cùng kích động, tâm sự đã thành.

Chẳng lẽ ta chính là nhân vật chính thiên mệnh trong truyền thuyết?

Nếu không sao lại đột nhiên cảm nhận được sự triệu hoán, rồi lập tức tìm được nơi ở ưng ý. "Có nơi này, chúng ta cuối cùng không cần phải chen chúc ở Thái Dương Tinh nữa, tuy Thái Dương Tinh thích hợp cho đại ca và ta tu luyện, nhưng dù sao cũng không thích hợp cho tất cả Yêu tộc.

Nơi này chu thiên tinh thần dày đặc, tiên thiên linh khí bao quanh, thích hợp cho tất cả Yêu tộc tu luyện.

Bây giờ ta vô cùng tin tưởng lời đại ca nói, chúng ta là thiên mệnh sở quy, định sẵn trở thành nhân vật chính của trời đất.

Chỉ cần Yêu tộc chúng ta chính thức thành lập, thu nạp quần yêu thiên hạ, một Viêm Đế nho nhỏ, có Hỗn Độn Thanh Liên thì đã sao.

Thật sự tưởng chỉ dựa vào một Vu tộc nho nhỏ mà có thể chống lại ức vạn đại quân Yêu tộc của ta sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cũng kích động. "Đi, bây giờ về Thái Dương Tinh, sau đó triệu tập tất cả thế lực lên Thiên đình, cuối cùng chiêu cáo Hồng Hoang, ta muốn thành lập Yêu tộc." "Haha, rất tốt rất tốt, đến lúc đó hai huynh đệ chúng ta sẽ là hoàng của toàn bộ Yêu tộc Hồng Hoang." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghĩ đến cảnh tượng đó, toàn thân run rẩy, đó là sự kích động.

Hai huynh đệ không chậm trễ, lập tức vội vã rời khỏi Bất Chu Sơn, hướng về phía Thái Dương Tinh.

Lúc này, Yêu tộc quy phụ hai người họ, toàn bộ đều ở trên Thái Dương Tinh.

Trên Thái Âm Tinh.

Là chủ tinh do mắt phải của Bàn Cổ Chí Tôn hóa thành, tự nhiên là một nơi động thiên phúc địa.

Chỉ là lúc này, trên Thái Âm Tinh, một thiếu nữ hoạt bát đáng yêu,

đang cẩn thận đi ra ngoài Thái Âm Tinh.

Dáng vẻ bước ba bước lại quay đầu một lần, hiển nhiên sợ bị người khác phát hiện. "Thường Hi, lại định xuống Hồng Hoang đại lục chơi sao?" Ngay khi thiếu nữ sắp rời khỏi Thái Âm Tinh, một giọng nói dịu dàng từ phía trước truyền đến, dọa thiếu nữ trợn mắt há mồm.

Thiếu nữ, cũng chính là Thường Hi, vẫn luôn chỉ chú ý phía sau, không hề hay biết, tỷ tỷ đã sớm ở phía trước chờ đợi.

Chương 59

"Tỷ tỷ...

Ở trên Thái Âm Tinh này đã không biết bao nhiêu vạn năm rồi, ta đếm không xuể nữa, quá nhàm chán rồi, ta muốn xuống Hồng Hoang đại địa xem sao." Thường Hi đến bên cạnh tỷ tỷ, không ngừng làm nũng.

Là một thiếu nữ hoạt bát đáng yêu, từ lúc sinh ra linh trí hóa hình đến nay, vẫn luôn ở trên Thái Âm Tinh, cũng thật đáng thương.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo nàng có một người tỷ tỷ vừa yêu vừa kính là Hi Hòa. "Thường Hi, không phải tỷ không biết, trên Hồng Hoang đại lục cường giả san sát, nha đầu ngươi lại trời sinh hiếu động, lỡ không cẩn thận gây họa, đụng phải cao nhân, với tu vi Đại La Kim Tiên của ngươi, sợ khó mà thoát được.

Tỷ chỉ có một mình muội, nếu muội có mệnh hệ gì, tỷ làm sao mà sống nổi." Nhìn dáng vẻ làm nũng của thiếu nữ, Hi Hòa vô cùng bất đắc dĩ.

Nàng cũng biết ở trên Thái Âm Tinh rất nhàm chán, nhưng trên Hồng Hoang đại địa thường xuyên xảy ra chiến loạn, nàng căn bản không yên tâm để Thường Hi ra ngoài.

Lỡ một đi không trở lại, nàng nhất định sẽ đau lòng muốn chết. "Nhưng..." Thiếu nữ biết tỷ tỷ lo lắng, cũng không nỡ làm tỷ tỷ đau lòng, nhưng ở Thái Âm Tinh thật sự đã chán ngấy rồi.

Ngay khi hai tỷ muội không biết phải làm sao, một bóng người từ trên trời giáng xuống, đến trên Thái Âm Tinh. "Ai!" Cảm giác có người lạ đến, sắc mặt Hi Hòa biến đổi, cảnh giác nhìn bóng người không xa.

Thái Âm Tinh mấy chục vạn năm không có ai đến, lần này cũng không biết người đến là tốt hay xấu.

Cho nên không thể không cảnh giác. "Tại hạ Viêm Đế của đảo tiên Bồng Lai, không mời mà đến, xin tiên tử đừng trách!" Người đến chính là Nghiêm Phong, chỉ là lúc này Nghiêm Phong có chút không bình tĩnh, vẻ đẹp của Hi Hòa có thể sánh ngang với Hậu Thổ.

Áo hoa màu phấn ôm lấy thân, ngoài khoác sa y màu trắng, để lộ ra đường cong ưu mỹ của cổ và xương quai xanh rõ ràng.

Váy áo xếp tầng như ánh trăng tuyết chảy dài trên đất, dài đến ba thước, khiến bước đi càng thêm ung dung nhu mỹ, ba ngàn sợi tóc xanh dùng dây buộc tóc, đầu cắm một cây trâm ngọc, một lọn tóc xanh buông trước ngực, trang điểm nhẹ nhàng, chỉ làm tăng thêm vẻ đẹp.

Quả không hổ là Thái Âm nữ thần, dung nhan tuyệt thế, ngay cả Nghiêm Phong đã gặp Hậu Thổ và Nữ Oa cũng cảm thấy đẹp không sao tả xiết.

Xem ra, người vừa lên tiếng hẳn là Hi Hòa rồi.

Lại nhìn thiếu nữ hoạt bát bên cạnh Hi Hòa.

Hai má phớt hồng ẩn hiện tạo ra một vẻ ngây thơ đáng yêu như cánh hoa, cả người như con bướm bay theo gió, lại như băng tuyết trong suốt.

Quả thật là một cô gái như tinh linh, nhan sắc cũng không thua kém Hi Hòa bên cạnh, hẳn là Thường Hi. "Đảo tiên Bồng Lai?

Viêm Đế?" Thiếu nữ hoạt bát Thường Hi hiển nhiên chưa từng nghe qua những cái tên này, dù sao nàng vẫn luôn ở trên Thái Âm Tinh.

Nhưng không biết vì sao, đối với Nghiêm Phong nàng không hề có ác ý, ngược lại còn có một chút thiện cảm.

Không chỉ Thường Hi, ngay cả Hi Hòa cũng vậy.

Mặc dù vẫn cảnh giác, nhưng trong lòng không nhịn được sinh ra một luồng thiện cảm.

Thường Hi và Hi Hòa không biết rằng, vì họ trời sinh chí âm, mà Nghiêm Phong lại do tiên thiên đệ nhất đoàn thiên hỏa hóa thành.

Xét về căn nguyên, ngay cả hai vị đế vương trong lửa là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hiện tại cũng không bằng Nghiêm Phong.

Cái gọi là âm dương tương bổ, chí âm và chí dương tự nhiên có sức hút chí mạng. "Không biết Viêm Đế đến Thái Âm Tinh của ta có việc gì." Bất kể trong lòng có bao nhiêu thiện cảm, Hi Hòa vẫn giữ thái độ cảnh giác, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm cho muội muội.

Lỡ đối phương là người xấu thì sao? "Haha, là thế này, ta cá nhân khá thích đi đây đi đó, Hồng Hoang đại địa ta không dám nói đã đi hết, nhưng cũng được bảy tám phần rồi.

Cho nên muốn xem xem, Thái Âm Tinh do một trong hai mắt của Bàn Cổ Chí Tôn hóa thành có gì đặc biệt, nên đã đến đây." Nghiêm Phong đương nhiên không thể nói thật, chẳng lẽ nói ta đến để đào góc tường à. "Oa, thật sao, vậy huynh chắc chắn biết nhiều nơi thú vị lắm nhỉ, có thể kể cho muội nghe được không." Thường Hi hoạt bát hiếu động, vẫn luôn đang chuẩn bị trốn khỏi Thái Âm Tinh, nghe lời Nghiêm Phong nói xong, mắt liền sáng rực.

Không ra khỏi Thái Âm Tinh được, nhưng nghe người khác kể cũng có thể đỡ thèm. "Thường Hi, không được vô lễ." Hi Hòa nghe lời Thường Hi nói, sắc mặt biến đổi, vội vàng ngăn lại.

Đột nhiên hỏi ra vấn đề như vậy, lỡ đối phương là kẻ lòng dạ hẹp hòi, không chừng sẽ nghi ngờ nàng đang dò la tin tức. "Tiên tử nếu muốn nghe, bần đạo tự nhiên sẽ biết gì nói nấy." Điều khiển Hi Hòa

thở phào nhẹ nhõm là, Viêm Đế này không hề nổi giận, ngược lại còn rất hào phóng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Thường Hi.

Như vậy, Hi Hòa cảm thấy thiện cảm của mình đối với Viêm Đế này lại tăng thêm một chút. "Chuyện gì thế này?

Vì sao lần đầu gặp mặt, ta lại có thiện cảm với Viêm Đế như vậy?" Hi Hòa trong lòng không nhịn được tự hỏi.

Chỉ là suy nghĩ rồi thôi, cuối cùng nàng cũng đè nén nó xuống, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này.

Chương 60

“Oa, Bất Chu Sơn thật sự lớn và cao như vậy sao?

Thật muốn xem thử quá.” “Woa, đảo tiên Bồng Lai thật sự đẹp như vậy, không lừa người chứ?” “Hì... hì, Huyết Hải thì thôi, ta không muốn xem đâu, đáng sợ lắm.” “Thì ra là vậy, trên Thái Dương Tinh cũng có hai sinh linh được sinh ra.” “Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng thật đáng ghét.” Trên Thái Âm Tinh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng líu lo của Thường Hi.

Nghiêm Phong không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn thấy vô cùng thoải mái.

Biểu cảm của Thường Hi khiến Nghiêm Phong nhớ lại vẻ ngây thơ lãng mạn chỉ có ở những thiếu nữ hoạt bát đáng yêu trên Trái Đất ở kiếp trước.

Đương nhiên hắn cũng không che giấu quá nhiều, đem căn nguyên của mình, chuyện trấn áp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, rồi cả chuyện của Tam Thanh đều kể cho tiểu nha đầu nghe.

Dù sao thực lực mạnh mẽ cũng dễ dàng thu hút sự sùng bái của các cô gái trẻ.

“Thì ra là thế, căn nguyên của chàng sẽ khiến ta có cảm tình, đây là âm dương tương hấp sao?” Sau khi biết được căn nguyên của Nghiêm Phong, Hi Hòa bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc trước thực lực của hắn.

“Phong ca ca, vậy chẳng phải bây giờ, ngoài Đạo Tổ Hồng Quân ra, huynh đã là đệ nhất nhân trong cả Hồng Hoang rồi sao?” Nghe xong câu chuyện Nghiêm Phong kể, hai mắt Thường Hi sáng lấp lánh, rồi đảo mắt một vòng, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý định.

Một ý định có thể rời khỏi Thái Âm Tinh.

"Ừm, nếu chỉ tính trong đám Chuẩn Thánh, thực lực của ta quả thực có thể xem là đệ nhất Hồng Hoang.

Ta có Hỗn Độn Thanh Liên hộ thân, cho dù bị nhiều người vây công, ta cũng không hề sợ hãi." Nghiêm Phong cười gật đầu, hắn vô cùng tự tin vào thực lực của mình.

"Hì hì, cũng như nhau cả thôi, dù sao hiện tại Thánh Nhân cũng chỉ có một mình Đạo Tổ Hồng Quân, mà ngài ấy lại lấy thân hợp đạo rồi, tự nhiên huynh là đệ nhất nhân." Tiểu nha đầu Thường Hi ra vẻ không có gì khác biệt, gán luôn danh hiệu đệ nhất Hồng Hoang lên đầu Nghiêm Phong, ý định trong lòng đã không nhịn được mà muốn nói ra.

"Thường Hi, ngươi tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì sao?" Thế nhưng, đạo cao một thước ma cao một trượng, ý nghĩ của tiểu nha đầu Thường Hi sao có thể qua mắt được người chị Hi Hòa.

Nha đầu ngốc này chắc chắn định dùng Nghiêm Phong làm cái cớ để chạy ra khỏi Thái Âm Tinh đi chơi.

Có một cao thủ đệ nhất Hồng Hoang ở đây, còn sợ nguy hiểm sao?

Phải nói, không hổ là người chị đã sớm tối bên cạnh Thường Hi mấy chục vạn năm, tiểu nha đầu vừa vểnh đuôi lên là Hi Hòa đã biết nó nghĩ gì.

"Hì hì hì...

Tỷ tỷ, có được không ạ?

Có Phong ca ca ở đây, an toàn của muội chắc chắn không có vấn đề gì." Thấy tâm tư của mình bị Hi Hòa vạch trần, Thường Hi lập tức chạy đến bên cạnh Hi Hòa, lay lay cánh tay nàng, không ngừng làm nũng.

"..." Thật ra, trong lòng Hi Hòa có chút e ngại, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp Nghiêm Phong.

Nếu những gì Nghiêm Phong nói là thật, vậy thì đi ra ngoài cùng hắn tự nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng chỉ sợ những lời hắn nói là giả.

Dù qua giọng điệu của Nghiêm Phong, Hi Hòa đã tin chắc chín mươi phần trăm lời hắn nói là thật.

Nhưng vẫn còn mười phần trăm không chắc chắn.

Dù chỉ có một phần trăm nguy hiểm, nàng cũng không muốn mạo hiểm, dù sao nàng chỉ có một muội muội này.

"Thường Hi muội muội muốn ra ngoài chơi sao?" Nghiêm Phong nghe Thường Hi nói xong liền biết ngay ý định của nàng, ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy ạ, nhưng tỷ tỷ cứ nói bên ngoài rất nguy hiểm, không cho muội ra ngoài.

Bây giờ có Phong ca ca bảo vệ, muội nhất định sẽ không gặp nguy hiểm nữa, đúng không?" Thường Hi gật gật cái đầu nhỏ đáng yêu, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Hi Hòa.

"Nếu chỉ là ra ngoài đi dạo, an toàn của muội tự nhiên không có vấn đề.

Nhưng qua những gì ta vừa kể, muội cũng biết ta có không ít kẻ địch, chỉ sợ đến lúc đó lại bị người ta vây công, dọa Thường Hi muội muội sợ hãi." Nghiêm Phong không khoác lác mà nói ra tình hình thực tế.

"Vậy Phong ca ca, nếu có người vây công, huynh có thể bảo vệ an toàn cho Thường Hi không?" Nhưng điều khiến Nghiêm Phong không

ngờ là, Thường Hi lại không quan tâm đến việc bị vây công, mà lại hỏi hắn có thể bảo vệ nàng hay không.

"Ha ha, không phải ta khoác lác, trong khắp Hồng Hoang này, người ta muốn bảo vệ, trừ phi Thánh Nhân đích thân tới, nếu không không ai có thể phá vỡ được phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên của ta." Về điểm này Nghiêm Phong vô cùng tự tin, ngay cả Thiên Phạt cũng không thể hủy diệt được Hỗn Độn Thanh Liên, huống chi là đám Chuẩn Thánh?

Chẳng đáng nhắc tới.

"Hì hì, vậy là được rồi.

Đến lúc đó không chừng muội còn có thể chiêm ngưỡng anh tư độc chiến quần hùng của Phong ca ca nữa đó." Thường Hi tinh nghịch chớp mắt, ra vẻ ta đây đã quyết đi theo huynh.

Điều này khiến Hi Hòa vô cùng bất lực, muội muội đã quyết tâm muốn ra ngoài, không thể cứ mãi ngăn cản được.

Còn về vấn đề an toàn, bây giờ có sự bảo vệ của cao thủ đệ nhất Hồng Hoang là Nghiêm Phong, lý do đó tự nhiên cũng không còn đứng vững nữa.

"Muốn ra ngoài cũng được, nhưng ta phải đi cùng, để tránh gây thêm phiền phức cho Viêm Đế đạo hữu trên đường." Hi Hòa trầm tư một lúc rồi cuối cùng cũng bất đắc dĩ đồng ý yêu cầu của Thường Hi.

Chỉ là, nàng cũng phải đi theo, sợ tiểu nha đầu ra ngoài chơi đến phát điên, không ai quản được.

Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Hi Hòa cũng không hoàn toàn yên tâm để Thường Hi đi cùng Nghiêm Phong.

"Ôi dào!

Chương 61

Tuyệt vời quá, tỷ tỷ là tốt nhất!" Nghe tin có thể ra ngoài, Thường Hi nhảy cẫng lên cả vạn trượng, tâm trạng không thể nào tốt hơn, cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi đã ở mấy chục vạn năm này.

Ngay khi Hi Hòa đưa ra quyết định, Nghiêm Phong trong lòng khẽ mỉm cười, kế hoạch đào góc tường đã thành công.

Một khi Thường Hi và Hi Hòa rời khỏi Thái Âm Tinh, lúc đó Đế Tuấn đến Thái Âm Tinh tự nhiên sẽ không tìm được người.

Người đã đi cùng Nghiêm Phong rồi, trên đường đi, thu phục nữ thần có dung nhan tuyệt thế như Hi Hòa, Nghiêm Phong tự tin mình có thể làm được.

Không chừng lúc đó còn có cảnh hai chị em cùng hầu một chồng, nghĩ đến thôi cũng thấy sướng rơn!

"Oa, Bất Chu Sơn kìa, thật hùng vĩ quá!

Phong ca ca, quả nhiên huynh không lừa muội!" Sau khi rời khỏi Thái Âm Tinh, nhiệm vụ chính của Nghiêm Phong là đưa Thường Hi hoạt bát đáng yêu đi du ngoạn Hồng Hoang.

Tiện thể trong quá trình du ngoạn thu phục luôn Hi Hòa, đương nhiên nếu có thể thuận tay thu phục cả Thường Hi nữa thì không còn gì tốt hơn.

"Ha ha, Thường Hi muội muội của ta đáng yêu như vậy, ca ca sao có thể lừa muội được chứ." Nghiêm Phong cười ha hả, trêu chọc Thường Hi.

"Tỷ tỷ, Phong ca ca, chúng ta lên Bất Chu Sơn xem đi." Thường Hi nói xong, không đợi Nghiêm Phong và Hi Hòa trả lời đã cưỡi mây bay

về phía Bất Chu Sơn.

"Tiểu nha đầu này, bây giờ như ngựa hoang thoát cương vậy, hiếu động quá." Hi Hòa bất lực nhìn bóng lưng của Thường Hi.

"Ha ha, tính cách ngây thơ như vậy cũng thật hiếm có.

Trong Hồng Hoang đầy rẫy chém giết, vì muốn tiến thêm một bước mà huynh đệ trở mặt, sư đồ thành thù không phải là ít." Nghiêm Phong vô cùng thích tính cách của Thường Hi, không gò bó, tự do tự tại.

"Cũng đúng, Hồng Hoang hỗn loạn như vậy, với tính cách của Thường Hi căn bản không thích hợp.

Ta thà rằng cứ yên tĩnh ở lại Thái Âm Tinh, để khỏi ra ngoài rồi bị người ta bán đi mà không hay biết." Hi Hòa nói ra nỗi lo của mình, đó cũng là sự thật, trong thế giới Hồng Hoang người ăn thịt người này, nếu không nỗ lực, làm sao tranh được một tia sinh cơ.

Dưới Vô Lượng Lượng Kiếp, ngoài Thánh Nhân ra, còn có ai dám đảm bảo sẽ không thân tử đạo tiêu, quay về Hỗn Độn.

"Thế này đi, nếu đã gọi ta một tiếng Phong ca ca, vậy ta sẽ coi muội ấy như em gái mà bảo vệ.

Kẻ nào dám động đến Thường Hi, nếu là một người, ta sẽ thiêu xương thành tro, nếu là một tộc, ta sẽ san bằng hang ổ của đối phương, bắt cả tộc tạ tội." Giờ phút này Nghiêm Phong bá khí vô cùng, dáng vẻ che chở đó khiến đôi mắt đẹp của Hi Hòa lấp lánh ánh sáng, độ hảo cảm đối với Nghiêm Phong trong lòng nàng tăng vọt.

"Đa tạ, Nghiêm Phong!

Có huynh bảo vệ Thường Hi, ta cũng yên tâm rồi." Hi Hòa ngẩn ngơ nhìn Nghiêm Phong, rồi nở một nụ cười.

Nụ cười này như trăm hoa đua nở, cả Bất Chu Sơn dường như cũng trở nên khác lạ.

Nghiêm Phong cũng mỉm cười, không vì điều gì khác, chỉ vì thái độ của Hi Hòa đã thay đổi.

Trước đó còn gọi là đạo hữu, bây giờ đã trực tiếp gọi tên, quan hệ đã tiến thêm một bước.

"Ầm ầm ầm..." Ngay khi hai người đang nhìn nhau cười, đột nhiên, trên Bất Chu Sơn truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó bảo quang kinh thiên bao trùm cả ngọn núi.

"...Có linh bảo xuất thế?

Không thể nào, ta đã đến Bất Chu Sơn bao nhiêu lần, ngoài việc gặp được dây hồ lô kia ra, những bảo vật khác đều không thấy.

Thường Hi vừa đến, liền có bảo vật xuất thế, lẽ nào nàng là nữ thần may mắn của ta?" Nghiêm Phong ngây người nhìn từng đợt bảo quang, xem ra đẳng cấp của bảo vật chắc chắn không thấp, ít nhất cũng là Trung phẩm Tiên thiên linh bảo trở lên.

"Nữ thần may mắn sao?

Ta rất vinh hạnh!" Nghe Nghiêm Phong gọi mình là nữ thần may mắn, Hi Hòa hiếm khi không phản bác.

"Đi, chúng ta qua xem thử, tiểu nha đầu kia cũng chạy về hướng bảo quang xuất hiện rồi." Nghiêm Phong ra hiệu, sau đó cùng Hi Hòa đuổi theo bóng dáng của Thường Hi.

Bảo quang như vậy, nhất định sẽ thu hút không ít người, Nghiêm Phong tự nhiên phải để mắt đến nha đầu kia, để tránh lúc đó bị người ta bắt nạt.

Khi Nghiêm Phong đến nơi, hắn phát hiện ngoài Thường Hi ra,

còn có hai người khác là Nữ Oa và Phục Hy.

Điều này Nghiêm Phong không hề ngạc nhiên, họ sống trên Bất Chu Sơn, bảo quang lớn như vậy mà Nữ Oa và Phục Hy không phát hiện mới là chuyện lạ.

Lúc này bảo quang vẫn tiếp tục lấp lánh, bảo vật vẫn chưa hoàn toàn xuất thổ.

"Chào Viêm Đế đạo hữu, không biết hai vị này là?" Thấy Nghiêm Phong xuất hiện, Nữ Oa lớn tiếng chào hỏi, rồi nhìn về phía Hi Hòa và Thường Hi mà hỏi.

Cũng không thể không hỏi, trong Hồng Hoang bỗng dưng xuất hiện hai nữ tiên thực lực mạnh như vậy, một người Đại La Kim Tiên đỉnh phong, một người Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chỉ tiếc là Nữ Oa không biết, một thiếu nữ Đại La Kim Tiên đỉnh phong nào đó, thường xuyên bị người Chuẩn Thánh sơ kỳ chê thực lực thấp, không cho phép ra khỏi Thái Âm Tinh.

Nếu không nhất định sẽ tức hộc máu, thần mẹ nó thực lực thấp.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong đó, trong cả Hồng Hoang có thể xếp vào top 50, thậm chí top 30 mà còn bị gọi là thấp.

"Chào Nữ Oa đạo hữu, hai vị này là Thường Hi và Hi Hòa, nữ thần sinh ra trên Thái Âm Tinh do con mắt của Bàn Cổ Chí Tôn hóa thành." Tuy Nữ Oa thuộc Yêu tộc, nhưng Nghiêm Phong cũng không tỏ vẻ khó chịu, dù sao, sau này nàng còn phải sáng tạo ra Nhân tộc.

Kiếp trước Nghiêm Phong là người, nên đối với Nữ Oa, hắn không có ác cảm gì lớn.

Còn về việc Nữ Oa không quản Yêu tộc tàn sát Nhân tộc?

Chương 62

Điểm này Nghiêm Phong cũng cảm thấy Nữ Oa đáng thương, rõ ràng là bậc Thánh Nhân, nhưng đối mặt với đại thế của Thiên Đạo, cũng không có cách nào.

Nhưng ai bảo Nữ Oa thành Thánh nhờ công đức chứ, không giống như Tam Thanh có công đức khai thiên.

Cho nên sau khi thành Thánh, nàng trở thành người yếu nhất.

Thực lực cũng chỉ ngang ngửa Chuẩn Đề.

Nhưng bây giờ có Nghiêm Phong, Nhân tộc nhất định sẽ không bị Yêu tộc bắt nạt.

Muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm ư?

Xin lỗi, chỉ cần Yêu tộc dám làm, hắn không ngại thay đổi đại thế Thiên Đạo, để cả Yêu tộc biến mất hoàn toàn trước.

Còn về Hồng Quân?

Nghiêm Phong không hề sợ hãi, khi trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn tin rằng mình có thể hoàn toàn nắm giữ Hỗn Độn Châu.

Đến lúc đó, Thiên Đạo muốn ngăn cản, hắn không ngại cho nổ Hỗn Độn Châu, mở lại Hồng Hoang thiên địa.

Hỗn Độn Chí Bảo phát nổ, tuyệt đối có thể khiến Thiên Đạo tàn phế.

Đó cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

"Vút vút vút..." Theo thời gian trôi đi, động tĩnh của linh bảo xuất thế đã thu hút không ít người.

Có Minh Hà, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, cùng với Trấn Nguyên Tử và

Hồng Vân.

Đế Tuấn và Tam Thanh thì không có ở đây.

Một bên chắc đang bận di dời Yêu tộc, một bên chắc đang liếm láp vết thương.

"Chư vị đạo hữu, vật này có duyên với Tây phương của ta, xin hãy nhường một bước." Chuẩn Đề vừa đến đã thốt ra câu cửa miệng của mình, câu nói này cũng trở thành dấu hiệu nhận biết thân phận của hắn ở Hồng Hoang.

Thế nhưng, hắn vừa dứt lời, đã có người kinh hô lên.

"Oa, đây có phải là tên lừa ngốc không biết xấu hổ đệ nhất Hồng Hoang Chuẩn Đề không?

Muội nhớ Phong ca ca nói, bất kể gặp được thứ gì tốt, hắn đều sẽ nói là có duyên với Tây phương." Thường Hi chớp chớp đôi mắt to, tò mò nhìn Chuẩn Đề, muốn biết tên lừa ngốc này rốt cuộc vì sao lại không biết xấu hổ đến vậy.

Nhìn ngang nhìn dọc, cũng không thấy mặt của tên lừa ngốc này dày đến mức nào.

Phong ca ca còn nói, mặt của gã này dày đến mức ngay cả Tiên thiên linh bảo cũng không đâm thủng được.

Hiển nhiên, sự lý giải của Thường Hi có chút khác người, nàng căn bản không hiểu được ý mỉa mai trong lời nói của Nghiêm Phong.

Nàng thật sự tin rằng mặt của Chuẩn Đề dày đến mức bị Tiên thiên linh bảo tấn công cũng không thủng.

"Tiểu nha đầu, ngươi nói ai?

Không biết họa từ miệng mà ra sao?" Vẻ mặt vốn đang cười tủm tỉm của Chuẩn Đề, sau lời nói của Thường Hi lập tức trở nên âm

trầm.

Trong Hồng Hoang này, dám công khai gọi hắn là kẻ không biết xấu hổ đệ nhất Hồng Hoang và lừa ngốc, cũng chỉ có Nghiêm Phong.

Quả nhiên, khi hắn nhìn theo ánh mắt, liền thấy Nghiêm Phong đang đứng bên cạnh thiếu nữ vừa nói lời ngông cuồng.

Điều này khiến mặt Chuẩn Đề giật giật, hắn có một dự cảm không lành, thiếu nữ này chắc không có quan hệ gì với Viêm Đế... chứ?

Dù sao bao nhiêu năm nay, Viêm Đế đã quen đi một mình, bên cạnh cũng chỉ có vài người, nhiều nhất là thường xuyên ở cùng Hậu Thổ.

"Họa từ miệng mà ra?

Muội chỉ nói sự thật, chỉ hỏi một câu thôi mà, có thể mang đến tai họa cho muội sao?

Vả lại có tai họa gì, có Phong ca ca của muội ở đây, muội hoàn toàn không sợ." "Lêu lêu..." Thường Hi nép vào bên cạnh Nghiêm Phong, tay trái ôm lấy cánh tay hắn, tay phải đưa ngón trỏ lên mắt phải, kéo mí mắt dưới xuống, thuận tiện lè lưỡi với Chuẩn Đề, trông vô cùng đáng yêu.

Chỉ là sự đáng yêu này trong mắt Chuẩn Đề, lại là sự khiêu khích trần trụi.

Một Chuẩn Thánh đại năng đường đường, giáo chủ Phật giáo Tây phương, sao có thể dung túng một tiểu nha đầu phóng túng như vậy.

"Viêm Đế, quản cho tốt người của ngươi, nếu không..." Đối với Nghiêm Phong, Chuẩn Đề rất kiêng dè, ít nhất là không có cách nào đối phó với Hỗn Độn Thanh Liên kia.

“Nếu không thì sao?

Người của ta, cũng chỉ nói sự thật, chẳng lẽ Chuẩn Đề ngươi không phải là kẻ không biết xấu hổ nhất Hồng Hoang sao?

Nếu không phục, không ngại đấu với ta một trận, chỉ là, vấn đề là ngươi có dám không?” Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười lạnh, giọng điệu đầy vẻ khinh thường, ngươi mà dám nhận chiêu, ta đánh chết ngươi.

“...” “A Di Đà Phật, sư đệ, linh bảo sắp xuất thế rồi.” Chuẩn Đề tức điên lên, nhưng bất lực vì thực lực không cho phép, căn bản không thể cứng rắn được, chỉ có thể nén giận, rồi quay đầu đi, mắt không thấy tim không phiền.

Đương nhiên lời của Tiếp Dẫn cũng có tác dụng, so với đấu võ mồm, linh bảo mới là quan trọng nhất.

Chương 63

Kể từ khi Hồng Quân truyền xuống pháp môn Trảm Tam Thi, Tiên thiên linh bảo rõ ràng khiến người ta cảm thấy không đủ dùng.

Muốn trảm tam thi, ít nhất cần ba kiện Tiên thiên linh bảo.

Hơn nữa, phẩm chất của linh bảo quyết định uy lực sau khi trảm tam thi, khiến cả Hồng Hoang đều điên cuồng vì những linh bảo phẩm chất cao.

"Lêu lêu, Chuẩn Đề đại lừa ngốc là một con rùa rụt cổ.

Phong ca ca là tuyệt nhất." Thấy Chuẩn Đề lùi bước, Thường Hi lập tức lớn gan, đứng sau lưng Nghiêm Phong, cười hì hì trêu chọc Chuẩn Đề.

"Được rồi Thường Hi, hơi quá rồi đó." Thấy Thường Hi không biết trời cao đất dày như vậy, Hi Hòa lập tức trách một câu.

Nàng biết, Chuẩn Đề sợ Nghiêm Phong, chứ không phải Thường Hi.

Bây giờ có Nghiêm Phong che chở có lẽ không sao, nhưng chuyện sau này ai mà biết được?

Cho nên, nếu không cần thiết, đừng nên gây thù chuốc oán quá nhiều.

"Vâng, muội biết rồi." Thường Hi thấy tỷ tỷ Hi Hòa lên tiếng, liền bĩu môi, không tình nguyện đáp một tiếng.

Điều này khiến Hi Hòa vừa giận vừa buồn cười, thật là một đứa trẻ không lớn nổi, mấy chục vạn năm rồi mà vẫn nghịch ngợm như vậy.

Nghiêm Phong ở một bên chỉ cười cười, không nói gì, dù sao thời gian tiếp xúc còn ngắn, không tiện tham gia quá nhiều.

"Ầm..." Đợi một lúc sau, bảo quang cuối cùng cũng không còn tỏa ra nữa, rồi sau một tiếng nổ lớn, bảo vật đã ấp ủ từ lâu cuối cùng cũng phá đất mà ra, lấp lánh trên không trung.

"...Quạt Ba Tiêu?" Nhìn chiếc quạt nhỏ đang xoay tít trên không trung, Nghiêm Phong ngay lập tức đoán ra lai lịch của nó.

Chỉ là, Quạt Ba Tiêu lại có nhiều như vậy, tổng cộng có bốn chiếc, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của Nghiêm Phong.

Hắn nhớ trong Tây Du Ký, Thiết Phiến công chúa có hai chiếc, một chiếc quạt gió, một chiếc quạt lửa, Thái Thượng Lão Quân, cũng là một trong ba thi của Thái Thanh Lão Tử cũng có một chiếc dùng để quạt lò luyện đan.

Không biết chiếc còn lại vì sao lại không rõ tung tích.

Nhưng thôi kệ, bây giờ có bốn chiếc Quạt Ba Tiêu, Nghiêm Phong chuẩn bị ít nhất cũng phải cướp được ba chiếc.

Như vậy, Thường Hi, Hi Hòa mỗi người một chiếc là được.

Chiếc còn lại để cho đám người kia tranh giành đi.

Mình ăn thịt, cũng phải để người khác húp chút canh.

"A Di Đà Phật, bốn kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo này có duyên với Tây phương của ta, ta không khách khí nữa." Chuẩn Đề hai mắt sáng rực nhìn lên trời, vừa xuất hiện đã là bốn kiện pháp bảo, lại còn là Thượng phẩm, lập tức cũng không quản có cướp được hay không, trực tiếp lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét một cái lên trời, muốn lấy cả bốn chiếc Quạt Ba Tiêu.

"Chuẩn Đề tên lừa ngốc kia đừng có càn rỡ, đây là vật của Đông

phương chúng ta, có cái duyên con khỉ gì với Tây phương nhà ngươi." Cùng lúc Chuẩn Đề ra tay, Minh Hà hóa thành hàng vạn giọt máu hung hăng lao lên, song kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ cũng không hề nhàn rỗi, lao về phía Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

"Muội muội, ta cũng lên đây!" Phục Hy thấy người khác đều tranh đoạt, nói với Nữ Oa một câu rồi cũng xông lên.

"Được!" Nữ Oa không nói hai lời liền theo Phục Hy xông lên.

Mặc dù nàng có hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng linh bảo thì không ai chê nhiều.

Dù sao Phục Hy cũng chỉ có một kiện Phục Hy Cầm.

Không vì mình, cũng phải vì huynh trưởng mà tính toán.

"Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo sương có lễ, chúng ta đấu một trận đi." "Cực cực." Cùng lúc Phục Hy và Nữ Oa ra tay, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng ra tay.

Chỉ là tất cả những người có mặt đều bỏ qua Nghiêm Phong.

Ai cũng biết, chiến tích hiển hách của Nghiêm Phong.

Trước khi có Hỗn Độn Thanh Liên, hắn đã có thể một mình địch ba, thậm chí một mình địch bốn.

Bây giờ có Hỗn Độn Thanh Liên, Nghiêm Phong càng mạnh hơn.

Những người có mặt ở đây liên thủ, e rằng cũng không phá được phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên.

Cho nên họ rất tự giác tìm đối thủ của riêng mình.

Còn về bốn kiện Tiên thiên linh bảo kia, cũng chỉ có thể hy vọng Viêm Đế kia đừng lấy hết đi.

Nếu không thật sự không có cách nào cướp được từ tay hắn.

“Thường Hi, lên lấy ba chiếc Quạt Ba Tiêu xuống đi, thuận tiện mang giúp ta một câu nói.” Nghiêm Phong thấy đám người này tự giác như vậy, cũng không chuẩn bị ăn mảnh.

Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, hắn có không ít, nhiều một kiện hay ít một kiện cũng không sao.

Hắn liền để Thường Hi đi lấy, dù sao tiểu nha đầu cũng đang vẻ mặt hưng phấn, Nghiêm Phong cũng vui lòng thành toàn, cảm giác lần đầu tiên đoạt bảo, chỉ là trước đó, Nghiêm Phong đã nói thầm một câu vào tai Thường Hi.

“Hì hì, thu.” Thường Hi cười hì hì, rồi cưỡi mây đạp gió bay về phía bốn chiếc Quạt Ba Tiêu trên không trung.

Bảo vật có linh, biết sắp bị tu sĩ luyện hóa, không nhịn được muốn chạy trốn.

Chương 64

"Yên tĩnh một chút!" Thấy Quạt Ba Tiêu có xu thế tản ra, Nghiêm Phong vung tay, Không gian cấm cố lập tức hoàn toàn giam cầm không gian nơi Quạt Ba Tiêu đang ở.

Mặc cho Quạt Ba Tiêu xoay chuyển thế nào, cũng không thể thoát khỏi lực cấm cố cường hãn vô cùng đó.

Như vậy, Thường Hi có thể tùy tiện lấy.

"Được rồi, Phong ca ca của ta đã nói, lấy ba chiếc Quạt Ba Tiêu, chiếc còn lại để các ngươi tranh đoạt.

Nhưng tuyệt đối không được để hai tên lừa ngốc Tây phương cướp được đó.

Nếu không đừng trách Phong ca ca của ta ngay cả canh cũng không cho các ngươi húp, trực tiếp cướp luôn cả bốn chiếc Quạt Ba Tiêu.

Các tu sĩ Đông phương cố lên, đánh bại hai tên lừa ngốc không biết xấu hổ của Tây phương đi." Khi Thường Hi đi ngang qua nơi Nữ Oa đang chiến đấu, nàng đã thông báo lại lời Nghiêm Phong vừa nói.

Đương nhiên nàng cũng thêm thắt không ít từ ngữ, nhưng ý tứ vẫn là vậy.

Chỉ là những lời này từ miệng Thường Hi nói ra, khiến Chuẩn Đề nghe xong chỉ muốn đánh người.

Nhưng mặc kệ Chuẩn Đề có muốn đánh người hay không, Thường Hi không thèm để ý, thông báo xong, nàng vui vẻ bay đến chỗ bốn chiếc Quạt Ba Tiêu.

"Ừm, màu này không tệ, ta thích, thu trước." "Ừm, kiểu dáng này không tệ, ta thích, thu trước." "Hai chiếc này chọn cái nào đây, đều na

ná nhau, khó quá đi.” Sau khi Thường Hi đến vị trí bốn chiếc Quạt Ba Tiêu, không trực tiếp thu lấy, mà lại từng chiếc từng chiếc chọn lựa.

Phải biết rằng kiểu dáng và màu sắc của bốn chiếc Quạt Ba Tiêu thực ra khá giống nhau, nhưng trong lòng tiểu nha đầu rõ ràng là muốn chọn cái tốt nhất.

Những người có mặt đều là tu sĩ, dù đứng xa cũng có thể nghe rõ lời của Thường Hi.

Lập tức ai nấy đều cạn lời trong lòng, họ đánh sống đánh chết, chỉ vì một món bảo bối.

Thiếu nữ này thì hay rồi, ở đó mà kén cá chọn canh.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, hận không thể đổi vị trí với Thường Hi.

“Nha đầu này, từ khi ra khỏi Thái Âm Tinh, quả thực quá không ra thể thống gì, quá nghịch ngợm rồi.” Hi Hòa cạn lời nhìn cô em gái tinh ranh của mình, có chút hối hận vì đã để nó ra ngoài.

Những lời nói khiến người ta tức chết không đền mạng cứ giữ trong lòng là được rồi, sao cứ phải nói ra, chẳng phải là cố ý làm cho các tu sĩ khác khó xử sao?

“Ha ha, nghịch một chút cũng tốt, ta thích tính cách ngây thơ này.” Nghiêm Phong ngược lại không để ý, mà còn hứng thú nhìn Thường Hi đang chọn đông chọn tây.

“Ta sợ muội ấy bị huynh nuông chiều, trở nên quá vô pháp vô thiên, sau này ta quản cũng không quản được.” Hi Hòa nói ra nỗi lo của mình.

“Ha ha, vậy không cần quản nữa, cứ để muội ấy giữ gìn thiên tính này không phải tốt sao, ta sẽ bảo vệ muội ấy cả đời, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để hai chị em bị bắt nạt.” Nghiêm Phong nói xong, liền nhìn chằm chằm vào Hi Hòa.

Hi Hòa lập tức mặt đỏ bừng, không biết nên trả lời thế nào.

Giờ phút này, nàng cảm thấy lời nói của Nghiêm Phong có ẩn ý, nhưng lại không thấy có gì không ổn.

Ánh mắt của Nghiêm Phong quá có tính xâm lược, khiến nàng có chút không chịu nổi.

Nàng lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Nghiêm Phong thấy vậy, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Biểu hiện của Hi Hòa khiến hắn vô cùng vui mừng, như vậy, chẳng phải đại biểu cho việc Hi Hòa không ghét cái ý nghĩa "cả đời" này sao?

"Cái người tên Minh Hà kia, cố lên, cố lên, đánh chết tên lừa ngốc đi." "Ai ai ai... không được rồi, ngay cả một tên ngốc cũng không đánh lại." "Xì, thực lực yếu thật, ngay cả hai tên ngốc cũng không đánh lại, nếu đổi lại là Phong ca ca của ta, giải quyết trong nháy mắt." Sau khi mãn nguyện thu lấy ba chiếc Quạt Ba Tiêu, Thường Hi không lập tức rời đi, mà lại đứng tại chỗ không ngừng hò hét.

Chỉ là Minh Hà quá không ra gì, đối phó với hai tên ngốc mà cũng vất vả như vậy.

Phía Minh Hà, lúc này tức đến nổi gân xanh, một bên phải cẩn thận đối phó với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, một bên phải chịu đựng tiếng ong ong của Thường Hi.

"Tức chết ta rồi, Huyết Thần Đại Pháp!" Không thể nhịn được nữa, Minh Hà lập tức bộc phát tuyệt chiêu cường đại, trong nháy mắt cả người nổ tung, hóa thành vô số giọt máu tấn công về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tuyệt chiêu liều mạng của Minh Hà, một khi bộc phát, không tĩnh dưỡng cả ngàn năm thì không xong.

Nhưng uy lực cũng tuyệt đối cường đại, ít nhất Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đối mặt với một chiêu này cũng sắc mặt đại biến, không dám khinh suất.

Mặc dù Minh Hà đã liều mạng, nhưng những giọt máu của hắn không hoàn toàn lao về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Khi chín phần chín giọt máu lao về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, một phần trăm còn lại hóa thành một tia huyết quang, trong nháy mắt đã đến vị trí của Quạt Ba Tiêu, rồi cuốn lấy nó độn xuống lòng đất biến mất không tăm tích.

Nghiêm Phong thấy hết mọi chuyện trong mắt, nếu hắn ra tay ngăn cản, một chiêu này của Minh Hà coi như dùng không.

Nhưng hắn cũng là người giữ lời, chỉ cần không phải hai người Tây phương đoạt được Quạt Ba Tiêu, hắn sẽ không can dự.

Minh Hà cũng không làm gì Thường Hi đang ở gần trong gang tấc, Nghiêm Phong tự nhiên càng không ra tay.

"Khốn kiếp..." Khi Chuẩn Đề chống đỡ được tuyệt chiêu của Minh Hà, hắn nhanh chóng đến nơi nó biến mất, nhưng không biết Minh Hà đã dùng cách gì, lúc này không còn chút khí tức nào.

"Này lừa ngốc, không thể dùng não một chút sao?

Phong ca ca của ta đã nói rồi, hôm nay bốn kiện Tiên thiên linh bảo này không có duyên với Tây phương, ngươi có chiến thắng Minh Hà thì sao chứ, dù sao cũng không cướp được, tức giận làm cái quái gì.

Chương 65

Cứ làm như ngươi có thể cướp được linh bảo dưới mí mắt của Phong ca ca của ta vậy." Thường Hi trên trời thấy bộ dạng tức tối của Chuẩn Đề, lập tức cảm thấy cạn lời, nên trực tiếp lên tiếng mỉa mai.

Chuẩn Đề hung hăng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Thường Hi ở không xa, nhìn ba kiện Tiên thiên linh bảo trong tay nàng lập tức đỏ mắt.

Trong lòng hắn tính toán, nếu ra tay cướp của nha đầu này, tỷ lệ thành công là bao nhiêu.

Cuối cùng Chuẩn Đề trong lòng quyết tâm, chết vì đói là kẻ nhát gan, chết vì no là kẻ to gan, làm tới!

Cùng là Chuẩn Thánh, Chuẩn Đề tự tin nếu hắn muốn chạy, dù Nghiêm Phong là Chuẩn Thánh trung kỳ thì sao chứ, hắn vẫn có thể chạy thoát.

Chuẩn Đề không biết, trước mặt Nghiêm Phong tinh thông không gian pháp tắc, nếu để Chuẩn Đề chạy được, đó mới là chuyện lạ.

Mặc dù Chuẩn Thánh có thể thuấn di khoảng cách xa hơn, nhưng sau khi Nghiêm Phong tấn cấp Chuẩn Thánh, uy lực của Không gian cấm cố cũng mạnh hơn.

Trừ phi Chuẩn Đề có Tiên thiên chí bảo, nếu không căn bản không thể phá vỡ Không gian cấm cố của Nghiêm Phong.

"Vụt..." Chuẩn Đề hiển nhiên không biết, nên ngay khi quyết định ra tay, hắn cũng không nói gì, trực tiếp một cái thuấn di xuất hiện bên cạnh Thường Hi.

Sau đó bàn tay tội lỗi của hắn đưa về phía trước ngực Thường Hi.

Lúc này Thường Hi đang ôm ba chiếc Quạt Ba Tiêu trong lòng.

"A!!!" Thường Hi thấy Chuẩn Đề đột nhiên xuất hiện trước mặt, còn đưa bàn tay heo về phía mình, lập tức sợ hãi hét lên một tiếng.

"Thường Hi!" Biến cố đột ngột cũng khiến Hi Hòa giật mình, không nhịn được kinh hô.

"Ông..." Ngay khi Thường Hi không biết phải làm sao, bàn tay heo của Chuẩn Đề chỉ còn cách một nắm đấm, một cỗ uy lực vô thượng giáng xuống người Chuẩn Đề.

Chính là Không gian cấm cố.

Lúc này Nghiêm Phong thi triển Không gian cấm cố khống chế không gian vô cùng nhỏ, vừa vặn tác động lên người Chuẩn Đề.

Lực cấm cố cường hãn vô cùng khiến Chuẩn Đề không thể động đậy, chỉ có thể đảo tròng mắt, mặc cho hắn thúc đẩy pháp lực thế nào cũng không cử động được.

Giờ phút này, Chuẩn Đề mới bắt đầu kinh hãi, cảm giác này, giống như cảm giác Hồng Quân mang lại cho hắn ở Đông Hải năm đó.

Chỉ là so với Hồng Quân, phạm vi cấm cố của Nghiêm Phong rõ ràng nhỏ hơn.

Nhưng dù vậy, cũng khiến Chuẩn Đề kinh hãi.

Chẳng trách năm đó tất cả mọi người đều bị giam cầm, chỉ có Nghiêm Phong có thể di chuyển.

Thì ra không phải Đạo Tổ chiếu cố, mà Nghiêm Phong cũng có năng lực tương tự, cho nên mới có thể phá vỡ lực cấm cố đó.

"Chuẩn Đề, ngươi dám bắt nạt Thường Hi muội muội của ta, thậm chí còn làm ra chuyện hạ lưu như vậy, hôm nay ta không lột da

rút gân, thiêu xương thành tro của ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng ta.” Nghiêm Phong mặt mày tái mét nhìn Chuẩn Đề đang ra tay với Thường Hi, hắn đưa tay phải ra, hướng về phía Chuẩn Đề mà siết mạnh một cái.

“Ầm...” Lực đạo kinh khủng lập tức tác động lên người Chuẩn Đề, Chuẩn Đề đang lơ lửng trên không trung lập tức bị nện thẳng xuống Bất Chu Sơn với tốc độ vượt qua cả tốc độ ánh sáng.

“Rắc rắc...” Một cú nện kinh thiên, lập tức khiến mặt đất vững chắc của Bất Chu Sơn nứt toác, ở đó một cái hố lớn hình người rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Xung quanh cái hố hình người, những vết nứt trên mặt đất như mạng nhện lan ra, tất cả đều cho thấy Chuẩn Đề bị nện mạnh đến mức nào.

“Sư đệ!” Biến cố đột ngột hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Tiếp Dẫn.

Cho nên hắn vội vàng chuẩn bị bay qua, xem Chuẩn Đề ra sao.

“Suýt chút nữa thì quên, còn có ngươi, cùng một giuộc với Chuẩn Đề, không ai thoát được đâu.” Thấy Tiếp Dẫn lên tiếng, Nghiêm Phong giơ tay trái lên, cũng siết mạnh một cái về phía Tiếp Dẫn.

Trong nháy mắt, Tiếp Dẫn cũng nhận được đãi ngộ giống như Chuẩn Đề, lực cấm cố vô cùng kinh khủng giam cầm hắn lại.

Sau đó cũng giống như Chuẩn Đề, trực tiếp bị nện xuống lòng đất.

Quá mạnh!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là Chuẩn Thánh, thực lực còn nhỉnh hơn một chút, nhưng dù vậy trước mặt Viêm Đế cũng không có chút sức phản kháng nào.

Động tĩnh bên này khiến Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang chiến đấu phải dừng lại.

Thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị Nghiêm Phong tùy ý hành hạ như trẻ con, lập tức khiến bốn người trong lòng không thể bình tĩnh.

Lúc này họ mới nhớ ra, khi Viêm Đế một mình địch ba, thậm chí một mình địch bốn, tu vi của hắn đều thấp hơn những người vây công.

Bây giờ, tu vi của Viêm Đế rõ ràng cao hơn một tiểu giai đoạn, đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng chỉ cao hơn một tiểu giai đoạn như vậy, lại có thể hành hạ hai Chuẩn Thánh sơ kỳ, chiến lực của Viêm Đế thật sự kinh khủng vô song.

Mà đây là trong tình huống chưa sử dụng Hỗn Độn Thanh Liên.

Một khi khởi động Hỗn Độn Thanh Liên, sau khi có được chiến lực vô song, đồng thời còn có phòng ngự mạnh nhất.

Như vậy, trong Hồng Hoang này, còn có ai có thể tranh cao thấp với hắn?

Có lẽ sau này, bảy vị Thánh Nhân do Đạo Tổ định sẵn mới có thể dựa vào ưu thế cảnh giới mà trấn áp Viêm Đế này.

Chương 66

Chỉ là, Viêm Đế này cũng quá kiêu ngạo và không kiêng dè gì rồi.

Hai người Tây phương hôm nay bị sỉ nhục và hành hạ như vậy, sau này không sợ họ thành Thánh rồi trả thù sao?

Đắc tội với Thánh Nhân tương lai, không sợ sau này không gánh nổi hậu quả sao?

Viêm Đế rõ ràng không phải là người không có não, điểm này cũng khiến Trấn Nguyên Tử và Phục Hy không hiểu.

Nhưng mặc cho Phục Hy, Trấn Nguyên Tử và những người khác suy đoán thế nào, Nghiêm Phong cũng không có ý định dừng tay.

Hắn vung tay một cái.

"Bùm bùm..." Hai bóng người bay vọt lên trời, chỉ là lúc này hình tượng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút thảm hại, do mặt úp xuống đất.

Cho nên trông mặt mũi bầm dập, trên người cũng đầy bụi đất, trông giống như hai tên lừa ăn xin.

Hai bóng người bay lên khỏi mặt đất, bị Nghiêm Phong khống chế bay đến trước mặt Thường Hi.

"Thường Hi, đánh đi, cứ ra tay, đừng nương tay." Vừa rồi Thường Hi cũng bị dọa sợ, cho nên Nghiêm Phong tự nhiên muốn để Thường Hi báo thù một phen.

"Phong ca ca là tốt nhất." Thường Hi nghe vậy liền cười hì hì, rồi hung hăng quay người, trừng mắt nhìn Chuẩn Đề.

"Cho ngươi dọa ta này." "Cho ngươi giở trò lưu manh này." "Cho

ngươi cướp linh bảo của ta này." "Không biết Phong ca ca của ta lợi hại sao?" "Bây giờ ngốc chưa." "Ta đá chết ngươi." Sau đó, một cảnh tượng dở khóc dở cười hiện ra trước mắt Hi Hòa.

Chỉ thấy Thường Hi cầm ba chiếc Quạt Ba Tiêu, không ngừng tát vào mặt Chuẩn Đề.

Có lúc còn dùng chân đá vào mặt Chuẩn Đề, để lại từng vết giày trên mặt hắn.

"A...

Viêm Đế, ngươi khinh người quá đáng, có giỏi thì giết ta đi." Chịu sự sỉ nhục lớn như vậy, Chuẩn Đề cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cả người tuy không động đậy được, nhưng hai mắt đỏ ngầu, một bộ dạng như ác quỷ muốn ăn thịt người, lập tức dọa Thường Hi giật mình.

"Hừ, Chuẩn Đề, xem ra ngươi không biết hối cải.

Nếu không phải ngươi ra tay đánh lén, sao lại phải chịu sỉ nhục lớn như vậy, tất cả chỉ là tự chuốc khổ ăn mà thôi.

Bây giờ thực lực không bằng người lại quay sang oán hận ta.

Xem ra hình phạt đối với ngươi còn chưa đủ.

Nếu đã như vậy, ta sẽ phong ấn tu vi của ngươi, để ngươi trải nghiệm nỗi đau khổ toàn thân tu vi mất hết, không thể sử dụng pháp lực." Nghiêm Phong nói, một luồng Thái Dương Chân Hỏa nóng rực từ đầu ngón tay hắn hiện ra, rồi lập tức đánh vào trong cơ thể Chuẩn Đề.

Luồng Thái Dương Chân Hỏa này cô đọng vô số hỏa chủng của hỏa diễm, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi tiến vào cơ thể Chuẩn Đề, nó dừng lại ở nơi cội nguồn

pháp lực là đan điền.

Sau này Chuẩn Đề không thể sử dụng pháp lực nữa, trước khi hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa chưa biến mất, một khi sử dụng pháp lực, sẽ kích thích hỏa chủng bộc phát ra ngọn lửa nóng rực, thiêu đốt đan điền.

Nỗi đau khổ đó, ngay cả Chuẩn Thánh như Chuẩn Đề cũng tuyệt đối không chịu nổi.

Chỉ có thể từ từ mượn ngoại lực, cẩn thận dập tắt hỏa chủng.

Ngoại lực này tự nhiên là đan dược thuộc tính băng hoặc thủy.

Chuẩn Đề đã đi, được Tiếp Dẫn đưa đi.

Hiện tại hắn không thể sử dụng pháp lực, chỉ có thể để Tiếp Dẫn mang đi, nếu không thật sự phải đi bộ về Tây phương, một vạn năm e rằng cũng không đủ.

Như vậy, trong một thời gian ngắn, Chuẩn Đề không thể bước ra khỏi Tây phương gây chuyện.

Trước khi hắn chữa lành.

Nhưng Nghiêm Phong cũng biết, sau khi Chuẩn Đề chữa lành, chắc chắn sẽ điên cuồng gây chuyện.

Dù sao hôm nay chịu sỉ nhục lớn như vậy, ai cũng sẽ không cam tâm.

Nghiêm Phong cũng muốn giết chết Chuẩn Đề, chỉ tiếc hắn là Thánh Nhân do trời định, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không để hắn chết.

Trước khi thực lực đủ để lật đổ Thiên Đạo, hắn phải khiêm tốn một chút, nhiều nhất là bắt nạt người khác.

Dù sao thực lực của Chuẩn Đề thế nào đi nữa, cũng không thể gây sóng gió trong tay hắn.

Nếu thật sự muốn gây chuyện, lại sỉ nhục hắn một lần nữa, dù sao cũng quen rồi.

Sau khi lấy được Quạt Ba Tiêu, Nghiêm Phong giữ lại một chiếc, hai chiếc còn lại lần lượt đưa cho Hi Hòa và Thường Hi.

Điều này khiến hai người vô cùng vui mừng, dù sao bây giờ pháp môn Trảm Tam Thi là chủ lưu, Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo đối với họ cũng có tác dụng lớn.

Còn về việc tại sao Thường Hi và Hi Hòa lại biết pháp môn Trảm Tam Thi, tự nhiên là Nghiêm Phong nói cho họ biết. 9000 năm nghe đạo, Nghiêm Phong đã nghe rõ ràng toàn bộ đạo mà Hồng Quân giảng.

Tự nhiên cũng biết pháp môn Trảm Tam Thi.

Chương 67

Còn về Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh cấp bậc cao hơn, không phải Nghiêm Phong không truyền thụ, mà là quan hệ giữa họ chưa đạt đến mức đó.

Hắn cũng muốn cho, nhưng sợ quá đột ngột, khiến Hi Hòa có chút không chấp nhận được.

Sau khi đi dạo một vòng trên Bất Chu Sơn, Nghiêm Phong đưa Thường Hi và Hi Hòa đi đến những nơi khác... .....

Sau khi Nghiêm Phong rời Bất Chu Sơn mấy chục năm, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng dẫn Yêu tộc đến Thiên Đình.

Nhưng Đế Tuấn không lập tức thành lập Yêu tộc, mà đến nơi ở của Nữ Oa và Phục Hy.

"Không biết Đế Tuấn đạo hữu, Thái Nhất đạo hữu và Côn Bằng đạo hữu đại giá quang lâm có việc gì?" Phục Hy đang gảy đàn thấy ba người Đế Tuấn, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

"Phục Hy đạo hữu, ta muốn sáng tạo Yêu tộc, lập nên một phen đại nghiệp.

Ngươi cũng biết, bao năm qua ta bôn ba khắp nơi, bây giờ trong Hồng Hoang thuộc về Yêu tộc cũng chỉ còn lại hai vị.

Cho nên lần này ta đến đây là để mời hai vị gia nhập Yêu tộc.

Bất kể là Nữ Oa đạo hữu hay Phục Hy đạo hữu, một khi gia nhập Yêu tộc, địa vị trong Yêu tộc sẽ ngang bằng với ta và Thái Nhất." Đế Tuấn trực tiếp nói rõ ý đồ.

Nữ Oa là Thánh Nhân do trời định, Đế Tuấn không dám cũng

không thể để Nữ Oa phải chịu khuất dưới hai huynh đệ mình.

Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa, tự nhiên cũng được đối xử tương tự.

"...Có thể để hai chúng ta suy nghĩ một lát không?" Phục Hy thực ra đã biết ý đồ của họ khi ba người đến đây, vừa rồi cũng chỉ là giả vờ không biết mà thôi.

Tinh thông trận pháp và thuật diễn dịch, hắn biết nếu gia nhập Yêu tộc, sẽ có cơ duyên lớn.

Nhưng dù sao Đế Tuấn mời là cả Nữ Oa và hắn.

Cho nên để chiếu cố tâm tư của Nữ Oa, thuận tiện tìm hiểu ý của nàng, Phục Hy mới nói cần suy nghĩ.

"Được chứ, được chứ, dù sao đây cũng là đại sự." Đế Tuấn vô cùng thành khẩn, không hề ép buộc, cũng không cảm thấy mình đã đích thân đến mà Phục Hy còn phải suy nghĩ là không nể mặt.

Là một đế vương của một tộc, Đế Tuấn có đủ lòng dạ.

Phục Hy và Nữ Oa đều là Chuẩn Thánh đại năng, Nữ Oa sau này còn có thể thành Thánh, Đế Tuấn cũng không dám đắc tội nhiều.

"Đa tạ Đế Tuấn đạo hữu đại lượng.

Yên tâm, bất kể thành hay không, đều sẽ không để ba vị phải đợi quá lâu." Phục Hy nói, rồi ra hiệu cho Nữ Oa, hai người tạm thời rời đi.

"Chúng ta chờ tin tốt." Đế Tuấn không nói gì khác, chắp tay ra hiệu mời họ cứ tự nhiên. .....

"Đại ca, Nữ Oa đạo hữu và Phục Hy đạo hữu sẽ gia nhập Yêu tộc của chúng ta chứ?" Sau khi Nữ Oa và Phục Hy rời đi, Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được hỏi.

“Sẽ, ta dám đảm bảo.” Về điểm này, Đế Tuấn vô cùng tự tin.

“Vậy thì tốt.” Đế Tuấn đã tự tin như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không nói gì thêm.

Nỗ lực bao nhiêu năm, cuối cùng cũng sắp có kết quả, trong lòng hắn vô cùng kích động.

Phía Nữ Oa và Phục Hy.

“Huynh trưởng định gia nhập Yêu tộc rồi?” Nữ Oa một mắt đã nhìn thấu tâm tư của Phục Hy.

“Đúng vậy, ta có thể cảm nhận được, gia nhập Yêu tộc đối với ta có cơ duyên rất lớn.

Không biết quyết định của muội muội thế nào?” Phục Hy dùng ánh mắt mong đợi nhìn Nữ Oa.

“Muốn ta gia nhập cũng được, nhưng phải đề xuất với Đế Tuấn, hai chúng ta tuy gia nhập Yêu tộc, nhưng thích sự yên tĩnh, cho nên không muốn tham gia vào quá nhiều sự vụ của Yêu tộc.

Bình thường chúng ta sẽ ở Bất Chu Sơn thanh tu, nếu không có việc quan trọng, không được làm phiền sự thanh tịnh của chúng ta.” Nữ Oa nói.

Gia nhập Yêu tộc cũng không phải là không thể, nhưng để không có quá nhiều nhân quả ràng buộc với Yêu tộc, nàng đã đưa ra ý kiến của mình.

Đây cũng là ý nghĩ đột nhiên nảy ra của Nữ Oa.

Cũng không biết tại sao, trong thâm tâm dường như có một cảm giác, sau này nàng sẽ ở vào thế tiến thoái lưỡng nan giữa Yêu tộc và các chủng tộc khác.

Cho nên để tuân theo cảm giác trong lòng, tuy gia nhập Yêu tộc,

nhưng nàng không muốn có quá nhiều nhân quả ràng buộc.

“Được, ta cũng có ý đó.

Nếu vậy, ta đi trả lời Đế Tuấn đạo hữu, để khỏi để người ta chờ lâu.” Phục Hy đối với yêu cầu của Nữ Oa, tự nhiên đồng ý, bản thân hắn cũng là người thích thanh tĩnh.

“Không biết hai vị đã suy nghĩ thế nào rồi?” Khi Nữ Oa và Phục Hy quay lại, Đế Tuấn tiến lên không kịp chờ đợi hỏi.

“Thừa nhận sự nhiệt tình mời mọc của Đế Tuấn đạo hữu, ta và muội muội đồng ý gia nhập Yêu tộc.

Chương 68

Chỉ là ta và xá muội thích thanh tĩnh, vả lại xá muội là Thánh Nhân do trời định, cần an tâm tham ngộ sự huyền diệu của Hồng Mông Tử Khí, không muốn quản lý những sự vụ phiền toái của Yêu tộc." Phục Hy nói cho Đế Tuấn biết kết quả vừa thương lượng với Nữ Oa.

"Tất nhiên, thành Thánh tự nhiên là việc quan trọng hàng đầu.

Hai vị có thể gia nhập Yêu tộc đã khiến ta và Thái Nhất vô cùng vui mừng, sao dám yêu cầu quá nhiều." Đế Tuấn nghe vậy vô cùng vui mừng, như vậy là tốt nhất.

Phục Hy và Nữ Oa chỉ là treo danh, thực quyền thực sự vẫn nằm trong tay hai huynh đệ hắn, như vậy tự nhiên là cục diện cả làng cùng vui.

"Vậy cứ quyết định như vậy.

Khi hai vị chính thức thành lập Yêu tộc, ta và xá muội nhất định sẽ đến Thiên Đình hưởng ứng." "Nếu vậy, chúng ta xin cáo từ.

Hy vọng sau này Yêu tộc có thể dưới sự dẫn dắt của chúng ta mà hùng bá Hồng Hoang." Mục đích đã đạt được, Đế Tuấn đề xuất cáo từ, bây giờ hắn không kịp chờ đợi muốn tuyên cáo thiên hạ.

"Đi thong thả!" Phục Hy và Nữ Oa khách khí nói.

Rời khỏi nơi ở của Nữ Oa, Đế Tuấn cùng Thái Nhất và Côn Bằng nhìn nhau, rồi bay vọt lên trời hướng về Thiên Đình.

Trăm năm sau.

Hôm nay cả Thiên Đình vô cùng trang nghiêm, trên mặt mọi người đều mang biểu cảm nghiêm túc, bởi vì hôm nay là một ngày trọng đại.

Lúc này người của Yêu tộc đều đã đứng vào vị trí theo tu vi và địa vị.

Đứng ở hàng đầu tự nhiên là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và Côn Bằng.

Sau đó là thập đại yêu thánh như Bạch Trạch.

Tiếp theo là các Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên của Yêu tộc đảm nhiệm các chức vụ khác nhau.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay Ngô Đế Tuấn muốn sáng lập một tộc, tên là Yêu tộc!

Phàm là tinh hoa của cỏ cây trời đất, cùng với tinh quái tu luyện thành công đều là Yêu tộc.

Từ hôm nay, Ngô Đế Tuấn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, dùng Tiên thiên linh bảo Lạc Thư Hà Đồ trấn áp khí vận Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chi." "Thiên Đạo ở trên, Ngô là Đông Hoàng Thái Nhất, hôm nay Ngô là Đông Hoàng của Yêu tộc, dùng Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chi!" "Thiên Đạo ở trên, Ngô là Phục Hy, hôm nay Ngô là Hy Hoàng của Yêu tộc, dùng Tiên thiên linh bảo Phục Hy Cầm trấn áp khí vận Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chi!" "Thiên Đạo ở trên, Ngô là Nữ Oa, hôm nay Ngô là Oa Hoàng của Yêu tộc, dùng Tiên thiên linh bảo Chiêu Yêu Phiên trấn áp khí vận Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chi!" "Thiên Đạo ở trên, Ngô là Côn Bằng, hôm nay Ngô là Yêu Sư của Yêu tộc, dùng Tiên thiên linh bảo Yêu Sư Cung trấn áp khí vận Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chi!" Giờ phút này, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và Côn Bằng năm người lần lượt lấy ra một kiện Tiên thiên linh bảo, trở thành vật trấn áp khí vận của Yêu tộc.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Bạch Trạch, từ hôm nay, Ngô là một trong thập đại yêu thánh của Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám chi!" "Thiên

Đạo ở trên...” .....

Sau đó, thập đại yêu thánh của Yêu tộc cũng bắt đầu thề, nhưng không giống như Đế Tuấn, yêu thánh không phải hoàng giả, không cần dùng Tiên thiên linh bảo trấn áp khí vận Yêu tộc.

“Ầm ầm ầm...” Thiên Đạo có cảm ứng, khi Đế Tuấn sáng tạo Yêu tộc, vô biên kim sắc huyền hoàng công đức chi khí từ trong Hỗn Độn bay đến trên không Thiên Đình, chiếu rọi cả Thiên Đình lấp lánh kim quang.

Cùng lúc đó, những lời vừa rồi của bốn đại yêu hoàng, yêu sư và thập đại yêu thánh được Thiên Đạo truyền đi, vang vọng khắp Hồng Hoang.

“Ha ha, chúng ta quả nhiên là thiên mệnh sở quy, thành lập Yêu tộc lại có được công đức khổng lồ như vậy.” Khi công đức giáng xuống, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng vui mừng khôn xiết, đều cảm thấy mình là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa.

“Ầm...” Vô biên công đức chi khí trong nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số phần.

Trong đó năm thành biến thành năm đoàn, bay đến đỉnh đầu bốn vị yêu hoàng và Yêu sư Côn Bằng, dung nhập vào trong đó.

Năm thành còn lại, trong đó hai thành dung nhập vào cơ thể thập đại yêu thánh.

Ba thành cuối cùng hóa thành vô số phần, lần lượt dung nhập vào cơ thể tất cả Yêu tộc có mặt tại đây.

Giờ phút này, cả Thiên Đình yên tĩnh lại, tất cả Yêu tộc đều đang yên lặng thể hội sự huyền ảo mà công đức mang lại.

Không biết bao lâu sau.

“Ầm ầm ầm ầm ầm...” Liên tiếp năm luồng khí thế ngút trời từ trên người Đế Tuấn bộc phát.

Hóa ra họ đã mượn công đức chi khí, bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Và trong khoảnh khắc đó, năm người lần lượt trảm ra thiện thi, trở thành cường giả Chuẩn Thánh đã trảm một thi.

Sau khi năm người Đế Tuấn đột phá, thập đại yêu thánh cũng lần lượt từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bước tiếp theo chính là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Không chỉ mười lăm người này, những người có mặt nhận được công đức chi khí ít nhiều đều có tu vi tiến bộ khác nhau.

Giờ phút này họ cảm thấy gia nhập Yêu tộc là lựa chọn chính xác nhất.

Nhìn xem, Yêu tộc vừa mới thành lập đã nhận được nhiều công đức như vậy, tiết kiệm được mấy ngàn thậm chí hàng vạn năm khổ tu.

Sau này nếu kiếm thêm được nhiều công đức, tu vi chẳng phải cứ vù vù tăng lên sao?

“Chư vị, để chúc mừng Yêu tộc chúng ta thành lập, hôm nay không say không về.” Đế Tuấn vui vẻ bắt đầu bày tiệc, giống như sau này Vương Mẫu mở Bàn Đào yến hội vậy.

Chỉ là Đế Tuấn không biết, khi hắn thành lập Yêu tộc, Thập Nhị Tổ Vu vừa vặn nghiên cứu xong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vừa mới xuất quan.

Vừa xuất quan đã gặp phải một chuyện vô cùng khó chịu.

“Đại ca, tên Đế Tuấn này có ý gì, thành lập Yêu tộc thì cứ thành

lập, lại còn lôi kéo tất cả tinh quái thiên hạ vào Yêu tộc.

Sau này lương thực của Vu tộc chúng ta phải làm sao, phải biết, Vu tộc chúng ta không thể thiếu những tinh quái đó." Sau khi xuất quan, Chúc Dung tính tình nóng nảy là người đầu tiên không nhịn được.

Chương 69

"Đừng hoảng... tâm tư của Đế Tuấn ta sao lại không biết, hắn đang nhắm vào Vu tộc chúng ta.

Đế Tuấn và muội phu có thù ai cũng biết, hắn muốn tìm lý do để khai chiến với Vu tộc chúng ta.

Hừ, Đế Tuấn có thể sáng lập Yêu tộc, chẳng lẽ Thập Nhị Tổ Vu chúng ta không thể tuyên cáo Hồng Hoang thành lập Vu tộc sao?" Đế Giang tâm tư kín đáo, đoán được tám chín phần tâm tư của Đế Tuấn.

"Thành lập Vu tộc, đại ca, Vu tộc chúng ta vốn đã tồn tại rồi mà?" Chúc Dung phản ứng có chút chậm chạp.

"Đồ ngốc, ý của đại ca là thông cáo Hồng Hoang, cũng là chính thức tuyên chiến với Yêu tộc." Cộng Công, người luôn tranh cãi với Chúc Dung, lên tiếng mỉa mai.

"Khốn kiếp, muốn đánh nhau sao?

Ta chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra thôi." Chúc Dung nghiến răng nghiến lợi, quả nhiên không hợp với tên này.

"Hừ, ai sợ ai chứ." Cộng Công không chịu yếu thế nói.

"Được rồi, hai người im đi cho ta.

Nếu Yêu tộc đã đi trước một bước, vậy chúng ta không thể tụt hậu quá nhiều, bây giờ có thể thành lập rồi." Đế Giang ngăn cản hai người đang chuẩn bị đánh nhau, bây giờ thành lập Vu tộc là quan trọng nhất.

"Đại ca nói rất đúng!" Cộng Công và Chúc Dung ngượng ngùng gãi đầu, suýt nữa thì quên mất đại sự.

“Bàn Cổ Phụ Thần ở trên, Hồng Hoang là nơi Phụ Thần khai tịch, huynh muội mười hai người chúng ta do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành, đương nhiên phải thay Phụ Thần quản lý Hồng Hoang đại địa.

Hôm nay sáng lập một tộc, tên là Vu tộc.

Dùng chí bảo Bàn Cổ Điện do Phụ Thần ban tặng làm vật trấn áp khí vận Vu tộc, mong Phụ Thần giám chi, Vu tộc, lập!” Lời thề của Đế Giang không giống như của Đế Tuấn, Vu tộc chỉ tôn kính Bàn Cổ Phụ Thần, không tôn Thiên Đạo, tự nhiên đối tượng phát thệ cũng là Bàn Cổ.

“Ầm ầm ầm...” Theo lời của Đế Giang vừa dứt, Thập Nhị Tổ Vu cảm thấy khí huyết của mình không thể kiểm soát, lao vọt lên trời cùng với pháp tắc của mỗi người.

Khí thế to lớn, không hề yếu hơn động tĩnh thành lập Yêu tộc vừa rồi.

Bởi vì Vu tộc sống ở ven Bất Chu Sơn, nên lúc này khí huyết ngút trời trực tiếp xông lên mây xanh, đánh tan dị tượng đang bao trùm Thiên Đình.

Điều này khiến Đế Tuấn vốn đang tâm tình tốt đẹp triệt để phẫn nộ, một khuôn mặt âm trầm vô cùng, đây là đang tát vào mặt hắn mà.

Bất kể Đế Tuấn thế nào, theo sự thành lập của Vu tộc, Bàn Cổ Thần Điện cũng theo đó bay vọt lên trời, hóa thành một hư ảnh to lớn tay cầm cự phủ, trông giống như Bàn Cổ.

Sau đó, công đức vô biên cũng từ trên trời giáng xuống, số lượng còn nhiều hơn so với khi Đế Tuấn thành lập Yêu tộc.

Xem ra, dù sao cũng là hậu duệ của Bàn Cổ, ưu thế tiên thiên không phải là thứ Đế Tuấn có thể so sánh được.

Trong đó, sáu thành hóa thành mười hai đạo, giáng xuống khí

huyết đang xông lên trời của Thập Nhị Tổ Vu, cuối cùng khí huyết mang theo công đức quay về cơ thể của Vu tộc.

Tương đương với việc Thập Nhị Tổ Vu, mỗi người đều nhận được nửa thành công đức.

Nửa thành công đức, đã gần bằng một thành công đức mà một mình Đế Tuấn vừa nhận được.

Bốn thành công đức còn lại, tự nhiên phân tán trên người những người khác của cả Vu tộc.

"Ầm ầm ầm..." Giống như Yêu tộc, có công đức gia trì vô số, lập tức khí huyết sôi trào, từng người cũng đột phá, nhục thân càng thêm cường hãn, tu vi cũng đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cùng lúc đó, hư ảnh Bàn Cổ kia cũng lập tức biến mất, quay về trong Bàn Cổ Thần Điện.

Như vậy, từ hôm nay trở đi, Vu Yêu hai tộc chính thức thành lập, xung đột giữa họ cũng sẽ ngày càng kịch liệt.

"Ha ha ha...

Vu tộc chúng ta quả nhiên không hổ là hậu duệ của Phụ Thần, được trời ưu ái, thanh thế còn lớn hơn Yêu tộc vừa rồi nhiều.

Cũng không biết sắc mặt của Đế Tuấn bây giờ thế nào, ta nghĩ chắc chắn sẽ không đẹp chút nào đâu." Sau khi dị tượng kết thúc, Chúc Dung không nhịn được cười ha hả, thực sự quá sảng khoái.

Vả mặt nhanh như vậy, quả thực không thể nào kinh hỉ hơn.

"Được rồi, từ nay về sau, chúng ta không thể chỉ lo cho bản thân, mà phải phát triển Vu tộc cho tốt.

Nếu những tinh quái đó cũng bị thu nạp vào phạm vi thế lực của Yêu tộc, vậy thì sau này khó tránh khỏi phải đấu một trận với Yêu

tộc.” Đế Giang không vui nhìn Chúc Dung đang cười ngông cuồng, so với Chúc Dung đắc ý quên hình, điều hắn quan tâm nhất là sự phát triển của Vu tộc sau này.

“Đại ca sợ gì, bây giờ huynh muội mười hai người chúng ta đều đã đột phá Chuẩn Thánh, tuy không có pháp bảo, nhưng về số lượng cũng chiếm ưu thế hơn Yêu tộc, bọn họ chỉ có năm Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi.

Đừng quên, chúng ta còn có muội phu, với sự cường hãn của Hỗn Độn Thanh Liên và chiến đấu lực yêu nghiệt của hắn, không phải ta khoác lác, một mình hắn có thể địch lại cả mười hai người chúng ta.

Có hắn ở đây, chúng ta căn bản không cần sợ Vu tộc, Yêu tộc muốn khai chiến, thì cứ xông lên, vừa hay giết bọn chúng làm thức ăn cho Vu tộc chúng ta.” So với sự cẩn thận của Đế Giang, Chúc Dung có thể nói là không kiêng dè gì, suýt nữa thì nói Hồng Hoang là do Vu tộc quyết định rồi.

Ai bảo hắn có một người muội phu hoành hành vô địch chứ.

Yêu tộc gì đó, hắn hoàn toàn không đặt vào mắt, chỉ là gà con mà thôi!

Chỉ là Vu tộc không biết, Đế Tuấn sắp phải phiền lòng vì một chuyện.

“Ồ, Vu tộc và Yêu tộc cuối cùng cũng thành lập rồi sao?

Chương 70

Vậy thì tiếp theo, cùng với những xung đột không ngừng, Vu Yêu sơ chiến cũng sẽ diễn ra trong khoảng vài vạn năm nữa.” Tại một nơi nào đó trong Hồng Hoang, Nghiêm Phong đang cùng Hi Hòa và Thường Hi du ngoạn đại địa, hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Bất Chu Sơn.

Hắn thầm nghĩ, sớm biết vậy đã rời Bất Chu Sơn muộn một chút, vừa hay có thể gặp được Hậu Thổ vừa mới xuất quan, lúc đó cũng có thể giới thiệu Hi Hòa và Thường Hi cho nàng làm quen.

Còn về chuyện hậu viện bốc lửa, Nghiêm Phong căn bản không thèm để ý.

Hắn là ai chứ?

Là người đứng đầu trong các Chuẩn Thánh hiện nay, tương lai sẽ là đệ nhất nhân Hồng Hoang, nếu ngay cả chuyện này cũng không giải quyết được thì thật mất mặt.

“Phong ca ca, Yêu tộc và Vu tộc lợi hại quá, lập nên chủng tộc mà có thể khiến cả Hồng Hoang đều nghe thấy tiếng, lại còn nhận được nhiều công đức như vậy.” Thường Hi nhìn bầu trời rực rỡ kim quang với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, dù cách xa như vậy, nàng vẫn có thể thấy được lượng công đức dày đặc, đủ biết công đức mà Vu Yêu nhị tộc nhận được khi lập tộc nhiều đến mức nào.

“Ha ha, nha đầu ngốc, không cần ngưỡng mộ, chút công đức cỏn con ấy mà, nếu muội thật sự muốn, sau này Phong ca ca tặng muội một ít, chỉ là thời gian có lẽ hơi lâu, có thể cần đến mấy vạn năm.” Nghiêm Phong xoa đầu Thường Hi, cười nói.

Hắn cũng không hề khoác lác, sau này Nữ Oa tạo người, Hậu Thổ

hóa luân hồi, thậm chí Lão Tử thành Thánh, đều có thể nhận được không ít công đức.

Chưa kể, sau khi Nhân tộc xuất hiện, việc nhận công đức còn đơn giản hơn nữa.

Đối với hắn, những công đức này chẳng có tác dụng gì, có thể chia cho nữ nhân của mình để tăng cường thực lực.

"Thật không ạ?

Phong ca ca không lừa muội chứ?" Nghe Nghiêm Phong hứa hẹn, Thường Hi lập tức vui mừng.

"Ha ha, lừa ai cũng không thể lừa muội muội Thường Hi đáng yêu của ta được." Nghiêm Phong bị dáng vẻ của Thường Hi chọc cười, lại không nhịn được xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

"Hì hì, muội biết Phong ca ca là tốt nhất rồi, còn về thời gian, mấy chục vạn năm còn chờ được, chẳng lẽ mấy vạn năm cỏn con lại không chờ nổi sao." Đối với việc phải chờ mấy vạn năm, Thường Hi hoàn toàn không vội, dù sao nàng cũng mang tâm thái có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Bây giờ chỉ cần mấy vạn năm là có thể nhận được rất nhiều công đức, tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

Nàng cũng biết công đức khó có được, mấy vạn năm thật sự không nhiều.

Tối thiểu, từ khi hóa hình đến nay đã mấy chục vạn năm, nàng chưa từng nhận được chút công đức nào.

"Đấy, cứ cưng chiều muội ấy đi." Hi Hòa đứng bên cạnh thấy Thường Hi vui vẻ, cũng cười theo rồi liếc mắt nhìn Nghiêm Phong một cái.

Lúc này, Hi Hòa cũng không rõ tâm trạng của mình, thấy Nghiêm Phong cưng chiều Thường Hi như vậy, trong lòng nàng vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, thật sự ngốc nghếch không phân biệt nổi... .....

Thiên Đình.

"Đế Tuấn, ngươi có ý gì, tại sao sáng lập Yêu tộc mà không thông báo cho ta, xem thường ta sao?

Ngươi lập ra Yêu tộc, có để ý đến cảm nhận của ta không?

Ta là Nam tiên chi thủ của thiên hạ, hành động như vậy là đang vả vào mặt ta." Đông Vương Công không hề nể nang gì Đế Tuấn, dù y là Thiên Đình chi chủ.

Hắn bây giờ tự cao tự đại, cho rằng mình là người đứng đầu nam tiên trong thiên hạ, ai cũng phải nể mặt.

Hơn nữa, lập Yêu tộc mà không mời Đông Vương Công.

Lượng công đức khổng lồ như vậy, hắn cũng muốn chia một phần a.

"Đông Vương Công, với cái chỉ số thông minh này của ngươi, ta thật không hiểu sao ngươi sống được đến bây giờ.

Xem ra ban đầu ta lựa chọn bỏ ngươi lại, không hợp tác với ngươi là một quyết định vô cùng chính xác.

Cút đi, đây là Thiên Đình của Yêu tộc ta, không phải nơi ngươi có thể tùy tiện giương oai.

Bây giờ ngươi cút ngay cho ta, hoặc là....." Đối với việc Đông Vương Công đến gây sự, Đế Tuấn sớm đã liệu trước.

Bởi vì y hiểu rõ gã này.

Ngày trước, sau khi Đông Vương Công bị Nghiêm Phong cướp

mất bảo bối mà Đạo Tổ ban cho, hắn đã qua lại với Đế Tuấn.

Nhưng qua tìm hiểu, Đế Tuấn phát hiện Đông Vương Công là kẻ bản lĩnh không bao nhiêu nhưng tính khí lại rất lớn.

Dựa vào thân phận Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong mà dám chỉ tay năm ngón với y, thật đúng là đầu óc bị lừa đá.

Vì vậy cuối cùng Đế Tuấn cũng dần xa lánh Đông Vương Công, không còn hợp tác với hắn nữa.

Bây giờ tâm trạng của Đế Tuấn cũng đang rất tệ vì chuyện Vu tộc thành lập.

Đông Vương Công lúc này lại đâm đầu vào họng súng mà không hề hay biết.

"Hoặc là thì sao?

Hừ, Đế Tuấn, ngươi dám giết ta chắc?

Viêm Đế kia lợi hại như vậy còn không dám giết ta, ngươi nghĩ ngươi lợi hại hơn Viêm Đế sao?" Đông Vương Công ra vẻ ta đây trời đất bao la, ta là số hai, vô cùng kiêu ngạo.

Hắn hoàn toàn không biết mình đang điên cuồng thăm dò bên bờ vực của cái chết.

Chương 71

Lúc này, cơn giận trong lòng Đế Tuấn đã gần như không thể kìm nén, trông như sắp bùng nổ bất cứ lúc nào, Đông Vương Công lại cứ chọc vào chỗ đau của y.

Ngay lập tức, ngọn lửa giận của Đế Tuấn bị châm lên.

"Đông Vương Công, ngươi thật sự nghĩ ta không dám giết ngươi sao?" Đế Tuấn đập bàn đứng dậy, sát khí ngút trời cuồn cuộn tỏa ra, cả Thiên Đình trong khoảnh khắc đều biến sắc.

"Đế Tuấn, ngươi.....

đừng có hỗn xược, ta là Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong, ngươi dám giết ta sao?" Thấy Đế Tuấn sát khí ngút trời, không có vẻ gì là nói đùa, Đông Vương Công lập tức có chút hoảng sợ.

Hắn chỉ có thể tiếp tục lôi Hồng Quân ra làm lá chắn.

"Ha ha..... ha ha.....

Ta tại sao lại không dám!" Đế Tuấn từng bước tiến về phía Đông Vương Công, giọng nói trầm thấp thoát ra từ miệng, sát khí kinh người đó dọa cho Đông Vương Công lùi lại liên tục.

Hắn biết, khoảnh khắc này Đế Tuấn thật sự muốn giết hắn.

"Ực...." Thấy Đế Tuấn mang theo sát khí ngút trời không ngừng tiến lại gần, Đông Vương Công bất giác nuốt nước bọt.

Bao năm qua, hắn chỉ lo lôi kéo người khác mà quên mất việc tu hành, vì vậy tu vi của bản thân chỉ dừng lại ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong khi đó, Tây Vương Mẫu cũng giống hắn, lúc này đã là

Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Chạy, không thể ở lại Thiên Đình, phải chạy đến Tử Tiêu Cung cáo trạng." Khoảnh khắc tiếp theo, Đông Vương Công bay vút lên trời, lao về phía Hỗn Độn.

"Chạy à, nếu để một tên Đại La Kim Tiên đỉnh phong như ngươi chạy thoát, ngôi vị Thiên Đình chi chủ của ta cũng không cần giữ nữa, Thập Đại Yêu Thánh đâu!" Thấy Đông Vương Công bỏ chạy, Đế Tuấn quát lớn.

"Chúng thần có mặt, xin bệ hạ hạ lệnh!" Khi Đế Tuấn bộc phát sát khí ngút trời, Thập Đại Yêu Thánh đã cảm ứng được, nên sớm đã chờ sẵn bên ngoài.

Lúc này Đế Tuấn quát một tiếng, bọn họ tự nhiên hưởng ứng.

"Giết chết Đông Vương Công cho ta!" Đế Tuấn gằn từng chữ, thể hiện đầy đủ uy nghiêm của bậc đế vương.

"Tuân lệnh!" Cùng với lời đáp của Thập Đại Yêu Thánh, lập tức mười con đại yêu che trời lấp đất bay vút lên, đuổi theo Đông Vương Công đang bỏ chạy.

Chẳng mấy chốc, Đông Vương Công đã bị mấy Yêu Thánh có sở trường về tốc độ trong Thập Đại Yêu Thánh chặn lại.

Sau đó, các Yêu Thánh khác cũng đuổi kịp, vây chặt Đông Vương Công.

"Các ngươi... muốn làm gì, ta là Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong, giết ta, các ngươi không sợ Đạo Tổ trách tội sao?" Đông Vương Công cố gắng làm cho bọn họ có chút e dè, chỉ cần hắn chạy được đến Tử Tiêu Cung thì không còn sợ gì nữa.

"Hừ, đám Yêu Thánh chúng ta chỉ nghe lệnh bệ hạ, Đạo Tổ lão nhân gia đã hợp đạo, đại thế không đổi thì Đạo Tổ không xuất hiện,

sao lại đi quan tâm đến một tiểu nhân vật như ngươi, nói nhiều vô ích, các huynh đệ, lên!" Bạch Trạch khinh bỉ liếc nhìn Đông Vương Công đang cầm lệnh tiễn Đạo Tổ làm như lông gà, hắn đã sớm chướng mắt cái gã tự cho mình là đúng này.

Lần này, hắn có thể xả giận một phen rồi.

"Không...." Bạch Trạch vừa ra lệnh, Thập Đại Yêu Thánh lập tức phát động công kích, tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất.

Bọn họ không chơi trò mèo vờn chuột với Đông Vương Công, mà trực tiếp giải quyết hắn với tốc độ nhanh nhất.

"Ầm....." Đông Vương Công lúc này trên người không có linh bảo tốt, làm sao có thể chống đỡ được một đòn liên thủ của Thập Đại Yêu Thánh?

Nếu hắn có tu vi Chuẩn Thánh, có lẽ còn có thể trốn thoát.

Nhưng với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối mặt với mười Yêu Thánh cùng cấp, trong đó không ít kẻ sở hữu Tiên thiên linh bảo, tự nhiên không có chút sức lực phản kháng nào.

Hắn trực tiếp bị đánh cho hồn bay phách tán, tiêu tan giữa đất trời.

"Ta không cam tâm, ta là Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong, Đế Tuấn ta nguyền rủa ngươi, ta nguyền rủa cả Yêu tộc không được chết tử tế, ta nguyền rủa các ngươi bị Viêm Đế diệt tộc." Trước khi chết, Đông Vương Công phát ra tiếng gào thét đầy oán độc, sau đó biến mất giữa đất trời.

"Hừ, đáng tiếc, Yêu tộc ta có kết cục ra sao, ngươi không thấy được đâu, Đông Vương Công.

Ta, Đế Tuấn, là người được thiên mệnh lựa chọn, Yêu tộc sẽ chỉ ngày càng hùng mạnh, trở thành bá chủ Hồng Hoang!

Viêm Đế có lẽ tu vi cường hãn, nhưng đối mặt với toàn bộ Yêu tộc của ta, cũng chỉ có một con đường thân tử đạo tiêu." Đế Tuấn nhìn về hướng Đông Vương Công chết, lộ ra một nụ cười lạnh.

"Tham kiến bệ hạ, chúng thần may mắn không làm nhục mệnh, đã giết chết Đông Vương Công!" Chẳng mấy chốc, Thập Đại Yêu Thánh biến lại thành hình người trở về.

"Tốt, làm phiền các ái khanh rồi." "Vì bệ hạ mà lo liệu là bổn phận của chúng thần." .....

"Đông Vương Công chết rồi sao?" Sau khi Đông Vương Công chết, Nghiêm Phong mơ hồ cảm ứng được, bấm ngón tay tính toán, phát hiện Đông Vương Công đã chết trong tay Yêu tộc, và trước khi chết còn nhắc đến mình.

"Đế Tuấn, muốn ta thân tử đạo tiêu ư?

Trở thành bá chủ Hồng Hoang?

Không biết đến lúc Vu Yêu quyết chiến, khi Yêu tộc chết đến chín thành chín, sắp diệt tộc, y còn tự tin như vậy không nhỉ?" Do Đế Tuấn không che giấu thiên cơ, nên khi nhắc đến Nghiêm Phong, tự nhiên cũng giống như Đông Vương Công, bị Nghiêm Phong cảm ứng được.

Đây là lợi ích của việc tu vi cường đại, người khác không thể nhắc đến tên của đối phương, trừ phi che giấu thiên cơ, nếu không nhất định sẽ bị đối phương cảm ứng.

Chương 72

Tất nhiên, nếu tu vi mạnh hơn đối phương rất nhiều, thì dù nhắc đến, đối phương cũng không cảm ứng được.

Giống như Thánh Nhân nếu nhắc đến một Chuẩn Thánh nào đó, đối phương tuyệt đối không thể cảm ứng.

Nếu một Chuẩn Thánh muốn tính kế một Chuẩn Thánh khác, chỉ có thể che giấu thiên cơ để đối phương không thể cảm ứng.

Nhưng những điều này đều vô dụng với Nghiêm Phong, hắn có Hỗn Độn Châu che giấu thiên cơ của bản thân, bất kể ai nói xấu hay tính kế hắn, dù là Thánh Nhân cũng không thể cảm ứng được.

"Đông Vương Công chết rồi ư?

Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong kia chết rồi sao?" Nghe Nghiêm Phong lẩm bẩm, Hi Hòa kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, vừa rồi, Đông Vương Công đã chết dưới sự vây giết của Thiên Đình." Nghiêm Phong cũng không giấu giếm, nói cho Hi Hòa biết.

"Thiên Đình to gan như vậy sao?

Ngay cả Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong cũng dám giết!" Hi Hòa lập tức kinh hãi thất sắc, dù sao Đạo Tổ cũng là tồn tại tối cao vô thượng của cả Hồng Hoang.

"Cho nên a, Yêu tộc đã định trước không thể hưng thịnh được bao lâu, ai bảo bọn chúng dám đi ngược lại ý trời chứ?" Nghiêm Phong cười hắc hắc, chỉ có thể dùng lời giải thích này.

Chẳng lẽ lại nói, nhân vật chính của trời đất chỉ có thể là Nhân tộc, dù sao bây giờ Nhân tộc còn chưa ra đời.

“Trông chàng như thể biết tất cả mọi chuyện vậy.” Hi Hòa dùng đôi mắt đẹp tò mò nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, suốt quãng đường đi, nàng phát hiện Nghiêm Phong dường như không gì không biết.

Hi Hòa không biết rằng, nàng càng tò mò, chứng tỏ hảo cảm của nàng đối với Nghiêm Phong càng sâu đậm.

“Hắc hắc, đó là đương nhiên, nàng có muốn tìm hiểu sâu hơn về ta không?” Thấy ánh mắt tò mò của Hi Hòa, Nghiêm Phong lại cười hắc hắc một tiếng, rồi thuận tiện trêu chọc nàng một chút.

“Tìm hiểu?

Tìm hiểu làm gì chứ!” Mặt Hi Hòa đỏ bừng, cảm thấy lời nói của Nghiêm Phong có chút mờ ám.

“Không tìm hiểu, sao có thể ở bên nhau cả đời được.” Nghiêm Phong nhướng mày, cười gian xảo.

“Ai... ai muốn ở bên chàng cả đời chứ.” Mặt Hi Hòa ngày càng đỏ, có chút không chống đỡ nổi những lời nói mờ ám của Nghiêm Phong, sự e thẹn sâu trong lòng cũng không thể che giấu được.

Chết rồi, chết rồi, gã này không phải định tỏ tình đấy chứ?

“Đương nhiên là Thường Hi rồi, Thường Hi là muội muội của ta, ta tự nhiên phải bảo vệ muội ấy thật tốt, cho nên sau này chắc chắn phải luôn ở bên nhau.

Hửm?

Chẳng lẽ cách nghĩ của Hi Hòa không giống ta sao?” Khi Hi Hòa tưởng rằng Nghiêm Phong sẽ thừa thắng xông lên tỏ tình, nào ngờ hắn lại chuyển chủ đề, nói ra những lời khiến nàng xấu hổ tức giận vô cùng.

Cố ý, gã này tuyệt đối là cố ý.

Qua bao nhiêu năm tiếp xúc, Hi Hòa biết gã này đôi lúc rất thích những trò đùa ác ý!

"Hừ, nhiều lời, Thường Hi chỉ ở bên ta cả đời thôi." Hi Hòa kiêu ngạo đáp lại.

"Thường Hi muội muội, muội có bằng lòng ở bên Phong ca ca cả đời không, để ta bảo vệ muội mãi mãi nhé?" Nghiêm Phong trêu tức liếc nhìn Hi Hòa một cái, rồi hỏi Thường Hi đang tung tăng nhảy nhót phía trước.

"Đương nhiên là bằng lòng rồi ạ, ở bên Phong ca ca thật sự rất thú vị, sao lại không bằng lòng chứ." Thường Hi hoàn toàn không biết hai người phía sau đang làm gì, nên không chút do dự mà trả lời Nghiêm Phong.

"Thế nhé!" Lông mày Nghiêm Phong lại nhướng lên, trông y hệt một kẻ tiểu nhân đắc chí.

"Tên khốn, không thèm để ý đến chàng nữa." Hi Hòa tức giận đến mức sự e thẹn ban đầu lập tức biến mất không còn tăm hơi, nàng trực tiếp bỏ lại Nghiêm Phong, đi về phía Thường Hi.

Vừa đi nàng vừa nghiến răng nghiến lợi lườm bóng lưng Thường Hi một cái, trong lòng hung hăng nghĩ: Cái đồ ngốc hại chị, xem ta về dạy dỗ ngươi thế nào.

"Sao vội đi thế, chúng ta nói chuyện tiếp đi." Thấy Hi Hòa định đi, Nghiêm Phong đâu có chịu buông.

Hắn trực tiếp nắm lấy cánh tay Hi Hòa, kéo nàng lại.

Đây là lần đầu tiên hai người có tiếp xúc thân thể, cũng là lần đầu tiên nắm tay.

"Chàng... buông ta ra!" Đột nhiên bị nắm tay, Hi Hòa trong lòng hoảng hốt, nói lắp bắp.

“Không buông, đánh chết cũng không buông, ta muốn nắm tay nàng cả đời.” Lần này, Nghiêm Phong không còn nói những lời phá vỡ khung cảnh nữa.

Vừa rồi hắn chỉ muốn đùa một chút, kết quả suýt nữa đùa quá trớn.

Bây giờ tự nhiên không dám đùa nữa.

“Ta mới không để chàng nắm cả đời đâu.” Hi Hòa không hề có chuẩn bị, đối mặt với lời tỏ tình đột ngột, cả hai má nàng đỏ bừng, rồi nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Nàng nói gì?

Ta không nghe rõ?” Nghiêm Phong thấy dáng vẻ e thẹn của Hi Hòa, lập tức vui mừng, có hi vọng rồi!

Chương 73

Vì vậy hắn cố ý ghé sát tai vào miệng Hi Hòa, ra vẻ vừa rồi không nghe rõ.

"Không... không... không có gì!" Đột nhiên tiếp xúc với Nghiêm Phong ở khoảng cách gần như vậy, lập tức khiến Hi Hòa hoảng hốt, nói năng cũng lắp bắp.

Nghe giọng điệu lắp bắp của Hi Hòa, Nghiêm Phong suýt nữa cười chết, đây có phải là Hi Hòa mà hắn biết không?

Bình thường đoan trang dịu dàng như vậy, sao lúc hoảng hốt lại đáng yêu thế này.

Nghiêm Phong bất giác quay đầu nhìn Hi Hòa.

Vừa nhìn, Nghiêm Phong chỉ cảm thấy dung nhan tuyệt thế trước mắt sao mà xinh đẹp đến thế, trắng trẻo hồng hào, đẹp đến nao lòng.

Cảnh tượng như vậy lập tức khiến trái tim Nghiêm Phong không kìm được mà đập thình thịch.

Ma xui quỷ khiến thế nào, môi của Nghiêm Phong tiến về phía trước, lập tức áp lên đôi môi anh đào của Hi Hòa.

"Ầm....." Khoảnh khắc Nghiêm Phong áp môi lên, đầu óc Hi Hòa như nổ tung, một mảnh trống rỗng.

Giây phút này, Hi Hòa chỉ nhớ được một điều, nụ hôn đầu của nàng đã mất.

Từ từ, ý thức mơ màng của Hi Hòa quay trở lại, cảm nhận sự mềm mại trên môi, mặt nàng lập tức đỏ bừng, cũng không biết lấy sức lực từ đâu ra mà đẩy mạnh Nghiêm Phong ra.

“Ái chà, cái quái gì vậy!” Cú đẩy này không hề nhẹ, là một đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ, cú đẩy vô thức cũng không kiểm soát được lực đạo.

Nghiêm Phong đang tận hưởng cảm giác tuyệt vời, đâu có lòng phòng bị, nên bị Hi Hòa đẩy một cái, trực tiếp bay ra ngoài.

“Ơ?

Tỷ tỷ, sao mặt tỷ đỏ thế, Phong ca ca đâu rồi?

Anh ấy ở đâu?” Tiếng kêu kinh ngạc của Nghiêm Phong lập tức thu hút Thường Hi đang tung tăng nhảy nhót phía trước, chỉ là nàng không thấy Phong ca ca đâu cả, thật kỳ lạ.

Mặt tỷ tỷ cũng không biết sao đột nhiên lại đỏ như vậy, thật kỳ quái.

“Ta... ta... ta cũng không biết sao mặt lại đỏ nữa.” Hi Hòa lắp bắp nói, chẳng lẽ lại nói, tỷ tỷ vừa rồi bị một con heo hôn sao?

“Khụ khụ...

Ta ở đây này.” May mắn lúc này Nghiêm Phong đã bay trở lại, nhìn Hi Hòa mặt đỏ bừng không biết làm sao, hắn không nhịn được mà nháy mắt với nàng một cái.

Hành động này lại khiến Hi Hòa một trận hoảng hốt, vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào Nghiêm Phong.

“Em cảm thấy hai người đang giấu em chuyện gì đó.” Nhìn dáng vẻ của Nghiêm Phong và Hi Hòa, Thường Hi nhíu mày, cảm thấy trong đó nhất định có chuyện gì đó mà nàng không biết.

“Không... không có đâu, chúng ta vẫn luôn ở bên nhau, làm gì có chuyện gì giấu muội chứ.” Hi Hòa biết, biểu hiện của mình đã khiến Thường Hi có chút nghi ngờ, vì vậy vội vàng đè nén sự e thẹn trong

lòng, khôi phục lại vẻ bình thường.

“Thật sự không có?” Thường Hi vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

“Thật sự!

Tỷ tỷ làm gì có chuyện gì giấu muội chứ.” Hi Hòa đã khôi phục lại vẻ bình thường, không còn lắp bắp nữa, lời nói ra cũng có độ tin cậy cao hơn.

“Hừ hừ, em biết rồi!” Thường Hi hiển nhiên rất không hài lòng, chỉ là tỷ tỷ không nói, nàng cũng không tiện hỏi nhiều.

“Phong ca ca, chúng ta đến đảo Bồng Lai của anh xem thử được không ạ?” Sau đó, Thường Hi dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Nghiêm Phong, đối với đảo Bồng Lai, nàng đã luôn vô cùng khao khát.

Bởi vì qua lời của Nghiêm Phong, nàng biết rằng, tiên cảnh Bồng Lai là động thiên phúc địa hiếm có trong cả Hồng Hoang.

“Được, chúng ta đến đảo Bồng Lai.” Thấy Thường Hi không tiếp tục truy hỏi vấn đề vừa rồi, Nghiêm Phong vội vàng đồng ý, dù sao cũng phải giữ thể diện cho Hi Hòa.

“Vâng vâng, đi thôi!” Thường Hi nghe vậy vui mừng hô lên một tiếng, bay về phía trước.

“Muội có biết đường đến đảo Bồng Lai không?” Sau khi Thường Hi nóng lòng bay đi, Nghiêm Phong ở phía sau mặt đầy vạch đen nói.

“A... em không biết!” Thường Hi sững sờ, mặt lập tức đỏ bừng, thật quá xấu hổ.

“Nha đầu này, thật là...” Nghiêm Phong vừa nói vừa điểm một tia sáng vào trán Thường Hi, đó chính là vị trí cụ thể của đảo Bồng Lai.

“Hi hi, cảm ơn Phong ca ca.” Thường Hi biết được vị trí, lập tức bay lên trời, cũng không đợi Nghiêm Phong và Hi Hòa.

Làm như vậy, nàng đã tạo ra thời gian riêng cho Hi Hòa và Nghiêm Phong ở bên nhau.

Chương 74

“Thường Hi, đợi ta với.” Nhưng rõ ràng, ở một mình với Nghiêm Phong khiến Hi Hòa có chút hoảng sợ, không nhịn được muốn bay đi tìm Thường Hi.

“Nàng không muốn ở bên ta sao?” Khi Hi Hòa vừa chuẩn bị bay đi, Nghiêm Phong trong nháy mắt đã đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng, dù sao Thường Hi cũng chưa bay xa, không sợ bị biết.

“Không... không có mà!” Cái ôm bất ngờ khiến Hi Hòa vừa mới bình tĩnh lại lần nữa hoảng hốt.

“Hi Hòa, làm đạo lữ của ta nhé.” Nghiêm Phong cũng không định kéo dài nữa, đã bao nhiêu năm rồi, đã đến lúc làm rõ mối quan hệ.

Hảo cảm của Hi Hòa đối với hắn, Nghiêm Phong cũng có thể cảm nhận được.

“Ta... ta...” Lời nói thẳng thắn như vậy của Nghiêm Phong khiến Hi Hòa lại một lần nữa sững sờ, ngập ngừng nửa ngày không biết nên từ chối hay đồng ý.

Sâu trong lòng, nàng muốn đồng ý, chỉ là sự dè dặt và e thẹn của con gái khiến nàng không thể lập tức đồng ý.

“Ưm...!!!!” Thấy Hi Hòa do dự không quyết, Nghiêm Phong quyết định dùng liều thuốc mạnh.

Hắn xoay người Hi Hòa lại đối diện với mình, rồi lại một lần nữa hôn lên.

Lần này Hi Hòa không còn mơ màng như lúc đầu, chỉ giãy giụa một cách tượng trưng rồi buông xuôi.

Việc buông xuôi giãy giụa cũng cho thấy, Hi Hòa đã chấp nhận

Nghiêm Phong, đồng ý làm đạo lữ của hắn.

Không biết bao lâu sau...

"Tên xấu xa, có phải chàng đã sớm để ý đến ta rồi không." Lúc này Hi Hòa mặt đầy vẻ e thẹn, dung nhan vốn đã tuyệt thế, nay lại càng thêm rạng rỡ.

"Đúng vậy, ngay từ khoảnh khắc gặp nàng lần đầu, ta đã bắt đầu để ý đến nàng rồi." Nghiêm Phong hai tay nâng mặt Hi Hòa, mỉm cười, rồi lại một lần nữa hôn lên.

"Mau đi thôi, nếu không lát nữa Thường Hi sẽ phát hiện mất." Sau khi nụ hôn lại kết thúc, Hi Hòa thúc giục Nghiêm Phong nên đi hội hợp với Thường Hi.

Nếu không, nha đầu kia dù ngốc nghếch đến đâu, cũng sẽ biết giữa hai người có bí mật không thể cho người khác biết.

"Ha ha, phát hiện thì phát hiện, có sao đâu, như vậy muội ấy vừa là ca ca, vừa là tỷ phu, thêm một tầng quan hệ cũng chẳng có gì to tát." Nghiêm Phong cười ha hả, không cho Hi Hòa cơ hội từ chối, trực tiếp bế ngang nàng lên, rồi bay về hướng Thường Hi.

Hi Hòa giật mình, vừa định nói không cần, nhưng sau đó lại im lặng.

Nàng cảm thấy để Thường Hi biết cũng tốt, giữa chị em không cần phải giấu giếm.

"Chàng đã làm chuyện như vậy với ta, vậy bên Hậu Thổ chàng chuẩn bị làm thế nào?" Hi Hòa điều chỉnh tư thế trong lòng Nghiêm Phong, hai tay ôm cổ hắn, từ từ đưa ra vấn đề chí mạng.

"Làm thế nào à, nên làm thế nào thì làm thế ấy thôi, đợi sau khi chơi ở đảo Bồng Lai xong, ta sẽ đưa nàng đi gặp Hậu Thổ." Nghiêm Phong không hề có chút cảm giác nguy cơ hậu viện bốc lửa nào,

ngược lại còn nói rõ ràng.

"Chàng không sợ Hậu Thổ nổi giận sao, nàng ấy là một trong Thập Nhị Tổ Vu đấy." "Ha ha, vậy thì đã sao, thứ mà ta, Nghiêm Phong, muốn có được, nhất định sẽ không bao giờ buông tay!" Hi Hòa có chút ngẩn người, không biết nên nói gì.

Nhưng đã Nghiêm Phong không định giấu giếm, nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Hơn nữa, Hi Hòa cũng là tiên thiên thần linh sinh ra từ Thái Âm tinh, so với Hậu Thổ cũng không hề kém cạnh.

"Phong ca ca, tỷ tỷ, hai người sao... sao lại..." Thường Hi ở phía trước cảm thấy có người đuổi kịp phía sau, lập tức biết là Nghiêm Phong và Hi Hòa, nên quay đầu lại định trêu chọc sao lại chậm như vậy.

Kết quả nàng nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được, tỷ tỷ của nàng đang được Phong ca ca ôm trong lòng.

Cái quái gì thế này?

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

"Thường Hi à, có lẽ sau này muội có thể đổi cách gọi là tỷ phu, đương nhiên nếu muốn tiếp tục gọi là Phong ca ca cũng không sao." Thấy dáng vẻ không thể tin nổi của Thường Hi, Hi Hòa trực tiếp vùi đầu vào lồng ngực Nghiêm Phong.

Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, kết quả vẫn là quá xấu hổ.

Vì vậy không còn cách nào khác, chỉ có thể để Nghiêm Phong mở lời.

"Tỷ phu?" Thường Hi dù ngốc đến đâu cũng hiểu ý nghĩa của từ tỷ phu, không ngờ tỷ tỷ của mình lại ở bên Phong ca ca từ lúc nào

không hay.

Chỉ là không biết vì sao, trong lòng Thường Hi có chút chua xót.

“Chào... tiểu di tử.” Nghiêm Phong thuận nước đẩy thuyền, câu hỏi của Thường Hi, trực tiếp bị hắn biến thành câu khẳng định.

“Em vẫn gọi là Phong ca ca thôi.” Không biết tại sao, Thường Hi không muốn gọi là tỷ phu, gọi là Phong ca ca thuận miệng hơn.

“Sao cũng được, miễn là Thường Hi gọi thấy thoải mái thì gọi thế nào cũng được.” Đối với việc thay đổi xưng hô, Nghiêm Phong không hề bận tâm, thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

“Vâng vâng!” Thường Hi gật đầu nhỏ xinh, tâm trạng lập tức thoải mái hơn nhiều, có lẽ là do không phải gọi là tỷ phu nên mới thoải mái? .....

Chương 75

Trải qua muôn núi vạn sông, ba người cuối cùng cũng đến được Đông Hải.

"Oa, đảo Bồng Lai, đẹp quá, đẹp hơn Thái Âm tinh của em không biết bao nhiêu lần." Vừa đến đảo Bồng Lai, Thường Hi đã thốt lên kinh ngạc.

Vừa bước vào đảo Bồng Lai, nàng đã phát hiện một thác nước ở không xa, thác nước từ trên núi cao đổ xuống, tung lên một mảng hơi nước, giữa làn sương mờ ảo, có thể thấp thoáng nhìn thấy ngọn núi xanh và rêu xanh chen lẫn với thác nước trắng xóa.

Bên tai là tiếng nước chảy trong veo, "róc rách", "róc rách", như thể những tinh linh nước đang ca hát.

Nếu ở hậu thế, dùng câu thơ "phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên" để hình dung là thích hợp nhất.

Dưới thác nước không xa, hồ nước hoàn toàn được tạo thành từ Tam Quang Thần Thủy càng thêm lấp lánh sóng biếc, cả hồ nước đều tỏa ra màu sắc rực rỡ chói mắt.

Ở trung tâm Tam Quang Thần Thủy, là cây Hoàng Trung Lý mọc sừng sững như một cây cổ thụ, trên lá cây những giọt nước lăn tròn, lấp lánh, như những viên trân châu đứt dây rơi xuống hồ nước hoàn toàn được tạo thành từ Tam Quang Thần Thủy.

"Tam Quang Thần Thủy?

Số lượng thật kinh khủng, ở giữa kia nếu không nhầm chính là một trong Thập đại tiên thiên linh căn, Hoàng Trung Lý!" Hi Hòa kinh ngạc đến ngây người nhìn mọi thứ trong tiên cảnh Bồng Lai.

Nếu chỉ có phong cảnh đẹp thì thôi, nhưng trên cơ sở đó, lại có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, đó mới gọi là chấn động.

Hi Hòa tin rằng, nếu các đại năng trong Hồng Hoang phát hiện có nhiều Tam Quang Thần Thủy, được mệnh danh là đệ nhất thánh thủy chữa thương, e rằng sẽ đỏ mắt mà bất chấp tất cả để cướp đoạt.

Một hồ Tam Quang Thần Thủy này, tính về giá trị, có lẽ có thể sánh với hai ba kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nếu Hi Hòa biết, Tam Quang Thần Thủy này từng thai nghén ra Tạo Hóa Thanh Liên, không biết sẽ có cảm nhận gì.

Có lẽ sẽ chấn động đến mức cằm cũng không khép lại được.

"...." Nghiêm Phong nhìn Hi Hòa và Thường Hi đang chấn động, cảm giác tự hào trong lòng đạt đến đỉnh điểm.

Hắn vẫy tay về phía cây Hoàng Trung Lý, lập tức có sáu quả Hoàng Trung Lý bay vào tay Nghiêm Phong.

"Phong ca ca, cho em và tỷ tỷ ạ?" Ngửi thấy mùi hương quyến rũ tỏa ra từ Hoàng Trung Lý, Thường Hi không nhịn được mà nuốt nước bọt.

"Đúng vậy, Hoàng Trung Lý là một trong Thập đại tiên thiên linh căn, tuy đối với Chuẩn Thánh cơ bản không có hiệu quả, nhưng đối với Đại La Kim Tiên lại có hiệu quả rất tốt.

Ba quả cho muội, sau ba quả này, tin rằng Hoàng Trung Lý đối với muội cũng không còn hiệu quả.

Ba quả còn lại cho tỷ tỷ của muội, để nàng ấy cũng được nếm thử hương vị của Thập đại tiên thiên linh căn." Nghiêm Phong nói, rồi lần lượt đưa Hoàng Trung Lý cho Hi Hòa và Thường Hi.

Hi Hòa không từ chối, sau khi nhận lấy, nàng mỉm cười với

Nghiêm Phong, mọi thứ đều không cần nói ra lời.

So với Hi Hòa, Thường Hi sau khi nhận lấy, đã nóng lòng lấy ra một quả để ăn.

"Ưm... ngon quá!" Cắn một miếng, mắt Thường Hi không nhịn được mà sáng lên, rồi nhanh chóng ăn hết một quả Hoàng Trung Lý.

Nàng vốn định ăn quả thứ hai, nhưng chẳng mấy chốc, nàng cảm thấy pháp lực toàn thân bắt đầu cuộn trào.

Nàng biết đó là do lần đầu tiên ăn Hoàng Trung Lý, pháp lực tăng trưởng.

Vì vậy nàng lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện hóa.

"Sư tôn, người đã về!" Không lâu sau khi Thường Hi ngồi xuống luyện hóa, Đại Bằng và Khổng Tuyên lần lượt đến.

Qua một thời gian tu luyện, hai người đều đã đạt đến cực hạn của Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, sắp có thể tiến vào Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

"Các con đến đúng lúc lắm, đây là tiểu sư cô Thường Hi, vị còn lại là sư nương Hi Hòa." Nghiêm Phong chỉ vào Thường Hi đang tu luyện và Hi Hòa đang đứng bên cạnh mình.

"Khổng Tuyên (Đại Bằng) ra mắt sư nương." Thấy sư tôn của mình lại có thêm một vị sư nương, Khổng Tuyên và Đại Bằng không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên hành lễ.

"...

Chào các con!" Hi Hòa hiển nhiên không có kinh nghiệm về phương diện này, có chút không biết phải làm sao.

"Sư nương của các con từ khi hóa hình đã ở Thái Âm tinh tiềm tâm tu luyện, không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng thực lực lại

vô cùng cường đại, hiện đã là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ." Để Hi Hòa không mất mặt sư nương, Nghiêm Phong giải thích một câu.

"Vâng, đệ tử biết rồi." Nghe vị sư nương mới này có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, lập tức khiến Khổng Tuyên và Đại Bằng kinh ngạc, vội vàng cung kính hành lễ lần nữa.

Đó là đại năng Chuẩn Thánh a, trong Hồng Hoang đều là tồn tại hàng đầu.

"Không cần đa lễ, các con đối xử với vị sư nương kia của sư tôn thế nào, thì cứ đối xử với ta như vậy." Hi Hòa hiển nhiên không biết nên xử sự thế nào, nên vội vàng lôi Hậu Thổ ra làm chuẩn mực.

"Vâng, đệ tử biết rồi!" Điều này không cần Hi Hòa nói, Khổng Tuyên và Đại Bằng trong lòng đều hiểu rõ.

"Được rồi, nhân lúc sư cô của các con đang tu luyện, ta sẽ giảng đạo ở đây, hy vọng các con có thể tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cũng được hưởng ké." Nghiêm Phong tiện tay biến ra một cái bồ đoàn ngồi xuống, chuẩn bị giảng đạo.

"Vâng, đa tạ sư tôn." Nghe Nghiêm Phong muốn giảng đạo, Đại Bằng và Khổng Tuyên vô cùng vui mừng, vội vàng ngồi xuống, an tâm lắng nghe.

"Âm Dương giả, thiên địa chi đạo dã, vạn vật chi cương kỷ, biến hóa chi phụ mẫu, sinh sát chi bản thủy, thần minh chi phủ dã, Ngũ Hành....." Nghiêm Phong giảng chính là Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh.

Lúc này, Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh đã được Nghiêm Phong hoàn thiện đến tầng thứ ba.

Chương 76

Đúng vậy, không dựa vào độ khai phá, hoàn toàn dựa vào Chuẩn Thánh chi đạo mà Hồng Quân giảng và sự lĩnh hội của bản thân đối với Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, hắn đã hoàn thiện tầng thứ ba của Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh.

Tầng thứ ba của Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tương ứng chính là cấp độ Chuẩn Thánh.

Tất nhiên, lần này Nghiêm Phong giảng từ đầu.

Một trăm năm, Nghiêm Phong giảng tầng thứ nhất của Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, tương ứng với cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

Còn tại sao lại giảng tầng thứ nhất, đương nhiên là vì Nghiêm Phong cảm thấy đã đến lúc để Thường Hi và Hi Hòa cũng tu hành Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh.

Dù sao đây cũng là vô thượng đạo pháp do hắn tự sáng tạo, không hề yếu hơn đạo của Hồng Quân.

Sau đó Nghiêm Phong không dừng lại, tiếp tục giảng.

Năm trăm năm sau, hắn cũng giảng xong tầng thứ hai của Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh.

Tiếp theo, Nghiêm Phong lại tiếp tục giảng tầng thứ ba.

Cứ như vậy lại qua một nghìn năm.

"Ầm....." Khí thế cường đại đột nhiên từ trên người Thường Hi bộc phát ra, cả đảo Bồng Lai đều bị bao phủ trong uy áp khổng lồ.

May mà Nghiêm Phong nhanh tay lẹ mắt, lập tức che chắn cho Đại

Bằng và Khổng Tuyên khỏi luồng khí thế đó.

Bởi vì Nghiêm Phong phát hiện Đại Bằng và Khổng Tuyên, sau một nghìn sáu trăm năm nghe giảng đạo, cũng sắp đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Chỉ là Thường Hi đột phá nhanh hơn mà thôi.

"Oa, ta đột phá Chuẩn Thánh rồi." Thường Hi nhanh chóng hoàn thành đột phá.

Sau khi đột phá, tiểu nha đầu hưng phấn nhảy cẫng lên.

"Ơ, hai người là ai, ồ... ta biết rồi, chắc là đệ tử của Phong ca ca, Khổng Tuyên và Đại Bằng." Thấy bên cạnh có hai người, lúc đầu Thường Hi không phản ứng kịp, nhưng nhanh chóng hồi thần, nhớ ra Phong ca ca có hai đồ đệ.

"Đúng vậy, Thường Hi của ta thật thông minh." Nghiêm Phong khen ngợi một chút.

"Đinh, chúc mừng ký chủ, đồ đệ Khổng Tuyên đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, ngẫu nhiên ban thưởng Đế Đạo Thần Quyền độ khai phá 10%." "Đinh, chúc mừng ký chủ, đồ đệ Đại Bằng Kim Sí Điểu đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, ngẫu nhiên ban thưởng Hỏa chi pháp tắc giai đoạn thứ hai Thái Dương Chân Hỏa độ khai phá 10%." "Đinh, chúc mừng ký chủ, Hỏa chi pháp tắc giai đoạn thứ hai Thái Dương Chân Hỏa độ khai phá đạt 100%." "Đinh, Thái Dương Chân Hỏa bắt đầu thăng cấp." "Đinh, chúc mừng ký chủ, Thái Dương Chân Hỏa tiến hóa thành Thái Dương Kim Diễm." "Đinh, Hỏa chi pháp tắc giai đoạn thứ ba Thái Dương Kim Diễm hiện tại độ khai phá 8.2%." Chẳng mấy chốc, Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng lần lượt hoàn thành thăng cấp.

Cùng với sự thăng cấp của Đại Bằng, Thái Dương Chân Hỏa của

Nghiêm Phong lại một lần nữa tiến hóa thành Thái Dương Kim Diễm.

Phải biết rằng, Thái Dương Kim Diễm chính là Hỏa chi nguyên linh trong tứ đại Hỗn Độn nguyên linh Địa Hỏa Thủy Phong xuất hiện khi Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Vì vậy uy lực tự nhiên mạnh hơn Thái Dương Chân Hỏa rất nhiều.

Cảm nhận được ngọn lửa của mình được đề thăng, Nghiêm Phong không chút do dự mà rót Thái Dương Kim Diễm vào trong bạn sinh linh bảo Hỏa Linh Châu.

"Đinh, chúc mừng ký chủ, Hỏa Linh Châu luyện hóa độ khai phá đạt 100%, từ nay về sau Hỏa Linh Châu sẽ phát huy toàn bộ uy năng." Vốn Hỏa Linh Châu chỉ còn thiếu 0.4% độ khai phá, cùng với một luồng Thái Dương Kim Diễm mà Nghiêm Phong đánh vào, lập tức hoàn thành toàn bộ việc luyện hóa.

Sau này Hỏa Linh Châu có thể tùy tiện sử dụng, dù thăng cấp thành cực phẩm Tiên thiên linh bảo hay Tiên thiên chí bảo, cũng không cần luyện hóa lại, trực tiếp có thể phát huy hoàn hảo uy lực vốn có.

"Hệ thống, xem thuộc tính của ta." Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế) Tu vi: Chuẩn Thánh, độ khai phá 38.9% Căn cước: Tiên thiên đệ nhất đoàn Thiên Hỏa, độ khai phá 58.4% Pháp tắc: Hỏa chi pháp tắc giai đoạn thứ ba Thái Dương Kim Diễm độ khai phá 8.2%, Không gian pháp tắc giai đoạn thứ nhất Không gian na di độ khai phá 14.5%, Thời gian pháp tắc giai đoạn thứ nhất Thời gian gia tốc độ khai phá 94.8% Pháp bảo: Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu luyện hóa độ khai phá 100%, Hỗn Độn chí bảo - Hỗn Độn Châu luyện hóa độ khai phá 30.2%, Hỗn Độn linh bảo - Nhị Thập Thất Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên luyện hóa độ khai phá 58.3%.

Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu tiến hóa độ

khai phá 46.1% Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật độ khai phá 99.7%, Liệt Diễm Phần Thiên độ khai phá 73.4%, Đế Đạo Thần Quyền đệ nhất thức độ khai phá 70.9% Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ ba độ khai phá 6.4% Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo tiến hóa độ khai phá 31.6% Tổng hợp thực lực: Thiếu niên, xin hãy cứ việc tung hoành, trong thời đại Thánh nhân chưa xuất hiện, ngươi là vô địch, dù bị nhiều người vây công cũng không cần sợ, Hỗn Độn Thanh Liên là hậu thuẫn mạnh nhất.

Xem xong, Nghiêm Phong cảm thấy Hỏa Linh Châu có chút theo không kịp bước chân của mình.

Xem ra phải mau chóng đề thăng nó lên cấp độ cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Đế Đạo Thần Quyền cũng phải sớm ngày khai phá ra thức thứ hai.

"Xem ra đã đến lúc trở về Bất Chu Sơn tranh đấu một phen." Sau khi xem xét thuộc tính của mình, Nghiêm Phong tự nhiên nghĩ đến đối tượng bồi luyện tốt nhất là Thập Nhị Tổ Vu – ân, ngoại trừ Hậu Thổ và Huyền Minh.

Vu Yêu sơ chiến cũng chỉ còn lại mấy vạn năm.

Sau Vu Yêu sơ chiến, Nữ Oa tạo người thành Thánh, ngay sau đó Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng sẽ nhanh chóng thành Thánh sau khi Nhân tộc xuất hiện.

Thời gian có chút cấp bách.

Mấy năm tới không thể ra ngoài tung tăng được nữa, chỉ có thể bế quan khổ tu.

Nếu không đến lúc đó không có chiến lực cấp bậc Thánh Nhân, thì gay to.

“Sư tôn, may mắn không làm nhục mệnh, con đã đột phá.” Trong lúc Nghiêm Phong đang suy nghĩ, Khổng Tuyên và Đại Bằng đã ổn định tu vi vừa đột phá, hưng phấn nói.

“Ừm, tiếp tục tu hành, chưa đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, không được rời khỏi Đông Hải.” Hồng Hoang quá nguy hiểm, hắn không muốn hai đồ đệ khó khăn lắm mới có được lại chết yểu giữa đường.

Vì vậy, chưa có tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên, hắn không cho hai người ra khỏi Đông Hải.

Còn ở Đông Hải, Nghiêm Phong cũng không phát hiện có đại năng Chuẩn Thánh nào, nhiều nhất cũng chỉ là người có tu vi Đại La Kim Tiên.

Chương 77

Dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, cùng với Đại Bằng, hắn có nắm chắc việc thoát khỏi tay của Đại La Kim Tiên.

"Vâng, sư tôn." Đối với yêu cầu của Nghiêm Phong, hai người vô điều kiện tuân theo.

"Đi thôi, chúng ta nên đến Bất Chu Sơn." Nghiêm Phong nắm tay Hi Hòa nói.

"Vâng, em cũng muốn gặp Hậu Thổ tỷ tỷ!" Do Hậu Thổ đến với Nghiêm Phong trước, nên Hi Hòa tự nhiên gọi là tỷ tỷ.

Hơn nữa, nếu thật sự so đo, thân phận hậu duệ của Bàn Cổ chí tôn của Hậu Thổ cũng cao quý hơn Hi Hòa một chút.

"Vậy đi thôi." Sau đó, ba đạo quang mang từ đảo Bồng Lai bay vút lên trời, hướng thẳng đến nơi Vu tộc ở Bất Chu Sơn. .....

Nơi sinh sống của Vu tộc tại Bất Chu Sơn.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu đang diễn luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng vẫn chưa thành thạo, không thể phát huy toàn bộ uy lực của đại trận.

Thậm chí Bàn Cổ chân thân cũng không thể ngưng luyện ra được.

"Ồ... muội phu đến rồi!" Nghiêm Phong không thu liễm khí tức, nên khi còn cách Vu tộc không xa đã bị Thập Nhị Tổ Vu phát hiện.

"Ha ha, thật sự là muội phu đến rồi, nắm đấm của ta đã đói khát không thể chịu nổi rồi." Tổ Vu là những kẻ cuồng chiến đấu, tự nhiên thích chiến đấu, đặc biệt là chiến đấu với cường giả.

Nghiêm Phong không nghi ngờ gì là rất phù hợp với tiêu chuẩn của

họ.

“Các vị huynh trưởng vẫn khỏe chứ.” Sau khi Nghiêm Phong đến, hắn ôm quyền chào Đế Giang, Chúc Dung.

“Ha ha ha ha.... muội phu cũng không tệ, đỡ ta một quyền, để ta xem chênh lệch giữa ta và muội phu là bao nhiêu.” Chúc Dung không hổ là phần tử hiếu chiến, vừa đến đã muốn đánh.

“Được thôi, nhưng một mình Chúc Dung đại ca thì không được đâu, gọi thêm mấy người nữa đi.” Độ khai phá tự dâng đến cửa, tự nhiên phải nhận lấy, chỉ một mình Chúc Dung thì không đủ đánh.

Hơn nữa, bây giờ Thập Nhị Tổ Vu cũng không còn là Đại La Kim Tiên như ngày xưa, đều đã là đại năng Chuẩn Thánh, thậm chí còn có tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ.

Như vậy, độ khai phá đánh bại bọn họ cũng sẽ cao hơn.

“Nghiêm Phong tiểu tử, đừng có kiêu ngạo, để Cộng Công đại ca ta thử sức ngươi.” “Còn có Đế Giang đại ca ta đây, để ngươi xem những năm nay ta cũng không phải không có tiến bộ.” Nghiêm Phong vừa dứt lời, lại có hai Tổ Vu xông lên.

Xem ra tu vi tăng cao không ít, muốn báo thù đây.

Năm xưa bọn họ bị Nghiêm Phong đả kích không ít.

“Ầm....” Bốn người bắt đầu chiến đấu, những va chạm kinh thiên động địa bắt đầu.

Ngọn lửa nóng rực, dòng nước lạnh lẽo, thân ảnh thần xuất quỷ một, tất cả đều vây quanh Nghiêm Phong tấn công.

“Chúc Dung đại ca, tuy huynh là Hỏa chi tổ vu, nhưng ở trước mặt ta mà chơi lửa, còn kém xa lắm, xem Thái Dương Kim Diễm của ta đây.” Đối mặt với sự tấn công của ba người, Nghiêm Phong không hề

hoảng sợ.

Ngọn lửa màu vàng kim từ khắp người hắn bốc lên, rồi xoay tròn không ngừng quanh thân thể Nghiêm Phong.

Dần dần, ngọn lửa màu vàng kim ngày càng nhiều, bao phủ cả không gian xung quanh Nghiêm Phong.

"Trời đất ơi, Thái Dương Kim Diễm, Thái Dương Chân Hỏa của tiểu tử ngươi từ lúc nào biến thành Thái Dương Kim Diễm rồi!!!!" Chúc Dung vừa ghen tị vừa căm hận, đó là Thái Dương Kim Diễm, một trong tứ đại Hỗn Độn nguyên linh Địa Hỏa Thủy Phong a.

Nó chỉ xuất hiện khi khai thiên lập địa, sau đó bị Bàn Cổ chí tôn dùng Bàn Cổ Phiên đánh tan, thuận tiện dùng Thái Cực Đồ trấn áp, Thái Dương Kim Diễm đã không biết bao nhiêu nguyên hội chưa từng xuất hiện.

Bây giờ lại xuất hiện trên người muội phu của mình.

"Ha ha, vừa mới có được không lâu, không nói nữa, lập tức để Chúc Dung đại ca kiến thức uy lực của nó, là Hỏa chi tổ vu mà không thấy được uy lực của Thái Dương Kim Diễm, thì cũng không được đâu nhỉ." Nghiêm Phong cười hắc hắc, lộ ra vẻ mặt gian xảo.

"Ta đi, đừng có đùa với ta, Thái Dương Kim Diễm ta không dám dính vào đâu, thứ đó không phải Thái Dương Chân Hỏa, dù có đốt lên người ta ta cũng không sợ.

Thứ này mà đốt lên người ta, thời gian dài, nửa cái mạng của Chúc Dung đại ca ta cũng mất." Chúc Dung có tự biết mình, Thái Dương Kim Diễm, hắn tuyệt đối không dám đụng vào.

"Ha ha, không do huynh được đâu, Chúc Dung đại ca, cẩn thận!" "Ái chà, cái quái gì vậy!

Tiểu tử cẩn thận một chút!" Nghiêm Phong vừa vẫy tay, Thái

Dương Kim Diễm suýt nữa sượt qua người Chúc Dung.

"Ha ha ha, Chúc Dung, ngươi cũng có ngày hôm nay, Hỏa chi tổ vu mà cũng có lúc sợ lửa, ta còn thấy xấu hổ thay cho ngươi." Thấy Chúc Dung chật vật bỏ chạy, Cộng Công tự nhiên không bỏ lỡ cơ hội châm chọc.

"Cộng Công, ngươi có bản lĩnh thì đi tiếp xúc với Vô Cực Huyền Băng đi, nếu không thì không có tư cách chế nhạo ta." Chúc Dung nghiến răng nghiến lợi nhìn Cộng Công, Vô Cực Huyền Băng chính là Thủy trong Địa Hỏa Thủy Phong.

Bị thứ đó đánh trúng, dù là Thủy chi tổ vu Cộng Công cũng phải mất nửa cái mạng, giống như Chúc Dung đối mặt với Thái Dương Kim Diễm, đều có kết cục chật vật.

"Hừ hừ!" Cộng Công hừ hừ hai tiếng không nói nữa, Vô Cực Huyền Băng, hắn thật sự không dám đụng vào, thứ đó chưa có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong mà đụng vào là hành vi tự tìm cái chết.

"Vị đạo hữu này đến từ đâu?" Trong lúc Nghiêm Phong và các Tổ Vu chiến đấu, Hậu Thổ đến bên cạnh Hi Hòa, dù sao cũng là người do Nghiêm Phong mang về, cũng không thể lơ là người ta.

"Có phải là Hậu Thổ tỷ tỷ không?

Chương 78

Ta đến từ Thái Âm tinh, tên là Hi Hòa, ra mắt tỷ tỷ, hy vọng sau này chúng ta có thể hòa thuận chung sống." Hi Hòa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, dù sao Nghiêm Phong cũng đã nói rồi, không sợ hậu viện bốc lửa.

Quả nhiên, Hậu Thổ nghe lời của Hi Hòa lập tức sững sờ, sau đó hiểu ra ý nghĩa trong một tiếng "tỷ tỷ" kia.

"Muội quen Nghiêm Phong từ khi nào?" Hậu Thổ không hề tức giận, chỉ có chút ghen tuông mà thôi, nhưng đó là phản ứng bình thường.

"Em quen chàng ấy đã rất lâu rồi, nhớ lúc đó hình như là không lâu sau khi Đạo Tổ dĩ thân hợp đạo, chàng ấy đến Thái Âm tinh, sau đó...." Hi Hòa kể lại quá trình quen biết, xác định quan hệ với Nghiêm Phong cho Hậu Thổ nghe một lượt.

"Xem ra muội muội cũng là người hồ đồ, gã đó chắc chắn đã để ý đến muội ngay từ lần đầu gặp ở Thái Âm tinh rồi." Hậu Thổ không dễ bị lừa như Hi Hòa khi ở Thái Âm tinh.

Trong lòng nàng không khỏi thán phục thủ đoạn tán gái của Nghiêm Phong, biết dùng chiêu giương đông kích tây.

Bề ngoài là đưa Thường Hi xuống Thái Âm tinh du ngoạn, thực chất là đang để ý đến Hi Hòa, muốn mưa dầm thấm lâu.

"A, sau này em cũng phản ứng lại rồi, đáng tiếc đã lún sâu vào trong đó không thể tự thoát ra được.

Tỷ tỷ làm thế nào mà quen biết, thấu hiểu và yêu Nghiêm Phong vậy?" Hi Hòa ra vẻ khổ não, chỉ là nhìn khóe miệng cong lên của nàng

có thể biết, e rằng nàng cũng đang vui trong đó.

"Ta à... chuyện ta và chàng ấy quen nhau có chút khó nói." Hậu Thổ có chút không biết nên nói thế nào, dù sao lúc đó nàng và Nghiêm Phong quen nhau là khi nàng đang tắm, kết quả bị Nghiêm Phong nhìn thấy hết, sau đó bị lừa lên thuyền.

Cuối cùng, trong lúc mơ mơ màng màng đã mất đi sự trong trắng.

Chỉ có thể nói, Nghiêm Phong quá nhiều mưu mẹo, người thuần khiết như Hậu Thổ hoàn toàn không chống đỡ nổi.

"Tỷ tỷ kể nghe đi, cho em nghe câu chuyện của tỷ và Nghiêm Phong." Hi Hòa thấy dáng vẻ của Hậu Thổ, lập tức hứng thú, cảm thấy quá trình quen biết giữa Hậu Thổ và Nghiêm Phong chắc chắn rất thú vị.

"Ai, thôi được rồi, chúng ta đã là tỷ muội, cũng không có gì không thể nói, ban đầu ta đang tắm dưới chân Bất Chu Sơn...." Sau khi nói ra, Hậu Thổ cũng không còn e thẹn như vậy nữa, chỉ còn lại nụ cười ngọt ngào.

"Tỷ tỷ, cái đó... có thật sự thoải mái như vậy không?" Khi Hậu Thổ nhắc đến chuyện đó, vẻ mặt e thẹn của nàng khiến Hi Hòa tò mò.

"Ha ha, đến lúc đó muội tự mình thử sẽ biết, cảm giác này, người khác nói cũng vô dụng, chỉ có tự mình thử mới biết." Hậu Thổ nháy mắt, tinh nghịch nói.

"Em... em mới không thử đâu." Đối với một thiếu nữ còn trong trắng, chủ đề này có chút quá e thẹn.

"Hi hi..." Hậu Thổ cười hi hi, trêu chọc nhìn Hi Hòa một cái, đối với một kẻ đầy mưu mẹo như Nghiêm Phong, Hậu Thổ không tin Hi Hòa có thể thoát được. .....

Trong lúc Nghiêm Phong và các Tổ Vu chiến đấu.

Trên Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ, bây giờ ngài đã là Yêu tộc chi chủ một thời gian dài, cũng nên có Đế hậu." Một ngày nọ, mọi người đang thương nghị về sự phát triển của Yêu tộc và sách lược đối phó với Vu tộc.

Chỉ là trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, Bạch Trạch đứng ra, đưa ra một vấn đề.

Điều này khiến cho các Yêu tộc đang bàn luận đều dừng lại nhìn về phía Bạch Trạch.

"Bệ hạ, Bạch Trạch Yêu Thánh nói không sai, Thiên Đình nên có một vị Đế hậu." Sau khi Bạch Trạch đề xuất, mọi người đều cảm thấy đề nghị này không tồi, lần lượt có người đứng ra, tán thành đề nghị của Bạch Trạch.

"Ha ha, bản tọa cô đơn đã lâu, quả thực cần một người bầu bạn, bá nghiệp Thiên Đình cũng cần con của ta và ta cùng nhau nỗ lực, không biết các vị tiên gia có người nào thích hợp không." Đế Tuấn cũng cảm thấy đã đến lúc tìm một người vợ, vì vậy y nhìn xuống các Yêu tộc bên dưới, hỏi ý kiến của họ.

"...." Mọi người cảm thấy đề nghị của Bạch Trạch đúng, nhưng về người chọn thì lại không có ý kiến gì, vì vậy cuối cùng tất cả đều nhìn về phía Bạch Trạch.

"Đã là do thần đề xuất, vậy thì thuộc hạ tự nhiên có nhân tuyển thích hợp." Bạch Trạch mỉm cười, không hoảng không vội đáp lại.

"Ồ, không biết người trong lòng ái khanh là thần thánh phương nào?" Đế Tuấn hứng thú, phải biết y là Thiên Đình chi chủ, người trong thiên hạ có thể xứng với y, có thể nói là ít càng thêm ít.

"Bệ hạ là do mắt trái Bàn Cổ Chí Tôn hóa thành Thái Dương Tinh sinh ra, người thích hợp với bệ hạ tự nhiên là tiên thiên thần linh sinh

ra từ mắt phải của Bàn Cổ Chí Tôn.” Bạch Trạch cúi người, nói ra người chọn thích hợp nhất trong lòng mình.

“Ha ha, Bạch Trạch nói không sai, không ai thích hợp với bệ hạ hơn tiên thiên thần linh trên Thái Âm tinh.” “Đúng vậy, đúng vậy, Thái Dương và Thái Âm quả thực là một cặp trời sinh.” “Chúc mừng bệ hạ, hạ hỉ bệ hạ, tìm được Đế hậu.” Sau khi Bạch Trạch đề xuất, một đám Yêu tộc lập tức bừng tỉnh, rồi nóng lòng chúc mừng Đế Tuấn.

Trong mắt bọn họ, được Đế Tuấn để mắt tới, đó là phúc phận trời ban, không ai có thể từ chối.

“Ha ha, các vị ái khanh nói còn quá sớm, dù sao người ta còn chưa đồng ý, ai nguyện cùng ta lên Thái Âm tinh, đón vị Đế hậu tương lai.” Đế Tuấn miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng đã nhận định, người trên Thái Âm Tinh kia sẽ không từ chối.

Đáng tiếc Đế Tuấn hoàn toàn không biết, Hi Hòa đã sớm bị Nghiêm Phong bắt cóc, thậm chí sắp bị Nghiêm Phong hoàn toàn chiếm đoạt.

Đợi y đến Thái Âm tinh, chỉ có thể tay không trở về.

“Bạch Trạch, chuyện gì thế này.” Trên Thái Âm tinh hoang vắng, lúc này không một bóng người.

Sắc mặt Đế Tuấn hiển nhiên không được tốt.

“Bệ hạ,... vi thần cũng không biết ạ, Hi Hòa tiên tử, nghe nói mấy chục vạn năm nay chưa từng rời khỏi Thái Âm tinh.

Chương 79

Ngay cả ba lần giảng đạo của Đạo Tổ Hồng Quân cũng không đi, không biết tại sao, đột nhiên lại rời khỏi Thái Âm tinh." Bạch Trạch vừa lau mồ hôi lạnh vừa nói, trong lòng khổ không tả xiết.

Sớm biết vậy đã không nhận cái việc xui xẻo này.

Hi Hòa tiên tử, mấy chục vạn năm không rời khỏi Thái Âm tinh, sao lại xui xẻo như vậy, đúng lúc Hi Hòa tiên tử rời đi.

Chẳng lẽ bệ hạ và Hi Hòa tiên tử, không có duyên phận sao.

"Được rồi, ta cũng không có ý trách ngươi, dù sao cũng không phải lỗi của ngươi." Đế Tuấn thở dài, thực ra trong lòng rất tiếc nuối, dù sao nghe nói Hi Hòa tiên tử là đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn, là tuyệt thế hiếm có trên đời, so với Nữ Oa của Yêu tộc cũng không kém.

Đối với việc không thể kết giao với một kỳ nữ tử như vậy, Đế Tuấn chỉ có thể bày tỏ một chút tiếc nuối.

"Đa tạ bệ hạ." Bạch Trạch trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may quá, may quá, Đế Tuấn không trách tội.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, trái tim vừa mới thả lỏng của Bạch Trạch lập tức chìm xuống vực sâu.

Sắc mặt Đế Tuấn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì... có ba giọng nói vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang, trong đó một người chính là Hi Hòa tiên tử.

"Thiên đạo tại thượng, ngô là Viêm Đế, nay cảm thấy Hồng Hoang thiếu đi đạo âm dương bổ trợ lẫn nhau, cô âm tắc bất sinh, độc

dương tắc bất trưởng, cố thiên địa phối dĩ âm dương.

Hôm nay, ta, Viêm Đế Nghiêm Phong cùng Hậu Thổ, Hi Hòa lấy trời đất làm chứng, lấy nhật nguyệt làm môi, trở thành phu thê, là Thiên hôn." "Thiên đạo tại thượng, hôm nay ta, Hậu Thổ cùng Viêm Đế Nghiêm Phong lấy trời đất làm chứng, lấy nhật nguyệt làm môi, trở thành phu thê, là Thiên hôn." "Thiên đạo tại thượng, hôm nay ta, Hi Hòa cùng Viêm Đế Nghiêm Phong lấy trời đất làm chứng, lấy nhật nguyệt làm môi, trở thành phu thê, là Thiên hôn." Ba giọng nói lập tức truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang.

"Ầm....." Cùng lúc đó, vô biên công đức chi khí từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trên bầu trời bộ lạc Vu tộc ở Bất Chu Sơn.

Công đức nhiều đến mức, đủ để sánh ngang với công đức Đế Tuấn lập Thiên Đình, thống nhất Yêu tộc.

"Cái quái gì vậy, thế này cũng có công đức sao?" Một đám đại năng Hồng Hoang bị giọng nói của Nghiêm Phong thu hút, mắt đều đỏ lên.

Sớm biết kết hôn cũng có công đức, thì đã sớm thoát kiếp độc thân, tìm một đạo lữ kết hôn rồi.

So với những người khác, Đế Tuấn mới là người đau khổ nhất.

Bởi vì y phát hiện Hi Hòa tiên tử mà mình vừa ý đã trở thành nữ nhân của người khác, người đó lại là Viêm Đế mà y căm ghét nhất.

Đáng ghét nhất là, công đức Thiên hôn vốn thuộc về y cũng mất rồi.

Lần này, Đế Tuấn có thể vui vẻ mới là lạ.

Y hung hăng liếc nhìn Bạch Trạch một cái, rồi mặt mày âm trầm trực tiếp trở về Thiên Đình.

Bên phía Nghiêm Phong.

Sau khi công đức Thiên hôn giáng xuống, nó chia làm ba phần, lần lượt bay về phía Nghiêm Phong, Hi Hòa và Hậu Thổ.

Hi Hòa và Hậu Thổ thấy vậy, vội vàng nhận lấy công đức, rồi bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện.

Nghiêm Phong thì khác, đối với công đức, hắn căn bản không quan tâm.

Vì vậy hắn trực tiếp vung tay, đánh công đức vào trong cơ thể Thường Hi.

Khiến tiểu nha đầu ngẩn người.

"Ngẩn ra đó làm gì, mau luyện hóa đề thăng tu vi đi." Thấy tiểu nha đầu Thường Hi ngơ ngác, Nghiêm Phong không vui thúc giục.

"Ồ ồ." Được Nghiêm Phong nhắc nhở, Thường Hi cuối cùng cũng phản ứng lại, cũng không hỏi tại sao, trước tiên luyện hóa công đức rồi nói.

"Chậc chậc chậc, muội phu giỏi thật, tùy tiện kết cái hôn cũng có được công đức lớn như vậy." Chúc Dung chua lè nói với Nghiêm Phong, ghen tị nhìn ba nữ nhân đang luyện hóa công đức.

Phải biết rằng công đức này tuy không nhiều bằng công đức thành lập Vu tộc, nhưng mỗi người được một phần ba, còn nhiều hơn lần trước Thập Nhị Tổ Vu chia đều.

Không có gì bất ngờ, sau khi Hậu Thổ luyện hóa công đức, e rằng sẽ trở thành người có thực lực mạnh nhất trong mười hai anh chị em.

"Ha ha, vận may, vận may thôi!" Nghiêm Phong cười ha hả.

Thực ra, đây cũng là ý tưởng đột ngột của Nghiêm Phong.

Hắn đã ở Vu tộc mấy trăm năm, trong mấy trăm năm đó cũng đã

hoàn toàn chiếm được Hi Hòa.

Hắn nhớ lại kiếp trước mình chỉ là một người bình thường trong hàng vạn người trên Trái Đất.

Bây giờ lại có hai người vợ tuyệt sắc như vậy, quả thực hạnh phúc vô cùng.

Nhưng, có vợ rồi, thì phải kết hôn.

Vừa nghĩ đến kết hôn, Nghiêm Phong liền nhớ ra Thiên hôn hình như có công đức.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp kéo Hậu Thổ và Hi Hòa tiến hành Thiên hôn.

Chương 80

Dù sao ai biết Đế Tuấn tìm không được Hi Hòa, có tìm người khác kết hôn không.

Công đức miễn phí này không thể để Đế Tuấn đoạt được.

Chuyện giúp đỡ kẻ địch như vậy Nghiêm Phong không làm.

Tuy công đức đối với hắn không có tác dụng, nhưng đối với các nữ nhân của hắn lại có tác dụng.

Đặc biệt là trước đó hắn đã hứa với Thường Hi, sẽ kiếm cho nàng chút công đức.

Vốn tưởng phải đợi mấy vạn năm, đợi Nữ Oa tạo người thành Thánh.

Kết quả bây giờ lại có trước.

Thật phải cảm ơn kiếp trước đã đọc nhiều tiểu thuyết Hồng Hoang như vậy, nếu không công đức này không chừng đã bị hắn bỏ lỡ, rồi làm lợi cho tên súc sinh lông lá Đế Tuấn kia.

Nghiêm Phong không biết rằng, lúc hắn tuyên bố Thiên hôn, Đế Tuấn đang ở trên Thái Âm tinh.

Nếu biết, không chừng hắn sẽ ăn mừng một trận lớn, lại chọc tức được Đế Tuấn, cảm giác thật vui vẻ.

"Ầm ầm ầm....." Không biết qua bao lâu, Vu tộc liên tiếp ba luồng khí thế bàng bạc lần lượt phóng ra.

Thì ra là Hậu Thổ, Hi Hòa, và Thường Hi đều đã đột phá.

Thường Hi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Hậu Thổ và Hi Hòa đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Xét về tu vi, Nghiêm Phong, đệ nhất nhân Hồng Hoang, lập tức thấp hơn hai bà xã một bậc nhỏ.

Nhưng xét về chiến lực, Nghiêm Phong vẫn là mạnh nhất.

Không tin ư?

Không tin thì để Hậu Thổ và Hi Hòa liên thủ thử xem, xem có phải là mạnh nhất không.

Chỉ đáng tiếc, Nghiêm Phong tốn không biết bao nhiêu tâm tư, Hậu Thổ và Hi Hòa đều không chịu liên thủ.

Con gái da mặt mỏng, liên thủ có chút không tiện.

Nghiêm Phong bày tỏ, quả nhiên nhiệm vụ còn nặng nề, con đường còn dài a.

Nhưng hắn không vội, từ từ, dù sao hai người cũng mới ở bên nhau mấy trăm năm.

Trong nháy mắt, năm vạn năm đã trôi qua.

Năm vạn năm qua, Nghiêm Phong, Hi Hòa và Thường Hi vẫn luôn ở lại Bất Chu Sơn.

Trong năm vạn năm, số lượng Vu tộc không ngừng tăng lên, nhưng dĩ nhiên, số lượng Yêu tộc còn tăng nhiều hơn.

Đồng thời, xích mích giữa Vu tộc và Yêu tộc cũng không ngừng leo thang.

Không còn cách nào khác, Yêu tộc là lương thực của Vu tộc, ma sát giữa hai bên là điều không thể tránh khỏi.

Ít nhất Nghiêm Phong biết rằng, hai bên đã đến mức gươm tuốt vỏ cung giương dây, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ một trận chiến.

“Các vị huynh trưởng cẩn thận, xem thức thứ hai Đế Đạo Thần

Quyền của ta đây, Truy Tinh Lãm Nguyệt!" Một tiếng hét lớn vang lên trong bộ lạc Vu tộc.

Sau đó, chỉ thấy Nghiêm Phong tung một quyền, hóa thành đầy trời sao lấp lánh, tất cả những ngôi sao ấy lại ngưng tụ thành một vầng trăng tròn, chụp thẳng xuống Cộng Công, Chúc Dung và Đế Giang.

"Ầm..." Mặc dù ba người Cộng Công đã dốc toàn lực chống đỡ, nhưng cuối cùng vẫn bị một đòn Truy Tinh Lãm Nguyệt của Nghiêm Phong đánh bay ra ngoài.

"Không đánh nữa, không đánh nữa!

Truy Tinh Lãm Nguyệt của ngươi càng ngày càng mạnh, mới chỉ là thức thứ hai thôi mà, thật không biết tiểu tử nhà ngươi làm sao sáng tạo ra được quyền pháp vô thượng như vậy." Cộng Công mặt mày xám xịt bò dậy, vội vàng vẫy tay ra hiệu trận đấu hôm nay kết thúc tại đây.

Uy lực của một đòn Truy Tinh Lãm Nguyệt quá lớn, Cộng Công cho biết, thân thể hắn bây giờ vẫn còn đau nhức.

"Hôm nay kết thúc tại đây." Đế Giang và Chúc Dung cũng xoa xoa bắp thịt đang mỏi nhừ, quả thực quá đau.

"Ha ha, tiếc là các vị huynh trưởng không học được, Chúc Dung huynh trưởng cũng chỉ miễn cưỡng học được thức thứ nhất." Về điểm này, Nghiêm Phong cũng đành chịu, Đế Đạo Thần Quyền là quyền pháp vô thượng được sáng tạo dựa trên thuộc tính của bản thân hắn.

Đối với Nghiêm Phong, người sở hữu hệ thống, đây hoàn toàn không phải vấn đề, thiên hạ không có gì hắn không học được.

Nhưng đối với các Tổ Vu, thức thứ nhất Đế Hỏa Hàng Thế đã không thể học được rồi.

Ngoài Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung có thể học, các Tổ Vu khác căn bản không thể học.

Thức thứ hai Truy Tinh Lãm Nguyệt lại càng như vậy, đó là tinh thần chi lực, mười hai Tổ Vu cũng không học được.

"Thằng cha Chúc Dung đúng là số tốt thật." Giọng điệu của Cộng Công tràn đầy ghen tị.

Kể từ khi Chúc Dung nắm được Đế Đạo Thần Quyền, dù chỉ là một phần da lông, thực lực cũng đã tăng lên không ít.

Ít nhất trước kia Cộng Công và Chúc Dung còn ngang tài ngang sức, nhưng bây giờ, Cộng Công cho biết, hắn không dám động vào Chúc Dung.

Chương 81

Sau khi ba vị Tổ Vu thừa nhận thất bại, một loạt tiếng thông báo vang lên trong đầu Nghiêm Phong.

"Đinh, chúc mừng ký chủ đánh bại Chuẩn Thánh hậu kỳ Chúc Dung, ngẫu nhiên ban thưởng độ khai phá tu vi 6%." "Đinh, chúc mừng ký chủ đánh bại Chuẩn Thánh hậu kỳ Cộng Công, ngẫu nhiên ban thưởng độ khai phá Đế Đạo Thần Quyền thức thứ hai - Truy Tinh Lãm Nguyệt 13%." "Đinh, chúc mừng ký chủ, độ khai phá Đế Đạo Thần Quyền thức thứ hai - Truy Tinh Lãm Nguyệt đạt 100%." "Đinh, chúc mừng ký chủ mở khóa Đế Đạo Thần Quyền thức thứ ba - Không Gian Yên Diệt, độ khai phá hiện tại 6.9%." "Đinh, chúc mừng ký chủ đánh bại Chuẩn Thánh hậu kỳ Đế Giang, ngẫu nhiên nhận được độ khai phá Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ ba 8%." "Đinh, chúc mừng ký chủ, độ khai phá Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ ba đạt 100%, mở khóa độ khai phá tầng thứ tư, độ khai phá hiện tại 3.5%." "Ha ha, tốt quá rồi, Đế Đạo Thần Quyền cuối cùng cũng mở được thức thứ ba, Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh cũng lên tầng thứ tư.

Công pháp này vốn chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể tu luyện, nhưng đối với ta, kẻ sở hữu hệ thống, căn bản không có hạn chế đó, bây giờ có thể bắt đầu tu luyện rồi." Nghiêm Phong nắm chặt nắm đấm, sau khi công pháp và quyền pháp được nâng cấp, hắn cảm thấy thực lực của mình lại tăng cường không ít.

"Hệ thống, kiểm tra thuộc tính của ta." Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế) Tu vi: Chuẩn Thánh, độ khai phá 89.6% Căn cước: Thiên hỏa đệ nhất tiên thiên, độ khai phá 95.8% Pháp tắc Hỏa giai đoạn 3 - Thái Dương Chân Hỏa, độ khai phá 86.3% Pháp tắc Không Gian giai đoạn

2 - Không Gian Na Di, độ khai phá 86.4% Pháp tắc Thời Gian giai đoạn 2 - Thời Gian Đảo Ngược, độ khai phá 58.6% Pháp bảo: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu (luyện hóa 100%), Hỗn độn chí bảo - Hỗn Độn Châu (luyện hóa 60.5%), Hỗn độn linh bảo - Hỗn Độn Thanh Liên 27 phẩm (luyện hóa 86.4%), Cực phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu (độ tiến hóa 90.6%) Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật (độ khai phá 100%), Liệt Diễm Phần Thiên (độ khai phá 100%), Đế Đạo Thần Quyền thức thứ ba (độ khai phá 6.9%) Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ tư (độ khai phá 3.5%) Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo (độ tiến hóa 98.4%) Tổng hợp thực lực: Thiếu niên, ngươi đã vô địch trong cảnh giới Chuẩn Thánh, cộng thêm Hỗn độn chí bảo và Hỗn độn linh bảo, ngươi có thể bảo toàn tính mạng dưới tay Thánh nhân, đối đầu với Thánh nhân yếu nhất cũng có thể ngang ngửa!

Năm vạn năm, thuộc tính của Nghiêm Phong đã có sự thay đổi to lớn.

Đầu tiên là tu vi, đã đạt đến cực hạn của Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ còn thiếu 0.4% là có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc đó thực lực sẽ còn tiến thêm một bước.

Pháp tắc Thời Gian cũng đã tiến vào giai đoạn thứ hai.

Thời Gian Đảo Ngược có thể coi là một loại thần thông vô thượng.

Nó có thể khiến thời gian trong một khu vực chảy ngược lại.

Trên đời không có thuốc hối hận, nhưng đối với Nghiêm Phong thì điều đó không hoàn toàn đúng, bởi vì nếu hắn dốc toàn lực thi triển, hắn có thể khiến mọi thứ trong phạm vi vạn dặm quay trở lại một

trăm năm trước trong nháy mắt.

Dĩ nhiên, làm vậy cũng sẽ tiêu hao hết toàn bộ tu vi.

Tuy nhiên, nếu là trong lúc bình thường, khi chiến đấu với người khác, sau khi bị trọng thương, chỉ cần một lần thời gian đảo ngược về trước lúc bị thương, hắn sẽ lập tức trở nên sinh long hoạt hổ, có thể tiếp tục chiến đấu.

Đây cũng là lý do vì sao đánh giá tổng hợp thực lực cho rằng Nghiêm Phong có thể bảo toàn tính mạng dưới tay Thánh nhân, thậm chí có thể ngang ngửa với Thánh nhân yếu nhất.

Chính là vì thần thông nghịch thiên của Thời Gian Đảo Ngược.

Chỉ cần pháp lực còn, Nghiêm Phong chính là một con gián đập không chết.

Đáng tiếc là, không biết vì sao, dù thương thế có thể hồi phục, pháp lực lại không thể hồi phục, tiêu hao bao nhiêu thì mất bấy nhiêu.

Nhưng Nghiêm Phong không hề để tâm đến điều này.

Sau khi tu luyện Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, pháp lực của hắn khổng lồ đến mức không thể tưởng tượng.

Ít nhất, pháp lực của Hậu Thổ hiện tại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không bằng một phần trăm của Nghiêm Phong.

Từ đó có thể thấy, pháp lực của hắn hùng hậu đến mức nào.

Đương nhiên, cũng là vì Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh đột phá tầng thứ tư, khiến pháp lực của Nghiêm Phong vừa rồi bùng nổ một đoạn, tăng lên khoảng 10 lần.

Nếu không, trước khi đột phá, pháp lực của Nghiêm Phong cũng chỉ gấp mười lần Hậu Thổ mà thôi.

Ngoài pháp tắc Thời Gian, linh bảo bạn sinh của Nghiêm Phong

cũng đã thăng cấp lên mức cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Chỉ cần thêm khoảng 10% độ khai phá nữa là có thể tấn thăng lên tiên thiên chí bảo.

Đương nhiên, những năm này Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng đã cung cấp không ít độ khai phá cho Nghiêm Phong, mỗi người cung cấp 70% độ khai phá.

Bọn họ bây giờ đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sắp đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Một khi đột phá, hai người lại có thể cống hiến cho Nghiêm Phong mỗi người 10% độ khai phá.

"Ta là Thiên Đình chi chủ Đế Tuấn, trăm năm sau sẽ thành hôn, đến lúc đó mời các vị bằng hữu Hồng Hoang đến thưởng mặt uống chén rượu mừng." Ngay lúc Nghiêm Phong đang vừa trò chuyện với mấy vị Tổ Vu, vừa xem xét thuộc tính, một giọng nói từ trên không trung Bất Chu Sơn truyền xuống.

Thì ra là Đế Tuấn sắp thành hôn.

Mặc dù muộn hơn mấy vạn năm, nhưng cuối cùng cũng thành hôn.

"Hừ, Đế Tuấn muốn thành hôn, đúng là nằm mơ!

Yêu tộc đã giết hại hàng ngàn vạn con cháu Vu tộc chúng ta, ta đang chuẩn bị tìm cơ hội lên Thiên Đình gây sự đây.

Bây giờ thì hay rồi, không cần tìm thời gian nữa, cứ đợi ngày hắn thành hôn, chính là lúc Vu tộc ta công phá Thiên Đình." Nghe Đế Tuấn tuyên cáo, Đế Giang hừ lạnh một tiếng.

Là đại ca của mười hai Tổ Vu, tộc trưởng Vu tộc, hắn đã không thể chờ đợi được nữa để cho Yêu tộc một bài học.

"Đại ca nói đúng, Đế Tuấn muốn thành hôn, trước hết phải hỏi

xem Vu tộc ta có đồng ý không đã.” Chúc Dung nhếch miệng cười, vẻ mặt khá hung tợn.

Đối với Yêu tộc, hắn cũng hận đến tận xương tủy.

“Các vị ca ca, lúc đó công phá Thiên Đình, nhớ gọi ta một tiếng, ta và Đế Tuấn trước đây cũng có không ít cừu hận.” Thấy các vị Tổ Vu muốn tấn công Thiên Đình, Nghiêm Phong tự nhiên cũng muốn tham gia.

Nhưng hắn biết, trận chiến Vu Yêu lần này nhiều nhất chỉ là diễn kịch, vì Hồng Quân chắc chắn sẽ ra tay xen vào chuyện bao đồng.

Dù sao thì Nhân tộc chưa xuất hiện, Hậu Thổ cũng chưa hóa Luân Hồi, chưa phải lúc Vu Yêu quyết chiến.

“Ha ha, hảo huynh đệ, làm sao có thể quên ngươi được, ngươi là em rể của ta mà.” Đế Giang cười ha hả, đối với việc Nghiêm Phong tham gia, hắn tự nhiên vô cùng tự tin.

Đây chính là một chiến lực vô thượng, có Nghiêm Phong gia nhập Vu tộc, chẳng phải sẽ đánh cho Yêu tộc tan tác hoa rơi nước chảy sao?

Chương 82

Hắn biết rõ chiến lực của Nghiêm Phong khủng bố đến mức nào.

"Khổng Tuyên, Đại Bằng, hai đứa đừng có chạy, sư cô muốn kiểm tra tiến độ tu vi của các ngươi." Trong lúc Nghiêm Phong và các Tổ Vu đang trò chuyện, một tiếng quát trong trẻo từ không xa truyền đến.

Nghiêm Phong nhìn sang, chỉ thấy hai thanh niên đang chật vật chạy trối chết phía trước.

Một thiếu nữ thì không ngừng đuổi theo phía sau.

Thiếu nữ tay cầm quạt Ba Tiêu, thỉnh thoảng lại quạt về phía hai thanh niên đang bỏ chạy.

Mỗi lần quạt là một trận cuồng phong cuốn tới, may mà tốc độ của hai thiếu niên không chậm, luôn hiểm hóc tránh được.

"Tiểu nha đầu Thường Hi này, lại đang bắt nạt Khổng Tuyên và Đại Bằng." Nghiêm Phong lắc đầu cười khổ, nha đầu này kể từ khi Đại Bằng và Khổng Tuyên tấn cấp Đại La Kim Tiên rời khỏi đảo Bồng Lai đến Bất Chu Sơn, thỉnh thoảng lại bắt nạt chúng, khỏi phải nói là vui vẻ đến mức nào.

Chỉ là Thường Hi vui vẻ, nhưng Đại Bằng và Khổng Tuyên lại khổ sở.

Thường xuyên bị Thường Hi tìm cơ hội đánh cho một trận tơi bời, mĩ danh là kiểm tra tu vi.

Nhưng nói thật, những năm nay không ngừng bị đánh, cũng là nguyên nhân khiến tu vi của hai người tăng nhanh như vậy.

Từ lúc ban đầu chỉ có thể bị Thường Hi đơn phương hành hạ, đến

cuối cùng đã có thể qua lại vài chiêu với Thường Hi, không thể không nói tiến bộ của hai người rất lớn.

Đương nhiên, cũng là vì Thường Hi luôn chỉ sử dụng thực lực Đại La Kim Tiên, nếu không dùng toàn lực, Khổng Tuyên và Đại Bằng sẽ quỳ trong nháy mắt.

"Ha ha, lại là nha đầu Thường Hi đang quậy phá." "Còn không phải sao, nha đầu này không lúc nào chịu yên." "Nhưng mà, ta thật hâm mộ hai đồ đệ của em rể đó, đều là dị chủng Hồng Hoang, nay đã có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, chiến lực có thể sánh ngang với Đại Vu của Vu tộc ta rồi, ước chừng không đến mấy vạn năm nữa, hai người có thể tiến vào Chuẩn Thánh." Cộng Công, Chúc Dung và Đế Giang mỗi người một câu, giọng điệu khen ngợi Khổng Tuyên và Đại Bằng là thật tâm thật ý.

Hai người không biết rằng, vận mệnh ban đầu của Khổng Tuyên và Đại Bằng đã sớm bị thay đổi.

Nếu không có Nghiêm Phong xuất hiện, một người trong số họ đã bị Chuẩn Đề bắt đi trở thành Khổng Tước Đại Minh Vương của Phật môn, người còn lại thì sa ngã cùng đám yêu tộc cấp thấp xưng huynh gọi đệ, biến thành Bằng Ma Vương.

Đâu được như bây giờ, hóa hình chưa bao lâu đã là cao thủ Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Ha ha, chỉ là hai đứa trẻ không thành tài, không đáng được ba vị huynh trưởng khen ngợi." Nghiêm Phong rất khiêm tốn xua tay, chỉ là nụ cười đắc ý trên mặt không thể giấu được, đây cũng là khen đồ đệ của hắn, chẳng phải biến tướng khen hắn có mắt nhìn tốt sao?

"Hừ, giả tạo." Thấy bộ dạng của Nghiêm Phong, ba vị Tổ Vu lập tức trợn trắng mắt, không vui mà trêu chọc hắn.

“Đáng ghét, Khổng Tuyên, trả lại quạt Ba Tiêu cho tiểu sư cô!” “Không trả, cô lại muốn bắt nạt sư huynh đệ chúng tôi.” Thì ra Khổng Tuyên đã nhân lúc Thường Hi không chú ý, dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét đi quạt Ba Tiêu của Thường Hi.

Không thể không nói, sau khi Khổng Tuyên tu luyện Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, uy lực của Ngũ Sắc Thần Quang càng thêm mạnh mẽ.

Mặc dù Thường Hi không sử dụng thực lực Chuẩn Thánh, nhưng bản thân tu vi của nàng đã ở đó.

Khổng Tuyên có thể dùng tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ quét đi tiên thiên linh bảo trong tay Chuẩn Thánh trung kỳ Thường Hi, cũng có thể chứng minh sự mạnh mẽ của hắn từ một phía.

Việc này làm Thường Hi tức điên lên, nàng chống nạnh, mặt mày đen sạm nói với Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên cũng cứng rắn, hoàn toàn không sợ Thường Hi.

Hắn biết tiểu sư cô tính tình trẻ con, sớm nắng chiều mưa.

“Hỗn đản, xem ta bắt được hai ngươi, treo lên Bất Chu Sơn mà đánh.” Thấy đứa cháu sư điệt thường bị mình bắt nạt lại dám phản kháng, Thường Hi cảm thấy uy nghiêm của mình đã bị hạ thấp.

Vì vậy nàng không do dự lao tới, chuẩn bị cho chúng vài trận giáo dục bằng tình thương.

Để cho hai tiểu bối biết rằng, có những người không thể chọc vào.

“Trăm năm sau đi Thiên Đình, em rể có định đưa Thường Hi đi không?

Tâm tính của tiểu nha đầu này quá kém, không thích hợp chiến đấu.” Thấy bộ dạng tức giận của Thường Hi, Đế Giang không nhịn

được cười ha hả, sau đó nghĩ đến chuyện trăm năm sau, không khỏi nhìn về phía Nghiêm Phong.

"Chính vì tâm tính của nàng, nên càng phải đi để thấy sự tàn khốc của Hồng Hoang.

Mặc dù ta không ngại nàng mãi giữ tính cách ngây thơ này, nhưng có những kiến thức cần thiết phải có.

Còn về việc nàng có đủ kiêu ngạo hay không, có ta bảo vệ, thiên hạ này ngoài Đạo Tổ ra, ai có thể làm tổn thương Thường Hi?" Với thực lực hiện tại có thể ngang ngửa với Thánh nhân yếu nhất, Nghiêm Phong tự nhiên có đủ tự tin để nói những lời này.

Đợi thực lực của Nghiêm Phong tiến thêm một bước, Hồng Quân thì đã sao?

"Ha ha, không hổ là em rể, về mặt bá khí, ta không bằng ngươi." Những lời cuồng vọng của Nghiêm Phong không những không khiến ba vị Tổ Vu cảm thấy hắn kiêu ngạo, ngược lại còn cảm thấy bá khí vô cùng. ...

Trăm năm sau.

Hôm nay là ngày đại hôn của Đế Tuấn.

Là Thiên Đình chi chủ, thể diện của Đế Tuấn rất lớn.

Những đại năng Hồng Hoang như Minh Hà, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Tam Thanh... tất cả đều đã đến.

Ngay cả những người cùng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung cũng đã đến tám, chín phần mười.

Chương 83

Thiên Đình hôm nay có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Chỉ là Đế Tuấn không biết, đằng sau sự náo nhiệt ấy, lại ẩn giấu sát cơ vô biên.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Đế Giang đã tập hợp tất cả những chiến binh mạnh mẽ của Vu tộc, chuẩn bị tấn công Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Ha ha, hoan nghênh mọi người tham gia hôn lễ của tại hạ, đây là rượu ngon mà Yêu tộc chúng ta đã ủ mười vạn năm, mọi người cứ uống thêm một chút." Đế Tuấn mặc trang phục hỷ khánh, mặt mày rạng rỡ.

Người của Yêu tộc cũng vô cùng vui vẻ, hôm nay là ngày Thiên Hậu của Thiên Đình đăng vị.

Thiên Hậu tuy không sánh được với Hi Hòa tiên tử, sinh linh sinh ra từ Thái Âm Tinh, nhưng cũng là một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung.

Vì vậy tu vi cũng không thấp, ít nhất cũng mạnh hơn Thập Đại Yêu Thánh một bậc.

"Ha ha, đa tạ mọi người đã nể mặt, ta ở đây kính mọi người một ly." Đế Tuấn tươi cười rạng rỡ, vui mừng khôn xiết.

Nhìn thấy các đại năng Hồng Hoang trừ mấy kẻ có thù oán ra gần như đều đã đến đủ, khiến hắn cảm thấy thể diện của mình quả nhiên rất lớn.

Quan trọng nhất là bảy vị Thánh nhân Thiên định cũng đã đến, khiến hắn càng thêm có mặt mũi.

“Đế Tuấn, cứ tiếp tục cười đi, ngươi sắp không cười nổi nữa đâu.” Ngay lúc Đế Tuấn đang tươi cười rạng rỡ, một giọng nói bá khí truyền đến.

Sau đó, Nghiêm Phong dẫn đầu, Thường Hi, Hi Hòa và Hậu Thổ theo sát phía sau, bên cạnh là mười một Tổ Vu khác.

Mười lăm vị Chuẩn Thánh từ trên trời giáng xuống, dàn thành một hàng ngang lấy Nghiêm Phong làm trung tâm, khí thế hung hăng đứng lơ lửng trên không.

“Giết!” Theo tiếng nói của Nghiêm Phong vừa dứt, bên ngoài Thiên Đình lập tức vang lên một trận tiếng hò hét giết chóc, chính là đại quân Vu tộc đã đến.

“Viêm Đế!

Vu tộc!” Gương mặt vốn đang tươi cười của Đế Tuấn lập tức âm trầm xuống, hắn nghiến răng nghiến lợi hét lên bốn chữ, giọng nói lạnh lẽo như tuyết rơi tháng sáu.

Bất cứ ai trong ngày cưới bị người ta đánh tới cửa cũng không thể cười nổi, huống hồ Đế Tuấn là Thiên Đình chi chủ.

Vì vậy, giờ phút này Đế Tuấn giống như một ác ma từ Cửu U trở về, tỏa ra khí tức lạnh lẽo đến cực điểm.

“Ha ha ha ha...

Đế Tuấn, có bất ngờ không, có ngạc nhiên không?

Trăm năm trước khi ngươi tuyên cáo với Hồng Hoang, ta đã hạ quyết tâm sẽ diệt Yêu tộc ngay trong ngày cưới của ngươi.

Món quà lớn này ngươi hẳn là thích lắm nhỉ, để Thiên Đình máu chảy thành sông ngay trong ngày cưới của ngươi, thật là kích thích, ha ha ha ha.” Chúc Dung vui sướng tột độ, nên lúc nói chuyện suýt nữa

đã bay lên trời.

"Thái Nhất, Yêu Sư, cùng Thập Đại Yêu Thánh, các Yêu tướng đâu, theo ta nghênh địch!" Đế Tuấn không thể chịu đựng được sự châm chọc của Chúc Dung nữa, hô một tiếng, lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên, lao lên.

Sau khi Đế Tuấn lao lên, các đại yêu có địa vị cao trong Yêu tộc tự nhiên theo sát phía sau hắn.

"Muội muội, ta cũng là một thành viên của Yêu tộc, ta còn là Oa Hoàng và Hy Hoàng của Yêu tộc, nay Yêu tộc gặp kiếp nạn này, ta không thể khoanh tay đứng nhìn." Sau khi những người khác lao lên, Phục Hy thở dài một tiếng, chậm rãi đứng dậy, hiển nhiên là muốn tham gia chiến đấu.

"Thôi được, huynh trưởng nói đúng, ngày đó trảm nhất thi, cũng là nhờ công đức lập Thiên Đình, coi như trả nhân quả đi." Nữ Oa biết, trận chiến này không thể thoát được, dù sao nàng cũng là Oa Hoàng của Yêu tộc, không thể ngồi yên không quan tâm.

"Các vị Yêu tộc, chúng ta thân là khách, sao có thể khoanh tay đứng nhìn, hãy để ta giúp các vị một tay." Sau khi Nữ Oa và Phục Hy lao lên, Minh Hà ở đó ánh mắt lóe lên một lúc, sau đó cũng gia nhập vào phe Yêu tộc.

Minh Hà và Nghiêm Phong có mối thù không đội trời chung, Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị cướp đi, đến nay vẫn khó quên.

Nghiêm Phong bây giờ dựa vào Vu tộc, nếu không đè bẹp khí thế của Vu tộc, ngày tháng của Minh Hà cũng sẽ không dễ chịu, vì vậy tự nhiên giúp đỡ Yêu tộc là lựa chọn tốt nhất.

"Minh Hà đạo hữu nói đúng, Viêm Đế và Vu tộc ngang ngược như vậy, chúng ta tự nhiên không thể ngồi yên nhìn khí thế kiêu ngạo của

chúng, đương nhiên phải ra tay giúp đỡ.” Có Minh Hà mở đầu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không cần nói nhiều, tự nhiên cũng gia nhập vào đội ngũ thảo phạt Viêm Đế.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, nỗi khổ hai vạn năm, sao có thể chịu đựng vô ích.

“Hành vi kiêu ngạo của Viêm Đế, Bàn Cổ chính tông chúng ta cũng không thể nhìn nổi nữa, tự nhiên cũng phải giúp một tay.” Thì ra là Nguyên Thủy đã đứng ra, ánh mắt đầy địch ý nhìn Nghiêm Phong.

Hôm nay thấy nhiều người không ưa Nghiêm Phong, cũng phát động công kích, Nguyên Thủy sao có thể không tham gia.

Mặc dù hắn khinh thường đám súc sinh lông lá, nhưng Nghiêm Phong còn đáng ghét hơn, mối thù đoạt bảo, mối thù sỉ nhục hắn vẫn chưa quên.

Có Nguyên Thủy dẫn đầu, Thông Thiên và Lão Tử cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gia nhập đội ngũ thảo phạt Viêm Đế.

Tam Thanh dù sao cũng chưa phân gia, lúc này nên cùng tiến cùng lùi.

“Chư vị, ta và Trấn Nguyên Tử lão huynh xin cáo lui, dù sao ta và Viêm Đế không có thù hận.” Chỉ có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử là không có thù hận với Nghiêm Phong, vì vậy Hồng Vân kéo Trấn Nguyên Tử trực tiếp rời đi.

Điều này khiến Đế Tuấn lòng dạ hẹp hòi ghi hận trong lòng.

Hắn cho rằng Hồng Vân không nể mặt mình.

Không chỉ Đế Tuấn, Minh Hà, Tam Thanh và Chuẩn Đề cũng ghi hận Hồng Vân.

Ý là, chúng ta đều đi đối phó Viêm Đế, ngươi lại chạy, chẳng phải

tỏ ra chúng ta đang xen vào chuyện bao đồng sao?

Chương 84

Nếu không phải Hồng Vân cũng mang trong mình Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà và Đế Tuấn đã buông lời chửi mắng rồi.

Cũng chính vì chuyện này, mà ngày sau khi sáu vị Thánh nhân đều thành Thánh, chỉ có Hồng Vân mãi không thể thành Thánh, đã chôn xuống mầm họa.

Hồng Vân cũng không ngờ rằng, vì không muốn rước phiền phức, kết quả lại tạo thành thân tử đạo tiêu sau này.

Ngay cả Chuẩn Đề, người có nhân quả nhường chỗ với Hồng Vân, cũng không hề giúp đỡ, ngồi yên nhìn Hồng Vân thân tử đạo tiêu, thậm chí còn nhòm ngó Hồng Mông Tử Khí và cực phẩm tiên thiên linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên người hắn.

Một khi Hồng Vân thân tử đạo tiêu, nhân quả giữa Chuẩn Đề và Hồng Vân cũng không còn tồn tại.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Hồng Vân không thể chết dưới tay Chuẩn Đề.

Nhưng đối với lão âm hiểm Chuẩn Đề, điều này quá đơn giản.

Vì vậy ở Hồng Hoang, làm người tốt không được, nếu không cuối cùng chịu thiệt chỉ có chính mình.

"Ầm..." Trong nháy mắt, trên không trung Lăng Tiêu Bảo Điện, bùng nổ ra những tiếng động kinh thiên động địa.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lăng Tiêu Bảo Điện hoa lệ lộng lẫy dưới một tiếng động kinh thiên, trực tiếp hóa thành phế tích.

Cuộc va chạm giữa Vu tộc và Yêu tộc cuối cùng đã bùng nổ.

Không cần phải nói, bảy đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ là Đế Tuấn, Tam Thanh, Minh Hà, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tự nhiên tìm đến kẻ thù của mình là Viêm Đế.

Nữ Oa và Phục Hy, Côn Bằng và Đông Hoàng Thái Nhất cùng với tân nương của Đế Tuấn, cũng là Thiên Hậu hiện tại, thì dẫn dắt Thập Đại Yêu Thánh đối đầu với mười hai Tổ Vu.

Trong đám người, tu vi của Thường Hi và Thiên Hậu là thấp nhất, chỉ có Chuẩn Thánh trung kỳ.

Vì vậy tự nhiên hai người chiến đấu với nhau.

Đông Hoàng Thái Nhất vì cầm trong tay tiên thiên chí bảo nên đã chiến đấu với ba Tổ Vu cùng một lúc.

Tóm lại, giữa Vu Yêu đều đã tìm được mục tiêu của mình, hoặc hai ba người vây công một người, hoặc đơn đả độc đấu.

Trong chốc lát, trên Lăng Tiêu Bảo Điện quần ma loạn vũ, các loại công kích như không cần tiền mà bắn loạn xạ.

Khiến Lăng Tiêu Bảo Điện đã biến thành phế tích lại càng bị phá hoại thêm.

Bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, toàn bộ Thiên Đình đâu đâu cũng là cảnh chiến đấu.

Vu tộc và Yêu tộc đã triệt để đụng độ, trong chốc lát tiếng chém giết vang khắp trời, cảnh tượng vô số máu thịt bay ngang dọc có thể thấy ở khắp nơi.

Những tu sĩ được mời tham gia đại hôn của Đế Tuấn cũng chia thành hai phe.

Một phe cảm thấy chuyện giữa hai đại chủng tộc Vu Yêu không liên quan đến mình, không nên dính vào.

Một phe khác cảm thấy, trong bảy vị Thánh nhân Thiên định, có sáu người đã gia nhập phe Yêu tộc đối phó Vu tộc, vì vậy tự nhiên phải nhân lúc này ôm đùi.

Thế là họ cũng gia nhập phe Yêu tộc, tấn công Vu tộc.

Những đại năng thực lực cao cường thì gia nhập vào hàng ngũ Thập Đại Yêu Thánh cùng nhau tấn công các Tổ Vu.

So với trận chiến thê thảm trong Thiên Đình, trên bầu trời Thiên Đình, ngoài ba mươi ba tầng trời, Nghiêm Phong và bảy người của Đế Tuấn lại tương đối bình tĩnh.

Bởi vì họ biết một khi những người như họ ra tay, đó tuyệt đối sẽ là cảnh trời đất tối tăm, lúc đó không chừng cả Thiên Đình đều sẽ bị hủy diệt.

Vì vậy họ tự nhiên đã đến ngoài ba mươi ba tầng trời.

"Viêm Đế, hôm nay là ngày chết của ngươi." Nguyên Thủy cầm Bàn Cổ Phiên chỉ vào Nghiêm Phong, đầy hận thù nói.

"Nói nhiều vô ích, ra tay đi, có thể phá được phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên của ta rồi hẵng nói." Đối mặt với sự vây công của bảy Chuẩn Thánh hậu kỳ, Nghiêm Phong cũng không hề sơ suất, hắn lấy ra Hỗn Độn Thanh Liên bao bọc lấy mình.

Đương nhiên hắn cũng không sợ mấy tên này, chủ yếu là hình tượng của bản thân không thể bị hủy hoại.

Hơn nữa bây giờ hắn có thực lực có thể địch lại bảy Thánh nhân yếu nhất.

Đối phó với sự vây công của bảy Chuẩn Thánh hậu kỳ, không thể đơn giản hơn.

"Ta lên trước." Khoảnh khắc nhìn thấy Hỗn Độn Thanh Liên, sâu

trong ánh mắt của Nguyên Thủy lộ ra vẻ tham lam sâu sắc.

Đồng thời động tác trên tay cũng không chậm, Bàn Cổ Phiên vạch ra một đạo khí tức hủy diệt lao thẳng về phía màn sáng màu xanh.

Cùng lúc đó, động tác của những người khác cũng không chậm, họ lần lượt lấy ra linh bảo mạnh nhất của mình công kích Nghiêm Phong.

"Phanh phanh phanh..." Trong chốc lát, vô số đòn công kích không ngừng rơi xuống màn sáng phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên.

Nhưng bất kể công kích thế nào, lớp màn sáng chỉ không ngừng gợn sóng, không có một chút ý định rạn nứt.

"Không hổ là Hỗn Độn Thanh Liên, có thể đỡ được công kích của Thiên phạt, quả nhiên không dễ dàng phá vỡ như vậy." Nguyên Thủy vừa công kích vừa tán thưởng.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" Sau khi Nguyên Thủy và những người khác công kích Nghiêm Phong một hồi lâu, giọng nói của Thông Thiên cuối cùng cũng vang lên.

Chỉ thấy Tru Tiên Tứ Kiếm phân ra bốn hướng lơ lửng trên không, Tru Tiên Trận Đồ ở giữa bốn thanh kiếm không ngừng xoay chuyển.

Chương 85

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sát khí kinh người từ Tru Tiên Tứ Kiếm truyền ra, sau đó bao trùm toàn bộ Nghiêm Phong vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ha ha ha ha, Viêm Đế, hãy nếm thử uy lực của đệ nhất sát trận Hồng Hoang đi." Nguyên Thủy thấy Nghiêm Phong tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, lập tức cười lớn.

Hắn và Lão Tử đều đã từng thử uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ có thể nói không hổ là đệ nhất sát trận Hồng Hoang phi tứ thánh bất khả phá.

"Đệ nhất sát trận Hồng Hoang?

Sắp không phải nữa rồi, đợi Hậu Thổ chính thức luyện thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, cộng thêm Hỗn Độn Thanh Liên của ta, Tru Tiên Kiếm Trận chỉ là đàn em." Nghe giọng nói kiêu ngạo của Nguyên Thủy, Nghiêm Phong lộ ra một tia khinh miệt.

Sau đó Nghiêm Phong không để ý đến Nguyên Thủy đang cười ngạo nghễ, mà quan sát xung quanh một lượt.

"Truy Tinh Lãm Nguyệt!" Pháp lực vô cùng ngưng tụ trong tay Nghiêm Phong, sau đó hắn tung một quyền vào toàn bộ không gian Tru Tiên Kiếm Trận.

Khoảnh khắc tiếp theo, đầy trời sao giáng lâm, toàn bộ không gian Tru Tiên Kiếm Trận tràn ngập ánh sao.

"Ầm ầm ầm..." Sát khí vô cùng bắt đầu đối kháng với đầy trời sao.

Chỉ là sát khí có Tru Tiên Tứ Kiếm cung cấp không ngừng, vô

cùng vô tận.

Đầy trời sao tuy cũng có pháp lực của Nghiêm Phong chống đỡ, nhưng Nghiêm Phong rõ ràng không có ý định đánh lâu dài.

Đánh một cái Tru Tiên Kiếm Trận mà lãng phí nhiều thời gian như vậy, rõ ràng là mất mặt hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo chiêu thức biến đổi, đầy trời sao bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một vầng trăng tròn.

"Bùm!" Khoảnh khắc vầng trăng tròn hình thành, nó lập tức nổ tung, uy lực vô song quét sạch toàn bộ không gian Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ông ông ông..." Sức mạnh cường đại tàn phá trong không gian Tru Tiên Kiếm Trận, ở bên ngoài có thể thấy rõ ánh sáng của Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ bắt đầu từ từ mờ đi.

"Không ổn, mọi người mau truyền pháp lực vào Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận sắp bị phá rồi!" Là chủ nhân của Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên là người đầu tiên phát hiện sự bất thường, lập tức điên cuồng truyền pháp lực vào.

Tiện thể hô hào những người khác cùng truyền vào.

Nguyên Thủy và Lão Tử nghe vậy không chút do dự, ngay lập tức truyền pháp lực vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Những người khác thấy vậy, chần chừ một lúc rồi cũng làm theo.

Tru Tiên Kiếm Trận đã được Đạo Tổ xưng là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, uy lực tự nhiên vô cùng.

Nhưng bây giờ ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không cản được Viêm Đế, có thể thấy thực lực của Viêm Đế đáng sợ đến mức nào.

Vì vậy bây giờ là lúc vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, mọi người

phải đồng tâm hiệp lực cùng nhau đối phó với Viêm Đế.

Theo sau pháp lực của bảy đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ được truyền vào, Tru Tiên Kiếm Trận vốn dường như sắp nổ tung lập tức ổn định lại.

Vầng trăng tròn sau khi nổ tung cũng hóa thành hư vô.

Thông Thiên thấy vậy thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời cũng có thêm hiểu biết về thực lực của Viêm Đế.

Quá đáng sợ, căn nguyên của hắn thật sự chỉ là hỏa linh đệ nhất tiên thiên sao?

Nhìn không giống.

Chỉ một quyền đã có thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, nếu không phải những người khác truyền pháp lực vào, Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá rồi.

"Không tệ, có thể đỡ được thức thứ hai của Đế Đạo Thần Quyền của ta, cũng không uổng là Tru Tiên Kiếm Trận, vậy không biết có đỡ được thức thứ ba không nhỉ." Trong không gian Tru Tiên Kiếm Trận, Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười trêu tức.

Đã đến lúc để Đế Đạo Thần Quyền thức thứ ba ra mắt Hồng Hoang rồi.

Vừa xuất thế đã hạ gục Tru Tiên Kiếm Trận, uy danh chắc cũng không kém cạnh đâu nhỉ.

"Không gian... yên diệt!" Pháp lực vô tận ngưng tụ trong hai tay Nghiêm Phong, cùng lúc đó, sức mạnh không gian xung quanh và pháp tắc không gian cũng điên cuồng tràn vào hai nắm đấm của Nghiêm Phong.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nghiêm Phong tung ra hai quyền.

“Ông...” Trong nháy mắt, không gian trong phạm vi mười vạn dặm rung chuyển.

Sau đó, không gian trong phạm vi mười vạn dặm giống như một tấm gương, từ từ vỡ vụn từng chút một, để lộ ra thông đạo không gian đen kịt.

Ngay sau đó, bão không gian giáng lâm, bắt đầu tàn phá không thương tiếc trong phạm vi mười vạn dặm.

“Không ổn!

Mọi người mau đến bên ta, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, trấn áp cho ta!” Sau khi Nghiêm Phong sử dụng Không Gian Yên Diệt, Lão Tử có thực lực cao nhất đã phát hiện ra sự bất thường đầu tiên, sau đó sắc mặt đại biến.

Hắn trực tiếp tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, bao bọc lấy bảy người.

Sau đó phát hiện Tru Tiên Kiếm Trận không chống đỡ được một giây, trực tiếp vỡ vụn.

Chương 86

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ cũng bị dòng chảy không gian hỗn loạn cuốn đi.

"Trở về cho ta." May mà trên Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ có nguyên thần ấn ký của Thông Thiên, nên đã bị cưỡng ép triệu hồi trở về.

Nếu không chúng sẽ bị lạc trong không gian mênh mông, ngay cả Hồng Quân muốn tìm lại cũng có chút khó khăn.

Trong cơn bão không gian đen kịt, một tòa tháp linh lung chín tầng màu vàng kim vững chắc bảo vệ Lão Tử và sáu người còn lại.

Mặc cho bão không gian xâm thực thế nào, cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Không hổ là hậu thiên công đức chí bảo, đứng trên đầu vạn pháp bất xâm.

Đương nhiên, so với bên Nghiêm Phong thì còn nhẹ nhàng hơn.

Trong bóng tối, một đóa Hỗn Độn Thanh Liên đang nở rộ, Nghiêm Phong đứng trên đài sen trong đóa sen, lộ ra một nụ cười lạnh lùng với Lão Tử và những người khác.

Bọn họ thấy vậy, một trận tê dại da đầu, luôn cảm thấy có điềm báo chẳng lành sắp xảy ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, điềm báo chẳng lành của Lão Tử và những người khác đã được chứng thực.

Chỉ thấy Nghiêm Phong đứng ở trung tâm Hỗn Độn Thanh Liên điều khiển đóa sen hóa thành một luồng sáng màu xanh lao về phía họ.

“Duang...” Một tiếng vang lớn truyền khắp cả không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lão Tử và những người khác trực tiếp bị Hỗn Độn Thanh Liên đâm vào sâu trong dòng chảy không gian hỗn loạn.

Nếu không dừng lại, đợi Lão Tử thâm nhập sâu vào dòng chảy không gian hỗn loạn, không biết sẽ bị cuốn vào không gian nào.

Lúc đó có thể sẽ không tìm được đường về Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, trên Thiên Đình, với ngày càng nhiều đại năng từng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung gia nhập phe Yêu tộc, toàn bộ Vu tộc lập tức áp lực tăng gấp bội.

“Hừ, thật sự cho rằng Vu tộc ta không còn thủ đoạn nào sao?

Huynh đệ, đã đến lúc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hiện thế rồi.” Đế Giang thấy tộc nhân thương vong thảm trọng, lập tức gầm lên một tiếng giận dữ.

“Được, đại ca, hãy để chúng thấy rằng Hồng Hoang không chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận, mà còn có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc ta.” Các Tổ Vu khác nghe vậy, tất cả đều từ bỏ đối thủ của mình, sau đó đến bên cạnh Đế Giang, đứng vào vị trí, tạo thành một trận pháp huyền diệu lạ thường.

Khoảnh khắc tiếp theo, mười hai đạo khí huyết chi lực mạnh mẽ cộng với sát khí vô biên lao thẳng lên trời.

“Hống...” Cùng lúc đó, mười hai Tổ Vu đều gầm lên giận dữ, toàn bộ tu vi của họ trong khoảnh khắc này ngưng tụ lại ở trung tâm đại trận.

Dần dần, một hư ảnh hình thành trong đại trận.

Năm vạn năm tu luyện, mười hai Tổ Vu cuối cùng đã có thể

ngưng luyện ra Bàn Cổ chân thân.

Theo hư ảnh không ngừng ngưng tụ, một người khổng lồ đội trời đạp đất lập tức xuất hiện ở giữa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Chính là Bàn Cổ Chí Tôn năm xưa.

"Hống..." Sau khi Bàn Cổ xuất hiện, cũng phát ra một tiếng gầm lớn, khác với tiếng gầm của mười hai Tổ Vu, tiếng gầm của Bàn Cổ mới thực sự là kinh thiên địa khấp quỷ thần.

"Bàn Cổ!" Trong Hỗn Độn vô tận, Dương Mi đang ẩn mình trong Hỗn Độn tu luyện nhíu mày, ánh mắt đầy kiêng kỵ nhìn về phía Hồng Hoang.

Lúc khai thiên, thực lực mạnh mẽ của một búa một rìu đó, ngay cả Dương Mi đã thành Thánh, bây giờ cũng kinh hồn bạt vía.

May mà sau khi phát hiện đó chỉ là hư ảnh Bàn Cổ do hậu duệ của Bàn Cổ ngưng luyện ra, Dương Mi cũng không để trong lòng nữa.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Chưa phải lúc Vu Yêu quyết chiến, bên Tam Thanh cũng không thể để họ thất lạc trong không gian vô tận, xem ra lão đạo ta cần phải ra tay rồi." Kể từ khi Vu tộc tấn công Yêu tộc, Hồng Quân vẫn luôn quan sát, bây giờ cuối cùng cũng không nhịn được phải ra tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân biến mất trong Tử Tiêu Cung, xuất hiện trên bầu trời Thiên Đình.

Lúc này, hư ảnh Bàn Cổ đã ra tay một lần.

Một lần ra tay, đã giết chết không ít Đại La Kim Tiên, thậm chí cả đại năng Chuẩn Thánh.

Đây đều là những người từng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, chỉ

tiếc là vì chọn sai phe, đã bị Bàn Cổ một đòn đánh cho thân tử đạo tiêu.

Những nhân vật quan trọng của Thiên Đình thì được Đông Hoàng Thái Nhất bảo vệ chặt chẽ trong Hỗn Độn Chung.

Chỉ tiếc là, lúc này trạng thái của Đông Hoàng Thái Nhất cũng không tốt, Hỗn Độn Chung cũng đã mờ đi không ít.

Rõ ràng là không thể chống đỡ được đòn tấn công tiếp theo của hư ảnh Bàn Cổ.

"Bàn Cổ Chí Tôn sao, chỉ một hư ảnh đã có uy lực như vậy, khiến chúng ta không có sức chống cự, vậy lúc khai thiên, thực lực của ngài ấy còn mạnh đến mức nào." Người của Yêu tộc đã bị hư ảnh Bàn Cổ dọa sợ mất mật, không còn chút ý chí chiến đấu nào.

"Mạng ta xong rồi!" Đúng lúc này, Bàn Cổ phát động đòn tấn công thứ hai, người của Yêu tộc lập tức tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không nhịn được lộ ra nụ cười cay đắng.

Nào là thiên mệnh sở quy, nào là bá chủ thiên địa.

Chương 87

Kết quả trong mắt Vu tộc, Yêu tộc lại không chịu nổi một đòn như vậy.

Chỉ cần hư ảnh Bàn Cổ xuất hiện, Yêu tộc như đất sụp ngói tan, toàn diện sụp đổ.

Ngay lúc Yêu tộc tuyệt vọng, Lão Tử và những người khác hoảng hốt thất sắc.

Toàn bộ ba mươi ba tầng trời lập tức yên tĩnh lại.

"Định!" Một luồng sức mạnh vô thượng từ trên trời giáng xuống, hóa giải đòn tấn công của Bàn Cổ, khiến tất cả mọi người không thể động đậy.

Lão Tử và những người khác bị dòng chảy không gian hỗn loạn quấn lấy cũng trong khoảnh khắc tiếp theo biến mất trong khe nứt không gian, xuất hiện trong phế tích của Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Vút..." Sau khi Lão Tử và những người khác biến mất khỏi khe nứt không gian, Nghiêm Phong biết Hồng Quân đã ra tay.

Hắn cũng không đợi lâu, trực tiếp từ ngoài ba mươi ba tầng trời trở về Thiên Đình.

"Giải!" Sau khi thấy Nghiêm Phong trở về, Hồng Quân liếc nhìn hắn một cái, sau đó chỉ vào những người đang bị cấm cố, lập tức khiến tất cả mọi người đều khôi phục lại khả năng hành động.

"Sức mạnh của Thánh nhân sao, mạnh quá!" Nguyên Thủy thấy thực lực mạnh mẽ như vậy của Hồng Quân, trong lòng lập tức nóng rực vô cùng, đối với việc thành Thánh sau này cũng càng thêm mong đợi.

Đồng thời hắn đắc ý nhìn Nghiêm Phong, hừ hừ, thực lực mạnh thì đã sao, chúng ta là Thánh nhân Thiên định, lão sư sẽ không để chúng ta chết.

"Kính chào lão sư." Sau khi mọi người có thể hành động, lập tức hành lễ với Hồng Quân.

Đương nhiên, không bao gồm mười hai Tổ Vu, Thường Hi, Hi Hòa và Nghiêm Phong.

Ở Tử Tiêu Cung, ngoài Hậu Thổ và Nghiêm Phong, những người khác căn bản không đi, tự nhiên không cần gọi Hồng Quân là lão sư.

Hậu Thổ không có nguyên thần, cũng không tu luyện đạo của Hồng Quân, cũng không có ơn truyền đạo.

Còn về Nghiêm Phong, càng không thể gọi Hồng Quân là lão sư, là người đàn ông có hệ thống, sao có thể bái người khác làm thầy.

"Dưới Thánh nhân đều là con kiến, ta cuối cùng đã được chứng kiến." Khác với mấy người đã được định sẵn sẽ thành Thánh, là Thiên Đình chi chủ, Đế Tuấn trong khoảnh khắc này bộc phát ra ánh sáng nóng rực, tràn đầy khát vọng và hướng tới việc thành Thánh.

Nhưng hắn biết, không có Hồng Mông Tử Khí, việc thành Thánh đã định là vô vọng.

Vì vậy ánh sáng nóng rực ban đầu cũng từ từ mờ đi.

"Ừm!" Hồng Quân không biểu cảm gật đầu, sau đó lần lượt nhìn về phía các đại năng Hồng Hoang có mặt, cùng với Đế Tuấn và mười hai Tổ Vu.

Còn những tu sĩ khác thấy vậy, tất cả đều cúi đầu tỏ vẻ hoảng sợ, sợ ánh mắt của Hồng Quân rơi vào người mình.

Thực sự quá có áp lực.

Bất kể là Bàn Cổ chân thân vừa rồi, hay là Hồng Quân xuất hiện, đều không phải là thứ họ có thể chống lại.

"Từ nay về sau, Vu tộc quản đất, Yêu tộc quản trời, trong vòng mười vạn năm không được tái chiến, các ngươi có dị nghị gì không?" Cuối cùng Hồng Quân chậm rãi lên tiếng.

"Cẩn tuân pháp chỉ của lão sư, chúng ta không có ý kiến." Đế Tuấn vội vàng tiến lên đáp ứng, vừa rồi Đông Hoàng Thái Nhất đã truyền âm cho hắn.

Hắn tự nhiên biết đệ đệ của mình suýt nữa đã chết dưới tay mười hai Tổ Vu.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên hiện thân, e rằng huynh đệ hai người không còn ngày gặp lại.

Đồng thời hắn cũng vô cùng kiêng kỵ việc mười hai Tổ Vu có thể triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân.

Thêm vào đó, ở ngoài ba mươi ba tầng trời, Nghiêm Phong đã hành hạ họ, Đế Tuấn cảm thấy vô cùng bất lực.

Vì vậy lúc này, sau khi Hồng Quân lên tiếng, Đế Tuấn tự nhiên vô cùng vui mừng.

Ít nhất trong vòng mười vạn năm, không cần phải lo lắng nữa.

Làm gì có lý do không đồng ý.

So với Đế Tuấn vui mừng khôn xiết, mười hai Tổ Vu lại có chút bất mãn.

Con cháu Vu tộc đã chết nhiều như vậy, vốn có thể tiêu diệt Yêu tộc ngay hôm nay, dù không thể diệt tộc, cũng có thể quét sạch cao thủ Yêu tộc.

Từ đó về sau Yêu tộc cũng không thể làm nên trò trống gì.

Nhưng bây giờ Hồng Quân xen vào một tay, cho Yêu tộc cơ hội sống dở chết dở.

Quan trọng nhất là, các đại yêu cao tầng của Yêu tộc, không một ai chết cả.

"Chúng ta cũng tán thành ý kiến của Đạo Tổ." Hậu Thổ biết chuyện không thể vãn hồi, nay Vu Yêu ngừng chiến mười vạn năm đã thành định cục, vì vậy để tránh mấy vị ca ca tính tình nóng nảy đắc tội với Hồng Quân, nàng đã thay mặt lên tiếng đồng ý trước.

"Thiện!" Hồng Quân gật đầu, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Cảnh này, lập tức khiến tất cả mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Quả nhiên thực lực của Thánh nhân không phải chuyện đùa, cứ thế vô thanh vô tức biến mất dưới con mắt của mọi người, không ai phát hiện ra Hồng Quân đi như thế nào.

Chỉ có Nghiêm Phong cảm nhận được một chút dao động của pháp tắc không gian.

Chương 88

Điều này lập tức khiến Nghiêm Phong hiểu ra, xem ra lĩnh ngộ pháp tắc không gian của Hồng Quân còn trên cả hắn.

Theo tiêu chuẩn của hệ thống, ít nhất cũng ở giai đoạn thứ ba trở lên.

Hiện tại Nghiêm Phong chỉ mới ở giai đoạn thứ hai, nhưng cũng sắp tiến vào giai đoạn thứ ba rồi.

"Đi!" Sau khi Hồng Quân đi, Đế Giang hung hăng nhìn Đế Tuấn một cái, sau đó chỉ huy tất cả Vu tộc rời đi.

Dù sao cũng không đánh được nữa, đứng đây làm gì.

"Thật may mắn, lần nào cũng có Hồng Quân ra tay cứu giúp, nhưng cũng đừng đắc ý quá lâu, tưởng rằng Hồng Quân có thể cứu các ngươi mãi sao.

Rửa sạch cổ mà chờ đi, đặc biệt là Nguyên Thủy, ba lần năm lượt tìm phiền phức cho ta, đừng tưởng mình là Thánh nhân Thiên định thì ta không làm gì được ngươi.

Dù có thành Thánh thì đã sao, trong mắt ta, ngươi vẫn chỉ là một kẻ bại tướng có thể tùy tay bóp chết.

Hy vọng sau khi thành Thánh thực lực của ngươi có thể mạnh hơn một chút, nếu không ta quá dễ dàng bóp chết ngươi, cũng quá vô vị." Nghiêm Phong đi cuối cùng, ngay lúc sắp bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, hắn quay đầu lại, làm một động tác cắt cổ với tất cả mọi người có mặt.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, hắn còn châm chọc đến mức không thể hơn.

“Đáng ghét!” Bị người ta sỉ nhục như vậy, nhưng thực lực lại không bằng người, chỉ có thể nén giận nuốt cay, nội tâm của Nguyên Thủy sắp nổ tung.

Nhưng dù có nổ tung, hắn cũng không dám ra tay hay nói gì, bởi vì hắn biết, một khi lên tiếng, Nghiêm Phong tuyệt đối sẽ không kiêng nể Hồng Quân, có khi còn đánh nổ hắn ngay tại chỗ.

“Ta đi trước!” Lúc này Nguyên Thủy cảm thấy ánh mắt của mọi người đều đang nhìn mình, giống như đang nhìn một tên hề, vì vậy mặt mày tái mét, trực tiếp bay về phía Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy không biết rằng, đó chỉ là tâm lý của hắn mà thôi.

Những người có mặt đều gần như giống nhau, ai nấy đều mang vẻ mặt như vừa thoát chết, đâu có thời gian nhìn hắn.

Chỉ có thể nói người có lòng tự tôn mạnh mẽ quá nhạy cảm mà thôi.

“Chúng ta xin cáo từ, sau này còn gặp lại!” Nguyên Thủy đã đi, Lão Tử và Thông Thiên tự nhiên không thể ở lại, họ chắp tay với mọi người có mặt, sau đó cũng theo Nguyên Thủy đi.

Chỉ là bất kể là Thông Thiên hay Lão Tử, tâm tình đều không tốt.

Hai người đối đầu với Viêm Đế, có thể nói hoàn toàn là do Nguyên Thủy.

Nhưng Nguyên Thủy lại không có một chút áy náy nào, ngược lại còn thường xuyên trách móc.

Có chút khó chịu.

Đặc biệt là Thông Thiên, bản thân tính cách sát phạt quyết đoán, nếu không phải vì tình huynh đệ, không thể nào nhẫn nhịn Nguyên Thủy lâu như vậy.

“Yêu Hoàng, lần này Yêu tộc chúng ta có thể nói là thảm bại, đặc biệt là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, có thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, thật sự không thể tin được.” Thấy uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Phục Hy lần đầu tiên nảy ra một ý nghĩ, đó là cũng phải sáng tạo một đại trận cho Yêu tộc.

Phải là một đại trận vô cùng lợi hại, nếu không Yêu tộc không thể chống lại Vu tộc.

“Vì vậy chúng ta bắt buộc phải có trận pháp, Hy Hoàng, ngài tinh thông tiên thiên bát quái và trận pháp, chuyện đại trận giao cho ngài.

Lạc Thư Hà Đồ bao hàm vạn tượng, còn ẩn chứa đạo tinh thần vô cùng, ta tạm thời cho ngài mượn để tham ngộ.” Đế Tuấn suy nghĩ một hồi, trân trọng giao cực phẩm tiên thiên linh bảo bạn sinh Lạc Thư Hà Đồ cho Phục Hy.

Chuyện này liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Yêu tộc, Đế Tuấn rất phân rõ nặng nhẹ.

Đạo Tổ chỉ cho mười vạn năm, không ai biết mười vạn năm sau, Vu tộc có tái phạm không, lúc đó Đạo Tổ có lại ra mặt hay không.

Vì vậy Yêu tộc nhất định phải có nội tình và át chủ bài.

Trận pháp, không nghi ngờ gì là sự tồn tại tốt nhất.

“Chuyện liên quan đến sự tồn vong của Yêu tộc, Phục Hy tự nhiên sẽ gánh vác trọng trách này, nghiên cứu ra trận pháp không thua kém Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.” Phục Hy trịnh trọng nhận lấy Lạc Thư Hà Đồ, hung hăng nói.

“Như vậy, tất cả nhờ cậy Hy Hoàng.” Đế Tuấn dùng giọng điệu đầy kỳ vọng nói.

“Yêu Hoàng nghiêm trọng rồi, không kể ta có nghiên cứu ra được hay không, Yêu tộc chúng ta có xá muội Nữ Oa, đợi đến lúc nàng

thành Thánh, Vu tộc thì có gì đáng sợ.” Nghe Đế Tuấn lo lắng cho tương lai của Yêu tộc như vậy, Phục Hy khuyên giải, thậm chí còn lấy chuyện Nữ Oa thành Thánh ra an ủi.

Điều này khiến Nữ Oa nhíu mày, nhưng cuối cùng không nói gì.

Thực ra nàng cũng không có quá nhiều nhân quả với Yêu tộc.

Trong minh minh có dự cảm, cho dù trở thành Thánh nhân, nàng cũng không thể xen vào chuyện của Yêu tộc quá nhiều.

“Ha ha, Hy Hoàng không nói ta suýt nữa đã quên, Yêu tộc chúng ta có Oa Hoàng tồn tại.

Một khi Oa Hoàng thành Thánh, Viêm Đế và Vu tộc nhỏ bé, chẳng phải sẽ run rẩy trong tộc địa của chúng sao.” Mắt Đế Tuấn sáng lên, sau đó không nhịn được cười ha hả.

Hôm nay hắn đã có một cái nhìn trực quan về sức mạnh của Thánh nhân.

Vì vậy sau khi biết Nữ Oa cũng có thể thành Thánh, hắn lập tức ném hết lo lắng sang một bên.

Chỉ là Đế Tuấn không biết, sự chênh lệch giữa các Thánh nhân cũng là một trời một vực.

Nữ Oa thành Thánh, lúc đó nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa với Nghiêm Phong lúc này.

Chương 89

Đợi đến lúc Nữ Oa thành Thánh, thực lực của Nghiêm Phong chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, Nữ Oa căn bản không thể là đối thủ của hắn.

Ai bảo Nữ Oa là một trong hai người có thực lực yếu nhất trong sáu người sau khi thành Thánh chứ!

Nếu lúc thành Thánh, lại bị Nghiêm Phong chia đi một ít công đức, ước chừng thực lực sẽ còn yếu hơn.

Đừng quên, Hồ Lô Đằng và Tạo Nhân Tiên, cùng với Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều đang ở trong tay Hậu Thổ.

Lúc đó một khi Nữ Oa muốn tạo nhân thành Thánh, vậy không thể thiếu việc phải mượn Tạo Nhân Tiên và Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ Hậu Thổ.

Lúc đó Hậu Thổ tuyệt đối có thể chia được nửa thành thậm chí một thành công đức tạo nhân.

Lúc đó thực lực của Nữ Oa có lẽ sẽ còn yếu hơn một chút... ...

Sau đại chiến Vu Yêu, ba vạn năm nữa lại trôi qua.

Lúc này, tuyệt đại đa số các đại năng đứng đầu Hồng Hoang đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đặc biệt là Nữ Oa, lĩnh ngộ về tạo hóa chi đạo của bản thân cũng khá sâu sắc.

Một ngày nọ, Nữ Oa xuống Bất Chu Sơn, cảm thấy cơ duyên của mình đã đến, chỉ là không biết cụ thể là gì, nên xuống núi đi dạo.

“Đây không phải là Nữ Oa sao, ngươi xuống Bất Chu Sơn, không

sợ bị Vu tộc ta vây công à?" Sau khi Nữ Oa xuống Bất Chu Sơn, tình cờ gặp phải Hậu Thổ và Nghiêm Phong đang đi dạo.

Hai bên vừa gặp mặt, Hậu Thổ đã không khách khí châm chọc.

Ngày đó trên Thiên Đình, Nữ Oa đã giúp đỡ Yêu tộc không ít.

"Có quy định của Đạo Tổ, ta Nữ Oa có gì phải sợ?" Nữ Oa nhàn nhạt nói, sau đó cũng không để ý đến Hậu Thổ, muốn trực tiếp rời đi.

Nghiêm Phong ở một bên thấy Nữ Oa lúc này xuống núi, vừa rồi lại có vẻ mặt mờ mịt, trong lòng lập tức rung động, chẳng lẽ, Nhân tộc sắp xuất thế?

Không được, bất kể có phải hay không, đều phải đi theo Nữ Oa, đến lúc đó còn có thể chia một ít công đức.

"Nữ Oa đạo hữu, không bằng chúng ta cùng đi dạo?" Nghiêm Phong lên tiếng mời.

"Ồ?

Ngươi không sợ người của Vu tộc biết ngươi có liên quan đến ta, khiến họ nghi kỵ sao?" Nữ Oa không ngờ Viêm Đế lại mời mình.

"Giữa Vu Yêu, chỉ vì lập trường khác nhau mà chiến đấu vì thân bằng quyến thuộc của mình, cừu hận giữa ta và Đế Tuấn, càng không liên quan đến Nữ Oa đạo hữu, vì vậy riêng tư chúng ta cũng không cần phải đối địch." Nghiêm Phong lắc đầu, hắn không có địch ý lớn với Nữ Oa.

Con bé ngốc này cả ngày chỉ muốn thành Thánh, giúp đỡ Yêu tộc phần lớn cũng là vì Phục Hy đã lún quá sâu.

Nếu đoán không sai, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sắp xuất thế.

Hắn đối với cả Yêu tộc cũng không có hận thù lớn đến vậy.

Chỉ là không ưa mấy kẻ nắm quyền của Yêu tộc mà thôi.

Hơn nữa cuộc chiến giữa người và yêu, chỉ là kẻ mạnh sống sót mà thôi.

Người ăn động vật, yêu ăn người, những điều này không có gì tốt xấu, tất cả chỉ để sống sót mà thôi.

Nhưng Nghiêm Phong kiếp trước là Nhân tộc, tự nhiên phải thiên vị Nhân tộc một chút.

"Nếu đã như vậy, Nữ Oa cung kính không bằng tuân mệnh." Nghiêm Phong đã nói vậy, Nữ Oa tự nhiên sẽ không từ chối nữa.

Hậu Thổ thấy Nghiêm Phong mời Nữ Oa, cũng không còn giữ thái độ thù địch nữa.

Cứ như vậy, đội ngũ đi dạo của Nghiêm Phong vốn có Hi Hòa, Thường Hi, Hậu Thổ lại có thêm một Nữ Oa.

Hướng đi là Đông Hải.

Nữ Oa đột nhiên đề nghị, nàng chưa từng thấy đạo trường của Viêm Đế, muốn được chiêm ngưỡng.

Nghiêm Phong đương nhiên bày tỏ không có vấn đề gì.

Nếu không có gì bất ngờ, sau chuyến du lịch này, Nữ Oa sẽ tạo nhân.

Lúc đó để Nhân tộc sinh tồn ở Đông Hải cũng là một nơi không tồi.

Dù sao ở Đông Hải, Nghiêm Phong có thể tùy thời che chở.

Cùng lúc đó, trên đường đi, Nữ Oa cũng đã thấy những gì mình thấy và nghe được ở Hồng Hoang.

Đâu đâu cũng là cảnh chém giết, không phải Vu tộc giết Yêu tộc làm lương thực, thì là Yêu tộc tập kích Vu tộc.

Mặc dù Đạo Tổ đã có quy định rõ ràng giữa Vu Yêu 10 vạn năm không được tái chiến.

Nhưng đó chỉ là chỉ những cuộc chiến tranh cấp cao và quy mô lớn.

Chương 90

Những cuộc đánh nhau nhỏ lẻ này, căn bản không đáng để lên bàn cân.

Chính vì những cuộc chém giết như vậy, khiến Nữ Oa dần dần có chút manh mối, luôn cảm thấy cơ duyên đã đến, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể đạt được.

Trên đảo Bồng Lai, Nữ Oa đã bế quan mấy trăm năm.

Nhưng, bất kể bế quan thế nào, vẫn không nắm được yếu lĩnh.

Vì vậy, nàng dứt khoát xuất quan, muốn xem xem có thể tìm được cơ duyên ở nơi khác không.

"Vẫn chưa ngộ ra sao?" Thấy Nữ Oa xuất quan, Nghiêm Phong mỉm cười nhìn nàng.

"Ừm, chưa ngộ ra." Nữ Oa theo bản năng trả lời.

Sau đó nàng ngẩn ra, quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn Nghiêm Phong.

"Ngươi biết đạo của ta ở đâu." Nữ Oa nói như hỏi, nhưng ngữ khí lại vô cùng khẳng định.

Từ Bất Chu Sơn đến đảo Bồng Lai, trên đường đi, nàng cũng đã có chút hiểu biết về con người Viêm Đế.

Người này rất thần bí, dường như biết mọi chuyện.

Vì vậy nếu Viêm Đế biết đạo của nàng ở đâu, Nữ Oa cũng không hề kỳ lạ.

"Ta biết, nhưng ngươi phải hiểu rõ, nếu ngươi tự mình ngộ ra, lúc thành Thánh sẽ nhận được nhiều công đức hơn.

Một khi thông qua sự chỉ điểm của ta, công đức thành Thánh sẽ bị ta chia đi một ít, lúc đó thực lực sau khi thành Thánh có thể sẽ không quá mạnh.

Vì vậy, lựa chọn bây giờ nằm trong tay ngươi." Nghiêm Phong mỉm cười, không phủ nhận mình biết điểm mấu chốt để Nữ Oa thành Thánh.

Đồng thời đưa ra lựa chọn cho nàng.

Qua những năm tìm hiểu, Nữ Oa tâm địa tốt.

Chỉ tiếc, thân là Yêu tộc, lại là Thiên đạo Thánh nhân, đại thế Thiên đạo không thể thay đổi, Thánh nhân cũng không thể thay đổi được.

Cuối cùng chỉ có thể nhìn tộc nhân của mình tàn sát Nhân tộc, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt.

Tình huống này, Nghiêm Phong kiếp trước xem phim truyền hình nhiều rồi, những phú nhị đại tranh giành gia sản, huynh đệ trở mặt thành thù, thậm chí rút đao tương hướng không phải là số ít.

Nhưng là phú nhất đại, chỉ có thể trơ mắt nhìn con cái mình đấu đá sống chết, hoàn toàn không thể ngăn cản, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, đều là con mình cả.

Bên cạnh Nữ Oa, sau khi nghe lời của Viêm Đế, nàng rơi vào trầm tư.

Lúc này nàng cũng rất rối rắm, có nên để Viêm Đế chỉ điểm không.

Nữ Oa không sợ Viêm Đế chia công đức thành Thánh, điều nàng lo là, một khi được Viêm Đế chỉ điểm, bên huynh trưởng có thể sẽ có chút khó ăn nói.

Dù sao huynh trưởng hiện tại đang toàn lực nghiên cứu trận pháp, sắp hoàn thành, ngay cả tên cũng đã đặt xong, gọi là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lúc đó, nàng và Viêm Đế dính líu với nhau, e rằng Phục Hy sẽ có chút không vui.

Dù sao đi nữa, Viêm Đế cũng là đại địch của Yêu tộc.

"Ngươi đang cân nhắc đến cảm nhận của Yêu tộc sao?" Sự do dự của Nữ Oa, Nghiêm Phong đều thấy trong mắt, ban đầu hắn nghĩ nàng không muốn bị chia công đức.

Sau đó qua quan sát kỹ lưỡng phát hiện, căn bản không phải chuyện đó.

Nghiêm Phong suy nghĩ kỹ một chút liền biết Nữ Oa đang lo lắng điều gì.

"Ừm, dù sao trước đây ở Thiên Đình ta đã từng đối địch với ngươi, bây giờ..." Nữ Oa cũng không biết phải làm sao, mặc dù có lo lắng về Yêu tộc, nhưng quan trọng nhất là bên Phục Hy, bản thân nàng cũng không có nhiều nhân quả với Yêu tộc.

"Ngươi à, có chút chấp niệm rồi, Yêu tộc là Yêu tộc, ngươi là ngươi, ngươi nên nhảy ra khỏi vòng tròn chủng tộc mà nhìn ra toàn bộ Hồng Hoang, không thể bị Yêu tộc trói buộc, nếu không ngươi không cảm thấy sống quá mệt mỏi sao?" Nghiêm Phong lắc đầu, có chút cạn lời nói với Nữ Oa.

"Có lẽ ngươi nói đúng, ta quá chấp niệm rồi." Nữ Oa không giải thích, mà ngầm thừa nhận.

"Ta đi dạo cùng ngươi bên bờ Đông Hải đi." Nghiêm Phong thấy vậy, cũng không nói nhiều, muốn đưa Nữ Oa ra ngoài đi dạo.

"Được." Điểm này Nữ Oa không từ chối.

Nghiêm Phong thấy vậy liền đi đến chỗ Hậu Thổ lấy hai thứ, sau đó mới cùng Nữ Oa rời khỏi đảo Bồng Lai. ...

Đi trên bờ Đông Hải, tâm tư của Nữ Oa rối bời, cứ như vậy, càng không thể tĩnh tâm lĩnh ngộ đạo của mình.

Nghiêm Phong cũng nhìn ra tình trạng hiện tại của Nữ Oa, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thôi được, ta giúp ngươi một tay vậy, công đức của ngươi ta cũng không cần, dù sao công đức đối với ta cũng không có tác dụng.” Sau đó Nghiêm Phong thầm nghĩ trong lòng.

Chủ yếu là, qua nhiều năm tiếp xúc, Nghiêm Phong cảm thấy Nữ Oa là người không tồi, có thể làm bạn.

“Nữ Oa, ngươi không cảm thấy Hồng Hoang hiện tại quá hoang lương sao?” Đi một lúc, Nghiêm Phong đến bên cạnh Nữ Oa, thờ ơ nói.

Chương 91

"Hoang lương?

Không phải đâu, bây giờ giữa Vu Yêu đang đánh nhau sôi nổi, sao lại hoang lương được?" Nữ Oa không hiểu hỏi.

"Ý của ta là, ngươi không cảm thấy toàn bộ Hồng Hoang bây giờ ngoài Yêu tộc và Vu tộc ra thì quá hoang lương sao?

Nếu có thêm các chủng tộc khác, có lẽ Hồng Hoang sẽ náo nhiệt hơn không ít." Thấy Nữ Oa không hiểu, Nghiêm Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể gợi ý thêm.

"Ầm..." Theo lời nói của Nghiêm Phong, Nữ Oa lập tức ngẩn ra, sau đó cả đầu óc nổ một tiếng, cuối cùng cũng biết cơ duyên của mình ở đâu.

Tạo hóa, tạo hóa, đã chủ tu tạo hóa chi đạo, thì nên thêm vào cho Hồng Hoang một chủng tộc hoàn toàn mới.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa bắt đầu nặn đất, theo bản năng, Nữ Oa nặn một nam một nữ theo hình dạng của nàng và Nghiêm Phong lúc này.

Sau đó ban cho tạo hóa chi lực và một giọt máu.

Chỉ là dù sao cũng chỉ là bùn đất, dù được ban cho tạo hóa chi lực và máu của Nữ Oa, cũng không có tác dụng gì.

"Dùng cái này đi." Ngay lúc Nữ Oa có chút lúng túng, không biết sai ở đâu, Nghiêm Phong ném ra một thứ, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Thấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, mắt Nữ Oa sáng lên, sau đó không do dự bắt đầu nặn lại, nhanh chóng một nam một nữ nữa xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Cùng lúc đó, Nữ Oa lại ban cho tinh huyết của mình cho người nữ, Nghiêm Phong thấy vậy, cũng ban một giọt tinh huyết cho người nam.

Cuối cùng dưới tạo hóa chi lực của Nữ Oa, một nam một nữ cuối cùng cũng sống lại.

"Bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu." Sau khi một nam một nữ sống lại, lập tức quỳ xuống bái lạy Nghiêm Phong và Nữ Oa, miệng xưng Thánh Phụ Thánh Mẫu.

Mặt Nữ Oa đỏ lên, nhìn Nghiêm Phong một cách kỳ lạ, phát hiện hắn không có biểu cảm gì thì thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút thất vọng.

"Dùng cái này đi, nặn từng cái một phiền phức quá." Ngay lúc Nữ Oa chuẩn bị tiếp tục nặn như vừa rồi, Nghiêm Phong đưa Hồ Lô Đằng qua.

Hai thứ này, vốn luôn ở chỗ Hậu Thổ, vừa rồi trước khi rời đảo Bồng Lai, thứ mà Nghiêm Phong muốn chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng.

"Đa tạ!" Nhìn thấy dây hồ lô, Nữ Oa tức thì hiểu ra công dụng của nó.

Nàng bèn trộn tất cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng lại, thuận tiện nhỏ thêm một ít tinh huyết, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại nhìn về phía Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong thấy vậy bèn mỉm cười, cũng ép ra một ít tinh huyết nhỏ vào trong đống bùn đất.

Nữ Oa thấy thế cũng mỉm cười, rồi vung dây hồ lô lên.

Lập tức, từng người một xuất hiện phía sau đôi nam nữ đầu tiên.

Sau khi dùng hết Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đã có hơn vạn người

xuất hiện.

“Bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu.” Những sinh linh mới sinh này vừa ra đời đã có linh trí, biết rằng mình là do Nữ Oa và Nghiêm Phong hợp lực tạo ra nên lập tức quỳ xuống bái lạy.

“Chủng tộc mới được tạo ra theo hình dáng của chúng ta, cứ gọi là Nhân tộc đi.” Nhìn những người thuộc tộc mới sinh, trong mắt Nghiêm Phong lộ rõ vẻ vui mừng.

“Ừm, gọi là Nhân tộc.” Nữ Oa không phản đối, gật đầu đồng ý.

“Oanh...” Theo sự xác nhận của Nữ Oa rằng sinh linh mới sinh là Nhân tộc, Thiên Đạo lập tức có cảm ứng, cả đất trời biến sắc.

Toàn bộ bầu trời Hồng Hoang bị ánh sáng bảy màu bao phủ, sau đó một hồi tiên âm vang vọng khắp nơi.

Đi cùng với tiên âm là khí công đức màu vàng vô biên vô tận.

“...

Có chuyện gì xảy ra vậy.” “Công đức, nhiều công đức quá!” “Khốn kiếp, ai mà kinh khủng vậy, lại nhận được công đức lớn đến thế.” “A, công đức này lớn đến nỗi, công đức Vu Yêu lập tộc năm xưa cộng lại còn không bằng một phần mười.” Lượng công đức lớn như vậy tự nhiên kinh động tất cả sinh linh trong Hồng Hoang.

Ai cũng không mù, luồng công đức tràn ngập khắp bầu trời Đông Hải kia nhiều đến mức nào.

Trên Cửu Thiên, toàn bộ công đức lập tức chia thành nhiều phần.

Trong đó, tám thành bay về phía Nữ Oa, một thành bay về phía Nghiêm Phong, và một thành bay về phía dây hồ lô.

Dây hồ lô sau khi nhận được một phần công đức liền hóa thành Hậu thiên công đức chí bảo Tạo Nhân Tiên.

Nữ Oa được lượng công đức khổng lồ này tương trợ, đạo hạnh của cả người bắt đầu tăng vọt.

Hồng Mông Tử Khí vốn không thể lĩnh ngộ trong cơ thể nàng giờ phút này cũng tỏa ra ánh sáng huyền ảo, kết hợp với nguyên thần của Nữ Oa, từng đạo pháp tắc tạo hóa tràn ngập trong nguyên thần, khiến cho sự lĩnh ngộ pháp tắc tạo hóa của nàng trong nháy mắt tăng lên hơn mười lần.

Cùng lúc đó, tu vi của nàng cũng không ngừng tăng lên, mãi cho đến khi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ mới dừng lại.

Lúc này, công đức cũng đã dùng hết.

Nghiêm Phong đứng bên cạnh thấy vậy, liếc nhìn phần công đức trong tay mình, rồi lại nhìn Nhân tộc mới sinh.

"Thánh Phụ, Thánh Mẫu sao?

Thôi được rồi, tác thành cho nàng vậy." Vốn dĩ Nghiêm Phong không định nhận công đức, nhưng giờ nghe thấy hai từ Thánh Phụ, Thánh Mẫu, trong lòng càng thêm quyết đoán.

Chương 92

"Vụt..." Một thành công đức đang lơ lửng trong tay Nghiêm Phong lập tức bay vào trong cơ thể Nữ Oa.

Sau khi một thành công đức bay vào cơ thể, tu vi vốn đã ngừng tăng trưởng của Nữ Oa lại bắt đầu tăng lên.

Mãi cho đến khi tăng đến cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, sắp đột phá trung kỳ mới dừng lại.

Sau đó, kim quang biến mất, Nữ Oa cũng từ từ mở mắt ra.

Giờ phút này, Nữ Oa đã thành Thánh, từ đây trở thành Thánh Nhân chi tôn bất tử bất diệt.

"Oanh..." Khoảnh khắc Nữ Oa mở mắt, uy áp vô tận từ trên người nàng tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

"Ta là Nữ Oa, nay đã thành Thánh!" Dường như có cảm ứng, Nữ Oa khẽ mở đôi môi đỏ mọng, một giọng nói uy nghiêm tức thì truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

"Chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh Nhân chi tôn." Ngay sau đó, trên khắp đại địa Hồng Hoang, ngoại trừ năm vị Thánh Nhân được Thiên Đạo định sẵn và Hồng Vân, những kẻ tự cho rằng có thể thành Thánh, thì gần như tất cả mọi người đều quỳ rạp trên mặt đất dưới uy áp cường đại đó, bái kiến vị Thánh Nhân mới đản sinh.

Đương nhiên, đã nói là "gần như" thì chắc chắn có người không quỳ, ví như Vu tộc chỉ kính Bàn Cổ Chí Tôn, hay những người như Thường Hi, Hi Hòa, Nghiêm Phong.

Một lúc sau, Nữ Oa từ từ thu lại khí thế.

“Xin lỗi, vừa rồi khí thế của ta hoàn toàn không kiểm soát được, chàng không sao chứ?” Thu lại khí thế, Nữ Oa liền xin lỗi Nghiêm Phong trước tiên, nàng cũng thấy kỳ lạ.

Bây giờ đã thành Thánh Nhân, nhưng nàng không muốn Nghiêm Phong hiểu lầm, nên theo tiềm thức giải thích.

“Ha ha, không sao, chút khí thế đó vô dụng với ta.” Mặc dù Nữ Oa có tu vi cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng Nghiêm Phong không hề sợ hãi.

Lực chiến đấu của hắn đã có thể thực sự giao tranh một trận với Nữ Oa.

Hơn nữa, nếu không phải Nghiêm Phong tặng một thành công đức đó cho Nữ Oa, thì Nữ Oa thiếu đi một phần công đức tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Còn hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ là bốn sáu, Nghiêm Phong chiếm sáu phần thắng.

Ba vạn năm qua, tu vi của Nghiêm Phong tự nhiên đã tiến cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, nên thực lực cũng đã tăng lên.

Từ chỗ có thể đấu năm năm với Thánh Nhân yếu nhất, bây giờ cũng có thể giữ thế bốn sáu với Nữ Oa.

“Nghiêm Phong, cảm ơn chàng!” Ánh mắt Nữ Oa phức tạp nhìn Nghiêm Phong, đó là một thành công đức để thành Thánh đó.

Nhưng người đàn ông này lại không chút do dự mà cho nàng, khiến nội tâm nàng không yên, không biết nên nói gì.

“Ha ha, công đức đối với ta như gân gà, bỏ thì tiếc mà ăn chẳng bõ, cho nàng mới là sự trợ giúp lớn nhất.” Nghiêm Phong cười xua tay, tỏ vẻ không hề để tâm.

Nữ Oa không tin, người trong thiên hạ đều tranh giành công đức, làm gì có ai không quan tâm.

Nàng cho rằng Nghiêm Phong cố ý an ủi mình nên mới nói vậy.

Giờ phút này, Nữ Oa cảm động vô cùng.

Chỉ tiếc là Nữ Oa không biết, Nghiêm Phong nói thật, công đức thật sự vô dụng với hắn.

Không cho Nữ Oa, hắn cũng sẽ cho những người phụ nữ của mình.

"Chụt..." Nữ Oa bước đến bên cạnh Nghiêm Phong, hôn lên má hắn một cái rồi tức thì bay vút lên trời, tiến về phía Hỗn Độn.

"Nghiêm Phong, ta đã thành Thánh, Thiên Đạo quy định Thánh Nhân cần phải đến Hỗn Độn mở đạo trường, vậy nên Nhân tộc nhờ cả vào chàng.

Nếu... nếu chàng có rảnh, thì hãy đến Hỗn Độn tìm ta trò chuyện." Giọng nói ngượng ngùng của Nữ Oa vang lên trong đầu Nghiêm Phong, nàng đã dùng thuật truyền âm.

Sờ sờ lên má bị Nữ Oa hôn, Nghiêm Phong lúc này ngơ ngác cả người.

Ủa, ta còn chưa chuẩn bị tán tỉnh gì mà, sao lại tự dâng tới cửa rồi.

Ta nên chấp nhận, chấp nhận, hay là chấp nhận đây?

Vấn đề này, thật khó lựa chọn.

Nghiêm Phong lúc này nghiêm túc sờ cằm, ra vẻ như đang đưa ra một lựa chọn khó khăn.

Hắn hoàn toàn không biết, Nữ Oa là vì hiểu lầm.

Mà cái hiểu lầm này, đến hôm nay cũng hoàn toàn không thể giải

thích rõ ràng được nữa.

Hơn nữa, dù là hiểu lầm, công đức lớn như vậy, người bình thường cũng thật sự không nỡ cho đi.

Phải biết rằng một sợi dây hồ lô chỉ vì nhận được một phần công đức tạo người đã trở thành Hậu thiên công đức chí bảo.

Nghiêm Phong tương đương với việc từ bỏ một món Hậu thiên công đức chí bảo.

Sau khi Nữ Oa rời đi, Nghiêm Phong nhìn những người thuộc tộc mới sinh, suy nghĩ một lát rồi đưa tay chỉ một cái.

Tức thì ba quả cầu ánh sáng bay ra, hướng về phía ba người.

Chương 93

Trong ba quả cầu ánh sáng lần lượt chứa đựng kiến thức về khoan gỗ lấy lửa, xây dựng nhà cửa và dệt quần áo, cùng với một số tình hình khái quát về Hồng Hoang.

"Từ nay về sau, ba người các ngươi là Tam Tổ của Nhân tộc, lần lượt là Hữu Sào thị, Toại Nhân thị, Chuy Y thị." Sau khi ba người nhận lấy quả cầu ánh sáng, Nghiêm Phong trực tiếp ban cho họ tên của Nhân tộc Tam Tổ.

"Đa tạ Thánh Phụ ban tên." "Đa tạ Thánh Phụ ban cho Nhân tộc nền tảng sinh tồn." Hữu Sào thị, Toại Nhân thị, Chuy Y thị lập tức quỳ xuống dập đầu.

"Đa tạ Thánh Phụ ban tên." "Đa tạ Thánh Phụ ban cho Nhân tộc nền tảng sinh tồn." Những người khác của Nhân tộc thấy vậy cũng quỳ xuống dập đầu cảm tạ.

"Ừm." Nghiêm Phong hài lòng gật đầu, Nhân tộc mới sinh không có những tâm tư phức tạp như vậy.

Sau đó, Nghiêm Phong nhìn Nhân tộc hiện tại không có chút tu vi nào, lại ném ra một vật nữa.

Đó là một viên đá nhỏ.

Cuối cùng, viên đá nhỏ phình to giữa không trung, hóa thành một tấm bia đá cao đến mấy chục mét.

"Oanh..." Sau khi bia đá rơi xuống mặt đất, lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Đây là Võ Đạo Thiên Bia, trên đó ghi lại hàng ngàn vạn loại võ đạo, các ngươi có thể học tập để phòng thân." Võ Đạo Thiên Bia là do

Nghiêm Phong nghiên cứu ra trong mấy vạn năm.

Dựa vào ngộ tính của mình và kho kiến thức khổng lồ từ kiếp trước, hắn đã nghiên cứu ra một vạn loại võ đạo.

Trong đó có ba loại công pháp có thể tu luyện thẳng đến Chuẩn Thánh, đi kèm với các chiêu thức võ đạo tương ứng.

Chỉ có điều, ba loại công pháp này, nếu không phải là tuyệt thế thiên tài có đại công đức, đại khí vận, đại cơ duyên và đại nghị lực thì tuyệt đối không thể có được.

Dưới đó là mười loại công pháp cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Mười loại công pháp này cũng vô cùng khó có được, chỉ những người có cống hiến cho Nhân tộc mới có thể tu luyện.

Tiếp theo tự nhiên là các công pháp cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên và Địa Tiên.

Còn những công pháp dưới cấp Địa Tiên, Nghiêm Phong lười sáng tạo, quá không đáng kể.

Nếu không phải cân nhắc rằng công pháp càng cao cấp càng đòi hỏi tư chất cao hơn, Nghiêm Phong ngay cả công pháp dưới cấp Thái Ất Kim Tiên cũng không thèm sáng tạo.

"Đa tạ Thánh Phụ ban pháp." Hữu Sào thị lại một lần nữa kích động dập đầu.

Có được kiến thức do Nghiêm Phong truyền thụ, họ tự nhiên biết Hồng Hoang nguy hiểm đến mức nào.

Nếu không có thực lực cường đại, Nhân tộc sẽ vô cùng gian nan.

"Ừm, lui xuống đi, nếu có việc gấp không thể giải quyết, có thể dùng vật này để triệu hoán ta, chỉ cần đập vỡ là được." Nghiêm Phong gật đầu, lại đưa cho Nhân tộc một viên châu, trong viên châu đó có

một luồng nguyên thần của hắn.

Một khi bị đập vỡ, Nghiêm Phong có thể cảm ứng được.

"Vâng." Toại Nhân thị cung kính nhận lấy viên châu, rồi cẩn thận lui xuống.

Nghiêm Phong thấy vậy cũng không do dự nữa, trực tiếp bay vút lên trời, hướng về phía Hỗn Độn.

Nữ Oa chạy rồi, nhưng chạy trời không khỏi nắng.

Hắn phải đi tìm lại thể diện, chiếm tiện nghi xong là chạy sao?

Làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Lúc này, khí vận của Nhân tộc, Nữ Oa chiếm sáu thành, Nghiêm Phong chiếm bốn thành.

Mặc dù Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, nhưng không để lại thứ gì.

Nghiêm Phong không chỉ ban cho Nhân tộc phương pháp sinh tồn, thậm chí cả phương pháp bảo mệnh, nên tự nhiên chiếm được khí vận cao hơn. ...

"Khốn kiếp!

Không ngờ Nữ Oa lại đi trước tất cả mọi người, Tam Thanh chúng ta lại bị một nữ tử vượt mặt." Trên núi Côn Lôn, Nguyên Thủy mắt đỏ ngầu nhìn về phía Đông Hải, đó là nơi Nữ Oa thành Thánh.

"Có thời gian đó mà ghen tị với người khác, sao không tranh thủ thời gian nỗ lực lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí." Thấy Nguyên Thủy lòng dạ hẹp hòi như vậy, người khác thành Thánh sớm hơn cũng khó chịu, Thông Thiên mỉa mai một câu rồi rời đi, hắn muốn bế quan lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, tranh thủ sớm ngày thành Thánh.

"Thông Thiên, ngươi có ý gì, đứng lại cho ta, có còn lễ số nữa không." Nguyên Thủy tức điên, thằng nhãi Thông Thiên này, dạo này

càng ngày càng phóng túng, thường xuyên cãi lại hắn.

Đối với lời kêu gọi của Nguyên Thủy, Thông Thiên làm như không nghe thấy, chẳng thèm để ý, trực tiếp biến mất trước mắt hắn.

"Vô Lượng Thiên Tôn." Lão Tử liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, rồi lắc đầu, cũng biến mất.

Nguyên Thủy: ...

Không biết có phải ảo giác không, Nguyên Thủy cảm thấy Thông Thiên và Lão Tử ngày càng không ưa mình.

Nhưng Nguyên Thủy cũng không nghĩ nhiều, không ưa thì sao chứ, dù sao hắn cũng không quan tâm.

Đợi sau khi thành Thánh, Nguyên Thủy cũng không cần Lão Tử và Thông Thiên giúp đỡ nữa.

Chương 94

Một mình hắn có thể treo lên đánh Viêm Đế. ...

Trên Linh Sơn phương Tây.

"A Di Đà Phật, không ngờ người có thực lực yếu nhất trong chúng ta là Nữ Oa lại thành Thánh đầu tiên, sư đệ, chúng ta cũng phải nỗ lực gấp bội." Thấy Nữ Oa thành Thánh, khuôn mặt vốn đã khổ sở của Tiếp Dẫn lại càng thêm sầu não.

"Sư huynh nói phải, ta nên nỗ lực rồi.

Nếu không phải vì Viêm Đế năm xưa, hai người chúng ta cũng không đến nỗi lãng phí hai vạn năm thời gian.

Có hai vạn năm đó, không chừng ta đã thành Thánh." Nhắc đến Viêm Đế, giọng nói của Chuẩn Đề tràn đầy hận ý.

Có thể tưởng tượng được, một khi thành Thánh, Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ tìm Viêm Đế gây phiền phức đầu tiên.

Ừm, Nguyên Thủy cũng nghĩ như vậy. ...

Trong Hỗn Độn.

Nữ Oa lấy ra Hồng Tú Cầu, ném vào một khoảng không gian hỗn độn.

"Oanh..." Hỗn Độn vốn yên tĩnh lập tức bùng nổ, thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống.

Rất nhanh, một đạo trường đã được Nữ Oa khai mở.

Sau đó, Nữ Oa vung tay, một tòa cung điện cũng nhanh chóng hoàn thành.

Trên tấm biển của cung điện, tự nhiên viết ba chữ lớn Oa Hoàng

Cung.

“Vụt...” Ngay khi Nữ Oa xây dựng xong đạo trường, một tiếng xé gió vang lên.

Nữ Oa theo tiềm thức cảnh giác.

Nhưng ngay sau đó, nàng đột nhiên cảm thấy bị ai đó ôm lấy, rồi miệng cũng bị người ta chặn lại.

“Ưm ưm ưm...” Nữ Oa kinh hãi thất sắc, có thể khiến nàng không hề hay biết mà đến gần bên cạnh, cả Hồng Hoang dường như chỉ có Hồng Quân mới làm được.

Vì vậy, ban đầu Nữ Oa vô cùng tức giận, cho dù là lão sư cũng tuyệt đối không thể khinh bạc nàng, bởi vì trái tim nàng đã trao cho một người đàn ông.

Chỉ là khi Nữ Oa đang giãy giụa, nàng phát hiện ra một cảnh tượng khó tin.

Bởi vì nàng phát hiện, người đó là Nghiêm Phong, kẻ đã đánh cắp trái tim nàng.

Rất nhanh, môi của Nghiêm Phong rời khỏi môi Nữ Oa.

“Chậc chậc...

Mùi vị của Thánh Nhân, quả nhiên không tầm thường, thơm thật!” Nghiêm Phong vừa hồi vị, vừa chép miệng.

Hoàn toàn là bộ dạng của một tên lưu manh.

“...

Thực lực của chàng.” Đối với việc bị Nghiêm Phong khinh bạc, Nữ Oa không hề để tâm, nhiều nhất chỉ là hơi ngượng ngùng.

Nhưng so với sự ngượng ngùng, thực lực của Nghiêm Phong mới

là điều khiến nàng kinh ngạc nhất.

Phải biết rằng bây giờ nàng là Thánh Nhân.

Nhưng Nghiêm Phong có thể đến bên cạnh nàng trong tình huống không hề hay biết, có chút đáng sợ.

"Đồ ngốc, đừng tưởng thành Thánh là lợi hại, thật sự đánh nhau, có khi nàng còn không đánh lại ta đâu." Nghiêm Phong duỗi ngón tay búng nhẹ vào trán Nữ Oa một cái, tự hào nói.

"Thật... biến thái." Đối với câu trả lời của Nghiêm Phong, Nữ Oa suy nghĩ hồi lâu, chỉ nói ra được một từ như vậy.

Quá biến thái, không phải Thánh Nhân mà có thể đấu với Thánh Nhân, thậm chí bây giờ có khi nàng cũng không phải đối thủ của Nghiêm Phong, thật đáng sợ.

Cùng lúc đó, Nữ Oa cũng hiểu ra, chẳng trách Nghiêm Phong không hề để tâm đến việc đắc tội với Tam Thanh, đắc tội với người phương Tây.

Thực lực hiện tại của Nghiêm Phong đã mạnh hơn nàng, đợi khi thực lực của hắn tiến thêm một bước nữa thì sao?

Chẳng phải lúc đó, ngay cả Lão Tử cũng không phải đối thủ của Nghiêm Phong.

Chỉ là Nữ Oa có chút lo lắng, bởi vì Tam Thanh đồng khí liên chi, nếu ba người cùng lên, Nghiêm Phong chưa chắc đã địch lại được.

Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận, một khi Thông Thiên thành Thánh, thì phi Tứ Thánh bất khả phá.

"Được rồi, phu quân biến thái, gia pháp hầu hạ." Nghiêm Phong nói, lại ôm eo Nữ Oa bắt đầu định luật "thơm thật".

Chương 95

Sau một hồi hôn môi.

“Chàng không sợ Tam Thanh liên thủ đối phó sao, nếu bọn họ thành Thánh, thực lực chắc chắn sẽ mạnh hơn ta.” Nữ Oa nói ra nỗi lo của mình.

“Yên tâm đi, chuyện này ta đã sớm có chuẩn bị, hơn nữa, Tam Thanh có lẽ sắp phân gia rồi, không thể nào cùng nhau đối phó ta đâu.” Nghiêm Phong ha ha cười, không hề để tâm.

Nữ Oa ngẩn người, rất nhanh cũng suy diễn ra, Tam Thanh quả thực sẽ phân gia, bởi vì một ngọn núi Côn Lôn không thể chịu đựng được nhân quả của ba vị Thánh Nhân.

Nhiều nhất chỉ có thể có một Thánh Nhân.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ có hai vị Thánh Nhân rời đi.

“Sau này chàng sẽ đối xử với Yêu tộc thế nào?” Không còn lo lắng về Tam Thanh, cuối cùng Nữ Oa không thể không đưa ra vấn đề phải đối mặt.

Nàng là Oa Hoàng của Yêu tộc, còn Nghiêm Phong là phu quân của Hậu Thổ Vu tộc, giữa hai người chắc chắn có vô vàn trở ngại.

“Yêu tộc?

Nàng đã thành Thánh, ta cũng không sợ nói cho nàng biết, tương lai Nhân tộc sẽ làm chủ thiên hạ, Vu Yêu hai tộc đã định trước phải rút khỏi vũ đài lịch sử.

Về Vu tộc, ta đã tìm cho họ một con đường lui.

Còn Yêu tộc, Đế Tuấn phải chết, dù sao hắn chết rồi, Yêu tộc vẫn

là Yêu tộc, sẽ không bị diệt tộc, chỉ giống như Vu tộc, rút lui ẩn náu mà thôi.” Nghiêm Phong không hề sợ tiết lộ thiên cơ.

Có Hỗn Độn Châu che đậy, Hồng Quân cũng không tra ra được.

“...

Thật sự như vậy?” Tu vi của Nữ Oa hiển nhiên không đủ, không thể suy diễn ra chuyện xa xôi như vậy.

“Đó là tự nhiên, nàng nghĩ ta sẽ lừa nàng sao?” Nghiêm Phong mỉm cười, rồi nhìn chằm chằm Nữ Oa.

“Ta tự nhiên biết chàng sẽ không lừa ta, như vậy ta yên tâm rồi.” Nữ Oa cũng dịu dàng cười, nếu kết quả đã định, vậy cũng không có gì phải băn khoăn.

“Ừm, được rồi, còn nữa, sau này cố gắng ít tham gia vào chuyện của Yêu tộc, đặc biệt là khi Yêu tộc và Nhân tộc đối đầu, nàng phải thiên vị Nhân tộc.

Phải biết rằng, sau khi thành Thánh là tranh đoạt khí vận, tuyệt đối đừng để khí vận Nhân tộc trên người nàng bị hao hụt quá nhiều.

Bởi vì khí vận Nhân tộc mới là quan trọng nhất đối với nàng, Yêu tộc, có cũng được không có cũng chẳng sao.” Đột nhiên, Nghiêm Phong nghĩ ra, bèn dặn dò Nữ Oa một phen.

“Chàng yên tâm rồi, ta biết phải làm thế nào, đều đã nói rồi, Nhân tộc mới là nhân vật chính của trời đất, ta đâu có ngốc, nhân vật chính trời định không kinh doanh, lại chạy đi kinh doanh Yêu tộc đã định bị Thiên Đạo vứt bỏ.

Hơn nữa, Nhân tộc dù sao cũng là do ta tạo ra, ta cũng là Thánh Mẫu, sao lại không quan tâm chứ.” Nữ Oa không hề ngốc, lời của Nghiêm Phong đã nói rõ ràng như vậy, nếu nàng còn không biết lựa chọn, thì uổng công làm Thánh Nhân.

Đồng thời nàng cũng hiểu ra, tại sao nàng luôn cảm thấy không thể dính líu quá nhiều nhân quả với Yêu tộc. ...

Mấy nghìn năm trôi qua.

Lão Tử bế quan ở núi Côn Lôn không có kết quả bèn quyết định xuất quan, chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Nghe nói Nữ Oa là vì ra ngoài đi dạo, sau đó mới tìm được cơ duyên của mình.

Ừm, không sai, đi vài bước, không chừng có thể thành Thánh.

Cứ như vậy, Lão Tử một mình biến mất khỏi núi Côn Lôn.

Khi đi qua núi Thủ Dương, ông phát hiện nơi đây không tệ, đồng thời thu nhận Huyền Đô đang tìm thầy bái sư.

Huyền Đô không thích hợp với võ đạo, nên sau khi biết đến tiên đạo, vẫn luôn bái lạy các ngọn núi, cho đến khi Lão Tử xuất hiện.

Thông qua Huyền Đô, Lão Tử biết được bộ lạc Nhân tộc hiện nay phát triển rất tốt.

Dân số đã lên đến hàng trăm triệu.

Sau khi tìm hiểu về Nhân tộc, Lão Tử phúc chí tâm linh, cảm thấy cơ duyên của mình hẳn là ở trên người Nhân tộc.

Sau đó, ông truyền lại Thái Thanh tiên pháp cho Huyền Đô, rồi rời khỏi núi Thủ Dương, đến bộ lạc Nhân tộc.

Trong bộ lạc Nhân tộc, đâu đâu cũng có tượng thần của Thánh Phụ Thánh Mẫu, tức Viêm Đế và Nữ Oa.

Rất nhanh, Lão Tử đến bờ Đông Hải, cũng là tộc địa của Nhân tộc.

Nhân tộc tự xưng như vậy.

Bởi vì ở đây, có Võ Đạo Thiên Bia mà Thánh Phụ chuẩn bị cho Nhân tộc.

"Nhân định thắng thiên, tự cường bất tức." Tám chữ này là lời mở đầu trên Võ Đạo Thiên Bia.

Cũng chính tám chữ này luôn cổ vũ Nhân tộc, hễ gặp phải phiền phức, đều sẽ tìm cách giải quyết.

Viên châu mà Nghiêm Phong để lại cũng luôn được bảo quản trong thần điện của Nhân tộc.

Chương 96

Đó là thủ đoạn chỉ được sử dụng vào thời khắc sinh tử tồn vong của Nhân tộc.

"Đây là Võ Đạo Thiên Bia trong miệng Huyền Đô sao?

Viêm Đế quả nhiên là Viêm Đế, có thể sáng tạo ra công pháp khác biệt với tiên đạo Hồng Hoang như vậy, lấy võ tái đạo, quả thực lợi hại phi thường." Sau khi nhìn thấy Võ Đạo Thiên Bia, hai mắt Lão Tử lóe lên tinh quang, lại thêm một phần khen ngợi đối với Viêm Đế.

Lúc này, Võ Đạo Thiên Bia đã trở thành Hậu thiên công đức chí bảo.

Nhân tộc tự phát, mỗi lần nhận được công đức, đều sẽ rót vào một ít.

Khi Toại Nhân thị khoan gỗ lấy lửa, Chuy Y thị dệt quần áo, Hữu Sào thị xây dựng nhà cửa đều nhận được không ít công đức.

Những công đức này, đều có không ít được truyền vào Võ Đạo Thiên Bia.

Bởi vì nó là gốc rễ của Nhân tộc.

Chỉ cần có Võ Đạo Thiên Bia, Nhân tộc có thể tự cường bất tức, không ngừng lớn mạnh.

Tộc nhân cũng có thể không ngừng học tập các công pháp võ đạo được ghi trên Võ Đạo Thiên Bia.

"Xem ra, cơ duyên của ta quả thực rơi vào Nhân tộc." Lão Tử ánh mắt lấp lánh nhìn toàn bộ Nhân tộc, biết được cơ duyên thành đạo của mình ở đâu rồi.

Chỉ có điều khiến ông đau đầu là, Nhân tộc là của Nữ Oa và Viêm Đế, muốn truyền giáo ở đây, nếu không có sự cho phép, e rằng không thể.

Bởi vì không có ai công nhận.

Trong lòng tất cả Nhân tộc, chỉ có Thánh Phụ và Thánh Mẫu là vĩ đại nhất.

Một lão già đột nhiên chạy đến truyền đạo, không bị đuổi ra ngoài mới là lạ.

"Thôi được, xem ra lúc này phải đi tìm Nữ Oa." Lão Tử không muốn tìm Viêm Đế, dù sao quan hệ giữa hai người không hòa hợp, vì Nguyên Thủy, ông đã gây gổ không ít với Viêm Đế.

Sau khi biết cơ duyên thành đạo của mình ở Nhân tộc, Lão Tử không còn chần chừ, trực tiếp vội vã tiến đến Hỗn Độn.

"Nữ Oa sư muội, Thái Thanh Lão Tử xin cầu kiến." Ngoài Oa Hoàng Cung, Lão Tử không trực tiếp xông vào, vô cùng lễ phép chờ đợi triệu kiến.

Lần này là cầu xin người ta, quá kiêu ngạo, chỉ có phản tác dụng.

"Thái Thanh sư huynh, mời vào." Giọng nói bình thản của Nữ Oa từ trong Oa Hoàng Cung truyền ra.

Lão Tử nghe vậy, cũng không do dự, trực tiếp bay vào.

Chỉ có điều khiến Lão Tử không ngờ là, sau khi vào Oa Hoàng Cung, ông lại gặp một người bất ngờ.

"Hóa ra Viêm Đế đạo hữu cũng ở đây." Lão Tử chỉ cảm thấy mình đến không đúng lúc, nếu đến muộn một chút, có lẽ sẽ không gặp phải Viêm Đế.

Tiếc là Lão Tử không biết, Viêm Đế đã ở đây mấy nghìn năm.

Quan trọng nhất, đương nhiên là đang đợi Lão Tử đến cửa.

Phải biết rằng, Lão Tử muốn lập giáo, bắt buộc phải có sự đồng ý của hắn và Nữ Oa.

Nếu không thì không thể thực hiện được.

"Ồ, ta ở Oa Hoàng Cung mấy nghìn năm rồi, không biết Thái Thanh lần này đến đây có việc gì." Nghiêm Phong nói thẳng không kiêng dè, thuận tiện nắm tay Nữ Oa, không hề che giấu mối quan hệ với nàng.

Lão Tử thấy vậy kinh ngạc, không ngờ Nữ Oa sư muội và Viêm Đế đã ở bên nhau, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thật sự sẽ kinh động cả Hồng Hoang.

Nhất là với mối quan hệ giữa Viêm Đế và Yêu tộc, đó quả thực là cục diện không chết không thôi.

"..." Lão Tử có chút không biết có nên mở lời không, có chút do dự.

"Ngươi, không phải đến để chứng đạo sao?

Còn do dự ở đó làm gì?" Ngay khi Lão Tử đang do dự, Viêm Đế nói một câu, khiến ông đột nhiên ngẩng đầu, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

"Ngươi không cần ngạc nhiên vì sao ta biết, hắc hắc, ta biết nhiều lắm, nói thật, ta đã đợi ngươi ở Oa Hoàng Cung mấy nghìn năm rồi.

Nếu ngươi còn không đến, ta đã định đi tìm ngươi.

May mà ngươi không quá ngốc, cuối cùng cũng biết cơ duyên chứng đạo ở đâu." Nghiêm Phong chậm rãi nói.

Chỉ có điều, lời của hắn khiến Lão Tử vốn đã kinh hãi càng thêm bối rối.

Cảnh tượng lập tức trở nên lúng túng.

Lão Tử hiển nhiên chưa hoàn hồn.

Nghiêm Phong và Nữ Oa thì đang đợi Lão Tử hoàn hồn.

Mãi một khắc đồng hồ sau, Lão Tử mới phát hiện mình thất thố.

"Viêm Đế không hổ là Viêm Đế, Thái Thanh cam bái hạ phong, con đường của ta đã sớm bị ngươi đoán được, chỉ không biết yêu cầu của Viêm Đế là gì." Cuối cùng Lão Tử cũng nghĩ thông, thuận tiện đi thẳng vào vấn đề.

Chương 97

Ông biết, nhất định có thứ gì đó khiến Viêm Đế để mắt đến, nếu không đối phương sẽ không đợi ở đây mấy nghìn năm.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ, cộng thêm một lần tương trợ sau này!" Nghiêm Phong nói, đưa ra yêu cầu của mình, cũng không sợ Lão Tử không đồng ý.

"Xem ra, Viêm Đế đã sớm biết giới hạn của lão đạo ở đâu rồi, thôi được, ta đồng ý." Khi Viêm Đế đưa ra yêu cầu, Lão Tử chỉ có thể bất lực lắc đầu, Viêm Đế này đã nắm chắc ông trong lòng bàn tay.

Yêu cầu đưa ra, cũng vừa đúng giới hạn ông có thể chấp nhận.

Một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cộng thêm một lần tương trợ, nếu là bình thường Lão Tử tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Chỉ tiếc là bị Nghiêm Phong đi trước một bước, ông cũng biết, nếu không đồng ý, Nghiêm Phong cũng tuyệt đối không cho ông truyền đạo.

Vì vậy dứt khoát cũng không trả giá, trực tiếp đồng ý.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ." Đã đồng ý, Lão Tử cũng không lề mề, trực tiếp xóa bỏ ấn ký nguyên thần trên Ly Địa Diễm Quang Kỳ, rồi giao cho Viêm Đế.

Vì chủ động xóa bỏ ấn ký nguyên thần, nên Lão Tử không bị thương.

"Tốt, nếu Thái Thanh đã sảng khoái như vậy, ta cũng không phải kẻ hẹp hòi, ta sẽ truyền tin cho Nhân tộc, ngươi có thể truyền đạo ở đó." Nghiêm Phong vừa mân mê Ly Địa Diễm Quang Kỳ trong tay, vừa sảng khoái cười.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại.

"Ong..." Cùng lúc đó, trong bộ lạc Nhân tộc ở Hồng Hoang, tất cả tượng thần Thánh Phụ đều sáng lên một màn sáng.

"Ta là Thánh Phụ Nhân tộc Viêm Đế, hôm nay cảm thấy võ đạo không thích hợp với toàn bộ Nhân tộc, đặc biệt cùng Thánh Mẫu Nữ Oa của các ngươi dẫn vào Thái Thanh tiên pháp, để những người trong Nhân tộc không thể tu luyện võ đạo có thể tu luyện.

Các ngươi hãy đợi ở bờ Đông Hải, Thái Thanh tiên pháp sẽ tự giáng lâm, hãy nhớ kỹ nhân định thắng thiên, tự cường bất tức." Tượng thần nói xong, màn sáng mờ đi.

"Cung tống Thánh Phụ, Thánh Mẫu, chúng con cảm tạ lòng từ bi của Thánh Phụ, Thánh Mẫu." Giờ phút này, hàng trăm triệu con dân Nhân tộc toàn thân kích động quỳ xuống khấu bái tượng thần.

Hóa ra Thánh Phụ và Thánh Mẫu vẫn luôn quan tâm đến họ, biết có một số người không thể tu luyện võ đạo nên đặc biệt dẫn vào Thái Thanh tiên pháp, thật quá hạnh phúc.

Trong Oa Hoàng Cung ở Hỗn Độn.

"Được rồi, Thái Thanh đạo hữu, ta đã phân phó xong, ngươi có thể đến Đông Hải truyền đạo." Nghiêm Phong mở mắt, cười nói với Lão Tử.

"Nếu vậy, tại hạ xin cáo từ trước, đa tạ Viêm Đế và Nữ Oa sư muội đã thành toàn." Lão Tử làm một cái lễ, rồi rời khỏi Hỗn Độn, thẳng tiến đến Đông Hải.

Rất nhanh, Lão Tử đến Đông Hải, rồi trình bày ý định.

Các đại năng Nhân tộc vừa nghe Thái Thanh tiên pháp mà Thánh Phụ nói sắp giáng lâm, lập tức khách khí mời Lão Tử vào.

Đợi Lão Tử vào xong, mọi người ngồi xếp bằng, chờ đợi ông truyền lại Thái Thanh tiên pháp.

Lão Tử cũng không lề mề, lập tức bắt đầu truyền thụ Thái Thanh tiên pháp.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh, thiên địa chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu; thường hữu dục, dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn..." Giọng nói của Lão Tử từ từ truyền ra, nhanh chóng lan khắp Đông Hải, tất cả Nhân tộc đều theo tiềm thức dừng bước, lắng nghe tu tiên chi pháp huyền ảo.

Oa Hoàng Cung.

Sau khi Lão Tử đi, Nghiêm Phong vội vàng lấy ra Hỗn Độn Thanh Liên.

"Đinh, phát hiện Tiên thiên ngũ phương kỳ Ly Địa Diễm Quang Kỳ, có chọn dung hợp với Hỗn Độn Thanh Liên không?" "Bắt đầu dung hợp." Tiếp theo, một cảnh tượng khiến Nữ Oa chết lặng xuất hiện.

Chỉ thấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ hóa thành một luồng sáng dung nhập vào Hỗn Độn Thanh Liên.

Hỗn Độn Thanh Liên vốn có hai mươi bảy cánh sen bắt đầu tăng trưởng.

Hai mươi tám cánh, hai mươi chín cánh, ba mươi cánh!

Chẳng mấy chốc, Hỗn Độn Thanh Liên từ hai mươi bảy phẩm tăng lên ba mươi phẩm.

“Đinh, chúc mừng ký chủ hai mươi bảy phẩm Hỗn Độn Thanh Liên tiến cấp thành ba mươi phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.” “Đinh, toàn bộ uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên tăng lên một trăm phần trăm.” Hay lắm, bây giờ chỉ mới dung hợp một Tiên thiên ngũ phương kỳ mà uy lực đã tăng gấp đôi.

Lần này, lực phòng ngự của Nghiêm Phong càng thêm cường đại.

“...

Hỗn Độn Thanh Liên!” Tận mắt chứng kiến Hỗn Độn Thanh Liên từ hai mươi bảy phẩm lên ba mươi phẩm, Nữ Oa cuối cùng cũng biết lai lịch của Hỗn Độn Thanh Liên.

“Đúng vậy, nàng cũng biết, của ta vốn là Tiên thiên chí bảo Tạo Hóa Thanh Liên.

Sau đó ta dùng một thủ đoạn, tìm lại tất cả các linh kiện bị thất lạc của Hỗn Độn Thanh Liên nguyên bản.

Tiên thiên ngũ phương kỳ ta đã tìm được bốn cái, Tứ đại liên đài cũng tìm được ba cái.

Hiện tại chỉ còn lại Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Diệt Thế Hắc Liên.” Giọng điệu của Nghiêm Phong tràn đầy vui sướng.

Chương 98

Chỉ cần tìm thêm hai cái nữa, Hỗn Độn Thanh Liên sẽ hồi phục thành ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn chí bảo.

Mặc dù so với thời kỳ đỉnh cao còn kém không ít, nhưng cũng là Hỗn Độn chí bảo.

Hỗn Độn Thanh Liên thời kỳ đỉnh cao, còn mạnh hơn cả Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Hỗn Độn Châu, là đứng đầu Tứ đại Hỗn Độn chí bảo.

"Ra là vậy, bây giờ ta càng ngày càng tò mò về bản lĩnh của chàng, quả thực lợi hại phi thường, ngay cả Hỗn Độn Thanh Liên bị hư hại khi khai thiên cũng có thể tu phục." Giọng điệu của Nữ Oa tràn đầy kinh ngạc, cùng lúc đó, nàng cũng càng ngày càng có lòng tin vào thực lực của Nghiêm Phong.

Bây giờ Hỗn Độn Thanh Liên càng thêm cường đại, cũng có nghĩa là Nghiêm Phong càng thêm cường đại.

Chẳng trách Nghiêm Phong vẫn luôn không coi Tam Thanh ra gì.

Chỉ riêng Hỗn Độn Thanh Liên hiện tại đã không sợ.

Một khi Nghiêm Phong khôi phục Hỗn Độn Thanh Liên thành ba mươi sáu phẩm, cấp bậc Hỗn Độn chí bảo, thì có thể hoàn toàn trấn áp Tam Thanh.

"Ha ha, biết phu quân ta lợi hại rồi chứ, bây giờ nàng là Thánh Nhân, thực lực của ta cũng không yếu hơn Thánh Nhân, lúc đó chúng ta lại đến phương Tây một chuyến, ta tin Diệt Thế Hắc Liên đang giấu ở góc nào đó ở phương Tây." Nghiêm Phong thu lại Hỗn Độn Thanh Liên, rồi nhìn về phía thế giới phương Tây.

“Được, ta đi cùng chàng.” Nữ Oa lập tức đáp lời.

Thánh Nhân không phải là không thể rời Hỗn Độn đến Hồng Hoang, chỉ là không thể thi triển sức mạnh ở Hồng Hoang.

Bởi vì Hồng Hoang không thể chịu đựng được sức mạnh của Thánh Nhân.

Có thể thấy được từ việc Tam Thanh sau khi thành Thánh vẫn có thể có đạo trường ở Hồng Hoang.

Lão Tử ở núi Thủ Dương, Thông Thiên ở đảo Kim Ngao và Nguyên Thủy ở núi Côn Lôn, đều thường xuyên xuất hiện thân ảnh. ...

Cứ thế, bây giờ hai người phương Tây chưa thành Thánh, tự nhiên không cần có kiêng dè.

Lần này Nghiêm Phong có thể tung hoành khắp đại địa phương Tây, cho dù lật tung cả phương Tây cũng phải tìm cho ra Diệt Thế Hắc Liên.

Trên Linh Sơn phương Tây.

“Ai, kẻ nào to gan như vậy, phương Tây của chúng ta vốn đã cằn cỗi vô cùng, bây giờ lại chịu sự phá hoại như vậy, sau này còn tu luyện được nữa không.” Động tĩnh của Nghiêm Phong gây ra quá lớn, nhanh chóng bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang bế quan phát giác.

Vì vậy hai người nhìn nhau một cái, rồi xông ra ngoài.

“Viêm Đế, ngươi khinh người quá đáng!” Thấy kẻ gây rối là Viêm Đế, Chuẩn Đề trong lòng hận đến nghiến răng, sao người đầu tiên thành Thánh không phải là mình.

Nếu là mình, thì có thể hoàn toàn trấn áp Viêm Đế rồi.

Chỉ là tiếp theo, ánh mắt của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn co rụt lại.

“Bùm bùm...” Hai người hóa thành hai luồng sao băng biến mất ở

chân trời.

Tại chỗ, Nghiêm Phong theo tiềm thức gãi đầu.

"Vừa rồi, hình như đụng phải ai đó?

Thôi, kệ đi, tiếp tục tìm." Nữ Oa thấy vậy, không nhịn được cười thành tiếng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng thật xui xẻo.

Bây giờ Nghiêm Phong một lòng một dạ nghĩ đến Diệt Thế Hắc Liên.

Vì vậy căn bản không chú ý, đợi đến khi phản ứng lại có người, đã đụng bay họ đi mất.

Trăm năm sau.

"Ừm... có thể ở đây không!" Nghiêm Phong dừng lại dưới một cấm chế.

Trăm năm gần như đã lật tung phương Tây thêm một lần nữa, cuối cùng tìm thấy một cấm chế ẩn nấp rất sâu.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không phát hiện ra.

"Nếu không sai thì hẳn là ở đây rồi, nàng cũng cảm nhận được rồi chứ, sát khí và ma khí ở đây ngút trời, hẳn là có liên quan đến La Hầu." Nữ Oa cũng nhắm mắt cảm nhận, trong lòng có 90% khả năng có thể khẳng định, nơi này ẩn giấu có lẽ là Diệt Thế Hắc Liên.

"Hắc hắc, kệ nó có phải hay không, mở cấm chế ra là biết ngay." Nghiêm Phong nhếch môi, rồi pháp lực vận động, sức mạnh Chu Thiên Tinh Thần tức thì giáng lâm.

"Truy Tinh Lãm Nguyệt!" Đầy trời ánh sao theo một quyền của Nghiêm Phong đánh ra xuất hiện, sau đó lại trong thời gian cực ngắn ngưng tụ thành một vầng trăng tròn, hướng về phía cấm chế chụp xuống.

“Rắc...” Uy lực của Truy Tinh Lãm Nguyệt vô cùng cường đại, thực lực của Nghiêm Phong lúc này mạnh hơn La Hầu năm xưa rất nhiều.

Cấm chế mà La Hầu bố trí tự nhiên không thể chống đỡ được công kích của Nghiêm Phong.

“Ầm ầm ầm...” Cấm chế kiên trì được một lúc, liền bị nghiền nát hoàn toàn.

“Oanh...” Cùng lúc cấm chế vỡ tan, một luồng hắc quang và một luồng sát khí thẳng lên trời, kinh động cả phương Tây.

“Bảo vật xuất thế, ít nhất cũng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.” “Nhanh nhanh nhanh, bảo vật xuất thế, người thấy có phần.” “A Di Đà Phật, vật này có duyên với ta, nếu không đi lấy, là trái với Thiên Đạo.” Trong phút chốc, các tu sĩ ở thế giới phương Tây đều như phát điên lao về phía nơi có hắc quang và sát khí.

Chương 99

Thế giới phương Tây quá khổ rồi, mấy chục vạn năm, chỉ nghe phương Đông thỉnh thoảng có bảo vật xuất thế.

Nhưng phương Tây một lần cũng không có.

Lần này khó khăn lắm mới có bảo vật xuất thế, sao có thể không tranh giành.

Không chỉ các tu sĩ phương Tây, ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng bị thu hút.

"Sư đệ, mục tiêu của Viêm Đế có phải là kiện bảo vật này không." Tiếp Dẫn nhìn về hướng bảo vật xuất thế, sắc mặt trở nên khó coi.

"Kệ có phải hay không, đều không thể để Viêm Đế lấy đi, phương Tây chúng ta vốn đã cằn cỗi, khó khăn lắm mới xuất hiện một lần bảo vật, sao có thể để Viêm Đế cướp đi." Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nhưng chúng ta đánh không lại hắn." Sắc mặt Tiếp Dẫn lại khổ sở, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất.

Chuẩn Đề cũng im lặng, nhưng hai người tuy không nói nữa, nhưng tốc độ đi đường không hề chậm.

Trước tiên không nói đánh lại hay không, bảo vật xuất thế, không đi xem xem cũng không được.

Đến lúc đó rồi tùy cơ hành động.

"Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương, ha ha ha ha, không phải là mua một tặng một sao." Sau khi cấm chế vỡ tan, Nghiêm Phong thấy một cây trường thương và một đài sen màu đen đang nằm ở đó.

Nữ Oa thấy vậy cũng cạn lời, đối với vận khí của Nghiêm Phong cũng bội phục.

Hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cứ thế bị tìm ra, trong đó Thí Thần Thương luận về công kích lực còn không yếu hơn Tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên.

Nghiêm Phong không do dự, bàn tay lớn vung lên, tóm lấy hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo vào tay.

"To gan, dám cướp đoạt linh bảo của ta, còn không mau buông xuống." Sau khi Nghiêm Phong lấy đi hai kiện linh bảo, một tu sĩ tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong đến nơi, dùng ánh mắt tham lam đánh giá hai món bảo bối trong tay Nghiêm Phong.

"Ha ha ha ha, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, hai kiện, trời cao quả nhiên chiếu cố ta.

Không được, phải nhân lúc Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đó chưa đến mà mang bảo bối đi.

Nếu không với tính cách vô sỉ của Chuẩn Đề, e rằng không giữ được." Tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong này trong lòng quyết đoán, quyết định trực tiếp giết người cướp của.

"Linh bảo của ngươi?" Nghiêm Phong trêu đùa nhìn tu sĩ này, khá buồn cười, ở phương Đông, người từng gặp Viêm Đế quá nhiều, cơ bản không ai dám nói chuyện với hắn, đặc biệt là một Đại La Kim Tiên.

Ở phương Tây, ngược lại không có mấy người thấy qua.

Hắn vô cùng bội phục vị Đại La Kim Tiên này, dám cướp đoạt của người mạnh nhất Hồng Hoang.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn giao ra, nếu không khó tránh khỏi một trận đòn đau." Thời gian cấp bách, tu sĩ này hiển nhiên không muốn lãng

phí quá nhiều thời gian, vừa nói vừa bộc phát khí thế, thể hiện tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

“Con kiến còn ham sống, sao ngươi lại vội vã tìm chết.” Nghiêm Phong lắc đầu, rồi cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp một tát quạt tới.

“Ngông cuồng...” “Oanh...” Tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong nói chưa xong, đã bị Nghiêm Phong một tát đánh chết.

Ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

“Đinh, chúc mừng ký chủ giết chết Đại La Kim Tiên, ngẫu nhiên ban thưởng độ khai phá giai đoạn hai của pháp tắc không gian 7%.” Ồ à, không tệ, giết chết một Đại La Kim Tiên, cũng có thể sánh ngang với độ khai phá một lần đánh bại Chuẩn Thánh.

“Viêm Đế, ngươi đến phương Tây của ta, không chỉ đánh giết tu sĩ phương Tây, cướp đoạt linh bảo của phương Tây, không cảm thấy quá đáng sao?” Sau khi Nghiêm Phong giết chết tu sĩ kia, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cuối cùng cũng đến nơi.

Đồng thời cũng phát hiện Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương trong tay Nghiêm Phong.

“Quá đáng?

Viêm Đế ta cả đời hành sự, cần gì phải giải thích với lũ kiến hôi các ngươi.

Chuẩn Đề, nếu không phải ngươi là đệ tử của Hồng Quân, là Thánh Nhân trời định.

Ngươi nghĩ ngươi có thể sống đến bây giờ sao?

Cũng đừng quá kiêu ngạo, sẽ có một ngày, ngươi thân tử đạo tiêu.” Nghiêm Phong khinh thường liếc nhìn Chuẩn Đề một cái, rồi

dẫn theo Nữ Oa mặc kệ sắc mặt đen như đít nồi của Chuẩn Đề mà trực tiếp rời đi.

Hắn có một câu chưa nói xong, đợi khi thực lực của hắn vượt qua hoặc đuổi kịp Thiên Đạo, lúc đó chính là lúc Chuẩn Đề mất mạng.

Về phần Thiên Đạo có hoàn thiện hay không thì liên quan gì đến hắn?

Chỉ cần Thiên Đạo không bị hủy diệt, như vậy Nữ Oa cũng không cần lo lắng.

Sau khi siêu việt Thiên Đạo, kéo Nữ Oa ra khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, quá dễ dàng.

Chỉ cần cưỡng ép rút ra Hồng Mông Tử Khí là được.

Sau đó, Nghiêm Phong và Nữ Oa chuẩn bị tiến đến Hỗn Độn, dung hợp Diệt Thế Hắc Liên.

Chỉ là vừa định đi, ánh mắt hắn khẽ động, nhìn về phía Huyết Hải.

Thần thức của Nghiêm Phong hiện tại vô cùng cường đại, có thể bao phủ hơn nửa Hồng Hoang.

"Nơi đó có dao động rõ ràng, xem ra là linh bảo xuất thế, pháp tắc Thủy rõ ràng vô cùng hoạt dược, xem phẩm cấp, hẳn là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo." Ánh mắt Nghiêm Phong ngưng lại, trong lòng tức thì kích động.

Chương 100

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có thể khiến pháp tắc Thủy hoạt dược như vậy, linh bảo như thế ở Hồng Hoang rất hiếm.

Trong đó có một kiện đối với Nghiêm Phong hiện tại có sức hấp dẫn càng cường đại vô cùng.

Đó là Bắc phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

"Nữ Oa, đi cùng ta đến Huyết Hải một chuyến." Kéo Nữ Oa đang định về Oa Hoàng Cung, Nghiêm Phong tức thì sử dụng Không Gian Đại Na Di, chỉ vỏn vẹn ba lần, đã vượt qua không biết bao nhiêu trăm triệu dặm, từ phương Tây đến trên Huyết Hải.

Lúc này Nữ Oa cạn lời, vừa mới có được hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, lại có linh bảo xuất thế, xem ra cũng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Khiến Nữ Oa ghen tị, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo tự động đưa đến cửa, phải có khí vận ngút trời đến mức nào.

"Vụt..." Nghiêm Phong vừa đến không lâu, linh bảo vừa đúng lúc xuất thế, là một lá cờ nhỏ màu đen.

"Con ruột của Đại Đạo đây mà." Nhìn thấy lá cờ nhỏ màu đen, Nữ Oa không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tiên thiên ngũ phương kỳ cuối cùng cũng xuất thế như vậy.

Thật quá huyền huyễn!

"Ha ha, ta cũng nghĩ vậy, tiếc là ta không phải." Nghiêm Phong cũng ha ha cười lớn, vận may đến, cản cũng không nổi.

Ở phương Đông, hiển nhiên có rất nhiều người nhận ra Viêm Đế.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo không ai không động lòng, nhưng vào khoảnh khắc Viêm Đế xuất hiện, tất cả mọi người đều biết, linh bảo đã vô duyên với mình.

Không thấy sao, với tư cách là chủ nhân của Huyết Hải, Minh Hà cũng đang co rúm ở nơi sâu trong Huyết Hải không dám ra, hiển nhiên sợ bị Viêm Đế đánh cho một trận.

"Đi, để ta xem xem, Hỗn Độn linh bảo tiến cấp thành Hỗn Độn chí bảo là cảnh tượng gì." Sau khi lấy được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Nghiêm Phong không để ý đến tiếng nhắc nhở điên cuồng của hệ thống.

Dẫn theo Nữ Oa quay trở lại Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn.

"Đinh, phát hiện Tiên thiên ngũ phương kỳ Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, có chọn dung hợp với Hỗn Độn Thanh Liên không?" "Đinh, phát hiện Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, có chọn dung hợp với Hỗn Độn Thanh Liên không?" "Đinh, phát hiện Thí Thần Thương, vốn là rễ của Hỗn Độn Thanh Liên, có chọn dung hợp với Hỗn Độn Thanh Liên không?" Khi Nghiêm Phong trở về Oa Hoàng Cung, ba giọng nói không ngừng vang lên.

"Hệ thống, Thí Thần Thương cũng có thể dung hợp sao?" Khi thấy tin tức cuối cùng, Nghiêm Phong tức thì kinh hãi thất sắc.

"Đinh, đúng vậy ký chủ, hiện tại ký chủ đã thu thập đủ tất cả các linh kiện chính của Hỗn Độn chí bảo ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Chỉ cần dung hợp ba kiện cuối cùng, thì không cần những linh kiện lẻ tẻ kia nữa, có thể khôi phục toàn bộ uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên.

Hơn nữa, do được hệ thống này hợp thành, khi Hỗn Độn Thanh

Liên khôi phục thời kỳ đỉnh cao, sẽ có thêm công năng bổ sung.” Nghe câu trả lời của hệ thống, Nghiêm Phong tức thì cảm thấy máu trong người sôi trào, cả người suýt nữa bay lên.

Khôi phục toàn bộ uy lực, Hỗn Độn Thanh Liên thời kỳ đỉnh cao là đứng đầu Tứ đại Hỗn Độn chí bảo đó.

Ha ha ha, phát tài rồi, phát tài rồi.

Nghiêm Phong không chút hình tượng ngửa mặt lên trời cười dài trong Oa Hoàng Cung, khiến Nữ Oa nhìn mà khó hiểu.

“Hệ thống, chọn dung hợp tất cả.” Lần này Nghiêm Phong không dung hợp từng kiện một, mà một lần dung hợp hết.

“Đinh, dung hợp bắt đầu, do lần này dung hợp Hỗn Độn Thanh Liên sắp tiến cấp, thời gian sẽ dài, cần một nghìn năm, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi.” Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, Thí Thần Thương, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Diệt Thế Hắc Liên hóa thành ba luồng sáng dung nhập vào Hỗn Độn Thanh Liên.

“Sao vui vậy, không phải là vì, Hỗn Độn Thanh Liên sắp tiến cấp thành Hỗn Độn chí bảo chứ.” Nữ Oa cười hì hì nhìn Nghiêm Phong, người đàn ông của nàng, càng mạnh, Nữ Oa càng vui.

“Đương nhiên, đó là Hỗn Độn chí bảo đó, Đạo Tổ cũng không có, ta sao không vui được.

Chỉ là thời gian tiến cấp hơi dài, cần đến một nghìn năm.” Nghiêm Phong không chút do dự thừa nhận.

Đối với người phụ nữ của mình, không có gì phải giấu giếm.

“A, chỉ là một nghìn năm thôi mà, một nghìn năm sau có thể nhận được một kiện Hỗn Độn chí bảo, biết đủ đi.” Thấy Nghiêm Phong được hời còn khoe mẽ, Nữ Oa bực bội nói.

“Ha ha ha ha...” Nghiêm Phong chỉ ha ha cười lớn, cũng không phản bác.

Đối với tu sĩ, thời gian là thứ không đáng tiền nhất, đặc biệt là những tồn tại từ Đại La Kim Tiên trở lên, chớp mắt một cái chín trăm chín mươi chín năm đã trôi qua.

Cách thời hạn nghìn năm cũng không còn mấy ngày.

Việc dung hợp Hỗn Độn Thanh Liên cũng đến giai đoạn cuối cùng.

Vào lúc này, một luồng uy áp từ trong Hồng Hoang thẳng lên trời.

Đồng thời một giọng nói đinh tai nhức óc cũng vào lúc này truyền khắp Hồng Hoang, ngay cả Nữ Oa và Nghiêm Phong trong Hỗn Độn cũng nghe thấy.

“Ta là Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn Lão Tử, một trong Bàn Cổ Tam Thanh, hôm nay sáng lập một giáo, tự sẽ giáo hóa Nhân tộc, lấy Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận, Nhân giáo, lập!” “Ầm ầm ầm...” Theo lời Lão Tử, trên Đông Hải lập tức giáng xuống vô biên công đức chi khí, cùng lúc đó, Khai thiên công đức vẫn luôn ẩn giấu sâu trong nguyên thần của Lão Tử cũng vào lúc này bộc phát, hô ứng với công đức chi khí trên trời.

Sau đó liền thấy, công đức lập giáo trên trời, “vụt” một tiếng từ trời giáng xuống, chui vào trong cơ thể Lão Tử.

Cùng lúc đó, sự lĩnh ngộ của Lão Tử đối với Hồng Mông Tử Khí cũng dần dần sâu sắc, tu vi và đạo hạnh đều đang tăng trưởng nhanh chóng.

“Oanh...” Khi Lão Tử đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một luồng uy áp truyền khắp Hồng Hoang.

Nhưng tu vi của Lão Tử không dừng lại, vẫn không ngừng tăng trưởng, mãi đến cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ mới

dừng lại.

Chương 101

Từ đây Thái Thanh Lão Tử chính thức chứng đạo thành Thánh.

Sau khi Lão Tử thành Thánh, Nguyên Thủy, Thông Thiên lập tức phúc chí tâm linh, hiểu ra con đường của mình.

"Ta là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn Thông Thiên, một trong Bàn Cổ Tam Thanh, hôm nay sáng lập một giáo, tự sẽ giáo hóa chúng sinh, vì chúng sinh giành lấy một tia sinh cơ, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận, Tiệt giáo, lập!" "Ta là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Bàn Cổ Tam Thanh, hôm nay sáng lập một giáo, sẽ giáo hóa chúng sinh, lấy Tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, Xiển giáo, lập!" Ngay sau Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng thành Thánh.

Chỉ có điều, vì Nguyên Thủy nhiều lần bị thương, tu vi tụt lại không ít.

Sau khi thành Thánh, tu vi của hắn kém xa Lão Tử, thậm chí còn không bằng Thông Thiên.

Thông Thiên dựa vào Khai thiên công đức, sau khi thành Thánh, miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nguyên Thủy, vốn dĩ cũng nên giống như Thông Thiên, kết quả bây giờ, chỉ có thể giống như Nữ Oa, chỉ có tu vi cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

"Sư huynh, xem ra phương pháp chứng đạo của chúng ta và Tam Thanh là giống nhau." Ở thế giới phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, rồi gật đầu.

“Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sáng lập một giáo, phổ độ chúng sinh, độ hết những người có thể độ trong thiên hạ, lấy Thất Bảo Diệu Thụ, Gia Trì Thần Xử và Tiếp Dẫn Bảo Tràng trấn áp khí vận, Phật giáo, lập!” Tục ngữ có câu, chất lượng không đủ, số lượng bù, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dùng ba kiện linh bảo trấn áp khí vận.

Chỉ tiếc là, công đức lập giáo tuy không ít, nhưng hai người chia nhau rõ ràng là không đủ.

Khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ hôm nay phải trở thành trò cười của Hồng Hoang?

“Sư đệ, chúng ta cần phải phát đại hoành nguyện, mượn công đức thành Thánh.” Vào thời khắc nguy cấp, đầu óc Tiếp Dẫn lóe lên.

Chuẩn Đề nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, rồi không chút do dự cùng Tiếp Dẫn bắt đầu phát bốn mươi tám đại hoành nguyện.

“Nếu con chứng được Vô thượng Bồ đề, thành Chánh giác rồi, cõi Phật con ở, đầy đủ vô lượng không thể nghĩ bàn công đức trang nghiêm.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, các loài bay, cựa quậy.

Tất cả chúng sanh, cùng Diêm ma la giới, ba đường ác, sanh vào cõi nước con, thọ nhận pháp hóa của con, đều thành A nậu đa la tam miểu tam bồ đề.

Không còn đọa vào ác thú nữa.

Được nguyện rồi, mới làm Phật.

Không được nguyện, không giữ Vô thượng Chánh giác...

Nguyện đem công đức này, trang nghiêm cõi Phật tịnh.

Trên đền bốn ơn nặng, dưới cứu ba đường khổ.

Nếu có người thấy nghe, đều phát tâm bồ đề.

Hết một báo thân này, đồng sanh cõi Cực Lạc.

Nguyện tiêu ba chướng gia phiền não, nguyện được trí tuệ chân minh.

Khắp nguyện tội chướng tức tiêu trừ, đời đời thường hành Bồ tát đạo." Một hơi phát ra bốn mươi tám đại hoành nguyện, như vậy, Thiên Đạo lại một lần nữa giáng xuống vô biên công đức, để trợ giúp hai người thành Thánh.

Chỉ có điều, bây giờ là mượn công đức thành Thánh.

Vì vậy sau này nhất định phải làm những lời đã nói khi phát hoành nguyện, nếu không đến lúc Thiên Đạo phản phệ, cho dù thân là Thánh Nhân, hai người cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Có Thiên Đạo lại giáng xuống công đức, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng thành Thánh.

Chỉ là Chuẩn Đề chỉ miễn cưỡng có được tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, có thể nói là yếu nhất trong Lục Thánh.

Tiếp Dẫn có đại nghị lực, đại trí tuệ, bốn mươi tám hoành nguyện cũng là do ông đưa ra, nên công đức nhận được tự nhiên nhiều hơn Chuẩn Đề, cộng thêm vốn dĩ tu vi cao hơn Chuẩn Đề.

Vì vậy sau khi thành Thánh, lại giống như Thông Thiên, có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Từ đây, Hồng Hoang Thiên định Lục Thánh quy vị, chỉ còn lại Hồng Vân.

Chỉ là cả Hồng Hoang ngoại trừ sáu vị Thánh Nhân vừa thành Thánh và Nghiêm Phong ra, không ai biết, Hồng Vân không thể thành Thánh.

Hắn chỉ là một quân cờ mà Hồng Quân ném ra.

Ai bảo hắn nhường chỗ cho Chuẩn Đề làm gì?

Như vậy, đã gián tiếp làm suy yếu khí vận Huyền môn, tăng cường khí vận Phật môn.

Hồng Quân không chỉnh hắn thì chỉnh ai?

Sau khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Tam Thanh thành Thánh.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề ánh mắt tức thì hướng về đảo tiên Bồng Lai ở Đông Hải.

Giờ phút này, là lúc báo thù.

Lúc này, cách lúc Hỗn Độn Thanh Liên dung hợp thành công chỉ còn lại một ngày.

"Nguyên Thủy, nếu ngươi muốn báo thù, Viêm Đế đang ở Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn." Khi Nguyên Thủy hướng ánh mắt về Đông Hải, Lão Tử sau khi thành Thánh trở về, đã nói cho hắn tung tích của Viêm Đế.

Chương 102

"Lại dính líu đến Nữ Oa sư muội?" Nguyên Thủy ban đầu nhíu mày.

Nhưng sau khi liếc nhìn vị trí của phương Tây, lại lộ ra một nụ cười lạnh.

"Tưởng trốn trong Oa Hoàng Cung, ta sẽ không có cách nào sao, Viêm Đế, sớm biết hôm nay hà tất lúc đầu?" Nguyên Thủy lộ ra một nụ cười lạnh, rồi uy áp Thánh Nhân toàn lực phóng thích, trong cả Hồng Hoang như một ngọn đèn sáng.

Thực ra Nguyên Thủy đang phát tín hiệu cho Chuẩn Đề, ta sắp đi báo thù đây, ngươi có đi không.

Quả nhiên, ngay sau đó, theo khí thế của Nguyên Thủy chấn động Hồng Hoang, khí thế của Chuẩn Đề ở phương Tây cũng thẳng lên trời, hai người đều cùng nhau đi.

Báo thù, nhất định phải hung hăng báo thù.

"Chuẩn Đề, Viêm Đế ở Oa Hoàng Cung, ta đi đây." Giọng nói của Nguyên Thủy vang vọng trên bầu trời Hồng Hoang, rồi trong một khoảnh khắc rời khỏi núi Côn Lôn, một bước vượt qua vô tận không gian, đến ngoài ba mươi ba tầng trời, bên rìa Hỗn Độn.

Thêm một bước, Nguyên Thủy đến ngoài Oa Hoàng Cung.

Lão Tử nhìn hướng Nguyên Thủy biến mất, tức thì thở dài một hơi, ông đã nhắc nhở Nguyên Thủy, Viêm Đế này không đơn giản.

Ngay cả con đường chứng đạo của ông cũng có thể biết trước một cách rõ ràng, đừng tưởng thành Thánh là có thể báo thù.

Chỉ tiếc là, Nguyên Thủy đi quá nhanh, ông còn chưa kịp nói,

Nguyên Thủy đã đi rồi.

Từ đó có thể thấy, hận ý của Nguyên Thủy đối với Viêm Đế sâu đến mức nào.

Khí thế ngút trời bao trùm Oa Hoàng Cung, có thể nói là không hề nể mặt Nữ Oa chút nào.

Sau khi Nguyên Thủy đến một giây, Chuẩn Đề cũng xuất hiện bên cạnh hắn.

Sau khi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực của hai người đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, có thể đến bất cứ đâu trong Hồng Hoang trong nháy mắt.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là mượn sức của Thiên Đạo.

"Viêm Đế, ngươi định trốn trong Oa Hoàng Cung không ra sao." Giọng nói lạnh lùng vô tình của Nguyên Thủy vang vọng trong Oa Hoàng Cung.

"Nguyên Thủy, ngươi ở Oa Hoàng Cung của ta làm càn, thật sự coi ta Nữ Oa dễ bắt nạt sao?" Ngay khi lời của Nguyên Thủy vừa dứt, giọng nói phẫn nộ của Nữ Oa truyền ra.

Theo đó là một luồng hồng quang hướng thẳng vào Nguyên Thủy, đó là Hồng Tú Cầu.

"Nữ Oa, hôm nay dù thế nào, ngươi cũng không bảo vệ được Viêm Đế đâu." Đối mặt với công kích của Hồng Tú Cầu, Nguyên Thủy vô cùng khinh thường.

Bàn Cổ Phiên khẽ động, đánh bay Hồng Tú Cầu trở về.

Sự chênh lệch giữa Tiên thiên chí bảo và Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, rõ ràng trong nháy mắt, mặc dù tu vi của Nguyên Thủy và Nữ Oa ngang nhau, nhưng chênh lệch về linh bảo quá lớn.

“Nguyên Thủy, ngươi tưởng thành Thánh là có thể kiêu ngạo trước mặt ta sao, hôm nay ta cho ngươi biết, cho dù ngươi thành Thánh, ta vẫn có thể đánh nát ngươi.” Sau khi Hồng Tú Cầu bị đánh lui, một vầng trăng tròn từ trong Oa Hoàng Cung bay ra, hướng về phía Nguyên Thủy chụp xuống.

“Hừ, chỉ là một đạo quyền pháp quèn, cũng xứng khoe khoang sao?” Sau khi thành Thánh, Nguyên Thủy tự tin mười phần, cũng không dùng Bàn Cổ Phiên, ngược lại dùng pháp lực huyễn hóa ra một bàn tay khổng lồ, muốn bóp nát vầng trăng tròn.

Là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, Nguyên Thủy rất sĩ diện, nếu Viêm Đế dùng quyền pháp, hắn sẽ dùng pháp lực để đánh bại.

Về phần chênh lệch tu vi giữa hắn và Viêm Đế sau khi thành Thánh, Nguyên Thủy đã bỏ qua.

Nguyên Thủy là một kẻ mâu thuẫn, bình thường rất sĩ diện, nhưng khi làm việc lại rất không biết xấu hổ.

“Nổ cho ta!” Rất nhanh, bàn tay khổng lồ nắm lấy vầng trăng tròn, rồi Nguyên Thủy cười gằn, hung hăng nắm chặt vào hư không.

Bầu trời một trận tĩnh lặng, cảnh tượng vầng trăng tròn bị bóp nát như Nguyên Thủy tưởng tượng không hề xảy ra.

Thật là lúng túng.

“Nổ cho ta, nổ nổ nổ!!!!!!” Nguyên Thủy gân xanh nổi lên, vận dụng toàn thân pháp lực, kết quả vẫn không bóp nát được vầng trăng tròn.

“Ha ha ha...” Nghiêm Phong gần như cười đến ngu người, Nguyên Thủy này, là con khỉ phái đến để tấu hài sao?

À không, con khỉ bây giờ chưa ra đời.

Chỉ là Nghiêm Phong không nhịn được, thực sự sự tương phản trước và sau của Nguyên Thủy quá lớn.

Tiếng cười trào phúng điên cuồng từ trong Oa Hoàng Cung truyền khắp Hỗn Độn.

Tiếng cười khiến khuôn mặt vốn đã gân xanh đầy mặt của Nguyên Thủy càng thêm tức giận và xấu hổ.

"Nguyên Thủy, nếu ngươi muốn nó nổ, vậy ta nổ cho ngươi xem." Sau khi cười thỏa thích một hồi, Nghiêm Phong trêu đùa nhìn Nguyên Thủy một cái, rồi miệng khẽ thốt ra một chữ.

"Nổ..." "Oanh..." Vô tận tinh thần chi lực vào lúc này bộc phát.

Bàn tay khổng lồ mà Nguyên Thủy huyễn hóa ra đầu tiên bị nổ tan tành, rồi tức thì hóa thành tro bụi, như thể chưa từng xuất hiện.

Chưa hết, dưới sự khống chế của Nghiêm Phong, sức mạnh sinh ra từ vụ nổ của vầng trăng tròn đó, toàn bộ hướng về phía Nguyên Thủy.

"Khốn kiếp, chết cho ta chết chết chết chết!!!!!!" Đối mặt với tinh thần chi lực khổng lồ như vậy, Nguyên Thủy không ngừng vung Bàn Cổ Phiên, tiêu diệt từng chút tinh thần chi lực.

Rồi không chút kiêng dè thúc giục Bàn Cổ Phiên, toàn lực chém một nhát về phía Oa Hoàng Cung.

Chương 103

Hắn định phá hủy luôn cả Oa Hoàng Cung.

Nguyên Thủy trong cơn phẫn nộ đã mất đi lý trí, căn bản không quan tâm có đắc tội Nữ Oa hay không.

Dù sao lúc này trong lòng hắn, Nữ Oa đã bao che Nghiêm Phong, vậy thì là kẻ địch của Nguyên Thủy.

Chỉ có điều quyết định lỗ mãng này của Nguyên Thủy có thể nói là ngẫu nhiên mà đúng, Nữ Oa và Nghiêm Phong đã ở bên nhau.

Là kẻ địch của Nguyên Thủy cũng không sai.

"Nguyên Thủy, ngươi khinh người quá đáng." Thấy Oa Hoàng Cung sắp bị phá hủy, Nữ Oa không thể ngồi yên được nữa, trực tiếp ra khỏi Oa Hoàng Cung, toàn lực thúc giục Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, đánh về phía luồng khí hủy diệt do Bàn Cổ Phiên đánh ra.

"Oanh..." Thánh Nhân ra tay không phải chuyện đùa, một phen đối đầu, tức thì khiến Hỗn Độn dấy lên sóng khí vô biên.

Tiếng va chạm kinh thiên cũng từ trong Hỗn Độn truyền khắp Hồng Hoang.

"A Di Đà Phật, xem ra bên sư đệ tiến hành cũng không thuận lợi, thôi được, Viêm Đế có đại thù với Phật môn chúng ta.

Người này không trừ, Phật môn khó yên, bần tăng đi một chuyến vậy." Ở thế giới phương Tây, Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề không nhanh chóng hạ được Nghiêm Phong, Nữ Oa cũng đã nhúng tay vào, biết không thể ngồi yên không quan tâm nữa.

Vì vậy một bước bước ra, vài bước sau, cũng đã ở trong Hỗn

Độn.

Trên núi Côn Luân.

“Đại huynh, chúng ta có cần ra tay không?” Thông Thiên thấy Nguyên Thủy rơi vào thế giằng co, bất giác hỏi.

“Không cần, nay đã khác xưa, ta vừa mới lập Nhân giáo thành Thánh, nếu ra tay đối phó với Thánh phụ của Nhân giáo, khí vận của ta tuyệt đối sẽ tiêu tan trong nháy mắt.

Ta có thể lập giáo thành Thánh cũng là nhờ Viêm Đế không ngăn cản, cho nên ta không tiện nhúng tay vào nữa.” Lão Tử lắc đầu, không có ý định ra tay.

Phải biết rằng, sau khi lập giáo, ông ta cũng chỉ nhận được không tới ba thành khí vận của Nhân tộc, chỉ khoảng hai thành rưỡi mà thôi.

Có thể thấy địa vị của Thánh phụ và Thánh mẫu trong lòng Nhân tộc cao đến mức nào.

Nhất là tòa Võ Đạo Thiên Bia do Viêm Đế sáng lập.

Chỉ cần Nhân tộc còn luyện võ, thì không thể nào quên được Viêm Đế.

Quan trọng nhất là, Nữ Oa và Viêm Đế đã ở bên nhau.

Nếu đối phó với Viêm Đế, một khi Nữ Oa thông báo chuyện này cho Nhân tộc, tất cả Nhân tộc khẳng định sẽ lập tức từ bỏ tu hành Thái Thanh tiên pháp, Nhân giáo của ông ta cũng sẽ trở thành vô dụng.

Khi đó, hai thành rưỡi khí vận của Nhân tộc có thể giữ lại được nửa thành đã là may mắn lắm rồi.

“Haiz, nay đã khác xưa.” Thông Thiên vô cùng tán đồng lời của Lão Tử.

Bởi vì giáo nghĩa của y và Nguyên Thủy đầy rẫy mâu thuẫn, sau

này có thể sẽ ngày càng gay gắt, Thông Thiên cảm nhận rõ ràng tình thân từng vô cùng khăng khít giữa Tam Thanh giờ đây đã đầy rẫy những vết rạn.

Có lẽ chỉ cần một chuyện nhỏ không đáng kể cũng có thể khiến Tam Thanh triệt để phân chia đôi ngả.

Cho nên Thông Thiên cũng không định dính vào vũng nước đục này.

Y vốn không có thù hận gì với Viêm Đế, trước đây giúp đỡ Nguyên Thủy cũng chỉ vì xem trọng tình nghĩa Tam Thanh.

Nhưng đáng tiếc, Nguyên Thủy quá không biết điều, đã nhẫn tâm chà đạp tình huynh đệ.

"Nữ Oa, đối thủ của ngươi là ta, đừng quấy rầy hành vi báo thù của sư đệ ta và Nguyên Thủy đạo hữu." Đúng lúc Nữ Oa định tấn công lần nữa, một lão đầu trọc có khuôn mặt khổ sở xuất hiện trước mặt nàng, chặn đường đi của nàng.

"Tiếp Dẫn, cút ngay cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Thấy Tiếp Dẫn ngăn cản, Nữ Oa vô cùng lo lắng.

Lúc này Hỗn Độn Thanh Liên đang trong quá trình dung hợp.

Phu quân của nàng đã mất đi pháp bảo quan trọng nhất và lợi hại nhất, làm sao chống đỡ được hai vị Thánh nhân là Chuẩn Đề và Nguyên Thủy.

Nếu có Hỗn Độn Thanh Liên ở đây, dù Chuẩn Đề và Nguyên Thủy liên thủ, Nữ Oa cũng không cần lo lắng.

Nhưng bây giờ, ngay thời khắc mấu chốt, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy lại thành Thánh, còn tìm tới cửa ngay lập tức.

"A Di Đà Phật, Nữ Oa, Viêm Đế là tử địch của Yêu tộc, tại sao

ngươi lại bất chấp tất cả giúp hắn." Thấy Nữ Oa tức giận, một bộ dạng không nhường đường là sẽ động thủ, Tiếp Dẫn hỏi.

"Lão lừa ngốc, ngươi hiểu cái gì, một lão già cô độc cả đời như ngươi, có hiểu cái gì gọi là tình yêu không?

Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, có tránh ra không!" Nữ Oa mất kiên nhẫn, Hồng Tú Cầu đã sẵn sàng tung ra, Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng hoàn toàn mở ra, bất cứ lúc nào cũng có thể hút Tiếp Dẫn vào thế giới bên trong.

"A Di Đà Phật, bần tăng không thể nhường, bần tăng cũng không cần hiểu tình yêu." Tiếp Dẫn không lùi bước, ngược lại toàn thân kim quang đại tác, xem ra cũng sắp ra tay.

Tu vi của lão cao hơn Nữ Oa một chút, cho nên không hề sợ hãi.

Nữ Oa cũng không có Tiên Thiên Chí Bảo, nên lão hoàn toàn có thể khống chế được tình hình!

"Nếu đã cố chấp như vậy, thì đừng trách ta, xem chiêu đây." Nữ Oa không lãng phí thời gian nữa, Hồng Tú Cầu lại được ném ra, hóa thành một vệt sao băng tấn công thẳng vào yếu hại của Tiếp Dẫn.

Cùng lúc đó, nàng phân tâm nhị dụng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ hoàn toàn mở ra, một luồng hấp lực kinh khủng từ trên đó truyền đến, muốn hút Tiếp Dẫn vào trong.

Chương 104

“A Di Đà Phật, nhận một chiêu Chưởng Trung Phật Quốc của bần tăng.” Tiếp Dẫn thấy vậy, không dám sơ suất.

Toàn thân kim quang lại sáng chói hơn không ít, đồng thời cả người hóa thành một kim thân khổng lồ.

Kim thân cẩn thận bắt ấn liên hoa, đánh về phía Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

“Nam mô A Di Đà Phật...

Nam mô A Di Đà Phật...” Từng tràng phạn âm vang vọng giữa hỗn độn, một chữ "Vạn" kim sắc khổng lồ ngưng tụ dưới ấn liên hoa, mang theo khí thế kinh người bao trùm lấy Hồng Tú Cầu.

“Bùm...” Hồng Tú Cầu đập vào chữ “Vạn”, không gây ra một gợn sóng nào.

Hai người rơi vào thế giằng co trong hỗn độn, không ai có thể tiến thêm một bước.

Cũng không biết có phải vì kim thân hay không, hấp lực của Sơn Hà Xã Tắc Đồ hoàn toàn không có tác dụng gì với Tiếp Dẫn.

Lão ta thực sự vững như Thái Sơn, không hề lay động, mặc cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ hút mạnh thế nào cũng không hề di chuyển.

“Gay rồi, thực lực của lão lừa ngốc chết tiệt này mạnh hơn ta, ta không thoát ra được, cũng không biết bên phu quân thế nào rồi.” Nữ Oa trong lòng vô cùng lo lắng, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía Nghiêm Phong.

Tiếp Dẫn thấy vậy cũng tranh thủ nhìn về phía Chuẩn Đề.

Nhiệm vụ chính của lão là giữ chân Nữ Oa, bây giờ Nữ Oa không rảnh tay, đây là kết quả tốt nhất.

"Bùm..." "Phu quân!" Nữ Oa vừa quay đầu lại, đã thấy Chuẩn Đề và Nguyên Thủy liên thủ một đòn, đánh Nghiêm Phong trọng thương.

"Ha ha ha ha...

Viêm Đế, không kiêu ngạo nữa à, không phải ngươi lợi hại lắm sao, lấy một địch nhiều cũng là chuyện thường ngày, lần này chỉ có ta và Chuẩn Đề hai người, đã không chịu nổi rồi sao?" Thấy Viêm Đế bị đánh bay, Nguyên Thủy tâm tình sảng khoái vô cùng, cuối cùng cũng báo được đại thù.

Nhưng vẫn chưa đủ, phải để Viêm Đế thân tử đạo tiêu, nếu không ý niệm không thông suốt.

Chịu một đòn vừa rồi, Viêm Đế đã bị trọng thương, thêm một đòn nữa, Viêm Đế sẽ thân quy hỗn độn.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề đều sững sờ, bởi vì Viêm Đế đang trọng thương lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sau đó, trong một thoáng chốc.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề phát hiện, thân thể vốn bị trọng thương của Viêm Đế lập tức phục hồi, giống như vết thương vừa rồi chỉ là giả tượng, hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

"Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, các ngươi cho rằng chỉ bằng chút thực lực đó là có thể giết được ta sao?

Nghĩ nhiều rồi." Sau khi dùng Thời gian đảo ngược, đưa trạng thái thân thể trở về lúc chưa bị thương, Nghiêm Phong lộ ra nụ cười lạnh, dưới tác dụng của Thời gian đảo ngược, đòn tấn công vừa rồi của Chuẩn Đề và Nguyên Thủy hoàn toàn trở nên vô hiệu.

Nhiều nhất cũng chỉ khiến Nghiêm Phong tiêu hao một chút pháp lực mà thôi, chút pháp lực đó đối với hắn chỉ là muỗi bỏ bể.

Sắp rồi, sắp xong rồi, đợi Hỗn Độn Thanh Liên của ta tấn cấp hoàn tất, ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là tuyệt vọng.

Chết tiệt, từ khi đến Hồng Hoang, Nghiêm Phong chưa từng bị thương nặng như vậy.

Nhưng trước đó, hãy để các ngươi nếm thử uy lực của một kiện Hỗn Độn Chí Bảo khác của bản tọa đã.

Nghiêm Phong suy nghĩ, một viên châu màu xám tro xuất hiện trước mặt hắn, xoay tròn tại chỗ.

Vừa rồi do sơ suất, ngay cả Hỗn Độn Châu cũng không dùng, bây giờ một hiệp mới đã bắt đầu.

"Chuyện gì vậy, rõ ràng đã bị thương nặng như thế mà!" Chuẩn Đề kinh nghi bất định nhìn Viêm Đế hoàn hảo không chút tổn thương.

"Vừa rồi có một luồng sức mạnh pháp tắc bao phủ lên người hắn, chỉ là ta không nhìn rõ." Sắc mặt Nguyên Thủy cũng chẳng khá hơn, rõ ràng chỉ cần một đòn nữa là có thể khiến tên Viêm Đế đáng chết này thân quy hỗn độn.

"Vậy tiếp tục tấn công, ta không tin, Viêm Đế có thể sử dụng mãi được sao." Chuẩn Đề hung hăng nhìn chằm chằm Viêm Đế, sau đó Thất Bảo Diệu Thụ trực tiếp quét về phía viên châu đang xoay tròn trước mặt hắn.

Thất Bảo Diệu Thụ và Ngũ Sắc Thần Quang có chút tương tự, đều là vô vật bất xoát.

Chỉ có điều, Thất Bảo Diệu Thụ cũng chỉ có thể quét những thứ cùng cấp hoặc thấp cấp hơn.

Nếu là vật phẩm cao cấp hơn, thì cũng không quét được.

Ánh sáng của Thất Bảo Diệu Thụ quét lên Hỗn Độn Châu, nhưng không có chút tác dụng nào.

"...Linh bảo gì vậy, tại sao Thất Bảo Diệu Thụ của ta lại không quét được." Chuẩn Đề trừng lớn hai mắt, kinh hãi tột độ thốt lên.

Phải biết rằng, lão bây giờ đã là tu vi Thánh nhân, Thất Bảo Diệu Thụ cũng không thể quét được Tiên Thiên Chí Bảo và những thứ cấp bậc cao hơn.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bây giờ lại không quét được một viên châu, Chuẩn Đề lập tức dùng ánh mắt tham lam đánh giá viên châu màu xám tro.

Mặc dù không nhận ra, nhưng lão biết, đây tuyệt đối là một kiện chí bảo.

Đồng thời, trong lòng Chuẩn Đề ghen tị vô cùng, tên Viêm Đế này đã có Hỗn Độn Thanh Liên, bây giờ lại có thêm một chí bảo khác, khí vận như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

"Mặc kệ là linh bảo gì, trên người Viêm Đế ngoài Hỗn Độn Thanh Liên ra, còn có thể mạnh hơn Bàn Cổ Phiên của ta sao." Nguyên Thủy bị phẫn nộ ảnh hưởng, cho nên căn bản không để ý đến sự phi phàm của viên châu.

Lão ta vung Bàn Cổ Phiên, tiếp tục tấn công về phía Viêm Đế.

Chương 105

“Mạnh hơn Bàn Cổ Phiên của ngươi ư?

Vậy thử xem sao.” Nghiêm Phong lộ ra một tia cười nhạo, sau đó hai tay hóa thành kiếm chỉ, vô tận pháp lực cuồn cuộn rót vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Độn Châu màu xám tro lập tức phát ra ánh sáng chói lòa, sau đó “vút” một tiếng, không tốn chút sức lực nào đã tiêu diệt đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên.

“Duang...” Nó thuận tiện hất văng Bàn Cổ Phiên đi đâu không rõ, rồi tiếp tục công kích Nguyên Thủy.

“Cái gì!” Nguyên Thủy kinh hãi, không để ý đến chuyện khác, vội vàng né tránh, đồng thời triệu hồi Bàn Cổ Phiên trở về.

Sau đó cũng dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn viên châu không mấy bắt mắt kia.

Tiên Thiên Chí Bảo đã thất bại, mặc dù vừa rồi lão chỉ dùng ba đến năm phần sức mạnh, nhưng cũng khiến Nguyên Thủy có chút khó chấp nhận.

“Vèo!” Hỗn Độn Châu lượn một vòng, tiếp tục công kích Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy không dám sơ suất, vội vàng dùng toàn bộ thực lực, pháp lực hùng hậu rót vào Bàn Cổ Phiên, đối công với Hỗn Độn Châu.

“Bùm...” Đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Châu cuối cùng cũng ngang tài ngang sức, không còn bị đánh tan như vừa rồi.

“Rốt cuộc là linh bảo gì, có thể cứng đối cứng với Bàn Cổ Phiên của ta mà không phân cao thấp.” Lúc này Nguyên Thủy dù không có đầu óc cũng phản ứng lại, Hỗn Độn Châu không hề tầm thường.

Dùng thực lực Thánh nhân sử dụng Bàn Cổ Phiên, chỉ đấu ngang tay với Viêm Đế thực lực Chuẩn Thánh.

Phẩm cấp của viên châu này tuyệt đối trên cả Bàn Cổ Phiên.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Nguyên Thủy cuối cùng cũng tỉnh táo lại, suy nghĩ xoay chuyển hàng trăm vòng, sau đó sắc mặt đại biến.

"Hỗn Độn Châu!

Hỗn Độn Châu!" Tiếng kêu kinh hãi tột độ từ miệng Nguyên Thủy thốt ra.

Mạnh hơn Bàn Cổ Phiên, lại có hình dạng viên châu, màu xám tro cực kỳ tương tự với màu sắc của khí lưu trong hỗn độn, vậy thì chỉ có Hỗn Độn Châu trước khi Bàn Cổ khai thiên mới phù hợp với tất cả điều kiện.

"Cái gì, Hỗn Độn Châu!" Sau khi Nguyên Thủy buột miệng nói ra, Chuẩn Đề cũng chấn động, đồng thời lòng tham trong nội tâm càng thêm mãnh liệt.

Hỗn Độn Châu a, đó là Hỗn Độn Chí Bảo a, tuyệt đối phải đoạt lấy.

Với thực lực Chuẩn Thánh của Viêm Đế, sử dụng Hỗn Độn Châu đã có thể đấu ngang tay với Nguyên Thủy là Thánh nhân sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu là Chuẩn Đề lão thì sao, vậy khẳng định có thể trở thành tồn tại mạnh nhất trong số các Thánh nhân.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề không thể nhịn được nữa, nhân lúc Nguyên Thủy và Viêm Đế đang giằng co, trực tiếp di chuyển thân hình, đánh lén về phía Viêm Đế.

"Chuẩn Đề lão thất phu, ngươi dám!" Động tác của Chuẩn Đề có

thể lừa được người khác, nhưng không thể lừa được Nguyên Thủy, nhưng lúc này hắn đang giằng co với Viêm Đế, một khi rút lại công kích, vậy thì khoảnh khắc tiếp theo Hỗn Độn Châu tuyệt đối có thể đánh hắn bị thương.

"Hắc hắc hắc, ta có gì không dám, Nguyên Thủy, cảm tạ." Giọng nói gian trá của Chuẩn Đề vang lên trong hỗn độn.

Sau đó trong nháy mắt đã đến bên cạnh Nghiêm Phong, Thất Bảo Diệu Thụ nhắm thẳng đầu Nghiêm Phong mà đập xuống.

"Chuẩn Đề, tìm chết!" Thấy Nghiêm Phong gặp nguy hiểm, Nữ Oa lo lắng, chấp nhận bị Tiếp Dẫn đánh trúng, sau đó lao đến bên cạnh Nghiêm Phong, Hồng Tú Cầu lập tức va chạm với Thất Bảo Diệu Thụ.

"Phụt!" Nữ Oa bị Tiếp Dẫn tấn công, vốn đã bị thương, lại cứng đối cứng với Chuẩn Đề một chiêu nữa, càng thêm thương nặng.

Nhưng Thánh nhân bất tử bất diệt, bị thương nặng đến đâu cũng có thể hồi phục, chỉ là cần thời gian lâu mà thôi.

"Nữ Oa!" Nghiêm Phong nổi giận, nữ nhân của mình bị thương, khiến hắn triệt để phẫn nộ, hôm nay dù Hồng Quân đích thân ngăn cản, hắn cũng phải khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phải trả giá đắt.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, Hỗn Độn Thanh Liên tấn cấp hoàn tất." "Đinh, Hỗn Độn Thanh Liên mở ra năng lực mới, mời chú ý xem xét." Đúng lúc này, Hỗn Độn Thanh Liên cuối cùng cũng tấn cấp hoàn tất.

Lần này không giống trước, sau khi Hỗn Độn Thanh Liên tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, Thiên Đạo căn bản không dám giáng xuống thiên phạt.

Bởi vì Hỗn Độn Chí Bảo luận về đẳng cấp là tồn tại cùng cấp bậc

với Thiên Đạo.

Giống như Hỗn Độn Châu, Nghiêm Phong đã dùng mấy lần, nhưng Thiên Đạo cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Bởi vì Thiên Đạo muốn hủy diệt Hỗn Độn Chí Bảo, thì phải chuẩn bị cho việc khai thiên lập địa lần nữa.

Bởi vì Hỗn Độn Chí Bảo cũng có tính khí, ngươi muốn hủy diệt ta, thì cùng lắm chúng ta đồng quy vu tận.

Đây cũng là lý do Thiên Đạo kiêng kỵ sự tồn tại của Hỗn Độn Chí Bảo.

Cho nên khi Bàn Cổ khai thiên, ngoài Hỗn Độn Châu có thể che giấu thiên cơ, thoát được một kiếp, ba Hỗn Độn Chí Bảo còn lại đều bị phá hủy, hóa thành vô số linh bảo.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bị hủy hoại không ít, chỉ còn lại trình độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Hỗn Độn Linh Bảo hiển nhiên không đủ uy hiếp đối với Thiên Đạo.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ta muốn các ngươi phải trả giá đắt, Hỗn Độn Thanh Liên!" Một tiếng gầm giận dữ truyền khắp hỗn độn, thậm chí lan ra cả Hồng Hoang.

"Ong..." Ngay khoảnh khắc Nghiêm Phong gọi tên Hỗn Độn Thanh Liên, nó liền có cảm ứng, lập tức xuất hiện trong hỗn độn.

Ba mươi sáu cánh sen xoay tròn, uy áp của Hỗn Độn Chí Bảo vào lúc này triệt để bùng phát.

Chương 106

"Thời gian đảo ngược!" Thấy Nữ Oa bị thương, Nghiêm Phong trực tiếp sử dụng pháp tắc Thời gian, trong nháy mắt xóa đi thương thế của nàng.

Sau đó, hắn dùng sắc mặt âm trầm nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang ngơ ngác.

"Đến đây!" Nghiêm Phong vẫy tay về phía Hỗn Độn Thanh Liên.

Lập tức, nó thoáng một cái đã xuất hiện dưới chân hắn.

"Đâm cho ta!" Nghiêm Phong quyết định dùng phương pháp đơn giản thô bạo nhất để báo thù cho Nữ Oa.

Vì vậy, sau khi màn sáng màu xanh lam dâng lên, hắn liền lao về phía Tiếp Dẫn đầu tiên.

Nghiêm Phong bản thân tinh thông pháp tắc Không gian, nên tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Hỗn Độn Thanh Liên dưới sự chỉ huy của hắn, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã ở trước mặt Tiếp Dẫn.

"Gay rồi!" Vì sự xuất hiện của Hỗn Độn Thanh Liên, Tiếp Dẫn đã ngây người.

Chuyện này quá chấn động, lão đâu phải người mù, ba mươi sáu cánh sen của Hỗn Độn Thanh Liên nhìn rõ mồn một, căn bản không phải chỉ có hai mươi bảy cánh như trước.

Cho nên đến khi Hỗn Độn Thanh Liên đến gần lão mới phản ứng lại, nhưng đã quá muộn.

"Bùm..." Một lực va chạm vô song tác động lên người Tiếp Dẫn,

lập tức hất văng lão bay ra xa.

Nhưng Nghiêm Phong lại không hài lòng.

Hỗn Độn Thanh Liên có lực phòng ngự chí cường, sau khi tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, dù sáu đại Thánh nhân cùng lên, cũng tuyệt đối không phá được phòng ngự của nó.

Nhưng về phương diện công kích thì lại yếu hơn một chút.

Nhưng đó cũng là vấn đề thực lực của Nghiêm Phong, nếu hắn không phải Chuẩn Thánh, mà là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì uy lực của cú va chạm vừa rồi tuyệt đối có thể mạnh hơn gấp mười lần.

Suy cho cùng, tu vi của Nghiêm Phong đã hạn chế uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng nếu chất lượng không đủ, thì lấy số lượng bù vào.

Mặc dù Hỗn Độn Châu cũng không chuyên về công kích, nhưng kết hợp với Hỗn Độn Thanh Liên, sát thương cũng có thể tăng lên đáng kể.

Nói là làm, pháp lực chia làm hai, một phần rót vào Hỗn Độn Thanh Liên, một phần rót vào Hỗn Độn Châu.

Sau đó, Hỗn Độn Thanh Liên lại hóa thành một luồng ánh sáng, lao về phía Chuẩn Đề đang kinh hoảng thất thố.

"Bùm..." Chuẩn Đề phản kích, nhưng đáng tiếc, công kích của lão căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên.

Cho nên trong khoảnh khắc tiếp theo, lão trực tiếp bị Hỗn Độn Thanh Liên hất bay.

Cùng lúc đó, công kích của Hỗn Độn Châu cũng đánh trúng người lão.

“Phụt...” Lập tức, Chuẩn Đề chịu song trọng công kích, máu tươi văng khắp nơi, trong hỗn độn xuất hiện một vệt màu đỏ thẫm.

Nhưng vẫn chưa xong, Nghiêm Phong không có ý định dừng tay.

“Bùm...” Lần này là Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn cũng giống như Chuẩn Đề, chưa kịp hoàn hồn sau cú va chạm, lập tức lại bị hất bay.

Đồng thời cũng chịu song trọng công kích, cũng bị thương.

Chỉ là thực lực của Tiếp Dẫn cao hơn Chuẩn Đề rất nhiều, cho nên tuy bị thương nhưng không thổ huyết.

Nghiêm Phong thấy vậy, lại lao về phía Tiếp Dẫn, ý tứ vô cùng rõ ràng, không thổ huyết, ta sẽ đâm mãi, đâm đến khi ngươi thổ huyết thì thôi.

Trạng thái của Nghiêm Phong lúc này có thể nói là vô cùng vô giải.

Luận về tốc độ, lĩnh ngộ pháp tắc Không gian của hắn sâu sắc hơn những người khác không ít.

Pháp tắc Thời gian cũng không kém pháp tắc Không gian bao nhiêu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn né cũng không né được.

Dưới tác dụng của Thời gian gia tốc, Nghiêm Phong như một thích khách trong bóng tối, khiến người ta phòng không xuể.

Trớ trêu thay, bất kể công kích của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thế nào, đối với Nghiêm Phong đều không có chút tác dụng.

Tất cả đều bị Hỗn Độn Thanh Liên chặn ở bên ngoài, căn bản không thể làm hắn tổn thương một li một hào.

“Bùm...” “Bùm bùm...” “Bùm bùm bùm...” Cứ như vậy, trong hỗn

độn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giống như hai quả bóng da, không ngừng bị Hỗn Độn Thanh Liên và Hỗn Độn Châu hất qua hất lại.

Tu vi của Tiếp Dẫn cao hơn, nhưng cũng không chịu nổi công kích liên miên không dứt.

Do bị Nghiêm Phong "chăm sóc" trọng điểm, thương thế của Tiếp Dẫn cũng không nhẹ hơn Chuẩn Đề bao nhiêu.

"Duang..." Trong hỗn độn, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng va chạm.

Chương 107

Còn Nguyên Thủy, đã sớm thấy tình thế không ổn mà chạy mất rồi.

Nghiêm Phong cũng không quan tâm Nguyên Thủy chạy hay không, đối với hai kẻ đầu sỏ đã làm Nữ Oa bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Theo những đòn tấn công không ngừng của Nghiêm Phong, khí tức của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng ngày càng yếu đi.

Vào lúc này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã sợ hãi.

Ai nói Thánh nhân thực sự bất tử bất diệt.

"Lão sư, cứu con." Chuẩn Đề không chút do dự mở miệng cầu cứu.

Cứ tiếp tục thế này, e rằng thật sự sẽ chết.

Quả nhiên, Hồng Quân sẽ không để bọn họ thực sự chết đi, Lục Thánh là Thánh nhân do trời định, nếu chết đi, ảnh hưởng đến Thiên Đạo là quá lớn.

"Đạo hữu, có thể nể mặt ta một lần, tạm thời tha cho hai người họ được không?" Hồng Quân xuất hiện, nhưng cách xưng hô của ông ta với Nghiêm Phong lại khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sợ ngây người.

Đạo hữu?

Cái gì gọi là đạo hữu, đó là bình đẳng vai vế, mới gọi là đạo hữu.

Ở đây ai mà không gọi Hồng Quân là lão sư?

Nhưng bây giờ Hồng Quân lại gọi Viêm Đế là đạo hữu, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn kinh hoảng thất thố.

“Hai người này đáng chết!” Nghiêm Phong hiển nhiên không ngờ Hồng Quân lại xưng hô như vậy, nhưng bây giờ cũng không phải lúc để ý những chuyện này.

Nữ Oa bị thương là chuyện lớn hơn trời, mặc dù bây giờ không sao, nhưng ngụm máu đó không thể phun ra vô ích.

“Ta biết đạo hữu phẫn nộ, hay là thế này, ta lại tước đi một triệu năm tu vi của hai người họ, để nguôi giận cho đạo hữu, được không?” Hồng Quân dùng giọng điệu thương lượng nói chuyện với Nghiêm Phong, hoàn toàn không có thái độ cao cao tại thượng.

Hành động này ngược lại khiến Nghiêm Phong sửng sốt.

Hắn không hiểu ý của Hồng Quân.

Không, bây giờ Hồng Quân là Thiên Đạo, nên phải nói là ý của Thiên Đạo mới đúng.

“Được, vậy mời đạo hữu thực hiện lời hứa.” Nếu Hồng Quân đã gọi Nghiêm Phong là đạo hữu, Nghiêm Phong tự nhiên cũng không khách sáo.

“Thiện!” Hồng Quân mỉm cười, sau đó quay người lại, không chút biểu cảm nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Lão sư, xin hãy nương tay.” Nghe tin sắp bị tước đi một triệu năm tu vi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sợ đến mặt mày tái mét.

Một triệu năm tu vi, đó là một con số kinh khủng đến mức nào.

Ít nhất tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ của Tiếp Dẫn tuyệt đối sẽ rớt xuống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Còn Chuẩn Đề, có thể không rớt xuống Chuẩn Thánh đã là may mắn lắm rồi.

“Lần này hai người các ngươi đã dính phải nhân quả quá lớn, bần

đạo cũng không có cách nào.” Hồng Quân nói xong, đưa tay vung lên, một luồng ánh sáng bay ra, tiến vào trong cơ thể Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Không lâu sau, luồng ánh sáng quay trở lại, mang theo một trăm vạn năm tu vi của mỗi người.

Tiếp Dẫn cũng không ngoài dự đoán mà bị hạ cấp.

Về phần Chuẩn Đề, vì đã thành Thánh, nên không bị rớt về Chuẩn Thánh.

Chỉ là sức mạnh của Chuẩn Đề lúc này đã giảm đi rất nhiều.

Tuy có đạo hạnh của Thánh nhân, nhưng không có sức mạnh của Thánh nhân.

Nếu một số Chuẩn Thánh có thực lực mạnh mẽ, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không phải là không thể đấu ngang tay với Chuẩn Đề.

“Nếu đạo hữu đã vì Nữ Oa đòi lại công đạo, vậy hai trăm vạn năm tu vi này tặng cho Nữ Oa, xem như trả nhân quả.” Hồng Quân nói xong, liền đem tu vi rút ra từ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đánh vào trong cơ thể Nữ Oa.

Lập tức, khí thế của Nữ Oa bắt đầu tăng vọt.

Nàng nhanh chóng đột phá bình cảnh, tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, sau đó lại tăng thêm không ít mới dừng lại.

Tu vi của Nữ Oa lúc này, trong sáu đại Thánh nhân có thể nói là chỉ thấp hơn Lão Tử một chút, và cũng không đáng kể.

Là Thiên Đạo, Lục Thánh đều dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, cho nên tự nhiên đều nằm trong sự chưởng quản của nó.

Tước đi tu vi của ai thì tước, đối với Thiên Đạo là chuyện đơn

giản nhất.

“Không biết đạo hữu bây giờ đã hài lòng chưa.” Hồng Quân tiếp tục cười tủm tỉm nói.

“Hài lòng, đạo hữu thành ý mười phần, tại hạ tự nhiên hài lòng.” “Vậy tại hạ xin cáo từ cùng hai vị này.” “Không tiễn!” Hai người khách sáo một hồi, rồi Hồng Quân rời đi.

Nghiêm Phong thì đưa Nữ Oa đang ngơ ngác trở về Oa Hoàng Cung.

Thực ra không chỉ Nữ Oa, ngay cả Nghiêm Phong cũng đang ngơ ngác, không hiểu tại sao Hồng Quân lại khách khí như vậy.

Chương 108

"Đinh, vấn đề này hệ thống có thể điều tra." Đúng lúc Nghiêm Phong đang thắc mắc, hệ thống thông báo trong đầu hắn.

"Ồ, hệ thống biết à, nói nghe xem." Nghiêm Phong giật mình.

"Đinh, sau khi túc chủ lấy ra Hỗn Độn Thanh Liên, hệ thống cảm nhận được có một luồng sức mạnh đang nhìn trộm bản hệ thống, nếu không sai thì đó chính là Thiên Đạo của thế giới này.

Bản hệ thống là tồn tại vô thượng, há có thể để Thiên Đạo của một thế giới nhỏ bé nhìn trộm, cho nên tự nhiên đã bị động phản kích, trực tiếp làm Thiên Đạo bị thương.

Hồng Quân sở dĩ có thái độ như vậy, hẳn là ý của Thiên Đạo, dù sao từ khi Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo chính là Hồng Quân.

Vì ta đã làm Thiên Đạo bị thương, nên Thiên Đạo tự nhiên cho rằng sau lưng túc chủ có một vị tồn tại vô thượng, không thể chọc vào.

Cho nên tự nhiên rất nịnh bợ, chạy trước chạy sau, chỉ mong túc chủ hài lòng." Nghiêm Phong nghe xong há hốc mồm, hồi lâu không nói nên lời.

Hóa ra là chuyện như vậy, khó trách Hồng Quân có vẻ mặt chỉ cần ngươi hài lòng là được, chỉ cần không giết người là được.

Nguyên nhân là khi nhìn trộm hệ thống, đã bị hệ thống làm cho bị thương.

Nói đến đây, Nghiêm Phong không thể không thán phục Thiên Đạo thật trâu bò, dám điều tra hệ thống, đúng là chán sống rồi.

Hệ thống đã có thể cho hắn bản lĩnh mạnh mẽ như vậy ở Hồng

Hoang, khẳng định bản thân nó cấp bậc cao hơn Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang không biết bao nhiêu lần.

Cho nên việc nó có thể làm Thiên Đạo bị thương, Nghiêm Phong cũng không thấy kỳ lạ.

"Vậy là, sau này ta không cần phải sợ Thiên Đạo nữa?" Nghiêm Phong vui vẻ hỏi.

"Đinh, nếu không có gì bất ngờ, thì đúng là như vậy, trừ khi túc chủ tự tìm đường chết, ép Thiên Đạo phải đồng quy vu tận.

Đương nhiên nếu tu vi của túc chủ vượt qua Thiên Đạo, thì không cần để ý, đồng quy vu tận, nó không đủ tư cách." Giọng nói của hệ thống khiến Nghiêm Phong mừng rỡ.

Từ nay về sau, ở Hồng Hoang, hắn có thể đi ngang rồi.

"Phu quân, vì sao lão sư lại khách khí với chàng như vậy?" Về đến Oa Hoàng Cung, Nữ Oa không thể chờ đợi được nữa mà hỏi, tính tò mò của phụ nữ cũng rất lớn.

"Hắc hắc, tự nhiên là vì lúc ta sử dụng Hỗn Độn Thanh Liên, Thiên Đạo muốn điều tra lai lịch của ta, kết quả bị sư tôn của ta đánh bị thương." Nghiêm Phong cười hắc hắc, mượn oai hùm nói bừa một phen.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, một thân bản lĩnh của Nghiêm Phong đều do hệ thống cho, nói là sư tôn cũng không sai.

"Sư tôn của chàng, chàng có sư tôn ư, là ai vậy, trong Hồng Hoang ta chưa từng nghe nói có nhân vật nào như thế." Nữ Oa lập tức ngây người, Nghiêm Phong có sư tôn, thật hay giả vậy.

Ngay cả Đạo Tổ cũng gọi phu quân của nàng là đạo hữu, vậy sư tôn của chàng chẳng phải mạnh hơn Đạo Tổ rất nhiều sao.

“Đó là tự nhiên, sư tôn của ta căn bản không phải người của thế giới này, ngài đến từ một đại thế giới khác, là tồn tại chí cao của đại thế giới đó.

Ta cũng là lúc linh trí vừa mới sinh ra không lâu đã chạm phải thần niệm của sư tôn lão nhân gia.

Sau đó sư tôn cảm thấy ta và ngài có duyên, cảm nhận được thần niệm của ngài, cho nên đã tiện tay lấy Hỗn Độn Châu, tặng cho ta làm vật phòng thân.

Phương pháp tu phục Hỗn Độn Thanh Liên cũng là sư tôn lão nhân gia nói cho ta biết, nếu không nàng nghĩ một tồn tại như Hỗn Độn Chí Bảo, ta có thể tu phục được sao?” Nghiêm Phong tiếp tục không biết xấu hổ mà chém gió.

“Đinh, túc chủ mời tiếp tục, bản hệ thống nghe rất thoải mái.” Đối với giọng nói tinh nghịch của hệ thống, Nghiêm Phong chỉ có thể thầm đảo mắt.

“Nguyên lai là vậy, vậy đại thế giới mà sư tôn của chàng ở, cao cấp hơn Hồng Hoang sao.

Hóa ra ba ngàn đại thế giới là thật, thật sự có nhân vật của thế giới khác.” Nữ Oa tâm tình có chút kích động, nghe nói có thế giới khác liền chấn kinh.

“Đó là tự nhiên, sư tôn ta nói, thế giới bao la không gì là không có, có người trời sinh tư chất kinh người, có thể trong cơ thể mình khai mở một đại thế giới, trở thành chúa tể của thế giới đó, có người siêu thoát khỏi Thiên Đạo của thế giới, trở thành Kỷ Nguyên Chi Chủ, vĩnh sinh bất diệt, còn có...” Nghiêm Phong kiếp trước là một lão mọt sách, đọc không biết bao nhiêu truyện, những khái niệm vĩ mô về đại thế giới cứ thế tuôn ra, khiến Nữ Oa ngây ngẩn cả người.

Dù sao chém gió cũng không mất tiền, cũng không ai biết, tại sao lại không chém chứ.

Đảo Bồng Lai.

Nghiêm Phong đưa Nữ Oa từ trong hỗn độn trở về.

"Chúng ta lại có thêm một tỷ muội rồi sao?" Thấy bộ dạng của Nghiêm Phong và Nữ Oa, Hậu Thổ và Hi Hòa đâu còn không biết tình hình.

"Hắc hắc hắc hắc!" Lúc này chỉ có thể cười ngây ngô cho qua chuyện, dù sao Hậu Thổ và những người khác cũng không thực sự tức giận.

"Đi thôi, Nữ Oa tỷ tỷ, đây là chuyện giữa những người phụ nữ chúng ta." Hậu Thổ kéo Nữ Oa, sau đó dẫn theo Hi Hòa và Thường Hi rời đi, để lại một mình Nghiêm Phong cô đơn.

Nghiêm Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể trở về phòng của mình, sau đó xem xét Hỗn Độn Thanh Liên.

Hắn nhớ, khi Hỗn Độn Thanh Liên tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, đã mở ra công năng mới, không biết là gì.

"Hệ thống, năng lực mới của Hỗn Độn Thanh Liên là gì vậy?" "Đinh, Hỗn Độn Thanh Liên sau khi tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, có thể phân thành bốn, cũng có thể hợp thành một." "Cụ thể hơn đi, phân thành bốn là sao?" Lượng thông tin có chút lớn, Nghiêm Phong có chút không hiểu.

"Rất đơn giản, Hỗn Độn Thanh Liên có thể giống như Khai Thiên Phủ, hóa thành bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Độn Thanh Liên tự động phân hóa, cho nên bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo này bất kể là kiện nào cũng mạnh hơn ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo do Khai Thiên Phủ hóa thành.

Hơn nữa, dù đã phân hóa ra, túc chủ cũng có thể trong nháy mắt triệu hồi bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo về, tổ hợp lại thành Hỗn Độn Chí Bảo.

Đồng thời, nếu bốn người cầm bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo, có thể tổ thành Thanh Liên Đại Trận, một trận pháp có uy lực mạnh hơn Tru Tiên Kiếm Trận gấp mười lần.

Một khi Thanh Liên Đại Trận thành hình, chỉ cần trong bốn người bố trận có một Thánh nhân, thì trận này phi thập thánh bất khả phá." Nghiêm Phong nghe xong, mắt chữ A mồm chữ O, không ngờ Hỗn Độn Thanh Liên sau khi tấn cấp lại có lợi ích như vậy.

Chương 109

Nhưng hắn cũng biết, đây là phúc lợi mà hệ thống tặng cho.

Do bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo tổ thành Thanh Liên Đại Trận, uy lực càng thêm vô cùng.

Có một người là Thánh nhân đã cần mười Thánh nhân mới phá được, vậy nếu có hai, có ba, thậm chí bốn người bố trận đều là tu vi Thánh nhân thì sao.

Khi đó cần bao nhiêu Thánh nhân mới phá được.

Ở Hồng Hoang, đây là trận pháp vô địch.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong biết bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo có thể cho ai sử dụng rồi.

Đó đương nhiên là Nữ Oa, Thường Hi, Hi Hòa và Hậu Thổ.

Ai bảo bốn người họ, không phải là vợ thì cũng là em vợ tương lai chứ.

Hơn nữa, cô em vợ này rõ ràng sắp được nâng cấp rồi.

Cô nhóc đó thường xuyên lẩm bẩm, chuyện em vợ và anh rể không thể không nói.

Nếu không phải ý chí của Nghiêm Phong kiên định, sớm đã bị cô em vợ này làm hại rồi.

"Hệ thống, tách Hỗn Độn Thanh Liên cho ta, ta muốn xem bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo có uy lực như thế nào." "Đinh, tách thành công, mời túc chủ xem xét." Ngay khoảnh khắc hắn ra lệnh, Hỗn Độn Thanh Liên phân thành bốn bộ phận.

Gồm một tòa liên đài, một lá cờ, một cây trường thương, và một

tấm bản đồ.

Liên đài là Tạo Hóa Thanh Liên, chỉ là Tạo Hóa Thanh Liên lúc này mạnh hơn rất nhiều so với lúc Nghiêm Phong mới nhận được.

Bởi vì Tạo Hóa Thanh Liên này là sản phẩm sau khi dung hợp Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Hắc Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Lá cờ là Ngũ Phương Ngũ Linh Kỳ, công thủ nhất thể.

Trường thương là Thí Thần Thương, so với Thí Thần Thương trước đây, bất kể phẩm cấp hay uy lực, đều được nâng cao rất nhiều, ai bảo Thí Thần Thương lúc này là Tiên Thiên Chí Bảo chứ.

Về phần tấm bản đồ cuối cùng, là Thanh Liên Thượng Hà Đồ, bên trong có một phương thế giới có thể giam cầm người, cũng là trận đồ của Thanh Liên Đại Trận.

Đây chính là bốn đại Tiên Thiên Chí Bảo sau khi Hỗn Độn Thanh Liên được tách ra.

"Bốn người các nàng, có quà tặng cho các nàng đây." Sau khi hiểu rõ năng lực của bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo do Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, Nghiêm Phong triệu tập bốn người đang thì thầm to nhỏ không biết chuyện gì.

"Phu quân đại nhân của ta, chuẩn bị quà gì vậy?" Hi Hòa sau khi đến, tò mò hỏi.

"A Phong ca ca, chuẩn bị đồ tốt gì cho Thường Hi vậy." Thường Hi cũng không thể chờ đợi được mà hỏi.

"Xem đây, bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mỗi người một kiện, bình thường có thể dùng để đối địch." Nghiêm Phong không úp mở, chỉ vào bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo đang lơ lửng trước mặt nói.

"Bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo!" Lời của Nghiêm Phong khiến Nữ

Oa, Hậu Thổ kinh ngạc đến ngây người, Tiên Thiên Chí Bảo từ khi nào lại trở thành thứ không hiếm lạ như vậy.

Một lần là bốn kiện!

"Lai lịch và cách dùng của bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo, các nàng xem đi." Nghiêm Phong đưa ngón tay ra, điểm ra bốn luồng sáng, lần lượt tiến vào trán của bốn nữ nhân.

Hồi lâu sau, bốn người cuối cùng cũng biết được lai lịch của bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

"Lợi hại quá, có thể phân có thể hợp, có thể tổ kiến Thanh Liên Đại Trận, quan trọng nhất là, lấy ra riêng lẻ, bất kể là kiện nào cũng mạnh hơn Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, mạnh hơn rất nhiều." Nữ Oa hai mắt sáng rực, điểm yếu của nàng luôn là thiếu một pháp bảo có thể quyết định thắng bại.

Bây giờ cuối cùng cũng có rồi.

"Hi hi, ta muốn lá cờ Ngũ Phương Ngũ Linh Kỳ." Thường Hi là người đầu tiên nhảy ra, chọn Ngũ Phương Ngũ Linh Kỳ, cô nhóc này có Nghiêm Phong che chở nên trời không sợ đất không sợ, lá cờ Ngũ Phương Ngũ Linh Kỳ cho nàng là vừa đúng, công thủ nhất thể, vô cùng hợp với nàng.

"Vậy ta chọn Thí Thần Thương đi." Nữ Oa nghĩ ngợi rồi lấy đi Thí Thần Thương.

"Ta muốn Thanh Liên Thượng Hà Đồ." Hi Hòa chọn Thanh Liên Thượng Hà Đồ.

"Vậy Tạo Hóa Thanh Liên cuối cùng cho ta đi, nhưng ta là Vu tộc không có nguyên thần, làm sao sử dụng pháp bảo đây?" Hậu Thổ cầm Tạo Hóa Thanh Liên, tò mò hỏi Nghiêm Phong.

Nếu Nghiêm Phong đã lấy ra pháp bảo, chứng tỏ Hậu Thổ chắc

chắn có thể dùng, nếu không hắn cũng sẽ không làm chuyện thừa thãi.

"Ha ha, không vội, sắp dùng được rồi, đợi sau khi thành Thánh!" Nghiêm Phong mỉm cười bí ẩn với Hậu Thổ!

"Thành Thánh!" Nghe nói Hậu Thổ có thể thành Thánh, không chỉ bản thân Hậu Thổ, ba người còn lại cũng chấn kinh.

"Không sai, không lâu nữa Hậu Thổ sẽ có một đại công đức phải làm, công đức đó còn nhiều hơn công đức Nữ Oa tạo người, sau đó còn có thể liên tục nhận được công đức." Nghiêm Phong mỉm cười, Lục Đạo Luân Hồi, đó là bước quan trọng nhất để hoàn thiện Thiên Đạo.

Con đường lui mà Nghiêm Phong chuẩn bị cho Vu tộc, tự nhiên là ở trong Lục Đạo Luân Hồi.

Nghiêm Phong đã lên kế hoạch từ rất sớm.

"Công đức lớn hơn cả ta tạo người, là gì vậy?" Nữ Oa tò mò, trong lòng như có mèo cào, ngứa ngáy khó chịu.

"Lục Đạo Luân Hồi!" Nghiêm Phong chậm rãi thốt ra bốn chữ.

"Lục Đạo Luân Hồi?

Chương 110

Nguyên lai là vậy.” Ban đầu Nữ Oa không hiểu, nhưng lòng nóng như lửa đốt, sau khi suy diễn một phen, lập tức hiểu ra Lục Đạo Luân Hồi là gì.

“Nha, Nữ Oa tỷ tỷ, tỷ hiểu rồi thì nói ra đi, làm em trong lòng thấp thỏm không yên.” Thường Hi tò mò đến mức bùng nổ, bực bội vô cùng, vội vàng cắn vào cánh tay Nữ Oa, bắt đầu làm nũng.

“Ha ha, tình hình cụ thể, để A Phong ca ca nói cho em nghe đi.” Nữ Oa ngậm miệng không nói, đá quả bóng cho Nghiêm Phong.

“Được rồi cô nhóc, bây giờ không phải lúc, thiên cơ bất khả tiết lộ.” Miệng của cô nhóc này không kín, lỡ như lộ ra thì hỏng bét, cho nên Nghiêm Phong tự nhiên sẽ không nói cho nàng tên cụ thể.

“Chỉ là ta tò mò, không có Hồng Mông Tử Khí, ta làm sao thành Thánh?” Hậu Thổ nghe có thể thành Thánh, vui mừng khôn xiết, chỉ là cuối cùng khi nhắc đến Hồng Mông Tử Khí thì nhìn về phía Nghiêm Phong.

“Hồng Vân!” Nghiêm Phong lại thốt ra hai chữ.

“Đó là do Đạo Tổ ban cho, cướp đoạt không tốt lắm đâu?” Hậu Thổ sững sờ, sau đó có chút khó xử.

“Cô bé ngốc, Hồng Vân không thể thành Thánh, đó chỉ là một quân cờ mà Hồng Quân ném ra mà thôi.

Hơn nữa, chúng ta không cần cướp đoạt của Hồng Vân, bởi vì có một số người e rằng đã không nhịn được rồi.” Nói đến cuối cùng, hắn liếc nhìn Nữ Oa, ý tứ rõ ràng, là người của Yêu tộc.

“Đế Tuấn dã tâm cực lớn, ta nghĩ nếu Hồng Vân trong một thời

gian nữa vẫn không thành Thánh, vậy thì Đế Tuấn sẽ hành động.” Đối với Đế Tuấn, Nữ Oa có hiểu biết nhất định.

“Cho nên chúng ta bây giờ chỉ cần ngồi chờ Đế Tuấn ra tay trước, sau đó chúng ta làm bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau.” Nghiêm Phong cười hắc hắc, trí châu tại ác, dường như mọi thứ đều không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Cứ như vậy lại qua ngàn năm.

Lúc này Hồng Vân lo lắng vô cùng, những người khác đều đã thành Thánh, chỉ có y là chưa.

Ngàn năm ngày đêm không ngừng nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí, nhưng không có chút tiến triển nào.

Điều này khiến y vô cùng khổ não.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời xuất quan, ra ngoài đi dạo, xem có thể gặp được cơ duyên hay không.

Trạm đầu tiên, tự nhiên là Ngũ Trang Quán của người bạn thân Trấn Nguyên Tử.

Chỉ là ngay khoảnh khắc Hồng Vân bước ra khỏi đạo trường, Đế Tuấn ở Thiên đình xa xôi đã nhận được tin tức.

“Yêu sư, nhị đệ, vì tương lai của Yêu tộc, phiền hai vị.” Đế Tuấn thần sắc nghiêm trọng, bởi vì chuyện lần này có thể nói là to gan lớn mật, đó là chặn giết Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

“Bệ hạ, chúng thần tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó.” Côn Bằng đứng ra, thần sắc kiên định, chỉ là trong đôi mắt vẫn có sự ngưỡng mộ khó che giấu.

Đó là Hồng Mông Tử Khí a.

“Tốt, vậy cứ theo kế hoạch mà làm, Thập đại yêu thánh suất lĩnh

Yêu tướng dưới trướng, dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phong tỏa thiên địa, ba người chúng ta thì chính diện tấn công Hồng Vân, phải giết chết hắn ngay lập tức." Đế Tuấn cười ha hả, sau đó quét mắt một vòng qua Yêu tộc có mặt.

"Đi!" Nói xong, hắn khí thế hừng hực vung tay, dẫn theo đại quân Yêu tộc xuất phát.

Đế Tuấn không biết, mọi hành động của hắn đều nằm trong sự quan sát của Nghiêm Phong.

Còn Hồng Vân, sau khi ra khỏi đạo trường thì bay đi một cách vô hồn, vừa dò xét Hồng Mông Tử Khí, vừa hy vọng có thể gặp được đại cơ duyên.

Không biết đã đi đến một nơi nào đó, Hồng Vân dừng lại.

"Không ổn, nơi này ta chưa từng đến, nhưng lại là con đường đến Ngũ Trang Quán, không hay rồi!" Hồng Vân đang vô hồn cuối cùng cũng hoàn hồn, ý thức được đại sự không ổn!

"Ha ha ha ha...

Hồng Vân, ngươi phát hiện quá muộn rồi, hôm nay ngươi đã định sẵn là kiếp số khó thoát." Khoảnh khắc tiếp theo, nơi Hồng Vân đang đứng, sao trời đầy rẫy, giống như bầu trời sao trong vũ trụ.

Đây là không gian bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đương nhiên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này chỉ là một phần nhỏ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự, cần cả Yêu tộc thao tác.

Chỉ đáng tiếc, thiếu Tinh Thần Chi Quả và Tinh Thần Thụ.

Cho nên, Yêu tộc không còn cách nào khác, chỉ có thể ở Tam Thập Tam Thiên thu thập tinh thần chi lực rải rác trong tinh không.

May mà Thiên đình gần các vì sao, hấp thu tinh thần chi lực cũng

nhanh.

Ước chừng mấy vạn năm nữa là có thể hấp thu đủ tinh thần chi lực, sau đó chế tạo ra trận kỳ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đế Tuấn sẽ không bao giờ biết, Tinh Thần Quả và Tinh Thần Thụ vốn thuộc về hắn, đã bị Nghiêm Phong nhanh chân đoạt mất.

"Đế Tuấn, ta và ngươi không oán không thù, tại sao lại ngăn cản ta?" Sắc mặt Hồng Vân đại biến, hôm nay e rằng thật sự là kiếp số khó thoát.

"Hừ, đạo lý thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Thêm vào đó, lúc Vu Yêu đại chiến, ngươi chọn không giúp bên nào là sai lầm lớn nhất." Đế Tuấn không mở miệng, Đông Hoàng Thái Nhất đã giành trả lời trước.

"Nhị đệ, không cần nhiều lời, trực tiếp động thủ, để tránh đêm dài lắm mộng." Đế Tuấn hiển nhiên không muốn lãng phí thời gian.

"Vâng, đại ca." Khoảnh khắc tiếp theo, Lạc Thư Hà Đồ, Hỗn Độn Chung và Yêu Sư Cung đồng loạt tấn công về phía Hồng Vân.

Sau khi tham ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Phục Hy đã giao Lạc Thư Hà Đồ cho Đế Tuấn.

Chương 111

"Muốn mạng của ta, vậy các ngươi cũng đừng hòng sống yên." Hồng Vân lấy ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, dùng để chống đỡ đòn tấn công của ba kiện linh bảo.

"Bùm..." "Oa..." Đáng tiếc, bất kể là tu vi, số người, hay cấp bậc linh bảo, Hồng Vân đều không chiếm ưu thế.

Chỉ một chiêu, đã bị đánh trọng thương thổ huyết.

"Hồng Vân, chịu chết đi." Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, lại nhắm thẳng đầu Hồng Vân mà đập xuống.

"Khốn kiếp, các ngươi ép ta." Tục ngữ nói, đừng bao giờ chọc vào người hiền, một khi đã chọc, người hiền nổi điên lên thì vô cùng đáng sợ.

Quả nhiên, thấy không còn hy vọng thoát thân, Hồng Vân lập tức hạ quyết tâm.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ thân thể Hồng Vân bắt đầu phình to, thiên địa linh khí cũng vào lúc này hỗn loạn phi thường.

"Không hay, hắn muốn tự bạo!" Đế Tuấn lớn tiếng la lên, thầm kêu gay go.

Hắn cũng không ngờ Hồng Vân lại cương liệt và quả quyết như vậy.

Mới chỉ một đòn, đã không cần mạng mà bắt đầu tự bạo.

"Đế Tuấn, ngươi có được Hồng Mông Tử Khí của ta, xem ngươi có cái mạng đó không, nổ cho ta." Giọng nói của Hồng Vân đầy tuyệt vọng, nhưng không có hối hận, trực tiếp tự bạo.

Chỉ là có lỗi với Trấn Nguyên Tử, huynh đệ tốt cả đời, chỉ có thể đi trước một bước.

"Ầm..." Uy lực của một Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo, có thể nói là vô song.

Ít nhất không phải là thứ mà Đế Tuấn và những người khác có thể chống đỡ.

Nếu không phải Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung che chở cho Đế Tuấn và Côn Bằng, ước chừng cả ba sẽ cùng Hồng Vân bái bai.

Nhưng dù vậy, tình hình của ba người bây giờ cũng không tốt.

Đông Hoàng Thái Nhất chưa hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung, chỉ có thể phát huy được một hai phần mười uy lực.

Cho nên dư chấn từ vụ tự bạo của Hồng Vân cũng không phải hoàn toàn vô hại.

Thêm vào đó, để giành lấy Hồng Mông Tử Khí ngay lập tức, ba người lại ở rất gần Hồng Vân, uy lực phải chịu tự nhiên là lớn nhất.

So với ba người Đế Tuấn, Thập đại yêu thánh còn thê thảm hơn.

Không có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, từng người đều bị trọng thương.

Nếu không phải Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận san sẻ bớt sát thương, Thập đại yêu thánh ước chừng đã chết một hai người.

Những Yêu tướng kia thì không may mắn như vậy, chết gần một phần ba.

Đủ để Đế Tuấn đau lòng một thời gian dài.

Ngay khoảnh khắc Hồng Vân tự bạo, Hồng Mông Tử Khí tự nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

Chỉ là không đợi Hồng Mông Tử Khí có hành động gì, đã bị một đôi tay lớn tóm lấy, cuối cùng cùng với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân biến mất không dấu vết.

"Hồng Mông Tử Khí đâu!" Khi dư chấn vụ nổ qua đi, Đế Tuấn mới có thời gian tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí, uy lực của vụ tự bạo quá lớn, không tan đi, hắn không dám đi vào.

Chỉ là khi dư chấn qua đi, đừng nói là Hồng Mông Tử Khí, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân cũng không thấy đâu.

"Khốn kiếp, là ai, rốt cuộc là ai đã lấy đi Hồng Mông Tử Khí." Đế Tuấn hận đến nghiến răng, Yêu tộc đã lên kế hoạch bao lâu, hy sinh bao nhiêu người, cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác, thật là một sự mỉa mai.

Đế Tuấn sở dĩ dám khẳng định là có người lấy đi, chứ không phải Hồng Mông Tử Khí tự bỏ chạy là vì Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng biến mất.

Chỉ là bất kể Đế Tuấn dò xét xung quanh thế nào, cũng không phát hiện ra một chút manh mối nào, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thu binh về Thiên đình, âm thầm đi liếm láp vết thương.

Trong đảo Bồng Lai, Nghiêm Phong tóm lấy Hồng Mông Tử Khí, không thèm nhìn mà đánh vào trong cơ thể Hậu Thổ.

Hồng Mông Tử Khí dị thường yên tĩnh, khiến Nghiêm Phong đỡ tốn không ít công sức.

Điều Nghiêm Phong không biết là, Hồng Mông Tử Khí sở dĩ yên tĩnh như vậy, tự nhiên là ý của Thiên Đạo.

Nếu không thì hắn đã phải tốn một phen công phu mới có thể khiến Hồng Mông Tử Khí nghe lời.

“Tiếp theo, ta phải hóa thành Lục Đạo Luân Hồi sao?” Đối với chuyện của Hậu Thổ, Nghiêm Phong đã nói riêng với nàng, cho nên nàng cũng biết được sứ mệnh của mình.

“Không sai, địa điểm là Huyết Hải, có muốn về Bất Chu Sơn trước, cùng huynh trưởng cáo biệt không?” Nghiêm Phong gật đầu, sau đó hỏi thêm một câu.

“Không cần, cũng không phải ly biệt vĩnh viễn, không phải chàng đã sắp xếp con đường lui cho Vu tộc rồi sao?

Hơn nữa, ta cũng không chết đi, chỉ là đổi một phương thức khác để sống ở Hồng Hoang mà thôi.” Hậu Thổ lắc đầu, lại không phải sinh ly tử biệt, gặp hay không cũng không sao.

“Được, vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ, cũng để nàng sớm ngày thành Thánh.” Nghiêm Phong gật đầu, sau đó đưa bốn nữ nhân từ đảo Bồng Lai xuất phát, đến vô biên Huyết Hải.

“Quả nhiên, hóa thành Lục Đạo Luân Hồi là sứ mệnh của ta, những hồn phách này không nơi nương tựa, thật đáng thương.” Hậu Thổ nhìn những linh hồn lang thang trên không trung Huyết Hải, thở dài một tiếng.

Đồng thời nàng cũng biết được sứ mệnh của mình, đã được định sẵn từ khoảnh khắc thiên địa sơ khai.

Chương 112

"Thiên Đạo tại thượng, ngô là hậu duệ Bàn Cổ - Hậu Thổ, nay thấy khắp nơi trong Hồng Hoang có cô hồn dã quỷ lang thang, oán khí sinh sôi, sát khí tung hoành, nhiễu loạn Hồng Hoang đại địa, nay nguyện lấy thân Tổ Vu hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, cho tất cả hồn phách trong thiên hạ chuyển thế, Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Hậu Thổ cũng không trì hoãn quá lâu, sau khi nhận ra sứ mệnh của mình, lập tức bắt đầu thân hóa luân hồi.

Chỉ thấy thân Tổ Vu của Hậu Thổ từng chút một biến mất, cùng lúc đó, toàn bộ không gian Huyết Hải cũng bắt đầu không ngừng chấn động.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc thân Tổ Vu của Hậu Thổ hoàn toàn biến mất, sáu vòng xoáy khổng lồ xuất hiện.

Lục đạo, chỉ là trong khoảnh khắc lục đạo xuất hiện, một trong số đó đã bị Nghiêm Phong thay đổi.

Vốn dĩ thượng tam đạo là: Thiên đạo, Nhân đạo và Tu La đạo.

Nhưng, lúc này thượng tam đạo đã biến thành Thiên đạo, Nhân đạo và Vu đạo.

Hạ tam đạo không có thay đổi.

Từ nay, Tu La đạo biến mất khỏi Hồng Hoang, Vu đạo thay thế trở thành một trong lục đạo.

Tiếp theo, chỉ cần tìm mười hai Tổ Vu, lấy ra một chút chân linh của họ, sau đó gửi vào Địa phủ.

Dù sau này thân tử đạo tiêu, cũng có thể thông qua luân hồi chuyển thế, xuất hiện lại ở Hồng Hoang.

Chỉ là, lúc đó không phải là mười hai Tổ Vu, vì thân Tổ Vu đã biến mất.

Nhưng đồng thời cũng có nguyên thần, có thể tu luyện lại từ đầu.

Ngay khoảnh khắc Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, tất cả hồn phách trong toàn bộ Hồng Hoang đều như nhận được triệu hoán, toàn bộ cuồn cuộn đổ về Lục Đạo Luân Hồi.

Cùng lúc đó, Hậu Thổ cũng đang hoàn thiện Địa phủ.

Những thứ này đều là do Nghiêm Phong đề xuất từ sớm.

Mười tám tầng địa ngục, Hoàng Tuyền Lộ, cầu Nại Hà, v.v.

Còn có Thập Điện Diêm La.

Thập Điện Diêm La, tự nhiên là đang để trống, vì Hậu Thổ đã chuẩn bị cho mười vị huynh trưởng của mình.

Về phần Huyền Minh, Hậu Thổ cũng có sắp xếp, đó tự nhiên là Mạnh Bà.

Những chuyện này đều có thể dùng phân thân để làm, bản thân không cần phải đích thân lao lực.

Sau khi thân thể Hậu Thổ biến mất, xuất hiện tại chỗ là nguyên thần của nàng.

Không sai, thiên địa có cảm, Hậu Thổ hóa luân hồi có công với thiên địa, cho nên đã để Hậu Thổ sinh ra nguyên thần.

Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên, một đoàn công đức khiến tất cả mọi người trong Hồng Hoang chấn kinh từ trên trời giáng xuống.

Phần công đức này, có thể nói là lớn nhất từ trước đến nay ở Hồng Hoang, thậm chí còn mạnh hơn cả công đức khai thiên.

“Ong...” Khoảnh khắc tiếp theo, vô biên công đức bắt đầu dung

nhập vào trong nguyên thần của Hậu Thổ, cùng lúc đó, đạo Hồng Mông Tử Khí kia cũng vào lúc này triệt để tương dung với nguyên thần Hậu Thổ.

"Ầm..." Cùng với tất cả công đức tiến vào trong cơ thể Hậu Thổ, lập tức một trận uy áp từ trên người nàng tỏa ra, cuối cùng khuếch tán ra toàn bộ Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đối với uy áp này đều không xa lạ, vì đã xuất hiện bảy lần.

Hồng Quân một lần, Lục Thánh một lần.

Cho nên vào lúc này đều biết, Hậu Thổ thành Thánh!

"Hậu Thổ muội tử!" Ngay khoảnh khắc Hậu Thổ thân hóa luân hồi, thông cáo Hồng Hoang, mười một Tổ Vu còn lại lập tức đại kinh thất sắc, sau đó không chút do dự lao về phía Huyết Hải.

Trong đó Đế Giang Tổ Vu tốc độ nhanh nhất, cho nên dẫn theo mười vị huynh đệ của mình, đến Huyết Hải ngay lập tức.

Chỉ là điều khiến Đế Giang ngơ ngác là, vừa đến Huyết Hải, đã gặp phải lúc Hậu Thổ thành Thánh.

Vào lúc này Đế Giang chỉ có một ý nghĩ, Vu tộc ta cũng có Thánh nhân?

"Đại huynh đến rồi." Uy áp cổ xưa đến nhanh, đi cũng nhanh.

Khi thấy Đế Giang, Hậu Thổ cũng hoàn hồn từ cảm giác thành Thánh.

"Tốt, tốt, ta còn tưởng Hậu Thổ muội tử sắp rời bỏ chúng ta đi rồi chứ." Thấy Hậu Thổ còn sống, Đế Giang và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Chư vị huynh trưởng, Lục Đạo Luân Hồi do ta sáng tạo, Địa phủ

cũng do ta kiến lập.

Bây giờ Địa phủ thiếu nhân thủ, xin mời mười vị ca ca lưu lại một hóa thân và chân linh ở đây, giúp ta quản lý Địa phủ." Hậu Thổ biết tầm quan trọng của Địa phủ, để tránh có người nhúng tay vào, tự nhiên phải sớm sắp xếp các chức vụ này.

"Đó là tự nhiên, ca ca nào có lý không giúp muội muội." Đế Giang cười ha hả, sau đó cùng những người khác lần lượt tạo ra một hóa thân, rồi vào ở trong Địa phủ.

Mười đại Tổ Vu hóa thân thành Thập Điện Diêm Vương.

Huyền Minh hóa thân thì thành Mạnh Bà.

Sau khi Thập Điện Diêm Vương và Mạnh Bà quy vị, bầu trời một trận ba động, sau đó giáng xuống một quyển sách và một cây bút.

Chương 113

Chính là Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút.

"Đại ca, Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút do hóa thân của huynh tạm thời bảo quản đi, đợi có người thích hợp, lại đem hai thứ này truyền xuống." "Ngô biết rồi." Đế Giang hóa thân nhận lấy Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử, trân trọng nói.

Hai thứ này, có thể nói là quan hệ mật thiết với Địa phủ, không thể qua loa.

Sau đó Hậu Thổ cũng lưu lại một hóa thân trong Địa phủ, hóa danh Bình Tâm nương nương.

Đến đây, tầng lớp cao tầng của Địa phủ có thể nói là đã hoàn chỉnh.

Chỉ còn lại nhân viên trung tầng và tầng dưới.

Những chuyện này không vội, sau này nếu có những người công đức vô lượng, có thể ở lại Địa phủ làm việc.

Từ đầu đến cuối, là chủ nhân của Huyết Hải, Minh Hà chưa từng xuất hiện.

Ngay cả khi Hậu Thổ hóa luân hồi, biến Huyết Hải thành địa bàn của mình.

Không phải Minh Hà không muốn ra, chỉ là lúc hắn định ra, một luồng uy áp vô thượng lập tức đè hắn tại chỗ, khiến hắn không thể động đậy.

Đương nhiên là Nữ Oa ra tay, nàng cũng không hy vọng Minh Hà ra gây rối.

Cho nên mọi chuyện mới thuận lợi như vậy.

Sau khi Hậu Thổ hóa luân hồi, toàn bộ thiên địa lại yên tĩnh trở lại, giữa Vu và Yêu cũng ít xảy ra chiến tranh.

Bởi vì người của Yêu tộc toàn bộ bị Đế Tuấn triệu hồi lên Thiên đình để thu thập tinh thần chi lực.

Đương nhiên, cũng có ngày nghỉ, cứ mãi thu thập tinh thần chi lực, sẽ cảm thấy nhàm chán.

Một ngày nọ, một Thái Ất Kim Tiên của Yêu tộc hoàn thành mục tiêu, rời Thiên đình, muốn đi xem con cháu của mình.

"Hài nhi, ta về rồi." Đó là một con hổ yêu.

Hang ổ của nó không xa Đông Hải.

"Lão tổ về rồi, lão tổ về rồi." Sau khi hổ yêu trở về, một đám yêu quái hung thần ác sát từ trong núi chạy ra.

Có đủ các chủng tộc, có báo tinh, lang yêu, v.v.

Nhưng tu vi đều không cao, cao nhất cũng chỉ là Kim Tiên sơ kỳ.

"Ha ha, lão tổ về rồi, có đồ ăn ngon gì cống hiến cho ta không." Ở Thiên đình, mỗi ngày không phải thu thập tinh thần chi lực thì cũng là trên đường đi thu thập tinh thần chi lực.

Miệng đã nhạt như chim, cho nên tự nhiên phải xuống đây cải thiện bữa ăn.

"Lão tổ, thật không dám giấu, tiểu nhân thật sự phát hiện ra một thứ tốt, thứ đó không chỉ vị ngon, ăn vào còn có thể tăng trưởng tu vi." Lúc này một con báo yêu gian trá đi đến trước mặt hổ yêu, miệng nhắc đến thứ mỹ vị kia mà nước miếng chảy ròng ròng.

Chỉ đáng tiếc, sau khi đám người đó có cảnh giác, bọn chúng không ăn được nữa.

Nơi đó có một tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong trấn giữ, lão tổ không ở đó, bọn chúng cũng không thể tấn công.

"Ồ, có chuyện tốt như vậy sao?" Hổ yêu chép miệng, nước miếng sắp chảy ra rồi.

Đối với lời nói của báo yêu, nó tin tưởng không chút nghi ngờ, tên nhóc này không ít lần tìm được đồ tốt cho nó ăn.

"Đó là tự nhiên, tiểu nhân nào dám lừa gạt lão tổ, những người đó tự xưng là Nhân tộc, trừ một số người ra, thực lực đều yếu chết đi được, căn bản không cần sợ." Báo yêu cười hắc hắc, kể lại chuyện bọn chúng tìm thấy Nhân tộc và ăn thịt họ.

"Ha ha, vậy còn chờ gì nữa, tiểu yêu, bây giờ theo lão tổ đến Nhân tộc, bắt hết bọn chúng ăn." Nghe báo yêu miêu tả, hổ yêu không nhịn được nữa, lập tức quyết định, tiến đến Nhân tộc.

Mặc dù biết, Nhân tộc là chủng tộc do Oa Hoàng sáng tạo, nhưng trong lòng hổ yêu không hề để ý.

Nếu là chủng tộc do Oa Hoàng sáng tạo, vậy thì nhất định phải phục vụ cho Yêu tộc chúng ta, ăn vài người thì có sao.

"Ồ ồ ồ, đi ăn thịt người thôi." Một đám tiểu yêu, nghe lời của hổ yêu, lập tức hưng phấn reo hò.

Đối với những món mỹ vị tên là Nhân tộc kia, bọn chúng cũng thèm chảy nước miếng...

Vài ngày sau, dưới sự dẫn dắt của báo yêu, hổ yêu cuối cùng cũng tiếp cận Nhân tộc.

Chỉ là sau một trận giao đấu, hổ yêu kinh ngạc phát hiện, mặc dù mình là tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng trước mặt tên Kim Tiên đỉnh phong của Nhân tộc kia căn bản không chiếm được chút lợi thế nào.

Cuối cùng chỉ có thể nhân lúc hỗn loạn bắt đi vài người, sau đó dẫn theo một đám con cháu bỏ chạy.

Đương nhiên, con cháu của nó cũng bỏ lại không ít.

Sau khi nếm thử món mỹ vị kia, hổ yêu lập tức sáng mắt lên, những kẻ tên là Nhân tộc này, thật sự có thể tăng tu vi, ngay cả tu vi Thái Ất Kim Tiên cũng có thể tăng.

Nếu ăn những người có tu vi cao hơn, chẳng phải sẽ tăng nhiều hơn sao.

Vào lúc này hổ yêu động lòng, sau đó không chút do dự rời khỏi sơn động, bay về phía Thiên đình, muốn báo cáo chuyện này cho cấp trên Bạch Trạch.

Một khi Bạch Trạch đại nhân biết chuyện này, lúc đó không chừng sẽ được thưởng lớn, Tiên Thiên Linh Bảo không dám mơ tưởng, nhưng một ít Quỳnh Tương Ngọc Lộ và Hậu Thiên Chí Bảo chắc là có.

Chương 114

Nghĩ đến đây, hổ yêu lập tức chảy nước miếng.

"Bạch Trạch đại nhân, ta có chuyện quan trọng bẩm báo." Hổ yêu vừa về đến Thiên Đình liền bẩm báo phát hiện của mình ở hạ giới cho Bạch Trạch.

"Ồ, lại có chuyện lạ như vậy sao?

Nhân tộc yếu ớt không chịu nổi như thế, ăn thịt lại có thể tăng trưởng tu vi cho Yêu tộc chúng ta." Bạch Trạch nghe xong, ánh mắt lập tức sáng rực lên.

Sau khi nghe hổ yêu phân tích, trong lòng hắn nảy ra một ý tưởng táo bạo, nhưng chuyện này không thể chỉ nghe hổ yêu báo cáo suông mà không có chứng cứ gì cho Đế Tuấn.

Lần trước chuyện ở Thái Âm Tinh đã khiến hắn nếm đủ khổ đau.

Lần này cũng phải tự mình nghiệm chứng, nếu quả thực đúng như vậy thì bẩm báo cho Đế Tuấn bệ hạ cũng không muộn.

Nghĩ vậy, Bạch Trạch nói một tiếng với các Yêu Thánh khác rằng mình muốn xuống hạ giới, rồi mang theo hổ yêu rời đi.

Không lâu sau, tại Đông Hải, Bạch Trạch bắt được mấy tu sĩ Nhân tộc ra ngoài săn bắn, sau khi thử qua, quả nhiên đúng như lời hổ yêu nói, có thể gia tăng tu vi.

Một Chuẩn Thánh sơ kỳ như hắn ăn vào còn có thể bằng mấy ngày khổ tu, nếu số lượng nhiều hơn thì sao, đến lúc đó con số sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Khoảnh khắc này, Bạch Trạch đã động lòng.

“Kẻ nào dám tàn sát minh hữu của Vu tộc ta, thật là to gan lớn mật.” Ngay sau khi Bạch Trạch bắt mấy người Nhân tộc ăn thịt, một Đại Vu của Vu tộc lập tức chạy tới.

Vu tộc và Nhân tộc đã sớm liên minh.

Đây cũng là công lao của Hậu Thổ và Nghiêm Phong.

Mấy ngày trước, khi trong thôn có đại yêu tấn công, các cao tầng của bộ lạc Nhân tộc này đã cầu cứu Vu tộc.

Phong Bá của Vu tộc tình cờ ở gần đó, nên lập tức đến trấn thủ.

Vừa hay lại gặp đúng lúc Bạch Trạch đang làm thí nghiệm.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Yêu Thánh Bạch Trạch, lá gan không nhỏ, dám tàn sát Nhân tộc, lẽ nào không sợ Viêm Đế đại nhân sẽ phanh thây vạn đoạn sao?” Phong Bá thấy rõ kẻ địch, phát hiện là người quen cũ, lập tức cười lạnh một tiếng.

“Hừ, vậy thì sao?

Nhân tộc là do Oa Hoàng của Yêu tộc ta tạo ra, có liên quan gì đến các ngươi.” Thấy Phong Bá, Bạch Trạch cũng không sợ hãi, thực lực hai bên chỉ ngang ngửa, ai cũng không làm gì được ai.

“Vậy thì không được, hôm nay đã gặp rồi, ta phải bắt ngươi lại, nếu không sao xứng với sự tín nhiệm của Viêm Đế đại nhân và các Tổ Vu đại nhân.” Phong Bá không thể để Bạch Trạch chạy thoát, lập tức hét lớn một tiếng, hóa thành Vu thân xông về phía Bạch Trạch.

“Sợ ngươi chắc!” Bạch Trạch cười khát máu, hắn và Phong Bá cũng không phải chưa từng đánh nhau, hắn không phá được phòng ngự của Vu tộc, mà Phong Bá cũng chẳng làm gì được hắn.

“Chém cho ta.” Bạch Trạch cầm một kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, chém về phía Phong Bá.

Bạch Trạch không hề biết rằng, lúc này trên kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, máu của Nhân tộc bị chém giết vẫn chưa khô hết.

Vì vậy, khi Bạch Trạch nghĩ rằng đòn tấn công này cũng sẽ vô dụng như mọi khi, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

"Phụt..." Một vệt máu tươi bắn ra từ người Phong Bá.

"A, đáng ghét!

Chuyện gì thế này, sao uy lực linh bảo của ngươi đột nhiên lại lợi hại hơn nhiều như vậy?" Phong Bá ôm lấy chỗ bị thương, kinh nghi bất định nhìn Bạch Trạch.

Tên này chơi không đẹp, thực lực hai ta ngang nhau, lén đổi vũ khí cũng không nói một tiếng, hại ta chịu thiệt.

Nhưng mà, vết thương của Phong Bá cũng không nặng, chỉ là một ít vết thương ngoài da, dưới thể chất cường hãn của Vu tộc, nó nhanh chóng hồi phục.

Bên này Bạch Trạch cũng ngơ ngác, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn dùng kiện Tiên thiên linh bảo này chém Phong Bá, hiệu quả bình thường thế nào hắn không biết sao?

Sao lần này lại có thể trực tiếp phá phòng ngự.

Khi Bạch Trạch còn đang không hiểu chuyện gì, hắn vô thức nhìn vào kiện Tiên thiên linh bảo, đột nhiên thần sắc ngưng lại, phát hiện ra điều bất thường.

Trên Tiên thiên linh bảo có hai vệt máu.

Một vệt tự nhiên là của Phong Bá, còn vệt kia nếu hắn nhớ không lầm, thì hẳn là của Nhân tộc bị chém giết vừa rồi.

Nghĩ đến đây, tâm tư Bạch Trạch khẽ động, sau đó liếc nhìn vệt máu Nhân tộc còn sót lại bên cạnh.

Hắn lập tức bôi toàn bộ máu Nhân tộc lên Tiên thiên linh bảo.

Sau đó, lại một lần nữa tấn công về phía Phong Bá.

Phong Bá đã có bài học, tự nhiên không dám cứng đối cứng với Bạch Trạch nữa.

"Phụt..." Sau một hồi chiến đấu, Bạch Trạch vì muốn chứng minh suy đoán của mình, đã dùng thương đổi thương, cứng rắn đối đầu với Phong Bá một chiêu.

Ánh mắt Bạch Trạch sáng lên, Tiên thiên linh bảo được bôi đầy máu Nhân tộc gây ra sát thương lớn hơn cho Phong Bá.

Tuy rằng chút thương tích này đối với Phong Bá không đáng là gì, nhưng đã đủ rồi, vì Bạch Trạch đã chứng minh được suy đoán trong lòng.

Chương 115

Vì vậy, sau đó Bạch Trạch cũng không có tâm tư tiếp tục chiến đấu với Phong Bá nữa.

Hắn mang theo hổ yêu trực tiếp rút lui, hắn phải báo cáo chuyện này cho Đế Tuấn.

Phong Bá thì ngơ ngác nhìn Bạch Trạch rút đi, trận này đánh thật không đã chút nào...

Thiên Đình, trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Rầm..., ngươi chắc chắn tình báo này là thật?" Đế Tuấn nghe lời Bạch Trạch xong liền đập bàn, kích động nói.

"Bệ hạ, hoàn toàn chính xác, thuộc hạ đã tiến hành thực nghiệm trên người Phong Bá." Bạch Trạch thề thốt chắc nịch.

"Ta tin ngươi, nhưng một khi đã bắt đầu thì không còn đường lui, vì vậy ta phải chắc chắn một trăm phần trăm rằng máu Nhân tộc có thể khắc chế Vu tộc, nếu không sẽ rất khó ăn nói với Nữ Oa nương nương." Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên, có những chuyện không thể xảy ra một chút sai sót nào, một khi đã sai, Nữ Oa tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

"Vâng, Bạch Trạch đã hiểu." Bạch Trạch sững người, lập tức hiểu được nỗi lo của Đế Tuấn, chuyện này liên quan đến Thánh nhân Nữ Oa nương nương, quả thực phải cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận hơn nữa.

"Đi, theo ta, vì suy đoán trong lòng, phải thử thêm một chút." Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên, rồi mang theo Bạch Trạch rời khỏi Thiên Đình.

Trong lúc đó, Đế Tuấn đã bắt một số Nhân tộc, thậm chí còn tự

mình ra tay bắt đi một Kim Tiên.

Nếu đúng như lời Bạch Trạch nói, ăn thịt Nhân tộc có thể tăng tu vi, bước tiếp theo là thực nghiệm xem máu Nhân tộc có hiệu quả với Vu tộc hay không.

Kết quả tự nhiên là khẳng định.

Từ Kim Tiên đến Đại La Kim Tiên, thậm chí hắn còn bắt một Đại Vu Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thông qua thực nghiệm, Đế Tuấn đã có được đáp án, máu Nhân tộc quả thực khắc chế thân thể của Vu tộc.

Chỉ là, Thập Nhị Tổ Vu là tồn tại mạnh mẽ đến mức nào, một chút máu Nhân tộc căn bản không đủ.

Chỉ có dùng máu Nhân tộc luyện chế ra một thanh Đồ Vu Kiếm, mới có thể thực sự gây ra sát thương tuyệt đối cho Tổ Vu.

Trong Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung.

"Khởi bẩm Nữ Oa nương nương, Đế Tuấn cầu kiến." Đế Tuấn đến Oa Hoàng Cung, đứng bên ngoài chờ được triệu kiến.

Để tăng tỷ lệ thành công, hắn thậm chí còn kéo cả Phục Hy theo.

Đáng tiếc Đế Tuấn không biết, Nữ Oa căn bản sẽ không đồng ý cho Yêu tộc tàn sát Nhân tộc.

"Ý đồ của các ngươi nương nương đã biết, nương nương nói, các ngươi từ đâu đến thì về lại đó đi, chuyện này nương nương không đồng ý." Khi Đế Tuấn đang chờ đợi, một đồng nữ bay ra, nàng do Nữ Oa tiện tay điểm hóa, bình thường phụ trách các việc vặt trong Oa Hoàng Cung.

"...Lẽ nào nương nương không quan tâm đến sự sống chết của Yêu tộc nữa sao?" Đế Tuấn cũng không ngờ Nữ Oa lại từ chối thẳng

thừng như vậy.

Một chút cơ hội cũng không cho, ngay cả mặt cũng không được gặp.

Sớm biết vậy đã không mang Phục Hy theo.

"Ta không biết, đi đi." Đồng nữ nhíu mày, người này thật phiền phức, nương nương đã nói không được rồi mà.

Nói xong, nàng cũng không quan tâm nữa.

Nhìn bóng lưng đồng nữ biến mất, sắc mặt Đế Tuấn tái mét, không ngờ Nữ Oa lại không nể mặt như vậy.

Xem ra, lời đồn Nữ Oa và Viêm Đế ở bên nhau, không phải là không có lửa làm sao có khói.

Đế Tuấn không tiếp tục dừng lại, quay người rời đi, cũng không chào hỏi Phục Hy.

Để lại Phục Hy có chút xấu hổ, hắn nhất định phải đi hỏi muội muội xem, tại sao lại từ chối dứt khoát như vậy.

"Huynh trưởng, không cần hỏi nhiều, Nhân tộc là con của ta, ta không thể để Yêu tộc dùng con ta làm đao được, huynh về đi." Chưa đợi Phục Hy có hành động gì, giọng nói của Nữ Oa đã vang lên trong đầu hắn.

Điều này lập tức khiến Phục Hy biết rằng, chuyện luyện chế Đồ Vu Kiếm là không thể nào.

Vì vậy, hắn chỉ đành quay người trở về Hồng Hoang.

Nói về Đế Tuấn, sau khi bị từ chối ở chỗ Nữ Oa, hắn lại chạy đến Thủ Dương Sơn.

Mấy vạn năm qua, Tam Thanh cũng đã phân gia.

Vì sự khác biệt trong giáo nghĩa, khiến cho Thông Thiên và Nguyên Thủy cãi nhau không thể hòa giải, cuối cùng Thông Thiên bỏ đi đến Kim Ngao Đảo, cũng rời khỏi Thủ Dương Sơn.

Điều khiến Đế Tuấn không ngờ là, Lão Tử cũng không đồng ý, khiến Đế Tuấn tức đến lệch cả mũi.

Cuối cùng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể trở về Thiên Đình, sau đó triệu tập Yêu tộc, phân phó xuống dưới, tìm những Yêu tộc vừa mới thành tinh, rồi đi tấn công những bộ lạc Nhân tộc hẻo lánh.

Công khai chính đại không được, nhưng lén lút tiến hành, Nữ Oa và Lão Tử chắc cũng không quản được.

Do đó, cũng chỉ có thể từ từ tích lũy.

May mắn là, còn hơn một nửa thời gian nữa mới đến mười vạn năm, nhiều thời gian như vậy, mỗi năm thu thập một ít, tổng cộng cũng có thể tích góp được không ít máu Nhân tộc.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Chương 116

Chẳng mấy chốc, mười vạn năm mà Hồng Quân Đạo Tổ nói đã qua đi.

Giữa Vu và Yêu cuối cùng cũng không còn ràng buộc.

Chỉ là, Yêu tộc hiện tại đang luyện chế Đồ Vu Kiếm, sau mấy vạn năm thu thập, cuối cùng cũng đã có đủ máu tươi.

Vì để gom đủ máu, thuộc hạ của Đế Tuấn ngay cả chuyện đào mộ cũng làm ra.

Đối với chuyện Đế Tuấn lén lút tiến hành săn giết Nhân tộc, Nghiêm Phong đã sớm biết.

Nhưng thấy Đế Tuấn không phải cao tầng, chỉ phái những Yêu tộc có thực lực tương đương Nhân tộc tiến hành chặn giết, hắn cũng không quản nữa.

Nhân tộc cần phải tự cường, trừ khi là lấy lớn hiếp nhỏ, bất chấp tất cả muốn diệt tộc, nếu không Nghiêm Phong sẽ không ra tay.

Trăm năm sau, Yêu tộc cuối cùng cũng luyện chế ra được Đồ Vu Kiếm.

Trong lúc Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Thế giới Tây phương, Chuẩn Đề thấy kỳ hạn mười vạn năm đã đến, nhưng giữa Vu và Yêu không có động tĩnh gì, không khỏi sốt ruột.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thái Dương Tinh, trong lòng khẽ động, lại có chủ ý.

Một khắc sau, Chuẩn Đề rời khỏi thế giới Tây phương, đến Thái

Dương Tinh.

Sau đó lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét một cái vào cấm chế trên Thái Dương Tinh.

"Ầm ầm ầm..." Cấm chế của Đế Tuấn sao có thể ngăn được Chuẩn Đề, tự nhiên dễ dàng bị phá trừ.

Trên Thái Dương Tinh, có một cây đại thụ cao chọc trời, là cây Phù Tang.

Trên cây Phù Tang, mười đứa con của Đế Tuấn đang nhàm chán chơi đùa.

Mấy đứa trẻ vừa mới sinh ra mấy vạn năm không thể khống chế tốt Thái Dương Chân Hỏa trên người, vì vậy bị Đế Tuấn sắp xếp ở trên Thái Dương Tinh.

Một là ở Thái Dương Tinh có thể phụ trợ tu luyện cho mười đứa trẻ, hai là cũng không cần ra ngoài gây họa cho người khác.

Ở Thiên Đình, mười đứa trẻ nghịch ngợm này gây không ít tai họa cho Yêu tộc.

Khi Chuẩn Đề ra tay phá trừ cấm chế trên Thái Dương Tinh, Tiếp Dẫn ở thế giới Tây phương xa xôi cũng đồng thời ra tay che giấu thiên cơ, khiến cho Đế Tuấn không hề hay biết cấm chế mình đặt trên Thái Dương Tinh đã bị phá.

"Ơ, cấm chế biến mất rồi." "Đại ca, thật kìa, cấm chế biến mất rồi." "Ha ha, đúng là trời giúp chúng ta, ở cái nơi khỉ ho cò gáy này sắp làm ta phát điên rồi, các huynh đệ, theo đại ca ra ngoài." Trong khoảnh khắc phát hiện cấm chế biến mất, mười con Kim Ô đều vui mừng khôn xiết.

Trời mới biết bị nhốt ở đây nhàm chán đến mức nào.

“Được rồi, mọi người cũng đừng lãng phí thời gian nữa, cấm chế của phụ hoàng bố trí, bây giờ lại biến mất, không chừng phụ hoàng biết rồi, chúng ta mau chạy ra ngoài, chơi mấy ngày trước đã.

Đến lúc bị phụ hoàng biết, chúng ta cũng đã chơi đã rồi.” Là đại ca của mười con Kim Ô, nó đương nhiên vô cùng sùng bái Đế Tuấn.

Đế Tuấn là chúa tể Thiên Đình, là cao thủ hiếm có trong thiên hạ, tiểu Kim Ô từ khi sinh ra đã nghe những câu chuyện truyền kỳ của Đế Tuấn mà lớn lên.

Đương nhiên, chuyện Đế Tuấn bị ai đó bắt nạt, tiểu Kim Ô một chút cũng không biết.

Cũng không ai nói cho tiểu Kim Ô biết, đó là hành vi tìm chết.

Tiểu Kim Ô cũng không cảm thấy việc cấm chế biến mất có gì bất thường, chỉ cho rằng phụ hoàng đã nghĩ thông, không còn giam cầm chúng nữa.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta mau ra ngoài, lỡ phụ hoàng đổi ý thì phiền lắm.” “Đi thôi đi thôi, đến Hồng Hoang chơi cho đã.” Nghe lời đại ca, các huynh đệ khác bắt đầu thúc giục.

Chẳng mấy chốc, mười tiểu Kim Ô kết thành đàn rời khỏi Thái Dương Tinh, hướng về đại địa Hồng Hoang mà bay đi.

Sau khi mười tiểu Kim Ô rời đi, thân ảnh của Chuẩn Đề mới xuất hiện, nhìn về hướng tiểu Kim Ô biến mất, lộ ra một nụ cười lạnh quỷ dị.

Sau đó trong nháy mắt, Chuẩn Đề biến mất khỏi Thái Dương Tinh.

Điều Chuẩn Đề không biết là, mọi hành động của hắn đều bị người khác nhìn thấy rõ ràng.

Người đó tự nhiên là Nghiêm Phong.

Mười vạn năm đã qua, Đồ Vu Kiếm cũng đã luyện thành, vậy thì trận quyết chiến giữa Vu và Yêu cũng sắp bắt đầu rồi.

"Ầm..." Sau khi mười tiểu Kim Ô rời khỏi Thái Dương Tinh, chúng không ngừng vui đùa trên đại địa Hồng Hoang.

Nhưng vì không khống chế được Thái Dương Chân Hỏa của bản thân, nên mỗi nơi mười con Kim Ô đi qua, mặt đất đều trở nên tan hoang.

Theo sự phấn khích ngày càng tăng của các tiểu Kim Ô, Thái Dương Chân Hỏa trên người chúng cũng ngày càng thịnh vượng, cuối cùng Hồng Hoang giống như có mười mặt trời cùng xuất hiện.

Đối mặt với cảnh tượng mười mặt trời cùng chiếu, những nơi trên đại địa Hồng Hoang bị tiểu Kim Ô tàn phá, vạn vật bắt đầu khô héo, vô số sinh linh không chịu nổi thời tiết nóng bức.

Trừ một số động thiên phúc địa ra, những nơi khác đều phải chịu đựng nhiệt độ khắc nghiệt.

Nước Tứ Hải cũng đang giảm xuống rõ rệt.

Kể từ khi mười tiểu Kim Ô phát hiện ra bộ lạc sinh sống của Vu tộc, chúng càng thêm phấn khích.

Chương 117

Giữa Vu và Yêu không đội trời chung, điểm này, từ khi vừa sinh ra linh trí đã khiến chúng hiểu rõ.

Vì vậy, tiểu Kim Ô căn bản không thèm quan tâm, điên cuồng truy đuổi.

Lần này thì hay rồi, không chỉ Vu tộc bị thương, mà hiện nay Nhân Vu liên minh, hai tộc thông hôn cũng không phải là ít.

Vu tộc gặp phải tai ương thảm khốc như vậy, Nhân tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Chẳng qua là vận khí của tiểu Kim Ô tốt, những nơi chúng gặp phải đều là những bộ lạc nhỏ.

Nhưng vận may cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chẳng mấy chốc, chúng đã đến một bộ lạc lớn, thủ lĩnh của bộ lạc này là Đại Vu Khoa Phụ.

"Đại ca, bộ lạc này có nhiều người Vu tộc, chúng ta lên đó đốt cho trời đất tối tăm." Mười tiểu Kim Ô sau khi tàn sát không ngừng, bây giờ hung tính đại phát, cũng ngày càng ngông cuồng tự đại, không coi ai ra gì.

"Được, người Vu tộc đáng chết, chúng ta cùng lên." Tiểu Kim Ô trời không sợ đất không sợ, trực tiếp xông vào bộ lạc Khoa Phụ của Vu tộc.

"Dám lắm, dám xông vào bộ lạc Vu tộc ta, Đế Tuấn muốn khơi mào cuộc chiến Vu Yêu sao?

Xem ra yên bình mười vạn năm, dã tâm lang sói của Yêu tộc cũng không che giấu được nữa.

Nếu đã như vậy, hôm nay ta sẽ lấy mạng mười con quạ ba chân các ngươi để đền mạng cho ngàn vạn tử dân của Vu tộc ta." Sau khi quạ ba chân xông vào bộ lạc, cả bộ lạc lập tức loạn thành một đoàn.

Khoa Phụ cũng phát hiện ngay lập tức và xông ra.

Chỉ là Thái Dương Chân Hỏa quá bá đạo, mới một lát công phu, đã có không ít người Vu tộc bỏ mạng dưới Thái Dương Chân Hỏa.

Khoa Phụ thấy vậy, nộ khí bừng bừng, ngay sau đó cả cơ thể trở nên to lớn vô cùng, hiện ra chân thân của Vu tộc.

Cùng lúc đó, Khoa Phụ vung vũ khí trong tay đánh về phía mười tiểu Kim Ô.

"Không ổn, các huynh đệ cẩn thận, thực lực của tên này không yếu." Thấy Khoa Phụ uy mãnh như vậy, đại ca của tiểu Kim Ô sắc mặt biến đổi, vội vàng nhắc nhở các huynh đệ khác.

"Bốp..." Chỉ tiếc là nhắc nhở có hơi muộn, một tiểu Kim Ô không kịp né tránh, bị một đòn tấn công đánh bay ra ngoài, miệng không ngừng phun máu, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt vô cùng, trông như sắp chết đến nơi.

Rõ ràng, tu vi của tiểu Kim Ô không đủ, căn bản không chịu nổi một đòn tấn công của Khoa Phụ.

"Tiểu Lục!" Thấy tiểu Kim Ô bị thương, đại ca của tiểu Kim Ô lập tức nổi giận đùng đùng.

"Khụ khụ, đại ca ta không sao, mau đi thông báo cho phụ hoàng." Tiểu Kim Ô vừa ho ra máu vừa nói.

"Không được, ta không thể bỏ rơi ngươi, các huynh đệ cùng ta lên, giết chết tên giặc này." Đại ca của tiểu Kim Ô căn bản không nghe lời huynh đệ, hô hào tất cả huynh đệ cùng lên.

“Vâng, đại ca, chúng ta vì Tiểu Lục báo thù!” Lập tức, Thái Dương Chân Hỏa trên người chín con Kim Ô điên cuồng dâng lên, rồi toàn bộ hướng về phía Khoa Phụ.

Nhân cơ hội này, mấy huynh đệ mang Tiểu Lục đi, vừa bay về phía Bất Chu Sơn, vừa thúc giục Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt Khoa Phụ.

Ban nãy chỉ là lừa Khoa Phụ, giả vờ liều mạng, chỉ để cứu Tiểu Lục.

Tiếp theo là cảnh một đuổi mười chạy.

Khoa Phụ tuy là Đại Vu, nhưng tu vi chỉ ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng chỉ cao hơn mười tiểu Kim Ô một đại đẳng cấp.

Tiểu Kim Ô lại là hoàng giả trong loài chim, tốc độ tự nhiên vô cùng nhanh.

Thêm vào đó là sự can nhiễu của Thái Dương Chân Hỏa, khiến Khoa Phụ mãi không đuổi kịp mười tiểu Kim Ô.

Cứ như vậy, một bên chạy một bên phóng hỏa, mười tiểu Kim Ô đã tiếp cận Bất Chu Sơn.

Theo sự truy đuổi không ngừng của Khoa Phụ, thương thế trên người hắn cũng ngày càng nặng, dù sao tu vi của hắn chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chưa đạt đến Chuẩn Thánh.

Vì vậy căn bản không thể chịu đựng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt trong thời gian dài.

Nhưng Khoa Phụ lại không cam tâm bị mười con súc sinh lông lá đánh lui, nên vẫn luôn cố gắng chống đỡ.

Cứ như vậy, khí tức của Khoa Phụ ngày càng yếu.

Cuối cùng Khoa Phụ chống đỡ không nổi nữa, ngã nhào xuống

đất, đường đường là một Đại Vu, lại bị người ta thả diều đến chết.

Cũng trách Khoa Phụ quá cậy mạnh, không biết biến thông, nếu không sao có thể chết trong tay mười tiểu Kim Ô.

Khi Khoa Phụ ngã xuống đất, Thái Dương Chân Hỏa vô tình vì không còn pháp lực của Khoa Phụ chống cự, lập tức bao trùm lên, thiêu Khoa Phụ thành tro bụi.

"Ha ha, tốt quá rồi, cuối cùng cũng thiêu chết tên này, báo thù cho Tiểu Lục rồi, chúng ta thật mạnh." Thấy Khoa Phụ chết đi, mười tiểu Kim Ô lập tức vui vẻ ríu rít.

Nhưng tiểu Kim Ô vì quá phấn khích, căn bản đã quên, lúc này đã tiếp cận Bất Chu Sơn, vì vậy khoảng cách đến đại bản doanh của Vu tộc cũng không xa.

Quả nhiên, ở không xa có một đại bộ lạc, bộ lạc này cũng có Đại Vu trấn thủ, là Đại Vu Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ khác với Khoa Phụ, hắn là một đại năng Chuẩn Thánh, tuy chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng cũng không phải là Đại Vu cảnh giới Đại La Kim Tiên như Khoa Phụ có thể so sánh.

"Chết tiệt, đến muộn rồi, Khoa Phụ huynh đệ, ta sẽ báo thù cho ngươi." Trong khoảnh khắc Khoa Phụ tử vong, Hậu Nghệ cũng đã nhận ra.

Chương 118

Tiểu Kim Ô ngang ngược như vậy, Hậu Nghệ tự nhiên đã quan sát, nhưng khoảng cách giữa Hậu Nghệ và chúng quá xa, khiến Hậu Nghệ không thể ra tay.

"Đại ca đại ca, bên kia lại có một bộ lạc Vu tộc, có một tên ngốc đang xông về phía chúng ta, chúng ta tiếp tục thiêu." Lúc này, một trong số Kim Ô phát hiện sự tồn tại của bộ lạc Hậu Nghệ, cũng thấy Hậu Nghệ đang chạy về phía mình, lập tức nhắc nhở Kim Ô đại ca.

"Ha ha, được được, hôm nay chúng ta lại giết một Đại Vu, để phụ hoàng biết chúng ta cũng rất mạnh." Do giết được một Đại Vu, đám này càng thêm kiêu ngạo, căn bản không biết mình sắp đối mặt với cái gì.

"Súc sinh, súc sinh, dám ngông cuồng như vậy, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là sợ hãi." Nghe tiểu Kim Ô nói những lời kiêu ngạo như vậy, sắc mặt Hậu Nghệ âm trầm, trực tiếp lấy ra Chấn Thiên Thần Cung sau lưng, thuận tiện lắp một mũi Xạ Nhật Thần Tiễn lên.

Hai thứ này đều là hạ phẩm Tiên thiên linh bảo của Hậu Nghệ.

Tuy không thể luyện hóa, nhưng Hậu Nghệ dùng để bắn tên thì được.

Một khắc này, toàn bộ khí thế của Hậu Nghệ đều thay đổi, lúc này hắn là hoàng giả trong giới cung tiễn, tinh khí thần lập tức ngưng tụ, trong đôi mắt lộ ra sát khí đáng sợ, khóa chặt một tiểu Kim Ô.

"Vút..." Sau khi Hậu Nghệ kéo căng cung thành hình trăng tròn, lập tức buông tay, trong khoảnh khắc một luồng sáng bắn ra, một mũi tên đoạt mạng.

“A...” Một khắc sau, trên bầu trời vang lên một tiếng hét thảm thiết, sau đó thấy luồng sáng do Hậu Nghệ bắn ra đã xuyên thủng một con quạ ba chân trên bầu trời.

Cùng lúc đó, quạ ba chân cũng từ trên trời rơi xuống, trong khoảnh khắc bị bắn trúng, đã mất đi sinh mệnh khí tức.

“Tiểu Thập!” Tận mắt chứng kiến huynh đệ chết thảm, các tiểu Kim Ô khác lập tức giận tím mặt, phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Từng con vỗ cánh, mang theo Thái Dương Chân Hỏa, muốn thiêu chết Hậu Nghệ, báo thù cho huynh đệ bị giết.

Sau khi Hậu Nghệ giết chết một con Kim Ô, trên Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Con ta!!!” Phụ tử liền tâm, sau khi Tiểu Thập chết, Đế Tuấn lập tức cảm ứng được, sau đó phát ra tiếng gầm phẫn nộ, cả người xông lên trời, bay về hướng mười tiểu Kim Ô đang ở. .....

“Tiểu Thất!” “Tiểu Bát!” “Tiểu Ngũ!” Bất kể các tiểu Kim Ô khác phẫn nộ thế nào, Thái Dương Chân Hỏa đối với Hậu Nghệ sát thương có hạn.

Theo sau Hậu Nghệ không ngừng bắn ra những mũi tên kinh thế hãi tục, tiểu Kim Ô cuối cùng cũng sợ hãi.

Chỉ trong một lúc ngắn, Hậu Nghệ đã bắn ra bốn mũi tên, lấy đi tính mạng của bốn huynh đệ.

“Chạy, mọi người mau chạy, đi tìm phụ hoàng!” Hoảng sợ, tiểu Kim Ô điên cuồng bay lên trời, hy vọng có thể thoát khỏi những mũi tên đoạt mạng kia.

“Chạy, một đứa cũng đừng hòng chạy, đền mạng cho Khoa Phụ huynh đệ của ta đi.” Ánh mắt Hậu Nghệ lạnh như băng, không hề có một chút tình cảm, mối thù của Khoa Phụ không đội trời chung, không

giết chết mười con tiểu Kim Ô tùy ý làm bậy này, sao có thể để linh hồn Khoa Phụ trên trời được yên nghỉ.

Động tác bắn tên của Hậu Nghệ không dừng lại, trong một lúc lại giết chết bốn tiểu Kim Ô.

Hiện tại, mười tiểu Kim Ô chỉ còn lại Kim Ô đại ca và Tiểu Lục.

Một khắc sau, Hậu Nghệ lại lắp Xạ Nhật Thần Tiễn lên Chấn Thiên Thần Cung.

"Tên Vu tộc kia, ngươi dám." Ngay lúc Hậu Nghệ sắp bắn ra, một tiếng gầm phẫn nộ kinh thiên động địa vang vọng khắp Bất Chu Sơn, chính là Đế Tuấn đã đến.

Mặc dù Đế Tuấn đã đến, nhưng Hậu Nghệ không hề nao núng, vì hắn phát hiện Đế Tuấn tuyệt đối không kịp cứu con mình, mũi tên này hắn muốn một mũi tên trúng hai con chim.

"Vút..." Mũi tên đoạt mạng lại một lần nữa bắn ra.

Mũi tên này nhắm vào hai con Kim Ô còn lại.

Hai con Kim Ô vì Đế Tuấn xuất hiện, nên cùng nhau bay về hướng của Đế Tuấn, điều này đã cho Hậu Nghệ cơ hội một mũi tên trúng hai con chim.

"Tiểu Lục, đi đi!" Kim Ô đại ca trong khoảnh khắc bị khóa chặt đã cảm ứng được, đồng thời cũng từ ánh mắt của Hậu Nghệ biết được mục đích của mũi tên này.

Vì vậy, trong khoảnh khắc mũi tên rời khỏi cung, Kim Ô đại ca không chút do dự, trực tiếp dùng một cánh quạt bay Tiểu Lục đi.

Một khắc sau, mũi tên sắc bén xuyên qua ngực Kim Ô đại ca.

Nhưng Kim Ô đại ca không hề sợ hãi cái chết, ngược lại còn lộ ra nụ cười vui mừng, cuối cùng đã cứu được Lục đệ.

Phụ hoàng cũng đã đến, Lục đệ cũng không còn nguy hiểm nữa.

Điều duy nhất hối hận là, tại sao lúc đầu không ngăn cản các đệ đệ rời khỏi Thái Dương Tinh?

Nếu không thảm kịch hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

Trước khi chết, Kim Ô đại ca hối hận sâu sắc.

"Đại ca!!!!" "Con ta!!!!

Lũ Vu tộc các ngươi, ta sẽ bắt cả tộc các ngươi đền mạng." Tận mắt chứng kiến con trai chết trước mặt, Đế Tuấn hoàn toàn điên cuồng.

"Cháu ta!!!!" Cùng lúc Đế Tuấn nổi giận, giọng nói phẫn nộ của Đông Hoàng Thái Nhất cũng truyền đến từ phía sau.

Vì thấy Đế Tuấn vội vàng xuống Thiên Đình như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất biết chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Nhưng không ngờ, chuyện lớn này lại là cháu mình chết.

Một lần chết mất chín đứa.

Chương 119

"Phụ hoàng!" Tiểu Lục chết trong gang tấc, vội vàng bay đến bên cạnh Đế Tuấn, chỉ là lúc này trạng thái của Tiểu Lục cũng không tốt, trông như sắp chết đến nơi.

Dù sao ngay từ đầu đã bị Khoa Phụ đánh, sớm đã bị trọng thương.

"Hậu Nghệ, ngươi đáng chết!" Nhìn Tiểu Lục thê thảm, và chín tiểu Kim Ô đã biến thành thi thể, đôi mắt của Đế Tuấn trong khoảnh khắc này đỏ rực, một giọt huyết lệ chảy ra từ đôi mắt.

Nhưng đi kèm với huyết lệ là sát ý ngút trời.

Một khắc sau, Đế Tuấn tung ra một chưởng, sức mạnh hùng hậu mang theo sát ý kinh thiên động địa bao trùm lên người Hậu Nghệ.

Một chưởng kinh thiên động địa, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều bị một chưởng mang theo sát ý ngút trời của Đế Tuấn đánh thức.

Là chúa tể Thiên Đình, hưởng thụ khí vận Yêu tộc, mấy vạn năm qua đi, hiện tại Đế Tuấn đã là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng đã chém được hai thi.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, hiếm có đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong nào.

"Mạng ta thôi rồi!" Nhìn một kích kinh thiên động địa của Đế Tuấn, Hậu Nghệ tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hắn biết, một chưởng này không thể né được.

Thêm vào đó, chín mũi tên vừa rồi đã tiêu hao không ít sức lực.

Vì vậy, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Nhưng dù trong lòng tuyệt vọng, Hậu Nghệ không hề hối hận, vì hắn đã giết chín đứa con của Đế Tuấn, chiến tích này đủ để tự hào.

Chết rồi, sau này tên của Hậu Nghệ cũng sẽ lưu truyền thiên cổ trong trời đất.

"Đế Tuấn, ở địa bàn Vu tộc ta giết người của Vu tộc ta, ai cho ngươi lá gan đó!" Khi Hậu Nghệ cảm thấy không còn hy vọng sống sót, một bóng người từ một khoảng cách không biết bao xa, một bước đã đến bên cạnh Hậu Nghệ, sau đó tung ra một quyền, đối đầu với một chưởng của Đế Tuấn trên không trung.

"Ầm..." Hai Chuẩn Thánh đỉnh phong đối đầu, tạo ra dư chấn kinh hoàng.

May mắn là những người có mặt đều không phải là tôm tép, nếu không trong dư chấn này không biết sẽ có bao nhiêu người chết.

"Đế Giang!" Đế Tuấn gắt gao nhìn chằm chằm Đế Giang đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hậu Nghệ, ngọn lửa giận không hề giảm bớt.

"Đa tạ Đế Giang đại nhân cứu mạng." Sau khi thấy rõ bóng người bên cạnh, Hậu Nghệ mừng rỡ, có thể sống vẫn tốt hơn là chết.

Đúng vậy, người cứu Hậu Nghệ chính là Đế Giang, cũng chỉ có người tinh thông không gian pháp tắc, mới có thể từ một nơi xa xôi, một bước đến bên cạnh Hậu Nghệ để cứu hắn.

"Ha ha, Hậu Nghệ, ngươi là anh hùng của Vu tộc, giết chín đứa con của tên súc sinh lông lá kia, thật là hả lòng hả dạ." Đế Giang hoàn toàn không để ý đến Đế Tuấn đang hai mắt phun lửa, một bên vỗ vai Hậu Nghệ, một bên tiếp tục xát muối vào vết thương.

Quá vui, Vu Yêu mâu thuẫn từ lâu, trận chiến lần này là hả hê nhất.

Đế Tuấn chết chín đứa con, chắc là đau lòng đến chết đi được.

Dù sao thì Đế Giang bây giờ trong lòng không thể nào sảng khoái hơn.

"Đế Giang, giao Hậu Nghệ ra đây, nếu không, từ hôm nay trở đi, Yêu tộc ta và các ngươi không chết không thôi." Đế Tuấn mang theo sát ý ngút trời, gắt gao nhìn chằm chằm Hậu Nghệ.

"Nực cười, ngươi coi Đế Giang ta là người thế nào, có thể giao ra người của Vu tộc ta sao?

Mấy con súc sinh nhỏ của nhà ngươi quậy cho cả Hồng Hoang không được yên ổn, khiến cho sinh linh đại địa lầm than, món nợ này ta còn chưa tính với ngươi đấy.

Đừng quên, Yêu tộc các ngươi quản trời, Vu tộc chúng ta quản đất." Đế Giang nghe vậy, lộ ra một nụ cười lạnh, Đế Tuấn chắc là vì con chết mà mất trí rồi.

Bảo hắn giao ra tộc nhân, nghĩ thôi cũng thấy không thể.

"Được, được, tiếp theo Vu tộc hãy chuẩn bị đón nhận ngọn lửa giận của Yêu tộc ta, của ta đi." Đế Tuấn toàn thân run rẩy, hung hăng liếc nhìn Đế Giang và Hậu Nghệ bên cạnh, sau đó không quay đầu lại bay về Thiên Đình.

Bây giờ không phải là lúc đại chiến, hắn phải sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Lục, sau đó triệu tập tất cả Yêu tộc tấn công Vu tộc.

"Hậu Nghệ, đi chuẩn bị đi, đại chiến sắp bắt đầu." Nhìn bóng dáng Đế Tuấn rời đi, Đế Giang thần sắc ngưng trọng, vỗ vai Hậu Nghệ một cái, sau đó một cái lướt mình rời khỏi nơi đó.

Sau khi Đế Giang trở về tổ địa Vu tộc, hắn đã gióng lên tiếng chuông triệu tập tộc nhân.

Chuông vang chín tiếng, mang ý nghĩa sống còn.

Vì vậy, nghe tiếng chuông, các Đại Vu và những người Vu tộc có tu vi Đại La Kim Tiên trở lên đều từ các bộ lạc chạy đến.

"Đại ca, có phải vì chuyện của Đế Tuấn không?" Sau khi mọi người đã đông đủ, Chúc Dung không nhịn được mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, Đế Tuấn chết chín đứa con, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, tiếp theo, Vu tộc ta và Yêu tộc e rằng sẽ phải tiến hành một trận chiến sinh tử." Đế Giang cũng không che giấu, nói ra sự nghiêm trọng của sự việc.

"Đại ca, sợ gì chứ, đến lúc đó cho chúng thấy uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta." Cộng Công một chút cũng không lo lắng về trận đại chiến sắp tới.

"Không thể xem nhẹ, Yêu tộc mười vạn năm qua cũng không phải ngồi không, nghe nói chúng đã nghiên cứu ra một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, uy lực không thể xem thường." Đế Giang lắc đầu, đối với đại địch như Đế Tuấn, không thể có một chút xem nhẹ nào.

"Sợ gì chứ, cùng lắm thì nhờ muội phu, trực tiếp san bằng Yêu tộc." Chúc Dung thẳng thắn nói.

"Đừng quên, Nữ Oa của Yêu tộc cũng đã trở thành nữ nhân của muội phu, nếu muội phu giúp chúng ta đối phó Yêu tộc, làm sao đối mặt với Nữ Oa.

Chuyện của Vu tộc chúng ta, không thể lúc nào cũng dựa vào người khác giúp đỡ.

Chương 120

Muội phu đã làm cho Vu tộc chúng ta không ít chuyện rồi.” Đế Giang trừng mắt, bực bội nói với Chúc Dung.

Chúc Dung nghe vậy, xấu hổ gãi đầu, suýt nữa quên mất chuyện này.

“Ha ha, đại ca, không cần nói nhiều, chân linh của Vu tộc chúng ta trong mấy vạn năm qua, đều đã để lại một bộ phận ở Địa Phủ.

Chúng ta chết thì đã sao, vẫn có thể chuyển thế luân hồi, chỉ là mất đi thân thể Tổ Vu mà thôi.

Hay là chúng ta công lên Thiên Đình, cùng Yêu tộc quyết một trận tử chiến, giải quyết dứt điểm, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.” Cộng Công thấy mọi người tranh cãi không ngớt, trực tiếp đưa ra ý kiến của mình.

“Ha ha, Cộng Công nhìn thoáng thật, ta thấy ý này không tồi, dù sao chúng ta chết cũng có thể chuyển thế.

Không giống như Đế Tuấn và những kẻ khác, chết là chết thật.” Các Tổ Vu khác cũng cảm thấy Cộng Công nói có lý.

“Được, đã mọi người đều nghĩ như vậy, cho các ngươi ba tháng thời gian, tập hợp toàn bộ con dân Vu tộc, sau đó tiến công Thiên Đình.” Đế Giang vung tay, hạ quyết tâm.

“Vâng, đại ca!” Các Tổ Vu khác nhận lệnh, bắt đầu giải tán.
.....

“Nữ Oa nương nương, niệm tình chúng ta cùng là Yêu tộc, xin hãy thu nhận đứa con duy nhất còn lại của ta.” Trong Hỗn Độn, ngoài Oa Hoàng Cung, Đế Tuấn mang theo Lục Tự duy nhất còn lại tìm kiếm

sự che chở của Thánh nhân.

Không còn cách nào khác, tiếp theo là trận chiến sinh tử rồi.

Đế Tuấn không muốn đứa con duy nhất còn lại của mình đi tham chiến.

Trong trận chiến với Vu tộc, Đế Tuấn cũng không biết mình có thể sống sót hay không, vì vậy tự nhiên phải sắp xếp đường lui cho Tiểu Lục.

Ở bên cạnh Nữ Oa làm một đồng tử cũng tốt, có Nữ Oa che chở, Đế Tuấn cũng yên tâm.

"Nương nương nói rồi, cứ để Tiểu Lục ở lại đây, những chuyện khác cũng không giúp được nhiều.

Nhưng nương nương cũng nói, Thánh nhân không được tham chiến, vì vậy ngươi hiểu rồi đấy...." Lại là đồng nữ lần trước bay ra, sau khi đón Tiểu Lục vào trong, không quay đầu lại mà rời đi.

"Đa tạ Nữ Oa nương nương đại ân." Đế Tuấn biết Thánh nhân có nhiều hạn chế, vì vậy đối với việc Nữ Oa không tham chiến cũng không có gì để nói.

Có Phục Hy tham chiến là được rồi.

"Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Khi Đế Tuấn trở về Thiên Đình, đã mất không ít thời gian.

Dù sao khoảng cách giữa Thiên Đình và Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn không nhỏ, đi đi về về cũng mất mấy tháng.

"Đại ca, đã chuẩn bị xong hết rồi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể khởi động bất cứ lúc nào, và Đồ Vu Kiếm cũng đã mang đến." Đông Hoàng Thái Nhất nói, đưa một thanh trường kiếm cho Đế Tuấn.

"Được, tiếp theo là lúc ta báo thù cho con ta." Ngắm nghía thanh

Đồ Vu Kiếm đã tốn mấy vạn năm mới chế tạo ra, mắt Đế Tuấn tràn đầy sát ý.

Tổ Vu thì đã sao, không biết thân thể của các ngươi có đỡ nổi thanh Đồ Vu Kiếm chuyên môn chuẩn bị cho các ngươi không.

"Báo, bệ hạ, một lượng lớn Vu tộc đang tập trung dưới Bất Chu Sơn, xem ra muốn tiến công Thiên Đình." Lúc này, mấy bóng người từ ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện xông vào.

"Đến đúng lúc lắm, cũng không cần ta xuống tìm, hôm nay hãy để Yêu tộc và Vu tộc chúng ta làm một cuộc kết thúc triệt để.

Truyền lệnh xuống, để tất cả Yêu binh Yêu tướng chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta nghênh chiến Vu tộc." Nghe tin Vu tộc công lên, Đế Tuấn lộ ra một nụ cười lạnh, Đồ Vu Kiếm nắm trong tay, không thể chờ đợi được muốn đâm mấy lỗ trên người Tổ Vu.

Tại Oa Hoàng Cung, biết được Thánh nhân không được tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu, Đế Tuấn cũng yên tâm.

Dù sao Hậu Thổ Thánh nhân không thể ra trận, cơ hội chiến thắng của hắn càng lớn hơn.

Thiếu một Tổ Vu, không biết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc có thể bố trí thành công không.

Điều Đế Tuấn không biết là, Vu tộc đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Trước khi Hậu Thổ thành Thánh, đã để lại mười giọt tinh huyết.

Sau đó, trong số các Đại Vu, đã chọn ra Đại Vu Xi Vưu mạnh nhất để kế thừa tinh huyết của Hậu Thổ.

Vì vậy, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tự nhiên không có vấn đề gì.

"Con dân Vu tộc, theo ta lên Thiên Đình." "Giết!!!" Trong sự chờ

đợi dài đằng đẵng, Vu tộc cuối cùng cũng đã đánh lên Thiên Đình.

Cùng với cuộc tấn công của Vu tộc, tù và đại diện cho chiến tranh trên Thiên Đình cũng đã vang lên.

Vô số Yêu tộc, Yêu binh, Yêu tướng xông ra khỏi Thiên Đình, cùng người Vu tộc chém giết lẫn nhau.

Máu thịt bay tung tóe, mỗi giây đều có vô số người ngã xuống.

"Đế Giang, hôm nay là ngày chết của các Tổ Vu, nhận chiêu đi." Đế Tuấn dùng Đồ Vu Kiếm chỉ vào Thập Nhị Tổ Vu, lộ ra một tia sát ý điên cuồng.

Đồng thời thần thức quét qua, tìm vị trí của Đại Vu Hậu Nghệ.

Đối với kẻ đầu sỏ đã giết chín đứa con của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không tha.

"Ngông cuồng, chỉ bằng đám súc sinh lông lá các ngươi?

Chương 121

Đừng quên con trai ngươi chết như thế nào.” Chúc Dung cười lạnh một tiếng, mở miệng châm chọc.

Quả nhiên, một khắc sau, nghe thấy lời chế nhạo của Chúc Dung, sắc mặt Đế Tuấn thay đổi, nỗi đau mất con chưa nguôi ngoai, Đế Tuấn hiển nhiên chưa thể bình tĩnh.

“Tìm chết.” Đế Tuấn không thể nhịn được nữa, nhắm vào Chúc Dung đâm tới, một bộ dạng điên cuồng đến cực điểm.

“Hả, tưởng ta sợ ngươi sao.” Chúc Dung chiến ý dâng trào, hóa thành chân thân xông về phía Đế Tuấn.

“Chúc Dung, không được lỗ mãng, thanh kiếm đó khắc chế chúng ta.” Trước khi quyết chiến, Đế Giang đã nhận được truyền âm của Hậu Thổ, Yêu tộc có một thanh kiếm khắc chế nhục thân của Vu tộc.

“Ha ha, sợ gì chứ, nhục thân của Vu tộc ta thiên hạ vô song, khắc chế, có thể khắc chế được đến đâu.” Chúc Dung một chút cũng không để ý.

Chỉ là một khắc sau, hắn đã phải trả giá đắt cho sự khinh suất của mình.

May mà Đế Giang vẫn luôn để ý, vào thời khắc mấu chốt đã cứu được Chúc Dung.

Nếu không Chúc Dung đã bị Đế Tuấn một kiếm chém thành hai đoạn.

“Đa tạ đại ca, thanh kiếm này thật tà môn, sát thương đối với Vu tộc lớn đến vậy, ngay cả Tổ Vu ta cũng không chịu nổi.” Sau khi được Đế Giang cứu, Chúc Dung một bộ dạng vẫn còn sợ hãi.

“Không ổn, Hậu Nghệ có nguy hiểm.” Đế Giang vừa định nói, thì phát hiện Đế Tuấn đã biến mất tại chỗ, chạy về một hướng, nhanh đến mức không thấy người đâu.

Điều này khiến Đế Giang lập tức hiểu được ý đồ của Đế Tuấn.

Chỉ tiếc là lúc này, số người tham chiến quá đông.

Yêu tộc cộng với Vu tộc có đến mấy trăm tỷ tu sĩ.

Dày đặc che kín bầu trời.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có không biết bao nhiêu người chết, từ trên trời rơi xuống mặt đất Bất Chu Sơn.

“A...” Đột nhiên, Đế Giang nghe thấy một tiếng hét thảm quen thuộc, là giọng của Hậu Nghệ.

“Ha ha ha ha, con ta, phụ thân đã báo thù cho con, tiếp theo sẽ để cả Vu tộc chôn cùng.” Giọng của Đế Tuấn trong khoảnh khắc này đặc biệt rõ ràng, đại thù đã báo, trong lòng cuối cùng cũng trút được một hơi.

Nhưng tiếp theo mới là mấu chốt. .....

Đông Hải, trên đảo Bồng Lai, một tấm Huyền Quang Kính đang lơ lửng trước mắt Nghiêm Phong và mọi người, trận chiến giữa Vu và Yêu hiện ra rõ ràng trong mắt.

“Đây chính là vô lượng lượng kiếp thực sự sao?

Thật thảm liệt.” Thường Hi hai mắt hiện lên một tia chấn động, căn bản không thể tưởng tượng được trận đại chiến thực sự lại thê thảm đến vậy.

Hàng vạn tu sĩ không ngừng chết đi mỗi giây.

“Bây giờ biết lợi hại rồi chứ, đây cũng là nguyên nhân trước đây ta không cho ngươi rời khỏi Thái Âm Tinh, lượng kiếp như vậy, một khi

dính vào, bằng tu vi của ngươi, muốn sống sót, đó đều là xa vời." Hi Hòa bực bội liếc nhìn Thường Hi đang chấn động, để nha đầu này thấy được sự tàn khốc của Hồng Hoang, cũng tốt để nàng biết cuộc sống hiện tại đáng quý đến nhường nào.

"Hi hi, không sao, ta có tỷ phu che chở, ai bắt nạt ta, ta gọi tỷ phu đánh hắn." Nhưng điều khiến Hi Hòa không ngờ là, Thường Hi sau khi chấn động, lại không hề để tâm, ngược lại còn vung vẩy nắm đấm nhỏ, nói một cách đáng yêu.

Điều này khiến Hi Hòa cạn lời, nha đầu này bị Nghiêm Phong chiều đến mức vô pháp vô thiên rồi.

Không chỉ có mấy người Nghiêm Phong.

Các đại năng trong Hồng Hoang đều phóng ra thần thức, quan sát trận chiến Vu Yêu này.

Như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác, càng chứng kiến sự thê thảm của trận chiến này.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Sau khi hai bên chiến đấu không biết bao lâu, Đế Tuấn đã đánh đến điên cuồng, mở ra lá bài tẩy cuối cùng.

Một khắc này, trên Thiên Đình, vô tận tinh quang chi lực bắt đầu xuất hiện, chiến trường ban đầu cũng như trộm trời đổi ngày, lập tức thay đổi.

Từ chiến trường ban đầu biến thành một chiến trường giống như tinh không ngoài vũ trụ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lần lượt cầm chủ trận kỳ và đứng trên mắt trận âm dương.

Trên ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính, đều có Yêu Thánh và Yêu Tướng của Yêu tộc đứng.

Toàn bộ đều là người có tu vi Đại La Kim Tiên trở lên.

Để bố trí trận này, toàn bộ Thiên Đình đã luyện chế ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính trên trời.

Sau đó cần một vạn bốn nghìn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tương ứng với một vạn bốn nghìn tám trăm ngôi sao phụ.

Lại phối hợp với sức mạnh của hàng tỷ thần ma, mỗi thần ma đại diện cho một ngôi sao, có thể tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực tuyệt luân.

Ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm gốc, một vạn bốn nghìn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm cành, hàng tỷ thần ma làm lá, dùng sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần liên kết lại với nhau, có thể thấy uy lực và uy thế của nó lớn đến mức nào.

Dù sao thì trong khoảnh khắc Chu Thiên Tinh Đấu Chi Lực được bố trí, toàn bộ tinh không đã bao bọc tất cả người Vu tộc vào trong.

Có sự gia trì của tinh thần chi lực, chiến lực của tất cả Yêu tộc lập tức tăng lên đáng kể.

Chương 122

"Gay go rồi, đây là lá bài tẩy của Yêu tộc mà muội phu bảo ta cẩn thận sao?

Quả nhiên đáng sợ." "Hừ, sợ gì, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc ta cũng không phải dễ chọc." "Các huynh đệ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!" "Được!" Sau khi Yêu tộc khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, áp lực của Vu tộc lập tức tăng lên gấp bội.

Nhưng ngay sau đó, Đế Giang quả quyết khởi động lá bài tẩy của Vu tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mười hai bóng người từ trong đám người Vu tộc xông lên trời, tay kết những thủ ấn phức tạp, sau đó khí huyết kinh khủng cũng điên cuồng dâng lên.

Một khắc sau, mười hai luồng khí huyết xuyên thẳng lên trời, từng luồng sát khí hủy diệt cũng điên cuồng dâng lên.

"Chết tiệt, Vu tộc có thể bố trí thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Hậu Thổ Tổ Vu không phải là không thể tham chiến sao?" Thấy mười hai luồng huyết quang dâng lên, trên mặt Đế Tuấn mang theo dự cảm không lành.

Quả nhiên, dự cảm không lành của hắn vừa mới sinh ra, đã thấy mười hai luồng khí huyết quấn lấy nhau, cuối cùng từ từ biến thành một hư ảnh.

Hư ảnh này, người Yêu tộc đều đã thấy, đó là Bàn Cổ Chí Tôn.

Trong nháy mắt, người Yêu tộc còn chưa kịp chấn động, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng mênh mông từ trên người hư ảnh

tỏa ra, và không ngừng lan ra bốn phương tám hướng.

Uy áp kinh khủng đó, khiến lồng ngực Yêu tộc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một trận ngột ngạt.

"Chết tiệt, là Xi Vưu, không ngờ Vu tộc đã sớm sắp xếp sẵn hậu chiêu." Lúc này Đế Tuấn cuối cùng cũng phát hiện ra người thay thế vị trí của Hậu Thổ là ai.

"Ha ha ha ha, Đế Tuấn, hôm nay để ta xem, rốt cuộc là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc lợi hại, hay là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc ta lợi hại." Dưới hư ảnh Bàn Cổ, Đế Giang lộ ra nụ cười lạnh, nhìn đầy trời tinh quang, ánh mắt lấp lánh.

Chỉ cần phá được tinh không, vậy thì Yêu tộc sẽ chết không ít người.

"Đế Giang, có bản lĩnh thì cứ ra tay, tưởng ta sợ ngươi chắc, chúng Yêu tộc đâu." Đế Tuấn thấy vậy, cũng không chút do dự, trực tiếp hét lớn một tiếng, đứng trên chủ tinh và Đông Hoàng Thái Nhất liếc nhau một cái.

"Chúng ta tuân lệnh bệ hạ!" Hàng tỷ Yêu tộc đồng thanh gầm lên, có lẽ bị Đế Tuấn lây nhiễm, tất cả Yêu tộc đều nhiệt huyết sôi trào.

"Phá cho ta Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, để chúng biết, cho dù triệu hoán hư ảnh của Bàn Cổ Chí Tôn thì đã sao?

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc ta mới là lợi hại nhất, Yêu tộc chúng ta càn quét vô địch!" Đế Tuấn đứng trên chủ tinh, vung vẩy chủ trận kỳ, ý khí phong phát nói.

"Yêu tộc chúng ta càn quét vô địch!!!!!!" "Yêu tộc chúng ta càn quét vô địch!!!!!!" "Yêu tộc chúng ta càn quét vô địch!!!!!!" Lời của Đế Tuấn đã lây nhiễm tất cả mọi người, một khắc sau, tất cả Yêu tộc đều hô theo.

Sau đó truyền toàn bộ pháp lực vào trận kỳ.

Một khắc sau, sức mạnh của ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao và các Yêu tộc khác trên đó đều ngưng tụ vào mắt trận.

Có sức mạnh cường đại như vậy chống đỡ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy sức mạnh của hai người đang điên cuồng tăng vọt.

"Ha ha, có lẽ đây là sức mạnh của Thánh nhân, cho dù chỉ là tạm thời sở hữu, cũng không uổng chuyến này." Cảm nhận khí thế kinh khủng của bản thân, và sức mạnh có thể hủy diệt thế gian trong từng cử chỉ, Đông Hoàng Thái Nhất cười ha hả.

"Đế Giang, chịu chết đi, xem ta ngưng tụ sức mạnh của tất cả tướng sĩ Yêu tộc, một kích đánh phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của ngươi." Đôi mắt Đế Tuấn lộ ra tia hung tàn, sức mạnh trên người không ngừng rót vào Đồ Vu Kiếm.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không chịu yếu thế, cũng rót toàn bộ sức mạnh vào Đông Hoàng Chung.

Một khắc sau, Đồ Vu Kiếm và Đông Hoàng Chung, hai đại chí bảo hóa thành một luồng sáng xông về phía hư ảnh Bàn Cổ.

"Ha ha, Đế Tuấn, ngươi có tộc nhân, ta không có sao, con dân Vu tộc đâu!" "Chúng ta tuân lệnh Tổ Vu." "Truyền toàn bộ sức mạnh vào, để lũ súc sinh lông lá kia thấy được uy lực vô thượng của Phụ Thần chúng ta." "Vâng, Tổ Vu đại nhân." Dưới Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, toàn thể Vu tộc đều bùng phát khí huyết chi lực của toàn thân, sau đó dùng khí huyết chi lực của hàng tỷ người rót vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Có khí huyết chi lực gia nhập, hư ảnh Bàn Cổ càng thêm ngưng thực.

Cùng lúc đó, công kích của Yêu tộc cũng đến.

"Khai thiên tích địa!" Một khắc sau, trong nháy mắt, khí tức trên người Thập Nhị Tổ Vu cũng càng thêm điên cuồng dâng lên, hiển nhiên đã dùng toàn bộ sức mạnh.

Những đường gân nổi lên đó đại diện cho áp lực cũng không hề nhẹ.

"Ầm..." Cùng với mười hai giọng nói của Đế Giang đồng thanh hét lớn.

Hư ảnh Bàn Cổ lập tức cầm Khai Thiên Thần Phủ, mang theo từng đạo quỹ tích huyền diệu vô cùng chém về phía công kích của Đế Tuấn trong hư không.

Tuy Khai Thiên Thần Phủ cũng là hư ảnh, nhưng cho dù là hư ảnh, uy lực cũng không thể xem thường.

Trong khoảnh khắc hư ảnh Bàn Cổ ra tay.

Xa xôi trên Côn Luân Sơn, Kim Ngao Đảo và Thủ Dương Sơn, Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy đang quan chiến lập tức biến sắc.

Bởi vì họ phát hiện, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đã theo họ vô số năm có dị động.

Nếu không phải họ là Thánh nhân, và mượn sức mạnh vô thượng của Thiên Đạo, cưỡng ép trấn áp hai kiện Tiên thiên chí bảo và Tru Tiên Tứ Kiếm cùng trận đồ đang xao động.

E rằng chúng sẽ lập tức bay ra, đến bên cạnh hư ảnh Bàn Cổ.

Đến lúc đó thì có chuyện hay để xem, có những thứ đó gia nhập, e rằng Vu tộc một rìu có thể chém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thành hai nửa.

Thái Cực Đồ và các Tiên thiên chí bảo ở khoảng cách xa như vậy còn có phản ứng, huống chi là Hỗn Độn Chung đang ở gần trong gang tấc.

Trong khoảnh khắc hư ảnh Bàn Cổ chém xuống, Hỗn Độn Chung rung lên một cái, công kích vốn uy lực vô cùng lập tức yếu đi một phần.

Yếu đi một phần, khiến cho toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực yếu đi một phần.

Chương 123

Nếu không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn áp, e rằng Hỗn Độn Chung sẽ trực tiếp thoát khỏi sự trói buộc của Đông Hoàng Thái Nhất, biến thành một phần của hư ảnh Khai Thiên Thần Phủ.

"Khốn kiếp, chuyện gì thế này, tại sao Hỗn Độn Chung lại có dị biến như vậy." Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất tái mét, hoàn toàn không biết tại sao lại có sự thay đổi này.

Bất kể Đông Hoàng Thái Nhất hoang mang thế nào, cũng không kịp phản ứng.

Bởi vì một khắc sau, công kích của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và công kích khai thiên tích địa của hư ảnh Bàn Cổ đã va chạm vào nhau.

"Ầm..." Một trận bão năng lượng hủy diệt thế gian truyền ra từ nơi hai đòn công kích va chạm.

"A a a..." Năng lượng kinh khủng như vậy bùng nổ, tự nhiên cũng có lực phản phệ.

Những Yêu tộc bình thường căn bản không thể chống cự lại sức mạnh cường đại như vậy, lập tức bị lực phản phệ của năng lượng hóa thành tro bụi.

Cứ như vậy, bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc, gần một nửa tộc nhân đã biến mất giữa trời đất.

So với Yêu tộc, Vu tộc không nghi ngờ gì là may mắn hơn, cho dù thân tử đạo tiêu, nhưng một tia chân linh vẫn còn ở Địa Phủ.

Chỉ cần đợi sau khi cuộc chiến Vu Yêu kết thúc, Hậu Thổ sẽ thi triển đại thần thông, để những người Vu tộc này đều chuyển thế luân

hồi.

Chỉ là từ nay về sau có thể không còn là Vu tộc hoàn toàn.

Một khi đã tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, thì phải tuân theo chế độ do Hậu Thổ đặt ra.

Thiện ác công đức tự nhiên sẽ do trời đất quyết định.

Có thể sẽ tiến vào thượng tam đạo, cũng có thể tiến vào hạ tam đạo.

Tỷ lệ trở thành Vu tộc một lần nữa chỉ có một phần sáu.

"Cơ hội tốt!" Sự va chạm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và hư ảnh Bàn Cổ, khiến Đế Tuấn thấy được hy vọng, hắn giao mắt trận cho Đông Hoàng Thái Nhất, còn mình thì cầm Đồ Vu Kiếm xông ra khỏi sự trấn áp.

Năng lượng cường đại bên ngoài chưa hoàn toàn tan biến, vì vậy Đế Tuấn lấy Lạc Thư Hà Đồ ra bảo vệ toàn thân.

Tốc độ của Đế Tuấn tuy không nhanh bằng Đế Giang, nhưng dù sao cũng là hoàng giả trong loài chim, chậm cũng không chậm đi đâu được, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt một Tổ Vu.

Tổ Vu này chính là Xi Vưu mới tấn cấp.

Đúng là quả hồng phải chọn quả mềm để bóp.

So với mười một vị Tổ Vu khác, tự nhiên Xi Vưu dễ bắt nạt hơn.

Vì vậy, sau khi tiếp cận Xi Vưu, Đế Tuấn giơ Đồ Vu Kiếm chém tới.

"Đồ ngốc, thật sự coi ta dễ bắt nạt sao, hôm nay để ngươi thấy, cho dù ta không bằng Hậu Thổ Tổ Vu, cũng không phải là có thể tùy ý giết chóc." Xi Vưu tuy biết đối phương có pháp bảo khắc chế mình, nhưng hiển nhiên không biết uy lực cụ thể của Đồ Vu Kiếm, vì vậy

không hề để ý.

Hơn nữa lúc này hắn đang ở trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một Đế Tuấn nho nhỏ có thể làm hắn bị thương sao.

"Xi Vưu, cẩn thận, thanh kiếm đó chuyên khắc chế Vu tộc, uy lực vô cùng, đừng dùng thân thử kiếm." Thấy bộ dạng không hề để tâm của Xi Vưu, Đế Giang lập tức kinh hãi thất sắc, đã dặn Xi Vưu phải cẩn thận, nhưng tên này lại tự đại như vậy.

"Ha ha, muộn rồi, chịu chết đi!" Trong mắt Đế Tuấn lộ ra một tia hung ác và lạnh lùng, Đồ Vu Kiếm không hề thu lại, trực tiếp chém lên chân thân Tổ Vu của Xi Vưu.

"Xoẹt!" một tiếng, chân thân Tổ Vu vốn cứng rắn không thể phá hủy giống như một miếng đậu hũ, bị Đồ Vu Kiếm dễ dàng chém ra.

Mặc dù Xi Vưu vào thời khắc mấu chốt, đã nghe lời Đế Giang, nhưng đã muộn, Xi Vưu không tránh được yếu hại, tuy không chết ngay lập tức, nhưng cũng đã bước vào đếm ngược tử vong.

"Đồ Vu Kiếm sao?

Lại có uy lực như vậy, ta hận a, nếu không tự đại, ta sao có thể dễ dàng chết đi như vậy." Đôi mắt Xi Vưu rơi vào trạng thái ngây dại, nội tâm từ từ hối hận.

Nhưng bây giờ đã muộn, sinh mệnh của hắn đã đi đến hồi kết.

Nếu Nghiêm Phong ở đây, thì có lẽ dưới thời gian đảo ngược có thể cứu được tính mạng của hắn.

Nhưng một trận chiến Vu Yêu này, Nghiêm Phong đã định là không thể xen vào.

Nếu không, giúp bên nào cũng không đúng, một khi đã giúp một bên, thì bên kia bề ngoài không nói, trong lòng cũng nhất định khó

chịu.

Sẽ cảm thấy địa vị của mình trong lòng Nghiêm Phong không bằng đối phương.

Ai, đây cũng là vấn đề đau đầu của Nghiêm Phong, cuối cùng hắn mắt không thấy tâm không phiền, trực tiếp kéo ba bà vợ đi tu luyện.

Trực tiếp tu luyện đến khi cuộc chiến Vu Yêu kết thúc, lúc đó ra ngoài vá trời là được. .....

"Xi Vưu!!!!" Xi Vưu trọng thương sắp chết, trực tiếp ảnh hưởng đến uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vốn đang ngang tài ngang sức với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Hư ảnh Bàn Cổ ban đầu, cũng trong nháy mắt run rẩy, trông như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Khốn kiếp, cho dù ta chết, cũng phải kéo Yêu tộc theo chôn cùng! ~" Xi Vưu ở dưới thấy vậy, biết rằng vì mình khinh suất mới khiến Vu tộc rơi vào thế hạ phong.

Vì vậy, hai mắt đỏ rực, trực tiếp xông ra, khi tiếp cận mắt trận của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập tức toàn bộ cơ thể phát ra ánh sáng chói lòa.

Chương 124

"Xi Vưu, đừng mà!" "Thái Nhất, cẩn thận!" Cùng với hành động của Xi Vưu, bất kể là Đế Giang hay Đế Tuấn đều biết được mục đích của hắn, nhao nhao lên tiếng nhắc nhở.

"Lũ tạp nham Yêu tộc, cùng ta chết đi." "Ầm..." Cùng với lời nói của Xi Vưu vừa dứt, toàn bộ cơ thể hắn triệt để nổ tung.

"Ầm ầm ầm..." Sức mạnh tự bạo kinh khủng vô biên xé rách Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một vết nứt, chính vết nứt này khiến cho sức mạnh tinh đấu đang đối đầu với hư ảnh Bàn Cổ lập tức giảm đi không ít.

Một khắc sau, chiếc rìu khai thiên tích địa đó lập tức xuyên qua đầy trời tinh đấu, chém cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra.

"Bốp bốp bốp..." Cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá, vô số Yêu tộc trong khoảnh khắc này bị chiếc rìu khai thiên tích địa đó lấy đi sinh mệnh.

Ngay cả Yêu tộc trên ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính cũng có không ít chết dưới một rìu khai thiên tích địa của hư ảnh Bàn Cổ.

Nhưng Yêu tộc tuy tổn thất thảm trọng, Vu tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Hư ảnh Bàn Cổ tuy đã chém sức mạnh tinh đấu làm hai, nhưng không hoàn toàn tiêu diệt năng lượng của nó.

Vì vậy một khắc sau, sức mạnh tinh đấu bùng nổ trên mặt đất, những người Vu tộc thực lực không đủ đều hóa thành tro bụi trong vụ nổ.

"Chết tiệt, đám Tổ Vu này quả nhiên là điên rồi, lại tự bạo, lần sau

phải cẩn thận, nhất định phải một kích tất sát, tuyệt đối không thể để chúng tự bạo nữa.” Không chỉ Xi Vưu khinh suất, ngay cả Đế Tuấn cũng khinh suất.

Vốn nghĩ Xi Vưu chắc chắn sẽ chết, nên cũng không để ý, chuẩn bị chém giết Tổ Vu tiếp theo, vì vậy để Xi Vưu chui được một lỗ hổng, trực tiếp tự bạo.

Điều này khiến Đế Tuấn hối hận vô cùng, một lần tự bạo lại có bao nhiêu con dân Yêu tộc tổn thất.

Là hoàng đế của Yêu tộc, thật quá thất trách. "Đế Tuấn, ta liều mạng với ngươi!" Xi Vưu tự bạo, hành động này đã kích động mười một Tổ Vu còn lại.

Tuy Xi Vưu không được sinh ra cùng lúc với họ, nhưng cùng là Vu tộc, sao có thể không có tình cảm.

Huống chi, trong những ngày tháng cùng nhau diễn luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mọi người sớm đã trở thành những người bạn tốt không có gì không nói.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc tiếp theo, Cú Mang và Chúc Cửu Âm, hai vị Tổ Vu có quan hệ tốt nhất với Xi Vưu, liền không chút do dự lao thẳng về phía Đế Tuấn.

Dù sao thì lúc này đã thiếu một người, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không thể lập thành.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc cũng đã bị phá. "Ha ha, bao nhiêu người cũng chung một kết cục thôi, đi chết đi cho ta." Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, hắn sẽ không phạm lại sai lầm tương tự.

Đồ Vu Kiếm trong tay hóa thành vũ khí mạnh nhất, cả người không lùi mà tiến, hóa thành một đạo kiếm quang sắc bén chém về phía hai đại Tổ Vu. "Cú Mang, cẩn thận, Đồ Vu Kiếm có khả năng

khắc chế chúng ta rất lớn." Thấy Đế Tuấn cũng xông lên, Chúc Cửu Âm vội vàng nhắc nhở. "Đế Tuấn, dù có Đồ Vu Kiếm, đối mặt với mười một Tổ Vu chúng ta, ngươi cũng phải trả giá đắt." Không chỉ Cú Mang và Chúc Cửu Âm, chín vị Tổ Vu còn lại cũng phản ứng lại, cùng nhau xông lên. "Đối thủ của các ngươi là ta." Chỉ là chín vị Tổ Vu chậm một bước, vừa định chi viện cho Cú Mang và Chúc Cửu Âm đã bị ba bóng người chặn lại.

Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và Côn Bằng.

Ba người không thể chặn được chín vị Tổ Vu, nhưng chỉ cần cầm chân họ trong khoảnh khắc là đủ.

Hỗn Độn Chung từ trên trời chụp xuống chín vị Tổ Vu, Yêu Sư Cung của Côn Bằng cùng Phục Hy Cầm của Phục Hy cũng ở bên cạnh hỗ trợ.

Chỉ trong nháy mắt, Đế Tuấn đã giao thủ với hai đại Tổ Vu. "Đại ca, ta giúp ngươi." Thấy Hỗn Độn Chung sắp chụp xuống chín vị Tổ Vu, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất lại tung một chiêu hư, trong lúc mọi người đều không ngờ tới, trong nháy mắt đã bay đến trên đầu Cú Mang và Chúc Cửu Âm. "Coong..." Một tiếng chuông từ trên cao truyền ra bốn phương tám hướng.

Không gian bên dưới Hỗn Độn Chung đã bị sức mạnh vô thượng của nó trấn áp.

Rõ ràng, mục tiêu của Đông Hoàng Thái Nhất ngay từ đầu chính là Cú Mang và Chúc Cửu Âm.

Ngay sau đó, Đế Tuấn mang theo sức mạnh vô song của Đồ Vu Kiếm, xuyên thủng thân thể của Cú Mang và Chúc Cửu Âm.

Có vết xe đổ từ trước, Đế Tuấn tỏ ra vô cùng cẩn thận, dốc toàn lực để một đòn tất sát, không cho hai vị Tổ Vu cơ hội tự bạo. "Đế

Tuấn, đáng chết!" Chỉ trong chớp mắt, Cú Mang và Chúc Cửu Âm đã vẫn lạc, khiến các Tổ Vu còn lại không thể chấp nhận được.

Không giống như Xi Vưu, Cú Mang và Chúc Cửu Âm đã ở bên nhau từ lúc hóa hình, chung sống không biết bao nhiêu vạn năm, tình cảm giữa họ còn sâu đậm hơn với Xi Vưu.

Dù biết rằng hai người sẽ không thực sự chết đi, sau này chuyển thế có thể gặp lại, nhưng các Tổ Vu vẫn không kìm được cơn phẫn nộ trong lòng. "Ha ha, mười hai Tổ Vu đã mất ba, còn dám đấu với ta sao?

Thái Nhất, Yêu Sư, Hy Hoàng, toàn lực xuất thủ, thắng lợi thuộc về Yêu tộc chúng ta!" Đối mặt với sự phẫn nộ của Vu tộc, Đế Tuấn không hề để tâm, cán cân thắng lợi lúc này đã nghiêng về phía Yêu tộc.

Chỉ riêng Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất đã có thể chặn được bốn Tổ Vu.

Phục Hy và Côn Bằng cũng có thể mỗi người chặn một người.

Ba Tổ Vu còn lại giao cho hắn.

Chương 125

Có Đồ Vu Kiếm trong tay, đối mặt với ba Tổ Vu, Đế Tuấn không hề sợ hãi.

Yêu tộc không chỉ chiếm thế thượng phong ở tầng lớp cao cấp, mà ngay cả những yêu binh yêu tướng cũng chiếm ưu thế.

Bởi vì trên linh bảo của chúng ít nhiều đều có máu của Nhân tộc.

Máu huyết mà Yêu tộc bí mật thu thập mấy vạn năm, tự nhiên không chỉ luyện ra Đồ Vu Kiếm, phần còn lại được phân phát cho những yêu binh yêu tướng từ Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Nhất thời, tướng sĩ Vu tộc liên tiếp bại lui.

Những linh bảo đó trở nên sắc bén lạ thường, tuy một đòn không thể đánh chết, thậm chí chỉ gây ra một chút vết thương nhẹ.

Nhưng không chịu nổi số lượng nhiều, số lần tấn công tăng lên, dù thân thể Vu tộc cường đại cũng không chống đỡ nổi. "Đế Tuấn, chết đi cho ta!" Trước mặt Đế Tuấn là Chúc Dung và Thiên Ngô, một người là Hỏa chi Tổ Vu, một người là Phong chi Tổ Vu.

Lửa mượn thế gió, ngọn lửa cường đại hung hãn ập về phía Đế Tuấn.

Phía sau Đế Tuấn, Lôi chi Tổ Vu Cường Lương, trên người lóe lên Cửu Thiên Thần Lôi đáng sợ, nhân lúc Đế Tuấn đối phó với Chúc Dung và Thiên Ngô, hắn đã từ phía sau đánh lén. "Đi chết đi!" Tốc độ của sấm sét nhanh vô cùng, toàn bộ pháp lực của Cường Lương cũng điên cuồng thúc giục vào lúc này, trong chớp mắt, cả người Cường Lương hóa thành Cửu Thiên Thần Lôi lao về phía Đế Tuấn, quyết tâm một đòn tất sát. "Ha ha, ta đã đợi ngươi từ lâu rồi." Thế nhưng, ngay

khoảnh khắc Cường Lương lao đến sau lưng Đế Tuấn, Đế Tuấn lại đột ngột xoay người, vẻ mặt dữ tợn nhìn Cường Lương đang ngơ ngác.

Hắn hoàn toàn phớt lờ ngọn lửa vô biên đáng sợ sau lưng.

Thân là Tam Túc Kim Ô, ngọn lửa dù mạnh đến đâu, tổn thương đối với hắn cũng có hạn.

Trừ phi là Thái Dương Chân Hỏa hoặc Hỗn Độn Thần Hỏa.

Nếu không, hắn căn bản không sợ.

Mục tiêu ngay từ đầu của hắn chính là Cường Lương, vì vậy hắn mới giả vờ để dụ Cường Lương đánh lén, rồi tung ra một đòn tuyệt sát vào thời khắc cuối cùng. "Chết đi cho ta!" Vừa dứt lời, Đế Tuấn vung Đồ Vu Kiếm, với thế sét đánh không kịp bưng tai, một kiếm chém Cường Lương thành hai nửa.

Cứ thế, Cường Lương cũng vẫn lạc trong trận chiến Vu Yêu.

Mười hai Tổ Vu, lại chết thêm một người, chỉ còn lại tám. "Ha ha, Vu tộc, các ngươi thua chắc rồi!" Sau khi giết chết Cường Lương, Đế Tuấn đắc ý vô cùng, tự tay kết liễu bốn Tổ Vu, mối thù giết con cũng xem như đã báo được phần nào. "Cường Lương huynh đệ!" Chúc Dung và Thiên Ngô hận đến nghiến răng, không ngờ Đế Tuấn sớm đã có mưu đồ, thà chịu một đòn liên thủ, không hề phòng ngự, cũng phải giết bằng được Cường Lương.

Lúc này, Vu tộc đã rơi vào thế yếu.

Nếu mất thêm một Tổ Vu nữa, cả Vu tộc sẽ không còn tồn tại. "A a a a!

Đế Tuấn, ta Chúc Dung và ngươi không đội trời chung, ta muốn ngươi chết!" Việc các Tổ Vu liên tiếp vẫn lạc đã hoàn toàn châm ngòi cho cơn thịnh nộ của Chúc Dung.

Thấy những người huynh đệ đã chung sống nhiều năm lần lượt chết đi, nội tâm Chúc Dung không thể nhịn được nữa.

Cùng lắm là vứt bỏ thân thể Tổ Vu này, nhưng Đế Tuấn phải chết!

Ngay lúc này, Chúc Dung đã hạ quyết tâm, cả cơ thể bùng nổ khí thế kinh thiên trong ngọn lửa vô tận. "Chúc Dung, nói lời mạnh miệng ai cũng biết nói, ngươi tưởng Vu tộc các ngươi có thể chết đi sống lại chắc." Đế Tuấn cất tiếng cười ha hả, hoàn toàn không để ý đến cơn giận của Chúc Dung, dáng vẻ như đã nắm chắc phần thắng. "Vậy thì thử xem, các huynh đệ, ta đi trước một bước." Chúc Dung là Hỏa chi Tổ Vu, tính tình không nghi ngờ gì là nóng nảy nhất, việc huynh đệ liên tiếp vẫn lạc, cộng thêm sự ngông cuồng của Đế Tuấn, đã khiến hắn đưa ra một quyết định điên rồ.

Sau khi nói một câu với các huynh đệ, cả người hắn hóa thành một luồng sáng lao về phía Đế Tuấn, cùng lúc đó, toàn thân pháp lực cuộn trào mang theo một luồng khí tức hủy diệt. "Không ổn!" Đế Tuấn thấy Chúc Dung điên cuồng như vậy, nhất thời kinh ngạc.

Nhưng động tác trong tay cũng không chậm.

Lạc Thư Hà Đồ phóng ra ánh sáng chói mắt, bao bọc chặt lấy hắn. "Ầm..." Ngay khoảnh khắc Lạc Thư Hà Đồ được phóng ra, thân thể Chúc Dung bỗng phồng lên như một quả bóng, rồi nổ tung ngay tức thì.

Cơn bão năng lượng kinh hoàng cũng bùng nổ vào lúc này, ập về phía Đế Tuấn đang ở trong gang tấc. "Rắc..." Mặc dù Lạc Thư Hà Đồ là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng uy lực tự bạo của một tồn tại cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong lớn đến mức nào, đặc biệt là hậu duệ của Bàn Cổ, uy lực tự bạo đó càng kinh người hơn.

Lạc Thư Hà Đồ chỉ chống đỡ được trong nháy mắt, lớp màng sáng

đó hoàn toàn vỡ nát, sau đó năng lượng hủy diệt do Chúc Dung tự bạo tạo ra đã đánh trúng người Đế Tuấn. "Oẹ..." Trước năng lượng kinh khủng như vậy, Đế Tuấn căn bản không thể phòng ngự, trực tiếp bị đánh bay đi, phun máu tươi như không cần mạng trên không trung. "Phu quân!" Ở phía dưới, Đế hậu đang chiến đấu với các Đại Vu thấy vậy liền vội vàng bay lên trời, đỡ lấy Đế Tuấn. "Đi, mau đi, đến Oa Hoàng Cung, sau này đừng bao giờ ra ngoài nữa!" Đế Tuấn thấy Đế hậu đỡ lấy mình, không quản thương thế trên người, thúc giục nàng mau đi.

Chương 126

Bởi vì vào khoảnh khắc Chúc Dung tự bạo, hắn đã thấy được quyết tâm coi cái chết như không từ những Tổ Vu còn lại. "Không, chúng ta là vợ chồng, phải đi thì cùng đi." Đế hậu cũng không chịu đi. "Đi?

Ha ha, muộn rồi, Chúc Dung huynh đệ, ta đến với ngươi đây, Vu tộc không chỉ có một dũng sĩ." Ngay lúc Đế Tuấn đang lo lắng, không biết làm sao để khuyên Đế hậu, Thiên Ngô Tổ Vu đã hóa thành một cơn cuồng phong lao về phía hai người. "Đại ca, cẩn thận!" Đông Hoàng Thái Nhất lo lắng vô cùng, việc Chúc Dung tự bạo lúc nãy rõ ràng đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Thiên Ngô Tổ Vu lập tức theo sau, khiến Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi tột độ, đám Vu tộc này đều điên cả rồi. "Vô dụng thôi, ta bị thương quá nặng, không tránh được nữa rồi." Đế Tuấn lộ ra một nụ cười khổ, rồi dùng ánh mắt đầy áy náy nhìn người vợ đã cùng mình sinh tử gắn bó.

Ngay sau đó, Thiên Ngô Tổ Vu cũng đến. "Ầm..." Thân thể Thiên Ngô Tổ Vu cũng nổ tung ngay lập tức, cơn bão năng lượng vừa mới dừng lại lại một lần nữa xuất hiện giữa đất trời.

Lúc này Đế Tuấn đã là nỏ mạnh hết đà, vào khoảnh khắc Thiên Ngô nổ tung, hắn và Đế hậu cùng bị nổ thành tro bụi.

Nhưng Thiên Ngô Tổ Vu so với Đế Tuấn thì tốt hơn nhiều.

Ít nhất hắn tự bạo, còn một tia chân linh tồn tại trong Lục Đạo Luân Hồi, sau này có thể chuyển thế trọng sinh.

Còn Đế Tuấn, thì hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang này. "Đại ca!" Cái chết của Đế Tuấn khiến Đông Hoàng Thái Nhất bi phẫn tột

cùng, đồng thời trong sâu thẳm nội tâm cũng lóe lên một tia điên cuồng.

Bởi vì hắn biết, cùng với cái chết của Đế Tuấn, cán cân giữa Yêu tộc và Vu tộc lại quay về vạch xuất phát.

Không có Đế Tuấn, cơ hội chiến thắng của Yêu tộc giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa, hắn và đại ca từ khi sinh ra linh trí đã nương tựa vào nhau, nay đại ca bỏ hắn lại một mình, hắn sao có thể sống một mình. "Không ổn, mọi người mau lui!" Đế Giang đang vây công Đông Hoàng Thái Nhất thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, vội vàng muốn lui. "Đi?

Muốn đi đâu!

Tất cả đi chết cho ta, đừng tưởng chỉ có Vu tộc các ngươi mới biết tự bạo." Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả Vu tộc, Hỗn Độn Chung từ trên trời chụp xuống, bao trùm toàn bộ bốn vị Tổ Vu đang đối phó với hắn.

Ngay sau đó, thân thể Đông Hoàng Thái Nhất cũng nổ tung.

Đòn tấn công không phân biệt mục tiêu hung hãn ập về bốn phía.

Bốn đại Tổ Vu và Đông Hoàng Thái Nhất ở quá gần nhau, cộng thêm việc Đông Hoàng Thái Nhất liều lĩnh thúc giục Hỗn Độn Chung, khiến không gian bị định trụ, bốn đại Tổ Vu căn bản không thể chạy thoát.

Vụ tự bạo trực tiếp cuốn bốn đại Tổ Vu vào trong.

Đế Giang và những người khác thậm chí không kịp thi triển thần thông, đã bị năng lượng kinh hoàng nuốt chửng, vẫn lạc ngay tại chỗ.

Thân thể Tổ Vu tuy vô cùng cường đại, nhưng cũng không thể chống lại vụ tự bạo của Chuẩn Thánh đỉnh phong, đặc biệt là ở

khoảng cách gần như vậy, tự nhiên không thể may mắn thoát khỏi mà bị Đông Hoàng Thái Nhất kéo theo chôn cùng. "Đại ca!" Cái chết của mười Tổ Vu cũng kích động Công Công đang chiến đấu với Phục Hy ở giữa Bất Chu Sơn. "A a a a, Yêu tộc, muốn chết thì cùng chết đi!" Các Tổ Vu liên tiếp tử trận khiến Công Công cũng mất đi lý trí, trực tiếp tự bạo ngay lúc đó, kéo Phục Hy đồng quy vu tận.

Nhưng do vị trí của Công Công quá đặc biệt.

Vì vậy vào khoảnh khắc tự bạo, cả ngọn Bất Chu Sơn bị nổ gãy ngay tại chỗ.

Cột chống trời cũng từ đó bắt đầu nghiêng xuống. "Điên rồi, tất cả đều điên rồi, lão tử không hầu nữa." Thấy Vu tộc từng người một như những kẻ điên bắt đầu tự bạo, các Yêu Hoàng cũng học theo, Côn Bằng vốn vô cùng quý mạng nhất thời sợ hãi.

Hắn trực tiếp vỗ cánh bay nhanh đến bên cạnh Lạc Thư Hà Đồ, cuốn lấy kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo này rồi hóa thành một luồng sáng biến mất, rõ ràng là đang chạy trốn về hang ổ của mình ở Bắc Minh Chi Hải.

Còn về Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, không phải hắn không muốn, mà là hắn tự biết mình.

Trận chiến Vu Yêu này, Lục Đại Thánh Nhân chắc chắn sẽ quan sát toàn bộ, bảo vật như Hỗn Độn Chung, nếu hắn lấy, chắc chắn sẽ bị Lục Đại Thánh Nhân truy sát.

Lúc đó có danh lấy, mà không có mạng dùng.

Không giống như Lạc Thư Hà Đồ, lấy rồi cũng không có ai ngăn cản.

Đáng tiếc Côn Bằng không biết, hắn lấy Lạc Thư Hà Đồ cũng vô dụng.

Bởi vì sau này trong thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, đó là vật chứng đạo của Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy, Nữ Oa sẽ không cho phép hắn lấy đi.

Hiện tại cũng chỉ là tạm thời gửi ở chỗ hắn, đợi thời cơ đến, tự nhiên sẽ lấy lại.

Cùng với việc Côn Bằng bỏ chạy, Huyền Minh đang chiến đấu với hắn thì ngây người nhìn không gian này.

Chương 127

Tất cả các huynh trưởng đều đã chết, chỉ còn lại một mình nàng. "Liều mạng với đám Yêu tộc, báo thù cho các Tổ Vu đại nhân!" Mặc dù Yêu Hoàng và Tổ Vu đã chết, nhưng cuộc chiến của Yêu tộc và Vu tộc ở tầng dưới vẫn chưa dừng lại.

Ngược lại, vì lão đại của mình đã chết, họ càng điên cuồng tàn sát hơn.

Những người Vu tộc cũng không hổ danh là chủng tộc chiến đấu, cũng học theo, trong tình huống biết rõ không địch lại, cũng kéo kẻ địch của mình bắt đầu tự bạo.

Một người tự bạo, lập tức châm ngòi cho hung tính của Yêu tộc, họ cũng theo đó mà tự bạo.

Thế là hay rồi, đánh không lại thì tự bạo, trở thành chuyện thường thấy nhất của hai tộc Vu Yêu.

Hai tộc Vu Yêu tàn sát nhau trên Thiên đình, hoàn toàn không biết rằng Bất Chu Sơn, cột chống trời, đã sụp đổ.

Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là cột chống trời của thiên địa Hồng Hoang.

Nay nó sụp đổ, cả bầu trời như sắp sập xuống.

Không chỉ vậy, cùng với sự sụp đổ của Bất Chu Sơn, trên bầu trời cũng xuất hiện một lỗ thủng lớn, nước Thiên Hà vốn ẩn chứa trên Cửu Thiên cũng vì lỗ thủng này mà từ trên trời trút xuống.

Nước Thiên Hà trên Cửu Thiên không phải là nước bình thường, mà là Nhược Thủy trong truyền thuyết.

Nhược Thủy là một trong những loại nước đáng sợ hiếm có trên

đời, sau khi Hạo Thiên trở thành Ngọc Đế, cả Thiên đình chỉ có một mình Thiên Bồng Nguyên Soái có thể đi qua Nhược Thủy, đủ để thấy sự lợi hại của nó.

Chỉ là tuy trời đã sập, nhưng không một ai trong Lục Đại Thánh Nhân xuất hiện.

Cuối cùng, Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo xuất hiện trên Bất Chu Sơn, dùng đại pháp lực vô thượng tạm thời bịt lại lỗ thủng trên trời. "Sáu người các ngươi còn không mau ra đây, thiên trụ sụp đổ, nước Thiên Hà đổ xuống, nếu không vá lại, Hồng Hoang sẽ lại có vô số thương vong." Hồng Quân liếc nhìn Nhược Thủy trên trời, mặt không biểu cảm nói.

Ngay sau đó, bảy bóng người xuất hiện trước mặt Hồng Quân. "Bái kiến lão sư." Bảy vị Thánh Nhân sở dĩ chần chừ không chịu hiện thân, tự nhiên là đang để ý đến Hỗn Độn Chung.

Chỉ là bây giờ Hồng Quân đã lên tiếng, họ cũng không dám không hiện thân. "Chuyện vá trời giao cho các ngươi." Hồng Quân nhàn nhạt nói. "Vâng." Bảy vị Thánh Nhân đáp, chuẩn bị động thủ. "Không cần đâu, để ta là được rồi." Chỉ là ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt sáu người, chính là Nghiêm Phong.

Chỉ thấy hắn liếc nhìn Bất Chu Sơn, sau đó phất tay một cái, nối lại phần thân núi đã gãy của Bất Chu Sơn.

Sau đó, Thời Gian Pháp Tắc lập tức được kích hoạt.

Thời gian trong khu vực đó bắt đầu chảy ngược.

Rất nhanh, Bất Chu Sơn đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Lỗ thủng trên Cửu Thiên cũng được vá lại.

Đối với Nghiêm Phong mà Thời Gian Pháp Tắc đã tiến lên giai đoạn thứ ba, việc này vô cùng đơn giản. "Thời Gian Pháp Tắc!

Đạo hữu thủ đoạn thật cao minh, có thể nắm giữ pháp tắc mạnh mẽ như vậy, tạo nghệ thật sâu sắc." Hồng Quân nhìn Nghiêm Phong đầy thâm ý, thầm nghĩ trong lòng: "Không hổ là đệ tử của vị tồn tại vô thượng kia." Thời Gian Pháp Tắc không phải hắn chưa từng nghiên cứu, nhưng dù thế nào cũng không thể lĩnh ngộ được.

Nghiêm Phong, khi còn là Chuẩn Thánh đã lĩnh ngộ được, xem ra, trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của hắn, e rằng không thua kém trình độ của hắn về Không Gian Pháp Tắc.

Trình độ lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc của Hồng Quân, tự nhiên cũng ở giai đoạn thứ ba.

Sau mấy vạn năm tu luyện, thuộc tính của Nghiêm Phong đã có những thay đổi long trời lở đất.

Ngoài tu vi chưa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, những thứ khác đều có bước tiến dài. - Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế) - Tu vi: Chuẩn Thánh (Độ khai phá 98.8%) - Căn cước: Tiên thiên đệ nhất đoàn Hỗn Độn Chi Hỏa (Độ khai phá 13.9%) - Hỏa Chi Pháp Tắc: Giai đoạn thứ tư - Hỗn Độn Thần Hỏa (Độ khai phá 6.8%) - Không Gian Pháp Tắc: Giai đoạn thứ ba - Không Gian Lĩnh Vực (Độ khai phá 9.7%) - Thời Gian Pháp Tắc: Giai đoạn thứ ba - Thời Gian Lĩnh Vực (Độ khai phá 3.4%) - Pháp bảo: Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu (Luyện hóa 100%), Hỗn Độn chí bảo - Hỗn Độn Châu (Luyện hóa 72.6%), Hỗn Độn chí bảo - Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên (Luyện hóa 94.7%), Tiên thiên chí bảo - Hỏa Linh Châu (Tiến hóa 36.7%) - Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật (100%), Liệt Diễm Phần Thiên (100%), Đế Đạo Thần Quyền - Thức thứ ba (50.8%) - Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh - Tầng thứ tư (30.7%) - Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý. - Đạo trường: Tam Tiên Đảo (Tiến hóa giai đoạn hai 12.4%) - Tổng hợp thực lực: Thiếu niên, đối với ngươi Chuẩn

Thánh cũng như sâu kiến, cộng thêm Hỗn Độn Chí Bảo và Hỗn Độn Linh Bảo, tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ có thể tùy tiện đánh, gặp phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng có thể chiến thắng!

Nhìn vào bảng thuộc tính, tu vi của Nghiêm Phong cũng gần như đạt đến cực hạn của Chuẩn Thánh, bước tiếp theo, có lẽ có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Căn nguyên của Nghiêm Phong cũng đã tiến hóa một lần nữa, trở thành Hỗn Độn Chi Hỏa.

Căn nguyên như vậy đã ngang hàng với những Hỗn Độn Thần Ma như Bàn Cổ.

Hỏa Chi Pháp Tắc cũng đã đạt đến giai đoạn thứ tư, Thái Dương Chân Hỏa cũng biến thành Hỗn Độn Thần Hỏa.

Hỗn Độn Thần Hỏa không gì không đốt, cho dù là Thánh Nhân dưới sự thiêu đốt của Hỗn Độn Thần Hỏa cũng sẽ bị thương rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, linh bảo bản mệnh của hắn cũng đã tiến hóa đến trình độ Tiên thiên chí bảo.

Chỉ là so với tốc độ thăng cấp của Nghiêm Phong, tốc độ tấn thăng của Hỏa Linh Châu có chút không theo kịp.

Chương 128

Nhưng những điều này không quan trọng, điều quan trọng nhất của Hỏa Linh Châu là tiềm lực, không có giới hạn thăng cấp.

Nghiêm Phong tin rằng, sẽ có một ngày, Hỏa Linh Châu sẽ vượt qua Hỗn Độn Thanh Liên, trở thành chí bảo càng mạnh mẽ hơn. "Ha ha, chỉ là có chút lĩnh ngộ, đạo hữu quá khen rồi." Nghiêm Phong cười ha hả, rất khiêm tốn nói. "Thời Gian Pháp Tắc!" Lời của Hồng Quân, cùng với màn thể hiện của Nghiêm Phong, lập tức khiến năm vị Thánh Nhân trừ Nữ Oa và Hậu Thổ thất thanh kêu lên.

Đó là Thời Gian Pháp Tắc, không gian vi vương, thời gian vi tôn, ngay cả Không Gian Pháp Tắc họ tham ngộ còn không sâu, huống chi là Thời Gian Pháp Tắc còn cao hơn một bậc.

Trong cả Hồng Hoang, người duy nhất có lĩnh ngộ về Thời Gian Pháp Tắc cũng chỉ có Thời gian Tổ Vu trong Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng rõ ràng, lĩnh ngộ không đủ sâu, nhiều nhất cũng chỉ là giai đoạn đầu của Thời Gian Pháp Tắc, ở mức độ gia tốc thời gian.

Nếu không, một khi lĩnh ngộ được giai đoạn thứ hai, Thời gian Tổ Vu cũng không dễ dàng chết như vậy. "Ầm ầm ầm..." Không đợi Tam Thanh và Chuẩn Đề hồi thần từ cơn chấn động về Thời Gian Pháp Tắc.

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó khí công đức vô biên từ trên Cửu Thiên giáng xuống.

Đó là Thiên Đạo có cảm ứng, Nghiêm Phong vá trời có công, nên giáng xuống công đức.

Phần công đức này, Nghiêm Phong lấy cũng không có tác dụng,

nên tự nhiên trực tiếp chia làm ba phần, Hậu Thổ và Nữ Oa mỗi người được bốn thành rưỡi, một thành còn lại tự nhiên có diệu dụng.

Ai bảo hai người là vợ của hắn chứ.

Công đức vá trời lần này không phải là số ít, bởi vì hắn không dùng phương pháp thay thế, mà trực tiếp khôi phục Bất Chu Sơn.

Vì vậy, công đức nhiều hơn so với việc Nữ Oa dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế Ngũ Sắc Thạch và dùng bốn chân Huyền Quy chống trời.

Chỉ là như vậy, không có công đức vá trời và Càn Khôn Đỉnh luyện chế, vậy Tôn Ngộ Không sau này chẳng phải là không thể xuất hiện sao?

Như vậy không được.

May mà Nghiêm Phong sớm đã có chuẩn bị, một thành công đức kia tự nhiên là chuẩn bị cho con khỉ đó. "Đạo hữu, mượn Càn Khôn Đỉnh dùng một chút." Nghiêm Phong cười nói với Hồng Quân. "Tự nhiên có thể." Hồng Quân vốn đang đau đầu, không có Ngũ Sắc Thạch vá trời, con khỉ kia làm sao xuất hiện, không ngờ Nghiêm Phong lại lợi hại như vậy, trực tiếp giải quyết chuyện sau này.

Sau khi nhận Càn Khôn Đỉnh từ Hồng Quân, Nghiêm Phong trực tiếp lấy ra Ngũ Sắc Thạch đã xin từ Nữ Oa, tiến hành luyện chế.

Cuối cùng bỏ vào một thành công đức.

Sau đó hắn thu Ngũ Sắc Thạch lại, chuẩn bị tìm thời gian ném đến Hoa Quả Sơn.

Về phần con khỉ đó có trở thành quân cờ cho Phật giáo đại hưng hay không, Hồng Quân không hề lo lắng.

Có vị tồn tại kia, Phật giáo mà đại hưng được mới là có quỷ. "Nếu

vậy, Hồng Quân xin cáo từ." Thấy mọi chuyện đã xong, Hồng Quân lại một lần nữa biến mất.

Cùng với sự biến mất của Hồng Quân, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Hỗn Độn Chung trên không trung, đó là Tiên thiên chí bảo, ai mà không muốn. "Hỗn Độn Chung là vật của Yêu tộc ta, ta sẽ thu hồi!" Nữ Oa liếc nhìn Hỗn Độn Chung, sau đó trực tiếp bay lên trời chuẩn bị thu lấy.

Những người khác thấy vậy, nhất thời ngây người, sau đó Chuẩn Đề và Nguyên Thủy nóng mắt, vội vàng đứng ra, muốn tranh đoạt với Nữ Oa. "Hỗn Độn Chung vật quy nguyên chủ, ai có ý kiến!" Thế nhưng họ vừa động một bước, Nghiêm Phong đã trực tiếp chặn trước mặt, mặt không biểu cảm nhìn Chuẩn Đề và Nguyên Thủy.

Khiến Chuẩn Đề và Nguyên Thủy trong lòng uất ức vô cùng. "Vô Lượng Thiên Tôn, Hỗn Độn Chung vốn không thuộc về bần đạo, bần đạo xin cáo từ trước." Lão Tử thấy Viêm Đế đã ra tay, tự biết đoạt Hỗn Độn Chung vô vọng, nên rất dứt khoát rời đi.

Thông Thiên mỉa mai liếc nhìn Nguyên Thủy một cái rồi cũng rời đi.

Sau đó, hiện trường chỉ còn lại sáu người. "Sao, các ngươi không đi, còn ở lại đây, muốn tranh đoạt?

Vừa hay đôi bên đều có ba người, có muốn làm một trận không?" Thấy Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không lui đi, Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười trêu tức.

Nói thật, lúc này Nghiêm Phong cũng có chút uất ức, Thập Nhị Tổ Vu đi rồi, không có ai có thể cùng hắn thường xuyên đánh nhau.

Độ khai phá cũng không biết khi nào mới có thể tiếp tục tăng vọt.

Vì vậy, hiện tại người có thể giúp hắn có được độ khai phá, chỉ có

năm vị Thánh Nhân.

Về phần Hậu Thổ và Nữ Oa, không thể nào đánh vợ được.

Hoặc là chạy vào trong Hỗn Độn, dùng Hỗn Độn Thần Hỏa để đốt cháy Hỗn Độn chi khí.

Dù sao Hỗn Độn cũng vô biên vô tận, đốt mãi không hết.

Chương 129

Chỉ là so ra, chắc chắn không có tính bộc phát như đánh nhau.

Nhưng ưu điểm là có thể đốt cháy vô hạn.

Tuy chậm một chút, nhưng trong thời gian dài vô tận, dù sao cũng có chút thủ đoạn có thể nâng cao độ khai phá. ...

Cùng với việc vá trời kết thúc, các vị Thánh Nhân can thiệp, chiến tranh Vu Yêu cuối cùng cũng kết thúc.

Chỉ là bất kể Vu tộc hay Yêu tộc, lúc này đều tổn thất nặng nề, mười phần không còn một.

Sau đó, Nữ Oa mang theo tộc nhân còn sót lại của Yêu tộc đến một nơi hẻo lánh, cũng chính là Bắc Câu Lô Châu sau này.

Vu tộc thì không, vì đã liên minh với Nhân tộc, nên tự nhiên sinh tồn tại nơi cư trú của Nhân tộc.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Hồng Quân truyền âm, mời bảy vị Thánh Nhân cùng Nghiêm Phong đến Tử Tiêu Cung tụ họp, có việc cần thương lượng.

Nghiêm Phong biết, nhất định là chuyện tái lập Thiên đình.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì, đi xem cũng tốt.

Khi đến Tử Tiêu Cung, phát hiện đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì đang ở cửa nghênh đón ba người Nghiêm Phong.

Năm vị Thánh Nhân khác không có đãi ngộ này.

Nhìn Hạo Thiên và Dao Trì, trong mắt Nghiêm Phong lóe lên một tia sáng, nếu không có gì bất ngờ, ngôi vị Thiên Đế và Đế hậu sẽ thuộc về hai người này.

Đương nhiên, nếu Nghiêm Phong muốn can thiệp, cũng không phải không làm được, chỉ là không cần thiết.

Dù sao thủ hạ của hắn, bất kể là Khổng Tuyên hay Đại Bằng, đều không muốn ngồi vào vị trí đó.

Hậu Thổ quản lý Địa phủ, càng không quan tâm đến Thiên đình, còn Nữ Oa, lại càng không để ý.

Bởi vì bất kể là Hồng Quân hay những người khác, đều không thể để Yêu tộc chiếm giữ ngôi vị Thiên Đế một lần nữa. "Kính chào các vị sư tỷ và Viêm Đế đại nhân, lão sư đã cung kính chờ đợi từ lâu." Thấy ba người Nghiêm Phong, Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng tiến lên chào hỏi, chỉ là cách xưng hô thực sự khiến hai người khó xử.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải dùng tôn xưng. "Ừm." Nghiêm Phong mặt không biểu cảm ừ một tiếng, sau đó không thèm nhìn hai người, trực tiếp đi vào.

Trong mắt hắn, ngay cả Thánh Nhân hắn còn lười nhìn, huống chi là hai con kiến.

May mà Hạo Thiên và Dao Trì cũng biết Nghiêm Phong là tồn tại mà ngay cả lão sư cũng phải kiêng dè, đối với việc bị phớt lờ, cũng không dám có chút bất mãn nào. "Đạo hữu đến rồi, mời ngồi!" Hồng Quân thấy Nghiêm Phong đến, mỉm cười, bên cạnh ông xuất hiện một cái bồ đoàn.

Ý là ngồi ngang hàng.

Ở phía dưới, ở hàng đầu tiên, trống hai cái bồ đoàn, tự nhiên là để cho Nữ Oa và Hậu Thổ.

Không còn cách nào khác, ai bảo các nàng tìm được một người đàn ông mạnh mẽ như vậy, địa vị tự nhiên cao hơn Tam Thanh.

Điều này khiến Nguyên Thủy, người luôn tự cho mình là Bàn Cổ

chính tông, không phục, chỉ là ở trong Tử Tiêu Cung không dám phóng túng.

Hơn nữa, dù không ở Tử Tiêu Cung cũng không thể, thực lực không cho phép, cưỡng ép ra mặt chỉ có bị đánh.

Bây giờ Nguyên Thủy đã hiểu rõ, Viêm Đế là một kẻ khó chơi, không thể đụng vào, không thấy lão sư cũng tôn kính như vậy sao?

Huống chi hắn cũng không phải đối thủ của Viêm Đế, bây giờ Tam Thanh đã phân gia, giữa họ không còn hòa thuận như trước, không đâm sau lưng nhau đã là tốt lắm rồi. "Không biết lão sư tìm chúng con có việc gì?" Chuẩn Đề thấy mọi người đã đông đủ, vội vàng hỏi, có thể tập hợp bảy vị Thánh Nhân, chắc chắn có chuyện quan trọng. "Hiện nay, lượng kiếp thứ hai sau khi khai thiên là Vu Yêu lượng kiếp đã kết thúc, Vu tộc và Yêu tộc cũng giống như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc rút khỏi sân khấu Hồng Hoang.

Tiếp theo, Nhân tộc tự nhiên sẽ trở thành nhân vật chính của đất trời.

Nhưng Thiên đình đã xuất hiện, không thể để trống mãi, lần này triệu tập các ngươi, chuyện thứ nhất là xác định người ứng cử cho ngôi vị Thiên Đế." Hồng Quân lần lượt quét mắt qua năm vị Thánh Nhân bên dưới, nội tâm khó lường.

Về phần ba người Nghiêm Phong, có lẽ cũng không có tâm tư tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế này. "Lão sư, việc này dễ thôi, phương Tây chúng con có không ít người có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại tạo hóa, có thể làm chủ Thiên đình." Thấy việc lựa chọn Thiên Đế, Chuẩn Đề nhất thời nhiệt tình lên không ít, nếu nắm giữ được Thiên đình, phương Tây sẽ chính thức mở ra cánh cửa tiến vào phương Đông. "Hừ, Thiên đình phương Đông của ta, có quan hệ gì với thế giới phương Tây các ngươi, đừng ở đây hồ ngôn loạn ngữ." Thế nhưng

Chuẩn Đề vừa mở miệng, Nữ Oa đã trực tiếp lên tiếng phản bác.

Tuy rằng trận chiến Vu Yêu là tất yếu, nhưng nếu không phải lão già Chuẩn Đề này chạy đi thả mười con tiểu Kim Ô ra, có lẽ trận chiến có thể trì hoãn một thời gian, huynh trưởng Phục Hy của nàng cũng sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Tuy trong tay nàng có chân linh của Phục Hy, có thể sắp xếp chuyển thế, nhưng Nữ Oa nhìn Chuẩn Đề rất không vừa mắt. "Đúng vậy, Thiên đình phương Đông của ta, quả thực không liên quan gì đến phương Tây, Chuẩn Đề đừng nhiều lời nữa." Thông Thiên ở bên cạnh cũng rất tán thành, trực tiếp mở miệng tiếp tục châm chọc Chuẩn Đề. "..." Chuẩn Đề khổ sở vô cùng, vừa mở miệng đã bị hai người phản bác, đặc biệt là một trong số đó, Nữ Oa không dễ chọc.

Chương 130

Nếu Thông Thiên biết được suy nghĩ của hắn, chắc chắn sẽ lập tức rút ra Tru Tiên Tứ Kiếm, ta Thông Thiên dễ chọc lắm sao? "Lão sư, môn hạ Xiển giáo của con có mười hai Kim Tiên, ngoài Hoàng Long ra, mười một người còn lại đều là rồng trong loài người, đều có thể trở thành Thiên Đế, đặc biệt là Quảng Thành Tử, phúc duyên càng sâu dày." Nguyên Thủy thấy Chuẩn Đề bị phản bác, cũng không tiếp tục châm chọc nữa, sau này có lẽ hai bên còn hợp tác, nhưng cũng không quên tranh thủ phúc lợi cho đệ tử của mình. "Hừ, nhị huynh thật tham lam, mười một người đều có thể làm Thiên Đế, huynh tưởng Thiên Đế là cỏ dại ven đường sao, ai cũng được.

Lão sư, môn hạ của con có Đa Bảo, làm người trầm ổn, thực lực phi phàm, trong số các đệ tử Tam Thanh, thực lực là mạnh nhất, có thể làm Thiên Đế." Sau khi Nguyên Thủy mở miệng, Thông Thiên trực tiếp lên tiếng mỉa mai, dù sao Tam Thanh đã rạn nứt, châm chọc Nguyên Thủy một chút hắn rất vui.

Tiện thể mưu cầu phúc lợi cho đại đệ tử Đa Bảo của mình. "Thông Thiên...!" Nguyên Thủy tức giận, chỉ vào Thông Thiên run rẩy toàn thân, nếu không phải ở đây không đúng chỗ, sớm đã cùng Thông Thiên làm một trận rồi. "Sao?

Ta nói không đúng sao?

Có muốn kéo đệ tử môn hạ ra, chúng ta so tài một chút không." Thông Thiên lộ ra một nụ cười lạnh, không hề nể mặt Nguyên Thủy.

Ngôi vị Thiên Đế, có thể hưởng thụ rất nhiều khí vận, nếu đệ tử dưới trướng đảm nhiệm, tuyệt đối có thể tăng trưởng khí vận của cả giáo phái.

Đó cũng là lý do mọi người đều muốn tranh đoạt. "Môn hạ của ta chỉ có một mình Huyền Đô, không tham gia cạnh tranh." Lão Tử là giáo chủ Nhân giáo, môn hạ lại chỉ có Huyền Đô, nên tự nhiên không cần đi tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế đó.

So với ngôi vị Thiên Đế, khí vận của Nhân tộc mới là quan trọng nhất.

Chỉ đáng tiếc, hắn chỉ có hai thành rưỡi. "Đạo hữu thấy thế nào?" Thấy các đệ tử của mình tranh cãi không ngớt, Hồng Quân quay đầu nhìn về phía Nghiêm Phong. "Hay là đánh một trận đi, từng người một đấu tay đôi với ta, ai đánh thắng ta hoặc trụ được dưới tay ta lâu nhất, thì để đệ tử của người đó đảm nhiệm ngôi vị Thiên Đế." Nghiêm Phong đảo mắt, sau đó đưa ra một ý kiến quái đản.

Từ đó có thể thấy trong lòng hắn vẫn luôn canh cánh về độ khai phá.

Khiến Hồng Quân trong lòng bất đắc dĩ, da mặt dày như vậy thật sự tốt sao?

Những người khác ở đó cũng trực tiếp phớt lờ lời của Nghiêm Phong. "A, các ngươi không động não sao, ở đây người có thể đánh thắng ta cũng chỉ có Hồng Quân, ta nói không rõ ràng sao?" Thấy mọi người đều có vẻ không đồng tình, Nghiêm Phong bất đắc dĩ, đành phải lên tiếng nhắc nhở một câu. "Sao, chọn người của ta?" Hồng Quân nhanh chóng phản ứng lại. "A, không chọn người của ngươi, chẳng lẽ chọn người của họ sao?

Mấy đệ tử Huyền môn tam đại làm sao chống đỡ được trường diện?

Giữa họ, luận tu vi chỉ ngang ngửa nhau, chắc chắn ai làm Thiên Đế cũng không phục.

Nhưng Huyền môn nhị đại thì khác, luận thực lực, kẻ kém nhất, ví dụ như đồng tử của ngươi, cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đệ tử nhị đại bất luận tu vi hay địa vị đều vững vàng đè đầu đệ tử tam đại một bậc." Nghiêm Phong rất tùy ý nói.

Mấy người này thật là, ai cũng đề cử đệ tử của mình, nhưng cũng không xem tu vi của đệ tử mình thế nào.

Kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả một Đại La Kim Tiên cũng không phải, làm Thiên Đế?

Đúng là chuyện lạ đời.

Thiên Đế mà không có tu vi Chuẩn Thánh, làm sao áp chế được các thần tử bên dưới. "Hay!" Hồng Quân nghe xong mỉm cười, lời nói của hắn không sai, hơn nữa, vốn dĩ đã định sẵn Hạo Thiên và Dao Trì là người ứng cử cho ngôi vị Thiên Đế và Đế hậu.

Hồng Quân hỏi ra, cũng là để xem phản ứng của các đệ tử bên dưới, kết quả thật đáng thất vọng, ai cũng nói thay cho đệ tử của mình. "..." Thông Thiên nghe xong lời nói, nhất thời ngây người, tuy Nghiêm Phong nói có lý, nhưng cứ thế để một phần khí vận trôi đi, hắn cũng không cam tâm. "Hạo Thiên, Dao Trì, hai con mau vào đây." Hồng Quân bây giờ không để ý đến họ nữa, trực tiếp gọi hai đồng tử đang đứng ngoài cửa vào. "Lão sư, có gì phân phó ạ." Tuy là đồng tử, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì cũng tôn xưng Hồng Quân là lão sư. "Hai con từ lúc hóa hình đến nay, vẫn luôn ở Tử Tiêu Cung bầu bạn với ta, cũng đến lúc để các con ra ngoài rèn luyện một phen rồi." Nhìn Hạo Thiên và Dao Trì dáng vẻ đồng tử, Hồng Quân giơ một ngón tay chỉ về phía họ.

Lập tức hai luồng sáng từ tay Hồng Quân bắn ra, nhập vào cơ thể hai người, trong nháy mắt, Hạo Thiên và Dao Trì vốn có dáng vẻ đồng

tử và nữ đồng liền lớn nhanh như thổi.

Chỉ là không biết có phải hormone hơi nhiều hay không, khiến hai người trực tiếp biến thành nam nữ trung niên.

Cùng với việc hai người biến thành dáng vẻ trung niên, tu vi của họ cũng từ Đại La Kim Tiên tăng lên Chuẩn Thánh sơ kỳ. "Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hạo Thiên Kính, trên có thể tra tam thập tam thiên, dưới có thể dò xét đại địa Hồng Hoang cho đến Cửu U Địa Phủ, vừa hay chiếc kính này hợp với tên của con, nay ban cho con vậy." Hồng Quân nói rồi lấy ra một chiếc gương, chính là Hạo Thiên Kính, rồi ban cho Hạo Thiên. "Đa tạ lão sư ban bảo vật." Hạo Thiên kích động vô cùng, đó là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có bao nhiêu người vì tranh đoạt mà đầu rơi máu chảy, thậm chí thân tử đạo tiêu.

Làm đồng tử bao nhiêu năm, đáng giá!

Chương 131

"Dao Trì, đây là Kim Lũ Ngọc Y, cũng là một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo, ban cho con để phòng thân, ngoài ra, một trong thập đại Tiên thiên linh căn là cây Bàn Đào cũng ban cho con, có thể tăng thêm nội tình cho con ở Thiên đình." Hồng Quân tiếp tục nhìn về phía Dao Trì, đưa một bộ y phục lấp lánh ánh vàng và một cây Bàn Đào cho Dao Trì.

Vốn dĩ nên đưa cho Dao Trì là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, theo quỹ đạo ban đầu, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đều sẽ thân vẫn.

Nhưng do sự xuất hiện của Nghiêm Phong, khiến Tây Vương Mẫu không chết, Hồng Quân tự nhiên không thể thu hồi.

Vì vậy lúc này ban cho Dao Trì chỉ có thể là một kiện Tiên thiên cực phẩm linh bảo khác.

May mà, Đạo Tổ có nhiều bảo bối, một kiện Tiên thiên cực phẩm linh bảo vẫn lấy ra được. "Đa tạ lão sư ban bảo vật." Dao Trì cũng tâm tình kích động nhận lấy bảo bối mà Hồng Quân ban cho. "Ừm!

Việc Thiên đình liên quan đến sự ổn định của cả đại địa Hồng Hoang, nên hy vọng hai con nhanh chóng chỉnh đốn lại Thiên đình, khôi phục trật tự đại địa Hồng Hoang, đừng để ảnh hưởng của Vu Yêu lượng kiếp tiếp tục kéo dài.

Nếu có cần giúp đỡ, có thể tìm mấy vị sư huynh và sư tỷ." Hồng Quân nói xong nhìn xuống năm người bên dưới, ý tứ rõ ràng, bảo họ phái người đến Thiên đình nhậm chức. "Vâng, lão sư!

Chúng con nhất định sẽ toàn lực ứng phó, không để lão sư thất vọng." Hạo Thiên và Dao Trì trước tiên bái tạ Hồng Quân một phen, sau đó quay đầu nói với Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: "Sau này

phiền các vị sư huynh sư tỷ rồi." Nói thật, ngoài thân phận đồng tử của Hồng Quân, và linh bảo vừa được ban, những thứ khác họ căn bản không có gì.

Một Thiên đình lớn như vậy, chỉ dựa vào hai người không thể xoay chuyển được.

Nên tự nhiên cần sự giúp đỡ của Huyền môn tam giáo và Phật môn. "A Di Đà Phật, giáo đồ phương Tây chúng ta phổ độ chúng sinh, không có thời gian đến Thiên đình nhậm chức, vừa rồi cũng đã nói, Thiên đình phương Đông, không liên quan đến phương Tây chúng ta, xin đừng trách." Chuẩn Đề vô sỉ là người đầu tiên trực tiếp từ chối.

Mẹ kiếp, lúc chọn Thiên Đế thì loại ta ra ngoài, bây giờ tuyển lính thì tìm đến phương Tây ta, ta mà đồng ý mới có quỷ. "Môn hạ của ta chỉ có mười hai người, cần tĩnh tu, không thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng, nhưng Thông Thiên sư đệ môn hạ đệ tử đông đảo, chia mấy người đến Thiên đình nhậm chức chắc không khó." Nguyên Thủy không nói hai lời, cũng bắt đầu từ chối, có thể không nể mặt. "Nguyên Thủy..." Thông Thiên tức đến sôi máu, Nguyên Thủy đúng là đồ không ra gì. "Bản tọa môn hạ chỉ có Huyền Đô một người, ngay cả ngôi vị Thiên Đế cũng không tranh, huống chi là các vị trí khác, nhưng ta có một bình Cửu Chuyển Kim Đan, xem như là một chút tâm ý của bản tọa vậy." Lão Tử không giống những người khác, không phái người đi, nhưng cũng tặng một hồ lô Kim Đan.

So với những người khác thì biết điều hơn nhiều.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề đều xem thường Hạo Thiên thân là đồng tử, với sự kiêu ngạo của Thánh Nhân, càng xem thường những con kiến không phải Thánh Nhân.

Nên không đặt Hạo Thiên vào mắt.

Nhưng đừng quên, Hạo Thiên dù sao cũng là đồng tử của Hồng

Quân Đạo Tổ, nếu thật sự đến trước mặt Hồng Quân cầu xin, vậy thì Nguyên Thủy không muốn cũng không được. "Đa tạ Lão Tử sư huynh." Hạo Thiên ban đầu sắc mặt âm trầm, bị từng sư huynh một từ chối, may mà Lão Tử sư huynh cho một chút an ủi, ít nhất có một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan.

Cửu Chuyển Kim Đan có thể chiêu mộ không ít người.

Hạo Thiên biết rõ sự lợi hại của Cửu Chuyển Kim Đan, đó là tuyệt thế thần dược, một viên có thể tạo ra một Đại La Kim Tiên.

Một hồ lô có chín viên, tức là chín Đại La Kim Tiên, có thể tăng thêm không ít nội tình cho Hạo Thiên.

Hơn nữa, sau Vu Yêu lượng kiếp, không còn là thời đại Chuẩn Thánh đầy đất đi, Đại La không bằng chó nữa.

Hiện tại, Đại La Kim Tiên trong cả Hồng Hoang là tồn tại hiếm có.

Chuẩn Thánh, lại càng ít hơn.

Nên chín Đại La Kim Tiên có ý nghĩa gì, Hạo Thiên rõ hơn ai hết.

Quan trọng nhất là cùng với việc đại chiến kết thúc, cũng như việc các Tổ Vu và Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, đã gây tổn thương nặng nề cho bản nguyên của Hồng Hoang.

Nên tiên thiên linh khí vốn có cũng dần dần biến mất, biến thành hậu thiên linh khí.

Mất đi tiên thiên linh khí, sau này tu sĩ trong Hồng Hoang muốn nâng cao tu vi, càng khó hơn.

Đương nhiên, không bao gồm Bồng Lai Tam Đảo.

Bồng Lai Tam Đảo không chỉ có tiên thiên linh khí, mà cùng với việc tiến vào giai đoạn khai phá thứ hai, khiến tiên thiên linh khí vốn

có càng đậm đặc hơn gấp mười lần.

Nên Khổng Tuyên và Đại Bằng hiện tại nếu không ra ngoài rèn luyện, những lúc khác đều không rời Bồng Lai Tam Đảo, dù sao ở đó quá thoải mái. "Thôi được, ngoài ra ta sẽ phái một trong ba thi của ta là Thái Thượng Lão Quân tọa trấn Thiên đình." Thấy Hạo Thiên cảm kích như vậy, Lão Tử cuối cùng lại gia tăng thêm tiền đặt cược. "Như vậy, Hạo Thiên đa tạ Lão Tử sư huynh đại lực ủng hộ!" Hạo Thiên kích động vô cùng, có tam thi của Thánh Nhân tọa trấn, Thiên đình còn ai dám gây rối.

Đại sư huynh quá tuyệt vời, không chỉ tặng Kim Đan, còn giúp tăng thanh thế.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy Lão Tử tuyệt vời như vậy, nhất thời có chút lúng túng, so với Lão Tử, dường như họ quá không nể mặt Hồng Quân. "Thôi được, môn hạ của ta có một trong mười hai Kim Tiên là Nam Cực Tiên Ông có thể làm Nam Cực Trường Sinh Đại Đế của Thiên đình, một trong ba thi của ta cũng sẽ tọa trấn Thiên đình, sau này nếu có việc có thể tìm ta." "Đa tạ Nguyên Thủy sư huynh!" Tuy là vì nể mặt Lão Tử, Nguyên Thủy mới phái người ra, nhưng Hạo Thiên vẫn cảm tạ.

Nhưng trong lòng hắn cảm kích Lão Tử nhất, nếu không, Nguyên Thủy mà phái người mới là có quỷ.

Chương 132

Lão Tử và Nguyên Thủy đều đã phái người, Hạo Thiên dùng ánh mắt mong chờ nhìn Thông Thiên.

Không biết Thông Thiên sư huynh có sắp xếp người không. "Thôi được thôi được, ta cũng phái mấy người vậy." Thông Thiên thấy ánh mắt mong chờ của Hạo Thiên, liền phái mấy người chiếm hết các vị trí Tứ Ngự, bao gồm Tử Vi Bắc Cực Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Tây Cực Thiên Hoàng Đại Đế.

Hạo Thiên nghe xong mừng rỡ vô cùng, như vậy, có đệ tử Thánh Nhân đảm nhiệm vị trí Tứ Ngự, cũng không sợ người khác dám không nể mặt.

Chỉ là các chức vị thiên binh thiên tướng, cũng như chúng thần tiên còn lại không có ai đảm nhiệm.

Nhưng những chức vị này Hạo Thiên có thể tự mình tìm cách. "Như vậy, chuyện thứ nhất đã định xong, vậy đến chuyện thứ hai." Hồng Quân thấy mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, bắt đầu tuyên bố chuyện thứ hai. "Chúng con xin lắng nghe." Mấy vị Thánh Nhân khá hứng thú nhìn Hồng Quân, chuyện thứ nhất là ngôi vị Thiên Đế, tuy không giành được, nhưng Hồng Quân không có đồng tử, vậy tiếp theo không phải là chia bánh sao.

Đáng tiếc mấy vị Thánh Nhân không biết, tiếp theo căn bản không có chuyện của họ. "Hiện nay trận chiến Vu Yêu đã kết thúc, Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính của đất trời, nên cần lập Tam Hoàng Ngũ Đế, để Nhân tộc chính thức hưng thịnh, không biết các ngươi có ai ứng cử không." Hồng Quân chậm rãi nói ra chuyện thứ hai. "Tam Hoàng Ngũ Đế!" Mấy vị Thánh Nhân vừa nghe, nhất thời kinh ngạc

vô cùng, vội vàng bắt đầu tính toán.

Lượng kiếp đã qua, thiên cơ sáng tỏ, rất nhanh đã tính ra được tác dụng của Tam Hoàng Ngũ Đế.

Đặc biệt là Tam Hoàng, đó là cơ duyên trời ban, một khi trở thành một trong Tam Hoàng, sẽ được khí vận Nhân tộc che chở, Nhân tộc không diệt, Tam Hoàng bất tử, có công dụng tương tự như Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chỉ là thực lực không bằng Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi.

Nhưng dù vậy, cũng khiến tất cả mọi người hai mắt sáng lên, Hồng Hoang hiện tại tranh đoạt chính là khí vận. "A Di Đà Phật, ngôi vị Tam Hoàng tương đồng với ý niệm phổ độ chúng sinh của Phật giáo chúng ta, hãy giao cho Phật môn chúng ta đi." Chuẩn Đề vội vã mở miệng. "Lừa ngốc, chuyện của Nhân tộc ta, cần gì lũ lừa ngốc phương Tây các ngươi xen vào một chân, chỗ nào mát mẻ thì đi chỗ đó đi." Hành vi không biết xấu hổ của Chuẩn Đề, nhất thời khiến Nghiêm Phong bật cười, nên không chút do dự lên tiếng mỉa mai. "..." Chuẩn Đề mặt đỏ bừng, bị người ta mắng là lừa ngốc ngay trước mặt, Chuẩn Đề cũng cần thể diện.

Chỉ đáng tiếc đây là Tử Tiêu Cung, thực lực của Nghiêm Phong quá mạnh, căn bản không thể chống lại.

Nên chỉ có thể tự rước lấy nhục. "Sao, ta nói không đúng sao?

Ta và Nữ Oa là Thánh Phụ, Thánh Mẫu của Nhân tộc, ta còn chưa nói gì, ngươi cần gì xen vào, cút." Nghiêm Phong trừng mắt, bá khí vô cùng bảo Chuẩn Đề cút. "Ta..." Chuẩn Đề tức giận vô cùng, đáng tiếc rõ ràng, Hồng Quân căn bản không đứng về phía hắn, nên chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt giận. "Nữ Oa, ngôi vị Nhân tộc Thiên Hoàng giao cho nàng sắp xếp." Nghiêm Phong không để ý đến khuôn mặt đỏ bừng của Chuẩn Đề, mỉm cười với Nữ Oa. "Đa tạ phu quân." Tuy trong Nhân

tộc, khí vận mà Nữ Oa chiếm được tương đối nhiều, nhưng Nữ Oa biết, hiện tại không phải là ai khí vận nhiều, mà là ai thực lực mạnh.

Không nghi ngờ gì, Nghiêm Phong ngoài Hồng Quân ra là tồn tại mạnh nhất.

Ngay cả Lão Tử, nhiều nhất cũng chỉ hòa năm năm. "Hậu Thổ, ngôi vị Địa Hoàng Thần Nông giao cho nàng." Nghiêm Phong không thiên vị, tiếp đó giao ngôi vị Địa Hoàng cho Hậu Thổ.

Về phần Hậu Thổ muốn giao cho ai, đó là chuyện của nàng, hắn cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Nữ Oa không cần nói, chắc chắn sẽ giao cho huynh trưởng Phục Hy của nàng.

Tuy Phục Hy đã tham gia đại chiến, nhưng đối với Nhân tộc, nể mặt Nữ Oa, Phục Hy chưa bao giờ tham gia. "Tiếp theo là Nhân Hoàng, để Nhân tộc tự chọn một người ra đi, Nhân tộc cần một vị hoàng giả." Nghiêm Phong cuối cùng nói, đưa ra quyết định cuối cùng. "Được!

Vậy cứ sắp xếp theo ý của đạo hữu, chỉ là sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế, nên sắp xếp thế nào." Hồng Quân gật đầu, trực tiếp quyết định, căn bản không cho đệ tử của mình cơ hội. "Lão Tử là giáo chủ Nhân giáo, sư phụ của Nhân Hoàng trong Tam Hoàng có thể giao cho ông ta một vị, còn sư phụ của Thiên Hoàng và Địa Hoàng do đệ tử của ta là Khổng Tuyên và Đại Bằng đảm nhiệm." Thiên Hoàng, Địa Hoàng dù sao cũng là nhân vật thượng cổ chuyển thế, thật không thích hợp giao cho Lão Tử.

Chẳng lẽ để Huyền Đô đi làm thầy của Phục Hy?

Đúng là nói đùa.

Còn Khổng Tuyên và Đại Bằng, là đệ tử của Nghiêm Phong, bất

luận thực lực hay tư cách đều đủ.

Hơn nữa đều là người một nhà, chắc chắn sẽ không tính toán nhiều như vậy. "Nếu vậy, bần đạo không thể từ chối." Lão Tử không ngờ lại được phân một vị sư phụ của Nhân Hoàng, có thể nói là niềm vui bất ngờ. "Còn về sư phụ của Ngũ Đế, nhường cho Thông Thiên đi." Suy đi nghĩ lại, phát hiện môn hạ của mình dường như không có ai thích hợp đảm nhiệm sư phụ của Ngũ Đế.

Thường Hi và Hi Hòa chắc chắn cũng sẽ không đi.

Chương 133

Vậy chỉ có thể giao cho người khác.

Bất kể là hai người phương Tây hay Nguyên Thủy, Nghiêm Phong đều cực kỳ ghét.

Nên giao cho Thông Thiên thuận mắt hơn.

Hơn nữa, công đức của sư phụ Ngũ Đế chắc chắn không bằng Tam Hoàng.

Nên Nghiêm Phong cũng không cảm thấy lãng phí. "...Đa tạ Viêm Đế." Thông Thiên rõ ràng không ngờ niềm vui từ trên trời rơi xuống, ngơ ngác một lúc rồi vội vàng cảm tạ.

Tuy công đức của sư phụ Ngũ Đế ít, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều, năm người cộng lại cũng không bằng một Nhân Hoàng, nhưng Thông Thiên đã mãn nguyện.

Thế là hay rồi, Nguyên Thủy lại ghen tị, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không cần nói nữa, càng thêm thê thảm.

Chuyện tốt đều không được phân, lần này đến Tử Tiêu Cung làm gì chứ.

Thà ở lại phương Tây phổ độ chúng sinh còn hơn.

Ít nhất không bị mất mặt, tâm trạng cũng tệ muốn chết. "Nếu vậy, cứ làm theo những gì đạo hữu đã nói đi." Hồng Quân thấy mọi việc đã được sắp xếp xong, hài lòng gật đầu rồi biến mất trước mặt mọi người.

Trước khi đi cũng truyền âm cho Nghiêm Phong để từ biệt. "Đi thôi." Hồng Quân đã đi, Nghiêm Phong tự nhiên cũng không có lý do ở lại.

Hắn mang theo Nữ Oa và Hậu Thổ trực tiếp rời khỏi Hỗn Độn, sau đó nhanh chóng xuống Huyết Hải.

Tiếp theo tự nhiên là sắp xếp cho Phục Hy chuyển thế.

Có Hậu Thổ giúp đỡ, việc Phục Hy chuyển thế tự nhiên vô cùng thuận lợi.

Chỉ là tiếp theo có một việc khiến Hậu Thổ khá khó xử, Vu tộc nên để ai đi làm Địa Hoàng đây?

Hậu Thổ không giống Nữ Oa, chỉ có một huynh trưởng, căn bản không cần lựa chọn.

Nhưng nàng có đến mười huynh trưởng.

Về phần Huyền Minh, lúc này đang ở Địa phủ giúp đỡ.

Huyền Minh cũng là Tổ Vu duy nhất còn sống sót ngoài Hậu Thổ!

Tại bộ lạc Hoa Tư của Nhân tộc.

Thân là con gái của tộc trưởng bộ lạc Hoa Tư, nàng Hoa Tư có sự tự do rất lớn.

Nên thường xuyên ra ngoài cùng cha đi săn.

Hôm nay, có vẻ rảnh rỗi không có việc gì, nàng Hoa Tư đi ra ngoài bộ lạc, phát hiện có một đầm sét, trong đầm sét có một dấu chân khổng lồ.

Có lẽ trong cõi u minh đã có thiên ý, nàng Hoa Tư tò mò giẫm lên.

Ban đầu không cảm thấy gì, chỉ là ngày thứ hai, nàng Hoa Tư phát hiện mình đã có thai.

Điều này khiến nàng Hoa Tư hoảng hốt, một cô gái còn trong trắng, chưa thành thân, lại có thai.

Ngay sau đó, nàng Hoa Tư liền nghĩ đến tình huống ở đầm sét

ngày hôm qua.

Nếu có điều gì kỳ lạ, cũng chỉ có thể là ở đó.

Cùng với việc nàng Hoa Tư có thai, không ít người trong bộ lạc đã nhìn thấy, khi nghe nàng Hoa Tư vì giẫm lên một dấu chân mà có thai, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Chưa chồng mà có chửa vốn không hợp lẽ thường, huống chi là giẫm lên một dấu chân mà có thai, nên mọi người đều ở trong bộ lạc lén lút bàn tán, nàng Hoa Tư có thể đã bị yêu quái nhập thân.

May mà cha của nàng Hoa Tư là tộc trưởng bộ lạc, nên cũng không có ai đi trảm yêu trừ ma.

Chỉ là những người thân quen với tộc trưởng Hoa ban đầu đều biến mất không tăm tích, mỗi lần nàng Hoa Tư ra đường, đều khó tránh khỏi bị người ta chỉ trỏ.

Nên nàng Hoa Tư chuẩn bị dọn ra khỏi bộ lạc, không muốn nhận những lời đàm tiếu của người khác.

Nhưng một ngày, ngay lúc nàng Hoa Tư chuẩn bị đồ đạc để dọn ra khỏi bộ lạc, một con kỳ lân từ trên trời giáng xuống, ngậm thiên địa linh quả đến trước mặt nàng Hoa Tư. "Kỳ Lân!

Thụy thú Kỳ Lân!" Khi Kỳ Lân xuất hiện, bộ lạc Hoa Tư lập tức xôn xao.

Đặc biệt là khi Kỳ Lân mang đồ ăn đến cho nàng Hoa Tư, càng khiến mọi người kinh ngạc. "Ha ha, xem ra con gái ta mang thai không phải là yêu quái, mà là thánh hiền." Cha của nàng Hoa Tư vui mừng vô cùng, con gái cuối cùng cũng không phải chịu ánh mắt kỳ thị của tộc nhân nữa.

Bây giờ mọi người trong bộ lạc đều biết đã trách nhầm nàng Hoa Tư.

Chương 134

Nên rối rít xin lỗi.

Tiếp theo, Kỳ Lân thỉnh thoảng sẽ mang một ít thiên địa linh quả đến cho nàng Hoa Tư bồi bổ cơ thể. "Ké..." Một ngày, một tiếng chim hót vang vọng khắp bộ lạc Hoa Tư, chỉ thấy trên bầu trời một con khổng tước ngũ sắc từ xa bay đến. "Thánh tử Khổng Tuyên, đại đệ tử của Thánh Phụ." Mấy năm nay Khổng Tuyên thường xuyên đi lại trong Hồng Hoang, nên Nhân tộc tự nhiên cũng biết, Thánh Phụ có hai vị đệ tử.

Một là khổng tước, một là kim sí đại bàng điểu, hai người cũng được Nhân tộc gọi là Thánh tử. "Nàng Hoa Tư, đứa trẻ trong bụng nàng là đại hiền của Nhân tộc, sư tôn của ta đặc mệnh ta đến thu làm đồ đệ, dạy dỗ trưởng thành." Khổng Tuyên sau khi đáp xuống đất hóa thành hình người, đến trước mặt nàng Hoa Tư, nói rõ ý đồ. "Đại hiền của Nhân tộc!

Trời ơi, bộ lạc Hoa Tư chúng ta sắp có một vị đại hiền của Nhân tộc." "Trời phù hộ Hoa Tư, bộ lạc Hoa Tư chúng ta cũng sắp trỗi dậy." Lời của Khổng Tuyên, hoàn toàn kích thích những người trong bộ lạc Hoa Tư.

Đó là đại hiền của Nhân tộc, do Thánh Phụ đích thân phân phó đệ tử đến thu nhận.

Phải biết rằng, ngay cả Nhân tộc tam tổ, Hữu Sào thị, Truy Y thị, Toại Nhân thị cũng chưa từng được Thánh Phụ phái đệ tử đến thu nhận. "Nếu vậy, bần đạo sẽ ở lại bộ lạc Hoa Tư." Khổng Tuyên mỉm cười, sau đó ở lại bên cạnh nàng Hoa Tư.

Cứ như vậy, sau khi nàng Hoa Tư mang thai mấy năm, cuối cùng

cũng sắp sinh.

Không hổ là thánh hiền, trẻ em bình thường chỉ cần 10 tháng là sinh ra, đâu giống như vị đại hiền của Nhân tộc này, mang thai đủ chín năm mới sắp sinh hạ.

Một ngày, chính là ngày nàng Hoa Tư mang thai đủ chín năm. "Ông..." Nàng Hoa Tư đột nhiên cảm thấy bụng đau, ngay sau đó, trên bầu trời bộ lạc Hoa Tư lập tức xuất hiện ráng mây bảy màu và tử khí ngập trời.

Ráng mây bảy màu và tử khí hội tụ lại tạo thành hình ảnh long phượng hòa minh.

Cuối cùng, long phượng cùng nhau hót vang một tiếng, lập tức từ trên trời giáng xuống, nhập vào bụng nàng Hoa Tư.

Dị tượng như vậy, trong phạm vi mấy vạn dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng. "Tường thụy giáng sinh, Nhân tộc ta có đại năng sắp xuất thế." "Ha ha ha ha, Nhân tộc ta cũng có đại năng của riêng mình rồi." "Nhanh nhanh nhanh, mau đi xem bộ lạc nào lợi hại như vậy, có đại năng giáng thế." Những thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc nhìn thấy tường thụy, nhất thời vui mừng khôn xiết, lập tức chạy đến nơi có tường thụy, cũng chính là bộ lạc Hoa Tư.

Trên bầu trời bộ lạc có dị tượng như vậy, tự nhiên sớm đã kinh động cả bộ lạc Hoa Tư.

Nên tất cả mọi người trong bộ lạc đều tụ tập trước cửa nhà nàng Hoa Tư, muốn xem đại hiền giáng sinh. "Oa..." Cùng với việc ráng mây bảy màu và tử khí nhập vào bụng nàng Hoa Tư, lập tức một tiếng khóc rất lớn từ trong phòng nàng Hoa Tư vang lên.

Tiếng khóc vang dội, trong nháy mắt truyền khắp phạm vi vạn dặm. "Ha ha, không hổ là đại hiền của Nhân tộc ta, tiếng khóc vừa

mới sinh ra đã hồng lượng như vậy." "Bộ lạc Hoa Tư chúng ta sẽ dưới sự dẫn dắt của đại hiền mà ngày càng đi lên." Sau khi Phục Hy giáng sinh, một đám người bắt đầu bàn tán.

Rất nhanh, nàng Hoa Tư bế một đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu đi ra.

Hiện tại thân thể của Nhân tộc cường đại, sinh con xong căn bản không cần phải nguyên khí đại thương như sau này, không xuống được giường, cần ở cữ. "Vèo..." Đúng lúc này, một bóng người lóe lên, đó là Khổng Tuyên thấy nàng Hoa Tư ra ngoài, trực tiếp tiến lên quan sát đứa trẻ. "Hoa Tư tham kiến Thánh tử đại nhân." Thấy Khổng Tuyên đến, nàng Hoa Tư vội vàng hành lễ. "Không cần đa lễ." Khổng Tuyên cười ha hả, sau đó quan sát đứa trẻ trong lòng nàng Hoa Tư. "Không hổ là Thiên Hoàng tương lai của Nhân tộc, tư chất quả nhiên không tồi." Sau khi xem xét một phen, Khổng Tuyên thầm nghĩ. ...

Trên đảo Bồng Lai.

Nữ Oa và Nghiêm Phong mấy người đang quan sát cảnh tượng Phục Hy giáng sinh trong Huyền Quang Kính.

So với Hỗn Độn hoang vu vô cùng, Nữ Oa và Hậu Thổ thích ở lại tiên đảo Bồng Lai tràn đầy sức sống hơn. "Nữ Oa, bây giờ Phục Hy đã giáng sinh, vậy vật chứng đạo của Thiên Hoàng, cũng đến lúc đi lấy lại rồi." Thấy Phục Hy đã ra đời, tự nhiên phải lấy lại vật chứng đạo của hắn, cũng chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Chỉ có tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, mới có thể sáng tạo ra Tiên thiên bát quái của Nhân tộc. "Ta biết rồi, món đồ đó, tên Côn Bằng kia cũng nên nhả ra rồi." Nữ Oa đứng dậy, sau đó nhìn về phía Bắc Minh Chi Hải.

Đối với việc Côn Bằng lâm trận đào tẩu, Nữ Oa không có chút thiện cảm nào.

Mặc dù, lúc Minh Hà đào tẩu, tầng lớp cao cấp của hai tộc Vu Yêu gần như đã chết hết.

Nhưng không vui là không vui.

Biển Bắc Minh.

Nữ Oa một bước từ đảo Bồng Lai ở Đông Hải đã tới nơi.

Chương 135

“Oanh...” Uy áp thuộc về Thánh Nhân được phóng thích ra không chút giữ lại, đương nhiên chỉ giới hạn trong phạm vi biển Bắc Minh.

Cùng với uy áp của Nữ Oa, cả biển Bắc Minh tức thì trở nên hoảng loạn.

Vô số sinh linh đều không biết vì sao đột nhiên lại có uy áp cường đại đến vậy giáng xuống.

“Nữ Oa nương nương, không biết người đến biển Bắc Minh có việc gì?” Là bá chủ của biển Bắc Minh, Côn Bằng quá quen thuộc với khí tức của Nữ Oa.

Đồng thời hắn cũng có chút kinh hãi, không biết vì sao Nữ Oa đột nhiên đến đây, lẽ nào là để tính sổ sau?

“Giao Hà Đồ Lạc Thư ra đây, vật chứng đạo của Thiên Hoàng Nhân tộc, không thuộc về ngươi.” Nữ Oa không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp đòi Hà Đồ Lạc Thư.

“...Nương nương phủ có phải hơi khinh người quá đáng rồi không.” Côn Bằng cũng không muốn giao Hà Đồ Lạc Thư cho Nữ Oa, món đồ này hắn khó khăn lắm mới cướp được, sao có thể vì Nữ Oa mở miệng một câu là phải dâng lên.

Hơn nữa Hà Đồ Lạc Thư cũng không phải của ngươi, mà là của Đế Tuấn.

“Khinh người quá đáng?

Nếu đã rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi cảm nhận thế nào là khinh người quá đáng.” Nữ Oa lộ ra một nụ cười lạnh, sau đó không chút do dự ra tay.

Ngọc thủ giơ lên, rồi ấn về phía Côn Bằng.

“Oanh...” Lập tức một áp lực vô cùng kinh khủng tác động lên người Côn Bằng.

“Ựm!!!

Phụt...” Nữ Oa vừa ra tay, Côn Bằng cả người như bị người ta bóp trong tay, theo thời gian trôi đi, lực ép càng lúc càng lớn, cuối cùng Côn Bằng không chịu nổi, phun ra một ngụm máu, bị trọng thương.

“Nữ Oa nương nương tha mạng, ta giao Hà Đồ Lạc Thư ra là được.” Côn Bằng trong lòng hoảng hốt, vội vàng dùng tâm thần thúc giục, đẩy Hà Đồ Lạc Thư đến trước mặt Nữ Oa.

“Hừ, tự tìm khổ ăn.” Nữ Oa liếc nhìn Côn Bằng đang bị trọng thương, nếu không có mấy vạn năm tu dưỡng, vết thương của tên này không thể nào lành lại.

Nhưng đây cũng là tự làm tự chịu.

Nếu sớm giao ra Hà Đồ Lạc Thư, đã không gặp phải kiếp nạn này.

Chỉ có thể nói là lòng tham không đáy rắn nuốt voi, lòng tham chính là nguyên tội. .....

Mười mấy năm nhanh chóng trôi qua, Phục Hy dưới sự dạy dỗ của Khổng Tuyên cũng trưởng thành nhanh chóng.

Một ngày nọ, Phục Hy đang ngồi bên một con sông lớn ngoài bộ lạc để cảm ngộ đạo của mình.

Đồng thời cũng đang suy tư về cách để Nhân tộc tránh né những tai ương gặp phải.

Phục Hy tuy còn nhỏ, nhưng sinh ra đã biết, mấy năm nay, trong bộ lạc thường xuyên gặp phải thiên tai, hắn cũng đã thấy không ít.

Hiện tại, hắn đang nghĩ, làm thế nào để tránh cho tộc nhân phải

chịu tai họa từ thiên tai?

Mặc dù không còn nhớ kiếp trước, nhưng Phục Hy lại rất giỏi về thuật thôi diễn.

Mấy năm nay cũng đã giúp bộ lạc Hoa Tư tránh được không ít tai nạn.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở bộ lạc Hoa Tư, cả Nhân tộc có hàng ngàn hàng vạn bộ lạc, mỗi giờ mỗi khắc đều có người bị ảnh hưởng bởi thiên tai.

Nhưng Phục Hy biết, mặc dù mình có thể thôi diễn ra tai họa, nhưng căn bản không thể phổ cập.

Bởi vì thuật thôi diễn cần tu vi cao mới có thể làm được.

Tu vi của Nhân tộc nhìn chung không cao, nên tự nhiên không thể thôi diễn.

"Rào rào..." Ngay lúc Phục Hy đang trầm tư, suy nghĩ cách giải quyết, trong dòng sông bên cạnh đột nhiên xuất hiện một con long quy.

Trên lưng long quy có một sách một đồ, chính là Hà Đồ Lạc Thư mà Nữ Oa đã đòi từ chỗ Côn Bằng.

"..." Khoảnh khắc nhìn thấy Hà Đồ Lạc Thư, Phục Hy cả người sững sờ, trong cõi u minh có một loại cảm ứng, vấn đề đã làm hắn bối rối nhiều năm, có thể tìm thấy đáp án trong một sách một đồ này.

Không chút do dự, Phục Hy thuận theo cảm giác trong lòng, chộp lấy một sách một đồ trên lưng long quy vào tay.

"Lạc Thư Hà Đồ!" Trong khoảnh khắc nắm lấy hai món đồ, Phục Hy đã biết tên của chúng.

"Nguyên lai đây là một kiện bảo bối, không phải hai kiện." Phục Hy nắm lấy rồi lẩm bẩm một câu, sau đó vội vàng xem xét.

Vừa xem đã không dứt ra được, trực tiếp rơi vào trạng thái huyền diệu, cả người như đốn ngộ, vô số suy nghĩ nổ tung trong đầu, sau đó hợp thành từng chữ hoặc hình ảnh.

Một lần đốn ngộ này, đã chín năm trôi qua.

Đã thành tiên, Phục Hy tự nhiên không cần những thứ để no bụng.

Hắn sớm đã không cần ăn uống.

Một ngày nọ, Phục Hy đang nhập định suốt chín năm bỗng chốc toàn thân run lên, sau đó những suy nghĩ, văn tự và hình ảnh va chạm trong đầu suốt chín năm tức thì tổ hợp lại.

Chương 136

Cuối cùng hóa thành mấy ngàn chữ, phía trên mấy ngàn chữ đó là bốn chữ lớn màu vàng: Tiên Thiên Bát Quái.

"Ta cuối cùng đã biết, đạo của ta ở đâu rồi." Giây phút này, Phục Hy cũng đã biết sứ mệnh của mình.

Vì vậy hắn không chút do dự đứng dậy, chạy về phía bộ lạc.

Sau đó thông qua ông ngoại, mời các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc xung quanh, truyền lại Tiên Thiên Bát Quái mà mình đã sáng tạo ra.

Có Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy, phương diện phòng chống thiên tai của Nhân tộc cũng được nâng cao đáng kể.

Kể từ đó, để cảm kích sự cống hiến vô tư của Phục Hy, các bộ lạc xung quanh đều chọn sáp nhập vào bộ lạc Hoa Tư.

Bộ lạc Hoa Tư cũng từ một bộ lạc nhỏ bé ban đầu, ngày càng lớn mạnh.

Cùng với uy vọng của bộ lạc Hoa Tư tăng lên, rất nhanh, chuyện Phục Hy sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái, giúp Nhân tộc tránh được vô số thiên tai đã lan truyền khắp nơi trong Nhân tộc.

Ngày càng có nhiều người đến bộ lạc Hoa Tư, thỉnh giáo Tiên Thiên Bát Quái do Phục Hy sáng tạo.

Quả nhiên, có Tiên Thiên Bát Quái, tổn thất của cả Nhân tộc về phương diện thiên tai đã giảm đi chín phần.

Điều này khiến toàn thể Nhân tộc vui mừng khôn xiết, sau đó dưới sự đề nghị của Tam Tổ Nhân tộc, Phục Hy trở thành cộng chủ của Nhân tộc.

Sau khi trở thành cộng chủ Nhân tộc, Phục Hy cũng không hề nhàn rỗi, hắn đã định ra nhân luân cho Nhân tộc, cấm kết hôn trong vòng ba đời cận huyết.

Điều này đã từng bước nâng cao trí lực của trẻ em Nhân tộc.

Nhân tộc cuối cùng cũng biết vì sao có những đứa trẻ ngu dốt như vậy, lại có những đứa trẻ thông minh như vậy.

Nguyên nhân là do không thể kết hôn cận huyết.

Nhưng Phục Hy đã bỏ sót một điểm, đó là hôn nhân giữa anh em họ thực ra cũng không nên.

Chỉ là hôn nhân giữa anh em họ, hậu duệ có trí thông minh thấp hơn không bằng hôn nhân cận huyết, nên tự nhiên cũng không ai chú ý.

Sau mấy chục năm cai trị, văn minh của cả Nhân tộc đã có sự phát triển vượt bậc.

Khi Phục Hy đang cai trị Nhân tộc.

Huyết Hải, Lục Đạo Luân Hồi.

"Đại ca, cơ hội này ta tặng cho huynh, các vị huynh đệ khác cũng sẽ không có ý kiến gì." Nhìn về phía đài luân hồi, Hậu Thổ lẩm bẩm.

Đúng vậy, sau quyết định cuối cùng, Hậu Thổ đã nhường vị trí Địa Hoàng Thần Nông cho đại ca của Thập Nhị Tổ Vu là Đế Giang.

Sông Khương, là một nhánh của sông Vị.

Bên bờ sông Khương có một bộ lạc tên là Khương thị.

Nhân tộc sau mấy chục năm phát triển dưới thời Phục Hy, dân số đã tăng trưởng một cách bùng nổ.

Chỉ riêng việc tránh được thiên tai đã không biết có bao nhiêu

người sống sót, cộng thêm cuộc sống được cải thiện, khiến Nhân tộc có nhiều tinh lực hơn để tạo người.

Ở sông Khương, tất cả các bộ lạc đều lấy bộ lạc Khương thị làm đầu.

Chỉ là lúc này, tộc trưởng bộ lạc Khương thị đang đau đầu vì một chuyện, mặc dù khả năng sinh tồn của Nhân tộc đã được nâng cao, nhưng tương ứng, thức ăn lại giảm đi.

Ngày nay tiên thiên linh bảo chuyển thành hậu thiên linh khí, khiến sản lượng cá tôm trong các con sông cũng giảm đi không ít.

Vì vậy, cùng với sự bùng nổ dân số của Nhân tộc, nguy cơ về lương thực cũng được đặt lên hàng đầu.

Cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể để những người có thực lực cao cường đi vào trong núi sâu để bắt đại yêu.

Huyết nhục của một con đại yêu đủ cho cả bộ lạc ăn trong một tháng.

Toàn thân đại yêu đều là bảo vật, có thể bắt được một con, đó cũng là phúc lớn trời ban.

Chỉ tiếc là thực lực của đại yêu vô cùng mạnh mẽ, cho dù là đại yêu cấp Thiên Tiên, cũng cần người có thực lực mạnh nhất trong bộ lạc mới có thể bắt được.

Tại bộ lạc Khương thị, một đứa trẻ tên là Liệt Sơn thị đã ra đời.

Nhưng khi đứa trẻ này ra đời lại vô cùng kỳ lạ, không chỉ có tử khí đông lai ba vạn dặm.

Bụng của nó còn là một cái bụng thủy tinh bẩm sinh.

Điều này khiến tộc trưởng bộ lạc Khương thị biết đứa trẻ này không hề tầm thường.

Cộng chủ năm xưa, hình như lúc sinh ra cũng có điềm lành từ trời giáng xuống, lẽ nào đứa trẻ này sẽ là đại hiền của Nhân tộc?

Thế là, tộc trưởng bộ lạc Khương thị để ý, bắt đầu toàn lực chăm sóc và quan sát đứa trẻ tên là Liệt Sơn thị này.

Kết quả khiến tộc trưởng bộ lạc Khương thị vô cùng hài lòng, cũng rất kinh ngạc.

Đứa trẻ này, ba tháng đã biết nói, sáu tháng đã có thể xuống đất đi lại.

Chương 137

Ba tuổi đã có thể đọc hiểu sách của thánh hiền, càng biết sau khi Nhân tộc thiếu lương thực, liền bắt đầu không ngừng nghiên cứu.

Cứ như vậy mười mấy năm sau, Liệt Sơn thị đã là một thiếu niên 18 tuổi.

Trong 18 năm, theo Thánh tử Đại Bàng tu hành, hắn cũng đã hiểu rõ đạo của mình ở đâu.

Sau đó, hắn bắt đầu con đường nếm thử trăm loại cỏ.

Đại Bàng tự nhiên làm người hộ đạo.

Tu vi của Liệt Sơn thị còn yếu, nếu Đại Bàng không bảo vệ, sợ rằng sẽ bị một số yêu quái ăn thịt cũng không chừng.

Nhưng đây là đại sự của Nhân tộc, Đại Bàng không dám có chút sơ suất.

Do bẩm sinh có một cái bụng thủy tinh, những thứ độc dược tiến vào bụng hắn, hoàn toàn không có tác dụng.

Không chỉ vậy, Liệt Sơn thị vì để Nhân tộc sau này có thể phân biệt được thứ gì có thể ăn, thứ gì không thể ăn, đã ghi chép lại tất cả những thứ có độc tố.

Hơn nữa, thông qua thử nghiệm không ngừng, nếu trúng phải loại độc nào, loại thuốc độc nào có thể giải trừ, đạt được hiệu quả lấy độc trị độc.

Một lần thử là mười năm.

Liệt Sơn thị cũng từ một thiếu niên ban đầu biến thành một thanh niên 28 tuổi.

Nhưng lúc này tâm trạng của Liệt Sơn thị rất tốt.

Mười năm, không chỉ tìm ra cách giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc, mà còn ghi chép lại những loại cỏ độc đó, thậm chí cả cách chữa trị cũng được ghi lại.

Cuốn sách mất mười năm mới ghi chép xong được đặt tên là 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》.

Đương nhiên, những công đức này đều sẽ được trao cho hắn một lần vào lúc chứng đạo.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, Liệt Sơn thị không hề trì hoãn, lập tức quay trở lại bộ lạc Khương thị.

Sớm một ngày trồng được những loại ngũ cốc này, cũng có thể sớm một ngày giải quyết được tình cảnh thiếu lương thực của Nhân tộc.

Sau khi trở về bộ lạc, Liệt Sơn thị bắt đầu quảng bá ngũ cốc.

Đối với Liệt Sơn thị, tộc trưởng bộ lạc Khương thị hoàn toàn tin tưởng, lập tức hạ lệnh, toàn bộ bộ lạc bắt đầu trồng trọt.

Đồng thời với việc trồng thảo dược, Liệt Sơn thị lấy ra 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》, truyền thụ kiến thức mà mình đã tích lũy trong mười năm cho người của bộ lạc Khương thị.

Theo thời gian trôi đi, việc trồng ngũ cốc đã thu được kết quả đáng mừng, nhà nhà đều có cơm ăn.

Cùng với việc trồng ngũ cốc thành công, và sự lưu truyền của 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》, uy vọng của Liệt Sơn thị trong bộ lạc Khương thị đã đạt đến đỉnh cao.

Sau đó tộc trưởng bộ lạc Khương thị tự cảm thấy mình đã già yếu không đủ sức, nên đã truyền lại vị trí tộc trưởng cho Liệt Sơn thị.

Liệt Sơn thị sau khi nhậm chức tộc trưởng, không chỉ hài lòng với bộ lạc Khương thị, hắn muốn cứu giúp nhiều người Nhân tộc hơn nữa.

Vì vậy, các bộ lạc xung quanh bộ lạc Khương thị đều được Liệt Sơn thị lần lượt đến thăm, và truyền thụ kiến thức của Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Cứ như vậy, một truyền một, bất kể là ngũ cốc hay kiến thức của Thần Nông Bản Thảo Kinh, tất cả đều lấy bộ lạc Khương thị làm trung tâm bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Cùng với việc trồng ngũ cốc, ngày càng có nhiều người có được thức ăn, không đến nỗi bị chết đói.

Uy vọng của Liệt Sơn thị cũng ngày càng cao.

Rất nhanh, tên của Liệt Sơn thị đã truyền đến tai Phục Hy.

Khi nghe về những hành động vĩ đại của Liệt Sơn thị, nếm thử trăm loại cỏ, không ngại gian khổ nghiên cứu mười năm như một ngày, ông liền cảm thấy Liệt Sơn thị chính là công chủ kế tiếp của Nhân tộc.

Nhưng Phục Hy cũng không lập tức truyền vị, ông quảng bá ngũ cốc và Thần Nông Bản Thảo Kinh của Liệt Sơn thị ra toàn thể Nhân tộc, và nói cho Nhân tộc biết ai đã làm ra những thứ này.

Cứ như vậy, Liệt Sơn thị lại được gọi là Thần Nông thị, vì Thần Nông Bản Thảo Kinh và hành động của ông, được Nhân tộc ghi lại là "Thần Nông nếm trăm cỏ".

Phục Hy sau khi cảm thấy Thần Nông thị đã được đại đa số Nhân tộc công nhận, liền rời khỏi bộ lạc của mình, đến bộ lạc Khương thị.

Sau khi nói rõ ý định của mình, và đưa ra phương pháp truyền vị cho Thần Nông, đã được Thần Nông đồng ý.

Phục Hy cũng vui mừng mỉm cười, cuối cùng cũng có thể trút bỏ gánh nặng rồi.

"Thiên đạo ở trên, ta là cộng chủ Nhân tộc Phục Hy thị, hôm nay nhường ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho Thần Nông thị, Thiên đạo giám chi." Sau khi có được câu trả lời, Phục Hy lập tức tại bộ lạc Khương thị, dưới sự chứng kiến của mọi người, nhường ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho Thần Nông thị.

"Ầm ầm ầm..." Sau khi Phục Hy truyền ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho Thần Nông thị, Thiên đạo có cảm ứng, tức thì một luồng khí công đức vô biên từ trên chín tầng trời giáng xuống.

Phục Hy thị từ khi sinh ra, như sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái, cải thiện cuộc sống của Nhân tộc, thống nhất cả Nhân tộc, từng chút một công đức tích lũy cho Nhân tộc, bây giờ có thể nhận được toàn bộ một lần.

"Oanh..." Cùng với khí công đức nhập thể, tu vi của Phục Hy có thể nói là đang tăng vọt.

Rất nhanh đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tu vi hoàn toàn không dừng lại, không ngừng tăng lên, Đại La Kim Tiên trung kỳ...

Chương 138

Đại La Kim Tiên đỉnh phong...

"Oanh..." Một khí thế mạnh mẽ hơn từ trên người Phục Hy bộc phát ra, tiến vào giai đoạn Chuẩn Thánh.

Cùng lúc đó, sau khi Phục Hy tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, ký ức kiếp trước cũng thức tỉnh vào giây phút này, từng chút một, từ lúc hóa hình đến lúc thân vẫn, toàn bộ đều dung hợp vào.

Đồng thời tu vi của hắn cũng không ngừng tăng lên, Chuẩn Thánh trung kỳ... hậu kỳ...

đỉnh phong...

Mãi đến khi bước vào ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới dừng lại.

Có thể nói, bây giờ chỉ bàn về tu vi, Phục Hy tuyệt đối là người đứng đầu dưới Thánh Nhân.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, trên bầu trời một đám mây trôi nổi, trên đó chính là Nữ Oa và Nghiêm Phong.

Phục Hy phức tạp nhìn Nữ Oa và Nghiêm Phong trên bầu trời.

Kiếp trước, hắn là Hy Hoàng của Yêu tộc, kiếp này là Thiên Hoàng của Nhân tộc.

Nhưng Hy Hoàng của Yêu tộc không thể nào tồn tại trên thế gian nữa, nên hắn chỉ có thể là Thiên Hoàng của Nhân tộc, cũng phải là Thiên Hoàng của Nhân tộc.

"Thiên Hoàng Nhân tộc Phục Hy, bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu." Giây tiếp theo, Phục Hy đã có quyết định, từ nay thế gian

không còn Hy Hoàng Phục Hy của Yêu tộc, chỉ có Thiên Hoàng Phục Hy của Nhân tộc.

"Thiên Hoàng, nay công đức viên mãn, có thể đến Hỏa Vân Động bế quan tu luyện, từ nay khí vận Nhân tộc nhờ ngươi trấn áp." Nghiêm Phong mỉm cười nói với Phục Hy.

Mặc dù khí vận Nhân tộc cần Tam Hoàng đến trấn áp, nhưng cũng không phải lúc nào cũng cần trấn áp.

Không giống như Thiên đạo, trực tiếp nhốt Phục Hy ở Hỏa Vân Động, từ đó không cho ra ngoài.

Nếu muốn ra ngoài, có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

"Vâng, cẩn tuân pháp chỉ của Thánh Phụ." Phục Hy cung kính chắp tay với Nghiêm Phong, đồng ý với lời nói của hắn.

"Thần Nông thị, sau này Nhân tộc giao cho ngươi, hy vọng Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của ngươi có thể ngày càng huy hoàng, chúc ngươi sớm ngày công đức viên mãn, ta ở Hỏa Vân Động chờ ngươi." Trước khi đi, Phục Hy chúc phúc Thần Nông thị một tiếng, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng biến mất ở chân trời.

"Nhân tộc Thần Nông thị, cung tống Thiên Hoàng bệ hạ công đức viên mãn." Nhìn bóng lưng biến mất của Phục Hy, Thần Nông thị chắp tay về phía bầu trời.

"Nhân tộc cung tống Thiên Hoàng bệ hạ công đức viên mãn." "Nhân tộc cung tống Thiên Hoàng bệ hạ công đức viên mãn." "Nhân tộc cung tống Thiên Hoàng bệ hạ công đức viên mãn." Sau Thần Nông thị, hàng ngàn hàng vạn người Nhân tộc cũng bái biệt bóng lưng của Phục Hy.

Nữ Oa nhìn về hướng Phục Hy biến mất, ngẩn ngơ.

Từ đầu đến cuối, Nữ Oa và Phục Hy đều không nói với nhau một

câu nào.

Vì sự chuyển biến về thân phận, thực sự khiến Phục Hy không biết nên nói chuyện với Nữ Oa như thế nào.

Vốn là thân phận ca ca, sau khi chuyển thế lại biến thành Thánh Mẫu.

Điều này khiến Phục Hy có chút không quen.

"Nữ Oa, cho Phục Hy một chút thời gian, tin rằng hắn sẽ nhanh chóng thích ứng." Có lẽ thấy được sự khác thường của Nữ Oa, Nghiêm Phong mở miệng an ủi.

"Phu quân, ta biết nỗi lo của huynh trưởng, nay đã khác xưa, ta là Thánh Mẫu của Nhân tộc, hắn là Thiên Hoàng của Nhân tộc.

Lại còn định ra thường luân, cửa ải này, sợ rằng trong lòng hắn không dễ chịu." Nữ Oa lộ ra vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Nhưng kết quả tốt nhất là huynh muội hai người lại được gặp nhau ở Hồng Hoang không phải sao?

"Được rồi, ta cùng nàng đi dạo ở Hồng Hoang một chút, để tâm trạng của nàng cũng không cần quá nặng nề." Nghiêm Phong cười ha hả, nắm tay Nữ Oa biến mất khỏi bộ lạc Khương thị.

"Cung tống Thánh Phụ, Thánh Mẫu." Sau khi Nữ Oa và Nghiêm Phong đi, những người Nhân tộc bên dưới lại lần nữa hành lễ.

Trên đảo Bồng Lai.

Vào lúc Phục Hy công đức viên mãn.

Một luồng khí công đức từ trên trời giáng xuống, rơi vào đầu Khổng Tuyên.

Phục Hy chứng đạo thành công, là thầy của Thiên Hoàng, Khổng Tuyên tự nhiên cũng nhận được không ít lợi ích.

Vốn dĩ sau mấy vạn năm tu hành, từ cảnh giới Đại La Kim Tiên đã đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nay lại nhờ vào công đức của Đế sư Thiên Hoàng, tiến thêm một bước, đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Đa tạ sư tôn thành toàn." Sau khi đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, Khổng Tuyên cuối cùng cũng biết vị trí Đế sư Thiên Hoàng tốt đến mức nào rồi.

Trực tiếp từ Chuẩn Thánh trung kỳ đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Ở giữa ít nhất có thể tiết kiệm được mấy vạn năm khổ tu.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, đệ tử Khổng Tuyên đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngẫu nhiên ban thưởng Hỗn Độn Chí Bảo Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên độ khai phá luyện hóa 10%." "Đinh, chúc mừng túc chủ, Hỗn Độn Chí Bảo Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên độ khai phá luyện hóa đạt 100%." "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn toàn nắm giữ Hỗn Độn Thanh Liên, có thể phát huy ra 100% uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên." Nghiêm Phong đang cùng Nữ Oa dạo chơi ở Hồng Hoang đột nhiên nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Chương 139

Khiến hắn trong lòng vui mừng.

Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất, Hỗn Độn Thanh Liên vốn đã đạt độ khai phá luyện hóa là 94%.

Tăng thêm 10% hiển nhiên có không ít dư thừa.

Hiển nhiên, phần dư thừa hệ thống cũng không trả lại cho Nghiêm Phong.

Thôi bỏ đi, bản tọa có phải là người thiếu mấy phần trăm độ khai phá đó sao?

Nếu thực sự thiếu, trực tiếp chạy đi đánh Chuẩn Đề một trận là được.

Chỉ tiếc là lần này độ khai phá không phải là độ khai phá tu vi.

Nếu là độ khai phá tu vi, vậy thì có thể đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Nhưng cũng không vội, tiếp theo nếu Đại Bàng không có gì bất ngờ nhận được công đức của Đế sư Địa Hoàng, hẳn là cũng sẽ tiến thêm một bước, đạt đến thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lúc đó lại có 10% độ khai phá vào tài khoản.

He he, lúc đó nếu vận khí tốt, trực tiếp ngẫu nhiên thưởng độ khai phá tu vi.

Vậy thì thực lực có thể tiến thêm một bước nữa rồi.

Cảnh giới đại giai đoạn tấn cấp, thực lực cũng tuyệt đối sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ít nhất, lúc đó Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cộng thêm Tam Thanh, đều sẽ

không phải là đối thủ của Nghiêm Phong.

Bờ Đông Hải, gần tổ địa của Nhân tộc.

Kể từ khi Thần Nông thị trở thành cộng chủ Nhân tộc, đã đến đây.

Và ở đây lấy vợ sinh con, có một cô con gái đáng yêu.

Cô bé trông như ngọc như ngà, vô cùng đáng yêu, bình thường líu ríu, đối với ai cũng rất lễ phép.

Cứ như vậy ở Đông Hải, tất cả mọi người đều vô cùng yêu chiều vị công chúa nhỏ này.

Một ngày nọ, công chúa nhỏ đến bờ Đông Hải, muốn ngắm nhìn biển cả xanh biếc.

Từ khi sinh ra đến giờ, nàng vẫn chưa được nhìn thấy biển cả.

Nhưng trời có gió mây bất trắc, người có họa phúc sớm chiều, ngay lúc công chúa nhỏ đang vui chơi bên bờ Đông Hải.

Mặt biển vốn yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên sóng lớn ngàn trượng, cả Đông Hải cũng vì sóng lớn mà xảy ra biến hóa kinh thiên, từng đợt sóng thần cao mấy trăm mét không ngừng từ trong Đông Hải tấn công vào đất liền.

“A ha ha ha...

Lão tử cuối cùng cũng thoát ra khỏi luyện ngục dưới đáy biển, Ngao Quảng, mối thù trấn áp này sẽ không quên dễ dàng như vậy đâu!

Đợi ta tìm lại thuộc hạ năm xưa, đó sẽ là ngày Đông Hải Long Cung diệt vong!” Chỉ thấy trên mặt Đông Hải, một con hung thú ma khí ngút trời lao ra khỏi mặt biển.

Hung thú này là hung thú thượng cổ Cùng Kỳ, từng là một trong tứ đại chiến tướng của Ma Tổ La Hầu.

Sau đại kiếp Long Phượng, Cùng Kỳ bị trấn áp ở nhãn Đông Hải, người trấn áp tự nhiên là Ngao Quảng của Long tộc.

Long tộc cũng xui xẻo, Long tộc thượng cổ mạnh mẽ biết bao, vì Đế Tuấn kiêng kỵ Long tộc, nên đã đuổi Long tộc vào trong Tứ Hải.

Và khi địch quân năm xưa chiêu mộ nhân thủ ở Hồng Hoang, đã gặp phải không ít thế lực tàn dư của La Hầu.

Để củng cố vị trí của mình, Đế Tuấn đã bắt hết những hung thú này, tiện thể để Long tộc trấn áp.

Và hứa hẹn lợi ích, sau một số năm, sẽ cho Long tộc tái xuất.

Kết quả Đế Tuấn chết cũng không thực hiện lời hứa năm xưa.

Thiên Đế mới, cũng là Hạo Thiên lên ngôi, đối với Long tộc cũng vô cùng kiêng kỵ, nên căn bản không quan tâm, thậm chí còn để họ tiếp tục làm những việc trước đó.

Cả Long tộc cũng vì vừa phải trấn áp những hung thú này, vừa phải làm việc đi mây làm mưa, kết quả một chút không chú ý, đã để con Cùng Kỳ mạnh nhất trong số những kẻ bị trấn áp chạy thoát ra ngoài.

"Cùng Kỳ, hiện nay sớm đã không phải là cảnh tượng thời thái cổ, mau mau dừng tay lại, bờ Đông Hải là nơi sinh tồn của Nhân tộc, hành động như vậy sẽ khiến Nhân tộc tử thương thảm trọng." Đột nhiên, một giọng nói từ trong Đông Hải truyền ra, giọng nói vô cùng kinh hoảng.

Hắn không giống như Cùng Kỳ bị trấn áp lâu như vậy, đến cả chuyện bên ngoài cũng không biết.

Hiện nay là thiên hạ của Nhân tộc, mặc dù Nhân tộc yếu đuối, nhưng ai bảo chỗ dựa của họ cứng rắn chứ.

Viêm Đế đại nhân quét ngang Hồng Hoang vô địch, lại còn có Hậu Thổ, Nữ Oa hai vị Thánh Nhân sánh đôi.

Nay Nhân tộc lại đang trong thời kỳ lập Tam Hoàng, cộng chủ Nhân tộc đang ở Đông Hải, vạn nhất gây ra thiên tai nhân họa gì đó, Long tộc cũng phải theo đó mà gặp họa.

Long tộc vốn đã khổ không thể tả, lại bị tên ngốc này liên lụy, Ngao Quảng tuyệt đối có thể phát điên.

"Ha ha ha ha...

Chương 140

Ngao Quảng, không ngờ tộc trưởng Long tộc đường đường lại nhát gan như vậy.

Nhân tộc?

Thứ đó, bản tọa nghe cũng chưa từng nghe.

Long tộc chúng ta cũng là một trong ba bá chủ thời thái cổ, bây giờ lại sợ một Nhân tộc nho nhỏ, ta thật thay Long Vương không đáng." Cùng Kỳ cười ha hả, không những không thu tay, thậm chí còn dùng sức hơn.

Đồng thời cũng nhìn mấy sinh linh đang lộ vẻ tuyệt vọng bên bờ Đông Hải.

"Nhân tộc sao?

Yếu đuối, thật quá yếu đuối, đến tư cách làm thức ăn cho ta cũng không có, không ngờ Ngao Quảng lại sợ thứ yếu đuối như vậy." Sau khi thấy được cái gọi là Nhân tộc, Cùng Kỳ càng thêm khinh thường.

Sinh linh yếu đuối như vậy, một trong tứ đại chiến tướng dưới trướng Ma Tổ La Hầu đường đường, cần gì phải sợ.

"Táo tợn, kẻ nào dám ở tổ địa Nhân tộc ta làm mưa làm gió, còn không mau bó tay chịu trói." Sóng lớn kinh khủng như vậy nổi lên, tức thì thu hút sự chú ý của Tam Tổ Nhân tộc.

Nay Hữu Sào thị, Toại Nhân thị và Truy Y thị đều đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Mặc dù không bằng Tam Hoàng, nhưng trong Nhân tộc cũng là cao thủ tuyệt đỉnh.

“Ba tên Đại La Kim Tiên?

Xem ra Nhân tộc cũng có chút thực lực, nhưng chỉ là Đại La Kim Tiên, trước mặt Chuẩn Thánh như ta chẳng khác gì gà đất chó sành, vừa hay ta mới ra ngoài hôm nay, lấy các ngươi làm lương khô.” Khí thế của Tam Tổ Nhân tộc bùng nổ, tức thì thu hút sự chú ý của Cùng Kỳ.

Sau khi nhận ra thực lực của đối phương, hắn ngược lại càng thêm hưng phấn, một cú lao tới chỗ Tam Tổ Nhân tộc.

“Cha ơi cứu con.” Công chúa nhỏ thấy sóng lớn ngút trời sắp đánh vào người mình, lập tức lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, không nhịn được cầu cứu.

“Oanh...” Ngay lúc sóng lớn sắp đánh vào người công chúa nhỏ, trong gang tấc, một luồng âm dương nhị khí từ xa bay tới, đánh tan con sóng lớn.

Đại Bàng đã ra tay.

Là thầy của Thần Nông thị, Đại Bàng luôn chú ý đến tình hình của Thần Nông thị.

Đối với con gái của Thần Nông thị, tự nhiên cũng yêu chiều hết mực.

Nay thấy công chúa nhỏ có nguy hiểm đến tính mạng, liền trực tiếp ra tay cứu giúp.

Còn con hung thú Cùng Kỳ này, Đại Bàng quyết định phải xử lý nó một phen.

Một con gà mờ Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng dám chạy đến Nhân tộc gây sự, sợ rằng không biết chữ “tử” viết thế nào.

“Đa tạ sư tổ cứu mạng.” Công chúa nhỏ thấy mình được cứu, vội

vàng cúi đầu cảm tạ về hướng Đại Bàng.

“Bình thường bảo con tu luyện cho tốt, lại chỉ biết ham chơi, bây giờ biết sai chưa.” Đại Bàng hóa thành hình người đến bên cạnh công chúa nhỏ, bực bội búng vào trán nàng một cái.

“Aiya, đau quá, sư tổ, con biết sai rồi, sau này nhất định sẽ tu luyện chăm chỉ.” Chuyện lần này cũng khiến công chúa nhỏ biết được tầm quan trọng của tu vi.

Nếu thực lực cao cường, chỉ là sóng lớn, có thể giải quyết được, đâu như vừa rồi, đứng đó bó tay chịu trói.

“Biết là tốt, đi tìm phụ thân con đi, ta phải đi gặp con Cùng Kỳ này.

Cũng không biết nó lấy đâu ra lá gan, dám ở tổ địa Nhân tộc làm càn, hôm nay nếu không lột da rút gân nó, ta Đại Bàng còn mặt mũi nào đối diện với sư tôn.” Đại Bàng dặn dò công chúa nhỏ một câu, sau đó hóa thành Kim Sí Đại Bàng Điểu trực tiếp lao về phía Cùng Kỳ.

Tam Tổ Nhân tộc dù sao cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, mới một lúc đã lộ ra vẻ thất thế, nên Đại Bàng phải đến chi viện.

Câu chuyện Na Tra làm bậy sẽ không viết nữa, đổi một tình tiết mới, tin rằng độc giả hẳn là có thể đoán ra, ha ha!

“Cùng Kỳ, để ta thử sức ngươi.” Một tiếng gầm lớn từ Đông Hải truyền đến, khiến Cùng Kỳ đang bắt nạt Tam Tổ Nhân tộc phải dừng lại.

“Hít...

Đại năng Chuẩn Thánh!” Khoảnh khắc nhìn thấy Đại Bàng, Cùng Kỳ tức thì có chút kinh hoảng.

Vốn bị trấn áp dưới đáy Đông Hải không biết bao nhiêu vạn năm,

thực lực cũng không bằng thời kỳ đỉnh cao.

Bắt nạt Đại La Kim Tiên thì được, nhưng đối đầu với Chuẩn Thánh cùng cấp, hắn tự biết không có cơ hội thắng.

Hơn nữa, vị Chuẩn Thánh này rõ ràng không phải tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, cảm giác còn cao hơn thực lực của mình thời kỳ đỉnh cao, cảm giác này chắc chắn không sai.

"Không được, ta phải chạy." Cùng Kỳ cũng là một con hung thú biết thời thế, thấy không phải đối thủ, lập tức muốn chạy.

"Chạy?

Trước mặt Kim Sí Đại Bàng ta mà để ngươi chạy thoát, ta còn mặt mũi nào làm đệ tử của sư tôn." Thấy Cùng Kỳ muốn chạy, Đại Bàng làm sao có thể để hắn như ý, dám đến đây gây sự, thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị trấn áp.

Đại Bàng đôi cánh vàng dùng sức vỗ một cái, tốc độ của cả cơ thể lại lần nữa tăng vọt.

Chỉ trong nháy mắt, đã đuổi kịp Cùng Kỳ.

"Cùng Kỳ, nhận một chiêu của ta!" Sau khi Cùng Kỳ tiến vào phạm vi tấn công của mình, Đại Bàng thúc giục Bình Âm Dương Nhị Khí, đập thẳng vào đầu Cùng Kỳ đang chạy trốn phía trước.

Chương 141

“Khốn kiếp, con chim chết tiệt này tốc độ thật nhanh.” Tốc độ của Bình Âm Dương Nhị Khí vô cùng nhanh, Cùng Kỳ căn bản không thể né tránh, nên chỉ có thể quay người đối đầu trực diện.

“Duang...” Một tiếng va chạm vang lên trên bầu trời, cùng với tiếng va chạm, một bóng người cũng từ trên trời bị đập xuống mặt đất.

Là tiên thiên linh bảo, uy lực của Bình Âm Dương Nhị Khí không cần nghi ngờ, cộng thêm tu vi của Đại Bàng cũng cao hơn Cùng Kỳ, và Cùng Kỳ tay không tấc sắt, không có pháp bảo thuận tay, tự nhiên bị Đại Bàng một đòn đánh hạ.

“Ầm ầm ầm...” Thân thể của Cùng Kỳ vô cùng lớn, nên động tĩnh khi rơi xuống đất cũng không nhỏ.

Cả mặt đất nổi lên vô số bụi bặm, nơi Cùng Kỳ rơi xuống, cũng xuất hiện vô số vết nứt dày đặc, mặt đất đều nứt ra.

“Tưởng ngươi có bản lĩnh gì lớn, lại không chịu nổi một đòn như vậy, vừa rồi trên Đông Hải không phải rất ngông cuồng sao?” Thấy một chiêu đã xử lý được Cùng Kỳ, Đại Bàng lộ ra nụ cười khinh thường.

Sau đó từ từ hạ xuống, đến bên cạnh Cùng Kỳ đang co giật toàn thân.

Cú đánh vừa rồi đã làm Cùng Kỳ bị thương không nhẹ, bây giờ vẫn chưa hồi phục.

“Cùng Kỳ cũng là dị chủng của Hồng Hoang, máu của nó đối với võ đạo của Nhân tộc cũng rất có ích, giết đi cũng rất đáng tiếc.

Hay là trấn áp ngươi ở tổ địa, nếu hậu bối Nhân tộc có người thiên tư trác tuyệt, có thể dùng máu của Cùng Kỳ để rèn luyện thân thể, để con đường võ đạo đi xa hơn." Nhìn Cùng Kỳ đang co giật toàn thân, Đại Bàng trong đầu không ngừng suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra một cách rất hay.

Pháp lực thấu thể mà ra, hình thành một sợi dây thừng trói chặt Cùng Kỳ, Đại Bàng kéo nó đi về phía tổ địa Nhân tộc.

Trên đường đi, người người đều tò mò vây xem con quái vật khổng lồ này, đây không phải là tên suýt nữa giết chết công chúa nhỏ sao?

Hiển nhiên, chuyện công chúa nhỏ gặp nạn, bây giờ cả Nhân tộc đều đã biết.

Khi Đại Bàng kéo Cùng Kỳ đến bên cạnh Võ Đạo Thiên Bia, hắn trước tiên cung kính hành lễ với Võ Đạo Thiên Bia, sau đó giơ tay, nhấc Võ Đạo Thiên Bia lên, cuối cùng trực tiếp đập lên lưng Cùng Kỳ, trấn áp nó vĩnh viễn.

Võ Đạo Thiên Bia là chí bảo của Nhân tộc do Nghiêm Phong tạo ra, phẩm cấp không thấp, lại còn được công đức của Nhân tộc nuôi dưỡng nhiều năm và liên quan mật thiết đến khí vận của Nhân tộc.

Nay Võ Đạo Thiên Bia một chút cũng không yếu hơn chí bảo khác của Nhân tộc là Không Động Ấn.

Thậm chí vì đại đa số người đều học võ đạo, khiến uy lực của Võ Đạo Thiên Bia còn hơn cả Không Động Ấn.

Dùng Võ Đạo Thiên Bia để trấn áp Cùng Kỳ, cũng là lựa chọn tốt nhất.

Với sức mạnh của Võ Đạo Thiên Bia, thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ của Cùng Kỳ căn bản không thể chống cự.

Trên Võ Đạo Thiên Bia có một tia thần niệm của Nghiêm Phong, một khi Cùng Kỳ phản kháng, chắc chắn sẽ bị Nghiêm Phong phát hiện, lúc đó Nghiêm Phong một ý niệm là có thể trấn áp triệt để Cùng Kỳ phản kháng.

Đó cũng là lý do vừa rồi Đại Bàng hành lễ với Võ Đạo Thiên Bia.

Vừa rồi khi Đại Bàng hành lễ với Võ Đạo Thiên Bia, hắn đã thỉnh giáo Nghiêm Phong, nói cho hắn biết cách làm của mình.

Nếu không, Đại Bàng là thân truyền đệ tử, cũng không thể nào nhấc nổi Võ Đạo Thiên Bia.

"Nhân tộc chết tiệt, con chim khốn kiếp, mau thả Cùng Kỳ gia gia ra, nếu không sau này đợi ta thoát khốn, nhất định sẽ huyết tẩy Nhân tộc một phen." Cùng Kỳ hận đến nghiến răng, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội chạy thoát khỏi tay Ngao Quảng, kết quả chưa được bao lâu, lại bị trấn áp.

Điều quan trọng nhất là Cùng Kỳ không biết, kẻ trấn áp nó lúc này là tồn tại có thực lực xếp thứ ba trong Hồng Hoang.

Đợi một khi trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì có thể thách đấu hai vị đứng đầu là Hồng Quân và Dương Mi.

Nên có Võ Đạo Thiên Bia trấn áp, trừ khi Nghiêm Phong thả tay, nếu không Cùng Kỳ định sẵn cả đời cũng không thể chạy thoát, chỉ có thể vĩnh viễn trở thành tài nguyên của Nhân tộc.

Nghiêm Phong ở xa trên đại địa Hồng Hoang sau khi nghe Đại Bàng kể lại đầu đuôi câu chuyện, tức thì sững sờ.

Hắn thật sự suýt nữa đã quên mất, có một tình tiết này.

Nhưng không phải nên là thái tử thứ ba của Đông Hải làm mưa làm gió giết chết con gái của Thần Nông, sau đó Tinh Vệ lấp biển sao?

Đột nhiên biến thành Cùng Kỳ xuất thế, từ trong Đông Hải chạy ra.

Thế là, Nghiêm Phong lập tức bắt đầu thôi diễn, lại phát hiện Hồng Hoang hiện tại căn bản không có người nào tên Ngao Bính.

Tức là thái tử thứ ba của Đông Hải Long Vương vẫn chưa ra đời.

Dựa theo miêu tả của Đại Bàng, Nghiêm Phong lập tức nghĩ đến một bộ phim điện ảnh đã xem trước khi xuyên việt.

"Thú vị... quá thú vị...

đang sầu đệ tử thứ ba đi đâu tìm, chẳng phải đã tự đưa đến cửa rồi sao.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, không chỉ đệ tử thứ ba, có lẽ đệ tử thứ tư cũng có thể thu nhận trực tiếp." Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong tức thì lộ vẻ hứng thú, đồng thời bắt đầu thôi diễn ngày Hỗn Nguyên Châu xuất thế.

"Nguyên Thủy à Nguyên Thủy, xem ra giữa chúng ta thật sự không hợp nhau, vì hai đệ tử của ta, Hỗn Nguyên Châu ngươi không cần phải bận tâm nữa rồi." Khi Nghiêm Phong thôi diễn ra thời gian Hỗn Nguyên Châu xuất thế, hắn nhìn về phía núi Côn Luân, không khỏi lộ ra một nụ cười trêu chọc.

Bộ lạc Hữu Hùng, sau khi thiếu chủ Hiên Viên ra đời và trưởng thành, thủ lĩnh bộ lạc ban đầu là Thiếu Điển đã truyền lại vị trí thủ lĩnh cho con trai mình là Hiên Viên.

Đối với việc công tử Hiên Viên kế thừa vị trí thủ lĩnh bộ lạc, những người khác đều không có ý kiến.

Hiên Viên tuy còn trẻ, nhưng bất kể là quản lý bộ lạc hay võ lực bản thân, đều vô cùng thành thạo.

Chương 142

Hơn nữa khi vừa mới sinh ra, đã có tiên nhân nhận làm đồ đệ.

Danh tiếng của vị tiên nhân này lớn đến mức khiến cả bộ lạc kinh ngạc.

Bởi vì người đó là đại sư huynh của Nhân giáo, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Cả Nhân tộc đều biết, Nhân tộc có ba chỗ dựa lớn, Thánh Phụ Thánh Mẫu, và Nhân giáo giáo chủ Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

Huyền Đô Đại Pháp Sư là đệ tử duy nhất của Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

Nay Hiên Viên có thể được Huyền Đô Đại Pháp Sư thu làm đệ tử, tự nhiên cho thấy thiên tư của hắn chắc chắn vô cùng mạnh mẽ.

Cùng với sự trưởng thành của Hiên Viên, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, hắn quản lý cả bộ lạc Hữu Hùng một cách ngăn nắp, và không ngừng lớn mạnh.

Thần Nông thị ở tổ địa Đông Hải sau khi nghe về sự tích của Hiên Viên, tức thì có dự cảm, vị Hiên Viên này chính là cộng chủ kế tiếp.

Lập tức Thần Nông thị rời khỏi Đông Hải, đến bộ lạc Hữu Hùng, đích thân tiếp kiến Hiên Viên.

Sau một hồi tiếp xúc, Thần Nông thị vô cùng vui mừng, vì cuối cùng đã tìm được đại hiền kế vị.

Kể từ đó, Hiên Viên thị đi theo sau Thần Nông thị, học tập cách quản lý mọi công việc của Nhân tộc.

Cứ như vậy ba năm sau, Hiên Viên đã hoàn toàn nắm vững mọi

công việc của Nhân tộc.

Thần Nông cũng vui mừng chuẩn bị trút bỏ gánh nặng, sau đó chiêu cáo thiên hạ truyền vị cho Hiên Viên.

Những năm nay, thủ đoạn của Hiên Viên ông đều thấy trong mắt, trong lòng Thần Nông, Hiên Viên là người thích hợp nhất để kế thừa vị trí cộng chủ.

"Thiên đạo ở trên, hôm nay Nhân tộc Thần Nông thị truyền ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho hậu bối tử đệ Hiên Viên, Thiên đạo giám chi." Sau khi triệu tập đại đa số cao tầng của Nhân tộc, dưới sự chứng kiến của mọi người, Thần Nông đã truyền ngôi vị cộng chủ cho Hiên Viên.

"Ầm ầm ầm..." Sau khi Thần Nông thị truyền ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho Hiên Viên, Thiên đạo có cảm ứng, tức thì một luồng khí công đức vô biên từ trên chín tầng trời giáng xuống.

Thần Nông thị từ khi sinh ra, như sáng tạo Thần Nông Bản Thảo Kinh, phát hiện ngũ cốc, phân biệt vật có độc, v.v., từng chút một công đức tích lũy cho Nhân tộc, giống như Phục Hy, bây giờ có thể nhận được toàn bộ một lần.

"Oanh..." Cùng với khí công đức nhập thể, tu vi của Thần Nông thị giống như Phục Hy, đều đang tăng vọt.

Rất nhanh đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tu vi hoàn toàn không dừng lại, không ngừng tăng lên, Đại La Kim Tiên trung kỳ...

Đại La Kim Tiên đỉnh phong...

Chuẩn Thánh sơ kỳ...

Chuẩn Thánh trung kỳ...

Chuẩn Thánh đỉnh phong...

Cùng lúc đó, khi Thần Nông thị đột phá Chuẩn Thánh, ký ức kiếp trước của Đế Giang cũng đã thức tỉnh.

Tu vi của Thần Nông lúc này giống như Phục Hy, đều là cường giả mạnh nhất dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau khi Thần Nông thị chứng đạo, Nghiêm Phong và Nữ Oa cũng hiện thân, đương nhiên lần này có cả Hậu Thổ.

Cùng lúc đó, ở chân trời lại có một bóng người bay tới, chính là Thiên Hoàng Phục Hy đã chứng đạo.

"Chúc mừng hoàng đệ công đức viên mãn, có thể cùng ta đến Hỏa Vân Động tĩnh tu, ta cũng có người bầu bạn." Phục Hy thấy Thần Nông thị chứng đạo xong liền cười ha hả, một chút cũng không để ý đến thân phận của đối phương.

"Đa tạ hoàng huynh, đương nhiên sẽ cùng đi." Đế Giang, không, Thần Nông chắp tay với Phục Hy, chính thức từ bỏ thân phận Tổ Vu.

Từ nay về sau, hắn là Địa Hoàng Thần Nông.

Đương nhiên tuy thân phận đã thay đổi, nhưng tình cảm không đổi, có thời gian tự nhiên sẽ đến Huyết Hải trong luân hồi làm khách.

Ở nơi đó có các huynh đệ tỷ muội của hắn.

"Nhân tộc Thần Nông thị kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu." Em rể của mình biến thành cha ruột hiện tại, Thần Nông thị cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lễ không thể bỏ, nên làm thế nào vẫn phải làm thế đó.

Nay hắn không phải Vu tộc Đế Giang, mà là Nhân tộc Thần Nông thị.

"Không cần đa lễ, giữa chúng ta không cần như vậy." Nghiêm Phong cười ha hả, vẫy vẫy tay với Thần Nông.

“Không được, lễ không thể bỏ, nay ta có thể tiếp tục sống sót giữa trời đất cũng là nhờ Thánh Phụ, Thần Nông thị sao dám vượt quá.” Thần Nông thị lắc đầu, không đồng ý với ý kiến của Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, thật cố chấp.

Cùng lúc đó, vào lúc Thần Nông công đức viên mãn.

Bên phía Đại Bàng, cũng có một luồng công đức từ trên trời giáng xuống.

Sau khi luyện hóa hết những công đức này, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người Đại Bàng bộc phát ra.

Đại Bàng cũng giống như Khổng Tuyên, từ Chuẩn Thánh trung kỳ tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chương 143

"Đinh, chúc mừng túc chủ, đệ tử Đại Bàng đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngẫu nhiên ban thưởng độ khai phá tu vi 10%." "Đinh, chúc mừng túc chủ, độ khai phá tu vi đạt 100%." "Đinh, túc chủ sắp tấn cấp, lần tấn cấp này động tĩnh khá lớn, xin túc chủ tìm một nơi không người." Vào lúc Đại Bàng đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, một giọng nói vang lên trong đầu Nghiêm Phong.

Lần này là độ khai phá tu vi ngẫu nhiên, hắn sắp tấn cấp rồi.

Nghiêm Phong biết, lần tấn cấp này đại biểu cho việc hắn chính thức bước vào đỉnh phong của Đại La Kim Tiên.

"Hệ thống, tạm thời đừng tấn cấp, đợi ta xử lý xong chuyện bên này rồi hẵng tấn cấp." "Đinh, túc chủ có thể tùy thời lựa chọn tấn cấp." Kìm nén sự kích động trong lòng, Nghiêm Phong lại lần nữa nhìn về phía Thần Nông thị.

"Thần Nông thị, nay ngươi có thể cùng Phục Hy thị đến Hỏa Vân Động tĩnh tu, nếu có rảnh, nhớ về Địa Phủ xem một chút." Nghiêm Phong cố nén tâm trạng muốn đột phá, tiếp tục dặn dò Thần Nông.

"Vâng, cẩn tuân pháp chỉ của Thánh Phụ." Thần Nông thị cung kính nói.

"Sư tôn." Đại Bàng không quay về đảo Bồng Lai, mà vẫn luôn ở bên cạnh con gái của Thần Nông.

Nay đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, sau khi ổn định liền đi ra.

"Không tệ không tệ, không hổ là đệ tử của ta, ngươi và Khổng Tuyên huynh đệ hai người nay đều là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi.

Ta sắp tấn cấp, lúc đó ở Hồng Hoang cần hai ngươi chạy việc nhiều hơn." Nghiêm Phong đánh giá Đại Bàng một lượt, rất hài lòng gật gật đầu, đồng thời nói cho Đại Bàng một tin tức.

"Chúc mừng sư tôn." Quả nhiên, Đại Bàng nghe xong kinh ngạc.

Sư tôn nay là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, chiến lực càng vô địch thiên hạ, nay sau khi tấn cấp, sợ rằng sẽ trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu vi giống như Thánh Nhân.

Thật không biết thực lực của sư tôn sau khi tấn cấp sẽ kinh khủng đến mức nào.

"Ừm, chuyện này thông báo cho Khổng Tuyên là được." Nghiêm Phong dặn dò xong, liền mang theo Nữ Oa và Hậu Thổ rời đi.

Hắn đã không thể chờ đợi được nữa muốn tấn cấp rồi.

"Cung tống sư tôn, sư nương." "Cung tống Thánh Phụ, Thánh Mẫu!" Phương Tây, trên núi Linh Sơn.

"Sư huynh, cứ thế này không được đâu, huynh cũng thấy rồi đó, công đức của Tam Hoàng mạnh mẽ đến mức nào.

Công đức của Đế sư Thiên Hoàng và Địa Hoàng, trực tiếp khiến hai vị đệ tử của Viêm Đế từ Chuẩn Thánh trung kỳ tấn cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu chúng ta nhận được, ít nhất cũng có thể từ Đại La Kim Tiên tấn cấp Chuẩn Thánh." Thấy Khổng Tuyên và Đại Bàng đều từ Chuẩn Thánh trung kỳ tấn cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Đề ghen tị đến đỏ mắt.

"A di đà Phật, nhưng sư đệ, nay Đế sư Nhân Hoàng đã là đệ tử của Lão Tử là Huyền Đô rồi, chúng ta có muốn cướp cũng không cướp được." Tiếp Dẫn cũng vô cùng bất đắc dĩ, công đức đó, hắn cũng muốn.

“Công đức của Tam Hoàng cướp không được, lẽ nào công đức của Ngũ Đế cũng cướp không được sao?” Chuẩn Đề nói một cách đầy ẩn ý.

“Sư đệ, Thông Thiên...” Tiếp Dẫn kinh ngạc, sau đó trong lòng khá động lòng.

“Chỉ là, bên phía Tam Thanh...” Mặc dù trong lòng khá động lòng, nhưng Tiếp Dẫn có chút lo lắng bên phía Tam Thanh, dù sao bên đó có tới ba vị Thánh Nhân.

“Ha ha, sư huynh không cần lo lắng, nay Tam Thanh sớm đã rạn nứt, chúng ta chỉ cần tìm tên Nguyên Thủy kia, sau đó thương lượng với hắn, ép Thông Thiên giao ra vị trí Đế sư của Ngũ Đế, một mình Thông Thiên không đáng lo ngại.

Bên phía Lão Tử đã có Đế sư Nhân Hoàng, chắc cũng sẽ không để ý đến chút công đức của Đế sư Ngũ Đế.” Chuẩn Đề cười hắc hắc, lộ ra nụ cười gian trá.

Tiếp Dẫn nghe xong vô cùng động lòng, cảm thấy chuyện này có thể làm được.

Hai huynh đệ nhìn nhau một cái, lập tức lên đường đến núi Côn Luân.

Lần này vì mục đích không đơn thuần, nên hai người cũng không rầm rộ đến núi Côn Luân, lén lút vào làng, nổ súng thì đừng.

Núi Côn Luân, trong Ngọc Thanh Cung.

“Hai người đến núi Côn Luân của ta có việc gì.” Nguyên Thủy lạnh nhạt nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đối với hai kẻ ở phương Đông đánh gió thu này, Nguyên Thủy cũng không có hảo cảm.

“Ta cũng không vòng vo nữa, Nguyên Thủy, đối với Đế sư của Ngũ Đế Nhân tộc, lẽ nào ngươi không có ý kiến gì sao?” Chuẩn Đề đi

thẳng vào vấn đề, muốn vòng vo với Nguyên Thủy, e rằng mấy năm cũng chưa chắc có kết quả.

"Ý gì!" Nguyên Thủy nhíu mày.

"Ngươi cũng thấy công đức của Đế sư Tam Hoàng lớn đến mức nào rồi.

Mặc dù công đức của Đế sư Ngũ Đế không bằng Tam Hoàng, nhưng cũng không thể xem thường.

Thông Thiên một mình chiếm hết năm suất, trong lòng ngươi cũng không thoải mái chứ." Chuẩn Đề cười ha hả.

"Vậy thì sao, là do tên Viêm Đế đó cho, ta có muốn cướp từ tay hắn cũng không cướp được, thực lực của tên đó quả là một ẩn số." Nguyên Thủy làm sao lại không muốn tranh giành vị trí Đế sư của Ngũ Đế.

Nhưng thực lực không cho phép, đối mặt với tên đó, Nguyên Thủy bây giờ ít nhất có tự biết mình.

Đánh không lại là không lại.

"Tên Viêm Đế đó ta không có cách nào, nhưng ở chỗ Thông Thiên, thì chưa chắc đâu." Chuẩn Đề thấy Nguyên Thủy không hiểu, chỉ có thể cố ý nhắc nhở một câu.

"..." Nguyên Thủy nghe vậy tức thì sững sờ, sau đó nhanh chóng hoàn hồn, hắn hiểu ý của Chuẩn Đề, nên có chút động lòng.

"Nhưng một khi ta cướp suất của Thông Thiên, bên phía Viêm Đế thì sao?" Nguyên Thủy sau đó lại lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi, với tính cách của Thông Thiên, nếu bị người ta ép đến mức bất đắc dĩ phải giao ra suất, hắn có đi rêu rao khắp nơi không, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi." Chuẩn Đề ra vẻ ta rất

hiểu tính cách của Thông Thiên.

Chương 144

Nguyên Thủy nghe xong, gật gật đầu, một chút cũng không sai.

"Sau khi thành công, ta muốn hai suất." Chưa ra tay, Nguyên Thủy đã bắt đầu đòi chia chác.

"Không vấn đề gì, chúng ta cũng chỉ cần hai suất là được!" Chuẩn Đề bề ngoài cười hắc hắc, nhưng trong lòng lại khinh thường, huynh đệ gì chứ, ra tay thật ác, hai người chúng ta mới chỉ cần hai suất.

Tên Nguyên Thủy này cùng là Tam Thanh mà cũng tham lam như vậy, hãm hại huynh đệ không chút nương tay, may mà phương Tây ta không có kẻ tuyệt tình như vậy.

"Ừm, như vậy rất tốt, như vậy sư đệ Thông Thiên có một suất cũng không tồi." Nguyên Thủy cười ha hả gật gật đầu, ra vẻ rất hài lòng.

Nhìn thấy mà Chuẩn Đề, kẻ mặt dày số một Hồng Hoang cũng suýt nữa phải bái phục.

Thật không biết xấu hổ, người ta có năm suất, bị cướp chỉ còn lại một, tên làm sư huynh này lại hớn hở vì có hai suất, quả là vô độc bất trượng phu.

Ba người thương lượng xong, liền cùng nhau đến đảo Kim Ngao.

Tiếp theo tự nhiên là một trận uy hiếp lợi dụ, nhưng với tính cách của Thông Thiên làm sao có thể nhẫn nhịn được.

Lập tức bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, trực tiếp đối đầu với Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ba người.

Kết quả lời của Hồng Quân vô cùng đúng, không phải bốn Thánh thì không thể phá, nên Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ba người

không làm gì được Tru Tiên Kiếm Trận.

Nên chỉ có thể xám xịt ai về nhà nấy.

Chỉ là sắc mặt của Nguyên Thủy vô cùng tệ, trong lòng hận Thông Thiên đến nghiến răng.

Quá không nể mặt, hôm nay bị Thông Thiên làm mất mặt như vậy, sau này nhất định phải tìm lại thể diện.

Chỉ là Nguyên Thủy cũng không nghĩ, nếu hắn không tham lam, sao lại để Thông Thiên làm mất mặt mình.

Nhưng có những người là vậy, dù sao mình cũng không sai, sai là do người khác.

Khi Thông Thiên đại chiến với Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Lão Tử đã cảm ứng được, chỉ là không để ý đến.

Còn Hậu Thổ, Nữ Oa và Nghiêm Phong thì sao, họ không cảm ứng được.

Bởi vì họ đã đến nơi sâu trong Hỗn Độn.

Hệ thống đã nói động tĩnh sẽ không nhỏ, nên Nghiêm Phong tự nhiên cẩn thận một chút đến nơi sâu trong Hỗn Độn, lúc đó có dị động gì, người khác cũng không cảm nhận được.

"Phu quân, chàng thật sự có nắm chắc tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?" Nữ Oa và Hậu Thổ khá lo lắng.

Không có hồng mông tử khí, lại không phải trảm tam thi chứng đạo, lẽ nào phu quân của họ muốn dĩ lực chứng đạo sao.

Nhưng, dĩ lực chứng đạo là con đường mà ngay cả Bàn Cổ Chí Tôn cũng không thể đạt được, phu quân của họ có thể hoàn thành sao?

"Yên tâm đi, không vấn đề gì." Nghiêm Phong vẫy vẫy tay, ra hiệu vấn đề không lớn.

Hắn đi theo con đường dĩ lực chứng đạo, nhưng không giống như Bàn Cổ, cần phải khai thiên lập địa.

Hắn là người có hệ thống, chỉ cần nhấn nâng cấp, vậy thì tự nhiên sẽ tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bằng phương thức dĩ lực chứng đạo.

"Đinh, có chọn tấn cấp không." "Chọn tấn cấp." "Đinh, túc chủ chọn tấn cấp, bây giờ bắt đầu tấn cấp." Trong Hỗn Độn, Nghiêm Phong ngồi xếp bằng, Nữ Oa và Hậu Thổ hai người cùng làm hộ pháp.

Điều duy nhất đáng tiếc là đi vội vàng, quên mang theo Hi Hòa và Thường Hi.

Khi Nghiêm Phong chọn tấn cấp, cơ thể hắn tức thì xảy ra biến hóa.

Vô cùng vô tận hỗn độn chi khí cuồn cuộn tiến vào cơ thể Nghiêm Phong.

Giây phút này, cả người Nghiêm Phong bất kể là cơ thể hay linh hồn đều bắt đầu lột xác.

Linh hồn của hắn không ngừng nâng cao, trong cơ thể bất kể là cường độ nhục thân hay pháp lực cũng đều đang đột phá mạnh mẽ.

Có thể nói là tinh, khí, thần ba phương diện cùng lúc tiến bộ.

Chỉ một lát sau, tinh khí thần của Nghiêm Phong đã tăng lên một thành.

Một năm trôi qua, hai năm trôi qua, mười năm trôi qua.

Đột nhiên, trên đầu Nghiêm Phong xuất hiện một gông xiềng Thiên đạo, dĩ lực chứng đạo đều phải đối mặt với sự trói buộc của Thiên đạo.

Vượt qua được, tự nhiên thành công, không vượt qua được thì sẽ thân tử đạo tiêu.

"Oanh..." Sau đó vào giây phút gông xiềng Thiên đạo giáng xuống, trên người Nghiêm Phong đột nhiên bộc phát ra sức mạnh vô địch, trực tiếp đánh tan gông xiềng Thiên đạo.

Vấn đề nan giải đã làm khó vô số đại năng lại bị Nghiêm Phong giải quyết như vậy.

Không, nên nói là bị hệ thống giải quyết.

Đồng thời trong Hỗn Độn, toàn thân Nghiêm Phong chấn động, một luồng khí tức kinh khủng tỏa ra bên ngoài.

Chương 145

Sau đó cả Hỗn Độn tức thì bắt đầu đại biến.

Cũng không biết từ đâu mọc ra tử khí, mấy chục vạn cái ba vạn dặm cũng không đủ.

Nếu không phải ở trong Hỗn Độn, sợ rằng cả Hồng Hoang đều sẽ bị luồng tử khí này bao phủ.

Những luồng tử khí này điên cuồng ùa vào trong cơ thể Nghiêm Phong.

Chẳng trách động tĩnh có chút lớn, không biết bao nhiêu ức dặm tử khí, sợ rằng cả Hồng Hoang đều sẽ kinh động.

Động tĩnh của các Thánh Nhân khác dù lớn đến đâu cũng chỉ trong vòng ba vạn dặm, đâu như Nghiêm Phong, tính bằng ức.

Tu vi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hậu Thổ và Nữ Oa có chút không thể chịu nổi luồng khí tức tự nhiên bộc phát ra từ trên người Nghiêm Phong.

"...Phu quân đột phá thành công rồi." Nữ Oa kinh ngạc nhìn Nghiêm Phong.

"Ừm, không sai được, chỉ là động tĩnh này quả thật quá lớn, chúng ta sớm đã thành Thánh, nhưng trước mặt phu quân, lại cảm thấy lực bất tòng tâm." Hậu Thổ cũng vô cùng kinh ngạc.

Không biết qua bao lâu, Nghiêm Phong cuối cùng cũng đã đột phá hoàn tất.

"Đinh, chúc mừng túc chủ tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Đinh, tu vi hiện tại của túc chủ, độ khai phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên 8.8%." "Hệ thống, xem giao diện thuộc tính của ta." Sau khi đột

phá, Nghiêm Phong không thể chờ đợi được nữa xem giao diện thuộc tính của mình, cũng muốn nghe xem đánh giá của hệ thống, hiện tại mình mạnh đến mức nào.

Tên: Nghiêm Phong (Viêm Đế) Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Độ khai phá 8.8%) Căn cước: Tiên thiên đệ nhất đoàn Hỗn Độn Chi Hỏa (Độ khai phá 14.6%) Hỏa Chi Pháp Tắc giai đoạn thứ tư Hỗn Độn Thần Hỏa (Độ khai phá 7.6%) Không Gian Pháp Tắc giai đoạn thứ ba Không Gian Lãnh Địa (Độ khai phá 10.5%) Thời Gian Pháp Tắc giai đoạn thứ ba Thời Gian Lĩnh Vực (Độ khai phá 3.9%) Pháp bảo: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu (Luyện hóa 100%), Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn Châu (Luyện hóa 73.8%), Hỗn Độn Chí Bảo - Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên (Luyện hóa 100%), Tiên thiên chí bảo - Hỏa Linh Châu (Tiến hóa 37.2%) Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật (Khai phá 100%), Liệt Diễm Phần Thiên (Khai phá 100%), Đế Đạo Thần Quyền thức thứ ba (Khai phá 62.7%) Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ tư (Khai phá 32.8%) Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo giai đoạn tiến hóa thứ hai (Khai phá 13.6%) Tổng hợp thực lực: Thiếu niên, dĩ lực chứng đạo, vừa mới bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã có thể quét ngang tất cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần không chọc vào Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên (Thiên đạo), có thể đi ngang trong Hồng Hoang.

Quét ngang tất cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhìn thấy đánh giá của hệ thống, Nghiêm Phong vui mừng khôn xiết, chờ đợi bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng có thể hoành hành không kiêng kỵ.

Khoan đã, hình như có hai người không nằm trong phạm vi này.

"Hệ thống, Hồng Quân sau khi hợp đạo và Dương Mi hiện tại tu vi thế nào?" Hai người này không thể quên được.

"Đinh, Hồng Quân sau khi hợp đạo đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mượn sức mạnh của cả Thiên đạo, có thể phát huy ra thực lực nửa bước Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên." "Nửa bước Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên?

Đó là cảnh giới gì?

Có cấp bậc này sao?" Nghiêm Phong ngơ ngác, nửa bước là ý gì?

Vậy là cấp bậc nửa bước Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hay là cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên?

"Đinh, nửa bước Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, cũng là thực lực mạnh hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lại không đạt đến uy lực của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nên mới có cách gọi như vậy.

Nhưng nói kỹ hơn, nửa bước Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thuộc về phạm trù Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Câu trả lời của hệ thống khiến Nghiêm Phong thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần ở trong giai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là tốt rồi, như vậy, hắn cũng không cần sợ Hồng Quân, có thể so tài một phen.

"Dương Mi thì sao?" Tiếp đó, Nghiêm Phong lại hỏi về Dương Mi.

"Đinh, tu vi của Dương Mi và Hồng Quân như nhau, đều là thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nếu đều không mượn sức mạnh của Thiên đạo, vậy thì Dương Mi nhỉnh hơn một chút, chỉ là không thể mượn sức mạnh của cả Thiên đạo." Ồ, nguyên lai là vậy.

Tức là, không mượn sức mạnh của Thiên đạo thì Dương Mi mạnh hơn, mượn sức mạnh của Thiên đạo thì Hồng Quân mạnh hơn.

"Đúng rồi hệ thống, Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên có tương đương với Thiên đạo không?" Nghiêm Phong hỏi vấn đề quan trọng nhất.

"Đinh, Thiên đạo của thế giới Hồng Hoang này, chỉ có trình độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên." Câu trả lời của hệ thống khiến Nghiêm Phong sững sờ, sau đó như có điều suy nghĩ.

Đối với các thế giới khác, Nghiêm Phong tin rằng chắc chắn tồn tại.

"Ừm, ta hiểu rồi, chẳng trách chỉ cần không chọc vào Thiên đạo hoặc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên là ta có thể đi ngang trong Hồng Hoang.

Nguyên lai thực lực của ta bây giờ có thể sánh ngang với họ rồi." Nghiêm Phong trong lòng sảng khoái đến cực điểm.

Dĩ lực chứng đạo không hổ là pháp môn mạnh nhất, vừa mới chứng đạo, đã có thể quét ngang cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng là đồng cấp vô địch rồi.

Không chừng khi đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể vượt cấp chiến đấu, thách đấu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

"Phu quân, chàng thành công rồi sao?" "Phu quân, thực lực của chàng bây giờ thế nào?" Khi Nghiêm Phong từ từ mở mắt, Nữ Oa và Hậu Thổ liền bước tới, quan tâm hỏi.

"Ha ha, ta thành công rồi, cảm giác tốt hơn bao giờ hết.

Hơn nữa, ta đã dĩ lực chứng đạo, cho nên bây giờ ngay cả Hồng Quân cũng không phải là đối thủ của ta.

Nếu mượn sức mạnh của toàn bộ Thiên Đạo, có lẽ có thể đấu ngang tay với ta.” Nghiêm Phong cũng không hề tự mãn, so sánh thực lực của mình ngang ngửa với Bán Bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

“Thật sao?” Hậu Thổ và Nữ Oa kinh ngạc.

Dù đã thành Thánh, lại có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trung kỳ, nhưng khi đối mặt với Hồng Quân, họ vẫn có cảm giác không thể nhìn thấu sâu cạn của đối phương.

Thực ra, nếu so sánh thực sự, chênh lệch giữa mỗi tiểu cảnh giới của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều vô cùng lớn.

Hậu Thổ và Nữ Oa một người sơ kỳ, một người trung kỳ, vốn dĩ chênh lệch phải rất lớn.

Chương 146

Nhưng dưới sự trợ giúp của Thiên Đạo chi lực, khoảng cách đó lại được thu hẹp vô hạn.

Thánh nhân Thiên Đạo, cũng là thánh nhân dưới Thiên Đạo, so với Đại La Kim Tiên chân chính đương nhiên yếu hơn.

Mỗi vị Thánh nhân Thiên Đạo đều có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo, điều này khiến cho chênh lệch giữa các tiểu cảnh giới không còn rõ ràng như vậy.

Nhưng bất kể là Hậu Thổ, Nữ Oa hay các Thánh nhân khác, sức mạnh Thiên Đạo mà họ có thể mượn được đều nhỏ hơn Hồng Quân rất nhiều.

Vì vậy, tự nhiên họ cũng không thể quan sát được sâu cạn của Hồng Quân.

"Đương nhiên là thật, cho nên bây giờ các nàng có thể yên tâm đi đứng nghênh ngang rồi, kẻ nào dám bắt nạt, cứ xông lên đánh cho ta." Nghiêm Phong ha hả cười, ra vẻ một tên đầu sỏ thổ phỉ lưu manh, không hề có chút dáng vẻ nào của một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Phụt…" Hậu Thổ và Nữ Oa bị bộ dạng này của Nghiêm Phong chọc cười.

Nhưng họ cũng biết lời Nghiêm Phong nói là thật.

"Vút vút…" Trong lúc Nghiêm Phong đang trò chuyện với Nữ Oa và Hậu Thổ, hai bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Một trong số đó là Hồng Quân, còn người kia thì Nữ Oa và Hậu Thổ không nhận ra.

Nhưng Nghiêm Phong thì nhận ra, năm xưa trong Long Hán đại

kiếp hắn đã từng liếc qua một lần, người này chính là Dương Mi.

Cả hai người đều bị động tĩnh do Nghiêm Phong đột phá tạo ra thu hút tới.

Các Thánh nhân khác thực lực thấp kém, không cảm nhận được động tĩnh sâu trong Hỗn Độn, nhưng không có nghĩa là hai vị này không cảm nhận được.

"Viêm Đế đạo hữu, Hồng Quân tại hạ xin chúc mừng đạo hữu đã dĩ lực chứng đạo thành công, hoàn thành một kỳ tích chưa ai làm được." Hồng Quân vốn tưởng là ai, không ngờ lại là Nghiêm Phong.

Nếu là hắn thì gông xiềng Thiên Đạo vốn kiên cố không thể phá vỡ, không ai có thể lay chuyển lại bị đánh vỡ dễ dàng như vậy cũng không có gì lạ.

Với tư cách là người lấy thân hợp đạo, người phát ngôn của Thiên Đạo, hắn tự nhiên biết về gông xiềng mà Thiên Đạo giáng xuống.

"Dĩ lực chứng đạo?" Dương Mi nghe lời Hồng Quân nói, kinh ngạc thốt lên.

Con đường hắn đi cũng tương tự như Hồng Quân, đều không phải là con đường dĩ lực chứng đạo mạnh nhất.

Nay nghe Nghiêm Phong đã dĩ lực chứng đạo, chiến ý trong lòng không khỏi bùng phát.

Hắn cũng muốn xem xem, dĩ lực chứng đạo rốt cuộc mạnh đến mức nào.

"Viêm Đế đạo hữu, tại hạ là Dương Mi, có thể chỉ giáo một phen được không?" Nói là làm, Dương Mi không chút do dự.

"Thiện, ta cũng đang muốn thử xem thực lực của mình sau khi dĩ lực chứng đạo ra sao." Nghiêm Phong cười gật đầu, tuy hệ thống

đánh giá thực lực của hắn là vô địch, nhưng cụ thể mạnh đến đâu, vẫn cần tìm một người để thử.

Bây giờ Dương Mi đã mở lời trước, tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

"Như vậy thì tốt quá." Hồng Quân đứng bên cạnh nghe Nghiêm Phong đồng ý, mắt liền sáng lên, cũng vô cùng mong chờ trận chiến của hai người.

Phải biết rằng, nếu không mượn sức mạnh của Thiên Đạo, ông ta không thể đánh thắng được Dương Mi.

Gã này bản thể là một cây Dương Liễu rỗng ruột, lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc vô cùng sâu sắc, những Tiên thiên chí bảo kia đối với hắn không có tác dụng gì.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy là Hỗn Độn linh bảo, nhưng căn bản không có chút năng lực tấn công nào.

"Bần đạo thành đạo trước, mời đạo hữu ra tay trước." Dương Mi thấy Nghiêm Phong đồng ý, mặt mày liền hớn hở, nhường Nghiêm Phong ra tay trước.

"Vậy thì tại hạ xin nhận." Nghiêm Phong gật đầu đồng ý, không hề từ chối.

Sau khi bảo Nữ Oa và Hậu Thổ lùi ra xa một chút, hắn liền ra tay.

Vừa ra tay đã là Hỗn Độn Thần Hỏa.

"Ầm…" Hỗn Độn Thần Hỏa kinh khủng từ trên người Nghiêm Phong bốc lên, sau đó hóa thành từng luồng xoáy lửa bao quanh thân thể hắn không ngừng xoay chuyển.

"Đế Đạo Thần Quyền - Đế Hỏa Hàng Thế!" Vô cùng Hỗn Độn Thần Hỏa nhanh chóng ngưng tụ trên nắm đấm của Nghiêm Phong.

Sau khi Hỏa chi pháp tắc đột phá giai đoạn thứ tư, lĩnh ngộ được Hỗn Độn Thần Hỏa, uy lực của chiêu thứ nhất trong Đế Đạo Thần Quyền lại tăng lên một tầm cao mới, thậm chí còn mạnh hơn không ít so với chiêu thứ hai là Truy Tinh Lãm Nguyệt.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Độn Thần Hỏa đã ngưng tụ xong hóa thành quyền ấn tựa như ngàn sao trên trời lao về phía Dương Mi.

"Hỗn Độn Thần Hỏa!

Uy lực thật mạnh!

Chiêu thức thật huyền diệu!" Dương Mi thấy vậy, trên mặt liền bộc phát ba tiếng kinh thán.

Đó là Hỗn Độn Thần Hỏa, ngay cả Hỏa Chi Thần Ma trong ba ngàn Thần Ma năm xưa cũng chỉ nắm giữ được Thái Dương Chân Hỏa.

Không ngờ gã này lại nắm giữ Hỗn Độn Thần Hỏa, quả không hổ danh Viêm Đế.

"Không Gian Thôn Phệ!" Theo tiếng hét lớn của Dương Mi, một cánh cửa không gian lập tức xuất hiện trong Hỗn Độn.

Sau đó, vô tận quyền ấn Hỗn Độn Thần Hỏa liền lao vào trong cánh cửa không gian đó.

Chương 147

"Một chiêu, xem ra Dương Mi cũng không dám coi thường, vừa lên đã dùng tuyệt chiêu rồi." Hồng Quân ở bên cạnh nhướng mày, có chút kinh ngạc khi Dương Mi vừa bắt đầu đã dốc toàn lực.

Phải biết rằng năm xưa, chiêu Không Gian Thôn Phệ này là sau khi đánh với ông ta một hồi lâu mới bộc phát ra.

Cũng chính chiêu Không Gian Thôn Phệ này đã nuốt hết tất cả Tiên thiên chí bảo của ông ta.

"Ồ?" Bên phía Nghiêm Phong, thấy Dương Mi phóng ra một cánh cửa không gian, toàn bộ quyền ấn Hỗn Độn Thần Hỏa lao vào đó rồi biến mất không dấu vết, hắn thầm khen Dương Mi lợi hại.

Nhưng hắn cũng am hiểu Không Gian pháp tắc, nên không hề sợ hãi.

"Không Gian Cấm Cố!" Khoảnh khắc tiếp theo, Nghiêm Phong nhắm vào cánh cửa không gian trước mặt Dương Mi mà nắm chặt tay lại.

Sức mạnh không gian vô cùng mạnh mẽ lập tức giáng xuống cánh cửa, sau đó bằng thủ đoạn cực kỳ thô bạo, trực tiếp giam cầm nó lại.

Tiếp đó, hắn lại vung tay lần nữa, cánh cửa không gian liền hóa thành tro bụi.

"Chết rồi, không ổn!

Không ngờ Viêm Đế đạo hữu lại lợi hại như vậy, không chỉ lĩnh ngộ Hỗn Độn Thần Hỏa, mà còn tinh thông Không Gian pháp tắc, lĩnh ngộ cũng rất sâu sắc." Không Gian Thôn Phệ bị phá hủy, sắc mặt Dương Mi biến đổi, sau đó không chút do dự trực tiếp lợi dụng

Không Gian pháp tắc độn vào hư không, né tránh vô tận quyền ấn Hỗn Độn Thần Hỏa đang ập tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, Dương Mi xuất hiện ở một nơi khác.

Nhưng điều khiến hắn kinh hồn bạt vía là, trong khoảnh khắc xuất hiện, Viêm Đế kia đã phát hiện ra tung tích của hắn.

"Đế Đạo Thần Quyền - Không Gian Yên Diệt!" "Ầm…" Quyền ấn khổng lồ vô tận lại một lần nữa được đánh ra từ tay Nghiêm Phong.

Cùng lúc đó, không gian nơi quyền ấn đi qua bắt đầu sụp đổ, tiêu biến.

Chiêu này dùng để đối phó với người tinh thông Không Gian pháp tắc là hữu hiệu nhất.

Không gian đều đã bị tiêu biến, làm sao có thể lợi dụng không gian được nữa.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo sắc mặt Dương Mi thay đổi, hắn phát hiện mình không thể độn vào hư không để trốn thoát được nữa.

"Chỉ có thể đỡ cứng, tuyệt chiêu mới nghiên cứu bao nhiêu năm qua, cũng có thể thử uy lực của nó." Thấy không thể độn vào hư không, Dương Mi cũng không định né tránh nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, pháp lực toàn thân vận chuyển, Không Gian pháp tắc ở khắp mọi nơi cũng lập tức gia trì lên người hắn.

"Nếu đã không thể độn vào hư không, vậy ta sẽ dùng sức mạnh không gian để đối kháng với sức mạnh không gian của ngươi, xem Không Gian Phong Bạo của ta đây!" "Ầm…" Theo đòn tấn công của Dương Mi, khoảnh khắc tiếp theo, không gian trong phạm vi mấy chục vạn dặm xung quanh bắt đầu sụp đổ.

Sau đó, từng cơn lốc xoáy hình thành trong không gian, đó chính là Không Gian Phong Bạo khiến ngay cả Thánh nhân cũng phải biến sắc khi nhắc tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô tận Không Gian Phong Bạo đối chọi với Không Gian Yên Diệt của Nghiêm Phong.

"Rắc…" Ngay khoảnh khắc Không Gian Phong Bạo và Không Gian Yên Diệt va chạm, toàn bộ Hỗn Độn dường như sắp vỡ tan, phát ra những tiếng "rắc rắc" vỡ vụn.

Hai kỹ năng không gian lớn va chạm, khiến cho không gian nơi đó càng thêm bất ổn, vô số khí tức hủy diệt từ trong không gian tuôn ra, lao về phía Dương Mi và Nghiêm Phong.

Những khí tức hủy diệt mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể chống cự, chỉ có thể dựa vào pháp bảo phòng ngự cấp Tiên thiên chí bảo mới có thể chống lại, lại bị Dương Mi và Nghiêm Phong phất tay một cái liền dập tắt.

"Mạnh… mạnh quá!" Ở nơi không xa quan chiến, Nữ Oa và Hậu Thổ trợn mắt há mồm.

Từ xa họ cũng có thể cảm nhận được sự lợi hại của những khí tức hủy diệt đó, cho dù hai người là Thánh nhân, cũng tuyệt đối không dám dính phải một chút nào.

Nhưng phu quân của họ và gã tự xưng là Dương Mi kia lại dễ dàng tiêu diệt những khí tức hủy diệt đó như vậy.

"Ha ha, không hổ là pháp môn dĩ lực chứng đạo, thực lực của Viêm Đế đạo hữu khiến bần đạo phải nhìn bằng con mắt khác." Dương Mi nói như vậy, rõ ràng là muốn nhận thua.

Dù sao ngay cả một trong những tuyệt chiêu át chủ bài cũng đã tung ra, mà cũng chỉ có thể đấu ngang tay với đối phương, cũng không

cần thiết phải tiếp tục nữa.

Bởi vì nếu đánh tiếp, trừ phi sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng, nhưng đó là để liều mạng, giao đấu thông thường căn bản không cần dùng đến.

"Đâu có, thực lực của Dương Mi đạo hữu cũng rất mạnh, phải biết Không Gian Yên Diệt là chiêu mạnh nhất trong Đế Đạo Thần Quyền của ta rồi, không ngờ cũng chỉ có thể đấu ngang tay với ngài." Màn tâng bốc lẫn nhau theo thông lệ, Nghiêm Phong cũng cần phải làm.

Chỉ có Hồng Quân đứng bên cạnh nghe mà trợn trắng mắt. *Ta tin ngươi mới là lạ, tên nhóc này xấu xa thật.* Tuy Không Gian Yên Diệt có lẽ là chiêu mạnh nhất của Đế Đạo Thần Quyền, nhưng trong tay tên nhóc này còn có hai món Hỗn Độn chí bảo, một là Hỗn Độn Châu, một là Hỗn Độn Thanh Liên đều chưa lấy ra dùng.

Một khi cộng thêm hai món Hỗn Độn chí bảo đó, Hồng Quân vô cùng tin tưởng, Viêm Đế tuyệt đối có thể đánh bại Dương Mi.

"Vậy tại hạ xin cáo từ, hôm nay giao đấu với đạo hữu thu hoạch được rất nhiều, ta đi bế quan tiêu hóa đây." Dương Mi cũng không lề mề, chào một tiếng rồi biến mất không thấy.

"Viêm Đế đạo hữu, bần đạo cũng xin cáo từ, có rảnh thì đến Tử Tiêu Cung ngồi chơi." Dương Mi đã đi, Hồng Quân tự nhiên cũng không có lý do ở lại đây.

"Chậc chậc chậc… Hệ thống đánh giá thật chuẩn, với thực lực hiện tại của ta, không cần vận dụng Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh cũng có thể đấu ngang tay với Dương Mi, một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu vận dụng, uy lực của Đế Đạo Thần Quyền hôm nay tuyệt đối

có thể mạnh hơn không ít.

Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Thanh Liên còn chưa sử dụng, như vậy, thực lực của ta tuyệt đối vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối kháng với Hồng Quân khi mượn sức mạnh của toàn bộ Thiên Đạo để đạt tới Bán Bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thật sự không thành vấn đề.

Có Hỗn Độn Thanh Liên phòng ngự, Hồng Quân căn bản không thể phá vỡ được phòng ngự của ta.

Trừ phi ông ta có công sát chí bảo cùng cấp bậc Hỗn Độn chí bảo.

Chương 148

Nhưng đáng tiếc, trong Hồng Hoang, Khai Thiên Thần Phủ đã hóa thành rất nhiều linh bảo.

Hồng Quân cũng không có bản lĩnh hợp nhất chúng lại thành Khai Thiên Thần Phủ.

Vậy thì tiếp theo là đám đệ tử của ông ta.

Ừm, như vậy, đánh giá của hệ thống thật sự rất xác đáng.

Ở Hồng Hoang có thể đi đứng nghênh ngang, quả thật là như vậy.

Trong Hồng Hoang không có Hỗn Độn chí bảo, nhưng ở thế giới khác chưa chắc đã không có, cái này cũng không ai nói trước được." "Phu quân, không ngờ thực lực của dĩ lực chứng đạo lại mạnh đến thế, thiếp chỉ xem chiến đấu thôi cũng thấy run rẩy." Nữ Oa bước tới, đầy vẻ sùng bái nói.

Phu quân của nàng lợi hại như vậy, khiến Nữ Oa vô cùng tự hào.

"Đúng vậy, khí tức hủy diệt kinh khủng như thế, lại bị chàng phất tay giải quyết, quá lợi hại." Hậu Thổ cũng lên tiếng tán thán.

"Ha ha, qua trận chiến này, ta đã rõ ràng thực lực của mình, từ nay về sau ta chính là đệ nhất nhân Hồng Hoang." Nghiêm Phong vô cùng hưởng thụ lời khen của hai vị thê tử.

"Thật sao?

Ngay cả Lão sư cũng không phải là đối thủ của chàng?

Chẳng lẽ thực lực của Dương Mi kia còn lợi hại hơn cả Lão sư sao?" Nữ Oa kinh ngạc, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Không sai, thực lực của Dương Mi kia quả thực lợi hại hơn

Hồng Quân.

Đương nhiên, đó là trong trường hợp không mượn sức mạnh của Thiên Đạo, nếu Hồng Quân mượn sức mạnh của Thiên Đạo, thì thực lực sẽ lợi hại hơn Dương Mi.

Nhưng bất kể Hồng Quân có mượn sức mạnh của Thiên Đạo hay không, đều không phải là đối thủ của ta.

Cho nên nếu thật sự xếp hạng, trong toàn bộ Hồng Hoang, thực lực của ta là mạnh nhất, Hồng Quân mượn sức mạnh của Thiên Đạo đứng thứ hai, Dương Mi thứ ba, sau đó là Hồng Quân không mượn sức mạnh của Thiên Đạo, rồi mới đến bảy vị Thánh nhân còn lại." Nghiêm Phong phổ cập bảng xếp hạng thực lực.

Để cho hai người phụ nữ của mình biết ai mới là lão đại trong Hồng Hoang.

Bộ lạc Cửu Lê, bộ lạc này có một đặc điểm, đó là người ở đây không ai là người tộc thuần túy.

Tất cả đều là hậu duệ do người tộc và Vu tộc sinh sôi nảy nở.

Trong bộ lạc Cửu Lê, mỗi thành viên đều mang trong mình huyết mạch Vu tộc.

Lúc này, với tư cách là người kế thừa Thập Nhị Tổ Vu năm xưa, cũng là chân linh của Xi Vưu sau khi chuyển thế đã đầu thai vào bộ lạc này.

Dù sao cũng từng là Tổ Vu, tuy là do kế thừa tinh huyết của Hậu Thổ mà đạt được, nhưng thiên tư của Xi Vưu cũng phi thường.

Sau khi chuyển thế, tốc độ tu luyện của hắn nhanh như tên lửa, từ lúc bắt đầu tu luyện chỉ mấy năm đã sắp tu luyện đến cảnh giới Tiên nhân.

Sau khi thành tiên lại càng không thể kiểm soát, trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi đã trở thành Thái Ất Kim Tiên.

Sau khi tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Xi Vưu cũng đã khôi phục lại ký ức tiền thế, biết được kiếp trước của mình.

"Thế nào, Xi Vưu thủ lĩnh, đã suy nghĩ ra sao rồi?" Chỉ thấy bên dưới Xi Vưu, có một lão giả ăn mặc như đạo sĩ đang mỉm cười nhìn hắn.

"Bộ lạc Cửu Lê của ta cũng là một trong những bộ lạc của Nhân tộc, muốn ta thảo phạt Nhân tộc Cộng chủ, khác nào tự tàn sát lẫn nhau, xin lỗi, ta không làm được." Xi Vưu đã khôi phục ký ức, tự nhiên biết trong chuyện này chắc chắn có âm mưu.

Âm mưu này đến từ Thánh nhân.

Nếu không sao dám ra tay với Nhân tộc đang như mặt trời ban trưa lúc này.

Nhưng Xi Vưu cũng có mưu lược, không thể chết sống đồng ý.

Nhưng đồng thời cũng không thể để đối phương nhìn ra ý định kiên quyết từ chối của mình.

Cho nên lúc từ chối, bề ngoài Xi Vưu tỏ ra một bộ dạng do dự không quyết.

"Ha ha, Xi Vưu thủ lĩnh nói đùa rồi, các ngươi là Nhân tộc, nhưng những người tộc kia có coi các ngươi là Nhân tộc không?

Nhìn xem, bây giờ Nhân tộc Cộng chủ đã xuất hiện ba vị, nhưng cả ba vị đều là người tộc thuần huyết, không có một ai là Nhân Vu.

Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, Nhân tộc đang ngầm bài xích các ngươi sao?" Có lẽ nhìn ra được sự do dự của Xi Vưu, lão đạo sĩ thầm nghĩ có kịch hay rồi, sau đó từ từ bắt đầu dẫn dắt.

“Đúng vậy, thủ lĩnh, bộ lạc Cửu Lê của chúng ta vẫn luôn sống ở nơi gian khổ như vậy, cũng không thấy những vị Nhân tộc Cộng chủ kia giúp đỡ chúng ta, hay là chúng ta phản đi.” Nhân tộc sau bao nhiêu năm phát triển, các bộ lạc đều có thủ lĩnh của mình.

Sau khi nếm trải tư vị quyền lực, tâm thái của một số người đã thay đổi, trong lòng nảy sinh những dã tâm không nên có.

Những người này trong bộ lạc Cửu Lê chỉ là một bộ phận, người tộc thuần túy cũng có không ít.

Nhưng vì e ngại tu vi mạnh mẽ của Hiên Viên, cũng như việc hắn có đệ tử của Thánh nhân chống lưng, mới khiến những kẻ có dã tâm không dám quá càn rỡ.

Đối với hai vị Cộng chủ Phục Hy và Thần Nông, họ thật tâm bội phục.

Bất kể là Phục Hy hay Thần Nông đều đã có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, tự nhiên họ cảm kích vô cùng.

Nhưng Hiên Viên thì có bản lĩnh gì mà có thể yên ổn ngồi lên vị trí Nhân tộc Cộng chủ.

Chương 149

"Đúng vậy thủ lĩnh, trưởng lão nói đúng, dựa vào đâu mà thiên hạ Cộng chủ phải để cho Hiên Viên thị làm.

Chẳng lẽ con dân bộ lạc Cửu Lê của chúng ta không làm được sao?" Có người đầu tiên mở lời, tiếp theo không ít người trong bộ lạc Cửu Lê cũng đồng tình.

Điều này khiến Xi Vưu trong lòng rùng mình, thủ đoạn thật lợi hại, đã lôi kéo được nhiều thuộc hạ của mình như vậy, lão đạo sĩ này rốt cuộc là ai?

"Được, vậy thì phản, các vị huynh đệ, hãy đi liên lạc với những tộc nhân có cùng chí hướng, chúng ta cùng nhau phản lại Hiên Viên." Bất kể thế nào, Xi Vưu tạm thời đồng ý tạo phản, đối kháng với sự thống trị của Hiên Viên.

Một là để ổn định đám người này, hai là cần có đủ thời gian để suy nghĩ đối sách tiếp theo.

"Ha ha, như vậy thì tốt quá, đây là chút tích góp nhiều năm của tại hạ, tặng cho thủ lĩnh, hy vọng thủ lĩnh có thể đoạt được vị trí Nhân tộc Cộng chủ." Thấy Xi Vưu đồng ý, lão đạo sĩ vô cùng cao hứng.

Sau đó lấy ra một số Hạ phẩm Hậu thiên linh bảo tặng cho Xi Vưu.

Những món Hạ phẩm Hậu thiên linh bảo này, căn bản không lọt vào mắt Xi Vưu, kiếp trước với tư cách là một trong Thập Nhị Tổ Vu, hắn còn sở hữu không ít Tiên thiên linh bảo.

Nhưng Xi Vưu không coi trọng, không có nghĩa là những người khác không coi trọng.

Bây giờ Tiên thiên linh bảo trên cơ bản đã bị các đại năng Hồng Hoang thu gom sạch sẽ.

Nhân tộc lại đông đúc, cho nên trên cơ bản họ đều dùng một số pháp khí hoặc linh khí, nhiều nhất cũng chỉ là một số tiên khí.

Hậu thiên linh bảo trên tiên khí lại càng ít ỏi.

"Bần đạo xin cáo từ trước, nếu có nhu cầu, có thể đến dãy núi ngoài bộ lạc Cửu Lê tìm ta, ta ở đó tĩnh tu." Thấy mục đích đã đạt được, lão đạo sĩ liền rời đi.

Xi Vưu cũng không ngăn cản, mặc cho lão đạo sĩ rời đi.

Còn những người khác, đều bị những bảo bối trước mắt thu hút ánh nhìn, ai còn quan tâm đến lão đạo sĩ kia.

"Những thứ này các ngươi chia nhau đi." Đối với những món Hạ phẩm Hậu thiên linh bảo này, hắn căn bản không thèm để vào mắt.

Bây giờ trên người hắn có một kiện Trung phẩm Tiên thiên linh bảo và một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Gia tài kiếp trước của hắn, Hậu Thổ đã trực tiếp đánh vào chân linh của Xi Vưu khi hắn chuyển thế, đi theo hắn từ lúc sinh ra.

Chỉ là hai món bảo bối này đều được giấu trong linh hồn của hắn, cho nên không ai biết.

Sau khi lão đạo sĩ rời đi, đến một nơi không người liền biến hóa một trận, biến thành một con lừa ngốc, người này chính là Chuẩn Đề.

"Hừ, Thông Thiên, ngươi đã không nể mặt như vậy, thì ta sẽ khuấy đục vũng nước này, xem xem Ngũ Đế Chi Sư của ngươi có thể như ý nguyện không." Nói xong câu đó, Chuẩn Đề biến mất.

Hắn đến gây sự.

Sau khi suy diễn một phen, biết được thủ lĩnh của bộ lạc Cửu Lê

từng là Xi Vưu, một trong Thập Nhị Tổ Vu kế thừa Hậu Thổ, hắn liền nảy ra ý định.

Trong suy diễn, Xi Vưu chưa khôi phục ký ức, cho nên hắn muốn ly gián, để Xi Vưu phát động chiến tranh với Hiên Viên.

Đến lúc đó nếu đánh bại được Hiên Viên, thì Nhân tộc Cộng chủ sẽ phải đổi người.

Nếu Xi Vưu thật sự trở thành Nhân tộc Cộng chủ, thì những người được chọn làm Ngũ Đế tiếp theo, không phải sẽ trì hoãn sao.

Đến lúc đó Chuẩn Đề xuất hiện, muốn mấy vị trí Ngũ Đế Chi Sư chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Còn vì sao hắn dám gây sự như vậy, là vì hắn biết hiện tại trong Hồng Hoang, Nữ Oa và Hậu Thổ cùng với Nghiêm Phong đều không có ở đây.

Đây là kết quả do hắn và Tiếp Dẫn cùng nhau suy diễn.

Suy diễn về Nghiêm Phong tự nhiên hắn không dám.

Nhưng bất kể là Hậu Thổ hay Nữ Oa, Chuẩn Đề chỉ cần biết hai vị không ở Hồng Hoang, thì Viêm Đế nhất định cũng không có ở đây.

Hai vị Thánh nhân mượn sức mạnh của Thiên Đạo hợp lực che giấu thiên cơ, tự nhiên đã lừa được Nữ Oa và Hậu Thổ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là lúc đó Nữ Oa và Hậu Thổ đang ở sâu trong Hỗn Độn hộ pháp cho Nghiêm Phong, một lòng đều đặt trên người Nghiêm Phong, nếu không tất sẽ phát giác được.

Bên trong từ đường của bộ lạc Cửu Lê.

Xi Vưu thắp một nén hương, cúi lạy ba pho tượng thần.

Ba pho tượng thần là Chí Thiện Hậu Thổ, Thánh Mẫu Nữ Oa và Thánh Phụ Viêm Đế.

Trong tất cả các bộ lạc của Nhân tộc, tượng thần của Nữ Oa và Viêm Đế là không thể thiếu.

Trong các bộ lạc Nhân Vu, ngoài tượng thần của Nữ Oa và Viêm Đế ra còn có thêm một pho tượng của Hậu Thổ.

"Nhân tộc Xi Vưu bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Chí Thiện Hậu Thổ nương nương." Xi Vưu vận dụng pháp lực kết nối với tín ngưỡng chi lực trong tượng thần, cúi lạy ba pho tượng.

"Nhân tộc Xi Vưu bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Chí Thiện Hậu Thổ nương nương." "Nhân tộc Xi Vưu bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Chí Thiện Hậu Thổ nương nương." "Nhân tộc Xi Vưu bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Chí Thiện Hậu Thổ nương nương." Một giọng nói từ bộ lạc Cửu Lê theo hư không truyền thẳng vào tai của Nghiêm Phong, Nữ Oa và Hậu Thổ.

"Ồ?" Trên đảo Bồng Lai, Nghiêm Phong vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền ngẩn ra.

Xi Vưu bái kiến, lại còn dùng pháp lực để kết nối.

Chương 150

Lại còn bái kiến cả ba vị cùng lúc.

Ba người nhìn nhau, khoảnh khắc tiếp theo thần niệm của ba người vượt qua hư không đến bộ lạc Cửu Lê, nhập vào tượng thần của mình.

"Xi Vưu, có chuyện gì cần bẩm báo?" Tượng thần của Nghiêm Phong lập tức sống lại, nhìn chằm chằm Xi Vưu bên dưới.

"Bẩm báo Thánh Phụ, bộ lạc Cửu Lê của con đã xảy ra một chuyện lớn, hôm nay có một đạo sĩ... một nửa tộc nhân trong bộ lạc của con đã đồng ý với lời của đạo sĩ đó..." Xi Vưu không dám chậm trễ, vội vàng kể lại chuyện xảy ra hôm nay cho Nghiêm Phong.

"Thật vô lý, chuyện của Nhân tộc, lại có kẻ dám nhúng tay, sợ sống không đủ kiên nhẫn rồi sao?" Nữ Oa nghe xong, liền tức giận.

Nếu Nhân tộc có biến động, người bị ảnh hưởng lớn nhất tự nhiên là Nữ Oa.

Ai bảo nàng chiếm cứ bốn thành rưỡi khí vận của Nhân tộc.

Bây giờ Nhân tộc đang trên đà phát triển, bốn thành rưỡi khí vận mang lại cho Nữ Oa vô số lợi ích.

Bây giờ có người muốn phá hoại, nàng không nổi giận mới là lạ.

"Nếu ta đoán không lầm, có thể nghĩ ra cách này cũng chỉ có hai tên không biết xấu hổ ở Tây phương kia." Nghiêm Phong nghe xong liền lộ ra một nụ cười lạnh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thật là không biết sợ.

Mới bị tước đi một triệu năm tu vi, bây giờ lại dám khiêu khích

Nhân tộc.

Phải nói rằng, công đức của Tam Hoàng Ngũ Đế quá chói mắt.

Chuẩn Đề ghen tị đến đỏ mắt, cho nên mới chọn cách liều lĩnh.

“Xi Vưu, hãy tương kế tựu kế, dẫn theo những kẻ có dã tâm kia cùng nhau tạo phản đi.

Hiên Viên vốn công đức chưa đủ, không ngờ Chuẩn Đề lại mang đến cho hắn một công đức lớn.

Có công đức bình loạn này, Hiên Viên vừa lúc công đức viên mãn.

Như vậy, không chỉ giúp Hiên Viên chứng đạo, mà còn có thể dọn dẹp luôn những kẻ không coi mình là Nhân tộc kia.

Ngoài ra, ta sẽ báo chuyện này cho Hiên Viên, đến lúc đó hắn sẽ phối hợp với ngươi.” Nghiêm Phong trầm tư một lúc, rồi nói kế hoạch cho Xi Vưu.

“Vâng, Xi Vưu đã biết.” Xi Vưu nghe vậy, trong lòng cũng yên tâm.

Đồng thời thầm mặc niệm cho những kẻ đầy dã tâm kia, tự làm bậy không thể sống.

“Vậy thì, chúng ta không làm phiền nữa.” Nghiêm Phong nói xong, thu hồi thần niệm.

Hậu Thổ và Nữ Oa thấy vậy cũng trực tiếp thu hồi thần niệm.

“Cung tiễn Thánh Phụ, Thánh Mẫu, cung tiễn Hậu Thổ nương nương.” Xi Vưu lại bái một lần nữa, đợi tượng thần khôi phục lại như cũ, liền đứng dậy rời khỏi từ đường.

Bây giờ hắn đã biết phải làm gì.

Tiếp theo là tập hợp tất cả những kẻ có dã tâm lại, sau đó hợp lực

với Hiên Viên tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. … "Hiên Viên cẩn tuân pháp chỉ của Thánh Phụ." Ở bộ lạc Hữu Hùng, Hiên Viên tự nhiên cũng đã nhận được tin tức.

"Nhân tộc, lại sắp bắt đầu không yên bình rồi." Sau khi Nghiêm Phong thu hồi thần niệm, Hiên Viên đứng dậy lẩm bẩm một mình.

Không còn sự can thiệp của ngoại tộc, Nhân tộc tiếp theo sẽ bước vào nội đấu. … Đảo Bồng Lai.

"Phong ca ca, vừa rồi chàng đi đâu vậy, đột nhiên không nói gì nữa." Thường Hi ngồi bên cạnh Nghiêm Phong, cắn cánh tay hắn không ngừng hỏi.

Vừa rồi mọi người đang vui vẻ thảo luận về việc Nghiêm Phong chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng như trận đại chiến với Dương Mi.

Đang nói dở, Phong ca ca lại im bặt.

"Ha ha, có một con sâu nhỏ lại không nhịn được dụ hoặc nhảy ra gây sự, cho nên có người tìm Phong ca ca mách lẻo." Nghiêm Phong ha hả cười, kể lại chuyện Chuẩn Đề chạy ra gây sự cho Hi Hòa và Thường Hi.

"Ai da, lại là con lừa ngốc đó à.

Gã này sao không biết yên phận nhỉ.

Cứ thích gây sự." Vừa nghe đến Chuẩn Đề, Thường Hi có chút khinh thường bĩu môi.

"Thường Hi, có muốn đi dạy dỗ con lừa ngốc đó không?" Thấy Thường Hi có vẻ tức giận, mắt Nghiêm Phong sáng lên, nghĩ ra một ý tưởng rất thú vị.

"Em đương nhiên muốn, nhưng tu vi của em mới chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đánh không lại con lừa ngốc đó đâu." Ban đầu

Thường Hi rất hào hứng, nhưng nghĩ đến khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân, không khỏi nản lòng.

"Ha ha, vậy phải xem tỷ tỷ của em có chịu giúp không." Thấy Thường Hi xụ mặt, Nghiêm Phong ha hả cười, thuận tiện kéo cả Hi Hòa vào.

"Phu quân nói đùa rồi, thiếp cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, làm sao giúp được Thường Hi." Hi Hòa ngẩn ra, rồi lắc đầu, nghĩ rằng Nghiêm Phong đang cố ý trêu chọc Thường Hi.

Chương 151

“Đúng vậy đúng vậy, Phong ca ca thật xấu, hai chúng em đều là Chuẩn Thánh làm sao đánh lại Chuẩn Đề, lão lừa ngốc đó.” Bây giờ ngay cả Thường Hi cũng cảm thấy Nghiêm Phong đang trêu mình.

“Ha, thật là, các nàng cũng không động não một chút, hai người không được, nhưng thêm hai người Thiện Thi nữa, cùng với Tiên thiên chí bảo trong tay Nữ Oa và Hậu Thổ thì sao.” Nghiêm Phong có chút bất đắc dĩ, đành phải nói rõ ra.

“Phong ca ca…” Nghiêm Phong vừa nhắc nhở, Thường Hi lập tức phản ứng lại.

Hắn muốn lợi dụng bốn kiện Tiên thiên chí bảo để tạo thành Thanh Liên Đại Trận.

“Thiện Thi của thiếp và Thường Hi cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm Thanh Liên Đại Trận, liệu có thể đánh lại Chuẩn Đề không?

Hắn dù sao cũng là Thánh nhân.” Hi Hòa do dự hỏi.

“Ha ha, Chuẩn Đề bây giờ tuy là Thánh nhân, nhưng thực chất hoàn toàn là một ngụy Thánh nhân.

Tu vi ban đầu của hắn chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bị tước đi một triệu năm tu vi, nếu không phải Thiên Đạo níu giữ, sớm đã rớt về Chuẩn Thánh.

Cho nên hai nàng cộng thêm Thiện Thi tạo thành Thanh Liên Đại Trận, tuyệt đối có thể đánh cho hắn kêu bà cô.” Đối với lai lịch của Chuẩn Đề, Nghiêm Phong tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

“Thật không, vậy thì tốt quá, nếu Chuẩn Đề một Thánh nhân bị

em, một Chuẩn Thánh, đánh cho khóc thét, thì còn gì vẻ vang hơn.

Sau này danh hiệu Thường Hi đại tiên của em sẽ vang dội khắp Hồng Hoang." Có được sự đảm bảo của Nghiêm Phong, Thường Hi lập tức kích động.

Đó là đánh Thánh nhân, người bình thường thật sự không dám.

Cũng chỉ có Nghiêm Phong, một kẻ vô địch Hồng Hoang, mới có thể để Thường Hi làm càn như vậy.

"Được, nếu Thường Hi đã có khí phách như vậy, vậy thì ta cho em mượn cây Thí Thần Thương này dùng." Nữ Oa đối với Chuẩn Đề vô cùng khó chịu, bây giờ thấy Thường Hi có hứng thú đánh cho tên lừa ngốc đó một trận, đương nhiên hết lòng ủng hộ.

"Nếu Nữ Oa tỷ tỷ đã như vậy, vậy thì ta đưa Tạo Hóa Thanh Liên cho Hi Hòa muội muội." Hậu Thổ cũng không làm mất hứng của mọi người, lấy Tạo Hóa Thanh Liên của mình đưa cho Hi Hòa.

Nghiêm Phong thấy vậy, vung tay một cái, một cánh cửa không gian đen nhánh xuất hiện trước mặt.

Hi Hòa và Thường Hi thấy vậy, tay trong tay bước vào cánh cửa không gian.

Cứ như vậy, Thường Hi mang theo Ngũ Phương Ngũ Linh Kỳ và Thí Thần Thương, Hi Hòa mang theo Thanh Liên Thượng Hà Đồ và Tạo Hóa Thanh Liên rời khỏi đảo Bồng Lai.

Sau khi bước qua cánh cửa không gian, Thường Hi và Hi Hòa trực tiếp xuất hiện trên Linh Sơn.

Thường Hi thấy những tiếng phạn âm trên Linh Sơn, lộ ra một tia khinh thường.

Sau đó tay cầm Thí Thần Thương, đâm một phát xuống Linh Sơn

bên dưới.

"Ầm…" Sát khí ngút trời từ Thí Thần Thương tỏa ra, uy lực vô thượng của Tiên Thiên Chí Bảo được Thường Hi phát huy đến tột cùng.

Đương nhiên là nhờ có Nữ Oa, nếu không Thường Hi có lẽ ngay cả một nửa cũng không phát huy được.

"Ầm…" Đại trận phòng hộ của Linh Sơn dưới uy lực bùng nổ của Thí Thần Thương, trực tiếp bị một thương đâm thủng.

"Khốn kiếp, kẻ nào dám xông vào Linh Sơn của ta." Chuẩn Đề đang mơ một giấc mộng đẹp, mơ rằng Xi Vưu có thể thành công.

Kết quả còn chưa kịp mơ đến cuối cùng, đã bị người ta phá vỡ sự yên tĩnh.

Sát khí vô biên của Thí Thần Thương sau khi phá vỡ đại trận phòng hộ của Linh Sơn, trực tiếp tàn phá trên Linh Sơn.

Linh Sơn do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hao tốn vô số năm tháng xây dựng, lập tức bị phá hoại vô cùng nghiêm trọng.

Cảnh tượng này, trực tiếp khiến Chuẩn Đề nổi điên.

Linh Sơn mà hắn và sư huynh đã tốn vô số năm, đi khắp Đông phương "vay mượn", cũng như dẫn nhập Hỗn Độn chi khí để tạo ra, bây giờ bị phá hủy, không nổi điên mới là lạ.

"Chuẩn Đề, lão lừa ngốc không biết xấu hổ, hôm nay bà cô Thường Hi sẽ dạy dỗ ngươi." Thường Hi một tay cầm Thí Thần Thương chỉ vào Chuẩn Đề mắng xối xả, không cho một chút mặt mũi.

Ngũ Phương Ngũ Linh Kỳ thì đã sớm giao cho Thiện Thi của mình.

"Chết tiệt, là ngươi!" Chuẩn Đề làm sao không biết Thường Hi,

đó là fan cuồng số một bên cạnh Nghiêm Phong.

"Không sai, chính là bà cô ta, hôm nay ta sẽ dạy dỗ con lừa ngốc nhà ngươi." Thường Hi nói không biết ngượng, không chút hoảng sợ, dù sao có Phong ca ca chống lưng, ở Hồng Hoang có thể đi đứng nghênh ngang.

"Thường Hi, đừng có quá đáng, cho dù có Viêm Đế chống lưng, cũng không có nghĩa là ngươi có thể vũ nhục Thánh nhân." Bị một Chuẩn Thánh sỉ nhục như vậy, Chuẩn Đề làm sao nhịn được, trực tiếp tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét về phía Thường Hi.

"Ai da da, ta sợ quá đi, hôm nay để cho ngươi biết bà cô mãi mãi là bà cô, không phải một con lừa ngốc như ngươi có thể phản kháng." Thường Hi tự nhiên không dám tự cao, đơn đả độc đấu căn bản không phải là đối thủ của Chuẩn Đề.

Cho nên vẫn luôn miệng võ mồm.

Thiện Thi của nàng và Hi Hòa cùng với Thiện Thi của Hi Hòa đang chuẩn bị.

Khi đòn tấn công của Chuẩn Đề sắp đến, Thường Hi ném Thí Thần Thương đi.

"Thanh Liên Đại Trận, khởi!" Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng màu xanh lục trực tiếp từ Thí Thần Thương tỏa ra, cùng lúc đó, ba kiện Tiên thiên chí bảo khác cũng phóng ra ánh sáng tương tự.

Cùng lúc Thanh Liên Đại Trận khởi động, trên người Thường Hi và Hi Hòa được một luồng sức mạnh cuồn cuộn gia trì.

Sức mạnh gấp 10 lần.

Chương 152

Thanh Liên Đại Trận chỉ cần một Chuẩn Thánh bố trận, thì phi 10 Chuẩn Thánh không thể phá.

Bây giờ lại có bốn Chuẩn Thánh đỉnh phong bố trận, uy lực có thể biết được.

Dù sao thì Chuẩn Đề, ngụy Thánh nhân yếu nhất, tuyệt đối không thể phá được.

Sau khi bố trí thành Thanh Liên Đại Trận, Thường Hi phát hiện trận pháp này có thể tăng cường sức mạnh.

Cho nên không chút do dự sử dụng.

Luồng sức mạnh cuồn cuộn vừa rồi chính là điểm đặc biệt của Thanh Liên Đại Trận.

Sức mạnh bùng nổ gấp 10 lần, Thường Hi đáng sợ đến mức nào?

Điều này chỉ có thử mới biết được.

Tuy Thí Thần Thương đã trở thành một phần của Thanh Liên Đại Trận, nhưng điều này không hề cản trở Thường Hi sử dụng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thí Thần Thương quay lại tay Thường Hi, sau đó Thường Hi tay cầm trường thương đâm về phía Chuẩn Đề.

"Chuẩn Đề lừa ngốc, nhận một thương của bà cô đây." Sức mạnh của Thường Hi được tăng phúc gấp 10 lần không nghi ngờ gì là đáng sợ.

Khi mang theo Tiên thiên chí bảo để tấn công, sức mạnh càng thêm khủng khiếp.

"Chết tiệt, chuyện gì thế này, trận pháp này, tại sao một Chuẩn

Thánh nhỏ nhoi lại có thể sử dụng sức mạnh đáng sợ như vậy." Chuẩn Đề khi đối mặt với đòn tấn công hủy thiên diệt địa của Thường Hi, lập tức hoảng sợ.

Quá đáng sợ.

Sát khí vô biên, cùng với sức mạnh cường hãn, căn bản không phải là thứ mà Chuẩn Đề hiện tại có thể chống đỡ.

Nếu không bị tước đi một triệu năm tu vi, có lẽ còn có thể chống đỡ.

Nhưng bây giờ, Chuẩn Đề chỉ có nước bỏ chạy.

"Vút…" Thí Thần Thương sượt qua vai Chuẩn Đề, Chuẩn Đề may mắn né được đòn tấn công của Thường Hi.

Nhưng Chuẩn Đề không hề vui mừng.

Hắn phát hiện, mình không thể rời khỏi Thanh Liên Đại Trận.

"A di đà phật, hai vị thí chủ, xin hãy dừng tay." Khi Chuẩn Đề bị Thường Hi tấn công trong Thanh Liên Đại Trận, Tiếp Dẫn cũng đã ra tay.

Một chữ "Vạn" kim sắc khổng lồ từ trong tay lão hung hãn đánh ra.

Chữ Vạn màu vàng che trời lấp đất ập xuống Thanh Liên Đại Trận.

Nhưng chuyện ngoài dự đoán của Tiếp Dẫn đã xảy ra.

Chưởng Trung Phật Quốc không thể lay động Thanh Liên Đại Trận một chút nào.

"Phá cho ta!" Không cam tâm, Tiếp Dẫn lập tức tăng cường pháp lực.

Nhưng dù có vận dụng thế nào cũng không thể làm tổn thương Thanh Liên Đại Trận.

Cuối cùng, có lẽ bị chữ Vạn màu vàng khiêu khích, thanh quang trên bề mặt Thanh Liên Đại Trận khẽ động, chữ Vạn màu vàng như bị một đòn tấn công hủy diệt, trực tiếp vỡ tan thành bốn năm mảnh trên không trung, sau đó biến mất không thấy.

"A di đà phật, rốt cuộc là trận pháp gì, tại sao ta chưa từng nghe qua." Tiếp Dẫn kinh hãi tuyệt vọng nhìn đại trận trước mắt.

Ông ta là Thánh nhân, đã toàn lực ra tay.

Kết quả lại không thể lay động đại trận này một chút nào.

Đơn giản là không thể tin được.

"Tiếp Dẫn, ngoan ngoãn ở yên đó cho ta, đừng tưởng ta không biết chuyện Chuẩn Đề làm ở bộ lạc Cửu Lê.

Nếu ngươi còn muốn tiếp tục quấy rầy Thường Hi dạy dỗ Chuẩn Đề, thì ta không ngại cùng ngươi làm một trận trong Hỗn Độn." Khi Tiếp Dẫn đang suy nghĩ làm sao để mở Thanh Liên Đại Trận, Nữ Oa đột nhiên xuất hiện trước mặt ông ta.

"A di đà phật, sư đệ của ta có chỗ không đúng, nhưng cũng không cần phải sỉ nhục như vậy." Sắc mặt Tiếp Dẫn trở nên đau khổ, không ngờ lại bị Nữ Oa phát hiện.

Không đúng, không phải Nữ Oa không ở Hồng Hoang sao.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tính toán chuyện này.

Nếu Chuẩn Đề bị một Chuẩn Thánh đánh bại, thì mặt mũi của Phật môn Tây phương sẽ mất hết.

Một Thánh nhân đường đường lại không đánh lại một Chuẩn Thánh, sau này còn ai gia nhập Phật môn.

Chuẩn Đề càng không cần phải nói, so với việc Phật môn mất mặt, mặt mũi của Chuẩn Đề mới là mất nghiêm trọng hơn.

"Hừ, đó cũng là do hắn năm lần bảy lượt gây sự mà ra, nếu Chuẩn Đề yên tĩnh ở trên Linh Sơn thì có nhiều chuyện như vậy không, ta sẽ sỉ nhục hắn như vậy sao?

Chung quy là lòng tham không đủ, không thể trách ta.

Chương 153

Hôm nay Chuẩn Đề bắt buộc phải mất mặt, nếu không hắn lại tưởng ta dễ bắt nạt.” Nữ Oa cười lạnh một tiếng, tha cho Chuẩn Đề?

Không thể nào!

“A di đà phật, vậy thì ta chỉ có thể làm một trận.” Sắc mặt Tiếp Dẫn thay đổi, hôm nay không thể giải quyết trong hòa bình được rồi.

“Sợ ngươi chắc, trong Hỗn Độn đợi ngươi.” Nữ Oa bây giờ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, căn bản không sợ Tiếp Dẫn.

Có hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, so với Tiếp Dẫn còn có ưu thế hơn.

“A di đà phật.” Tiếp Dẫn niệm một tiếng phật hiệu, đuổi theo bóng dáng Nữ Oa cùng đi vào Hỗn Độn.

Mấy canh giờ sau.

Tiếp Dẫn chật vật không chịu nổi từ trong Hỗn Độn trở về.

Nhìn bộ dạng của ông ta là biết, bị Nữ Oa đánh cho không nhẹ.

“A di đà phật, Nhân tộc có khí vận ngút trời như vậy, thực lực của Nữ Oa và Viêm Đế lại khủng bố như thế, tương lai của Phật môn ta rốt cuộc phải đi về đâu.” Sau khi trở về, Tiếp Dẫn trực tiếp tiến vào Linh Sơn, cũng không để ý đến Chuẩn Đề đang bị Thường Hi đuổi đánh bên kia.

Bởi vì ông ta lực bất tòng tâm.

Hậu Thổ và Viêm Đế chưa ra tay, chỉ dựa vào Nữ Oa và hai Chuẩn Thánh đã đánh cho hai đại Thánh nhân Tây phương một trận.

Nếu Viêm Đế và Hậu Thổ cùng ra tay, Tiếp Dẫn cảm thấy một trận bất lực.

Tuy Phật môn mấy năm nay có không ít người gia nhập.

Nhưng căn bản không đủ xem.

Mấy canh giờ sau.

Khi Thường Hi dỡ bỏ Thanh Liên Đại Trận.

Một bóng người từ trên trời rơi xuống, sau đó rơi vào Linh Sơn bên dưới.

"Chuẩn… Chuẩn Đề lão sư!" Trên Linh Sơn, đám đệ tử run rẩy sợ hãi nhìn Chuẩn Đề toàn thân rách nát, hai mắt vô thần, ngửa mặt nhìn trời.

Lúc này Chuẩn Đề có thể nói là lòng còn gì hơn tro nguội.

Bị một Chuẩn Thánh nhỏ bé đánh tơi bời ngay tại cửa Linh Sơn, trước mặt đông đảo đồ tử đồ tôn, mặt mũi của hắn đã mất sạch.

Quan trọng nhất là, Chuẩn Đề biết rõ, khi bị Thường Hi đuổi đánh, các Thánh nhân khác, ví dụ như Tam Thanh, đều đang dùng thần niệm theo dõi.

Cho nên cảnh tượng bị một Chuẩn Thánh treo lên đánh tự nhiên cũng bị Tam Thanh nhìn thấy.

Điều này khiến nội tâm Chuẩn Đề càng thêm không chịu nổi.

"Hi hi, Chuẩn Đề lão lừa ngốc, sau này nhớ cho kỹ, ở yên trên Linh Sơn của ngươi ăn chay niệm phật là được rồi, đừng không có việc gì lại chạy đến Đông phương đại địa của ta "vay mượn".

Nếu không lần sau chỉ cần ngươi đến Đông phương một lần, ta sẽ đánh ngươi một lần." Trên bầu trời, giọng nói cười hi hi của Thường Hi từ trên truyền xuống.

Không may, cả Linh Sơn đều nghe thấy giọng nói đầy mỉa mai đó.

Đồng tử Chuẩn Đề co lại, trong mắt lóe lên một tia oán độc, nhưng nhanh chóng biến mất.

Nếu chỉ có một mình, hắn cũng sẽ liều mạng với Thường Hi và Viêm Đế sau lưng Thường Hi.

Nhưng Phật môn luôn chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng Chuẩn Đề.

Cuối cùng hắn dứt khoát giả chết, không nghe bất kỳ âm thanh nào liên quan đến Thường Hi nữa.

Cuối cùng Tiếp Dẫn dùng đại pháp lực, đưa Chuẩn Đề vào nơi hai người thường ngày bế quan.

"Sư đệ, sau này chúng ta nên ít đến Đông phương thì hơn." Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề đang giả chết, không khỏi thở dài một hơi.

"Sư huynh, nhưng ta nuốt không trôi cục tức này." Chuẩn Đề đang giả chết bỗng ngồi bật dậy, mặt đầy hận thù nói.

"Nhưng thực lực của chúng ta không bằng người ta, chỉ có thể nhẫn nhịn, bây giờ chỉ có thể cố gắng phát triển Tây phương, tạm thời đừng đến Đông phương nữa.

Vạn nhất con bé Thường Hi kia nói được làm được, đến Đông phương chẳng phải lại bị con bé đó đuổi đánh, quá mất mặt." Tiếp Dẫn bất đắc dĩ nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Chuẩn Đề sao lại không hiểu, nhưng trong lòng nuốt không trôi cục tức.

Nhưng thực lực không bằng, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua. … Đảo Bồng Lai.

"Hi hi, Phong ca ca em về rồi, đánh Chuẩn Đề thật sự quá vui."

Giọng nói cười hi hi của Thường Hi vang vọng trên đảo Bồng Lai.

Giọng nói như ác ma trong tai Chuẩn Đề, nhưng lọt vào tai Nghiêm Phong lại như tiếng trời.

"Chơi vui rồi chứ?" Thấy Thường Hi hưng phấn như vậy, Nghiêm Phong cũng vui theo.

Chương 154

Bất kể thế nào, đánh Chuẩn Đề một trận có thể làm Thường Hi vui, cũng đáng giá.

"Ân ân ân." Thường Hi hi hi cười, liên tục gật đầu.

Cảm giác thành tựu trong lòng quả thực bùng nổ.

Chuẩn Thánh treo lên đánh Thánh nhân, chuyện mà tất cả sinh linh Hồng Hoang đều không dám tin, hôm nay nàng lại làm được.

Trong lòng vô cùng kích động.

"Phu quân quả thực đối với Thường Hi sủng ái vô cùng." Nữ Oa mỉm cười nói một câu bên cạnh.

Lập tức khiến Thường Hi đang vui vẻ đỏ mặt.

Bây giờ mọi người đều thấy rất rõ mối quan hệ giữa Thường Hi và Nghiêm Phong.

Cho nên Nữ Oa cũng thỉnh thoảng lấy chuyện giữa hai người ra trêu đùa.

"Nữ Oa tỷ tỷ, Phong ca ca vẫn luôn sủng ái em mà." Thường Hi mặt đỏ bừng biện giải một câu.

"Ai u, vừa rồi trời không sợ đất không sợ, bây giờ lại đỏ mặt rồi à." Với tư cách là tỷ tỷ của Thường Hi, Hi Hòa cũng tham gia vào đội ngũ trêu chọc.

Cứ thế, cả đảo Bồng Lai đều vang lên tiếng cười hi hi.

Còn về Khổng Tuyên và Đại Bằng, bây giờ đều bị Nghiêm Phong đuổi ra ngoài lịch lãm.

Ừm, chạy đến Nhân tộc lịch lãm.

Bởi vì trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, tổng cần có người trông chừng.

Bộ lạc Hữu Hùng.

"Cộng chủ, thần có một cách, không biết có nên nói hay không." Khi Hiên Viên đang tu luyện, sử quan dưới trướng của ông là Thương Hiệt đến cầu kiến.

"Ồ, Thương Hiệt à, không biết có cách gì." Đối với Thương Hiệt, Hiên Viên vô cùng coi trọng, đối phương là một đại hiền, đã giúp ông giải quyết rất nhiều khó khăn.

"Cộng chủ, xin hãy đi theo thần." Thương Hiệt không biết nên nói thế nào, cho nên chỉ có thể mời Hiên Viên đến nơi ở của mình.

Tại nơi ở của Thương Hiệt, lúc này trên mặt đất có rất nhiều hình vẽ.

Đừng xem thường những hình vẽ này, Thương Hiệt đã tốn mười mấy năm mới thu thập được.

"Cộng chủ xin hãy xem." Thương Hiệt chỉ vào những hình vẽ trên đất, nói với Hiên Viên.

"…?" Hiên Viên nhìn nửa ngày, cũng không biết ý nghĩa ẩn chứa trong những hình vẽ này.

"Cộng chủ, chuyện là thế này.

Mười mấy năm trước, thần theo tu sĩ đi bắt đại yêu, ở chỗ đại yêu phát hiện ra văn tự của Yêu tộc.

Ngay cả yêu vật nhỏ bé cũng có văn tự của mình, Nhân tộc ta đã trải qua thời gian dài như vậy, lại không có văn tự của riêng mình.

Cho nên trải qua mười mấy năm, thần đã đem tất cả những gì mình học được cùng với linh cảm, sáng tạo ra những thứ này."

Thương Hiệt tự hào chỉ vào những hình vẽ trên đất nói.

"Ý của ngươi là… những thứ này đều là văn tự của Nhân tộc ta?" Hiên Viên có chút không thể tin được, không ngờ sử quan này lại âm thầm hoàn thành một kỳ tích như vậy.

"Vâng, thần khi quản lý bộ lạc, vì sử dụng văn tự của các chủng tộc thượng cổ khác rất khó khăn.

Cho nên mấy năm nay vừa quản lý, vừa thu thập tư liệu, cuối cùng có được những hình vẽ này." Thương Hiệt mỉm cười, khá tự hào.

"Tốt tốt tốt, làm rất tốt, như vậy, sau này Nhân tộc ta đã có văn tự." Hiên Viên nghe xong, lập tức kích động.

"Nếu Cộng chủ đã đồng ý, vậy thần sẽ thượng bẩm Thiên Đạo." Có thể được Hiên Viên thừa nhận, Thương Hiệt vô cùng vui mừng.

"Đi đi, Nhân tộc ta cũng nên có văn tự." Hiên Viên vung tay một cái, bảo Thương Hiệt lập tức đi làm.

"Thiên Đạo tại thượng, hôm nay Nhân tộc Thương Hiệt tại đây sáng lập văn tự, mong Nhân tộc có văn tự của riêng mình, Thiên Đạo giám chi." Ngay lập tức Thương Hiệt bắt đầu thượng bẩm Thiên Đạo.

Theo lời thượng bẩm của Thương Hiệt, cả bầu trời lập tức giáng xuống một đoàn khí công đức màu vàng, cùng lúc khí công đức xuất hiện, từng chữ do Thương Hiệt sáng tạo ra hiện ra từ không trung.

Mỗi khi một chữ xuất hiện, sẽ có một giọng nói đọc lên chữ đó, để cho tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều biết, đó là chữ gì.

Khí công đức trên trời chia làm hai, trong đó có một thành bay đến chỗ Hiên Viên.

Chín thành còn lại thì bay đến chỗ Thương Hiệt.

Hai người nhận được công đức, tu vi bắt đầu tăng vọt.

Đặc biệt là Thương Hiệt, công đức có tới tận chín thành.

"Ầm ầm ầm ầm…" Thiên tiên… Chân tiên… Kim tiên… Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ… Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ… Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong… Mỗi khi đột phá một đại cảnh giới, động tĩnh do Thương Hiệt tạo ra đều không nhỏ.

"Ầm…" Sau khi tiêu hao hết điểm công đức cuối cùng, hắn đã là một tiên nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 155

Bước nhảy vọt không thể nói là không lớn, trực tiếp từ một người chưa thành tiên đã trở thành Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tiết kiệm được không biết bao nhiêu thời gian ở giữa.

Hiên Viên ở bên cạnh vô cùng ngưỡng mộ nhìn Thương Hiệt một đường thẳng tiến, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

"Khốn kiếp, Nhân tộc được trời ưu ái đến vậy sao?

Năm xưa ta sáng tạo văn tự Yêu tộc nhận được công đức, so với Nhân tộc này, quả thực là muỗi so với voi." Hồng Hoang đột nhiên xuất hiện công đức lớn như vậy, lập tức thu hút sự chú ý của các đại thần thông.

Trong đó Côn Bằng là ghen tị nhất.

Cùng là tạo chữ, nhưng dựa vào đâu mà một Nhân tộc nhỏ bé ngay cả tiên cũng không phải, lại nhận được nhiều công đức như vậy.

Thiên Đạo bất công!

Trong vòng mấy năm sau khi Thương Hiệt tạo chữ, tất cả Nhân tộc đều đã sử dụng văn tự do ông sáng tạo.

Sau khi văn tự được thống nhất, quá trình phát triển của cả Nhân tộc càng thêm nhanh chóng.

Chỉ có điều khiến Hiên Viên có chút khó xử là, sau khi Thương Hiệt tạo chữ, tu vi của Thương Hiệt còn cao hơn cả ông, vị Cộng chủ này.

May mà Thương Hiệt một lòng vì Nhân tộc, căn bản không quan tâm đến vị trí Cộng chủ.

Mấy năm trôi qua.

Mấy năm nay, do sự xúi giục của những kẻ dã tâm bừng bừng, ma sát giữa Nhân tộc và Nhân Vu cũng ngày càng gay gắt.

Khiến cho một số Nhân Vu thích yên tĩnh vô cùng khó chịu.

Cho nên không còn cách nào khác, những Nhân Vu không muốn chiến đấu với Nhân tộc chỉ có thể rời xa quê hương, bắt đầu di dời bộ lạc.

Bộ lạc Cửu Lê.

"Cộng chủ, tộc Nhân Vu thật sự quá đáng, đám người đó đúng là đầu óc có vấn đề không biết mình đang ở đâu.

Bất kể là Nhân Vu hay Nhân tộc, có gì khác biệt đâu.

Dù sao chúng ta đều là con của Thánh Phụ Thánh Mẫu.

Chí Thiện Hậu Thổ nương nương cũng là thê tử của Thánh Phụ.

Ai làm thiên hạ Cộng chủ, chẳng phải đều như nhau sao?" Theo sự bức ép của tộc Nhân Vu, dần dần, người dưới trướng Hiên Viên bắt đầu nổi nóng.

"Đúng vậy Cộng chủ, không thể để yên như vậy được nữa.

Nếu không, vạn nhất những Nhân Vu đó làm ra chuyện thương thiên hại lý, bộ lạc Cửu Lê của chúng ta sẽ trở thành tội nhân của cả Nhân tộc." Có một người dẫn đầu, những người tiếp theo cũng theo đó chỉ trích Nhân Vu.

"Cộng chủ, xuất binh đi, thừa dịp đám Nhân Vu đó chưa gây ra đại họa, bây giờ tiêu diệt chúng ngay từ trong trứng nước." Người tính tình nóng nảy hơn, trực tiếp yêu cầu dùng vũ lực trấn áp.

"Đúng vậy, Cộng chủ, xuất binh đi!" "Ta cũng đồng ý xuất binh." Cứ như vậy, mọi người đã đạt được ý kiến thống nhất.

“Được, xuất binh.” Hiên Viên thấy việc xuất binh là nguyện vọng của mọi người, lập tức quyết định.

“Cộng chủ anh minh thần võ!” “Cộng chủ anh minh thần võ!” “Cộng chủ anh minh thần võ!” Mọi người thấy Hiên Viên đã đồng ý, lập tức nịnh nọt.

Mấy ngày sau, đại quân của bộ lạc Hữu Hùng bắt đầu xuất phát. … “Tam Hoàng xem ra sắp kết thúc, tiếp theo là Ngũ Đế trị thế, sau đó là Phong Thần chi chiến.” Trên đảo Bồng Lai, Nghiêm Phong vẫn luôn quan sát tình hình của Nhân tộc.

Thấy Hiên Viên xuất phát, hắn biết, Nhân Hoàng cũng sắp công đức viên mãn.

Người của bộ lạc Hữu Hùng vì bị bộ lạc Nhân Vu không ngừng khiêu khích, cuối cùng đã nổi giận thật sự, dưới sự lãnh đạo của Hiên Viên chuẩn bị cùng với bộ lạc Cửu Lê do Xi Vưu dẫn đầu triển khai đại chiến.

Cùng với việc Vu Yêu hai tộc lui về ở ẩn, Nhân tộc trên đại lục Hồng Hoang không còn bất kỳ trở ngại nào, phát triển cực kỳ khủng khiếp.

Nội chiến của Nhân tộc, chính là tệ nạn dưới sự phát triển nhanh chóng, cũng như những kẻ dã tâm không phục tùng sự lãnh đạo của Tam Hoàng cũng dần dần lộ diện.

Hiên Viên và Xi Vưu hai người đều đã nhận được truyền âm của Thánh Phụ Nghiêm Phong, tự nhiên biết phải làm gì, bề ngoài hai người dẫn quân đại chiến, nhưng chung quy chỉ là để cho nội bộ Nhân tộc càng thêm hài hòa.

Những Nhân Vu dã tâm bừng bừng dưới trướng Xi Vưu, hay những người tộc có dã tâm, đều cần phải thanh lý từng người một.

“Cộng chủ, ta và đối phương đã đại chiến rất lâu, đã đến lúc nhất quyết thư hùng, Xi Vưu và những bộ lạc đó, nên biến mất khỏi Hồng Hoang.” Trải qua mấy trăm năm tranh đấu, trận chiến của hai phe Hiên Viên và Xi Vưu đã đến hồi gay cấn, bây giờ bộ tộc của Xi Vưu, trong chiến tranh không ngừng, số người đã âm thầm biến mất.

Những người còn lại, không phải là tâm phúc của Xi Vưu, thì cũng là những người bị ép phải chiến đấu.

Những người ban đầu hưởng ứng khởi nghĩa chống lại Hiên Viên Cộng chủ, đại đa số đều đã biến mất trong chiến tranh.

Kết quả như vậy, chính là thành quả do Hiên Viên và Xi Vưu hai người cố ý tạo ra, thanh trừng nội bộ Nhân tộc cũng gần xong, cũng sắp đạt đến mức độ mà Thánh Phụ đã nói.

Một đám Thánh nhân tự nhiên cũng đang quan tâm đến cuộc chiến của Nhân tộc, nhưng họ đều rõ ràng, Xi Vưu không thể nào thật sự phản kháng thành công, cho nên chỉ cần suy diễn một chút, là có thể biết được ý nghĩa của cuộc chiến này.

“Xem ra công đức của Hiên Viên cũng sắp viên mãn, sau một trận Trục Lộc đại chiến, sẽ là lúc Hiên Viên nhường vị.” Nghiêm Phong ở Tam Tiên đảo quan sát trận chiến giữa bộ lạc Hữu Hùng và bộ lạc Cửu Lê sắp đến hồi kết, không khỏi nói.

“Phu quân, vậy tiếp theo chúng ta đi đâu, chuyện của Ngũ Đế, sau lần đánh Chuẩn Đề trước, cũng không ai dám nhúng tay nữa, chắc sẽ không có biến cố gì.” Hi Hòa, Nữ Oa và những người khác cũng biết sự phát triển tiếp theo, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể biết được chuyện công đức của Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chương 156

Còn về Phong Thần lượng kiếp sắp xuất hiện sau này và tất cả những chuyện tiếp theo, họ đều không biết.

Nhưng Nghiêm Phong dường như đều biết tất cả, nhưng từ miệng Nghiêm Phong chỉ nhận được một câu.

"Thời cơ chưa đến, thiên cơ bất khả tiết lộ." Các nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nhưng cũng biết chuyện liên quan đến Thiên Đạo, Nghiêm Phong không chịu nói chắc chắn có lý do, vì vậy cũng không tiếp tục làm nũng nữa.

Cảm ứng được tu vi trong cơ thể tăng trưởng, Nghiêm Phong không khỏi lộ ra nụ cười, xem ra tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ hiện tại, tuy tăng trưởng chậm, nhưng vẫn có thể cảm ứng rõ ràng.

Muốn đạt đến Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, không biết phải trải qua bao nhiêu vạn năm tu luyện, hiện tại, hắn có thể tùy ý tu luyện trong Hỗn Độn.

Căn cước bản thân được nâng cấp thành Hỗn Độn Chi Hỏa tiên thiên đầu tiên, Nghiêm Phong cảm thấy bản thân và Hỗn Độn càng thêm phù hợp.

Sự rộng lớn của Hỗn Độn, từ trước đến nay chưa có ai có thể khám phá hết.

Ngay cả Bàn Cổ đại thần, cũng chỉ có thể hoành hành trong một vùng Hỗn Độn gần đó, những nơi xa xôi chưa biết trong Hỗn Độn, không ai biết có gì.

Nhưng Nghiêm Phong tin chắc, tuyệt đối có thế giới khác, nếu

không thì sự tồn tại của hệ thống và thế giới kiếp trước của hắn.

"Phong ca ca, mau nhìn kìa, sắp đánh rồi." Thường Hi đột nhiên kêu lên, chỉ vào chiếc gương do pháp lực ngưng tụ trước mắt.

Cảnh tượng bên trong chính là trên bình nguyên Trục Lộc, hai phe Hiên Viên và Xi Vưu, trong trận doanh của họ, tự nhiên cũng không thiếu một số cao thủ tham chiến, nhưng đối với kết cục chiến tranh không có ảnh hưởng gì.

Một trận chiến, kéo dài mấy năm, vô số hồn phách Nhân tộc lững lờ bay về phía Địa Phủ, tiến vào luân hồi.

Trong Nhân tộc, cuối cùng Xi Vưu còn bị phanh thây.

Thực tế Xi Vưu đã sớm thoát khỏi chiến trường, người trên chiến trường chỉ là một phân thân, phải bị Hiên Viên chém giết mới có thể làm cho uy thế của Hiên Viên tiến thêm một bước, thống lĩnh Nhân tộc.

Hiên Viên đem hình tượng Nhân Vu của Xi Vưu in lên chiến kỳ, ba đầu sáu tay, uy mãnh dị thường.

Hiên Viên tự biết Xi Vưu trong trận chiến này vì Nhân tộc đã hy sinh rất nhiều, thậm chí Xi Vưu còn bị ma hóa, trở thành yêu ma ăn thịt người, nhưng thực tế họ đều hiểu rõ ý nghĩa của trận chiến này.

Những kẻ bất ổn tồn tại trong nội bộ Nhân tộc trước đây, sau trận chiến này không còn sót lại chút nào.

Trong đó có một số ít bộ lạc phản kháng, sau khi Xi Vưu bại vong, nơi chiến kỳ của Hiên Viên đi đến, đều đầu hàng.

Nhân tộc lại một lần nữa thống nhất, dần dần khôi phục lại thế đỉnh thịnh.

Xi Vưu lui về ở ẩn, tiến vào Vu tộc an tâm tu hành, sau khi thống

nhất Nhân tộc, vị trí Nhân Hoàng của Hiên Viên sắp công thành.

Cùng lúc đó, trưởng tử của Hiên Viên là Thanh Dương thị Thiếu Hạo ra đời, trời giáng điềm lành, kỳ lân hạ phàm.

Hiên Viên thị thấy cảnh này, trong lòng đã hiểu rõ nguyên do.

Không lâu sau đó, có đạo nhân đến.

"Ta là đại đệ tử Đa Bảo đạo nhân của Tiệt giáo giáo chủ Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, con trai của Nhân Hoàng có thiên phú dị bẩm, ta muốn thu làm đồ đệ." Thiếu Hạo vừa mới sinh ra đã có tiên nhân đến thu làm đồ đệ, thân phận địa vị của vị tiên nhân này, không hề thua kém sư phụ của ông, cho nên Hiên Viên thị làm sao có thể từ chối.

Nhân tộc vì thế đối với Thiếu Hạo càng thêm tràn đầy kỳ vọng, giống như Thiên Địa Nhân Tam Hoàng trước đây, Thiếu Hạo đã được xem là người được chọn làm Cộng chủ tiếp theo của Nhân tộc.

Thiếu Hạo dưới sự giúp đỡ của cha, học tập quản lý Nhân tộc, dưới sự dạy dỗ của sư phụ, lúc tu luyện tự nhiên cũng không dám lười biếng.

Với thiên phú của mình, mấy chục năm, đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Lúc này, trong lòng chúng đa Thánh nhân có cảm ứng, đồng loạt lên đường đến bộ lạc Hữu Hùng.

Nghiêm Phong đang cùng mấy vị nữ tử nói cười ở Tam Tiên đảo, cũng đồng thời lên đường.

"Đi thôi, công đức của Hiên Viên đã thành." Nữ Oa gật đầu, mọi người theo Nghiêm Phong một đường, trong một cái na di đã đến bộ lạc Hữu Hùng, có thể thấy Không Gian pháp tắc của Nghiêm Phong lại có tiến bộ.

“Kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu, các vị Thánh nhân.” Thấy Nghiêm Phong và Nữ Oa, Hiên Viên dẫn đầu Nhân tộc hướng về phía mấy người hành lễ.

Nghiêm Phong và Nữ Oa gật đầu, ý bảo có thể bắt đầu rồi.

“Thiên Đạo tại thượng, hôm nay Nhân tộc Hiên Viên thị truyền vị trí Nhân tộc Cộng chủ cho hậu bối tử đệ Thiếu Hạo, Thiên Đạo giám chi.” Hiên Viên thị nhìn trưởng tử, mặt đầy an ủi, mấy năm gần đây quả nhiên không phụ kỳ vọng, có thể hoàn mỹ tiếp nhận Nhân tộc, chắc chắn sẽ không xảy ra bất trắc.

“Ầm ầm ầm…” Trời nổi sấm sét, Hiên Viên thị Nhân Hoàng công thành, nhường vị trí Nhân tộc Cộng chủ cho Thiếu Hạo, Thiên Đạo có cảm, giáng xuống vô biên khí công đức.

Cùng với một luồng khí công đức bàng bạc nhập thể, tu vi của Hiên Viên thị đang vững vàng tăng lên.

Tu vi của ông không có bình cảnh, Đại La Kim Tiên… thẳng đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cuối cùng đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau đó liền được Phục Hy và Thần Nông thị tiếp dẫn, cùng nhau đến Hỏa Vân Động tu hành, trấn áp khí vận Nhân tộc.

Thiếu Hạo, một trong Ngũ Đế, cũng là vị vua đầu tiên.

Đế vị của ông vô cùng vững chắc vì Nhân tộc đang thời thịnh vượng, nên không bị bất kỳ ai uy hiếp.

Sư phụ của ông là thủ đồ của Tiệt giáo, Đa Bảo Đạo Nhân.

Toàn bộ công đức của Ngũ Đế đều thuộc về Tiệt giáo, Thông Thiên giáo chủ sao có thể cho phép kẻ khác phá hoại được.

Vì vậy mọi chuyện diễn ra rất hòa hợp, Thiếu Hạo công thành viên mãn rồi lui về Hỏa Vân Động tu hành.

Chương 157

Bốn vị vua tiếp theo là Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu và Thuấn, khi sinh ra đều có điềm lành đầy trời, Nhân tộc đại hưng.

Trong thời gian này, Triệu Công Minh và Tứ Tiêu đã đến thu đồ đệ, dạy dỗ họ để hoàn thành công đức Ngũ Đế.

Thầy của Ngũ Đế đều là môn nhân Tiệt giáo, điều này tự nhiên khiến Thông Thiên giáo chủ vô cùng vui mừng, Tiệt giáo cũng vì thế mà trở nên thịnh vượng hơn rất nhiều.

Ngược lại, Xiển giáo có phần suy yếu.

Thảm hơn cả chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Linh Sơn mà hai người khổ cực xây dựng mới có được một chút dáng vẻ của động thiên phúc địa, nào ngờ lần trước vì mưu đồ công đức Ngũ Đế mà bị Nghiêm Phong phát hiện.

Hắn còn để Thường Hi và Hi Hòa hai chị em đến đó, trực tiếp đánh cho Chuẩn Đề một trận tơi bời.

Chuẩn Đề trọng thương thê thảm, nhưng điều khiến hai người đau lòng hơn là bị mất mặt trước vô số đồ tử đồ tôn, Linh Sơn cũng bị phá hủy, đành phải xây dựng lại từ đầu, hao tốn vô số bảo vật.

Trong mấy trăm năm Ngũ Đế trị vì, dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng không phục, nhưng vì sự tồn tại của Nghiêm Phong và lời cảnh cáo trước đó của Thường Hi, họ không dám gây thêm sóng gió.

Hai người chỉ có thể đau lòng nhìn Thông Thiên giáo chủ thu hết công đức của Ngũ Đế vào túi, trong lòng đầy ghen tị.

Gương mặt vốn đã khổ sở của Tiếp Dẫn, lúc này đã thực sự trở nên đau khổ.

Bởi vì lúc này họ đã tuyệt vọng rồi, mấy vị Thánh nhân phương Đông thực lực mạnh hơn thì cũng đành, nhưng sự tồn tại của Nghiêm Phong như một ngọn núi khổng lồ đè nặng trên đầu hai người.

Chỉ cần Nghiêm Phong còn tồn tại, Tây phương giáo sẽ không bao giờ có ngày ngóc đầu lên được.

Chẳng lẽ hai người chỉ có thể bị người phương Đông đè đầu cưỡi cổ mãi mãi như vậy sao?

Dù trong lòng có vô vàn bất cam, dù đã thử mọi cách nhưng họ vẫn không có bất kỳ cơ hội nào để mưu đoạt dù chỉ một chút công đức.

Bây giờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có thể vùi đầu khổ tu, còn việc tranh đoạt bảo vật thì hai người đã không còn cơ hội nào nữa, chỉ có thể trông chờ vào tu vi xem có thể tiến thêm một bước, ít nhất là thoát khỏi trạng thái Ngụy Thánh.

Bị rút mất một triệu năm tu vi, hai người có thể nói là thê thảm vô cùng.

Bây giờ mưu cầu công đức đã vô vọng, chỉ có thể khổ tu chờ thời cơ.

Nhưng điều họ không biết là, Nghiêm Phong đã sớm lên kế hoạch cho những lần lượng kiếp tiếp theo, làm gì có chuyện của Tây phương giáo, Phật giáo đại hưng ư, không tồn tại đâu.

Kẻ nào dám để Phật giáo đại hưng, Nghiêm Phong sẽ đến đánh cho một trận, rồi trấn áp dưới chân núi Bất Chu, trừng phạt vạn năm.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, cùng với sự kết thúc của thời Ngũ Đế trị vì, Đại Vũ trị thủy thành công, lập nên Hạ triều, Nhân tộc bước vào một thời đại mới.

Chế độ thiện nhượng cuối cùng cũng biến thành thế tập, ngôi vị

chủ nhân của Nhân tộc quy về một nhà.

Hạ triều sụp đổ, Thương triều được thành lập, đến thời Thương Trụ, cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến.

Thời Thương Trụ, chiến loạn mới chớm nở, nhưng các đại thần trong triều rất tài giỏi, đã ổn định được cục diện, đối ngoại lại có Văn Trọng Văn thái sư liên chiến liên thắng, trấn nhiếp những nơi phản loạn.

Đúng lúc này, Thương Trụ vương dẫn theo bá quan văn võ đến Oa Hoàng Cung để tế bái Thánh Phụ và Thánh Mẫu của Nhân tộc.

Ở Tam Tiên Đảo, Nữ Oa mặt đầy giận dữ.

Nghiêm Phong dù đã sớm biết chuyện này nhưng cũng đành bất lực, may mà hắn đã sớm nói trước với Nữ Oa.

Đối mặt với dung mạo thiên tiên của Nữ Oa, Trụ Vương nhất thời ngây người.

Thương Trụ vương chưa kịp mở miệng, nhưng ngay khi định nói ra lời lẽ ô uế với Nữ Oa, hắn đã bị Nghiêm Phong dùng sét đánh gục.

Để không ảnh hưởng đến Phong Thần chi kiếp sau này, Nghiêm Phong không lấy mạng của Trụ vương Đế Tân.

Thương Trụ vương trong lòng kinh hãi, không thể mở miệng, toàn thân cháy đen.

Chỉ có đám đại thần đi theo tế bái ở Oa Hoàng Cung là ngơ ngác, hoàn toàn không biết tại sao Đại vương vừa mới mở miệng đã bị trời quang sét đánh.

Nhưng khi cảnh tượng này lọt vào mắt mọi người, trong lòng các đại thần tự nhiên nảy sinh những suy nghĩ nhất định.

Một bậc đế vương lại bị sét đánh một cách vô cớ, lẽ nào là thượng

thiên bất mãn với Đại vương?

Hay là Nữ Oa nương nương trừng phạt Đại vương?

Mặc dù không biết những lời bất kính trong lòng Đế Tân đối với Nữ Oa, nhưng đây là lần đầu tiên họ tế bái Thánh Phụ và Thánh Mẫu.

Ngay khi Đại vương nhìn Thánh Mẫu Nữ Oa thì bị sét đánh, nội tâm các đại thần không khỏi có chút suy diễn.

Nhìn vẻ mặt kỳ lạ của các đại thần, trên khuôn mặt đen kịt của Đế Tân không nhìn ra biểu cảm gì, dưới sự hộ tống của thị vệ, hắn vội vàng chạy về tẩm cung.

Vừa về đến tẩm cung, Đế Tân liền khôi phục lại bình thường, có thể nói chuyện được rồi.

Nhưng vì trải nghiệm vừa rồi quá kinh hoàng, Đế Tân cho lui tả hữu, một mình chìm vào suy tư.

Nhưng thiên mệnh đã định, dù cho có tài thao lược quân sự hùng hậu đến đâu cũng không thể cứu vãn được vương triều.

“Phu quân, Đế Tân thật sự không thể giết sao?

Chương 158

Hành vi vừa rồi chàng cũng biết đấy, hắn muốn thiếp làm phi tử của hắn, mới không phụ dung mạo của thiếp." Nghiêm Phong bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng vậy, bây giờ hắn chưa thể chết được.

Hắn là khởi điểm của lượng kiếp lần này, hành vi đó cũng là khởi đầu.

Chuyện còn lại cứ giao cho ta, hắn dám xuất ngôn khinh nhờn nàng, sẽ có trò vui cho hắn xem." Nghiêm Phong cười lạnh đảm bảo, cơn giận trên mặt Nữ Oa mới từ từ tan đi.

Sự sa đọa của Trụ vương vốn bắt đầu từ việc Cửu Vĩ Hồ ở Thanh Khâu được Nữ Oa chỉ điểm, đến làm loạn triều cương.

Nghiêm Phong không muốn Nữ Oa nhúng tay vào việc này, liền tự mình đi gọi Cửu Vĩ Hồ ra.

"Cửu Vĩ Hồ nghe lệnh, chuyến đi này ngươi có thể mê hoặc Trụ vương, làm loạn xã tắc của hắn, nhưng có một điều phải nhớ kỹ, không được tùy tiện tạo sát nghiệt, nếu không, không ai cứu được ngươi đâu, một phen cơ duyên ngược lại sẽ gặp báo ứng." Cửu Vĩ Hồ lúc này chín cái đuôi run rẩy loạn xạ, toàn thân run bần bật, phủ phục trước mặt Nghiêm Phong.

Lúc này trong lòng nó đang ngơ ngác, tu luyện yên lành, sao đột nhiên lại chọc phải một vị Thánh nhân, mà còn là Nhân tộc Thánh Phụ đáng sợ hơn cả bảy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

"Tiểu yêu tuân mệnh." Cửu Vĩ Hồ run rẩy đáp lại, nhưng dưới uy áp mênh mông của Nghiêm Phong, nó nhất thời quên mất lời dặn dò của hắn.

Nó chỉ nhớ phải vào Triêu Ca, làm loạn triều cương, khiến vương triều của Trụ vương sụp đổ.

Nghiêm Phong cố ý dặn dò như vậy, tự nhiên là vì những gì hắn biết.

Vốn dĩ chỉ là để vương triều của Trụ vương sụp đổ nhanh hơn một chút, nhưng vì sự tồn tại của Cửu Vĩ Hồ, về sau nó đã dùng những thủ đoạn tàn nhẫn, tàn sát trung thần, những hành vi độc ác mà nó làm thật không thể tưởng tượng nổi.

Vốn có thể thành một phen công đức, nhưng về sau vì sát nghiệt trước đó mà bị đánh cho hồn phi phách tán.

Nhưng Nghiêm Phong không ngờ rằng, do hắn không thu lại uy áp, âm dương sai lệch, đã khiến cho Cửu Vĩ Hồ vẫn không thể nghe lọt lời dặn dò, vận mệnh tương lai vẫn diễn ra theo quỹ đạo ban đầu.

Nhưng Nghiêm Phong cũng không quan tâm, chỉ là kiếp trước hắn cảm thấy tiếc cho mấy vị trung thần trong triều ca mà thôi.

Chết rồi cũng không sao, đó cũng là mệnh số, dù sao cũng phải lên Phong Thần Bảng một chuyến.

Vốn dĩ lượng kiếp lần này có ảnh hưởng nhất định đến Nữ Oa, nhưng vì có Nghiêm Phong tồn tại, hắn không muốn Nữ Oa dính líu vào.

Dù sao đây cũng chỉ là một lần lượng kiếp đơn giản, nhưng ai biết được sau này Tru Tiên Trận và Vạn Tiên Trận có biến thành đại chiến của các Thánh nhân, diễn biến thành vô lượng lượng kiếp hay không.

Nếu như vậy, tuy hắn không sợ, nhưng vẫn rất phiền phức.

"Sư huynh, lượng kiếp lần này, ta nên ra tay rồi nhỉ, trời định Tây phương giáo của chúng ta đại hưng, chắc chắn Nghiêm Phong cũng không ngăn cản được." Khi Phong Thần lượng kiếp vừa bắt đầu,

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng đều có cảm ứng, lượng kiếp lần này có liên quan sâu sắc đến hai người, công đức trong đó chắc chắn không thể thiếu phần của họ.

Tiếp Dẫn mặt mày đau khổ, không biết đang suy nghĩ gì, một lúc sau mới nói: "Sư đệ, lần này chúng ta cẩn thận một chút thì hơn.

Tuy đại thế không thể thay đổi, nhưng ai biết được Nghiêm Phong kia sẽ làm ra chuyện gì.

Dù sao trước đây hắn giống như một kẻ điên vậy, biết rõ đại thế không thể thay đổi, nhưng vẫn cứ muốn nghịch thiên hành sự, cuối cùng người gặp họa lại là chúng ta." Lời nói của Tiếp Dẫn khiến Chuẩn Đề lại một trận hận ý dâng lên từ đáy lòng.

Nghiêm Phong đúng là một tên điên, lần trước trực tiếp để Thường Hi và Hi Hòa đánh cho một trận, lần này không biết hắn lại muốn làm gì.

Trên Tam Tiên Đảo, Thường Hi ngồi trên đùi Nghiêm Phong, quan hệ của hai người dường như đã đột phá được cửa ải cuối cùng.

"Phong ca ca, lần này hai tên ở Tây phương kia có tham gia không?" Nghiêm Phong ngẩn ra, nhìn vẻ mặt háo hức của Thường Hi, mới nhớ ra chuyện hai chị em lần trước đến Tây phương đánh Chuẩn Đề.

Lúc đi hình như còn để lại lời đe dọa, nếu hai người dám đến phương Đông một lần nữa, Thường Hi sẽ đánh một lần.

"Thường Hi à, lần này có thể sẽ không như ý nàng muốn đâu.

Họ chắc chắn sẽ đến, nếu không Tây phương giáo thật sự không còn cơ hội nào để lật mình.

Nàng lại muốn ra ngoài chơi sao?" Thường Hi vẻ mặt hưng phấn: "Xem ra chàng định coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai rồi,

Phong ca ca sẽ đồng ý với ta mà, phải không?" Nghiêm Phong cưng chiều xoa đầu nàng.

"Chắc chắn rồi, trong đó có một phần công đức của Tây phương.

Nhưng bây giờ ta không sợ Thiên Đạo, tình huống đại thế không thể thay đổi đối với ta vô dụng, trừ phi Thiên Đạo và Hồng Quân muốn liều mạng với ta, nhưng điều đó là không thể." Nghiêm Phong tự tin nói.

Bất kể tình huống nào, Thiên Đạo cũng không thể liều mạng với hắn.

Nghiêm Phong bây giờ đã phát hiện ra một vấn đề, Hồng Quân dù đã ý thức được sự tồn tại của một nhân vật lớn sau lưng hắn, nhưng thái độ trước đây cũng rất kỳ lạ.

Chẳng lẽ ông ta cần sự giúp đỡ của hắn hoặc muốn hoàn thành một việc gì đó khác?

Nhưng Hồng Quân lúc này đã là Thiên Đạo của Hồng Hoang, cần giúp đỡ gì chứ?

Nghiêm Phong suy nghĩ, rồi đột nhiên ngẩn ra, nghĩ đến một khả năng.

Dương Mi hiện đang lang thang trong Hỗn Độn, nhưng thực lực vẫn không thua kém Hồng Quân, thậm chí sau này còn có thể tăng trưởng, Hồng Quân thật sự cam tâm ở lại Hồng Hoang mãi sao?

Vậy thì trước đây khi Hồng Quân chưa bị trọng thương vì thăm dò hệ thống, ông ta đã đối tốt với hắn.

Xem ra vấn đề nằm ở đây, ông ta muốn mượn một biến số như hắn để giúp mình thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Mặc dù lúc này Hồng Quân đã hợp đạo, là Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng là ông ta, nhưng ông ta cũng chỉ có thể như vậy cả đời, không bao giờ có khả năng tiến thêm một bước nào nữa, vĩnh viễn bị hạn chế trong thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân thân là Ma Thần sinh ra trong Hỗn Độn, tự nhiên không thể cho rằng trong Hỗn Độn chỉ có một thế giới lớn là Hồng Hoang.

Thế giới này do Bàn Cổ khai thiên lập địa, Hỗn Độn rộng lớn vô cùng, nơi ở của Tam Thiên Ma Thần, ngay cả họ cũng không biết Hỗn Độn rốt cuộc lớn đến mức nào.

Chương 159

Nhưng sự xuất hiện của Nghiêm Phong đã khiến Hồng Quân nhìn thấy một tia hy vọng.

Trong Hồng Hoang, dù có Dương Mi ở đây, e rằng cũng không giúp được, chỉ có thể ký thác hy vọng vào một tồn tại mà ngay cả Thiên Đạo cũng không thể suy tính ra được như hắn.

Mãi đến sau này khi Thiên Đạo bị trọng thương vì thăm dò hệ thống, hy vọng trong lòng Hồng Quân mới hoàn toàn bùng cháy.

Ông ta cần một sự tồn tại như vậy, chỉ có như vậy mới có khả năng thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo.

Nghĩ đến khả năng này, Nghiêm Phong chỉ cười cười.

Nếu thực lực của hắn thật sự vượt qua Thiên Đạo, giúp một tay cũng không sao, dù sao Hồng Quân ở Hồng Hoang quả thực chưa từng gây phiền phức gì cho hắn.

Khi hắn muốn đến sâu trong Hỗn Độn để tìm kiếm thế giới khác, có Hồng Quân đồng hành cũng có thể tăng thêm một phần sức mạnh.

Trong lòng đã có tính toán, Nghiêm Phong không còn vướng bận chuyện này nữa, hắn dẫn các nàng đến bờ Nam Hải.

Nơi hắn muốn đến chính là Trần Đường Quan.

"Phu quân, chúng ta đến đây làm gì vậy?" Hi Hòa không nhịn được tò mò hỏi, thực sự là mọi việc Nghiêm Phong làm đều có mục đích, phảng phất như mọi chuyện trong nhà đều nằm trong lòng bàn tay.

Nghiêm Phong cười cười nói: "Nơi này có hai đồ đệ của ta, chuyến đi này là để kết duyên với chúng, đã đến lúc thu chúng vào môn hạ rồi." "Oa, Phong ca ca lại muốn thu đồ đệ nữa rồi." Thường

Hi kinh ngạc kêu lên, bởi vì hai đồ đệ trước đó của hắn vô cùng lợi hại, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu, thiên phú và tu vi của hai người ở Hồng Hoang cũng chỉ dưới Thánh nhân.

Kim Sí Đại Bàng có tốc độ cực hạn thế gian và Khổng Tuyên có Ngũ Sắc Thần Quang, bây giờ cộng lại cũng không có mấy Chuẩn Thánh dám chọc vào.

Điều này Nghiêm Phong tự nhiên đã sớm biết, không có hắn, Khổng Tuyên vẫn có danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Từ lâu, hắn đã chuẩn bị thu cả Linh Châu và Ma Hoàn được phân tách từ Hỗn Nguyên Châu vào môn hạ.

Như vậy, hắn sẽ có thêm hai đệ tử, tu vi của hắn cũng sẽ được nâng lên mấy bậc.

Thực lực của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng đều đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, muốn thăng cấp nữa chỉ có thể xem cơ duyên, nhưng Na Tra và Ngao Bính thì khác, thực lực hiện tại còn thấp, nếu thu vào môn hạ, chắc chắn có thể thăng cấp dễ dàng.

Một khi tấn thăng một đại cảnh giới, hắn có thể nhận được phần thưởng cực lớn.

Với thiên phú của Na Tra và Ngao Bính, hắn là có thể trở thành đệ tử của hắn.

Nghiêm Phong thầm nghĩ.

Tứ Hải Long tộc, là hậu duệ của Long Vương năm đó, để trả nhân quả trời đất từ thời Long Phượng sơ kiếp, Long tộc trấn thủ Tứ Hải.

Thiên phú của Ngao Bính không biết thế nào, nhưng cộng thêm Linh Châu hẳn sẽ không tệ.

Còn bản thân Na Tra thiên phú cực cao, lại thêm Ma Hoàn, tự

nhiên sẽ không kém.

Có một tiền đề quan trọng, Ngao Bính có liên quan đến Tây Du lượng kiếp lần sau.

Trong Tây Du lượng kiếp, Phật môn đại hưng, mà Phật môn lại là môn hạ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Nghiêm Phong sao có thể để họ đắc ý.

Nếu điều kiện cho phép, Nghiêm Phong sẽ thu hết cả năm người trong tổ Tây Du, xem lúc đó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chơi thế nào.

Chắc chắn lúc đó không chỉ đơn giản là ngơ ngác, e rằng tâm chết cũng có.

Trận chiến Phong Thần lần này chính là cơ hội để Tây phương giáo quật khởi, nhưng Nghiêm Phong sẽ không cho họ, hắn đã sớm lên kế hoạch cả rồi.

Khi Nghiêm Phong và mọi người đến không trung Trần Đường Quan, liền cảm ứng được linh khí bàng bạc phía dưới, trong đó còn mang theo chút ma khí.

Nữ Oa và Hậu Thổ, hai vị Thánh nhân tự nhiên cũng cảm ứng được, không khỏi kinh ngạc.

"Xem ra căn cơ của đồ đệ phu quân không tầm thường, nhưng lại có ma khí." Hậu Thổ bên cạnh cười nói, Nữ Oa cũng mỉm cười đứng đó, bởi vì dựa vào khả năng của họ có thể tiêu trừ ảnh hưởng của loại ma khí này, đối với Nghiêm Phong lại càng không cần lo lắng.

Nghiêm Phong nhẹ nhàng lắc đầu: "Người bình thường không thể làm đồ đệ của ta được, ta nên đi rồi." Chỉ nghe phía dưới một trận ánh sáng màu đỏ không ngừng tỏa ra, linh khí trời đất trong đó càng trở nên hỗn loạn, từng luồng ma uy nhiễu loạn tâm thần.

Phía dưới Lý phủ càng truyền đến một trận huyên náo, Nghiêm

Phong mỉm cười, sự hỗn loạn xảy ra sau khi Na Tra ra đời là chuyện bình thường.

"...Chuyện gì thế này?" Chỉ thấy một vị đạo nhân và một người đàn ông trung niên hai người thất thần nhìn Na Tra mới ra đời, mặt đầy kinh hãi.

Vốn nên là Linh Châu, lúc ra đời phải linh quang tứ tán, ánh sáng đầy trời mới đúng, sao lại có vẻ ma khí tung hoành như vậy.

"Ma Hoàn, là Ma Hoàn…" Thái Ất chân nhân nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thất thanh kêu lên, cũng làm Lý Tịnh bừng tỉnh.

Ma Hoàn?

Con trai của mình không phải là Linh Châu chuyển thế sao?

Tại sao lại đổi thành Ma Hoàn?

Nhưng nhìn thần sắc của Thái Ất không giống giả vờ, Lý Tịnh nhất thời tâm thần dao động không còn chủ kiến.

Ma Hoàn, ba năm sau sẽ bị thiên kiếp hủy diệt.

Nhưng đó là Na Tra, cũng là con trai của ông ta.

Nghiêm Phong ngăn mọi người xuống, chỉ ẩn thân ở trên không, sau đó đánh xuống một đạo pháp lực mang theo nguyên thần chi lực, dung hợp vào trong cơ thể Na Tra.

Chương 160

Đạo pháp lực này có thể kích hoạt khi Na Tra gặp nguy hiểm sinh tử, hoặc khi bản thân bị ma khí hoàn toàn xâm chiếm tâm trí, cứu Na Tra một mạng.

Mặc dù Nghiêm Phong biết kết cục sau này, chắc chắn Na Tra và Ngao Bính hai người đều được bảo vệ, nhưng vẫn lo lắng sẽ xảy ra vấn đề, nên mới tự mình đi một chuyến.

Vạn nhất xuất hiện biến số, hắn có thể đến đây ngay lập tức, ra tay can thiệp.

"Phu quân, phía dưới hình như đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chàng không xuống xem sao?" Trong số mọi người, tu vi thấp nhất cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thái Ất phía dưới mới chỉ là Đại La Kim Tiên, dưới sự che giấu của Nghiêm Phong, hắn căn bản không biết mình và mọi người đã bị người khác quan sát từ lâu.

Nữ Oa sau khi thấy sự hỗn loạn phía dưới, có chút lo lắng nói, bởi vì đứa trẻ mới ra đời dù sao cũng là đồ đệ của phu quân, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không hay.

Nghiêm Phong không mấy để tâm, chuyện này hắn đã sớm suy tính ra kết quả.

"Không sao, đây là đoạn đường mà nó phải tự đi, chỉ khi đi qua đoạn đường này, nó mới thực sự trưởng thành.

Đi thôi, ba năm sau chúng ta sẽ quay lại." Nói xong, Nghiêm Phong dẫn theo mấy người lại đi về phía Đông Hải.

Đông Hải lúc này, thực ra hoàn cảnh so với Ngao Bính trong nguyên tác tốt hơn một chút.

Mặc dù Ngao Bính nhận được Linh Châu, từ đó quật khởi, nhưng Tứ Hải Long tộc lúc đó cũng không hề yếu.

Dù sao cũng là một trong tam tộc mạnh nhất Hồng Hoang năm đó.

Linh Châu đã sớm bị Thân Công Báo đánh vào trong trứng rồng, nhờ vào linh khí bàng bạc của Linh Châu, cộng với thân thể Long tộc của Ngao Bính, lúc này ra đời, thiên phú của nó chắc chắn có thể trở thành đồ đệ của hắn.

"Dự đoán của túc chủ không sai, thiên phú của Na Tra và Ngao Bính đủ để trở thành đồ đệ của túc chủ." Hệ thống đã lâu không có tin tức đột nhiên xuất hiện, thể hiện sự tồn tại của mình.

Điều này cho Nghiêm Phong một liều thuốc an thần, nhưng hắn đã sớm có dự liệu, nếu thiên phú ban đầu của Na Tra và Ngao Bính có kém một chút, cộng thêm sự cải thiện của Hỗn Nguyên Châu, tuyệt đối có đủ tư cách.

Lặng lẽ đánh một đạo pháp lực vào trong cơ thể Ngao Bính mới sinh, Nghiêm Phong dẫn theo mọi người rời đi.

"Phong ca ca, tại sao phải ba năm sau mới quay lại, ba năm nữa sẽ xảy ra chuyện gì sao?" Nghiêm Phong nói: "Không sai, ba năm đó mới là ba năm quan trọng nhất trong đời chúng, trải qua ba năm đó, thiên phú của chúng cũng sẽ được thể hiện một cách tối đa." "Không đúng a, trước đó ta quan sát vị đạo nhân kia, hẳn là môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn bên Xiển giáo, chúng ta làm vậy…" Nữ Oa không khỏi lên tiếng, trước đó nàng đã sớm nhìn ra lai lịch của Thái Ất chân nhân.

Chỉ là đến bây giờ mới không nhịn được mở miệng hỏi.

Như vậy, những người khác cũng đều tò mò nhìn về phía Nghiêm Phong, muốn nghe cách nói của hắn.

Thấy mọi người đều vẻ mặt tò mò, Nghiêm Phong bình tĩnh đưa ra lý do của mình.

"Ta biết chứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn muốn mượn lần chuyển thế này để chiếm một vai trò quan trọng trong trận chiến Phong Thần, nhằm mưu đồ nhiều công đức hơn, Na Tra chính là một mắt xích quan trọng trong đó.

Xiển giáo vốn sẽ phát dương quang đại trong lần này, nhưng hành vi trước đây của Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến ta không vui, nên hai thiên tài do Hỗn Nguyên Châu của ta song phân thành, ta đều chặn tay trên hết.

Nếu không, để cho hắn, Ma Hoàn trong đó sẽ phải bị hắn tự tay diệt đi mới được." Nghe Nghiêm Phong nói xong, mọi người mới bừng tỉnh gật đầu, thì ra là vậy.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đó thật đáng ghét, hay là để ta và tỷ tỷ đi đánh cho hắn một trận." Thường Hi một bộ dạng háo hức, xem ra thật sự muốn đi đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn như đã đánh Chuẩn Đề.

Hi Hòa bên cạnh nhẹ nhàng nói: "Muội muội, đừng hồ đồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Ngọc Thanh trong Tam Thanh, nếu thật sự bị vũ nhục, hai vị Thánh nhân Thái Thanh và Thượng Thanh chắc chắn sẽ không vui." Thường Hi mới bĩu môi không nói nữa, Hi Hòa nói không sai, Hồng Hoang đại địa đều do Bàn Cổ Phụ Thần khai thiên lập địa, Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

Vì vậy sinh linh Hồng Hoang nói chung đều khá tôn trọng họ, đặc biệt là ba người đều là Thánh nhân.

Môn hạ của Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ còn có sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế, Lão Tử cũng là người truyền thụ tiên đạo trong Nhân tộc, nên Nhân tộc đối với Thánh nhân cũng khá tôn trọng.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là ngoại lệ, tên này từ lúc bắt đầu đã ghen tị với Nghiêm Phong, sau đó lại luôn tìm cách chống đối hắn, bây giờ thì làm rùa rụt cổ.

Bởi vì thực lực hiện tại không thể so với Nghiêm Phong, ngay cả khi đã thành Thánh cũng không thể làm gì được Nghiêm Phong ở cảnh giới Chuẩn Thánh, bây giờ Nghiêm Phong đã thành Thánh, tự nhiên hắn cũng sẽ không tự tìm mất mặt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Nghiêm Phong sẽ bỏ qua những chuyện trước đây.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã thê thảm rồi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn tiêu dao ở Côn Luân Sơn thu một đống đệ tử.

Trong trận chiến Phong Thần lần này, các đệ tử của Xiển giáo và Thập Nhị Kim Tiên đều tỏa sáng rực rỡ, chấn kinh Hồng Hoang.

Nhưng Nghiêm Phong sao có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn thoải mái như vậy mà thu lượng lớn công đức của lượng kiếp lần này vào túi.

Vì vậy trên đường trở về, Nghiêm Phong đã tìm hai đệ tử của mình, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Trong trận chiến Phong Thần, Kim Sí Đại Bàng chưa từng xuất hiện, nhưng Khổng Tuyên đã xuất hiện.

Lần xuất hiện đó, Khổng Tuyên đã có được danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, nhưng cũng mất đi tự do, bị Chuẩn Đề bắt đi, trở thành một thành viên của Tây phương giáo.

Bây giờ hiển nhiên Nghiêm Phong không thể để chuyện này tiếp diễn như cũ, không chỉ không thể để Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hưởng lợi, mà còn phải làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu.

Nể mặt Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, Nghiêm Phong chắc chắn

sẽ không quá phận, nhưng chọc tức vài lần chắc là được.

"Sư tôn, không biết người gọi con đến có gì phân phó?" Nghiêm Phong nói: "Thật ra có một chút chuyện cần con đi làm, không cần lo lắng, đều không phải chuyện khó, rất đơn giản." Khổng Tuyên và Đại Bàng hai người nghiêm túc lắng nghe, chờ đợi nhiệm vụ của Nghiêm Phong.

"Khổng Tuyên, nửa năm sau con hãy đến bờ sông Vị Thủy, lúc đó Tây Kỳ Chu Văn Vương sẽ đến bờ sông Vị Thủy tìm một người tên là Phi Hùng, người đó chính là Khương Tử Nha môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến lúc đó con hãy làm như vầy…" Khổng Tuyên nghe Nghiêm Phong nói xong, không khỏi gật đầu, "Cẩn tuân sư tôn phân phó, vậy con đi chuẩn bị trước." Nghiêm Phong gật đầu đồng ý, sau đó nhìn về phía Đại Bàng, Đại Bàng thần sắc nghiêm túc, hiểu rằng sắp được giao việc cần làm.

"Sư tôn có gì phân phó?" "Bây giờ con hãy đến Triêu Ca trước, sau đó đến chợ Thái Thị, hóa thành một người phụ nữ bán rau, nếu có người đến hỏi, rau không tâm không tâm có thể sống, người không tâm có thể sống không?

Con hãy trả lời như vầy… Sau đó nếu có người oán khí ngút trời, con hãy đến pháp trường cứu người đó xuống… Rồi sau đó…" Đại Bàng liên tục gật đầu, ghi nhớ tất cả những gì Nghiêm Phong phân phó.

Những gì Nghiêm Phong nói tự nhiên là một số công đức vốn thuộc về Xiển giáo, bây giờ có thể phản công đoạt lại.

Chương 161

Tuy công đức bây giờ đối với hắn vô dụng, nhưng đối với việc nâng cao thực lực của Nữ Oa và Hậu Thổ cũng có thể, dưới Thiên Đạo, Thường Hi và Hi Hòa muốn đột phá đến cảnh giới Thánh nhân, không thể dùng sức mạnh chứng đạo, bắt buộc phải có lượng lớn công đức, cần có Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí tạm thời chưa có manh mối, nhưng công đức có thể giữ lại trước, để sau này dùng.

Lượng lớn công đức khí vận của Nhân tộc thể hiện rõ trên người Nữ Oa, trong tình hình Nhân tộc đại hưng, tu vi cảnh giới của Nữ Oa tăng nhanh, thậm chí cả Tam Thanh cũng không sánh bằng.

Sau khi sắp xếp xong việc của hai người, Nghiêm Phong liền nhìn về phía Thường Hi và Hi Hòa.

Nữ Oa và Hậu Thổ đã thành Thánh, không tiện ra ngoài.

Thường Hi thiên tính ham chơi, thích náo nhiệt, để nàng tham gia trận chiến Phong Thần lần này đi, dù sao có hắn trông chừng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Phong ca ca, ta cũng có việc phải làm sao?” Thường Hi thấy ánh mắt của Nghiêm Phong, liền vui mừng nói.

Thực ra trước đó khi hắn nói chuyện của Khổng Tuyên, Thường Hi đã rất muốn đi.

Nhưng Nghiêm Phong rõ ràng đang làm chính sự, Thường Hi cũng biết phân biệt trường hợp.

“Thật ra có việc phải làm, khá là vui, chỉ là bây giờ thời cơ chưa đến, sau này ta sẽ nói cho nàng biết, có lẽ sẽ gặp lại người quen cũ.”

Nghiêm Phong nói xong, mặc cho Thường Hi làm nũng thế nào cũng không nói rốt cuộc là chuyện gì, chỉ có Nữ Oa và Hậu Thổ là như có điều suy nghĩ.

Là Thánh nhân, tự nhiên cũng có thể suy tính ra một số chuyện tương lai.

Nhưng Hồng Hoang lượng kiếp tự nhiên sẽ che giấu một số thiên cơ, họ kinh ngạc vì tu vi của Nghiêm Phong cao thâm, có thể suy tính rõ ràng những chuyện trong thời gian dài sau Phong Thần lượng kiếp.

Có thể đưa ra đối sách tương ứng cho từng việc, Nữ Oa và Hậu Thổ hai người hoàn toàn không làm được.

Bỗng nhiên Nghiêm Phong nghĩ đến chuyện tập hợp đủ năm người trong tổ Tây Du trước đó, không khỏi mắt sáng lên.

Trong đó có người là Kim Thiền Tử chuyển thế, người này quả thực không dễ can thiệp, hai vị ở Thiên đình tạm thời chưa có manh mối, nhưng có một người, cũng là người quan trọng nhất, có thể làm ngay bây giờ.

Nhìn Thường Hi đang ỉu xìu vì không nhận được tin tức từ Nghiêm Phong, hắn không khỏi đưa tay véo má nàng.

"Thường Hi, giao cho nàng một việc, lần này là chuyện rất quan trọng, đừng làm hỏng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chuyện tương lai." Nghiêm Phong sắc mặt nghiêm túc, dặn dò Thường Hi về chuyện này.

"Trước tiên hãy đến núi Mai Sơn, trên đó hắn là có bảy người, tìm lão đại của họ cho ta, ta có việc lớn cần dùng, có lẽ với thiên phú của hắn cũng có thể trở thành một đệ tử của ta." Thường Hi thấy Nghiêm Phong vô cùng nghiêm túc, cũng không khỏi căng thẳng, chuyện này thật sự quan trọng sao?

Vạn nhất làm hỏng thì phải làm sao?

Thực ra Nghiêm Phong hoàn toàn không quan tâm có thể làm tốt chuyện này hay không, chỉ là muốn Thường Hi nghiêm túc một chút, làm hỏng cũng không sao, dù sao chuyện này ảnh hưởng tuy lớn, nhưng đến lúc đó, với thực lực của hắn, sửa đổi đại thế Hồng Hoang có lẽ cũng không thành vấn đề, chút chuyện nhỏ này cũng không sao.

"Được rồi, nếu không yên tâm, để tỷ tỷ đi cùng nàng, dù sao cũng rảnh rỗi." Tùy miệng nói xong, Nghiêm Phong nháy mắt với Hi Hòa, Hi Hòa hiểu ý, thầm cười.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của muội muội, Hi Hòa an ủi: "Muội muội, có ta ở đây không cần lo lắng." Thường Hi mới thả lỏng một chút, tỷ tỷ từ trước đến nay đều đáng tin cậy.

Mặc dù được Nghiêm Phong cưng chiều có chút vô pháp vô thiên, nhưng nàng cũng có chút tự biết mình, biết mình khá là không đáng tin.

"Vậy tỷ tỷ chúng ta đi bây giờ đi." Sau khi từ biệt Nghiêm Phong và mọi người, được Nghiêm Phong chỉ điểm, hai người thẳng tiến về phía Mai Sơn.

Thấy hai người rời đi, Nữ Oa mở miệng nói: "Phu quân, chàng can thiệp nhiều như vậy, dù sao cũng là thiên địa lượng kiếp, có thích hợp không?" Nghiêm Phong tỏ ra không hề để ý, "Thiên địa lượng kiếp cũng là dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, còn về Thiên Đạo Hồng Hoang, hay là Hồng Quân, sẽ không quan tâm những chuyện này đâu.

Chỉ cần ta không làm ra chuyện muốn tự bạo Hỗn Độn Chí Bảo, ông ta sẽ không quản những chuyện này." Nghiêm Phong nói xong cũng cười, tự bạo Hỗn Độn Chí Bảo, hắn không ngốc đến thế, ở thế giới này, tạm thời không ai có thể ép hắn làm vậy.

Hậu Thổ lên tiếng nói: “Chuyện vừa rồi thật sự quan trọng sao?

Thấy Thường Hi căng thẳng đến mức không chịu nổi.” Hai người không thể suy tính được chuyện xa xôi, trước khi làm những việc này, Nghiêm Phong đã sớm dùng pháp lực của mình che giấu thiên cơ, trừ Hồng Quân ra, không ai biết được mục đích cuối cùng của những chuyện này.

Vì vậy Hậu Thổ và Nữ Oa cũng không biết Nghiêm Phong nói thật hay giả, lúc này tò mò nhìn hắn.

“Cũng không hẳn, với thực lực hiện tại của ta, sẽ có chuyện tương lai nào có thể ảnh hưởng triệt để đến ta sao?” Nghe Nghiêm Phong trả lời, Hậu Thổ không khỏi cười nói: “Phu quân thật xấu, dọa Thường Hi muội muội đến mức đó, cứ tưởng nhận được nhiệm vụ quan trọng, trông nàng căng thẳng chưa kìa.” Rời khỏi Tam Tiên Đảo, Thường Hi và Hi Hòa hai người một đường tiến về phía Nghiêm Phong chỉ điểm, không bao lâu đã đến địa giới Mai Sơn.

“Tỷ tỷ, Phong ca ca không phải thật sự muốn thu lão đại ở đây làm đồ đệ chứ?” Thường Hi không hiểu hỏi, hy vọng Hi Hòa có thể cho cô câu trả lời.

“Ta cũng không biết nữa, chúng ta vào xem trước đã, không biết nơi này có bị người ta chiếm cứ không.” Hi Hòa nhẹ nhàng lắc đầu, đi trước vào Mai Sơn.

Chỉ là chưa kịp vào, một đạo pháp lực mạnh mẽ trực tiếp đánh xuống trước mặt hai người, chặn đường đi.

Thường Hi và Hi Hòa hai người đã sớm phát giác, nhưng chú ý chỉ là hành động cản đường, nên không ra tay đánh trả.

“Kẻ nào?

Đến nơi thanh tu của Mai Sơn Thất Quái chúng ta có việc gì?” Chỉ

thấy một vị đạo nhân, để một chòm râu dê, cưỡi một con bạch mã thần tuấn, tay cầm trường kích, đứng trước mặt hai người.

"Ngươi lại là ai?" Thường Hi thấy người này ra mắt hoành tráng như vậy, không khỏi không phục nói.

Chỉ thấy người trước mặt hừ lạnh một tiếng, "Ta là Dương Hiển, xếp hạng cuối cùng trong Mai Sơn Thất Quái, vô cớ đến Mai Sơn quấy rầy chúng ta thanh tu, là có ý gì?" Dương Hiển lạnh giọng nói, vẻ mặt như mang theo nộ khí.

Thường Hi vừa nghe, không phải đúng là Mai Sơn Thất Quái mà Nghiêm Phong bảo tìm sao?

"Thì ra là Mai Sơn Thất Quái?

Ta đến để tìm các ngươi, mau đi tìm lão đại của các ngươi, có cơ duyên đến rồi." Có thể được Nghiêm Phong thu làm đệ tử, tự nhiên là cơ duyên, đại cơ duyên.

Dương Hiển nghe lời nói kiêu ngạo của thiếu nữ trước mắt, không khỏi tức giận nói: "Đại ca của ta là người ngươi muốn gặp là gặp được sao?

Chương 162

Xem ra ngươi đến Mai Sơn tìm phiền phức, trước tiên qua ải của ta đã.” Nói xong liền trực tiếp thúc ngựa hóa thành một đạo quang ảnh tấn công về phía Thường Hi.

Thường Hi tự nhiên không coi ra gì, thực lực của người này cũng mới chỉ là sơ nhập Thái Ất Kim Tiên, tuy đã mạnh, nhưng so với cô thì còn kém xa.

Phất tay áo một cái đã đánh Dương Hiển bay về, nếu không phải Nghiêm Phong bảo cô đến tìm người để thu đồ đệ, lúc này Thường Hi tự nhiên không thể đơn giản thả đi như vậy.

“A… Tức chết ta mà.” Một tiếng hét lớn, Dương Hiển lại tấn công, lại bị Thường Hi nhẹ nhàng đánh bay về.

Lúc này hắn mới trấn tĩnh lại, mặt hiện vẻ kinh hãi, nữ tử trước mắt không đơn giản, bên cạnh còn có một nữ tử đang nhìn chằm chằm, từ đầu đến cuối không ra tay, không chừng còn mạnh hơn.

Đúng lúc này, từ bên trong lần lượt ra năm người, chính là sáu người còn lại trong Mai Sơn Thất Quái, trừ lão đại Viên Hồng ra là năm người còn lại.

“Thất đệ, xảy ra chuyện gì?

Ồn ào như vậy, đại ca đang ở thời điểm đột phá quan trọng, không thể bất cẩn được.” Một người to lớn dẫn đầu trầm giọng hỏi.

Dương Hiển thuận miệng kể lại chuyện của hai người trước đó, năm người đều kinh ngạc.

Có thể tùy tiện một đòn đánh lui Dương Hiển, trong tình huống không tốn chút sức lực nào, e rằng nhị ca cũng chưa chắc làm được.

Người to lớn dẫn đầu nhìn Thường Hi hai người, ánh mắt lấp lóe không ngừng.

Cuối cùng cũng mở miệng nói: "Tìm đại ca của chúng tôi có việc gì?

Đại ca chúng tôi lúc này đang tu luyện không thể tiếp khách được." Kim Đại Thăng thân là lão nhị của Mai Sơn Thất Quái, đồng thời thực lực cũng mạnh thứ hai, với tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ cũng không thể nhìn ra thực lực của hai người, không khỏi trong lòng nảy sinh ý thỏa hiệp.

Thường Hi đang định nói, bị Hi Hòa kéo lại.

"Đại ca của các ngươi hẳn là con vượn trắng ở hậu sơn nhỉ, hẳn là không bị làm phiền, còn một khoảng cách nữa mới đột phá." Dưới ánh mắt kinh hãi của Lục Quái Mai Sơn, chỉ thấy Hi Hòa tùy tay vẫy một cái, pháp lực khổng lồ trực chỉ hậu sơn.

Viên Hồng đang bế quan đột nhiên kinh hãi, nhưng thân thể đã bị cầm cố, không tự chủ được bay về phía trước núi.

Trong lòng kinh hãi, nhưng không thể mở miệng, chỉ có thể ngơ ngác bị bắt đến trước mặt Thường Hi hai người.

"Đây là đại ca của các ngươi?

Tên gì?

Hôm nay ngươi gặp may rồi, Phong ca ca của ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, có đồng ý không?" Người do con vượn trắng này hóa thành, có thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tuy sắp đột phá, nhưng cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong vài ngày.

Viên Hồng đang một mặt ngơ ngác, bị đại pháp lực trực tiếp bắt đến đây, bây giờ vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

“Dám hỏi tiền bối, Phong ca ca mà người nói là ai?” Tuy hai người trước mắt rất mạnh, nhưng Viên Hồng vẫn hỏi thêm một câu, nếu không thì không thể yên tâm.

Thường Hi liếc nhìn sáu người còn lại của Mai Sơn Thất Quái, nhíu mày một lúc.

“Sau này ngươi sẽ biết, dù sao cũng chỉ thu một mình ngươi, hôm nay hai chị em ta đến là để ban cho ngươi một phen đại cơ duyên.” Thường Hi hừ nói, Nghiêm Phong thu đồ đệ, lại có người do dự, bây giờ không biết có bao nhiêu người ở cảnh giới Chuẩn Thánh đánh vỡ đầu cũng muốn bái nhập môn hạ của Nghiêm Phong, con khỉ trước mắt này lại do dự, không biết tốt xấu.

Viên Hồng một mặt rối rắm, cứ thế đi theo sao?

Nhưng bây giờ nếu không chủ động đi theo, cũng không thể phản kháng a.

“Phu quân của ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi và chàng có duyên sư đồ, phái ta đến tìm.

Nếu ngươi bằng lòng, thì đi theo ta, nếu không bằng lòng thì thôi.” Hi Hòa tùy ý nói, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong của bản thân cũng trong nháy mắt lặng lẽ phóng thích ra.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng Hi Hòa không thật sự muốn Viên Hồng nói ra những lời không bằng lòng, nếu không không chỉ mất mặt, mà chuyện Nghiêm Phong giao phó cũng hỏng.

Mai Sơn Thất Quái đang suy nghĩ phu quân của hai vị cường giả trước mắt là ai, đột nhiên bị một luồng uy áp khổng lồ chấn nhiếp tâm thần.

Cả người không tự chủ được trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, thực sự là chênh lệch tu vi có chút lớn.

Viên Hồng trong não nháy mắt một mảng trống rỗng, Chuẩn Thánh, đối phương là cường giả Chuẩn Thánh.

Phu quân của nàng sẽ là ai?

Tiếc là hắn ẩn cư ở đây tu hành, đối với tình hình Hồng Hoang không hiểu rõ, nên cũng không nhận ra Thường Hi hai người.

Nhưng không cản được niềm vui trong lòng.

Phu quân của Chuẩn Thánh tự nhiên tu vi sẽ không thấp, còn nói có duyên sư đồ với hắn?

"Hai vị sư nương tại thượng, con bằng lòng bái sư." Viên Hồng dưới uy áp mạnh mẽ bái lạy, cái đùi lớn như vậy không ôm thì quá muộn rồi.

Thường Hi lúc này mới vui vẻ.

"Nếu đã đồng ý, vậy chúng ta mau quay về đi, Phong ca ca chắc chắn đang chờ sốt ruột rồi." Nói xong cũng không quản mấy người còn lại, cùng Hi Hòa hai người dẫn Viên Hồng thẳng về Tam Tiên Đảo.

Nửa ngày sau, trên Tam Tiên Đảo.

"Viên Hồng, ngươi có bằng lòng trở thành đệ tử thứ ba của ta, Nghiêm Phong không?" Viên Hồng giật mình một cái, cả người tâm thần kịch chấn.

Nghiêm Phong, Nhân tộc Thánh Phụ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tồn tại có thể đánh bại Thánh nhân.

Chương 163

Quả nhiên là một phen đại cơ duyên, người khác mong chờ vô số năm cũng không đợi được đại cơ duyên này.

"Đồ nhi bằng lòng." Viên Hồng bái sư thành công.

"Chúc mừng túc chủ thu được một đồ đệ thiên phú tuyệt luân, mỗi khi đồ đệ của túc chủ đột phá đại cảnh giới, sẽ có thể nhận ngay 30% độ khai phá, đột phá tiểu cảnh giới có thể nhận được 10% độ khai phá." Hệ thống đúng lúc xuất hiện một câu.

Thu được đồ đệ hợp cách, Nghiêm Phong tự nhiên vui vẻ, nhưng bây giờ không thể biểu hiện ra.

Nghiêm Phong thần sắc nghiêm túc, dạy bảo Viên Hồng.

"Nếu đã nhập môn hạ của ta, nên tôn sư trọng đạo, kỷ luật bản thân, nếu không ta tất sẽ tự tay thanh lý môn hộ, trong Hồng Hoang, ngươi chắc chắn không có bản lĩnh trốn thoát.

Ngươi tu hành thời gian khá muộn, nhưng thiên phú cao, tuy tu vi so với hai vị sư huynh chênh lệch rất xa, nhưng cũng không nên tự ti, bây giờ hãy đi nỗ lực tu hành, không lâu sau sẽ có một kiếp nạn của Mai Sơn Thất Quái cần ngươi đi độ." Nghiêm Phong nói xong, trực tiếp truyền thụ Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, và lấy hai quả Hoàng Trung Lý, giao cho Viên Hồng để hắn đi nỗ lực tu luyện.

Về phần chuyện mấy năm sau Mai Sơn Thất Quái lên Phong Thần Bảng, Viên Hồng phải bảo vệ mình, còn sáu người còn lại, xem duyên phận.

"Đệ tử tuân mệnh, nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, không làm nhục uy danh của sư tôn." Viên Hồng bái tạ xong, mang theo lòng vui mừng

rời khỏi Tam Tiên Đảo.

Đợi khi sắp xếp xong cho sáu huynh đệ, hắn sẽ trở về bế quan tu luyện, để sớm ngày tấn thăng Đại La Kim Tiên.

Nghiêm Phong hài lòng gật đầu.

Trong trận chiến Phong Thần, ba thế hệ đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo, thiên phú tốt nhất không ai khác ngoài mấy người đứng đầu là Dương Tiễn, những người còn lại đều dựa vào pháp bảo.

Nhưng Dương Tiễn lúc này đang ở Xiển giáo, hắn cũng không thể mặt dày đi cướp người.

Nhưng Viên Hồng này, có thể chiến đấu bất phân thắng bại với Dương Tiễn, có thể thấy thiên phú không tầm thường, quả nhiên có thể thông qua giám định của hệ thống.

Đặc biệt là thông qua Viên Hồng, có lẽ có thể dùng mận thay đào, hoàn toàn viết lại Tây Du tương lai.

Đợi Viên Hồng đi, Nghiêm Phong mới nhìn về phía Thường Hi hai người.

"Thường Hi, lần này làm không tệ." Thường Hi cong khóe miệng, mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Một năm trôi qua, trên Hồng Hoang đại địa chiến hỏa phân phi, các lộ chư hầu trong lòng đều có ý phản loạn.

Trong đó cũng xảy ra mấy chuyện lớn.

Đát Kỷ nhập triều làm hậu, Trụ vương từ đó không lên triều sớm, Văn thái sư không về, những người khác thực sự không có cách nào với Trụ vương, ngay cả Tỷ Can cũng bị Trụ vương đánh ra khỏi cung mấy lần.

Bởi vì Tỷ Can tiến ngôn phế trừ yêu hậu, chấn chỉnh lại triều

cương, đã chọc giận Trụ vương và Đát Kỷ.

Đang nghe Thường Hi kể lể về những tin tức mà cô nhận được về sự hôn dung vô đạo của Trụ vương, Nghiêm Phong đột nhiên nhíu mày, biến mất khỏi Tam Tiên Đảo.

"Ta tạm có việc, không cần lo lắng, một lát nữa sẽ về." Khoảnh khắc tiếp theo, Nghiêm Phong lại xuất hiện trên Đông Hải.

Lúc này Đông Hải sóng lớn cuồn cuộn, một luồng linh khí và một luồng ma khí quấn lấy nhau không ngừng.

Nghiêm Phong từ xa nhìn nơi này, trong lòng khẽ động, hóa thành một đạo nhân tóc trắng râu trắng.

Trên mặt biển, một bóng hình nhỏ màu đỏ và một màu xanh đang kịch chiến, nhất thời không phân cao thấp.

Nơi này chính là Na Tra và Ngao Bính đang tranh đấu, lần đầu gặp mặt đã ra tay đánh nhau, hai bên không ai phục ai.

Nhưng trên người Na Tra có mang một cái Càn Khôn Quyển, là do Thái Ất chân nhân thiết lập để áp chế ma khí trong cơ thể Na Tra.

Ngao Bính toàn lực thi triển, dưới sự trợ giúp của Linh Châu, càng chiến càng dũng, nên Na Tra thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Khi thắng bại của hai người sắp phân định, đột nhiên một đạo pháp lực ôn hòa mà bàng bạc, như sóng biển mênh mông, đẩy hai người ra, kết thúc trận đấu.

"Kẻ nào dám can thiệp vào trận đấu của Đông Hải Tam thái tử?" Ngao Bính hừ lạnh một tiếng, nhìn lên trời, Na Tra cũng mắt đầy lửa giận nhìn về phía đạo nhân tóc trắng râu trắng.

Đạo nhân tay cầm một cây phất trần, vừa rồi chính là lúc phất trần quét qua đã tùy tiện hóa giải vạn ngàn sóng lớn và dao động pháp lực

do hai người đánh ra.

"Bần đạo Thiên Hỏa Tổ Sư, đang tu hành ở Bất Chu Sơn, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, suy tính mới phát hiện bên bờ Đông Hải có hai người có duyên sư đồ với ta, nên đến xem thử.

Không ngờ thiên phú của hai người còn hơn cả tưởng tượng của ta mấy phần, bần đạo rất vui mừng, không biết hai người có bằng lòng nhập môn hạ của ta, kế thừa y bát của ta không?" Hai người cùng lúc ngẩn ra, từ việc lão đạo sĩ tùy tay áp chế hai người xem ra, tu vi sâu không lường được.

Nhưng lại có duyên sư đồ với hai người?

Lời nói này có nên tin không?

"Tiền bối, con có sư phụ rồi." Hai người đồng thời mở miệng, rồi lại nhìn nhau hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy lão đạo sĩ nhíu mày, bấm ngón tay tính toán một phen, sau đó nói: "Thì ra là vậy, Linh Châu, Ma Hoàn, quả thực có một trận duyên sư đồ với ta." Đột nhiên nghe thấy hai từ Linh Châu và Ma Hoàn, Na Tra và Ngao Bính đồng thời mặt hiện kinh hãi, nhìn về phía đối phương.

Linh Châu chuyển thế?

Người ký sinh của Ma Hoàn?

Đạo nhân mỉm cười, "Xem ra các ngươi đều không rõ thân phận của đối phương, nhưng cũng không sao, tương lai các ngươi tất phải trải qua một phen kiếp nạn.

Còn về sư phụ hiện tại của các ngươi, a a… thật sự coi các ngươi là đồ đệ đối đãi sao?" Cuối lời, đạo nhân cười lạnh nói.

Chương 164

Nghiêm Phong biết Thái Ất và Thân Công Báo tự nhiên là vì vị trí Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo.

Nhưng Thái Ất chân nhân thật sự coi Na Tra là đồ đệ, còn Thân Công Báo thì chỉ lợi dụng Ngao Bính mà thôi.

Nhưng bây giờ thì sao, Thái Ất chân nhân có thật lòng đến đâu, Nghiêm Phong cũng phải nói thành giả.

Na Tra và Ngao Bính hai người đều kinh ngạc, sắc mặt âm tình bất định.

Ngao Bính trong lòng tự nhiên hiểu Thân Công Báo không vô tư đến mức cho mình Linh Châu để có một tương lai tươi sáng, thậm chí dẫn dắt Long tộc quật khởi trở lại.

Nhưng Na Tra lại mặt mày rối rắm, phảng phất như trong cơ thể có hai người đang tranh đấu, mang theo những ý nghĩ khác nhau, đánh nhau trong cơ thể Na Tra.

Ma khí trên người Na Tra dâng trào, đạo nhân vừa nhìn, phất trần khẽ quét một cái, một luồng pháp lực mạnh mẽ, mang theo uy thế không thể chống cự, đè ma khí xuống.

Một tay này cũng khiến hai người ngây ngẩn.

Thực lực của người này mạnh hơn sư phụ không biết bao nhiêu.

"Nói bậy, sư phụ của ta vì áp chế ma khí trong cơ thể ta mà hơn một năm nay vẫn luôn nỗ lực tìm kiếm phương pháp, không biết hao tổn bao nhiêu tâm thần, sao có thể không thật lòng." Na Tra hét lớn, Ngao Bính lại trầm mặc, hắn rõ ràng biết, đạo nhân nói thật.

"Hợp lại chính là Hỗn Nguyên Châu, nhưng Ma Hoàn của Hỗn

Nguyên Châu, định sẵn phải bị tiêu trừ đi.

Ai thành công mang về người chuyển thế của Linh Châu, liền có thể trở thành một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo.

Vốn dĩ Linh Châu nên là của Na Tra, nhưng vì tranh đoạt một vị trí Thập Nhị Kim Tiên, sư phụ của các ngươi đã triển khai tranh đấu, mới dẫn đến Linh Châu và Ma Hoàn hoán đổi." "Cái gì?" Na Tra trừng lớn mắt, nhìn đạo nhân, mặt đầy không thể tin.

"Sự thật là vậy sao?" Ngao Bính lẩm bẩm.

Những chuyện giữa sư phụ và mình, trong lòng Ngao Bính suy nghĩ cuồn cuộn không ngừng.

"Duyên phận thật sự của ta vốn nên ở hai năm sau, vào thời điểm tai kiếp của Ma Hoàn.

Nhưng ta không nỡ nhìn các ngươi bị che giấu nữa, nên mới đến xem thử, không ngờ đã gặp nhau.

Có thể nói là duyên phận do trời định." Đạo nhân tuần tự dẫn dắt hai người.

"Ma Hoàn và Linh Châu trên người các ngươi, ta có thể giải quyết một cách hoàn mỹ, đây cũng là nơi duyên phận của ta và các ngươi." Vừa nói vừa dẫn dắt nguyên thần của hai người trong sát na lướt qua vũ trụ tinh không, đại đạo huyền bí, thể hiện một chút thực lực cho hai người xem, nếu không họ sẽ không tin.

Dưới sự tiết lộ có chủ ý của Nghiêm Phong, nguyên thần của hai người trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã nhìn thấy vô số cảnh vật phồn hoa, pháp tắc huyền ảo.

Ánh mắt của họ mê ly, cả người đều chìm đắm vào trong đó.

Mặc dù ở trạng thái ngộ đạo, nhưng vì bị Nghiêm Phong cưỡng ép

dẫn vào, nên đây không phải là trạng thái bình thường.

Nếu cứ để vậy mà không quản, e rằng không bao lâu nữa, hai người sẽ lạc lối trong Tam Thiên Đại Đạo, không thể tự thoát ra được.

"Hừ…" Một tiếng hừ nhẹ, hai người mới tỉnh táo lại, kinh hãi nhìn đạo nhân tóc trắng trước mắt, người này rốt cuộc có thực lực thế nào, có thể trong thời gian ngắn ngủi để hai người nhìn thấy nhiều thứ như vậy?

Nghiêm Phong hiển nhiên sẽ không nói, nên họ cũng thức thời không hỏi.

"Ta hỏi lại một lần nữa, có bằng lòng nhập môn hạ của ta không?" Giọng nói của đạo nhân tóc trắng phảng phất có một loại ma lực, đang thôi thúc họ đồng ý.

Thực ra không phải Nghiêm Phong dùng tiểu xảo, mà là sau khi hai người biết được sư tôn vốn mang mục đích như vậy, lại kết hợp với thực lực kinh thế hãi tục mà đạo nhân tóc trắng thể hiện, họ đã dao động.

Hồi lâu sau, Ngao Bính cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Sư tôn tại thượng, xin nhận đồ nhi một lạy." Ngao Bính quỳ xuống đất, lớn tiếng nói.

Na Tra vốn nội tâm giằng xé không thôi, nhưng vừa nhìn Ngao Bính trước mắt, trong lòng một luồng khí thế không chịu thua trỗi dậy.

Nếu không bái sư, sau này chắc chắn càng không thể đánh lại Ngao Bính.

Theo lời của đạo nhân trước mắt, hắn vốn nên lợi hại như Ngao Bính.

Đối với thế yếu trong trận chiến vừa rồi, Na Tra hiển nhiên rất để ý.

"Sư tôn tại thượng, xin nhận đồ nhi một lạy." Na Tra cũng quyết định bái sư, mặc dù không biết người này nói thật hay giả.

Nhưng một thân hoàng nhiên chính khí đó không sai, không phải là kẻ âm hiểm.

Thấy hai người cuối cùng cũng hạ quyết tâm, Nghiêm Phong mới lộ ra một tia cười.

"Rất tốt, đứng dậy đi.

Là đồ đệ của ta, ân oán giữa các ngươi tự nhiên phải bỏ qua.

Lịch kiếp vốn nên có trong ba năm, đã thiếu mất, chung quy vẫn thiếu một phần, e rằng cần nhiều thời gian hơn để bù lại.

Vì vậy, vi sư sẽ tạm thời phong ấn đoạn ký ức bái ta làm sư của các ngươi, đợi ba năm sau gặp lại ta, các ngươi sẽ tỉnh táo, hiểu rõ tiền nhân hậu quả." Vốn dĩ Nghiêm Phong có thể tu phục hoàn mỹ mọi thứ trên người hai người, ma khí cũng có thể trừ bỏ, nhưng chung quy sẽ khiến cuộc đời của họ thiếu mất một đoạn hành trình.

Một đoạn tình huynh đệ, là điều khó có được nhất.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, chỉ thấy đạo nhân tóc trắng biến mất trước mắt, họ cũng ngơ ngác đứng trên mặt biển.

Chương 165

Sau đó một đoạn ký ức lặng lẽ biến mất, họ lại quay trở lại cuộc chiến.

Cốt truyện sau đó thì giống như Nghiêm Phong biết, ân oán giữa Linh Châu và Ma Hoàn sẽ từ từ hiện ra.

Nhưng tất cả những điều này đều không được Nghiêm Phong để trong lòng.

Bởi vì ngay khi thu đồ đệ thành công, giọng nói của hệ thống đã nhắc nhở hắn.

"Chúc mừng túc chủ thu được hai đệ tử giỏi, đệ tử tăng một đại cảnh giới, sẽ có thể nhận ngay 30% độ khai phá, tăng một tiểu cảnh giới, sẽ nhận được ngẫu nhiên 10% độ khai phá." Nghiêm Phong trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng yên tâm rồi, cứ như vậy thì chỉ cần chờ tu vi của ba đệ tử tăng vùn vụt, tu vi của hắn hoặc những thứ khác cũng sẽ tăng độ khai phá.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn là tăng tu vi, hắn mới là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, độ khai phá 8.8%.

Mặc dù chiến đấu lực đồng giai vô địch, Hồng Hoang vô địch, nhưng đến khi tu vi đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên mới đáng tự hào.

Lúc đó cũng nên giúp Nữ Oa thoát khỏi Thiên Đạo này, sau đó có thể đến nơi chưa biết trong Hỗn Độn để tìm kiếm thế giới có thể tồn tại.

Thu đồ đệ xong, Nghiêm Phong quay về Tam Tiên Đảo.

Tính thời gian, bây giờ Triêu Ca hẳn là đã xảy ra một số chuyện

người thần cộng phẫn.

Nhưng có ta dặn dò, con Cửu Vĩ Hồ yêu đó hẳn sẽ không làm quá phận chứ.

Nghiêm Phong thầm nghĩ, căn bản không suy tính kỹ chuyện trong thành Triêu Ca, ai ngờ mọi chuyện lại phát triển y hệt như nguyên bản.

Nghiêm Phong về đến Tam Tiên Đảo, liền thấy bốn vị phu nhân đều đang chờ.

"...Sao vậy?" Nghiêm Phong có chút ngẩn người, tập thể xuất động, chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn?

Nhưng hắn không hề biết thời điểm này sẽ xảy ra chuyện lớn, chẳng lẽ đã phát sinh biến số?

"Phu quân đi đâu vậy?

Chỉ kịp nói một tiếng rồi đi, thiếp lo chàng gặp phiền phức." Nữ Oa nhẹ giọng nói, thấy Nghiêm Phong bình an trở về, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù biết thực lực của Nghiêm Phong ở Hồng Hoang là vô địch, nhưng Nghiêm Phong cũng đã nói, trong Hỗn Độn có thế giới khác, thế giới khác còn lợi hại hơn Hồng Hoang.

Nên họ lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Thì ra là lo chuyện này, có gì đáng lo đâu, ta chỉ đi quan tâm đến hai đồ đệ đã định sẵn trước đó của chúng ta thôi." Mấy người nghe vậy, mới cuối cùng yên tâm.

Nghiêm Phong trong lòng khẽ động, vẫy tay gọi ra một chiếc gương, hiện ra trước mặt mọi người.

Mấy nàng không biết Nghiêm Phong làm vậy là có ý gì, nhưng

chiếc gương do pháp lực của Nghiêm Phong ngưng tụ, với tu vi của hắn, có thể xem được chuyện xảy ra ở hầu hết mọi nơi trong Hồng Hoang.

Trước đây mọi người cũng đã xem mấy lần, tự nhiên sẽ không kinh ngạc.

Nhưng bây giờ mọi người tò mò, xem biểu cảm của Nghiêm Phong, hiển nhiên chuyện này khá quan trọng.

Mọi người liền nhìn thấy Trụ vương và Đát Kỷ hai người trên gương.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt các nàng đều đầy lửa giận.

Bởi vì lúc này, chính là lúc Đát Kỷ giả bệnh, cần trái tim bảy lỗ (thất khiếu linh lung tâm), cả trên dưới Triêu Ca, chỉ có một mình thừa tướng Tỷ Can sở hữu.

Là thừa tướng của Thương triều, Tỷ Can tự nhiên không phải là người có thể tùy tiện giết.

Nhưng điều khiến người ta phẫn nộ là, Trụ vương thật sự hạ lệnh lấy tim của Tỷ Can để trị bệnh cho Đát Kỷ.

Bá quan văn võ chấn kinh, lòng người ly tán, thiên hạ của Trụ vương lung lay sắp đổ, nhưng vẫn đang khổ sở chống đỡ, chờ đợi một người, chờ Văn Trọng Văn thái sư hồi triều.

"Con yêu hồ Đát Kỷ này, lòng dạ sao lại độc ác như vậy, xem ta đi diệt nó." Thường Hi khi thấy cảnh này không nhịn được nữa, trực tiếp la hét đòi đi giết Đát Kỷ.

Thực ra lúc này Nghiêm Phong cũng thầm nhíu mày, y hệt như nguyên bản sao?

Thầm suy tính một phen, Nghiêm Phong mới bừng tỉnh, thì ra

trong cõi u minh đã có sai sót, không thay đổi được một chút nào.

Nhưng đây đều là thiên mệnh đã định, cứ để nó tiếp diễn đi, hắn cũng lười đi thay đổi.

“Thường Hi, không được, nàng ta là người mấu chốt để mở ra trận chiến Phong Thần, nếu giết nàng ta, e rằng sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

Nàng ta cũng là do ta phái đến làm loạn cả thiên hạ của Thương Trụ vương, chỉ không ngờ thủ đoạn lại tàn độc như vậy.” Nói xong, mọi người đều một trận ngẩn ngơ, ánh mắt phức tạp, Nghiêm Phong sẽ làm ra chuyện như vậy sao?quen biết bao nhiêu năm nay, đây không giống như Nghiêm Phong mà họ biết.

Nhìn thấy tình huống của mọi người, Nghiêm Phong tự nhiên hiểu rõ trong lòng họ đang nghĩ gì.

Vì vậy, hắn mới chỉ đề cập đơn giản đến khởi đầu của cuộc chiến Phong Thần và chuyện của Nữ Oa, có xen kẽ cả nguyên do Đát Kỷ gặp phải tai kiếp.

Mấy người phụ nữ lúc này mới vỡ lẽ gật đầu, xem ra đây quả thật là thiên mệnh vốn nên tiếp diễn, Nghiêm Phong vốn có ý định thay đổi, nhưng lại không thành công một cách tùy tiện.

Nghiêm Phong ra hiệu cho mọi người tiếp tục nhìn vào gương.

Tỷ Can bị moi tim, nhưng điều thần kỳ là dù chưa thành tiên, chịu trọng thương như vậy mà vẫn không chết, loạng choạng bước ra khỏi vương cung, hướng về phía chợ bên ngoài.

“Rau muống rỗng ruột đây, bán rau muống rỗng ruột đây...” Một tiếng rao vang lên đã thu hút sự chú ý của Tỷ Can.

Chương 166

Ôm lấy lồng ngực, ông bước tới, "Đại nương, rau muống không tim có sống được không?" "Sống được chứ, đương nhiên là sống được." Vị phu nhân bán rau trả lời một cách hiển nhiên.

Tỷ Can chua xót hỏi tiếp: "Vậy người không tim có sống được không?" Sắc mặt vị phu nhân thay đổi, rồi bà ta mới u uất nói: "Rau muống không tim có thể sống, sao người không tim lại không thể sống?" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Tỷ Can đại biến, vẻ mặt vốn đang đau đớn tột cùng giờ đây lại rạng rỡ, thậm chí còn nở nụ cười.

"Thật sao?" "Đương nhiên là thật." Vừa dứt lời, chỉ thấy lỗ hổng trong lồng ngực Tỷ Can được một luồng sức mạnh bí ẩn lấp đầy, sinh mệnh lực của ông lại trở nên dồi dào, không còn vẻ chết chóc như trước.

"Phong ca ca, chuyện gì vậy?

Sao lại thế?" Thường Hi thấy cảnh này liền trừng lớn mắt nhìn Nghiêm Phong, kéo tay hắn hỏi.

Lúc trước, khi Nghiêm Phong dặn dò Đại Bằng, mọi người không biết nội dung cụ thể, tự nhiên cũng không hiểu được mấu chốt bên trong.

Thiên mệnh của Tỷ Can ở đây cũng có một bước ngoặt, nếu câu trả lời là "không tim vẫn sống được", ông ta sẽ thật sự sống sót.

Nhưng vị phu nhân bán rau đã bị Thân Công Báo âm thầm thay thế, nên đáp án đã trở thành "không tim không thể sống", vì vậy Tỷ Can mới chết.

Nhưng xem ra bây giờ, Đại Bằng hẳn đã xử lý Thân Công Báo

một trận rồi.

Nghiêm Phong thầm cười, rồi đem những chuyện này kể cho Thường Hi nghe.

“Phu quân lợi hại quá, ngay cả chuyện này cũng biết, đã sớm lên kế hoạch rồi.

Trung thần như Tỷ Can mà lại bị hồ yêu hại chết một cách đơn giản như vậy thì thật đáng tiếc.” Nghiêm Phong véo nhẹ mũi Thường Hi: “Đã bắt đầu gọi phu quân rồi, ta đương nhiên phải lợi hại chứ.” Mấy cô gái phá lên cười, Thường Hi xấu hổ đỏ mặt, nhưng không hề từ chối.

Nàng vẫn luôn gọi Nghiêm Phong là “Phong ca ca”, nhưng vì da mặt mỏng, dù đã ở bên nhau, nhất thời vẫn khó đổi cách xưng hô.

Lần này vô thức gọi ra, ngẫm lại mới phát hiện, thực ra cũng không khó khăn gì.

Lúc này tại khu chợ ở Triều Ca, Tỷ Can cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, không khỏi mừng đến rơi lệ.

“Lẽ nào trời không muốn vong quốc Ân Thương ta?

Để ta tiếp tục phò tá...” “Chậc chậc chậc...

Con người thật ngu xuẩn, ngay cả bản thân cũng tự lừa gạt.” Lời Tỷ Can chưa dứt đã bị một giọng nói bên cạnh cắt ngang.

Tỷ Can nhìn sang, phát hiện đó chính là vị phu nhân bán rau.

“Vị đại nương đây, lời này có ý gì?” Vị phu nhân ánh mắt lộ vẻ trào phúng: “Chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, bây giờ quay về, liệu có thoát được lần độc thủ tiếp theo của Đát Kỷ không?

Thiên hạ hiện tại, nếu tiếp tục để Trụ Vương thống trị, đối với bá tánh là tốt hay xấu?

Trung thành với một hôn quân vô đạo, hay là với hàng trăm triệu bá tánh trong thiên hạ?" Từng câu từng chữ khiến sắc mặt Tỷ Can trắng bệch, không khỏi lảo đảo lùi lại mấy bước.

Câu nào câu nấy như dao đâm vào tim ông.

Dù bây giờ không còn tim, thân hình ông cũng không khỏi chấn động mạnh.

Lẽ nào mình thật sự đã sai rồi ư?

Đây là ngu trung sao?

"Biết sai là tốt, vẫn còn cứu được..." Vị phu nhân nói tiếp, Tỷ Can lúc này mới hoàn hồn.

"Cầu cao nhân chỉ điểm, Tỷ Can ta nên đi đâu về đâu?" Ông đã dâng hiến cả trái tim, cả mạng sống cho vị đại vương mà mình từng trung thành, bây giờ có lẽ nên bước ra con đường của riêng mình.

Tỷ Can cuối cùng cũng đã phản ứng lại, cũng phát hiện ra điểm bất phàm của vị phu nhân trước mắt.

Ông sống được, nguyên nhân thật sự chính là bà ta.

Vị phu nhân thản nhiên cười, vung tay một cái, Tỷ Can và bà ta liền biến mất khỏi khu chợ.

Người xung quanh vẫn đi lại tấp nập, ngoài một cơn gió nhẹ lướt qua, không hề có chút kinh động nào.

Tại một khu đất trống bên ngoài thành Triều Ca, hai bóng người đột nhiên xuất hiện, chính là phu nhân bán rau và Tỷ Can.

Quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhìn tường thành Triều Ca ở phía không xa, Tỷ Can không khỏi kinh hãi.

"Cao nhân đưa ta đến đây?" Chỉ thấy vị phu nhân phất tay áo, gỡ bỏ huyễn thuật trên người, hiện ra chân thân, chính là Đại Bằng.

“Tỷ Can, ngươi có biết rằng đáng lẽ bây giờ ngươi đã là một người chết rồi không?

Ta đã cứu ngươi, chắc chắn sẽ không để ngươi quay về nộp mạng một cách vô ích.” Tỷ Can thấy Đại Bằng hiện ra dung mạo thật, liền quỳ xuống đất.

“Đa tạ cao nhân cứu mạng, xin cao nhân chỉ điểm, ta nên đi đâu?

Để không phụ lại cái mạng vốn đã mất này.” Đại Bằng cười: “Ngươi cần có cái nhìn của riêng mình về thiên hạ, ngươi cảm thấy hiện tại phe nào có thể dẹp yên chiến hỏa, mang lại an ninh cho bá tánh?” Tỷ Can ngẩn ra, rồi trầm tư.

Cao nhân hỏi như vậy, hiển nhiên khả năng Ân Thương tồn tại tiếp không lớn.

Một lúc lâu sau, Tỷ Can trầm giọng nói: “Hẳn là Tây Bá Hầu ở Tây Kỳ.” Đại Bằng kinh ngạc: “Vì sao ngươi lại nghĩ vậy?” Tỷ Can đáp: “Trong các chư hầu thiên hạ hiện nay, cũng chỉ có ông ta vững vàng ở Tây Kỳ, tạm thời chưa có động tĩnh gì.

Bắc Bá Hầu hiện nay tạm thời quy phục triều đình, không nhìn ra được gì.

Chương 167

So với Cơ Xương, hai lộ chư hầu kia có một khoảng cách nhất định.

Trị lý một phương thì có thể, nhưng nói đến việc cai quản thiên hạ thì còn kém xa.” Ở phương diện này, Tỷ Can tỏ ra rất tự tin, giọng nói cũng cứng rắn hơn nhiều.

“Nếu đã có mục tiêu, vậy ta không làm lỡ bước đường ngươi nên đi nữa.

Cầm lấy vật này, thời khắc quan trọng có thể bảo vệ ngươi một mạng.” Đại Bằng đưa cho ông một miếng ngọc bội, bên trong có một đạo pháp lực, đủ để chống lại bất kỳ công kích nào dưới Chuẩn Thánh.

Tỷ Can lại một lần nữa quỳ xuống tạ ơn.

“Đa tạ cao nhân ân cứu mạng và ơn chỉ điểm, Tỷ Can ta xin đem hết sở học, cống hiến một phần sức lực vì sự an ninh của bá tánh thiên hạ.” Đại Bằng vẫy tay rồi biến mất tại chỗ, chỉ để lại Tỷ Can, nhìn miếng ngọc bội trong tay, ngẩn người một lúc lâu.

Ông biết tất cả đều là thật, liền cất bước lên đường đến Tây Kỳ.

“Phu quân, chàng vốn có sắp đặt như vậy, vậy chẳng phải thiên hạ sau này sẽ thuộc về Cơ Xương ở Tây Kỳ sao?” Hậu Thổ tuy trong lòng đã có cảm nhận, nhưng vẫn muốn mở miệng xác nhận.

Nghiêm Phong gật đầu: “Đại Chu sau này sẽ có tám trăm năm cai quản thiên hạ.

Còn quá trình thế nào, cứ xem cuộc chiến Phong Thần lần này đi, hẳn sẽ không cảm thấy nhàm chán đâu.” Tự nhiên sẽ không nhàm

chán, bởi vì trong cuộc chiến Phong Thần lần này, mấy vị Thánh Nhân suýt chút nữa đã đánh cho vỡ đầu.

Nếu không phải Hồng Quân cuối cùng ra mặt trấn áp, e rằng năm vị Thánh Nhân đã đánh nát cả Hồng Hoang.

Nghiêm Phong và mọi người xem xong cảnh này liền phất tay, nội dung trên mặt gương biến đổi sang một cảnh tượng khác.

Nội dung hiện ra khiến mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Chỉ thấy trên đó Khổng Tuyên hóa thành một đạo nhân, đang đi lại ở Tây Kỳ.

Cơ Xương trong một lần ra ngoài, nghe thấy tiếng khóc kinh thiên động địa, liền tò mò đến xem.

Kết quả phát hiện ra Lôi Chấn Tử vừa mới sinh, liền thu nhận làm con nuôi thứ một trăm.

"Chậc chậc, Tây Kỳ về cơ bản đã được trời định là chủ nhân thiên hạ, Cơ Xương cũng phúc duyên sâu dày, trừ chuyện của Bá Ấp Khảo." Chuyện của Bá Ấp Khảo, Nghiêm Phong không quản, bởi vì nếu quản, vị vua tương lai có thể không phải là Cơ Phát mà là Bá Ấp Khảo, như vậy sẽ loạn lên rất nhiều.

Chỉ thấy trong gương, Cơ Xương vừa thu nhận Lôi Chấn Tử làm con nuôi, liền thấy một đạo nhân phiêu nhiên bay tới từ trên trời, người đó chính là Khổng Tuyên hóa thành.

"Bần đạo Huyền Không ra mắt Tây Bá Hầu.

Đứa trẻ này có duyên với ta, đặc biệt đến đây thu làm đồ đệ, không biết Tây Bá Hầu có bằng lòng không?" Thấy pháp lực đạp mây của Khổng Tuyên trước đó, Cơ Xương và mọi người tự nhiên không từ chối, miệng xưng là tiên nhân, để Khổng Tuyên mang Lôi Chấn Tử đi, đợi nghệ thành sẽ quay về.

Nhưng họ đâu biết rằng, Lôi Chấn Tử là do trời đất sinh ra, lớn nhanh như thổi, chẳng mấy năm đã trưởng thành, tu vi cao thâm, trở thành một cao thủ.

Sau khi mọi người tan đi, một đạo nhân tóc trắng từ trong mây hạ xuống, tay cầm phất trần, vẻ mặt ngơ ngác.

"Lôi Chấn Tử đâu?

Cơ Xương đâu?

Ta chỉ đến muộn một lát mà không thấy bóng người?" Bất đắc dĩ, ông ta bấm tay suy tính, ai ngờ lại tính đến trên người Khổng Tuyên.

Với thực lực của Khổng Tuyên hiện tại, đâu thể tùy tiện dò xét, lập tức liền bị phản phệ, chịu trọng thương.

Trong hai năm sau đó, hễ Thường Hi thấy nhàm chán, liền để Nghiêm Phong dùng thủ đoạn gương soi thiên hạ, cho nàng xem một số chuyện xảy ra trong thiên hạ.

Trong đó có một số hành vi của Đát Kỷ khiến nàng tức giận nghiến răng, nhưng vì có lời dặn trước của Nghiêm Phong, nên chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Sau đó, mấy đệ tử có thiên phú dị bẩm vốn nên đầu nhập vào Xiển Giáo lại biến mất một cách khó hiểu, khiến mấy người trong Thập nhị Kim Tiên vô cùng kỳ quái.

Thậm chí cuối cùng họ phải liên thủ suy tính, nhưng vẫn không tính ra được gì.

Bất đắc dĩ, họ đành phải cùng nhau lên Ngọc Hư Cung cáo trạng.

Trong đó, do Quảng Thành Tử dẫn đầu, mấy người cùng nhau lên Ngọc Hư Cung.

"Sư tôn, đệ tử vốn nên thuộc về chúng con lại biến mất một cách

khó hiểu, ở Triều Ca cũng không tìm thấy.” Đệ tử của hắn vốn là Ân Giao, cuối cùng sẽ được truyền thừa Phiên Thiên Ấn, nhưng bây giờ lại không hề có cảm ứng.

Trước đó hắn từng có cảm ứng về một đoạn cơ duyên với Ân Giao, nhưng sau đó lại đột ngột cắt đứt.

Lúc đầu, mấy người trong Thập nhị Kim Tiên đều cho rằng mình cảm ứng sai, nhưng khi vô tình trò chuyện với nhau về chuyện này, mọi người mới phản ứng lại.

Hẳn là đã bị người khác tính kế, nếu không sẽ không đến mức tập thể xuất hiện ảo giác như vậy.

Thấy Quảng Thành Tử cáo trạng, Vân Trung Tử cũng lập tức nói: “Sư tôn, Lôi Chấn Tử vốn nên là đệ tử của con, ngay sau khi nó vừa sinh ra con đã lập tức đuổi đến đó, ai ngờ giữa đường gặp phải trận pháp tự nhiên cản trở, tốn mất nửa khắc.

Đợi đến khi con đến nơi, Lôi Chấn Tử đã bị người khác thu đi mất.

Cơ Xương cũng không nhận ra đối phương, chỉ biết người đó tự xưng là Huyền Không đạo nhân.

Sau đó con liền nhanh chóng suy tính căn cước của người này, ai ngờ lại bị phản phệ dữ dội, phải tĩnh dưỡng mấy năm mới hồi phục được một chút.” Tiếp theo, mấy người còn lại cũng kể lại tao ngộ của mình.

Ân Hồng, Dương Nhậm...

đều mất tích.

Chương 168

Đồ đệ vốn thuộc về họ, vốn có thể mượn đó để giành lấy công đức, ai ngờ lại không còn ai.

Họ hết lần này đến lần khác than khổ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến ông ta trong lòng sinh ra không kiên nhẫn, có chút phiền não.

"Tất cả dừng lại, những gì các ngươi nói đều là sự thật?" "Bẩm sư tôn, những gì chúng con nói, tất cả đều là sự thật." Thập nhị Kim Tiên đồng thanh đáp.

Thực sự là một bụng uất ức không biết tìm ai trút giận, tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn là có thể biết được người này là ai.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy các đệ tử của mình đều như vậy, không khỏi sắc mặt khó coi.

Đây là biểu tượng cho sự hưng thịnh của Xiển Giáo, mất đi nhiều đệ tử ưu tú như vậy, trong lần lượng kiếp này sẽ mất đi bao nhiêu công đức đây?

Thập nhị Kim Tiên không tính ra được, đối phương ít nhất cũng là nhân vật cấp Chuẩn Thánh.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ, ta ngược lại muốn xem xem ai có lá gan lớn như vậy, dám cướp công đức của Nguyên Thủy Thiên Tôn ta.

Nguyên Thủy Thiên Tôn để các đệ tử lui xuống trước, một mình ở trong Ngọc Hư Cung triển khai suy diễn, ai ngờ suy tính đến một số nơi, đều không cảm ứng được gì, chỉ thấy một mảng hỗn độn mông lung, không có gì cả.

“Có người che đậy thiên cơ?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm, cũng có chút kinh ngạc.

Không phải Chuẩn Thánh, có Thánh Nhân đang làm chuyện này.

Chỉ có Thánh Nhân che đậy thiên cơ mới khiến ông ta không thu được gì, xem ra thực lực có thể còn mạnh hơn ông ta.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu suy tưởng, đại sư huynh Thái Thanh Lão Tử không thể nào, về cơ bản không liên quan nhiều đến lần lượng kiếp này.

Sư đệ Thông Thiên giáo chủ có vài phần khả nghi, nhưng môn đồ của hắn đông đảo, hữu giáo vô loại, hắn sẽ không vì mấy tên đệ tử mà đánh vào mặt ông ta.

Nữ Oa cũng không có khả năng lắm, Nghiêm Phong tu vi cao như vậy, hắn sẽ không có hứng thú với mấy tên đệ tử.

Vậy thì chỉ còn lại Tây phương Nhị Thánh, tuy hai người thực lực tương đối yếu, bị tước đi trăm vạn năm tu vi, nhưng những năm qua hắn đã có thể bù lại một ít.

Nếu hai người liên thủ che đậy thiên cơ, quả thực ông ta không thể tra ra được gì.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đáng chết, bị Nghiêm Phong tên điên kia dạy dỗ chưa đủ hay sao?

Dám đến phương Đông cướp đệ tử, hôm nay ta phải đòi một lời giải thích mới được.” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng tức giận tột độ, hai người kia trước đây từng liên hợp với ông ta để đối phó Nghiêm Phong, cũng có thể coi là đồng đội cũ, không ngờ bây giờ lại ra tay với ông ta.

Nếu không tìm ra một lời giải thích, cơn tức này không thể nuốt trôi.

Nhưng nếu đã là Thánh Nhân bố cục, vậy thì Thập nhị Kim Tiên có lẽ không đủ, ông ta phải tự mình đi một chuyến thôi.

Nghiêm Phong và mọi người không biết chuyện xảy ra ở Ngọc Hư Cung lúc này, đang nhàn nhã tĩnh tu ở Tam Tiên Đảo.

Mấy ngày sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ở bên ngoài Linh Sơn của Tây phương giáo, đằng đằng sát khí.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai tên ngốc các ngươi cút ra đây cho ta." Giọng nói hùng vĩ truyền khắp phương Tây, khiến vô số người của Tây phương giáo run rẩy.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề thu liễm uy áp của Thánh Nhân, những sinh linh tu vi thấp kém làm sao chịu nổi.

Đang ở trong Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời ngơ ngác, tình huống gì đây, hai người họ hình như gần đây không chọc giận ai cả.

Nhưng uy áp Thánh Nhân hung hăng bên ngoài không phải là giả.

"Sư huynh, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao vậy?

Gần đây ta ở Linh Sơn một bước cũng chưa từng rời đi." Tiếp Dẫn mặt lộ vẻ khổ sở, nói: "Ta cũng không biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao lại tìm đến chúng ta, nhưng cứ ra ngoài xem trước đã." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đồng thời phóng ra khí thế Thánh Nhân, áp chế khí thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn trở lại.

Từ đây có thể thấy được tu vi cao thấp của ba người, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy bị Nghiêm Phong làm cho tâm thái có chút sụp đổ, nhưng bất kỳ ai trong Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đơn độc ra tay đều không thể đối kháng với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn dám một mình tìm đến phương Tây.

“Nguyên Thủy, vì sao lại như vậy?

Sư huynh đệ hai người chúng ta ở phương Tây thanh tu yên ổn, ngươi lại đánh đến tận cửa.

Hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích, đừng hòng dễ dàng rời khỏi phương Tây.” Lời của Chuẩn Đề vô cùng bá khí, toàn bộ người ở Linh Sơn đều nghe thấy.

Đây cũng là Chuẩn Đề mượn cơ hội này để nâng cao sĩ khí cho các đồ tử đồ tôn ở Linh Sơn, để họ không bị sụp đổ tâm thái.

Cứ dăm bữa nửa tháng lại bị người ta đánh đến tận cửa, đây còn là đạo trường của Thánh Nhân sao?

Quả thực như cái chợ, ai cũng có thể đến khoe oai.

Nhưng hôm nay có sư huynh đệ hai người, Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người họ không sợ.

Quả nhiên, chúng đệ tử Tây phương giáo trên Linh Sơn, nghe lời của Chuẩn Đề, đều trong lòng phấn chấn.

Hóa ra Thánh Nhân nhà mình cũng có chút cốt khí.

Lần trước bị đánh không dám nói lời nào, khiến họ vô cùng thất vọng, lần này nếu lại như vậy thì thật sự đáng thất vọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hai người cùng ra, lại còn cắn ngược lại một miếng, không khỏi tức giận hơn.

Chương 169

“Hai người các ngươi làm chuyện tốt gì không rõ sao?

Còn muốn giả vờ cho qua chuyện?” Đối với chất vấn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người Tiếp Dẫn thực sự ngơ ngác, sao vậy?

Hai người chúng ta đã làm gì?

“Nguyên Thủy, đừng có vu khống, hai người chúng ta đã làm gì?

Gần đây ngàn năm ta đều chưa từng đến phương Đông, ngươi cứ như vậy hùng hổ dọa người, thực sự quá đáng.” Chuẩn Đề cũng trong lòng tức giận bộc phát, đối mặt với sự vu khống như vậy.

Nhìn hai vị Thánh Nhân ở trên trời mắng chửi nhau, những người bên dưới lại một phen kinh ngạc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời của Chuẩn Đề, lại nhìn sang Tiếp Dẫn im lặng bên cạnh, thấy vẻ mặt của ông ta không giống nói dối.

Nhưng hai người này ở Hồng Hoang nổi tiếng là không biết xấu hổ.

Đúng lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn đang rối rắm, Tiếp Dẫn mở miệng.

“Nguyên Thủy đạo hữu, rốt cuộc là chuyện gì, cứ nói đi.

Chúng ta thực sự không ra ngoài, có lẽ có hiểu lầm cũng không chừng.” Nguyên Thủy nghe vậy, liền đem những chuyện đệ tử của mình lên Ngọc Hư Cung cáo trạng kể lại một lượt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong đều một vẻ phẫn nộ, hai người họ vì ai mà gánh tội đây?

Hai người rõ ràng đã ở phương Tây lâu như vậy, chỉ để nâng cao thực lực, khôi phục lại cảnh giới Thánh Nhân.

Nhưng dù như vậy, cũng bị người ta đánh đến tận cửa gây sự.

Có thể nhẫn nhịn được sao?

"Nguyên Thủy thất phu, quả thực nói năng bậy bạ!

Hôm nay ta sẽ mở toàn bộ Linh Sơn, cho ngươi tìm.

Nếu có thể tìm ra mấy người đó, ta sẽ đem cả phương Tây sáp nhập vào Xiển Giáo." Chuẩn Đề lúc này có cơ hội tự nhiên không bỏ qua, đây là một cơ hội hiếm có.

Nhưng Nguyên Thủy hiện tại tính tình cũng không tốt lắm, hai người đều nổi nóng.

"Ầm..." Một tiếng nổ vang, khí thế hai bên đối chọi, gây ra dao động linh lực trời đất, suýt nữa đã ảnh hưởng đến chúng đệ tử Tây phương giáo bên dưới.

May mà có Tiếp Dẫn ở bên cạnh, chặn lại những dư chấn đó, cũng khiến hai bên tạm thời bình tĩnh lại.

Lúc này họ mới ý thức được, hai người họ là Thánh Nhân cao cao tại thượng, làm sao có thể gây ra chuyện như vậy trước mặt hàng trăm triệu sinh linh bình thường.

"Hai người đều bình tĩnh lại đi.

Chuyện này ta thấy không đơn giản, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì sao lại tìm đến chúng ta?

Nếu ngươi không biết những đệ tử đời thứ ba đó bị ai bắt đi, làm sao có thể xác nhận là sư huynh đệ chúng ta?" Tiếp Dẫn từng chữ từng câu ghim vào lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút cũng không hoảng.

Ông ta đem toàn bộ những suy đoán trước đó của mình nói ra, còn với vẻ mặt thề thốt chắc nịch, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề suýt chút nữa bùng nổ.

"Chỉ dựa vào suy đoán phân tích mà định tội cho Tây phương chúng ta, Nguyên Thủy ngươi sao vậy?

Vì sao không cảm thấy là do Nghiêm Phong làm?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, "Nghiêm Phong bây giờ thực lực mạnh như vậy, lại không có thế lực nào cần phát triển, cần nhiều đồ đệ như vậy làm gì?" Một câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cứng họng, im lặng.

Nói rất có lý, nhưng hắn quên rằng họ là kẻ thù sao?

"Nguyên Thủy, chuyện này chúng ta thực sự chưa từng tham gia.

Nhìn khắp các Thánh Nhân Hồng Hoang, có thể làm ra chuyện như vậy chỉ có Nghiêm Phong, dù sao thì thù oán giữa chúng ta và hắn cũng tương đối sâu.

Dù bây giờ hắn không cần thu đồ đệ, nhưng có thể phái người đi thu đồ.

Có sự tồn tại của hắn, lại không bị phát hiện, hoàn toàn có khả năng, hy vọng ngươi có thể tra rõ chuyện này.

Lần này chuyện xảy ra có nguyên nhân, chúng ta sẽ không truy cứu duyên do của sự việc, dù sao thì Nghiêm Phong tên điên đó thực sự quá khiến người ta tức giận." Tiếp Dẫn khổ tâm phân tích cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe, thực ra ông ta cũng không chắc chắn lắm, nhưng hiện tại phải thu hút ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn đi nơi khác.

Nhưng Tiếp Dẫn rõ ràng đã thành công.

Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện vẻ ngạc nhiên, sau đó

lại biến thành xấu hổ, phẫn nộ, xem ra mục tiêu đã dần dần chuyển hướng sang Nghiêm Phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì ngại mặt mũi, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng như đông đảo đồ tử đồ tôn của hai người đang quan sát bên dưới.

Không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng Nguyên Thủy cũng không xin lỗi, cứ như vậy giữ vẻ mặt khó xử mà quay về phương Đông.

Vốn tưởng rằng phân tích của mình vô cùng hoàn hảo, nhưng nhìn thái độ cứng rắn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, quả nhiên đã tìm nhầm người.

Vậy thì người còn lại chỉ có Nghiêm Phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo cơn thịnh nộ ngút trời mà hướng về phương Đông.

Nhưng ông ta không dám đến Tam Tiên Đảo, sợ đến đó rồi bị Nghiêm Phong đánh cho một trận mất mặt.

Chương 170

Nhưng chuyện này lại không thể không quản.

Nửa đường, ông ta nảy ra một kế, lúc này cần phải mời hai vị sư huynh đệ của mình mới được, ba người cùng đi cũng chắc chắn hơn.

Thế là Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu, nháy mắt đã đến Thủ Dương Sơn, nơi đó chính là đạo trường của đại sư huynh Lão Tử.

Khi đến nơi, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên thu liễm khí thế của mình.

Lần này là đi tìm đồng minh, không phải tìm phiền phức.

"Sư đệ à, chuyện này ta cũng không dễ làm.

Nếu thực sự là Nghiêm Phong làm, ta cũng chỉ có thể cùng ngươi đi một chuyến mà thôi, những chuyện khác thực sự không làm được." Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi lên núi chỉ nhận được câu nói này.

Lão Tử trả lời không ngoài dự đoán của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bản thân đây chỉ là một chuyện cần ông ta ra mặt mà thôi.

Dù sao khi ba người cùng đến cửa, Nghiêm Phong chắc chắn sẽ có chút kiêng dè.

Bên Lão Tử đã xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn do dự một chút rồi đến chỗ của Thông Thiên giáo chủ.

Trên đường, ông ta suy nghĩ làm sao để mời được vị sư đệ vẫn luôn không hợp với mình, chớp mắt đã đến Kim Ngao Đảo.

"Sư huynh, không ở Côn Lôn Sơn của ngươi chờ đợi cuộc chiến Phong Thần chính thức bắt đầu, đến chỗ ta làm gì?" Thông Thiên cảm ứng được Nguyên Thủy Thiên Tôn thì rất kinh ngạc.

Vị sư huynh này không lo tính toán cho cuộc chiến Phong Thần sắp tới, lại có thời gian rảnh rỗi chạy đến đây?

Chắc chắn không có ý tốt.

Thông Thiên vẫn luôn có ý kiến khác với hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên đối với việc ông ta đến đây lần này cũng có cách giải thích khác.

"Sư đệ, lần này chính là vì cuộc chiến Phong Thần." "Ồ?

Chuyện của cuộc chiến Phong Thần sao?" Thông Thiên ngạc nhiên.

Bây giờ Phong Thần Bảng còn chưa được lập ra, nhân tuyển cũng tạm thời chưa định, liên quan đến Phong Thần Bảng thì có chuyện gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, mặt mày khổ sở.

"Sư đệ à, ngươi không biết mấy ngày gần đây, nếu cứ để Nghiêm Phong tiếp tục làm loạn, cuộc chiến Phong Thần này ta không tham gia cũng được." Thông Thiên giáo chủ ngẩn ra, chuyện này lại liên quan đến Nghiêm Phong.

Mối quan hệ giữa ông ta và Nghiêm Phong cũng bình thường, nhưng lần trước đã nợ ân tình, có thể nhận được công đức Ngũ Đế Chi Sư, bây giờ phải làm sao?

"Sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì, cứ nói nghe xem, sư đệ ta xem có thể giúp được không." Thông Thiên không dám nhận lời ngay, chỉ có thể nghe rõ chuyện gì trước đã.

Nguyên Thủy đem chuyện mấy người trong Thập nhị Kim Tiên gặp phải kể lại cho Thông Thiên, còn kể cả chuyện đến Tây phương chứng thực một chuyến.

"Sư đệ, vì chuyện này mà ta mất hết cả mặt mũi rồi.

Lần này không vì gì khác, chỉ cần để Nghiêm Phong dừng tay là được rồi, đúng không?" Thông Thiên sắc mặt khó xử.

Nếu phải đối đầu với Nghiêm Phong, chắc chắn không được.

Nghiêm Phong đối với ông ta rất khách khí, nếu làm vậy, quan hệ với Nghiêm Phong sẽ tan vỡ.

Suy nghĩ hồi lâu, Thông Thiên mới mở miệng.

"Nếu đã tìm đại sư huynh, vậy ta cũng đi một chuyến.

Vấn đề là không có bằng chứng chứng minh là Nghiêm Phong làm, chúng ta đến đó cũng chỉ để thể hiện thái độ mà thôi.

Cũng vì chúng ta là huynh đệ một nhà, nếu là người khác ta cũng sẽ không đi đối đầu với Nghiêm Phong." Thông Thiên tỏ ra rất miễn cưỡng.

Nhưng Nguyên Thủy trong lòng vui mừng, bởi vì chỉ cần ông ta đi, đồng là Tam Thanh, lỡ như có xung đột, Thông Thiên và Lão Tử chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mời được hai vị còn lại, Tam Thanh tụ họp đầy đủ.

Ba người cùng nhau đến Tam Tiên Đảo tìm Nghiêm Phong.

Khi họ vừa khởi hành, Nghiêm Phong đã có cảm ứng, cẩn thận suy tính một chút mới hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra là như vậy, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Cho đến bây giờ, Nghiêm Phong vẫn không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chạy đến Tây phương một chuyến, nếu không thì chắc chắn sẽ không nhịn được cười thành tiếng.

"Nghiêm Phong Thánh Nhân, xin mời ra gặp." Giọng Nguyên

Thủy Thiên Tôn truyền đến, Nghiêm Phong không thèm để ý.

Tên này trước đây đã từng chèn ép hắn, nếu không phải hắn không phải là Chuẩn Thánh bình thường, thì hồi Nguyên Thủy mới thành Thánh đã xong đời rồi.

Biết Nguyên Thủy Thiên Tôn kiên nhẫn gọi ba tiếng, sắp bùng nổ, lúc này mới thấy cấm chế Tam Tiên Đảo mở ra, Nghiêm Phong và Nữ Oa cùng mọi người bước ra.

"Nguyên Thủy, ở bên ngoài la hét cái gì?

Không ở yên Côn Lôn Sơn của ngươi đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghẹn lời, nhất thời không biết nói gì.

Chương 171

Ngẩn ra một lúc mới nói: "Nghiêm Phong, những đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta trước đây chẳng phải đều bị ngươi đào đi trước sao?" Nghiêm Phong biết chuyện này, nhưng lúc này lại giả ngu.

"Đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo?

Ta không biết." Nguyên Thủy thấy Nghiêm Phong một bộ dạng ta không làm gì cả, giả ngây giả dại, lập tức tức giận.

"Dám làm không dám nhận sao?" Sau đó liền đem những chuyện trước đó kể lại một lượt, chỉ là sắc mặt Nghiêm Phong không hề thay đổi, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng bất an.

Bình tĩnh như vậy, lẽ nào không phải hắn làm?

"Nguyên Thủy này, chuyện này cũng không nhất định là ta làm đâu.

Ta cảm thấy người đáng nghi nhất nên là hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới phải.

Tây phương mới thiếu người, phương Đông ta thiên tài hội tụ nhiều như vậy, ta sao lại thèm muốn mấy tên đệ tử của ngươi chứ." Nghiêm Phong nói chắc như đinh đóng cột, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm không chắc chắn, lẽ nào chuyện này thật sự không phải Nghiêm Phong làm?

Nhưng ngoài Nghiêm Phong, cũng không có ai làm chuyện này nữa.

"Tây phương giáo ta đã đến đó kiểm chứng rồi, chắc chắn không có.

Những người còn lại chỉ có ngươi là có khả năng nhất, đừng có

giả vờ nữa.” Nguyên Thủy khẩu khí không hề nhỏ, nói một cách gay gắt.

Thấy vậy, Lão Tử lo lắng có xung đột, cuối cùng không nhịn được kéo Nguyên Thủy lại.

“Sư đệ, bình tĩnh một chút.” Sau đó quay đầu nhìn Nghiêm Phong.

“Nghiêm Phong Thánh Nhân, chuyện này quan hệ đến việc Phong Thần sau này, nên xin ngài đừng làm như vậy.

Có lẽ hai bên có hiểu lầm, xin hãy nói rõ ra, đều là Thánh Nhân, cứ như vậy cũng không hay ho gì.” Nghiêm Phong nhìn Lão Tử đóng vai hòa giải, không khỏi nói: “Tam Thanh hôm nay là đến hỏi tội ta sao?” Nghiêm Phong vừa nói ra lời này, Lão Tử và Thông Thiên liền lắc đầu.

“Nghiêm Phong Thánh Nhân, tuyệt đối không phải.

Chúng ta hôm nay đến chỉ để chứng kiến xem chuyện sư huynh nói có phải là sự thật không, không hề có ý hỏi tội.” Thông Thiên vội vàng nói.

Nếu đắc tội Nghiêm Phong, sau này e rằng không dễ chịu.

Lão Tử cũng gật đầu, “Ta cũng vậy.

Nghiêm Phong Thánh Nhân và ta cũng có chút tình nghĩa, ta sẽ không làm chuyện như vậy.” Nhìn hai vị sư huynh đệ trong nháy mắt phủi sạch quan hệ, Nguyên Thủy trong lòng tức giận, nhưng cũng không dám phát tiết.

Bởi vì thực lực của Nghiêm Phong ông ta biết, cộng thêm sự tồn tại của Hỗn Độn Chí Bảo, Nghiêm Phong lúc này, ngay cả Hồng Quân cũng phải khách khí, bọn họ chỉ có thể tìm chết.

Đúng lúc này, một đạo kim quang thẳng tắp bay về phía Tam Tiên

Đảo, thu hút sự chú ý của mọi người.

Một lát sau, chỉ thấy Đại Bằng mang theo một thanh niên hai mắt bị khoét, nhanh chóng bay về phía Tam Tiên Đảo.

Đại Bằng là đệ tử của Nghiêm Phong, Tam Thanh đều biết.

Nhưng người hắn mang theo, lại khiến ba người tò mò.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có cảm ứng, không khỏi âm thầm suy tính người này, vừa tính, liền tức khắc đỏ mắt.

Người đó chính là Dương Nhậm, vốn là đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, một trong Thập nhị Kim Tiên của ông ta.

Nay Dương Nhậm bị khoét mắt, oán khí ngút trời, thu hút sự chú ý của Thanh Hư, mới được cứu, thu làm đệ tử, sẽ có một phen hành động trong cuộc chiến Phong Thần.

Nghiêm Phong hừ lạnh một tiếng, khiến con mắt đang dần biến đổi kia trở lại bình thường.

"Nếu đã là Nhân tộc, vậy cứ dùng diện mạo của Nhân tộc đi, ta không thích biến thành hình thù kỳ quái." Sau đó Nghiêm Phong đánh thức Dương Nhậm, và giải thích chuyện trước đó được Đại Bằng cứu.

"Đại Bằng thấy ngươi một lòng trung thành lại bị hình phạt tàn nhẫn, không nỡ để ngươi cứ thế tiêu vong, nên mới mang ngươi về đây, và có ý thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có bằng lòng không?" Dương Nhậm vô cùng kích động, hóa ra mình không chết, còn được cao nhân cứu.

"Phịch" một tiếng quỳ xuống, Dương Nhậm nói: "Đa tạ sư tổ và sư phụ ơn cứu mạng, Dương Nhậm khắc cốt ghi tâm." Nghiêm Phong gật đầu, tay khẽ nâng, một đạo pháp lực đỡ hắn dậy.

“Nếu đã như vậy, mắt của ngươi ta tự nhiên sẽ giúp ngươi chữa khỏi, há miệng ra.” Dương Nhậm không hiểu tại sao, vừa há miệng, liền phát hiện một dòng nước chảy vào miệng mình.

Nghiêm Phong để hồi phục vết thương của hắn đã đưa vào Tam Quang Thần Thủy.

Có Tam Quang Thần Thủy, Dương Nhậm không chỉ vết thương sẽ hồi phục, mà còn có lợi ích nhất định đối với cơ thể.

Dương Nhậm lúc này cũng cảm nhận được sự thay đổi của mình, đầu tiên là cơn đau ở hốc mắt đã biến mất, đồng thời cơ thể hắn dường như đang xảy ra biến hóa.

Chỉ là bản thân hắn cũng là người phàm, dù thiên phú tốt, hiện tại cũng không hiểu được lợi ích của Tam Quang Thần Thủy đối với hắn.

Nhưng Nghiêm Phong không quan tâm những điều đó, đợi vết thương của Dương Nhậm lành hẳn, liền trực tiếp vận dụng pháp lực, đem hai con mắt đã được chế tạo sẵn đánh vào hốc mắt của hắn.

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chính là Dương Nhậm bị cảm giác nóng rát dữ dội từ đôi mắt kích thích.

Một luồng nhiệt độ cao điên cuồng đang thiêu đốt cơ thể hắn.

Nhưng Dương Nhậm hiện tại cũng chỉ có thể kêu thảm.

Nhưng Nghiêm Phong hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, đưa tay đánh vào vô số cấm chế, bảo vệ cơ thể Dương Nhậm.

Chương 172

Nhiệt độ nóng rát tỏa ra quanh người Dương Nhậm dần dần tan đi, làn da bị thiêu đến đỏ ửng trên người cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Mắt của Dương Nhậm nhắm chặt, cho đến bây giờ mới từ từ mở ra.

Đập vào mắt chính là Nghiêm Phong và Nữ Oa.

Phịch...

Dương Nhậm lại một lần nữa quỳ xuống, lần này là không tự chủ được, bị dọa sợ.

"Nữ Oa...

Nữ Oa nương nương..." Nữ Oa cười cười, phất tay đỡ Dương Nhậm dậy.

"Không cần câu nệ.

Ngươi là đồ đệ của Đại Bằng, Đại Bằng lại là đồ đệ của phu quân ta, sau này nên gọi thế nào?" Dương Nhậm lúc này mới ngừng lại cơn run rẩy trong lòng, may mà ở trên triều đường một thời gian không ngắn, nên mới có thể trong thời gian ngắn ổn định lại cảm xúc.

"Ra mắt sư tổ, sư nãi." Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười, "Sau này ngươi chính là người của Tam Tiên Đảo, dưới trướng Nghiêm Phong ta.

Mắt của ngươi hẳn là có thể cảm giác được sự khác thường, đợi sau khi có tu vi nhất định, tự nhiên sẽ hiểu rõ về đôi mắt này." Dương Nhậm đang ngẩn người, liền được Nghiêm Phong truyền cho Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Kinh.

Công pháp này hiện tại Nghiêm Phong cũng mới suy diễn đến tầng thứ tư, Đại Bằng cũng mới tầng thứ hai.

Nhưng cấp bậc của công pháp này cực cao, Dương Nhậm coi như nhặt được báu vật.

Đầu óc Dương Nhậm mơ màng, sau khi tiếp nhận công pháp, mới biết mình đã nhận được lợi ích lớn đến mức nào.

"Đa tạ sư tổ ban công pháp, con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, không làm nhục sư môn." Nghiêm Phong gật đầu, để Dương Nhậm lui xuống tu luyện.

Về phần cấm chế trên mắt, theo tu vi tăng lên, cấm chế sẽ dần dần tự động giải khai, như vậy Dương Nhậm cũng có thể dần dần thông thạo những lợi ích mà đôi mắt mang lại, cũng sẽ quen thuộc với uy lực của đôi mắt.

Nếu không, vừa mở mắt ra liệt diễm phần thiên, vậy thì còn kinh khủng hơn cả tia laze từ mắt của nhân vật Marvel nào đó.

Trong một tháng sau đó, liên tiếp truyền đến hai tin tức hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ, đồ đệ Na Tra (Ngao Bính) đã thăng cấp đến cảnh giới Kim Tiên, ký chủ nhận được tu vi (Thời gian pháp tắc) độ khai phá 30%." Đối với Nghiêm Phong đây là một tin tốt, tu vi đã đình trệ một thời gian dài, trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ lên trung kỳ, thời gian pháp tắc giai đoạn thứ ba "thời gian lĩnh vực" cũng tiến thêm một bước.

Xem ra việc vội vàng đi thu Na Tra và Ngao Bính làm đồ đệ là có lợi, nếu đợi thêm hai năm nữa, e rằng 60% độ khai phá hiện tại đã không còn.

Nếu họ đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, vậy tổn thất còn thảm trọng hơn.

May mắn, không bỏ lỡ lần nâng cao tu vi này.

Đột nhiên, thần sắc Nghiêm Phong khẽ động, lần nâng cao thời gian pháp tắc này, khiến cho lĩnh ngộ pháp tắc vốn đang đình trệ của hắn lại có thêm một số thứ.

Thân hình biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở nơi tu luyện phía sau Tam Tiên Đảo.

Hắn đứng lơ lửng trên không, nhìn mấy người bên dưới, Nghiêm Phong vung tay đánh ra vô số đạo pháp lực, bao trùm lấy nơi này.

Trong những đạo pháp lực này, đều ẩn chứa thời gian pháp tắc, đây chính là lãnh địa gia tốc thời gian.

Sau khi lĩnh ngộ sâu hơn về thời gian lĩnh vực, cuối cùng hắn đã có thể khiến một khu vực được gia tốc thời gian trong một thời gian dài.

Quan trọng nhất là, chỉ cần pháp lực không bị hao hết, thời gian ở nơi này sẽ luôn ở trong tình trạng gia tốc.

Đây mới là điều Nghiêm Phong đắc ý nhất.

Sau này môn hạ của hắn, vân vân, khi cần nâng cao tu vi, chỉ cần ở đây lĩnh ngộ là được, dù sao thực lực của những người này chắc chắn sẽ không cao hơn hắn, ở trong lãnh địa gia tốc thời gian này, đối với họ đều có hiệu quả.

Tỷ lệ thời gian ở đây là mười προς một, nên Dương Nhậm tu luyện một năm ở đây, tương đương với mười năm.

Cảm giác của hắn là mười năm, nhưng thế giới bên ngoài mới qua một năm.

Quả nhiên là một thứ tốt, có lẽ nên nhanh chóng nâng cao tu vi, cũng nên tạo ra một thế lực, sau đó tập hợp lại, rồi nâng cao cảnh giới

cho các môn hạ của mình.

Trong tình huống như vậy, sau này dù không còn ở Hồng Hoang, cũng có thể yên tâm, bởi vì môn hạ của hắn đủ để xưng bá Hồng Hoang.

Tiền đề là phải ở Hồng Hoang mưu đoạt hai vị trí Thánh Nhân cho môn hạ đã.

Ý niệm này vừa nảy sinh, liền không thể kìm nén được.

Nghiêm Phong nhíu mày, phát hiện có gì đó không ổn.

Theo tu vi hiện tại của hắn, vì sao lại xuất hiện ý nghĩ như vậy, có cảm giác mất kiểm soát?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lập tức bình tâm tĩnh khí, thu liễm tâm thần.

Lúc này mới từ từ áp chế được cảm giác đó, Nghiêm Phong biểu tình nghiêm túc, cẩn thận suy tính, mơ hồ có một cảm giác mông lung.

Trong tương lai, hắn có những việc quan trọng phải làm, Hồng Hoang cũng là một tồn tại quan trọng, không thể có sai sót.

Đối mặt với kết quả suy tính như vậy, Nghiêm Phong có chút ngẩn người, là hệ thống đang nhắc nhở sao?

Chương 173

“Không sai, ngươi thông minh lắm, chính là bản hệ thống đang nhắc nhở ngươi, không thể giới hạn bản thân trong Hồng Hoang, mục tiêu của chúng ta là biển sao, là chư thiên vạn giới, nhưng Hồng Hoang cũng rất quan trọng, không thể có sai sót.” Nghiêm Phong gật đầu, lúc này mới hiểu được cảm ứng đột ngột vừa rồi là chuyện gì.

Đối mặt với sự nhắc nhở của hệ thống, Nghiêm Phong lựa chọn thuận theo, bởi vì hệ thống đã nhiều năm như vậy, chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

Xong xuôi việc thời gian lĩnh vực, Nghiêm Phong quay về cung điện đạo trường của mình, nơi có bốn vị phu nhân.

“Nữ Oa, Tam Tiên Đảo của chúng ta có chút hoang vắng, không có mấy người, mọi người có ý định mở cửa thu đồ không?” “Có có có, em muốn mở rộng sơn môn, chiêu thu môn đồ.” Người đầu tiên kêu lên chính là Thường Hi, chuyện vui như vậy tự nhiên nàng cũng muốn tham gia.

Đến lúc đó dưới trướng có một đám đồ tử đồ tôn, gặp mặt đều phải hành lễ, chắc chắn rất thú vị.

Ý nghĩ của nàng thật đơn giản.

Ai ngờ Nghiêm Phong trực tiếp dội một gáo nước lạnh.

“Không được, với tính cách của nàng, hoàn toàn không thích hợp chiêu thu môn đồ, cũng không thích hợp dạy dỗ đệ tử.

Muốn dạy đệ tử à, trước tiên đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi nói, nếu không ta không cho phép đâu.” Hi Hòa cũng nói: “Muội muội, đừng hồ nháo.

Tam Tiên Đảo là đạo trường của phu quân, nếu ở đây chiêu thu đệ tử, làm loạn lên, chẳng phải là thêm phiền cho phu quân, để các Thánh Nhân khác cười chê sao?" Thường Hi nghe vậy mới xụ mặt, buồn bực không vui.

Nghiêm Phong thấy vậy liền kéo Thường Hi lại, ôm vào lòng.

"Thường Hi à, trước tiên nàng hãy nỗ lực tu luyện, đợi sau khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta sẽ đi cướp cho nàng một khối động thiên phúc địa, làm đạo trường của nàng, lúc đó muốn thu bao nhiêu đồ đệ thì thu bấy nhiêu." Thường Hi lúc này mới cười: "Phu quân, là chàng nói đó nhé, một lời đã định." "Một lời đã định." Nghiêm Phong gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt sang Nữ Oa và Hậu Thổ, ý tứ hỏi vốn là hỏi hai người họ.

Bởi vì các Thánh Nhân khác đều có môn nhân đệ tử của mình, chỉ có hai người họ vì vẫn luôn ở trên Tam Tiên Đảo.

Nữ Oa bản thân ở trong Hỗn Độn có đạo trường của mình, Oa Hoàng Cung hiện tại không biết đã trống không bao lâu rồi.

Đạo trường của Hậu Thổ cũng ở nơi Huyết Hải, cũng là trong Địa Phủ.

Cho nên ý của Nghiêm Phong lần này là nếu hai người có ý định, liền có thể trực tiếp chiêu thu đệ tử ở Tam Tiên Đảo.

Nữ Oa lắc đầu, nói: "Ta không cần đệ tử, ta là Thánh Mẫu của Nhân tộc, cả Nhân tộc về cơ bản đều có thể coi là môn hạ của ta, ta không thu đệ tử." Nghiêm Phong lại có cách nhìn khác: "Không thể nói như vậy được.

Nếu đã là Thánh Nhân, cũng phải có thân truyền đệ tử.

Xem ta đi, ít nhất cũng có Đại Bằng và Khổng Tuyên hai người, lỡ có chuyện gì, không cần tự mình động thủ." Nữ Oa suy nghĩ một chút,

nói: "Vậy được rồi, ta có thể chiêu thu mấy danh đệ tử, nhưng tư chất và danh ngạch, ta phải suy nghĩ kỹ." Nghiêm Phong quay đầu định tiếp tục khuyên Hậu Thổ, lại nghe Hậu Thổ trực tiếp nói: "Ta cũng có thể chiêu thu đệ tử, bản thân ta hiện tại cũng định chiêu thu một số tộc nhân có thiên phú của Vu tộc làm đệ tử, nhưng vì ta vẫn luôn ở Tam Tiên Đảo, nên đã trì hoãn.

Nếu lần này muốn chiêu thu đệ tử, không bằng chúng ta cùng làm một lượt." "Có thể." Nghiêm Phong lúc này mới gật đầu: "Nếu ba chúng ta đều muốn chiêu thu đệ tử, không bằng cùng làm một lượt.

Ta thấy đạo trường đã trống vắng quá lâu, không bằng trực tiếp mở Tam Tiên Đảo, chúng ta cùng nhau, tạo chút sóng gió cho Hồng Hoang." Nữ Oa và Hậu Thổ mỉm cười gật đầu đồng ý, người hưng phấn nhất là Thường Hi.

Vốn đang buồn bã, nhưng ngẫm lại, nhiều đồ tử đồ tôn như vậy, dù không phải của mình, nhưng gặp mặt chẳng phải cũng phải gọi là sư nương, sư thúc sao?

Nghĩ như vậy, quả nhiên tốt hơn nhiều.

Một lát sau, cả Hồng Hoang sôi sục.

Bởi vì toàn bộ người ở Hồng Hoang, đều nghe được một tin tức kinh người.

"Ta là Nhân tộc Thánh Phụ Nghiêm Phong Thánh Nhân, từ hôm nay, trên Tam Tiên Đảo, ta cùng với Hậu Thổ, Nữ Oa ba vị Thánh Nhân, cùng nhau mở đảo chiêu thu đệ tử, phàm là người có duyên, đều có thể đến Tam Tiên Đảo nhập vào môn hạ của chúng ta." Nhân tộc Thánh Phụ, Thánh Mẫu, cộng thêm Hậu Thổ Thánh Nhân, lần này đã làm nổ tung cả Hồng Hoang.

Người đầu tiên ngơ ngác chính là mấy vị Thánh Nhân còn lại,

ngẩn ngơ nhìn về phía Tam Tiên Đảo.

"Ba người Nghiêm Phong muốn làm gì?

Đã qua nhiều năm như vậy, cũng không thấy ba người mở rộng sơn môn chiêu thu môn đồ, cuộc chiến Phong Thần sắp đến, ba người lại muốn cùng nhau chiêu thu môn đồ trên Tam Tiên Đảo?" Ở phương Tây xa xôi, Chuẩn Đề nhìn về phương Đông không khỏi nói, bên cạnh chính là Tiếp Dẫn.

Hai người đối với Nghiêm Phong hận ý có thể nói là đệ nhất Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn lắc đầu: "Tuy không biết Nghiêm Phong có ý gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt đối với chúng ta." Chuẩn Đề cũng thở dài nói: "Ba người Nghiêm Phong sau khi thành Thánh đều không thu đồ, mới để lại cho chúng ta một cơ hội, có thể thu được một số đệ tử thiên phú tuyệt luân.

Nhưng sau lần này, e rằng chúng ta muốn thu được đệ tử thiên phú tốt trong Nhân tộc, sẽ khó khăn rồi.

Dù sao hai người họ là Nhân tộc Thánh Phụ Thánh Mẫu, một người khác lại càng khiến cho hỗn phách Nhân tộc có nơi nương tựa, chúng ta làm sao mà tranh giành được?" Nói như vậy, vẻ mặt đau khổ của hai người càng thêm sâu sắc.

Ai có thể biết được, vốn là Thánh Nhân, hai người họ những năm qua lại phải chịu uất ức như vậy.

Vì phương Tây, hai người không biết bao nhiêu lần lén lút vào phương Đông chiêu thu đệ tử, kết quả, hiện tại e rằng ở phương Đông cũng không tìm được đệ tử thiên phú tốt nữa.

Hai người khóc không ra nước mắt.

Ở phương Đông, mấy vị Thánh Nhân cũng sắc mặt khác nhau.

Trong đó Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt đầy hận ý, nhưng hiện tại ông ta còn thảm hơn cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trực tiếp bị Hồng Quân vì muốn lấy lòng mà đánh thành ngụy Thánh.

Lão Tử và Thông Thiên hai người thì không sao cả, môn hạ của Lão Tử cơ bản không có mấy người, chỉ có Huyền Đô một người.

Môn hạ của Thông Thiên lại càng đông đảo, không thiếu mấy người, cũng sẽ không để ý những chuyện này.

Trong Tử Tiêu Cung ở Hỗn Độn, Hồng Quân thần sắc biến đổi, vội vàng dùng Thiên Đạo suy diễn kết cục của chuyện này.

Nhưng ngay lập tức lại dừng lại, chuyện liên quan đến Nghiêm Phong không thể suy tính, Thiên Đạo sẽ bị tổn thương.

Chương 174

Chỉ đành ra tay từ trên người Nữ Oa và Hậu Thổ, nhưng suy tính nửa ngày, vẫn không có bất kỳ thông tin gì, một mảng mông lung.

Lúc này ở Hồng Hoang, vô số Nhân tộc và một số sinh linh tiên thiên lại càng kích động.

Nghiêm Phong thu đồ, đó là Nhân tộc Thánh Phụ, là vị Thánh Nhân thần bí nhất.

Khi chưa thành Thánh đã có thể đánh Thánh Nhân, bây giờ đã thành Thánh, e rằng Thánh Nhân cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nếu có thể bái nhập môn hạ của Nghiêm Phong, chắc chắn có thể một bước lên mây, trên con đường tu hành không còn trở ngại.

Nhưng người nghĩ như vậy quá nhiều, thậm chí vì vậy, chiến loạn trên đại lục Hồng Hoang cũng kỳ quái mà dừng lại gần nửa tháng.

Bởi vì ai cũng muốn đến Tam Tiên Đảo cầu tiên duyên, bao gồm cả một số người bình thường.

Thực ra trong số người bình thường có rất nhiều cao thủ lúc này lại càng kích động trong lòng, Nhân tộc Thánh Phụ thu đồ, chẳng phải xác suất của người như họ sẽ lớn hơn sao?

"Hừ, Nhân tộc Thánh Phụ?

Giang sơn Ân Thương ta, há có thể vì một lời nói của một người mà hỗn loạn." Nhìn đại lục Hồng Hoang vì một câu nói của Nghiêm Phong mà rơi vào hỗn loạn, Trụ Vương tự nhiên không cam tâm.

Thiên hạ này chẳng phải nên là của hắn sao?

Vì sao lời nói của hắn không có tác dụng, khắp nơi đều có người

phản bạn, phản quân không dứt.

Nhưng lời vừa dứt, đã nghe một tiếng "rắc", kèm theo tiếng thét chói tai của Đát Kỷ bên cạnh.

"Đại vương?" Đát Kỷ thét lên một tiếng, nhưng lại không dám động đậy chút nào.

Cơn thịnh nộ của Thánh Nhân, nàng không dám đụng vào.

Trụ Vương lại một lần nữa phải trả giá đắt vì cái miệng của mình.

Cái giá như vậy, khiến cho các cung nữ thị vệ xung quanh sắc mặt quái dị, đều đang nín cười.

Trụ Vương sắc mặt đen sạm, gầm lên một tiếng, nhưng không dám nói lời bất kính nào nữa.

Lúc này mọi người hoàn toàn không biết, Trụ Vương vì một câu nói mà bị sét đánh.

Nhưng Đát Kỷ biết, đó là do bất kính với Nghiêm Phong Thánh Nhân mà ra.

Bởi vì luồng khí tức đó, lúc đầu Nghiêm Phong đã tìm đến nàng, để nàng làm cho thiên hạ Ân Thương suy vong.

Nghiêm Phong trừng phạt nhẹ cái miệng bậy bạ của Trụ Vương xong liền không để ý nữa, dù sao sau hai lần, hắn ta cũng không dám đối với Nhân tộc Thánh Phụ bất kính nữa.

Nhưng hắn lại không biết, các cung nữ xung quanh thấy bộ dạng bị sét đánh của Trụ Vương đều gặp xui xẻo, bị Trụ Vương hạ lệnh, toàn bộ bí mật xử quyết.

Lúc này ở Tam Tiên Đảo, Thường Hi đang la hét ầm ĩ.

"Phu quân, chàng thấy chưa?

Cả Hồng Hoang đều động rồi kìa.” Nghiêm Phong bất đắc dĩ gật đầu: “Ta thấy rồi, đều là do từ sau trận chiến Vu Yêu chưa từng xảy ra đại sự, Hồng Hoang đã bình tĩnh nhiều năm như vậy, ngay cả Thánh Nhân cũng không xuất hiện, nên mới dẫn đến chuyện như vậy.” Sau đó lại tiếp tục nói: “Nữ Oa, Hậu Thổ, hai người đã chuẩn bị xong chưa?” Nữ Oa gật đầu: “Trận pháp đã xong rồi.

Người không có phúc duyên, căn bản không thể tiếp cận Tam Tiên Đảo, và trong trận pháp không tồn tại sự chênh lệch tu vi, chỉ xem thiên phú, phẩm hạnh và khí vận của bản thân.” Là Thánh Nhân, đối với khí vận, tự nhiên có một sự lý giải nhất định, tuy không thể thay đổi lớn, nhưng đo lường khí vận của một người tự nhiên là có thể.

Cho nên một đạo trận pháp bao phủ phạm vi trăm vạn dặm quanh Tam Tiên Đảo, đã ngăn cách chín mươi chín phần trăm người ở bên ngoài.

Không biết những người đang hăm hở đến, lại bị ngăn cách ở bên ngoài, sẽ tuyệt vọng đến mức nào.

Lúc này tại Tây Kỳ, Cơ Xương và mọi người đang ở trong đại sảnh nghị sự.

“Các vị đối với chuyện ba vị Thánh Nhân thu đồ có cách nhìn gì không?” Cơ Xương hỏi những người bên dưới, cũng âm thầm triển khai một phen chiêm bốc.

Nhưng chuyện của Thánh Nhân, há có thể chiêm bốc ra được, nên kết quả cũng không thu được gì.

Bên dưới mọi người nhìn nhau, Thánh Nhân thu đồ, bọn họ làm sao có cách nhìn được.

Lúc này một người đứng ra: “Hầu gia, theo ta thấy, nên phái tất cả các đệ tử trẻ tuổi của Tây Kỳ chúng ta đi, đến Tam Tiên Đảo tu hành.

Nếu có duyên, đó là chuyện tốt, nếu không có duyên, cũng là một phen rèn luyện." Cơ Xương gật đầu: "Ngươi nói không sai, ngày mai ban hành lệnh này đi.

Không chỉ như vậy, các con trai của ta cũng phải đi." Cơ Xương có một trăm người con, trừ con ruột, còn lại toàn là con nuôi.

Lôi Chấn Tử đã theo Khổng Tuyên đi, những người còn lại hiện tại cũng có cơ hội rồi.

Đợi mọi người tan đi, Cơ Xương đột nhiên nhớ lại giấc mộng phi hùng tối qua, không khỏi vội vàng chiêm bốc một quẻ.

Quẻ ra, Cơ Xương trong lòng đại hỷ, Tây Kỳ có hy vọng mưu đoạt thiên hạ.

Sau khi con trai Bá Ấp Khảo bị Trụ Vương giết, đặc biệt là khi ông ta định cho mình ăn thịt con trai, Cơ Xương trong lòng đã có ý phản bạn.

Nhưng thân ở Triều Ca, không dám biểu hiện ra một chút nào, nếu không sẽ mất đi cơ hội cuối cùng.

Lúc này Cơ Xương, trong lòng đã có ý phản bạn, tự nhiên phải tìm người có thể giúp Tây Kỳ đoạt được giang sơn, có thể lật đổ thiên hạ Ân Thương.

Chương 175

Giấc mộng phi hùng tối qua, lại càng cho ông ta một sự gợi ý.

Ngày hôm sau, Cơ Xương mang theo mọi người đến bên bờ sông Vị Thủy.

Ở đó, giấc mộng phi hùng có thể được ứng nghiệm.

Các thần tử tuy không biết Cơ Xương muốn làm gì, nhưng đã nghe được một chút, Tây Bá Hầu muốn tìm người hiền, còn là ai thì không ai biết.

Trải qua một phen trèo đèo lội suối, Cơ Xương cuối cùng đã tìm được Khương Tử Nha, biết được Khương Tử Nha hiệu là Phi Hùng, lại càng vui mừng trong lòng.

Ở trong bóng tối, Khổng Tuyên đang định xuất hiện, hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao phó, lại đột nhiên ngẩn ra, bởi vì nhận được truyền âm của sư tôn.

"Khổng Tuyên, chuyện của Khương Tử Nha và Cơ Xương không cần can thiệp nữa, cứ để nó tiếp tục theo quỹ đạo ban đầu là được.

Con về trước đi, vi sư thu đồ, là đại sư huynh con tự nhiên phải có mặt, cũng có thể trong đó lựa chọn đệ tử thủ vệ thích hợp." Khổng Tuyên đáp: "Vâng, sư tôn, con lập tức quay về." Cơ Xương vĩnh viễn không biết hành trình tìm Khương Tử Nha của mình suýt chút nữa đã hỏng, nếu không phải vì chuyện Nghiêm Phong thu đồ, và kinh lịch thê thảm của Cơ Xương khiến Nghiêm Phong có một chút lòng thương hại, e rằng Khương Tử Nha hôm nay câu cá đến chết, cũng sẽ không gặp được Cơ Xương.

Hải ngoại, Tam Tiên Đảo.

“Sư phụ, con đã về.” Tốc độ của Khổng Tuyên không chậm, mấy ngày đã về đến Tam Tiên Đảo.

Lúc này mọi người, hiển nhiên không biết bên ngoài có một trận pháp, có người ở gần đã đến, nhưng lại bị trận pháp cản trở.

Nhưng Khổng Tuyên lại dễ dàng đi qua trận pháp.

Là đồ đệ của Nghiêm Phong, khí vận của hắn đã sớm thay đổi, tư chất thiên phú không cần phải nói, nên trận pháp này đối với hắn không có tác dụng.

“Khổng Tuyên, con và Đại Bằng ở xung quanh đi dạo, nếu có người phẩm hạnh đều rất tốt, nhưng lại vì nguyên nhân thiên phú mà bị kẹt ở bên ngoài, thì đưa về đây.

Thiên phú thôi mà, ta hoàn toàn có thể thay đổi.” Vốn Nghiêm Phong định để Nữ Oa hai người hủy bỏ yêu cầu này, nhưng nghĩ lại, không làm như vậy, bởi vì việc thay đổi thiên phú, từ không có gì đến có một chút, có thể dễ dàng thay đổi.

Nhưng để trở thành đệ tử Thánh Nhân, vẫn còn một chút chênh lệch.

Cho nên vẫn giữ lại cửa ải này, gọi Khổng Tuyên và Đại Bằng ra, để họ đi ra ngoài quan sát vô số sinh linh đến bái sư.

Trong đó có thể xuất hiện một số người đặc thù, còn có bị bỏ sót hay không, chỉ có thể xem cơ duyên của mỗi người.

Nếu không có duyên với Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong thực sự sẽ không chủ động đi thu nhận.

Nhìn dòng người trên đại lục phương Đông đang đổ về Tam Tiên Đảo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người ghen tị đến đỏ mắt, nhưng lại không dám động thủ.

Sợ rằng Thường Hi và Hi Hòa hai người lại đến Linh Sơn một chuyến, Linh Sơn vừa mới khôi phục gần xong lại trực tiếp không còn.

"Nhiều môn nhân đệ tử như vậy, nếu để ở Tây phương chúng ta, Tây phương giáo của chúng ta chắc chắn sẽ đại hưng." Chuẩn Đề nhìn dòng người đó, không nhịn được nói.

Bên cạnh Tiếp Dẫn chỉ có khóe mắt co giật, miệng niệm A Di Đà Phật.

Chớp mắt đã một năm trôi qua, bên ngoài phạm vi trăm vạn dặm của Tam Tiên Đảo, đầy ắp dòng người, có người không thể tiến thêm một tấc, có người lại đang từ từ tiến về phía trước.

Từ bên trong nhìn ra, họ đang từ từ tiến về phía trước, thực tế chỉ cần vượt qua một đạo bình chướng, là có thể thành công tiến vào tầm mắt của các vị Thánh Nhân Tam Tiên Đảo.

Đại Bằng và Khổng Tuyên hai người vẫn đang ở bên ngoài lang thang, luôn chú ý xem trong số những người đó có ai phẩm hạnh cực tốt, nhưng lại vì vấn đề thiên phú mà không thể tiến lên không.

Nếu có người như vậy, nghe ý của sư tôn là phải mang người đó vào, thay đổi nâng cao thiên phú của họ, để họ có cơ hội tu luyện.

Lúc này đa số mọi người không biết vì sao bên ngoài Tam Tiên Đảo lại biến thành như vậy.

Chỉ thấy đi mãi đi mãi, có người hoàn toàn không đi được nữa, có người lại có thể tiếp tục tiến lên.

Có người rất khó khăn, có người lại dễ dàng, chúng sinh muôn vẻ, lộ ra vạn ban phẩm tướng.

Vì sao lại như vậy?

Sau một năm, họ đã có được đáp án, bởi vì đây là một khảo nghiệm của Tam Tiên Đảo, chỉ cần có thể vượt qua con đường trăm dặm này, là có thể được đệ tử của Tam Tiên Đảo tiếp đón.

Nếu không, trăm vạn dặm đối với người phàm là quá kinh khủng, e rằng đợi đến được đó đã già chết rồi.

Đây cũng là Nghiêm Phong đã sớm thiết lập, không cần biết dùng phương pháp gì đến đây, nhưng chỉ cần qua được cửa ải, là có thể trực tiếp được đưa vượt qua trăm vạn dặm đường.

Lúc đó vào được Tam Tiên Đảo có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân, hay chỉ có thể làm đệ tử bình thường, phải xem tạo hóa của mỗi người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Côn Lôn Sơn thi triển pháp lực, nhìn tình trạng của Tam Tiên Đảo, ngọn lửa đố kỵ trong lòng gần như muốn thiêu đốt cả trời đất.

Vốn tưởng rằng Hồng Quân thiên vị Đông phương Huyền môn, thiên vị Tam Thanh, nhưng không biết rằng, Nghiêm Phong hiện tại đã là người cùng cấp bậc với Hồng Quân, há có thể vì những điều này mà cố ý để mặc cho ông ta hành động.

Trong một năm, đã xảy ra một chuyện lớn, Tây Bá Hầu ở Tây Kỳ chính thức dựng cờ phản bạn, hô hào khẩu hiệu tru sát hôn quân vô đạo Trụ Vương, ý đồ lật đổ thiên hạ Ân Thương.

Văn Thái Sư hồi triều, cả Triều Ca trong nháy mắt đã biến thành một cảnh tượng khác, nhưng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Dù có Văn Thái Sư khuyên can hết lời, vẫn không thể thay đổi bản chất của Trụ Vương, hiện tại hắn đã chìm đắm trong tửu sắc, hoàn toàn không quan tâm đến giang sơn nữa.

Tây Kỳ giương cờ, ý muốn an định thiên hạ.

Với tính cách hiền lương yêu dân của Tây Bá Hầu Cơ Xương, tự nhiên nhận được một phen tán thưởng, có vô số năng nhân dị sĩ hưởng ứng, vô số dân tị nạn đều đổ về Tây Kỳ.

Chương 176

Trong đó có một số người ở xa, chỉ cần có thể sớm ngày đánh tới, giải cứu họ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng dưới sự thống trị của Ân Thương.

Lúc này Trụ Vương mới đột nhiên kinh tỉnh, thế lực của Tây Kỳ đã lớn mạnh.

Thế là hạ lệnh xuất binh bình loạn, ý đồ tru sát cuộc nổi loạn của Tây Kỳ ngay từ trong trứng nước.

Trong Tam Tiên Đảo hải ngoại, Nghiêm Phong đang tĩnh tọa trong đại điện, cảm ngộ những diệu dụng của thời gian pháp tắc mới thăng cấp.

Lúc này Khổng Tuyên lại mang theo một người đi thẳng vào đại điện.

Nghiêm Phong đã sớm có cảm ứng, yên tĩnh chờ Khổng Tuyên đến.

"Có chuyện gì?" Khổng Tuyên đáp: "Sư tôn, người này chính là người mà ngài phân phó con tìm kiếm, người chỉ có thiên phú khiếm khuyết.

Con đã quan sát mấy tháng trời, mới cuối cùng quyết định mang hắn đến gặp ngài." Nghiêm Phong gật đầu, âm thầm suy tính quá khứ và thậm chí một chút tương lai của người phàm trước mắt.

Một lát sau, Nghiêm Phong mở mắt.

"Không tệ, phù hợp điều kiện.

Con đi tiếp tục tìm đi, người này giao cho ta là được, ta có chút việc cần dùng đến." Khổng Tuyên gật đầu lui ra, chỉ để lại người

phàm kia vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn người trước mắt.

Đây là Nghiêm Phong Thánh Nhân sao?

Sau khi Khổng Tuyên rời đi, hắn mới phản ứng lại, quỳ xuống đất: "Nhân tộc Trần Lâm bái kiến Thánh Phụ Nghiêm Phong Thánh Nhân." Nghiêm Phong gật đầu, "Đứng lên trước đi.

Ta rất hài lòng, tuy ngươi không có thiên phú tu đạo, nhưng phẩm hạnh, tính cách kiên nghị của ngươi, đều thích hợp tu hành.

Cho nên ta cho ngươi một cơ hội, xem ngươi có thể nắm bắt được không." "Thánh Phụ xin cứ nói." "Hiện nay đang trong thời kỳ chiến loạn, Tây Kỳ thảo phạt Ân Thương hôn quân, để bình định chiến hỏa thiên hạ.

Nhưng đồng thời, cũng là lúc Phong Thần Bảng của Thiên Đình mở ra.

Cho nên trận chiến tranh phạt Trụ này, cũng có thể gọi là cuộc chiến Phong Thần.

Hiện tại có một chức vị, cần ngươi đi thay thế, nhưng giả như có nguy hiểm nhất định." Trần Lâm trong lòng kích động vô cùng, đây là Thánh Nhân dặn dò, nhất định phải nắm bắt cơ hội.

"Thánh Phụ xin cứ nói, dù có nguy hiểm lớn đến đâu, con cũng nhất định dùng tính mạng của mình để hoàn thành." "Vậy được, theo ta." Nghiêm Phong thân hình khẽ động, liền biến mất trong đại điện, Trần Lâm cũng đồng thời bị mang đi.

"Vào trong ao này đi." Lấy ra một phần Tam Quang Thần Thủy, hình thành một cái ao nhỏ, Nghiêm Phong để Trần Lâm đi vào.

Trần Lâm nhìn cái ao nước lấp lánh, phảng phất như ẩn chứa vô tận tiên lực, lúc này đã kích động không thôi, lập tức tuân theo chỉ lệnh của Nghiêm Phong nhảy vào.

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết khiến người ta rùng mình vang lên, và không ngừng la hét, nghe vô cùng thê thảm.

Trần Lâm dù sao cũng chỉ là một người bình thường, Tam Quang Thần Thủy lúc này cũng không phải là Tam Quang Thần Thủy thật sự, mà là Nhật Nguyệt Tinh tam quang chi thủy mà Nghiêm Phong phân tách ra.

Ba loại nước này, mỗi loại đối với xương thịt, thậm chí là căn cơ của con người đều là một sự tàn phá, ăn mòn mạnh mẽ.

Lúc này Trần Lâm, đang chịu đựng nỗi đau thân thể bị ăn mòn phi nhân tính này.

Nỗi đau khổ này, đừng nói là một người phàm, e rằng cả Kim Tiên cũng không chịu nổi.

Nhưng Nghiêm Phong đã sớm bảo vệ linh hồn của hắn, nên lúc này thân thể đang từ từ bị ăn mòn, vẫn không ngừng kích thích cảm giác đau đớn, nhưng lại không có cách nào chết đi.

Động tĩnh ở đây thậm chí đã kinh động cả Nữ Oa và Hậu Thổ, không khỏi đến xem.

Chỉ thấy trong ao nước một đoàn hồn phách đang không ngừng lay động, nhưng hiện tại thân thể đã hóa thành một vũng nước bẩn, tiêu tán giữa trời đất.

Nữ Oa và Hậu Thổ đều lộ vẻ không nỡ, thực sự quá tàn nhẫn.

Nhưng họ biết Nghiêm Phong làm vậy chắc chắn có lý do của mình, nên cũng không lên tiếng ngăn cản, mặc cho hắn trải qua bao nhiêu đau khổ, chỉ còn lại hồn phách đang giãy giụa trong ao nước.

Tuy được Nghiêm Phong bảo vệ, hồn phách của hắn bất tử bất diệt, nhưng cảm giác bị Tam Quang Thần Thủy ăn mòn, vẫn đang lan tỏa trong sâu thẳm linh hồn hắn.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết từ từ giảm xuống, hiển nhiên thương tổn của Tam Quang Thần Thủy đối với hắn cũng đang giảm đi.

Hồn phách của hắn mạnh lên trông thấy bằng mắt thường, cũng từ trong hôn mê tỉnh lại, từ trạng thái hư vô biến thành bán thực thể, có hình dáng của con người.

“Ra mắt ba vị Thánh Nhân.” Hồn phách ở trong ao nước hành lễ với ba người, lúc này mới phát hiện ra sự khác biệt, nỗi đau khổ trước đây dường như lại hiện về, trên mặt xuất hiện vẻ méo mó.

Thấy vậy, Nữ Oa nhíu mày, đánh ra một đạo pháp lực, ổn định lại tâm thần của hắn.

Hiển nhiên trước đó vì đau đớn tột cùng, cả người hắn đã hôn mê từ tận sâu trong linh hồn.

Bình thường vốn không chịu nổi đau đớn, lúc này tỉnh lại, hắn vẫn nhớ như in nỗi thống khổ không thể diễn tả bằng lời lúc mới bắt đầu.

Hồn phách của hắn thậm chí bắt đầu dao động, may mà Nữ Oa ra tay giúp ổn định tâm thần. "Trần Lâm, mới là bước đầu tiên, ngươi có chắc muốn tiếp nhận nhiệm vụ của ta không?

Sau này không chừng còn có chuyện đau đớn hơn.

Nếu bây giờ từ bỏ, ta sẽ trực tiếp tái tạo lại thân thể cho ngươi, sau khi rời đi, ngươi cũng có thể trở thành một tu sĩ thiên tài." Vẻ mặt Trần Lâm lộ ra sự giằng xé, nỗi khổ sở trước đó khiến hắn không muốn tiếp tục nữa.

Chương 177

Nhưng đây là cơ duyên do Thánh nhân ban cho, nếu không cần, sau này chắc chắn sẽ hối hận.

Trong lòng đấu tranh hồi lâu, Trần Lâm cắn răng nói: "Thánh phụ, xin hãy tiếp tục, con có thể chịu được." Nghiêm Phong gật đầu, vung tay liền kéo hồn phách của Trần Lâm ra.

Sau đó, một viên châu xuất hiện trước mắt, chính là Hỗn Độn Châu.

Không đợi Trần Lâm phản ứng, hắn đã bị đưa vào bên trong Hỗn Độn Châu.

Hồn phách Trần Lâm vừa vào trong Hỗn Độn Châu đã vang lên một tiếng hét thảm thiết, còn kinh khủng hơn cả trước đó.

Bây giờ là bị pháp tắc Hỗn Độn rèn luyện, phải xem ý chí của hắn như thế nào.

Nửa năm trôi qua, trong lĩnh vực thời gian đã là năm năm, hồn phách của Trần Lâm ngưng tụ rắn chắc như người thường.

Nếu không nhìn kỹ, có thể lầm tưởng hắn là một người bình thường.

Lúc này, thực lực hắn thể hiện ra chính là Kim Tiên đỉnh phong.

Trong một trận chiến, Nghiêm Phong đã luyện chế hồn phách của hắn đến đỉnh cao mà một phàm nhân có thể đạt tới.

Tiên thiên sinh linh bình thường lúc này cũng chưa chắc có được trải nghiệm như vậy. "Trần Lâm, hiện tại quá trình rèn luyện đã kết thúc, tiếp theo ta sẽ cho ngươi chỗ tốt." Trần Lâm trong lòng vui mừng, năm năm, cuối cùng cũng có tư cách rồi sao? "Đa tạ Thánh

nhân." Trần Lâm cúi đầu lạy, chịu đựng năm năm cuối cùng cũng có kết quả.

Ý chí của Trần Lâm, ngay cả Nghiêm Phong cũng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Đặt mình vào vị trí của hắn, đối mặt với nỗi đau khổ không thấy điểm dừng, ròng rã năm năm trong lĩnh vực thời gian mà vẫn chịu đựng được.

Tuy rằng có sự bảo vệ của hắn nên không chết, nhưng Nghiêm Phong đã cố ý làm vậy.

Nếu muốn một phàm nhân có thể tranh đoạt với những tiên thiên sinh linh, thậm chí là một số dị chủng trời đất, thì chắc chắn phải có sự trả giá.

Trần Lâm lúc này rõ ràng đã có được đặc chất đó, chính là thành quả nửa năm rèn luyện của Nghiêm Phong.

Năm năm trong lĩnh vực thời gian, nửa năm ngoài hiện thực, thời cơ cũng đã chín muồi.

Chỉ thấy Nghiêm Phong lấy ra một cái chuông, trên đó mang theo khí tức hỗn độn, chính là Hỗn Độn Chung.

Món đồ này sau khi bị Nữ Oa nhân danh Yêu tộc thu hồi thì không còn dùng đến nữa.

Nữ Oa hiện tại đâu cần chiến đấu, bây giờ bị Nghiêm Phong đòi về, dùng vào việc chính. "Trần Lâm, ta giúp ngươi luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Chuông này là tiên thiên chí bảo, phòng ngự vô địch, có thể bảo vệ hồn thể của ngươi bình an vô sự." Trần Lâm vui mừng khôn xiết, trong thời gian ngắn, tuy phải chịu vô tận đau khổ, nhưng thực lực cũng tăng lên nhanh chóng.

Hiện tại hắn đã là Kim Tiên, nếu là người bình thường thì hiển nhiên không thể nào.

Trong năm năm, từ một thân thể phàm nhân, tu vi đạt đến cảnh giới Kim Tiên, đặt ở Hồng Hoang thượng cổ cũng là thiên tài.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng đã hấp thu không ít kiến thức, đều là do Nghiêm Phong truyền cho những chuyện liên quan đến Hồng Hoang.

Hỗn Độn Chung hắn tự nhiên biết rõ, đó là pháp bảo bản mệnh của cựu chủ nhân Thiên đình, một món tiên thiên chí bảo.

Người bình thường ngay cả hình dạng linh bảo cũng chưa từng thấy, huống chi là sở hữu tiên thiên chí bảo.

Trần Lâm vội vàng ngồi xếp bằng luyện hóa.

Với thực lực của hắn, không có mấy chục vạn năm e là không thể luyện hóa được.

Nhưng với thực lực hiện tại của Nghiêm Phong, chỉ vài ngày, hắn đã có thể sơ bộ nắm giữ, như vậy cũng đủ rồi. "Sau này chỉ cần ngươi không tự tìm đường chết đi đối đầu với Thánh nhân thì sẽ không có chuyện gì, Hỗn Độn Chung tự nhiên có thể bảo vệ ngươi một cách hoàn hảo." Trần Lâm đáp lời, sau đó chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Nghiêm Phong.

Chỉ thấy Nghiêm Phong lấy ra một đạo hồn phách, bản thể hồn phách này có chút giãy giụa, nhưng bị Nghiêm Phong tiện tay xóa đi.

Cường độ của đạo hồn phách này cũng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng so với Trần Lâm lúc này thì yếu hơn rất nhiều. "Dung hợp." Nghiêm Phong ra lệnh một tiếng, Trần Lâm liền lao tới, hấp thu và dung hợp toàn bộ hồn phách trước mắt vào trong cơ thể mình.

Dần dần, Trần Lâm biến thành một người khác, trong ký ức của

hắn cũng xuất hiện thêm một đoạn đời người khác. "Từ hôm nay, ngươi không còn tên là Trần Lâm, mà tên là Bách Giám, là tổng binh quan của Hiên Viên Hoàng Đế." Trần Lâm, cũng chính là Bách Giám lúc này, nghe vậy liền quỳ xuống đất. "Đa tạ ơn tái tạo của Thánh nhân." Sau đó Nghiêm Phong dặn dò một hồi rồi tiễn Bách Giám đi. "Trước tiên hãy đến Đông Hải, chờ Khương Tử Nha đi qua, sau đó..." Bách Giám đi rồi, Nữ Oa và những người khác mới xuất hiện. "Phu quân, chẳng trách chàng không mấy để tâm đến chuyện Phong Thần.

Xem ra những bố trí trước đó của chàng về cơ bản đã lấy đi phần lớn công đức vốn thuộc về Xiển Giáo.

Chương 178

Bây giờ lại cho người chiếm giữ vị trí quan trọng như vậy, thật là có tầm nhìn xa." Nữ Oa không khỏi than thở.

Mọi người đều biết Nghiêm Phong có thể biết trước chuyện tương lai rất xa, nên đối với những việc này tự nhiên không kinh ngạc.

Nghiêm Phong cười cười, "Thực ra ta chỉ vì nhàm chán mà làm vậy, các nàng tin không?

Hiện tại thực lực của ta đã là vô địch ở Hồng Hoang, nhưng nếu rời khỏi Hồng Hoang thì ta lại không yên tâm.

Cho nên ta mới làm như vậy, kiếm thêm một ít công đức, giúp các nàng ổn định tu vi, sau này nếu ta có rời đi cũng có thể yên tâm hơn một chút." "A...

ý của phu quân là muốn một mình rời khỏi đây sao?" Hậu Thổ không khỏi hỏi, vì nghe giọng điệu của Nghiêm Phong, dường như hắn thật sự định làm vậy. "Đừng sợ, ta chỉ ra ngoài tìm kiếm thế giới mới mà thôi.

Trên cả Hồng Hoang vẫn còn có những thế giới khác, cho nên ta nhất định phải cẩn thận.

Bằng không với thực lực hiện tại mà đến thế giới khác sẽ có nguy hiểm, thực lực của ta cũng chưa chắc đảm bảo được, chỉ có ta đi trước, thăm dò xong, mới có thể quay về đón các nàng đi." "Nguyên lai là vậy, phu quân, chàng làm chúng ta hết hồn, ta còn tưởng chàng thật sự định bỏ lại một mình ta mà đi." Một tháng sau, Khương Tử Nha lần đầu tiên lên núi sau khi rời Côn Luân Sơn, mang theo cả Phong Thần Bảng.

Tuy giữa đường bị Thân Công Báo làm chậm trễ một lúc, nhưng Thân Công Báo đã bị Nam Cực Tiên Ông trừng phạt.

Khương Tử Nha vừa đến Đông Hải, bỗng thấy trên mặt biển sóng lớn cuồn cuộn, một đạo hồn phách xuất hiện trước mặt hắn, nhưng lại bị giam cầm dưới đáy Đông Hải, không thể thoát thân.

Thấy có người đột nhiên lao ra, Khương Tử Nha giật mình, lúc này mới nhìn rõ người trước mắt, hóa ra là một đạo cô hồn. "Đại tiên, du hồn ta đã bị giam cầm ở đây ngàn năm, mỗi ngày trôi dạt theo sóng, không được chết tử tế.

Mấy ngày trước có người nói với ta về cơ duyên, hôm nay đợi được đại tiên, may mắn cuối cùng ta cũng đợi được người.

Cầu đại tiên giải cứu ta ra ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ vì ngài mà vào sinh ra tử." Khương Tử Nha vui mừng, hóa ra đây chính là ý tứ mà sư tôn nói trước đó 'Đông Hải có người đang đợi ta'.

Vì vậy Khương Tử Nha không nói hai lời, trực tiếp ra tay giải trừ phong ấn trên hồn phách. "Ngươi là ai?

Báo danh đi." "Thưa thượng tiên, ta là Bách Giám, tổng binh quan của Hiên Viên Hoàng Đế.

Năm đó vì đại phá Xi Vưu, bị hỏa khí đánh rơi xuống biển, bị giam cầm đến nay, cuối cùng cũng được cứu." Khương Tử Nha nghe vậy khẽ gật đầu, người này có thể trọng dụng.

Vì vậy liền mang Bách Giám về Tây Kỳ.

Sau đó liền xây dựng Phong Thần Đài, treo Phong Thần Bảng, Bách Giám trở thành người trấn thủ Phong Thần Đài.

Nghiêm Phong ở Tam Tiên Đảo suy tính thành công, không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ.

Như vậy, công đức cũng gần đủ rồi, những chuyện khác, đến thời khắc cuối cùng sẽ biết.

Đến lúc Tru Tiên Trận, Vạn Tiên Trận, đó mới là màn kịch chính của Phong Thần chi chiến, ở trong đó, có lẽ hắn có thể vơ vét được một mớ.

Nghiêm Phong thầm nghĩ, không khỏi lộ ra vài phần nụ cười gian xảo.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên. "Chúc mừng ký chủ, đệ tử Na Tra của ngài đã đột phá đến Kim Tiên trung kỳ, ngài nhận được 10% độ khai phá tu vi." Nghiêm Phong sững sờ, rồi lập tức hiểu ra.

Hiện tại Na Tra và Ngao Bính hẳn là đã đến phần cao trào của kịch bản rồi.

Chỉ không biết chờ đến khi hai người biết được họ không chỉ cùng xuất thân từ một viên Hỗn Nguyên Châu mà còn là sư huynh đệ, thì sẽ có tình huống gì xảy ra.

Không phải Nghiêm Phong nhẫn tâm, mà thực sự hắn không muốn tham gia vào quá trình trưởng thành của họ, vì hắn cảm thấy nếu mất đi những trải nghiệm quý giá đó, chung quy vẫn thiếu đi một cái gì đó.

Đúng lúc Nghiêm Phong đang thầm tính toán khi nào có thể nâng tu vi của mình lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thì Hồng Quân đột nhiên truyền âm đến, khiến Nghiêm Phong sững sờ. "Nghiêm Phong đạo hữu, nếu có thời gian, có thể đến Hỗn Độn một chuyến không?" Nghiêm Phong thầm suy đoán nguyên nhân Hồng Quân gọi mình lúc này.

Vì lượng kiếp trời đất, Thiên Đạo thực ra vẫn chưa thật sự viên mãn.

Trước đó Hồng Quân hợp đạo, chỉ là vá lại phần thiếu sót nghiêm trọng nhất mà thôi.

Sau đó lại có sáu vị Thánh nhân trời đất xuất hiện, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, dưới Thiên Đạo Hồng Hoang về cơ bản là tồn tại bất tử bất diệt, nhưng đồng thời cũng bị Thiên Đạo Hồng Hoang khống chế.

Sự tồn tại của Lục Thánh khiến Thiên Đạo hoàn thiện hơn một bước.

Đợi đến khi chín lần lượng kiếp của Hồng Hoang kết thúc, đó cũng là lúc Thiên Đạo Hồng Hoang triệt để viên mãn.

Lúc đó Hồng Quân chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo chính là Hồng Quân, giữa hai người sẽ không còn mối quan hệ kỳ quái như vậy nữa.

Điều Nghiêm Phong tò mò là tại sao Hồng Quân lại gọi mình vào lúc Phong Thần lượng kiếp vừa mới bắt đầu.

Nhưng chắc chắn là có liên quan đến hắn và Thiên Đạo.

Hồng Quân lúc này rõ ràng đã bắt đầu nóng vội, bằng không sẽ không trong tình huống Nghiêm Phong đã nói rõ sẽ giúp đỡ mà lại không đợi Nghiêm Phong tìm đến, lại vội vã tìm kiếm Nghiêm Phong như vậy.

Có thể thấy trong đó chắc chắn đã xuất hiện biến số.

Chương 179

Suy nghĩ hồi lâu, Nghiêm Phong nói với Nữ Oa và những người khác một tiếng rồi liền hướng về phía Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, Nghiêm Phong bất ngờ nhìn thấy Dương Mi cũng xuất hiện ở đây.

Sao lại ở đây?

Mối quan hệ giữa Dương Mi và Hồng Quân đáng lẽ không tốt đến vậy, chỉ ở mức bình thường. "Nghiêm Phong đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ không đến." Hồng Quân thấy Nghiêm Phong đến, thầm thở phào nhẹ nhõm, thật sự lo lắng lời nói trước đó của Nghiêm Phong chỉ là nói suông.

Nhưng bây giờ xem ra, Nghiêm Phong lúc đó hẳn là đã nói thật, sớm đã nhận ra ý của hắn. "Hồng Quân đạo hữu, không biết gọi ta đến nơi sâu thẳm trong Hỗn Độn này là có việc gì?" Nghiêm Phong cười nói, đối với ý đồ của Hồng Quân, hắn đại khái có thể đoán được một chút, nhưng hắn cần phải xác nhận. "Chuyện này liên quan đến một thế giới khác." Câu nói đầu tiên của Hồng Quân khiến Nghiêm Phong kinh ngạc.

Một thế giới khác?

Một thế giới giống như Hồng Hoang hay một thế giới lợi hại hơn Hồng Hoang? "Nói rõ hơn xem?" Nghiêm Phong nhíu mày nói, Hồng Quân thật sự đã cho hắn một bất ngờ. "Chuyện này thực ra là do Dương Mi đạo hữu phát hiện trước tiên, nhưng ta cũng có chút phát hiện, không bằng để Dương Mi đạo hữu nói trước đi." Dương Mi gật đầu, kể lại một chút kinh nghiệm trước đó của mình trong Hỗn Độn.

Trước đó, Dương Mi lang thang trong Hỗn Độn, khắp nơi tìm

kiếm cơ duyên đột phá, vô tình tìm được một món đồ, đó là một cán cờ.

Dương Mi lấy món đồ đó ra, một cán cờ nhuốm máu xuất hiện trước mắt ba người. "...Khí tức này, quả nhiên không thuộc về Hồng Hoang." Khí tức trên cán cờ nhiều nhất cũng chỉ ở cấp bậc tiên thiên chí bảo, trên đó cũng tỏa ra từng đạo khí hỗn độn, nhưng điều khiến ba người kinh ngạc là, trên đó có một luồng khí tức hoàn toàn khác với Hồng Hoang.

Cảm ứng rất rõ ràng, hoàn toàn không thể làm giả được. "Ngươi tìm thấy nó ở đâu?" Nghiêm Phong tò mò hỏi. "Ở sâu trong Hỗn Độn, vị trí ta đã ghi nhớ, nhưng ở gần đó ta không tìm thấy bất cứ thứ gì khác, hoàn toàn trống rỗng.

Cho nên ta tìm các ngươi xem có thể cùng đi tìm thế giới trong Hỗn Độn đó không." Nghiêm Phong nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, lúc nào cũng có thể đi.

Nhưng Hồng Quân lại có chút ý kiến. "Thực ra lần này tụ họp cùng hai vị, có chút chuyện muốn nhờ giúp đỡ." Nghiêm Phong cười cười, "Cuối cùng cũng nói ra rồi sao?

Không sợ Thiên Đạo nữa à?" Hồng Quân mặt đầy khổ sở, "Nghiêm Phong đạo hữu đừng cười nữa, ta bây giờ nếu không tìm cách, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội tụ họp ở đây nữa." Dương Mi kinh ngạc nói: "Thiên Đạo triệt để hoàn thiện đáng lẽ còn sớm mà, sao lại vội vàng như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Nghiêm Phong cũng nghĩ vậy, hai người chờ Hồng Quân trả lời. "Quả thật đã xuất hiện biến số.

Lượng kiếp thực ra không hề tuân theo thứ tự.

Lượng kiếp bình thường và vô lượng lượng kiếp hoàn toàn không thể so sánh.

Lần trước trận chiến Vu Yêu đã trở thành vô lượng lượng kiếp, Thiên Trụ sụp đổ, nếu không có Nghiêm Phong đạo hữu, e rằng còn nghiêm trọng hơn." "Lẽ nào trước đó Thiên Đạo đã lừa ta?

Chín lần đại kiếp chỉ là tin tức giả?" Hồng Quân gật đầu, rồi lại lắc đầu. "Trong tình huống bình thường, chín lần đại kiếp vừa đủ để Thiên Đạo triệt để hoàn thiện.

Nhưng vô lượng lượng kiếp, một lần đã đủ đỉnh năm lần đại kiếp.

Cho nên hiện tại đã xuất hiện một chút biến số, ta không thể không cầu cứu hai vị đạo hữu." Hồng Quân mặt hiện vẻ cay đắng, thực ra hắn cũng bất đắc dĩ.

Năm đó không hợp đạo thì sẽ không bao giờ có thể tiến bộ, hợp đạo rồi thì lại luôn bị Thiên Đạo khống chế.

May mà sau đó xuất hiện Nghiêm Phong, một biến số mà ngay cả Thiên Đạo cũng không thể làm gì được.

Đối mặt với nụ cười khổ của Hồng Quân, Nghiêm Phong và Dương Mi đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không hề có chút động lòng.

Thấy hai người thực sự không có ý định chủ động lên tiếng, Hồng Quân mới nói: "Hai vị đạo hữu nếu có thể giúp ta lần này, ta sẽ nợ các vị một ân tình.

Sau này nếu có việc cần, nhất định sẽ giúp đỡ không giữ lại chút gì.

Nếu có điều kiện, hai vị cứ việc đưa ra." Thấy Hồng Quân cuối cùng cũng nói đến chuyện điều kiện, Nghiêm Phong và Dương Mi trong lòng cũng thầm nở nụ cười. "Hồng Quân đạo hữu nói đùa rồi, chuyện ân tình, sau này ta sẽ đề cập.

Nhưng dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, ta không dễ hành động." Dương Mi híp mắt nói.

Sau khi thoát ly khỏi Hồng Hoang, tự nhiên không thể nào quay lại nữa.

Mặc dù với thực lực lúc này cũng không sợ Thiên Đạo, nhưng ai biết vào trong đó có xảy ra chuyện bất ngờ gì không.

Dù sao cũng là Thiên Đạo của một phương thế giới, có khả năng sẽ có những sức mạnh ẩn giấu.

Nếu không thể chống đỡ được mà biến thành một tồn tại như Hồng Quân, thì ai cứu.

Chương 180

Hồng Quân cười khổ nói: "Đạo hữu, thực ra không cần tiến vào thế giới Hồng Hoang cũng được.

Đến lúc đó chỉ cần ra tay giúp đỡ ngăn cản Thiên Đạo ở bên ngoài Hỗn Độn, để nó tạm thời không thể ra khỏi Hồng Hoang là được." Dương Mi tiếp tục nói: "Thiên Đạo của một phương thế giới, đâu dễ dàng ngăn cản như vậy.

Với tu vi hiện tại của ta, e là cần phải hao tổn rất nhiều nguyên lực.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện tin tức về một thế giới khác, nếu trong lúc suy yếu bị người ngoài thừa cơ xâm nhập, e là ta sẽ gặp nguy hiểm." Hồng Quân gật đầu: "Đạo hữu có lo ngại như vậy cũng là bình thường.

Nhưng ta hiện tại chắc chắn không thể đảm bảo được gì, nhưng một khi ta thoát khốn, hai vị đạo hữu gặp nguy hiểm, ta, Hồng Quân, nhất định sẽ toàn lực tương trợ.

Ta lấy bản tâm ra thề." Lúc này đang ở trong Hỗn Độn, tự nhiên không thể dùng Thiên Đạo thề.

Họ cũng không quan tâm đến Thiên Đạo, cho nên tạm thời dùng bản tâm để thề, lấy chính bản thân mình ra làm tiền cược.

Nếu vi phạm lời thề, có thể sẽ vì vậy mà tu vi không thể tiến thêm một tấc, thậm chí còn thụt lùi.

Đối với người một lòng theo đuổi cảnh giới cao hơn, đây không nghi ngờ gì là một loại lời thề tàn nhẫn hơn.

Thấy Hồng Quân trang trọng như vậy, Dương Mi mới thầm gật

đầu, xem ra Hồng Quân đã sớm chuẩn bị chịu thiệt lớn. "Hồng Quân đạo hữu, những điều kiện của ngươi đều không tệ, nhưng chỉ như vậy, không đủ để ta giúp ngươi đâu, còn Nghiêm Phong đạo hữu thì sao." Nghiêm Phong đang nghe Dương Mi và Hồng Quân cò kè mặc cả, không ngờ Dương Mi đột nhiên đẩy sang cho mình.

Nhưng cũng không sao, dù sao hắn cũng chắc chắn phải ra điều kiện tốt với Hồng Quân. "Theo ta thấy, những thứ đó chắc chắn không đủ.

Đối kháng với Thiên Đạo của một phương thế giới không đơn giản như vậy.

Dù sao Thiên Đạo cũng có át chủ bài mà chỉ có ngươi và Thiên Đạo biết, lỡ ta bị lừa thì sao?" Hồng Quân sững sờ, rồi cười nói: "Chuyện này hai vị đạo hữu không cần lo lắng, đối kháng Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không uy hiếp đến an toàn của các vị.

Nếu cảm thấy không ổn, có thể trực tiếp rút lui về Hỗn Độn, Thiên Đạo có lợi hại đến mấy cũng không ảnh hưởng đến nơi đó được." Nghiêm Phong nói: "Vậy thì ngươi có con bài mặc cả nào không?

Thoát ly khỏi Thiên Đạo rồi, thực lực của ngươi chưa chắc đã giữ được, chẳng lẽ ngươi có bảo vật gì khác?" Không còn thăm dò lẫn nhau nữa, Nghiêm Phong trực tiếp nói ra lo ngại của mình.

Không có chuyện giúp đỡ mà không nhận được chút lợi lộc nào.

Hồng Quân trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Được, ta đồng ý.

Ta có thể cho các ngươi xem một phần bản nguyên Thiên Đạo, nhưng cũng chỉ có một phần, vì ta chỉ nắm giữ được chừng đó thôi." Lời của Hồng Quân vừa dứt, Nghiêm Phong và Dương Mi đồng thời kinh ngạc đến ngây người.

Bản nguyên Thiên Đạo!

Đó là sự tồn tại được tích lũy chậm rãi trong quá trình một thế giới ra đời và phát triển.

Trong đó ẩn chứa vô số pháp tắc Thiên Đạo, thậm chí còn có những thứ thần bí huyền ảo.

Có thể nói nó không thua kém gì pháp tắc Đại Đạo.

Trong thế giới Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có một mình Hồng Quân có được.

Hai người đang trầm tư, suy nghĩ về tính thật giả của chuyện bản nguyên Thiên Đạo này.

Nếu Hồng Quân lừa gạt, tạm thời họ cũng không thể nghiệm chứng được, vì không thể nào chạm vào bản nguyên Thiên Đạo trong Hồng Hoang được.

Trong cả Hồng Hoang, chỉ có Hồng Quân có tư cách đó, nhưng Hồng Quân cũng chưa chắc đã thật sự có thể lấy bản nguyên Thiên Đạo ra chia sẻ. "Được, ta tin ngươi.

Hy vọng ngươi không lừa ta, nếu không hậu quả e rằng ngươi không gánh nổi đâu." Nghiêm Phong đột nhiên lên tiếng, hắn đang đánh cược.

Cược rằng Hồng Quân không dám lừa hắn, vì Hồng Quân biết sự tồn tại của hệ thống.

Mặc dù không biết cụ thể hệ thống là gì, nhưng biết sau lưng hắn có sự tồn tại siêu việt hơn cả Thiên Đạo, tự nhiên cũng sẽ không mạo hiểm lừa gạt.

Phải biết rằng hệ thống có thể dễ dàng phản chấn khiến Thiên Đạo trọng thương.

Nếu một sự tồn tại như vậy toàn lực ra tay, Thiên Đạo không có khả năng may mắn thoát khỏi, Hồng Quân không lợi hại bằng Thiên Đạo, làm sao có thể trốn thoát.

Dương Mi ở bên cạnh lại có chút ngạc nhiên, tại sao Nghiêm Phong lại có hành vi tự tin như vậy?

Lẽ nào Nghiêm Phong có cách xác nhận được lời nói của Hồng Quân là thật hay giả?

Hồng Quân nói: "Xem ra Nghiêm Phong đạo hữu đã tin chắc ta sẽ không lừa gạt, ta cũng không dám.

Hy vọng Nghiêm Phong đạo hữu sau này có thể chiếu cố nhiều hơn." Hồng Quân hành lễ với Nghiêm Phong, không chỉ vì sau này có thể giúp hắn thoát ly khỏi Thiên Đạo, mà còn là sự tôn trọng đối với đại lão sau lưng Nghiêm Phong.

Dương Mi trầm tư hồi lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Mặc dù không biết tại sao Nghiêm Phong lại tin tưởng Hồng Quân sẽ không lừa gạt, nhưng đã Nghiêm Phong có sự tự tin như vậy, Dương Mi cũng cảm thấy không đến mức hai người liên thủ diễn kịch lừa mình, vì làm vậy không có lợi ích gì. "Ta cũng đồng ý rồi.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ ra tay.

Chương 181

Nhưng với tình hình hiện tại, khi nào mới có thể thật sự bắt đầu thực hành?" Dương Mi hỏi, Hồng Quân hiện tại đang bị Thiên Đạo trói buộc, làm sao mới có thể thoát ly khỏi Thiên Đạo.

Hồng Quân gật đầu, thấy hai người đều đã đồng ý, trong lòng tự nhiên cũng yên tâm hơn. "Về phần khi nào sẽ tiến hành, ta hiện tại cũng không thể xác định.

Nhưng đợi đến khi thời cơ chín muồi, tự nhiên sẽ thông báo cho hai vị đạo hữu.

Hy vọng đến lúc đó có thể kịp thời đến tương trợ." Nghiêm Phong và Dương Mi gật đầu, nhận lời, sau đó hóa thành hai đạo hồng quang, biến mất trong Hỗn Độn.

Hồng Quân ở lại tại chỗ do dự hồi lâu, mới quay về Hồng Hoang.

Nhưng Nghiêm Phong trên đường trở về Hồng Hoang, luôn cảm thấy ở chân trời Hồng Hoang có một loại năng lượng thần kỳ nào đó đang chậm rãi vận động, khiến hắn cảm thấy sởn gai ốc.

Nhưng khi cẩn thận cảm ứng, lại không phát hiện ra gì. "Rốt cuộc là thứ gì?

Lẽ nào Thiên Đạo đã nhận ra hành động nhỏ của Hồng Quân?" Nhìn về phía chân trời, hướng Tử Tiêu Cung, Nghiêm Phong thầm nghĩ trong lòng.

Với cảnh giới của hắn chắc chắn sẽ không xuất hiện ảo giác, cho nên cảm ứng vừa rồi không thể nào là giả được.

Thu hồi thần thức, Nghiêm Phong quay về Tam Tiên Đảo.

Lúc này hắn mới đột nhiên nhớ ra, vừa rồi sao không đòi thêm

mấy cái Thánh vị.

Theo cực hạn của Hồng Hoang, đáng lẽ sẽ có chín vị Thánh nhân, hiện tại mới xuất hiện bảy người.

Nghiêm Phong dùng sức mạnh chứng đạo, không có bất kỳ quan hệ nào với Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Nghiêm Phong thầm nghĩ, dù sao Hồng Quân cũng cần mình giúp đỡ, mấy vị trí Thánh nhân ở Hồng Hoang chắc sẽ không keo kiệt đâu nhỉ?

Về phần Thánh vị cho ai, tự nhiên phải tính toán kỹ lưỡng một phen.

Thánh vị của Lão Tử và Thông Thiên trong Tam Thanh, cứ để đó đã.

Nguyên Thủy cũng không nên động vào, dù sao trên người hắn có công đức khai thiên, sẽ kinh động Thiên Đạo.

Vậy thì, Thánh vị của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hắn không khách sáo nữa. "Vậy thì trong trận Phong Thần chi chiến này, giải quyết hết những chuyện này đi.

Cũng không biết Hồng Quân rốt cuộc sẽ hành động lúc nào, dù sao cũng phải chuẩn bị sớm." Nghiêm Phong lẩm bẩm một mình, đang suy nghĩ xem nên cho mấy cái Thánh vị cho ai.

Đệ tử của mình chắc chắn phải có một suất, vậy hai cái còn lại cho ai đây? ...

Cùng với việc Tây Kỳ thảo phạt Trụ Vương, Phong Thần chi chiến triệt để mở màn.

Các lộ chư hầu bắt đầu chọn phe, có người đầu quân cho Cơ Xương, có người đầu quân cho Trụ Vương.

Tóm lại, hai bên triển khai một trận đại chiến chưa từng có.

Một năm trôi qua, thân thể Cơ Xương cuối cùng cũng đến giới hạn.

Trước khi qua đời, ông đã phó thác cho Khương Tử Nha, nhờ ông phụ tá Võ Vương Cơ Phát tiếp tục đại nghiệp phạt Trụ.

Cơ Phát sau khi tiếp nhận ngôi vị tự nhiên dốc toàn lực tiếp tục phạt Trụ, vì di ngôn của phụ thân, cũng vì phúc âm của trăm họ thiên hạ.

Cơ Phát kế thừa bản tính hiền đức yêu dân của cha mình, tuy còn trẻ nhưng đã nhận được sự ủng hộ của văn võ mãn triều.

Không ít nhân tài cũng bắt đầu dần dần xuất hiện, trong đó bao gồm Dương Nhậm, Lôi Chấn Tử và những người khác.

Họ vừa xuất hiện trong quân đội Tây Kỳ đã tạo thành đòn đánh hủy diệt đối với quân đội Ân Thương.

Vì các tướng lĩnh trong quân Ân Thương, gần như không ai có thể đánh lại hai người họ.

Văn Thái sư, dù có Thiên nhãn thần thông cũng không thể chống lại được đôi mắt lợi hại của Dương Nhậm.

Đôi mắt của Dương Nhậm có thể phóng ra hai đạo liệt diễm nóng bỏng.

Lúc ban đầu chỉ có thể bất phân thắng bại, nhưng theo tu vi của Dương Nhậm tăng lên, cùng với việc hắn khống chế được tiên thiên thần thai hỏa trong mắt, Văn Trọng không còn là đối thủ của hắn nữa.

Hiện tại Văn Trọng, Thiên nhãn trên trán đã bị phế, cả người trọng thương, đang dưỡng thương trong soái trướng.

Đại quân Tây Kỳ trong một thời gian không ai có thể ngăn cản.

Trong đó có xuất hiện Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Thập Tuyệt Trận các loại, đều bị phá giải.

Nhưng lúc này Dương Nhậm và Lôi Chấn Tử bên phía Tây Kỳ dường như đã nhân từ hơn rất nhiều.

Nếu không phải cần thiết, về cơ bản đối với một số cao thủ đối phương ra trận, họ đều không chém tận giết tuyệt, luôn cho cơ hội chạy thoát.

Chương 182

Đây cũng là do Nghiêm Phong dặn dò.

Nhưng thực ra là do Hồng Quân nhờ vả.

Chuyện Phong Thần tự nhiên phải tiếp tục tiến hành, nhưng Thiên Đạo không thể viên mãn đơn giản như vậy, trong đó cũng có một phần mưu tính của Hồng Quân.

Lúc này Nghiêm Phong, đang mang theo mấy vị thê tử, chuẩn bị đi chính thức thu nhận đồ đệ. "Phu quân, không biết hai vị đệ tử của chàng hiện tại ra sao rồi, chúng ta mau đi xem đi." Khi Nghiêm Phong đề cập đến chuyện này, Thường Hi tỏ ra vô cùng phấn khích, cứ như chính nàng là người đi thu đồ đệ vậy.

Tình hình lúc thu đồ đệ năm đó, Nghiêm Phong đều đã kể cho họ nghe.

Cho nên Thường Hi và những người khác đều biết Na Tra và Ngao Bính hiện tại không biết chuyện thu đồ năm đó, vì vậy hai người họ sẽ tiếp tục cuộc sống bình thường của mình.

Chỉ là họ tò mò, Na Tra và Ngao Bính rốt cuộc sẽ có trải nghiệm như thế nào, mới khiến Nghiêm Phong cảm thấy cuộc đời của họ phải có những trải nghiệm như vậy mới có thể hoàn mỹ.

Vì vậy khi Nghiêm Phong nói hai đệ tử của mình đã đến lúc chính thức thu nhận, mấy người họ cũng đi theo.

Khi mọi người đến Trần Đường Quan, lại sững sờ.

Bởi vì trên bầu trời Trần Đường Quan, có một đoàn kiếp vân hung hãn đang ngưng tụ, phía dưới chính là Na Tra và Ngao Bính. "Phu quân, tình huống gì đây?

Kiếp vân này... có khí tức Thánh nhân, ai muốn giết họ sao?" Nữ Oa thấy vậy không khỏi kinh ngạc, bởi vì khí tức trên kiếp vân, chỉ có Thánh nhân mới có thể bố trí ra thứ như vậy, người bình thường thật sự không làm được.

Mấy người còn lại cũng tò mò nhìn về phía Nghiêm Phong, thấy hắn một bộ dáng bình tĩnh liền biết, chắc chắn đã sớm biết sẽ như vậy. "Kiếp vân này là do Nguyên Thủy làm ra.

Vốn là để hủy diệt triệt để ma hoàn trong Hỗn Nguyên Châu, sau đó tạo ra một linh châu có thiên phú tuyệt luân, để nó tỏa sáng trong Phong Thần chi chiến, thu hoạch công đức." Nguyên lai là như vậy.

Sau khi được Nghiêm Phong giải thích, họ mới hiểu ra Thiên kiếp chú trước mắt là thứ gì. "Nguyên Thủy thật là tâm cơ sâu xa.

Nhưng dù sao cũng không lợi hại bằng phu quân, đã sớm biết hắn sẽ làm vậy, không những thế còn thuận đường thu được hai đồ đệ." Nghiêm Phong cười cười, sau đó nhìn về phía trung tâm.

Kiếp vân trên trời tự nhiên không thể nào làm tổn thương Na Tra và Ngao Bính, vì trong cơ thể họ có pháp lực của hắn, cho nên hắn không lo lắng. "...Đi thôi, đến giờ rồi." Na Tra nhìn thiên lôi trên đỉnh đầu, nói với Ngao Bính.

Ngao Bính: "Ngươi không sợ ta sau này..." Ánh mắt Ngao Bính nhìn về phía toàn bộ người dân trong thành sau lưng Na Tra, trong mắt lộ ra một tia sát ý.

Na Tra quay đầu, trầm tư một lúc liền hiểu ra ý của Ngao Bính, hắn muốn giết toàn bộ người trong thành để bảo toàn bí mật Long tộc cướp đoạt linh châu, để tránh Đông Hải Long tộc gặp tai ương.

Na Tra lại khinh thường hét lên: "Chẳng phải chỉ là linh châu sao, ta một ma hoàn còn sống ra dáng người hơn ngươi, ngươi còn dám

nhát gan như vậy nữa à?" "Ta là Long tộc, từ lúc sinh ra, số phận đã định rồi.

Chúng ta sớm đã sa sút, trở thành Long tộc của Yêu tộc." Giọng nói của Ngao Bính lộ ra sự bất đắc dĩ, không còn là Long tộc oai phong lẫy lừng thời thượng cổ nữa, chỉ là Long tộc bị trấn áp dưới Tứ Hải.

Trên mặt Na Tra hiện lên một tia tức giận, dường như vì Ngao Bính đã hết thuốc chữa. "Nói bậy!

Cách nhìn của người khác đều là chó má!

Ngươi sinh ra không thay đổi, là Long tộc.

Sa sút thì đã sao, không thể tìm lại huy hoàng từng có à?

Số phận chó má, cha ta đã dạy ta đạo lý này.

Nếu số phận bất công, hãy đấu với nó đến cùng." Nghiêm Phong mỉm cười nhìn cảnh này, hắn đã sớm có chuẩn bị.

Hắn cần một đệ tử như vậy, chứ không phải là một tên gây họa như trước kia. "Phu quân, hai đệ tử của chàng, có vẻ rất tốt.

Tuổi còn nhỏ, đã có kinh nghiệm cuộc sống, có quan niệm đúng đắn." Nữ Oa chậm rãi nói, nhìn thần sắc của nàng, rõ ràng rất tán đồng với lời nói của Na Tra.

Sự thật đúng là như vậy, Long tộc về bản chất vẫn là Long tộc oai phong lẫy lừng thời thượng cổ, có thể gây ra đại kiếp trời đất, bất kể có bị trấn áp dưới Tứ Hải hay không.

Mọi người ẩn thân hình ở một nơi không xa trên không trung, quan sát cảnh tượng này.

Sau đó liền thấy cả người Na Tra bị thiên lôi do kiếp vân sinh ra khóa chặt, cả người cũng bị kéo lên không trung. "Phu quân, chàng

không ra tay sao?

Đợi thêm một lát nữa là bị thiên lôi diệt mất đó." Hậu Thổ lộ ra vẻ lo lắng, không khỏi sốt ruột nói.

Nghiêm Phong lắc đầu, "Đừng vội, không sao đâu, cứ xem tiếp đã." Nghe Nghiêm Phong nói vậy, mấy người đều hiểu ra, e là hắn đã sớm chuẩn bị rồi, cho nên cứ ở đây chờ hắn ra tay là được.

Chương 183

Đợi đến khi Na Tra bị kéo lên không trung, bị thiên lôi khóa chặt, Lý Tịnh và Ngao Bính ở phía dưới đều trở nên căng thẳng.

Ngao Bính trong lòng giằng xé, nên làm thế nào?

Từ bỏ người bạn duy nhất này, hay là cứu?

Nhưng nếu ra tay, có thể chống lại được Thiên kiếp chú của Nguyên Thủy Thiên Tôn không?

Đó là thứ có thể hủy diệt cả ma hoàn, linh châu nếu xuất hiện e cũng khó tránh khỏi cái chết.

Dân chúng phía dưới cũng bắt đầu hoảng sợ.

Dưới thiên lôi này, cả tòa thành sẽ không còn.

Họ đối mặt với uy lực của trời đất, ngay cả con kiến cũng không bằng, nhưng hiện tại họ hoàn toàn bất lực, chỉ có thể nhìn bóng hình trên trời từ xa, không thể thốt nên lời. "Rắc..." Một tiếng sét vang lên, thiên lôi giáng xuống.

Đến lúc này, Nghiêm Phong vẫn không hề động đậy.

Nhưng có người đã động, đó là Ngao Bính.

Ngao Bính hóa thành một đạo quang hoa màu xanh lam, lao về phía thiên lôi trên bầu trời. "Vạn Long Giáp..." Linh bảo mà phụ vương đưa cho, hy vọng có thể chống đỡ được một lúc.

Ngao Bính thầm nghĩ trong lòng, sau đó nhìn về phía Na Tra, không khỏi cười một tiếng. "Ngao Bính, ngươi điên rồi sao?

Tìm chết à!" Na Tra vừa tức giận mắng, vừa dốc toàn lực ra tay chống lại thiên lôi trên trời.

Nhưng thực lực của hắn so với thiên lôi quả là một trời một vực, nhưng lúc này hắn đã dốc hết sức rồi.

Đúng lúc này, biến số đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy khi hai người hợp lực chống lại lôi đình trên trời, nguyên lực của hai người vốn sắp bị đánh tan, đột nhiên dung hợp lại với nhau.

Một viên châu hư ảo chậm rãi ngưng tụ trên không trung, hấp thu một phần lực lượng của thiên lôi. "Hỗn Nguyên Châu!" Na Tra và Ngao Bính trong nháy mắt liền phát hiện ra lai lịch của viên châu, chính là Hỗn Nguyên Châu đã phân hóa ra ma hoàn và linh châu.

Không ngờ lúc này hai người lại nhờ vào năng lực thôn phệ của Hỗn Nguyên Châu, sau khi hấp thu một phần sức mạnh của thiên lôi, liền đánh ngược về phía thiên lôi.

Sau khi triệt tiêu lẫn nhau, thiên lôi cuối cùng cũng yếu đi một chút, nhưng họ vẫn đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Thái Ất Chân Nhân ở xa thấy vậy, đang định tế ra một đóa liên hoa pháp bảo, thì thấy trên không trung lại xuất hiện dị biến.

Chỉ thấy sau khi hủy diệt nguyên lực bên ngoài cơ thể của Na Tra và Ngao Bính, ngay khi thiên lôi sắp hủy diệt thân thể họ, trong cơ thể hai người đột nhiên xuất hiện hai đạo pháp lực hùng hậu, lao thẳng lên trời cao.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy hai đạo pháp lực khổng lồ lao thẳng lên trời cao, trực tiếp phá hủy kiếp vân, khiến tất cả mọi người có mặt đều không kịp phản ứng.

Sự thay đổi đột ngột này, tất cả mọi người đều không ngờ tới, ngay cả Thân Công Báo và Thái Ất Chân Nhân cũng ngây người nhìn

kiếp vân đang dần tan biến trên bầu trời, có chút mơ màng.

Na Tra và Ngao Bính cũng cùng lúc đó, trong mắt đột nhiên xuất hiện vẻ mờ mịt.

Nhưng chỉ một lát sau, lại khôi phục sự tỉnh táo, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nguyên lai là vậy, sư tôn đã ra tay giúp đỡ hai người họ.

Nguyên lai sư tôn còn lợi hại hơn hai người tưởng tượng rất nhiều, trực tiếp phá vỡ Thiên kiếp chú do Nguyên Thủy Thiên Tôn bố trí.

Na Tra và Ngao Bính đồng thời từ trên trời rơi xuống.

Vừa thoát chết, lúc này nhìn người thân, sư phụ, thần sắc có chút kỳ quái.

Lúc này, họ rõ ràng đã nhớ lại đoạn ký ức bị Nghiêm Phong phong ấn. "Phụ thân, sư phụ..." Na Tra quay về bên cạnh Lý Tịnh và Thái Ất Chân Nhân, lúc không gọi là sư phụ nữa, lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Lúc này Ngao Bính cũng có cảm giác tương tự, vì sư phụ của họ đều chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, chỉ vì địa vị của mình, thực ra không hề thật lòng thu nhận hai người họ làm đồ đệ.

Điều này Na Tra và Ngao Bính đều đã nghiệm chứng.

Chỉ là Na Tra có chút suy nghĩ, tại sao sư phụ dường như đối xử với mình rất thật lòng?

Nhưng lúc này, không còn nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Vừa từ quỷ môn quan trở về, phải đoàn tụ với gia đình mới được.

Thấy cảnh này, Nghiêm Phong thầm gật đầu, mang theo Nữ Oa và những người khác xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 184

"Na Tra, Ngao Bính, vi sư đến rồi, không biết các ngươi có còn nhớ người sư phụ này không?" Nghiêm Phong cười ha ha nói, tỏ ra khá thoải mái.

Na Tra và Ngao Bính đều sững sờ, ngơ ngác nhìn nhóm người từ trên trời hạ xuống, hình như không quen biết.

Dung mạo của Nữ Oa và những người khác tự nhiên đã được che giấu, nếu không rất dễ gây ra hỗn loạn.

Nghiêm Phong thấy họ ngẩn người, mới phản ứng lại, lúc thu đồ đệ, hắn không dùng dung mạo thật của mình. "Bây giờ nhận ra chưa?" Nghiêm Phong vừa nói vừa vung tay biến thành dáng vẻ lão đạo râu trắng năm xưa.

Na Tra và Ngao Bính trợn to hai mắt, đúng là sư phụ. "Sư phụ..." Hai người đồng thời quỳ xuống, lại khiến Lý Tịnh và những người khác ở đó ngơ ngác, từ lúc nào mà họ có cùng một sư phụ?

Thái Ất Chân Nhân và Thân Công Báo càng thêm khó chịu.

Hai người họ dạy dỗ đồ đệ lâu như vậy, sao đột nhiên lại thành của người khác? "Đợi đã, ngươi là ai?

Tại sao lại dụ dỗ đồ nhi của ta?" So với Thân Công Báo, Thái Ất Chân Nhân có tình cảm khá sâu sắc với Na Tra.

Lúc này thấy Na Tra quỳ xuống gọi người khác là sư phụ, mới không nhịn được lên tiếng, mặc dù có thể cảm ứng được thực lực của người trước mắt sâu không lường được, nhưng vẫn lo lắng cho Na Tra. "Thái Ất, xem như ngươi đã chiếu cố Na Tra nhiều như vậy, ta liền cho ngươi một cơ duyên." Vừa nói, Nghiêm Phong vừa đưa tay

đánh một đoàn hỏa diễm tinh hoa vào trong cơ thể Thái Ất. "Na Tra, Ngao Bính, sau này thời gian đoàn tụ với gia đình còn nhiều, hiện tại điều quan trọng nhất là theo ta trở về, giải quyết chuyện ma hoàn và linh châu mới là chính sự." "Vâng, sư phụ." Hai người đều biết, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là Hỗn Nguyên Châu.

Vừa rồi lúc nguy cấp tuy Hỗn Nguyên Châu xuất hiện cản lại, nhưng đối với họ, sau khi tách ra, ma hoàn vẫn là ma hoàn, linh châu vẫn là linh châu.

Nhưng sư phụ đã nói có thể giải quyết, vậy chắc chắn là có thể.

Vì dáng vẻ dễ dàng phá vỡ Thiên kiếp chú trước đó, không phải là điều người bình thường có thể làm được. "Cha, đợi con giải quyết xong ma hoàn trong cơ thể, sẽ lập tức trở về." Na Tra hét về phía Lý Tịnh, hắn đã biết tất cả những gì Lý Tịnh đã làm cho mình.

Đối mặt với sự tồn tại của Nghiêm Phong, Na Tra và Ngao Bính hiển nhiên đã kinh ngạc đến ngây người, trên đường trở về Tam Tiên Đảo họ đã có nhiều suy đoán.

Nhưng cho đến bây giờ, Na Tra và Ngao Bính vẫn có chút mơ màng.

Sư phụ của họ là Nhân tộc Thánh phụ, Nghiêm Phong Thánh nhân.

Sư phụ của mình là Thánh nhân, ha ha ha...

Hai người trong lòng cười như điên, chẳng trách lại như vậy.

Hồi lâu sau, họ mới có thể bình tĩnh lại. "Na Tra, Ngao Bính, hai con vì nguyên nhân của Hỗn Nguyên Châu, thiên phú đã được nâng lên một tầm cao mới, nhưng tuyệt đối không được lười biếng, nhất định phải nỗ lực tu luyện, sớm ngày giải quyết ảnh hưởng của ma hoàn và linh châu trong cơ thể, biến chúng thành sức mạnh thật sự của mình, đó mới là con đường đúng đắn." "Vâng, sư phụ." Nghiêm Phong gật

đầu, đưa tay điểm ra hai đạo linh quang, nhập vào giữa mi tâm của hai người.

Đó là Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Kinh, công pháp chuyên tu của đệ tử dưới trướng hắn, cũng là công pháp hắn vẫn luôn suy diễn. "Đi tu luyện trước đi, hai quả Hoàng Trung Lý này tạm thời cho các con sử dụng.

Đợi đến khi các con thật sự tiêu trừ được tai họa trong cơ thể, ta sẽ thả các con ra." Nói xong, Nghiêm Phong liền ném hai người vào lĩnh vực thời gian phía sau Tam Tiên Đảo.

Dương Nhậm đã tu luyện ở trong đó gần ba năm, bên ngoài mới chỉ qua mấy tháng, tu vi đã biến thái vô cùng.

Không biết Na Tra và Ngao Bính với thiên phú kinh khủng hơn sẽ có cơ duyên như thế nào.

Hai người họ vốn luôn bị linh châu và ma hoàn ảnh hưởng, thực lực bản thân tuy cũng tiến triển rất nhanh, nhưng vẫn dựa vào ngoại vật, tu vi không hề vững chắc.

Lần này có lời dạy bảo của Nghiêm Phong, lại có công pháp đỉnh cấp như Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Kinh tương trợ, tu vi của hai người tiến bộ càng nhanh hơn.

Những lỗ hổng để lại trước đây đều được bù đắp, nền tảng được xây dựng càng thêm vững chắc.

Nghiêm Phong thấy hai đồ đệ tu vi tiến cảnh nhanh chóng, cũng lộ ra một tia cười.

Trước đó họ đều đã nâng cảnh giới bản thân lên Kim Tiên trung kỳ, lần lượt cung cấp cho Nghiêm Phong 10% độ khai phá tu vi và công pháp.

Trước đó việc phá hủy kiếp vân cũng hiếm thấy cho Nghiêm

Phong độ khai phá. "Chúc mừng ký chủ phá hủy Thiên kiếp chú do Thánh nhân bố trí, nhận được 3.6% độ khai phá Tam Tiên Đảo." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lúc đó cũng là điều khiến Nghiêm Phong vui mừng.

Tam Tiên Đảo này thật khó giải quyết, luyện hóa nhiều năm như vậy rồi, chỉ mới đạt đến 17.2% độ khai phá của giai đoạn thứ hai.

Xem ra, cả đời này e là không thể nào triệt để luyện hóa được nó.

Nếu không, đợi đến khi hoàn toàn luyện hóa Tam Tiên Đảo, hắn có thể thu nó lại, biến nó thành một tồn tại giống như pháp bảo.

Nếu sau này muốn mang nó rời khỏi Hồng Hoang, không biết Thiên Đạo có ngăn cản không?

Nghiêm Phong không biết tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ như vậy.

Chương 185

Nhưng trước khi không thể hoàn toàn áp chế Thiên Đạo, tốt nhất không nên làm vậy.

Dù sao Tam Tiên Đảo đối với Hồng Hoang cũng là một động thiên phúc địa không nhỏ, nếu bị mang đi, Hồng Hoang chẳng phải sẽ thiếu đi một phần.

Trong nháy mắt, Phong Thần chi chiến cũng diễn ra sôi nổi.

Kết quả là một số đệ tử Tiệt Giáo không thể tránh khỏi bị cuốn vào vòng chiến.

Hoàn toàn là công lao của Thân Công Báo.

Sau khi thất bại trong chuyện linh châu năm đó, Thân Công Báo đã mất đi cơ hội cuối cùng để trở thành một trong Thập Nhị Kim Tiên, liền bắt đầu gây sự trong Phong Thần chi chiến, hòng tìm kiếm cơ hội nâng cao tu vi.

Nhưng cuối cùng ngoài việc hại một bộ phận đệ tử Tiệt Giáo vào tròng, cũng không thấy cơ duyên của hắn đâu.

Lần này, Thân Công Báo lại tìm đến một đệ tử Tiệt Giáo đời thứ hai mà hắn quen biết, Triệu Công Minh.

Người này trong số các đệ tử Tiệt Giáo, rất lợi hại.

Triệu Công Minh sở hữu hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Lúc này sau một hồi khích bác của Thân Công Báo, lại biết được các sư đệ sư muội Tiệt Giáo tử thương thảm trọng, cũng không khỏi nổi giận, đồng ý với Thân Công Báo ra chiến trường tương trợ.

Triệu Công Minh vừa xuất sơn, hiệu quả tự nhiên tức khắc hiện

rõ.

Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay, cũng không làm gì được Triệu Công Minh.

Phải biết Nhiên Đăng có tu vi Chuẩn Thánh, thân là Phó giáo chủ Xiển Giáo, thực lực có thể nói là đệ nhất dưới trướng Nguyên Thủy.

Nhưng dù vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng chỉ sau vài chiêu, đã bị Triệu Công Minh dùng Định Hải Châu đánh văng khỏi tọa kỵ.

Thấy sắp chết tại trận, hắn đành phải bỏ tọa kỵ mà chạy trốn khỏi chiến trường.

Dù vậy, Triệu Công Minh cũng không định tha, chuẩn bị giết Nhiên Đăng để báo thù cho các sư đệ sư muội đã chết trước đó.

Nhưng điều khiến hắn tức giận là, sau khi chạy vào một ngọn núi, hắn lại đụng phải hai đạo nhân.

Sau vài lời qua lại, hai bên liền xảy ra xung đột.

Triệu Công Minh tự tin thực lực cao cường, không hề sợ hãi.

Nhưng ai ngờ lúc giao thủ, hai mươi bốn viên Định Hải Châu của hắn đều bị đối phương dùng một pháp bảo hình đồng tiền đánh rơi, toàn bộ rơi vào tay Nhiên Đăng.

Thấy chỗ dựa không còn, Triệu Công Minh đành phải nhanh chóng chạy về đại doanh Ân Thương, chỉ có thể từ từ tính kế sau.

Đúng lúc này, trên ngọn núi đó, sau khi Nhiên Đăng cảm ơn hai vị đạo nhân rồi mang Định Hải Châu rời đi, trên núi xuất hiện một đạo ngũ sắc quang hoa.

Sau đó một bóng người xuất hiện trên núi, thu hút sự chú ý của hai người. "Ân?

Các hạ là ai?" Một đạo nhân tò mò hỏi, người trước mắt hai người

họ cũng không quen biết, nhưng xem ra có vẻ như đang tìm họ. "Ta là Khổng Tuyên, đến đây mời hai vị gia nhập Tam Tiên Đảo của ta, không biết có hứng thú không?" Một câu nói của Khổng Tuyên khiến hai người vốn đang bình tĩnh kinh ngạc đến mức đứng bật dậy.

Đối mặt với Nhiên Đăng, họ có thể tự tin ngồi yên, vì thực lực của hai người vốn không kém, lại thêm Lạc Bảo Kim Tiền trong tay, không sợ Chuẩn Thánh bình thường.

Nhưng đối với người như Khổng Tuyên, thật sự không dám tự cao tự đại, nếu không là tự tìm đường chết.

Trên tay Khổng Tuyên có tiên thiên chí bảo, hai người họ nếu dám chọc, e là sống không qua ngày mai. "Gặp qua Khổng Tuyên đạo hữu, không biết vì sao lại mời chúng ta đến Tam Tiên Đảo?

Phải biết chí hướng của chúng ta là làm một tán tu, có thể thanh tu trong núi rừng, xa lánh thế tục." Khổng Tuyên cười nhạt một tiếng: "Khi các ngươi giúp đỡ Nhiên Đăng, đã bước chân vào hồng trần rồi.

Đã nhập thế, thì không còn cơ hội ẩn thế nữa.

Chẳng qua sư tôn của ta gần đây giao cho ta một nhiệm vụ, chính là làm lớn mạnh Tam Tiên Đảo.

Ta thấy hai vị tu vi cao thâm, hy vọng có thể gia nhập Tam Tiên Đảo của chúng ta.

Nhưng nếu không nguyện ý cũng không sao, ta cũng không ép buộc." Giọng điệu của Khổng Tuyên rất bình thản, không hề có ý uy hiếp, nhưng hai người lại rơi vào sự giằng xé.

Lời Khổng Tuyên nói rất đúng, hành động trước đó của hai người họ đã đắc tội với người của Tiệt Giáo, e là cuộc sống ẩn cư trong núi rừng này không thể tiếp tục được nữa. "Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta cùng Khổng Tuyên đạo hữu đến Tam Tiên Đảo một chuyến.

Đối với động thiên phúc địa trong truyền thuyết, đạo trường của Thánh nhân do hải ngoại Tam Tiên Đảo hợp nhất, chúng ta cũng đã ngưỡng mộ từ lâu." Một trong hai người nói, người còn lại cũng gật đầu đáp lại.

Hai người lập tức theo Khổng Tuyên trở về Tam Tiên Đảo.

Khi hai người trở về Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong đang tĩnh tọa trong đại điện lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc của mình, đột nhiên tâm thần khẽ động, thần thức đã bao trùm lên hai vị đạo nhân vừa đến.

Cụ thể hơn là bao trùm lên Lạc Bảo Kim Tiền.

Chương 186

Lạc Bảo Kim Tiền ngay cả Định Hải Châu cũng có thể đánh rơi, có thể thấy uy lực phi phàm, nhưng nguyên lý của nó cũng khiến Nghiêm Phong có chút nghi ngờ.

Khi Lạc Bảo Kim Tiền va chạm với linh bảo, luôn khiến nó trực tiếp mất đi động lực, rơi thẳng xuống đất, đối với vũ khí thông thường thì không có hiệu quả như vậy.

Cho nên Nghiêm Phong mới để Khổng Tuyên đi mời hai người họ đến Tam Tiên Đảo.

Một là vì thực lực của hai người không tệ, đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mục đích khác là để quan sát Lạc Bảo Kim Tiền.

Nhưng khi nhìn Lạc Bảo Kim Tiền ở cự ly gần, hắn sững sờ.

Lạc Bảo Kim Tiền là pháp bảo do mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hóa thành, chẳng trách lại có hiệu quả tương tự như quy tắc, ngay cả tiên thiên linh bảo như Định Hải Châu cũng không thể chống lại.

Trước đó Nghiêm Phong có chút tò mò, nhưng bây giờ, hoàn toàn không còn suy nghĩ như trước nữa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, thứ đó hiện tại đối với hắn không có tác dụng, phần lớn đều nằm trong tay Hồng Quân.

Chỉ có thể là không có cách nào sửa chữa, nếu không, không có lý do gì Hồng Quân lại không biết Lạc Bảo Kim Tiền là mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu có thể sửa chữa, mấy món tiên thiên chí bảo trước đó sẽ không được lấy ra.

Đó là mảnh vỡ của Hỗn Độn chí bảo Bàn Cổ Phủ, nếu có thể tổ

hợp lại, đó chính là một kiện Hỗn Độn chí bảo, Hồng Quân không thể không biết.

Nhưng Hồng Quân không hề làm vậy, chỉ đem mấy kiện tiên thiên chí bảo phân cho Tam Thanh, có thể thấy căn bản không thể sửa chữa được Bàn Cổ Phủ.

Nếu không, Bàn Cổ Phủ còn mạnh hơn cả Hỗn Độn Châu.

Chỉ có tình huống của Hỗn Độn Thanh Liên có chút đặc thù, dù sao Bàn Cổ cũng được thai nghén từ trong đó, công năng chính của nó không phải là công kích.

Sau khi không còn tò mò về Lạc Bảo Kim Tiền nữa, Nghiêm Phong lại một lần nữa dồn sự chú ý của mình vào trận chiến trước mắt.

Triệu Công Minh đã làm bị thương Dương Nhậm và Lôi Chấn Tử, sau đó Dương Tiễn và những người khác cũng đều trọng thương, cho nên mới dẫn đến sự xuất hiện của Nhiên Đăng, nhưng ai ngờ Nhiên Đăng cũng không đánh lại Triệu Công Minh.

Nhưng may mà Nhiên Đăng đã lấy được Định Hải Châu của Triệu Công Minh, mới khiến chiến tranh có thể tiến hành thuận lợi.

Thương thế của Dương Nhậm và Lôi Chấn Tử không nặng, cho nên Đại Bàng và Khổng Tuyên cũng không để ý, để họ yên tâm dưỡng thương.

Dù sao bây giờ cũng là ý trời, không thể nào để phía Tây Kỳ thua được.

Nghiêm Phong nhìn chiến trường, trong lòng khẽ động, gọi Khổng Tuyên đến, dặn dò một phen.

Sau khi Khổng Tuyên đi rồi, Nghiêm Phong liền cười.

À, xem ngươi có thể nhịn đến lúc nào?

Không lâu sau, đại quân Tây Kỳ thế như chẻ tre.

Triệu Công Minh đã bại, kết cục của Tam Tiêu vẫn như cũ, tuy đã bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, vẫn không có cách nào chống lại.

Cuối cùng, trong đại quân Ân Thương nghênh đón một vị cao thủ, Chuẩn Thánh đỉnh phong, chặn đứng bước tiến của đại quân.

Sự xuất hiện của vị cao thủ này khiến binh lính Ân Thương đều ngẩng cao đầu.

Trước đó bị áp đảo, thực sự rất uất ức.

Người đó chính là Khổng Tuyên, do Nghiêm Phong phái đến.

Vì Khổng Tuyên vốn dĩ nên có chút liên hệ với Tây Phương Giáo, bây giờ công khai xuất hiện như vậy, không biết Chuẩn Đề có ngồi yên được không.

Chỉ thấy Khổng Tuyên trước trận cơ bản là vô địch.

Đối phương ra trận bao nhiêu người cũng đều bị Khổng Tuyên quét đi, pháp bảo cũng bị quét đi.

Ngũ Sắc Thần Quang cũng vô địch, không có pháp bảo nào có thể chống lại được.

Cuộc tấn công của đại quân Tây Kỳ lập tức bị chặn đứng.

Khổng Tuyên tiết lộ thông tin ra bên ngoài, nói rằng sư tôn quản giáo quá nghiêm khắc, lần này ra ngoài hít thở không khí.

Người ngoài đều tưởng rằng Khổng Tuyên và Nghiêm Phong đã trở mặt nên mới đứng về phía Ân Thương.

Tình huống này xảy ra, người đau đầu nhất là Lôi Chấn Tử.

Đối diện là sư phụ của mình, sao có thể ra tay được, mà có ra tay cũng không đánh lại.

Một Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá thành Thánh nhân.

Mấy chục vạn quân đội cùng xông lên cũng không đủ cho hắn nghiền nát.

Lúc này ở Tây phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đồng thời trong lòng có cảm ứng, tỉnh lại từ trong bế quan. "Sư huynh, cảm giác rung động đó huynh có cảm nhận được không?" Chuẩn Đề hỏi đại sư huynh.

Tiếp Dẫn hai mắt khẽ nhắm, "Tự nhiên cảm nhận được rồi.

Chương 187

Nhưng cơ duyên hưng thịnh của Tây Phương Giáo chúng ta ở phương Đông, chúng ta có nên đi không?" Chuẩn Đề suy tính hồi lâu, mới lên tiếng: "Sư huynh, hình như là ở trên chiến trường giữa Tây Kỳ và Ân Thương, lẽ nào có chuyện đặc biệt gì xảy ra?" Lần này Nghiêm Phong cố ý làm vậy, tự nhiên sẽ không che giấu thiên cơ.

Cho nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi liên thủ tự nhiên biết được khúc chiết trong đó.

Khổng Tuyên và sư phụ trở mặt?

Hiện tại đang đứng ở phe đối địch với Tây Kỳ mà sư phụ hắn ủng hộ, tình huống gì đây? "Sư huynh, Khổng Tuyên quả thật có duyên với Tây phương chúng ta.

Trước đó khi ta gặp mặt đã mơ hồ có cảm giác, nhưng vì Nghiêm Phong, ta vẫn luôn chưa nhắc tới chuyện này.

Nhưng lần Phong Thần chi chiến này, vẫn khiến duyên phận của hắn và ta được nối lại.

Đây là ý trời, Nghiêm Phong không ngăn cản được ta nữa rồi." Tiếp Dẫn trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Sư đệ, ngươi hãy đến phương Đông một chuyến đi, nhớ cẩn thận, tuyệt đối đừng chọc vào Nghiêm Phong." Chuẩn Đề gật đầu nói, "Ta biết rồi sư huynh, ta chỉ cần đi tìm Khổng Tuyên là được." Chuẩn Đề lên đường đến phương Đông, chiến trường giữa Tây Kỳ và Ân Thương.

Để phòng ngừa bị Nghiêm Phong phát hiện, Chuẩn Đề đã che giấu khí tức và hành tung của mình.

Nhưng Nghiêm Phong đang đợi hắn, làm sao có thể không biết

hành tung của hắn.

Dù sao tu vi của hai người cũng có sự chênh lệch lớn, hiện tại, ngay khi Chuẩn Đề vừa xuất hiện ở phương Đông, Nghiêm Phong đã biết.

Sau khi truyền âm cho Khổng Tuyên mấy câu, Nghiêm Phong liền ngồi chờ xem kịch hay.

Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, hắn gọi Thường Hi và những người khác đến. "Thường Hi, lần này lại cho nàng một nhiệm vụ thú vị, tuyệt đối có ý nghĩa." "Phu quân, là gì vậy?" Thường Hi chớp chớp đôi mắt to, nhìn Nghiêm Phong.

Tu vi của nàng bây giờ đã đình trệ, cả ngày ở Tam Tiên Đảo khá là nhàm chán. "Chuẩn Đề lại xuất hiện ở phương Đông, nàng hiểu rồi chứ." Nghiêm Phong nhướng mày, lấy Hỗn Độn Thanh Liên ra, sau đó nhìn Thường Hi và Hi Hòa.

Hi Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Thường Hi cũng mặt đầy phấn khích, cuối cùng cũng có thể ra ngoài hoạt động tay chân. "À, đúng rồi, lần này nhớ đừng để Chuẩn Đề quay về, giữ hắn lại đi." Nghiêm Phong đột nhiên nói, khiến Nữ Oa và những người khác đều sững sờ, khó hiểu nhìn hắn.

Một câu nói của Nghiêm Phong khiến mọi người đều có chút mơ màng, cái gì?

Theo ý của hắn, lần này chuẩn bị giết Chuẩn Đề sao?

Nhưng Thánh nhân nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, ở trong Hồng Hoang là bất tử bất diệt mà. "Phu quân, vừa rồi...

ý của chàng là sao?

Chàng nói thật à?" Hi Hòa không tự chủ được quay người hỏi, cũng khá kinh ngạc, có lẽ Nghiêm Phong chỉ nói đùa thôi.

Thực tế Nghiêm Phong không hề nói đùa.

Hắn rất nghiêm túc, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Lần này Chuẩn Đề một khi đến phương Đông, các nàng ra tay thì giết thẳng luôn, đừng cho hắn cơ hội.

Về phần vấn đề nguyên thần của Thánh nhân bất diệt, cứ giao cho ta." Nữ Oa và những người khác kinh ngạc kêu lên, không ngờ Nghiêm Phong thật sự muốn ra tay giết Thánh nhân.

Rốt cuộc là vì sao? "Phu quân, trước đây chàng đều chưa từng thật sự ra tay với Thánh nhân, lần này lại vì sao muốn làm vậy?" Không chỉ Nữ Oa có thắc mắc này, mấy người còn lại cũng không thể hiểu được.

Nghiêm Phong đột nhiên muốn giết một Thánh nhân, đây chẳng phải là đối đầu với Thiên Đạo Hồng Hoang sao? "Trước đây không ra tay một phần là vì kiêng kỵ Thiên Đạo, một phần khác là giết cũng vô dụng.

Nhưng bây giờ ta cảm thấy có tác dụng rồi, các nàng cứ việc giết." Hi Hòa và Thường Hi mặt đầy ngơ ngác, quay về để đi giết Thánh nhân? "Đi đi, không có gì phải do dự cả.

Thánh nhân và phàm nhân không có gì khác biệt, chẳng phải ở đây các nàng cũng có ba Thánh nhân cả ngày ở cùng nhau sao?" Nghiêm Phong tiện tay mở ra một không gian, đầu kia của không gian chính là đại doanh Tây Kỳ, vị trí của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên đã nhận được truyền âm của Nghiêm Phong, lúc này đang đợi hai vị sư nương.

Một lát sau, quả nhiên không gian thông đạo xuất hiện, Thường Hi và Hi Hòa xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên.

Thực lực của hai người chưa chắc đã là đối thủ của hắn, nhưng

Khổng Tuyên không dám nói vậy, dù sao cũng là sư nương của mình. "Khổng Tuyên ra mắt hai vị sư nương.

Lát nữa khi khai chiến, con sẽ ra ngoài khiêu khích, sau đó Chuẩn Đề nhất định sẽ không nhịn được mà ra tay.

Tiếp theo sẽ xem hai vị sư nương biểu diễn." "Yên tâm đi đi, cho dù Chuẩn Đề và ngươi đánh nhau cũng phải mất một lúc lâu.

Đến lúc đó ta sẽ trực tiếp ra tay trấn sát Chuẩn Đề, tăng thêm uy phong cho Tam Tiên Đảo của chúng ta." Lời của Thường Hi, Khổng Tuyên nghe xong chỉ cười một tiếng.

Thánh nhân ở Hồng Hoang bất tử bất diệt, là chuyện ai cũng biết, nếu không tại sao nhiều người lại liều mạng muốn thành Thánh.

Chương 188

"Vậy hai vị sư nương, con ra ngoài trước." Lúc này bên ngoài đã vang lên tiếng trống trận, hai quân đã bày xong trận thế.

Hi Hòa gật đầu, để Khổng Tuyên ra ngoài khiêu chiến, hai người thì ở trong đại doanh chờ đợi Chuẩn Đề.

Khổng Tuyên tự nhiên uy phong bước ra ngoài.

Binh lính bên phía Ân Thương bắt đầu hò reo, vì mấy ngày nay, đối phương luôn bị áp đảo, lần này có thể trút bỏ được cơn tức trước đó.

Khổng Tuyên đứng trước trận, hướng về phía đại quân Tây Kỳ khiêu chiến.

Lúc này lại không có một ai xuất hiện, vì những người có chiến lực mạnh đều đã bị Khổng Tuyên bắt hoặc đánh bị thương.

Đúng lúc này, chỉ nghe trong trận của Tây Kỳ truyền đến một tiếng quát, sau đó Chuẩn Đề từ trên trời hiện ra. "Nghiệt súc, đừng có càn rỡ.

Gặp bản Thánh nhân, còn không mau bó tay chịu trói." Chuẩn Đề vừa xuất hiện đã tiên phát chế nhân, ra tay chụp về phía Khổng Tuyên.

Nhưng Khổng Tuyên đã không còn là người bị Chuẩn Đề dễ dàng áp chế như trước nữa.

Từng đạo Ngũ Sắc Thần Quang bắn ra, Chuẩn Đề không thể không ra tay chống đỡ.

Vì uy lực của những đạo Ngũ Sắc Thần Quang này, hắn cũng không dám xem thường.

Chỉ là lúc này Khổng Tuyên cũng không muốn chiến đấu lâu, vì màn kịch chính còn ở phía sau.

Thường Hi và Hi Hòa mỗi người đều cầm hai kiện tiên thiên chí bảo đang chờ đợi.

Chuẩn Đề không ngờ, Khổng Tuyên lại có thực lực như vậy, trong thời gian ngắn không thể nào dễ dàng hạ được một Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Khổng Tuyên còn có tiên thiên chí bảo trong tay, Chuẩn Đề có chút sốt ruột.

Thất Bảo Diệu Thụ xuất hiện trong tay, từng đạo thất thải hào quang bao trùm về phía Khổng Tuyên.

Nếu không phải để tránh thương vong lớn cho đại quân, e là cuộc chiến giữa hai người đã hủy diệt cả một vùng đất trước mắt.

Khi Khổng Tuyên dần dần rơi vào thế hạ phong, quân đội Tây Kỳ đang hò reo, thì chỉ thấy hai bóng hình mảnh mai từ trong đại doanh Ân Thương chậm rãi hiện ra. "Chuẩn Đề, bà cô đây đã cảnh cáo ngươi, một lần đến phương Đông là bị đánh một lần, không những không nghe, còn đến phương Đông động thủ với đồ đệ của phu quân ta, đúng là tìm chết.

Lần này đừng trách ta không nể tình." Một tiếng hét giận dữ, Thường Hi và Hi Hòa đồng thời ra tay.

Thiện thi của hai người cũng đồng thời xuất hiện trong trận.

Bốn người mỗi người một kiện tiên thiên chí bảo, trong nháy mắt đã khởi động Hỗn Độn Thanh Liên Đại Trận, vây khốn Chuẩn Đề ở bên trong. "Khổng Tuyên, chuyện tiếp theo giao cho ta là được rồi, ngươi xuống nghỉ ngơi trước đi.

Đánh với hắn lâu như vậy, chắc chắn đã hao tổn nhiều rồi."

"Vâng, sư nương." Khổng Tuyên đã lâu không được chiến đấu thống khoái đầm đìa như vậy, vốn định đánh thêm một lúc, nhưng sư nương đã nói, không nên tranh giành thì hơn.

Chuẩn Đề vừa thấy Thường Hi hai người hiện thân, trong lúc vội vã lại bị vây trong trận, đã hoàn toàn rối loạn.

Lại không ngờ, lại đụng phải hai bà cô này.

Lần trước đến Linh Sơn đã bị đánh cho một trận tơi bời, lúc đó đã không phá được trận pháp, bây giờ cũng không có cách nào. "...Sao các ngươi biết ta ở đây?" Chuẩn Đề run rẩy nói, đừng nói nữa, lớp da mặt cuối cùng cũng không còn.

Chuẩn Đề trong lòng đang khóc ròng.

Sao lại thảm như vậy, tại sao người bị thương luôn là mình?

Lần sau nên để sư huynh đi thì hơn. "Tha cho ta một lần, linh bảo trên người ta đều cho các ngươi hết." Nhưng trước mặt mấy chục vạn đại quân hai bên, một Thánh nhân sắp bị hai nữ tử đánh cho một trận tơi bời, vậy thì Tây Phương Giáo thật sự xong đời rồi.

Cho nên dù đau lòng dâng hết toàn bộ linh bảo bảo bối trên người ra, cũng phải giữ lại thể diện.

Đáng tiếc lần này hắn đã sai.

Dù phải trả giá bằng nhiều linh bảo như vậy, vẫn không thể khiến Thường Hi và Hi Hòa buông tha. "Chuẩn Đề, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, nhưng ngươi đã cố tình không nghe, vậy ta cũng không có cách nào.

Điều ta muốn làm, chính là đánh ngươi." Thường Hi hét lên, sau đó huy động tiên thiên chí bảo, Ngũ Phương Kỳ ngưng tụ ra từng đạo pháp lực, đánh bay Chuẩn Đề ra ngoài.

Nhưng Hi Hòa ở đối diện cũng không hề nương tay, trường thương lật múa, lại đánh Chuẩn Đề quay trở lại.

Chuẩn Đề đã dùng đến toàn bộ linh bảo trên người, ngay cả Gia Trì Thần Xử, vật trấn áp khí vận của Tây Phương Giáo, cũng đã dùng đến.

Đáng tiếc, dưới Hỗn Độn Thanh Liên Đại Trận, hiện tại hắn không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể mặc cho Thường Hi và Hi Hòa không ngừng đánh đập.

Tương tự như vậy, thân thể Thánh nhân dưới sự công kích của tiên thiên chí bảo, cuối cùng cũng xuất hiện thương thế.

Chương 189

Tình hình này khiến Chuẩn Đề kinh hãi, hai người họ hôm nay ra tay còn nặng hơn.

Trong lòng Chuẩn Đề vô cùng kinh hãi.

Mấy chục vạn đại quân bên ngoài nhìn thấy cảnh này lại càng thêm run sợ.

Những binh sĩ bình thường có lẽ không rõ, nhưng tướng lĩnh đôi bên đều biết, Chuẩn Đề chính là bậc Thánh nhân cao quý, cùng đẳng cấp với Nữ Oa và Nghiêm Phong, vậy mà giờ đây lại bị đánh đập tàn tệ.

Hai người phụ nữ kia rốt cuộc là ai?

Mọi người không khỏi rùng mình khi thấy Chuẩn Đề lúc này mặt mũi bầm dập, y phục rách nát, lang bái đến cực điểm.

Chuẩn Đề hiện giờ thực sự hoảng loạn, hai nữ nhân này hoàn toàn không có ý định dừng tay.

Trước đó khi pháp lực cạn kiệt họ đã dừng lại, dù hắn có vẻ lang bái, mất mặt nhưng chưa phải chịu trọng thương thực sự, nhưng lần này thì khác.

Thường Hi và Hi Hòa hoàn toàn không có ý định nương tay, mỗi chiêu tung ra đều là toàn lực, khiến thương thế trên người Chuẩn Đề không ngừng trầm trọng thêm. "Thường Hi, mau dừng tay!

Lẽ nào các ngươi thực sự muốn giết một vị Thiên Đạo Thánh nhân sao?

Không sợ Thiên Đạo trách phạt sao?" Chuẩn Đề kinh hoàng hét lớn, khiến vô số người đứng xem đều bàng hoàng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hai người kia hôm nay định giết Chuẩn Đề thật sao?

Thường Hi và Hi Hòa là nữ nhân của Nghiêm Phong, hành động này rõ ràng có sự cho phép của Nghiêm Phong Thánh nhân, nhưng muốn diệt sát một vị Thánh nhân?

Có nghe lầm không, Thiên Đạo Thánh nhân vốn là bất tử bất diệt mà.

Sự việc phát sinh tại đây đã thu hút sự chú ý của nhiều phía.

Tiếp Dẫn ở phương Tây cảm thấy điềm chẳng lành, sau khi Thường Hi và Hi Hòa xuất hiện, y đã lập tức tức tốc chạy về phía Đông, sợ rằng chậm trễ một chút thì Chuẩn Đề sẽ gặp chuyện.

Tam Thanh và những người khác cũng mục trừng khẩu ngốc chứng kiến cảnh này.

Trước đó họ chỉ nghe nói Chuẩn Đề bị đánh ở Linh Sơn chứ chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng lần này thì khác, đây là trung tâm của trận chiến Phong Thần, ai nấy đều chú ý tới.

Nếu Thường Hi và Hi Hòa không dừng tay, nhục thân của Chuẩn Đề chắc chắn sẽ bị hủy diệt, điều này có thể khiến hắn phát điên.

Thánh nhân sở dĩ bất tử bất diệt là vì nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, trừ khi có kẻ năng lực đánh nát Thiên Đạo, nếu không không thể thực sự giết chết một vị Thánh nhân.

Thường Hi lạnh lùng hừ một tiếng đáp: "Chuẩn Đề, ngươi dám nhòm ngó phương Đông, không nghe lời cảnh cáo của ta, vậy thì hãy chuẩn bị tâm lý vẫn lạc đi." Lời nói của Thường Hi khiến Tam Thanh và các Thánh nhân khác sững sờ.

Thực sự muốn giết Chuẩn Đề sao?

Là ý của Nghiêm Phong hay do Thường Hi tùy hứng?

Trong lúc mọi người còn đang suy đoán thì Thường Hi và Hi Hòa đã thực sự ra tay hạ thủ.

Chuẩn Đề thoi thóp trong trận pháp, chịu đựng vô số đạo pháp lực oanh kích nhưng vẫn chưa đến mức chí mạng.

Đúng lúc đó, đôi mắt của các Thánh nhân trợn tròn khi nhìn vào trung tâm chiến trường.

Chỉ thấy Thường Hi và Hi Hòa trong nháy mắt hợp lại một chỗ, bốn món Tiên thiên Linh bảo lập tức hợp thành một đóa Tam Thập Lục Phẩm Liên Hoa đang từ từ xoay tròn.

Đó chính là Hỗn Độn Thanh Liên tái hiện, bấy giờ mọi người mới phát hiện các món Linh bảo trong tay hai nàng vốn là do Hỗn Độn Thanh Liên phân giải thành.

Từ phương Tây chợt vang lên một tiếng hét bi phẫn: "Đừng...

Sư đệ ơi!" Đó chính là Tiếp Dẫn đang trên đường lao tới, y nhìn thấy cảnh này liền biết hai nàng định hạ sát thủ.

Lúc này, dù không còn trận pháp áp chế, Chuẩn Đề cũng không thể né tránh đòn tấn công.

Hỗn Độn Thanh Liên xoay tròn bay tới, đập thẳng vào người Chuẩn Đề.

Uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo là điều không cần bàn cãi, mọi người chỉ thấy vùng không gian đó lập tức rơi vào trạng thái hỗn độn.

Tuy quy tắc của Hồng Hoang Thiên Đạo nhanh chóng tu sửa lại, nhưng Chuẩn Đề ở bên trong đã bị đánh cho nhục thân tan nát, nguyên thần quay về Thiên Đạo.

Cảnh tượng này khiến cả Hồng Hoang xôn xao: Có người đã giết

chết Thánh nhân!

Tại nơi vô tận sâu thẳm của thiên tế Hồng Hoang, một luồng nguyên thần đang phiêu dạt, chính là nguyên thần của Chuẩn Đề, lúc này chỉ còn tiếng thảm thiết vang vọng, gương mặt tràn đầy sợ hãi và không cam lòng.

Nhục thân đã mất, hắn chỉ có thể tu luyện lại từ đầu.

Tuy nhục thân bị hủy nhưng cảnh giới Thánh nhân vẫn còn, việc trọng đúc thân thể không khó, nhưng để luyện lại nhục thân đạt tới cấp độ trước kia mới là điều gian nan.

Tu luyện nhục thân còn khó hơn thăng tiến tu vi, đó là lý do Chuẩn Đề thà mất mặt còn hơn bị hủy nhục thân.

Nhưng giờ chỉ còn lại nguyên thần, hắn đầy hận thù nhìn về phía Đông: "Nghiêm Phong, ngươi đã độc ác như vậy thì đừng trách ta điên cuồng.

Chương 190

Ta không tin ngươi có thể bảo vệ được tất cả môn hạ và những người liên quan, ta để xem ngươi bảo hộ được mấy người!" Gương mặt điên cuồng của Chuẩn Đề không ngừng biến hóa, lời lẽ đầy oán độc.

Nhưng ngay khắc sau, hắn sững sờ khi nghe thấy một giọng nói: "Chuẩn Đề, ngươi tưởng nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo thì ta không có cách sao?" Một tiếng cười lạnh vang lên, Chuẩn Đề lộ vẻ kinh hoàng.

Nghiêm Phong có thể can thiệp vào nơi này sao?

Đây là một phần của Thiên Đạo, nơi Thánh nhân ký thác nguyên thần, Thánh nhân bình thường không thể đặt chân tới, thậm chí không biết lối vào.

Hắn đâu biết rằng Hồng Quân đã sớm thỏa hiệp với Nghiêm Phong, nên việc Nghiêm Phong ra vào nơi này hoàn toàn không thành vấn đề.

Đừng nói là Hồng Quân, ngay cả Thiên Đạo giờ đây cũng không dám ý kiến, vì Nghiêm Phong đang cầm hai món Hỗn Độn Chí Bảo để đàm phán, Thiên Đạo cũng chẳng còn cách nào.

Nghiêm Phong cũng cam đoan rằng sau khi diệt Chuẩn Đề, y sẽ lấy đi Hồng Mông Tử Khí, nhưng số lượng Thánh nhân chống đỡ Thiên Đạo sẽ không thiếu một ai, như vậy Thiên Đạo mới đồng ý.

Thiên Đạo không sợ Nghiêm Phong lừa gạt, bởi vì Nghiêm Phong tuy không sợ Thiên Đạo, nhưng thê tử và đệ tử của y hiện đều ở Hồng Hoang, chỉ cần Thiên Đạo nhắm vào là có thể sát hại trong nháy mắt.

Vẻ kinh khủng trên mặt Chuẩn Đề lộ rõ khi Nghiêm Phong ngưng tụ hư ảnh pháp lực xuất hiện trước mặt hắn: "Không, không thể nào...

Làm sao ngươi vào được đây?

Nơi này chẳng phải chỉ có Thiên Đạo mới vào được sao?" Chuẩn Đề hét lên trong tuyệt vọng nhưng không thể thay đổi được gì.

Giờ hắn chỉ là một nguyên thần suy yếu, thực lực chẳng bằng một Chuẩn Thánh, nếu không có Tiên thiên Chí Bảo thì có lẽ không đánh lại được ai, nhưng Nghiêm Phong lại là một vị Thánh nhân vô địch cùng cấp.

Kết cục của Chuẩn Đề đã được định đoạt khi Nghiêm Phong bước vào. "Khó lắm sao?

Ta muốn giết ngươi từ lâu rồi, tại vì ngươi quá mặt dày nên ta mới chọn ngươi làm kẻ đầu tiên bị khai đao." "Ý của Nghiêm Phong là gì?

Lẽ nào ngay cả sư huynh ta ngươi cũng không tha?" Gương mặt Chuẩn Đề hiện lên vẻ chấn kinh, hắn cứ ngỡ Nghiêm Phong phải trả giá đắt mới vào được đây, nhưng xem ra không phải vậy.

Nếu đã thế, sư huynh hắn thực sự nguy hiểm rồi.

Nếu cả hai cùng mất, Tây Phương Giáo chẳng phải sẽ không còn Thánh nhân che chở sao?

Không có Thánh nhân, bao nhiêu năm nỗ lực gây dựng phương Tây chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Trong khoảnh khắc đối mặt với cái chết, Chuẩn Đề hiếm khi không còn hận Nghiêm Phong mà lại nảy sinh cảm thán, cảm thán bao năm qua mình đã mặt dày thế nào, đường đường là Thánh nhân mà lại đến trước mặt Hồng Quân khóc lóc đòi bảo vật, không ngừng dùng mọi thủ đoạn để phát triển phương Tây.

Nhưng tất cả đều vô dụng, mọi nỗ lực đều kết thúc tại đây.

Hắn vốn tưởng mình chết đi thì vẫn còn sư huynh chống đỡ Tây Phương Giáo, nhưng không ngờ Nghiêm Phong căn bản không định tha cho cả hai. "Ha ha, Nghiêm Phong, động thủ đi, Chuẩn Đề ta nhận mệnh rồi, ta thua rồi." Chuẩn Đề nhìn về phía phương Tây lần cuối, ánh mắt đầy luyến tiếc, sau đó nhắm mắt lại.

Nghiêm Phong cảm thấy tò mò, lão gia hỏa này dường như có chút khác thường, lẽ nào con người khi sắp chết tính tình cũng thay đổi sao?

Nhưng Nghiêm Phong không định tìm hiểu sự biến hóa đó, hôm nay bất kể thế nào Chuẩn Đề cũng phải chết, nếu không bao nhiêu công sức chẳng phải lãng phí sao?

Chuẩn Đề không chết thì Thường Hi làm sao thành Thánh?

Không có bất kỳ hành động phản kháng nào, Chuẩn Đề tĩnh lặng chờ đợi cái chết.

Đột nhiên Nghiêm Phong lên tiếng: "Yên tâm đi, ngươi và Tiếp Dẫn đều chết, nhưng Tây Phương Giáo sẽ không suy lạc, vì ta sẽ tuyên bố với cả Hồng Hoang rằng Tây Phương Giáo sẽ trở thành thế lực của ta." Nghe vậy, khóe miệng Chuẩn Đề không nhịn được mà hơi cong lên.

Khắc sau, một đạo Hỗn Độn chi khí quét qua nguyên thần, Chuẩn Đề mỉm cười biến mất khỏi Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, các vị Thánh nhân cảm ứng được, đồng loạt nhìn lên thiên tế.

Có Thánh nhân vẫn lạc, Chuẩn Đề thực sự đã chết rồi sao?

Tam Thanh đầy vẻ kinh hãi, Tiếp Dẫn thì mặt mày xám xịt.

Sư đệ thực sự đã chết, vị Thánh nhân vẫn lạc đầu tiên trong Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn thần sắc điên cuồng định lao về phía Đông, nhưng lại kinh ngạc phát hiện mình đã bị bao vây.

Không thể đến phương Đông, Tiếp Dẫn không thể tiến bước vì đã bị Nữ Oa và Hậu Thổ chặn đường. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã chết, ngươi cũng nên lên đường thôi." Gương mặt Tiếp Dẫn thảm hại, nở nụ cười thê lương: "Thực sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Khinh phương Tây ta không có người sao?" Nhìn Tây Phương Giáo mà mình và sư đệ bao năm vứt bỏ mặt mũi mới phát triển được sắp tiêu tán, thần sắc Tiếp Dẫn càng thêm điên cuồng: "Muốn giết ta thì hãy lôi thực lực ra đi, có lẽ phải trả giá đắt đấy." Nữ Oa và Hậu Thổ mỉm cười, họ không cần thực sự giết Tiếp Dẫn ngay lúc này, chỉ cần giữ chân không để y phát điên là được, nếu không một vị Thánh nhân làm loạn ở phương Đông thì sinh linh sẽ thương vong vô số.

Ngay lúc này, dường như cảm ứng được Thiên Đạo Thánh nhân vẫn lạc, bầu trời Hồng Hoang vốn đang trong xanh bỗng chốc trở nên u ám, mây đen giăng kín, lôi đình nổ vang.

Trong chớp mắt, tuyết rơi đầy trời, cả Hồng Hoang biến thành một màu đỏ, chính xác là màu máu.

Trên khắp đại địa Hồng Hoang, dù là Huyết Hải, Bất Chu Sơn hay các hải đảo ngoài khơi, thậm chí trên Tứ Hải đều rơi xuống những bông tuyết màu máu, như đang tế điện sự ra đi của Thánh nhân.

Nghiêm Phong ngẩng đầu nhìn, khẽ lắc đầu: "Thiên Đạo Thánh nhân, nhìn thì vẻ vang nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một quân cờ mà thôi." Nghiêm Phong không quan tâm đến dị tượng thiên địa, nhưng những người khác thì kinh ngạc đến ngây dại.

Hai bên đại quân đang chiến đấu đều buông vũ khí, ngẩng nhìn bầu trời.

Chương 191

"Tuyết đỏ, tia chớp đỏ, chuyện gì thế này?" Chỉ có những người có tu vi cao một chút mới cảm ứng được ý chí của Thiên Đạo, không khỏi lộ vẻ kinh hãi: "Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi..." Những tiếng hô chấn động vang lên, cả Hồng Hoang chìm vào tĩnh lặng.

Ức vạn sinh linh ngẩng đầu nhìn tuyết máu rơi từ thiên tế, trong mây đen áp lực, những đạo lôi đình màu máu lóe lên như đang khóc thương cho sự vẫn lạc của Thánh nhân.

Cảnh tượng này cũng khiến Nữ Oa và Tiếp Dẫn sững sờ, không còn đối đầu mà trong lòng dâng lên cảm giác thỏ tử hồ bi (cáo chết thỏ thương), cảm giác đó trỗi dậy từ sâu trong nguyên thần, Tam Thanh cũng không ngoại lệ.

Thực chất đây là do tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, bởi họ đều nhờ nó và công đức để thành Thánh, nên không tự chủ được mà nảy sinh cảm xúc bi thương.

Nhưng chỉ lát sau, mấy người đã phản ứng lại, người thực sự đau buồn giờ chỉ còn Tiếp Dẫn.

Tam Thanh trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi và kiêng dè, Nghiêm Phong thực sự có thể giết Chuẩn Đề ngay trước mắt Thiên Đạo, vậy chẳng phải rắc rối to sao?

Lúc này Nguyên Thủy là người hoảng hốt nhất, nhưng Nghiêm Phong tạm thời chưa động tới hắn.

Cảnh tượng thiên địa đồng bi kéo dài suốt một canh giờ mới dần tan đi, ánh nắng lại hiện diện trên đại địa.

Nhưng sinh linh Hồng Hoang vẫn đắm chìm trong đó hồi lâu

không thể tỉnh táo, dù sao thì Thánh nhân đã vẫn lạc.

Nghiêm Phong không làm phiền Tiếp Dẫn tưởng niệm Chuẩn Đề nên suốt thời gian dị tượng không ra tay.

Đến khi kết thúc, Tiếp Dẫn mới bàng hoàng phát hiện Nghiêm Phong đã đứng bên cạnh từ bao giờ. "Nghiêm Phong, diệt sát hai vị Thánh nhân Hồng Hoang, chắc chắn sẽ khiến Thiên Đạo phẫn nộ..." Nghiêm Phong thản nhiên lắc đầu: "Không sao, đến giờ này mà ngươi vẫn không biết vì sao Chuẩn Đề chết à?" Tiếp Dẫn giật mình, trừng mắt nhìn Nghiêm Phong: "Ý ngươi là Thiên Đạo và..." Nghiêm Phong nhếch môi cười: "Ngươi đoán đúng rồi đó, nên Thánh nhân ta thích giết thì giết, Hồng Quân cũng không ngăn cản ta đâu." Tiếp Dẫn mặt xám như tro, biết hôm nay khó lòng thoát khỏi, chỉ tiếc cho Tây Phương Giáo đã không còn.

Cảm nhận được tâm trạng thất lạc của y, Nghiêm Phong lấy làm lạ, hóa ra hai vị phương Tây này thực sự một lòng vì sự phát triển của Tây Phương Giáo mới có thể mặt dày tâm đen như thế.

Nhưng nghĩ cũng phải, phương Tây vốn nghèo nàn, nếu không dốc sức phát triển thì căn bản không có cảnh tượng như hôm nay.

Nghiêm Phong có chút bội phục khả năng xây dựng phương Tây sau chiến tranh thành ra như thế này.

Linh Sơn quả thực khá tốt, thậm chí sánh ngang với một số động thiên phúc địa ở phương Đông. "Yên tâm đi, về phần Tây Phương Giáo, ta sẽ giúp giữ lại.

Từ nay về sau Tây Phương Giáo sẽ là thế lực của Tam Tiên Đảo, không ai dám động tới.

Điều này ta cũng đã hứa với Chuẩn Đề, ngươi có thể yên tâm mà đi." Sau khi Nghiêm Phong nói xong, Tiếp Dẫn quả nhiên nhẹ nhõm,

gương mặt lộ vẻ bình thản.

Nghiêm Phong không hề mủi lòng, hai người này buộc phải chết.

Thế là Nghiêm Phong ra tay, lát sau, cảnh tượng thiên địa đồng bi lại một lần nữa diễn ra trên đại địa Hồng Hoang.

Cảnh tượng Chuẩn Đề Thánh vẫn vừa kết thúc chưa lâu nay lại xuất hiện lần nữa, gây ra sóng gió cực lớn.

Cả Hồng Hoang không còn tĩnh lặng như trước mà chuyển sang trạng thái khủng hoảng. "Chuyện gì vậy?

Trong thời gian ngắn ngủi mà vị Thánh nhân thứ hai đã vẫn lạc!" "Lẽ nào hai vị Thánh nhân chiến đấu rồi cùng chết chùm sao, nếu không sao lại đột ngột có hai Thánh nhân vẫn lạc?" Nhìn tuyết máu đầy trời, sinh linh Hồng Hoang hoàng khủng bất an, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra mà dẫn tới cái chết của hai vị Thánh nhân.

Các loại suy đoán nổ ra, nhưng rõ ràng đều không đúng, vì những kẻ tu vi cao thâm đều biết hai vị Thánh nhân phương Tây đã vẫn lạc.

Trước đó ngay trước trận tiền, nhục thân của Chuẩn Đề bị hủy, không lâu sau xuất hiện dị tượng Thánh vẫn.

Từ đó có thể thấy, Chuẩn Đề chết là do Nghiêm Phong ra tay, và mọi người cũng hiểu vị Thánh nhân vẫn lạc sau đó chắc chắn là Tiếp Dẫn.

Với thực lực của Nghiêm Phong, Chuẩn Đề không có khả năng đánh đến mức lưỡng bại câu thương với y.

Vậy kết cục chỉ có một: Nghiêm Phong giết Chuẩn Đề xong tiện tay giết luôn Tiếp Dẫn, hoặc Tiếp Dẫn muốn báo thù nên bị giết luôn một thể.

Nghiêm Phong không bận tâm đến sự kinh hoàng của ức vạn sinh

linh, y mang theo hai đạo Hồng Mông Tử Khí trở về Tam Tiên Đảo.

Trước đó y định từ từ tính kế, nhưng lần Hồng Quân tìm y đã làm xáo trộn kế hoạch, giờ buộc phải đẩy nhanh tiến độ.

Giờ đây Nghiêm Phong không còn muốn tiếp tục dây dưa với các Thánh nhân Hồng Hoang nữa, y muốn củng cố thế lực của mình thật vững chắc để sau này an tâm ra ngoài khám phá thế giới bên ngoài Hồng Hoang.

Điều y quan tâm nhất là thế giới mà Dương Mi đã phát hiện bên ngoài Hồng Hoang, khí tức ở đó Nghiêm Phong cảm nhận được mạnh hơn Hồng Hoang một chút nhưng không gây ra đe dọa lớn nên có vẻ an toàn. "Phu quân, tại sao hôm nay chàng đột ngột giết hai vị Thánh nhân phương Tây vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Đám người Nữ Oa sau khi về Tam Tiên Đảo liền không nhịn được mà hỏi, ai cũng tò mò.

Trước đây Nghiêm Phong tuy có đánh Thánh nhân nhưng đều dừng lại đúng lúc, chỉ để đối phương biết tay mà nhận thua.

Nhưng lần này lại dứt khoát giết sạch.

Những người khác không cảm nhận sâu sắc nhưng Nữ Oa và Hậu Thổ thì kinh ngạc vô cùng, vì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy không mạnh nhưng nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, không thể bị giết, vậy mà Nghiêm Phong lại tìm được nguyên thần để diệt tận gốc?

Mọi người đều tò mò lý do.

Nghiêm Phong thấy ánh mắt của mọi người, liền nói: "Đã muốn biết thì ta nói vậy, lý do chỉ có một thôi." "Lý do gì?" Các nàng đồng thanh hỏi, chờ đợi câu trả lời. "Bởi vì ta cần Hồng Mông Tử Khí." "Hả?" Mấy người cùng kinh hô.

Chỉ vì Hồng Mông Tử Khí mà Nghiêm Phong giết luôn hai vị Thánh nhân?

Chương 192

Mọi người đều ngây người, làm gì mà tùy hứng vậy?

Trước đây Nghiêm Phong làm việc khá tùy tính nhưng lần này thực sự khiến họ rớt cằm. "Trong Hồng Hoang, nếu muốn thành Thánh thì không thể thiếu Hồng Mông Tử Khí, cho nên ta mới làm vậy để hai nàng thành Thánh, như vậy an toàn mới được bảo đảm tối đa." Nghiêm Phong nói với Thường Hi và Hi Hòa. "Phu quân, có chàng ở đây thì thiếp đâu cần thành Thánh, có Nữ Oa và Hậu Thổ tỷ tỷ ở đây, ai dám bắt nạt thiếp chứ?" Hi Hòa không kìm được nói, hóa ra Nghiêm Phong giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ vì muốn có hai đạo Hồng Mông Tử Khí cho chị em nàng. "Thì ra là vậy, nhưng phu quân, thiếp không có đủ công đức thì làm sao thành Thánh được?" Nghiêm Phong nghe xong liền chậm rãi giải thích: "Vì thế lần này, ta phải tranh đoạt công đức trong lượng kiếp Phong Thần.

Tu vi của hai nàng vốn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, trảm tam thi cũng chỉ còn bước cuối cùng.

Nhưng đó cũng là bước khó nhất, trừ Hồng Quân ra ta chưa thấy ai thành công, nên hy vọng chỉ có thể đặt vào công đức thôi." Nghe đến đây, các nàng mới vỡ lẽ gật đầu, hóa ra Nghiêm Phong đã sớm mưu tính trận chiến Phong Thần này để tích lũy công đức giúp hai nàng thành Thánh.

Thường Hi và Hi Hòa cảm động đến rơi nước mắt, khiến Nghiêm Phong lại phải dỗ dành một hồi. "Nhưng tu vi cũng không được lơ là, tu vi tăng thêm một phần thì lượng công đức cần thiết sẽ giảm đi một phần, như vậy xác suất thành Thánh sẽ cao hơn, nếu không công đức từ Phong Thần chưa chắc đã đủ để đẩy tu vi lên Thánh nhân đâu."

Thế giới bên ngoài vẫn đang bàn tán xôn xao, hoàn toàn không biết Nghiêm Phong chỉ giết Thánh nhân để đổi lấy vị trí Thánh nhân mới mà thôi.

Tam Thanh lại một lần nữa tụ hội tại Côn Luân Sơn. "Đại sư huynh, huynh nghĩ sao về cách làm lần này của Nghiêm Phong?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sầm mặt hỏi Lão Tử, hành động này của Nghiêm Phong thực sự đã dọa hắn sợ rồi.

Sau khi Nghiêm Phong xử lý Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mục tiêu tiếp theo có thể là hắn.

Vì hắn cũng giống hai người kia, từng đối đầu với Nghiêm Phong, tuy không thành công nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn thảm hơn khi bị giết sạch.

Thế nên lần này Nguyên Thủy mới mời Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ tới Côn Luân Sơn, nơi ba người từng cùng nhau tu hành thủa sơ khai, mục đích là lôi kéo sư huynh và Thông Thiên để cùng đối phó Nghiêm Phong.

Nhưng lời vừa dứt đã bị tạt gáo nước lạnh. "Sư đệ, Nghiêm Phong tuy tính tình tùy hứng nhưng nếu người ta không chọc vào y thì y cũng không vô duyên vô cớ đi đối phó ai.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cứ nhảy nhót trước mặt y mãi, cuối cùng mới có kết cục đó.

Ngươi hãy cẩn thận một chút, đừng đắc tội Nghiêm Phong, nếu không đến lúc đó y cũng không nể mặt Tam Thanh chúng ta đâu." Lão Tử thản nhiên nói, vì có quan hệ mật thiết với Nhân tộc nên lão chắc chắn không bị Nghiêm Phong nhắm tới, hơn nữa việc lão thành Thánh trước đây cũng có chút liên quan tới Nghiêm Phong, lão lại chẳng bao giờ đi tìm phiền phức với Nghiêm Phong nên hoàn toàn không lo lắng. "Đúng đấy sư huynh, hãy cẩn thận kẻo tự tìm đường chết.

Nghiêm Phong có thể giết Thánh nhân, quả thực ngoài dự đoán." Thông Thiên Giáo Chủ uể oải bồi thêm, vì y cũng chẳng sợ Nghiêm Phong tìm mình gây sự.

Việc Nghiêm Phong giết được Thánh nhân là điều khiến Tam Thanh kiêng dè, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, Lão Tử và Thông Thiên vốn không cần phải sợ.

Lão Tử có giao tình với Nghiêm Phong, còn Thông Thiên dù không có giao tình nhưng bình thường cũng không có xích mích gì, nên lúc này họ mới có thể thản nhiên đối diện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời sư huynh và sư đệ xong liền im lặng.

Ý gì đây?

Biết rõ mình đã đắc tội y, giờ lại nói lời mát mẻ, không phải đang đâm chọc thì là gì?

Mặt Nguyên Thủy đen kịt.

Nhưng Thông Thiên dường như không chú ý, vẫn tự thân nói tiếp: "Thực ra ta thấy sư huynh nói đúng, Nghiêm Phong nhìn thì hung dữ nhưng không đụng tới y thì không nguy hiểm.

Hay là sư huynh đi xin lỗi một tiếng, bồi thêm ít bảo vật, biết đâu y sẽ không chấp nhất chuyện cũ nữa?" Thông Thiên Giáo Chủ thực ra trong lòng biết rõ Nghiêm Phong chắc chắn sẽ không xuống tay với Tam Thanh vì ba người vốn mang trên mình công đức khai thiên, nên Hồng Quân bình thường cũng không làm khó họ.

Thế nên Nghiêm Phong chắc chắn cũng vậy.

Nhưng y đã quên mất một điều, ngay cả Hồng Quân trước đó vì muốn cứu Nguyên Thủy cũng phải cắn răng tước đi trăm vạn năm đạo hạnh mới làm nguôi cơn giận của Nghiêm Phong.

Y không biết nguyên do bên trong mà chỉ tưởng Hồng Quân trừng phạt Nguyên Thủy.

Thực tế là Hồng Quân đang cứu hắn, vì Hồng Quân biết một khi Nghiêm Phong thực sự phẫn nộ ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ chết.

Dù Hồng Quân hợp đạo nhưng Thiên Đạo không hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát, lão chỉ có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo, nên một khi Nghiêm Phong dùng Hỗn Độn Chí Bảo uy hiếp, Thiên Đạo chắc chắn sẽ thỏa hiệp.

Đặc biệt là khi Nghiêm Phong có thể tùy ý dùng tài nguyên đúc ra một vị Thánh nhân, thì vị trí Thiên Đạo Thánh nhân lúc ấy lại trở nên thật mỏng manh.

Cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ ngồi nghe sư huynh sư đệ khuyên bảo, nhưng những lời đó với hắn chẳng khác gì sự chế nhạo.

Lão Tử thở dài: "Sư đệ, nếu thực sự lo Nghiêm Phong tìm tới thì dựa vào chút giao tình của ta, có lẽ mang theo Linh bảo đến bồi lễ xin lỗi sẽ được Nghiêm Phong tha thứ, nếu không ai biết y sẽ làm ra chuyện gì." Lão Tử khuyên bảo tận tình nhưng biết Nguyên Thủy chắc chắn không nghe.

Còn Thông Thiên lúc này thực sự đang thầm sướng trong lòng vì trước đó môn hạ Xiển Giáo đã giết không ít người của Tiệt Giáo.

Tuy phần lớn là do môn hạ Nghiêm Phong làm nhưng thiên mệnh đã định, vốn là người của Xiển Giáo nhưng lại bị Nghiêm Phong nẫng tay trên, nên lúc này Thông Thiên đổ hết món nợ này lên đầu Nguyên Thủy.

Dù sao Nghiêm Phong quá mạnh, không nên đụng vào.

Cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đen như nhọ nồi tiễn đại

sư huynh và sư đệ đi, rồi mới lo lắng trở về Ngọc Hư Cung.

Hai lần Thánh nhân vẫn lạc khiến trận chiến Phong Thần bị đình trệ, mãi đến nửa tháng sau mới dần bắt đầu lại.

Khổng Tuyên lúc này chắc chắn không tham gia nữa, Chuẩn Đề đã chết, không ai có thể gây ảnh hưởng đến đại quân Tây Kỳ nên y đã lặng lẽ rời đi.

Chương 193

Quân Tây Kỳ khôi phục lại trạng thái tiến công như trước, chẳng bao lâu đã tiến sát thành Triều Ca.

Nhưng lúc này Thân Công Báo lại tìm tới Thông Thiên Giáo Chủ: "Sư tôn, người không biết đâu, đám đệ tử Xiển Giáo đó giết không biết bao nhiêu môn nhân Tiệt Giáo ta, bao nhiêu sư huynh đệ chết không nhắm mắt, đặc biệt là chúng không hề chiến đấu chính diện." Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã nắm rõ mọi chuyện, nghe Thân Công Báo nói vậy liền tò mò: "Đấu pháp kiểu gì?

Ta đã không ngừng cảnh cáo, xuống núi rồi thì sống chết có số, tu hành không tới nơi tới chốn thì trách được ai." Thân Công Báo thấy không ổn, phải để sư tôn ra mặt mới được, nếu không không ai đối phó nổi đám người Tây Kỳ đó: "Sư tôn, có những đệ tử đời thứ ba trực tiếp vẫn lạc dưới tay Thập Nhị Kim Tiên.

Nếu là đấu với đệ tử đời đầu mà thua thì đã đành, đằng này đám Thập Nhị Kim Tiên đó lại không biết xấu hổ, xuất hiện đối phó với sư điệt, hơn nữa còn cậy đông đánh ít, nếu không cao thủ Tiệt Giáo ta đã không hy sinh gần hết như vậy." Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy liền sững sờ, vội hỏi: "Chuyện gì?

Chẳng phải ta đã cảnh cáo lúc giảng đạo rồi sao?

Trong lúc Phong Thần không được xuống núi, nếu xuống núi thì khó bảo toàn tam hoa trên đầu." Thân Công Báo lập tức đáp: "Bẩm sư tôn, chủ soái đại quân Ân Thương là Văn Trọng sư đệ, nên trước đó con có đến tương trợ, nhưng ngờ đâu đám người Xiển Giáo đó không biết liêm sỉ, mấy người cùng xông lên, nên sau này mới có chuyện nhiều sư huynh đệ xuống núi báo thù.

Rồi Triệu Công Minh sư huynh, Tam Tiêu sư tỷ, Tứ vị đạo hữu đảo Cửu Long..." Thân Công Báo kể ra từng cái tên khiến sắc mặt Thông Thiên biến đổi liên tục.

Đó đều là những đệ tử ưu tú trong giáo mà, sao lại thành ra thế này?

Thông Thiên biết trận Phong Thần này môn nhân sẽ có một bộ phận không cưỡng lại được cám dỗ mà xuống núi, lão đã cảnh cáo rồi, nếu cố tình xuống núi thì phải chịu thôi.

Lão cứ tưởng chỉ vài người, không ngờ hôm nay nghe Thân Công Báo kể mới rõ sự tình. "Những lời này đều là thật chứ?" Thân Công Báo đáp: "Sư tôn, đều là thật cả, các sư huynh đệ chết thảm quá." Thân Công Báo thậm chí còn khóc lóc, lén lau nước mắt.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ âm trầm, lão âm thầm bấm độn tìm kết quả, nhưng lượng kiếp Phong Thần tạm thời không thể suy tính chi tiết.

Tuy nhiên khi kiểm tra tình trạng đệ tử thì phát hiện quả thực đã thân tử. "Khốn khiếp, Nguyên Thủy dám tự mình hạ đài phá trận của Tam Tiêu, tước đi tam hoa của chúng." Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ, sau đó nói với Thân Công Báo: "Ngươi về doanh trại Ân Thương trước đi, đợi ta tới sẽ bày trận quyết tử một trận với đám Xiển Giáo." Thân Công Báo thấy vậy trong lòng mừng thầm, rốt cuộc cũng thuyết phục được Thông Thiên xuất động, như vậy chắc chắn sẽ cho đám đệ tử Xiển Giáo và Nghiêm Phong một bài học.

Thân Công Báo hí hửng rời đi, chỉ còn mình Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung với thần sắc phức tạp, một khi đi chuyến này chắc chắn sẽ dẫn tới biến số cực lớn.

Nhưng nếu không đi, từ nay về sau Tiệt Giáo e rằng không bao giờ ngóc đầu lên nổi ở Hồng Hoang nữa. "Phu quân, hai chúng thiếp thực

sự có thể thành Thánh sao?" Thường Hi rụt rè hỏi vì Nghiêm Phong đang cầm hai đạo Hồng Mông Tử Khí định đánh vào cơ thể hai nàng, nàng có chút thiếu tự tin, sợ lãng phí món bảo vật này. "Không sao đâu, dù không được thì ta cũng có cách để các nàng thành Thánh, cứ yên tâm." Nghiêm Phong tự tin nói.

Nếu thực sự không xong, lão sẽ tìm Hồng Quân ép lão phải có cách đưa hai nàng lên cảnh giới Thánh nhân.

Chỉ cần là Thánh nhân, dù chiến lực thấp một chút cũng không sao, trừ Nghiêm Phong ra thì trong Hồng Hoang này chẳng ai có thể giết được Thánh nhân dưới sự quản lý của Thiên Đạo cả.

Thường Hi và Hi Hòa nghe Nghiêm Phong nói vậy mới an tâm tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí.

Năm xưa vì một đạo khí này mà Hồng Vân mất mạng, mọi người đánh nhau vỡ đầu, ai ngờ Nghiêm Phong lại tặng thẳng cho Hậu Thổ.

Sau đó Hậu Thổ thực sự thành Thánh khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang chấn động không thôi.

Nhìn hai đạo Hồng Mông Tử Khí trước mắt, Thường Hi và Hi Hòa vội vàng nạp vào cơ thể, coi như đã có cơ duyên thành Thánh, giờ chỉ cần đủ công đức là có thể thành công.

Thấy hai nàng đã dung hợp xong, Nghiêm Phong mới nghiêm túc nói: "Tiếp theo ta phải đi phương Tây một chuyến, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chết nhưng Tây Phương Giáo vẫn còn đó, ta phải nhanh chóng tới tiếp quản, không thể để bao nhiêu thứ họ để lại lọt vào tay kẻ khác." Thường Hi và Hi Hòa sững người, sau đó gật đầu. "Thất Bảo Diệu Thụ và Gia Trì Thần Xử hai nàng cứ cầm lấy trước đi, lát nữa sẽ có việc dùng tới." Với thực lực hiện tại, Nghiêm Phong đã nắm giữ không gian quy tắc đến giai đoạn thứ ba là Không Gian Yên Diệt, nên việc mở không gian thông đạo vô cùng đơn giản.

Trước ánh mắt của mọi người, Nghiêm Phong trực tiếp đả thông con đường dẫn tới phương Tây. "Đi thôi, lát nữa cứ nghe theo ta sắp xếp." Mọi người theo Nghiêm Phong tới phương Tây, dù với thực lực của Thường Hi và Hi Hòa hoàn toàn có thể nghiền nát Tây Phương Giáo nhưng Nghiêm Phong vẫn đi cùng để trấn giữ cho chắc chắn.

Họ xuất hiện ngay phía trên Linh Sơn, làm chấn động vô số đệ tử nơi đây.

Thường Hi và Hi Hòa từng tới Linh Sơn một lần, lúc đó đã đánh Chuẩn Đề tơi tả nên đệ tử Linh Sơn đều nhận ra hai nàng. "Ma nữ tới rồi, mau trốn đi!" "Hỏng rồi, hai ma nữ lại tới nữa!" Đám đệ tử bên dưới thấy hai nàng liền kinh hoàng la hét, họ thực sự sợ hãi.

Trước đây còn có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chống đỡ, giờ chẳng còn ai giúp, họ chỉ sợ bị hai ma nữ này đánh đập.

Tu vi của họ không chịu nổi đòn của hai nàng nên mới thất thố như vậy để bảo mạng.

Nhưng không phải ai ở Linh Sơn cũng thế. "Kính chào Nghiêm Phong Thánh nhân, Nữ Oa Thánh nhân, Hậu Thổ Thánh nhân." Lúc này, một hòa thượng đầu trọc tu vi Chuẩn Thánh từ trong đám đông bước ra hành lễ.

Nhìn vị tăng trẻ tuổi trước mặt, Nghiêm Phong âm thầm suy tính liền biết thân phận của y. "Kim Thiền Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chết, Linh Sơn hiện giờ vô chủ, không biết ngươi có dự tính gì?" Giọng nói của Nghiêm Phong cắt ngang dòng suy nghĩ của đám người Thường Hi đang nhìn đám đệ tử chạy loạn xạ, y nhìn vị tăng trẻ.

Thấy nụ cười đầy ẩn ý của Nghiêm Phong, Kim Thiền Tử trong lòng thắt lại, lập tức đáp: "Bẩm Nghiêm Phong Thánh nhân, con không có dự tính gì, chỉ mong được sống an ổn trong Hồng Hoang này thôi." "Ồ?

Dự tính vậy sao, nhưng Hồng Hoang này không dễ sống an ổn đâu, đặc biệt là với một Tây Phương Giáo to lớn thế này, nếu chỉ một mình ngươi thì không vấn đề gì, lẽ nào ngươi định từ bỏ Tây Phương Giáo?" Kim Thiền Tử ngẩn người một lát rồi chậm rãi nói: "Không, sư phụ đã nỗ lực vô số năm, dù với sức một mình con không thể làm Tây Phương Giáo lớn mạnh, thậm chí không bảo vệ nổi, nhưng con vẫn muốn thử một phen." Nghiêm Phong thầm gật đầu, Kim Thiền Tử quả có tâm cảnh không tệ, đáng tiếc lại sinh ra ở Tây Phương Giáo. "Khá lắm, nhưng Tây Phương Giáo chắc chắn không giữ được, không phải ta thì Tam Thanh bất cứ ai ra tay cũng là tận thế của các ngươi." Lời của Nghiêm Phong khiến sắc mặt Kim Thiền Tử kịch biến, pháp lực trong người cũng dao động, nhưng ngay sau đó y đã trấn tĩnh lại. "Đừng lo, ta không định tiêu diệt Tây Phương Giáo như vậy, ngược lại ta sẽ bảo hộ nơi này, đó cũng là lời hứa của ta khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết." Kim Thiền Tử bấy giờ mới thở phào, chỉ cần Nghiêm Phong không nhắm vào thì cơ hội giữ lại Tây Phương Giáo là rất lớn.

Nhưng lời tiếp theo của Nghiêm Phong lại khiến y kinh ngạc, Nghiêm Phong giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là chuyện cả Hồng Hoang đều biết, không ngờ y lại có lời hứa như vậy.

Chương 194

"Vậy đa tạ Nghiêm Phong Thánh nhân, con thay mặt ức vạn giáo chúng cảm tạ ơn hộ trì của Thánh nhân." Nghiêm Phong lại nói: "Đừng vội cảm ơn, ta bảo hộ Tây Phương Giáo cũng có điều kiện, giờ ngươi có gì khiến ta tâm động không?" Kim Thiền Tử khựng lại, vẻ mặt khó coi.

Mọi bảo vật đỉnh cấp chắc chắn nằm trên người hai vị Thánh nhân, Nghiêm Phong giết họ rồi thì bảo vật đã lấy hết, giờ còn hỏi y nữa, thật là quá đáng, lẽ nào những lời vừa rồi đều là giả?

Lẽ nào y đang tìm cái cớ để diệt môn?

Kim Thiền Tử không khỏi nảy sinh suy nghĩ đó. "Thấy phương Tây không còn gì rồi chứ, nhưng ta có thể đề xuất một phương pháp, đó là Tây Phương Giáo quy thuận môn hạ Tam Tiên Đảo, ta tin ngươi sẽ có lựa chọn sáng suốt." Nghiêm Phong dứt lời liền im lặng chờ đợi Kim Thiền Tử phản hồi.

Lý do y làm vậy chỉ có một: Kim Thiền Tử quá am hiểu Tây Phương Giáo, có thể giúp Thường Hi và Hi Hòa quản lý, nếu không giao cho hai nàng chắc chắn sẽ loạn cào cào.

Kim Thiền Tử rơi vào thế lưỡng nan, sáp nhập vào Tam Tiên Đảo đúng là tránh được việc bị thế lực khác thôn tính, nhưng ai biết Nghiêm Phong sau này có giải tán cả giáo không.

Nghiêm Phong nhìn thần sắc biến hóa của y, tưởng rằng sắp phải ra tay giải quyết phần tử không an định này, kết quả nghe Kim Thiền Tử nói: "Mọi sự xin nghe theo tiền bối Nghiêm Phong sắp xếp." Nghiêm Phong sững người một chút rồi bật cười: "Kim Thiền Tử, phải nói là ngươi có nhãn quang hơn hẳn hai vị sư phụ của mình

đấy." Sau đó y nhìn về phía Thường Hi và Hi Hòa: "Hai nàng tới đây." Hai nàng bước đến trước mặt Kim Thiền Tử, vẫn chưa hiểu Nghiêm Phong định làm gì. "Từ nay về sau hai nàng sẽ là Giáo chủ Tây Phương Giáo, nhưng giờ phải đổi tên rồi.

Hai nàng sinh ra từ Thái Âm Tinh, nên hãy gọi là Thái Âm Giáo đi." Kim Thiền Tử sững sờ, y không ngờ Nghiêm Phong lại giao Tây Phương Giáo cho hai nàng quản lý thay vì sáp nhập thẳng vào Tam Tiên Đảo. "Giờ hãy thề với Thiên Đạo đi, từ nay về sau thủ hộ an ninh phương Tây, đổi tên Tây Phương Giáo thành Thái Âm Giáo, đặt nền móng tại Hồng Hoang, bảo vệ giáo chúng khỏi thảm họa diệt vong." Nghiêm Phong chậm rãi nói, vừa là nói với hai nàng, vừa là nói với Kim Thiền Tử.

Lúc này vô số giáo chúng phương Tây phát hiện ra đám người trên không trung, nhận ra thân phận của họ nên đều ngước nhìn.

Đúng lúc đó, hai giọng nói vang vọng thiên tế thu hút sự chú ý của mọi người: "Ta Thường Hi (Hi Hòa), nguyện dùng bản thân thủ hộ an ninh phương Tây, bảo vệ giáo chúng bình ổn sinh hoạt, đặc biệt đổi tên Tây Phương Giáo thành Thái Âm Giáo, đặt tại Tây phương Hồng Hoang, quy thuận Tam Tiên Đảo, mong Thiên Đạo chứng giám!" Giọng nói hùng hồn truyền khắp đại địa Hồng Hoang, ức vạn sinh linh đều nghe thấy lời thề, Thiên Đạo tự nhiên có phản ứng.

Vì mục tiêu thủ hộ một phương an ninh nên công đức từ trời hạ xuống, không ngừng gia trì lên người Thường Hi và Hi Hòa.

Ánh mắt Nghiêm Phong sáng rực, công đức lần này nhiều hơn y tưởng, chuyện gì thế này?

Lẽ nào là do Hồng Quân?

Hay là vùng đất phương Tây này về sau sẽ có biến số cực lớn?

Đột nhiên Nghiêm Phong nhớ tới lượng kiếp sau này là Tây Du, nguồn cơn chẳng phải từ Linh Sơn phương Tây sao?

Hóa ra là vậy, vì chuyện của Hồng Quân trước đó mà y sơ suất quên mất, nhưng sự tồn tại của Kim Thiền Tử đã khiến y nhớ ra một số việc.

Trong lúc giáo chúng phương Tây đang vui mừng vì thoát nạn, Nghiêm Phong liền tìm trong đám đông một đệ tử: Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Đáng lẽ y phải có một cơ duyên ở Địa Phủ, nhưng vì phương Đông đã trở thành cấm địa với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nên cơ duyên vốn thuộc về y cũng tiêu tan.

Nhưng Nghiêm Phong sẽ không để công đức Địa Phủ chảy về phương Tây đâu.

Dù vậy giờ Tây Phương Giáo và cả vùng phương Tây đều là người của y rồi, nên chuyện đó không còn quan trọng nữa. "Địa Tạng, theo ta." Địa Tạng vốn là đệ tử của Tiếp Dẫn, khi Địa Phủ mở ra y đã cảm ứng được thiên mệnh, nhưng vì Nghiêm Phong nên giáo chúng phương Tây không ai dám bén mảng sang phương Đông vì sợ một đi không trở lại.

Thế nên Địa Tạng buộc phải gác lại cơ duyên, tu vi vì thế bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong. "Hậu Thổ, người này có duyên với Địa Phủ, có lẽ nàng có thể sắp xếp cho y một vị trí thích hợp." Nghiêm Phong đưa Địa Tạng tới trước mặt Hậu Thổ.

Hậu Thổ sững người, chuyện Địa Phủ trước nay Nghiêm Phong chưa từng can thiệp, không ngờ lần này lại đưa một người của Tây Phương Giáo tới.

Nhưng sau khi Hậu Thổ bấm độn suy tính, nàng hiểu rõ duyên

phận của Địa Tạng với Địa Phủ nên cũng không để ý nữa, trực tiếp mở Địa Phủ đưa y vào.

Khi Thường Hi và Hi Hòa tuyên bố đổi tên Tây Phương Giáo, vô số sinh linh Hồng Hoang vốn định tới phương Tây đã dừng bước.

Trước đó họ tưởng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết thì Tây Phương Giáo như mãnh thú mất đầu, có thể đến đó kiếm chác chút lợi lộc, nhưng không ngờ tốc độ của Nghiêm Phong còn nhanh hơn.

Ngay cả Tam Thanh vốn định chia chác một phần lợi ích ở phương Tây cũng phải dừng lại.

Nghiêm Phong vừa mới giết hai vị Thánh nhân, họ đâu dám đi tìm rắc rối lúc này.

Tuy nhiên vẫn có vài kẻ không biết trời cao đất dày, không rõ quan hệ giữa hai nàng và Nghiêm Phong, tưởng chỉ có hai vị Chuẩn Thánh nên định xông vào, thùy ngờ đụng phải Tam Tiên Đảo.

Nghiêm Phong chẳng cần ra tay, đám người đó đã bị Khổng Tuyên xử lý sạch sẽ.

Đó chỉ là những kẻ muốn đục nước béo cò, còn những cường giả thực sự đều hiểu rõ lợi hại nên không ai dại gì tới phương Tây tìm cái chết.

Tây Phương Giáo đã đổi thành Thái Âm Giáo thì giáo nghĩa cũng phải sửa đổi, nên Nghiêm Phong và hai nàng mất vài ngày để triệt để thay đổi giáo nghĩa.

Từ nay về sau Thái Âm Giáo sẽ không còn xuất hiện đầu trọc nữa.

Phật giáo về sau cũng sẽ không tồn tại, nên Tây Du sau này sẽ là sự hưng thịnh của Thái Âm Giáo.

Thường Hi và Hi Hòa không biết chuyện tương lai, chỉ đang hưng

phấn cảm nhận công đức vô cùng trong người.

Thủ hộ một phương và chuyển giao giáo thống đã mang lại lợi ích cực lớn.

Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ để hai nàng thành Thánh, nên Nghiêm Phong buộc phải tăng cường kiểm soát trận chiến Phong Thần, vì nếu cứ đà này e rằng không đủ công đức cho cả hai.

Trận Phong Thần cuối cùng cũng tới hồi cao trào.

Chương 195

Khi quân Tây Kỳ tiến quân không gặp trở ngại gì thì cuối cùng cũng bị chặn lại bởi một trận pháp: Tru Tiên Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ vì bị Thân Công Báo kích động, không thể nhìn môn hạ đệ tử chết thảm thêm nữa nên thề sẽ báo thù trên người quân đội Tây Kỳ.

Nhưng lão không thể đích thân tham chiến nên lại bày ra trận pháp để họ tới phá trận.

Trận pháp của Thông Thiên là Tru Tiên Kiếm Trận, dùng Tru Tiên Tứ Kiếm phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, nếu có Thông Thiên chủ trì thì chỉ có bốn vị Thánh nhân hợp lực mới phá nổi.

Nhưng hiện giờ tìm đâu ra bốn vị Thánh nhân, trừ phi Nghiêm Phong ra tay.

Dù Thông Thiên đang giận dữ nhưng chưa đến mức ngu ngốc mà đi chọc vào Nghiêm Phong, nên người lão thách thức đầu tiên chính là sư huynh mình, vì Nguyên Thủy từng đích thân xuống đài phá trận Tam Tiêu. "Sư huynh, nếu huynh thích phá trận thì đệ ở đây bày sẵn một trận, hy vọng huynh có thể hạ cố tới chơi." Thông Thiên truyền lời tới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Việc Thông Thiên bày trận Tru Tiên và thách thức Nguyên Thủy đã thu hút sự chú ý của cả Hồng Hoang.

Những ai từng tham dự buổi giảng đạo của Hồng Quân đều biết uy lực của trận này, Hồng Quân từng nói nếu đủ bộ thì phi tứ thánh bất khả phá.

Hiện giờ Thông Thiên đã bày trận, Nguyên Thủy dù có kéo thêm

Lão Tử tới cũng không làm gì được nếu không có Nghiêm Phong hỗ trợ.

Nhưng quan hệ giữa Nguyên Thủy và Nghiêm Phong không hề đơn giản.

Cả Hồng Hoang đều biết hiềm khích giữa hai người nên không ai tin Nghiêm Phong sẽ giúp Nguyên Thủy phá trận.

Mọi người đều chờ xem kịch vui của Nguyên Thủy, bao gồm cả Nghiêm Phong.

Chỉ có Nghiêm Phong là biết trước mọi chuyện nên tỏ ra thản nhiên. "Phu quân, Thông Thiên và Nguyên Thủy đấu nhau thì ai thắng vậy?" Nữ Oa tò mò hỏi.

Vì các Thánh nhân trực tiếp tham gia nên ngay cả nàng cũng không rõ kết cục ra sao, đành hỏi Nghiêm Phong. "Kết cục à, đáng lẽ Thông Thiên sẽ thắng, nhưng theo đà của Phong Thần thì lão chắc chắn sẽ thua, không thua thì lại nảy sinh vấn đề khác." "Ý chàng là sao?

Nếu Nguyên Thủy thua thì sao cuối cùng Thông Thiên lại thua được, tóm lại là ai thua?" Thường Hi tò mò bám lấy Nghiêm Phong hỏi, cả người nàng dựa vào lòng y. "Ái chà, tò mò làm gì nhiều, cứ chờ xem chẳng phải hay hơn sao, ta nói trước thì mất hay." Nghiêm Phong bất lực nói, vì các nàng rảnh rỗi quá nên mới hỏi vậy, nếu nói ra rồi đến lúc chuyện xảy ra y hệt thì lại kêu chán.

Trước đây đã bị như thế mấy lần nên lần này Nghiêm Phong quyết định giữ kín, đợi kết thúc rồi mới giải thích. "Phu quân nói đi mà, thiếp chỉ tò mò thôi, hứa là không trách chàng đâu." Thường Hi ôm cánh tay Nghiêm Phong lắc nũng nịu. "Được rồi, ta nói đơn giản thế này: vì ta mà nhị thánh phương Tây đã chết, nên giờ muốn gom đủ bốn vị Thánh nhân phá trận là không hề dễ dàng, thế nên hiện giờ chỉ có thể nhìn Nguyên Thủy một mình xông trận bị ăn hành thôi." Các

nàng vỡ lẽ, hóa ra lời Hồng Quân nói là thật, hiện giờ nếu Nghiêm Phong không ra tay thì Nguyên Thủy không cách nào phá nổi trận. "Nhưng tại sao cuối cùng Thông Thiên lại thua?

Nếu Nguyên Thủy không làm gì được thì ai có đủ thực lực đe dọa lão chứ?" Nghiêm Phong cười lớn: "Sao không nhìn người ngay trước mắt đây này?

Nếu ta ra tay, nàng nghĩ một Thông Thiên có cản nổi ta không?" Nữ Oa không hiểu: "Nhưng sao phu quân lại phải ra tay?

Thông Thiên đối phó Nguyên Thủy mà?" Nghiêm Phong cười sái nhiên, không nói thêm gì nữa.

Các nàng nài nỉ mãi không được đáp án nên đành hậm hực rời đi.

Nghiêm Phong chỉ buông một câu "thiên cơ bất khả tiết lộ" để đuổi khéo.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đang vã mồ hôi hột, không ngờ vị sư đệ này lại nóng nảy đến thế.

Hắn chỉ phái đệ tử đi trợ trận thôi, tự thân phá trận cũng chỉ có một lần, vậy mà Thông Thiên lại làm như muốn liều mạng.

Trận Tru Tiên phi tứ thánh bất khả phá, một mình hắn vào chẳng khác nào tự sát.

Nguyên Thủy suy đi tính lại, cuối cùng mang theo bảo vật lên Thủ Dương Sơn cầu cứu sư huynh.

Hiện giờ tìm bốn vị Thánh nhân quá khó, ngoài hắn và Lão Tử thì hai người còn lại đều ở bên phía Nghiêm Phong, mà với quan hệ của hắn với Nghiêm Phong, y không gây thêm rắc rối đã là may lắm rồi, nói gì đến chuyện giúp đỡ.

Nguyên Thủy càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Trên núi Thủ Dương, Lão Tử tiếp kiến Nguyên Thủy. "Sư đệ, không biết hôm nay tới Bát Cảnh Cung có việc gì?" Lão Tử ngồi trên bồ đoàn, mắt nhắm hờ hỏi, thừa biết Nguyên Thủy tới làm gì nhưng lão chỉ muốn ép cái tính nóng nảy của hắn xuống. "Sư huynh, lần này huynh phải giúp đệ, nếu không thể diện Tam Thanh ta mất sạch mất." "Ồ?

Sao lại nói thế?" Lão Tử hỏi giọng thản nhiên, Nguyên Thủy bất lực đáp: "Sư huynh, đệ nói ngắn gọn thôi, chuyện Thông Thiên bày trận Tru Tiên, huynh thấy sao?" Lão Tử mở mắt nhìn Nguyên Thủy đang nôn nóng, trong lòng thầm cười: cái vị sư đệ này giờ mới biết tìm cách giải quyết hòa bình sao? "Sư đệ à, Thông Thiên sư đệ hành sự quả có chút nóng nảy, ta thấy không nên làm vậy vì chỉ khiến Tam Thanh chúng ta nội đấu, để kẻ khác xem cười cho." Nguyên Thủy lập tức cười rạng rỡ vì nghĩ đại sư huynh chắc chắn sẽ giúp.

Nhưng câu tiếp theo của Lão Tử khiến hắn đần mặt ra: "Nhưng về chuyện phá trận, ta thấy sư đệ nên tự đi giải quyết thì hơn, nếu không người trong Hồng Hoang mới thực sự cười nhạo Tam Thanh chúng ta đấy." Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại, nói bao nhiêu cũng vì muốn sư huynh giúp, vậy mà giờ lại bảo hắn tự giải quyết là ý gì?

Nguyên Thủy định hỏi sư huynh có ẩn ý gì không nhưng nhìn hồi lâu vẫn chỉ thấy những lời thoái thác.

Lão biết rõ tình cảnh khó xử của hắn, phá trận cần bốn người mà giờ tìm đâu ra.

Chương 196

Lẽ nào thực sự phải tìm Nghiêm Phong?

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy nhìn sư huynh, thầm hỏi có phải ý huynh là bắt đệ đi xin lỗi Nghiêm Phong rồi nhờ y giúp không?

Nhưng cuối cùng hắn rùng mình nghĩ không thể làm thế được, làm vậy còn mất mặt hơn là không phá nổi trận.

Quân Tây Kỳ dù sao cũng không thể bị chặn đứng mãi ở đó được. "Sư huynh, nếu đã vậy đệ xin phép về trước, việc này đệ sẽ tự tính cách." Nguyên Thủy nói đoạn liền rời Thủ Dương Sơn về Ngọc Hư Cung.

Lão Tử nhất thời không phản ứng kịp, Nguyên Thủy sao thế này?

Vừa rồi còn năn nỉ giúp, sao đột nhiên lại đi? "Lẽ nào hắn tìm được cách phá trận?" Lão Tử lẩm bẩm, thực sự không hiểu ý Nguyên Thủy, thôi cứ chờ xem sao, biết đâu hắn lại có bài tẩy nào đó.

Nhưng Lão Tử biết rõ Nguyên Thủy từ lúc sinh ra đến giờ làm gì có bài tẩy nào ghê gớm.

Đến tận bây giờ vẫn luôn chịu thiệt vì Nghiêm Phong đấy thôi.

Nghiêm Phong...

Lão Tử trong lòng khẽ động, không lẽ Nguyên Thủy định tìm Nghiêm Phong thật?

Lúc nãy lão và Thông Thiên đã khuyên hắn đi xin lỗi rồi, nhưng giờ mà đi chẳng phải tự chuốc lấy nhục sao?

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn về tới Ngọc Hư Cung, dĩ nhiên là phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cuối cùng với vẻ mặt kiên định, hắn một mình tiến về chiến trường.

Trên con đường tiến quân của Tây Kỳ, một tuyệt thế đại trận đang chắn ngang đường, ngay cả những thần thông bay trời độn đất của đám Lôi Chấn Tử cũng không qua nổi, hễ tiến lên là bị hút vào trận.

Vì ai cũng nghe danh trận Tru Tiên lợi hại nên khi thấy Thông Thiên bày trận, đại quân đã dừng lại chờ Nguyên Thủy, vì họ biết Thông Thiên là Thánh nhân, họ mà xông lên chỉ có nước chết.

Nguyên Thủy lần này không phải tới để phá trận ngay, hắn đứng từ xa quan sát trận thế mà lòng đầy bất lực, trận Tru Tiên quả danh bất hư truyền, một người không thể phá nổi.

Nhưng vào xem thử một chút thì được.

Sau khi đắn đo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm theo Bàn Cổ Phiên mà Hồng Quân ban tặng tiến vào trận, vì đây là Tiên thiên Chí bảo cùng đẳng cấp với trận này nên chắc chắn có thể bảo vệ an toàn cho hắn.

Khi Nguyên Thủy vừa tới gần, trận Tru Tiên lập tức khởi động, một luồng hung sát chi khí ập tới, chưa kịp phản ứng hắn đã bị cuốn vào trong.

Hóa ra Thông Thiên đã sớm phát hiện ra Nguyên Thủy và trận pháp đã chờ sẵn từ lâu. "Sư huynh, nếu muốn phá trận thì cứ đường đường chính chính mà vào, hành động lén lút như vậy chẳng phải là hành vi của kẻ tiểu nhân sao?" Một giọng nói hùng hồn vang lên từ trong trận khiến Nguyên Thủy đỏ mặt, nói gì thì nói, thể diện của hắn coi như mất sạch.

Nhưng may là giờ đang ở trong phạm vi trận pháp nên bên ngoài không thấy không nghe được gì, coi như cũng giữ lại được chút mặt

mũi.

Đã vào trận rồi, Nguyên Thủy không chần chừ nữa, lập tức tế xuất Bàn Cổ Phiên hộ thân rồi tiến vào cửa trận phía Đông.

Chỉ thấy phía trên treo một thanh tiên kiếm, chính là Tuyệt Tiên Kiếm.

Cảm nhận được Nguyên Thủy bắt đầu nhập trận, Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng thúc động trận pháp, một đạo pháp lực bàng bạc truyền ra, Tuyệt Tiên Kiếm mang theo kiếm khí chấn nhiếp thiên địa chém thẳng xuống Nguyên Thủy. "Keng..." Tiếng kim loại va chạm vang lên, Bàn Cổ Phiên và Tuyệt Tiên Kiếm va vào nhau.

Uy lực của trận Tru Tiên lúc này rõ ràng vượt xa Bàn Cổ Phiên vì tu vi của Thông Thiên hiện cao hơn Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy trước đó bị tước đi trăm vạn năm đạo hạnh, còn tu vi Thông Thiên thì tăng lên không ít.

Tuy nhiên nền tảng của Nguyên Thủy cũng không nông cạn, thời gian qua hắn đã dùng linh dược linh khí ở Côn Luân Sơn để bù đắp phần nào tổn thất, đến mức linh khí ở đó cũng trở nên thưa thớt.

Lúc này Bàn Cổ Phiên đối đầu với chỉ một thanh Tuyệt Tiên Kiếm nên vẫn miễn cưỡng chống đỡ được, Thông Thiên cũng đã lường trước kết cục này.

Đòn đánh không hiệu quả nhưng lão cũng chẳng vội, đây chỉ là đòn dằn mặt khi vào trận thôi nhưng đã khiến Nguyên Thủy biến sắc, trận Tru Tiên thế này thì dù dốc toàn lực cũng không phá nổi.

Vì Nguyên Thủy biết cách phá trận là phải có bốn vị Thánh nhân đồng thời kháng cự bốn thanh tiên kiếm thì mới vào gặp Thông Thiên được.

Người bình thường vào đến cửa trận đã không chịu nổi, Tuyệt

Tiên Tứ Kiếm không phải ai cũng đỡ được, trừ phi có Tiên thiên Chí bảo hoặc thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong như Khổng Tuyên hay Thường Hi thì may ra mới đỡ nổi một kích của lão.

Nhưng dưới trướng Nguyên Thủy hiện giờ chỉ có Nhiên Đăng là có tu vi đó, mà Định Hải Châu của y lại không phải Tiên thiên Chí bảo nên vô dụng.

Nguyên Thủy thầm thở dài, dưới sự gia trì của Bàn Cổ Phiên, khí kình bảo vệ quanh thân giúp hắn tạm thời an toàn.

Thông Thiên cũng không gấp gáp, lão biết uy lực Bàn Cổ Phiên nên không chọn cách đánh trực diện để làm thương Nguyên Thủy.

Khi Nguyên Thủy bước sâu vào trận, hắn không ngừng quan sát những biến hóa bên trong, nhưng trận Tru Tiên là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, biến hóa khôn lường nên hắn không thể nhìn thấu ngay được.

Đột nhiên một kiếm trận ở sâu bên trong khởi động, vô số đạo kiếm khí cuồn cuộn tập kích hắn.

Đối mặt với những đạo kiếm khí hung hãn như muốn khai thiên lập địa, Nguyên Thủy chỉ biết cắn răng né tránh hoặc đỡ đòn, tiếng va chạm vang lên liên hồi tạo thành những làn sóng linh khí cực lớn lan ra ngoài khiến ai nấy đều chú ý.

Rõ ràng có người đang xông trận, mà tạo ra động tĩnh lớn thế này chỉ có thể là Thánh nhân, mà kẻ thù của Thông Thiên lúc này chỉ có thể là Nguyên Thủy.

Chương 197

Vô số cao thủ đang quan sát đều cảm thấy hứng thú, muốn xem liệu Nguyên Thủy có phá trận thành công hay sẽ bị Thông Thiên làm nhục mà nhốt lại trong trận. "Sư huynh, để đệ cho huynh thấy thế nào là đệ nhất sát trận Hồng Hoang nhé!" Thông Thiên thấy Nguyên Thủy đang chật vật né đòn, vẻ mặt lang bái liền cười lớn, rồi khởi động thêm một tầng biến hóa sâu hơn của trận pháp.

Vô số bóng kiếm xuất hiện, mỗi thanh đều y hệt Tru Tiên Tứ Kiếm, nhất hóa nhị, nhị hóa tứ, trong chớp mắt cả trận pháp tràn ngập kiếm khí tung hoành khiến Nguyên Thủy cũng phải tê cả da đầu.

Lẽ nào vị sư đệ này định dồn mình vào chỗ chết sao?

Đối mặt với sư huynh Nguyên Thủy Thiên Tôn của mình, Thông Thiên giáo chủ không hề nương tay chút nào, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức hiện ra vạn ngàn biến hóa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy da đầu tê dại, đồng thời cũng bất đắc dĩ thúc giục pháp bảo của mình ra ứng chiến.

Ngoài Bàn Cổ Phiên, hắn cũng có vài món pháp bảo khác, nhưng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ từ trước đã bị Nghiêm Phong cướp mất, nếu không hắn đã chẳng đến mức chật vật như vậy.

Hạnh Hoàng Kỳ có thể phòng ngự được đòn tấn công ít nhất là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, hắn sẽ không đến nỗi rơi vào tình cảnh này.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy lại dâng lên một trận hận ý với Nghiêm Phong.

Nhưng lúc này Nghiêm Phong lại đang đứng trên cửu thiên, ẩn đi

thân hình xem náo nhiệt, quan sát Tru Tiên Kiếm Trận phía dưới, cũng muốn xem thử Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại đến mức nào.

Lúc Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên tiến vào, Nghiêm Phong đều đã nhìn thấy hết.

Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm Trận đều là bảo vật hình thành từ mảnh vỡ của Bàn Cổ Phủ, thấy hai kiện chí bảo này xuất hiện, Nghiêm Phong không khỏi nảy sinh ý đồ.

Hiện tại hắn có Hỗn Độn Thanh Liên hộ thân, hoàn toàn không có thứ gì có thể phá vỡ phòng ngự, trên người còn có Hỗn Độn Châu thần bí.

Về mặt công kích, ngoài Hỗn Độn Thanh Liên, công pháp và Đế Đạo Thần Quyền của hắn cũng không yếu, nhưng nếu so với Bàn Cổ Phủ thì chắc chắn yếu hơn không biết bao nhiêu lần.

Nghiêm Phong cũng đã có chút suy đoán về tu vi của Bàn Cổ, ít nhất cũng là cảnh giới trên Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Bởi vì Thiên Đạo cũng chỉ ở cảnh giới đó, Bàn Cổ dốc toàn lực khai thiên tích địa, ít nhất cũng phải ở cảnh giới cao hơn một bậc mới có khả năng.

Vũ khí của ngài, Bàn Cổ Phủ, tuy đều là Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng những Hỗn Độn Chí Bảo khác so với Bàn Cổ Phủ, chắc chắn kém hơn một bậc.

Khi đó Bàn Cổ đã mượn sức Bàn Cổ Phủ, một búa chém chết một vị trong ba ngàn Thần Ma, toàn bộ đều bị chém chết.

Nhìn Tru Tiên Kiếm Trận đang cuồn cuộn bên dưới, Nghiêm Phong không khỏi tò mò, không biết Nguyên Thủy và Thông Thiên đang chiến đấu thế nào bên trong.

Nếu bây giờ không vào trận thì thực sự không thể nào thăm dò

được động tĩnh bên trong.

Lúc này, Nguyên Thủy đã lâm vào khổ chiến, dốc toàn bộ sức lực, về cơ bản đều dùng để phòng thủ, không có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng.

Vốn dĩ thực lực đã không bằng Thông Thiên, lại còn ở trong trận pháp của Thông Thiên, Nguyên Thủy cũng đành bất lực.

Đối mặt với kiếm khí đầy trời, hắn chỉ có thể dốc toàn lực chống đỡ, nhưng dù vậy, y phục của Nguyên Thủy vẫn bị kiếm khí để lại không ít vết rách, cả người trông vô cùng thảm hại.

Chỉ thấy trong kiếm trận có vô số kiếm ảnh, chúng tự kết thành trận, hóa thành vô số tiểu kiếm trận, hết lần này đến lần khác tấn công Nguyên Thủy, mỗi một lần đều khiến Nguyên Thủy phải toàn lực ứng phó.

"Sư đệ, mau mau dừng tay, ta có lời muốn nói chuyện đàng hoàng.

Nếu sư đệ có gì không hài lòng có thể nói ra, huynh đệ chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện mới phải.

Cứ như thế này, chỉ khiến người ngoài chê cười thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn do dự hồi lâu, cuối cùng cũng hạ mình, chuẩn bị cầu hòa.

"Chê cười?

Ngươi cũng biết là chê cười sao?

Lúc ngươi ra tay với sư điệt thì có từng nghĩ đến chuyện bị chê cười không?

Lúc ngươi ra tay với chúng đệ tử của ta thì có từng nghĩ đến cái nhìn của chúng sinh Hồng Hoang về việc này không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, thì ra là vậy, thảo nào Thông Thiên lại phẫn nộ

đến thế, là vì mình đã ra tay.

Sớm biết như vậy, nên để Nhiên Đăng đi, nhiều nhất là cho gã vài món bảo vật là được rồi.

"Sư đệ, ta đều biết.

Khí số Ân Thương đã tận, bây giờ ngươi giúp hắn có thể nói là nghịch thiên hành sự, hậu quả thế nào chắc chắn ngươi biết rõ.

Hôm nay ngươi có giết ta thì trận pháp của ngươi cũng phải rút đi, nếu không Lão sư chắc chắn sẽ ra tay." Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, tạm thời dừng tấn công, để Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thở phào một hơi.

Vừa rồi liên tiếp bị tấn công, tiêu hao của hắn cũng không nhẹ, lúc này vừa hay thuận thế hồi phục.

"Sư huynh, chuyện đó ta biết, nhưng ta hiện tại chỉ muốn đòi lại công đạo cho đệ tử của ta mà thôi.

Ngươi có cho hay không?

Lúc trước ngươi ra tay với hắn thì nên nghĩ đến tình huống hiện tại rồi, đừng tưởng rằng ta không biết gì cả." Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, lẽ nào Thông Thiên đã sớm chú ý đến những chuyện này rồi sao?

Nhưng tại sao lúc trước lại không ra tay ngăn cản?

"Sư đệ, có gì chúng ta từ từ nói, trước tiên hãy rút trận pháp đi, đừng để người trong Hồng Hoang chê cười chúng ta.

Nếu không lát nữa Đại sư huynh cũng sẽ đến đây." Nguyên Thủy dùng hết mọi cách để thuyết phục Thông Thiên rút trận pháp.

Chương 198

Hắn thực sự không thể chịu đựng trận pháp này thêm nữa, một mình hắn giữ được mạng đã là may lắm rồi, muốn phá trận đúng là vọng tưởng.

Tiếp đó hắn nói: "Sư đệ, ngươi có biết Nghiêm Phong trước đây đã làm gì không?

Trước đó rất nhiều cơ duyên của Xiển giáo ta đều bị hắn cắt đứt.

Bây giờ trong đại quân Tây Kỳ cũng có đệ tử của Nghiêm Phong, nếu cứ tiếp tục như vậy, cản trở bước tiến của đại quân Tây Kỳ, Nghiêm Phong sẽ cho phép sao?" Nhắc đến Nghiêm Phong, Thông Thiên cũng không khỏi rùng mình trong lòng.

Bề ngoài thì trong trận chiến Phong Thần này, Nghiêm Phong không tham gia, nhưng những việc hắn làm sau đó lại không hề giống vậy.

Không chỉ cơ duyên của người Xiển giáo bị cướp đoạt, thậm chí hai vị Thánh nhân của Tây phương giáo cũng bị hắn tiêu diệt hoàn toàn.

Nếu mình trì hoãn quá lâu, Nghiêm Phong cho rằng mình đang thật sự cản trở bố cục của hắn thì chẳng phải là toi rồi sao?

Thấy sắc mặt Thông Thiên thay đổi, Nguyên Thủy biết mình đã nói trúng chỗ, dùng sự tồn tại của Nghiêm Phong để uy hiếp Thông Thiên quả nhiên là chính xác.

Nhưng hắn cũng không dám uy hiếp quá đáng, sợ khiến Thông Thiên tức quá hóa giận.

Nhưng ngay sau đó, Nguyên Thủy đang định tiếp tục khuyên nhủ

thì lại sững sờ, cả người lập tức nâng pháp lực lên đỉnh điểm, tế ra Bàn Cổ Phiên để bảo vệ bản thân.

Bởi vì Thông Thiên đã khởi động lại trận pháp, hắn không thể không phòng bị.

Vừa rồi khuyên nhủ, Nguyên Thủy vốn tưởng rằng sắp thành công, nhưng không ngờ Thông Thiên đột nhiên lại có sự thay đổi như vậy.

"Sư đệ, mau dừng lại." "Ha ha, ngươi đang tính toán gì ta không biết sao?

Đừng nói là Nghiêm Phong, hôm nay dù Lão sư có đích thân đến, ta cũng không tha cho ngươi, cho nên ngươi tự cầu phúc đi." Thông Thiên phẫn nộ nói.

Được Nguyên Thủy nhắc nhở, hắn cũng dần tỉnh táo lại.

Chuyện này quả thực mình đã lỗ mãng, nhưng sau này đi xin lỗi Nghiêm Phong là được.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không thể tha được.

Vô số sát khí hòa cùng kiếm khí, gần như bao trùm cả một vùng trời đất, muốn nuốt chửng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ đành dốc toàn lực phòng thủ, nhanh chóng rút lui.

Xem ra hôm nay muốn thuyết phục Thông Thiên là không thể rồi.

"Sư đệ, chúng ta vừa mới nói chuyện đàng hoàng, mất mặt chỉ có Tam Thanh chúng ta mà thôi." Hét xong câu đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Dáng vẻ chật vật như vậy không thể để người khác nhìn thấy, nếu không mặt mũi của hắn sẽ mất sạch.

Nhưng hắn không biết rằng, những người quan chiến đã sớm nhìn thấy thân hình của hắn, về cơ bản những ai có tu vi Chuẩn Thánh đều đã thấy được dáng vẻ thảm hại đó của hắn vào lúc này.

"Xem ra Nguyên Thủy đã chịu thiệt lớn rồi." Nghiêm Phong không khỏi lắc đầu nói, chỉ không biết ân oán giữa hai người khi nào mới có thể tiêu tan.

Nhưng Nghiêm Phong đã sớm truyền lời cho các đệ tử trong quân Tây Kỳ, bảo họ không được tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, nếu không thần tiên cũng khó cứu.

Tru Tiên Kiếm Trận, tuy đối với hắn không phải chuyện phiền phức, nhưng đi vào đó chẳng khác nào tìm chết.

Sau khi thất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa mang theo bảo vật lên núi Thủ Dương.

Hiện tại hắn có chút bất lực, những kế hoạch từng có, từ lúc này đã mất hết tâm tình để tính toán.

Nói một cách chính xác, là sau lần bị Hồng Quân đánh rớt một triệu năm đạo hạnh.

Tất cả là vì Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong!

Nguyên Thủy không nhịn được oán khí dâng trào, nếu không phải Nghiêm Phong, hắn cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Nếu không phải Nghiêm Phong, hắn hoàn toàn có thể trở thành người mạnh nhất trong Tam Thanh, mọi cơ duyên đều do Nghiêm Phong phá hủy.

Cho nên bảo hắn đi tìm Nghiêm Phong nhận lỗi xin lỗi là chuyện không thể.

Vì vậy, Nguyên Thủy lại tìm đến Lão Tử, hy vọng có thể giúp đỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đem tất cả bảo vật trân quý trong Ngọc Hư Cung ra, hiện tại hắn chỉ có thể đặt hy vọng vào vị Đại sư huynh này.

"Đại sư huynh, hay là huynh giúp ta khuyên nhủ sư đệ đi, tính tình nó quá ương ngạnh, nói với ta không thể nào nguôi giận được, cho nên chỉ có thể dựa vào sư huynh thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói vừa lấy ra những bảo vật đã chuẩn bị, nhưng Lão Tử chỉ liếc qua một cái rồi không thèm để ý nữa.

"Sư đệ, chuyện này ta không có cách nào, chuyện xảy ra trên người ngươi, cho nên cần ngươi tự giải quyết." Không nhận lễ vật, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể thầm mắng trong lòng, bề ngoài thì bất lực rời đi.

Trở về Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người tỏ ra vô cùng suy sụp.

Một mình không thể phá trận, lại không có ai giúp đỡ, dường như cả Hồng Hoang đều đang xem trò cười của hắn.

Bất đắc dĩ, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo bảo vật đã chuẩn bị, đi thẳng đến Tam Tiên Đảo.

Cuối cùng hắn cũng đã vứt bỏ sĩ diện, chuẩn bị mời Nghiêm Phong ra mặt.

Chương 199

Chỉ cần Nghiêm Phong ra mặt, Thông Thiên chắc chắn sẽ nể tình, dù không nể tình, với thực lực của Nghiêm Phong, bên cạnh còn có ba vị Thánh nhân, chắc chắn có thể phá trận.

Đây là kế hoạch của Nguyên Thủy.

Lần này nếu không khiến Thông Thiên rút Tru Tiên Kiếm Trận, e rằng sau này uy nghiêm của hắn ở Hồng Hoang sẽ mất hết, không còn mặt mũi nào nữa.

Nhưng điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm khó xử là, khi đến bên ngoài Tam Tiên Đảo, hắn không hề thấy bất kỳ ai, và cũng không thể tiến vào Tam Tiên Đảo.

Hắn lượn lờ bên ngoài Tam Tiên Đảo hồi lâu mà vẫn không tìm được đường vào.

Rõ ràng lúc trước Tam Tiên Đảo còn rộng mở sơn môn thu nhận đệ tử, tại sao bây giờ lại không có sơn môn để vào?

Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như bị lạc đường, cứ đi vòng quanh bên ngoài Tam Tiên Đảo, mãi không tìm được lối vào trận pháp bên ngoài Tam Tiên Đảo.

"Nghiêm Phong Thánh nhân, Nguyên Thủy đến bái kiến, xin hiện thân gặp mặt." Bất đắc dĩ, Nguyên Thủy chỉ có thể hạ mình, hét về phía Tam Tiên Đảo, hy vọng Nghiêm Phong có thể ra gặp mặt hắn.

Hồi lâu trôi qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên ngoài dường như bị phớt lờ, cả người bị bỏ mặc ở ngoài, không thể nào đem những món bảo vật trong tay ra để bồi lễ xin lỗi Nghiêm Phong.

"Nghiêm Phong Thánh nhân, Nguyên Thủy đến bái kiến, xin hiện

thân gặp mặt.” Nguyên Thủy Thiên Tôn đành phải lên tiếng lần nữa, nhưng cũng như lần trước, không có bất kỳ hồi đáp nào, giống như đang đối mặt với một hòn đảo hoang không người ở.

Nhưng cả Hồng Hoang đều biết, Tam Tiên Đảo tuyệt đối không phải đảo hoang, cho nên giải thích duy nhất là Nghiêm Phong không muốn gặp hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng dù lửa giận bốc lên, nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh, đứng bên ngoài chờ đợi phản ứng từ Tam Tiên Đảo.

Nhưng ba ngày trôi qua, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Nguyên Thủy Thánh nhân, ngài về đi, sư tôn của ta hiện không có ở Tam Tiên Đảo.” Đúng lúc Nguyên Thủy sắp từ bỏ, đột nhiên Khổng Tuyên từ Tam Tiên Đảo bay ra, nói với Nguyên Thủy đang chờ đợi bên ngoài.

Nguyên Thủy trong lòng vui mừng, đang định nói thì lại bị một câu của Khổng Tuyên làm cho sững sờ, tình huống gì đây?

Nghiêm Phong không có ở đây?

Thân là Thánh nhân, nếu thực sự muốn gặp, dù không ở Tam Tiên Đảo, Hồng Hoang lớn như vậy cũng không thể nào ba ngày không tìm được.

Đặc biệt là Nghiêm Phong tinh thông không gian pháp tắc, cho nên chắc chắn là cố ý không gặp.

“Khổng Tuyên, xin hãy cho ta biết Nghiêm Phong Thánh nhân đang ở đâu, ta có việc quan trọng cần thương lượng.” Nguyên Thủy bất đắc dĩ, chỉ có thể lùi một bước, xem có thể biết được thái độ của Nghiêm Phong từ miệng Khổng Tuyên không.

“Thượng Thanh Thánh nhân, xin ngài hãy về đi.

Hướng đi của sư phụ ta đâu phải ta có thể biết được, mấy vị sư nương cũng không có ở đây, ta không cách nào liên lạc được." Nghe vậy Nguyên Thủy sững sờ, lẽ nào Nghiêm Phong thật sự không ở Tam Tiên Đảo?

Nhưng cũng không nghe nói Nghiêm Phong đã đi đâu a.

Trong lúc Nguyên Thủy đang thắc mắc, bên trong Tam Tiên Đảo.

"Phu quân, chàng thật sự không ra ngoài gặp hắn sao?

Hắn đã đợi bên ngoài ba ngày rồi, chiến trường cũng đã dừng lại ba ngày, đại quân Tây Kỳ không thể tiến lên được." Hậu Thổ nhìn Nguyên Thủy bên ngoài, không khỏi nói.

"Không sao, nếu hắn thực sự thành tâm đến xin lỗi thì sẽ không để ý ba ngày đâu.

Nếu chỉ là làm cho có lệ thì chắc chắn hôm nay sẽ rời đi." Nghiêm Phong tỏ thái độ không quan tâm, dù sao cuối cùng hắn không quản, Hồng Quân cũng sẽ không ngồi yên.

"Nhưng phu quân, hắn dù sao cũng là Thánh nhân, cứ để hắn ở ngoài như vậy không phải là không nể mặt quá sao?" Thường Hi không khỏi nói, nàng cũng cảm thấy đối xử với một vị Thánh nhân như vậy có chút quá đáng.

Dù sao Thánh nhân cũng là những người lợi hại nhất Hồng Hoang, cũng cần chút thể diện.

"Thôi được rồi, nếu đã nói vậy, nếu ngày mai hắn còn kiên trì cầu kiến ở bên ngoài thì ta sẽ ra gặp hắn một lần.

Quả thực Tru Tiên Kiếm Trận trên chiến trường cần phải giải quyết, kéo dài quá lâu cũng không tốt." Nghiêm Phong nhún vai nói.

Thật ra hắn cũng muốn mặc kệ Nguyên Thủy, gã này trước đây

toàn gây sự với hắn.

Nhưng trong lòng hắn nghĩ, bây giờ chỉ cần gã thật lòng nhận lỗi, hắn có thể cho một cơ hội.

Nhưng trong lúc mọi người đang nói chuyện, Nguyên Thủy sau khi nói chuyện với Khổng Tuyên xong liền rời đi, hoàn toàn không có ý định ở lại.

"Đó, thấy chưa.

Ta đã nói mà, Nguyên Thủy chắc chắn chỉ làm cho có lệ, quả nhiên không kiên trì nổi." Nghiêm Phong nhún vai nói với các nàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng không cam tâm, không ngừng thầm mắng Nghiêm Phong không nể mặt, nhưng lại quên mất trước kia là ai đã luôn tìm Nghiêm Phong gây sự.

Rõ ràng đây là hậu quả do hành động của chính mình gây ra, nhưng hắn vẫn không thể nhìn rõ.

"Sư huynh, ta thực sự không còn cách nào nữa rồi, lẽ nào huynh thật sự muốn nhìn Tam Thanh chúng ta tự tàn sát lẫn nhau sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa tìm Lão Tử, yêu cầu Lão Tử giúp phá trận.

Không giúp đỡ thì ít nhất cũng khuyên nhủ Thông Thiên cũng được.

Bị Nghiêm Phong từ chối, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại thực sự không còn cách nào khác, hoặc là mất mặt, hoặc là giải quyết Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ai, thôi được rồi, ta sẽ đi cùng ngươi một chuyến.

Chương 200

Nhưng ngươi phải hạ thấp tư thái một chút, dù sao trước đây chịu thiệt đúng là đệ tử của sư đệ, trong lúc nóng giận đã hành động lỗ mãng.

Nhưng bây giờ tên đã lên dây, không thể dễ dàng rút lại, ta sẽ đi khuyên nhủ trước." Lão Tử nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực ra bây giờ ngài cũng chỉ là suy đoán.

Nhưng trước đây ở Tử Tiêu Cung định ra Bảng Phong Thần, mọi người đều hiểu rằng Tây Kỳ không thể thất bại, cho nên Thông Thiên hiện tại chỉ là tạm thời vì một phút tức giận mà cản trở một chút thôi.

"Vậy đa tạ sư huynh, chúng ta mau đi tìm sư đệ đi.

Ta lo kéo dài thời gian, tên điên Nghiêm Phong đó lại tưởng sư đệ nhắm vào hắn, muốn phá hoại bố cục của hắn, từ đó dẫn đến việc hắn ra tay với sư đệ." Lão Tử gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, nếu không phải vì có thể xảy ra chuyện như vậy, Nghiêm Phong tạm thời sẽ không động thủ với Thông Thiên.

Hai người cùng nhau đi đến trước Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ thấy trận thế phía trước biến hóa, Thông Thiên xuất hiện trước mặt mọi người.

"Hai vị sư huynh, không biết hôm nay đến đây là muốn đánh với ta một trận, hay là để ôn chuyện cũ?" Thông Thiên thần sắc tùy ý nói.

Chỉ có một mình Lão Tử đến giúp thì chắc chắn không thể phá trận thành công, hoàn toàn không cần lo lắng.

"Sư đệ, chúng ta vào trận nói chuyện chi tiết, nhớ kỹ đừng manh động." Lão Tử thấy vậy liền nói trước, sợ Thông Thiên và Nguyên

Thủy lại gây chuyện, mình cũng khó khuyên can.

Thông Thiên nhìn hai vị sư huynh đối diện, sau đó liếc nhìn ánh mắt quan sát từ khắp nơi, không nói gì, xoay người tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Lão Tử và Nguyên Thủy theo sát phía sau, cùng tiến vào trong trận.

"Nói đi, hai vị sư huynh hôm nay đến đây là để ra oai sư huynh với ta sao?" Thông Thiên nói không khách khí.

Vốn là chuyện giữa hắn và Nguyên Thủy, nhưng Lão Tử xuất hiện ở đây chẳng phải đã chứng minh ngài đứng về phía Nguyên Thủy sao?

"Sư đệ, hôm nay sư huynh đến đây không phải để giúp bên nào cả, chỉ muốn ba huynh đệ chúng ta ngồi lại nói chuyện đàng hoàng.

Dù sao chúng ta đều do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, cùng chung một nguồn gốc, cứ tiếp tục như vậy chỉ khiến người trong Hồng Hoang chê cười thôi." Thông Thiên hừ lạnh một tiếng: "Nếu sư huynh có thể khiến các đệ tử đã chết của ta sống lại, ta sẽ không tính toán nữa." Nguyên Thủy cười khổ nói: "Sư đệ, được rồi, bây giờ những người đã chết, một điểm chân linh đều ở trong Bảng Phong Thần, không phải ta có thể chi phối.

Nếu muốn ta dựa vào sức mình đi hồi sinh họ, e rằng Lão sư sẽ không đồng ý." Lúc này Nguyên Thủy cũng đầy bất lực, hiện tại thực lực không bằng người khác, nếu không sao phải chịu uất ức như vậy.

"Đúng vậy, sư đệ, Phong Thần lượng kiếp không phải chúng ta có thể chi phối.

Ngươi làm như vậy cũng đồng thời cản trở đại quân Tây Kỳ, là nghịch thiên hành sự đó." Lão Tử khổ tâm khuyên nhủ, nói cho Thông Thiên không biết bao nhiêu đạo lý, nhưng Thông Thiên đã sớm rõ

những chuyện này, hiện tại chỉ muốn trút giận cho thuộc hạ, bị hành vi vô sỉ trước đó của Nguyên Thủy làm cho tức không chịu nổi.

Không tức sao được, Nguyên Thủy đích thân ra tay xóa đi tam hoa trên đỉnh đầu của đệ tử mà hắn yêu quý nhất.

Đổi lại là ai cũng không thể nhịn được.

"Không được, lần này ta nhất định phải khiến ngươi trả giá." Thông Thiên nói xong liền muốn động thủ, Lão Tử vội vàng ngăn lại, nhưng Thông Thiên đâu chịu nghe.

Lúc này hắn đang nóng giận, trong nháy mắt cả Tru Tiên Kiếm Trận lại được khởi động, lần này đối mặt lại là hai vị Thánh nhân.

"Sư đệ…" Lão Tử bất lực khuyên nhủ, lại bị Thông Thiên cắt ngang.

"Sư huynh, hôm nay bất kể thế nào, giữa chúng ta cứ đánh một trận trước đã rồi nói sau." Lão Tử thấy Thông Thiên gần như không cho cơ hội, trực tiếp khởi động trận pháp, trong lòng không khỏi rùng mình.

Đây là Tru Tiên Kiếm Trận, không thể lơ là.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận sát khí đằng đằng, sát khí vô biên cuồn cuộn, hóa thành hung sát kiếm khí đệ nhất thiên địa, tấn công về phía hai người.

Lão Tử thấy vậy chỉ có thể bị động nghênh chiến, pháp bảo bạn sinh Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lập tức được tế ra, bảo vệ bản thân.

Xung quanh ngài còn có Thái Cực Đồ phiêu đãng, diễn hóa địa phong thủy hỏa, đem toàn bộ kiếm khí đang tấn công hóa thành một vùng hỗn độn.

Mấy kiện chí bảo cùng chung một nguồn, lúc này giao chiến với nhau.

Nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy tuy có thể bảo toàn tính mạng, nhưng cũng chỉ là bị động phòng thủ, hoàn toàn không thể so sánh với Thông Thiên trong Tru Tiên Kiếm Trận, tấn công hay không cũng không quan trọng.

Một lúc sau, Thông Thiên dừng trận pháp, nhìn hai người đang mệt mỏi ứng phó.

"Sư huynh, bây giờ có lẽ nên nói chuyện với ta rồi, không biết bây giờ các huynh có cách gì không?" "Sư đệ tu vi thật cao, Tru Tiên Kiếm Trận cũng danh bất hư truyền." Lão Tử âm thầm điều tức, bình thản nói.

Tuy cả hai người đều ở trong trận của Thông Thiên, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chật vật hơn nhiều.

Một phần nguyên nhân là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên "chăm sóc" nhiều hơn một chút.

Phần lớn nguyên nhân là Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có một kiện chí bảo, lại là loại công kích, đối mặt với tình huống như vậy có chút muối bỏ bể.

Chỉ là hiện tại, bọn họ đều bị nhốt trong trận, muốn phá trận còn xa lắm.

"Sư đệ, chuyện trước đây là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi." Nguyên Thủy cuối cùng cũng phản ứng lại, đem những bảo vật vốn định tặng cho Nghiêm Phong ra hết.

Nhìn những bảo vật quý hiếm mà Nguyên Thủy lấy ra, Thông Thiên không khỏi nhíu mày, trong lòng lại đang trầm tư.

Số lượng bảo vật Nguyên Thủy lấy ra lúc này quả thực không ít,

chất lượng cũng cao, lẽ nào thật sự đến xin lỗi?

Ngay sau đó trong lòng hắn lắc đầu, Thông Thiên biết, Nguyên Thủy tuyệt đối không phải người như vậy, lần này xem ra thật sự bị ép đến đường cùng rồi.

Thực ra nguyên nhân chính chỉ là sau khi bị tước đi một triệu năm đạo hạnh, thực lực của Nguyên Thủy không bằng các Thánh nhân khác, tâm thái vốn cao ngạo bây giờ đã có một chút thay đổi.

Chương 201

"Sư huynh, nếu ngươi đã có thành ý như vậy, ta sẽ không tính toán chuyện trước đây nữa.

Những người đã lên Bảng Phong Thần, trên bảng có tên, cũng là số mệnh của họ, ta không thể thay đổi.

Nhưng ta hy vọng sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, nếu không sẽ không đơn giản như thế này đâu." Trong lời nói của Thông Thiên đầy vẻ cảnh cáo, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt của đông đảo khán giả ở Hồng Hoang, chỉ thấy trong Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện một trận gợn sóng, sau đó liền bình tĩnh lại.

Nhưng không bao lâu sau, một tiếng chấn động kinh thiên động địa từ trong đó truyền ra, sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn chật vật chạy ra, Lão Tử cũng theo sát phía sau.

Xem ra sau khi vào trận đã chịu thiệt lớn.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là, Thông Thiên sau hai người cũng ra khỏi trận pháp, sau đó rút đi Tru Tiên Kiếm Trận.

Đến đây, trận pháp đã chặn đại quân mấy ngày trời đã biến mất.

Nghiêm Phong xa xa nhìn hành động của bọn họ, trong lòng có chút minh ngộ.

Xem ra Lão Tử và Nguyên Thủy cuối cùng cũng thuyết phục Thông Thiên thành công, không biết Nguyên Thủy đã phải trả giá bao nhiêu mới thành công.

Chỉ là cuối cùng Thông Thiên cũng trút giận xong mới rời đi.

Với nhãn lực của Nghiêm Phong, tự nhiên biết động tĩnh lớn như vậy vừa rồi thực ra đều là diễn kịch.

Nếu thật sự là một trận chiến lợi hại như vậy, e rằng cả ba người đều sẽ bị thương.

Nhưng theo những gì hắn thấy trước đó, bề ngoài họ chật vật, thực ra không có bất kỳ thương thế nào, chỉ là có chút tiêu hao mà thôi.

Tam Thanh vì mặt mũi mà diễn kịch, Nghiêm Phong cũng lười đi vạch trần.

Chỉ là sau này Bàn Cổ Phủ phải tìm cách lấy được, nếu không được, e rằng cần phải tìm cách khác.

Được mệnh danh là Hỗn Độn công kích lực đệ nhất, Bàn Cổ Phủ, Nghiêm Phong đương nhiên thèm muốn.

Chỉ là ngoài Hỗn Độn Chung ra, phần còn lại đều ở trong tay Tam Thanh, làm thế nào để thu thập đủ đây?

Không còn Tru Tiên Kiếm Trận cản trở, đại quân Tây Kỳ lại bắt đầu tiến lên.

Thông Thiên rời đi, khiến đại quân Tây Kỳ lại tiến gần Triêu Ca thêm một bước.

Lúc này trong thành Triêu Ca, thậm chí có người đang lặng lẽ ăn mừng, vì nghe nói Tây Kỳ Võ Vương, mang theo đại quân sắp công vào đây rồi, thiên hạ Ân Thương sắp sụp đổ, bọn họ bây giờ cũng không cần phải tiếp tục sống trong sợ hãi ở đô thành Ân Thương nữa.

Ngược lại trong vương cung vẫn ca múa thái bình, dường như hoàn toàn không biết bên ngoài đại quân Tây Kỳ sắp đánh tới Triêu Ca.

“Đại vương, Thông Thiên Thánh nhân đã rút trận pháp, đại quân

Tây Kỳ lại tiếp tục tiến lên rồi." Có thần tử liều mạng hét lớn trong vương cung, chỉ để Trụ Vương có thể nghe được tin tức này, không còn chìm đắm trong tửu trì nhục lâm nữa.

Nhưng Trụ Vương chỉ phất tay, có vệ binh ra ngoài mang vị đại thần đó đi.

Về phần mang đi đâu, không ai biết.

"Ái phi, nàng nghe thấy không, có người dám ở trước mặt quả nhân nói quân đội của ta không bằng một Tây Kỳ nhỏ bé, cần cái gì mà Thánh nhân." Trụ Vương say khướt nói, nhưng khi nhắc đến chuyện Thánh nhân, trong lòng hắn giật mình, nhớ lại hai lần trước vì Thánh nhân mà bị sét đánh.

Nhưng lần này thấy không có động tĩnh gì, Trụ Vương lại to gan hơn.

"Đại vương, ngài là đại vương của thiên hạ, chỉ cần là người của thiên hạ, ai dám không nghe lời ngài.

Thần thiếp lại đút cho ngài một ly." Đát Kỷ ở bên cạnh nhỏ nhẹ nói, và không ngừng đút hoa quả và rượu vào miệng Trụ Vương.

Nhắc đến lời của Nghiêm Phong Thánh nhân, Đát Kỷ trong lòng có chút vui mừng, chắc là đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, không biết Thánh nhân sẽ thưởng cho mình cái gì?

Nàng làm cũng không tệ, nhưng đâu biết đã gây ra sự bất mãn của người khác, vì phương pháp giết người tàn nhẫn của nàng khiến Nghiêm Phong cũng có chút khó chịu.

Ba ngày sau khi chuyện Tru Tiên Kiếm Trận qua đi, chỉ thấy tại nơi sinh ra Lục Đạo Luân Hồi, trong Huyết Hải.

Lúc này trên không Huyết Hải, sát khí vô tận lượn lờ, khiến tất cả cao thủ Hồng Hoang đều phải chú ý, có linh bảo xuất thế.

Nghiêm Phong lúc này đang ở Tam Tiên Đảo, lúc này cũng đột nhiên nhìn về phía Huyết Hải.

Hửm?

Lại có linh bảo xuất thế?

Nhưng linh bảo trong Hồng Hoang, những bảo vật có danh tiếng mà hắn biết đều đã xuất thế rồi.

Bây giờ lại có linh bảo xuất thế, xem ra động tĩnh không nhỏ, ít nhất cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Có cảm ứng được cỗ khí tức kia không?" Nghiêm Phong sau khi hoàn hồn, nhìn về phía Nữ Oa và Hậu Thổ, các nàng cũng là cảnh giới Thánh nhân, lúc này tự nhiên cũng cảm ứng được.

"Ừm, chỉ nhìn khí tức, không chỉ mạnh, mà còn là một kiện bảo vật có hung sát chi khí rất mạnh, không biết sẽ bị ai đoạt được." Nữ Oa chậm rãi đáp, sau đó cũng dùng nguyên thần cảm ứng Hồng Hoang, tra xét tất cả.

Tuy có linh bảo xuất thế, nhưng đối với Thánh nhân, với thực lực của bọn họ thì đối với linh bảo không phải cấp Tiên Thiên Chí Bảo trở lên đều đã mất hứng thú.

Cho nên mới bình tĩnh như vậy, dù sao bọn họ bình thường sử dụng đều là pháp bảo cấp Tiên Thiên Chí Bảo, chắc chắn không để mắt đến linh bảo mới xuất thế.

Chương 202

“Hậu Thổ, nàng không đi xem thử sao?

Dường như xuất hiện trong Huyết Hải, lẽ nào nhiều năm như vậy nàng không phát hiện ra nó sao?” Hậu Thổ lắc đầu, tỏ ý không biết.

“Trong Huyết Hải, tồn tại tất cả ô uế chi khí của Hồng Hoang, với cảnh giới của ta, khó có thể tra xét triệt để, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được một chút thôi.” Nghiêm Phong nghe vậy cũng sững sờ, xem ra trong Huyết Hải nên có chút gì đó, nếu không, với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hậu Thổ, không thể nào không nhìn thấu toàn bộ.

Điều này mới khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng như vậy cũng chỉ gây ra một chút tò mò cho Nghiêm Phong, hắn không có hứng thú đi tranh đoạt một kiện linh bảo với một số người tu vi kém hơn.

“Xem ai có duyên thôi, Hồng Hoang đã nhiều năm không xuất hiện linh bảo rồi, không biết lần này xuất hiện là gì.” Lúc này Nguyên Thủy cũng không khỏi chú ý đến chuyện ở Huyết Hải.

Khi đó vì để Thông Thiên rút trận pháp, hắn đã đem một số bảo vật thu thập được trong những năm qua ra tặng hết, chỉ còn lại một ít bảo vật mà thôi.

Nhìn khí tức, không chừng có khả năng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi động lòng, có lẽ nên làm đầy túi tiền của mình, nếu không sau này sẽ trở thành Thánh nhân nghèo nhất.

Lão Tử và Thông Thiên hai người nhìn xem, rồi chọn đứng ngoài quan sát.

Bởi vì tuy thèm muốn, nhưng không thể hạ mình đi tranh đoạt kiện linh bảo này.

Vì huyết sát chi khí cuồn cuộn trên Huyết Hải, xuất hiện linh bảo phẩm cấp cao, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang trong nháy mắt trở nên điên cuồng.

Khác với những lão quái vật đã sống vô số năm, sau khi họ sinh ra, những cơ hội có được bảo vật lợi hại đều bị người ta cướp đi, về cơ bản đều đã có chủ.

Tu vi của những người sau này cũng không bằng người xưa, cho nên muốn tranh đoạt cũng trở thành một chuyện xa xỉ.

Nhưng lần này lại không giống, chuyện linh bảo, một mặt xem thực lực, nhiều hơn là xem cơ duyên.

Không chừng có cơ duyên, liền có thể đoạt được kiện linh bảo vừa xuất thế này.

Khi linh bảo hiện ra chân diện mục, Nghiêm Phong liền kinh ngạc: "Sao lại là chúng?" Xuất hiện trước mặt mọi người là hai thanh trường kiếm.

Điều khiến Nghiêm Phong kinh ngạc là hắn nhận ra hai thanh trường kiếm này.

A Tỳ và Nguyên Đồ.

Hai thanh kiếm này vốn là linh bảo bạn sinh của Minh Hà Lão Tổ, cả hai đều là bảo vật cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hai thanh trường kiếm sát khí tung hoành này có một đặc tính, đó là giết người không dính nhân quả.

Nếu như trong đại chiến Long Phượng Kỳ Lân tam tộc khi đó, có thần khí như vậy, thì sẽ không đến nỗi như thế.

Khi đó tam tộc, sau khi tạo ra sát nghiệt vô biên, đã bị buộc phải trả giá đắt.

Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm lại giết người không dính nhân quả, đây mới là hiệu quả mạnh nhất.

Thiên đạo có luân hồi, tuy Hồng Hoang cường giả vi tôn, nhưng vô cớ tạo sát nghiệt, dẫn đến nhiều người vô tội chết thảm, Thiên Đạo tự nhiên sẽ tìm đến.

Nhưng sau khi sử dụng hai thanh kiếm này, những nhân quả đó đều không còn trên người nữa.

Chỉ là lúc này mọi người, rõ ràng có người chưa từng thấy Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm, cho nên đều lao về phía hai thanh kiếm.

Không dính nhân quả?

Nghiêm Phong thầm nghĩ trong lòng, hiệu quả này với hắn bây giờ cũng không có quan hệ lớn lắm.

Vì không dính nhân quả, chỉ có thể là trong Hồng Hoang, với hắn quan hệ không lớn.

Bởi vì hắn cũng không phải người thích giết chóc, dù có giết, Thiên Đạo cũng không thể vì chuyện này mà thật sự giáng cho hắn mấy đạo Tử Tiêu Thần Lôi.

"Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm sao lại xuất hiện ở đây?" Nữ Oa có chút tò mò.

Trước đây khi Minh Hà chết, song kiếm cũng biến mất, bây giờ xem ra, chúng nên ở trong Huyết Hải.

"Ta cũng không biết, nhưng bây giờ xem ra chúng mạnh hơn mấy

phần, là ảo giác của ta sao?" Giọng Nữ Oa có chút tò mò, nhưng câu nói tiếp theo của Nghiêm Phong đã đánh tan sự do dự của nàng.

"Cảm giác của nàng không sai, Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm quả thực đã tăng cường một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trong lời nói của Nghiêm Phong cũng có chút nghi hoặc.

Hắn cũng không hiểu, trừ khi có người có thể nâng cao phẩm chất linh bảo, mà đây lại là hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Phu quân, thật sự như vậy sao?

Vậy chúng ta đi xem thử được không?" Thường Hi vẫn như thường lệ, không chịu ngồi yên, trong lòng chỉ muốn vui chơi mới thấy vui.

"Bây giờ không được, đợi một lát đi.

Ta xem kịch vui trước đã, chắc chắn sau đó sẽ có một màn kịch hay diễn ra, nàng chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú." Nghiêm Phong trên mặt mang theo nụ cười, khiến Nữ Oa và những người khác không hiểu.

"Phu quân, chàng biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì sao?" Nghiêm Phong lắc đầu, nhưng trong lòng xuất hiện một tia do dự.

Bởi vì tình huống này và Hồng Hoang mà hắn biết đã có sự sai lệch.

Chương 203

Tình huống hiện tại, chỉ với một chút sai lệch, sẽ xuất hiện chuyện thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Tuy hiện tại thực lực của hắn trong Hồng Hoang không có ai có thể gây ra uy hiếp, nhưng Nghiêm Phong có chút không thích ứng được với cảm giác đột nhiên không thể kiểm soát được một số thứ.

Bởi vì hiện tại hắn mưu cầu những thứ ngoài Hồng Hoang, chuyện của Hồng Hoang, hắn hy vọng có thể một tay kiểm soát, không để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Lúc này bên bờ Huyết Hải, xuất hiện vô số sinh linh, trong đó Nhân tộc là ít nhất.

Bởi vì sau nhiều năm tu luyện, Nhân tộc chung quy vẫn là chủng tộc ra đời sau, Nhân tộc hiện tại có cao thủ, nhưng cao thủ đỉnh tiêm lại rất ít.

Ví dụ như Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, không có nhiều như các chủng tộc khác.

Đặc biệt là cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với Nhân tộc, từ khi Nhân tộc ra đời, sau đó trải qua thời gian không quá mấy vạn năm, đâu thể là đối thủ của những chủng tộc tiên thiên động một chút là mấy chục vạn năm, mấy trăm vạn năm.

Cho nên, Nhân tộc có thể có nhiều cao thủ như vậy đã là phát triển cực nhanh rồi.

Mọi người nhìn Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm đang từ từ lộ ra hình thể trên Huyết Hải, trong nháy mắt liền khiến tâm thần của mọi người bùng nổ.

Bởi vì lúc này tự nhiên cũng cảm ứng được đẳng cấp của linh bảo.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn là loại tương đối mạnh trong Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho nên mới có uy thế như vậy.

Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm vốn xuất thân từ Huyết Hải, bản thân huyết sát chi khí càng cuồn cuộn không ngừng, lại mang theo vô tận hủ thực chi lực, càng thêm uy thế hạo đãng.

Tình hình như vậy, khiến tâm thần của những người đang quan sát không ổn định, tâm cảnh của từng người đều xuất hiện sự điên cuồng.

Dù sao cũng là bảo vật vừa xuất thổ, nếu có thể sở hữu, thì có thể một bước trở thành cao thủ trong số đó.

Có thể có hai thanh trường kiếm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm pháp bảo của mình, có thể biết thực lực sẽ tăng trưởng đến mức nào.

Nhưng nhiều người như vậy, không có một ai ra tay trước.

Có thể tu luyện đến cảnh giới này, tự nhiên đều không phải kẻ ngu, cho nên đều hiểu, ai ra tay trước, người đó chắc chắn sẽ bị vây công trước.

Nhưng ngược lại, ai ra tay trước, người đó có khả năng lớn nhất trực tiếp mang linh bảo đi.

Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm dường như biết suy nghĩ của mọi người, cho nên sau khi dừng lại một lúc, trong nháy mắt hóa thành hai đạo trường hồng, bay về phía hỗn độn, muốn thoát ly Hồng Hoang.

Nhưng ở đây yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên, sao có thể thật sự

để song kiếm bay đi.

Một vị Chuẩn Thánh thấy hướng bay của song kiếm chính là phía mình, sau khi suy nghĩ ngắn ngủi, trong lòng quyết tâm, trực tiếp đưa tay ra trong nháy mắt bắt lấy hai thanh trường kiếm vào tay.

Sau đó liền hoảng hốt bỏ chạy, bởi vì sau lưng hắn có ít nhất mười vị Chuẩn Thánh trở lên muốn giết hắn, đoạt lấy linh bảo.

Nhưng chưa chạy được bao xa, chỉ thấy một mũi tên mang theo khí thế bàng bạc, xé toang bầu trời, bắn trúng vị Chuẩn Thánh đó, một vị Chuẩn Thánh khác đã ra tay.

Vị Chuẩn Thánh phía trước trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đang tưởng rằng có thể chạy thoát thì bị bắn trúng, trong nháy mắt liền bị trọng thương, từ trên trời rơi xuống.

Cùng lúc đó, hắn cũng ném song kiếm trong tay ra, nếu không e rằng mạng cũng không còn.

Đông đảo cao thủ một đường đi theo song kiếm, song kiếm đi đâu, họ ở đó.

Luôn có người có thể lấy được song kiếm, nhưng theo sau đó là đòn đánh trí mạng, chỉ là hiện tại không có cách nào khác.

Lúc này ngoài chiến trường, Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ xuất hiện.

Nhưng lúc này những người đang hỗn chiến, không hề hay biết, bọn họ đã bị một vị Thánh nhân để mắt tới.

Một lát sau, một tiếng nổ lớn vang lên, hai vị cao thủ cấp Chuẩn Thánh chiến đấu với nhau, hai bên đại đả xuất thủ, trong nháy mắt song kiếm liền bị chia ra.

Nhưng điều khiến họ bất lực là, dù vậy, hai người cũng bị truy

sát.

Nhưng áp lực đã nhỏ đi rất nhiều, dù sao cũng đã bớt đi một nửa cao thủ truy sát.

Đúng lúc này, đột nhiên trong trường vang lên một luồng áp lực cực lớn, đó là uy thế của Thánh nhân.

"Dừng tay, vật này có duyên với Côn Luân Sơn của ta." Chỉ nghe một tiếng hét truyền ra, sau đó hai thanh kiếm từ từ bay về phía ngoài trường.

Theo tiếng hét hạ xuống, bóng người ngoài trường cũng để mọi người nhìn rõ.

Nhưng theo sau đó là một trận xôn xao, bởi vì không ai ngờ rằng, người xuất hiện trong trường lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là Thánh nhân a, sao lại xuất hiện ở đây?

Thánh nhân lại tham gia vào hành động như vậy?

Đúng lúc mọi người đang ngơ ngác, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cầm song kiếm trong tay.

Những lời bàn tán trong và ngoài trường, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên hiểu rõ, nhưng điều khiến hắn bất lực là, không có cách nào giải thích ở đây.

Cứ như vậy, hắn chỉ sẽ trở nên giống như Chuẩn Đề, mất hết mặt mũi.

Nhưng bây giờ không thể dừng lại, hai thanh kiếm này, có thể nói là linh bảo tốt nhất ngoài Bàn Cổ Phiên của hắn rồi.

Chương 204

Thuận tay luyện hóa hai thanh Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Huyết Hải.

Nghiêm Phong ở xa như vậy vẫn có thể cảm ứng được sự khác thường trong Huyết Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại đang ở gần, tự nhiên cũng cảm ứng rõ ràng sự biến hóa trong đó.

Huyết Hải không còn như trước đây chỉ tràn ngập huyết sát chi khí, hôm nay xem ra trong đó có thêm nhiều tử khí.

Huyết sát chi khí và tử khí không có gì tốt đẹp cả, đối với người bình thường đều như độc dược tồn tại.

Nhưng đối với một số người chuyên tu luyện loại này, tự nhiên sẽ coi nơi đây là thánh địa tu luyện.

Nhưng nơi này vì là nơi Hậu Thổ thành đạo hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, bình thường đều bị Vu tộc chiếm cứ, cho nên những tu sĩ tà ác bình thường không có cơ hội tu luyện ở đây, trừ khi muốn đối địch với Vu tộc.

Nhìn Huyết Hải đang cuồn cuộn, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi nhíu mày liên tục, bởi vì hắn không thể cảm ứng được rốt cuộc có động tĩnh gì trong đó.

Trong Huyết Hải rốt cuộc đang thai nghén thứ gì?

Một sinh linh sao?

Một kiện pháp bảo?

Nếu là sinh linh, khẳng định là một tồn tại có tu vi nghịch thiên, nên sớm thu nhận vào môn hạ.

Nếu là bảo vật, thì nên sớm mang đi, nếu không để các Thánh nhân khác biết được, e rằng cơ hội lấy được sẽ nhỏ đi.

Nhìn động tĩnh của Huyết Hải, thứ sắp xuất thế trước mắt sẽ không yếu, cho nên một khi là pháp bảo, Nguyên Thủy cảm thấy nên phải vô cùng mạnh mẽ, ít nhất là cấp chí bảo, Thánh nhân e rằng cũng khó lòng từ bỏ.

Cho nên, lúc này dưới mí mắt của mọi người, mất mặt vì lấy lớn hiếp nhỏ, sau khi đoạt đi Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề rời đi, mà đứng bên bờ Huyết Hải.

Hành vi như vậy, khiến trong lòng mọi người lại một trận chửi thầm.

Xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn có xu hướng tiến hóa thành Chuẩn Đề.

Nếu Nguyên Thủy có thể nghe được tiếng lòng của mọi người, chắc chắn sẽ không nhịn được mà thở dài.

Khi đó Chuẩn Đề có phần không biết xấu hổ, nhưng thực sự tất cả đều vì sự phát triển của Tây phương.

Đạo thống của Tây phương có thể truyền thừa nhiều năm như vậy, và từ từ lớn mạnh không ngừng, có quan hệ lớn với tinh thần không biết xấu hổ đó của Chuẩn Đề.

Dù sao ban đầu Chuẩn Đề không biết đã hút đi bao nhiêu tinh anh nhân tài và bảo vật ở phương Đông.

Chỉ là những bảo vật đỉnh cấp nhất vì sự tồn tại của Nghiêm Phong, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người không chiếm được bao nhiêu.

Nguyên Thủy chỉ nghĩ, hiện tại hắn thực sự hiểu Chuẩn Đề.

Một Ngọc Hư Cung mà thôi, linh bảo trong tay đệ tử môn hạ cũng không ít rồi.

So với Tây phương giáo khi đó, thế trận môn nhân đệ tử của hắn đã là vô cùng giàu có rồi.

Nhưng trong tình huống như vậy hắn vẫn chọn không biết xấu hổ mà cướp bảo vật, e rằng khi đó Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn còn gian nan hơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này ở đây đối với Chuẩn Đề sinh ra một tia thấu hiểu.

Theo sự cuồn cuộn của Huyết Hải, một trận ba động khiến người ta tim đập nhanh truyền ra, trong nháy mắt truyền khắp cả Hồng Hoang.

Lúc này, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung từ từ mở mắt, sau đó nhìn về phía Hồng Hoang.

Sau khi nhìn rõ động tĩnh trong đó, ngài do dự một lúc, rồi chọn tiếp tục nhắm mắt tu hành, không tham gia vào chuyện này.

Bởi vì ngài đã thấy Nghiêm Phong đã khởi hành rồi.

Vốn đang ở Tam Tiên Đảo cùng Nữ Oa và những người khác xem kịch và không ngừng chửi thầm Nguyên Thủy Thiên Tôn, theo dị biến của Huyết Hải, sắc mặt Nghiêm Phong cũng trong nháy mắt thay đổi.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm ứng được một loại khí tức chưa từng cảm ứng được.

Loại khí tức này, và khí tức trên lá cờ kỳ lạ mà Dương Mi lấy ra trước đó rất tương tự.

Trong đó, Nghiêm Phong cảm ứng được một thứ có thể uy hiếp hắn.

Đó mới là lý do Nghiêm Phong khởi hành đến đây.

“Thường Hi và Hi Hòa hai người tạm thời đừng đi, chuyến đi này e rằng sẽ có một số xung đột, ta sợ không bảo vệ được các nàng.” Hi Hòa gật đầu, kéo Thường Hi đang định đi lại.

Với tính cách của Thường Hi, chuyện như vậy không cho nàng đi, chắc chắn là không được.

Nhưng Hi Hòa biết, khi Nghiêm Phong nghiêm túc về một chuyện gì đó, chắc chắn là cực kỳ nghiêm trọng, chuyện này chắc chắn không đơn giản.

Vừa rồi luồng ba động kinh khủng đó, Hi Hòa hai người tự nhiên cũng cảm ứng được.

“Phu quân, chàng đi cẩn thận.” Nghiêm Phong gật đầu, cùng Nữ Oa và Hậu Thổ hai người đi đến Huyết Hải.

Lúc này Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ hai người cũng đồng thời đến Huyết Hải.

“Nghiêm Phong đạo hữu, không biết có nhận ra vật trong Huyết Hải kia không?” Lão Tử mở miệng hỏi trước.

Chương 205

Ở đây, chỉ có quan hệ giữa ngài và Nghiêm Phong là bình thường, những người khác như Thông Thiên không thích nói chuyện, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì quan hệ với Nghiêm Phong vẫn rất tệ.

Lúc này, ánh mắt của hắn đều dán vào Huyết Hải, không để ý đến những chuyện này.

"Không biết, nhưng cẩn thận một chút, thứ bên trong không đơn giản, khiến ta có cảm giác tim đập nhanh." Nghiêm Phong chậm rãi đáp.

Nghe vậy, Lão Tử và Thông Thiên hai người thần sắc đều rùng mình, trong lòng cũng cảnh giác.

Nhưng Nguyên Thủy đối với điều này lại không quá để ý, chỉ chăm chú nhìn Huyết Hải, muốn biết rốt cuộc bên trong Huyết Hải có gì.

Nhưng Huyết Hải vẫn đang cuồn cuộn, mọi người cũng đang với những tâm trạng khác nhau mà chờ đợi.

Một ngày trôi qua, Huyết Hải vẫn đang cuồn cuộn.

Chỉ là vào cùng thời điểm ngày thứ hai, Huyết Hải lại một lần nữa phát ra một luồng ba động kinh khủng.

Nhưng Nghiêm Phong đã có chuẩn bị, hắn đứng rất gần, cho nên để đảm bảo an toàn, Nghiêm Phong trực tiếp tế ra Hỗn Độn Thanh Liên.

Hỗn Độn Chí Bảo vừa ra, trong nháy mắt ba động kinh khủng xung quanh liền lặng lẽ biến mất.

Nhưng những người khác thì không chịu nổi rồi.

Bởi vì đứng tương đối gần, cho nên luồng ba động lần này, trong nháy mắt như chém một nhát vào tu vi của rất nhiều người.

Đến tận ngày thứ chín, chỉ khi mọi người đều cho rằng đã hết rồi, đột nhiên Huyết Hải dấy lên khí thế bàng bạc, sóng biển vô biên truyền về phía bờ, mang theo sát khí vô tận, cuốn về phía Nghiêm Phong và những người khác.

Nghiêm Phong thấy vậy hừ lạnh một tiếng, những con sóng đó cũng trong nháy mắt bị áp xuống.

Một màn này, lại khiến Lão Tử và những người khác đồng tử co rút, không ngờ Nghiêm Phong lại mạnh đến vậy.

Nghiêm Phong nhìn Huyết Hải trước mắt, không khỏi trong lòng sinh ra mấy phần cảnh giác, bởi vì trong Huyết Hải xuất hiện một số khí tức không tầm thường.

Tuy khí tức này và khí tức trên lá cờ Dương Mi lấy ra trước đó tương tự, nhưng có chút khác biệt.

Lá cờ trước đó có thể cảm ứng rõ ràng khí tức khác với Hồng Hoang, nhưng khí tức ẩn hiện trong Huyết Hải lại không như vậy.

Chỉ có một cỗ khí tức có thể dung hợp với Hồng Hoang, đây mới là chỗ khiến Nghiêm Phong cẩn thận.

Ngay cả hắn cũng không thể kiểm soát được sự tồn tại này, cẩn thận là trên hết.

Đúng lúc này, những con sóng lớn bị Nghiêm Phong áp chế trong Huyết Hải dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng bình tĩnh chưa được bao lâu, Huyết Hải lại lộ ra bộ mặt cuồng bạo, lúc này ngay cả sắc mặt Nghiêm Phong cũng thay đổi.

“Mau lui.” Nghiêm Phong kéo Nữ Oa và Hậu Thổ hai người trong

nháy mắt liền rời xa Huyết Hải, ở một nơi xa xôi trên bầu trời chú ý đến sự thay đổi của Huyết Hải.

Những người khác thấy Nghiêm Phong rút lui, cũng theo đó mà rút lui.

Lúc này Nghiêm Phong sắc mặt nghiêm túc.

Vừa rồi không phải hắn không ngăn cản được sóng biển của Huyết Hải, mà là cảm thấy không cần thiết.

Ra tay chắc chắn sẽ có một chút tiêu hao, chút đó trước đó chỉ là tùy ý ra tay mà thôi, không có tiêu hao lớn.

Nhưng cái sau này thì không giống, lần này không chỉ uy lực lớn, phạm vi cũng rộng, Nghiêm Phong suy nghĩ, quyết định không cứng đối cứng.

Mọi người yên tĩnh ở xa quan sát dị biến lần thứ hai của Huyết Hải.

Chỉ thấy Huyết Hải cuồn cuộn hồi lâu, cuối cùng từ giữa xuất hiện một vòng xoáy.

Điều khiến mọi người sáng mắt là, ở trung tâm vòng xoáy, xuất hiện bóng dáng một bảo vật.

Một lá cờ, trên đó từng đạo tử khí tịch diệt lan tràn, thậm chí còn áp chế cả huyết hải sát khí xung quanh.

Tình huống gì đây?

Mọi người nhìn lá cờ, trong lòng nảy sinh vô số ý niệm, nhưng vì sự tồn tại của Thánh nhân, đều đem ý niệm điên cuồng đó áp xuống.

"Phu quân…" Nữ Oa vừa định nói, đã bị Nghiêm Phong ngắt lời.

"Hai người các nàng lui ra xa một chút trước, vật này không đơn giản như bề ngoài đâu." Nghiêm Phong thần sắc nghiêm túc nói, sau

đó chăm chú nhìn thứ vừa xuất hiện, sợ xảy ra dị biến, gây ra thương vong.

Nhưng Nghiêm Phong sững sờ, bởi vì lá cờ đó không hề có bất kỳ động tĩnh nào, chỉ lẳng lặng trôi nổi trên không Huyết Hải, hấp thu năng lượng trong Huyết Hải.

Nghiêm Phong tuy nhíu mày, nhưng vẫn nhịn không ra tay.

Bây giờ chưa phải thời cơ.

Nghiêm Phong có thể nhịn không ra tay, Lão Tử và những người khác cũng có thể, nhưng có người thì không được.

Chỉ thấy một vị Chuẩn Thánh trong đó, sau khi nhìn thấy lá cờ, cả người trong nháy mắt trở nên điên cuồng, lao về phía lá cờ, muốn lấy đi bảo vật một cách đơn giản như vậy.

Đáng tiếc, hắn đã thất bại, thậm chí còn chưa tiếp cận được, liền bị một luồng khí kình vô hình đánh văng ra, bị thương không nhẹ.

Chương 206

Chỉ là lá cờ tùy ý phất một cái thôi, e rằng không phải người bình thường có thể tiếp cận.

Nghiêm Phong thấy cảnh này cũng âm thầm gật đầu, quả nhiên thứ này không đơn giản như vẻ ngoài.

Chỉ là bây giờ xem ra, nó đang không ngừng tăng tốc hấp thu năng lượng của Huyết Hải.

Huyết sát chi khí trong Huyết Hải, phảng phất như gặp phải khắc tinh, không ngừng bị hấp thu.

Nhưng lúc này, rõ ràng chưa phải là kết thúc.

Hành động của người đó dường như đã kích thích những người khác, trong đó có mấy người đều điên cuồng lao lên.

Từng người từng người lao về phía lá cờ đen đó, hoàn toàn không màng hậu quả.

Tuy liên tục bị ngăn cản, nhưng vẫn đang dốc toàn lực tiến lên.

Nghiêm Phong nhìn những người mặt đầy vẻ điên cuồng, trong lòng khẽ động, nhìn về phía lá cờ trong Huyết Hải.

Rốt cuộc là thứ gì?

Nhưng đúng lúc này, một chuyện kỳ lạ xuất hiện.

Những người điên cuồng vừa rồi, thực sự đã đột phá được sự ngăn cản của lá cờ, tiến vào trong Huyết Hải.

Nhưng không bao lâu sau, một cảnh tượng kinh ngạc hiện ra, họ thực sự đã lấy được lá cờ.

Nhưng Nghiêm Phong không động, lạnh lùng nhìn những người

đó, trong lòng bình tĩnh như nước.

Lão Tử và những người khác thì trong lòng xuất hiện một tia lo lắng.

Vật vô chủ, ai được thì được, bây giờ xem ra, những người đó rõ ràng đã chiếm được tiên cơ.

Nếu thật sự nhận chủ rồi, liệu có thể ra tay cướp đoạt không?

Đây là suy nghĩ trong lòng Tam Thanh cũng như Nữ Oa và Hậu Thổ.

Chỉ có Nghiêm Phong, thì trong lòng cười lạnh, nhìn những người này, thật không biết sống chết.

Dưới tình hình điên cuồng như trước đó, Nghiêm Phong đã nhận ra có điều không đúng.

Bề ngoài xem ra những người này vì bảo vật mà có thể điên cuồng như vậy, nhưng nếu cẩn thận tra xét trạng thái của họ, có thể biết, họ đã trở thành những con rối.

Bởi vì hiện tại họ chỉ đang hành động theo bản năng, thậm chí có khả năng đang bị khống chế.

Thứ khống chế họ, chính là lá cờ trước mắt, đang từ từ phóng ra một loại sức mạnh nào đó, khiến rất nhiều người có mặt ở đây đều mất đi sự kiểm soát, mới xuất hiện thần sắc và động tác điên cuồng như vậy.

Nhưng không phải tất cả, có người hiện tại trên mặt cũng xuất hiện vẻ giãy giụa.

Những người có ý chí kiên định mới không bị lá cờ ảnh hưởng.

Nhưng tình huống nếu tiếp tục kéo dài, chắc chắn không có cách nào giữ được bản tâm.

Một lát sau, không chỉ Nghiêm Phong, các Thánh nhân khác cũng phát hiện ra chuyện không đúng, quá bất thường.

Nếu vì có Thánh nhân ở đây, những người khác chắc chắn sẽ cẩn thận đề phòng, dù sao tu vi vi tôn.

Nhưng những người này hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của bọn họ, dường như cướp bảo vật là có thể, loại thần thái này, nếu xuất hiện một hai người là bình thường, nhưng một đám người đều xuất hiện tình hình như vậy, rõ ràng có chuyện đã xảy ra.

Nhưng bọn họ đều yên tĩnh quan sát tình hình trong trường.

Những người đó sau khi cướp được lá cờ, lại đánh nhau, không ngừng tranh đoạt.

Nhưng lá cờ trong tay bất kỳ ai cũng không quá mấy giây, luôn bị đánh bay ra trong vòng mấy chiêu.

Cùng lúc đó, một điều quỷ dị là, lá cờ vẫn không ngừng hấp thu năng lượng của Huyết Hải.

Không để ý đến, Nghiêm Phong cẩn thận quan sát sự thay đổi của lá cờ, lại nhíu mày, lá cờ đang hấp thu sinh cơ trên người những người đó.

Nghiêm Phong không khỏi nheo mắt lại.

Vốn dĩ theo khí tức mà lá cờ bộc lộ ra, nó là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, Tiên Thiên Chí Bảo lại có công hiệu như vậy.

Không, nhưng lúc này, năng lực của nó đã vượt qua Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí thẳng tiến đến Hỗn Độn Linh Bảo.

Hồng Hoang lần đầu tiên xuất hiện thứ cấp Hỗn Độn Linh Bảo,

Nghiêm Phong không nhận ra, Lão Tử và các Thánh nhân khác cũng không nhận ra.

Tranh đấu trên Huyết Hải vẫn tiếp tục, ngày càng có nhiều người tham gia vào.

Chỉ có mấy vị Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong có thể an ổn quan chiến, nhưng trên mặt đầy vẻ kinh hãi, không tự chủ được lại lùi xa một chút, vì họ cũng không muốn bị cuốn vào.

Từ tình hình hiện tại xem ra, rõ ràng là bị ảnh hưởng, mới sinh ra sự thay đổi như vậy.

Chương 207

Lén nhìn động tĩnh của mấy vị Thánh nhân, những Chuẩn Thánh này chọn xem tình hình trước rồi nói sau.

Đáng tiếc, hiện tại họ hoàn toàn không có khả năng đánh thức những người đó.

Trong đó có mấy người bạn tốt cũng bị mê hoặc, nhưng dùng hết mọi phương pháp, đều không có cách nào giải thoát bạn mình khỏi sự khống chế, ngược lại còn chuốc lấy sát cơ.

Vô hình trung, nước biển của Huyết Hải cũng dần dần giảm đi.

Lúc này mọi người vẫn chưa tỉnh táo, hiện tại đang không ngừng tàn sát lẫn nhau.

Trong đó đã có mấy vị Đại La Kim Tiên vẫn lạc, toàn thân sinh cơ và linh lực đều bị lá cờ hấp thu triệt để.

Lá cờ toàn thân màu đen tuyền không ngừng được chuyền tay trong đám người, nhưng mỗi người cầm lấy, luôn bị vây công, lá cờ luôn bị đánh bay.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, khí tức trên lá cờ đen cũng không ngừng tăng cường.

Nghiêm Phong lặng lẽ nhìn mọi chuyện xảy ra, trong lòng đang suy tính.

Một lúc sau, Nghiêm Phong mới đột nhiên hét lớn: "Dừng tay!" Một tiếng hét lạnh lùng, trong đó xen lẫn một cỗ sức mạnh thanh thần minh tâm, kinh tỉnh những người đang chìm đắm trong đó.

Từng người từng người sau khi tỉnh lại, đều ngơ ngác nhìn xung quanh, nhìn hoàn cảnh của mình, và cả những vết thương trên người.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao lại ở trên Huyết Hải, tại sao lại bị thương?

Mọi người kinh hãi phát hiện, tu vi của mình không ngừng suy giảm, sinh cơ cũng không ngừng biến mất.

Sau khi phát hiện tình hình như vậy, họ đều nhìn về phía đối phương, nhưng phát hiện chỉ có cùng một vẻ mặt mờ mịt, đều không biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên những chuyện này hỏi ai cũng vậy.

"Tất cả ra ngoài, đừng ở trên Huyết Hải nữa." Dường như hiểu được suy nghĩ của mọi người, Nghiêm Phong lớn tiếng nói.

Thấy Nghiêm Phong mở miệng, mọi người cũng không khỏi trong lòng bình tĩnh lại.

Nghiêm Phong Thánh nhân bảo rời khỏi Huyết Hải là được, vậy chắc chắn không có vấn đề gì.

Đúng lúc mọi người định rời đi, đột nhiên một giọng nói điên cuồng vang lên.

"Ha ha ha, ta có được chí bảo, Hồng Hoang là của ta rồi, ha ha ha…" Người đang cười điên cuồng là một vị Chuẩn Thánh, cũng bị lá cờ đen ảnh hưởng.

Hiện tại lá cờ đen đang ở trên tay hắn, tỏa ra ba động mạnh mẽ đáng sợ, khiến mọi người có mặt ở đây đều trong nháy mắt tập trung ánh mắt vào người hắn, đồng thời cũng nhìn chằm chằm vào lá cờ đen trong tay hắn.

Lúc này lá cờ đen đã không còn vẻ khiêm tốn như lúc đầu, cả nó đều tỏa ra ba động mạnh mẽ, còn mạnh hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo, dẫn đến đủ loại suy đoán của mọi người.

Nhưng có người đã chọn rút khỏi Huyết Hải, vì phát hiện thần sắc

điên cuồng của người đó rất quỷ dị, không phải trạng thái bình thường.

Có bảo vật, cũng phải có mạng để lấy.

Bên cạnh có nhiều Thánh nhân như vậy đều có mặt, người khác có thể lấy được sao?

Thánh nhân đều không động thủ, chắc chắn có cân nhắc.

Nhưng có một số ít người ở lại, không đi ra ngoài Huyết Hải.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy một luồng tử khí tịch diệt đáng sợ quét qua toàn trường, thậm chí còn hướng ra ngoài Huyết Hải.

Lập tức hiện trường một phen hỗn loạn, mọi người đồng loạt thi triển thần thông của mình, cố gắng chống lại luồng tử vong khí tức đó.

Nhưng rất nhiều người đã tuyệt vọng, bởi vì hiện tại không có bất kỳ cách nào, chỉ có thể nhìn luồng tử khí tịch diệt đó, nghiền nát lớp phòng hộ, hướng về phía cơ thể mình.

Có người đã từ bỏ chống cự, bởi vì đây không phải là thứ tu vi của họ có thể chống lại.

Bỗng nhiên, một màn sáng màu xanh xuất hiện trước mặt mọi người, ngăn chặn hoàn toàn tử khí tịch diệt ở bên ngoài.

Mọi người kinh ngạc quay lại, phát hiện người cứu mình chính là Nghiêm Phong.

Lúc này Nghiêm Phong thì không để ý đến tình hình của họ, mà nhìn về phía lá cờ đen.

Một luồng ba động mạnh mẽ đang từ trong lá cờ đen phát ra.

Tình huống như vậy, rõ ràng không phải mọi người có thể nhận ra.

Khi họ cảm ứng được, đã chỉ có thể bị động phòng thủ, nhưng phòng thủ rõ ràng vô lực.

May mà Nghiêm Phong ở đây, có thể cứu họ, nếu không thật sự là hữu tử vô sinh.

Ở đây trừ mấy vị Thánh nhân, hoặc có lẽ Chuẩn Thánh đỉnh phong có chí bảo có thể sống sót, những người khác thì chắc chắn không có ngoại lệ sẽ bị tử khí tịch diệt thu hoạch.

Bởi vì những người trong Huyết Hải bị quét trúng trước đó, trong khoảnh khắc đó liền mất đi sinh cơ, cả người dường như hóa thành tro bụi, ngay cả nhục thể cũng bị lá cờ đen hấp thu.

Những Chuẩn Thánh và cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên bên ngoài sau khi phát hiện chuyện này đều trong lòng may mắn, may mà đã nghe lời Nghiêm Phong, không tham lam bảo vật, đã ra khỏi Huyết Hải.

Chương 208

Vì có sự bảo vệ cuối cùng của Nghiêm Phong, họ mới có thể sống sót, nếu không, có thể không khác gì những người trong Huyết Hải.

Thân tử đạo tiêu còn là chuyện đơn giản, quan trọng nhất là, sau khi chết ngay cả hồn phách cũng bị lá cờ đen quỷ dị đó hấp thu, nếu như vậy, ngay cả luân hồi cũng không thể vào, Hồng Hoang từ đó không còn người này nữa.

Mọi người trong lúc may mắn, thấy thân hình Nghiêm Phong đã động.

Chỉ thấy Nghiêm Phong thoáng một cái, đã đến bên cạnh lá cờ đen đó.

Lúc này bên cạnh lá cờ đen không có một vật gì, tất cả mọi người, đều đã tan biến trong luồng tử khí bàng bạc vừa rồi, cho nên lúc này Nghiêm Phong trở thành tồn tại vạn chúng chú mục.

Lão Tử và các Thánh nhân khác lúc này cũng trong lòng do dự không quyết, có nên cướp đoạt chí bảo này không.

Bởi vì xem ra thứ này vô cùng mạnh, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Có thể trong một kích tiêu diệt và hấp thu nhiều cao thủ như vậy, có thể thấy sự phi phàm của nó.

Quan trọng nhất là, họ đều đã thấy chuyện xảy ra vừa rồi, lá cờ đen có thể hấp thu năng lượng của Huyết Hải, sinh cơ của mọi người, thậm chí cả hồn phách.

Và theo sự hấp thu, khí tức của nó cũng dần dần tăng cường.

Nếu có thể đoạt được, liệu có thể từ từ nâng cấp nó thành một

Hỗn Độn Linh Bảo không?

Nghi vấn như vậy đồng thời xuất hiện trong đầu Tam Thanh, ngay cả Nữ Oa và Hậu Thổ hai người cũng xuất hiện một tia tò mò.

Họ biết Nghiêm Phong có thể nâng cấp đẳng cấp linh bảo, nhưng rất phiền phức.

Nhưng bây giờ xem ra, lá cờ đen có thể tự mình nâng cấp.

Lúc này Nghiêm Phong cũng trong nháy mắt sững sờ, thần sắc thay đổi, gây ra sự tò mò của mọi người bên ngoài.

Khi tay Nghiêm Phong nắm lấy cán cờ đen, hắn đã biết tên của lá cờ đen.

"Lục Hồn Phiên." "Lục Hồn Phiên?" Nghiêm Phong ngạc nhiên nhìn lá cờ đen trong tay.

Cái tên này hắn biết, nhưng món đồ này lại không giống.

Lục Hồn Phiên lúc này không hề ngoan ngoãn, nó không ngừng tỏa ra tử khí cường hãn hòng thôn phệ Nghiêm Phong, nhưng đối mặt với một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có Hỗn Độn Linh Bảo hộ thân, nó có chút lực bất tòng tâm.

Có Hỗn Độn Thanh Liên tồn tại, Nghiêm Phong căn bản không sợ tổn thương bị động từ Lục Hồn Phiên.

Dù Lục Hồn Phiên lúc này đang trong tình trạng hung bạo, nhưng đối mặt với Nghiêm Phong, nó vẫn không có cách nào, dù vận dụng toàn bộ tử khí cũng không thể làm gì được hắn.

"Hừ, ngoan ngoãn cho ta." Với một tiếng hừ lạnh, pháp lực bàng bạc trong cơ thể Nghiêm Phong tuôn ra, đè ép toàn bộ lên Lục Hồn Phiên.

Tức thì, giữa Nghiêm Phong và Lục Hồn Phiên xuất hiện những

gợn sóng pháp lực cuồng bạo, lan tỏa ra bốn phía.

Va chạm giữa hai bên đã dấy lên sóng lớn vô tận, trong nháy mắt làm rung chuyển nửa Huyết Hải.

Bởi vì một nửa Huyết Hải đã bị Lục Hồn Phiên hấp thu, chính vì thế, Nghiêm Phong mới chọn ra tay.

Một khi toàn bộ Huyết Hải bị hấp thu sạch sẽ, ai biết được sẽ xuất hiện biến hóa gì.

Huyết Hải là nơi Địa Phủ thiết lập Lục Đạo Luân Hồi, tuy không chắc sẽ ảnh hưởng đến Địa Phủ, nhưng Nghiêm Phong có chút lo lắng, sợ rằng Lục Hồn Phiên cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến Địa Phủ.

Vì vậy Nghiêm Phong đã ra tay, không ngờ rằng Lục Hồn Phiên chỉ hành động theo bản năng mà lại có thực lực như vậy, điều này cũng khiến hắn khá kinh ngạc.

Lúc này, Nghiêm Phong đã áp chế hoàn toàn sự phản kháng của Lục Hồn Phiên.

Khi Lục Hồn Phiên đã khôi phục lại bình tĩnh, Nghiêm Phong liền đánh dấu ấn của mình lên nó, từ đó về sau nó không bao giờ có thể phản kháng được nữa.

"Đinh...

Phát hiện bộ phận 'Lục Hồn Phiên' của Đại Đạo Chí Bảo 'Sinh Tử Thiên Bảng', hy vọng ký chủ có thể nhanh chóng tìm thấy các bộ phận còn lại của Sinh Tử Thiên Bảng để tu phục Đại Đạo Chí Bảo." Nghiêm Phong sững sờ, Lục Hồn Phiên này lại là một phần của Đại Đạo Chí Bảo.

"Hệ thống, Đại Đạo Chí Bảo là bảo vật cấp bậc nào?

So với Hỗn Độn Chí Bảo thì sao?" "Đại Đạo Chí Bảo tự nhiên ở

cấp bậc trên cả Hỗn Độn Chí Bảo, là bảo vật ẩn chứa quy tắc Đại Đạo, sức mạnh không thể đo lường." Nghiêm Phong thầm gật đầu, xem ra Đại Đạo Chí Bảo không phải là thứ đơn giản, quy tắc Đại Đạo sao?

Ở Hồng Hoang này, quy tắc Thiên Đạo đã là thứ mà vô số người khao khát, ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu những quy tắc thần bí bên trong Thiên Đạo, chỉ là về mặt chiến đấu thì không sợ Thiên Đạo mà thôi.

Sau khi biết được tin tức này, Nghiêm Phong liền thu Lục Hồn Phiên lại.

Cùng lúc đó, lòng của mọi người cũng chùng xuống, món đồ đã vào túi của Nghiêm Phong, e rằng không có cơ hội lấy ra được nữa.

Chỉ là hiện tại, mọi người hiển nhiên không dám nói gì.

Trong cuộc giao phong ngắn ngủi giữa Nghiêm Phong và Lục Hồn Phiên trước đó, họ đã nhận ra tình hình, bây giờ đi tìm Nghiêm Phong gây sự chẳng khác nào tự tìm phiền phức.

Bởi vì chỉ dư âm từ khoảnh khắc Nghiêm Phong giao thủ với Lục Hồn Phiên đã đẩy lùi mọi người ra xa mấy trăm dặm, đủ để thấy rõ sự chênh lệch tu vi.

Ngay cả mấy vị Thánh Nhân cũng phải lùi lại, chỉ là so với những người khác thì có vẻ bình tĩnh hơn.

Thực lực của Nghiêm Phong trong mắt họ lại càng thêm thần bí, bởi vì chỉ dư âm ra tay đã khiến Thánh Nhân phải lùi bước, có thể thấy sự chênh lệch thực lực lớn đến mức nào, đó cũng là lý do tại sao các Thánh Nhân lúc này lại kiêng dè Nghiêm Phong.

Chương 209

Trước đây có thể giết Thánh Nhân ngay dưới mí mắt Thiên Đạo mà không bị gì, bây giờ lại thể hiện ra thực lực như vậy, ba người Tam Thanh thậm chí còn suy diễn ra một số mối quan hệ giữa Nghiêm Phong và Thiên Đạo.

Nhưng nghĩ kỹ lại, có Hồng Quân tồn tại, Nghiêm Phong đáng lẽ không có liên hệ gì lớn với Thiên Đạo mới đúng.

Trong lòng Tam Thanh có vô số phỏng đoán, nhưng đều bị từng cái một lật đổ, bởi vì hiện tại tuy đã ý thức được tình hình không ổn, cũng biết thực lực của Nghiêm Phong đã vượt qua họ.

Nhưng điều quan trọng nhất là họ không biết thực lực của Nghiêm Phong, nếu mang theo Hỗn Độn Chí Bảo thì có thể uy hiếp sự tồn tại của Thiên Đạo, đó mới là nguyên nhân chính khiến Thiên Đạo phải thỏa hiệp trong một số chuyện.

Nghiêm Phong thu Lục Hồn Phiên mạnh mẽ như vậy, lúc này Tam Thanh cũng không dám nói nhiều, bởi vì sợ bị Nghiêm Phong xử lý thẳng tay như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, như vậy thì thật sự cái gì cũng không còn.

Sau khi thu Lục Hồn Phiên, Nghiêm Phong liếc nhìn Huyết Hải đã vơi đi một nửa, rồi quay về bên cạnh Nữ Oa và Hậu Thổ.

"Phu quân, chàng không sao chứ?" Nữ Oa lo lắng hỏi, vì lúc trước thấy Nghiêm Phong và Lục Hồn Phiên tranh đấu, dư âm giao chiến của hai bên đã mạnh như vậy, huống hồ họ đều là Thánh Nhân, có thể khiến họ phải lùi bước, có thể thấy bảo vật kia chắc chắn không đơn giản.

"Ta không sao, ở Hồng Hoang không có thứ gì có thể làm hại ta,

không cần lo lắng.” Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này mới phản ứng lại, với thực lực có thể sánh ngang Thiên Đạo của Nghiêm Phong, ở trong Hồng Hoang chắc chắn sẽ không có chuyện gì, bởi vì Thiên Đạo sẽ không cho phép thứ gì có thể uy hiếp mình tiến vào Hồng Hoang, nên Nghiêm Phong cũng không gặp nguy hiểm.

Về sự tồn tại của Nghiêm Phong, trong lời giải thích của hắn, là do sau lưng hắn có đại lão chống đỡ, nên chỉ cần không cố gắng hủy diệt Thiên Đạo, Thiên Đạo sẽ không liều mạng với hắn.

Tuy rất tò mò về vị cao nhân sau lưng Nghiêm Phong, nhưng từ trước đến nay, Nghiêm Phong đều kín miệng không đề cập, họ cũng không dám hỏi, vì dù sao đó cũng là sự tồn tại vượt qua Thiên Đạo, chắc chắn không thể tùy tiện hỏi được.

Ở trong Hồng Hoang nói xấu Thiên Đạo còn có thể bị cảm ứng, huống hồ là cao thủ như vậy.

Nghiêm Phong thấy họ lo lắng, liền nói một câu, rồi đưa hai người vượt không gian, trở về Tam Tiên Đảo.

“Các nàng cứ tự tu luyện đi, ta có chút chuyện cần xử lý.” Ném lại một câu, Nghiêm Phong liền đi vào trong Hỗn Độn.

Bởi vì Lục Hồn Phiên này rõ ràng không giống với cái mà hắn biết.

Lục Hồn Phiên mà hắn biết, đáng lẽ là pháp bảo của Thông Thiên Giáo Chủ, xuất hiện vào lúc cuối cùng của Vạn Tiên Trận, nhưng bây giờ Lục Hồn Phiên lại xuất hiện trong Huyết Hải, rõ ràng quỹ đạo phát triển của sự việc đã có biến hóa.

Lục Hồn Phiên kia cũng rất lợi hại, nếu viết tên Thánh Nhân lên đó, cũng sẽ bị tước đi toàn bộ đạo hạnh, hấp thu nguyên thần mà chết.

Trong Vạn Tiên Trận lúc đó, Trường Nhĩ Định Quang Tiên là đệ

tử Tiệt giáo phụ trách phất Lục Hồn Phiên.

Trên Lục Hồn Phiên có ghi tên của bốn người là Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Nếu lúc đó Trường Nhĩ Định Quang Tiên phất Lục Hồn Phiên trong tay, không chừng Thông Thiên Giáo Chủ thật sự có thể kéo tứ thánh xuống nước, dù cuối cùng Hồng Quân có ra mặt, tứ thánh chắc chắn cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng ai cũng không ngờ, pháp bảo lợi hại như vậy cuối cùng lại không được sử dụng, bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên mang theo đầu quân cho Nguyên Thủy.

Chính vì Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Nguyên Thủy và những người khác mới thoát được một kiếp, cũng thật sự giành được thắng lợi cuối cùng trong Phong Thần Chi Chiến.

Lục Hồn Phiên trong tay Nghiêm Phong lúc này, hiệu quả không khác mấy so với cái hắn biết trước đây, nhưng Lục Hồn Phiên hiện tại rõ ràng lợi hại hơn một chút.

Bởi vì cái trước đó, tuy không biết là bảo vật cấp bậc nào, nhưng chắc chắn là tồn tại trong Hồng Hoang, còn Lục Hồn Phiên hiện tại, lại là một bộ phận của Đại Đạo Chí Bảo.

Nếu là Đại Đạo Chí Bảo, chắc chắn phải vượt qua Hỗn Độn Chí Bảo, ngay cả Bàn Cổ Phủ cũng không sánh bằng, nên bây giờ có thể đơn giản đưa ra kết luận.

Bản thân Lục Hồn Phiên dù lợi hại đến đâu, chắc chắn cũng không bằng Bàn Cổ Phủ, nhưng hiện tại, nó có khả năng khôi phục thực lực vượt qua cả Bàn Cổ Phủ.

Trong nháy mắt, Nghiêm Phong đã ra khỏi Hồng Hoang, đến một nơi hẻo lánh trong sâu thẳm Hỗn Độn.

Hắn lấy Lục Hồn Phiên ra, cẩn thận tra xét mọi thông tin về nó.

Quả thực giống với cái mà hắn biết trước đây, bởi vì lá cờ này, chỉ cần viết tên của một người lên đó, và có thể hình dung ra hình ảnh của người đó trong đầu, thì sẽ gây ra tổn thương lớn hơn và chính xác hơn cho người đó.

Loại tổn thương này trực tiếp làm hại đến nguyên thần, nếu phát huy toàn lực, chắc chắn không ai trong Hồng Hoang có thể chống lại.

Dù muốn giết Thánh Nhân, e rằng Thiên Đạo cũng không bảo vệ được.

Hiệu quả của Lục Hồn Phiên thật đáng sợ, đây là quy tắc Đại Đạo sao?

Nghiêm Phong thầm suy nghĩ, nhưng hắn không dám sử dụng thứ này ngay bây giờ.

Bởi vì trên món đồ này, hắn có thể cảm nhận được một loại khí tức, chính là khí tức giống hệt trên lá cờ kỳ lạ mà Dương Mi lấy ra.

Có lẽ vì Lục Hồn Phiên này là Đại Đạo Chí Bảo, nên trên người nó mang một luồng khí tức hỗn độn, còn thuần túy hơn cả Hỗn Độn Chí Bảo.

Đây cũng là vấn đề Nghiêm Phong luôn thắc mắc, Lục Hồn Phiên và món đồ mà Dương Mi lấy ra trước đây có phải đến từ cùng một nơi hay không.

Nếu đúng, vậy tại sao Lục Hồn Phiên lại ở trong Huyết Hải, xem ra đã được thai nghén nâng cấp rất lâu mới xuất thế, rốt cuộc là ai đã mang Lục Hồn Phiên vào trong Hồng Hoang.

Tất cả đều là nghi vấn trong lòng Nghiêm Phong.

Điều Nghiêm Phong quan tâm nhất là, thế giới bên ngoài Hồng

Hoang không chỉ có một hai cái, mà khí tức toát ra từ hai món đồ này đều không hề yếu, đó mới là điều hắn lo lắng.

Nếu đồ vật có thể vào Hồng Hoang, thì người mạnh cũng có thể vào Hồng Hoang, vậy thì Hồng Hoang sẽ gặp nguy hiểm.

Một khi hắn không ở đây, Nữ Oa sẽ gặp nguy hiểm, Thiên Đạo cũng có thể bị uy hiếp, thậm chí toàn bộ Hồng Hoang có thể trở thành nô lệ.

Hiện tại, Nghiêm Phong không có cách nào tốt, đáp án duy nhất để giải quyết vấn đề chỉ có một, đó là thực lực.

Nếu hắn có đủ thực lực, có thể bảo vệ toàn bộ Hồng Hoang, không ai có thể vào được.

Chương 210

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, hắn có thể yên tâm đưa Nữ Oa, Hậu Thổ ra khỏi Hồng Hoang, đi xem các thế giới khác.

Nhưng hiện tại thì không được.

Sau khi Na Tra và Ngao Bính tăng cường thực lực, họ lại cung cấp tổng cộng 120% độ khai phá, nhưng lại phân bổ cho nhiều mục khác nhau, tu vi của hắn hiện tại chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong không khỏi cẩn thận xem lại bảng thuộc tính của mình.

Gần đây thuộc tính của hắn gần như không tăng lên, nguyên nhân lớn là vì thực lực của hắn ở Hồng Hoang đã quá cao, dẫn đến độ khai phá thu được cũng giảm xuống, nếu không có hai đồ đệ kia, e rằng gần như không có độ khai phá.

Bảng thuộc tính hiện tại như sau: Ký chủ: Nghiêm Phong.

Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Độ khai phá 78.8%) Căn cước: Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Hỏa đệ nhất đoàn (Độ khai phá 24.6%) Hỏa Chi Pháp Tắc giai đoạn thứ tư - Hỗn Độn Thần Hỏa (Độ khai phá 37.6%) Không Gian Pháp Tắc giai đoạn thứ ba - Không Gian Lãnh Địa (Độ khai phá 20.5%) Thời Gian Pháp Tắc giai đoạn thứ ba - Thời Gian Lĩnh Vực (Độ khai phá 33.9%) Pháp bảo: Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn Châu (Độ khai phá 73.8%) Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên (Độ khai phá 100%) Tiên Thiên Chí Bảo - Hỏa Linh Châu (Độ khai phá 47.2%) Năng lực: Hỏa Độn Chi Thuật (Độ khai phá 100%) Liệt Diễm Phần Thiên (Độ khai phá 100%) Đế Đạo Thần Quyền - Đế Hỏa Hàng Thế, Truy Tinh Lãm Nguyệt, thức thứ ba

Không Gian Yên Diệt (Độ khai phá 62.7%) Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh, tầng thứ tư (Độ khai phá 42.8%) Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo giai đoạn thứ hai (Độ khai phá 13.6%) Tổng hợp thực lực: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể quét ngang mọi đối thủ cùng cấp, sở hữu hai đại Hỗn Độn Chí Bảo, cơ bản có thể coi thường Thiên Đạo.

Với thực lực tổng hợp như vậy, Nghiêm Phong thật sự có thể đi lại tùy ý trong Hồng Hoang.

Điều quan trọng là có thể coi thường uy hiếp của Thiên Đạo, đó mới là thu hoạch lớn nhất mà Nghiêm Phong cho là vậy.

Nhưng hiện tại hắn có vướng bận, nên ở trong Hồng Hoang, Nghiêm Phong phải cho Thiên Đạo một chút mặt mũi.

Nhưng không lâu sau, Thiên Đạo chắc chắn sẽ có biến đổi nhất định, vì lúc đó, Hồng Quân chắc chắn sẽ tìm cách thoát ly Thiên Đạo, nên Thiên Đạo Hồng Hoang lúc đó có thể sẽ có chút thay đổi, nếu có thể giúp Thiên Đạo thì… Nghiêm Phong rơi vào trầm tư, bởi vì hắn không giống Hồng Quân, hắn tiếp xúc với Thiên Đạo cũng sẽ không bị Thiên Đạo làm gì, vì có hệ thống tồn tại, việc bị Thiên Đạo mê hoặc hay khống chế là không thể.

Nhưng chuyện này có xảy ra hay không chỉ là một phỏng đoán của Nghiêm Phong, bây giờ trước tiên hãy bàn về vấn đề thế giới bên ngoài Hồng Hoang.

“Hồng Quân, đến Hỗn Độn một chuyến.” Sau khi truyền âm cho Hồng Quân, hắn lại kích hoạt một khối ngọc bội trên người, tín vật mà Dương Mi để lại, dù ở trong Hỗn Độn cũng có thể thông báo gặp mặt.

Không lâu sau, Hồng Quân đã đến nơi.

"Nghiêm Phong đạo hữu, không biết gọi ta đến có việc gì?" Hồng Quân hành lễ rồi hỏi, nhưng nhìn thần sắc thì rõ ràng đã đoán được phần nào.

"Không có việc gì, chỉ gọi đến tụ tập thôi." Nghiêm Phong tùy ý nói, khiến sắc mặt Hồng Quân cứng lại, nhưng sau đó liền khôi phục bình thường.

"Nghiêm Phong đạo hữu đừng đùa nữa, chúng ta nói chuyện chính đi." Đúng lúc này, Dương Mi cũng từ xa đến, chỉ là trạng thái của ông ta khiến hai người đều kinh ngạc.

Dương Mi lúc này, khí tức trên người phập phồng bất định, xem ra đã bị trọng thương.

"Dương Mi, có chuyện gì vậy?

Trong Hỗn Độn có thứ gì có thể làm ngươi bị thương sao?" Sắc mặt Hồng Quân biến đổi, Dương Mi là một trong những trợ lực chính của ông sau này, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

"Không sao, chỉ là gặp chút tai nạn, mấy ngày nữa sẽ khỏe thôi." Dương Mi xua tay, sau đó nhìn về phía Nghiêm Phong, "Không biết đạo hữu lần này gọi cả hai chúng ta đến, là có việc gì?" Nghiêm Phong nói: "Ta ở trong Hồng Hoang có được một món bảo vật, ta nghĩ nên cho các ngươi xem trước thì tốt hơn." Nói rồi hắn lấy ra Lục Hồn Phiên.

Khi Lục Hồn Phiên xuất hiện, Hồng Quân lộ vẻ mặt đã biết trước, ngược lại trên mặt Dương Mi lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khí tức trên lá cờ này cực kỳ giống với khí tức mà ông ta từng cảm nhận được, nhưng lại có điểm khác biệt, thật kỳ lạ.

Nhưng Dương Mi chỉ lóe lên ánh mắt rồi khôi phục bình tĩnh, nhìn

về phía Nghiêm Phong, muốn xem ý kiến của hắn.

Nghiêm Phong tự nhiên cũng chú ý đến sắc mặt của hai người, nhưng không nhìn ra được gì.

Biểu hiện của Hồng Quân nằm trong dự liệu của hắn, chỉ có Dương Mi, dường như không có thay đổi lớn, chẳng lẽ phỏng đoán của hắn là sai?

Nghiêm Phong nói: "Lục Hồn Phiên này ta có được ở Huyết Hải trong Hồng Hoang, Hồng Quân đạo hữu chắc hẳn đã biết, không biết có cách giải thích nào không?" Hồng Quân khẽ gật đầu, nói: "Lục Hồn Phiên vốn xuất hiện lúc khai thiên lập địa, nên nó không phải là thứ có sau ở Hồng Hoang, mà là thứ vốn dĩ đã ở trên người Bàn Cổ khi khai thiên.

Nhưng điều kỳ lạ là, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng bị vỡ nát, nhưng nó lại có thể tồn tại, chuyện này ta vẫn luôn thắc mắc, nhưng cũng không hiểu rõ.

Lần này nhân tiện Nghiêm Phong đạo hữu có được nó, ta cũng xin bàn luận một chút." Hồng Quân chậm rãi nói, sau đó liền chuyển ánh mắt sang Dương Mi và Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong và Hồng Quân đều có cùng một phỏng đoán về Dương Mi, lá cờ mà Dương Mi phát hiện trước đây, khí tức không giống Hồng Hoang, Lục Hồn Phiên cũng không phải là thứ thuộc về Hồng Hoang, nên Dương Mi là người có quyền phát ngôn nhất.

"Hai vị cũng không cần nhìn ta, về chuyện này ta cũng không biết gì cả, chỉ là tìm thấy một số manh mối trong Hỗn Độn mà thôi." Dương Mi bất đắc dĩ nói, nhìn bộ dạng của hai người, rõ ràng không định để chuyện này qua đi một cách đơn giản.

"Dương Mi đạo hữu đã phát hiện ra điều gì?

Có thể nghe thử." Dương Mi gật đầu, "Sự tồn tại của một thế giới khác, bây giờ ta có thể xác định được rồi, bởi vì càng đi sâu vào Hỗn Độn, ta phát hiện càng nhiều khí tức hoàn toàn khác với Hồng Hoang, thậm chí có một số còn khác với vạn vật trong Hỗn Độn.

Ta và các ngươi là Hỗn Độn Ma Thần, sinh trưởng trong Hỗn Độn, tuy có thể đi lại và sinh sống tùy ý trong Hỗn Độn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một phạm vi Hỗn Độn hữu hạn, sâu thẳm trong Hỗn Độn, ta cũng không biết.

Thời gian qua ta cũng đã khám phá nhiều trong Hỗn Độn, cuối cùng lại thấy thêm mấy món đồ xuất hiện trong Hỗn Độn, xem ra là sản phẩm của một cuộc đại chiến, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây, khiến ta luôn thắc mắc." Dương Mi nói một hơi, khiến Hồng Quân và Nghiêm Phong cũng kinh ngạc.

Nếu không nhìn nhầm, Dương Mi trước đó đã bị thương, nhưng ở trong Hỗn Độn, với tu vi Bán Bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên của Dương Mi, ai có thể làm ông ta bị thương?

Hai người chắc chắn không tin câu "không sao" của Dương Mi.

"Không biết vết thương trên người Dương Mi đạo hữu là do duyên cớ gì?" Nghiêm Phong cuối cùng cũng hỏi ra, bởi vì hắn cũng muốn làm rõ chuyện này, tuy trước đây mọi người có nhiều tranh chấp, nhưng hiện tại, ba người dù sao cũng là sinh linh trong Hồng Hoang.

Dù Hồng Hoang và Dương Mi đều là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng thực ra không khác gì Nghiêm Phong, ba người đều là sinh linh từ cùng một nơi trong Hỗn Độn, nếu ra ngoài chắc chắn phải đoàn kết, nếu không hậu phương xảy ra chuyện thì xong đời.

Dương Mi thấy sắc mặt Nghiêm Phong khá nghiêm túc, không khỏi nhíu mày, bởi vì chuyện bị thương thật sự không muốn nói,

nhưng xem ra bây giờ không có cách nào lừa gạt được.

“Vết thương trên người ta, thực ra là do một món đồ gây ra, ta nghi ngờ có thể liên quan đến những vật phẩm trôi dạt trong Hỗn Độn trước đó.” Hồng Quân và Nghiêm Phong sững sờ, sau đó nhìn về phía Dương Mi.

Chương 211

"Không biết là vật gì, mà có thể làm ngươi bị trọng thương?" Hai người trong lòng đều không hiểu, trước đây có phỏng đoán có lẽ Dương Mi luyện công xảy ra vấn đề, hoặc thật sự gặp phải sinh vật trong Hỗn Độn, mới bị thương nặng như vậy, không ngờ lại là do những vật phẩm kia.

Có thể mang những vật phẩm đó vào Hỗn Độn, chắc chắn không phải tầm thường, nhưng có thể làm Dương Mi bị thương, càng khiến người ta kinh ngạc.

Trên mặt Dương Mi xuất hiện một tia kinh hãi, sau đó chậm rãi nói: "Không biết các ngươi có tin hay không, ta cảm thấy Hỗn Độn mà chúng ta đang ở, hẳn là có biên giới, bởi vì dù ta có khám phá sâu đến đâu trong Hỗn Độn, cũng sẽ luôn xuất hiện một cách khó hiểu ở nơi ta vừa đi qua.

Ở nơi xa nhất mà ta có thể biết trong Hỗn Độn, ta đã thấy một cái trận đài.

Trận đài đó không lớn, chỉ khoảng chưa đầy một dặm vuông, nhưng theo quan sát của ta, xung quanh trận đài có càng nhiều thứ mang khí tức của một thế giới khác.

Càng đến gần càng nhiều, nhưng lại không có sự tồn tại nào khác, chỉ có thể là do trận đài này.

Tra xét nhiều ngày không có kết quả, ta đành phải thử mạnh xem có thể khởi động trận đài không, nhưng không thành công.

Vì vậy ta bắt đầu tìm cách để trận đài có chút động tĩnh, để tiện điều tra.

Nhưng ai ngờ khi ta tấn công trận đài thì nó lại phản kích, phản lại đòn tấn công của ta gấp mười lần, mới khiến ta bị trọng thương, nếu không ta đâu có bị thương nặng như vậy." Lời Dương Mi vừa dứt, hai người đều ngẩn ra, tình huống như vậy thật sự ngoài dự liệu.

Nếu đúng như lời Dương Mi, vậy thì rất có thể trận đài đó có thể thông đến một thế giới khác, hoặc một chiến trường nào đó.

"Chuyện này tạm gác lại, lần sau ta sẽ cùng Dương Mi đạo hữu đi xem trận đài đó, xem rốt cuộc nó có gì thần kỳ." Hồng Quân cũng trầm tư một lúc rồi nói: "Đúng vậy, Dương Mi đạo hữu trước tiên hãy dưỡng thương cho tốt, đến lúc đó chúng ta cùng đi là được." Dương Mi bình tĩnh gật đầu, với thực lực hiện tại của ông ta không có cách nào với trận đài đó, không chừng Nghiêm Phong và Hồng Quân sẽ có cách.

Đặc biệt là sự tồn tại của Nghiêm Phong, càng khiến Dương Mi tò mò.

Dương Mi và Hồng Quân đều là một trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, đều biết rõ gốc gác của nhau, nhưng Nghiêm Phong lại đột nhiên xuất hiện.

Tuy trước đây có thể cảm nhận được căn cước của hắn, hắn là tiên thiên chi hỏa trong Hồng Hoang, nhưng trong Hồng Hoang có rất nhiều sinh linh có căn cước tốt hơn, cuối cùng đều dừng lại ở Chuẩn Thánh, Nghiêm Phong không chỉ không dùng sức mạnh để chứng đạo, đó mới là điều khiến Dương Mi kinh ngạc.

Hồng Quân cũng chỉ biết sau lưng Nghiêm Phong có cao thủ, cụ thể thì không dám hỏi nhiều.

"Chuyện này tạm gác lại, chúng ta giải quyết vấn đề của Hồng Quân đạo hữu trước đã, xem ra nguy hiểm ở sâu trong Hỗn Độn không phải một mình ta có thể đối mặt." Nghiêm Phong gật đầu, đồng

ý với cách nói của Hồng Quân, để Dương Mi dưỡng thương trước.

Bàn bạc không có kết quả, nhưng đã biết được thông tin quan trọng, Nghiêm Phong và Hồng Quân liền chuyển chủ đề sang mối quan hệ giữa Hồng Quân và Thiên Đạo.

"Hồng Quân đạo hữu, không biết kế hoạch của ngươi thế nào?" Nghiêm Phong nheo mắt, hỏi Hồng Quân, bởi vì Nghiêm Phong thực ra đang lo lắng một chuyện.

Hắn sợ Hồng Quân vì nguyên nhân của mình mà liên lụy đến vô số sinh linh Hồng Hoang, tuy bây giờ xem ra Hồng Quân không phải người như vậy, nhưng ai biết được vì tự do, Hồng Quân có hạ quyết tâm tàn nhẫn như vậy không.

Bởi vì theo sự hiểu biết của Nghiêm Phong về Hồng Quân, ông ta ở trong Hồng Hoang không có bất kỳ vướng bận nào.

Bị ép đến đường cùng, ai biết Hồng Quân có làm như vậy không.

"Phong Thần Chi Chiến sắp kết thúc rồi, không khác gì ta dự liệu, Thiên Đạo quả nhiên đã được vá lại một phần, tuy còn một khoảng cách mới hoàn thiện, nhưng cũng không xa nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, một khi Thiên Đạo thật sự hoàn chỉnh, e rằng ta sẽ không còn cơ hội nữa." "Vậy Hồng Quân đạo hữu định làm thế nào?" Dương Mi cũng lên tiếng hỏi, về chuyện thân hợp Thiên Đạo, ông ta cũng không biết nhiều, thực ra ở đây chỉ có một mình Hồng Quân biết rõ chi tiết, Nghiêm Phong cũng không rõ.

"Vào khoảnh khắc Thiên Đạo sắp vá lại hoàn toàn, sẽ xuất hiện một sự dao động nhất định, đó cũng là sơ hở duy nhất của Thiên Đạo, và cũng là cơ hội cuối cùng để Thiên Đạo vá lại, nên lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để ta ra tay." Nghiêm Phong trầm giọng nói: "Vậy thời điểm cụ thể là lúc nào?" Nghiêm Phong không sợ Thiên Đạo đối phó, bởi vì hắn có hai Hỗn Độn Chí Bảo, Thiên Đạo sẽ không đối phó

hắn.

Có một điểm quan trọng nhất, Thiên Đạo biết hệ thống tồn tại, biết sau lưng hắn có cao nhân, có thể dễ dàng đánh trọng thương Thiên Đạo, đó mới là điểm mấu chốt nhất khiến Thiên Đạo phải kiêng dè.

"Khi Tây Du Lượng Kiếp bắt đầu." Nghiêm Phong nhíu mày, trầm ngâm một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bây giờ đều không còn nữa, Tây Du Lượng Kiếp làm sao bắt đầu?" Hồng Quân cười cười, nhìn về phía Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong đột nhiên tỉnh ngộ, khẽ gật đầu, "Nếu đã như vậy, vậy đa tạ, Tây Du Lượng Kiếp giao cho ta đi, nhưng ta không thích bị người khác can thiệp, nên bảo Tam Thanh an phận một chút đi.

Đúng rồi, có một chuyện, theo lý thì trời đất có thể tồn tại chín vị thánh đúng không, vậy còn lại hai đạo Hồng Mông Tử Khí…" Nghiêm Phong nhìn Hồng Quân nói, Hồng Quân cũng lập tức hiểu ý Nghiêm Phong, rơi vào trầm tư.

"Hồng Mông Tử Khí cho ngươi không phải là không được, nhưng như vậy sẽ làm tăng độ khó của ta, bởi vì sự tồn tại của Thánh Nhân Thiên Đạo vốn là để làm Thiên Đạo vững chắc hơn.

Trước đây sở dĩ ta lưu lại hai đạo Hồng Mông Tử Khí mà không phát hết ra, chính là vì lúc đó ta ý thức được sau khi hợp đạo có thể sẽ tạo thành gông cùm cho ta." Nghiêm Phong gật đầu nói: "Cái này ngươi cứ yên tâm, Thiên Đạo có vững chắc đến đâu, ta cũng có cách, chỉ cần ngươi nắm chắc thời cơ là được." Nhìn Nghiêm Phong, thấy vẻ mặt tự tin của hắn, Hồng Quân trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, điều ông ta chờ đợi chính là một lời hứa như vậy của Nghiêm Phong, bởi vì ông ta biết, sau lưng Nghiêm Phong có sự tồn tại vượt qua Thiên Đạo.

Nếu Nghiêm Phong thật sự có thể đáp ứng, vậy thì chuyện này cũng không khó nữa, dù sao Nghiêm Phong không có cách, cũng có thể nhờ người sau lưng ra tay.

Nhưng ông ta đã bỏ qua một chuyện, Nghiêm Phong hiện tại cũng rất hứng thú với chuyện bên ngoài Hồng Hoang, một loại cảm giác không có bất kỳ thông tin gì.

Nếu sau lưng Nghiêm Phong thật sự có sự tồn tại vượt qua Thiên Đạo, làm sao lại không biết những thứ ở sâu trong Hỗn Độn.

Nhưng vì Thiên Đạo trước đó khi thăm dò hệ thống đã dễ dàng bị thương, mới dẫn đến sự sai lệch trong cách nghĩ của Hồng Quân.

"Hai đạo Hồng Mông Tử Khí liền cho ngươi đi, nhưng đừng ở trong Hồng Hoang gây chuyện nữa.

Lục Hồn Phiên là thứ cuối cùng không thuộc về Hồng Hoang rồi, hy vọng ở trong Hồng Hoang ngươi cố gắng đừng sử dụng, ta sợ sẽ gây ra phản ứng gì đó của Thiên Đạo, bây giờ là thời khắc mấu chốt, ta không muốn Thiên Đạo xuất hiện những biến hóa không cần thiết." Nghiêm Phong khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy ta không dùng nữa, ở trong Hồng Hoang không dùng cũng không sao, chỉ không biết rốt cuộc ngươi đang làm gì?

Dù sao cũng là chuyện liên quan đến Thiên Đạo, ta rất tò mò đấy." Cuối cùng Nghiêm Phong chuyển chủ đề, hỏi về chuyện Hồng Quân đang làm.

Bởi vì Nghiêm Phong luôn cảm thấy, có thể thoát ly Thiên Đạo, chắc chắn không đơn giản như vậy, ít nhất với thực lực của Hồng Quân, trong tình huống hợp đạo, bình thường không thể thật sự thoát ly được.

Nhưng xem thái độ hiện tại của Hồng Quân, dường như chỉ cần

có hắn và Dương Mi tương trợ, cơ bản có thể thành công.

"Chuyện ta làm, thực ra cũng không khó, nhưng tạm thời chưa phải thời cơ, đến lúc đó ngươi tự sẽ biết, đối với ngươi tuyệt đối không có ảnh hưởng gì." Hồng Quân chậm rãi nói, ánh mắt có chút phiêu hốt, xem ra đã nói xong, rồi chìm vào im lặng.

Thấy Hồng Quân không muốn nói, Nghiêm Phong cũng không hỏi dồn, sau khi nhận hai đạo Hồng Mông Tử Khí, liền nói: "Chuyện hôm nay đến đây kết thúc đi, Dương Mi đạo hữu hãy dưỡng thương cho tốt, hai nghìn năm thời gian, chắc là đủ rồi chứ." Dương Mi gật đầu, cũng rời đi, không biết đi đâu trong Hỗn Độn dưỡng thương, may mà không tổn thương đến căn cơ, nếu không một vết thương dưỡng mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, Hồng Quân biết khóc với ai.

Vốn dĩ ông ta định mượn sự giúp đỡ từ đại đạo Không Gian Pháp Tắc của Dương Mi, nếu Dương Mi không thể ra tay, vậy độ khó sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng sau khi thấy được sự lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc của Nghiêm Phong, Hồng Quân càng vui hơn, có sự tồn tại của hai người này, xác suất thoát ly Thiên Đạo lại lớn thêm mấy phần.

Chương 212

Nghiêm Phong mang theo hai đạo Hồng Mông Tử Khí trở về Tam Tiên Đảo, ngay lập tức tập hợp mọi người lại.

"Khổng Tuyên, Đại Bằng, hai con theo ta bao lâu rồi?" Nghiêm Phong nhìn mấy đệ tử bên dưới, không chỉ có hai người Khổng Tuyên, mà cả Viên Hồng, Na Tra và Ngao Bính cũng có mặt.

"Thưa sư tôn, từ sau khi Đạo Tổ thành thánh vạn năm, đến bây giờ, đã qua mấy vạn năm rồi ạ." Khổng Tuyên lập tức trả lời, Đại Bằng cũng vậy, thời gian hai người bái sư không chênh lệch bao xa.

"Ở dưới trướng ta, ta đối xử với các con thế nào?" Sắc mặt Khổng Tuyên và Đại Bằng biến đổi, vội vàng quỳ xuống đất, Nghiêm Phong định làm gì đây?

"Sư tôn đối với con như tái sinh, con tuyệt không có hai lòng, không biết sư tôn hỏi như vậy là con đã làm gì sai sao?" Khổng Tuyên tuy trong lòng hoảng sợ, nhưng vẫn lấy dũng khí hỏi, bởi vì tự nhận mình tôn sư trọng đạo, không có bất kỳ hành vi ngỗ nghịch nào, một lòng đều vì Tam Tiên Đảo.

Đại Bằng càng cúi thấp đầu hơn, phụ họa theo lời huynh trưởng, không dám ngẩng đầu nhìn Nghiêm Phong, không khí trong đại điện lập tức trầm xuống mấy phần.

Thấy Nghiêm Phong mặt mày nghiêm túc, không khí trong đại điện ngưng trọng khác thường, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng nhất thời ngây ra, Nghiêm Phong làm sao vậy?

Khi họ ở cùng Nghiêm Phong chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy, Nghiêm Phong tuy bình thường đối đãi với đồ đệ nghiêm khắc, nhưng thái độ như vậy thì chưa từng có.

Nữ Oa đang định mở miệng, liền bị Nghiêm Phong ngắt lời.

"Đại Bằng, Khổng Tuyên, hai con rất tốt, Na Tra, Ngao Bính, Viên Hồng cũng không tệ, nhưng phải chăm chỉ tu luyện, nhớ kỹ không được lười biếng, đừng lãng phí tâm ý của ta." Nghiêm Phong nói xong liền dừng lại, không chỉ mấy đồ đệ, mà cả Hậu Thổ và những người khác cũng không hiểu Nghiêm Phong rốt cuộc định làm gì.

Nhưng giọng nói của Nghiêm Phong vừa rồi đã ôn hòa hơn mấy phần, Nữ Oa cũng đoán được phần nào, nhưng không lên tiếng, có lẽ Nghiêm Phong định cho đệ tử lợi ích gì đó.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người đều sững sờ, bởi vì Nghiêm Phong lấy ra Hồng Mông Tử Khí.

"Phu quân, đó là… Hồng Mông Tử Khí?" Hậu Thổ kinh ngạc trước tiên, sau đó không thể tin được mà nói.

Những người khác cũng có biểu cảm tương tự, bởi vì tình huống này rõ ràng khiến mọi người đều ngơ ngác, đó là Hồng Mông Tử Khí đó, lúc Đạo Tổ thành thánh chỉ có bảy đạo, không ngờ ở đây lại có hai đạo, trong tay Nghiêm Phong.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của mọi người, Nghiêm Phong tự nhiên đã sớm dự liệu được tình huống này, bèn cười nói: "Các ngươi không nhìn lầm đâu, đúng là Hồng Mông Tử Khí, cũng không cần đoán nữa, chỉ cần tu vi của các ngươi đủ, vi sư chắc chắn sẽ có cách để các ngươi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Mọi người hít một hơi lạnh, Nữ Oa và Hậu Thổ thì còn đỡ, vì họ biết rõ thực lực của Nghiêm Phong, thực lực hiện tại của Nghiêm Phong có thể sánh ngang Thiên Đạo, có thể lấy được hai đạo Hồng Mông Tử Khí cũng là có khả năng.

Nhưng mấy người đệ tử lúc này đều sững sờ, sư phụ của họ quá mạnh rồi.

Về việc hai đạo Hồng Mông Tử Khí thuộc về ai, mọi người lúc này cũng đã đoán ra, hẳn là sẽ cho Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Bởi vì Thường Hi và Hi Hòa sớm đã có Hồng Mông Tử Khí, hiện tại tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ có Khổng Tuyên và Đại Bằng, với tư cách là đệ tử của Nghiêm Phong, hai đạo Hồng Mông Tử Khí về cơ bản là của họ rồi.

Còn câu nói của sư phụ rằng chỉ cần tu vi đủ sẽ có cách tăng tu vi lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không biết là thật hay giả, nhưng khi nhìn thấy hai đạo Hồng Mông Tử Khí, họ đã chọn tin tưởng, bởi vì Nghiêm Phong đã dùng sự thật để chứng minh.

"Dưới Thiên Đạo, lấy chín làm cực, nên tổng cộng có chín đạo Hồng Mông Tử Khí, các con cũng không cần kinh ngạc.

Hiện tại Hồng Quân cũng không phải là đối thủ của ta, nên khi đi lại trong Hồng Hoang cũng không cần quá kiêng dè, bởi vì người bình thường sẽ không có dũng khí đắc tội ta.

Nhưng nếu để ta biết các con mượn danh hiệu của ta ra ngoài làm xằng làm bậy, vậy đừng trách ta không khách khí." Trong lời nói của Nghiêm Phong mang theo khí tức lạnh lẽo, khiến mấy đồ đệ cũng không khỏi rùng mình, sư phụ của họ là người dám giết cả Thánh Nhân, nếu thật sự làm ngài nổi giận, e rằng sẽ không chút do dự mà thanh lý môn hộ.

Nghiêm Phong thấy biểu cảm của mọi người, biết họ đều đã ghi nhớ chuyện này trong lòng, nên thầm gật đầu, nói: "Khổng Tuyên, Đại Bằng, tiến lên." Hai người nghe vậy, vẻ mặt kích động mà đứng dậy, đi đến trước mặt Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong thấy vẻ mặt của hai người, liền nói: "Cũng không cần kích động, có được Hồng Mông Tử Khí, không có nghĩa là thật sự có thể thành thánh.

Hai vị sư nương của các con sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, đồng thời cũng có được nhiều công đức như vậy, cũng chưa thấy thành thánh, nên tu vi của các con mới là quan trọng nhất.

Công đức thành thánh, cuối cùng vẫn kém một chút, nếu thật sự có thể dùng sức mạnh để chứng đạo, Hỗn Độn Linh Bảo ta cũng có thể tìm cách kiếm cho các con mấy món." Nghiêm Phong dội một gáo nước lạnh cho hai người, đồng thời cũng tung ra một miếng bánh lớn, Hỗn Độn Linh Bảo, e rằng không mấy ai có thể từ chối.

Trên thực tế đúng như Nghiêm Phong nói, Hỗn Độn Linh Bảo, đừng nói là đồ đệ, ngay cả Nữ Oa và những người khác sau khi nghe xong cũng không khỏi hô hấp dồn dập, bởi vì pháp bảo tốt nhất của họ cũng chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, như vậy thực lực cũng đã tiến bộ vượt bậc.

Nếu có Hỗn Độn Linh Bảo, chắc chắn thực lực sẽ tăng mạnh, lúc đó trong số các Thánh Nhân, thực lực chắc chắn xếp hàng đầu.

Trừ loại biến thái như Nghiêm Phong, e rằng Lão Tử mạnh nhất trong Tam Thanh cũng không phải là đối thủ của họ.

Chỉ là lúc này họ hoàn toàn không biết lúc đó Nghiêm Phong sẽ đi đâu tìm, là đi vào Hỗn Độn tìm kiếm, hay là thử tổ hợp tu phục mấy món Hỗn Độn Linh Bảo trong Hồng Hoang.

Thực ra họ cũng không biết Nghiêm Phong có thật sự tìm được Hỗn Độn Linh Bảo hay không, nhưng lời nói của Nghiêm Phong, về cơ bản sẽ không lừa gạt họ, nên họ cũng tin rằng Nghiêm Phong thật sự có thể tìm được Hỗn Độn Linh Bảo cho họ.

Bằng chứng quan trọng nhất chính là Nghiêm Phong có tới hai Hỗn Độn Chí Bảo, đó là thứ còn lợi hại hơn cả Hỗn Độn Linh Bảo.

Thấy vẻ mặt mọi người đều tràn đầy khao khát, Nghiêm Phong

thầm gật đầu.

"Sau khi có được Hồng Mông Tử Khí đừng lười biếng, tu vi chắc chắn sẽ có ích cho việc chứng đạo.

Nhưng mấy con cũng đừng vì không có Hồng Mông Tử Khí mà nản lòng, thực ra sự tồn tại của Hồng Mông Tử Khí là một loại áp chế đối với thực lực, vĩnh viễn không thể thoát khỏi Hồng Hoang, đó chính là tệ đoan của việc dùng Hồng Mông Tử Khí thành thánh.

Nhưng cũng có lợi, có thể cảm ngộ được một phần pháp tắc của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể giúp tu vi của các con tăng trưởng." Nghiêm Phong vừa nói ra, trên mặt mọi người trong đại điện đều xuất hiện vẻ kinh hãi, từ trước đến nay họ đều không nghĩ rằng, Hồng Mông Tử Khí là sự hạn chế của Thiên Đạo, là sự áp chế đối với thực lực của bản thân.

"Sư phụ, những gì người nói có thật không?

Vậy tại sao lúc đầu lại có nhiều người đánh nhau sống chết để tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí?" Trong lòng Nữ Oa và Hậu Thổ cũng khá phức tạp, hiện tại họ là Thánh Nhân cao cao tại thượng, hôm nay mới biết dùng Hồng Mông Tử Khí thành thánh, chỉ là tự đeo thêm một xiềng xích.

Nhất thời không thể chấp nhận được, trong lòng Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng khá phức tạp, bối rối, rốt cuộc có nên nhận hai đạo Hồng Mông Tử Khí này, mượn nó để thành thánh hay không.

Nếu hai người không mượn nó để thành thánh, liệu có thật sự có thể dựa vào tu vi của mình để dùng sức mạnh chứng đạo không?

Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng không khỏi rơi vào bối rối, pháp lực trên người cũng xuất hiện dao động khó hiểu, khiến đại điện chìm trong một cơn sóng pháp lực cuồng bạo.

Sắc mặt Nghiêm Phong không thay đổi, chỉ lạnh lùng nhìn hai người, vung tay hạn chế những pháp lực đó xung quanh họ.

Chương 213

Thấy pháp lực kích động do tâm cảnh của hai người dao động, sắc mặt Nữ Oa và Hậu Thổ cũng biến đổi, lại nhìn cách xử lý của Nghiêm Phong, liền biết lựa chọn của hắn.

Rõ ràng là cho hai người một cơ hội, xem họ có nắm bắt được hay không.

Nhưng Nữ Oa và những người khác không khỏi lo lắng, nếu Khổng Tuyên và Đại Bằng không qua được cửa ải này của Nghiêm Phong, không biết Nghiêm Phong sẽ làm gì?

Trong lúc mọi người đang lo lắng cho hai người, dao động pháp lực trên người Khổng Tuyên dần dần bình tĩnh lại, sau đó dao động trên người Đại Bằng cũng dần dần lắng xuống.

Thấy hai người đã có lựa chọn, Nghiêm Phong cũng mỉm cười nhìn họ.

Thực ra bất kể họ chọn thế nào, cũng chỉ là một lựa chọn mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến cách nhìn của hắn, nhưng lựa chọn lúc này sẽ ảnh hưởng nhất định đến tâm thái của họ sau này.

Cho nên thứ lúc này, đối với con đường sau này của hai người sẽ luôn tạo thành ảnh hưởng nhất định.

Lúc này hai người cũng đã tỉnh táo lại từ sự bối rối trong tâm cảnh của mình, nhìn nhau một cái, tuy có lựa chọn riêng, nhưng vốn là anh em ruột, tâm linh tương thông, đều hiểu lựa chọn của nhau, không khỏi nhìn nhau cười.

“Sư tôn, con chọn đột phá, dùng sức mạnh chứng đạo, không dùng Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí xin tặng cho sư đệ.” Hai

người đồng thanh nói, nụ cười trên mặt Nghiêm Phong càng rạng rỡ.

"Tốt, quả nhiên là đệ tử của Nghiêm Phong ta, ta có thể dùng sức mạnh chứng đạo, ta cũng muốn các con dùng sức mạnh chứng đạo." Nghe sư phụ đảm bảo như vậy, hai người cũng trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm, xem ra lựa chọn của hai người là đúng.

Không khí căng thẳng trước đó của Nữ Oa và những người khác cũng vui vẻ trở lại, xem ra không cần phải đối mặt với sự thất vọng của Nghiêm Phong.

Đúng lúc này, Nghiêm Phong lại chuyển chủ đề, đem Hồng Mông Tử Khí mà Khổng Tuyên và Đại Bằng vừa mới đẩy ra khỏi cơ thể đánh vào lại trong người họ.

"Hồng Mông Tử Khí cứ thu vào trong cơ thể trước đi, sau này sẽ mượn nó để đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Sư tôn, tại sao ạ?

Không phải dùng Hồng Mông Tử Khí đột phá sẽ khiến con bị trói buộc ở Hồng Hoang sao?" Nghiêm Phong gật đầu, "Đúng là như vậy, nhưng sau khi bản thân có Hồng Mông Tử Khí, đối với việc lĩnh ngộ các loại pháp tắc của Hồng Hoang sẽ nhanh hơn một chút, cũng dễ dàng nâng cao tu vi của các con.

Về phần dùng nó để thành thánh, chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ta cũng là vì muốn các con sớm thành thánh, dù sao con đường dùng sức mạnh chứng đạo, rất khó, cũng rất dài." "Sư tôn, nhưng con không thể vì thế mà cắt đứt tiền đồ của mình, con muốn thử dùng sức mạnh chứng đạo." Nghiêm Phong cười cười, "Đừng lo, nhìn các sư nương của con không phải đều có Hồng Mông Tử Khí sao?

Ta đâu có lo lắng vấn đề của họ, bởi vì sau khi nạp Hồng Mông

Tử Khí vào cơ thể, sử dụng Hồng Mông Tử Khí thành thánh, sau này ta cũng có thể trực tiếp loại bỏ Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể, để các con trở về cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lúc đó đã có được một số cảm ngộ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nên như vậy mới là tốt nhất cho các con." Nghiêm Phong nói xong, sự lo lắng của Nữ Oa và những người khác cũng lập tức tan biến.

Vốn dĩ khi Nghiêm Phong nói Hồng Mông Tử Khí sẽ trói buộc họ ở Hồng Hoang, bốn người Thường Hi đều kinh hãi, sau đó đầy tâm sự.

Bởi vì họ đều biết, Nghiêm Phong hiện tại chắc chắn sẽ đi ra ngoài Hồng Hoang, nhưng bên ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn, họ chỉ có thể miễn cưỡng khám phá một phen, nếu thật sự muốn theo Nghiêm Phong, họ không thể bị trói buộc ở Hồng Hoang.

Chỉ có thực lực của họ tiếp tục tiến bộ, mới có thể thật sự theo kịp bước chân của Nghiêm Phong.

Đây cũng là điều bốn cô gái luôn lo lắng, nhưng với câu nói của Nghiêm Phong, cũng trong nháy mắt xóa tan đi lo ngại.

Hiện tại, họ cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Nghiêm Phong đã có thể loại bỏ Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn cũng sẽ loại bỏ Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể họ.

Vì vậy mọi người cũng không lo lắng nữa, Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng vui vẻ nhận lại Hồng Mông Tử Khí.

"Phu quân, sau này chàng có thể nói một lần cho hết được không?

Lúc nãy nghe chàng nói nó sẽ trói buộc thiếp ở Hồng Hoang, thiếp đã lo lắng lắm, nếu thiếp thật sự chỉ có thể ở lại Hồng Hoang, chẳng phải sẽ phải xa chàng mãi mãi sao." Thường Hi vốn có tính cách tinh nghịch, lúc này cũng không khỏi mang theo giọng nức nở nói, vừa rồi

thật sự bị dọa sợ, nếu không có lẽ nàng đã không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Nghiêm Phong.

Nhưng bây giờ Nghiêm Phong nói ra những lời này, nàng cũng lại tươi cười rạng rỡ, ôm lấy cánh tay Nghiêm Phong, khôi phục lại vẻ hoạt bát ngày thường.

"Được rồi, tất cả lui xuống đi, chỉ cần tu vi của các con đủ, ta có thể lấy Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể các con ra, để các con đều có thể cảm nhận trước cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, như vậy đối với lần đột phá thứ hai cũng có sự giúp đỡ nhất định.

Nhớ kỹ, phải chăm chỉ tu hành, đừng làm những chuyện khác, nếu không ta thanh lý môn hộ đừng trách ta vô tình." Nghiêm Phong nói đến cuối giọng điệu nghiêm túc hơn một chút, đồ đệ không thể nuông chiều, nghiêm khắc một chút thì tốt hơn.

Đợi các đệ tử lui đi, Nghiêm Phong mới thu lại vẻ mặt đa biến trước đó, bắt đầu an ủi mấy vị phu nhân.

"Thường Hi, đừng không vui nữa, ta không phải đã giải thích rồi sao?

Ta vừa rồi chỉ muốn thử nghiệm tâm cảnh của hai huynh đệ Khổng Tuyên thế nào thôi, không có ý gì khác." Thường Hi bĩu môi, lườm một cái.

"Nhưng chàng rõ ràng biết bốn người chúng thiếp đều có Hồng Mông Tử Khí trong người, làm sao có thể không lo lắng?

Với thực lực của chàng giải thích trước cho chúng thiếp khó lắm sao?" Thường Hi nói xong, Hi Hòa, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, xem ra rõ ràng, trong chuyện này, họ ủng hộ Thường Hi.

"À… cái này, là do ta sơ suất, ta chỉ mải quan sát trạng thái của hai

người Khổng Tuyên, sợ họ tẩu hỏa nhập ma, nên mới nhất thời sơ suất, quên mất cảm nhận của các nàng." Nghiêm Phong miễn cưỡng giải thích, thực ra lúc đó quả thực có một phần nguyên nhân như vậy, Thường Hi và những người khác lúc đó cũng không nói gì, Nghiêm Phong đã bỏ qua ảnh hưởng của chuyện này đối với họ.

"Hừ, rõ ràng là không quan tâm đến chúng thiếp, nếu không thì sao lại như vậy." Thường Hi hừ một tiếng, quay đầu đi.

Nghiêm Phong cười xấu xa một tiếng, trong tiếng thét của Thường Hi, ôm nàng đi đến nơi ở của họ.

Nữ Oa và những người khác cũng không khỏi đỏ mặt, không ngờ Nghiêm Phong lại dùng cách này để hóa giải sự ngượng ngùng.

Được Hồng Mông Tử Khí kích thích, mấy đệ tử của Nghiêm Phong tự nhiên càng thêm nỗ lực tu luyện, ba người Viên Hồng, Na Tra và Ngao Bính tu vi thấp, tiến bộ cũng nhanh hơn.

"Phu quân, Phong Thần Chi Chiến lại có biến số." Nghiêm Phong đang bế quan tham ngộ công pháp của mình, Thường Hi từ bên ngoài nhảy vào, cùng đi còn có Hậu Thổ, Nữ Oa và những người khác.

Chậm rãi mở mắt, Nghiêm Phong có chút kinh ngạc, Phong Thần Chi Chiến lại có thể xảy ra vấn đề sao?

"Sao vậy?

Phong Thần Chi Chiến lại có biến hóa?

Chương 214

Tây Kỳ thua rồi à?" Thường Hi đến gần nói: "Cái đó thì không, chỉ là Thông Thiên và Nguyên Thủy lại sắp đánh nhau rồi, đang dẫn theo rất nhiều đệ tử đối đầu, không biết lúc nào lại đánh nhau.

Bây giờ Thông Thiên đã bày trận pháp, muốn đấu một trận với Xiển giáo, nghe nói gọi là Vạn Tiên Trận, tập hợp tất cả đệ tử của Tiệt giáo đó." Nghiêm Phong sững sờ, sau đó suy tính một phen.

Theo lý thì Vạn Tiên Trận bây giờ không nên xuất hiện mới phải, bởi vì lúc bày Tru Tiên Kiếm Trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bồi lễ xin lỗi rồi, sao quan hệ của họ lại biến thành như vậy?

Một lúc sau, Nghiêm Phong không khỏi lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, xem ra Nguyên Thủy và Thông Thiên định mệnh sẽ có một trận chiến.

Nhưng bây giờ Tru Tiên Tứ Kiếm đang ở trong tay Thông Thiên, lại bày ra Vạn Tiên Trận, dù có Lão Tử tương trợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có cách nào qua được cửa ải này.

Nguyên nhân của chuyện này bắt nguồn từ sự chấn động của Huyết Hải trước đó.

Bởi vì lúc đó Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm xuất thế, dẫn đến cao thủ tụ tập trên Huyết Hải, trong đó tự nhiên có môn nhân đệ tử của Tiệt giáo, sau đó đã xảy ra một chút bất ngờ.

Rất nhiều đệ tử của Thông Thiên đã tử thương vô số trong Phong Thần Chi Chiến, nên đại đệ tử Đa Bảo liền trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Thông Thiên Giáo Chủ, bảo vật các thứ đều ban cho hắn, tu vi cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đang chuẩn bị

trảm tam thi.

Nhưng không may, trong biến cố Huyết Hải lần này, dù biết có cao thủ, nhưng Đa Bảo Đạo Nhân dựa vào linh bảo trong tay, đã đẩy lui nhiều người, đoạt được Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm.

Chuyện đó vốn không có vấn đề gì, vấn đề là ở Nguyên Thủy Thiên Tôn, một câu "vật này có duyên với ta", liền dùng một chiêu đánh trọng thương Đa Bảo, cướp đi Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, mới khiến Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ.

Đệ tử mà ông ta coi trọng nhất hiện tại, lại bị Nguyên Thủy đánh bị thương.

Tình huống của Nguyên Thủy rõ ràng không chỉ là cướp bảo, ra tay khá nặng, thậm chí còn làm tổn thương đạo cơ của Đa Bảo, đó mới là nguyên nhân khiến Thông Thiên phẫn nộ.

Bởi vì Nguyên Thủy làm như vậy, nếu không phải lúc đó Thông Thiên đến kịp, e rằng sẽ tạo thành trở ngại lớn cho việc tu luyện sau này của Đa Bảo, tiền đồ của hắn cũng sẽ bị dập tắt.

"Hiểu rồi, chuyện này ta cứ quan chiến trước đã, Nguyên Thủy thật sự là tự làm tự chịu, cướp bảo vật của hắn là được rồi, việc gì phải đánh trọng thương đệ tử đắc ý của người ta.

Cứ để họ tự giải quyết đi." Thường Hi trừng lớn mắt, hỏi: "Phu quân, chàng biết chuyện gì rồi sao?

Mới đây không phải Thông Thiên và Nguyên Thủy mới hòa hảo, Thông Thiên cũng đã rút Tru Tiên Kiếm Trận rồi sao?" Nghiêm Phong lắc đầu, sau khi giải thích rõ ngọn ngành, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, Nguyên Thủy quả thực là tự tìm đường chết.

Lúc này, trước trận của hai quân, một đại trận còn hùng vĩ hơn cả Tru Tiên Kiếm Trận trước đây, đang sừng sững trên con đường tiến

quân của đại quân Tây Kỳ, trải dài mấy chục dặm, đại quân căn bản không thể tiến lên.

Thông Thiên sớm đã truyền lời ra ngoài, bảo Nguyên Thủy phá trận, ông ta sẽ cùng đông đảo đệ tử cung kính chờ đợi.

Điều này khiến Nguyên Thủy dở khóc dở cười, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cuối cùng sau khi biết rõ tiền nhân hậu quả, Nguyên Thủy thật sự chỉ cảm thấy một luồng cảm xúc uất ức dâng trào, sao mình lại xui xẻo như vậy, tùy tiện cướp một món bảo bối từ tay một Chuẩn Thánh mà lại bị uy hiếp như thế này.

Lại không biết sư phụ của hắn là Thông Thiên, nếu không mình đã có thể ra tay nhẹ hơn một chút.

Nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, chỉ có thể tìm cách giải quyết.

Quân đội Tây Kỳ không thể vì chuyện này mà dừng lại, đây không phải là một cuộc chiến tranh bình thường, mà là một trận chiến quan hệ đến việc phong thần của Thiên Đình, cũng là một lần thể hiện của lượng kiếp.

Nguyên Thủy không dám lơ là, đành phải dẫn theo môn hạ đệ tử đến trước trận.

Trận thế lần này hiển nhiên còn mạnh hơn lần trước, lần trước chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm khá khó đối phó, lần này lại có đông đảo đệ tử Tiệt giáo cùng tham gia, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm và Thông Thiên Giáo Chủ làm chủ trận, tạo thành một tổ hợp trận pháp như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình đi vào, e rằng sẽ chết rất thảm.

Đây cũng là điều mọi người đều nghĩ, Tru Tiên Kiếm Trận Nguyên Thủy Thiên Tôn không có cách nào, Vạn Tiên Trận e rằng càng không có cách nào.

Tuy Xiển giáo có mười hai kim tiên, nhưng Tiệt giáo vì có chính sách hữu giáo vô loại, trong đó tiên thiên dị chủng cũng không ít.

Trước đây tuy đã bị giết một số, nhưng số còn lại càng nhiều hơn.

Một khi hai giáo tiến hành đại chiến trong Vạn Tiên Trận, không ai coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì vào trận, chỉ có thể bị động nghênh chiến, về cơ bản không có cách nào đối kháng.

Chuyện này hiển nhiên Nguyên Thủy cũng hiểu, lúc này đang một mình ngồi cau mày khổ não, suy nghĩ cách giải quyết chuyện lần này.

Mọi người đều biết, Nguyên Thủy đã trở thành Thánh Nhân yếu nhất trên đại lục Hồng Hoang.

Trước đây có lẽ có hai người giống như ông ta, nhưng đã bị Nghiêm Phong giết chết, nên Nguyên Thủy liền trở thành người yếu nhất.

Trước đây đã bị Thông Thiên bắt nạt một lần, lần này lại như vậy, e rằng khó thoát.

Chẳng lẽ thật sự phải đi cúi đầu trước sư đệ một lần nữa sao?

Lần trước đã tặng nhiều bảo vật như vậy, mới khiến Thông Thiên nguôi giận rút Tru Tiên Kiếm Trận, không chỉ vậy, lúc đi còn phải làm ra vẻ bị Thông Thiên đánh ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Lần này lại làm như vậy, chắc chắn không được nữa.

Thở dài một hơi, Nguyên Thủy nghĩ đến Nghiêm Phong, có lẽ Nghiêm Phong ra mặt có thể khuyên được Thông Thiên quay về, bởi vì Nghiêm Phong đã đầu tư rất nhiều vào Phong Thần Lượng Kiếp này, hai người phụ nữ của hắn trên người có Hồng Mông Tử Khí, muốn thành thánh, cần lượng lớn công đức chi lực.

Nếu dẹp yên được trận pháp bên này, khiến Phong Thần Chi

Chiến có thể tiến hành thuận lợi, đó không phải là rất bình thường sao.

Có quyết định, Nguyên Thủy trước tiên ra ngoài dặn dò đông đảo đệ tử, mười hai kim tiên tự nhiên ở trong trận chờ lệnh, chờ ông ta trở về.

Về phần hành tung của Nguyên Thủy, không ai biết, mười hai kim tiên chỉ có thể ở trong đại doanh của Tây Kỳ, cả ngày nhìn một số đệ tử Tiệt giáo mỗi ngày khiêu chiến, cũng không ra ngoài.

Chương 215

Nhưng những người của Tiệt giáo kia cũng biết bên này có Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên không dám quá phóng túng chửi bới, chỉ mỗi ngày sỉ nhục một phen, nói những lời như đồ nhát gan, rồi liền minh kim thu binh.

Nhưng lúc này, những người nóng nảy hơn, bị đối phương trêu chọc, ít ai có thể ngồi yên được.

Nhiên Đăng với tư cách là phó giáo chủ Xiển giáo, lúc này cũng trong lòng tức giận, nhưng không hiểu tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn không cho họ ra ngoài.

Đối mặt với sự khiêu khích của môn nhân Tiệt giáo, mặc dù có lời dặn của Nguyên Thủy Thiên Tôn không được ra ngoài giao chiến, nhưng Nhiên Đăng và những người khác dưới sự khiêu khích không ngừng, đã không nhịn được mà bày ra trận thế.

Chúng quân Tây Kỳ bị trận pháp cản trở, lúc này thấy các vị thần tiên cuối cùng cũng xuất chiến, sau hai ngày kìm nén cảm xúc, đã bùng phát ra chiến ý đã lâu, theo sau Nhiên Đăng và những người khác, cùng nhau xuất chiến.

"Phó giáo chủ, chúng ta làm vậy e rằng không ổn, sư tôn trước đó đã dặn, không có sự cho phép, chúng ta không được tùy ý xuất chiến, nếu không chắc chắn sẽ có hậu quả nghiêm trọng." Nam Cực Tiên Ông nhìn đám người đang phấn khích trước mắt, không khỏi lo lắng nói.

Vốn dĩ bây giờ ông ta nên ở Thiên Đình, nhưng bây giờ chắc chắn phải giúp đỡ các sư huynh đệ của mình mới được, nhưng xem ra bây giờ, họ hoàn toàn không biết sự lợi hại của Thánh Nhân.

“Không sao, Nam Cực, không cần lo lắng, chúng ta chỉ đến xem trận thôi, chứ không vào trận.

Ta không phải là người lỗ mãng như vậy, trận pháp do Thánh Nhân chủ trì, há ta có thể vào được, e rằng động một cái là có nguy hiểm đến tính mạng.” Nhiên Đăng có chút không quan tâm, bởi vì hiện tại trên người ông ta có hai mươi bốn viên Định Hải Châu, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chắc chắn có thể bảo vệ được bình an của mình.

Nam Cực Tiên Ông tức giận, “Nếu đã biết là trận pháp do Thánh Nhân chủ trì, tại sao bây giờ lại dẫn các sư đệ đi, vạn nhất xảy ra tai nạn, sư tôn trở về làm sao giao phó?” Nhiên Đăng liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông, nói: “Ta hiện tại là phó giáo chủ Xiển giáo, ngươi chỉ là đệ tử của Thánh Nhân thôi, chẳng lẽ muốn can thiệp vào quyết định của ta?” Một câu nói khiến Nam Cực Tiên Ông cũng không có cách nào khuyên nữa, bởi vì so về địa vị, tuy ông ta là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân lại là phó giáo chủ Xiển giáo.

So về tu vi, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trên người có linh bảo mạnh mẽ, tự nhiên không bằng Nhiên Đăng.

Nam Cực Tiên Ông bất đắc dĩ, nhìn Nhiên Đăng dẫn theo các sư đệ toàn bộ ra ngoài xem trận, trong lòng lo lắng đồng thời cũng không thể không vội vàng theo sau, bởi vì sợ xảy ra chuyện, với tư cách là một trong những người có tu vi mạnh nhất trong các sư huynh đệ, Nam Cực Tiên Ông cảm thấy theo sau thì tốt hơn.

Chỉ là mọi người hiển nhiên đều nóng lòng muốn ra trước trận, đều bị những lời khiêu khích của đệ tử Tiệt giáo trong hai ngày qua kích thích không chịu nổi.

Lần này cuối cùng cũng có thể ra ngoài, tự nhiên phải báo thù.

Ngay khi Nhiên Đăng và những người khác vừa ra ngoài, chỉ thấy từ trong trận của đối phương bay ra một người, chính là đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, Đa Bảo Đạo Nhân.

"Nhiên Đăng, nếu là ngươi, sư phụ ta chắc chắn sẽ không ra tay, để ta trấn giữ đấu với ngươi một trận, không biết ngươi có dám vào trận không." Lúc này mọi người tự nhiên khá kích động, thấy Đa Bảo như vậy, Nhiên Đăng tự nhiên sẽ không sợ, bởi vì thực lực hai người thực ra không chênh lệch nhiều, chỉ là Đa Bảo luôn được Thông Thiên trọng điểm chăm sóc, nên linh bảo trên người có thể nhiều hơn một chút, nhưng Nhiên Đăng là người đạt đến Chuẩn Thánh từ thời thượng cổ Hồng Hoang.

Nếu trước đây có thể sẽ sợ, bây giờ có Định Hải Châu tự nhiên không có lý do gì để sợ.

"Đa Bảo, nếu đã nói như vậy, vậy ta vào trận xông một phen thì có gì khó, chỉ cần không phải Thánh Nhân ra tay, ta không tin ngươi có thể làm gì ta." "Yên tâm, sư phụ ta sẽ không giống như giáo chủ Ngọc Hư Cung, vì linh bảo mà không biết xấu hổ ra tay với vãn bối." Đa Bảo lạnh lùng hừ một tiếng, lời nói ra lại khiến mười hai kim tiên và những người khác đều phẫn nộ, nhưng cũng không có cách nào chỉ trích.

Bởi vì ngòi nổ của Vạn Tiên Trận lần này, một là vì nguyên nhân tử thương của môn nhân Tiệt giáo trước đây, một là kết quả của việc Đa Bảo lần này bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tiện tay đánh trọng thương.

"Đa Bảo, đừng có nói bậy, sỉ nhục Thánh Nhân, chẳng lẽ muốn khiêu khích đại chiến giữa hai giáo?" Quảng Thành Tử với tư cách là đại đệ tử, có người sỉ nhục sư tôn như vậy, tự nhiên sẽ không đồng ý, chỉ là hiện tại cảm xúc có chút kích động, chỉ vào Đa Bảo nói.

“Ha, trong lòng tự biết, hôm nay để ta kiến thức đạo hạnh của mười hai kim tiên các ngươi đi.” Nói xong liền khởi động Vạn Tiên Trận, chỉ thấy toàn bộ trận pháp tỏa ra khí tức mông lung, cửa trận mở rộng, không hề có chút ngăn cản.

“Mời các vị, lấy thực lực ra đi, dùng miệng không thắng được đâu.” Mọi người nhìn nhau, không khỏi nhìn về phía Nhiên Đăng, chỉ là Nhiên Đăng hiện tại, cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc có nên dẫn họ vào không, nếu xảy ra tai nạn, liệu mình có thể gánh vác được không.

Trong lúc mọi người đang do dự, bên cạnh Đa Bảo lại xuất hiện thêm mấy người, trong đó có một người chính là Thân Công Báo.

“Mười hai kim tiên của Xiển giáo bây giờ xem ra cũng danh bất phù thực nhỉ, uổng công ta lúc đầu muốn làm một trong mười hai kim tiên, may mà lúc đó ta không thành công, nếu không bây giờ chắc chắn mất mặt, dù sao ta cũng không có mặt dày như vậy, chắc chắn khó chịu lắm.” “Tên phản đồ này, nói bậy, không phải chỉ là một trận pháp sao, không có Thánh Nhân tồn tại, ngươi dám đấu với ta không.” Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, dẫn theo sư đệ tiến vào trận, Nhiên Đăng thấy tình hình, cũng không thể không đi theo.

“Đừng vào trận, ai…” Nam Cực Tiên Ông ở xa sau khi suy nghĩ kỹ càng liền theo đến, vừa kịp hét lên một tiếng, đã thấy Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử dẫn theo các sư đệ đã tiến vào Vạn Tiên Trận, nên chỉ có thể thở dài một tiếng, dừng lại.

Bởi vì ông ta biết rõ, đi vào cũng vô ích, thực lực của Nhiên Đăng có chút đáng xem, không biết có thể đưa mọi người an toàn trở về hay không.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang đợi bên ngoài Tam Tiên Đảo đã rất lâu rồi.

Hai ngày trước, sau khi dặn dò đệ tử, ông ta liền đến đây, chính là

để cầu xin sự giúp đỡ của Nghiêm Phong.

Nhưng lần trước bị phơi nắng ba ngày rồi bỏ đi, lần này được đại sư huynh chỉ điểm, chuẩn bị đợi đến khi Nghiêm Phong ra tay mới thôi.

Thời gian không ngừng trôi đi, đã đến ngày thứ ba, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề có vẻ gì là không kiên nhẫn, chỉ im lặng cung kính đứng bên ngoài.

"Nguyên Thủy từ Côn Luân Sơn đến cầu kiến Nghiêm Phong Thánh Nhân, mong ngài có thể gặp mặt ta một lần." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói, mỗi ngày đều phải hét về phía Tam Tiên Đảo mấy lần.

Dù sao mặt mũi của ông ta vì mấy chuyện trước đây, đã mất gần hết, nên Nguyên Thủy cũng không ngại làm như vậy nữa, dù sao chỉ cần qua được Phong Thần Lượng Kiếp lần này, bất kể công đức nhiều ít, đều phải học tập Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trước đây, có thể ở Tây phương an ổn sống tạm bợ qua ngày, cũng có lý của nó.

Trong Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong và những người khác đang nhìn Nguyên Thủy bên ngoài, thảo luận y hệt như lần trước, đều là xem lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể kiên trì được mấy ngày, liệu có thật sự có thể bỏ mặt mũi xuống cầu xin Nghiêm Phong hay không.

Nhưng lần này không ai cầu xin cho Nguyên Thủy nữa, đã là Thánh Nhân, có hay không có mặt mũi dường như không có gì khác biệt.

Nghiêm Phong không hề để tâm đến sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, việc cần làm cứ làm.

Nguyên Thủy ngược lại rất kiên nhẫn, đợi năm ngày mà không hề

tỏ ra nóng vội.

Thật ra trong lòng hắn cũng đang đánh cược, bởi vì việc đại quân Tây Kỳ bị trì hoãn cũng có quan hệ trực tiếp với Nghiêm Phong.

Cho nên cứ kéo dài thời gian với Nghiêm Phong, rất có khả năng Nghiêm Phong sẽ không đợi được nữa mà ra mặt giải quyết Vạn Tiên Trận hoặc là gặp mặt.

Sau đó khi đến lúc thương lượng điều kiện, bất kể thế nào cũng sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Dù sao thì đối với Vạn Tiên Trận, hắn cũng không phải là người không có cách giải quyết.

Tình hình của Nguyên Thủy hiện tại là chẳng còn gì để mất, dù có tệ hơn một chút cũng không sao.

Đến ngày thứ bảy, Nghiêm Phong và mọi người trong Tam Tiên Đảo đã triển khai một cuộc thảo luận kịch liệt về vấn đề này.

Chương 216

"Phu quân, chuyện này hình như có gì đó không đúng, Nguyên Thủy thật sự có thể chờ lâu như vậy sao?" "Không biết, nhưng xem ra Nguyên Thủy lần này có lẽ thật sự hết cách rồi, nếu không sao có thể ở đó chờ lâu như vậy, để cho chúng sinh Hồng Hoang chê cười." Nghiêm Phong lắc đầu, chậm rãi nói, trong lòng chỉ đang suy tính về việc đàm phán điều kiện với Nguyên Thủy.

"Chắc là hắn không biết đồ đệ của mình và Nhiên Đăng đã bị kẹt trong Vạn Tiên Trận, sống chết không rõ rồi.

Nếu không, ta thấy hắn không thể nào ở đó lâu như vậy được.

Không biết tình hình bây giờ thế nào, rốt cuộc là sao đây, chẳng lẽ hắn thật sự nghĩ rằng phu quân sẽ giúp hắn sao?" Thường Hi bất giác nhìn ra Nguyên Thủy bên ngoài rồi nói, nhưng vừa dứt lời đã nghe thấy giọng của Nghiêm Phong.

"Đừng nói nữa, ta vốn đã định giúp hắn từ đầu rồi, chỉ là xem thành ý của hắn ra sao mà thôi.

Còn về chuyện trên chiến trường, có lẽ hắn đã lên kế hoạch từ trước rồi, không để Thập Nhị Kim Tiên và những người khác bị kẹt trong trận chắc không phải ý của hắn đâu." Thường Hi và những người khác ngẩn ra, hóa ra Nghiêm Phong đã có dự định như vậy.

Trước đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn ở bên ngoài chờ đợi cầu kiến, Nghiêm Phong ngay cả liếc mắt một cái cũng không, sinh hoạt cùng mọi người vẫn như bình thường, dường như Nguyên Thủy không hề tồn tại.

Nhưng bây giờ lại nói là đã định giúp hắn từ đầu.

“Phu quân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Bất kể Nguyên Thủy có đến hay không, ta cũng phải ra mặt, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

Cuộc chiến Phong Thần không thể dừng lại ở đây được, ta phải đi bảo Thông Thiên dỡ bỏ trận pháp mới được.” Nghiêm Phong vừa nói vậy, mọi người mới phản ứng lại.

Đúng vậy, đây không phải là cuộc tranh đấu giữa hai huynh đệ họ, mà liên quan đến đại kiếp Phong Thần, cho nên không thể để Thông Thiên cứ thế chặn đường, làm trì hoãn đại sự Phong Thần.

“Nhưng chàng định yêu cầu điều kiện gì?

Nguyên Thủy hình như trên người cũng không còn thứ gì tốt, chắc lần trước đều đưa hết cho Thông Thiên rồi.” Thường Hi tò mò hỏi, những người khác cũng mang vẻ mặt tương tự nhìn sang.

Lần trước tuy Nguyên Thủy trông như đã đánh một trận lớn với Thông Thiên, nhưng những mánh khóe bên trong, Nghiêm Phong đã sớm nói cho họ.

Cho nên họ cũng biết, lần trước không phải Thông Thiên chủ động dỡ bỏ trận pháp, mà là Nguyên Thủy vào trong đã sớm thương lượng ổn thỏa với Thông Thiên.

Về phần cảnh cuối cùng, có lẽ chỉ là một điều kiện mà Thông Thiên giáo chủ yêu cầu để dỡ bỏ trận pháp mà thôi.

“Chuyện này ta tự có tính toán, các nàng cứ ở đây chờ một lát, ta đi gặp Nguyên Thủy.” Nghiêm Phong nói xong liền ra khỏi Tam Tiên Đảo.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không biết chuyện trên chiến trường, thấy Nghiêm Phong xuất hiện, trong lòng liền vui mừng, cuối cùng Nghiêm Phong cũng chịu gặp hắn.

“Nghiêm Phong Thánh nhân, cuối cùng ngài cũng ra rồi.” Nguyên Thủy vui mừng nói, có thể thấy lúc này hắn thật sự có chút cao hứng, bởi vì tình hình hiện tại không phải đơn giản là có thể giải quyết được.

Ngoài Nghiêm Phong ra, cả Hồng Hoang bây giờ thật sự không tìm được người thứ hai.

Chẳng lẽ lại phải lên Tử Tiêu Cung cầu cứu.

“Nguyên Thủy đạo hữu cũng có khí lượng, có thể ở đây chờ lâu như vậy.

Nhưng ta có một tin tức muốn báo cho ngươi biết, vào ngày thứ ba sau khi ngươi đi, Nhiên Đăng đã dẫn Thập Nhị Kim Tiên ra nghênh chiến.” “Cái gì?

Sao có thể như vậy?

Ta đã dặn dò rồi mà, nhất định không được ra ngoài, phải cố thủ chờ ta trở về mới được.” Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, rồi bất giác kinh hãi hét lên, mặt đầy lo lắng.

Môn hạ của hắn chỉ có Thập Nhị Kim Tiên là tương đối xuất sắc, nếu họ xảy ra chuyện, thực lực của Xiển Giáo e rằng sẽ mất đi quá nửa.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vô cùng nóng ruột, hắn bất giác nhìn về phía Nghiêm Phong.

Vì vừa rồi khi định suy diễn an nguy của các đệ tử, hắn mới phát hiện, do bị Vạn Tiên Trận che lấp thiên cơ nên căn bản không có cách nào suy diễn được.

Nghiêm Phong thấy vẻ mặt của Nguyên Thủy, tự nhiên biết ý hắn, nên gật đầu nói: “Tạm thời chưa có nguy hiểm, chỉ bị nhốt trong trận, không biết lúc nào sẽ gặp nguy hiểm mà thôi.” Nguyên Thủy lúc này

mới thở phào nhẹ nhõm, Nghiêm Phong đã nói vậy, thì chắc là tạm thời chưa có chuyện gì xảy ra.

"Vậy Nghiêm Phong Thánh nhân, ngài hẳn đã biết mục đích của ta lần này, không biết ngài có thể giúp ta một lần được không?" Nghiêm Phong nói: "Chuyện Tru Tiên Kiếm Trận lần trước, không biết ngươi đã hứa hẹn lợi ích gì cho Thông Thiên, mới khiến hắn chịu dỡ bỏ trận pháp." Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, rồi lập tức nói: "Bất kể có điều kiện gì, xin Nghiêm Phong Thánh nhân cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ làm theo." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hiểu ra, chuyện lần trước với Thông Thiên xem ra Nghiêm Phong đã biết rõ như lòng bàn tay, cho nên hắn dứt khoát không giấu giếm nữa, cứ thẳng thắn mà nói, dù sao trên người hắn cũng không còn bao nhiêu bảo vật nữa.

"Nếu ngươi đã nói vậy, ta cũng không khách khí nữa.

Bảo vật trên người ngươi chắc cũng không còn bao nhiêu, ta cũng không làm khó ngươi." Vừa nghe câu này, trong lòng Nguyên Thủy vui mừng, nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn liền cứng lại.

"Điều kiện của ta rất đơn giản, giao Bàn Cổ Phiên cho ta là được.

Cuộc chiến Phong Thần lần này sẽ không còn gặp bất kỳ trở ngại nào nữa." Giọng Nghiêm Phong vừa dứt, Nguyên Thủy liền nói: "Không thể nào, Bàn Cổ Phiên là linh bảo trấn áp khí vận của Xiển Giáo ta, sao có thể đưa cho ngài được.

Nghiêm Phong Thánh nhân, ngài quá đáng rồi đó." Nghiêm Phong chậm rãi lắc đầu, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy nói: "Trấn áp khí vận có thể tìm bảo vật khác.

Yêu cầu của ta chỉ có một, thật ra Bàn Cổ Phiên bây giờ đối với ngươi có hay không cũng không khác biệt.

Bởi vì tu vi của ngươi đã lạc hậu hơn những người khác rồi.

Nếu các Thánh nhân khác thật sự muốn liều mạng sinh tử với ngươi, ngươi nghĩ chỉ dựa vào Bàn Cổ Phiên có thể thắng được sao?" Nguyên Thủy sững sờ, hắn thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Nếu Thông Thiên thật sự muốn giết hắn, đúng là có cách, ít nhất có thể hủy đi nhục thân của hắn.

Nguyên thần không sao, nhưng nhục thân một khi bị hủy, thực lực cũng sẽ mất đi quá nửa.

Chỉ còn lại nguyên thần, về cơ bản ai cũng có thể ức hiếp, ví dụ như một số Chuẩn Thánh đỉnh phong có linh bảo trong tay.

Nguyên Thủy do dự, trong đầu đang suy tính quan hệ lợi hại trong đó.

Chương 217

"Nghiêm Phong Thánh nhân có thể cho ta biết một chuyện được không?

Không biết sau Vạn Tiên Trận lần này, cuộc chiến Phong Thần còn có biến cố nào khác không?" Nguyên Thủy nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, bây giờ hắn chỉ muốn lấy lại được những gì đã đầu tư vào cuộc chiến Phong Thần, tuy sẽ không kiếm được bao nhiêu, nhưng nếu bây giờ rút lui, về cơ bản là mất trắng.

Nghiêm Phong sững sờ, rồi hiểu ra ý của Nguyên Thủy, xem ra hắn đã có quyết định.

"Ta có thể nói cho ngươi biết, nếu không có biến số nào xuất hiện, kiếp cuối cùng của chiến tranh Phong Thần chính là Vạn Tiên Trận.

Theo diễn biến vốn có, lẽ ra phải là Tứ Thánh phá trận mới đúng, nhưng cuối cùng Hồng Quân sẽ hạ cấm chế lên người Thông Thiên, hạn chế thực lực của hắn, để tránh sau này uy hiếp.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại bị ta trực tiếp giết rồi, cho nên ngươi không tìm được người khác hỗ trợ phá trận.

Vì Tru Tiên Kiếm Trận không bị phá, Tru Tiên Tứ Kiếm vẫn ở trong tay Thông Thiên, cho nên uy lực của Vạn Tiên Trận mạnh hơn so với nguyên bản rất nhiều.

Cho nên nếu lúc này ngươi xác định từ bỏ đệ tử, mời ta ra tay, điều kiện của ta là Bàn Cổ Phiên trong tay ngươi và thu hoạch của ngươi trong đại kiếp lần này sẽ không thay đổi." Nghiêm Phong chậm rãi phân tích đầu đuôi cho Nguyên Thủy.

Sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi không ngừng, con đường vốn dĩ

của hắn đã bị Nghiêm Phong làm cho rối loạn, nếu không Xiển Giáo lần này đã đại hưng rồi.

Nhưng bây giờ hắn không dám biểu hiện ra sự thù hận đối với Nghiêm Phong, mà biểu hiện ra thì có ích gì chứ?

Với thực lực hiện tại của hắn, đừng nói là Nghiêm Phong, dù là một Chuẩn Thánh đỉnh phong có Tiên thiên chí bảo trong tay, e rằng cũng không làm gì được hắn trong chốc lát.

"Nghiêm Phong Thánh nhân, ta quyết định rồi.

Bàn Cổ Phiên có thể đưa cho ngài, nhưng ngài phải bảo đảm công đức mà ta vốn nên nhận được trong đại kiếp lần này sẽ không bị thiếu.

Có một câu hỏi cuối cùng, có thể cho ta biết ngài cần Bàn Cổ Phiên để làm gì không?

Theo ta được biết, trong tay ngài có hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, sao lại để mắt đến Bàn Cổ Phiên trong tay ta." Nghiêm Phong nói: "Ta không thể đưa cho môn hạ đệ tử của ta dùng sao?" Nguyên Thủy lắc đầu, "Sẽ không phải vì lý do này, ngài nhất định cần dùng đến Bàn Cổ Phiên.

Chỉ là ta không đoán ra được ngài dùng vật này để làm gì.

Ta cũng biết, có lẽ lý do ngài chịu gặp ta lần này là vì Bàn Cổ Phiên đúng không?" Nghiêm Phong nhún vai, "Xem ra ngươi không ngốc, nếu đã đoán ra được, vậy ta nói thẳng cho ngươi biết luôn.

Ngươi có biết về Hỗn Độn Thanh Liên trong tay ta không?" Nguyên Thủy sững sờ, nhìn Nghiêm Phong, hắn nhớ lại quá trình Nghiêm Phong có được Hỗn Độn Thanh Liên.

Hắn nhớ lúc đầu trong tay Nghiêm Phong thật sự chỉ có Tạo Hóa Thanh Liên, nhưng sau đó theo từng lần thăng cấp, Tạo Hóa Thanh

Liên cũng đã biến thành Hỗn Độn Thanh Liên.

"Chẳng lẽ... ngài có thể tu phục Hỗn Độn Chí Bảo?" Nguyên Thủy đột nhiên đưa ra một kết luận kinh người, nhưng không sai, Nghiêm Phong gật đầu với hắn.

Hắn thừa nhận rồi, hắn thật sự có thể tu phục Hỗn Độn Chí Bảo.

Đó là Hỗn Độn Chí Bảo đấy, không phải Tiên thiên linh bảo.

Tiên thiên linh bảo, ngay cả bọn họ cũng không có cách nào tu phục.

Trừ phi là Hậu thiên linh bảo và Công đức linh bảo do con người luyện chế, bọn họ mới có khả năng tu phục.

Tiên thiên linh bảo do trời đất sinh ra, thường rất khó tu phục, trừ phi thỏa mãn những điều kiện đặc định vô cùng khó khăn.

Nhưng Hỗn Độn Chí Bảo, ngay cả Hồng Quân cũng không có cách nào, phải biết bây giờ Hồng Quân đã là Thiên Đạo rồi mà còn không được, Nghiêm Phong lại có thể?

Trong lòng Nguyên Thủy thoáng chốc đã có câu trả lời, nhưng cuối cùng hắn thở dài một hơi, lấy Bàn Cổ Phiên ra, xóa đi ấn ký trên đó.

"Thôi vậy, biết rồi thì sao chứ, cũng không có quan hệ gì lớn với ta nữa.

Ta chỉ tò mò, làm sao ngài có thể lấy được Tru Tiên Tứ Kiếm và Thái Cực Đồ từ tay sư đệ và sư huynh của ta." Bàn Cổ Phủ năm xưa vỡ ra thành bốn mảnh lớn nhất, lần lượt hóa thành Hỗn Độn Chung, Tru Tiên Tứ Kiếm, Thái Cực Đồ, và Bàn Cổ Phiên.

Bây giờ Nghiêm Phong đã có Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên, hai món còn lại đều đang ở trong tay Thánh nhân.

Nguyên Thủy tuy trong lòng không cam tâm giao Bàn Cổ Phiên cho Nghiêm Phong, nhưng lúc này hắn lại có chút mong đợi, xem Nghiêm Phong rốt cuộc sẽ dùng thủ đoạn gì để lấy được hai món còn lại.

Bởi vì đến lúc đó nếu có xung đột, tuy hắn không được lợi gì, nhưng nhìn như vậy, hắn cũng không phải là người thảm nhất, thế là được rồi.

Tâm thái của Nguyên Thủy, Nghiêm Phong tự nhiên không biết, chỉ là lúc này Bàn Cổ Phiên vừa vào tay, hệ thống liền thông báo.

"Chúc mừng ký chủ nhận được Bàn Cổ Phiên.

Bàn Cổ Phiên là một trong những mảnh vỡ của Bàn Cổ Phủ, thu thập đủ tất cả mảnh vỡ của Bàn Cổ Phủ là có thể tu phục Bàn Cổ Phủ.

Mong ký chủ cố gắng hơn nữa, cố lên." Nghiêm Phong tò mò, tại sao hệ thống lại bảo hắn cố lên, chẳng lẽ Bàn Cổ Phủ có gì đặc biệt sao?

Chỉ là lúc này hắn không để tâm đến những chuyện đó, chỉ cần tu phục được Bàn Cổ Phủ, đến lúc đó công hiệu thế nào tự nhiên sẽ biết, bây giờ lãng phí tâm thần cũng vô ích.

"Đi thôi, chúng ta đến chiến trường xem trước đã.

Bảy ngày rồi, Vạn Tiên Trận cũng đã hoàn thành sứ mệnh của nó, cuộc chiến Phong Thần cũng sắp đến hồi kết." Giọng Nghiêm Phong bình lặng như giếng cổ, lại khiến tâm thần Nguyên Thủy chấn động, cuối cùng cuộc chiến Phong Thần cũng sắp kết thúc.

Sau khi trận chiến này kết thúc, hắn sẽ phong bế toàn bộ núi Côn Lôn, một lòng tiềm tu, tu luyện lại tu vi của mình, rồi mới xuất hiện trở lại trên đại lục Hồng Hoang.

Nếu không cứ tiếp tục như thế này, e rằng không biết sẽ còn vấp

ngã ở đâu nữa.

Chương 218

Nguyên Thủy không nói gì, chuẩn bị cùng Nghiêm Phong đến chiến trường.

Nhưng không ngờ, Nghiêm Phong chỉ vung tay một cái, liền mở ra một thông đạo không gian, phía đối diện thông đạo có thể thấy rõ cảnh tượng trên chiến trường.

Thấy cảnh này, Nguyên Thủy không khỏi kinh hãi.

Nghiêm Phong có trình độ về pháp tắc không gian biến thái đến vậy, e rằng chỉ cần một tay hắn, cả Tam Thanh hợp lại cũng không phải là đối thủ.

Tại sao lúc đó mình lại đối đầu với Nghiêm Phong?

Tại sao lúc đó không nhìn ra thiên phú biến thái của hắn, nếu sớm biết hắn sẽ có thực lực như vậy, hà tất phải đắc tội với hắn sâu đậm như thế?

Nguyên Thủy mang theo tâm tình phức tạp bước vào thông đạo không gian.

Nhưng điều hắn không biết là, nếu không phải vì Tam Thanh, e rằng hắn đã không sống được đến hôm nay, mà đã đi làm bạn với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi.

Bởi vì trước đó trong đại điện Bàn Cổ ở Bất Chu Sơn, Nghiêm Phong đã từng tiếp nhận trái tim của Bàn Cổ, trở thành Vu Tôn, thừa hưởng một chút ân tình của Bàn Cổ đại thần.

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, cho nên Nghiêm Phong mới tha cho họ một mạng.

Nhưng cũng có liên quan đến việc sau này Nguyên Thủy không

tiếp tục chọc giận Nghiêm Phong.

Nếu không, dù có một chút ân tình ở đó, nhưng khi ân tình đó hao hết, e rằng Nghiêm Phong cũng sẽ ra tay như thường.

Khi Nghiêm Phong và Nguyên Thủy xuất hiện trước trận tiền của hai quân, nhìn thấy Vạn Tiên Trận đang sừng sững trước đại quân Tây Kỳ, lúc này đã được khởi động, bên trong không ngừng truyền ra dao động pháp lực.

Thấy cảnh này, tự nhiên có thể biết rõ, bên trong chắc chắn có người đang đấu pháp.

Sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi, quả nhiên Nghiêm Phong nói không sai, e rằng trong trận chính là các đệ tử của hắn.

Hắn bất giác đưa mắt nhìn lên người Nghiêm Phong, đã nói xong rồi chắc sẽ không nuốt lời đâu nhỉ.

"Không cần lo lắng, có Định Hải Châu ở đó, Thập Nhị Kim Tiên tạm thời không sao.

Ta vào thử Vạn Tiên Trận trước đã rồi nói." Ngay lúc hai người đang nói chuyện, chỉ thấy xa xa xuất hiện một bóng người, từ trong trận doanh Ân Thương bay ra, mục tiêu chính là hai người Nghiêm Phong.

"Sư huynh, không ngờ huynh lại mời được Nghiêm Phong.

Nếu ta nhớ không lầm, bây giờ huynh chắc không còn bao nhiêu bảo vật nữa đâu nhỉ, không biết đã phải trả giá bao nhiêu đây?" Thông Thiên cười nói với Nguyên Thủy.

Nếu không phải vì công đức của trận chiến này, Nguyên Thủy thật sự muốn cứ để Vạn Tiên Trận ở đây, xem Thông Thiên có thể kiên trì bày trận đến bao giờ.

“Sư đệ, đừng quan tâm ta đã dùng cái giá gì, nhất định phải để đệ dỡ bỏ trận pháp mới được.

Nếu không, đại kiếp sẽ ngày càng khốc liệt, đệ nên hiểu hậu quả của chuyện này.” Thông Thiên cười lạnh một tiếng, “Chẳng phải là diễn hóa thành Vô Lượng Lượng Kiếp sao?

Thánh nhân bị cuốn vào thì đã sao?

Sư huynh, huynh đừng quên, chính huynh là người đối phó với đệ tử của ta trước, muốn ra tay cũng là huynh ra tay trước nhất.” Đối với lời phản bác của Thông Thiên, Nguyên Thủy nghẹn lời, đúng vậy, bởi vì lúc đầu hắn thật sự đã làm như vậy.

“Thông Thiên, ngươi gây sự cũng đủ rồi, chuyện Phong Thần lần này đến đây là kết thúc đi.

Nếu không, ta thật sự phải vào thử Vạn Tiên Trận của ngươi một phen đấy.” Thông Thiên lộ vẻ khó xử, với thực lực của Nghiêm Phong, Vạn Tiên Trận có lẽ thật sự không chặn được hắn.

Nhưng nếu từ bỏ lúc này, hắn thật sự không cam tâm.

Hắn không biết Nguyên Thủy làm cách nào mời được Nghiêm Phong, chuyện này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Cuối cùng, Thông Thiên vẫn không chọn thỏa hiệp, nói: “Nếu đã là Nghiêm Phong Thánh nhân, sao không vào trận thử một phen.” Nghiêm Phong cười khẩy, nói: “Được, để ta lĩnh giáo bản lĩnh của Thông Thiên.” “Mời.” Thông Thiên làm một lễ, rồi tiến vào trong trận.

Chỉ thấy chúng nhân trong trận lập tức trở về vị trí, trận thế vây khốn Thập Nhị Kim Tiên và những người khác cũng bất giác dừng lại, ngừng tấn công.

“Sao vậy?

Sư tôn đến cứu chúng ta rồi sao?" Quảng Thành Tử vừa thấy những người đối diện đều đã lui đi, ngay cả công kích của trận thế cũng dừng lại, bất giác nói.

Những người khác cũng đều lộ vẻ vui mừng, chẳng lẽ thật sự là sư tôn đến cứu bọn họ?

Nhưng ngay sau đó, trận thế đột nhiên thay đổi, toàn bộ Vạn Tiên Trận được khởi động hoàn toàn, không còn giống như trước chỉ khởi động trận trung trận.

Cho nên vào lúc này, tất cả mọi người đều ngay lập tức ngơ ngác, vì bị lực lượng của trận pháp áp chế trên mặt đất.

"Mọi người mau truyền toàn bộ pháp lực vào Định Hải Châu, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!" Nhiên Đăng hét lớn một tiếng, toàn lực tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, mới miễn cưỡng chống đỡ được một lớp phòng ngự, bảo vệ mọi người.

"Không đúng, là Thánh nhân đang chủ trì trận pháp.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đa Bảo cảm thấy không giết được chúng ta, nên mới làm vậy sao?" Thập Nhị Kim Tiên liên tục suy đoán, đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cố gắng hết sức truyền pháp lực của mình vào.

Định Hải Châu tỏa sáng rực rỡ, diễn hóa ra sức mạnh của chư thiên, trong đó tiếng sóng biển không ngừng vang lên, chống lại sức mạnh của trận pháp.

Nhưng trận pháp rõ ràng không nhắm vào họ, những thứ này chỉ là dư chấn mà thôi.

Chương 219

Trong Vạn Tiên Trận, Tru Tiên Tứ Kiếm lúc này đang ở trên đầu Nghiêm Phong và Nguyên Thủy, tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận trong trận, uy lực còn vượt xa trước đây.

Bởi vì xung quanh Tru Tiên Kiếm Trận còn có các kiếm trận khác làm phụ trợ, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy.

Tru Tiên Tứ Kiếm mang theo sát khí, từng luồng kiếm khí tấn công về phía Nghiêm Phong, cả kiếm trận cũng từ từ ép xuống hai người Nghiêm Phong.

Nguyên Thủy lập tức biến sắc, lần trước còn có Bàn Cổ Phiên hộ thân, lần này thì không.

Hắn đang chuẩn bị tế ra Nguyên Đồ và A Tỳ song kiếm trước đây để tạm thời chống đỡ, thì thấy trên người Nghiêm Phong xuất hiện từng luồng Hỗn Độn chi lực, bảo vệ hoàn toàn hai người.

Tiếp đó, xuất hiện bên cạnh hai người là vô tận Ngũ hành chi lực diễn hóa thành Hỗn Độn, hình thành Hỗn Độn chi khí, chặn đứng toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, khiến nó không thể tiến thêm một bước nào.

Cả Nguyên Thủy và Thông Thiên đều kinh hãi.

Với tu vi của Nghiêm Phong, họ vốn tưởng hắn sẽ dùng Hỗn Độn Chí Bảo để phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Không ngờ phiên bản tăng cường của Tru Tiên Kiếm Trận lại bị Nghiêm Phong tay không dựa vào tu vi chặn đứng.

Từ đó có thể thấy, chênh lệch thực lực giữa hai bên đã không thể tính toán bằng lẽ thường.

Thông Thiên hét lớn một tiếng, tăng cường thúc đẩy trận pháp.

Chỉ thấy Tru Tiên Tứ Kiếm vốn mang theo sát khí vô cùng lại tỏa ra từng luồng hào quang, vô tận kiếm khí bao trùm mấy chục dặm, hình thành vô số kiếm trận nhỏ, bao vây chặt lấy Nghiêm Phong.

Đột nhiên, vô tận kiếm trận đồng thời rung lên, mang theo sức mạnh kinh tâm động phách, rợp trời dậy đất hướng về phía Nghiêm Phong.

Vào lúc này, Nghiêm Phong chân đạp huyền bộ, Hỗn Độn âm dương chi khí xung quanh hội tụ về bản thân.

Ngoài dự liệu của Nghiêm Phong, Tru Tiên Kiếm Trận dưới sự gia trì của Vạn Tiên Trận lại mạnh đến bất ngờ.

Nhưng đối với tu vi của hắn thì không có tác dụng lớn, nếu không bất kỳ Thánh nhân nào đối mặt với trận pháp như vậy cũng phải quỳ.

Đế Đạo Thần Quyền, Thiên Hỏa Hàng Thế!

Chỉ thấy toàn bộ cơ thể hắn cùng với Hỗn Độn chi khí xung quanh đều lập tức chuyển hóa thành vô tận hỏa diễm.

Nhưng hỏa diễm lúc này không phải là hỏa diễm đơn giản, bản thể của hắn bây giờ là Hỗn Hỗn Thần Hỏa, tạo thành một màn lửa, giống như thiên hỏa diệt thế, đối đầu với Tru Tiên Kiếm Trận.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cả Vạn Tiên Trận đều rung chuyển.

Thập Nhị Kim Tiên và những người khác dưới sự bảo vệ của Định Hải Châu, lúc này cũng kinh hãi phát hiện, lớp chắn do Định Hải Châu tạo thành lúc này vang lên tiếng "cạch cạch" vỡ vụn, theo đó là cả Định Hải Châu đều trở nên ảm đạm không ánh sáng, pháp lực của mọi người cũng cạn kiệt.

Mất đi lớp chắn, họ như những con cừu non chờ bị làm thịt, chỉ chờ người khác đến thu gặt tính mạng là xong.

Lúc này, Thông Thiên chỉ thấy trong lòng kinh hãi, nhìn Tru Tiên Kiếm Trận hoàn toàn tan rã, Tru Tiên Tứ Kiếm càng bay tứ tán, bị Nghiêm Phong một tay thu hồi toàn bộ, về phần Tru Tiên Trận Đồ cũng vậy.

Ngay sau đó, Thông Thiên cảm thấy trong lòng đau nhói, ấn ký hắn để lại trên Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đã biến mất, bị Nghiêm Phong tiện tay xóa đi.

"Nghiêm Phong... ngươi..." Thông Thiên tức giận, bảo vật lợi hại nhất trong tay hắn là Tru Tiên Kiếm Trận, bây giờ không chỉ mất kiếm, mà ngay cả trận đồ cũng mất.

Đối mặt với sự cướp đoạt mạnh mẽ của Nghiêm Phong, Thông Thiên tức giận đến không biết nên nói gì.

Nhưng Nguyên Thủy cũng trố mắt nhìn, hắn vốn tưởng Nghiêm Phong sẽ dùng phương pháp gì đó để lấy được các bộ phận khác của Bàn Cổ Phủ.

Nhìn thế này, Nghiêm Phong trực tiếp tìm cớ để cướp trắng trợn rồi.

Nguyên Thủy trong lòng thở dài một hơi, rồi bất lực nhìn sư đệ của mình, lúc này hắn đã không còn tâm tình tranh đấu nữa, cho nên trong lòng hắn, hai người họ đều là anh em đồng cảnh ngộ.

"Sư đệ, đừng phản kháng nữa, đệ không phải là đối thủ của Nghiêm Phong Thánh nhân, dỡ bỏ Vạn Tiên Trận đi thôi.

Đây là thiên mệnh, không thể phản kháng được." Nguyên Thủy nhắc nhở.

Bây giờ không dỡ bỏ đại trận, sau này sớm muộn cũng phải dỡ.

Chẳng bằng bây giờ chủ động dỡ bỏ còn giữ được chút thể diện.

Nếu thật sự có thể chế ngự được Nghiêm Phong thì cũng thôi, hoặc là có thể chặn được hắn cũng được.

Nhưng tình hình hiện tại, Nghiêm Phong một món pháp bảo cũng không dùng, chỉ tung ra một quyền đã đánh bay Tru Tiên Kiếm Trận mạnh nhất trong Vạn Tiên Trận, không chỉ vậy, còn đoạt đi Tru Tiên Kiếm Trận và trận đồ.

Chênh lệch thực lực như vậy, có thể thấy rõ.

Chỉ là chênh lệch thực lực như vậy khiến người ta có chút khó chấp nhận.

Nếu dùng Hỗn Độn Chí Bảo, thua thì cũng thua rồi.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá, lại bị Nghiêm Phong một quyền đơn giản phá vỡ, chẳng phải nói rõ uy lực một quyền của Nghiêm Phong đã có thể sánh ngang sức mạnh của Tứ Thánh sao?

Nghiêm Phong lặng lẽ nhìn Thông Thiên, chờ đợi quyết định của hắn.

Nếu hắn thật sự rơi vào trạng thái chấp mê bất ngộ, vậy thì phải nhẫn tâm một chút, phá tan cái Vạn Tiên Trận này.

Chương 220

Nhưng như vậy tổn thất của Thông Thiên sẽ rất lớn.

Ngoài các dược liệu bố trận, trong trận còn có toàn bộ đệ tử của hắn.

Nếu bị phá trận bằng bạo lực, không biết những đệ tử đó sẽ còn lại bao nhiêu.

Sắc mặt Thông Thiên giáo chủ biến đổi không ngừng, cuối cùng trở nên suy sụp, thở dài một hơi.

"Thôi vậy, thôi vậy, thiên mệnh là thế, thật đáng thương cho vô số môn nhân Tiệt Giáo của ta." Thấy Thông Thiên như vậy, Nghiêm Phong tự nhiên hiểu được lựa chọn của hắn, bèn thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm, chờ đợi Thông Thiên dỡ bỏ Vạn Tiên Trận.

Lúc này, ở một góc khác của trận pháp, Thập Nhị Kim Tiên và những người khác đang bị áp lực của cả trận pháp đè trên mặt đất không thể động đậy.

Khi họ vốn tưởng sẽ chết trong tay Đa Bảo và những người khác, thì đột nhiên cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi.

Không lâu sau, cả Vạn Tiên Trận bị phá, bọn họ cũng lại xuất hiện trước trận tiền của hai quân bên ngoài.

"Sư phụ, quả nhiên là người đã cứu chúng con." Quảng Thành Tử và những người khác ngay lập tức nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ có điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn xấu hổ là, các đồ đệ của hắn dường như đều mang dáng vẻ như vừa được cứu thoát.

"Không phải ta cứu các con ra, là Nghiêm Phong Thánh nhân ra tay mới cứu các con từ tay Thông Thiên sư thúc.

Các con về doanh trại trước đi, còn về chuyện tự ý xuất chiến, đợi ta về rồi sẽ tính sổ với các con sau.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng vô cùng tức giận.

Nếu đám đồ đệ này không gây thêm phiền phức vào lúc này, có lẽ hắn đã không phải trả giá nhiều như vậy.

Nhưng không giao ra Bàn Cổ Phiên, e rằng Nghiêm Phong cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thông Thiên là biết, Nghiêm Phong chắc chắn muốn thu thập đủ những thứ này.

Cho nên tình hình hiện tại, giao cũng phải giao, không giao cũng phải giao.

Có thể đổi lấy việc Nghiêm Phong ra tay giúp đỡ đã là không tệ rồi.

Thông Thiên mặt mày âm trầm, bảo các đệ tử của mình quay về trước.

Trên chiến trường chỉ còn lại ba người.

“Nghiêm Phong Thánh nhân, không biết ngài có thể trả lại Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ cho ta được không?” Thông Thiên giáo chủ trầm giọng nói.

Bởi vì trước đó nhìn điệu bộ của Nghiêm Phong, dường như có ý muốn chiếm làm của riêng.

Vì vậy Thông Thiên khá lo lắng.

Với thực lực của Nghiêm Phong, nếu hắn cưỡng ép lấy đi Tru Tiên Tứ Kiếm, hắn thật sự không có cách nào đòi lại được.

Nghiêm Phong đáp: “Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, ta hiện tại có chút việc cần dùng.

Nếu ngươi cần, không bằng ta lấy thứ khác đổi với ngươi, hoặc ngươi đưa ra điều kiện cũng được, ví dụ như ta giúp ngươi ra tay một lần chẳng hạn." Thông Thiên lập tức ngơ ngác, thật sao, Nghiêm Phong bây giờ thật sự không trả Tru Tiên Tứ Kiếm, phải làm sao đây?

"Nghiêm Phong Thánh nhân, Tru Tiên Tứ Kiếm liên quan đến sự ổn định của Tiệt Giáo ta, hy vọng ngài đừng nói những lời như vậy.

Ngài thân mang hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, sao lại cần đến Tru Tiên Tứ Kiếm của ta.

Đây là bảo vật cuối cùng để ổn định giáo nội của Tiệt Giáo rồi." Thông Thiên chậm rãi nói, đồng thời cũng chú ý đến sắc mặt của Nghiêm Phong, hy vọng rằng Nghiêm Phong vừa rồi chỉ đang nói đùa với hắn về Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng mọi chuyện không như vậy, Nghiêm Phong nói: "Chuyện vừa rồi ta nói là thật.

Ta có hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng không có nghĩa là ta không muốn có món thứ ba.

Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung đều ở trong tay ta, Tru Tiên Tứ Kiếm ta chắc chắn phải có.

Cho nên ngươi xem xét điều kiện ta đưa ra lúc trước đi, hoặc là, ngươi có thể thử xem có thể cướp lại được không." Trong giọng nói của Nghiêm Phong xuất hiện một tia lạnh lẽo, sau đó hắn liền lấy Tru Tiên Tứ Kiếm đã thu lại ra, cắm xuống đất bên cạnh, nhìn chằm chằm Thông Thiên, chờ hắn trả lời.

Thông Thiên trong lòng chợt bừng tỉnh, hóa ra là vì Bàn Cổ Phiên, thảo nào Nguyên Thủy có thể mời được Nghiêm Phong, xem ra điều kiện của Nghiêm Phong chính là Bàn Cổ Phiên.

Nhưng nghe giọng điệu của Nghiêm Phong, dường như hắn có thể

tái hiện lại Bàn Cổ Phủ?

Thông Thiên giáo chủ rơi vào trầm tư, nhưng hắn có chút thắc mắc, cái gọi là ra tay của Nghiêm Phong là ra tay đến mức độ nào.

Về bảo vật, bây giờ đối với bọn họ không có tác dụng lớn nữa.

Trước đây khi có tranh đấu, bọn họ có thể dùng Tiên thiên chí bảo để tranh đấu một phen.

Nhưng bây giờ nhìn cả Hồng Hoang, ngoài Tam Thanh và Nghiêm Phong ra, ba người họ tự nhiên không thể nào lại tranh đấu với nhau nữa.

Còn với Nghiêm Phong, thôi bỏ đi, có bảo vật hay không cũng chung một kết cục.

"Nghiêm Phong Thánh nhân, ta có một thắc mắc cần giải đáp." Nghiêm Phong tò mò nói: "Ngươi muốn biết gì, nói nghe xem?" Thông Thiên cẩn thận hỏi: "Không biết thực lực hiện tại của Nghiêm Phong Thánh nhân ra sao, so với lão sư thì thế nào?

Như vậy ta mới có thể xác định được mình muốn điều kiện gì." Nghiêm Phong cười lên, "Xem ra Thông Thiên ngươi là người thông minh.

Nhưng cũng không có gì phải che giấu, ta có thể nói cho ngươi biết, nếu động dụng Hỗn Độn Chí Bảo, ta mạnh hơn Hồng Quân, dù ông ta dùng Thiên Đạo chi lực cũng không phải là đối thủ của ta.

Chương 221

Bây giờ ngươi yên tâm rồi chứ.” Lời này vừa nói ra, cả Nguyên Thủy và Thông Thiên đều kinh ngạc, sau đó vẻ mặt kinh hãi nhìn Nghiêm Phong.

Hắn đã có chiến lực như vậy rồi, thảo nào trước đây có thể giết được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây.

Khi Nghiêm Phong nói ra thực lực của mình, cả Nguyên Thủy và Thông Thiên đều sững sờ.

Rốt cuộc là yêu nghiệt thế nào mà có thể đạt đến trình độ này?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, mọi thứ đều rõ ràng, Nghiêm Phong gần như không có khả năng lừa gạt họ.

“Nghiêm Phong Thánh nhân, nếu chuyện ngài nói là thật, ta tin ngài một lần.

Giao Tru Tiên Tứ Kiếm cho ngài cũng được, nhưng ngài phải hứa sẽ ra tay giúp ta một lần.

Lời này có tính không?” Nghiêm Phong gật đầu, “Tất nhiên là tính.

Đến lúc cần thì cứ trực tiếp tìm ta là được.” Thông Thiên nghe được lời bảo đảm của Nghiêm Phong, trong lòng cũng không khỏi yên tâm hơn nhiều.

“Vậy được, Nghiêm Phong Thánh nhân sau này phải nhớ lời hứa hôm nay, có thể ra tay giúp ta.” Sau khi biết Nghiêm Phong có thực lực có thể địch lại thậm chí vượt qua Thiên Đạo, Nguyên Thủy tức điên lên.

Bởi vì tình hình hiện tại của hắn giống như đã chịu thiệt lớn, một chiến lực mạnh như vậy mà chỉ để dùng phá Vạn Tiên Trận vô dụng

một lần.

Bởi vì dù có là Vạn Tiên Trận này hay không, sớm muộn cũng sẽ có người quản.

Vì nó có thể ảnh hưởng đến đại kiếp Phong Thần, nếu hắn không ra mặt, công đức cũng sẽ giảm đi, mà đây lại là trận quan trọng nhất của Phong Thần.

Nguyên Thủy trong lòng hối hận không kịp, Nghiêm Phong tự nhiên không biết.

Sau khi có được Tru Tiên Tứ Kiếm, bây giờ điều cấp bách nhất của Nghiêm Phong là tìm mảnh vỡ cuối cùng của Bàn Cổ Phủ là Thái Cực Đồ.

Nhưng Thái Cực Đồ này lại ở trong tay Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh, thực lực cũng là mạnh nhất trong Tam Thanh.

Nhưng điều này không có quan hệ gì lớn với Nghiêm Phong.

Bởi vì thực lực hiện tại của Nghiêm Phong rõ ràng không quan tâm đến những điều này nữa, bất kể thực lực của Lão Tử có mạnh đến đâu, chắc chắn cũng không mạnh bằng hắn.

Nghiêm Phong có sự tự tin của người mạnh nhất Hồng Hoang, bây giờ chỉ cần xem Lão Tử sẽ chấp nhận điều kiện như thế nào.

Nếu điều kiện thật sự không thể lay động được ông ta, Nghiêm Phong cũng đã chuẩn bị sẵn sàng dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Đó mới là quy luật nên tồn tại ở Hồng Hoang.

Chào tạm biệt hai người, Nghiêm Phong đi thẳng đến núi Thủ Dương.

Thấy cảnh này, Nguyên Thủy không khỏi thở dài, vì hắn biết mục đích hiện tại của Nghiêm Phong, chắc chắn là đi tìm đại sư huynh.

Nhưng Nguyên Thủy không có cách nào tham gia vào chuyện này, bây giờ bản thân hắn còn khó giữ, đâu còn lo được cho người khác.

Cho nên Nguyên Thủy ngay lập tức trở về núi Côn Lôn, tập hợp tất cả môn hạ đệ tử lại.

"Nam Cực, kể lại cho ta nghe cặn kẽ tình hình lúc đó." Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng hỏi, khiến Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên có mặt đều trong lòng chấn động, xem ra Nguyên Thủy muốn hỏi tội trách nhiệm của người đã chủ động xuất chiến lúc đầu.

Nam Cực Tiên Ông lập tức kể lại rõ ràng tình hình trước đó cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng nói rõ tình hình khuyên can không có kết quả, đến lúc muốn giúp đỡ thì họ đã bị kẹt sâu trong Vạn Tiên Trận.

Nam Cực Tiên Ông bất đắc dĩ chỉ có thể ở trong quân ổn định lòng người, chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau một hồi thuật lại, trên mặt Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng đều lộ vẻ xấu hổ.

Bởi vì lúc đó nếu họ thật sự nghe lời Nam Cực Tiên Ông, e rằng đã không có chuyện bị kẹt trong trận sau này.

"Nhiên Đăng, với tư cách là phó giáo chủ, ngươi lại hành sự hồ đồ cùng với các đệ tử.

Ngươi có gì để nói không?" Nhiên Đăng toàn thân chấn động, cuối cùng cũng đến lượt mình gặp phiền phức rồi sao?

"Thưa giáo chủ, tôi vốn ở trong quân không giao chiến.

Nhưng môn nhân Tiệt Giáo mỗi ngày đều ở trước trận khiêu chiến.

Ban đầu tôi còn nhịn được, nhưng sau đó lời lẽ ngày càng khó

nghe, cuối cùng thậm chí còn mắng chửi cả Xiển Giáo chúng ta một lượt, tôi mới không nhịn được mà ra ngoài đấu pháp với đối phương.

Nhưng ai ngờ Thông Thiên sư thúc tuy không ra tay, nhưng Đa Bảo và những người khác lại mượn Vạn Tiên Trận để đối phó với tôi, mới khiến tôi bị kẹt trong trận.

Bất đắc dĩ tôi chỉ đành tế ra Định Hải Châu phòng thủ, sau một hồi phòng ngự gian nan cuối cùng cũng đợi được giáo chủ." Lời của Nhiên Đăng khiến Thập Nhị Kim Tiên cũng đồng loạt gật đầu.

Tuy có chút khoa trương, nhưng tình hình hiện tại khá khó xử, cho nên đồng tình với lời của Nhiên Đăng không có hại gì, như vậy mới có thể giảm bớt sự trách phạt của sư tôn.

"Sư tôn, lời phó giáo chủ nói quả thật là sự thật.

Bởi vì đối phương mắng người thực sự khó nghe, cuối cùng còn mang cả danh dự của Xiển Giáo chúng ta vào, chúng con không thể ngồi yên được." Quảng Thành Tử và những người khác cũng đứng ra giải thích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong liền chậm rãi gật đầu.

"Nếu đã như vậy, chuyện lỗ mãng lần này ta sẽ không truy cứu nữa, sau này cẩn thận là được.

Chương 222

Đối mặt với đối thủ rõ ràng không thể chiến thắng, đừng có đi tìm chết, đặc biệt là bây giờ, người của Tam Tiên Đảo tuyệt đối đừng có chọc vào, nếu không ta cũng không bảo vệ được các ngươi đâu." "Vâng, chưởng giáo." Các đệ tử đồng thanh đáp.

Nguyên Thủy gật đầu rồi nói tiếp: "Tạm thời tu hành đi, xử lý xong xuôi mọi chuyện của mình.

Đợi sau khi cuộc chiến Phong Thần kết thúc, núi Côn Lôn chúng ta sẽ phong sơn một nghìn năm." "Cái gì?

Chưởng giáo tại sao lại phải phong sơn?" Nhiên Đăng nghe vậy không khỏi kinh ngạc.

Hắn gia nhập Xiển Giáo không phải vì điều này.

Xiển Giáo bây giờ đã như vậy rồi, có nên tiếp tục ở lại Xiển Giáo nữa không?

Ngay lúc Nhiên Đăng đang do dự, hắn nghe thấy giọng nói có chút thâm ý của Nguyên Thủy truyền đến.

"Phó giáo chủ, ngươi có dị nghị gì sao?" Nhiên Đăng trong lòng rùng mình, biết rằng câu trả lời của mình có thể sẽ gây ra sự không hài lòng của Nguyên Thủy, thậm chí khiến Nguyên Thủy nghi ngờ.

"Thưa chưởng giáo, nếu chúng ta phong sơn một nghìn năm, e rằng đến lúc chúng ta xuất hiện trở lại, các đạo tràng Thánh nhân khác sẽ chỉ càng thịnh vượng hơn, núi Côn Lôn chúng ta sẽ suy tàn." "Suy tàn?

Chẳng lẽ bây giờ chúng ta đang thịnh vượng lắm sao?" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, khí thế của Thánh nhân lập tức tỏa ra, khiến

Nhiên Đăng và những người khác đều chấn động.

Tuy hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đối mặt với Thánh nhân cũng có chút khó khăn.

Không chỉ Nhiên Đăng chịu áp lực cực lớn, mà ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng lập tức bị áp chế đến quỳ rạp trên đất, nhất thời không ai dám nói gì.

Một lúc lâu sau, uy áp của Thánh nhân trên người họ biến mất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nghe Nguyên Thủy nói tiếp.

"Tình hình hiện tại, các ngươi đều đã bị tước đi đỉnh thượng tam hoa, tu vi giảm mạnh, tốt nhất không nên tùy tiện ra ngoài.

Cùng ta ở núi Côn Lôn tu hành một nghìn năm, sau khi tu vi của các ngươi khôi phục, ta lại phát triển Xiển Giáo cũng không muộn.

Tiệt Giáo lần này cũng vậy, chịu đả kích rất lớn, cho nên không cần lo lắng chúng ta bị bỏ lại phía sau." "Nhưng, Tam Tiên Đảo thì sao?

Họ mới bắt đầu chiêu mộ đệ tử, chúng ta lại phong sơn, không biết bao nhiêu thiên tài sẽ bị họ thu nhận mất." Nam Cực Tiên Ông hỏi, cũng là người duy nhất dám hỏi lúc này.

Những người khác đều không dám nói nhiều, sợ Nguyên Thủy giáng tội.

"Những người đáng ra thuộc về Tam Tiên Đảo, ta không thể tranh giành được." Nguyên Thủy u uất nói, trong lòng lại đầy bất lực.

Bởi vì sau khi biết được thực lực của Nghiêm Phong có thể coi thường Thiên Đạo, hắn đã từ bỏ ý định đối đầu với Tam Tiên Đảo, thậm chí những thứ có liên quan một chút đến họ cũng sẽ không đụng vào.

“Nhớ kỹ một chuyện, sau này tránh xa người của Tam Tiên Đảo một chút, tạm thời không thể chọc vào họ được.” Mọi người thấy sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm trọng, liền hiểu ra, có lẽ sự tồn tại của Nghiêm Phong khiến ngay cả hắn cũng không có cách nào bảo vệ được bọn họ.

Đừng nói là Nghiêm Phong, bây giờ ngay cả Thông Thiên, Nguyên Thủy cũng không có cách nào đối phó, huống chi là một tồn tại mạnh mẽ như Nghiêm Phong.

Sự tồn tại của Nghiêm Phong, không ai trong cả Hồng Hoang có thể xem nhẹ, bởi vì chiến tích của hắn với Thánh nhân, về cơ bản đều là toàn thắng.

Từng có lúc chưa thành Thánh mà đã có thể ngang hàng với Thánh nhân, bây giờ Nghiêm Phong chắc chắn còn lợi hại hơn, e rằng Thánh nhân bình thường gộp lại cũng không phải là đối thủ của Nghiêm Phong.

Trước đó khi Vạn Tiên Trận xuất hiện, trên mặt chưởng giáo không có một nụ cười, nhưng sau mấy ngày, nụ cười đó cũng biến mất, và còn dặn dò bọn họ không được khiêu chiến người của Tiệt Giáo.

Nhưng lúc phá trận, Nghiêm Phong lại ở bên cạnh, dáng vẻ đó không khỏi khiến người ta suy đoán.

Bởi vì họ đều biết một chuyện, đó là Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Trong Vạn Tiên Trận lại có Tru Tiên Kiếm Trận tồn tại, nếu do Thông Thiên giáo chủ chủ trì trận, bốn Thánh nhân muốn phá trận cũng phải tốn sức.

Nhưng dựa vào cảm nhận của bọn họ về luồng sức mạnh va

chạm trong trận, cũng như thời gian dài ngắn lúc đó, liền có thể biết được cuộc giao chiến của hai bên không lâu, về cơ bản là kết thúc sau vài chiêu.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận đã không còn, khả năng lớn là đã bị phá.

Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá bị phá, rõ ràng là có liên quan đến Nghiêm Phong.

Tu vi của Nguyên Thủy, bọn họ đều rõ, chỉ là Thánh nhân bình thường.

Thực lực của Nghiêm Phong, ít nhất phải mạnh hơn ba Thánh nhân mới được, đó là suy đoán của họ.

Nhưng họ không bao giờ ngờ được, thực lực của Nghiêm Phong đã vượt qua Thiên Đạo, mới khiến Nguyên Thủy e dè như vậy.

"Tóm lại, hãy ghi nhớ chuyện này, sau này nếu có sai sót, sai lầm lần này ta có thể tha thứ, nhưng sau này, ta sẽ không dung túng nữa." Nguyên Thủy lạnh lùng nói xong liền biến mất trong đại điện, chỉ để lại một đám đồ đệ nhìn nhau.

"Chưởng giáo thật sự muốn phong sơn bế quan sao?" "Chắc vậy, không biết đã bị kích thích gì." Nhưng họ cũng chỉ dám truyền âm cho nhau, bởi vì nếu nói ra, ở trong núi Côn Lôn này, họ không có gan lớn như vậy.

Thập Nhị Kim Tiên và những người khác rời đi, Nhiên Đăng cũng tâm sự nặng nề ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Ban đầu Nguyên Thủy thấy tu vi của hắn cao thâm, mới thu nhận vào Xiển Giáo làm phó giáo chủ.

Hắn cũng là vì có Thánh nhân bảo vệ, cũng như được Thánh nhân truyền bá đại đạo, nhưng bây giờ lại muốn phong sơn bế quan, hắn có

nên đi cùng không?

Nhiên Đăng càng thêm do dự, nhưng vì trong tay có Định Hải Châu, hắn tương đối bình tĩnh, bởi vì thực lực của hắn mạnh như vậy, Nguyên Thủy về cơ bản không thể nào ra tay với hắn.

Cho nên tình hình hiện tại, ở hay không ở?

Nhiên Đăng không đưa ra được kết luận nào, đành phải ra khỏi núi Côn Lôn, đi về phía trước một cách vô định, tìm nơi chốn cho mình.

Chương 223

Ai ngờ vừa đi được nửa đường, đã bị một luồng ngũ sắc quang hoa chặn lại.

“Khổng Tuyên?

Tại sao lại chặn ta?” Nhiên Đăng tò mò, Khổng Tuyên thân là đại đệ tử của Tam Tiên Đảo, địa vị cực cao, thực lực cũng siêu phàm, tại sao lại tìm đến mình, mình cũng không đắc tội gì với hắn mà?

“Đừng căng thẳng, ta tìm ngươi là vì ngươi có một cơ duyên, không phải có mâu thuẫn gì với ngươi.” “Cơ duyên?

Lại là cơ duyên gì?” Nhiên Đăng cảnh giác hỏi, thật ra hắn cũng tò mò về ý đồ của Khổng Tuyên, bởi vì hiện tại Khổng Tuyên về cơ bản có thể được coi là người đứng đầu dưới Thánh nhân.

Lần trước trên chiến trường, trong thời gian ngắn thực lực của hắn đã có thể đánh ngang ngửa với Chuẩn Đề, cho nên không thể nói là không có thực lực.

“Sáng nay sư tôn của ta tâm huyết dâng trào, sau một hồi suy diễn mới phát hiện có liên quan đến ngươi, cho nên đặc mệnh ta đến đây, bảo ngươi quay về chính đạo.” Khổng Tuyên nói giọng bình thản, không có chút dao động nào, phảng phất như chỉ đang hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

“Nghiêm Phong Thánh nhân?

Tại sao lại suy diễn ra chuyện của ta?

Vậy nếu ta không đi theo thì sao?” Nhiên Đăng tò mò, hắn và Nghiêm Phong cũng không có giao tình gì nhiều, tại sao lại tâm huyết dâng trào vì hắn.

Chỉ nghe Khổng Tuyên nói: "Sư tôn ta đã nói, nếu ngươi bằng lòng thì đi, nếu không bằng lòng thì không cần ép buộc, bởi vì đây chỉ là một cơ duyên mà thôi, phải xem ngươi có nắm bắt được hay không." Khổng Tuyên vẻ mặt không quan tâm, khiến Nhiên Đăng có chút do dự, có nên đi hay không.

Nhưng hắn hiện tại là phó giáo chủ của Xiển Giáo mà.

Suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng Nhiên Đăng cũng đã hạ quyết tâm.

"Ta sẽ đi theo ngươi, nhưng ta hiện tại có chút chuyện cần xử lý." Bởi vì Nhiên Đăng nhớ lại dáng vẻ của Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc nhắc đến Tam Tiên Đảo, cái loại e dè đó, sự e dè theo bản năng, có thể thấy được thực lực của Nghiêm Phong từ trước.

Cho nên bây giờ Nghiêm Phong đã muốn cho hắn một cơ duyên, tại sao không nhận chứ.

Nhưng trước khi tiếp nhận cái gọi là cơ duyên này, hắn phải từ bỏ vị trí phó giáo chủ của Xiển Giáo hiện tại.

Hắn mới nói với Khổng Tuyên câu đó.

Nhưng Khổng Tuyên trực tiếp nói: "Chắc chắn là muốn về Xiển Giáo đúng không, chuyện bên đó có sư tôn ta ra mặt, ngươi không cần lo lắng." "Thật sao?" Nhiên Đăng không khỏi vui mừng, đi theo Khổng Tuyên suốt đường về Tam Tiên Đảo.

Nhìn cảnh vật mỹ lệ trong Tam Tiên Đảo, linh khí nồng nặc đến kinh người, Nhiên Đăng kinh ngạc.

Bởi vì núi Côn Lôn dù là một động thiên phúc địa quan trọng của Hồng Hoang, nhưng linh khí của núi Côn Lôn so với nơi này còn kém xa.

Chỉ là một chênh lệch nhỏ, nhưng cảm giác Tam Tiên Đảo mang lại cho Nhiên Đăng khiến hắn ngỡ ngàng.

Ở đây một lát, hắn cảm giác tu vi đã trầm lắng từ lâu xuất hiện một tia động tĩnh.

Hắn hiểu ra, nếu tu luyện ở đây, không biết sẽ nhanh hơn bao nhiêu lần.

Nơi này càng dễ khiến người ta lĩnh ngộ pháp tắc, điều này mới khiến Nhiên Đăng động lòng.

Lúc này, hắn đã quên mất cơ duyên mà Khổng Tuyên nói trước đó, suýt chút nữa đã trực tiếp bái nhập Tam Tiên Đảo ngay tại chỗ.

"Đi thôi, ta đưa ngươi đi gặp hai vị sư nương của ta." Ngay lúc Nhiên Đăng đang ngẩn người, Khổng Tuyên chỉ liếc mắt một cái, thần sắc đầy vẻ khinh thường, phảng phất như đang nhìn một lão nhà quê.

"Sư nương?

Không phải nên đi gặp Nghiêm Phong Thánh nhân sao?" Nhiên Đăng bất giác lẩm bẩm, nhưng chỉ một lát sau, hắn đã đến một thiên điện.

Trong thiên điện, có hai người đang chờ đợi Khổng Tuyên và hắn.

Hai người đó chính là Thường Hi và Hi Hòa.

"Hi Hòa, Thường Hi, sao lại là hai người?

Không phải là cơ duyên của ta sao?

Tại sao lại là hai người?" Trong giọng nói của Nhiên Đăng đầy vẻ kinh ngạc.

Nếu là Nghiêm Phong cho hắn cơ duyên thì hắn sẽ tin, nhưng nếu là hai người Thường Hi thì thôi đi.

Nếu không có Nghiêm Phong tồn tại, Thường Hi và Hi Hòa bây giờ cũng chẳng có gì lợi hại.

Thường Hi nói: “Nhiên Đăng, nếu đã cho ngươi cơ duyên, chắc chắn sẽ cho ngươi.

Chỉ là, cơ duyên của ngươi lại rơi vào trên người ta, chẳng lẽ ngươi không cần nữa sao?” Nhiên Đăng sững sờ, rồi nhìn sang Khổng Tuyên, trong mắt hiện rõ vẻ khó hiểu.

Thực lực của Khổng Tuyên còn mạnh hơn hai người này rất nhiều, tại sao cơ duyên của hắn lại ứng trên người họ?

“Xin hai vị nói rõ.” Nhưng vì đây là Tam Tiên Đảo, dưới mí mắt của Nghiêm Phong, cho Nhiên Đăng mười lá gan cũng không dám làm càn.

Thường Hi nói: “Như vậy mới đúng chứ.

Cơ duyên của ngươi quả thực ứng trên người ta.

Phu quân đã nói, ngươi vốn có duyên với phương Tây, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây đã chết, cho nên duyên phận của ngươi cũng rơi vào tay hai chị em ta rồi.” Nhiên Đăng ngây như phỗng.

Chương 224

Hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội đột phá ở phương Đông, nhưng ai ngờ cơ duyên của hắn lại ở phương Tây.

"Vậy cơ duyên của ta rốt cuộc là gì?" "Cơ duyên của ngươi có liên quan đến Thái Âm Giáo của ta.

Nhiên Đăng đạo nhân, ta hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng trở thành giáo chủ của Thái Âm Giáo của ta không?" Thường Hi đột nhiên cao giọng, dọa Nhiên Đăng giật nảy mình.

Sau đó Nhiên Đăng nghe rõ chuyện Thường Hi nói, lại sững sờ.

"Chuyện gì vậy?

Bảo ta làm giáo chủ?

Vậy còn các người?" Thường Hi cười ha ha, nói: "Ta tự nhiên là Thái thượng giáo chủ.

Đợi đến khi ta thành Thánh, tự nhiên sẽ không quản chuyện của Thái Âm Giáo nữa, cho nên Thái Âm Giáo sẽ giao toàn bộ cho ngươi." Thường Hi nói xong, Nhiên Đăng sững sờ hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Ngươi nói thật sao?

Thật sự bảo ta làm giáo chủ?" Nhiên Đăng không hiểu, rõ ràng hắn là phó giáo chủ của Xiển Giáo, tại sao lại muốn đào hắn sang làm giáo chủ?

Nhưng hiển nhiên hắn không thể từ chối được.

Một chức phó giáo chủ căn bản không có tác dụng gì, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng không ra lệnh được, chức phó giáo chủ này hữu danh vô thực.

Nhưng giáo chủ của Thái Âm Giáo thì khác, hoàn toàn có thể có thực quyền.

Phải biết tiền thân của Thái Âm Giáo là Tây Phương Giáo, sự phồn vinh của Tây Phương Giáo không phải Côn Lôn có thể so sánh được.

Tuy trước đây trông Tây Phương Giáo khá thảm, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã dốc hết tâm sức vì Tây Phương Giáo, cuối cùng đã phát triển được Linh Sơn, Tây Phương Giáo cũng dần dần trở nên thịnh vượng.

Dù sao cả phương Tây tuy linh khí loãng, nhưng những năm gần đây vẫn không ngừng phục hồi, cho nên về quy mô, Tây Phương Giáo thậm chí còn lớn hơn Xiển Giáo một chút.

Một đại giáo thịnh vượng như vậy lại để hắn làm giáo chủ, chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu hắn, đó mới là lý do khiến Nhiên Đăng nhất thời khó chấp nhận.

Nhưng nhìn ba người Thường Hi trước mặt, cuối cùng Nhiên Đăng cũng tin.

"Vậy thì, ta cần phải làm gì?" Nhiên Đăng thăm dò hỏi, bởi vì chuyện này quá đột ngột, nhất thời hắn cũng không biết phải làm sao.

"Không cần làm gì cả, cứ nhậm chức như bình thường là được.

Sau này ta sẽ tuyên bố ngươi trở thành giáo chủ mới của Thái Âm Giáo, hai chúng ta sẽ trở thành Thái thượng giáo chủ, thường sẽ không quản sự.

Nếu ngươi làm tốt, sau này cơ duyên thành Thánh của phu quân không chừng cũng sẽ cho ngươi một phần." Thường Hi ung dung nói, vốn là để dụ dỗ Nhiên Đăng, nhưng Nhiên Đăng không khỏi động lòng.

Nhiên Đăng trong lòng hiểu rõ, muốn thành Thánh, nhất định phải có Hồng Mông Tử Khí.

Bởi vì tu vi của hắn đã đến một bình cảnh, trong trường hợp không thể đột phá bằng cách Dĩ Lực Chứng Đạo, chỉ có thể chọn Trảm Tam Thi.

Nhưng muốn Trảm Tam Thi thì cần có Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng trong nháy mắt, cảm xúc hưng phấn của Nhiên Đăng lại biến mất.

Hồng Mông Tử Khí đều đã có chủ, Nghiêm Phong không thể nào giết ai đó trong Tam Thanh để cho hắn một đạo Hồng Mông Tử Khí được.

Mà nếu có, chắc chắn sẽ ưu tiên cho Khổng Tuyên.

Nhưng lúc này, ba người Thường Hi lại nhìn nhau cười.

Sau đó, Nhiên Đăng trợn to mắt, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó không thể tin được.

"Tại, tại sao ngươi lại có Hồng Mông Tử Khí?" Nhiên Đăng chỉ vào Khổng Tuyên, giọng run rẩy nói, bởi vì vừa rồi Khổng Tuyên đã cho Nhiên Đăng xem Hồng Mông Tử Khí trên người mình.

Làm vậy là để triệt tiêu lo lắng của Nhiên Đăng, như vậy Nhiên Đăng mới có động lực làm việc, nếu không giống như ở Xiển Giáo, chẳng phải là hại chết người ta sao.

Đối với biểu hiện của Nhiên Đăng, ba người đều thấy rõ.

"Nhiên Đăng, nếu ngươi không có hai lòng, trong trường hợp biểu hiện tốt, sư phụ ta chắc chắn có thể tìm cho ngươi Hồng Mông Tử Khí.

Ta và Đại Bàng bây giờ đều có Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ

không thể tìm thêm cho ngươi một đạo sao?" Nghe lời của Khổng Tuyên, cả người Nhiên Đăng đều run rẩy.

Thật sự có Hồng Mông Tử Khí dư, như vậy chẳng phải là có thể thành Thánh sao?

"Lời này là thật sao?" Nhiên Đăng lúc này đã mất hết tâm trí.

Thành Thánh, đối với vạn thiên sinh linh Hồng Hoang đều là một sự cám dỗ, ai biết được lúc nào tu vi của mình mới có thể Dĩ Lực Chứng Đạo.

Nhưng chuyện ai cũng biết, Thánh nhân bất tử bất diệt, cho nên trong tình huống như vậy, Nhiên Đăng đã sớm dập tắt ý niệm thành Thánh đó, nhưng bây giờ có người nói với hắn, thành Thánh là có thể, làm sao hắn có thể nhịn được.

Cho nên, lúc này Nhiên Đăng, tâm hồ tĩnh lặng đã dậy sóng.

"Tự nhiên là thật.

Hơn nữa, đợi đến khi ta có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, sư tôn ta tự nhiên có thể lấy Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể ta ra, sau đó không lâu là có thể cho ngươi.

Ngươi nghĩ với tu vi như của sư tôn ta bây giờ, chẳng lẽ không tìm ra được một con đường thành Thánh khác sao?" Lời của Khổng Tuyên khiến Nhiên Đăng ngẩn người, Nghiêm Phong tìm một con đường thành Thánh khác?

Chương 225

Năm xưa ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không tìm ra, làm sao lại đơn giản như vậy.

"À, đúng rồi, nói cho ngươi biết một chuyện, thực lực của sư tôn ta bây giờ đã không sợ Thiên Đạo nữa rồi.

Thực lực của Hồng Quân bây giờ không phải là đối thủ của sư phụ ta nữa, không biết ngươi có ý kiến gì không?" Khổng Tuyên như chợt nhớ ra, nói với Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng kinh ngạc đồng thời không khỏi thốt lên, "Không thể nào, ở Hồng Hoang không thể có ai vượt qua Thiên Đạo." "Người bình thường tự nhiên không được, nhưng sư tôn ta thì có thể.

Chẳng lẽ ngươi quên cái chết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi sao?

Nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, cho nên mới dám nói là bất tử bất diệt.

Nhưng kết quả thì sao, chẳng lẽ Thiên Đạo muốn giết hai vị Thánh nhân sao?" Những lời nói của Khổng Tuyên khiến Nhiên Đăng kinh ngạc tại chỗ.

Những lời của Khổng Tuyên khiến Nhiên Đăng nhất thời không thể phản ứng lại.

Ở Hồng Hoang mà vượt qua Thiên Đạo, có thể sao?

Nhiên Đăng chỉ lẩm bẩm câu đó, ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều biết, đó là điều không thể.

Nhưng những gì thấy và nghe hôm nay đã phá vỡ nhận thức bao năm qua của Nhiên Đăng.

Đầu tiên là có người tìm hắn làm giáo chủ của một đại giáo thịnh vượng ở Hồng Hoang, sau đó lại xuất hiện đạo Hồng Mông Tử Khí thứ tám và thứ chín.

Thông tin chí mạng nhất là thực lực của Nghiêm Phong đã vượt qua Thiên Đạo.

"Với thực lực của sư tôn ta, có thể lấy ra Hồng Mông Tử Khí rồi chứ." Khổng Tuyên nhìn Nhiên Đăng vẻ mặt không thể tin được lẩm bẩm, biết rằng thời cơ đã đến, Nhiên Đăng đã có quyết định của mình, bởi vì thực lực của Nghiêm Phong đã được chứng thực trước đó.

Trừ phi vượt qua Thiên Đạo, hoặc có thể kháng cự lại Thiên Đạo, làm sao có cơ hội giết được hai vị Thánh nhân trước mặt Thiên Đạo.

Về việc Thiên Đạo cho phép Nghiêm Phong giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Nhiên Đăng thật sự có chút không tin.

Bởi vì trước đó, Nhiên Đăng đã nghe một số cách nói, sự tồn tại của Thánh nhân, giống như Đạo Tổ Hồng Quân, đều dùng để chống đỡ Thiên Đạo, cho nên Thiên Đạo không thể nào cho phép Nghiêm Phong tùy tiện giết Thánh nhân.

Cho nên tổng hợp lại, thực lực hiện tại của Nghiêm Phong có lẽ thật sự có thể uy hiếp Thiên Đạo, mới khiến Thiên Đạo không giáng Tử Tiêu Thần Lôi xuống tru sát Nghiêm Phong.

"Ta đồng ý làm giáo chủ của Thái Âm Giáo." Nghe đến đây, Nhiên Đăng vội vàng nói, sợ chuyện tốt như vậy chớp mắt một cái là không còn.

Thường Hi và Hi Hòa chỉ cười cười, bởi vì mọi chuyện đều nằm trong dự liệu.

Một là ám chỉ trước, nhân quả mà Nghiêm Phong suy diễn ra, Nhiên Đăng có duyên với phương Tây.

Hai là những điều kiện hậu hĩnh này, đừng nói là Nhiên Đăng, đổi lại là bất kỳ ai bị kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong vô số vạn năm cũng không chịu nổi sự cám dỗ này.

"Nếu đã như vậy, vậy từ hôm nay ngươi trực tiếp vào ở Thái Âm Giáo đi." Sau đó Thường Hi, Hi Hòa và Khổng Tuyên ba người cùng nhau rời đi.

Trong đại điện phía sau Tam Tiên Đảo, chỉ còn lại một mình Nhiên Đăng ở đó.

Tuy không biết dụng ý của mấy người họ, nhưng đã quyết định rồi, Nhiên Đăng cũng không quá lo lắng.

Bởi vì con người Nghiêm Phong tuy trông có vẻ hung tàn, thực lực cũng mạnh đến mức vô lý.

Nhưng, Nghiêm Phong chưa bao giờ nói mà không giữ lời.

Cho nên dù vậy, Nhiên Đăng cũng có chút tin vào những lời họ nói, bản thân hắn hẳn là có duyên phận nhất định với phương Tây, nếu không với thực lực của Nghiêm Phong không thể nào chỉ dùng lời nói dối để lừa hắn.

Đợi ba người đi rồi, Nhiên Đăng liền một đường chạy tới Tây Phương Giáo, cũng là địa chỉ của Thái Âm Giáo hiện tại.

Ở đó Nhiên Đăng mới là giáo chủ thực sự, không phải là phó giáo chủ của Xiển Giáo trước đây.

Rồi khi đến Tây Phương Giáo, kết quả phát hiện Nghiêm Phong và Thường Hi đang chờ đợi.

Nhiên Đăng vừa thấy tình hình liền lập tức lên trước hành lễ, bởi vì trong số những người của Nghiêm Phong, ba người là Thánh nhân, những người còn lại đều có Hồng Mông Tử Khí trong người, Thường Hi và Hi Hòa lại là Thái thượng giáo chủ của Thái Âm Giáo.

Đối với chuyện này tự nhiên không thể thất lễ, cho nên Nhiên Đăng cúi người hành lễ.

Nhưng Nhiên Đăng lúc này, đương nhiên không thể thật lòng, trong lòng tạm thời nghĩ xem tình hình thế nào đã rồi tính.

Cho nên bề ngoài phải làm cho đủ, lễ số phải vẹn toàn.

"Thôi, sau này Thái Âm Giáo giao cho ngươi.

Nhưng, mọi việc của Thái Âm Giáo ngươi phải làm chủ, Hi Hòa và Thường Hi hai người họ, chắc chắn sẽ thỉnh thoảng đến xem.

Một khi phát hiện có sự lười biếng, vậy thì mọi chuyện đã nói tốt trước đó đều không tính, thậm chí ta có thể khiến ngươi vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được, ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng không vào được." Nhiên Đăng nghe vậy toàn thân rùng mình, lời uy hiếp của Nghiêm Phong không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Cả Hồng Hoang e rằng không có mấy người dám lừa gạt Nghiêm Phong.

Vì vậy Nhiên Đăng lập tức đáp lại: "Nghiêm Phong Thánh nhân, ta nhất định sẽ quản lý Thái Âm Giáo đâu ra đó, sẽ không xảy ra một chút sai sót nào, nếu không ta còn mặt mũi nào mà gặp ngài." Nói xong Nhiên Đăng đứng tại chỗ chờ Nghiêm Phong giao phó.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, sau này phải cẩn thận quản lý Thái Âm Giáo, đừng để xảy ra bất kỳ sai sót nào, nếu không hậu quả ngươi biết rồi đấy." Nhiên Đăng chỉ có thể liên tục gật đầu, nhận hết mọi việc.

Nghiêm Phong và những người khác mới rời đi, giao toàn bộ Thái Âm Giáo cho Nhiên Đăng quản lý.

Chương 226

Cùng với việc Vạn Tiên Trận được dỡ bỏ, đại quân Tây Kỳ lại một lần nữa khởi động, không bao lâu đã đến dưới chân thành Triều Ca.

Nhìn thấy những trung thần lương tướng ngày xưa, hoặc là bị mình giết, hoặc là đầu quân cho Tây Kỳ, Trụ Vương trong nháy mắt cũng tỉnh ngộ, giang sơn tốt đẹp cứ thế mà vứt bỏ.

Lại nhìn sang ái phi Đát Kỷ, ánh mắt Trụ Vương hoảng hốt, dường như nhìn thấy một con cửu vĩ bạch hồ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mình ở đó, chín cái đuôi to lớn không ngừng lay động, khiến ánh mắt Trụ Vương mê ly.

"Ái phi, cùng cô vương đi nốt chặng đường cuối cùng nhé." Sắc mặt Đát Kỷ rối rắm, sau vài lần suy nghĩ, nàng gật đầu, cùng Trụ Vương bước lên Trích Tinh Lâu.

Ngồi trên Trích Tinh Lâu được xây dựng bằng công sức và tiền của của dân chúng, dường như đang chế giễu hắn.

Nhưng Trụ Vương không có tâm tư để ý, cùng Đát Kỷ lên Trích Tinh Lâu.

Cùng với việc đại quân Tây Kỳ đột phá sự ngăn cản của tướng sĩ Triều Ca, thành công phá thành, Triều Ca chìm trong biển lửa, nhưng nhiều hơn lại là tiếng hoan hô.

Tiếng hoan hô của dân chúng khiến Trụ Vương hiểu rõ hiện thực.

Cảnh tượng cuối cùng mọi người nhìn thấy là ngọn lửa lớn hừng hực thiêu cháy Trích Tinh Lâu, và một con cửu vĩ bạch hồ bay vút lên trời bỏ chạy.

Nhưng cuối cùng nó cũng không thoát được, bị Khổng Tuyên bắt lại.

"Năm xưa vốn là cơ duyên của ngươi, sau khi chuyến đi này công đức viên mãn là có thể được liệt vào hàng tiên ban.

Nhưng ngươi lại họa loạn triều cương, vu hãm trung lương, tàn hại vô số trung thần lương tướng, cho nên tội không thể tha.

Nhưng niệm tình năm xưa phu quân ta phái ngươi đi, nên sẽ tước đi toàn thân tu vi, ở bên cạnh ta tu luyện lại vạn năm, sau đó sẽ hạ giới giúp đỡ lê dân bá tánh, để chuộc lại tội nghiệt." Cửu vĩ hồ lúc này nghe thấy giọng của Nữ Oa, đâu dám phản kháng.

Nó đột nhiên nhớ lại lời Nghiêm Phong nói lúc đó, trong lòng không khỏi hối hận, nhưng đã quá muộn.

Cuộc chiến Phong Thần đến đây là kết thúc.

Khương Tử Nha ở Phong Thần Đài lần lượt sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, quy về thiên đình, cuối cùng ông chấp chưởng Phong Thần Bảng.

"Cuộc chiến Phong Thần kết thúc rồi, công đức nên có cũng sắp giáng lâm, chuẩn bị đi." Xa xa nhìn Khương Tử Nha sắc phong xong, Nghiêm Phong trong lòng có cảm ứng, không khỏi nhìn lên trời, nói với mọi người.

Nữ Oa và những người khác đều nhìn về phía Nghiêm Phong đang nhìn, chỉ thấy vô tận công đức từ trên trời giáng xuống, chia thành vô số phần, lần lượt đi vào cơ thể của đông đảo sinh linh Hồng Hoang.

Trong đó, phần lớn tiến vào Tam Tiên Đảo, núi Côn Lôn, đảo Kim Ngao và những nơi khác.

Cuối cùng, người thu hoạch được nhiều nhất tự nhiên là Nghiêm Phong.

Suốt chặng đường, người ra sức về cơ bản đều là môn hạ của Tam Tiên Đảo, đây là chuyện bình thường.

Vào giai đoạn giữa và cuối của Phong Thần, Nghiêm Phong đã phái cả Na Tra và Ngao Bính ra ngoài, vì vậy trong suốt trận chiến Phong Thần, phe Tam Tiên Đảo nhận được nhiều công đức nhất, chiếm tới bảy thành.

Thông Thiên chiếm được hơn một thành một chút, vì các môn nhân đệ tử của ông cũng có tác dụng lớn trong đó.

Nguyên Thủy chỉ có thể bất đắc dĩ thu lấy phần công đức chưa tới một thành.

Nhưng dù vậy, một thành công đức Phong Thần cũng là một lượng khổng lồ, đủ để tu vi của ông tu luyện trở lại.

Sau khi nhận công đức, giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang vọng khắp Hồng Hoang.

"Phàm là môn hạ Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, trong vòng mười ngày phải quay về sơn môn, kể từ hôm nay, chỉ được vào không được ra, núi Côn Luân phong sơn nghìn năm, trong vòng nghìn năm, môn nhân Ngọc Hư Cung không được đi lại bên ngoài, nếu vi phạm lệnh này, sẽ bị trục xuất khỏi Côn Luân." Hồng Hoang trên dưới đều xôn xao, Xiển giáo vốn là một đại giáo đỉnh cấp, sao lại đột nhiên chọn phong sơn nghìn năm để nghỉ ngơi?

Nhưng những vị Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh đỉnh cấp hiểu rõ tình hình thì tự nhiên hiểu được ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì vậy họ khá khâm phục ông có được phách lực như vậy, một khi đã phong sơn nghìn năm, e rằng dù là đại giáo đỉnh cấp cũng không chống lại được sự trôi chảy của thời gian.

Mọi người đều cảm thán, nhưng Nghiêm Phong lại nheo mắt, xem

ra Nguyên Thủy đã thực sự hạ quyết tâm rồi, nhưng nghìn năm cũng không phải là dài, trong lượng kiếp Tây Du lần sau, Xiển giáo vẫn có thể tham gia.

Chỉ cần các nhân vật cốt cán trong giáo vẫn còn, Xiển giáo sẽ không suy tàn.

Ngược lại là Tây Phương giáo, nếu không phải Thường Hi và Hi Hòa xuất hiện, e rằng cả Tây Phương giáo đã bị các thế lực lớn nhỏ trên khắp Hồng Hoang chia cắt sạch sẽ, vì trong giáo phái, chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới đủ sức chống đỡ.

"Nguyên Thủy à Nguyên Thủy, đã ngươi đã hành sự như vậy, sau này ta sẽ không tìm phiền phức của ngươi nữa, dù sao Bàn Cổ Phiên cũng đã ở trong tay ta, bên cạnh ngươi thật sự không có gì ta coi trọng cả." Thầm than một tiếng, Nghiêm Phong nhìn lượng công đức khổng lồ đang xoay quanh trong tay, rồi nhìn về phía Thường Hi và Hi Hòa.

"Hai nàng bây giờ hãy tập trung tinh thần, chuẩn bị thành Thánh đi." Hai người họ vốn đã có công đức lập giáo được kế thừa từ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc đó công đức của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn thiếu một chút mới đủ thành Thánh, vì vậy mới phải phát ra một loạt đại hoành nguyện để hoàn thành con đường thành Thánh.

Thực lực của Thường Hi và Hi Hòa cao hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc đó một chút, vì nhờ có Nghiêm Phong, một đống thiên tài địa bảo chất lên người, thực lực không thể nào thấp được.

Vì vậy đối với công đức thành Thánh của hai người lúc này, Nghiêm Phong không hề lo lắng chút nào, vì nó hoàn toàn đủ, sau khi đã hấp thu phần lớn công đức của Phong Thần.

Vốn dĩ Xiển giáo phải được nhiều hơn, vì có Khương Tử Nha tồn tại để tiến hành sắc phong cho chúng thần trên Thiên đình, không thể nào ít đi được.

Nhưng Nghiêm Phong đã phái Bách Giám, người có hồn phách dung hợp từ một nhân tộc, đến bên cạnh Khương Tử Nha.

Phong Thần Bảng luôn do Bách Giám trấn thủ, vị thần đầu tiên của Phong Thần, Thanh Phúc Chính Thần, không phải là thần vị tầm thường.

Trong quá trình Phong Thần, phàm là chân linh của tướng sĩ sau khi chết, đều phải qua sự chỉ dẫn của Bách Giám mới thực sự tiến vào Phong Thần Bảng, vì vậy Nghiêm Phong đứng sau Bách Giám cũng đã thu hoạch được một lượng lớn công đức.

Cho đến khi phong sơn bế quan, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không hiểu vì sao công đức lại ít đi nhiều như vậy, nhưng vì công đức đều chảy về phía Nghiêm Phong, Nguyên Thủy cũng đã nhận ra nên không còn so đo nữa.

Dù sao thì núi Côn Luân suýt nữa đã bị Nghiêm Phong tiêu diệt, mối quan hệ căng thẳng với Nghiêm Phong cuối cùng đã hòa hoãn nhờ chuyện lần trước, không thể để xảy ra sai sót nữa.

Trên bầu trời Tam Tiên Đảo, Thường Hi và Hi Hòa đứng lơ lửng, vô tận công đức trong tay Nghiêm Phong đột nhiên rót vào cơ thể hai người.

Chương 227

Vốn đã có vô số công đức, dưới tác động của luồng công đức siêu cường này, hai người trực tiếp phá vỡ ngưỡng cửa Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hồng Mông tử khí trong cơ thể cũng đồng thời xuất hiện biến hóa, từng luồng pháp tắc chi lực ấn vào nguyên thần của hai người, dần dần tăng cường sự lĩnh ngộ đối với pháp tắc chi lực.

Hai người chưa làm bất kỳ động tác nào, dao động của việc thành Thánh đã lan truyền khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh cúi đầu bái lạy.

Chỉ có điều đáng kinh ngạc là, hai vị Thánh nhân của Tây phương vừa mới vẫn lạc không lâu, đã có hai vị Thánh nhân mới bổ sung vào.

Nhưng một số người có thực lực cao hơn tự nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, mọi nguyên do đều nằm ở Nghiêm Phong, cũng là điều không thể làm gì khác được, Hồng Hoang sau này, e rằng thật sự sẽ trở thành thiên hạ của riêng Tam Tiên Đảo.

Mặc dù Tam Thanh và những người khác đều biết nguyên do thành Thánh, nhưng lúc này đều bắt đầu giả chết, Nguyên Thủy còn sớm bế quan phong sơn rồi.

Nghiêm Phong hiển nhiên không quan tâm đến thái độ của họ, nhưng một chuyện trước đó lại khiến hắn có chút bất ngờ.

Trước đó sau khi Nghiêm Phong có được Tru Tiên Tứ Kiếm liền đến núi Thủ Dương tìm Lão Tử, muốn trao đổi Thái Cực Đồ, không ngờ, khi hắn đưa ra yêu cầu, Lão Tử lại chủ động yêu cầu Nghiêm Phong giúp một việc là được.

Nghiêm Phong vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc đó.

“Dụng ý của Nghiêm Phong Thánh nhân lần này ta đã hiểu, nếu ngài muốn khôi phục Bàn Cổ Phủ, ta vô cùng vui mừng được thấy, chỉ là Thái Cực Đồ dù sao cũng là vật trấn áp khí vận của Nhân giáo, nếu cứ như vậy đưa cho ngài, Nhân giáo của ta tổn thất nặng nề lắm.” Nghiêm Phong bất ngờ đáp lại: “Ồ?

Xem ra người đã chuẩn bị sẵn rồi, không biết người muốn ta dùng cái gì để đổi?” Lão Tử chậm rãi nói: “Ta chỉ cần Nghiêm Phong Thánh nhân cho ta một lời hứa, giúp ta một việc.” “Giúp một việc?” Lão Tử trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Có lẽ sẽ không bao giờ dùng đến, có lẽ sẽ rất nhanh, chỉ cần Nghiêm Phong Thánh nhân sau này có năng lực thì giúp ta thoát ly khỏi Thiên Đạo của Hồng Hoang là được.” Lời của Lão Tử lúc đó khiến Nghiêm Phong kinh ngạc, xem ra Lão Tử là người nhìn thấu nhất trong số các Thánh nhân Hồng Hoang, nhưng tình hình hiện tại của hắn cách bước đó còn hơi xa, thế mà hiện tại đã có thể lấy Hồng Mông tử khí ra khỏi cơ thể rồi.

“Chuyện này ta có thể làm, nhưng người đã chuẩn bị sẵn sàng để sinh tồn trong Hỗn Độn chưa?” Câu trả lời của Nghiêm Phong khiến Lão Tử kinh ngạc không nói nên lời, hồi lâu sau mới đáp: “Thì ra là ta đã đánh giá thấp năng lực của Nghiêm Phong Thánh nhân, ta tưởng rằng ngày đó sẽ phải đợi rất lâu, nhưng đã Nghiêm Phong Thánh nhân đã có thực lực như vậy, việc rời khỏi Hồng Hoang cũng là chuyện sớm muộn, không biết đến lúc đó ta có tư cách được ngài che chở không?” Nghiêm Phong do dự hồi lâu rồi cho Lão Tử câu trả lời, cuối cùng mang Thái Cực Đồ về.

Điều khiến Nghiêm Phong kinh ngạc nhất lúc đó là, Lão Tử đã nhìn ra thực lực của hắn có thể vượt qua Thiên Đạo, vì với thực lực bình thường không có cách nào loại bỏ Hồng Mông tử khí dưới mắt Thiên Đạo được.

Thường Hi và Hi Hòa thành công thành Thánh, đã xóa đi một chút

vướng bận trong lòng Nghiêm Phong.

An nguy của họ sau này đã có bảo đảm, vì vậy Nghiêm Phong cũng sẽ không còn lo lắng nữa.

Đặc biệt là có Nữ Oa và Hậu Thổ trông nom, lại càng không cần lo lắng, thực lực của Nữ Oa và Hậu Thổ, e rằng Lão Tử lúc này cũng chưa chắc đã đánh thắng được, đặc biệt là trong tay họ cũng có mấy kiện Tiên thiên chí bảo, đó mới là điều quan trọng nhất.

Hai người đồng thời thành Thánh, sinh linh Hồng Hoang tự nhiên chấn kinh, nhưng các cao thủ đều biết đây là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra.

Tam Tiên Đảo từ nay có năm vị Thánh nhân, uy chấn Hồng Hoang, lúc này việc chiêu thu môn đồ của Tam Tiên Đảo vẫn chưa kết thúc, vì vậy mọi người lại bắt đầu đổ về Tam Tiên Đảo.

Bởi vì tình hình của Tam Tiên Đảo hiện tại thực sự khiến người ta có chút khó tin, dưới Thiên Đạo chỉ có bảy vị Thánh nhân, Tam Tiên Đảo đã chiếm bốn, cộng thêm một Nghiêm Phong dùng sức mạnh chứng đạo.

Thực lực có thể nói đã đột phá nhận thức của hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang từ trước đến nay, còn chấn động hơn cả Tam Thanh cộng lại vô số lần.

Sau khi việc hai người thành Thánh kết thúc, Nghiêm Phong chuyển ánh mắt sang Bàn Cổ Phủ.

Sau khi Bách Giám được phong thần, hắn đã mưu cầu được công đức khá lớn, vì vậy Nghiêm Phong cũng thưởng cho một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, trong số các thần ở Thiên đình cũng thuộc hàng lợi hại.

Nhưng Hỗn Độn Chung vẫn luôn bảo vệ trên người hắn cũng bị

Nghiêm Phong thu hồi, là một trong những mảnh vỡ chủ yếu của Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Chung là không thể thiếu.

Lần này có lẽ là vì thực lực đã đủ mạnh, sau khi Nghiêm Phong tập hợp đủ Hỗn Độn Chung, Tru Tiên Tứ Kiếm, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, liền nghe thấy giọng nói của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ đã tập hợp đủ các mảnh vỡ chủ yếu của Bàn Cổ Phủ, có muốn phục hồi Bàn Cổ Phủ không?" Nghiêm Phong ngẩn người, không phải là phục hồi từng kiện một sao, phục hồi cùng một lúc, chẳng lẽ thật sự là vì thực lực mạnh lên, không cần phải làm từng bước nữa?

"Ký chủ khá thông minh đấy, đúng là như vậy, với tu vi hiện tại của ngươi, sau khi Bàn Cổ Phủ được phục hồi, trong tình huống không có ai điều khiển sẽ không thể gây ra uy hiếp cho ngươi." Nghiêm Phong gật đầu, cũng tốt, thực lực quả thực nên có một chút đề thăng rồi.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong không khỏi nhìn vào giao diện thuộc tính của mình.

Ký chủ: Nghiêm Phong.

Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên - Độ khai phá 81.8% Căn cước: Tiên thiên đệ nhất đoàn Hỗn Độn chi hỏa - Độ khai phá 26.6% Hỏa chi pháp tắc đệ tứ giai đoạn - Hỗn Độn thần hỏa - Độ khai phá 39.6% Không gian pháp tắc đệ tam giai đoạn - Không gian lĩnh vực - Độ khai phá 24.5% Thời gian pháp tắc đệ tam giai đoạn - Thời gian lĩnh vực - Độ khai phá 37.9% Pháp bảo: Hỗn Độn chí bảo - Hỗn Độn Châu - Độ khai phá 75.8%; Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên - Độ khai phá 100% Tiên thiên chí bảo - Hỏa Linh Châu - Độ khai phá 49.2% Năng lực: Hỏa độn chi thuật - Độ khai phá 100%; Liệt diễm phần thiên - Độ khai phá 100%; Đế Đạo Thần Quyền - Đế Hỏa Hàng

Thế, Truy Tinh Lãm Nguyệt; Đệ tam thức - Không gian yên diệt - Độ khai phá 69.7% Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh - Tầng thứ tư - Độ khai phá 46.8% Vật phẩm: Tam Quang Thần Thủy, Hoàng Trung Lý.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo - Giai đoạn thứ hai - Độ khai phá 15.6% Tổng hợp thực lực: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể quét ngang mọi đối thủ cùng cấp, sở hữu hai đại Hỗn Độn chí bảo, cơ bản có thể xem thường Thiên Đạo.

Tu vi của hắn đã có sự đề thăng đủ lớn, mặc dù nhìn qua chỉ là một chút, nhưng so với trước đây, tu vi đã mạnh lên rất nhiều.

Phần lớn nguyên nhân là do lúc phá Vạn Tiên Trận và Tru Tiên Kiếm Trận đã tăng thêm.

Nhưng ở trong Hồng Hoang, thực lực thực sự không có cách nào tăng nhanh được, vì trong Hồng Hoang người có thực lực tương đương với hắn chỉ có Hồng Quân, mà hắn lại không thể trực tiếp đi tìm Hồng Quân đánh nhau, nếu không sẽ chọc giận Thiên Đạo.

Mặc dù hắn không sợ Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo kéo theo những người khác đồng quy vu tận, hắn có một chút để ý.

Đây cũng là điều khiến Nghiêm Phong khó chịu nhất hiện tại, thực lực không đủ để giúp những người khác thoát ly khỏi Hồng Hoang.

Bởi vì hắn có thể cắt đứt liên hệ của họ với Hồng Hoang, nhưng không chắc có thể bảo vệ được họ trong Hỗn Độn.

Không thể nào cứ mãi thu họ vào trong pháp bảo được.

Hắn có hai kiện Hỗn Độn chí bảo, nên chắc chắn có thể thu họ vào trong Hỗn Độn chí bảo, nhưng như vậy, cuộc đời của họ chắc chắn sẽ bị buộc chặt vào hắn, đó không phải là kết cục mà Nghiêm Phong muốn.

Vì vậy Nghiêm Phong vẫn luôn chờ đợi, đợi đến khi thực lực của hắn có thể tự do đứng vững trong Hỗn Độn, ít nhất phải có thực lực như Dương Mi, rồi mới đưa họ ra khỏi Hồng Hoang, như vậy lỡ có nguy hiểm xảy ra, hắn cũng kịp thời cứu viện.

Lần này Nghiêm Phong chọn phục hồi Bàn Cổ Phủ, hắn không ở trong Hồng Hoang, vì Bàn Cổ Phủ không thể so sánh với mấy kiện Hỗn Độn chí bảo khác.

Mấy Hỗn Độn chí bảo khác dù lợi hại, quan hệ với Thiên Đạo cũng không lớn, nhưng Bàn Cổ Phủ thì khác.

Khi Bàn Cổ khai thiên tích địa sáng tạo ra thế giới Hồng Hoang, chính là sử dụng Bàn Cổ Phủ, vì vậy Nghiêm Phong sợ rằng khi Bàn Cổ Phủ xuất hiện trong Hồng Hoang sẽ kích thích Thiên Đạo, hắn bây giờ không muốn Thiên Đạo xảy ra bất trắc, cứ phát triển ổn định như vậy là được.

Chương 228

Tiến vào Hỗn Độn, Nghiêm Phong chọn phục hồi.

"Hệ thống, phục hồi Bàn Cổ Phủ." Bốn kiện Tiên thiên chí bảo lập tức xuất hiện, hòa quyện vào nhau, vốn là những thực thể riêng biệt, lúc này đều hóa thành một đoàn khí Hỗn Độn.

Nhưng đây không phải là khí Hỗn Độn đơn giản, bên trong đoàn khí Hỗn Độn đó có một sự tồn tại khiến Nghiêm Phong kinh ngạc.

Lực chi Đại đạo pháp tắc.

Năm xưa Bàn Cổ đã sử dụng Lực chi Đại đạo pháp tắc, mới có thể khai mở một phương thế giới trong Hỗn Độn.

Tương truyền, Bàn Cổ sau khi tạo ra Bàn Cổ Phủ mới khai mở Hồng Hoang, nhưng sau khi nhìn thấy uy thế của Bàn Cổ Phủ hiện tại, Nghiêm Phong lại ngơ ngác.

Bởi vì theo những gì được kể trước đây, Bàn Cổ được thai nghén từ Hỗn Độn Thanh Liên, xuất hiện trong Hỗn Độn.

Sau đó dùng Bàn Cổ Phủ một búa khai mở Hỗn Độn thành một phương thế giới, cũng chính là Hồng Hoang, nhưng Hỗn Độn Thanh Liên Nghiêm Phong đã luyện hóa, tự nhiên hiểu rõ uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên mạnh đến mức nào.

Nhưng khi nhìn thấy uy lực của Bàn Cổ Phủ còn mạnh hơn cả Hỗn Độn Thanh Liên, Nghiêm Phong đối với cách nhìn nhận mặc định trước đây đã nảy sinh một vài phỏng đoán.

Bàn Cổ sinh ra từ Hỗn Độn Thanh Liên, có thể tạo ra một kiện Hỗn Độn chí bảo vượt qua cả Hỗn Độn Thanh Liên, Bàn Cổ Phủ ư?

Nghiêm Phong do dự.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Bàn Cổ Phủ ẩn chứa Lực chi Đại đạo hoàn chỉnh, đây cũng là nguyên nhân khiến Nghiêm Phong nảy sinh một loại phỏng đoán khác.

Đó là, mặc dù Bàn Cổ tự mình lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo, nhưng đã nhờ vào Bàn Cổ Phủ mới đạt đến trình độ như vậy, cũng chính là vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nhưng trong nháy mắt, Nghiêm Phong liền bỏ qua phỏng đoán này, vì khi Bàn Cổ Phủ được phục hồi, toàn bộ Lực chi Đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh hiện ra trước mắt hắn, làm sao hắn có thể không động lòng, đó chính là Đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh mà Bàn Cổ lĩnh ngộ.

Bàn Cổ nhờ vào Lực chi pháp tắc mới có thể chém giết ba nghìn Ma thần như thái rau, chỉ để lại một vài tồn tại thực sự mạnh mẽ như Hồng Quân, Dương Mi.

Nghiêm Phong phảng phất như rơi vào một trạng thái đặc thù, cả Hỗn Độn cũng nổi lên sóng gió, từng gợn sóng thần bí lan ra xa vô tận.

Nghiêm Phong ở trung tâm của dao động, cả người đều nhắm mắt, ngồi xếp bằng trên đất, dốc toàn lực cảm ngộ Lực chi Đại đạo pháp tắc.

Năm này qua năm khác, thời gian trong Hỗn Độn chậm rãi trôi đi, Nghiêm Phong vẫn như lão tăng nhập định, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Ở trong Hồng Hoang, Chu triều kéo dài tám trăm năm, rơi vào một trận chiến loạn, cuối cùng lại qua mấy trăm năm nữa, Tam Tiên Đảo đã trở thành thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, chỉ cần là người của Tam Tiên Đảo, đi lại trong Hồng Hoang cơ bản không ai dám tùy tiện trêu chọc.

Nhưng như vậy, chắc chắn sẽ sản sinh ra một số người vượt ngoài tầm kiểm soát, rừng lớn thì chim gì cũng có, những kẻ mượn danh Tam Tiên Đảo làm điều ác trong Hồng Hoang cũng không ít.

Vì vậy đã xuất hiện một tổ chức, Tam Tiên Đảo Chính Pháp Đường.

Đường chủ của Chính Pháp Đường chính là Thường Hi, cũng chỉ có nàng, sau khi thành Thánh vẫn giữ được một tấm lòng son, vẫn thích vui đùa.

Nhưng cũng là do Nghiêm Phong luôn bảo vệ nàng rất nghiêm ngặt, mới không để Thường Hi hắc hóa.

Chủ trương của Chính Pháp Đường, là đối với những kẻ mạo danh Tam Tiên Đảo để chấp pháp, tùy theo mức độ nghiêm trọng của tình tiết, từ chém giết trực tiếp và phế đi tu vi, cho đến các hình phạt khác nhau.

Một mặt khác, là thanh trừ một số phần tử bất an trong nội bộ Tam Tiên Đảo.

Trước đây mặc dù có trận pháp thử thách, nhưng khó tránh khỏi tâm tư của một số người sẽ thay đổi, vốn là một tấm lòng son, ai biết được giữa đường đã trải qua biến cố gì, mới dẫn đến vị trí vốn nên hoàn mỹ lại xuất hiện sai lệch, một số người tu luyện trên Tam Tiên Đảo, tâm tư cũng lệch lạc.

Nhưng tất cả đều không thoát khỏi sự giám sát của Chính Pháp Đường, một khi phát hiện hành vi bất chính, đệ tử Tam Tiên Đảo, nhẹ thì trục xuất khỏi Tam Tiên Đảo vĩnh viễn không thu nhận, nặng thì trực tiếp phế đi tu vi, biến thành phàm nhân.

Chính trong tình hình nghiêm ngặt như vậy, những kẻ trước đây dùng danh nghĩa Tam Tiên Đảo để thực hiện một số hành vi ác tính,

cũng dần dần biến mất.

Còn vì sao Chính Pháp Đường lại lợi hại như vậy, ai cũng có thể hiểu, bởi vì đường chủ của họ thực ra là một Thánh nhân.

Thánh nhân Hồng Hoang, muốn suy diễn ra cuộc đời của một người, chắc chắn không có gì khó, một khi có người lòng dạ bất chính, Thường Hi có thể dễ dàng biết được.

Trước đây phải từng bước phát hiện, nhưng sau khi phát hiện ra tình hình như vậy, liền trực tiếp dùng suy diễn để kết thúc.

Cuộc sống như vậy tự nhiên dần mất đi niềm vui, nhưng cuối cùng Thường Hi đã đề xuất một quy tắc vô cùng thích hợp.

Đó là bình thường thì không cần quản lý việc giám sát, nhưng một khi gặp phải những vụ khó giải quyết, thì tích lũy lại, để Thường Hi tìm ra người.

Hành động như vậy tự nhiên đã dọn dẹp sạch sẽ một lượng lớn những kẻ mạo danh và sâu mọt trong nội bộ Tam Tiên Đảo.

"Tỷ tỷ, phu quân bao giờ mới về?

Đã một nghìn năm trôi qua rồi, muội lo quá." Hi Hòa nói: "Muội muội, đừng vội, thực lực của phu quân mạnh như vậy, không thể nào xảy ra chuyện được, lần trước chẳng phải đã nói rồi sao, chàng đi phục hồi Bàn Cổ Phủ rồi." Phía sau chàng còn có nhân vật lợi hại nữa.

Mặc dù vị sư phụ sau lưng Nghiêm Phong họ chưa từng gặp, nhưng điều này không cản trở họ tưởng tượng, vì sự trưởng thành của Nghiêm Phong thực sự quá yêu nghiệt.

Ngay cả những Thánh nhân như Tam Thanh bây giờ cũng bị Nghiêm Phong đè bẹp.

Sau khi từng chuyện từng chuyện xảy ra, trong lòng họ cũng bất giác tin một phần.

Một nguyên nhân là sự trưởng thành thực lực của Nghiêm Phong vô cùng phi khoa học, trong thời gian ngắn đã đuổi kịp lứa cao thủ đầu tiên của Hồng Hoang, cuối cùng đứng trên đỉnh cao.

Nếu nói căn cước của Nghiêm Phong khoa trương, nên mới như vậy, Nữ Oa cũng có thể miễn cưỡng giải thích được.

Nhưng căn cước của Nghiêm Phong lại bình thường, thực lực trưởng thành quỷ dị, dường như đối với những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang đều có dự đoán trước, và sau khi từng chuyện kết thúc, Nữ Oa, Thường Hi và những người khác đều ngơ ngác.

Chương 229

Đặc biệt là Nữ Oa và Hậu Thổ.

Thực lực của hai người không kém, và Nghiêm Phong đã dự đoán thành công phần lớn sự việc, khiến họ vô cùng tò mò.

Vì vậy, việc sư phụ của hắn là cao thủ bên ngoài Hồng Hoang, thậm chí còn mạnh hơn cả Thiên Đạo Hồng Hoang, Nữ Oa và những người khác cũng đã tin một chút.

"Thường Hi, đừng lo lắng nữa, phu quân chắc chắn không sao đâu, nàng hẳn có thể cảm ứng được dao động truyền từ trong Hỗn Độn mà.

Không hổ là Bàn Cổ Phủ, uy thế như vậy, chẳng trách năm xưa Bàn Cổ đại thần nhờ vào Bàn Cổ Phủ có thể phá khai Hỗn Độn, tạo ra một thế giới." Thường Hi đáp: "Thì ta cũng lo mà, dao động trong Hỗn Độn đã lâu như vậy rồi, vẫn còn tiếp diễn, không phải là phu quân gặp rắc rối gì chứ, ta phải đi xem." Nữ Oa bất đắc dĩ, Thường Hi có điểm này không tốt, vô cùng tùy hứng, nếu không phải ba người họ cực kỳ kiềm chế, e rằng cả Hồng Hoang cũng có thể bị Thường Hi lật tung.

"Đợi thêm một trăm năm nữa đi, nếu phu quân vẫn chưa xuất hiện, ta sẽ vào Hỗn Độn một chuyến, tìm phu quân về." Nữ Oa cảm nhận được luồng dao động thần dị truyền đến từ trong Hỗn Độn, vẫn đang không ngừng tiếp diễn.

Luồng dao động này, người bình thường khó mà cảm ứng được, chỉ có những Thánh nhân như Nữ Oa mới có thể cảm ứng.

Nhưng khi Tam Thanh cảm ứng được luồng khí tức đó, họ lập tức ngẩn người.

Một phản xạ có điều kiện xuất hiện từ sâu trong nguyên thần.

"Phụ thần...

Bàn Cổ Phủ." Lão Tử lẩm bẩm, hai vị còn lại cũng vậy, họ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên đối với luồng dao động đó vô cùng kinh ngạc.

"Xem ra Nghiêm Phong đã phục hồi thành công rồi, không biết có thể chống lại được đợt thiên kiếp cuối cùng không, nếu không qua được, e rằng cả Bàn Cổ Phủ sẽ lại một lần nữa tan rã trong Hỗn Độn, chúng ta cũng không có cách nào lấy lại được nữa." Tâm tư của Tam Thanh mỗi người mỗi khác, nhưng đối với chuyện này Nghiêm Phong không có ý kiến gì.

Lúc này Nghiêm Phong đang ở trong Hỗn Độn, tập trung tinh thần không ngừng lĩnh ngộ, bản thân hắn là Hỗn Độn thần hỏa căn cước, nên khi lĩnh ngộ những thứ khác cũng tương đối nhanh.

Lại năm mươi năm trôi qua, ở phía trước không xa Nghiêm Phong, đoàn vật chất đang phục hồi Bàn Cổ Phủ bắt đầu dần dần tan ra, Nghiêm Phong cũng đột nhiên tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu.

"Lực chi Đại đạo pháp tắc, quả nhiên khác biệt, lãng phí của ta nghìn năm thời gian, cuối cùng cũng có thể lĩnh ngộ được Lực chi Đại đạo pháp tắc." Hắn không khỏi lẩm bẩm, Lực chi Đại đạo pháp tắc vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn vượt lên trên các pháp tắc khác.

Mặc dù vậy, nhưng Nghiêm Phong hiện tại chỉ mới lĩnh ngộ được một phần rất nhỏ của Lực chi Đại đạo pháp tắc, mới sơ bộ nắm giữ được, nếu muốn đạt đến cảnh giới như Bàn Cổ, e rằng Nghiêm Phong dựa vào Bàn Cổ Phủ và mấy kiện Hỗn Độn linh bảo trong tay, cũng có thể khai mở thế giới trong Hồng Hoang.

Nhưng Nghiêm Phong lúc này cũng không hề tự mãn, sự tồn tại

của Bàn Cổ Phủ cố nhiên là một bất ngờ, có thể giúp hắn lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo, nhưng cũng cần hắn tự mình lĩnh ngộ.

Nhìn lại trạng thái của mình, những thay đổi khác không lớn, đều dao động trên dưới không phẩy mấy, chỉ có Lực chi Đại đạo pháp tắc lĩnh ngộ, hiện tại độ khai phá đã lên tới 10.3%.

Điều đó cũng có nghĩa là đã nhập môn, không còn như trước đây, hoàn toàn không sờ tới được.

Nghiêm Phong thu dọn lại, củng cố tu vi của mình một phen, hiện tại độ khai phá đã là 99.9%, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Cảnh giới tương đương với Thiên Đạo, một khi tiến vào cảnh giới đó, đồng cấp vô địch, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể khiến hắn kiêng dè.

Thầm tính toán một phen, Nghiêm Phong lộ ra nụ cười, xem ra mình tỉnh lại khá đúng lúc.

Vì hơn nghìn năm đã trôi qua, Hồng Hoang tự nhiên phát triển với tốc độ chóng mặt, trên đại lục Hồng Hoang vương triều nhân loại cũng không ngừng thay đổi triều đại, cuối cùng đã đến Đường triều, một triều đại mà Nghiêm Phong có chút quen thuộc.

Vì lúc này, đã đến thời điểm Tây Du lượng kiếp bắt đầu.

Ngay khi bước vào Hồng Hoang, sắc mặt Nghiêm Phong khẽ biến, vì hắn cảm ứng được một luồng sức mạnh, một luồng sức mạnh không hề thua kém hắn, cũng thuộc về Thiên Đạo.

Nếu ở trong Hồng Hoang, e rằng nếu luồng sức mạnh đó hoàn toàn bùng nổ, hắn cũng chưa chắc là đối thủ, nhưng đồng thời, Thiên Đạo cũng không dám động thủ với hắn, một khi chuyện như vậy xảy ra, Thiên Đạo chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Hắn hoàn toàn có thể đi đến Hỗn Độn, nếu không phải kiêng dè Thiên Đạo sẽ làm hại những người hắn quan tâm trong Hồng Hoang, e rằng Nghiêm Phong đã sớm xử lý Thiên Đạo rồi.

Chỉ là Nghiêm Phong lúc này không có tâm tư đó, chỉ chờ tín hiệu của Hồng Quân là được, nếu Hồng Quân lừa gạt hắn, vậy thì Hồng Quân vĩnh viễn cũng đừng hòng thoát khỏi Thiên Đạo.

Vì Nghiêm Phong có thể cảm ứng được, Thiên Đạo sắp hoàn thiện hoàn toàn, vào khoảnh khắc đó, e rằng tu vi vượt qua Thiên Đạo cũng không thể giúp Hồng Quân thoát ly, sẽ hoàn toàn dung hợp làm một thể.

Nhưng Thiên Đạo lại có ý thức riêng, đây là một điều mà Nghiêm Phong không hiểu.

Trước đây có Hồng Quân lấy thân hợp Thiên Đạo, sau này có Lục Thánh chống đỡ Thiên Đạo, như vậy, Thiên Đạo đã ổn định ở một hình thái nhất định rồi, tại sao cứ phải kéo một Hồng Quân đi dung hợp, thả Hồng Quân đi chẳng phải là bớt đi một kẻ địch sao?

Nhưng Thiên Đạo vẫn kiên trì hành động, ngay cả khi có thể biết được kế hoạch của Hồng Quân, đó cũng là điều khiến Nghiêm Phong thắc mắc.

Bây giờ Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo, đối với nó cũng không phải là đả kích lớn gì.

Nghiêm Phong lắc đầu, gạt những ý nghĩ này ra khỏi đầu, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này.

Quay trở về Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong ngay lập tức nhìn thấy Thường Hi đang chuẩn bị ra ngoài, vẻ mặt hưng phấn không biết định làm gì.

Chỉ là hắn cũng không có nhiều tò mò, chỉ cần suy diễn một chút là

biết được Thường Hi đã làm gì trong những năm hắn không ở đây, nên cũng đoán ra được phần nào.

Thường Hi đang chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên cảm thấy cơ thể bị một luồng sức mạnh không gian tuyệt cường giam cầm, cả người không thể cử động được, không khỏi kinh hãi trong lòng, đang định dốc toàn lực đột phá hạn chế.

Nhưng nghĩ lại, mình là Thánh nhân, ở trong Tam Tiên Đảo ai có thể giam cầm mình?

Nữ Oa và Hậu Thổ không có thực lực như vậy, sức mạnh không gian?

Thường Hi liền đoán ra là ai, không thể nào là Dương Mi được, vậy chỉ có một lựa chọn.

"Phu quân, là chàng đã về." Thường Hi hét lớn lên trời, đồng thời cũng kinh động những người khác, Nữ Oa và những người khác nghe thấy tiếng hét của nàng liền lao ra.

"Phu quân đã về rồi sao?" "Phu quân ở đâu?" Cả đám người đều lo lắng hỏi, nhưng chỉ thấy Thường Hi đang treo lơ lửng giữa không trung.

Chương 230

"Thường Hi, nàng thấy phu quân đâu không?" Hi Hòa vừa nói xong, đã thấy Nghiêm Phong đột nhiên xuất hiện giữa không trung, mỉm cười nhìn họ.

Đồng thời, Nghiêm Phong cũng thả Thường Hi ra, Thường Hi cảm thấy cơ thể có thể cử động được, liền lao vào lòng Nghiêm Phong, ôm chặt lấy hắn.

"Phu quân, chàng đi lâu quá, ta nhớ chàng chết đi được.

Trước đây thấy Bàn Cổ Phủ lẽ ra phải xuất hiện sớm mới đúng, sao bây giờ mới về." Nghiêm Phong xoa đầu Thường Hi, nói, "À... trong Hỗn Độn có chút chuyện, trì hoãn mất, không ngờ chỉ một chút trì hoãn, đã hơn nghìn năm trôi qua rồi, cũng may là không lỡ mất đại sự." Thường Hi vừa định hỏi chuyện gì, lại đột nhiên nghĩ ra một việc.

"Phu quân, chàng biết không, hôm nay ta cảm ứng được một chuyện tốt đó." "Chuyện tốt?" Nghiêm Phong cười hỏi, Thường Hi đều đã là Thánh nhân, còn có chuyện tốt gì?

"Ta cảm ứng được trong cõi u minh, Tây phương của chúng ta sắp phát đạt rồi, Thái Âm giáo đại hưng a." Thường Hi nhảy cẫng lên nói, khiến Nghiêm Phong ngẩn người, thì ra là chuyện này.

Theo quỹ đạo ban đầu, Đa Bảo sẽ vì chuyện Lão Tử hóa Hồ mà gia nhập Tây Phương giáo, cuối cùng tu thành Đa Bảo Như Lai, cuối cùng Linh Sơn cũng trở thành căn cứ của Phật giáo.

Lúc này lại là khởi đầu của Tây Du lượng kiếp, thân là chủ nhân của Tây phương, cảm ứng của Thường Hi và Hi Hòa chắc chắn là chính xác.

Phật giáo không còn nữa, Thái Âm giáo kế thừa lượng kiếp.

"Đúng là chuyện tốt, xem ra Thái Âm giáo quả nhiên nên đại hưng, đúng rồi, Nhiên Đăng thế nào rồi?

Lại gây chuyện gì nữa không?" Thường Hi ngẩn người, đáp: "Nhiên Đăng nào dám gây chuyện, bây giờ ta đều là Thánh nhân, hắn nịnh bợ còn không kịp, làm sao có thể có tâm tư khác." "Như vậy thì tốt, Thái Âm giáo sau này là nhân vật quan trọng của lượng kiếp lần này, không thể xảy ra sai sót." Một câu của Nghiêm Phong, khiến cả đám người ngẩn ra, đồng thanh hỏi: "Lượng kiếp?" "Đúng vậy, lượng kiếp lần này cũng đã đến rồi, ứng trên người Thái Âm giáo, nên các nàng đều chú ý một chút, đừng để xảy ra sai sót." Thái Âm giáo hiện nay, bái lạy hai vị Thái Âm Thánh Mẫu, chính là Thường Hi và Hi Hòa, vị Như Lai Phật Tổ trước đây tự nhiên cũng không còn nữa.

Cứ tình hình này tiếp diễn, cả một đám đầu trọc ở Linh Sơn đã dần dần biến mất trong vòng nghìn năm qua.

Nghiêm Phong tự nhiên cũng chú ý đến điều này, không khỏi cảm thán một tiếng, không còn những cái đầu trọc chướng mắt đó, thuận mắt hơn nhiều.

Nghiêm Phong đại khái kể cho mấy người nghe về lượng kiếp lần này, đồng thời cũng là lúc thu hoạch công đức.

Bây giờ không có ai tranh giành với hắn nữa, vốn dĩ chỉ có một số người ở Thiên đình, Xiển giáo và Tiệt giáo sẽ giành mất một ít công đức chi lực, nhưng đó đều là một phần nhỏ, Nghiêm Phong không thèm để ý, hắn chiếm cứ chín thành của Tây Du lượng kiếp, cần gì phải để ý đến chút đó.

Tây Du lượng kiếp xuất hiện, Hồng Quân tự nhiên cũng xuất hiện, triệu tập các Thánh nhân đến Tử Tiêu Cung thương nghị về lượng kiếp.

Nhưng lúc này, ngoại trừ Tam Thanh và người của Tam Tiên Đảo, Tam Thanh lại không dám trêu chọc Nghiêm Phong, tự nhiên đơn giản đem chuyện Tây Du giao cho các Thánh nhân của Tam Tiên Đảo, để họ hoàn thành là được.

Sau khi Tam Thanh thoái thác chuyện này, liền không nói gì nữa.

Nhưng lần này Nghiêm Phong cũng có mặt, chắc chắn không thể để những chuyện này đều rơi xuống đầu mình.

Theo quy tắc của trời đất, chuyến đi Tây Du trong lượng kiếp lần này, tám mươi mốt nạn đều phải ứng nghiệm, giao cho họ chẳng phải phiền chết sao.

"Đạo hữu, ta thấy chuyện này, tám mươi mốt nạn trong đó cứ để ba người Tam Thanh đứng ra bố trí đi, còn về năm người chủ yếu của Tây Du, Tam Tiên Đảo chúng ta cử ra là được." Hồng Quân ngẫm người, vốn tưởng rằng giao toàn quyền cho Tam Tiên Đảo là được, dù sao sau Tây Du lần này, Thiên Đạo cũng không còn quan hệ gì lớn với ông, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì.

"Nghiêm Phong đạo hữu đã nói như vậy, ba người các ngươi có ý kiến gì không?" Hồng Quân hỏi Tam Thanh, đồng thời cũng nhắc nhở họ, Nghiêm Phong nói gì thì là thế, đừng có chống đối.

Nhưng Tam Thanh tự nhiên biết thực lực của Nghiêm Phong từ trước, là một tồn tại có thể hoàn toàn nghiền ép họ, sớm đã biết thực lực của Nghiêm Phong còn mạnh hơn cả Hồng Quân, sao có thể dễ dàng từ chối đề nghị của Nghiêm Phong, đó chẳng phải là tìm chết sao.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt, lúc này Nghiêm Phong hiển nhiên không có ý định gây khó dễ cho ba người, nên chút công đức này hoàn toàn là nước canh mà Nghiêm Phong để lọt ra từ kẽ tay, không uống thì phí.

“Vậy đa tạ Nghiêm Phong Thánh nhân, ba người chúng tôi chắc chắn sẽ sắp xếp thỏa đáng chuyện này.” Tam Thanh cung kính hành lễ, sau đó nhìn Hồng Quân và Nghiêm Phong trước mắt, không biết hai người có chuyện gì khác không.

“Nếu đã như vậy, vậy thì xuống sắp xếp đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết phải làm gì.” Hồng Quân dặn dò một tiếng, Tam Thanh liền cáo lui.

Nghiêm Phong thấy ánh mắt của Hồng Quân, liền biết, nói với Nữ Oa và những người khác: “Các nàng cũng về trước đi, ta và Hồng Quân đạo hữu có chút chuyện muốn bàn.” Nữ Oa và những người khác không nói gì, lặng lẽ trở về Tam Tiên Đảo.

Hồng Quân thấy không còn ai khác, liền gật đầu nói: “Xem ra thực lực của Nghiêm Phong đạo hữu đã có tiến bộ, lại có thần khí như Bàn Cổ Phủ bên mình, chuyện sau này chắc sẽ đơn giản hơn phải không?” Nghiêm Phong cười cười, “Không sao, dù ta không dùng Bàn Cổ Phủ, cũng có thể giúp được người.” Hồng Quân ngẩn người, vốn nhìn khí thế của Nghiêm Phong, cảm thấy thực lực có đề thăng nhất định, không ngờ hắn lại có tự tin và thực lực như vậy, theo ngữ khí và việc làm thường ngày của hắn, hẳn là sẽ không lừa gạt mình.

Nghe Nghiêm Phong nói xong, Hồng Quân cũng yên tâm hơn nhiều, điều ông lo lắng nhất là Nghiêm Phong không giữ lời, nhưng Nghiêm Phong luôn coi trọng lời hứa, đã đáp ứng thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Dương Mi dường như vẫn chưa xuất hiện, không biết nghìn năm qua đã đi đâu làm gì, sắp đến lúc rồi.

“Hồng Quân đạo hữu, không biết gần đây có tin tức gì của Dương Mi đạo hữu không?

Sau khi người thoát ly khỏi Thiên Đạo, cũng là lúc ba chúng ta

cùng nhau đi thăm dò tế đàn ở sâu trong Hỗn Độn." Hồng Quân nghe vậy không khỏi thở dài, "Ta cũng không biết Dương Mi đạo hữu đi đâu rồi, gần đây quả thực không gặp." Trong ngữ khí của ông đầy lo lắng, nhưng Nghiêm Phong biết, ông chỉ lo lắng Dương Mi không ở đây, một mình ông đối kháng Thiên Đạo sẽ có bất lợi.

Nhưng ngay khi hai người đang nói chuyện, chỉ nghe thấy bên ngoài Tử Tiêu Cung truyền đến một giọng nói.

"Hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp, có phải bần đạo đã lâu không gặp ta rồi không?" Dương Mi cười ha hả bước vào từ bên ngoài, Hồng Quân và Nghiêm Phong cũng gật đầu chào.

"Dương Mi đạo hữu, không biết những năm qua ở trong Hỗn Độn có thu hoạch gì không?" Nghiêm Phong tò mò hỏi, nếu nói về sự hiểu biết đối với Hỗn Độn, Dương Mi quen thuộc hơn hắn, nên những năm qua, nếu trong Hỗn Độn xuất hiện biến số, Dương Mi chắc chắn có thể biết được.

"Nghiêm Phong đạo hữu thủ đoạn thật cao tay, có thể phục hồi Bàn Cổ Phủ, dao động trước đó chắc đã dọa không ít sinh vật Hỗn Độn, dù sao ở khu vực này, Bàn Cổ Phủ có thể nói là tồn tại như thần khí, việc nó lại xuất hiện trong Hỗn Độn, cũng vì thế mà nghìn năm qua cơ bản không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta cũng vẫn luôn ở trong Hỗn Độn chữa thương, cách đây không lâu mới khỏi hẳn.

Hồng Quân đạo hữu, thời gian của người, có đủ không?" Dương Mi nói xong, Nghiêm Phong không khỏi nhíu mày, Dương Mi thật sự không phát hiện, hay là giả vờ?

Nhưng những điều này tạm thời không có tác dụng gì, một khi thực lực của hắn đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, Dương Mi và Hồng Quân hoàn toàn không còn là người cùng một cấp bậc nữa.

Nghe Dương Mi hỏi, Hồng Quân gật đầu: "Sắp rồi, chuyện này Nghiêm Phong đạo hữu hẳn sẽ có cảm ứng." Nghiêm Phong cũng gật đầu, trước đó khi vào Hồng Hoang hắn đã mơ hồ cảm nhận được một chút khí tức của Thiên Đạo.

Thiên Đạo sắp hoàn thiện rồi, lượng kiếp Tây Du lần này hoàn thành, hẳn là bước cuối cùng để Thiên Đạo hoàn thiện, còn sau này sẽ xuất hiện cái gì, đều không còn quan trọng nữa.

"Dương Mi đạo hữu đừng rời xa Hồng Hoang quá, e rằng mười năm sau là đến rồi, lúc đó cần dùng không gian pháp tắc để định trụ toàn bộ Hồng Hoang, Nghiêm Phong đạo hữu hy vọng lúc đó nếu có dư lực thì có thể thi triển không gian pháp tắc, tương tự bảo vệ an nguy của Hồng Hoang.

Chương 231

Nếu không cuộc tranh đấu giữa ta và Thiên Đạo, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến đại lục Hồng Hoang.

Mặc dù Thiên Đạo trói buộc ta, nhưng những sinh linh đó là vô tội." "Vậy Hồng Quân đạo hữu, lúc đó ta nên làm thế nào?" Nghiêm Phong tò mò hỏi, ông vẫn luôn không nói rõ cho hắn biết phải làm gì, chỉ khẳng định rằng hắn có thể làm tốt.

"Nghiêm Phong đạo hữu, lúc đó xin hãy dùng Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Thanh Liên, phong tỏa toàn bộ Hồng Hoang, đừng để Thiên Đạo mượn sức mạnh bên ngoài, còn lại giao cho ta, nhiều năm như vậy, ta chắc chắn không hề ngồi không." Hồng Quân nói xong, Nghiêm Phong liền gật đầu, bây giờ hắn chỉ cần dùng Hỗn Độn Châu là có thể phong tỏa toàn bộ Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể đột phá, vì thực lực của hắn, đã cao hơn Thiên Đạo, đặc biệt là khi mượn sức mạnh trong Hỗn Độn Châu.

Với thực lực hiện tại của Nghiêm Phong, quả thực có sự tự tin như vậy, nghĩ đến đây, Nghiêm Phong không khỏi nảy ra một ý tưởng khác.

Nếu hợp tác với Thiên Đạo, sẽ có hiệu quả như thế nào?

Nhưng nghĩ lại, Nghiêm Phong cảm thấy như vậy cũng không có tác dụng gì, Thiên Đạo chỉ là Thiên Đạo của Hồng Hoang, mục tiêu của hắn, là những thế giới khác trong Hỗn Độn, những thế giới đó mới là mục tiêu của hắn.

Vì vậy, tác dụng của Thiên Đạo đối với hắn, chỉ còn lại một.

Tạo hóa pháp tắc và Lực chi pháp tắc.

Bàn Cổ dùng Lực chi pháp tắc khai mở Hồng Hoang, trong đó ẩn chứa nhiều nhất hẳn là Tạo hóa chi lực của việc sáng tạo thế giới, tiếp theo, là Lực chi pháp tắc mà Bàn Cổ và Bàn Cổ Phủ mang theo.

Đại đạo pháp tắc, vượt lên trên Thiên Đạo, tự nhiên cũng là thứ mà Nghiêm Phong đang mong đợi.

Nhưng hiện tại Nghiêm Phong chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với Thiên Đạo, liền mượn cuộc tranh đấu lần này của Hồng Quân và Thiên Đạo, xem xem có thể dòm ngó được một phần pháp tắc của Thiên Đạo không.

Chuyện Tây Du lượng kiếp sớm đã thương nghị xong, trong mắt Hồng Quân và Nghiêm Phong chỉ là đi một vòng cho có lệ mà thôi.

Chỉ có mấy vị Thánh nhân khác không biết nội tình bên trong.

Do giáo chủ Thái Âm giáo đổi thành Thường Hi và Hi Hòa, nên người của Tây phương và sinh linh của Đông phương bắt đầu giao lưu sâu hơn, không còn như trước đây, Đông Tây phương thế như nước với lửa.

Tình trạng trước đây, hoàn toàn là do tranh chấp đạo thống giữa Huyền môn Đông phương và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây phương hình thành.

Nhưng Tây phương hiện tại, sau khi không còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại xuất hiện Thái Âm giáo, Thường Hi và Hi Hòa tự nhiên cũng là người của Huyền môn Đông phương, cao tầng Thái Âm giáo cơ bản đều là người của Đông phương, trong đó chỉ có một số ít người Tây phương, để ổn định tình hình trong giáo mà thôi.

"Tây Du lượng kiếp cũng nên bắt đầu rồi, các nàng có hứng thú không?" Nghiêm Phong hỏi Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác, chuyện này và Thường Hi, Hi Hòa chắc chắn không thoát khỏi quan

hệ, nhưng xem họ có hứng thú tự mình làm không, nếu không, chỉ cần giao cho Nhiên Đăng là được, hiện tại trên Hồng Hoang thật sự không có ai dám phá hoại chuyện này.

Hậu Thổ và Nữ Oa khá là trầm ổn, nhẹ nhàng lắc đầu tỏ ý hai người sẽ không tham gia vào chuyện này, nhưng Thường Hi lại giơ tay muốn tích cực tham gia.

"Chuyện này vốn là chuyện của Thái Âm giáo, nếu nàng đích thân xuống trần, tốt nhất nên đổi một khuôn mặt khác." Vốn nên là cuộc tranh chấp giữa Phật pháp Đại thừa và Phật pháp Tiểu thừa, chuyện đi Tây phương thỉnh kinh, chính là để truyền bá giáo nghĩa của Phật pháp Đại thừa.

Nhưng Thái Âm giáo hiện tại không quan tâm đến điều đó, Thường Hi và Hi Hòa cùng với Nhiên Đăng, trong thời gian ngắn đã tạo ra một bộ giáo nghĩa chuyên thuộc về Thái Âm giáo, với tu vi cảnh giới của họ, hoàn toàn là chuyện không có chút áp lực nào.

Nhưng Nghiêm Phong đối với điều này cũng không có vấn đề gì, dù sao những giáo nghĩa này là cho giáo chúng tầng thấp nhất xem, Thường Hi dù không đáng tin cậy cũng không đến mức ngay cả chút chuyện này cũng không hoàn thành được.

Hiện tại chỉ khiến Nghiêm Phong hơi quan tâm đến chuyện này một chút.

Về phần năm người đi Tây Du, sớm đã có kế hoạch.

Kim Thiền Tử vốn là người của Thái Âm giáo, Nghiêm Phong lười phiền phức, nên sẽ tái sử dụng, còn về Thông Linh Thạch Hầu, thì không cần nữa, người tham gia trong đó cũng sẽ được một phần công đức.

Một suất này, đã để Viên Hồng chuẩn bị sẵn sàng thay thế, nhưng

đã áp chế tu vi của hắn từ trước, nếu không, chắc chắn sẽ đánh thông cả Hồng Hoang.

Còn lại Ngao Bính cũng đã có sẵn, chỉ là Ngao Bính hiện tại, tu vi cũng cao, tạm thời cũng chỉ có thể phong ấn một phần thực lực.

Hai người còn lại, một người được chiêu mộ từ Thái Âm giáo, một người được tìm từ Tam Tiên Đảo.

Như vậy, tổ năm người đã được tập hợp một cách đơn giản, Hạo Thiên và Dao Trì ở Thiên đình thì tức đến sôi máu.

Vì Thiên đình muốn chiếm hai suất, nhưng bị Nghiêm Phong chiếm giữ như vậy, họ hoàn toàn không dám hó hé, chỉ có thể âm thầm oán trách.

Vì họ biết, Nghiêm Phong là nhân vật cùng cấp với Hồng Quân lão tổ, còn nhớ rất lâu trước đây, khi họ còn là đồng tử gác cửa ở Tử Tiêu Cung, Nghiêm Phong lúc đó đã cùng Hồng Quân luận đạo, các Thánh nhân khác cũng chỉ có thể gọi ông là Lão sư.

Nuốt xuống một hơi, nhưng trong suốt hành trình phải tham gia nhiều hơn một chút, vì Nghiêm Phong đã giao chuyện này cho Tam Thanh làm.

Nhưng vì thân phận của hai người, là đồng tử Tử Tiêu Cung, cũng là đệ tử của Hồng Quân lão tổ, Tam Thanh không thể không nể mặt.

Khi họ đến đòi hỏi, Tam Thanh cũng đã chia cho họ một phần.

Một thành công đức bị bốn phương chia cắt, không thể không nói là thê lương.

Tam Tiên Đảo một nhà, độc chiếm chín phần, cả Hồng Hoang lại không một ai dám nói gì.

“Được rồi, tạm thời cứ quyết định như vậy đi, nếu có hứng thú

tham gia, thì đi tìm Tam Thanh đi, dù sao cũng coi như trải nghiệm một lần cuộc sống của phàm nhân." Thánh nhân cao cao tại thượng, cũng có lúc bất đắc dĩ, mỗi ngày cứ phải giả vờ nghiêm trang như vậy cũng mệt.

Tam Tiên Đảo thì tốt rồi, bốn vị Thánh nhân, cộng thêm Nghiêm Phong, mọi người sống với nhau khá vui vẻ.

Nếu chỉ có một mình mà phải cả ngày trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị, Thường Hi không khỏi rùng mình, cuộc sống như vậy nàng không sống nổi.

Nghĩ đến đây Thường Hi không khỏi cười lên, liền biến hóa thân hình, đi đến đại lục Hồng Hoang chơi, còn giữa đường có gặp phải tổ năm người Tây Du không, thì không chắc, phải xem tâm trạng.

Những kiếp nạn nên có chắc chắn sẽ phải để họ trải qua hết.

Thực lực của năm người đều mạnh hơn năm người nguyên bản, tốc độ tiến triển nhanh hơn, vốn cần mười bốn năm mới có thể hoàn thành con đường Tây hành, lần này chỉ mất hai năm đã hoàn thành, là do mấy người thỉnh thoảng lại nương tay.

Lúc này chuyến đi Tây Du, Thái Âm giáo cũng đã được truyền bá rộng rãi ở Đông phương, Thường Hi và Hi Hòa đều cười toe toét, vì tình hình hiện tại, họ có thể cảm nhận được nguồn tín ngưỡng chi lực không ngừng đổ về phía hai người.

Chương 232

Đây là điều mà Thái Âm giáo trước đây không thể đạt được, nên chắc chắn là kết quả của Tây Du.

Cuối cùng khi mấy người ai về vị trí nấy, chuyến đi Tây Du viên mãn kết thúc, có Tam Tiên Đảo tham gia, cả Tây Du lượng kiếp căn bản không xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, phảng phất như cả Thiên Đạo cũng đang tương trợ.

Thực ra đúng là như vậy, vì Thiên Đạo sau khi kết thúc lần này sẽ hoàn thiện hoàn toàn.

"Ở Tam Tiên Đảo đừng đi lung tung, đừng ra ngoài, Hỗn Độn Thanh Liên cho các nàng phòng thân, ta ra ngoài Hỗn Độn có việc quan trọng cần làm, công đức cứ trực tiếp đánh vào cơ thể Khổng Tuyên và Đại Bằng là được, đừng phân tán, có lẽ có thể giúp một người thành Thánh." "Sư phụ, để cho đại ca đi, tu vi của huynh ấy cao hơn con, thiên phú cũng mạnh hơn, hẳn là sẽ nhanh chóng thành Thánh." Đại Bằng lúc này nói với Nghiêm Phong.

"Phu quân, chàng...

đã xảy ra chuyện gì sao?" Thường Hi cũng nén lại nụ cười, nhìn Nghiêm Phong nói, Nghiêm Phong đột nhiên như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, mới khiến hắn có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

"Không sao, Hỗn Độn Thanh Liên ta đã luyện hóa rồi, nếu ta có nguy hiểm chắc chắn sẽ thu hồi ngay lập tức, huống hồ ta hiện tại có Bàn Cổ Phủ trong tay, sẽ không có nguy hiểm đâu, các nàng cứ yên tâm ở lại, ta chỉ sợ ta đi lâu không về, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Nghiêm Phong chia Hỗn Độn Thanh Liên thành bốn phần, giao cho Nữ Oa bốn người, bày ra Thanh Liên đại trận, bảo vệ toàn bộ

Tam Tiên Đảo.

Cùng với việc Tây Du lượng kiếp sắp viên mãn, Thiên Đạo cũng sẽ hoàn toàn viên mãn, sau khi hoàn thiện bản thân, Thiên Đạo sẽ xảy ra biến hóa gì, Nghiêm Phong không rõ, nhưng trong lòng cũng đã có chút chuẩn bị.

Nhưng khoảnh khắc Thiên Đạo viên mãn, chính là khoảnh khắc Hồng Quân hành động, đã sớm đáp ứng rồi, Nghiêm Phong chắc chắn sẽ không thất hứa.

Trong nháy mắt, Nghiêm Phong đã đến Hỗn Độn, ở nơi giao giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn, cũng là mục đích của chuyến đi này của Nghiêm Phong, ở đây, là nơi Hồng Quân đã hẹn.

Khi Nghiêm Phong đến nơi, phát hiện không gian xung quanh dường như có dao động nhẹ, không khỏi tâm thần khẽ động, chỉ một lát sau, liền hiểu ra.

"Dương Mi đạo hữu, xem ra ngài đến khá sớm nhỉ." Nghiêm Phong cười nói, luồng dao động không gian mà hắn cảm nhận được, chính là do Dương Mi xuất hiện trong Hỗn Độn, chỉ là không gian pháp tắc của ông dường như đã lĩnh ngộ thêm một bước nữa, nhưng hắn cũng không yếu, nếu không có lẽ đã không phát hiện ra Dương Mi đang ẩn mình trong không gian.

Phải biết rằng bản thể của Dương Mi là Không Tâm Dương Liễu, trời sinh gần gũi với không gian pháp tắc.

Dương Mi thấy Nghiêm Phong nhận ra mình, không khỏi gật đầu nói: "Tu vi của Nghiêm Phong đạo hữu thật ngoài dự liệu của ta, xem ra bây giờ ta không phải là đối thủ của ngài rồi." Lời của Dương Mi là thật lòng, ông cho rằng tu vi hiện tại của mình so với trước đây thật sự không có tiến bộ lớn, nhưng thực lực của Nghiêm Phong lại có bước tiến dài, chỉ riêng về phương diện lĩnh ngộ không gian pháp tắc,

vốn nên là sở trường của ông, Nghiêm Phong đã có thể ngang hàng với ông, từ đó có thể thấy, thực lực của Nghiêm Phong, đã không còn như trước đây nữa.

Trước đây Nghiêm Phong khi không dùng Hỗn Độn chí bảo, Dương Mi miễn cưỡng có thể đánh hòa, nhưng bây giờ xem ra, chỉ riêng tu vi, Nghiêm Phong đã vượt qua ông.

Nghiêm Phong cũng không khiêm tốn, "Dương Mi đạo hữu, trong Hỗn Độn nguy hiểm, đâu đâu cũng có, ngay cả tu vi của ngài, trước đây cũng bị thương nặng, ta nếu không nỗ lực nâng cao tu vi, lỡ như khi ta đi khám phá Hỗn Độn xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì biết làm sao." "Ha ha, Nghiêm Phong đạo hữu nói phải, sau này nếu cùng nhau đi, mong Nghiêm Phong đạo hữu có thể chiếu cố ta nhiều hơn nhé." Dương Mi không hề có chút biểu cảm ngại ngùng nào, nói với Nghiêm Phong, vì ở cảnh giới hiện tại, thể diện không còn là gì cả, chỉ có cảnh giới cao hơn, linh bảo tốt hơn, mới có thể khiến họ động lòng, nếu không những thứ khác thật sự không có chút dao động nào.

Thể diện ư?

Thời gian dài trôi qua, vô số đại lão vẫn lạc, đều đang chứng minh một điều, thực lực mới là tất cả, có thực lực mới có vốn để tự hào.

Mặc dù hiện tại Dương Mi có thể nghiền ép Hồng Hoang, nhưng trước mặt Nghiêm Phong lại tự nhiên lựa chọn cúi đầu, vì Nghiêm Phong lợi hại hơn ông, đặc biệt là khi Nghiêm Phong nắm giữ Bàn Cổ Phủ trong tay.

Đối với kiện Hỗn Độn Chí Bảo này, Dương Mi có thể nói là ấn tượng sâu sắc, vì trước đây, khi Bàn Cổ định khai mở Hồng Hoang, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma tập thể cản trở, kết quả Bàn Cổ cầm Bàn Cổ Phủ, như thái rau, chém giết sạch sẽ ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu không phải ông và La Hầu thấy tình thế không ổn chạy nhanh,

e rằng đã sớm bị Bàn Cổ chém giết rồi.

Từ lúc đó, Bàn Cổ Phủ đã để lại bóng ma trong lòng mấy Hỗn Độn Thần Ma còn lại.

Mặc dù trên thực tế tu vi của Bàn Cổ thực sự quá cao, hai bên không cùng một đẳng cấp, nhưng tu vi của Hỗn Độn Thần Ma cũng không hề thấp.

May mắn là trước đây, Bàn Cổ Phủ do khai mở Hồng Hoang mà bị vỡ nát, khiến cho rất nhiều Thần Ma còn sót lại đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ai ngờ, hiện tại, Nghiêm Phong lại có thể phục hồi Bàn Cổ Phủ.

Khí tức của Bàn Cổ Phủ, Dương Mi nhớ rất rõ, nếu không phải lúc đó chạy nhanh, chỉ bị thương nặng, e rằng thật sự cũng đã bị một búa chém chết rồi.

Nhưng Nghiêm Phong đối với chuyện Bàn Cổ Phủ lại không hiểu rõ như vậy, chỉ biết Bàn Cổ Phủ rất mạnh, không phải Hỗn Độn chí bảo bình thường có thể so sánh.

Điều này cũng là từ việc Bàn Cổ Phủ ẩn chứa Lực chi Đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh mà biết được.

Khi hai người đang nói chuyện, đột nhiên, chỉ thấy cả thế giới Hồng Hoang xuất hiện chấn động kịch liệt, nhưng chấn động này, chỉ có mấy người họ mới có thể cảm ứng được, vì đây không phải là chấn động trên bề mặt, mà là chấn động truyền ra từ sâu trong Thiên Đạo.

Nghiêm Phong và Dương Mi nhìn nhau, đều gật đầu, hiểu rõ thời cơ mà Hồng Quân nói đã đến.

Lúc này trên đại địa Hồng Hoang, Tây Du lượng kiếp kết thúc,

công đức đầy trời, cuối cùng phần lớn tiến vào Tam Tiên Đảo, những người còn lại chia nhau một thành còn lại.

Cuối cùng mọi người mới từ từ tỉnh lại từ niềm vui sướng khi nhận công đức, nhưng mấy vị Thánh nhân không khỏi nảy sinh cảm ứng.

"Tỷ tỷ, ta cảm thấy mình mạnh lên một chút rồi." Thường Hi nhìn Nữ Oa và những người khác, không khỏi nói.

"Không phải là ảo giác của nàng đâu, ta cũng có cảm giác như vậy, Khổng Tuyên, ngươi có tình huống như vậy không?" Nữ Oa đáp lại, sau đó nhìn về phía Khổng Tuyên và những người khác.

Khổng Tuyên cẩn thận cảm ứng, nói: "Sư nương, tu vi của con không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng dường như lĩnh ngộ pháp tắc ngưng thực hơn một chút." Nữ Oa nhíu mày, nhìn lên trời.

"Chuyện này có lẽ có quan hệ nhất định với Thiên Đạo, chỉ là phu quân lại vào lúc này đi đến Hỗn Độn, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nữ Oa vẻ mặt lo lắng, những người khác nghe vậy đều không tự chủ được mà sắc mặt lạnh đi, Nghiêm Phong sau khi dùng Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ Tam Tiên Đảo, cũng đã đi vào Hỗn Độn, cũng không biết đi làm gì.

Bây giờ lại cảm ứng được tình huống đặc thù này, trong lòng mọi người đều có một vài suy đoán, nhưng không có cách nào chứng thực, cũng không dám chứng thực, vì Nghiêm Phong mặc dù thực lực mạnh mẽ, nhưng nếu xảy ra xung đột với Thiên Đạo, e rằng cũng không hề đơn giản.

Nghiêm Phong nói với mọi người rằng, thực lực của hắn có thể xem thường Thiên Đạo rồi, họ cũng tin điều đó, vì thực lực của Nghiêm Phong hiện nay quả thực rất mạnh, mạnh đến mức bốn vị Thánh nhân như họ cũng không thể lay động Nghiêm Phong chút nào.

Nhưng, họ không tự chủ được mà lo lắng cho Nghiêm Phong.

Nhìn vô số công đức trong tay, Nữ Oa hít sâu một hơi.

Lượng công đức lực nhiều đến thế này, người bình thường thật sự sẽ không thể kìm nén được.

Công đức lực không chỉ có thể nâng cao tu vi, tăng độ tương hợp khi lĩnh ngộ pháp tắc, mà còn có thể luyện hóa linh bảo, công đức chí bảo, thậm chí có thể luyện hóa thành pháp bảo công đức.

Chương 233

Toàn bộ công đức từ việc quản lý Tam Tiên Đảo, cộng thêm lần này, đã đủ để đưa một người lên cảnh giới Thánh Nhân.

Theo như đã nói trước đó, những công đức lực này sẽ được trao cho Khổng Tuyên, giúp hắn đột phá đến cảnh giới Thánh Nhân.

"Khổng Tuyên, những công đức lực này ta trao cho ngươi.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn có thể đưa tu vi của ngươi lên cảnh giới Thánh Nhân." Khổng Tuyên lập tức cảm tạ, sau đó liền thấy vô lượng công đức lực trước mắt cuồn cuộn rót vào cơ thể mình.

Thế nhưng Khổng Tuyên vẫn bình thản, tiếp nhận toàn bộ công đức lực này.

Vì đã chứng kiến cảnh tượng thành thánh rất nhiều lần, tự nhiên hắn cũng không quá kinh ngạc.

Tuy nhiên, khi thành thánh, Khổng Tuyên vẫn có chút lo lắng.

Lúc này hắn chỉ đơn giản nạp công đức lực vào cơ thể, từ từ hấp thu.

Hồng Mông Tử Khí trong người hắn cũng được kích hoạt, điên cuồng hấp thu công đức lực.

Trong quá trình đó, nó cũng dung hợp những quy tắc Thiên Đạo ẩn chứa trong Hồng Mông Tử Khí vào thân thể Khổng Tuyên.

Quá trình này không kéo dài bao lâu, Khổng Tuyên đã chạm tới điểm giới hạn.

Thiên địa vang lên một trận ầm ầm, vạn linh Hồng Hoang lại một lần nữa quỳ rạp trên đất.

Lần này, họ vẫn ngơ ngác như cũ.

Nhân tộc có tuổi thọ ngắn ngủi thì không nói, nhưng những sinh linh và nhân tộc có tu vi cao thâm giờ đây đều lộ vẻ kinh hãi.

Dưới Thiên Đạo đã xuất hiện vị Thánh Nhân thứ tám.

Chuyện Phong Thần lần trước mới qua đi chưa đầy hai ngàn năm, bây giờ lại có người thành thánh, là vị Thánh Nhân thứ tám.

Những vị Chuẩn Thánh cao thâm trong Hồng Hoang đều bất giác nhìn về phương xa.

Bởi vì ngoại trừ Nghiêm Phong dùng sức mạnh chứng đạo, những người còn lại đều dựa vào Hồng Mông Tử Khí và công đức để thành thánh.

Nhưng tình hình hiện tại, xem ra cũng là công đức thành thánh, nhưng Hồng Mông Tử Khí chẳng phải chỉ có bảy đạo thôi sao?

Trong lòng ai nấy đều có nghi vấn, nhưng sự thật lại cho họ biết, đó là thật.

Người thành thánh là Khổng Tuyên của Tam Tiên Đảo, đại đệ tử của Nghiêm Phong, sớm đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nay đã thành thánh.

Thực ra không chỉ chúng sinh ngơ ngác, ngay cả ba người Tam Thanh cũng kinh ngạc nhìn về hướng Tam Tiên Đảo.

"Nghiêm Phong lại có Hồng Mông Tử Khí?" Ý nghĩ này đồng thời xuất hiện trong đầu họ.

Nhưng ngay sau đó, họ đã có suy đoán, bởi vì cực số của trời đất là chín, mà Thánh Nhân Thiên Đạo hiện tại chỉ có bảy vị.

Nếu Nghiêm Phong có đạo Hồng Mông Tử Khí thứ tám, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Hồng Quân.

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí thứ chín ở đâu?

Là Thánh Nhân, sau khi suy nghĩ sâu xa, họ liền hiểu ra nguồn gốc của Hồng Mông Tử Khí, cộng thêm công đức từ Tây Du lượng kiếp lần trước, giúp một người thành thánh cũng là điều có thể.

Nhưng lúc này Tam Thanh, sau một hồi tò mò cũng dập tắt ý nghĩ, nguyên nhân chỉ có một, Nghiêm Phong thật sự quá mạnh.

Chỉ có điều Nghiêm Phong hiện tại dường như không có ở Hồng Hoang, không biết đã đi đâu làm gì.

Quả thực, sau khi Thiên Đạo ban phát công đức, lúc Nghiêm Phong và Dương Mi đang chờ đợi ở biên giới Hồng Hoang thì nghe được truyền âm của Hồng Quân.

"Hai vị đạo hữu, chính là lúc này." Một giọng nói vang dội truyền đến, hai người tập trung nhìn lại, liền thấy trên người Hồng Quân đang tỏa ra lực lượng của quy tắc Thiên Đạo và pháp tắc Đại Đạo.

Hai bên đang không ngừng giằng co, đối kháng, hỗn loạn thành một đoàn.

Nhưng sắc mặt Hồng Quân không đổi, thúc đẩy pháp tắc Tiên Đạo trong cơ thể để chống lại lực lôi kéo của quy tắc Thiên Đạo.

Trong mắt Nghiêm Phong và Dương Mi, Hồng Quân lúc này giống như một chiến trường giữa Thiên Đạo và Hỗn Độn.

Chỉ có điều phía Hỗn Độn chỉ có một mình Hồng Quân, lúc này không có thực lực mượn sức mạnh của Hỗn Độn, chỉ có thể lợi dụng tình huống Thiên Đạo không thể thi triển quy tắc sức mạnh trong Hỗn Độn để bản thân hoàn toàn thoát ly khỏi Thiên Đạo.

Hồng Quân lấy thân hợp đạo, nguyên thần và thân thể đều đã dung hợp với Thiên Đạo.

Bây giờ giống như đang kéo co với một khối keo dính, nguyên thần và thân thể của Hồng Quân đều vặn vẹo thành một bóng ảnh hư ảo.

Nghiêm Phong và Dương Mi thấy vậy, liếc nhìn nhau, đều hiểu rõ tầm quan trọng của thời khắc này.

Hiện tại Hồng Quân và lực lượng Thiên Đạo đang giằng co, Thiên Đạo tạm thời không kéo Hồng Quân về được, nhưng Hồng Quân cũng không thể tiến thêm một bước.

Nếu kéo dài, kẻ chiến thắng chắc chắn là Thiên Đạo, vì Thiên Đạo có thể huy động sức mạnh của toàn bộ thế giới Hồng Hoang, còn Hồng Quân chỉ có một mình, dù tu vi nghịch thiên nhưng vẫn chưa đạt tới thực lực như Nghiêm Phong.

Sự gia nhập của Nghiêm Phong và Dương Mi đã phá vỡ thế cân bằng này.

Hỗn Độn chi khí mang theo lực lượng pháp tắc không gian Đại Đạo bùng nổ giữa hai người, ầm một tiếng đánh vào quy tắc cụ hiện hóa của Thiên Đạo.

Chương 234

Như có một tiếng gầm giận dữ truyền ra, Thiên Đạo lập tức lùi lại, nhưng ngay sau đó lại tấn công lần nữa.

Hồng Quân lúc này đã không còn sức phản kháng, nhưng hai người Nghiêm Phong thì không hề nhàn rỗi.

Sức mạnh vô tận của pháp tắc không gian đã hoàn toàn cách ly thế giới Hồng Hoang và biên giới Hỗn Độn.

Lúc này bên trong Hồng Hoang, vì Thiên Đạo phẫn nộ, ức vạn sinh linh đều có thể thấy được loại sức mạnh kinh thiên động địa trên bầu trời.

Vô cùng vô tận Tử Tiêu Thần Lôi đang ấp ủ, cuồn cuộn trên không trung.

Ngay cả Thánh Nhân Hồng Hoang cũng bất giác rụt cổ lại, đó là sức mạnh có thể diệt sát họ.

Nhưng Thánh Nhân chết đi, Thiên Đạo tự nhiên sẽ yếu đi một phần, nên họ không bị nhắm vào.

Thế nhưng sấm sét trên Tam Tiên Đảo vẫn liên tục không dứt, khiến Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác sắc mặt ngưng trọng, không khỏi kích phát Hỗn Độn Thanh Liên đến cực hạn.

Thanh Liên đại trận do bốn vị Thánh Nhân toàn lực kích phát, lúc này bùng nổ ra lực lượng Hỗn Độn mông lung, muốn cùng Tử Tiêu Thần Lôi trên trời tranh cao thấp.

Lúc này, đại địa Hồng Hoang cũng bắt đầu rung chuyển.

Tam Thanh trong lòng hoảng hốt, bất giác nhìn về phía bầu trời và hướng Tam Tiên Đảo, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khi Nghiêm Phong và Dương Mi hai người đang hiệp trợ Hồng Quân cố gắng thoát ly khỏi Hồng Hoang, sức mạnh vô tận của họ vẫn không ngừng đánh lui Thiên Đạo.

Nhưng khí tức tương hợp giữa Hồng Quân và Thiên Đạo vẫn lần lượt khiến Thiên Đạo tiếp tục níu kéo được ông.

Hồng Quân trong mắt loé lên vẻ bất đắc dĩ: "Tạo Hóa Ngọc Điệp, nổ!" Vụ nổ của mảnh vỡ Hỗn Độn Chí Bảo khiến cả Thiên Đạo cũng phải rung chuyển.

Toàn bộ đại địa Hồng Hoang dấy lên vô tận địa chấn, vạn linh Hồng Hoang, những kẻ tu vi cao thâm đều thúc đẩy pháp lực để tránh né tai nạn, nhưng dân chúng bình thường thì không biết đã chết bao nhiêu.

Một vầng sáng chói lọi từ vụ nổ truyền ra từ biên giới Hỗn Độn, toàn bộ Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy.

"Đó là cái gì?" Tại núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn bất giác lẩm bẩm.

Khi Hồng Hoang vừa xảy ra dị biến, Lão Tử và Thông Thiên cũng đã đến đây.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thông Thiên cũng không biết nên trả lời thế nào.

"Chắc là nơi giao giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn đã xảy ra chuyện, nếu không Thiên Đạo sẽ không tức giận đến vậy." Lão Tử chậm rãi nói.

Ông là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, lại là Thánh Nhân Thiên Đạo, lúc này tự nhiên cũng cảm ứng được vài điểm khác thường, sự phẫn nộ của Thiên Đạo cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng lúc này, nội tâm họ chỉ có hoảng loạn, mang theo một tia

sợ hãi.

Thiên Đạo bây giờ, không còn là Thiên Đạo ngày xưa nữa.

Thiên Đạo hiện tại tràn ngập sự bạo ngược, có vô tận cảm xúc tiêu cực.

Đây mới là điều khiến Tam Thanh và những người khác sợ hãi.

Chẳng lẽ Thiên Đạo sắp sụp đổ rồi sao?

Thiên địa một mảnh cảnh tượng tận thế, ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều thất thanh.

Lúc này tại Tam Tiên Đảo, cảnh tượng còn đáng sợ hơn.

Ngoại trừ khu vực Tam Tiên Đảo có Thanh Liên đại trận bảo vệ, những nơi khác đều một màu u ám.

Sinh linh xung quanh Tam Tiên Đảo lúc này trong lòng kinh hãi, run rẩy dưới thiên uy, không dám có chút động tác nào.

Tam Thanh ở xa tại núi Côn Luân, thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng đều chấn động, nhưng lại vô cùng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tam Tiên Đảo dường như bị Thiên Đạo nhắm vào, nhìn đám sấm sét xuất hiện trên bầu trời Tam Tiên Đảo, như muốn hủy diệt nơi này.

"Sư huynh, Tam Tiên Đảo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ dị biến Thiên Đạo lần này là do họ gây ra?" Thông Thiên mang theo vẻ kinh ngạc, hỏi Lão Tử.

Nhưng lúc này, Lão Tử cũng đang ngơ ngác, làm sao có thể trả lời câu hỏi của ông.

"Cái này, ta đoán có liên quan đến Nghiêm Phong.

Chúng ta đừng nên dính vào, nhưng dị động của Thiên Đạo lần

này, động tĩnh thật không nhỏ.” Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người nhìn đại lục đang không ngừng rung chuyển, cùng vô số sinh linh đang kinh hoàng kêu gào, động tĩnh chắc chắn không nhỏ rồi.

Nguyên Thủy có chút động lòng, nếu Nghiêm Phong bây giờ đang xung đột với Thiên Đạo, chẳng phải là mình có cơ hội sao?

Nhưng ý niệm này chỉ kéo dài vài giây rồi biến mất.

Bởi vì thực lực của Nghiêm Phong khiến Nguyên Thủy tuyệt vọng.

Hoàn toàn không nói đến Hỗn Độn Thanh Liên cộng thêm Hỗn Độn Châu, gần đây lại có được Bàn Cổ Phủ, thực lực càng mạnh hơn, không có bất kỳ lý do gì sẽ vẫn lạc tại Hồng Hoang.

Lúc này Tam Tiên Đảo đã loạn thành một đoàn.

Chương 235

“Chuyện gì vậy?

Ta sống yên ổn, sao lại bị thiên khiển?” “Đúng là thiên khiển a, ta có làm chuyện xấu gì đâu, sao lại thế này?” “Ai biết được chứ, không chừng là nhắm vào đại nhân vật nào đó, chúng ta có làm chuyện xấu cũng không lọt vào mắt Thiên Đạo đâu.” Một bộ phận đệ tử trong Tam Tiên Đảo đang không ngừng thì thầm bàn tán.

Họ sợ hãi vô cùng, nhưng may mà Tam Tiên Đảo có Thanh Liên đại trận, cho họ một chút dũng khí.

Hy vọng trận pháp do Hỗn Độn Chí Bảo hóa thành có thể ngăn được sấm sét đầy trời, nhưng đó là Tử Tiêu Thần Lôi, Thánh Nhân bị đánh trúng cũng phải bị thương.

Lúc này Nữ Oa và mấy người kia tự nhiên cũng chú ý đến tình hình trên trời, vô cùng Tử Tiêu Thần Lôi đang hoành hành trên đỉnh đầu, không ai có thể ngồi yên được.

Nhưng một số lời bàn tán trên Tam Tiên Đảo khiến họ mặt mày xanh mét.

Những môn nhân mới chiêu thu này, trong lúc này lại hoảng loạn như vậy, tố chất cần phải nâng cao.

“Mọi người chớ hoảng loạn, lúc này Thiên Đạo có dị biến, toàn bộ Hồng Hoang đều bị thiên uy bao phủ, hãy cẩn trọng lời nói và hành động.” Giọng Nữ Oa truyền khắp Tam Tiên Đảo.

Một số đệ tử cũng giật mình, vội vàng ngậm miệng, không dám nói nữa, đều run rẩy, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thường Hi thấy vậy mới hừ lạnh một tiếng: “Những người này

thật khiến người ta tức giận.

Mà này, phu quân rốt cuộc đã đi làm gì?

Lúc nãy trong Hỗn Độn có một luồng dao động." "Yên tâm đi, phu quân chắc chắn không sao.

Nhưng chỗ chúng ta hình như bị nhắm vào trọng điểm, hy vọng phu quân có thể sớm giải quyết, nếu không dù có Hỗn Độn Thanh Liên, chúng ta cũng chưa chắc có thể bình an vượt qua." Nữ Oa vừa nói xong, Hậu Thổ liền tiếp lời: "Xem ra việc phu quân làm có liên quan đến Thiên Đạo, chàng đã sớm chuẩn bị, để lại Hỗn Độn Thanh Liên cho chúng ta.

Nhưng chúng ta bây giờ không thể gây thêm phiền phức cho chàng được.

Động tĩnh của Hỗn Độn Thanh Liên, phu quân có thể cảm ứng được, nếu chỗ chúng ta xảy ra vấn đề, nhất định sẽ ảnh hưởng đến chàng." "Ừm, chúng ta cố gắng bảo vệ tốt tiên đảo, để phu quân không phải phân tâm." Thường Hi cũng vội nói.

Trong lòng họ đều đã có suy đoán nhất định, việc Nghiêm Phong đang làm chắc chắn có liên quan đến Thiên Đạo.

Dao động ở biên giới Hồng Hoang lúc trước không phải người thường có thể tạo ra, Nghiêm Phong đã sớm lo liệu, để lại chí bảo.

Thêm vào đó, Tử Tiêu Thần Lôi của Thiên Đạo đầy trời, đặc biệt nhắm vào Tam Tiên Đảo, không khiến người ta nghi ngờ cũng không được.

Trở lại biên giới Hồng Hoang lúc này, Nghiêm Phong cũng đồng thời cảm ứng được động tĩnh của Hỗn Độn Thanh Liên.

Sau khi cảm ứng được Thanh Liên đại trận đã khởi động, Nghiêm Phong cũng không quá lo lắng.

Nếu có người tấn công Hỗn Độn Thanh Liên, hắn chắc chắn có thể quay về ngay lập tức.

Pháp tắc không gian trên người Nghiêm Phong và Dương Mi lúc này đang điên cuồng tác động lên Hồng Hoang, vừa khiến toàn bộ Hồng Hoang tách khỏi Hỗn Độn, vừa thuận tay ổn định lại chấn động trong Hồng Hoang vài phần.

Thế nhưng sau khi Hồng Quân liều mạng tự bạo Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy đã thổi bay lực lượng Thiên Đạo đi, nhưng cũng khiến bản thân bị trọng thương.

Tạo Hóa Ngọc Điệp không phải Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, uy lực không phải người thường có thể chịu đựng được.

Nếu không, Thiên Đạo cũng không đến mức bị thổi bay trực tiếp ra ngoài.

Hồng Quân mặt lộ vẻ vui mừng, loại bỏ hết tất cả lực lượng Thiên Đạo trên người, không còn một tia dính líu nào với Thiên Đạo, lao về phía Hỗn Độn.

Nhưng đúng lúc này, bất ngờ xảy ra.

Khi Hồng Quân còn chưa kịp phản ứng, không gian xung quanh đột nhiên xoay chuyển, cả người Hồng Quân biến mất trong Hỗn Độn, khi xuất hiện lại, đã ở trong Hồng Hoang.

Xung quanh ông, toàn bộ quy tắc Thiên Đạo cụ hiện hóa thành những sợi xích Thiên Đạo, trói chặt cả người Hồng Quân vào trong đó.

Nghiêm Phong và Dương Mi từ trước đã cảm ứng được sự khác thường, trình độ pháp tắc không gian của họ rất cao, đồng thời vận dụng pháp lực trong cơ thể muốn kéo Hồng Quân ra.

Lúc này, thực lực của Nghiêm Phong đã mạnh hơn Thiên Đạo, hai

người hợp lực, thế giới Hồng Hoang lại một trận run rẩy.

“Ngươi đã để lại ám thủ như vậy trong nguyên thần của ta, ngoài một đạo ấn ký Thiên Đạo, không còn thủ đoạn nào khác chứ.” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nói với Thiên Đạo.

Sau đó, ông đột nhiên nhắm mắt lại.

Một sát na sau, ông phun ra một ngụm máu tươi, cả người trở nên yếu đi rất nhiều, nhưng lại cảm thấy một sự nhẹ nhõm, tự do chưa từng có.

Đó là cảm giác thoát khỏi sự trói buộc.

Một bóng người màu xanh xuất hiện trước mặt Hồng Quân, đó là hóa thân của Thiên Đạo, có dung mạo giống hệt Hồng Quân.

Nó liếc nhìn Hồng Quân một cái rồi nhìn về phía Nghiêm Phong.

“Vì sao lại giúp đỡ Hồng Quân?” Hóa thân Thiên Đạo màu xanh hỏi, khiến Nghiêm Phong không khỏi nhíu mày.

Xem ra Thiên Đạo có thể giao tiếp bình thường, chỉ không biết có thể nói chuyện sâu đến mức nào.

Nghiêm Phong trầm ngâm một lát rồi nói: “Hồng Quân và ta là bạn tốt, ta giúp hắn không phải rất bình thường sao?” Hóa thân Thiên Đạo: “...” Nghiêm Phong tiếp tục nói: “Thực ra ta có một chuyện rất không hiểu.

Ban đầu Hồng Quân lấy thân hợp đạo, đã giúp ngươi, nhưng tại sao sau này lại không chịu để ông ấy rời đi?

Theo lý mà nói, việc ông ấy rời đi lúc này đối với ngươi hẳn là không ảnh hưởng lớn lắm chứ?” Hóa thân Thiên Đạo đáp lại: “Xem ra ngươi không hiểu ta.

Chương 236

Đúng như ngươi nói, Hồng Quân trước đây quả thực đã giúp ta, nhưng cảnh giới của ông ấy cũng tăng lên rất nhanh, nếu không thì làm gì có thực lực mạnh như vậy.

Hồng Quân lúc này xem ra không có ảnh hưởng lớn đến ta, nhưng đây là bước cuối cùng.

Một khi thoát ly, ông ấy sẽ mang đi một phần quy tắc Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo quay trở lại trạng thái như lúc mới khai tịch.

Ngươi nói xem, ta vì sao lại để ông ấy đi?" Nghiêm Phong sững sờ.

Ý của Thiên Đạo là gì?

Chẳng lẽ những quy tắc Thiên Đạo ổn định bao năm nay đều nằm trên người Hồng Quân sao?

Nghiêm Phong bỗng nhiên hiểu ra.

Trước đây Hồng Quân hứa hẹn sẽ cho hai người họ xem quy tắc Thiên Đạo, vốn tưởng là sau khi dung hợp với Thiên Đạo thì giấu giếm được, không ngờ lại công khai sở hữu nhiều như vậy, thảo nào Thiên Đạo lại tức giận đến thế.

"Vậy ngươi bảo Hồng Quân trả lại cho ngươi không được sao?

Để ông ấy thoát ly đi, chúng ta có chuyện quan trọng cần ông ấy hiệp trợ.

Là thế giới bản nguyên của ta, ta chắc chắn sẽ giúp ngươi." Hóa thân Thiên Đạo thở dài: "Không được.

Hoặc là ông ấy mãi mãi dung hợp với ta, hoặc là thoát ly, ta sẽ

phải bắt đầu lại từ đầu, tích lũy và hoàn thiện trong ức vạn năm.

Phát động vô lượng lượng kiếp như trước đây bây giờ chỉ làm sâu sắc thêm sự thiếu hụt của Thiên Đạo, cuối cùng cũng không chắc có thể bù đắp được bao nhiêu." Nghiêm Phong có chút sững sờ, chuyện này có vẻ hơi phiền phức rồi.

Nhưng nếu trên người Hồng Quân có quy tắc Thiên Đạo, việc hai người họ báo thù dường như không còn gì bất ngờ nữa.

"Hôm nay dù thế nào cũng phải để ông ấy đi, nếu không đợi ngươi hoàn thiện rồi, sau này ta chẳng phải là không còn cơ hội sao." Dương Mi lạnh lùng nói, không có nhiều lo lắng, thế giới này cũng không có quan hệ lớn với ông.

Nghiêm Phong không tỏ thái độ, đôi bên rơi vào thế giằng co.

Nhưng, thực lực của Nghiêm Phong và Dương Mi hợp lại đã vượt qua sức mạnh hiện tại của Thiên Đạo, một phần sức mạnh của nó đang ở trên người Hồng Quân, lại bị Tạo Hóa Ngọc Điệp làm nổ một lần.

Nghiêm Phong không tỏ thái độ, nhưng sự im lặng của hắn đã là đứng về một phía.

Thiên Đạo muốn bù đắp, mất bao nhiêu năm cũng không liên quan đến hắn, nhưng việc nâng cao thực lực mới là mấu chốt, Thiên Đạo cũng không có nguy cơ gì xuất hiện.

Nhưng một khắc sau, Nghiêm Phong trong lòng chấn động, dừng lại pháp tắc không gian trong tay, khiến Dương Mi và Hồng Quân hai người khá ngạc nhiên.

Tại sao lúc này Nghiêm Phong lại dừng tay?

Thiên Đạo nói nhiều như vậy, chẳng lẽ Nghiêm Phong thật sự quan tâm đến những điều đó sao?

Nếu Nghiêm Phong thật sự là người nhân từ như vậy, e rằng cũng sẽ không tu luyện đến cảnh giới này.

Nhưng tại sao lại dừng tay?

Chẳng lẽ muốn đổi ý?

Chỉ là lúc này Nghiêm Phong, đột nhiên cảm ứng được động tĩnh của Hỗn Độn Thanh Liên mà hắn để lại.

Hỗn Độn Thanh Liên bị công kích, không phải là công kích bình thường, mà là bị Tử Tiêu Thần Lôi công kích.

Thiên Đạo cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Nhưng Tử Tiêu Thần Lôi cũng không có uy lực lớn đến mức có thể đột phá phong ấn của Hỗn Độn Thanh Liên, chỉ là để Nghiêm Phong cảm ứng được mà thôi.

Khi Nghiêm Phong dừng tay, công kích của Tử Tiêu Thần Lôi cũng dừng lại.

Tình huống như vậy, khiến Nghiêm Phong không thể không suy nghĩ nhiều.

Tử Tiêu Thần Lôi, trước giờ chỉ có Thiên Đạo và Hồng Quân mới có thể khống chế sử dụng, bây giờ Tử Tiêu Thần Lôi công kích Tam Tiên Đảo, chứng tỏ Thiên Đạo đang ra tay.

"Thiên Đạo, ngươi quả nhiên đã ra tay.

Chuyện của ta giải quyết xong không được sao?" "Không được.

Bây giờ, ngươi đã vượt ra khỏi tầm khống chế của ta, hoặc là, vẫn chưa từng tiến vào tầm khống chế của ta.

Cho nên Hồng Quân đã lựa chọn đúng.

Ta rất tò mò ông ta đã dùng cái gì để trao đổi với ngươi, khiến

ngươi lại cố gắng phá hoại Thiên Đạo như vậy.” Nghiêm Phong nheo mắt lại, thái độ của Thiên Đạo đã rõ ràng, nếu muốn tiếp tục, ta sẽ giết người của Tam Tiên Đảo.

Nghiêm Phong tin rằng, khi đang giằng co với Thiên Đạo ở đây, hắn không thể bảo vệ Tam Tiên Đảo được, khả năng Hỗn Độn Thanh Liên không do hắn khống chế có thể ngăn được công kích của Thiên Đạo là không lớn.

“Hồng Quân, bây giờ ông nên tăng thêm tiền cược, hoặc là có phương pháp nào khác không.

Chúng ta có thể tiếp tục thương lượng.

Ta ở trong Hồng Hoang có những người quan trọng, không giống như các ngươi, các ngươi nên hiểu rõ điều này.” Hồng Quân sững sờ, Nghiêm Phong nói vậy, là Thiên Đạo đã ra tay với người của Tam Tiên Đảo sao?

Quen thuộc với tình hình của Thiên Đạo, Hồng Quân lúc này lại hiện lên một tia kinh ngạc.

Chương 237

Thiên Đạo từ khi nào đã học được cách uy hiếp người khác?

Thiên Đạo trước giờ luôn thẳng thắn, chưa bao giờ hành sự như vậy, chẳng lẽ là vì bị ảnh hưởng?

Hồng Quân quả nhiên đoán đúng.

Thiên Đạo ban đầu chỉ ổn định đại địa Hồng Hoang, cũng như các quy tắc giữa trời đất Hồng Hoang mà thôi.

Nhưng theo sự dung hợp của Hồng Quân, một phần tình cảm của ông đang từ từ thay đổi Thiên Đạo.

Thiên Đạo cũng đã chứng kiến vô số sinh tử ly biệt, yêu hận tình thù.

Trên đại địa Hồng Hoang mỗi ngày đều diễn ra vô số kịch bản như vậy.

Khi Thiên Đạo có ý thức học hỏi, nó cũng không khác gì Nhân tộc.

"Đợi đã, Thiên Đạo, để ta rời đi, ta có thể trả lại phần lớn bản nguyên Thiên Đạo cho ngươi, chỉ để lại một phần nhỏ để ổn định nguyên thần và thân thể của ta.

Phần nhỏ đó, chỉ cần một lần lượng kiếp là có thể bù lại được, chỉ tốn một chút thời gian thôi.

Hơn nữa, ta đã phát hiện ra thế giới khác bên ngoài Hồng Hoang, chẳng lẽ ngươi không muốn đi xem thế giới bên ngoài Hồng Hoang sao?

Đó là một tồn tại cao cấp hơn, nếu được chứng kiến, không chừng sẽ có cách tiến thêm một bước, trở thành Thiên Đạo cao cấp hơn

Hồng Hoang, thậm chí là Đại Đạo." Khí thế của hóa thân Thiên Đạo chững lại.

Nó biết mọi chuyện, thậm chí biết rằng một khi Hồng Quân gây chuyện chắc chắn sẽ mời Nghiêm Phong, nhưng dù đã tính toán mọi thứ, lại không biết chuyện này.

Thiên Đạo biết mọi chuyện trong Hồng Hoang, chỉ trừ Nghiêm Phong.

Tuy không biết tình hình cụ thể của Nghiêm Phong, nhưng thông qua một số chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, nó có thể suy đoán thông tin.

Ví dụ như Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong không thể bỏ rơi, cho nên tình huống Nghiêm Phong hoàn toàn trở mặt với nó là không tồn tại.

Chỉ cần có điểm này, nó có thể khiến Nghiêm Phong thỏa hiệp.

Là nơi Nghiêm Phong sinh ra, Thiên Đạo tin rằng Nghiêm Phong sẽ không hủy diệt Hồng Hoang, chỉ cần không quá đáng.

Lần này chỉ dùng Tử Tiêu Thần Lôi để thăm dò, cho nên ngay cả lớp phòng hộ ngoài cùng của Hỗn Độn Thanh Liên cũng không phá được, Nghiêm Phong hẳn là biết điều này.

Nhưng điều Thiên Đạo bỏ sót là, thứ duy nhất thuộc về ngoại giới trong Hồng Hoang, Lục Hồn Phiên, đã bị Nghiêm Phong lấy đi.

Chuyện liên quan đến nó, Thiên Đạo cũng đã mất đi liên hệ.

Thêm vào đó, khi Hồng Quân và những người khác bàn luận về thế giới bên ngoài Hồng Hoang liên quan đến Lục Hồn Phiên, họ luôn ở sâu trong Hỗn Độn, cho nên Thiên Đạo không thể biết được những thông tin này cũng là bình thường.

Nhưng lúc này Thiên Đạo lại lập tức trấn tĩnh lại.

“Hồng Quân, đừng nói suông với ta, tâm tư của ngươi ta biết rõ.

Thế giới bên ngoài, chắc chắn ngươi không có nắm chắc để đi, nếu không thì sao lại đợi đến bây giờ mới nói ra.” Ánh mắt Hồng Quân lóe lên, cuối cùng nói: “Đúng là không sai, nhưng theo thông tin ta biết, ta phát hiện thế giới đó quả thực là một tồn tại cao cấp hơn Hồng Hoang.

Tuy không đến mức mạnh như Đại Đạo, nhưng ít nhất cũng cao hơn Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Trong Hồng Hoang, ngoài ta ra, ai có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?” Đối mặt với câu hỏi của Hồng Quân, Thiên Đạo do dự một lúc, bởi vì Hồng Quân nói đúng.

Giới hạn cảnh giới của một thế giới cũng đồng nghĩa với đẳng cấp của thế giới đó.

Đối phương có thể tùy ý sản sinh ra những tồn tại trên cảnh giới Thánh Nhân, chắc chắn sẽ không yếu hơn bao nhiêu.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là thế giới đó mạnh hơn nó, ít nhất là hơn một bậc.

Thiên Đạo căn bản không biết một thế giới muốn thăng cấp cần làm gì, nhưng lúc này lại do dự, cũng động lòng.

Đề nghị của Hồng Quân là một sự cám dỗ đối với nó.

Sau đó, Thiên Đạo chuyển ánh mắt sang Nghiêm Phong, bởi vì ở đây Nghiêm Phong thực lực mạnh nhất, cũng là điều Thiên Đạo cần cầu chứng.

Nghiêm Phong tuy không biết đẳng cấp của thế giới đối diện như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ của đối phương, đặc biệt là Lục Hồn Phiên, một Đại Đạo Chí Bảo trên cả Hỗn Độn Chí Bảo, đó mới là điều Nghiêm Phong quan tâm, thế giới đó chắc chắn có thể

cao cấp hơn Thiên Đạo.

“Ta có thể xác định nói cho ngươi biết, trong thế giới đó có những thứ vượt qua cả Hỗn Độn Chí Bảo.

Đẳng cấp thế giới đó chắc chắn sẽ không thấp hơn Hồng Hoang.

Bây giờ hãy đưa ra lựa chọn đi, hoặc là ta trực tiếp mang cả Tam Tiên Đảo ra khỏi Hồng Hoang, động dụng Bàn Cổ Phủ, hoặc là thả Hồng Quân đi, chúng ta mỗi người một ngả, bình an vô sự.” Thiên Đạo sau khi nghe lời của Nghiêm Phong liền âm thầm suy nghĩ.

Bởi vì đối phương có thể xuất hiện pháp bảo cao cấp hơn Hỗn Độn Chí Bảo, vậy thì chắc chắn mạnh hơn bên này.

Bởi vì Hồng Hoang hiện tại, về cơ bản chỉ có thể thai nghén ra những thứ cao cấp nhất là Tiên Thiên Chí Bảo.

Một khi hoàn thiện, tiến thêm một bước, nhiều nhất cũng chỉ có thể thai nghén ra Hỗn Độn Linh Bảo, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng không thể thai nghén ra được.

Thiên Đạo đang do dự.

Tuy Nghiêm Phong tu vi mạnh mẽ, thậm chí bây giờ đã vượt qua giới hạn của Hồng Hoang, đều là không hợp lý, nhưng mọi thứ lại tồn tại một cách chân thực, cho nên bây giờ rốt cuộc như thế nào không ai rõ ràng.

Chương 238

Thiên Đạo đã từng thăm dò, nhưng hậu quả là bị nhân vật sau lưng Nghiêm Phong trọng thương.

Cho nên sau này, chuyện liên quan đến Nghiêm Phong, Thiên Đạo cố gắng không tham gia.

Vì vậy lúc này Thiên Đạo nửa tin nửa ngờ, bởi vì sợ Nghiêm Phong và Hồng Quân ba người là một phe.

Nếu đều là người Hồng Hoang, ở trong Hồng Hoang, Thiên Đạo tự nhiên không sợ, nhưng lúc này lại không phải như vậy.

Thiên Đạo trầm mặc rất lâu.

Nghiêm Phong ba người cũng không nói nhiều với Thiên Đạo, chờ đợi quyết định của nó.

Chỉ là lúc này Hồng Hoang, sấm sét đột nhiên ngừng lại, ức vạn sinh linh đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng như tận thế vừa rồi thật sự đã dọa họ sợ chết khiếp.

Tại vị trí Tam Tiên Đảo, Nữ Oa và những người khác cũng chậm chạp không dám rút đi trận pháp, chỉ có thể duy trì vận chuyển.

May mắn là trận pháp không cần họ tự mình điều khiển, cũng có thể từ từ vận chuyển.

Tia Tử Tiêu Thần Lôi đột nhiên xuất hiện vừa rồi đã dọa họ không nhẹ.

Bởi vì mục tiêu của Tử Tiêu Thần Lôi không lệch đi đâu cả, thẳng tắp hướng về Tam Tiên Đảo.

Nếu Thiên Đạo không có ý kiến gì với họ, hoặc là họ không chọc

giận Thiên Đạo, thì không thể xuất hiện tình huống như vậy.

"Nữ Oa tỷ tỷ, vừa rồi đó… phu quân…" Thường Hi mất đi vẻ vui vẻ nhảy nhót thường ngày, mặt đầy lo âu nhìn Thanh Liên đại trận trước mắt.

Tia Tử Tiêu Thần Lôi vừa rồi như muốn diệt thế đánh xuống Tam Tiên Đảo, khiến mọi người trong khoảnh khắc tim đập chân run.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, Thanh Liên đại trận chỉ hơi rung lắc một chút, liền không còn dao động nào nữa.

"Ai, đạo Tử Tiêu Thần Lôi đó cũng không có công kích mãnh liệt, ta thậm chí thấy nó giống như một đòn tấn công thăm dò mà thôi.

Cho nên đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta hãy đợi phu quân trở về.

Tử Tiêu Thần Lôi đã tan đi, chắc là không có chuyện gì lớn nữa." Không còn uy áp mạnh mẽ trên bầu trời, toàn bộ đại địa Hồng Hoang một mảnh tường hòa, vạn linh hoan hô, tất cả đều đang ăn mừng vì sống sót.

Bởi vì trước đó đã có người chết trong trận động đất, toàn bộ Hồng Hoang xuất hiện đại địa chấn, quả thực là núi lở đất nứt, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Hồng Hoang cũng có những người có đại thần thông, đều ra tay ổn định một số mặt đất xung quanh, như vậy mới khiến đại địa Hồng Hoang không hoàn toàn sụp đổ, đồng thời cũng cứu được vô số sinh linh.

Trong tình huống như vậy, Tam Tiên Đảo trước đó đã trở thành mục tiêu suy đoán của mọi người.

Tử Tiêu Thần Lôi đầy trời vừa rồi dường như không giáng xuống, chỉ có một đạo nhắm vào Tam Tiên Đảo.

Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi lại không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với đại trận của Tam Tiên Đảo.

Cảnh tượng này cũng khiến không ít cao thủ Hồng Hoang kinh ngạc.

Họ đã từng thấy Tử Tiêu Thần Lôi ra tay, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể đánh bị thương, cho nên đối mặt với một trận pháp, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng nó thực sự đã bị chặn lại bên ngoài trận pháp.

Cùng lúc đó, mọi người ở Tam Tiên Đảo cũng đang thì thầm bàn tán.

Một mặt là trận pháp của Tam Tiên Đảo có thể chặn được toàn bộ Tử Tiêu Thần Lôi, mặt khác là Tam Tiên Đảo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại dẫn đến Tử Tiêu Thần Lôi.

Mọi thứ đều trở thành một bí ẩn.

Nữ Oa và những người khác cũng không biết, mà có biết cũng sẽ không chuyên môn giải thích cho những người Hồng Hoang này.

Nghiêm Phong cảm ứng được đại địa Hồng Hoang đã bình tĩnh, trong lòng liền có chuẩn bị, chắc là Thiên Đạo chuẩn bị thỏa hiệp rồi.

"Được, nếu lời của ngươi là thật, ta tạm tin ngươi một lần cũng không có vấn đề gì.

Nhưng làm sao để ta tin ngươi?

Dùng người của Tam Tiên Đảo làm con tin sao?" Giọng nói của Thiên Đạo khiến sắc mặt Nghiêm Phong biến đổi, nhưng ngay sau đó lại lộ ra nụ cười.

"Đúng vậy, Thiên Đạo, nếu người của Tam Tiên Đảo xảy ra vấn

đề, ta dù có tự bạo một kiện Hỗn Độn Chí Bảo cũng sẽ cho ngươi biết ta không dễ chọc đâu.

Nhưng, nếu ngươi đảm bảo họ an toàn, ta mang ngươi đi tìm thế giới cao cấp hơn thì sao?

Ta có thể mang ngươi tham gia vào việc thu hoạch bản nguyên của thế giới cao cấp, xem ngươi có tin ta không." Đối mặt với lời nói tự tin của Nghiêm Phong, ngay cả Dương Mi cũng sững sờ.

Họ chỉ biết sơ sơ về thế giới kia, tại sao Nghiêm Phong lại có thể chắc chắn như vậy, cứ như đã từng đến đó.

Đó là vì sau lưng Nghiêm Phong có hệ thống.

Sau khi giám định Lục Hồn Phiên lần trước, hắn biết chắc chắn sẽ có thế giới mạnh hơn, bởi vì Đại Đạo Chí Bảo không tồn tại ở đây, trong Hỗn Độn cũng chưa từng nghe nói.

Cho nên bất kể là có nơi nào khác trong Hỗn Độn, hay có thế giới khác trên cả Hỗn Độn, đều tồn tại.

Hệ thống sẽ không lừa hắn.

Chương 239

Nghiêm Phong thấy hóa thân Thiên Đạo rơi vào trầm tư, liền lấy Lục Hồn Phiên ra.

"Thứ này ngươi nên biết rõ chứ, thứ từng ở trong Huyết Hải." Sắc mặt Thiên Đạo không đổi, gật gật đầu: "Thứ này ta biết, vốn là vật phẩm trên người Bàn Cổ, vẫn luôn tồn tại trong Huyết Hải.

Hồng Hoang không có ai khác có thể sử dụng, bởi vì bản thân nó là thứ trong Hỗn Độn." Nghiêm Phong gật đầu, nói: "Thực ra nó không phải là thứ trong Hỗn Độn, ta có thể nói rõ cho ngươi biết, nó là thứ của một thế giới khác, chỉ là một mảnh vỡ của một bảo vật vượt qua Hỗn Độn Chí Bảo mà thôi.

Giống như Bàn Cổ Phủ, vỡ thành rất nhiều mảnh.

Một mảnh vỡ có thể sánh ngang với Hỗn Độn Linh Bảo thông thường, ngươi nghĩ xem bản hoàn chỉnh của nó sẽ mạnh đến mức nào?" Lời của Nghiêm Phong khiến cả Thiên Đạo, Hồng Quân, và Dương Mi đều không khỏi nhìn về phía Lục Hồn Phiên.

Thậm chí Hồng Quân còn có chút hối hận.

Thứ này ông biết, nhưng vì bản thân nó không phải đồ của Hồng Hoang, cũng không biết là Hỗn Độn Linh Bảo hay gì, tuy trông có vẻ mạnh, nhưng vẫn luôn vứt ở Huyết Hải không động đến.

Bây giờ Nghiêm Phong nói thứ này là do mảnh vỡ của một bảo vật vượt qua Hỗn Độn Chí Bảo hóa thành, vậy nếu có thể sở hữu toàn bộ kiện pháp bảo đó, chẳng phải là có khả năng tìm được một thế giới mạnh hơn sao?

Nhưng cũng thôi, lần này Nghiêm Phong giúp đỡ, trực tiếp khiến

ông có chút nhìn khác.

Nếu là trước đây, ông còn có thể đối kháng với Nghiêm Phong, nhưng bây giờ, cơ bản là không có hy vọng.

Bởi vì vừa rồi Nghiêm Phong chưa hề động dụng Hỗn Độn Chí Bảo đã có thể kháng cự lại Thiên Đạo.

Nếu động dụng Hỗn Độn Chí Bảo, Bàn Cổ Phủ, ông hoàn toàn không phải là đối thủ.

Dương Mi cũng có chút ngẩn ngơ.

Vốn tưởng Nghiêm Phong chỉ đi lại trong Hỗn Độn, cho nên mới biết được thông tin về thế giới khác, thậm chí có được đồ của thế giới khác.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng của Nghiêm Phong, dường như hiểu biết của hắn về thế giới kia không hề thua kém mình.

Khi từng gặp mặt Hồng Quân, Hồng Quân đã từng nói, Nghiêm Phong người này không đơn giản, Hồng Hoang tuyệt đối không phải là điểm cuối của hắn, bảo ông cẩn thận một chút đừng chọc giận Nghiêm Phong.

Tuy Dương Mi không hiểu tại sao, nhưng Hồng Quân là người đã lấy thân hợp đạo, có thể nói như vậy, chẳng phải Thiên Đạo cũng có cái nhìn tương tự sao?

Nghiêm Phong rốt cuộc mạnh đến mức nào mà lại khiến Hồng Quân có đánh giá như vậy?

Dương Mi vẫn luôn tin như vậy, cho nên khi đối mặt với Nghiêm Phong, biểu hiện của ông luôn rất khách khí.

Ngay cả lần tỷ thí trước, cũng chỉ là do tò mò mà thử, hai người đều không động dụng pháp bảo, chỉ tỷ thí tu vi bản thân mà thôi.

Nhưng lần đó, Nghiêm Phong chỉ mới bước vào tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại có thể đánh hòa với ông.

Nếu động dụng pháp bảo, ông cũng không phải là đối thủ của Nghiêm Phong, ngược lại còn rơi vào thế hạ phong.

Bởi vì thứ mạnh nhất trong tay ông là Không Tâm Dương Liễu được luyện chế từ di hài khi bản thể ông lột xác, một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, không thể so sánh với Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Thanh Liên.

Những thứ đó đều là bảo vật hình thành tự nhiên trong Hỗn Độn, đồ luyện chế tự nhiên không thể bì kịp.

Vì vậy từ lúc đó, Dương Mi càng thêm khách khí với Nghiêm Phong.

Lần này sau khi bị tế đàn kia làm bị thương, Dương Mi cũng không còn tâm tư gì nữa.

Thực lực không đủ.

Thực lực của Nghiêm Phong phối hợp với Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, không chừng có thể mở được tế đàn, hoặc là sẽ có cách.

Trở lại trước mắt, sau khi nghe Nghiêm Phong nói xong, Thiên Đạo nhìn chằm chằm Lục Hồn Phiên rơi vào ngẩn ngơ.

Loại khí tức này, quả nhiên không chỉ thuộc về Hồng Hoang.

Chỉ là nó là Thiên Đạo, không có ý thức hoàn chỉnh, mới bỏ qua thứ từ ngoại giới này.

Cũng đúng, thứ có thể được Bàn Cổ mang theo bên người, sao có thể đơn giản được.

"Được, ta đồng ý.

Nhưng ngươi phải nhớ lời hứa hôm nay.

Sau này khi đối mặt với thế giới cao cấp hơn, hoặc là thượng giới, nhất định phải mang theo ta.

Tuy ta không thể tự do hành động trong Hỗn Độn, không có thực lực mạnh, nhưng ta có thể cung cấp cho ngươi sự trợ giúp nhất định.

Còn nữa, Nghiêm Phong, lời của ngươi ta đã nhớ kỹ.

Ta cũng tin ngươi có thể làm được.

Chuyện hôm nay cũng là nể mặt ngươi, ta tạm thời thả Hồng Quân đi.

Về phần bản nguyên Thiên Đạo, Hồng Quân có thể đợi sau khi hoàn toàn tham ngộ rồi giao lại cho ta, cho các ngươi ngàn năm thời gian.

Sau ngàn năm, nếu không có bất kỳ thông tin nào về thượng giới, thì dù có phải liều cả Hồng Hoang, ta cũng có thể sẽ báo thù.

Ta chỉ là Thiên Đạo thôi, nhiều nhất là không diễn hóa lại trong Hỗn Độn.

Chương 240

Từ khoảnh khắc ta được sinh ra, ta đã là tồn tại bất tử bất diệt, trừ khi có thực lực như Bàn Cổ mới có thể hoàn toàn tiêu diệt ta, tiền đề là có thể tìm được ta trong Hỗn Độn mênh mông." Thiên Đạo nói một hơi xong, Nghiêm Phong nheo mắt lại, không hề có chút tức giận nào, ngược lại còn vui mừng.

Ý trong lời của Thiên Đạo là, trên người Hồng Quân có một phần bản nguyên Thiên Đạo, thứ này Thiên Đạo cho Hồng Quân mượn.

Vốn hai người không biết, có thể đã bị Hồng Quân lừa dối, nhưng nếu đã nói ra như vậy, hai người họ sẽ không khách sáo nữa.

Dù sao hai người họ tham gia vào cũng không gây tổn thất gì cho Hồng Quân, Thiên Đạo cũng không quan tâm đến suy nghĩ của Hồng Quân.

Nếu có thể nâng cao thực lực của Nghiêm Phong và Dương Mi, mới có khả năng lớn hơn đi đến cảnh giới cao hơn.

Đây chính là suy nghĩ của Thiên Đạo.

Bởi vì Thiên Đạo hiện tại đã chuẩn bị hướng tới cảnh giới cao hơn.

Về phần một số thiếu sót của bản thân, Thiên Đạo không hề lo lắng.

Trước đây, ý thức của nó còn chưa hoàn toàn.

Từ ức vạn năm trước đã bắt đầu từ từ sửa chữa bản thân Thiên Đạo, đến bây giờ mới hoàn thành, tự nhiên cũng không phải là thiếu đi một phần là không thể sống được.

"Nghiêm Phong, tự lo cho tốt, hy vọng ngươi không nuốt lời.

Ta cũng không ra tay nữa, trở về Hồng Hoang.” Thiên Đạo nói xong liền trở về Hồng Hoang, để lại ba người ở biên giới Hồng Hoang nhìn nhau.

Đối mặt với Nghiêm Phong đang cười tủm tỉm, Hồng Quân bất giác cảm thấy có chút áp lực.

Tuy trước đó Nghiêm Phong đã giúp ông thoát khốn, cuối cùng thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, nhưng ánh mắt của Nghiêm Phong bây giờ có gì đó không đúng.

“Nghiêm Phong đạo hữu, ngươi nhìn ta như vậy, có lời gì muốn nói sao?

Không ngại nói ra nghe thử?” Nghiêm Phong không nói gì, Hồng Quân chỉ có thể cứng rắn mở miệng, bên cạnh còn có Dương Mi cũng đang nhìn chằm chằm như hổ rình mồi.

Nghiêm Phong cười cười: “Hồng Quân, ngươi nên rõ ràng chứ, chuyện giữa ngươi và Thiên Đạo trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Ngữ khí của Nghiêm Phong rất tùy ý, nhưng Hồng Quân không dám xem thường chút nào, bởi vì ông biết, Thiên Đạo trước đó sở dĩ thỏa hiệp, một phần là vì sự cám dỗ của việc thăng cấp lên thế giới cao cấp, mặt khác là vì sự uy hiếp của người đứng sau Nghiêm Phong.

“Nghiêm Phong đạo hữu, thực ra ngươi cũng biết gần hết rồi.

Giữa ta và Thiên Đạo vốn là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, chỉ là bây giờ ta muốn thoát ly, nhưng nó lại không cho.

Trước đây, Thiên Đạo chưa hoàn thiện, Hồng Hoang có dấu hiệu sụp đổ.

Đúng lúc đó ta thành thánh, cũng nhận ra sự thay đổi này, thiên mệnh rơi xuống đầu ta, nhưng đó không phải là chuyện tốt.

Lấy thân hợp đạo, nghe có vẻ đơn giản, nhưng sẽ hạn chế con đường phía trước của ta.

Lúc đó ta đã do dự rất lâu, cuối cùng mới chọn hợp với Thiên Đạo, bởi vì lúc đó ta đã gần đến Thánh Nhân đỉnh phong, nhưng lại không còn con đường tiến lên, ta đã mông lung, không biết bước tiếp theo nên đi thế nào, cho nên chỉ có thể chọn tạm thời hợp với Thiên Đạo để tìm kiếm đột phá.

Cuối cùng ta đã đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Trong tình huống đó, ta lại phát hiện, ta và Thiên Đạo dung hợp quá chặt chẽ, không thể tách rời.

Thế là ta vẫn luôn âm thầm tìm kiếm phương pháp, một bên cũng điên cuồng lĩnh ngộ quy tắc Thiên Đạo, cũng thu thập được một phần bản nguyên Thiên Đạo.

Bản nguyên Thiên Đạo chính là thu hoạch của ta trong những năm này.

Lần trước ta đề nghị báo thù cũng là vì vậy, bởi vì chỉ có như vậy, ta mới có thể uy hiếp Thiên Đạo, chỉ có như vậy, Thiên Đạo mới không thể thực sự viên mãn.

Nhưng ta không ngờ, cuối cùng Thiên Đạo và ta tương hợp quá sâu sắc, lúc đó không có cách nào thoát ly, cho nên ta đành phải cầu cứu ngươi.

Sau đó chuyện xảy ra chính là như ngày hôm nay.

Thiên Đạo đã nói ra, ta cũng không giấu giếm nữa.

Nơi này hẳn là không có nguy hiểm, xin Nghiêm Phong đạo hữu giúp ta bố trí kết giới ở đây, ta bắt đầu tham ngộ bản nguyên Thiên Đạo.

Trong bản nguyên Thiên Đạo, ẩn chứa không chỉ có pháp tắc Tạo Hóa, còn có tri thức thai nghén một thế giới, v.v., một ngàn năm rất gấp gáp." Nghiêm Phong thấy vậy gật đầu, thuận tay vẫy về phía Hồng Hoang, Hỗn Độn Thanh Liên liền từ hướng Tam Tiên Đảo bay tới.

Cùng lúc đó, khi Nữ Oa và những người khác sắc mặt đại biến, giọng nói của Nghiêm Phong từ trên trời truyền xuống.

"Không có gì đáng ngại, Hỗn Độn Thanh Liên ta lấy dùng một lát, không cần lo lắng." Lời của Nghiêm Phong khiến lòng họ nhẹ nhõm, tốt quá, Nghiêm Phong không xảy ra chuyện gì.

Nghiêm Phong thấy Hỗn Độn Thanh Liên quay về, liền điều động cả Hỗn Độn Châu và Bàn Cổ Phủ ra.

Ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo khiến Hồng Quân và Dương Mi hai người một phen ngưỡng mộ, nhưng họ không dám có chút ý nghĩ cướp đoạt nào.

Với thực lực hiện tại của Nghiêm Phong, trong tình huống ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo cùng xuất hiện, giết chết hai người họ không hề khó.

Nghiêm Phong liếc nhìn hai người một cái, dùng ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo tạo thành Tam Tài Chi Trận, bao vây nơi này lại.

Bên ngoài toàn là Hỗn Độn chi khí bao quanh, sinh linh Hỗn Độn bình thường căn bản không thể phát hiện ra nơi này.

Dù có phát hiện, cũng không thể tấn công vào, thậm chí còn bị phản thương.

Dưới sự phòng hộ như vậy, nếu có thể xông vào, ba người họ không thể không tỉnh lại được.

Chương 241

"Chúng ta bắt đầu đi, tin rằng không có thứ gì có thể làm phiền chúng ta được nữa." Nghiêm Phong nói một câu, liền nhìn về phía Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy, vung tay lên, chỉ thấy một khối vật thể màu xám tro từ trong cơ thể ông hiện ra.

Dù không bắt mắt, nhưng ngay khi xuất hiện, nó đã thu hút ánh mắt của cả Nghiêm Phong và Dương Mi.

Khối bản nguyên Thiên Đạo này, khi tỏa ra ánh sáng mông lung, khiến cảm ngộ của hai người đối với pháp tắc cũng sâu sắc hơn rất nhiều.

Tình huống như vậy khiến hai người cũng lập tức tập trung tinh thần.

Quả không hổ là bản nguyên Thiên Đạo, thứ này nếu cho ai đó khống chế một thời gian, đều có thể nhanh chóng lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, không chỉ giới hạn ở pháp tắc Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nhưng lúc này trong mắt Nghiêm Phong và Dương Mi, bản nguyên Thiên Đạo tự nhiên không chỉ đơn giản là lĩnh ngộ pháp tắc Thiên Đạo Hồng Hoang, mà là lĩnh ngộ pháp tắc Đại Đạo.

Bởi vì pháp tắc Thiên Đạo Hồng Hoang có lĩnh ngộ cao đến đâu, ở trong Hỗn Độn cũng không dùng được.

Pháp tắc Đại Đạo ở tầng cấp cao hơn, thì ở trong Hỗn Độn, ở trong thế giới như Hồng Hoang, đều có thể dùng được.

Lúc này hai người họ, dưới sự kích thích của bản nguyên Thiên Đạo, tham khảo pháp tắc Đại Đạo bên trong bản nguyên, nhanh chóng

lĩnh ngộ pháp tắc Đại Đạo trong cơ thể mình.

Lúc này Thiên Đạo, nhìn Tử Tiêu Cung ở không xa, vung tay liền hủy đi nó.

Tuy đã chia tay trong hòa bình với Hồng Quân, đạt được một thỏa thuận nhất định, nhưng chuyện Hồng Quân liên hợp với Nghiêm Phong và Dương Mi để tính kế nó, Thiên Đạo sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nhìn về phía Hỗn Độn bên cạnh, trong mắt hóa thân Thiên Đạo có ánh sao lóe lên.

Trong đó có một phần lực lượng bản nguyên Thiên Đạo.

Chỉ có những lực lượng bản nguyên đó quay về, cộng thêm Hồng Quân, thực lực của nó mới có thể viên mãn.

Nhưng bây giờ đã nói hợp tác, vậy chỉ có thể mong đợi Nghiêm Phong có thể mang đến cho nó một bất ngờ nhất định.

Thiên Đạo nhìn về hướng Tam Tiên Đảo, trầm mặc một lúc, liền vung tay rắc xuống vô lượng công đức.

Những công đức này là do nó luôn cắt xén công đức lực của chúng sinh trong trời đất, là một phần hậu thủ của Thiên Đạo, sợ xuất hiện những kẻ như Hồng Quân, có ý đồ bất chính với Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ đã tạm thời không thể viên mãn, không bằng bán cho Nghiêm Phong một ân tình.

Vô lượng công đức rắc xuống Tam Tiên Đảo, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác ngơ ngác nhìn lên trời, chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao lại vô duyên vô cớ có công đức lực rắc xuống?

Nhưng đây là chuyện tốt, sinh linh của Tam Tiên Đảo đều reo hò, tưởng rằng Tam Tiên Đảo lại làm được đại công đức gì, mọi người

đều được phân công đức lực.

Nhưng những công đức này tuy nhiều, phân cho mỗi người một ít, chỉ có thể khiến tu vi của họ tinh tiến một phần.

Trong tình huống chưa rõ nguồn gốc công đức, Nữ Oa và những người khác cũng không dám tự ý cắt xén hết những công đức này.

Chỉ thấy theo sự phân tán của một phần công đức, phần công đức lớn nhất lại hóa thành một luồng ánh sáng, tiến vào cơ thể Đại Bằng, người duy nhất chưa thành thánh.

Cùng với việc công đức lực khổng lồ tiến vào cơ thể Đại Bằng, Đại Bằng đang ngơ ngác bỗng nhiên cảm nhận được động tĩnh của Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể.

Hồng Mông Tử Khí không ngừng phóng thích pháp tắc Thiên Đạo ẩn chứa bên trong, Đại Bằng trong thời gian ngắn đã minh ngộ được pháp tắc trong Hồng Mông Tử Khí.

Cùng lúc đó, tu vi của Đại Bằng đã đình trệ ở Chuẩn Thánh đỉnh phong nhiều năm cuối cùng cũng đột phá, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khi thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Đại Bằng đã làm gì?

Tại sao đột nhiên lại nhận được nhiều công đức lực như vậy?

Nhưng, chúng nhân Tam Tiên Đảo cũng nhận được công đức lực, lúc này hoàn toàn không biết tình hình hiện tại là thế nào.

Nhưng không còn cách nào khác, công đức lực đã rơi xuống đầu, dù không hiểu chuyện gì, cũng phải giữ lại.

Đại Bằng thành thánh cũng khiến vô số sinh linh Hồng Hoang kinh ngạc đến ngây người, đặc biệt là những cao thủ kia, không giống như

sinh linh bình thường, cho rằng thành thánh chỉ là tu vi của người khác, hoặc là đã làm chuyện lớn gì đó.

Nhưng những Chuẩn Thánh có tu vi cao và Tam Thanh thì biết, muốn thành thánh cần có Hồng Mông Tử Khí.

Trước đó xuất hiện một Khổng Tuyên, dựa vào công đức Tây Du thành thánh, đã khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng bây giờ?

Chưa đầy một ngày, Đại Bằng cũng thành thánh?

Chẳng lẽ công đức Tây Du thực ra nhiều hơn họ tưởng tượng?

Trong một lúc, họ đều rơi vào mê mang, rốt cuộc là tình huống gì mới xuất hiện chuyện như vậy, liên tiếp hai người thành thánh, đều là người của Tam Tiên Đảo.

Tam Thanh ngẩn người nửa ngày, không thể hiểu được nguyên lý.

Trên Tam Tiên Đảo, Nữ Oa và những người khác đang vui vẻ nói chuyện.

Chương 242

"Đại Bằng, ngươi có biết tình hình thế nào không?" Nữ Oa hỏi Đại Bằng, đây cũng là chuyện mọi người đều muốn biết, thế là họ vây quanh Đại Bằng.

Rõ ràng đã thành Thánh Nhân, nhưng bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, Đại Bằng có chút luống cuống tay chân, bởi vì họ đều là Thánh Nhân cả.

Bị nhìn như vậy, Đại Bằng giật mình một cái, bình thường không để ý, bây giờ mới phản ứng lại, Tam Tiên Đảo có sáu vị Thánh Nhân, quả thực đáng sợ.

Đây là chuyện trước đây không dám nghĩ đến.

Sáu vị Thánh Nhân, không giống như Tam Thanh chia ra ba ngọn núi, vì nguyên nhân đặc biệt của Tam Tiên Đảo, hoàn toàn có thể chứa được đạo trường của sáu vị Thánh Nhân.

Núi Côn Luân vì không chứa được ba người, cho nên sau khi thành thánh mới phải đi tìm linh địa khác làm đạo trường.

Tam Tiên Đảo không chỉ đơn giản là một hòn đảo.

Nghiêm Phong đã luyện hóa ba hòn tiên đảo ở hải ngoại hợp lại thành một, hình thành nên Tam Tiên Đảo, lại phát triển giai đoạn thứ hai, nâng cao phẩm chất của Tam Tiên Đảo thêm một lần nữa.

Kết quả như vậy, dù có sáu vị Thánh Nhân cùng lúc xây dựng đạo trường trên Tam Tiên Đảo cũng không bị ảnh hưởng.

Chỉ là lúc này, trong đó Khổng Tuyên và Đại Bằng hai người chưa xây dựng đạo trường của mình.

Đạo trường của Thường Hi và Hi Hòa ở Tây Phương Linh Sơn,

Tam Tiên Đảo chứa những người còn lại, không có một chút vấn đề nào.

Đại Bằng đối mặt với ánh mắt của mọi người, vội vàng đáp lại: "Công đức này vừa đủ để ta đột phá Thánh Nhân." Đại Bằng cũng ngơ ngác, mọi người thấy vậy, cũng biết không hỏi được gì nữa.

"Xem ra chuyện này có liên quan đến Thiên Đạo." Nữ Oa nhẹ nhàng thở dài, nhìn lên trời, rồi lại nở nụ cười.

"Nhưng đây cũng là chuyện tốt.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Thiên Đạo có thể vô duyên vô cớ cho chúng ta nhiều công đức lực như vậy, có thể thấy phu quân và Thiên Đạo chắc chắn đã đạt được thỏa thuận, sau đó Thiên Đạo mới ban công đức cho chúng ta.

Phu quân chắc chắn không sao rồi.

Trong Hồng Hoang, ngoài Thiên Đạo ra, ta thật sự không nghĩ ra ai có thể gây uy hiếp cho phu quân." Một câu nói của Nữ Oa khiến mọi người đều vui mừng, bởi vì cách giải thích này hiện tại xem ra là hợp lý nhất.

Nếu không, Thiên Đạo làm sao lại vô duyên vô cớ ban công đức cho mọi người, trong đó còn bao gồm một phần công đức khổng lồ đủ để thành thánh.

Ba người Nghiêm Phong ở xa trong Hỗn Độn, ở giữa ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo, yên tĩnh tham ngộ bản nguyên Thiên Đạo.

Trong bản nguyên Thiên Đạo, họ thấy rõ một phần cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Bàn Cổ một rìu chém mở Hỗn Độn, sáng lập ra một phương thế giới.

Bây giờ nhìn lại trong mắt họ cũng vô cùng chấn động.

Nhưng cảnh giới của Bàn Cổ, ba người vẫn không thể cảm nhận được, ít nhất cũng cao hơn họ một cảnh giới.

Họ chỉ ở cùng cảnh giới với Thiên Đạo hiện tại mà thôi.

Bàn Cổ, đó là tồn tại có thể sáng tạo ra Thiên Đạo.

Nghiêm Phong trong khi không ngừng tham ngộ bản nguyên Thiên Đạo, cũng đang suy nghĩ, tình hình của Thiên Đạo hiện tại có vẻ hơi không đúng.

Có câu nói, thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (trời đất vô tình, xem vạn vật như chó rơm).

Ý của câu nói này là trời đất chí công, về cơ bản sẽ không đối xử bất công với sinh linh bình thường.

Nhưng Thiên Đạo mà hắn gặp trước đó, lại có một chút ý vị sinh ra tình cảm.

Bởi vì Thiên Đạo đó, không chỉ học được cách uy hiếp, chơi rất giỏi, mà sau đó còn có khát vọng đối với thực lực, khát vọng có thể thăng cấp thành thế giới cao cấp, như vậy có thể nói cũng là nâng cao bản thân.

Đây là những thứ mà Thiên Đạo không nên có, nhưng bây giờ lại có.

Thiên Đạo vốn nên là một tồn tại không xen lẫn bất kỳ tình cảm nào, nhưng Thiên Đạo hiện tại đã biến chất.

Nhưng nghĩ kỹ lại, tình hình của Thiên Đạo hiện tại có vẻ cũng khá tốt.

Nếu là Thiên Đạo kia, chắc chắn sẽ không xuất hiện tình hình như ngày hôm nay, mọi người đại chiến một trận là không thể tránh khỏi.

Năm này qua năm khác, ba người Nghiêm Phong tham ngộ bản nguyên Thiên Đạo trong Hỗn Độn.

Trong Hồng Hoang, ngoài chuyện Đại Bằng thành thánh năm trăm năm trước, không còn xảy ra chuyện gì khác.

Hồng Hoang xuất hiện một cảnh tượng hòa bình hiếm có, hoàn toàn là do sự chấn nhiếp của sáu vị Thánh Nhân Tam Tiên Đảo.

Bởi vì sáu vị Thánh Nhân này không giống như Tam Thanh suốt ngày ở trong đạo trường thanh tu, mà sẽ hóa thành những thân phận khác nhau đi lại trong Hồng Hoang.

Đã từng có người bị Thánh Nhân đánh chết, hoặc trấn áp.

Chỉ vì khi đang làm ác lại không cẩn thận đụng phải Thánh Nhân đang du ngoạn nhân gian.

Tình huống như vậy trong vài năm ngắn ngủi đã xảy ra vài lần, mọi người đều hiểu ra, Thánh Nhân Tam Tiên Đảo không thích ở mãi trên Tam Tiên Đảo, mà sẽ đi du ngoạn khắp nơi.

Cho nên các thế lực đều cố gắng thu hẹp thế lực của mình, cũng không dám xuất hiện hiện tượng làm ác nữa, bởi vì ai cũng sợ, sợ một phút không cẩn thận cả môn phái đều không còn.

Chương 243

Ba người ở xa trong Hỗn Độn, sau năm trăm năm, cuối cùng cũng đã tham ngộ xong bản nguyên Thiên Đạo.

Nghiêm Phong sau hai trăm năm đã lĩnh ngộ hoàn thành, nhờ có nhiệm vụ của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ, nhiệm vụ mới: Lĩnh ngộ bản nguyên, lĩnh ngộ Thiên Đạo bản nguyên, minh ngộ đạo lý thiên địa, phần thưởng là một tấm trận đồ." Một nhiệm vụ đơn giản, nhưng trận đồ ư?

Chẳng lẽ là loại trận đồ như Tru Tiên Kiếm Trận?

Nghiêm Phong suy ngẫm, lập tức gia tốc bắt đầu lĩnh ngộ, vì trong nhiệm vụ có hỗ trợ gia tốc tương ứng.

Hai trăm năm thời gian, Nghiêm Phong đã triệt để lĩnh ngộ được một phần Thiên Đạo bản nguyên.

Sau khi lĩnh ngộ xong, hắn phát hiện tuy chỉ là một phần nhỏ, nhưng Thiên Đạo bản nguyên quả thực không tầm thường.

Dù chỉ là một phần nhỏ nhưng bên trong chứa đựng hình chiếu của cả Thiên Đạo, có thể thông qua đó để lĩnh ngộ Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Nếu thiếu Thiên Đạo bản nguyên mà muốn lĩnh ngộ thì thực sự quá tốn sức.

Vì vậy Nghiêm Phong mới ưu tiên hoàn thành việc lĩnh ngộ phần Thiên Đạo bản nguyên này trước.

Khi lĩnh ngộ hoàn thành, hắn nhận được phần thưởng là một tấm trận đồ bí ẩn.

Khi Nghiêm Phong mở ra xem, hắn thấy tấm trận đồ này trông không có vẻ gì là lợi hại, chỉ là một bản vẽ bố trí trận pháp, hắn nhanh chóng ghi nhớ lấy.

Đồ vật do hệ thống xuất phẩm, hiện tại nhìn thì đơn giản, ai biết được sau này có đột nhiên hữu dụng hay không.

Tuy nhiên Nghiêm Phong vẫn chưa hiểu rõ trận pháp này.

Nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng thực tế lại không nhìn ra được thuộc loại hình nào.

Những trận pháp trước kia hắn gặp như sát trận, khốn trận đều có thể nhìn thấu ngay lập tức, nhưng tấm trận đồ này sau khi nghiên cứu kỹ hắn vẫn không hiểu triệt để.

Nó vừa giống sát trận, vừa giống khốn trận, lại giống phòng ngự trận pháp, nhưng nhìn kỹ nhất thì lại giống truyền tống trận pháp hơn.

Nếu thực sự là truyền tống trận pháp thì Nghiêm Phong hơi thất vọng.

Với tu vi hiện tại, chỉ trong nháy mắt hắn có thể đi từ đầu này đến đầu kia của Hồng Hoang, tu vi như vậy cần gì truyền tống trận.

Ưu điểm duy nhất của truyền tống trận là để các giáo chúng có tu vi thấp có thể di chuyển thuận tiện.

Ví dụ như thiết lập truyền tống trận giữa phương Tây và phương Đông, khi đó giáo chúng Thái Âm giáo và đệ tử Tam Tiên Đảo có thể qua lại nhanh chóng, không cần phải trực tiếp bay như trước.

Nhưng có lẽ đây không phải truyền tống trận bình thường, vì trong Thiên Đạo bản nguyên chắc chắn sẽ có quy tắc truyền tống trong Hồng Hoang, nếu không Thiên Đạo hóa thân sao có thể tức khắc xuất hiện ở bất cứ nơi nào.

Bỏ ra trăm năm thời gian, hắn đã nhìn thấu tấm trận đồ.

Thấy Dương Mi và Hồng Quân vẫn đang đắm chìm trong việc lĩnh ngộ Thiên Đạo bản nguyên, Nghiêm Phong cũng không quấy rầy, bắt đầu củng cố tu vi.

Hắn phát hiện khi ở gần Thiên Đạo bản nguyên, tốc độ tăng mức độ khai phá nhanh hơn bình thường ít nhất năm lần.

Vừa lĩnh ngộ bản nguyên xong, bây giờ chính là lúc tận dụng.

Vô tận hỗn độn chi khí từ tứ diện bát phương tiến vào trận pháp giản dị do ba kiện Hỗn Độn chí bảo hợp thành, không ngừng tràn vào cơ thể Nghiêm Phong.

Tu vi của hắn chậm rãi thăng tiến, từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ dần đạt tới đỉnh phong.

Cho đến khi trải qua năm trăm năm, Hồng Quân và Dương Mi cũng dần tỉnh lại.

Hai người không còn tham ngộ bản nguyên nữa, Nghiêm Phong cũng tỉnh giấc.

Lúc này khí thế của hắn nội liễm, hoàn toàn không nhìn ra tu vi ra sao.

"Hai vị đạo hữu, đã tham ngộ hoàn tất chưa?" Dương Mi và Hồng Quân gật đầu, sau đó đứng dậy.

Nghiêm Phong thu lại trận pháp, ba người đồng thời xuất hiện giữa Hỗn Độn.

"Giờ chúng ta chuẩn bị làm gì?" Nghiêm Phong lên tiếng hỏi.

Hắn cảm ứng được dao động tu vi trên người hai người kia đã đạt tới đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có vẻ như sắp đột phá tới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

“Nghiêm Phong đạo hữu, e rằng chuyện cùng đi khám phá thế giới mới mà chúng ta nói trước đó phải trì hoãn một thời gian rồi.

Ta cần ổn định tu vi trước.

Ta thấy Hồng Quân đạo hữu cũng vậy, hay là chúng ta cùng đi đi.” Dương Mi nhìn Hồng Quân, nhận thấy trên người lão có hơi thở sắp đột phá.

Nhưng Hồng Quân lại lóe lên tia sáng trong mắt, nói: “Dương Mi đạo hữu cứ đi trước, ta cần phải về Hồng Hoang một chuyến.” Nói xong, Hồng Quân thu lấy Thiên Đạo bản nguyên.

Dương Mi hiểu rằng Hồng Quân chắc hẳn muốn về Hồng Hoang trả lại một phần Thiên Đạo bản nguyên.

Tình huống này khiến Dương Mi và Nghiêm Phong nhíu mày.

“Hồng Quân đạo hữu, nếu hiện tại trả lại một phần Thiên Đạo bản nguyên, liệu có ảnh hưởng đến tu vi của ngài không?” Dương Mi không nhịn được hỏi.

Chương 244

Vì cả hắn và Nghiêm Phong đều biết, hiện tại Hồng Quân nhìn thì lợi hại nhưng thực chất là nhờ vào sức mạnh của Thiên Đạo.

Một khi trả lại, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến tu vi.

"Không sao, vấn đề không lớn.

Ta đã lĩnh ngộ được khế cơ đột phá, chậm trễ vài trăm năm cũng không sao." Hồng Quân thản nhiên đáp, rồi quay người hướng về Thiên Đạo mà đi.

Nghiêm Phong và Dương Mi nhìn nhau một cái rồi cũng rời đi.

Nghiêm Phong trở về Tam Tiên Đảo, còn Dương Mi về lãnh địa ở Hỗn Độn.

Trên đường về Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong phát hiện cảnh tượng sát khí và tử khí tràn ngập ở Hồng Hoang đã giảm bớt.

Sinh linh Hồng Hoang quá nhiều, tự nhiên sẽ tạo ra vô số oán hồn và trạng thái tiêu cực.

Lần này trở về, hắn kinh ngạc nhận ra Hồng Hoang đã có biến hóa.

Tuy nhiên Nghiêm Phong không quản những việc đó, hắn về gặp các phu nhân và đồ đệ trước.

Năm trăm năm không có tin tức, chắc hẳn mọi người đều lo lắng rồi.

Hắn cũng thu hồi Hỗn Độn Thanh Liên.

"Phu nhân, ta đã về!" Trong đạo trường Tam Tiên Đảo, Nghiêm Phong hét lớn một tiếng.

Nhưng hắn lại ngạc nhiên thấy Thường Hi - người thường xuất hiện đầu tiên - lúc này lại không có ở đây mà đang ở phương Tây.

Chỉ có Nữ Oa và Hậu Thổ bước ra.

Nghiêm Phong ôm lấy hai nàng rồi cùng vào trong điện.

"Năm trăm năm không gặp, có nhớ phu quân không?" Nghiêm Phong cười nói, rồi kể lại những gì đã xảy ra ở Hồng Hoang những năm qua.

Hắn kinh ngạc khi thấy mấy nàng vẫn giữ được tâm tính ngây thơ như vậy.

Nghiêm Phong trở về, Thường Hi cũng tức khắc biết được và quay về ngay sau đó.

"Phu quân, chàng rốt cuộc đã đi đâu vậy?

Lâu như vậy không có tin tức, thiếp lo chết mất." Thường Hi sà vào lòng Nghiêm Phong làm nũng.

Đối với chuyện này, Nghiêm Phong không giải thích nhiều, cứ để nàng đoán.

Chuyện liên quan đến Thiên Đạo, hắn không muốn nàng biết quá nhiều, chỉ cần bảo vệ nàng tốt là được.

Với thiên phú của nàng, cơ bản không thể đột phá được hạn chế của Hồng Hoang.

Hiện tại Thiên Đạo ngày càng hoàn thiện, sinh linh Hồng Hoang muốn đột phá rào cản thì thiên phú phải mạnh hơn cả Dương Mi mới được.

Nghiêm Phong không có ý định hạn chế nàng, nhưng tu vi hiện tại của hắn hoàn toàn vượt xa.

Vì vậy hắn nảy ra ý định sẽ dùng biện pháp mạnh để giúp nàng.

Ở Tam Tiên Đảo hơn hai trăm năm, Nghiêm Phong nhận được lời mời gặp mặt của Dương Mi và Hồng Quân ở Hỗn Độn.

"Các nàng cứ ở lại Hồng Hoang tu hành, Thiên Đạo sẽ chiếu cố.

Nghe ta, Thiên Đạo có thể tin tưởng được.

Chuyến đi này ta không biết mất bao lâu, nên các nàng hãy yên tâm, ta chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm.

Vì ta đi cùng Hồng Quân và Dương Mi, có chuyện rất quan trọng." Nghiêm Phong nói xong, Thường Hi và những người khác đều lộ vẻ lo lắng nhưng không ngăn cản.

Họ hiểu rằng Nghiêm Phong có con đường riêng phải đi, họ không thể ngăn cản.

Nếu cố tình ngăn trở, e rằng khoảng cách giữa họ và hắn sẽ ngày càng xa cho đến khi không còn giao tập.

Họ đều không ngốc, nên khi biết không thể lúc nào cũng ở bên Nghiêm Phong, chi bằng để hắn đi, như vậy mới có thể duy trì tình cảm lâu dài.

Mọi người tiễn Nghiêm Phong rời đi, Thường Hi đã rơi lệ.

"Muội muội, đừng khóc nữa.

Phu quân có phải không về đâu.

Nếu để chàng biết muội khóc thế này, chàng sẽ lo lắng đấy." Thấy Thường Hi khóc thương tâm, Hi Hòa lập tức an ủi.

Thường Hi nghe vậy liền ngừng khóc, dụi mắt nhìn mọi người.

Lúc này Nghiêm Phong đã đi xa, gặp Hồng Quân và Dương Mi ở Hỗn Độn.

"Hai vị đạo hữu đã đột phá rồi sao?" Thực tế khi vừa gặp mặt,

Nghiêm Phong đã nhận ra cả hai đều đã đột phá, hỏi vậy chỉ là câu khách sáo.

Chương 245

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là tình trạng của Dương Mi thì dễ hiểu, còn Hồng Quân là sao?

Đáng lẽ Hồng Quân phải đang hồi phục thương thế do mất Thiên Đạo bản nguyên mới đúng, nhưng lúc này lão lại giống Dương Mi, đều ở cảnh giới trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Một cảnh giới nằm giữa hai bậc, có vẻ cả hai chỉ mới thành công một nửa.

"Nghiêm Phong đạo hữu, ta hiện tại chỉ có chút đột phá, không sánh được với ngài." Hồng Quân cười nói, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Dương Mi cũng tò mò hỏi: "Hồng Quân đạo hữu, theo lý khi trả lại Thiên Đạo bản nguyên thì tu vi...

Tuy hỏi câu này hơi mạo muội nhưng ta thực sự hiếu kỳ." Nghiêm Phong cũng tập trung tinh thần chờ câu trả lời.

Hồng Quân thấy vậy liền đáp: "Thực ra chuyện này phải cảm ơn Thiên Đạo.

Vì Thiên Đạo đại nghĩa, không thu hồi Thiên Đạo bản nguyên trên người ta, nhờ đó ta mới có tích lũy để đột phá." Hồng Quân kể lại sự việc một cách đơn giản, khiến hai người kia bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là vậy, hèn gì tu vi của lão không bị thụt lùi.

Đây là tin tốt cho cả ba, vì Hồng Quân càng mạnh thì việc khám phá thâm sâu Hỗn Độn càng có lợi.

Sau khi đàm luận ngắn gọn, ba người cùng tiến vào sâu trong Hỗn

Độn.

Lúc này họ không phát hiện ra rằng, ở biên giới Hồng Hoang, Thiên Đạo phân thân đang lặng lẽ quan sát họ đi về phía thâm sâu Hỗn Độn.

"Dương Mi đạo hữu, trước kia ngài phát hiện ra thế giới kia ở đâu?" Đang đi giữa đường, Nghiêm Phong đột nhiên hỏi.

Dương Mi không hề giấu diếm, kể hết lại.

Nghiêm Phong và Hồng Quân nghe xong liền hiểu, hóa ra Dương Mi tìm được manh mối đó là nhờ vận khí.

Vì xung quanh vật đó không hề có gì khác, chỉ là một sự tình cờ.

Nhưng sau đó Dương Mi đã tìm kiếm khắp Hỗn Độn và thấy được chút dấu vết.

Lão gặp một luồng khí tức kỳ quái, lần theo đó và tìm thấy tế đàn kia.

Sau đó chuyện tế đàn phản phệ xảy ra khiến Dương Mi bị trọng thương.

Lúc này Dương Mi đang dẫn hai người trực tiếp đi tới tế đàn đó.

Trên đường đi họ không gặp bất kỳ trở ngại nào và đã thuận lợi đến nơi.

Nghiêm Phong nhìn tế đàn trước mắt, hơi ngẩn người.

Bản thể của tế đàn này đáng lẽ phải rất cường đại, nhưng nhìn thực tế thì hơi kinh ngạc vì nó không hoành tráng hay thần bí như hắn tưởng tượng, trông rất bình thường.

"Dương Mi đạo hữu, ngài chắc chắn đã bị thứ này đả thương chứ?" Hồng Quân có vẻ không tin nổi.

Nghiêm Phong cũng tò mò chờ Dương Mi trả lời.

Dương Mi thấy thần tình của hai người liền giải thích: "Hai vị đạo hữu, thực ra lúc đó ta cũng hơi ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ bị một thứ trông bình thường thế này làm bị thương.

Nhưng vạn lần đừng xem thường nó mà đại ý." Thần sắc nghiêm túc của Dương Mi khiến hai người kia cũng nghiêm túc hơn.

"Quả thực vậy sao?

Để ta thử." Nghiêm Phong nói một câu rồi trực tiếp xuất thủ, một chưởng mang theo pháp lực bàng đại đánh về phía tế đàn.

Dương Mi biến sắc, hô to: "Đạo hữu cẩn thận!" rồi lùi ra xa.

Thấy động tác của lão, Hồng Quân cũng lặng lẽ lùi lại một khoảng.

Một cảnh chấn động xảy ra, trên tế đàn quả nhiên bộc phát một lực phản kích mạnh gấp mười lần pháp lực Nghiêm Phong vừa đánh vào.

Dương Mi và Hồng Quân biến sắc, định tiếp tục lùi lại.

Nhưng ngay sau đó, họ thấy một màn còn chấn động hơn.

Nghiêm Phong đứng bất động tại chỗ, dường như không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra.

Lời nhắc của Dương Mi đương nhiên hắn nghe thấy, nhưng vừa rồi hắn chỉ dùng chưa tới ba thành thực lực, nên hoàn toàn không cần căng thẳng.

Hình bóng bất động của Nghiêm Phong khiến Dương Mi và Hồng Quân ngẩn người, nhưng lúc này khí thế của Nghiêm Phong đã khác hẳn lúc trước.

Hắn tràn đầy nhuệ khí, không còn như trước nữa.

Trước đây Nghiêm Phong chưa từng dùng hết thực lực, toàn dùng sức mạnh áp chế, nên khi hắn bộc lộ thực lực chân chính, Hồng Quân và Dương Mi lập tức kinh ngạc.

Lúc này Nghiêm Phong rõ ràng chỉ có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng lại mạnh hơn cả hai người bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Cả hai đều chấn động.

Chương 246

Nghiêm Phong đưa một tay ra phía trước, vô tận hỗn độn chi khí ngưng tụ trong tay, va chạm với đòn phản kích từ tế đàn.

Cảnh tượng này làm rối loạn hỗn độn chi khí xung quanh, tạo ra một vòng xoáy khổng lồ.

Hồng Quân và Dương Mi vừa kinh thán vừa phải ra tay trấn áp hỗn độn chi khí đang bạo động xung quanh.

Đối mặt với sự phản kích mãnh liệt, Nghiêm Phong dù đã dùng tới tám thành sức mạnh nhưng vẫn bị đẩy lùi vài bước bởi kình lực gấp mười lần đó, tuy nhiên hắn không hề bị thương.

"Thật lợi hại, xem ra dùng cách này ta không thể làm rõ được tế đàn này rồi." Nghiêm Phong nhìn hỗn độn chi khí vừa được áp chế, chậm rãi nói.

Nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ một việc, lúc tế đàn phản kích, dường như hắn thấy một đạo trận pháp, mà đạo trận pháp này hắn lại biết, chẳng lẽ trùng hợp đến vậy?

"Ký chủ, đúng là trùng hợp như vậy." Hệ thống lâu ngày không nói chuyện đột nhiên lên tiếng khiến Nghiêm Phong cạn lời.

Nhiệm vụ tham ngộ Thiên Đạo bản nguyên trước đó là do hệ thống đưa ra, phần thưởng là một tấm trận đồ.

Không ngờ tấm trận đồ đó hôm nay lại xuất hiện trên tế đàn này.

Thật là một sự sắp đặt của hệ thống.

"Hệ thống, ngươi không định giải thích chút sao?" Nghiêm Phong bất lực hỏi, nhưng hệ thống vẫn im lặng như cũ.

Nhưng lần này hệ thống đã trả lời.

“Ký chủ, thực ra là do khí vận thôi, tin hay không tùy ngươi.

Phải biết rằng, được bản hệ thống nhìn trúng, dù là một con lợn cũng có thể thành đại lão thống lĩnh vạn giới, huống chi ngươi là người có hào quang nhân vật chính cực đậm.” Nghiêm Phong trợn mắt, hệ thống này thật là thẳng thắn quá mức, không thể nói uyển chuyển hơn chút sao?

“Được rồi, ta biết rồi, không nói nữa, để ta xử lý chuyện trước mắt đã.” Sau đó Nghiêm Phong đi về phía Hồng Quân và Dương Mi.

Lúc này sắc mặt hai người hơi ngượng ngùng, vốn tưởng Nghiêm Phong sẽ chịu thiệt lớn, không ngờ hai người họ lại bỏ chạy trước.

Họ lại gần nghe Nghiêm Phong hỏi: “Hai vị có ý kiến gì về tế đàn này không?” Hồng Quân lắc đầu, lần đầu thấy thì có ý kiến gì được?

Dương Mi cũng lắc đầu, lần đầu gặp đã bị trọng thương nên lão chẳng kịp tra xét gì đã lo chạy về dưỡng thương.

“Nghiêm Phong đạo hữu, ta thực sự không có cách nào với cái tế đàn này.

Khả năng phản kích mạnh như vậy ta tạm thời không phá được, nếu không thể tiếp cận thì chỉ có nước đứng nhìn.” Nghiêm Phong gật đầu, đây đúng là chuyện khó nhằn, nhưng với hắn thì không thành vấn đề.

“Nếu không có cách nào tốt hơn thì để ta thử xem.

Lúc nãy khi ta tấn công, trên bề mặt tế đàn xuất hiện một trận pháp, hai vị có thấy không?” Hồng Quân và Dương Mi gật đầu.

Trận pháp đó tuy lóe lên rồi biến mất nhưng cả ba đều là cao thủ nên đã bắt trọn được hình ảnh.

Sức mạnh phản kích của tế đàn có liên quan đến trận pháp đó, nhưng sức mạnh thực sự nằm ở bản thân tế đàn, trận pháp chỉ là để tăng cường.

Nghiêm Phong tiếp tục: "Hai vị cũng thấy rồi đấy, giờ có một tin tốt là trận pháp này ta rất quen thuộc.

Ta từng thấy nó trong một bảo vật, sau khi ta kích hoạt trận pháp thì bảo vật đó tự bạo, nhưng chi tiết trận pháp ta đã ghi nhớ kỹ." Thấy hai người lộ vẻ mừng rỡ, hắn nói tiếp: "Vì vậy, ta có cách phá giải trận pháp này.

Ta nghĩ nó có ích nên sẽ tìm cách mở ra một kẽ hở để đi vào là được." Hồng Quân nói: "Như vậy là tốt nhất, nếu phá hỏng trận pháp dẫn đến tế đàn gặp vấn đề thì thật lợi bất cập hại." Dương Mi cũng tán đồng.

Nghiêm Phong bảo: "Nếu không có ý kiến gì thì hai vị lùi lại một chút, vạn nhất xảy ra sự cố thì còn kéo ta một tay, ta không muốn chết ở đây đâu." Hắn cười nói, thực tế ai cũng hiểu nếu Nghiêm Phong gặp nguy hiểm thì họ có ở đó hay không cũng chẳng quan trọng, nói vậy chỉ là để giữ thể diện cho hai người và giúp họ được an toàn hơn.

"Nghiêm Phong đạo hữu cẩn thận." Hồng Quân và Dương Mi lùi lại mấy trăm dặm.

Đối với họ, khoảng cách này chỉ trong nháy mắt.

Thấy hai người đã lùi xa, Nghiêm Phong vận động Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Kinh trong người.

Lúc này bộ công pháp đã tiến vào tầng thứ năm sau khi tham ngộ Thiên Đạo bản nguyên.

Điều khiến Nghiêm Phong vui mừng là công pháp đã có sự biến đổi về chất.

Hiện tại hắn không chỉ hấp thu linh khí thiên địa mà còn có thể hấp thu hỗn độn chi khí để tu luyện, đây cũng là lý do thực lực của hắn tăng mạnh khi vào Hỗn Độn.

Vô tận hỗn độn chi khí cuồn cuộn triệu dặm tràn vào cơ thể Nghiêm Phong, chuyển hóa thành pháp lực rồi rót vào tế đàn, kích hoạt trận pháp mà không bị phản kích.

Sau khi Nghiêm Phong ra tay, quả nhiên không bị phản kích nữa.

Hai tay hắn vẽ nên những quỹ tích huyền ảo chứa đựng chí lý thiên địa và quy tắc hỗn độn, pháp lực vô tận đổ vào tế đàn rộng hơn mười mét.

Theo pháp lực của Nghiêm Phong, trận pháp trên tế đàn hiện ra rõ rệt, nhưng hắn lại thấy một tia khác biệt.

Một đạo trận văn khác lạ đã thay đổi tính chất của trận pháp khá nhiều.

Lúc này Nghiêm Phong chưa hiểu rõ sự thay đổi đó triệt để đến đâu, chỉ mới nhìn qua đại thể.

Một lúc sau, Nghiêm Phong dừng tay, Hồng Quân và Dương Mi thấy vậy liền tiến lại gần.

“Nghiêm Phong đạo hữu, tình hình sao rồi?

Chương 247

Có cách giải quyết trận pháp này không?" Nghiêm Phong gật đầu: "Được, chỉ cần tốn chút thời gian.

Hai vị giúp ta hộ pháp, trận pháp này cản trở ta đi vào, có vẻ đã bị ai đó sửa đổi.

Nhìn trận văn trên tế đàn, đây có lẽ là một truyền tống trận, dẫn tới một thế giới khác." Hồng Quân và Dương Mi sửng sốt.

Truyền tống tới thế giới khác sao?

Vậy chẳng phải chúng ta đã tìm đúng cách rồi?

Khi hai người đang vui mừng, Nghiêm Phong nói tiếp: "Nhưng với thế giới mới, ta cũng cần chuẩn bị kỹ.

Theo phát hiện trước đó, nếu những thứ đó từ thế giới này mà ra thì thực lực của ta vào trong chưa chắc đã an toàn." Hai người rùng mình, Nghiêm Phong nói đúng, phải cẩn thận hơn.

Vạn nhất vào đó đụng phải một lũ Thánh nhân thì hỏng bét.

"Vậy Nghiêm Phong thánh nhân, chúng ta phải làm sao?" Nghiêm Phong trầm tư một lát rồi nói: "Ta cũng chưa có cách nào hay hơn, giờ chỉ có thể dựa vào vận khí, ta sẽ vào thử xem sao.

Dù sao sớm muộn cũng phải vào, ở Hồng Hoang tu vi của ta không thể tiến bộ thêm được nữa." Câu nói này khiến hai người gật đầu đồng ý.

Họ đã đạt tới đỉnh điểm tu vi, Hỗn Độn cũng đã khám phá hòng hết, tiến sâu hơn nữa có khi gặp đại khủng bố rồi mất mạng như chơi.

Hồng Quân và Dương Mi hộ pháp để Nghiêm Phong phá giải trận pháp.

Năm này qua năm khác, sau một trăm năm trầm tư, Nghiêm Phong cuối cùng cũng hành động.

Hồng Quân và Dương Mi đang tọa thiền bên ngoài cũng bị kinh động.

"Nghiêm Phong đạo hữu có phát hiện gì không?" Hồng Quân vội hỏi.

Nghiêm Phong nói: "Đã có đầu manh mối, hai vị lui ra, để ta thử." Khi hai người đã lui ra, Nghiêm Phong lập tức điều động toàn bộ pháp lực.

Trận pháp phát ra sức mạnh kháng cự nhưng Nghiêm Phong không lay chuyển, liên tục đánh ra các đạo chưởng lực.

Theo động tác của hắn, trận pháp bắt đầu biến đổi, các trận văn sáng rực khiến hỗn độn chi khí xung quanh đảo điên, tạo ra những dao động cực lớn.

Hồng Quân và Dương Mi biến sắc, dùng toàn lực hộ thân.

Thiên Đạo ở tận Hồng Hoang cũng cảm nhận được, xuất hiện ở biên giới quan sát luồng dao động muốn nuốt chửng cả thiên địa đó.

Tuy nhiên vì khoảng cách quá xa nên khi đến Hồng Hoang, sức mạnh của nó đã tiêu tán sạch, không gây nguy hiểm gì.

Lúc này Nghiêm Phong quát khẽ một tiếng, pháp lực bàng nhiên lại tung ra, một tiếng nổ trầm đục vang lên, trận pháp như bong bóng tan biến, lộ ra bản thể tế đàn.

"Thành công rồi!" Hồng Quân và Dương Mi tươi cười, cuối cùng cũng giải quyết xong.

“Nghiêm Phong đạo hữu, giờ tính sao?

Chúng ta vào luôn hay chuẩn bị kỹ rồi mới vào?” Hồng Quân hỏi ý kiến.

“Đợi ư?

Ta đã đợi quá lâu rồi, cái gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong, chẳng lẽ phải đợi thêm vài triệu năm nữa sao?” Nghiêm Phong nói rồi bước lên: “Hai vị cũng lên đi, tế đàn này thực ra là một truyền tống trận pháp, chỉ vì trận pháp bên ngoài bị sửa đổi thôi, chỉ cần có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là có thể truyền tống đi rồi.” Hồng Quân và Dương Mi nhìn nhau rồi cùng bước lên tế đàn.

“Chú ý, ta sắp khởi động tế đàn.” Nghiêm Phong quát lớn, dậm chân một cái, pháp lực hùng hậu rót xuống.

Cả ba đều đầy mong đợi lẫn một chút lo âu về thế giới mới.

Ánh sáng thất sắc bao trùm lấy họ, rồi họ biến mất khỏi tế đàn.

Sau khi họ đi, trận pháp trên tế đàn lại hiện ra bao phủ lấy nó, đây là do Nghiêm Phong làm để ngăn người không đủ thực lực lại gần.

Cả ba cảm thấy như vào một không gian rực rỡ sắc màu, trôi dạt không thể cử động.

Bỗng nhiên phía trước hiện ra một luồng sáng thu hút sự chú ý, họ không tự chủ được mà hướng về lối thoát đó.

Xuyên qua màn sáng, thế giới trước mắt trở nên rõ nét.

Phía sau họ là một vách đá, lúc này vách đá như một cánh cổng truyền tống với vòng xoáy rực rỡ, nhưng vài giây sau vòng xoáy biến mất, trở thành vách đá bình thường.

Tình cảnh này khiến cả ba hiểu rằng tạm thời không thể quay về.

Nghiêm Phong thử rót pháp lực vào nhưng vách núi không có phản

ứng gì, pháp lực như đá chìm đáy bể.

“Hửm?

Không đúng, quy tắc thiên địa ở đây không đúng.” Nghiêm Phong nhận xét.

Thế giới này khác biệt rất lớn với Hỗn Độn.

Hồng Quân và Dương Mi cũng cảm nhận và thấy đúng như vậy, nhưng các đại đạo pháp tắc đã lĩnh ngộ vẫn có thể sử dụng được.

Họ nhận ra mình đang ở trên một đỉnh núi cao vạn trượng, thấp hơn Bất Chu Sơn một chút.

Chương 248

Nhưng họ kinh ngạc thấy nguyên thần không thể dò thám xa quá, thực lực bị áp chế hơn mười lần do quy tắc thiên địa của thế giới này.

Thiên địa ở đây kiên cố hơn nhiều.

Nghiêm Phong thử dùng không gian pháp tắc, chỉ thấy những vết nứt không gian nhỏ xíu xuất hiện.

Cả ba đều kinh hãi, không ngờ lại như vậy.

Nghiêm Phong đã chuẩn bị tâm lý nên chỉ kinh ngạc một chút rồi thôi.

Hồng Quân và Dương Mi thì mãi không hồi thần vì tình hình có vẻ tồi tệ.

Nghiêm Phong vốn có thể tùy ý mở thông đạo không gian ở Hồng Hoang, vậy mà ở đây chỉ tạo được vết nứt nhỏ.

"Đừng quản những thứ đó nữa, thế giới mạnh hơn thì quy tắc cũng mạnh hơn, ổn định hơn là chuyện bình thường.

Mau thích ứng với thế giới mới đi để tránh xảy ra hỗn loạn." Cả ba thu liễm tâm thần, nhanh chóng xuống núi.

Vì không hiểu rõ nơi này nên họ không dám khinh suất, sợ đụng phải cao thủ.

Tốc độ của họ vẫn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã xuống đến chân núi.

Ngay khi xuống tới nơi, họ cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn hẳn, dường như trên đỉnh núi có thứ gì đó áp chế thực lực.

"Từ Thiên Giới Sơn đi xuống sao?" "Đúng vậy, Thiên Giới Sơn

không phải là không thể leo lên được sao?" Hai giọng nói truyền đến từ cách đó không xa.

Nghiêm Phong nhìn qua, lần đầu thấy người ở thế giới này, họ không khác gì nhân tộc, quả nhiên đại đạo chi thể ở đâu cũng có ngoại hình giống nhau.

Có vẻ Thiên Giới Sơn này có gì đó đặc biệt, và việc họ đi xuống từ đó là điều lạ lùng.

Đang định tìm cách hỏi thăm thông tin thì thấy trong đám người đằng xa, có kẻ chỉ trỏ, có kẻ lập tức phát tín hiệu lên trời như pháo hoa, nhưng mang theo khí tức đặc biệt và đồ án khác nhau.

Nghiêm Phong định tiến tới hỏi thăm thì những người đó đồng loạt lùi lại như thể họ mang mầm bệnh.

Nghiêm Phong soi xét tu vi của họ, toàn là Đại La Kim Tiên, trong đó có hai kẻ cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thấy họ định chạy, Dương Mi liền ra tay định trụ họ tại chỗ.

Đám người lộ vẻ sợ hãi, chắc chắn nghĩ họ là vực ngoại tà ma nên mới mạnh như vậy.

Thấy thần sắc của họ và hành động báo tin lúc trước, Nghiêm Phong nói: "Nơi này không đơn giản, hỏi rõ đã." Dương Mi gật đầu, tiến lại gần tỏa ra khí tức mênh mông khiến những kẻ tu vi thấp trở nên ngơ ngác.

"Nơi này là đâu?

Thế giới này gọi là gì?" Dương Mi lạnh lùng hỏi.

Tên Chuẩn Thánh cầm đầu chống cự một chút rồi đáp: "Đây là Thiên Giới Sơn, thế giới của chúng ta gọi là Chiến Vân Giới." Chiến Vân Giới?

Cả ba nhìn nhau không nói gì, để Dương Mi hỏi tiếp.

"Ở Chiến Vân Giới có những thế lực nào?" "Ta phụ trách tuần tra Thiên Giới Sơn, thuộc về ba đại thế lực mạnh nhất: Chiến Thần Cung, Thiên Kiếm Sơn và Vạn Giới Thánh Địa." "Thực lực mạnh nhất của ba đại thế lực là cảnh giới gì?" "Đại Đạo cảnh." Nghiêm Phong lên tiếng: "Hỏi về phân chia cảnh giới thực lực." Dương Mi gật đầu hỏi tiếp, tên Chuẩn Thánh đáp: "Cảnh giới phân chia thành Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Thánh cảnh, Chí Thánh cảnh, Đạo cảnh và Đại Đạo cảnh." Cả ba sững sờ, Nghiêm Phong nhìn vào bảng hệ thống thấy cảnh giới của mình đã thay đổi.

Ký chủ: Nghiêm Phong.

Cảnh giới: Thánh cảnh, độ khai phá 98%.

"Hệ thống, chuyện gì vậy?" "Ký chủ đừng căng thẳng, tu vi không đổi, chỉ là hiển thị theo phân chia của thế giới này thôi.

Ví dụ Hồng Quân và Dương Mi lúc này là bán bộ Chí Thánh cảnh." "Ra là vậy, ở đây trên Thánh nhân còn ba cảnh giới nữa, ta ở đây cũng không phải hạng yếu nhất." Đúng lúc này, Nghiêm Phong biến sắc: "Có người tới, đi mau, phải lánh đi trước khi hiểu rõ nơi này, không nên xảy ra xung đột." Dương Mi gật đầu, trong mắt lóe sát ý, một vết nứt đen xuất hiện nuốt chửng nguyên thần của đám người kia, không để lại một ai sống sót.

"Đi thôi, ta thấy Thiên Giới Sơn này không tầm thường, nếu tin tức lọt ra sẽ phiền phức lắm." Dương Mi nói, Hồng Quân và Nghiêm Phong cũng không phản đối, họ đều không phải hạng nương tay, diệt khẩu lúc này là đúng đắn.

Cả ba hóa thành hồng quang bay đi, thực lực bị áp chế khiến họ hơi ngỡ ngàng.

Sau khi họ đi, một đội nhân mã kéo tới, trong đó có hai cao thủ Thánh cảnh.

Lúc này cả ba đã chạy xa, không bận tâm đến truy binh.

Đám người tới hiện trường thấy đồng đội đã chết, thân thể không thương tích nhưng nguyên thần đã mất sạch.

"Đội trưởng, Thiên Giới Sơn vốn bình yên, sao lại có chuyện này?" Có người thắc mắc, rồi tất cả nhìn về phía Thiên Giới Sơn với vẻ kinh ngạc.

Có rất nhiều truyền thuyết về nơi này, phổ biến nhất là ba loại: Một là đường dẫn tới thế giới cao hơn dành cho Đại Đạo cảnh; hai là thông tới vô số thế giới khác nhưng chưa ai kiểm chứng; ba là thông tới ma vực chứa đầy tà ma.

Những năm qua chưa từng có ai leo lên được Thiên Giới Sơn nên người ta dần coi nó là bình thường.

Nhưng nhìn cái chết của đồng đội, họ bắt đầu nghi ngờ.

"Đội trưởng... chẳng lẽ do tà ma làm?" "Không lẽ Thiên Giới Sơn có tà ma thật?

Thảo nào bao năm qua chúng ta phải canh gác ở đây." Đội trưởng sắc mặt nan khẩn, thu hồi thi thể đồng đội.

Chương 249

"Đi, về báo cáo cấp trên đã." Nghiêm Phong và hai người kia chạy được hai trăm dặm thì dừng lại thở dốc.

Ở đây tiêu hao pháp lực kinh khủng, dù cơ thể chứa pháp lực vô tận nhưng chỉ hai trăm dặm dùng độn thuật đã tiêu tốn một phần nhỏ.

"Thế giới này quả không đơn giản, pháp lực tiêu hao gấp mười lần, thực lực bị áp chế quá nhiều." Hồng Quân nói.

Ở Hồng Hoang đi ức vạn dặm dễ như trở bàn tay, ở đây di chuyển đúng là vấn đề.

"Có lẽ thực lực không hẳn bị áp chế, mà là do chúng ta chưa thích ứng quy tắc, hoặc quy tắc ở đây quá mạnh khiến không gian vô cùng ổn định, muốn phá vỡ không gian cũng khó." Nghiêm Phong nhận xét.

"Giờ chúng ta đi đâu?" Nghiêm Phong trầm mặc rồi nói: "Phải tìm hiểu rõ đã.

Đám người lúc nãy có vẻ rất kinh ngạc khi thấy chúng ta xuống từ Thiên Giới Sơn, nên nơi đó chắc chắn là địa danh kỳ lạ.

Phải cẩn thận, ở đây có Đạo cảnh và Đại Đạo cảnh, chúng ta mới chỉ là bán bộ Chí Thánh cảnh, nên án binh bất động cho đến khi mạnh lên." Họ tìm thêm vài người nữa để hỏi thông tin và đã hiểu sơ bộ về thế giới này.

Vạn Giới Thánh Địa là liên minh của các thế lực nhỏ, dù mạnh nhất nhưng nội bộ nhiều phái hệ.

Thiên Kiếm Sơn toàn là kiếm tu, giống như kiếm tiên vậy.

Chiến Vân Giới tu luyện tương tự Hồng Hoang, chỉ khác tên gọi cảnh giới.

Vạn Giới Thánh Địa là nơi thích hợp nhất để họ ẩn mình vì nơi đó chấp nhận mọi chủng tộc, từ yêu, nhân đến ma, tất cả đoàn kết chống lại kẻ thù chung là vực ngoại tà ma.

Tuy nhiên tà ma là gì thì họ chưa hỏi ra được vì chỉ có Thánh nhân trở lên mới đủ tư cách ra chiến trường vực ngoại.

Lúc này, Lục Hồn Phiên trong tay Nghiêm Phong có dị động, thôi thúc hắn đi về một hướng.

Nghiêm Phong đề nghị: "Ta có ý này, chúng ta nên tách ra khám phá thế giới này cho tiện hành động." Hồng Quân và Dương Mi kinh ngạc nhưng rồi cũng hiểu ra, vì trong lòng họ cũng muốn thế.

Họ quyết định mười năm sẽ gặp lại nhau ở đây một lần, nếu không gặp thì để lại ký hiệu đặc biệt.

Nghiêm Phong dùng ký hiệu hình ngọn lửa và chữ Hồng Hoang để liên lạc.

Sau khi chia tay, Nghiêm Phong bắt đầu hành trình của mình.

Thế giới này không phân cấp nghiêm ngặt như Hồng Hoang, người tu hành thường ẩn cư, khác với Hồng Hoang là các đại năng có thể ngồi lỳ trong động phủ hàng ngàn năm.

Ở đây có nhiều thành trì khổng lồ với tường thành cao hàng trăm trượng, Nghiêm Phong thắc mắc xây cao thế làm gì khi ai cũng biết bay.

Đến gần một thành lớn, hắn thấy mọi người đều đi bộ vào thành vì có trận pháp cấm bay.

Nghiêm Phong vào thành thuận lợi vì lính canh thấy tu vi Chuẩn Thánh của hắn nên không dám cản, trong khi những kẻ tu vi thấp bị đòi phí vào thành.

Trong thành phần lớn là phàm nhân, người tu luyện chiếm tỷ lệ nhỏ.

Nghiêm Phong dự đoán dân số thành này khoảng mười triệu người vì nó quá rộng lớn.

Hắn thấy vài Chuẩn Thánh và hai Thánh nhân.

"Cao thủ nhiều thật, nếu gặp Chí Thánh cảnh chắc ta phải dốc toàn lực.

Lục Hồn Phiên cảm ứng ở quanh đây." Nhưng vào thành rồi thì cảm ứng lại biến mất khiến hắn hoang mang.

Hắn quyết định vào tửu lầu tìm thông tin, nơi đây phàm nhân và tu sĩ trộn lẫn, đồ ăn cũng có loại tăng tu vi.

Hắn chọn một tửu lầu phồn hoa, bên trong toàn là tu sĩ.

"Khách quan dùng gì ạ?" Tiểu nhị dẫn hắn vào bàn.

Nghiêm Phong nhìn thực đơn, chữ viết khác hẳn nhưng lời nói thì giống.

"Cho vài món đặc sắc của quán." "Có ngay, mời ngài dùng trà." Nghiêm Phong quan sát xung quanh.

Đã bao nhiêu năm hắn không ăn uống gì rồi?

Ở Tam Tiên Đảo chỉ thỉnh thoảng ăn linh quả với Nữ Oa.

Lần đầu ăn cơm đúng nghĩa sau vô số năm khiến hắn hơi phấn khích.

"Nghe nói Thiếu thành chủ Cổ Nguyên Thành là Cổ Khiếu Thiên sắp quyết đấu với Lạc Thủy Tiên Tử rồi." "Chuyện đó ta nghe rồi, nhưng chẳng phải họ có hôn ước sao?" Hai người bàn bên cạnh thu hút sự chú ý của Nghiêm Phong.

Nghe nói Lạc Thủy Tiên Tử khinh thường Cổ Khiếu Thiên và muốn hủy hôn vì hắn đã trở thành phế vật sau khi đạo cơ bị thương mười năm trước, dù trước đó hắn là thiên tài được Chiến Thần Cung để mắt tới.

Nghiêm Phong thấy kịch bản này quen quá, đúng kiểu "hủy hôn phế vật nghịch tập".

"Ký chủ nghĩ đúng đấy, bản hệ thống không nhìn lầm ngươi." Hệ thống đột nhiên chen ngang.

Nghiêm Phong xem lại thuộc tính của mình: Ký chủ Nghiêm Phong, tu vi Thánh cảnh (98.3%), căn cước Hỗn Độn Chi Hỏa (36.6%), có Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Thanh Liên, Bàn Cổ Rìu...

Thực lực tổng hợp Thánh cảnh đỉnh phong, có thể càn quét cùng cấp, không sợ Chí Thánh cảnh đỉnh phong.

Hệ thống giải thích đồ đạc ở Hồng Hoang tạm thời không dùng được ở đây.

Chương 250

Đồ ăn được dâng lên, Nghiêm Phong ăn một bữa ngon lành, thỏa mãn vị giác đã bỏ quên bao năm.

“Tiểu nhị, cho một hũ rượu!” Hắn bắt chước những người khác gọi rượu.

Rượu thơm nồng, uống vào thấy nóng bừng cổ họng, rất sảng khoái.

Ăn xong, Nghiêm Phong mới sững người nhớ ra mình không có linh thạch để trả tiền.

“Khách quan có điều gì không hài lòng sao?” Tiểu nhị tiến lại gần thăm dò.

Nghiêm Phong lắc đầu: “Không, đồ ăn ngon lắm, chỉ là... ta quên mang linh thạch.

Có thể cho ta nợ được không, lát nữa ta sẽ mang tới trả?” "A a, ta thấy có kẻ muốn ăn quỵt rồi, dám ở Trích Tinh Lâu của ta ăn quỵt?

Gan to bằng trời!" Tiểu nhị hét lớn một tiếng, phía sau lập tức xuất hiện mấy người vây quanh Nghiêm Phong. "Đừng kích động, ta thật sự chỉ là quên mang theo thôi, cho ta chút thời gian, ta sẽ lập tức kiếm linh thạch trả nợ." Đối mặt với lời giải thích của Nghiêm Phong, tiểu nhị vẫn cười lạnh một tiếng: "Lục soát!

Xem trên người hắn có gì không, muốn ở đây ăn quỵt, cửa đều không có." Theo lệnh của tiểu nhị, bốn cao thủ cấp độ Đại La Kim Tiên vây lấy Nghiêm Phong, trên người mỗi kẻ đều dao động pháp lực.

Nghiêm Phong vốn không muốn gây chuyện lúc này cũng có chút

bất đắc dĩ, đành phải ra tay thi triển pháp lực, không thể để đám người này thực sự lục soát mình được.

Đám người kia thấy Nghiêm Phong muốn phản kháng thì càng thêm trương cuồng: "Chà, bao nhiêu năm rồi mới thấy một kẻ dám phản kháng, quả thực không biết sống chết." Bốn danh cao thủ đồng loạt ra tay, nhưng ngay khoảnh khắc sau, ánh mắt Nghiêm Phong lạnh lùng, búng tay một cái, bốn đạo pháp lực cường hãn phân biệt bắn về phía bốn người.

Bốn kẻ đó cười khinh miệt, định ngăn cản đòn tấn công, nhưng ngay sau đó, bốn tiếng trầm đục vang lên, chiêu thức của cả bốn đều bị phá giải.

Trong tửu lâu, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, vốn dĩ tưởng được xem một màn kịch hay, không ngờ Nghiêm Phong lại là một nhân vật đáng gờm, nhìn trình độ này ít nhất cũng là tu vi Đại La Kim Tiên. "Đừng ép ta ra tay, ta thật sự không mang linh thạch, nếu cần ta có thể dùng vật khác để thế chấp." Thấy mọi người xung quanh đều chú ý, Nghiêm Phong có chút lo lắng, tuy theo hệ thống đánh giá thì ở tòa thành này hắn dường như không có thiên địch, nhưng nếu cứ làm loạn khiến chuyện lớn ra thì e là rước thêm phiền phức.

Xem chừng thế lực đứng sau tửu lâu này cũng không nhỏ, vì bốn Đại La Kim Tiên chỉ như nhân viên bảo an chứ chưa phải kẻ trấn giữ. "Phóng tứ!

Dám ở Trích Tinh Lâu của ta gây sự." Đúng lúc Nghiêm Phong đang do dự, từ tầng cao nhất của tửu lâu vang lên một giọng nói già nua, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Thân ảnh một lão giả hóa thành một đạo kiếm quang, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Nghiêm Phong. "Gây sự ở Trích Tinh Lâu của ta sao?" Lão giả lạnh lùng hỏi.

Nghiêm Phong nhíu mày, khách khí nói: "Chỉ là hôm nay ta quên mang linh thạch, ăn cơm xong mới phát hiện ra, ta muốn dùng vật thế chấp nhưng bọn họ không cho, chỉ muốn dùng vũ lực." Lão giả cười lạnh: "Nếu đã muốn dùng vật thế chấp, tại sao lại ra tay đả thương người?" "Họ ra tay trước, nếu ta không phản kháng chẳng phải sẽ bị thương sao?" "Ở Trích Tinh Lâu của ta không quản chuyện đó, hễ đả thương người thì chuyện này không dễ giải quyết đâu." Lão giả toàn thân pháp lực dao động, Nghiêm Phong cảm thấy tò mò, lão giả này là cao thủ Thánh cảnh, nhưng cũng chỉ là Thánh cảnh trung kỳ, bản thân hắn là tồn tại vô địch cùng cấp nên lão giả hoàn toàn không đủ trình độ, thậm chí hắn chẳng cần thi triển đến một nửa thực lực. "Chà, Trích Tinh Lâu không nguyện ý hòa giải sao?" Lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên từ bên cạnh: "Vị bằng hữu này, xin đừng nóng nảy, để ta xem tình hình thế nào.

Liêu chủ sự, cũng đừng quá nóng nảy, vị bằng hữu này chẳng qua là hôm nay quên mang tiền thôi mà, trực tiếp nhận định người ta ăn quỵt, đến cơ hội giải thích cũng không cho, như vậy là không tốt đâu.

Ai mà chẳng có lúc gặp khó khăn, vạn nhất ngày nào đó ta cũng nhất thời quên mang theo, ngài cũng định đối xử với ta như vậy sao?" Một thanh niên vừa phe phẩy quạt vừa bước tới, lời nói bình thản nhưng như dòng suối nhỏ rót vào mặt sông yên tĩnh, tạo nên từng vòng sóng gợn. "À, sau này chẳng phải ta cũng nguy hiểm sao?" "Ai biết được có lúc nào linh thạch trên người dùng hết, không mang theo vật khác là bị đánh chết sao?" Những tiếng bàn tán xôn xao nổi lên xung quanh, sắc mặt Liêu chủ sự trở nên khó coi, hoàn toàn không lường trước được sự việc sẽ diễn biến thế này. "Đừng nói hồ đồ, các vị đều là khách quen, ta làm sao không biết, nếu một lần không cẩn thận thiếu một chút, lần sau mang tới là được, ta há lại vô tình như vậy." Thanh niên gật đầu: "Liêu chủ sự nói không sai, nhưng ai mà

chẳng bắt đầu từ khách lạ rồi mới thành khách quen?

Nếu hôm nay không phải vì có mặt mọi người ở đây, e là ngài đã ra tay rồi đúng không?" Sắc mặt Liêu chủ sự biến đổi, mọi chuyện ai cũng hiểu nhưng thanh niên này lại nói toạc ra trước mặt mọi người khiến không khí trở nên căng thẳng. "Hừ, nếu Trích Tinh Lâu cậy lớn khinh khách, vậy lần sau ta không đến nữa." Có người ném lại linh thạch trả tiền cơm rồi bỏ đi.

Đám người Trích Tinh Lâu mặt xanh mét nhưng không nói được lời nào. "Thấy chưa, làm ăn phải giảng chữ tín, nhưng quan trọng nhất là nhân tình nhân tính, cách làm việc không một chút tình người thì sao giữ được khách, hy vọng sau này các vị biết trân trọng." Thanh niên nói xong, phất tay một cái, mấy khối linh thạch xuất hiện trên bàn. "Tiền cơm đã trả.

Vị huynh đài này, gặp nhau tức là có duyên, hay là cùng ta đi tiểu tụ một lát, thấy thế nào?" Thanh niên mời Nghiêm Phong, đôi mắt tràn đầy tự tin.

Nghiêm Phong thấy tiền cơm đã được trả thì thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng vì nguyên nhân này mới dẫn đến xung đột, nếu không trả tiền cơm thì là lỗi của mình. "Được, đa tạ vị công tử." Nghiêm Phong hành lễ đáp lại, sau đó hai người định rời khỏi tửu lâu. "Đợi đã!

Trích Tinh Lâu của ta là nơi muốn nhục mạ là nhục mạ sao?

Còn tiền thuốc men cho hộ vệ bị đánh thương cũng phải trả, ta thấy họ bị thương nặng, mỗi người một trăm linh thạch." Giọng của lão giả truyền tới, bốn hộ vệ Đại La Kim Tiên lúc này đều hộc máu, khí tức uể oải.

Nhưng mọi người đều nhìn ra họ cơ bản không bị thương, chỉ là bị Nghiêm Phong phản chấn khiến khí huyết sôi trào, trạng thái hiện tại rõ ràng là giả vờ.

Nghiêm Phong nhìn thấy cảnh này thì không khỏi tức giận, đám người này thật đúng là được đằng chân lân đằng đầu, thủ đoạn thấp kém như vậy rõ ràng là muốn tìm phiền phức, tất cả thực khách đều nhìn ra màn kịch này, lẽ nào hắn lại không thấy.

Lúc này trong tửu lâu, các thực khách đều vội vã kết toán tiền cơm rồi ra ngoài xem kịch để tránh bị vạ lây.

Đối mặt với sự chất vấn nghiêm khắc của lão giả, cơn giận của Nghiêm Phong trỗi dậy.

Chương 251

"Ồ?

Vậy theo ý của ngươi thì xử lý thế nào?" Là tồn tại đệ nhất nhân của Hồng Hoang, cơn giận của Nghiêm Phong tự nhiên càng lúc càng thịnh, trong lời nói mang theo tia mỉa mai. "Kìa các vị, chúng ta hòa khí sinh tài, Liêu chủ sự nể mặt ta một chút, mười khối linh thạch này coi như tiền thuốc men và tiền rượu cho các vị hộ vệ đại ca." Mười khối linh thạch ở đây có thể ăn được mấy bữa thịnh soạn, nên biết Trích Tinh Lâu là tửu lâu số một số hai trong thành, mười khối linh thạch đưa cho phàm nhân thì một khối cũng đủ cả nhà sinh hoạt một tháng.

Nhưng Liêu chủ sự lạnh hừ một tiếng, hoàn toàn không nể mặt thanh niên kia. "Mười khối linh thạch?

Mười khối linh thạch còn chưa bằng một bàn món ăn đặc sắc, tiền thuốc men cho mấy thuộc hạ bị thương ít nhất phải năm mươi khối, đó là ta đã khai ân rồi." Thanh niên thở dài: "Liêu chủ sự không tử tế rồi, người làm ăn không nên như vậy." "Lý Thiên Tinh, không phải việc của ngươi, đừng có xen vào việc người khác." Lúc này Nghiêm Phong bước ra: "Lý huynh đệ, chuyện này để ta giải quyết đi." Chỉ là một Thánh nhân trung kỳ, hắn không sợ, cùng lắm là giết sạch rồi rời đi, trong tòa thành này không có ai có thể đe dọa được hắn.

Theo hệ thống đánh giá, dù có trận pháp các loại cũng không gây được nguy cơ cho hắn.

Lý Thiên Tinh thở dài một tiếng: "Haiz, thôi vậy, chỉ là một bữa cơm thôi mà, ta đã trả giúp vị huynh đệ này rồi." Nói xong, Lý Thiên Tinh lùi sang một bên, vì thấy thần sắc Nghiêm Phong có gì đó không đúng, và cũng vì cảm ứng được khí tức trên người Nghiêm Phong tuy

mạnh mẽ nhưng lại nội liễm, trong thành này e là không có mấy đối thủ, hắn cũng không nắm chắc phần thắng, huống chi là Liêu chủ sự.

Lý Thiên Tinh chăm chú quan sát bọn người Nghiêm Phong, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Ban đầu hắn chỉ thấy thực lực Nghiêm Phong khá tốt nên muốn kết giao, nhưng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này, trong tình huống này ai biết được điều gì sẽ xảy ra.

Lý Thiên Tinh đành tọa thị quan sát, vì thế lực đứng sau Trích Tinh Lâu cũng không nhỏ, xử lý sẽ khá phiền phức, dù sao thiện ý cũng đã phát ra rồi, tiếp theo xem bản lĩnh của Nghiêm Phong ra sao.

Lúc này Nghiêm Phong gật đầu tỏ ý cảm ơn Lý Thiên Tinh, sau đó nhìn về phía Liêu chủ sự và đám người. "Nếu đã không muốn hòa giải, vậy cứ đưa ra cách giải quyết đi, ta sẽ xử lý." Liêu chủ sự cười lạnh: "Đến linh thạch còn không có thì có cách gì giải quyết, nhìn công pháp của ngươi cũng khá, giao ra đây thì ta sẽ thả ngươi đi." Theo lời của Liêu chủ sự, thần sắc Nghiêm Phong lạnh xuống, gã này căn bản không hề có thành ý.

Một bộ công pháp, dù tệ nhất cũng không thể chỉ đáng giá một bữa cơm.

Nghĩ vậy, Nghiêm Phong không khỏi mỉm cười, hắn đưa tay ra, mấy khối linh thạch mà Lý Thiên Tinh vừa trả lập tức quay về tay hắn, rồi hắn đưa lại cho Lý Thiên Tinh. "Nếu đã nhận định ta ăn quỵt, vậy ta ăn quỵt một lần thì đã sao." Khí thế toàn thân Nghiêm Phong tỏa ra, khiến đám người Liêu chủ sự chấn động tâm can, kẻ tu vi thấp trực tiếp lùi lại mấy bước mới đứng vững, một mảnh hãi nhiên.

Tu vi của hắn sao lại lợi hại như vậy?

Trong thành Đông Cực này từ khi nào xuất hiện một người lợi hại

mà họ không biết?

Da đầu Liêu chủ sự tê dại, nhưng lúc này tu vi Nghiêm Phong thể hiện ra chỉ là Thánh cảnh sơ kỳ, tuy nhìn có vẻ mạnh mẽ nhưng thực chất tu vi không quá cao, điều này mới giúp Liêu chủ sự có chút tự tin, nếu không e là đã trực tiếp đầu hàng.

Ở đây Thánh cảnh không giống như Hồng Hoang chỉ có vài người, Thánh cảnh trong một tòa thành có khi tìm được cả vài trăm người.

Nhưng vị thanh niên Thánh cảnh trước mắt này họ chưa từng nghe danh.

Liêu chủ sự hạ quyết tâm, vẫy tay ra hiệu cho mấy kẻ đang nằm dưới đất lùi lại, đồng thời phát ra một tín hiệu cầu cứu.

Hành động này tự nhiên không lọt qua mắt Nghiêm Phong, nhưng hắn cũng không ngăn cản, nếu đã muốn giải quyết thì giải quyết một thể cho xong, tránh phiền phức sau này. "Muốn gọi người thì cứ gọi đi, ta tiếp chiêu tới cùng, hôm nay để xem cái Trích Tinh Lâu nhỏ bé này có bản lĩnh gì." Nghiêm Phong cười lạnh, chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt quái dị của mọi người xung quanh, vì trong mắt họ, Nghiêm Phong thật cuồng vọng vô tri, phải biết rằng ở Trích Tinh Lâu có lời đồn là có cao thủ Chí Thánh cảnh trấn giữ.

Nếu Nghiêm Phong biết ý nghĩ đó chắc chắn sẽ cười thành tiếng, nếu ép hắn phải dùng đến Bàn Cổ Phủ thì nửa tòa thành này cũng bị một búa chẻ làm đôi chứ đừng nói gì đến Trích Tinh Lâu.

Ở thế giới này thiên địa lao cố, quy tắc khác biệt nên chiêu thức thi triển uy lực không quá lớn, nếu ở Hồng Hoang thì tùy tay một kích tòa thành này đã biến mất rồi.

Có thể thấy quy tắc thiên địa ở thế giới này cao hơn Hồng Hoang.

Lúc này, đám người kia vẫn chưa nhận thức được thực lực thực

sự của Nghiêm Phong, chỉ coi hắn là một Thánh cảnh phổ thông.

Liêu chủ sự không nói gì, lát sau bên ngoài có mấy đạo nhân ảnh lao vào, dừng lại bên cạnh gã. "Lão Liêu, có chuyện gì?

Có kẻ dám gây sự ở Trích Tinh Lâu của chúng ta sao?" Hai trung niên và hai lão giả, tổng cộng bốn người, trong đó hai người là Thánh cảnh hậu kỳ, hai người là Thánh cảnh trung kỳ. "Ngươi tưởng một Thánh cảnh sơ kỳ như ngươi có thể ở đây tác oai tác quái sao?

Thiên phú không tồi, có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng có thể vượt cấp đánh lại năm người chúng ta không?" Thấy viện binh đã đến, Liêu chủ sự càng thêm hiêu trương, bước lên phía trước nhìn chằm chằm Nghiêm Phong nói.

Nghiêm Phong thản nhiên: "Bớt nói nhảm đi, lên hết một lượt đi, để ta xem đám phế vật Trích Tinh Lâu các ngươi lợi hại đến mức nào." Một câu nói của Nghiêm Phong khiến mấy người đối diện nộ khí ngút trời. "Tiểu tử cuồng vọng, chịu chết đi!" Một tiếng quát lạnh, một người trung niên và Liêu chủ sự đồng thời xông lên, định kết liễu Nghiêm Phong trong lòng bàn tay, nhưng Nghiêm Phong chỉ tung ra một quyền mãnh liệt.

Một quyền bình thường nhưng lại tỏa ra áp lực bàng bạc, khiến các khán giả gần đó không tự chủ được mà phải vận công chống đỡ, vì hiện tại đa số họ chỉ có tu vi Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

Cuộc chiến của các Thánh cảnh khiến họ khó lòng áp sát quan chiến.

Nghiêm Phong thầm ngạc nhiên, Trích Tinh Lâu này không biết được xây bằng vật liệu gì, tuy đám người kia ra tay đã thu liễm vài phần nhưng dao động pháp lực không phải thứ tầm thường có thể chịu nổi, vậy mà Trích Tinh Lâu lại hấp thu được phần lớn pháp lực đó.

Hơn nửa sức mạnh bị hấp thu, phần còn lại cơ bản không ảnh hưởng đến kiến trúc.

Nghiêm Phong tò mò phóng thần thức ra thăm dò, sau đó mới vỡ lẽ.

Hóa ra Trích Tinh Lâu không chỉ dùng vật liệu đặc biệt mà còn gia trì rất nhiều trận pháp kiên cố, xem ra đã chuẩn bị sẵn cho tình huống có người gây sự đánh nhau.

Nghiêm Phong cũng không quá kinh ngạc, đây là chuyện bình thường, đa số các cửa tiệm lớn đều như vậy, chỉ là trận pháp của Trích Tinh Lâu cao cấp hơn một chút, có thể hấp thu được dao động của Thánh cảnh, nhưng nếu hắn dốc toàn lực thì chắc chắn nơi này sẽ tan thành mây khói, nếu dùng đến Hỗn Độn Chí Bảo thì trực tiếp lật tung cả nửa tòa thành.

Chương 252

Cảnh tượng lúc này khiến mọi người có mặt đều cảm thấy ngượng ngùng, vì hai người bên phía Trích Tinh Lâu đã bị Nghiêm Phong đấm bay, xem ra hắn còn chưa dùng hết sức. "Hừ, lên hết đi!" Liêu chủ sự đứng vững thân hình, mặt đầy hung lệ lao lên.

Bốn người phía sau cũng vội vàng theo sát, họ nhận ra không thể nương tay, tên Thánh cảnh sơ kỳ trước mắt này có chiến lực của Thánh cảnh đỉnh phong, năm người họ cùng lên cũng chưa chắc hạ được.

Nhưng vì danh dự của Trích Tinh Lâu, nếu không xông lên mà để lâu chủ phía trên biết được chắc chắn sẽ bị trách tội.

Năm người cùng lên, dốc toàn lực ra tay, đao thương vừa động, trong nháy mắt cả Trích Tinh Lâu đều rung chuyển.

Lý Thiên Tinh đứng bên cạnh quan sát không thể đứng yên, phất tay đánh ra mấy đạo pháp lực để ổn định tửu lâu.

Thấy năm người vây công, Nghiêm Phong quát lạnh: "Nếu đã vậy, hãy cho các ngươi biết thế nào là thực lực, Thánh cảnh như các ngươi chỉ là ngụy Thánh cảnh mà thôi." Lập tức hắn thi triển Đế Đạo Thần Quyền, chỉ mới thức thứ nhất 'Thiên Hỏa Hàng Thế' đã bao phủ toàn bộ tửu lâu.

Vì đang ở trong thành nên Nghiêm Phong đã nén uy lực lại, phạm vi cũng thu nhỏ trong Trích Tinh Lâu, nhưng uy lực trong phạm vi nhỏ đó lại khiến mọi người chấn kinh.

Chỉ với một quyền, toàn bộ trận pháp đỉnh cấp của Trích Tinh Lâu vỡ vụn, kèm theo đó là tiếng thét thảm khốc.

Những người đứng xem bên ngoài khi thấy chiêu đó xuất hiện đều cảm nhận được năng lượng khủng khiếp, vội vàng lùi bước.

Hành động của họ là hoàn toàn chính xác, pháp lực ổn định tửu lâu của Lý Thiên Tinh cũng vỡ tan trong tích tắc, sắc mặt hắn biến đổi, lập tức tháo lui.

Ngọn lửa hừng hực thiêu rụi Trích Tinh Lâu, bất kể là dược liệu hay trận pháp, trước mặt Hỗn Độn Thần Hỏa đều không có sức phản kháng.

Tương tự, năm người bị Nghiêm Phong đấm cho dở sống dở chết cũng đồng thời táng thân trong biển lửa, chỉ còn vài tiếng thét thảm thiết minh chứng cho sự tồn tại của họ.

Lúc này mọi người đều ngẩn ngơ, mãnh nhân phương nào mà lại diệt sạch cả Trích Tinh Lâu như vậy?

Trích Tinh Lâu sừng sững ở thành Đông Cực này hàng vạn năm, chưa từng có ai gây sự mà có thể toàn mạng bước ra, vậy mà hôm nay cả tòa lầu đã bị dỡ bỏ.

Mọi người kinh hãi, nhưng cũng có người lộ vẻ phấn khích.

Trích Tinh Lâu ở đây chỉ là một phân bộ tại Đông Cực thành, nghe nói đại bản doanh của họ ở Thánh thành Cửu Châu xa xôi, nơi đó là trung tâm của Chiến Vân Giới, hội tụ vô số cao thủ, và lời đồn về các cao thủ Chí Thánh cảnh cũng từ đó mà ra. "Vị huynh đệ này, vừa rồi tạ ơn đã giúp ta, nhưng xem ra bọn chúng không biết điều." Nghiêm Phong phủi tay, điềm nhiên nói với Lý Thiên Tinh như thể việc giết năm Thánh cảnh và hủy diệt tửu lâu vừa rồi chẳng có gì tát.

Lý Thiên Tinh thấy Nghiêm Phong nói chuyện ôn hòa thì không khỏi ngẩn ra, sự tương phản này quá lớn.

Hắn vội vàng đáp: "Ra ngoài bôn ba ai mà chẳng có lúc khó khăn,

ta chỉ tình cờ gặp, thấy huynh không giống hạng người cố ý quỵt tiền, lại muốn kết giao nên mới ra tay, nếu không chê thì chúng ta tìm nơi khác uống vài ly?" Hai người trò chuyện đơn giản vài câu rồi rời đi, đám người quan chiến thấy Nghiêm Phong bước ra đều vô thức nhường đường, chăm chú nhìn họ rời đi.

Kẻ đã diệt cả Trích Tinh Lâu là một gã tàn nhẫn, còn người kia cũng chẳng đơn giản, nhìn cái cách hắn không sợ Trích Tinh Lâu gây phiền phức là biết bối cảnh không nhỏ.

Nghiêm Phong cùng Lý Thiên Tinh đến một tửu lâu khác, khi nhìn thấy hai người, chưởng quỹ ngẩn người, sắc mặt biến đổi nhưng thói quen lâu năm khiến lão nhanh chóng niềm nở. "Hai vị khách quan cần dùng gì?" "Hai bình rượu ngon, thêm hai đĩa nhắm là được." Lý Thiên Tinh tùy ý gọi, Nghiêm Phong cũng không ý kiến, dù sao vừa rồi hắn cũng đã ăn no rồi.

Nghiêm Phong tò mò hỏi: "Vừa rồi ta diệt sạch Trích Tinh Lâu, huynh không sợ rước họa vào thân sao?

Ta nghe nói đó chỉ là một phân bộ, nếu có mấy gã Chí Thánh cảnh tới thì phiền phức lớn đấy." Lý Thiên Tinh cười: "Tống huynh đệ còn chẳng sợ thì ta sợ gì, một cái Trích Tinh Lâu không đến mức khiến ta không dám kết giao bằng hữu với huynh." Hai người đã trao đổi tên tuổi, Lý Thiên Tinh khá tán thưởng tính cách sái thoát của Nghiêm Phong, chỉ không biết sự điềm tĩnh hiện tại của Nghiêm Phong có phải là giả vờ không.

Một quyền miểu sát năm Thánh cảnh cao thủ, Lý Thiên Tinh nghi ngờ Nghiêm Phong thực chất đã ẩn giấu thực lực, ít nhất cũng là cao thủ Chí Thánh cảnh.

Ở Đông Cực thành, cao thủ mạnh nhất cũng chỉ là Chí Thánh cảnh đỉnh phong, chưa từng nghe nói có cao thủ bán bộ Đạo cảnh.

Nghiêm Phong cười: "Lý huynh không sợ thì ta đơn độc một mình có gì phải sợ, Chiến Vân Giới rộng lớn thế này, lẽ nào chúng có thể truy sát ta khắp nơi sao?" Nghiêm Phong thực sự không sợ, trừ khi chúng dùng đến Hỗn Độn Chí Bảo hoặc Đại Đạo Chí Bảo.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong nhìn Lý Thiên Tinh, định từ miệng hắn dò hỏi về phân cấp linh bảo ở đây.

Lý Thiên Tinh cũng không ngừng thăm dò lai lịch của Nghiêm Phong, nhưng lệnh hắn bất lực là lai lịch của Nghiêm Phong hoàn toàn mịt mờ, nỗ lực nửa ngày vẫn không có thông tin giá trị nào.

Bản thân không dò hỏi được gì, ngược lại còn để lộ chút thông tin của mình.

Theo lời Nghiêm Phong kể, hắn trước đây luôn theo sư phụ tu hành, chưa từng xuống núi, nên lần đầu ra ngoài mới quên mang linh thạch.

Lý Thiên Tinh tuy không tin lắm nhưng những câu hỏi sau đó của Nghiêm Phong khiến hắn dần tin tưởng, vì Nghiêm Phong thực sự chẳng biết gì về phân cấp linh bảo ở Chiến Vân Giới.

Lý Thiên Tinh có chút lúng túng, nhưng Nghiêm Phong lại hài lòng vì thu được một đống thông tin.

Đầu tiên là về pháp bảo, phân cấp pháp bảo tương ứng với cảnh giới, nhưng đại bộ phân cao thủ vẫn không có pháp bảo vừa tay, chỉ dùng loại sơ cấp.

Nghiêm Phong hiểu ra linh bảo ở đây cũng hiếm như ở Hồng Hoang, thậm chí còn hiếm hơn, vì ở Hồng Hoang các cường giả ít nhất cũng có một món, kẻ yếu mới không có.

Nhưng cao thủ ở Chiến Vân Giới quá nhiều, pháp bảo không đủ chia, những bảo vật hậu thiên được đúc ra tuy lợi hại nhưng giới hạn

thấp.

Theo phân cấp, Hỗn Độn Linh Bảo tương ứng với Thánh cảnh, gọi là Thánh giai linh bảo, cao hơn nữa là Thánh giai chí bảo, Đại Đạo linh bảo, Đại Đạo chí bảo.

Ba món Hỗn Độn Chí Bảo của hắn nên được xếp vào hàng Thánh giai chí bảo.

Nhưng điều khiến Nghiêm Phong sững sờ là trên Hỗn Độn Chí Bảo còn có hai loại: Đại Đạo Linh Bảo và Đại Đạo Chí Bảo.

Hệ thống có thể hợp thành pháp bảo, như vậy hắn có thể sở hữu tất cả.

Vì Lục Hồn Phiên là một mảnh vỡ của Đại Đạo Chí Bảo Sinh Tử Thiên Bảng hóa thành, chỉ cần tìm đủ mảnh vỡ là có thể hợp thành Đại Đạo Chí Bảo.

Chương 253

Khi tìm được càng nhiều mảnh vỡ, uy lực của Lục Hồn Phiên cũng sẽ tăng dần.

Trong thời gian ngắn tới, hắn sẽ không lo bị đám Đại Đạo Linh Bảo áp chế.

Pháp bảo đối vu một cá nhân ảnh hưởng thực tại thái đại liễu, bỉ như Bàn Cổ Phủ, kiện Hỗn Độn Chí Bảo thậm chí khả dĩ nhượng sở hữu hoàn chỉnh Đại Đạo pháp tắc.

Nghiêm Phong thông qua thăm dò cũng biết được pháp tắc ở đây tuy tương tự Đại Đạo pháp tắc nhưng thực chất vẫn kém một chút.

Hắn tò mò hỏi thêm thì biết những người ở đây chỉ biết đến ba nơi: Chiến Vân Giới, Ma Vực và Thiên Ma Chiến Trường, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Hỗn Độn.

Việc họ không biết đến Hỗn Độn khiến Nghiêm Phong nảy sinh thắc mắc, cuối cùng hắn kết luận là do thế giới này quá ổn định, không gian vững chắc đến mức biến thái.

Xem ra muốn quay về chỉ có thể dựa vào trận pháp trên tế đàn kia, nhưng trận pháp trên vách núi đã biến mất, không biết khi nào ba người mới về được, hiện tại chỉ có thể tăng cường thực lực trước, như vậy mới có khả năng đi lại tự do.

Chỉ có thực lực mạnh mẽ mới không sợ bị ngăn cản, muốn về Hồng Hoang thì về, muốn ở Chiến Vân Giới thì ở.

Nghiêm Phong cảm khái đồng thời cũng giả vờ đối đáp với sự thăm dò của Lý Thiên Tinh, gã đã sống vô số vạn năm nên mấy trò sáo ngữ này hắn thừa sức đối phó. "Vậy Nghiêm Phong huynh đệ sau này

định đi đâu?

Với thực lực của huynh, gia nhập bất cứ thế lực nào cũng được hoan nghênh." Lý Thiên Tinh thăm dò, thực chất là muốn kéo Nghiêm Phong về thế lực của mình.

Nghiêm Phong tự nhiên biết mục đích của gã, nếu không gã chẳng rảnh mà giúp hắn từ đầu. "Ta cũng muốn đi, nhưng ba đại thế lực ta đều không quen thuộc, hơn nữa thân phận của ta hiện tại cũng là một vấn đề, cơ bản không có ai làm chứng, vốn dĩ ta chỉ tu luyện cùng sư phụ, nhưng gần đây sư phụ nói ta có thể xuất sư rồi sau đó đi vân du, thế là ta bị đuổi xuống núi, hiện tại ta đối với Chiến Vân Giới vẫn còn mơ hồ lắm." Lý Thiên Tinh nghe vậy mắt sáng lên: "Vậy hay là gia nhập với ta?

Lăng Yên Các của ta cũng rất lợi hại, tuy không mạnh bằng ba đại thế lực nhưng ở đó toàn là thiên tài mới được ở lại." Nghiêm Phong tò mò: "Ồ?

Chỗ đó chỉ có thiên tài mới được ở lại sao?

Thế nào mới được gọi là thiên tài?" Nghiêm Phong thể hiện vẻ tò mò vì muốn biết tình hình tu luyện ở Chiến Vân Giới.

Theo như hắn biết, linh khí ở đây cao cấp hơn Hồng Hoang nên định nghĩa thiên tài chắc chắn sẽ khác.

Lý Thiên Tinh thấy Nghiêm Phong hứng thú thì hào hứng nói: "Thực ra với độ tuổi của Nghiêm huynh đệ thì tuyệt đối đủ tiêu chuẩn, thiên tài ở chỗ chúng ta đại diện cho tốc độ tu luyện hoặc một phương diện đặc trưng cực kỳ xuất chúng, ví dụ có người luyện đan cực giỏi, có người luyện thể cực mạnh, dùng nhục thân có thể ngạnh kháng Thánh giai chí bảo, có người luyện khí..." "Hóa ra là vậy, thế Lăng Yên Các yêu cầu thiên tài về tu vi thế nào?" "Thông thường như ta, đạt tới Thánh cảnh trước năm nghìn năm thì được gọi là thiên tài,

có những kẻ mạnh hơn đạt tới Chí Thánh cảnh ở độ tuổi đó." Nghiêm Phong âm thầm gật đầu, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, thế giới này và Hồng Hoang có khoảng cách lớn.

Tu luyện vạn năm như hắn thì không thể gọi là thiên tài được.

Nhưng hắn nói: "Vậy cũng không tệ, ta tu hành đến cảnh giới này mất khoảng hơn ba nghìn năm." Nghiêm Phong thầm thêm chữ 'vạn' trong lòng rồi đợi Lý Thiên Tinh trả lời. "Nghiêm huynh đệ tu luyện nhanh thật, hèn chi tu vi ngang ta mà có thể một chiêu giết chết bọn chúng, thiên phú này đúng là vạn người có một.

Haiz, tốc độ của ta mà gọi là nhanh sao?

Ta thấy chậm lắm, suốt ngày chìm đắm trong tu luyện khô khan, bị sư phụ ép đi chiến đấu với hung thú, chẳng thấy ai khác tu luyện cả." "Đừng khiêm tốn nữa Nghiêm huynh đệ, hay là vào Lăng Yên Các của ta đi, ở đó cái gì cũng có, tuy không phải đứng đầu nhưng các chủ của chúng ta là cao thủ Đạo cảnh, người thường không ai dám bắt nạt ta đâu." Nghiêm Phong giả vờ suy nghĩ, sau một lát mới chậm rãi trả lời: "Ta có thể gia nhập Lăng Yên Các, nhưng ta không thích bị ràng buộc, không biết quy tắc ở đó có nhiều không?" Lý Thiên Tinh trong lòng đại hỉ, một khi đã lên thuyền của gã thì làm sao xuống được?

Lăng Yên Các không biết có bao nhiêu thiên kiêu, ai lúc đầu cũng nghĩ không bị ràng buộc là tốt, nhưng cuối cùng đều không muốn rời đi, đó chính là mị lực của Lăng Yên Các.

Tuy Lăng Yên Các không phải mạnh nhất trong ba đại thế lực nhưng vẫn khiến người ta không muốn rời bỏ, đó là sự tự tin của gã. "Được, gia nhập Lăng Yên Các chỉ cần làm một thủ tục nội bộ tông môn là xong, không cần gì khác, nhưng tông môn có một số nhiệm vụ, nếu huynh muốn ra ngoài phiêu bạt thì có thể nhận nhiệm vụ bên ngoài vì đều có phần thưởng cả." "Thật sự không có quy tắc nào khác

sao?" "Không có, chỉ cần không phản bội Lăng Yên Các là được, một khi phản bội sẽ bị tất cả mọi người truy sát, từ các chủ đến đệ tử phổ thông đều sẽ tìm đến thanh lý môn hộ." "Đáng sợ vậy sao?" "Nhưng nếu muốn rút khỏi Lăng Yên Các mà không làm gì tổn hại đến lợi ích tông môn thì chúng ta vẫn rất có tình người." "Vậy thì tốt, ta sợ vào rồi không ra được, hễ rời đi là thành công địch của môn phái thì phiền phức lắm." Lý Thiên Tinh yên tâm, xem như lần này kéo Nghiêm Phong vào tông môn là có thu hoạch.

Lăng Yên Các là một môn phái thần kỳ ở Chiến Vân Giới, bên trong hầu như không có đệ tử phổ thông, toàn bộ đều là đệ tử tinh anh.

Với cấu trúc như vậy, đệ tử Lăng Yên Các khá ít, họ chỉ thu nhận thiên tài tinh anh chứ không thu đệ tử phổ thông.

Vì vậy ngoài ba đại thế lực, mọi người đều muốn gia nhập Lăng Yên Các vì đó là minh chứng cho thân phận thiên tài.

Đệ tử Lăng Yên Các bước ra ngoài ai nấy đều là cao thủ, được cả Chiến Vân Giới và ba đại thế lực công nhận, vì có những thiên tài mà ba đại thế lực muốn chiêu mộ nhưng lại chọn Lăng Yên Các.

Điều này giúp danh tiếng của Lăng Yên Các ngày càng vang dội.

Đối với ba đại thế lực thì cũng không sao, địa vị của họ không môn phái nào vượt qua được nhờ hàng vạn năm tích lũy.

Lăng Yên Các cũng không làm ảnh hưởng đến lợi ích của họ.

Mối liên hệ giữa ba đại thế lực rất chặt chẽ, động vào một nhà là động vào tất cả, nên gần như không thể làm lung lay lợi ích chung của họ.

Quan trọng nhất là Chiến Vân Giới có chung ngoại địch: Ma Vực Thiên Ma.

Thiên Ma luôn lăm le xâm chiếm Chiến Vân Giới, biến nơi này thành một phần của Ma Vực.

Nếu điều đó xảy ra, muôn vàn chủng tộc sẽ bị diệt vong.

Thiên Ma không giống ma tộc ở đây, ma tộc Chiến Vân Giới chỉ khác biệt về ngoại hình và sức mạnh, còn Thiên Ma sẽ ô nhiễm và xâm thực linh hồn sinh linh.

Khi chúng phát triển quy mô lớn, vùng đất dưới chân sẽ bị xâm thực và trở nên tà ác, môi trường đó ngay cả ma tộc Chiến Vân Giới cũng không sống nổi.

Vì vậy hòa bình ở Chiến Vân Giới chủ yếu là để chống lại Thiên Ma.

Mọi chủng tộc đều hiểu rằng nếu không ngăn chặn Thiên Ma ở ngoài Thiên Ma Chiến Trường thì tất cả sẽ đối mặt với nguy cơ.

Toàn bộ sinh linh là kẻ thù chung của Thiên Ma, thay vì nội loạn thì hãy dồn sức chống ngoại địch.

Chương 254

Từng có kẻ định trục lợi từ chuyện này nhưng kết quả là rước lấy cơn thịnh nộ của ba đại thế lực, họ huy động toàn bộ sức mạnh Chiến Vân Giới tiêu diệt môn phái nhất lưu đó trong tích tắc, không để lại dấu vết, khiến những kẻ có ý đồ xấu phải từ bỏ ý định.

Nghiêm Phong đã nghe nhắc đến Thiên Ma Chiến Trường nhiều lần, nay từ miệng Lý Thiên Tinh lại biết thêm nhiều điều.

Hắn tò mò hỏi: "Không biết Thiên Ma Chiến Trường là nơi thế nào, nghe nhắc đến nhiều nhưng ta chưa từng thấy." Lý Thiên Tinh trầm sắc mặt khiến Nghiêm Phong cũng chùng xuống, lẽ nào đó là nơi không thể nhắc tới?

Lý Thiên Tinh nghiêm nghị đáp: "Đến Thiên Ma Chiến Trường mà cũng không biết, xem ra huynh thực sự chưa từng xuống núi.

Thực ra Thiên Ma Chiến Trường không nằm trong Chiến Vân Giới mà ở một nơi hư vô bên ngoài.

Nơi đó hoang vu, không có linh khí nhưng tồn tại một loại hư không chi lực kỳ đặc, hấp thu nó có thể chuyển hóa thành tu vi rất nhanh, nên nhiều người khi tu vi cao thâm thường tìm đến đó dù nơi ấy vạn phần nguy hiểm." Nghiêm Phong ngẩn người: "Có nhiều cao thủ đến vậy sao còn nguy hiểm?

Lẽ nào bên trong có thứ gì khác, hung thú sao?" "Không, là Thiên Ma, chúng cực kỳ tàn nhẫn.

Thiên Ma là vật chủng từ một thế giới khác, bản tính của chúng chỉ có đồng hóa, thôn phệ, tà ác và ô nhiễm, căn bản không thể giao tiếp, chỉ tồn tại bản năng tà ác.

Dường như trong não chúng chỉ có một mệnh lệnh là chiếm đóng và xâm thực Chiến Vân Giới, nên chúng ta buộc phải ra tay ngăn chặn chúng bên ngoài chiến trường, nếu để chúng lọt vào thì hậu quả khôn lường." "Thiên Ma?

Có liên quan gì đến ma tộc ở Chiến Vân Giới không?" "Không, ma tộc ở đây chỉ là một trong muôn vàn chủng tộc, tuy tính tình bạo liệt nhưng so với lũ Thiên Ma vô nhân tính thì họ lương thiện chán.

Cao thủ Lăng Yên Các của ta tử trận ở đó không dưới mười người, mỗi người yếu nhất cũng là Chí Thánh cảnh cường giả, vậy mà vẫn bị giết, bị thôn phệ hoặc bị đồng hóa thành Thiên Ma, mất hết nhân tính rồi quay lại giết chúng ta." Giọng điệu Lý Thiên Tinh trầm trọng khiến Nghiêm Phong cũng phải tĩnh tâm lắng nghe, hóa ra Chiến Vân Giới lại có cảnh ngộ như vậy, thảo nào ba đại thế lực đứng vững nhiều năm vì cả thế giới cần sức mạnh đoàn kết để chống Thiên Ma.

Nhìn thần tình của Lý Thiên Tinh, hắn thấy gã rất đau xót cho những người đã khuất, chứng tỏ môn phái này khá hòa mục và có tính ngưng tụ, không giống nhiều môn phái khác ngay cả sư đồ cũng không tin nhau.

Vì bảo vật, công pháp, bạn bè thân nhân có thể trở mặt, nhân tính luôn không chịu nổi khảo nghiệm.

Vì vậy Nghiêm Phong đối với Lăng Yên Các cũng nảy sinh chút tò mò.

Sau khi nghe về Thiên Ma, Nghiêm Phong nắm bắt được thêm thông tin.

Có vẻ như thế giới này không chỉ biết mỗi Chiến Vân Giới mà còn biết về các thế giới khác, vì nghe nói Ma Vực đã thôn phệ vô số thế giới, nay Thiên Ma tìm đến Chiến Vân Giới định biến nó thành một phần của Ma Vực.

Nhưng Chiến Vân Giới là một khúc xương khó gặm, họ đã chống trả sự tấn công của Ma Vực suốt mấy vạn năm qua.

Dưới sự đe dọa của Thiên Ma, thực lực của Chiến Vân Giới cũng không ngừng tăng lên.

Tuy nhiên họ vẫn không biết về Hỗn Độn, những thế giới họ biết đều nằm gần đây nhưng đã bị Thiên Ma hủy diệt.

Thiên Ma Chiến Trường là ranh giới giữa Chiến Vân Giới và Ma Vực, nếu không Thiên Ma đã chẳng đánh vào được.

Nghiêm Phong ước tính bình chướng thế giới này phải có thực lực Đại Đạo cảnh mới phá vỡ nổi, Thiên Ma bình thường không thể tùy ý xâm nhập.

Hắn chưa thể đoán được chiến lực đỉnh cao của thế giới này và Ma Vực bên nào mạnh hơn, có lẽ Thiên Ma Chiến Trường là một nơi đáng để đến.

Nhưng sự chỉ dẫn của Lục Hồn Phiên lại nằm ở tòa thành này nên hắn phải tìm kiếm.

Theo suy đoán của Nghiêm Phong, động tĩnh của Lục Hồn Phiên là do có thứ gì đó đồng nguyên ở đây, chính là mảnh vỡ Sinh Tử Thiên Bảng của Đại Đạo Chí Bảo.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong nheo mắt, Lục Hồn Phiên hiện tại cấp độ hơi thấp, nếu có thể nâng cấp nó thì công năng chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Đặc biệt là loại quy tắc sức mạnh viết tên người nào là người đó chết, Nghiêm Phong rất tò mò.

Chỉ là hiện tại món này hơi 'gân gà', vì hắn có những thứ mạnh hơn để giải quyết vấn đề, vả lại nó chỉ tác động được lên người có tu vi tương đương, mà tu vi thật của hắn hiện tại là Thánh cảnh đỉnh

phong nên hắn thấy không cần thiết.

Với thực lực của hắn, hắn có thể tùy tiện hành hạ cao thủ Thánh cảnh đỉnh phong rồi, cần gì phải rắc rối như vậy? "Lý huynh, không biết hiện tại huynh có dự định gì?

Ta nghe nói thiếu thành chủ Cổ Nguyên thành và Lạc Thủy tiên tử sắp quyết đấu, ta muốn đi xem để hiểu thêm về Chiến Vân Giới." Nghiêm Phong vừa dứt lời thì sững lại vì hệ thống đột nhiên xuất hiện. [Nhiệm vụ Sư Đồ: Thu nhận một đệ tử có thiên phú tư chất và tâm tính tuyệt giai.

Mô tả: Ký chủ đã tiến vào thế giới cao cấp hơn, đệ tử ở Hồng Hoang tạm thời không thể liên lạc, nên nhiệm vụ sư đồ này giúp ký chủ thu đồ tại Chiến Vân Giới, mỗi lần đệ tử thăng cấp sẽ mang lại cho ký chủ thêm độ khai phá.

Phần thưởng: Manh mối về vật chỉ dẫn của Lục Hồn Phiên.] Hiện tại Nghiêm Phong đang mờ mịt về vật chỉ dẫn, hệ thống lập tức đưa ra đáp án, nhưng phải thu đệ tử mới được.

Đệ tử ở Hồng Hoang không còn cung cấp độ khai phá nên hắn phải tìm người ở đây.

Người khác thu đệ tử chỉ là thu đệ tử, còn hắn thu đệ tử là cả hai cùng thăng tiến.

Nghĩ vậy, Nghiêm Phong băn khoăn không biết nên thu ai.

Đột nhiên mắt hắn sáng lên, chẳng phải vừa rồi đang nói về cuộc đấu của Cổ Khiếu Thiên và Lạc Thủy tiên tử sao?

Lẽ nào hệ thống muốn hắn thu một trong hai người đó?

Nghe nói cả hai đều là thiên tài, nhưng chỉ có một suất đệ tử, nên chọn ai đây?

Hắn nghe nói Cổ Khiếu Thiên có hoàn cảnh giống nhân vật chính, thiên phú đột nhiên biến mất, có lẽ bị phong ấn hay gì đó, cứ đi xem rồi tính.

Nếu thực sự thiên phú bị áp chế hoặc tổn thương, hắn có thể trị khỏi rồi thu đồ là chuyện đương nhiên, còn nếu phế thật thì thu Lạc Thủy tiên tử vậy.

Còn về tuổi tác, tuy họ nhìn trẻ nhưng tu luyện bao nhiêu năm đâu phải vấn đề.

Chương 255

Lý Thiên Tinh đảo mắt nhìn Nghiêm Phong: "Được thôi, ta cũng có ý đó, hay là chúng ta cùng đi?" Nghiêm Phong trầm ngâm: "Nhưng Lý huynh, ta không biết Cổ Nguyên thành ở đâu, địa điểm quyết đấu cụ thể là chỗ nào?" Lý Thiên Tinh vỗ ngực: "Cứ giao cho ta, ta biết." Hai người lên đường đến Cổ Nguyên thành.

Theo lời gã, địa điểm quyết đấu là bên bờ sông Lạc Thủy, ngoại thành Lạc Thủy.

Lạc Thủy tiên tử là người của Lạc Thủy thành, tuy không phải con thành chủ nhưng cũng thuộc đại gia tộc.

Hai người có hôn ước từ nhỏ, nhưng gần đây khi Cổ Khiếu Thiên biến thành phế vật, người nhà của Lâm Nguyệt Thanh không ngồi yên được nữa.

Bản thân Lâm Nguyệt Thanh cũng phản cảm với chuyện này vì trước đó còn chưa thấy mặt Cổ Khiếu Thiên.

Cổ Khiếu Thiên thì không sao, dù sao Lâm Nguyệt Thanh gia thế tốt, thiên phú mạnh, xứng đôi với hắn.

Nhưng không ngờ cơ thể hắn gặp vấn đề, tu vi đình trệ, dùng mọi cách không khỏi, cuối cùng phải cầu cứu cao thủ nên tin tức hắn bị phế mới lộ ra.

Tin đồn càng lan rộng, Lâm gia càng đứng ngồi không yên, nên Lâm Nguyệt Thanh mới đến thoái hôn.

Nàng chỉ nể mặt Cổ Khiếu Thiên một chút, nếu hắn đánh bại được nàng thì sẽ không thoái hôn, còn nếu thua thì chứng minh hắn không xứng, nàng không thể gả cho một kẻ phế vật chỉ ở Kim Tiên

cảnh.

Cuộc quyết đấu diễn ra vì lẽ đó, gây chấn động các thành trì lân cận, vì Cổ Khiếu Thiên từng là một tuyệt thế thiên tài, từng đánh bại và đắc tội không ít người nên nay bị kẻ khác bỏ đá xuống giếng.

Nghiêm Phong và Lý Thiên Tinh đến một dịch trạm, ở đó có phương tiện giao thông là một chiếc phi chu khổng lồ.

Theo lời Lý Thiên Tinh, bay đến Cổ Nguyên thành mất cả ngày, dùng truyền tống trận thì quá đắt, hai thành cũng không quá xa nên đi phi chu là kinh tế nhất.

Nghiêm Phong không phản đối, đây cũng là lần đầu hắn đi phi chu, trận pháp trên phi chu khá tinh diệu, đa trọng trận pháp gia trì giúp nó bay nhanh gấp đôi bình thường, ngồi rất thoải mái.

Chiều hôm đó họ tới Cổ Nguyên thành.

Nghiêm Phong bắt đầu hứng thú với cái phi chu này, thấy nó khá lợi hại.

Chỉ là hiện tại hắn không có tiền, nếu có hắn cũng sắm một cái để đi lại cho tiện, vì thế giới này quá vững chắc, thực lực của hắn bị giảm sút nghiêm trọng.

Nhưng hắn sực nhớ mình cũng không lạ gì trận pháp, trước đây lúc rảnh rỗi hắn cũng đã nghiên cứu nhiều.

Trong đó Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Tổ Vu và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đều là những trận pháp hàng đầu Hồng Hoang.

Sau khi thành Thánh hắn cũng có nghiên cứu qua, cộng thêm việc tiếp xúc với Tru Tiên Kiếm Trận và Bàn Cổ Phủ giúp hắn thăng hoa về nhận thức.

Những thứ này vốn có sẵn trong Bàn Cổ Phủ nên hắn có thể nghiên cứu trận pháp tăng tốc để tự chế tạo phi chu.

Chỉ có điều dược liệu ở Chiến Vân Giới khó tìm nên tạm gác kế hoạch lại. "Lý huynh, đây là Cổ Nguyên thành sao?

Nhìn có vẻ hùng vĩ hơn Đông Cực thành nhỉ." "Tất nhiên rồi, Cổ Nguyên thành lớn hơn Đông Cực thành, cao thủ cũng nhiều hơn." Lý Thiên Tinh kiên nhẫn giải thích mọi thứ cho Nghiêm Phong, coi hắn như một tu hành giả chưa từng thấy thế giới bên ngoài.

Nghiêm Phong thở phào, cuối cùng cũng hiểu sơ qua về Chiến Vân Giới, cộng thêm khí tức trên người không quá đặc thù nên dễ dàng hòa nhập. "Đi thôi, tìm chỗ ở lại đã, ngày mai cuộc đấu mới diễn ra ở bờ sông Lạc Thủy nằm giữa Cổ Nguyên thành và Lạc Thủy thành." Lý Thiên Tinh dẫn hắn vào một khách sạn, điều kiện không tốt lắm vì đã kín phòng, đành ở tạm một đêm, dù sao tu hành giả tọa thiền một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau họ lên một chiếc phi chu quan chiến để đến địa điểm, dĩ nhiên là Lý Thiên Tinh trả tiền.

Nghiêm Phong đi theo xem cho biết, định bụng xem vị đệ tử tương lai thế nào.

Tóm lại là phải thu đồ, xem hai đứa này đứa nào lệ hại hơn.

Khi mọi người đến nơi, hai nhân vật chính chưa xuất hiện, nhưng khán giả xung quanh đã rất đông, thậm chí có cả cao thủ Chuẩn Thánh cảnh khiến Nghiêm Phong tò mò.

Nghe nói Cổ Khiếu Thiên chỉ là Kim Tiên đỉnh phong, Lâm Nguyệt Thanh là Đại La Kim Tiên trung kỳ, vậy mà thu hút cả cao thủ cảnh giới cao đến xem sao?

Họ rảnh rỗi thế ư?

Không ai giải đáp cho Nghiêm Phong, mọi người đều dáo dác tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy hai người bay tới.

Cả hai trông như mười bảy mười tám tuổi, nhưng thực tế đều đã ngoài năm mươi, tuổi tác ở Chiến Vân Giới là một ẩn số.

Cổ Khiếu Thiên mặc kình trang đen, gương mặt tuấn mỹ nhưng hiện rõ vẻ giận dữ, tu vi Kim Tiên đỉnh phong bộc lộ rõ trước mắt mọi người.

Lâm Nguyệt Thanh mặc bạch y, bình tĩnh nhìn Cổ Khiếu Thiên, nàng muốn sau trận này sẽ cắt đứt liên hệ với thiếu niên này.

Nàng nói: "Cổ Khiếu Thiên, hôn sự của chúng ta chỉ là lời nói lúc rượu say của trưởng bối, vốn dĩ ta chỉ muốn hòa bình thoái hôn, nhưng ngươi thấy mất mặt nên mới có trận chiến hôm nay, nếu đã muốn chiến thì ta sẽ không nương tay đâu, tự cầu phúc đi." Cổ Khiếu Thiên mặt biến sắc: "Bao nhiêu năm qua, nay mới thoái hôn là sự sỉ nhục với gia tộc ta, một chiến này không thể tránh khỏi, cũng không cần nương tay, hãy dốc toàn lực đi.

Hôm nay nếu ta thắng, việc thoái hôn hay không do ta quyết định, nếu ta thua ta cũng chẳng ép nàng giữ hôn ước, nhưng ta sẽ gửi một bức hưu thư cho nàng." Lời này vừa thốt ra cả trường xôn xao, rõ ràng là không để lại đường lui cho nhau, bất kể thắng thua thì hai bên đã trở mặt hoàn toàn.

Nghiêm Phong quan sát: "Tiểu tử này khá có khí phách, hoặc là có chỗ dựa, rất tự tin." Lý Thiên Tinh gật đầu, chuyện này quá phổ biến ở Chiến Vân Giới, chỉ là vì thân phận họ đặc thù nên mới gây động tĩnh lớn như vậy.

Hai người chưa động thủ nhưng lời lẽ đã sắc bén, xem ra trận đấu sẽ rất kịch liệt. "Nghiêm huynh, huynh thấy trận này ai thắng?" Lý Thiên Tinh đột ngột hỏi. "Chuyện này ta cũng không rõ, nhưng nhìn

hiện tại thì có vẻ Lâm Nguyệt Thanh sẽ thắng, nàng là Đại La Kim Tiên trung kỳ, chênh lệch một giai vị là rất lớn, tuy pháp lực của Cổ Khiếu Thiên rất hồn hậu nhưng cơ hội lật ngược thế cờ không cao, trừ phi..." Lý Thiên Tinh mắt sáng lên: "Trừ phi sao?

Nghiêm huynh có kiến giải khác à?" "Không, Cổ Khiếu Thiên không đơn giản như vẻ bề ngoài, thắng bại khó lường, cứ chờ xem." Nghiêm Phong bỏ lửng câu trả lời, trong lòng thầm nghĩ Cổ Khiếu Thiên chắc chắn có bài tẩy, nhưng có dùng được không thì phải xem trận đấu.

Chương 256

Lâm Nguyệt Thanh mặt xanh mét, thoái hôn tối đa là mất mặt, nhưng hưu thư thực sự là một sự sỉ nhục. "Bớt nói nhảm đi, đưa thực lực ra đây, nếu không đủ trình thì đừng có làm trò hề." Lâm Nguyệt Thanh quát lạnh, rút trường kiếm, một đạo kiếm ảnh xé toạc không trung lao về phía Cổ Khiếu Thiên, uy thế tuyệt luân.

Nàng ra tay toàn lực vì đang rất phẫn nộ.

Điều kỳ quái là Cổ Khiếu Thiên như không thấy đòn đó, chỉ chậm rãi bày ra một thủ thế.

Một đạo khí thế hồn nhiên thiên thành xuất hiện trên người hắn khiến Nghiêm Phong sáng mắt. "Tiểu tử này đúng là thiên tài, lĩnh ngộ võ kỹ đến mức này rồi." Nghiêm Phong vừa dứt lời, Cổ Khiếu Thiên chậm rãi tung quyền đón đỡ kinh hồng nhất kiếm của đối phương.

Một quyền một kiếm va chạm trước sự chứng kiến của vạn người, tiếng nổ vang dội, Nghiêm Phong mỉm cười vì đã biết kết quả.

Hai bên đang ở thế giằng co, bất phân thắng bại. "Sao có thể?

Kim Tiên đỉnh phong sao lại là đối thủ của Đại La trung kỳ chứ?" "Chuyện gì vậy?

Lâm Nguyệt Thanh nương tay sao?" "Hay là hắn giấu thực lực?" Những tiếng bàn tán xôn xao nổi lên, không ai tin được Lâm Nguyệt Thanh đã ra toàn lực mà vẫn bị Cổ Khiếu Thiên chặn đứng bằng một quyền.

Lý Thiên Tinh tò mò: "Nghiêm huynh lợi hại thật, nhìn một cái là thấy họ thế quân lực địch, nếu là ta chắc chắn đã nghĩ Cổ Khiếu Thiên thua chắc rồi." "Không, nếu quan sát kỹ sẽ thấy." Lý Thiên Tinh lộ vẻ

tinh quang: "Nghiêm huynh cũng thấy điểm bất thường sao?

Thân thể Cổ Khiếu Thiên mạnh hơn người thường rất nhiều, chắc chắn là vừa tu pháp lực vừa luyện thể, nên mới có thể vượt giai chiến đấu, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu của hắn hơn hẳn Lâm Nguyệt Thanh nên mới không bị lép vế ở đòn đầu tiên." Nghiêm Phong gật đầu: "Lý huynh nhìn thấu đáo thật, thôi cứ xem tiếp đi, biết đâu lát nữa còn có bất ngờ." Lời nói bâng quơ của Nghiêm Phong khiến Lý Thiên Tinh biến sắc, chẳng lẽ gã này thực sự nhìn ra điều gì đó?

Lúc này hai người trong sân lại động thủ, thu hút mọi ánh nhìn.

Cổ Khiếu Thiên không dùng vũ khí, chỉ dùng đôi nắm đấm đầy kình lực.

Lâm Nguyệt Thanh cũng không hề yếu, từng kiếm đều nhắm vào tử môn của đối phương, nhưng Cổ Khiếu Thiên phòng thủ rất kín kẽ, tốc độ cực nhanh, luôn né tránh kịp thời.

Đột nhiên Lâm Nguyệt Thanh dùng đến sát chiêu, nước sông Lạc Thủy cuộn trào dữ dội.

Cổ Khiếu Thiên cảm nhận được uy lực nên cũng nghiêm túc hơn, nắm đấm tỏa ra hoàng quang, vô số quyền ảnh ngưng tụ thành một quyền ấn khổng lồ cao hàng trăm trượng oanh về phía đối phương.

Lâm Nguyệt Thanh hét lớn, hơi nước từ sông hóa thành muôn vàn kiếm quang tạo nên một màn nước che trời đất phủ xuống Cổ Khiếu Thiên.

Hắn vội lùi lại vì kiếm ý trên màn nước đó không dễ chống đỡ.

Quyền ấn và màn nước va chạm, kết quả lập tức phân định.

Màn nước tuy thu nhỏ nhưng vẫn lao nhanh về phía Cổ Khiếu Thiên.

Hắn thần tình ngưng trọng, dậm chân quát lớn, liên tục tung quyền ảnh chặn đứng màn nước. "Cổ Khiếu Thiên, thực lực thế này thì nên nhận thua đi." Lâm Nguyệt Thanh cười lạnh, tuy Cổ Khiếu Thiên mạnh hơn nàng tưởng nhưng chênh lệch thực lực vẫn còn đó.

Cổ Khiếu Thiên vẫn kiên nghị không đáp lời khiến nàng càng thêm khinh miệt.

Dù có nghị lực đến đâu mà thiên phú bị hạn chế thì cũng vô dụng, nếu hắn vẫn là thiên tài như xưa thì nay chắc đã là Đại La đỉnh phong rồi, nhưng thực tế đã khác.

Lâm Nguyệt Thanh lại ra chiêu, sông Lạc Thủy rộng trăm dặm sôi sục, hàng vạn thủy long bay lên hội tụ sau lưng nàng, thể hiện đúng danh hiệu Lạc Thủy tiên tử. "Nhận thua đi, ta không muốn giết ngươi, nhưng chiêu này tung ra ngươi tất bại, ta không chắc có thể kiểm soát được sự sống chết của ngươi đâu." Cổ Khiếu Thiên ngưng trọng, hai tay kết ấn thần bí, vô số thủ ấn dung nhập vào một vòng tròn ấn ký trước mặt. "Sơn Hà Ấn, đi!" Một tòa ấn khổng lồ bao phủ trăm dặm hiện ra, bên trong có hình ảnh sơn xuyên hà lưu tỏa ra vĩ lực trấn áp vạn vật.

Lâm Nguyệt Thanh thấy vậy không dám chậm trễ, nhưng vì tu vi cao hơn nên nàng vẫn bình tĩnh.

Vạn long hóa vạn kiếm lao vào Sơn Hà Ấn.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thủy tiễn bắn tung tóe khiến các cao thủ Kim Tiên xung quanh cũng phải vất vả chống đỡ.

Sơn Hà Ấn vỡ vụn từng phần, hai bên lại rơi vào thế giằng co bất phân thắng bại.

Hồi lâu sau bụi trần lắng xuống, kết quả vẫn là hòa. "Hừ, ngoan

cố thật, vậy chiêu cuối định thắng thua, sinh tử không luận!" Lâm Nguyệt Thanh nhận ra Cổ Khiếu Thiên đã là nỗ lực cuối cùng, chiêu vừa rồi đã tiêu hao đại bộ phận pháp lực của hắn.

Lần này nàng không dùng kiếm pháp cũ mà chỉ kiếm lên trời, sấm sét vang rền khắp chín tầng mây, thiên địa uy áp khủng khiếp. "Cổ Khiếu Thiên, ta hỏi lần cuối, có nhận thua không?

Trạng thái hiện tại của ngươi không đỡ nổi một chiêu này đâu." Cổ Khiếu Thiên với cơ thể suy yếu, chỉ lạnh lùng nhìn lôi đình trên bầu trời, cất tiếng: "Ta sẽ không nhận thua, hoặc là ta thắng, hoặc là ta chết, không có kết cục nào khác." Lâm Nguyệt Thanh không khỏi cuống quýt, nàng đã nhượng bộ hết mức, vì sao hắn lại muốn tìm cái chết?

Một chiêu kiếm pháp này dẫn động thiên địa lôi đình, tu vi hiện tại của nàng không thể hoàn toàn khống chế, nếu không ngăn được, hắn chắc chắn sẽ chết. "...

Đã như vậy, nhận lấy cái chết đi!" Lôi đình trên đỉnh đầu Lâm Nguyệt Thanh càng thêm điên cuồng, phương viên ngàn dặm chim thú tuyệt tích, chúng điên cuồng chạy ra ngoài vì bị dọa vỡ mật, lúc này đâu dám nán lại.

Đám người đứng xem bên ngoài phần lớn đều không tự chủ được mà lùi ra xa, chỉ có số ít tự cho là tu vi cao thâm mới ở lại quan chiến.

Chương 257

Lúc này Cổ Khiếu Thiên bày ra một tư thế kỳ quái, thiên địa linh khí xung quanh cơ thể hắn đang dao động và bị hấp thu điên cuồng.

Trong chớp mắt, một bên lôi đình gào thét, một bên khí thế đột ngột tăng cao.

Nhưng nhìn qua là biết Cổ Khiếu Thiên kém hơn rất nhiều, một khi chiêu thức của hai người va chạm, hắn chắc chắn sẽ thảm bại, thậm chí mất mạng dưới một chiêu này.

Mọi người đều trợn tròn mắt nhìn chiêu thức của hai người, những chiêu thức dẫn động thiên địa chi lực này cực kỳ khủng khiếp.

Ngay cả vài người lúc trước không lùi bước cũng âm thầm lùi lại, bởi vì hai người rõ ràng đang thi triển những chiêu thức vượt quá tầm kiểm soát, nếu cứ thế này mà bùng nổ, dù không chết cũng chắc chắn sẽ vô cùng chật vật.

Khi vài người đó lui lại, họ ngạc nhiên phát hiện Nghiêm Phong và Lý Thiên Tinh vẫn đang đứng nguyên tại chỗ bình thản xem quyết đấu.

Trong lòng họ không khỏi rùng mình, hai người này tự tin như vậy, chẳng lẽ là cao thủ Thánh cảnh đỉnh phong, thậm chí là Thánh Nhân?

Không đợi họ suy nghĩ nhiều, phía Cổ Khiếu Thiên lại xảy ra biến hóa, chỉ thấy trong cơ thể hắn xuất hiện một đạo hồng quang nhuộm đỏ cả nửa bầu trời.

Từng đạo quang hoa đỏ rực bao phủ lấy cơ thể hắn, hơi thở không ngừng thăng tiến, phía sau hiện ra một bóng người khổng lồ

dựa trên diện mạo của chính hắn.

Cái bóng khổng lồ đó không ngừng gào thét, dường như đang khiêu chiến với lôi đình đối diện.

Lúc này Cổ Khiếu Thiên nhắm mắt, toàn lực thúc động pháp quyết.

Đây là một loại pháp quyết tương tự như Pháp Tướng Thiên Địa, mượn thiên địa chí lý, lấy pháp lực của bản thân làm dẫn để hình thành cự nhân.

Cự nhân này sở hữu thực lực cực kỳ mạnh mẽ, cứng rắn chống chọi với uy thế lôi đình của đối phương.

Hai bên rơi vào thế giằng co.

Nghiêm Phong nhìn thấy hồng quang trên người Cổ Khiếu Thiên, mắt không khỏi sáng lên.

Lúc này Cổ Khiếu Thiên hoàn toàn không thể khống chế được sức mạnh đó, trong cơ thể hắn chỉ còn lại bản năng, và bản năng đó là phải đánh bại kẻ trước mắt.

Ý thức bản thể của hắn đã chìm vào giấc ngủ khi luồng sức mạnh kia bộc phát, lúc này hắn dường như biến thành một nhân cách khác, vô cùng cuồng bạo.

Không chỉ đám người đứng xem, ngay cả phụ thân của Cổ Khiếu Thiên cũng đang há hốc mồm nhìn tất cả.

Những chiêu trước tuy lợi hại nhưng với tư cách là thành chủ một phương, ông vẫn có thể chu cấp cho con trai tu luyện, nhưng chiêu này là thế nào?

Thành chủ Cổ Nguyên lúc này sắc mặt thay đổi, không ngừng nhớ lại mọi chuyện về con trai mình, ngoài sự kiện kia ra thì không còn

tình huống nào khác.

Nhưng sức mạnh mà Cổ Khiếu Thiên đang thể hiện rõ ràng không phải của hắn, sức mạnh vừa xuất hiện đã đạt tới thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đối diện, Lâm Nguyệt Thanh thấy Cổ Khiếu Thiên biến hóa thì sắc mặt đại biến, nàng dốc hết pháp lực trong người, lôi đình trên trường kiếm nhấp nháy, cả bầu trời cũng đầy sấm sét.

Đúng lúc đó, cự nhân mở to đôi mắt nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt Thanh, hai tay giao nhau rồi đột ngột dang ra, lao thẳng về phía đối diện.

Chiêu thức của hai người va chạm, pháp lực xung quanh lập tức dao động dữ dội, nước sông Lạc Thủy cũng dâng cao trăm trượng.

Lâm Nguyệt Thanh sắc mặt tái nhợt, không ngừng múa trường kiếm trong tay, nhưng sức mạnh bộc phát kia không phải thứ mà kẻ nỗ lực cuối cùng như nàng có thể chống đỡ, nàng lập tức bị thương.

Chỉ một chút dư ba cũng đánh bay Cổ Khiếu Thiên ra ngoài, không chỉ có thế, nơi chiêu thức giao nhau truyền ra một luồng chấn động khiến ai nấy đều run sợ, mọi người đều không ngừng lùi lại.

Luồng khí tức đó khiến đám người quan chiến kinh hãi, bắt đầu tháo chạy thục mạng.

Không biết khi chiêu thức của hai người hòa vào nhau đã xảy ra biến hóa gì, nhưng ngay tại vị trí trung tâm, một luồng khí tức tràn đầy sự hủy diệt bùng nổ.

Thành chủ Cổ Nguyên sắc mặt đại biến, lập tức ra tay cứu Cổ Khiếu Thiên, ở phía bên kia cũng có một vị lão giả ra tay cứu Lâm Nguyệt Thanh.

Còn những người quan chiến trong vòng trăm dặm, kẻ tu vi cao thì

âm thầm lui ra, kẻ tu vi thấp chỉ có thể tháo chạy.

Nghiêm Phong thấy vậy nhíu mày, thân hình khẽ động hóa thành ảo ảnh biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc sau, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn xuất hiện trên không trung ngay phía trên luồng khí tức hủy diệt kia.

Luồng khí tức hủy diệt dường như đã tụ lại đến cực hạn và bùng nổ cùng một lúc, lao về tám phương bốn hướng.

Nghiêm Phong đứng gần nhất nên chắc chắn sẽ chịu tổn thương lớn nhất.

Nhưng lúc này Nghiêm Phong lại không hề hoảng hốt, hắn nhẹ nhàng ấn một chưởng xuống phía dưới.

Mọi người nhìn thấy trên không trung, Nghiêm Phong chỉ dùng một tay đã cứng rắn áp chế toàn bộ khí tức yên diệt và chấn động pháp lực của hai người xuống, cuối cùng biến nó thành một khối cầu nhỏ nhảy động trong tay hắn.

Nghiêm Phong như thể không coi thứ đó ra gì, dùng sức bóp mạnh.

Một tiếng động nhỏ vang lên, giống như bọt xà phòng tan biến, thứ trong tay hắn đã biến mất.

Đám người đang chạy trốn cũng phải trợn tròn mắt, kinh hãi nhìn Nghiêm Phong.

Thực lực gì đây?

Có thể dễ dàng tiêu diệt luồng sức mạnh đáng sợ đó mà không cần đối kháng hay chuyển hướng, cứ bình thản xóa sổ nó như không, đó mới là sức mạnh đáng sợ.

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, Nghiêm Phong phủi phủi tay, đánh tan chút năng lượng tàn dư còn lại trong tay.

Chương 258

Nên biết rằng chỉ một chút năng lượng đó thôi cũng đủ để khiến một Kim Tiên trọng thương.

Chứng kiến Nghiêm Phong ra tay mạnh mẽ như vậy, tất cả những người có mặt đều sững sờ, rồi sau đó bùng nổ kinh ngạc, đây đúng là tin tức đại sự.

Lúc này, toàn trường im lặng như tờ, cao thủ đột nhiên xuất hiện bình định cuộc chiến chắc chắn không đơn giản.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, Nghiêm Phong bước về phía Cổ Khiếu Thiên.

Lúc này quanh Cổ Khiếu Thiên có một đám người đang hộ vệ, thấy Nghiêm Phong đi tới, họ không khỏi căng thẳng.

Bởi vì trong mắt họ, Nghiêm Phong là một cao thủ cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần sơ sẩy một chút thì tất cả bọn họ cộng lại cũng không phải đối thủ.

Tuy nhiên, thành chủ Cổ Nguyên lại tò mò nhìn Nghiêm Phong vì không cảm nhận được bất kỳ địch ý nào. "Vị huynh đài này, không biết có chuyện gì quan trọng?" Cổ Sính Trì vội vàng nói với Nghiêm Phong, ông ta là người mạnh nhất ở đây nên phải ra mặt.

Nghiêm Phong cười nói: "Không có chuyện gì to tát, chỉ cảm thấy ta và hắn có duyên nên tới gặp mặt." Ánh mắt Nghiêm Phong dừng lại trên người Cổ Khiếu Thiên khiến mọi người sững sờ, bây giờ hắn đã là phế nhân rồi thì còn duyên phận gì?

Cổ Khiếu Thiên ngơ ngác chỉ vào mình: "Tiền bối, ngài nói tôi sao?" Trong lòng hắn có chút kinh hỉ, một người mạnh như vậy tìm

mình, lẽ nào có chuyện tốt xảy ra? "Đúng, từ lúc nhìn thấy ngươi, ta biết chúng ta có duyên.

Vì vậy, ta có ý muốn thu ngươi làm đồ đệ, không biết ngươi có nguyện ý không?" Một câu thu đồ đệ khiến toàn trường chấn kinh, cao thủ vì muốn thu đồ đệ sao?

Thu một kẻ đã biến thành phế nhân, thế giới này điên rồi à?

Trong lúc mọi người tò mò, Cổ Khiếu Thiên cũng ngơ ngác. "Tiền bối, ngài chắc chắn muốn thu tôi làm đồ đệ chứ?" Vì chiêu ra tay lúc nãy của Nghiêm Phong đã trấn áp tất cả, mọi người đều chờ đợi câu trả lời của hắn.

Rốt cuộc Cổ Khiếu Thiên chỉ dừng lại ở Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả phụ thân hắn là cao thủ Chí Thánh cảnh cũng không có cách nào giải quyết, người này tuy lệ hại nhưng chắc cũng không làm gì được.

Mọi người nhỏ giọng bàn tán, nhưng sau đó liền ngây người. "Ta đương nhiên là nghiêm túc.

Đã là đồ đệ của ta thì khu khu Kim Tiên đỉnh phong sao ta có thể hài lòng được." Nghiêm Phong nhẹ nhàng nói, như thể đột phá Kim Tiên là chuyện thuận tay, nhưng mọi người đều hiểu ý tứ trong câu nói đó. "Ý của ngài là có thể giải quyết vấn đề trên người Cổ Khiếu Thiên sao?" "Để xem đã, vấn đề của Cổ Khiếu Thiên từng có cao thủ Đạo cảnh xem qua, cuối cùng cũng chỉ thở dài bỏ đi, nếu không hắn đã là người của Chiến Thần Cung rồi." Mọi người bàn tán, vẫn không tin Nghiêm Phong có thực lực vượt qua Đạo cảnh. "Tiền bối, ý ngài là?" Cổ Khiếu Thiên kích động nói, ngay cả Cổ Sính Trì cũng lộ vẻ kích động.

Vấn đề trên người Cổ Khiếu Thiên ông ta hiểu rõ nhất, căn cơ như bị phong ấn, cả người kẹt ở cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong.

Ông ta từng bỏ ra cái giá rất lớn mời một cường giả của Chiến Thần Cung tới xem.

Bởi vì Cổ Khiếu Thiên trước đây quả thực là thiên tài nên người của Chiến Thần Cung cũng có nghe danh, họ cũng tò mò muốn xem nếu giải quyết được thì sẽ có thêm một thiên tài.

Nhưng đáng tiếc, ngay cả cao thủ Đạo cảnh khi nhìn thấy Cổ Khiếu Thiên cũng không có cách nào, vì vấn đề của hắn hoàn toàn không nhìn ra được, tu vi đình trệ một cách danh chính ngôn ngôn thuận.

Điều này hoàn toàn không hợp thường lý, sau bao nhiêu năm tu hành gặp vô số tình huống mà vẫn không giải quyết được, thậm chí không nhìn ra vấn đề, vị cao thủ kia chỉ đành thở dài vì một thiên tài sa sút.

Đó cũng là lý do gia đình Cổ Sính Trì từ bỏ Cổ Khiếu Thiên, vì ngay cả cao thủ như vậy cũng chịu thua thì dù dốc toàn bộ tài lực gia tộc cũng vô ích.

Nhưng hôm nay, có người muốn thu Cổ Khiếu Thiên làm đồ đệ, khiến mọi người thấy được một tia sáng trong bóng tối. "Không sai, ta và hắn có duyên, chính vì thứ trên người hắn ta có thể giải quyết được, nên không cần hoài nghi ta sẽ thu một phế vật làm đồ đệ." Câu trả lời khẳng định của Nghiêm Phong khiến mọi người sững sờ, rồi bùng nổ đủ loại cảm xúc vui mừng, hâm mộ, kỳ vọng.

Có được đáp án, Cổ Khiếu Thiên kích động quỳ sụp xuống, gọi một tiếng sư phụ rồi bái lạy. "Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một bái." Nghiêm Phong gật đầu, đỡ hắn dậy. "Sau này ngươi là đệ tử đầu tiên của Nghiêm Phong ta ở Chiến Vân Giới, nhưng ta có yêu cầu, ngươi phải đi theo ta tu hành, tiến độ tu vi sau này đều phải nằm dưới sự giám sát của ta, ta không cho phép lười biếng làm hỏng danh tiếng

của mình." Cổ Khiếu Thiên lại quỳ xuống: "Sư phụ, nếu vấn đề trên người con có thể giải quyết, con nhất định sẽ một bước lên mây.

Cổ Khiếu Thiên con tự tin, cũng tự tin vào sư phụ." Nghiêm Phong không ý kiến, nhẹ giọng nói: "Có sự tự tin như vậy là tốt, yên tâm đi, vấn đề trên người ngươi không lớn đâu, ta sẽ giúp ngươi giải quyết.

Ba ngày sau ta sẽ tới nhà tìm ngươi, chuẩn bị cho tốt đi." Nghiêm Phong nói xong không thèm để ý đến đám người còn lại, xoay người đi về phía đối diện.

Đối diện?

Đó chẳng phải là nơi người của Lâm gia đang đứng sao?

Nghiêm Phong vừa thu đồ đệ xong lại chạy qua đó làm gì?

Mọi người đều chăm chú theo dõi.

Nghiêm Phong đi thẳng tới trước mặt người của Lâm gia. "Vị tiền bối này, không biết tìm Lâm gia có chuyện gì?

Tuy ta và Cổ Khiếu Thiên có hôn ước, nhưng lúc này hôn ước đã giải trừ, có lẽ sẽ không tiếp tục nữa, nên ngài không cần nói nhiều." Lâm Nguyệt Thanh thấy Nghiêm Phong đi tới, tưởng rằng ông vì đồ đệ mới thu mà tới làm khó Lâm gia.

Nhưng câu nói tiếp theo của Nghiêm Phong khiến tất cả sững sờ.

Chương 259

"Lâm Nguyệt Thanh, hôm nay ta thấy nơi này có duyên với mình nên mới đứng xem, không ngờ các ngươi lại mang đến cho ta bất ngờ, hai người các ngươi đều là thiên tài khiến ta nảy sinh lòng ái tài, nên lúc nãy mới ra tay hóa giải chấn động chiêu thức.

Ngươi không cần lo lắng, chuyện của người trẻ tuổi ta thấy tự các ngươi giải quyết là tốt nhất, ta xen vào không thích hợp.

Vậy, ngươi có nguyện ý làm đồ đệ của ta không?" Toàn trường lập tức xôn xao, chuyện gì thế này?

Vừa mới thu Cổ Khiếu Thiên xong giờ lại muốn thu Lâm Nguyệt Thanh, nhịp độ này thật khiến người ta không hiểu nổi.

Không chỉ khán giả mà ngay cả Lý Thiên Tinh cũng ngây người, không phải trước đó nói chỉ đứng xem thôi sao?

Giờ lại chạy đi thu đồ đệ, thu Cổ Khiếu Thiên đã đành, giờ lại muốn thu luôn cả đối thủ của hắn là Lâm Nguyệt Thanh?

Biến hóa bất ngờ khiến mọi người phải mất một lúc lâu mới định thần lại được.

Lâm Nguyệt Thanh cũng ngẩn ngơ: "Tiền bối, ngài..." "Không nghe lầm đâu, ta cũng không nói sai.

Tu vi của ngươi tuy tiến triển nhanh chóng, nhưng chắc ngươi cũng hiểu tệ đoan trong đó, cứ tiếp tục như vậy chỉ là đang tiêu hao tiềm lực mà thôi.

Bái ta làm thầy, ta sẽ khiến ngươi trở thành cao thủ nhất lưu ở Chiến Vân Giới, khiến danh tiếng của ngươi vượt qua cả ba đại thánh địa, có lòng tin không?" Một luồng tự tin bộc phát từ Nghiêm Phong,

lời nói ra khiến mọi người sững sờ, kẻ chặc lưỡi, người lạnh nhạt đứng xem, cảm thấy hắn quá cuồng vọng.

Bởi vì ba đại thế lực không đơn giản như vẻ bề ngoài, ngoài họ ra còn có nhiều cao thủ Đạo cảnh độc hành.

Nhưng so với bất kỳ thế lực nào trong ba đại thánh địa, họ cũng không phải đối thủ.

Suy nghĩ đó đã tồn tại hàng vạn năm nay.

Mặc kệ người khác khinh thường, Nghiêm Phong vẫn bất động thanh sắc. "Tu hành như hiện tại, Chí Thánh cảnh chính là điểm dừng của ngươi, tuy có thể làm một cao thủ nhưng chỉ như vậy thôi sao?" Giọng nói của Nghiêm Phong như mang theo ma lực khiến Lâm Nguyệt Thanh muốn đồng ý nhưng còn do dự.

Những người khác trong Lâm gia cũng im lặng, Lâm Nguyệt Thanh hiện tại không thể tự quyết định được.

Nghiêm Phong nói tiếp: "Lúc nãy khi ta hóa giải sức mạnh, ta không dùng đến sức mạnh của Thánh cảnh đâu, Lâm gia cũng có cao thủ ở đây, chắc hẳn phải biết." Nghiêm Phong khéo léo dẫn dụ, nhìn về phía một lão phu nhân phía sau Lâm Nguyệt Thanh, bà ta có tu vi Chí Thánh cảnh.

Thấy ánh mắt Nghiêm Phong dừng trên người mình, bà ta có chút xoắn xuýt nhưng vẫn nói: "Không sai, vừa rồi quả thực ông ấy không dùng sức mạnh Thánh cảnh, thật đáng kinh ngạc." Nghe lời xác nhận của người bên cạnh, Lâm Nguyệt Thanh dao động, cao thủ như Nghiêm Phong thực sự hiếm thấy, đặc biệt là thủ đoạn cao minh như vậy.

Đúng lúc đó, tai Lâm Nguyệt Thanh vang lên một giọng nói. "Tiểu Thanh, ta không nhìn thấu thực lực của hắn, nhưng nhìn cách hắn nhẹ

nhàng hóa giải dư ba chiêu thức lúc nãy, thực lực chắc chắn cao hơn ta, lựa chọn thế nào là ở con." Giọng nói của lão phu nhân bình tĩnh nhưng trong lòng đầy kinh ngạc, bà nói cho Lâm Nguyệt Thanh để nàng tự cân nhắc.

Trong lúc mọi người đang chỉ trỏ bàn tán, họ lại một lần nữa ngẩn người khi thấy Lâm Nguyệt Thanh quỳ xuống bái sư giống hệt Cổ Khiếu Thiên.

Nghiêm Phong hài lòng gật đầu, tổng cộng không phí bao nhiêu nước bọt.

Thiên phú của hai người này không tệ, nhưng chưa đạt đến mức khiến hắn muốn thu đồ đệ.

Tuy nhiên, thứ họ thể hiện khi quyết đấu là thiên phú chiến đấu và khả năng lĩnh ngộ còn mạnh hơn cả thiên phú tu luyện.

Đó là những siêu cấp thiên tài có thể chiến đấu vượt cấp.

Ban đầu Nghiêm Phong chỉ định thu một người, nhưng thấy Lâm Nguyệt Thanh cũng có thiên phú như vậy, lại không có sư phụ chỉ dạy mà chỉ học từ gia tộc nên hắn động lòng.

Thêm một đồ đệ, tu vi của hắn sẽ tăng nhanh hơn một phần.

Một lý do khác là Nghiêm Phong thấy phẩm hạnh của Lâm Nguyệt Thanh không tệ.

Tuy việc thoái hôn khiến Cổ Khiếu Thiên mất mặt, nhưng khi bắt đầu chiến đấu nàng đã luôn nương tay vì e ngại thực lực của hắn, và ở chiêu cuối cùng nàng cũng đã cảnh báo hắn.

Vì không thể khống chế uy lực chiêu thức nên nếu Cổ Khiếu Thiên không chống đỡ được thì sẽ chết thật.

Nhưng Cổ Khiếu Thiên quá quật cường, chọn cách đối đầu trực

diện nên mới hòa nhau.

Thấy nàng không phải kẻ điêu ngoa vô lý nên Nghiêm Phong mới muốn thu nhận. "Đã là đồ đệ của ta rồi, nhưng giờ chỉ có thể xếp thứ hai, Cổ Khiếu Thiên là đại sư huynh." Nghiêm Phong mỉm cười nói khiến sắc mặt Lâm Nguyệt Thanh có chút không tự nhiên.

Nàng có nỗi khổ không nói nên lời, theo quy tắc ở Chiến Vân Giới thì phải xếp theo thực lực cao thấp mới đúng.

Nhưng sư tôn đã nói vậy thì nàng cũng không dám phản bác, chỉ âm thầm gật đầu.

Thấy đồ đệ mới không mấy hứng thú, Nghiêm Phong thầm cười, rồi nói thêm một câu khiến cả trường chú ý. "Có một tin tốt cho ngươi, trong trận đối quyết vừa rồi ngươi đã thắng nửa chiêu, nếu ta không ra tay thì kết cục cuối cùng là lưỡng bại câu thương, cả hai đều chết, nên coi như ngươi thắng." Mọi người đều có vẻ mặt kỳ quái, đã là đồ đệ rồi mà Nghiêm Phong nói vậy có ổn không?

Đang lúc Lâm Nguyệt Thanh mỉm cười thì câu tiếp theo của Nghiêm Phong lại làm nụ cười ấy vụt tắt. "Có một tin tức nữa, một khi Cổ Khiếu Thiên giải khai được xiềng xích, sự áp chế bao năm qua sẽ khiến tu vi của hắn thêm vững chắc và bùng nổ trong ngắn hạn, ngươi phải chú ý đừng để bị vượt qua, nếu không sẽ mất mặt lắm đấy." Mọi người cạn lời, chưa thấy vị sư phụ nào như vậy, trong thời gian ngắn mà đả kích cả hai đồ đệ một lượt.

Đối diện với sự đả kích của sư phụ, cả Cổ Khiếu Thiên và Lâm Nguyệt Thanh đều cảm thấy sư phụ này thật không đáng tin.

Nhưng Nghiêm Phong không quan tâm, hắn đang trò chuyện với hệ thống vì vừa có thông báo: [Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thu đồ, vì đồng thời thu được hai đồ đệ tư chất xuất sắc nên mức độ hoàn thành nhiệm vụ là 150%, đặc biệt khen thưởng thêm 30% độ

khai phá tự do.

Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận được manh mối về mảnh vỡ Sinh Tử Thiên Bảng.

Chương 260

Tại Đông Cực Thành, thành chủ biết rõ một nơi bí ẩn, nơi đó có sự tồn tại khiến ngay cả thành chủ Đông Cực cũng phải kiêng dè, có lẽ có thể tìm thấy một mảnh vỡ ở đó.] Tuy hệ thống dùng từ "có lẽ", nhưng Nghiêm Phong biết mảnh vỡ Sinh Tử Thiên Bảng ở đó.

Trước đó hắn cảm nhận được thứ có thể dẫn động Lục Hồn Phiên có lẽ là mảnh vỡ Thiên Bảng, giờ hệ thống đã xác nhận, chỉ cần tìm đến nơi đó là được.

Nhưng lúc này Nghiêm Phong lại ngẩn ra, hắn đâu có quen thành chủ Đông Cực, thậm chí còn không biết mặt mũi ra sao thì nghe ngóng kiểu gì?

Nhíu mày suy nghĩ, Nghiêm Phong cộng 30% độ khai phá vào tu vi.

Ngay lập tức, tu vi của hắn đột phá Chí Thánh cảnh, thực lực tăng vọt.

Ký chủ: Nghiêm Phong.

Tu vi: Chí Thánh cảnh, độ khai phá 23.5%.

Căn cước: Ngọn lửa hỗn độn đầu tiên của thiên địa, độ khai phá 36.6%.

Hỏa chi quy tắc giai đoạn bốn: Hỗn Độn Thần Hỏa, độ khai phá 69.6%.

Không gian quy tắc giai đoạn ba: Không gian lĩnh địa, độ khai phá 34.5%.

Thời gian quy tắc giai đoạn ba: Thời gian lĩnh vực, độ khai phá 39.9%.

Pháp bảo: Hỗn Độn Châu (85.8%), Ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên (100%), Bàn Cổ Rìu (64.6%), Hỏa Linh Châu (80.2%).

Năng lực: Hỏa độn thuật (100%), Liệt diễm phần thiên (100%), Đế đạo thần quyền, Đế hỏa hàng thế, Truy tinh lãm nguyệt, Không gian yên diệt (96.7%).

Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng thứ năm (16.8%).

Đạo trường: Tam Tiên Đảo giai đoạn hai (15.6% - tạm thời chưa sở hữu).

Tổng hợp thực lực: Sơ nhập Chí Thánh cảnh, vô địch cùng giai, sở hữu ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, là bá chủ một phương tại Chiến Vân Giới.

Nhìn vào số liệu, Nghiêm Phong có chút vui mừng vì giờ đây hắn hoàn toàn có thể đứng vững ở Chiến Vân Giới.

Nếu trước đó hắn phải liều mạng mới hòa được với Cổ Sính Trì thì giờ đã có thể hoàn toàn nghiền ép.

Quay về Đông Cực Thành không cần phải lo lắng nữa. "Cổ Khiếu Thiên và Lâm Nguyệt Thanh hai ngươi tạm thời ở lại Cổ Nguyên Thành, ta có chút việc phải giải quyết, khi nào xong ta sẽ quay lại đón.

Ghi nhớ, hiện tại đã là đồng môn, nếu tương tàn thì đừng trách ta không khách khí." Nghiêm Phong nghiêm túc dặn dò hai người, sau đó nhìn Lý Thiên Tinh một cái, khí thế toàn thân bùng nổ lao thẳng lên trời, biến mất với tốc độ kinh người.

Cổ Sính Trì ngơ ngác nhìn Nghiêm Phong biến mất, lẩm bẩm: "Thực lực này là Chí Thánh cảnh đỉnh phong sao?" Hiện tại ông ta đang ở Chí Thánh cảnh trung kỳ nhưng cảm giác trước mặt Nghiêm Phong hoàn toàn không có sức phản kháng.

Nhưng dù sao Nghiêm Phong cũng đã thu con trai ông làm đồ đệ và hứa giải quyết vấn đề của nó nên ông ta rất vui mừng. "Khiếu Thiên, đi thôi, về nhà cha sẽ chúc mừng con một phen.

Sau này con lại là thiên tài, để xem ai còn dám gọi con là phế vật nữa, ai dám gọi cha sẽ đánh bay hắn, nếu cha đánh không lại thì đi tìm sư phụ của con, ha ha ha..." Cổ Sính Trì dẫn theo đám người rời đi, tiếng cười ngông cuồng vang xa.

Mọi người nhìn nhau, Cổ Sính Trì những năm qua vì chuyện của con trai mà bị kích động không ít, hôm nay nói vậy chắc chắn sẽ làm thật.

Nghĩ đến Nghiêm Phong lúc nãy, ai nấy đều im như thóc, nếu chẳng may lỡ lời gọi Cổ Khiếu Thiên là phế vật thì có khi bị Cổ Sính Trì truy sát mất.

Giờ đây ai cũng biết Cổ Khiếu Thiên có thể khôi phục thiên phú, dù có khả năng người kia lừa đảo nhưng nghĩ lại thực lực của Nghiêm Phong thì hắn chẳng rảnh mà đi đùa giỡn như vậy.

Sau khi Nghiêm Phong rời đi, Lý Thiên Tinh hiểu ý qua ánh mắt của hắn nên cũng vội vàng đuổi theo.

Ở phía xa không lâu sau, Nghiêm Phong quả nhiên đang đợi. "Nghiêm huynh đi nhanh vậy sao?" Nghiêm Phong cười cười: "Vừa thu hai đồ đệ nên phải phô trương thực lực một chút, nếu không bị kẻ có tâm nhắm tới thì không hay.

Nhưng ta lại không thể tìm người đánh một trận nên chỉ có cách này thôi, hy vọng có chút tác dụng." Lời nói tùy ý của hắn khiến Lý Thiên Tinh lạnh cả sống lưng.

Người này quá đáng sợ, ở bên cạnh hắn lâu như vậy mà mỗi lần gặp lại thấy hắn mạnh hơn.

Tu hành nhanh như vậy sao có thể chứ?

Chỉ có một khả năng là Nghiêm Phong che giấu tu vi, không biết thực lực thật sự là bao nhiêu.

Nếu lúc mới vào Đông Cực Thành mà hắn thể hiện thực lực như vậy thì người của Trích Tinh Lâu đâu dám gây rắc rối, thậm chí còn mời khách miễn phí ấy chứ.

Có lẽ là thói quen của đại lão rồi, Lý Thiên Tinh thở dài một tiếng, cùng Nghiêm Phong trở về Đông Cực Thành.

Ngày hôm sau, hai người ngồi phi chu quay lại Đông Cực Thành. "Nghiêm huynh vì sao muốn về Đông Cực Thành?

Không định đi nơi khác phiêu bạt sao?" Tổng bộ Lăng Yên Các ở Cửu Châu Thánh Thành, cũng là trung tâm của Chiến Vân Giới, nhưng lúc này đi Thánh Thành không thực tế trừ khi dùng trận pháp truyền tống.

Lý Thiên Tinh định đưa Nghiêm Phong về đó để cho các chủ một bất ngờ, nhưng có lẽ sẽ thành một phen kinh hãi mất, cứ để các chủ tự xử lý vậy, dù sao ông ta cũng không theo kịp nhịp độ của Nghiêm Phong rồi.

Chỉ là Nghiêm Phong ở Đông Cực Thành có việc, hiện tại cũng không gấp đi Thánh Thành vì hai đồ đệ cần một khoảng thời gian tu hành.

Chương 261

Đối với hắn thời gian là thứ không thiếu nhất.

Lý Thiên Tinh tin tưởng Nghiêm Phong đã hứa gia nhập Lăng Yên Các thì sẽ không nuốt lời.

Tuy Lý Thiên Tinh không biết Nghiêm Phong có việc gì ở Đông Cực Thành, nhưng thấy tu vi của hắn thì ở đây chẳng có gì phải lo nữa nên cứ mặc hắn.

Hai người tạm thời tách ra, Nghiêm Phong phải tìm cách gặp thành chủ vì chỉ ông ta mới biết nơi bí ẩn kia.

Nghiêm Phong đau đầu không biết làm sao, chẳng lẽ xông thẳng vào hỏi?

Thôi thì cứ ở lại Đông Cực Thành vài ngày tìm cơ hội vậy, biết đâu thành chủ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Bước chân vào khách sạn, Nghiêm Phong bỗng cứng người vì nhận ra trên người không có tiền, trước đây toàn dùng tiền của Lý Thiên Tinh, giờ tách ra rồi nên có chút lúng túng.

Định xoay người đi thì bị chưởng quỹ gọi lại. "Ai, khách quan muốn trọ lại sao?

Sao lại định đi thế?" "...

Ta đột nhiên quên mang linh thạch, định đi kiếm một ít rồi quay lại." Chưởng quỹ nheo mắt: "Nếu ngài có vật phẩm quý giá muốn đổi thì ở đây tôi có dịch vụ đổi linh thạch, giá cả tuyệt đối cao hơn thị trường, già trẻ không lừa." Nghiêm Phong dừng bước, nếu có thể đổi thì thử xem sao, giá cả thế nào cũng được, miễn không quá thấp là được. "Chưởng quỹ xem thứ này đáng giá bao nhiêu?" Nghiêm Phong

lấy ra một thanh kiếm, thanh kiếm này dao động ở mức Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, là món linh bảo phẩm cấp thấp nhất trong bộ sưu tập của hắn, số còn lại toàn là Chí bảo hoặc Hỗn Độn Chí bảo nên không thể mang ra đổi được.

May mà hắn không vứt chúng đi hay đưa cho đồ đệ, giờ giữ lại vài món để dùng lúc cấp bách.

Chưởng quỹ nhìn thanh trường kiếm trong tay Nghiêm Phong thì sững sờ, sau đó cười rạng rỡ. "Khách quan, đây quả là món đồ tốt!

Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo giá thị trường khoảng từ ba đến năm triệu linh thạch, tôi trả ngài bốn triệu rưỡi được không?

Ngài biết đấy, thường thì người ta hay ép giá nhưng tôi thấy thanh kiếm này phẩm tướng không tệ, không phải loại thường nên mới đưa giá cao." Câu nói của chưởng quỹ làm Nghiêm Phong ngẩn người, chuyện gì thế này?

Tại sao một món Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo lại đáng giá đến vậy?

Hắn chỉ cần vài ngàn linh thạch là đủ dùng rồi mà.

Nghiêm Phong thấy nảy sinh nghi hoặc, giá cả chênh lệch quá lớn, một khách sạn nhỏ thế này mà có nhiều linh thạch vậy sao?

Lẽ nào là hắc điếm?

Nghiêm Phong thầm nghĩ rồi âm thầm thăm dò xung quanh.

Kết quả hắn phát hiện một chuyện kỳ quái.

Bên dưới khách sạn có một không gian địa hạ, có hàng chục người đang làm việc, họ không ngừng sao chép thứ gì đó.

Nghiêm Phong sững sờ, đây là nơi nào?

Tại sao lại có tình huống quỷ dị như vậy?

Những người bên dưới đang làm gì?

Nếu không đột phá Chí Thánh cảnh thì lúc nãy hắn thực sự không phát hiện ra, vì ở đó có trận pháp ẩn giấu rất cao minh.

Tuy nhiên bên ngoài Nghiêm Phong vẫn tỏ vẻ kinh ngạc: "Chưởng quỹ có thể đưa nhiều như vậy sao?" "Đúng vậy, coi như kết bạn thôi, tôi thấy ngài rất hợp mắt." Chưởng quỹ cười hì hì, ra vẻ một người thành thật, nhưng Nghiêm Phong đã cảnh giác hơn, đồng thời cũng tò mò.

Những người bên dưới thực lực không mạnh, mạnh nhất cũng chỉ tầm Đại La Kim Tiên nên không có đe dọa gì với hắn, vì vậy Nghiêm Phong cũng không để ý nhiều, chỉ cần linh thạch là thật thì không cần gây sự. "Chưởng quỹ đã nói vậy thì tôi không thắc mắc nữa, đổi cho tôi đi, bốn triệu rưỡi đúng không?

Ở đây trọ một ngày hết bao nhiêu linh thạch?" "Phòng thượng đẳng mười linh thạch một đêm, phòng thường một linh thạch." Nghiêm Phong gật đầu, giá này không đắt, ngang với tiền cơm nước thôi. "Vậy cho tôi ở một tháng trước, còn lại chưởng quỹ cứ đưa tôi là được." Nghiêm Phong tùy ý nói, chưởng quỹ ánh mắt lóe lên tinh quang, Nghiêm Phong đương nhiên chú ý tới, dù sao đối phương cũng chỉ là Đại La Kim Tiên nên mọi biến hóa nhỏ nhất trên nét mặt đều bị hắn nắm bắt.

Điều khiến Nghiêm Phong ngạc nhiên là chưởng quỹ chỉ lấy ra một chiếc nhẫn giao cho hắn.

Với thần thức mạnh mẽ, Nghiêm Phong quét qua là biết bên trong có đủ số linh thạch, không thiếu một xu.

Thật đáng kinh ngạc, theo mức tiêu thụ của thành trì này thì một món binh khí đáng giá đến vậy sao?

Một chưởng quỹ mà có nhiều linh thạch thế này quả thật kỳ lạ.

Nghiêm Phong vào phòng thượng đẳng, không quản chuyện bao đồng.

Nhưng hắn không biết rằng thân phận của mình đã bị điều tra ra, chính là sư phụ của Cổ Khiếu Thiên và Lâm Nguyệt Thanh, đột nhiên xuất hiện ở Đông Cực Thành, sau đó đi xem quyết đấu ở sông Lạc Thủy rồi thu đồ đệ, cuối cùng một mình quay về đây.

Chưởng quỹ nhìn bản tình báo rồi nhìn thanh trường kiếm, đây là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo đỉnh cấp, đối với thân phận thực lực của người kia thì không đáng kể, nhưng tại sao hắn lại không có linh thạch?

Cao thủ nào mà chẳng đầy mình linh thạch, chẳng lẽ lại quên?

Chưởng quỹ đang suy nghĩ về vấn đề này, còn Nghiêm Phong thì đã chìm vào tu hành, hắn đang suy diễn công pháp của mình.

Chương 262

Đến giờ thì Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Kinh đã hơi đuổi không kịp tốc độ thăng tiến tu vi của hắn.

Nghiêm Phong suy diễn công pháp, một phần thần thức rải khắp khách sạn, nhưng lạ là khách sạn rất yên tĩnh, không hề có chuyện giết người cướp của như hắn tưởng.

Ngày hôm sau, tại phủ thành chủ.

Thành chủ Đông Cực là một cao thủ có diện mạo thanh niên.

Lúc này ông ta đang ngắm nghía thanh kiếm mà Nghiêm Phong đã đổi cho chưởng quỹ tối qua, lông mày nhíu chặt.

Phẩm chất thanh kiếm này rất cao, sắp đạt tới Cực phẩm rồi.

Nhưng điều khiến ông ta kỳ lạ là đây không phải món Tiên thiên linh bảo bình thường, trên đó có một luồng khí tức xa lạ nhưng lại vô cùng hấp dẫn.

Nghiêm Phong sau khi có nhiều linh thạch thì ăn ngon ngủ kỹ, nhưng ban ngày hắn toàn ở ngoài, tối mới về.

Hắn không biết chưởng quỹ đang làm gì, nhưng cuối cùng cũng đợi được một toán người.

Dẫn đầu là một cao thủ Thánh cảnh đi thẳng vào khách sạn.

Nghiêm Phong đang tu luyện, cảm nhận được tiếng động và khí tức hỗn loạn bên ngoài nên tỉnh giấc.

Một lúc sau có tiếng gõ cửa.

Nghiêm Phong nhíu mày mở cửa, thấy một đội người mặc đồng phục, thực lực không tệ đứng bên ngoài. "Tìm ai?" Người dẫn đầu là

một trung niên, lên tiếng: "Tôi tìm Nghiêm Phong, xin hỏi ngài có phải là Nghiêm Phong đại nhân không?" Nghiêm Phong sững sờ, đại nhân?

Những người này là ai?

Sao lại gọi là đại nhân? "Ai tìm ta?

Có việc gì?" Nghiêm Phong hỏi.

Người trung niên đáp: "Tôi là người của phủ thành chủ, thành chủ mời Nghiêm Phong đại nhân tham gia yến hội hôm nay." Thái độ người này không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến Nghiêm Phong hơi ngạc nhiên.

Hắn đâu có quen thành chủ, vậy ông ta tìm hắn làm gì?

Còn việc họ biết tên hắn thì hắn không lạ, vì sau trận ở sông Lạc Thủy thì thân phận hắn cũng dễ dàng bị tra ra thôi. "Thành chủ tìm ta?" "Đúng vậy, Nghiêm Phong đại nhân có thể đi cùng tôi không?" Nghiêm Phong nhìn đám người này rồi gật đầu: "Đi thôi." Tuy không biết lý do nhưng thành chủ đột nhiên mời dự yến là chuyện tốt, hắn đang muốn gặp ông ta mà.

Nghiêm Phong cùng đoàn người cưỡi tọa kỵ đến cửa phủ thành chủ, nhìn cánh cổng hào hoa mà thầm cảm thán sự xa xỉ.

Theo chân đội trưởng, Nghiêm Phong đi vào đại sảnh phủ thành chủ.

Đây chính là trung tâm quyền lực của cả thành trì.

Khi hắn vào trong, đã có khá nhiều người ngồi đó, Nghiêm Phong chỉ quét mắt nhìn qua rồi theo thị nữ dẫn đường vào chỗ ngồi.

Mỗi người một bàn nhỏ, vị trí không phân cao thấp nên hắn cũng không để ý.

Rõ ràng chưa đến giờ nên thành chủ chưa xuất hiện, trong sảnh có

khoảng hơn hai mươi người, gần như đã ngồi đủ.

Nghiêm Phong không biết họ có quen nhau không nhưng hắn thì chẳng quen ai.

Những người khác cũng đang quan sát Nghiêm Phong - một kẻ lạ mặt.

Yến hội lần này lại xuất hiện một nhân vật mà chẳng ai biết, ở Đông Cực Thành có người như thế sao?

Được thành chủ mời dự yến thì chắc chắn không đơn giản, mọi người đều tò mò lai lịch của hắn hoặc hắn có tài cán gì đặc biệt.

Trong lúc mọi người quan sát nhau, một người xuất hiện ở vị trí chủ tọa, chính là thành chủ Đông Cực. "Đa tạ các vị đã nể mặt tham gia yến hội lần này, Tiết mỗ kính các vị." Thấy thành chủ khách sáo như vậy, mọi người đều tâng bốc vài câu, sau khi màn chào hỏi kết thúc, yến hội mới vào phần chính.

Tiết Trấn gật đầu chào Nghiêm Phong, hắn không hiểu ý gì nhưng cũng gật đầu đáp lại.

Chỉ thấy Tiết Trấn đứng dậy nhìn Nghiêm Phong nói: "Các vị bằng hữu, hôm nay Tiết Trấn ta vinh hạnh mời được một vị cao thủ tham dự yến hội, hy vọng mọi người có thể giao lưu nhiều hơn.

Vị bằng hữu này chính là Nghiêm Phong huynh đệ, trận quyết đấu ở sông Lạc Thủy vừa qua hắn đã vô cùng nổi bật, lại còn thu được hai đồ đệ thiên tư tuyệt hảo, thật khiến người ta hâm mộ." Thành chủ Đông Cực Tiết Trấn không ngừng tâng bốc Nghiêm Phong khiến hắn cũng ngẩn ngơ, cảm thấy có gì đó không đúng, tính chất của yến hội này là gì?

Chưa rõ tình hình nên Nghiêm Phong chỉ gật đầu với quan khách: "Mới tới quý địa, xin được chỉ giáo nhiều hơn." Hắn muốn hỏi thành

chủ về nơi bí ẩn kia nên lễ phép một chút sẽ tốt hơn.

Mọi người cũng không ngừng tán dương, trong đó có vài người khen ngợi rất khoa trương. "Nghiêm Phong, chính là cường giả đã nhẹ nhàng áp chế chấn động trận đấu của Cổ Khiếu Thiên sao?" "Đúng vậy, không chỉ thế còn thu họ làm đồ đệ nữa." "Có chuyện đó sao?

Tôi nghe nói Cổ Khiếu Thiên là phế sài mà, sao lại thu làm đồ đệ?" "Ngươi không biết rồi, Nghiêm Phong có thể chữa trị cho Cổ Khiếu Thiên, nên giờ chỉ cần hắn dạy dỗ một chút thì Cổ Khiếu Thiên chắc chắn sẽ lại là thiên tài tuyệt thế, cộng thêm Lâm Nguyệt Thanh nữa, Nghiêm Phong đúng là có mắt nhìn người." Mấy người đó tự tung tự tác tâng bốc khiến Nghiêm Phong thấy cũng ngại, chắc là quân bài của thành chủ rồi.

Nhưng da mặt hắn cũng không mỏng, cứ im lặng ngồi đó chờ mục đích thực sự của yến hội xuất hiện.

Chương 263

Nhiều người trong yến hội mời rượu nhau, Nghiêm Phong cũng uống vài ly, rượu thịt đều không có vấn đề, vấn đề nằm ở biểu hiện của mọi người.

Nghiêm Phong thầm nhíu mày suy nghĩ về hành động của những người này.

Rõ ràng chỉ là một buổi yến hội đơn giản, sao họ cứ phải nịnh bợ thành chủ như vậy?

Với thực lực hiện tại, hắn nhìn ra họ đều là cao thủ Thánh cảnh, Chí Thánh cảnh, tuy không mạnh bằng thành chủ nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Vậy mà họ lại đi nịnh bợ một thành chủ Đông Cực?

Thành chủ này có gì lạ sao?

Cả buổi yến hội Nghiêm Phong luôn quan sát động tĩnh của thành chủ, nhưng ông ta chỉ trò chuyện bình thường với mọi người, toàn những lời khách sáo vô thưởng vô phạt.

Cuối cùng yến hội cũng kết thúc.

Đến lúc then chốt rồi, thứ gì đặc biệt cũng sắp xuất hiện.

Nghiêm Phong mỉm cười, quả nhiên Tiết Trấn đã động. "Các vị bằng hữu, đều là cao thủ của Đông Cực Thành, an nguy của thành trì cũng nhờ cậy vào các vị.

Yến hội hôm nay mọi người đều biết tên gọi là Vô Danh Yến.

Vì sao gọi là Vô Danh Yến thì chắc các vị cũng rõ, chính là vì Vô Danh Bi." Ba chữ Vô Danh Bi vừa thốt ra, mọi người đều bàn tán xôn

xao, Nghiêm Phong nhân cơ hội nghe ngóng, dường như đó là nơi để lĩnh ngộ công pháp hay gì đó.

Tiết Trấn nói tiếp: "Nhân vật chính hôm nay đương nhiên là Vô Danh Bi, đừng vội vàng, ta sẽ đưa các vị đi xem, còn kết quả thế nào thì tùy vào duyên phận mỗi người." Tiết Trấn nói xong liền bước ra ngoài, mọi người lập tức đi theo.

Nghiêm Phong thần sắc không đổi đi cùng đoàn người, xem họ định giở trò gì.

Từ lúc vào phủ thành chủ hắn đã thấy không khí kỳ lạ, biểu hiện của mọi người quá khoa trương, thành chủ cũng không theo lẽ thường.

Vốn không quen biết gì mà chỉ nói một câu cao thủ rồi đối xử như bạn thân lâu ngày, chẳng lẽ không thấy một kẻ hoàn toàn xa lạ ở đây sẽ lúng túng sao?

Nghiêm Phong muốn hỏi thành chủ nên không muốn gây hấn, luôn tỏ ra điềm tĩnh, ai hỏi về thực lực cũng chỉ trả lời qua loa.

May là không có ai ngu ngốc tới gây phiền phức.

Nghiêm Phong thấy mừng vì không phải đại khai sát giới ở đây.

Có thể hòa bình chờ yến hội kết thúc khiến hắn khá vui, giờ để xem họ đi đâu.

Cả đoàn rời đại sảnh đi về phía sau phủ thành chủ.

Nghiêm Phong ngước nhìn, phía sau là một ngọn núi không lớn lắm, phủ thành chủ dựa núi mà xây.

Tiết Trấn đang dẫn mọi người đi về phía chân núi.

Ở đó có gì sao?

Trong lòng Nghiêm Phong lóe lên một ý nghĩ, rồi im lặng đi theo vì

thấy mọi người đều tỏ vẻ kích động.

Quả nhiên đúng như dự đoán, dưới chân núi có một tấm bia đá.

Bản thân tấm bia không có gì đặc biệt, nhưng khi Nghiêm Phong tò mò dùng nguyên thần thăm dò thì không thấy phản ứng gì.

Nguyên thần xuyên thấu qua tấm bia như thể nó không hề tồn tại ở đó?

Nghiêm Phong kinh ngạc, hắn biết thực lực mình thế nào, tu vi Chí Thánh cảnh nhưng nguyên thần đã đạt tới đỉnh phong.

Vậy mà nguyên thần lại không thăm dò được tấm bia này?

Chẳng lẽ là ảo cảnh?

Không, hắn phủ định ngay, chắc chắn không phải ảo cảnh, nếu là ảo cảnh thì với tu vi của hắn phải phát hiện ra chứ.

Có lẽ thấy vẻ kinh ngạc của Nghiêm Phong, Tiết Trấn giải thích: "Tấm Vô Danh Bi này luôn tồn tại ở đây, phủ thành chủ được xây dựng dựa trên nó, nhưng bao năm qua, gần ba vạn năm rồi vẫn chưa ai thấu hiểu được bí mật của nó.

Vì vậy cứ cách một thời gian ta lại tổ chức yến hội để tụ họp các cao thủ." Nghiêm Phong tò mò hỏi: "Vậy không có cách nào thấu hiểu bia đá sao?" "Không có cách nào, nhưng ta phát hiện một chuyện, bia đá này có thể thử thách ngộ tính của mỗi người, vì có người khi tham ngộ đã có chút cảm ngộ, có người lĩnh ngộ công pháp võ kỹ, có người đột phá, đương nhiên phần lớn là không lĩnh ngộ được gì." Có chuyện đó sao?

Nghiêm Phong thấy tò mò, thứ có thể giúp lĩnh ngộ công pháp võ kỹ thì đúng là đồ tốt, để xem hiệu quả thế nào.

Nhưng cứ để người khác thử trước đã cho bảo hiểm, nhỡ tấm bia

có tác dụng phụ gì thì sao.

Nghiêm Phong thấy những người khác ngồi trước bia đá, từng đạo nguyên thần chi lực đổ dồn về phía tấm bia như thể đang tìm tòi trên đó.

Sao lúc nãy mình dùng thần thức lại không thấy gì nhỉ?

Nghiêm Phong ngạc nhiên, bắt chước họ ngồi xuống trước bia đá, nguyên thần chi lực vừa chạm vào, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, thầm kêu không ổn.

Một luồng thần thức bị thôn phệ vào trong, Nghiêm Phong đột nhiên thấy mình xuất hiện trong một không gian kỳ lạ.

Hắn sững sờ, thần thức của mình đã vào đây, nhìn lại nguyên thần thấy không vấn đề gì.

Chương 264

Những người khác cũng vào đây bằng nguyên thần sao?

Đang nghĩ ngợi thì vô số kiếm khí lao về phía hắn, những kiếm khí này không có quy luật, mang theo khí thế mạnh mẽ tấn công dồn dập.

Nghiêm Phong ngẩn người, nhịp độ này là sao?

Nhưng không kịp suy nghĩ, hắn phải vội vàng chống đỡ.

Vừa tiếp xúc Nghiêm Phong đã hãi hùng, những kiếm khí này phải dùng toàn lực mới đỡ nổi, sau khi đỡ xong chúng mới tan biến.

Nếu né tránh chúng sẽ quay lại tấn công từ góc độ khác.

Thứ quỷ quái gì đây?

Nghiêm Phong thầm chửi trong lòng nhưng tay chân vẫn không ngừng nghỉ, dùng pháp lực hóa giải kiếm khí.

Cứ thế này thì tiêu hao pháp lực quá, nhìn kiếm khí vô biên vô tận không biết bao giờ mới kết thúc, nếu không ổn thì chỉ còn cách chém đứt luồng thần thức này để thoát ra thôi.

Ở đây không dùng được pháp bảo nên hắn chỉ có thể ngưng tụ một thanh trường kiếm để ứng phó.

Không biết bao lâu trôi qua, kiếm pháp của Nghiêm Phong bỗng dao động, thanh kiếm trong tay không ngừng múa may, mỗi lần đều phát ra một luồng khí tức thần bí, vạch ra những quỹ đạo huyền ảo đánh tan kiếm khí.

Nghiêm Phong lúc này nhắm nghiền mắt, hoàn toàn dựa vào cảm quan siêu đẳng để đánh nát kiếm khí.

Hắn đột ngột mở mắt, pháp lực trên trường kiếm bùng nổ kiếm ý

mãnh liệt, một đạo kiếm quang rực rỡ quét sạch toàn bộ kiếm khí trong không gian.

Lúc này không còn đạo kiếm khí nào xuất hiện nữa, Nghiêm Phong tỏa ra một cảm giác sắc lẹm, một loại kiếm ý thuần túy.

Khi thần thức Nghiêm Phong biến hóa khí thế trong bia đá thì cơ thể bên ngoài của hắn cũng bắt đầu cử động, tay múa một bộ kiếm pháp y hệt.

Tiết Trấn thấy vậy thì mắt sáng lên. "Xem ra Nghiêm Phong đã lĩnh ngộ được rồi, một bộ kiếm pháp không rõ đẳng cấp." Những người tham ngộ thất bại chỉ có thể đứng xem, họ không khỏi đố kỵ nhưng cũng vô dụng, vì thực lực của Nghiêm Phong qua trận ở sông Lạc Thủy đã cho thấy họ không phải đối thủ, không biết thành chủ có thắng nổi hắn không.

Nhưng thấy thành chủ có vẻ thiện ý với Nghiêm Phong nên họ cũng không dám biểu lộ ra mặt.

Lúc này Nghiêm Phong vẫn đang đắm chìm trong thần thức, không hề biết cơ thể bên ngoài cũng đang diễn luyện kiếm pháp, hắn vẫn toàn thần quán chú vào bộ kiếm pháp vừa ngộ ra từ việc chống lại kiếm khí, một bộ kiếm pháp ít nhất cũng đạt cấp Thánh cảnh.

Hạn mức của bộ kiếm pháp này hơi thấp nên Nghiêm Phong không mấy để ý, vì dù khai phá đến cực hạn thì uy lực của nó cũng chỉ tầm Thánh cảnh thôi.

Đế Đạo Thần Quyền của hắn vẫn đang thăng tiến, giờ đã đạt tới Chí Thánh cảnh nhưng tiến độ chậm lại do tu vi tăng quá nhanh và thiếu thời gian lĩnh ngộ.

Nhưng tấm bia đá này quả thật lợi hại, giúp hắn trực tiếp lĩnh ngộ một môn kiếm pháp, tuy với hắn thì hơi thừa nhưng với người khác

thì đây là thứ tăng cường thực lực tuyệt vời.

Theo diễn luyện của thần thức, cơ thể bên ngoài cũng dần thể hiện ra bộ kiếm pháp, mọi người chỉ nhìn thấy hình dáng chứ không biết tâm pháp bên trong.

Khi Nghiêm Phong chậm rãi thi triển, thiên địa linh khí xung quanh cũng chuyển động theo kiếm phong, tạo thành những quỹ đạo huyền ảo.

Nhìn không thấy uy lực lớn lao nhưng quỹ đạo kiếm pháp khiến mọi người say mê.

Trong số đó chắc chắn có kiếm tu, họ lập tức đắm chìm vào, nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, quan sát kiếm ý đang dần hình thành trên người hắn.

Kiếm ý?

Người này trước đây không chuyên tu kiếm pháp mà giờ kiếm ý đã thành hình sao?

Kiếm ý hiện tại thanh nhã ôn hòa, trong những chiêu thức chậm rãi như chứa đựng sức mạnh miên man bất tận.

Mọi người dõi theo kiếm quang đến khi bộ kiếm pháp kết thúc mới thở dài thu hồi ánh mắt, nhưng niềm vui trong lòng không hề giảm bớt vì nhờ xem Nghiêm Phong diễn luyện mà hiểu biết của họ về kiếm pháp cũng tăng lên một tầng.

Chứng kiến một loại kiếm ý thành hình trong thời gian ngắn là chuyện hiếm thấy nên họ mới thất thái nhìn hắn chằm chằm như vậy.

Lúc này Nghiêm Phong đã bình tĩnh trở lại, ngồi xếp bằng trước bia đá.

Chỗ này đủ rộng nên khi hắn vô thức thi triển kiếm pháp cũng

không làm ảnh hưởng đến những người đang lĩnh ngộ bên cạnh.

Dù uy lực kiếm pháp của Nghiêm Phong rất lớn nhưng cơ thể bên ngoài chỉ diễn luyện chiêu thức đơn thuần, không dùng pháp lực, nhưng những chiêu thức đó dường như mang theo quy tắc huyền bí dẫn động linh khí.

Đó chính là mục tiêu của mọi người - mô phỏng khí thế của Nghiêm Phong để lĩnh ngộ kiếm pháp.

Sau khi Nghiêm Phong yên tĩnh lại, trong không gian bia đá hắn vẫn còn đang suy ngẫm, nếu lúc này chú ý hệ thống thì sẽ thấy thông báo: [Kiếm pháp: (Chưa đặt tên), độ khai phá 1%... 23%... 58%... 79%].

Cùng với những động động tĩnh đó, bộ kiếm pháp nhanh chóng đạt mức 79%, coi như là đại thành, Nghiêm Phong cũng đã hoàn thiện nó sau một thời gian dài.

Sau một lúc dừng lại, Nghiêm Phong tò mò nhìn không gian bia đá, nơi này quả thật kỳ lạ, giúp hắn trực tiếp lĩnh ngộ một bộ kiếm pháp.

Nhưng đã lĩnh ngộ xong rồi sao vẫn chưa ra được?

Chương 265

Chẳng lẽ phải lĩnh ngộ đến cực hạn mới được ra?

Nếu vậy thì những người khác cũng thế sao?

Nghiêm Phong suy nghĩ nhưng cũng không tin là phải đạt cực hạn mới được ra, lỡ như bộ công pháp đó quá nghịch thiên thì làm sao đạt tới cực hạn ngay được?

Ví như Đế Đạo Thần Quyền, đến giờ hắn còn chưa biết cực hạn của nó ở đâu, thực lực đạt Chí Thánh cảnh giúp hắn ngộ ra thức thứ tư nhưng vẫn chưa hoàn thiện.

Trong lúc hắn đang ngẩn ngơ, cảnh tượng trong bia đá thay đổi, đột ngột hiện ra một nơi khác với vô số xích sắt đen kịt đang lơ lửng, có cái theo quy luật, có cái không.

Cả không gian đầy xích sắt, Nghiêm Phong không biết dùng để làm gì.

Chẳng lẽ bảo mình vượt qua?

Nghiêm Phong thần sắc nghiêm nghị, lập tức hành động, thân hình lóe lên xuất hiện ở phía đối diện, nhưng lạ là hắn lại thấy mình quay về điểm xuất phát.

Chuyện này khiến hắn hoài nghi không biết có phải dùng cách này để vượt ải không.

Đứng lại trầm tư hồi lâu, Nghiêm Phong nhận ra vấn đề.

Vô số xích sắt kia lơ lửng không mục đích với tốc độ không hề chậm, khiến lúc đầu hắn tưởng đó chỉ là một thử thách né tránh thông thường.

Nhưng quan sát kỹ, hắn thấy trên xích sắt có tơ lụa không gian sức mạnh và một loại sức mạnh xa lạ khác.

Vì tò mò Nghiêm Phong đưa tay bắt lấy một sợi xích, nhưng dù dùng toàn bộ tu vi hắn vẫn bị sợi xích kéo bay ra xa mà nó chẳng hề dừng lại chút nào.

Dường như tu vi Chí Thánh cảnh của hắn chẳng thấm tháp gì ở đây.

Khi chạm vào xích sắt, một cơn đau kịch liệt thấu tận nguyên thần truyền tới và ngày càng mạnh thêm, Nghiêm Phong nhíu mày, quả nhiên không đơn giản.

Tu vi vô dụng, chạm vào lại đau đớn như vậy, phải làm thế nào đây?

Trong lúc suy nghĩ, không gian đã đầy rẫy xích sắt như thể chúng đang không ngừng sinh sôi, từ một không gian dễ dàng băng qua giờ đã trở thành nơi đoạt mệnh.

Một sợi xích đã đau như vậy, cứ thế này thì chỉ còn cách né tránh.

Né tránh?

Trong lòng Nghiêm Phong lóe lên một tia minh ngộ, thân hình hắn bắt đầu di động.

Đối mặt với vô tận xích sắt, thân hình Nghiêm Phong xuyên thoi giữa chúng càng lúc càng nhanh.

Đồng thời hắn cũng phát hiện ra một điều, pháp lực và nguyên thần tiêu hao của mình sẽ được bổ sung ngay tức khắc.

Tình huống này giống hệt như những gì hắn dự đoán.

Nghiêm Phong vừa không ngừng né tránh xích sắt xung quanh, vừa quan sát kỹ lưỡng, bởi vì động tĩnh lúc này cho thấy những xích sắt

kia hẳn là để hạn chế không gian, rèn luyện năng lực né tránh cũng như khảo nghiệm thân pháp của hắn.

Bên ngoài, mọi người đều tò mò nhìn chằm chằm vào cơ thể Nghiêm Phong, lúc này hắn lại đang ngồi xếp bằng trước thạch bi. "Lại ngồi xuống rồi, không biết lĩnh ngộ xong hắn có tỉnh lại không?" "Có lẽ đã tỉnh rồi, chỉ là đang hoàn thiện kiếm pháp thôi." "Không đúng, kiếm pháp của hắn cường hãn như vậy, dáng vẻ hiện tại không giống như đã tỉnh, lẽ nào lại bắt đầu lĩnh ngộ bộ võ kỹ thứ hai?" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Điều này hoàn toàn có khả năng, từng có người liên tiếp lĩnh ngộ một lúc ba chiêu võ kỹ hoàn toàn khác nhau trước thạch bi, người đó chính là đệ nhất thiên kiêu của Chiến Vân Giới, cũng là Cung chủ Chiến Thần Cung hiện tại.

Chỉ trong vòng hai vạn năm, người đó đã đạt đến tu vi mà người khác mấy triệu năm cũng không đạt tới, thực sự khiến người ta kinh thán.

Nhưng hôm nay, lại xuất hiện một người như vậy, tuy hiện tại mới chỉ là lĩnh ngộ bộ thứ hai, nhưng kiếm pháp hắn lĩnh ngộ trước đó đã khiến mọi người thèm thuồng.

Dù tu vi thấp nhất ở đây là Thánh Cảnh, nhưng cao nhất cũng chưa tới Chí Thánh Cảnh.

Bộ kiếm pháp vừa rồi tăng cường thực lực thế nào mọi người đều thấy rõ, tuyệt đối ít nhất cũng là kiếm pháp cấp Chí Thánh Cảnh.

Tâm tư của mọi người bắt đầu rục rịch.

Ngay cả Thành chủ Đông Cực Thành là Tiết Trấn cũng sáng mắt lên, quan sát Nghiêm Phong, thầm nghĩ chẳng lẽ hành động vô tâm của mình thực sự tìm được một nhân tài đặc biệt sao?

Nếu vậy, nơi đó lại có thể tiến vào rồi?

Sắc mặt Tiết Trấn không đổi, chỉ tĩnh lặng chú ý sự biến hóa trong sân, thần tình không khác gì mọi người.

Lúc này Nghiêm Phong hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài, hắn chỉ đang xuyên thoi giữa đống xích sắt ngày càng dày đặc.

Dưới chân bước ra mấy bước tạo thành huyễn ảnh, pháp lực tiêu hao vô cùng khủng khiếp vì hắn đã dùng toàn lực.

Trước đây hắn luôn dùng thực lực cường hãn để áp đảo đối thủ, không ngờ hôm nay lại phải dùng đến thân pháp để né tránh.

Tuy nhiên, giữa đôi mày Nghiêm Phong hiện lên vẻ vui mừng, vì sức mạnh không gian bám trên xích sắt là một loại sức mạnh không gian dị biệt, khác hẳn với quy tắc không gian trước đây.

Nghiêm Phong vui mừng nhận ra mức độ lĩnh ngộ quy tắc không gian của mình đang tăng vọt, thân ảnh hắn nhanh đến mức chỉ còn thấy một chuỗi ảnh ảo.

Dù xích sắt vẫn chưa chạm được vào người, hắn vẫn không ngừng gia tốc để nhanh chóng lĩnh ngộ quy tắc không gian và thân pháp.

Không biết qua bao lâu, thân ảnh Nghiêm Phong biến mất khỏi không gian đó, xích sắt gần như chiếm trọn mọi ngóc ngách.

Chương 266

Thỉnh thoảng vẫn thấy những huyễn ảnh dừng lại rồi bị xích sắt đánh tan, đó chỉ là dư ảnh do tốc độ của Nghiêm Phong quá nhanh để lại.

Nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn, vì tốc độ đơn thuần không thể khiến hắn hài lòng, tốc độ nhanh đến mấy liệu có đuổi kịp thuấn di?

Câu trả lời là không, nhưng nhờ quy tắc không gian ở đây, Nghiêm Phong mới nảy sinh dã tâm đó.

Khi xích sắt ngày càng nhiều, thân ảnh Nghiêm Phong dần bị ép ra, lúc này chỉ có tốc độ thôi là không đủ để né tránh.

Hắn nhíu mày, luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Sau nhiều lần né tránh, cuối cùng hắn cũng va phải xích sắt, cảm giác đau đớn kịch liệt và áp lực kinh người truyền đến, nhưng Nghiêm Phong vẫn không đổi sắc, tiếp tục toàn lực tham ngộ.

Cuối cùng, vào một khoảnh khắc, hắn như phá vỡ được rào cản, cơ thể đang bị xích sắt vây khốn đột nhiên biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở bên ngoài vòng vây.

Lúc này, quanh thân Nghiêm Phong tràn ngập dao động không gian, rõ ràng quy tắc không gian vốn dĩ trì trệ bấy lâu nay đã có tiến triển cực lớn.

Không gian này tuy yếu hơn Chiến Vân Giới bên ngoài, nhưng cả hai cùng nguồn gốc, nếu ở đây đã có thể thi triển không gian chuyển hoán để thuấn di, thì ở Chiến Vân Giới cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Khi Nghiêm Phong đang như cá gặp nước di chuyển giữa những khe hở nhỏ hẹp cuối cùng, một tiếng vỡ vụn cực lớn vang lên.

Toàn bộ xích sắt trên trời tan nát, Nghiêm Phong dừng lại nhìn không gian trước mắt, thầm nghĩ giờ chắc là ra ngoài được rồi.

Bên ngoài, Nghiêm Phong một lần nữa thi triển thân pháp, từng đạo huyễn ảnh và hư ảnh ngưng trệ lấp đầy khoảng không trước thạch bi.

May mắn là những người đang tham ngộ trước đó đều đã kết thúc, nhường chỗ cho Nghiêm Phong. "Thực sự lĩnh ngộ được đạo võ kỹ thứ hai, nhìn dáng vẻ là thân pháp, kiếm pháp trước đó đã lợi hại như vậy, thân pháp chắc chắn còn kinh người hơn." Có người kinh thán, cũng có kẻ đố kỵ. "Liệu hắn có thể lĩnh ngộ ba chiêu võ kỹ từ thạch bi vô danh này không?" "Có khả năng lắm, nhìn hắn vẫn chưa tỉnh, chiêu thứ hai đã lợi hại thế này, không biết chiêu thứ ba sẽ kinh khủng đến mức nào." Mọi người bàn tán xôn xao, chỉ có Thành chủ Tiết Trấn là vừa kiêng kỵ vừa hưng phấn.

Không ngờ một hành động vô tâm lại tìm được một cao thủ, một tuyệt thế thiên tài như vậy, thiên tài kiểu này cả Chiến Vân Giới cũng không đếm hết một bàn tay.

Lúc này Nghiêm Phong lại sững sờ vì vẫn chưa ra ngoài được, hoặc là phải trảm đoạn một luồng thần thức, hoặc là tiếp tục ở lại.

Vì hắn nhận ra thạch bi này không hề đơn giản, lĩnh ngộ hai đạo võ kỹ thực ra chẳng là gì.

Quan trọng là trong thạch bi có một loại quy tắc không gian đặc biệt, tuy không thể lĩnh ngộ hoàn toàn nhưng lại hỗ trợ rất lớn cho việc lĩnh ngộ Đại Đạo Không Gian của bản thân.

Tác dụng này thật kỳ quái, dường như quy tắc không gian bên trong thạch bi không thuộc về Chiến Vân Giới, mà là một loại quy tắc khác biệt với cả Hồng Hoang và Chiến Vân Giới.

Ý nghĩ này nảy sinh điên cuồng trong đầu Nghiêm Phong, khiến hắn nảy sinh sự tò mò.

Chiến Vân Giới và các thế giới khác có thể có điểm kết nối, giống như tế đàn trước đây, dù không biết sẽ bị trận pháp phong cấm thế nào nhưng hiện tại xem ra không chỉ có một nơi như vậy.

Nghiêm Phong không tốn nhiều thời gian để lĩnh ngộ quy tắc không gian nơi này.

Bởi vì trên người hắn đã có Đại Đạo Không Gian, dù quy tắc ở đây không giống với quy tắc trong hỗn độn nhưng vẫn có liên quan, qua việc đối chiếu, hắn đã nắm bắt tốt hơn quy tắc không gian bên trong thạch bi.

Không chỉ vậy, hắn còn lĩnh ngộ thêm nhiều điều về quy tắc không gian của Chiến Vân Giới.

Tuy nhiên Nghiêm Phong không vội ra ngoài, hắn nhận ra thạch bi này căn bản không phải đồ vật của Chiến Vân Giới, ai biết được lai lịch thực sự của nó là gì.

Nhưng nhìn phản ứng của Thành chủ và những người khác, vật này rất quan trọng.

Có một điểm là chưa ai lĩnh ngộ triệt để được thạch bi này, cũng không biết nó dùng để làm gì, nên Nghiêm Phong bắt đầu tính toán.

Theo hắn nghĩ, trên thạch bi có thể lĩnh ngộ một số công pháp võ kỹ, nhưng hiện tại hắn đã lĩnh ngộ được một đạo kiếm pháp và một đạo thân pháp mà thạch bi vẫn chưa báo hiệu có thể ra ngoài, nên hắn quyết định chờ đợi, chắc chắn sẽ có biến hóa mới, đó mới là mục đích cuối cùng của thạch bi.

Bên ngoài, khi Nghiêm Phong đại thành thân pháp, thân ảnh hắn hóa ra vạn thiên trước thạch bi, nhưng bản tôn lại biến mất, ngay cả

Thành chủ cũng không tìm thấy chân thân của hắn giữa vô số phân thân huyễn ảnh.

Một lúc sau, mọi người kinh ngạc thấy Nghiêm Phong đã ngồi xếp bằng dưới đất từ bao giờ, lúc này những thân ảnh trên không trung mới dần tan biến, tốc độ đó nhanh đến mức để lại hư ảnh tồn tại lâu như vậy.

Khi mọi người còn đang kinh thán, sắc mặt họ lại hiện lên vẻ chấn kinh.

Nhìn dáng vẻ Nghiêm Phong là muốn tiếp tục!

Từ xưa đến nay, người có thể lĩnh ngộ ba lần trước thạch bi này hình như chỉ có duy nhất một người đó.

Thành chủ Tiết Trấn nhìn thấy cảnh này, đôi mắt bắn ra tinh quang nhưng vẫn kìm chế, tĩnh lặng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Ông muốn xem giới hạn của Nghiêm Phong ở đâu.

Bởi vì từng có lời đồn, ngay cả vị ở Chiến Thần Cung kia cũng chưa chạm tới giới hạn của thạch bi mà bị buộc phải dừng lại.

Khi Tiết Trấn tiếp quản Đông Cực Thành từ cha mình đã biết chuyện này, nên lúc này ông càng thêm kỳ vọng Nghiêm Phong sẽ mang lại bất ngờ, để ông biết được bộ mặt thật của thạch bi.

Thực ra đứng sau Đông Cực Thành chính là Chiến Thần Cung, thạch bi này dường như chỉ giúp lĩnh ngộ công pháp võ kỹ cùng giai hoặc cao hơn một chút, nhưng qua bao nhiêu năm, những đại năng Chiến Vân Giới sáng tạo ra vô số công pháp lợi hại hơn, nên những võ kỹ cấp thấp này không còn nhiều tác dụng.

Sau khi Nghiêm Phong đã quen với quy tắc không gian bí ẩn trong thạch bi và Chiến Vân Giới, hắn tiếp tục ngồi đợi biến hóa tiếp theo.

Chờ mãi không thấy thạch bi thay đổi gì khác nhưng cũng không ra ngoài được, hắn đành đứng dậy đi dạo quanh không gian thạch bi.

Không biết thạch bi này là thế nào, giờ chỉ còn cách đi xem thử, nhưng vừa đứng dậy, một cảm giác lạ lùng từ phía trước truyền tới.

Chương 267

Nghiêm Phong nhìn qua chỉ thấy một vùng sương mù trắng xóa, không có gì khác.

Hắn nhíu mày, tiếp tục đi tới theo cảm ứng đó.

Trong không gian thạch bi, dường như cảm giác về thời gian đã biến mất, hắn cứ từng bước tiến về phía trước.

Điều khiến hắn an tâm là cảm ứng đó ngày càng mạnh, chắc chắn có thứ gì đó đang chờ phía trước.

Hắn đi rất nhanh nhưng không gian này thực sự quá lớn, đi mãi vẫn không thấy gì.

Mấy canh giờ sau, Nghiêm Phong phát hiện có gì đó không đúng, cường độ cảm ứng trở nên cố định, như thể hắn đang đứng yên tại chỗ.

Nhưng rõ ràng hắn đang tiến về phía trước, hướng đi không sai, vậy tại sao lại như vậy?

Nghiêm Phong dừng lại suy nghĩ và rút ra kết luận: chỉ có một khả năng, đó là thời gian và không gian.

Trong không gian này, tuy cảm nhận được vật bí ẩn phía trước nhưng thực tế hắn không hề lại gần mà vẫn dậm chân tại chỗ.

Nguyên nhân chắc chắn là do thạch bi giở trò.

Theo những động tĩnh trước đó, Nghiêm Phong đoán nó liên quan đến quy tắc thiên địa, kết hợp với tình hình hiện tại, rõ ràng có tác dụng của quy tắc không gian và cả một chút quy tắc thời gian gây ra ảo giác.

Phải vượt qua cửa này thế nào?

Nghiêm Phong đi không mục đích, nhưng cơ thể vẫn hướng thẳng về phía trước, không còn đi theo cảm ứng lực kia nữa, vì trước đó đi theo nó chẳng mang lại tiến triển gì.

Hắn từ bỏ việc đi theo cảm nhận, để mặc bản thân đi loạn, đồng thời mở hết tu vi để tham ngộ quy tắc trong thạch bi.

Trong cảm nhận của Nghiêm Phong, phương thiên địa này giống như một thế giới hoàn chỉnh, nhưng không hiểu sao lại tồn tại trong thạch bi.

Hắn vốn đã quen thuộc với việc tham ngộ quy tắc thiên địa của Hồng Hoang nên việc này cũng không quá khó khăn, cứ lĩnh ngộ quy tắc trước để làm quen với không gian này, từ đó tìm ra điểm kết thúc nhanh hơn.

Khi cuộc khảo nghiệm về thời không pháp tắc bắt đầu, Nghiêm Phong cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vì hắn có Hỗn Độn Châu.

Trong Hỗn Độn Châu có quy tắc thời không hoàn chỉnh, hắn lại đã luyện hóa nó, nếu dùng được Hỗn Độn Châu thì phá giải nơi này quá dễ dàng.

Nhưng Nghiêm Phong hiểu rõ, lúc này hắn đang ở một không gian khác, chỉ có một luồng nguyên thần tiến vào, không thể triệu hoán Hỗn Độn Châu trong cơ thể bản tôn.

Nhìn không gian vô tận trước mắt, đi mãi không thay đổi gì, hắn lại ngồi xuống.

Bên ngoài, mọi người đợi Nghiêm Phong suốt một ngày nhưng không thấy cơ thể hắn có bất kỳ biến hóa nào, hô hấp bình tĩnh, ngồi trước thạch bi như chìm vào tĩnh mịch.

Cảnh tượng này không làm mọi người mất kiên nhẫn, vì tuổi thọ

và thời gian tu luyện của họ tính bằng năm, vài trăm năm hay vài ngàn năm là chuyện bình thường, lĩnh ngộ võ kỹ một ngày một đêm chẳng thấm tháp gì.

Mọi người kinh ngạc phát hiện quanh thân Nghiêm Phong xuất hiện một vòng xoáy, không ngừng hấp thụ linh khí thiên địa.

Cùng lúc đó, ánh sáng xung quanh bị vặn vẹo, không gian dao động. "Không đúng, lần thứ ba lĩnh ngộ liên quan đến quy tắc không gian?" Có người kinh khiếu, mọi người cũng ngầm thừa nhận vì ai nấy đều cảm nhận được lực lượng quy tắc không gian nồng đậm trên người Nghiêm Phong.

Dù có kẻ đố kỵ nhưng không ai dám quấy nhiễu, vì Chiến Thần Cung đã đặt ra quy tắc từ lâu: khi lĩnh ngộ trước thạch bi vô danh, bất kỳ ai cũng không được ngắt quãng.

Người lĩnh ngộ được võ kỹ vượt cấp hai giai có thể trở thành đệ tử Chiến Thần Cung, lĩnh ngộ lần thứ hai thành đệ tử thân truyền, lần thứ ba sẽ nhận được một tấm Chiến Thần Lệnh.

Nếu ai dám can thiệp, e rằng sẽ bị toàn bộ người của Chiến Thần Cung truy sát vì tội khiêu khích uy quyền của họ.

Trước đây từng có người phá hỏng việc lĩnh ngộ của kẻ thù, hôm sau cả Chiến Vân Giới đều thấy đệ tử Chiến Thần Cung truy sát kẻ đó, ngay cả hai thế lực lớn khác cũng không dám che chở.

Vì người của Chiến Thần Cung ở Chiến Vân Giới có địa vị đặc biệt, không chỉ vì thực lực siêu cường mà còn vì những bí mật chỉ cấp cao của ba đại thế lực mới biết.

Mọi người ở đây hiển nhiên đều biết rõ những quy tắc này.

Trở thành đệ tử chân truyền của Chiến Thần Cung thực sự khiến người ta ngưỡng mộ.

Nếu lần thứ ba thành công sẽ có được Chiến Thần Lệnh, dù không ai biết lệnh bài đó dùng làm gì nhưng Chiến Thần Cung cực kỳ coi trọng nó, hơn cả đệ tử chân truyền.

Trở thành đệ tử Chiến Thần Cung không khó, chỉ cần thiên tư trác tuyệt, phẩm hạnh đoan chính, nhưng để thành chân truyền hay hạt nhân thì cần nỗ lực rất nhiều.

Chiến Thần Cung có địa vị đặc biệt nhưng thực lực không vượt trội hai thế lực kia, tất cả là vì Thiên Ma chiến trường, nơi mà người của Chiến Thần Cung chiếm một nửa lực lượng trấn giữ, nửa còn lại là của toàn bộ Chiến Vân Giới cộng lại.

Một mình Chiến Thần Cung gồng gánh Chiến Vân Giới, trong khi hai thế lực kia vừa chiến đấu vừa nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sự sùng bái của mọi người đã đưa danh vọng Chiến Thần Cung lên đỉnh điểm, khiến hai thế lực kia cũng có phần bất lực.

Tất cả đều bắt đầu từ sự xuất hiện của Cung chủ Chiến Thần Cung, thiên tài từng lĩnh ngộ ba đạo võ kỹ từ thạch bi, hiện nay là nỗi khiếp đảm của Ma vực trên Thiên Ma chiến trường.

Lúc này Nghiêm Phong không hề hay biết mình đang trên đường giành được Chiến Thần Lệnh bí ẩn, hắn chỉ muốn vượt qua cửa này.

Hắn vẫn ngồi khô khốc, dùng toàn bộ nguyên thần lực để lĩnh ngộ, nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là lần này không hề thuận lợi.

Ở đây không chỉ có sức mạnh thời không mà còn nhiều quy tắc khác, rất giống với một phần bản nguyên quy tắc của Hồng Hoang Thiên Đạo.

Hắn đắm chìm trong đó, quên bẵng thời gian, không biết đã qua bao nhiêu năm, cho đến một khoảnh khắc, hắn mở bừng mắt.

Chương 268

Thần quang lóe lên, Nghiêm Phong mỉm cười đứng dậy bước đi, một bước đã xuất hiện ở nơi cực xa.

Bước tiếp theo đến một điểm khác, bước thứ ba đến một nơi hoàn toàn mới.

Nơi này khác hẳn với không gian tử tịch trước đó, Nghiêm Phong cảm thấy nhẹ nhõm.

Trước mắt hắn là một tinh thể hình lăng trụ tỏa ra ánh sáng thất thải, lơ lửng giữa không trung.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay lấy, đó là một tinh thể chứa đựng quy tắc thời không, tuy không phải Đại Đạo Thời Không trong hỗn độn nhưng có nét tương đồng, giúp việc lĩnh ngộ quy tắc thời không sâu sắc hơn.

Bên ngoài, Nghiêm Phong đã ngồi đó bảy ngày, mọi người vẫn kiên nhẫn đợi, sự tò mò ngày càng tăng.

Lần thứ nhất là kiếm pháp, lần thứ hai là thân pháp có lẫn quy tắc không gian, vậy lần thứ ba bí ẩn này rốt cuộc là gì?

Họ không ngừng quan sát động tĩnh của hắn.

Đến lúc này, sự khác biệt đã hiện rõ, xung quanh Nghiêm Phong không chỉ vặn vẹo mà còn xuất hiện những bức họa, diễn biến quanh thân hắn lúc nhanh lúc chậm một cách không quy luật.

Mọi người biết hắn đã đến lúc mấu chốt.

Đột nhiên, mọi động tĩnh trên người Nghiêm Phong biến mất, và một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra: Cơ thể Nghiêm Phong hóa thành một luồng lưu quang chui tọt vào trong thạch bi vô danh!

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, sau đó đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Chân thân tiến vào trong thạch bi!

Ngay cả vị Cung chủ năm xưa cũng chỉ có nguyên thần tiến vào mà thôi.

Thành chủ Tiết Trấn thấy Nghiêm Phong không ra ngoài liền vội vã quay về phủ, mọi người đoán ông đi liên lạc với Chiến Thần Cung.

Đông Cực Thành không ai dám làm loạn cũng vì có Chiến Thần Cung bảo hộ.

Bên trong thạch bi, Nghiêm Phong cũng đang ngơ ngác.

Vừa rồi hắn cảm thấy cơ thể rung chuyển, sau đó phát hiện chân thân đã vào đây, luồng thần thức lúc nãy cũng quay về bản thể, giờ thì không cần lo chuyện phải trảm thần thức để thoát ra rồi mất trí nhớ nữa.

Nghiêm Phong không còn lo lắng, việc lĩnh ngộ thời không pháp tắc sâu thêm một bước khiến quy tắc ở đây chấp nhận cơ thể hắn, có thể tiến hành bước tiếp theo.

Khi có thể sử dụng mấy món Hỗn Độn Chí Bảo trên người, hắn hoàn toàn yên tâm, không tin rằng nơi này có thứ gì đe dọa được hắn khi trong tay có ba món Hỗn Độn Chí Bảo.

Qua cửa thứ ba, cảnh tượng thay đổi thành một con đường nhỏ u u tịch mịch.

Nghiêm Phong hơi ngẩn người, chân thân ở đây liệu có gặp nguy hiểm thật không?

Ở Chiến Vân Giới, thực lực mạnh nhất nghe đồn là Đại Đạo Cảnh.

Hắn đoán Bàn Cổ năm xưa cũng chưa đạt đến Đại Đạo Cảnh, vì Bàn Cổ Phủ chỉ là Hỗn Độn Chí Bảo, dùng nó để khai thiên tích địa thì thực lực Bàn Cổ cùng lắm là ở Đạo Cảnh.

Sau một hồi cân nhắc, hắn quyết định thám hiểm phía trước, nếu có nguy hiểm sẽ dùng Bàn Cổ Phủ và Hỗn Độn Thanh Liên, chắc chắn sẽ an toàn.

Đi dọc con đường nhỏ, Nghiêm Phong thầm lo lắng vì xung quanh quá hoang lương, không có gì cả.

Không gian này chỉ có duy nhất con đường nhỏ, tiếng bước chân kỳ quái bị con đường hấp thụ hết khiến hắn thấy lạnh sống lưng.

Đi thêm một đoạn, hắn thấy chút sinh khí vì bên cạnh đường xuất hiện vài loại hoa cỏ, dù thưa thớt nhưng ít nhất không còn tử tịch.

Hắn định thần lại, tiếp tục đi tới.

Cuối cùng, một hòn đảo nhỏ hiện ra khiến hắn phấn chấn.

Nghiêm Phong rảo bước lên đảo, xung quanh vẫn là sương mù trắng xóa không thấy gì, chỉ có hòn đảo này là sáng sủa dù không thấy nguồn sáng.

Giữa đảo có một hồ nước nhỏ và một tòa đại điện nằm ngay trước hồ.

Trong hồ có một cây non nhỏ, khi Nghiêm Phong nhìn vào liền sững sờ vì không nhìn thấu nó, nhưng dao động của nó không mạnh, trông giống Tiên Thiên Linh Bảo.

Hắn nhìn hồ nước một lúc rồi đi về phía đại điện, nơi quan trọng nhất chắc chắn là ở đó.

Đẩy cửa đại điện, Nghiêm Phong ngạc nhiên vì không gặp bất kỳ trở ngại nào, cứ thế mà vào.

Hiện tại hắn khá tùy duyên, tâm không hoảng loạn, dù khác với tưởng tượng nhưng hắn muốn thử xem bên trong có gì, hắn không cảm thấy nguy hiểm.

Vừa bước vào, cửa đại điện âm thầm đóng lại khiến hắn sững người nhưng rồi cũng mặc kệ, đóng lại chắc có lý do của nó, chẳng lẽ tòa đại điện này lại nhốt chết hắn ở đây?

Hắn thấy đại điện trống trải, chỉ có một chiếc bàn đặt ngay chính giữa như để nhắc nhở người vào.

Nghiêm Phong tò mò đi tới, thấy trên bàn có ba cái hộp, không biết bên trong có gì, liệu có được chọn không?

Cầm chiếc hộp bên trái lên, không có chuyện gì xảy ra, hắn mở hộp và ngạc nhiên thấy một tấm lệnh bài có khắc phù ấn lạ.

Hắn nhíu mày, lặng lẽ thu lấy, đồ đặt ở đây chắc chắn là đồ tốt.

Lúc cầm hộp, hắn nhận ra cái hộp này có thể cách tuyệt khí tức, đứng gần cũng không phát hiện điều gì lạ, chỉ khi mở ra mới cảm nhận được thứ bên trong.

Chương 269

Đồ tốt đây, cứ giữ lấy sau này chắc sẽ dùng tới.

Sau khi thu cất hộp lệnh bài cẩn thận, hắn nhìn sang chiếc hộp thứ hai, tò mò không biết bên trong là pháp bảo hay bảo vật gì.

Mở hộp thứ hai, hắn ngạc nhiên thấy một thanh kiếm nhỏ nằm yên tĩnh bên trong, khí tức phát ra khi mở hộp không mạnh, chỉ tầm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng đặt ở đây thì không đơn giản.

Hắn lặng lẽ phóng ra một luồng thần thức chứ không dùng tay chạm vào.

Nếu đồ ở đây đơn giản thì đã không khiến nhiều cường giả bị chặn bên ngoài như vậy.

Khắc sau, sắc mặt Nghiêm Phong đại biến, vội vàng trảm đoạn luồng thần thức đang thăm dò thanh kiếm màu lam băng, cơn đau nhói truyền lên não do hậu di chứng mất thần thức.

Khi thần thức chạm vào thanh kiếm, một sức mạnh thôn phệ kinh người ập tới, trong phút chốc đã nuốt chửng luồng thần thức đó, thanh kiếm vẫn nằm yên như không có chuyện gì.

Nhưng ánh mắt Nghiêm Phong nhìn thanh kiếm trở nên nóng rực.

Hắn biến sắc vì trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được một thứ đồng nguyên: Quy tắc Đại Đạo.

Quy tắc Đại Đạo Thôn Phệ hoàn chỉnh, không giống như quy tắc thời không chưa hoàn thiện trước đó, nên hắn biết thanh kiếm này chứa đựng Quy tắc Đại Đạo Thôn Phệ, hình dáng nhỏ bé không thành vấn đề, khi nhận chủ nó có thể biến đổi hình thái.

Hắn yên tâm thu cả hộp kiếm vào rồi nhìn sang chiếc hộp thứ ba,

đây có thể là thu hoạch cuối cùng nên cần trọng thị.

Mở hộp, hắn sững sờ thấy bên trong chỉ là một cái hồ lô, không biết chứa gì.

Để phòng tình huống lúc nãy, hắn cẩn thận dùng một tí thần thức thăm dò, không thấy phản ứng gì mới mở nút hồ lô.

Điều lạ là bên trong không có cảm ứng gì, như thể hồ lô rỗng, cái hồ lô này thật quái dị.

Thấy không có nguy hiểm, hắn cứ lấy đã, ra ngoài tính sau.

Vừa thu chiếc hộp thứ ba, tòa đại điện vốn đang yên tĩnh bỗng phát ra tiếng nứt vỡ, Nghiêm Phong thủ thế chuẩn bị đối phó nguy cơ, lấy được đồ tốt thì phải an toàn rời đi mới được.

Nhưng không có nguy hiểm gì, chỉ thấy bức phù điêu trên tường đại điện hiện ra một cánh cửa và từ từ mở ra.

Cánh cửa mở ra, một bóng người xuất hiện khiến hắn giật mình.

Ở đây có người?

Hành vi vừa rồi của mình có làm người ta nổi giận không?

Tu vi thế nào?

Nghiêm Phong nhìn chằm chằm bóng người đang hiện ra, nhưng ngay sau đó hắn đã yên tâm.

Đó chỉ là một hư ảnh huyền ảo, có vẻ là nguyên thần hư ảnh để lại. "Hậu bối, vào được đến đây chứng tỏ ngươi rất ưu tú, hiện tại bái ta làm sư phụ, ngươi sẽ nhận được truyền thừa của ta, sau này tung hoành Chiến Vân Giới không thành vấn đề." Một giọng nói hào sảng vang lên từ bóng người trung niên, đúng là nguyên thần hư ảnh lưu lại hình ảnh.

Đi kèm với lời nói là một áp lực khổng lồ đè xuống Nghiêm Phong

khiến hắn biến sắc, không biết kẻ này khi còn sống ở cảnh giới nào mà chỉ một hư ảnh đã có áp lực lớn thế này.

Nếu là Thánh Cảnh bình thường chắc chắn đã bị đè bẹp xuống đất, nhưng Nghiêm Phong không đơn giản như vậy, dù mới ở sơ kỳ Chí Thánh Cảnh nhưng thực lực hắn khác hẳn.

Một luồng khí thế bá đạo tỏa ra từ người Nghiêm Phong khiến hư ảnh ngạc nhiên nhìn hắn, dường như không dự liệu được điều này.

Nghiêm Phong chẳng quan tâm, muốn hắn bái sư ư?

Không đời nào, có hệ thống rồi cần gì sư phụ? "Đúng thế, ký chủ có giác ngộ này là phẩm chất ưu tú, đã là ký chủ của hệ thống thì không được bái kẻ khác làm sư, chỉ có hệ thống mới xứng đáng làm sư phụ của ngươi." Giọng nói của hệ thống vang lên làm Nghiêm Phong đảo mắt, cái gã này toàn hiện ra lúc không cần thiết để tìm cảm giác tồn tại, nếu mà tóm được bản thể hệ thống chắc chắn hắn sẽ cho một trận.

Nghiêm Phong đoán hệ thống có lẽ ngang hàng hoặc cao cấp hơn Đại Đạo, vì ngay cả ở Chiến Vân Giới cũng không ai nhận ra nó.

Việc hệ thống có thể sửa chữa Đại Đạo Chí Bảo cho thấy nó có khả năng đứng trên cả Đại Đạo.

Trên Đại Đạo là gì?

Hắn không biết, thôi thì cứ bước tiếp vậy. "Bản hệ thống thấy ngươi nghĩ không sai, ta là tồn tại độc nhất vô nhị trong chư thiên vạn giới, đừng nghĩ ngợi linh tinh, ta có thể cho ngươi tất cả, dăm ba cái Đại Đạo đáng gì." Hệ thống luyên thuyên, Nghiêm Phong thấy nó dường như có tính người hơn trước.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, giờ phải đối phó với hư ảnh này.

Gã này chắc sinh thời là cao thủ Đại Đạo Cảnh quá, chỉ một hư ảnh khí thế thôi đã khiến hắn chật vật đối kháng.

Gã này rốt cuộc là sao, Nghiêm Phong thầm mắng, hư ảnh kia cứ quan sát hắn mãi mà chẳng nói câu nào.

Nhưng xét về khí thế, gã này chắc đối phó được, không lẽ định tử chiến ở đây?

Hắn không muốn thế. "Này, có chuyện gì thì nói đi chứ?" Nghiêm Phong hét lên, khiến hư ảnh kinh ngạc vì gã thanh niên này dám vô lễ như vậy.

Sau khi cảm nhận cảnh giới và tu vi thật sự của Nghiêm Phong, đôi mắt hư ảnh lóe lên tinh quang, gã nhận ra trong cơ thể người này có rất nhiều khí tức, trong đó có một đạo thần bí nhất khiến gã cũng phải run sợ, không thể nhìn thấu.

Chương 270

Hư ảnh kinh hãi nhưng vẫn điềm nhiên lên tiếng. "Người trẻ tuổi, không tệ, chắc hẳn ngươi cũng là một phương kiêu hùng ở Chiến Vân Giới, nhưng không ai dạy ngươi phải lễ phép một chút sao?" "Ồ?

Ta không nghĩ một người vừa gặp đã đòi người khác bái sư là lễ phép đâu, lỡ người ta có sư phụ rồi thì sao?

Định cướp người à?" Nghiêm Phong nói không chút khách khí vì hắn thấy gã này hiện tại không mạnh.

Hư ảnh ngẩn ra một lúc rồi nói: "À, chuyện này ta chưa nghĩ tới, vậy ngươi có sư phụ chưa?" Nghiêm Phong đáp thẳng: "Chưa có." Hư ảnh câm nín, thầm nghĩ người vào được đây thiên phú chắc chắn cao, lại còn bình tĩnh đàm luận trong tình cảnh này chứng tỏ tâm cảnh tu vi cũng rất thâm hậu. "Không có sư phụ thì tại sao không bái ta làm thầy?

Ta từng là người mạnh nhất Chiến Vân Giới, bên ngoài bao nhiêu kẻ muốn bái ta làm thầy còn chẳng được, sao ngươi lại vô lễ với ta thế?" Nghiêm Phong nhún vai: "Ta có sư phụ hay không chẳng liên quan gì đến ngươi, đừng tự tác đa tình, giờ ngươi cũng chẳng làm gì được ta, không bái." Câu trả lời hiển nhiên của hắn khiến hư ảnh muốn đập đầu vào tường, gã thanh niên này đúng là cứng đầu. "Nhưng ở đây ta có công pháp võ kỹ đỉnh cấp nhất Chiến Vân Giới, có đủ loại bảo vật, ba món đồ ta để lại lúc nãy ngươi biết rồi đấy." Nghiêm Phong ngơ ngác: "Đồ gì?

Ta có lấy đâu, lúc ta vào đại điện này trống trơn mà." Hư ảnh chấn động, giọng nói đầy vẻ không tin: "Cái gì?

Không có gì?

Bao nhiêu năm qua chưa ai vượt qua khảo nghiệm của ta để vào đây cơ mà." Hư ảnh hồi ức lại, Nghiêm Phong thầm cười, chỉ cần để gã nói ra ba món đồ đó là gì để xem hắn có thực sự lấy được đồ tốt không. "Ta thực sự không thấy, vừa vào đã thấy ngơ ngác rồi ngươi xuất hiện, ta cứ tưởng ngươi hiện ra để chỉ điểm ta đi lấy bảo vật chứ, dù sao ngươi cũng bảo có truyền thừa mà." Sự tự tin của Nghiêm Phong làm hư ảnh nghi ngờ, chẳng lẽ người này không lấy thật?

Khốn kiếp, vì để bảo tồn nguyên thần lực nên gã đã phong cấm mọi cảm nhận với bên ngoài, chỉ khi đại điện mở ra mới tỉnh lại.

Nhưng nhìn dáng vẻ này, lẽ nào có ai dùng phương pháp đặc biệt lẻn vào lấy rồi?

Nhưng nơi này canh phòng nghiêm mật, chỉ có người lĩnh ngộ không gian pháp tắc đến cực hạn mới vào được mà không qua đại môn, mà số người đó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nghiêm Phong thấy gã đờ người ra, thầm nghĩ chẳng lẽ nguyên thần chỉ còn một tí nên trí thương cũng bay sạch rồi?

Nghiêm Phong kỳ quái nói: "Nếu không còn bảo vật thì truyền thừa chắc vẫn còn chứ, ta sẽ không bái sư, nhưng nếu ngươi có nguyện vọng hay yêu cầu gì thì cứ nói, ta sẽ xem độ khó và giá trị đồ vật ngươi đưa ra mà quyết định, chứ lỡ ngươi giao nhiệm vụ giải cứu Chiến Vân Giới thì ta lỗ to." Nghiêm Phong vừa nói xong thấy biểu tình của hư ảnh liền sững lại: "Biểu cảm đó là sao?

Đợi đã, không lẽ là giải cứu Chiến Vân Giới thật?" Hư ảnh gật đầu chậm rãi: "Đúng là liên quan đến sinh tử của Chiến Vân Giới, ngươi có nhận nhiệm vụ này không?

Ba món đồ ta để lại lúc nãy tuy trân quý nhưng truyền thừa của ta còn quý giá hơn nhiều.

Nếu ngươi nhận nhiệm vụ thì đó cũng là yêu cầu của ta, ta sẽ giao mọi thứ cho ngươi, tiểu thế giới này không chỉ đơn giản là tòa đại điện này đâu." Nghiêm Phong sững sờ, gã này quả nhiên có đồ tốt, mấy món kia chỉ là quà gặp mặt thôi ư?

Quy tắc Đại Đạo Thôn Phệ hoàn chỉnh mà chỉ là quà gặp mặt?

Nghiêm Phong chấn động, hỏi: "Cho hỏi, sinh thời tu vi của tiền bối ở cảnh giới nào?" Hắn không nhận ra mình đã đổi giọng khách khí hơn hẳn.

Hư ảnh mỉm cười: "Tu vi trước đây của ta chỉ là Đại Đạo đỉnh phong thôi, nếu ta đột phá được Đại Đạo để vào cảnh giới mới thì có lẽ đã không chết và để lại nơi này rồi." Nghe câu trả lời, đầu óc Nghiêm Phong ong lên một tiếng.

Đại Đạo Cảnh đỉnh phong!

Cảnh giới này chắc một chiêu là tiêu diệt sạch Hồng Hoang, không biết Bàn Cổ cách thực lực này bao xa.

Nghiêm Phong nghĩ ngợi xa xăm.

Hư ảnh kéo hắn về thực tại: "Cân nhắc xong chưa, nếu chấp nhận hãy lập thệ với Đại Đạo đi, tuy có lẽ sau này Đại Đạo cũng không trói buộc được ngươi nhưng hiện tại thì vẫn có tác dụng." Nghiêm Phong suy nghĩ một lát rồi nói: "Ta Nghiêm Phong lập thệ với Đại Đạo, nếu người trước mắt đem truyền thừa và bảo vật giao cho ta, sau này ta nhất định sẽ đặt an nguy của Chiến Vân Giới lên hàng đầu, cho đến khi ta chết vẫn sẽ bảo vệ nơi này." Nghiêm Phong nói nghiêm túc chưa từng có, thực chất trong lòng đang cười thầm, gã này nguyên thần không đủ nên có vấn đề rồi.

Tên tuổi khí tức còn chưa rõ ràng thì thệ ngôn có ích gì, chưa kể có hệ thống ở đây thì thiên đạo thệ ngôn chẳng làm gì được hắn.

Nhưng khắc sau Nghiêm Phong đờ người, một sức mạnh vô hình từ trên cao giáng xuống đầu hai người như để chứng thực và ghi lại, sau đó mới tan biến.

Cả hai không dám nói lời nào trước sức mạnh đó, Nghiêm Phong đã được lĩnh giáo một lần nên im lặng.

Bản thể toàn thịnh còn chưa là gì thì một đạo tàn hồn này làm sao kháng cự nổi.

Nghiêm Phong không ngờ dù dùng tên giả vẫn bị phát hiện, nhưng thôi có hệ thống lo gì. "Giờ có thể giao truyền thừa cho ta được chưa, Đại Đạo đã chứng giám thệ ngôn rồi." Hư ảnh gật đầu, vẫy tay một cái, từ bên trong cánh cửa hiện ra mấy món đồ: một cây trường thương, hai cuốn sách và một vật giống như phù ấn. "Những thứ này là truyền thừa của ta, cầm lấy đi.

Cây thương là binh khí của ta, một kiện Đại Đạo Chí Bảo, uy lực phát huy được bao nhiêu tùy vào tu vi của ngươi.

Hai cuốn sách là công pháp và một môn thương pháp, tùy tình hình mà tu luyện, đúng là đỉnh cấp Chiến Vân Giới nhưng có hợp với ngươi không thì ta không rõ.

Còn đạo Trấn Hồn Phù này là át chủ bài cuối cùng, có thể chống lại hầu hết các cuộc tấn công nguyên thần, trừ Thiên Ma Thần." Hư ảnh nói vội vã như đang chạy đua với thời gian. "Còn một thứ cuối cùng, nó vượt xa ba món kia, ta không biết ngươi đã lấy chưa nhưng nó thực sự quý giá nhất, hãy sử dụng cẩn thận.

Đó là cây nhỏ trong hồ nước bên ngoài, bên trong nó ẩn chứa một hạt giống: Hạt Giống Thế Giới.

Hãy tự bảo trọng." Nói xong hư ảnh dần tan biến, vì sau khi mở cửa đại điện, thời gian của gã không còn nhiều nên mới gấp gáp giao

lại mọi thứ.

Nghiêm Phong nhíu mày nhận lấy đồ, nghe gã nói thì mấy thứ này quan trọng hơn mấy món trước nhiều, cái Trấn Hồn Phù kia nghe có vẻ ngầu, sau này có thể tung hoành Chiến Vân Giới rồi.

Nhìn mấy món đồ trong tay, hai cuốn bí tịch phải cất kỹ để sau này nhờ hệ thống cường hóa và chuyển đổi.

Chương 271

Còn kiện Đại Đạo Chí Bảo kia lần đầu hắn thấy, không biết dùng thế nào, hiện tại đúng là trẻ con cầm thái đao, không chừng còn tự làm mình bị thương.

Tiếp theo là Trấn Hồn Phù, nếu đúng như gã nói thì hắn vô địch mảng nguyên thần rồi, không lo bị sưu hồn hay lộ bí mật nữa.

Hắn mở bảng thuộc tính hệ thống lên.

Ký chủ: Nghiêm Phong.

Tu vi: Chí Thánh Cảnh (Mức độ khai phá 23.5%).

Căn cước: Tiên Thiên Đệ Nhất Đoàn Hỗn Độn Chi Hỏa (Mức độ khai phá 36.6%).

Hỏa Chi Pháp Tắc (Giai đoạn 4: Hỗn Độn Thần Hỏa, Khai phá 69.6%).

Không Gian Pháp Tắc (Giai đoạn 3: Không Gian Lãnh Địa, Khai phá 90.5%).

Thời Gian Pháp Tắc (Giai đoạn 3: Thời Gian Lĩnh Vực, Khai phá 39.9%).

Pháp bảo: Hỗn Độn Châu (85.8%), Ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên (100%), Bàn Cổ Phủ (64.6%), Hỏa Linh Châu (80.2%).

Năng lực: Hỏa Độn Thuật (100%), Liệt Diễm Phần Thiên (100%), Đế Đạo Thần Quyền, Đế Hỏa Hàng Thế, Truy Tinh Lãm Nguyệt, Không Gian Yên Diệt (96.7%), Huyễn Ảnh Kiếm Pháp (79.6%).

Công pháp: Đại Ngũ Hành Âm Dương Chân Kinh tầng 5 (16.8%).

Vật phẩm: Trấn Hồn Phù, Kim Diễm Long Thương, Hỗn Độn

Quyết, Kim Diễm Thương Pháp, Xích Tiêu Lệnh, Huyền Băng Kiếm, Uẩn Linh Hồ Lô.

Đạo trường: Tam Tiên Đảo giai đoạn 2 (15.6% - tạm thời chưa sở hữu).

Thực lực tổng hợp: Sơ nhập Chí Thánh Cảnh, vô địch đồng giai, sở hữu ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, là bá chủ một phương tại Chiến Vân Giới.

Nghiêm Phong thấy những món vừa nhận được đều được liệt vào mục vật phẩm, hệ thống hiển nhiên biết rõ về chúng. "Hệ thống, giải thích cách dùng mấy món này đi, hay công năng của chúng là gì?" Hệ thống đáp: "Không được, ký chủ tự đi mà tìm hiểu, cái gì ta cũng cho sẵn thì thà tự ta tăng tu vi cho nhanh, đổi ai làm ký chủ chẳng được?" Nghiêm Phong bị mắng liền im lặng.

Hắn nhớ hư ảnh bảo thứ quý giá nhất ở bên ngoài cái hồ, đúng là lúc vào hắn cảm thấy chỗ đó có khí tức không thể thăm dò được.

Hắn lập tức mở cửa điện đi ra.

Nước hồ vẫn chảy róc rách rồi biến mất trong sương mù trắng.

Hắn thăm dò hồ nước nhưng không thấy đầu nguồn, nước cứ thế chảy ra không ngừng.

Nghiêm Phong mỉm cười, định thu cả hồ nước lẫn cây nhỏ đi nhưng dù dùng hết sức mạnh cũng không lay chuyển được gì, chỉ tốn pháp lực.

Chuyện gì thế này?

Hắn không thể thu đồ ở đây đi được.

Tại sao hư ảnh lại bảo mang đi được?

Hắn tiến tới nắm lấy cây nhỏ, hư ảnh bảo nó quý nhất nên định

nhổ đi nhưng cũng không xong.

Thật kỳ quái, cái cây như gắn liền với thế giới này vậy.

Hư ảnh sắp chết chắc không lừa mình đâu.

Hắn thử dùng thần thức thăm dò cây nhỏ, nhưng thần thức như đá chìm đáy bể, không có phản ứng.

Không lẽ nhìn bảo vật mà chịu bó tay?

Đó không phải phong cách của hắn. "Hệ thống, mau ra đây, cái này làm sao mới mang đi được?" Hệ thống im lặng, Nghiêm Phong tức giận: "Ra mau, không lẽ định để ta bỏ cuộc?

Ta mà không thăng cấp được thì ngươi cũng đừng hòng yên." Hệ thống mới chậm rãi trả lời: "Thế giới thụ, xem ra cấp bậc cao hơn Hồng Hoang một chút, dùng thần thức cảm nhận kỹ vào, coi nó như thiên đạo vậy, thử lại đi, đừng vội." Nghe đến Thế Giới Thụ, Nghiêm Phong hơi ngẩn người rồi tập trung nguyên thần lực cảm nhận.

Cuối cùng hắn thấy một luồng dao động thần kỳ, cây nhỏ hóa thành một luồng sáng hỗn độn bay về phía hắn.

Hắn định bắt lấy thì nó đã biến thành một điểm sáng chui vào đan điền, nằm yên ở đó. "Hệ thống, chuyện gì vậy?

Thứ đó vào đan điền ta rồi, không gỡ ra được, rủi là đồ xấu thì hỏng bét." Sau đó hắn cảm thấy mình có thể thu được hồ nước, liền thu nó vào Hỗn Độn Châu.

Hóa ra nãy giờ không thu được là do Thế Giới Thụ.

Hắn hỏi hệ thống về Thế Giới Thụ này.

Hệ thống đáp: "Nó vừa vào cơ thể ngươi thì không còn là cây nữa, nó quay về trạng thái hạt giống rồi, giờ chỉ cần sinh căn phát mầm là sẽ tạo ra một thế giới không thua gì Chiến Vân Giới, hiểu chưa?" "Đù,

lợi hại vậy?" "Giờ nó là hạt giống, muốn nảy mầm cần năng lượng khổng lồ, ngươi hiện tại không nuôi nổi đâu, cùng lắm chỉ tạo ra một tiểu thế giới thôi.

Mà ta thấy ngươi nên chạy lẹ đi, vì tiểu thế giới này hình thành nhờ Thế Giới Thụ, giờ nó mất rồi thì thế giới này sẽ sụp đổ đấy." Nghiêm Phong mắng: "Mẹ nó, sao không nói sớm!" Hắn lập tức vắt chân lên cổ mà chạy, dùng cả quy tắc không gian vừa lĩnh ngộ được, trong nháy mắt đã đi được mấy ngàn dặm.

Nhìn cảnh thế giới sụp đổ phía sau, Nghiêm Phong tặc lưỡi, một tiểu thế giới sụp đổ đã đáng sợ thế này, nếu là Hồng Hoang hay Chiến Vân Giới thì Chí Thánh Cảnh chắc cũng chỉ như con kiến.

Chương 272

Chạy mãi, thế giới sụp đổ cũng kết thúc, Nghiêm Phong thấy mình đang ở không gian quen thuộc lúc trước. "Hệ thống, chỗ này không sụp đổ à?" "Vì đây là thế giới của thạch bi, không phải do Thế Giới Thụ tạo ra nên không bị ảnh hưởng.

Người kia chỉ gắn thạch bi vào thế giới của cây thôi.

Giờ thạch bi sẽ không cho ai vượt qua cửa thứ ba nữa vì hạt giống đã mất rồi.

Kẻ tạo ra thứ này cũng đáng nể, dám kết nối Thế Giới Thụ với thế giới khác, không hiểu sao lại vẫn lạc để lại tàn hồn ở đây." Nghiêm Phong biết mình phải nhanh chóng thăng cấp, Chí Thánh Cảnh tuy mạnh nhưng trên còn có Đạo Cảnh và Đại Đạo Cảnh.

Hắn hét lớn vào không gian: "Thả ta ra!" Không gian vặn vẹo, hắn đã xuất hiện bên ngoài thạch bi.

Thạch bi này có ý thức riêng, dù không mạnh nhưng chắc chắn là đồ tốt.

Hắn không có ý định chiếm thạch bi vì biết Đông Cực Thành hay thế lực đứng sau chắc chắn có bài tẩy để giữ nó đến tận bây giờ.

Mọi người bên ngoài im lặng nhìn Nghiêm Phong, ai cũng sững sờ. "Này các vị, đứng đây làm gì?

Rảnh quá à?" Đối mặt với bao nhiêu cao thủ, Nghiêm Phong thản nhiên nói làm ai cũng thấy kỳ quái, chẳng lẽ hắn thực sự đã vào bằng chân thân?

Năm đó vị kia cũng không làm được, chẳng lẽ có cửa thứ tư?

Thành chủ Tiết Trấn bỗng lên tiếng: "Nghiêm Phong huynh đệ, lần

này huynh làm Đông Cực Thành nở mày nở mặt quá, không biết huynh lĩnh ngộ được gì trong đó?

Có thể tiết lộ chút không, nếu không tiện thì thôi vậy." Tiết Trấn đang xót xa, giữ bao nhiêu năm mà mình chẳng được gì ngoài mấy công pháp sơ cấp.

Nghiêm Phong bịa chuyện: "Xin lỗi Thành chủ, ta vốn sống trong rừng sâu, theo sư phụ tu hành, mới xuống núi nên không rõ thạch bi này là thế nào." Tiết Trấn giải thích đơn giản rồi lại hỏi về chuyện trong thạch bi.

Nghiêm Phong cười thầm rồi nói: "Thực ra cũng chẳng phải bí mật gì.

Mỗi lần lĩnh ngộ là một cuộc khảo nghiệm thực lực, nếu qua được sẽ đến cửa tiếp theo.

Cửa thứ ba hơi đặc thù, cần lĩnh ngộ một môn pháp tắc hoàn chỉnh mới qua được cửa thứ tư, ta miễn cưỡng lĩnh ngộ được một chút nhưng ra ngoài thì hiệu quả giảm mạnh.

Ta thấy trong đó như một tiểu thế giới với quy tắc riêng, dùng để thử thách thiên phú.

Đến cửa thứ tư, chân thân ta bị hút vào làm ta cũng hoảng, nhưng sau đó ta trấn tĩnh lại để vượt qua.

Tiếc là ta thất bại vì cửa đó phải đối mặt với một tuyệt thế thiên tài ở cảnh giới cao hơn, ép mình phải đột phá cực hạn, nhưng ta vẫn bị gã đó đánh tơi bời, hư ảnh đó đúng là khiến người ta tuyệt vọng.

Ta đoán đó là hư ảnh của những người từng vào trước đây." Nghiêm Phong phân tích như thật làm mọi người đờ người ra nghe.

Không ai ngờ sau thạch bi lại tinh thải đến thế, vì đa số họ đều thất bại ngay từ lần đầu tiên.

Sau đó, Nghiêm Phong nói về sự tồn tại của ải thứ tư, khiến mọi người càng thêm chấn động trong lòng.

Ải thứ tư thế nào?

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào Nghiêm Phong, chờ đợi lời kể về ải thứ tư, nhưng trong mắt một vài người lại lộ ra ánh nhìn hoài nghi, bởi vì rõ ràng bọn họ đều chưa từng đến ải thứ tư, cho nên những gì Nghiêm Phong nói trông như thế nào cũng không ai biết cả.

Khi mọi người nhìn nhau, đều thấy rõ sự hoài nghi trong mắt đối phương.

Trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng, lời của Nghiêm Phong không thể không tin, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn.

Vì thế, Nghiêm Phong liền thấy mọi người đồng loạt nhìn mình, vẻ mặt tràn đầy hoài nghi, khiến Nghiêm Phong không khỏi ngạc nhiên.

Tuy ngoài mặt biểu hiện kinh ngạc, nhưng thực tế Nghiêm Phong nội tâm lại thầm mắng: "Bọn người này cũng không ngu ngốc lắm, còn biết hoài nghi lời nói của mình là thật hay giả." Nhưng thực ra, lời hắn nói không có một câu nào là thật.

Bởi vì ở bên trong, hắn đã chạm trán với hư ảnh Nguyên Thần đạt đỉnh phong cảnh giới Đại Đạo, với thực lực như vậy, trong Chiến Vân Giới hiện tại chưa chắc đã tìm ra được một người.

Nếu hắn nói ra lời tương tự, chắc chắn sẽ có người đoán được đó là ai.

Nhưng Nghiêm Phong không dám, nếu nói ra, sau khi tin tức truyền đi, sẽ có một vài cao thủ Đạo cảnh, Đại Đạo cảnh tìm đến gây phiền phức, lúc đó thì thật sự phiền toái lớn rồi.

Sự truyền thừa của cao thủ là điều mà người ta khao khát cả đời.

Nếu có người đặc biệt, có thể tìm được truyền thừa tương tự cảnh giới Đại Đạo để phổ thông hóa cảnh giới bản thân, trong tình huống đó, Nghiêm Phong không thể bảo đảm an toàn cho mình.

Vì vậy hiện tại hắn chỉ có thể giả vờ ngây ngốc nói lung tung, chỉ có thể xem bọn họ tin hay không, dù sao thì hình như bọn họ còn chưa qua nổi ải thứ nhất.

Nghiêm Phong nhìn ánh mắt hoài nghi của mọi người, chỉ mỉm cười điềm nhiên.

"Ta biết các ngươi không tin ta, vì các ngươi đều chưa từng đến ải thứ tư, cho nên cũng không biết những gì ta nói về ải thứ hai, thứ ba là thật hay giả.

Nhưng ta có thể khẳng định nói cho các ngươi biết, lời ta nói là thật.

Nếu các ngươi không tin thì ta cũng không có cách nào, nhưng có một vấn đề, các ngươi biết thì sao chứ, có đi được đâu." Lời của Nghiêm Phong vừa dứt, những người có mặt đều lộ vẻ khó coi trong mắt, nhưng Nghiêm Phong lại tự mình tiếp tục nói: "Vậy nên ta, hiện tại thực ra có thể đi rồi.

Ta quả thực đã đến ải thứ tư, hình như tổng cộng chỉ có năm ải.

Từ trong bia đá, ta đã có được một tin tức, rằng Chiến Vân Giới từng có người xông qua năm ải, có lẽ là những kẻ mạnh đến mức nào đó." Nghiêm Phong tự mình nói, tuy sắc mặt mọi người không được tốt, nhưng lời Nghiêm Phong nói thực ra là thật.

Chương 273

Đến cả ải thứ hai còn chưa qua nổi, biết thì làm được gì?

Còn việc các ải phía sau liệu có thu được lợi ích gì hay không...

Lợi ích?

Mọi người đồng thời nhìn về một hướng, sau đó lặng lẽ đánh giá Đông Cực Thành Chủ đang đứng phía sau.

Lúc này, Đông Cực Thành Chủ chỉ im lặng, mặt không biểu cảm, cũng không biết đang nghĩ gì.

Mọi người đều hiểu Chiến Thần Cung là thế lực đứng sau, nhưng không biết Chiến Thần Cung có vì một người đã xông qua ba ải mà ra tay hỏi tội những người này hay không.

Nếu bị Chiến Thần Cung hỏi tội, những người này không thể gánh vác nổi.

Nhưng rốt cuộc bảo vật động lòng người, hắn đã xông qua ít nhất ba ải, không chừng là bốn ải.

Nếu nói trong đó không thu được gì, bọn họ cũng không tin.

"Dừng bước, hãy để lại những gì ngươi thu được từ bia đá kia, nếu không hôm nay ngươi sẽ không ra khỏi đây được." Nghiêm Phong đang định rời đi, lại bị một người chặn đường.

Tu vi của người đó là Chí Thánh cảnh trung kỳ, cao hơn Đông Cực Thành Chủ một cấp.

Vừa dứt lời, bảy người còn lại cũng hạ quyết tâm, bao vây Nghiêm Phong.

Nhưng Nghiêm Phong lúc này không hề có dấu hiệu hoảng loạn,

ngược lại còn tỏ ra hứng thú nhìn bọn họ.

Vị cao thủ dẫn đầu nhìn Đông Cực Thành Chủ nói: "Thành Chủ, thứ lỗi cho hành động của ta.

Nếu việc này có ảnh hưởng đến phủ Thành Chủ, lát nữa ta sẽ bồi thường." Đông Cực Thành Chủ thấy động tĩnh như vậy của những người này, biết rằng trận chiến hôm nay không thể tránh khỏi, nhưng thực lực của hắn chưa đạt đến mức có thể xoay chuyển cục diện, vì vậy đành đứng ngoài quan chiến.

Lúc này, Nghiêm Phong lại cười lạnh một tiếng: "Các ngươi không nhầm chứ?

Vì sao lại cảm thấy đã nắm chắc được ta?

Ai đã cho các ngươi sự tự tin đó?" Cùng với lời nói của Nghiêm Phong, một tòa đài sen màu xanh biếc xuất hiện trước mặt mọi người.

Chính là Hỗn Độn Thanh Liên.

"Ta cho các ngươi nửa khắc đồng hồ, nếu các ngươi có thể phá vỡ phòng ngự của ta, ta sẽ ban cho các ngươi một kiện bảo vật.

Còn nếu không phá được, thì đến lượt ta công kích." Nghiêm Phong cười nói, sau đó tế ra Hỗn Độn Thanh Liên hộ thân.

Một màn ánh sáng xanh biếc lóe lên quanh hắn, bảo vệ Nghiêm Phong ở giữa.

Vài người bên ngoài nhìn Nghiêm Phong, đột nhiên phá lên cười lớn nói: "Muốn dùng sức một mình chống lại nhiều người chúng ta sao?

Có Thánh giai Linh Bảo thì sao chứ, chẳng lẽ chúng ta không có sao?" Cùng với lời nói đó, chỉ thấy một thanh trường kiếm cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo xuất hiện trong tay người kia.

Nghiêm Phong chỉ khẽ nhíu mày.

Trong đó có nhiều Linh Bảo hơn hắn dự liệu, có vài người trong tay đều cầm một thanh trường kiếm cấp Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến hắn chút nào, bởi vì Hỗn Độn Thanh Liên đã được hệ thống sửa chữa hoàn chỉnh, nó không phải Hỗn Độn Linh Bảo thông thường, mà đã tiến thêm một bước thành Hỗn Độn Chí Bảo.

Với khả năng phòng ngự như vậy, đừng nói là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, dù có năm kiện cùng lúc công kích, Nghiêm Phong cũng không hề hoảng sợ.

Chỉ là lúc này, trên mặt Nghiêm Phong lại xuất hiện một tia hoảng loạn.

"Không thể nào, làm sao có thể có Thánh giai Linh Bảo chứ, không thể nào!" Đối mặt với vẻ hoảng sợ xuất hiện trên mặt Nghiêm Phong, những người còn lại đều cười rộ lên, chậm rãi lấy ra binh khí của mình, cười lạnh nhìn Nghiêm Phong.

"Tiểu tử, đừng tưởng rằng có một kiện Thánh giai Linh Bảo là có thể muốn làm gì thì làm.

Chúng ta cùng lên, sớm giết chết hắn, rồi phân chia bảo vật trên người hắn." Một tiếng hô ra lệnh, mọi người đồng loạt xông về phía Nghiêm Phong công kích.

Ngay cả kiện Hỗn Độn Linh Bảo kia cũng tỏa ra kiếm khí khủng bố vô tận, kiếm khí này còn mạnh mẽ hơn sát khí của Tru Tiên Kiếm Trận rất nhiều.

Nhưng điều khiến bọn họ trợn mắt há mồm là, những đòn công kích của họ khi đến trước mặt Nghiêm Phong, tất cả đều bị một màn ánh sáng xanh biếc ngăn chặn ở bên ngoài, thậm chí màn ánh sáng chỉ

đơn giản rung động nhẹ.

Mọi người trừng mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, có người cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: "Thánh giai Chí Bảo?" "Thánh giai Chí Bảo?" Mọi người lẩm bẩm, đối mặt với phòng ngự cường hãn như vậy, bọn họ đã hết cách rồi.

Nếu là Thánh giai Linh Bảo thì họ còn có, có thể thử một phen.

Nhưng bây giờ nhìn xem, không còn cơ hội nào nữa rồi.

Kiện Thánh giai Chí Bảo trước mắt hiển nhiên không phải loại kém nhất, mà là loại mạnh nhất, những người này càng không có cơ hội.

Trong lòng vài người đã nảy sinh ý thoái lui.

Nhưng lúc này đột nhiên có người quát lớn một tiếng: "Ta có tới hai kiện Thánh giai Linh Bảo, như vậy ta có khả năng phá vỡ phòng ngự của hắn!" Cùng với lời đó, chỉ thấy trên người người kia và một người bên cạnh đồng thời xuất hiện một kiện Linh Bảo.

Nghiêm Phong điềm nhiên nhìn những kiện Hỗn Độn Linh Bảo kia.

Dù có Hỗn Độn Linh Bảo thì sao chứ, Hỗn Độn Thanh Liên lúc này, dưới sự thôi động của hắn, căn bản không có bất kỳ ai có thể vượt qua được.

Chương 274

Sức mạnh của Hỗn Độn Thanh Liên, Nghiêm Phong là người rõ nhất.

Nhưng liệu những người này chỉ với hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo có thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên hay không?

Câu trả lời sẽ được thể hiện ngay sau đây.

Bởi vì bọn họ căn bản đã phớt lờ lời nói trước đó của hắn.

Nghiêm Phong trước đó đã nói, nếu có thể, trong vòng một khắc đồng hồ phá vỡ phòng ngự của hắn, thì hắn sẽ nhận thua và mặc cho đối phương xử trí.

Nhưng nếu không phá vỡ được phòng ngự, Nghiêm Phong sẽ ra tay ngược lại.

Như vậy, Nghiêm Phong không hề sợ hãi.

Bởi vì tình huống lúc này cũng không quá tệ.

Dù ba người có thêm Hỗn Độn Linh Bảo cũng không thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

Vì vậy Nghiêm Phong chỉ điềm nhiên mỉm cười, mặc cho bọn họ công kích.

Quả nhiên, những người phía sau thấy hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo xuất hiện, lập tức nhen nhóm hy vọng.

Họ hy vọng có thể phá vỡ phòng ngự của Nghiêm Phong, sau đó đoạt lấy bảo vật trên người hắn.

Một kẻ tùy tiện có thể lấy ra Thánh giai Chí Bảo, chắc chắn còn có những thứ tốt đẹp khác.

Kết quả khiến họ thất vọng.

Với vẻ mặt phấn khích, họ công kích phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến họ kinh hoàng.

Lớp phòng ngự của Hỗn Độn Thanh Liên chỉ khẽ rung động vài cái, đòn công kích của họ căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào.

Chớp mắt một khắc đồng hồ đã trôi qua, trên mặt Nghiêm Phong cũng dần lộ ra sát khí, khiến mọi người đối diện không khỏi rùng mình trong lòng.

Chuyện gì vậy?

Thánh giai Chí Bảo của đối phương có thể cường hãn đến mức này sao, hoàn toàn vượt xa dự liệu của mọi người.

Hắn có Thánh kiếm Chí Bảo trong tay, nhưng thực lực chỉ ở Chí Thánh cảnh sơ kỳ.

Lúc này, trong lòng mọi người đều hoảng loạn.

Người trước mắt đã phá vỡ nhận thức của họ, không chỉ có thể hoàn mỹ thôi động Thánh giai Chí Bảo, mà tu vi của hắn quả thực sâu không lường được.

Ngay cả người có tu vi cao nhất trong số họ, cũng chỉ ở Chí Thánh cảnh đỉnh phong, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn thấy cảnh giới của Nghiêm Phong, mà không thể thăm dò ra thực lực chân chính của hắn.

Tình huống như vậy nếu tiếp tục diễn ra, chắc chắn sẽ là một đòn đả kích lớn đối với những người này, vì vậy có người đã trực tiếp chọn cách chạy trốn.

Trong khi mọi người đang đối kháng Nghiêm Phong, người đó trực tiếp xoay người nhảy ra khỏi vòng chiến, chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng từ lâu, Nghiêm Phong đã chú ý đến hắn.

Khi người đó chuẩn bị bỏ chạy, Nghiêm Phong đã hành động.

Trong nháy mắt, vô số đạo thân ảnh xuất hiện giữa chiến trường.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người trước cảnh tượng này.

Chẳng phải đây chính là loại thân pháp mà Nghiêm Phong đã lĩnh ngộ trước đó sao, thần hồ kỳ kỹ.

Nghiêm Phong đã vận dụng Pháp tắc Không gian và Pháp tắc Thời gian, sự lĩnh ngộ về thân pháp và kiếm pháp của hắn đã tiến thêm một bước, gần hơn với cực hạn.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Nghiêm Phong xuất hiện bên cạnh kẻ bỏ chạy kia.

Nhưng hắn căn bản không hiểu vì sao Nghiêm Phong lại chỉ nhằm vào mình, chỉ nghĩ rằng chỉ cần chạy trốn sớm là được rồi.

Nhưng hắn đã thất vọng.

Nghiêm Phong không hề tìm kiếm người khác, mà chọn giữ hắn lại.

Bởi vì Nghiêm Phong biết rõ tất cả những người có mặt đều đang liều chết công kích, mục tiêu của họ chính là Hỗn Độn Thanh Liên trong tay hắn.

Một kiện Thánh giai Chí Bảo còn quan trọng hơn cả tính mạng của họ.

Chính vì vậy, Nghiêm Phong không định bỏ qua bất kỳ ai có mặt, tất cả đều là kẻ chủ mưu của đợt công kích này.

Nhưng người này lại là kẻ đầu tiên muốn bỏ chạy, đương nhiên không thể thả.

Vì vậy, ngay khi hắn ta bỏ chạy, Nghiêm Phong đã chọn truy sát,

vừa để cảnh cáo mọi người, vừa không thả bất kỳ ai đi.

Những người khác đều kinh hãi nhìn hành động của Nghiêm Phong, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, người kia đã tắt thở.

Hiện trường rơi vào trạng thái tĩnh lặng chết chóc, sau đó mọi người lại nhớ đến lúc Nghiêm Phong lĩnh ngộ Đạo trước đó.

Chương 275

Khi ấy, trước bia đá vô danh, thân pháp, kiếm pháp của Nghiêm Phong, thậm chí cả trạng thái kỳ lạ sau đó, đều là những điều mà mọi người chưa từng thấy.

Nhưng lúc đó, họ vĩnh viễn không biết Nghiêm Phong đã thu được gì bên trong bia đá, chỉ có chút suy đoán, nhưng suy đoán khá dè dặt.

Vì vậy Nghiêm Phong không thể để tin tức này lọt ra ngoài, đặc biệt là việc phải giết người, càng khiến Nghiêm Phong có lý do để giết người diệt khẩu.

Chính vì vậy, Nghiêm Phong mới hạ sát thủ một cách dứt khoát như vậy.

Mọi người thấy Nghiêm Phong truy sát kẻ bỏ chạy trước, nên từng người một đều chuẩn bị tử chiến.

Họ chỉ nhận ra rằng Nghiêm Phong chỉ muốn giết người diệt khẩu, nhưng không biết mục đích của Nghiêm Phong là giết chết tất cả, chỉ có như vậy tin tức mới không bị rò rỉ.

Bởi vì tấm bia đá kia quá quan trọng, người bên trong bia đá càng khiến người ta kinh ngạc hơn, cả Chiến Vân Giới chưa chắc đã có người tu vi như vậy, lúc này lại đem truyền thừa của mình giao cho hắn.

Tình huống như vậy khiến Nghiêm Phong sớm đã hạ quyết tâm, không thể để tin tức lọt ra ngoài, tốt nhất là giết sạch những người này trước.

Lời mời của Đông Cực Thành Chủ chắc chắn có lý do riêng.

Hắn chỉ cần giải quyết những kẻ gây phiền phức này, sau đó đi

đàm phán với ông ta là được.

Chỉ là lúc này Đông Cực Thành Chủ đang trừng mắt nhìn hắn chằm chằm, trong ánh mắt lộ ra một vẻ mặt khó tả, hiển nhiên là có điều muốn nói với hắn!

Chắc chắn việc liên quan đến tấm bia đá vô danh kia, cũng là điều đầu tiên hắn nghĩ đến trong lòng.

Cuộc chiến sau đó, tuy có cao thủ trong số họ, trong đó có một người Chí Thánh cảnh đỉnh phong, và vài người Chí Thánh cảnh trung kỳ.

Nhưng thế công của bọn họ dưới thực lực cường hãn của Nghiêm Phong vẫn không hề được hóa giải.

Thực lực của Nghiêm Phong khiến trong lòng họ kinh hãi, từng người một đều nảy sinh những ý nghĩ khác lạ.

Họ không còn là vị cao thủ Chí Thánh cảnh sơ kỳ bị Nghiêm Phong đánh chết trong nháy mắt trước đó nữa.

Đáy lòng họ lạnh toát.

Với thực lực như Nghiêm Phong, những người này đến cả chạy trốn cũng không thể làm được sao?

Có Hỗn Độn Chí Bảo là Hỗn Độn Thanh Liên hộ thân, thực lực của Nghiêm Phong, căn bản không phải điều mà bọn họ có thể chống lại.

Đến cả phòng ngự của Nghiêm Phong còn không phá vỡ được, tốc độ của Nghiêm Phong lại ở cảnh giới mà tất cả mọi người có mặt chỉ có thể ngưỡng vọng.

Lúc này, Nghiêm Phong đột nhiên dừng lại, mọi người kinh ngạc nhìn hắn, cho rằng hắn có hành động khác.

“Ta đã cho các ngươi cơ hội trước đó rồi, hoặc là từ bỏ, hoặc là phá vỡ phòng ngự của ta.

Nhưng các ngươi đều không làm, vậy nên tiếp theo là lúc ta biểu diễn.

Cứ việc chạy trốn đi, nếu có cơ hội.” Nói xong, Nghiêm Phong cười lạnh một tiếng, bắt đầu đồ sát.

Mọi người liên thủ chống cự Nghiêm Phong.

Nhưng hắn lại mang theo nụ cười trên mặt, từng bước một, giết chóc giữa đám đông.

Thực lực của Nghiêm Phong trong mắt mọi người càng trở nên thần bí hơn một tầng.

Không còn là vấn đề cảnh giới tương đồng với đối phương nữa, bởi vì thực lực đã chứng minh tất cả.

Hắn chắc chắn không phải Chí Thánh cảnh, mà có lẽ đã là thực lực Đạo cảnh.

Đông Cực Thành Chủ đứng một bên cũng nhìn ngây người.

Hắn tham gia Thịnh hội Tham Ngộ bia đá vô danh lần này, nhưng không ai ngờ lại có một 'bất ngờ lớn' đến vậy.

Trước đó chỉ có người kia lĩnh ngộ được cảnh giới, vì vậy không đối địch với Nghiêm Phong, mà tìm Nghiêm Phong chỉ vì có chuyện khác mà thôi.

Nghiêm Phong lúc này cũng có chút chuyện muốn hỏi Đông Cực Thành Chủ, bởi vì lý do liên quan đến vùng đất thần bí.

Chỉ có Đông Cực Thành Chủ biết về vùng đất thần bí.

Trong vùng đất thần bí đó, có thể có vật hấp dẫn Lục Hồn Phiên mà Nghiêm Phong cần.

Vật hấp dẫn Lục Hồn Phiên vô cùng quan trọng, bởi vì nó có thể là một phần của Bảng Sinh Tử Thiên.

Vì vậy Nghiêm Phong không thể bỏ qua cơ hội này.

Khi Đông Cực Thành Chủ hạ xuống cảnh giác và pháp lực, Nghiêm Phong cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Nếu để hắn và Đông Cực Thành Chủ trở thành kẻ địch, thì việc có được tin tức về vùng đất thần bí sẽ rất khó khăn.

Nhưng hiện tại xem ra Đông Cực Thành Chủ hắn là có mục đích gì đó với hắn, vì vậy lúc này mới không ra tay, sau khi hạ cảnh giác thì đứng nhìn hắn chiến đấu với đám người đối diện.

Nhưng chiếu theo thực lực tạm thời trên bề mặt, một mình hắn hoàn toàn có thể đồ sát tất cả.

Hắn không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào, Đông Cực Thành Chủ chỉ cần đứng yên không động là được.

Chương 276

Lúc này, Đông Cực Thành Chủ càng kinh hãi trong lòng, Nghiêm Phong rốt cuộc là ai?

Trước đó thấy hắn ra tay cũng đã rất lợi hại.

Bên bờ Lạc Thủy Hà, hắn đã thuận tay tiêu diệt vụ nổ mãnh liệt do hai cường giả cảnh giới Kim Tiên và Đại La Kim Tiên tạo ra.

Từ đó có thể thấy thực lực của hắn phi thường.

Chỉ là trước đó hắn chỉ cho rằng Nghiêm Phong ở Chí Thánh cảnh giới, nhưng không ngờ lúc này lại siêu việt cảnh giới Chí Thánh đỉnh phong rồi.

Lúc này, Nghiêm Phong đột nhiên thu hồi Hỗn Độn Thanh Liên trong tay.

Mọi người kinh ngạc, hắn định làm gì?

Lại đột nhiên thấy bên cạnh Nghiêm Phong bỗng nhiên xuất hiện bốn kiện đồ vật.

Bốn kiện đồ vật này mỗi kiện đều tản mát ra khí tức Hỗn Độn Linh Bảo, cũng là khí tức Thánh giai Linh Bảo.

Trong lúc mọi người còn đang ngây người, bốn kiện Thánh giai Linh Bảo đột nhiên xông về bốn phương, 'Oanh long' một tiếng trấn giữ nơi đây.

Hỗn Độn Thanh Liên Đại Trận trong nháy mắt thành hình.

Lúc này, bọn họ muốn chạy trốn cũng không kịp nữa rồi.

Chỉ là hiện tại bọn họ vẫn chưa ý thức được sự lợi hại của đại trận này.

Ba người sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo càng chấn động trong lòng, nhưng ngay sau đó liền toàn lực thôi động pháp bảo của mình, va chạm vào trận pháp đó.

Nhưng điều khiến họ kinh hoàng là, trận pháp này không hề có bất kỳ biến động nào, chỉ nhẹ nhàng phản đạn lại đòn công kích của họ nguyên vẹn, khiến họ bị giam cầm chặt chẽ bên trong.

Nghiêm Phong ở bên trong thì lộ ra một tia cười.

Đến lúc nghiệm chứng những gì hắn vừa lĩnh ngộ rồi.

Thân ảnh của hắn cũng trong nháy mắt huyễn hóa, tràn ngập cả không gian.

Trong lúc mọi người kinh hãi, thấy vô số đạo kiếm quang xông về phía mình, họ chỉ kịp chống cự.

Một trận oanh oanh loạn hưởng, sau một khắc, khói bụi bên trong tan đi, chỉ có Nghiêm Phong vẫn đứng yên lặng.

Những người khác đều thành một đống tàn chi đoạn tí, cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

Khí tức của họ sớm đã tiêu tán, không một ai còn sống sót.

Nghiêm Phong đứng một mình giữa sân.

Trên người hắn không một giọt máu tươi, lúc này tất cả mọi người đều đã bị Nghiêm Phong giết chết.

Lúc này Đông Cực Thành Chủ càng bị hành động của Nghiêm Phong làm cho ngây người.

Nghiêm Phong đối với tình huống vừa rồi cũng hơi nhíu mày, bởi vì kiếm pháp và thân pháp vừa rồi vẫn chưa được lưu loát, nên còn có chút khuyết điểm.

Trong lúc thực chiến vừa rồi, hắn mới có được một tia lĩnh ngộ.

Hắn tiếp tục đứng tại chỗ, không ngừng lĩnh ngộ kiếm pháp và thân pháp trong lòng, bổ sung những khuyết điểm còn thiếu.

Đông Cực Thành Chủ thì không biết điều này.

Lúc này, Tiết Trấn càng kinh hãi trong lòng mà nhìn Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong lúc này cũng khác hẳn so với trước đây.

Trong mắt Tiết Trấn, Nghiêm Phong lúc này càng giống một ác ma vô thường chuyên giết người vậy.

Nghiêm Phong thì vẫn đứng yên lặng tại chỗ, khiến Đông Cực Thành Chủ trong lòng cũng có chút rối rắm, rốt cuộc hắn đang làm gì?

Có phải đang hưởng thụ khoái cảm sau khi giết người không?

Hay là đang làm việc gì khác?

Đông Cực Thành Chủ không hiểu, vì vậy chỉ cho mọi người lui xuống, yên lặng một mình đứng tại chỗ chờ đợi Nghiêm Phong.

Cuối cùng, sau hai canh giờ, trong mắt Nghiêm Phong một lần nữa khôi phục thần thái.

Những khuyết điểm trong kiếm pháp và thân pháp đã được bổ sung hoàn toàn.

Còn lại chỉ là huấn luyện thực chiến hết lần này đến lần khác, để kiếm pháp của hắn càng thêm hoàn thiện, thân pháp càng trở nên hoàn mỹ.

Chỉ có như vậy mới có thể xứng đáng với uy lực khi thi triển hai bộ công pháp ít nhất đạt cấp Đạo.

Đông Cực Thành Chủ thấy Nghiêm Phong tỉnh lại, tiến lên nói: "Nghiêm Phong huynh đệ, quả thật khiến người ta tán thán không ngừng.

Lực lĩnh ngộ như vậy trong cả Chiến Vân Giới của ta cũng không có mấy người.

Chương 277

Biểu hiện trên bia đá vô danh còn là điều chưa từng có tiền lệ, e rằng cũng không có người thứ hai." Đối với lời tán thán của Đông Cực Thành Chủ, Nghiêm Phong chỉ mỉm cười nhạt: "Đông Cực Thành Chủ không cần phải khách sáo như vậy.

Bia đá vô danh đã ở Đông Cực Thành nhiều năm như vậy, nội tình e rằng không ai trong các thành trì lân cận có thể sánh bằng.

Ngài chỉ muốn ta đứng ở đó nói chuyện thôi sao?" Đông Cực Thành Chủ phản ứng lại, cười ha hả, vẫy tay ra hiệu cho một người đi chuẩn bị yến tiệc.

Còn hắn thì cùng Nghiêm Phong đi bộ đến đại sảnh nghị sự của phủ Thành Chủ.

Sau khi cho tất cả mọi người lui xuống, hắn và Nghiêm Phong một mình ngồi trên bàn thưởng thức mỹ thực.

Sau khi ăn uống thỏa thích, Nghiêm Phong mới chậm rãi nhìn Đông Cực Thành Chủ nói: "Thành Chủ.

Không biết ngài mời ta tham gia Thịnh hội Tham Ngộ bia đá vô danh lần này, là vì điều gì?" Nghiêm Phong cũng không hề ngại ngùng hỏi thẳng, bởi vì hai bên rõ ràng mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nghe lời nói không hề giữ kẽ của Nghiêm Phong, trong lòng Thành Chủ bỗng cảm thấy có chút hoảng loạn, một cảm giác sợ hãi và kỳ lạ không tên đột nhiên ập đến khiến hắn không tài nào hiểu nổi, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Lời đồn về cảnh tượng mưa máu gió tanh, về sự khủng bố...

Thành Chủ biết Nghiêm Phong là một nhân vật đáng sợ như vậy,

một mình xông pha thiên hạ, liệu ai có thể chọc giận hắn được?

Vừa rồi hắn tận mắt chứng kiến Nghiêm Phong đứng vững giữa mưa máu gió tanh.

Cảnh tượng như chiến trường Tu La vừa rồi, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Hắn chỉ nhìn vào thực lực của Nghiêm Phong.

Đây là một nhân vật không thể chọc giận.

Dù có dựa vào Chí Tôn Bảo vật có lẽ mới có thể phân cao thấp, nhưng hiển nhiên hắn không dám phát động chinh phạt với Nghiêm Phong.

Vì sao hắn lại mạnh mẽ đến vậy, vì sao người này lại xuất hiện trước mặt hắn?

Lúc này, hắn gần như quên mất cái người đàn ông kia, người mà hắn đã gọi đến, hiện giờ lại không biết phải trả lời như thế nào.

Sắc mặt Thành Chủ vô cùng khó coi, không ngờ lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nghiêm Phong vừa rồi chẳng phải nên bị xóa sổ sao?

Tuy hắn không quan tâm đến sống chết của Nghiêm Phong, nhưng không ngờ Nghiêm Phong lại có bản lĩnh lớn đến vậy, trong thời gian ngắn ngủi đã tiêu diệt nhiều đối thủ như thế, thậm chí trên người không một hạt bụi, không một vết máu, cứ như vừa rồi hắn chỉ đang tản bộ trong hậu viện vậy, điều đó khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Hắn không ngờ thực lực của Nghiêm Phong lại mạnh đến mức này, ngay cả hắn cũng không dám tưởng tượng.

“Nếu không nói, vậy ta đi đây.” Nghiêm Phong nhíu mày, trong

nháy mắt liền xoay người rút chân muốn rời đi.

Thành Chủ nhìn thấy vậy, không nói gì.

Trên mặt hắn lại có một tia uất ức, dường như có lời khó nói, lại dường như đang sợ hãi điều gì.

Huyết nhuộm phong hoa, dùng máu thử thiên địa.

Thành Chủ nhìn cảnh tượng này không dám ngăn cản.

Vừa rồi hắn không chỉ thấy Nghiêm Phong đột phá thân pháp mà còn khắc ghi trong lòng.

Chỉ trong tình huống này, hắn không thể dám có bất kỳ bất hòa nào với Nghiêm Phong.

Đây là một sự tồn tại không thể chọc giận.

Nghiêm Phong ngự kiếm phi hành, không lâu sau đã đến một nơi hẻo lánh.

Ở đây hắn muốn luyện một loại thuốc, tuyệt đối không thể nhắc đến với người khác.

Bởi vì việc này liên quan đến không ít chuyện, thậm chí còn liên quan đến lần độ kiếp tiếp theo.

Nếu để người khác nhìn thấy, e rằng lại sẽ có một trận mưa máu gió tanh.

Tuy hắn không sợ những kẻ lâu la, nhưng hắn sợ những phiền toái, chán ghét đủ loại phiền toái.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chi bằng cứ an ổn luyện chế dược vật, cũng tốt cho lần độ kiếp sau.

Vừa lúc có người đang cầm dược liệu, dường như đã sớm biết hắn cần vậy.

Nghiêm Phong không để ý, chờ đợi một lát rồi mở cửa.

Hai người cùng luyện hóa dược liệu, chế tạo ra vài bình linh dược tốt.

Luyện dược không phải là phương pháp chính, chủ yếu là hắn không có cách nào khác để tích lũy cho lần độ kiếp tiếp theo.

Dù sao mỗi lần đều phải trải qua thiên kiếp, nếu có chuyện gì xảy ra, e rằng tất cả mọi thứ sẽ trắng tay.

Tất cả tài nguyên, các loại thiên tài địa bảo, thượng bảo chí tôn đều sẽ rơi vào tay kẻ khác.

Điều đó không phải ý muốn của hắn.

Chương 278

Hai vị Tiên đồng trước khi thu thập tất cả dược liệu mà Nghiêm Phong cần tinh luyện, đã tìm kiếm vài mỏ vàng.

Nhìn Nghiêm Phong liên tục lấy ra một khối quặng vàng hỗn loạn lớn hoặc một mảng tạp vật hỗn loạn từ trong Cửu U Hải Thủy bằng tay áo.

Vầng trán hắn co rút lại, quá nhiều dược liệu đủ để chế tác hàng chục, thậm chí hàng trăm kiện Trung phẩm Triều Lăng Linh Bảo.

Nhưng Tiên đồng cảm thấy đau lòng vì điều này.

Nhìn thành quả, nỗi đau khổ tan biến.

Sau khi Nghiêm Phong lấy ra dược liệu, hắn phun ra một đoàn hỗn độn hỏa diễm từ miệng, sau đó ném dược liệu tinh thần vào trong ngọn lửa, bắt đầu thanh trừ tạp chất.

Hắn nhìn thấy tất cả vật chất tinh thần hỗn độn trong Hỗn Độn hỏa diễm không ngừng biến hóa.

Chúng có màu đỏ, nhưng dù thế nào cũng không nóng chảy.

Nghiêm Phong tức giận, tăng cường lực đầu vào, ngọn lửa hỗn loạn trở nên càng dữ dội hơn, một loại vật chất tinh thần bắt đầu nóng chảy.

Sau khi hoàn toàn nóng chảy, Nghiêm Phong phóng ra pháp lực để tách vật chất và ngọn lửa, nhưng trong quá trình nóng chảy nhiệt độ vẫn giữ nguyên.

Thời gian trôi qua, ngày càng nhiều dược liệu nóng chảy, cuối cùng tất cả dược liệu đều nóng chảy hoàn toàn.

Nghiêm Phong vội vàng nhíu mày: "Dược liệu của đạo hữu đã nóng chảy rồi.

Xin hãy nhanh tay lên." Dương Mi đáp: "Vâng", sau đó vận dụng pháp tắc không gian để khống chế từng loại dược liệu đã nóng chảy trong không gian.

Nghiêm Phong tiếp tục chế tác một loạt pháp ấn trong dược liệu đó.

Nghiêm Phong nhanh chóng áp dụng phương pháp tương ứng cho tất cả dược liệu.

Nhìn qua, bầu trời tràn ngập dược liệu tinh thần đã nóng chảy, quy tắc đạo lộ bên trong dược liệu tinh thần cũng không ngừng biến hóa.

Nghiêm Phong rút ra một cái cây, tản mát ra khí tức thế giới.

Một nhánh cây.

Nghiêm Phong dùng Sinh Mệnh Chi Hỏa tinh luyện nhánh cây Thế Giới Thụ, để loại bỏ tạp chất, sau đó khống chế một đoàn tinh luyện lực nóng chảy vào trong nhánh Thế Giới Thụ.

Nhanh chóng, hai thứ hợp thành một.

Nghiêm Phong một lần nữa lấy ra một loại vật chất tinh thần bản chất.

Cứ như vậy, Nghiêm Phong đã bỏ ra mấy chục năm thời gian để hoàn toàn dung hợp dược liệu vào nhánh cây thế giới.

Nhưng lúc này, nó không thể được gọi là nhánh cây thế giới nữa, bởi vì nó đã biến từ nhánh cây thế giới thành một vật thể khổng lồ mịt mờ.

Sau đó, Nghiêm Phong phun ra Hỗn Độn hỏa diễm để tinh luyện vật chất bản chất.

Cứ như vậy, Nghiêm Phong duy trì Hỗn Độn hỏa diễm, không ngừng ngưng kết vật chất tinh thần bản chất để loại bỏ tạp chất.

Cho đến ngày nay, vẫn chưa loại bỏ bất kỳ tạp chất nào.

Nghiêm Phong hạ thấp nhiệt độ của Hỗn Độn hỏa diễm.

"Đạo hữu, đã chuẩn bị xong chưa?" Nghiêm Phong hỏi.

"Tốt rồi," Dương Mi đáp lại.

Sau một khắc, Nghiêm Phong nắm quyền khống chế Hỗn Độn hỏa diễm, Nghiêm Phong bắt đầu truyền quy tắc vào dược liệu tinh thần.

Thế Giới Thụ trong thế giới của Nghiêm Phong cũng phóng thích sức mạnh thiên địa, điêu khắc vô số thiên pháp để thẩm thấu vào bản chất vật chất tinh thần.

Thời gian trôi qua, bản chất của dược liệu tinh thần ngày càng trở nên rõ ràng.

Một hình chiếu của thế giới cũng không ngừng lóe lên trong đó.

Khi đạo lý tràn ngập bản chất của dược liệu tinh thần, sắc mặt Nghiêm Phong trở nên trầm trọng.

Nguyên Thần của Nghiêm Phong bay ra khỏi cơ thể, tản mát ra một giọt tinh huyết.

Sau đó, Nghiêm Phong dẫn một tia Nguyên Thần vào trong tinh huyết, và dung hợp tinh huyết vào thế giới của dược liệu tinh thần.

Nhanh chóng kết thành một thanh kiếm, nguyên nhân là vì hắn ngưỡng mộ kiếm tiên.

Khi thanh kiếm hoàn toàn thành hình, Dương Mi nói: "Đạo hữu đã có thể hoàn thành rồi." Dương Mi khống chế nhiệt độ của ngọn lửa dần hạ thấp, không lâu sau ngọn lửa tắt hẳn.

Khi Nghiêm Phong chờ đợi thanh kiếm ngưng kết, hắn bắt đầu thiết lập cấm chế để rèn kiếm.

Tiên đồng cũng đặt vài cấm lệnh thái không vào tay.

Sau khi Nghiêm Phong dừng lại, hắn hướng lên trời mà rèn kiếm.

Cứ như vậy, nhanh chóng đạt đến cực hạn mà thanh kiếm có thể chịu đựng.

Chương 279

Sau đó hai người dừng lại, nắm bắt cục diện hỗn loạn.

Ngay lập tức thu lấy khí thể hỗn loạn trong phạm vi mấy chục vạn dặm.

Nghiêm Phong dung hợp khí thể hỗn loạn vào kiếm, thanh kiếm cứ như người đã đói mấy ngày, tiếp tục thôn phệ hỗn loạn.

Nó bắt đầu trở nên cổ phác, không còn sắc bén như trước.

Nhanh chóng, thanh kiếm thôn phệ Hỗn Độn Chi Giới, rồi từ từ rơi vào tay Nghiêm Phong.

Sự hiểu biết của Nghiêm Phong về thanh kiếm đã hé lộ thông tin của nó: Nó có thể cấm tuyệt năm mươi mốt loại hỗn độn, là đỉnh cấp Hỗn Độn Linh Bảo.

Nghiêm Phong truyền pháp lực vào thanh kiếm, vung tay về phía hỗn độn hư không.

Khoảng không trong hàng ức vạn dặm bị chém thành hai nửa, phong thủy, dòng chảy và ngọn lửa mãnh liệt tuôn trào, tái hiện sức mạnh của trời đất, mạnh hơn cả việc dùng bàn tay che trời.

Nghiêm Phong phát hiện, khi sử dụng thanh kiếm "Lục Tứ Thất", thanh kiếm ẩn chứa sức mạnh thế giới, có lẽ là do nhánh cây thế giới.

Dương Mi hỏi: "Ngươi tin vào sức mạnh của vật này không?" Nghiêm Phong cảm ơn Dương Mi: "Đa tạ sự giúp đỡ của đạo hữu.

Đối với sức mạnh của thứ này, ta cảm thấy vô cùng hài lòng." Dương Mi nói: "Ta không biết thanh kiếm này có từng được đặt tên chưa?" Nghiêm Phong nói: "Ta đã đặt một cái tên, vậy nên ta gọi nó là Viên Viên Kiếm." Thanh kiếm trong tay Nghiêm Phong đột nhiên khẽ

rung động, trên kiếm xuất hiện hai chữ pháp văn "Hỗn Hợp Nguyên".

Dương Mi cười nói: "Thanh kiếm này đã có linh tính rồi." Nghiêm Phong một lần nữa cảm ơn: "Đa tạ đạo hữu đã giúp ta luyện chế thanh kiếm này." Dương Mi nói: "Không cần cảm ơn ta, giữa chúng ta là quan hệ bằng hữu.

Nhưng mà đạo hữu, những năm qua ta nên đi ra ngoài khám phá Hỗn Loạn rồi!" Nghiêm Phong nói: "Được thôi, vậy đi đi!" Nghiêm Phong đặt Hỗn Hợp Nguyên Bảo Kiếm vào Thế Giới Thụ trong thế giới cơ thể của mình, để Thế Giới Thụ không ngừng tẩm bổ Hỗn Hợp Nguyên Bảo Kiếm, khiến nó càng thêm cường đại.

Không lâu sau, Nghiêm Phong và Dương Mi bắt đầu cuộc hành trình.

Tám trăm năm sau.

"Đạo hữu, ngươi có chú ý không, trong hai năm qua, hai con hỗn độn ma thần mà ta gặp đều bay về cùng một hướng," Nghiêm Phong nói.

"Đúng vậy, có thể sẽ có một số chuyện lớn xảy ra." Dương Mi đáp.

"Ta vẫn chưa rõ ngọn ngành, vì vậy ta muốn đi xem thử." Nghiêm Phong nói, sau đó xoay người bay về một hướng khác.

Một ngàn năm sau.

"Đạo hữu có biết những điểm kỳ dị của Hỗn Độn không?" Nghiêm Phong hỏi.

"Đúng vậy, Hỗn Loạn đang di chuyển về một hướng, dường như có một điểm đến của Hỗn Loạn." Dương Mi đáp.

Lại một trăm năm trôi qua, hai người cuối cùng cũng đến được

điểm đến của hỗn độn ma thần.

Nghiêm Phong đột nhiên bị sự vật trước mắt làm cho ngây người.

Hắn vốn đã chuẩn bị tâm lý tốt hơn, nhưng vẫn nhíu mày, há hốc miệng thật lâu.

Bởi vì đó không phải chiến đấu, mà là một đóa sen xanh khổng lồ...

Nghiêm Phong nhớ lại những gì được kể trong truyền thuyết kiếp trước.

Hỗn Loạn đã bắt đầu, sự sống chưa hình thành, trời đất gắn liền.

Ở giữa chỉ có một đóa sen xanh hỗn độn khổng lồ, có năm cánh lá, nở ra hai mươi bốn cánh hoa, tạo thành hạt sen.

Vào cuối mấy trăm triệu năm, hạt sen nứt ra, vị đại thần vĩ đại sinh ra mang theo chiếc búa đã mở ra.

Đây chẳng phải Hỗn Độn Thanh Liên sao?

Nhưng sao lại có 36 cánh chứ không phải 24 cánh?

Và rõ ràng là năm hạt sen, chẳng phải sao?

Vô số nghi vấn nổi lên trong đầu Nghiêm Phong.

Đột nhiên, "Đạo hữu, đạo hữu!" tiếng gọi từ bên cạnh vọng đến.

Nghiêm Phong quay đầu lại, Dương Mi đã gọi hắn.

"Gì vậy?" Dương Mi nhíu mày.

"Ta không biết vì sao.

Khi ta nhìn đóa sen xanh kia, ta cảm thấy một nguy cơ cực lớn, cứ như thể ta sắp lâm vào nguy hiểm vậy.

Nếu bản nguyên của ta bị hủy diệt, ta sẽ lập tức gục ngã.

Ta không biết đạo hữu có cảm giác như vậy không.” Dương Mi cho rằng, khi 3000 Hỗn Độn Ma Thần gần như lâm vào khốn cảnh lúc Bàn Cổ khai thiên, hắn sẽ cảm thấy nguy cơ sắp đến.

Nếu 3000 Hỗn Độn Ma Thần lúc này hủy diệt Hỗn Độn Thanh Liên, Đại Đạo sẽ không bỏ qua mà tự nhiên giáng lâm, tiêu diệt những ma thần hủy diệt Thanh Liên.

“Đạo hữu tuyệt đối không được hành động.

Chương 280

Nếu đạo hữu phá hoại thứ này, đạo hữu sẽ chịu sự trừng phạt của Đại Đạo, sau đó sẽ gục ngã." Nghiêm Phong vội vàng khuyên ngăn.

"Lời đạo hữu nói rất hợp lý, nhưng cảm giác nguy cơ chưa từng biến mất, đối với điều này, ta đơn giản là run rẩy." Dương Mi nói.

Nghiêm Phong đề nghị: "Ta thà rằng đợi ở đây từ xa.

Nếu ta không ở đây thì sao?" Dương Mi trầm tư một lát, nói: "Cũng được." Nghiêm Phong và Dương Mi một lần nữa bắt đầu cuộc hành trình trong Hỗn Loạn.

Vô số năm trôi qua, Nghiêm Phong và Dương Mi đã trải qua gần mười vạn (mười hai Nguyên là một kiếp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm kiếp là một Đại Kiếp, chưa kể những kiếp cướp đoạt thiên địa mà họ tự chọn. 4.8 ức vụ cướp đoạt thiên thể theo dạng phân tán) kiếp nạn Thiên Địa.

Hơn mười ngàn vụ cướp đoạt Thiên Địa đã xảy ra.

Theo thời gian trôi qua, Hỗn Loạn bắt đầu trở nên càng rộng lớn hơn.

Đơn giản mà nói, nếu Hỗn Loạn là một người trẻ tuổi, thì bây giờ Hỗn Loạn là một người trung niên, và nhiều năm sau nữa, nó sẽ bắt đầu già đi.

Tu vi của Nghiêm Phong và Dương Mi cũng đạt đến bình cảnh.

Nghiêm Phong đã đột phá Thiên Đạo trước khi trải qua 9000 kiếp nạn vô số lần.

Sau khi Nghiêm Phong đột phá, Dương Mi cũng trở thành một trong vô số kẻ "cướp kiếp".

Đến nay, tu vi của Nghiêm Phong đã đạt đến đỉnh phong Thiên Đạo, Dương Mi thì đạt đến cực hạn Thiên Đạo.

Sau khi Nghiêm Phong đạt đến Thiên Nhai Hải Giác, không gian hỗn độn trong Hỗn Độn Châu Tử đã hoàn toàn vỡ nát thành một thế giới mới, sau đó biến thành Thế Giới Châu Tử.

Mạch Luân trên trời và Hỗn Độn Châu Tử cũng hoàn toàn dung hợp làm một, Hỗn Độn Châu Tử bắt đầu di chuyển theo đạo lộ.

Chí Bảo tiến hóa.

Nghiêm Phong cảm thấy có cơ hội đột phá trước tai nạn không thể lường trước, nhưng vẫn luôn áp chế tu vi, không đạt được đột phá.

Bởi vì hắn phát hiện, nếu đột phá cảnh giới Hỗn Loạn, thì sẽ khó có thể đột phá cảnh giới cao hơn gấp vạn lần.

Nếu từ đỉnh phong Thiên Đạo cấp tốc đi đến cuối con đường lớn, mặc dù thực lực sẽ yếu hơn phương pháp khác, nhưng lại dễ dàng gấp bội.

Do đó, Nghiêm Phong sẽ nhận được sự phục hồi, để duy trì ở đỉnh cao Thiên Đạo.

Vào một ngày nọ, Nghiêm Phong cuối cùng cảm thấy không thể nhẫn nhịn cơ hội đột phá nữa, liền vội vàng nhìn Dương Mi, và nói với hắn ta hàng đầu tiên: "Đạo hữu, tu vi của ta và ngươi không thể bị áp chế nữa rồi.

Trong tương lai không xa, ta sẽ đạt được đột phá, hy vọng đạo hữu có thể giúp ta bảo hộ pháp tắc." Dương Mi nhanh chóng nói: "Đạo hữu yên tâm, trừ phi thể xác đáng thương của đạo sĩ (ta) gục ngã, nếu không tuyệt đối sẽ không quấy rầy đạo hữu làm phép." Nghiêm Phong vô cùng cảm kích: "Ngươi và ta đã kết giao gần 100.000 kiếp nạn không ngừng, luôn tương trợ lẫn nhau." Nghiêm

Phong không nói nhiều lời.

Hắn cúi người thật sâu, bước vào cấm lệnh.

Thoáng chốc, chẳng biết bao nhiêu năm nữa mới có thể gặp lại.

Sau lần giảng đạo thứ hai của Đại Đạo, trên Đại Đạo trung tâm Hỗn Độn, uy áp của Đại Đạo tiêu tan.

Hồng Hoang Thiên Đạo (Thiên Đạo đỉnh phong không kém gì Lâm Điền) đã mang theo Tạo Hóa Thanh Liên cắm rễ vào trong đó.

Ngày nay, có 10000 thiên được dùng để đo lường thế giới.

Một ngày nọ, Hỗn Độn Thanh Liên đang được Bàn Cổ gieo trồng đột nhiên rung động.

Trong Hỗn Loạn, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần như một cỗ máy khổng lồ, đã giết chết sinh mệnh được Hỗn Độn Thanh Liên tạo ra.

Vì Dương Mi ở gần Nghiêm Phong, và cỗ máy trên trời bị Hỗn Độn Châu Tử che phủ, nên hắn không cảm nhận được, vì vậy không rời đi.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần không biết trò hề của Hồng Hoang Thiên Đao.

Hồng Hà Thiên Đường đã tiến hóa thành một thế giới, nhưng lo lắng ba ngàn Hỗn Độn Quái Vật sẽ hủy diệt thế giới này.

Đại tai nạn Hỗn Loạn đầu tiên sắp đến.

Sau đó, một người trên cỗ máy trên trời đã biểu thị một lời tiên tri về việc giết Bàn Cổ, Hỗn Loạn và Ma Thần không tự chủ được mà giết chết Bàn Cổ.

Không biết ai là thần sáng tạo giả, ai là chân tử của Đạo.

Nếu giết chết, nhất định sẽ tức giận.

Nhiều Hỗn Độn Ma Thần không biết điều đó, vì vậy cuộc chiến Hỗn Loạn đã bắt đầu.

Thực lực của Nghiêm Phong cường đại, điều này ai cũng biết, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào thì vẫn chưa rõ.

Do đó, tất cả những kẻ muốn gây phiền phức đều dao động trong lòng.

Từng lệnh một được ban xuống cho thuộc hạ phải cẩn thận, không được tùy tiện chọc giận những tu hành giả có vẻ ngoài bình thường, để tránh xuất hiện những cường giả như Nghiêm Phong Đạo Tôn, đó sẽ là một khó khăn lớn cho các đại gia tộc.

Lúc này, đạo tràng của Nghiêm Phong được giấu trong một dãy núi lớn, ẩn giấu hơi thở toàn bộ cơ thể, một đại trận mà không ai có thể tìm thấy.

Nhưng, trong trận chiến với bốn vị Thú Vương, dù cả hai bên đều gây tổn thương cho nhau, nhưng hắn cũng chịu trọng thương.

Chương 281

Sức mạnh của bốn người đã khơi dậy dã tâm của Nghiêm Phong, vì vậy hắn ẩn mình ở đây để tu dưỡng, và trước tiên là hồi phục.

Hắn nhất định phải tìm thấy tinh thần luyện kim thuật, Nghiêm Phong không hề vội vàng.

Nghiêm Phong bế quan trong hang động, lấy ra ba giọt Tam Quang Thần Thủy, nuốt xuống.

Nghiêm Phong đột nhiên hấp thu độ ẩm trong không khí, và hấp thu một lượng lớn năng lượng, chữa lành vết thương.

Nghiêm Phong im lặng một trăm năm, một trăm năm tu thiền chớp mắt trôi qua, hắn mở mắt ra, ánh sáng trong mắt lóe lên rực rỡ.

"Ồ, đúng vậy.

Một mình ta không quá mạnh, nhưng bốn người họ nhất định phải cùng nhau đối phó.

Hoàng Đế tuyệt đối nắm giữ mọi quyền lực của Vương Quả.

Mặc dù ta có thể chống lại Vương Quả, nhưng phải vượt qua một điểm.

Cũng phải chịu tổn thương.

Luyện kim thuật sẽ nhanh chóng đạt đến trình độ hoàn thiện cực cao, sau đó mọi thứ sẽ trở nên không còn đáng sợ.

Sức mạnh.

Ngày nay, ta không phải vô địch.

Bị mấy vị Hoàng Đế bao vây, chỉ có một mùa thu bi thảm.

Ai đã bỏ mặc Nghiêm Phong một mình, không có người giúp đỡ?" Trong Hồng Thủy, có tước hiệu Vương Quả và Hoàng Đế.

Không chỉ vì địa vị của các chủng tộc, mà vì sức mạnh của họ ở cùng một trạng thái, nhưng đã vượt qua đánh giá về lực chiến.

Nếu ngươi đạt đến Hoàng Kim Bất Hủ Vương Quả, thì ngươi có thể được gọi là người sở hữu sức mạnh ma pháp vĩ đại, bởi vì Vương Quả đó sở hữu sức mạnh siêu nhiên và tuân theo quy tắc.

Nó có thể là một người kiên cường, do đó được gọi là sức mạnh ma pháp vĩ đại.

Khi nói về Thái Ất Kim Tiên cảnh, có thể được gọi là Vương Quả.

Thống nhất thiên hạ, kiến lập thị tộc hoặc thánh địa, sẽ có sự khác biệt lớn.

Ngũ hành phân thành mấy tầng, lần lượt ứng với điều kiện ngũ hành, phân thành Sơ kỳ, Trung gian, Vãn kỳ, Đỉnh phong và Viên mãn.

Điều này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, và cực kỳ hiếm thấy.

Ví dụ, Hoàng Đế và Hoàng Đế kiến lập hoàng triều, cũng như tộc trưởng của các đại gia tộc, đều là những Hoàng Đế vĩ đại trong thành Thái Ất Kim Tiên, thống trị thiên hạ.

Trong cùng một lãnh địa, họ đứng ở vị trí bất bại.

Vương Quả và Hoàng Đế cùng tồn tại, đương nhiên cũng cực kỳ hiếm thấy.

Ví dụ, việc kiến lập triều đại, trừ Hoàng Đế bản thân ra, nếu có tất cả Vương Quả với lực chiến đỉnh cấp, chỉ có thể bồi dưỡng, tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, và phần lớn dựa vào việc chinh phạt để giành được sự ủng hộ của đa số thị tộc.

Không có Vương Quả.

Khác với dã thú hung mãnh, tinh tinh v.v., ở đây có Vương Quả.

Mỗi Vương Quả đều vô địch dưới cấp Vương Quả, và sở hữu vận mệnh.

Vài vị Vương Quả liên thủ ra tay, gần như có thể đối địch với Vương Thất, từ đó khiến giữa Vương Quả và Vương Thất vẫn luôn không có quá nhiều khác biệt, về địa vị gia tộc cũng được tôn trọng.

Đại La Kim Tiên được xưng là Tượng Đài Tồn Tại, đạt đến Tiên Phân chung cực, uy nghiêm xuất hiện, tôn quý.

Kể từ khi đạt đến Đại La, Nghiêm Phong là người được tôn kính nhất, Nghiêm Phong gần như không sợ bất kỳ ai, nhưng tình huống này sắp thay đổi.

Trong trận đối kháng này, hắn sẽ không kháng cự, Nghiêm Phong cũng đã xem xét.

Mấu chốt là, trừ Đại La ra, không có ai có thể quấy nhiễu.

Những người cản trở kia đều nên rút lui và xung kích cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cân nhắc một điểm này, Nghiêm Phong không khỏi cảm thấy thời gian cấp bách, không thể không tăng tốc.

Dây chuyền sản xuất kim tinh đang được đẩy mạnh.

Đến lúc đó, Thái Ất Kim Tiên đã viên mãn đầy đủ.

Dưới tay Đại La Kim Tiên, dù không phải đối thủ, nhưng vẫn có đủ sự bảo vệ.

Nghiêm Phong tự tin vào vấn đề an toàn của mình, thời gian hẳn là đủ.

Thực lực của Nghiêm Phong đã được nâng cao đáng kể, nhưng đánh Đại La Kim Tiên không hề dễ dàng như vậy.

Hắn nên có đủ thời gian để đuổi kịp.

Chương 282

Do đó, sau khi Nghiêm Phong ra ngoài, hắn không dừng lại, mà đi tìm kiếm linh dịch kim sắc bên ngoài.

Lần này Nghiêm Phong không xuất hiện nữa, mà sống ẩn mình.

Dù sao, việc tìm kiếm vật liệu cần thiết cho Chúc Linh rất quan trọng, không có thời gian dây dưa với những dã thú hung mãnh kia.

Nghiêm Phong du lịch một ngàn năm.

Nghiêm Phong đã đi qua nhiều nơi, nhưng lại có chút thất vọng vì Tinh Thần Sứ Kim Tinh.

Không một loại nào trong đó có thể sánh bằng bốn loại tinh thần mà hắn đã ngưng kết trước đây.

Hắn tìm kiếm Bồ Đề Thụ, nhưng dường như không có hy vọng.

Nó chưa được sinh ra.

Làm sao mà tìm được đây?

"Haizz!" Nghiêm Phong thở dài một tiếng, không nhịn được nữa.

"Không có tác dụng, ta chỉ có thể rời đi.

Thời gian không chờ đợi bất kỳ ai!" Một ngày nọ, Nghiêm Phong đến một ngọn núi hoang.

Hắn biết rằng vẫn không có thu hoạch gì, nên sắp sửa rời đi.

Đột nhiên, cơ thể hắn khẽ rung động.

"Hả?" Nghiêm Phong giật mình, dừng lại.

Khi hắn phát hiện ra vấn đề, đó là cơ thể hắn.

Cơ thể mà hắn đã ngưng kết trong Cửu Thiên.

Nó có thể gây ra một loại phản ứng nào đó.

Hắn đã cảm nhận được một loại tinh thần trong lòng đất.

Chỉ có loại tồn tại này mới có thể gây ra phản ứng như vậy trong Cửu Thiên, loại tinh thần này hẳn là phi phàm, nếu không sẽ không thể hiện ra được.

Nghiêm Phong có chút thất vọng.

Dù sao, hắn đang tìm kiếm Kim Tinh tinh thần.

Nếu vào thời điểm khác mà gặp được bảo tàng như vậy, Nghiêm Phong vẫn sẽ vui mừng, nhưng hiện tại, hắn không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

"Thôi được rồi, có được chút an ủi cũng là một chuyện tốt." Nhưng khi Nghiêm Phong đang định thu thập, một phần khác của hắn lại phản ứng.

Thủy Thận được Tam Quang Thần Thủy ngưng kết, cũng tạo ra phản ứng, tỏ vẻ khát khao thân thiết.

"Được rồi, bảo vật mà Linh Bảo ban tặng, là một bảo tàng hệ Thủy, haha, xem ra phần thưởng cho nhiều năm vất vả của ta cuối cùng cũng có thu hoạch, không tệ đúng không?" Nghiêm Phong cũng tự giễu, nhưng vẫn vui mừng.

Khi Nghiêm Phong lần đầu gặp được hai kiện bảo tàng cùng lúc, không thể tránh khỏi cảm thấy vui vẻ và hứng thú.

Hắn bước vào khu vực núi non hoang vu.

Khi Nghiêm Phong nhìn thấy vật dưới chân núi, hắn dừng lại.

Hắn thấy trên một gò đất đứng sừng sững một thứ cao ba thước, tản mát ra khí lực vĩnh hằng nồng đậm.

Ở đó, một dòng suối nhỏ tràn đầy vầng sáng chảy ra, trong hồ

nước những chuỗi đèn xanh lam như những đứa trẻ vô tư nhảy múa vui vẻ, thỉnh thoảng lại xoay tròn quanh gò đất.

Khi nhìn thấy Nghiêm Phong, hai 'người' kia càng vui mừng hơn, kích động đến run rẩy.

Nghiêm Phong vui sướng không thôi trước hai vật thể này, cố gắng áp chế chúng.

Nghiêm Phong vừa bước vào đã bị chúng hấp dẫn.

"Tiên Thiên Cảnh Kim Thủy Tinh thực tế còn là Cảnh Kim Thủy Tinh.

Ha, thật không ngờ lại có thể gặp được ở nơi này, quả thật quá may mắn rồi." Nghiêm Phong không nhịn được cười.

Đã nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có thể tìm thấy ở đây.

Khi hắn cảm thấy một loại đả kích nào đó, Nghiêm Phong lại quay về chỗ cũ.

Hắn cúi đầu, thì ra là một đám Thủy Linh.

Khi thấy Nghiêm Phong phớt lờ, chúng tức giận, va chạm, thu hút sự chú ý của Nghiêm Phong.

"Ha ha ha, vô cùng cảm ơn, nhưng lần này ta phải cảm ơn các ngươi.

Nếu không, ta sẽ không có thu hoạch gì, ta nhất định sẽ mang các ngươi ra ngoài, ha ha ha!" Bọn chúng hiểu ý hắn, vui mừng và tự nhiên đồng ý.

Chương 283

Bảo tàng như vậy thực ra khiến Nghiêm Phong phát điên sao?

Sự thật chứng minh, Cảnh Kim Tinh Thể là một loại Tiên Thiên tinh thần được hình thành từ Tiên Thiên Canh Kim Khí trải qua vô số năm ngưng tụ.

So với ngũ hành nguyên tố, nó cũng là một loại hoàng kim tinh thần, là bảo tàng cực phẩm để ngưng tụ hoàng kim.

Không sai, chuyến đi của Nghiêm Phong sở dĩ như vậy, là vì Nghiêm Phong biết gần như không có hy vọng tìm thấy Thế Giới Thụ, nhưng ở đó lại có vật chất khoáng sản Tiên Thiên.

Tác dụng của nó vượt ngoài sự hiểu biết của hắn.

Nó được dùng để cô đọng hoàng kim.

Hắn xác định đây là lựa chọn tốt nhất, bây giờ hắn cuối cùng đã tìm thấy, tự nhiên rất vui mừng.

Nhìn xem, nơi này có một mạch Cảnh Kim Thủy Tinh, cực kỳ hiếm thấy.

Bên dưới, tinh thể vàng ngưng kết thành mạch Cảnh Kim dài mấy ngàn mét.

Nếu các Hoàng Đế thấy được, chắc chắn sẽ bị mang đi, bây giờ thì lại thuộc về hắn.

Hai vật thể này cũng phi phàm.

Khi Bàn Cổ khai thiên, trừ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ra, thì có bốn loại tinh thần Đất, Nước, Lửa và Gió cấu thành khung cảnh Hỗn Loạn.

Khi Hỗn Loạn bị phá vỡ, bốn linh hồn này không ngừng giao hòa với Hỗn Loạn.

Thế giới do Bàn Cổ sáng tạo bị phá hoại, bị Bàn Cổ trấn áp.

Nguyên đầu của chúng vô cùng thất vọng, rơi vào Hồng Thủy, là hai loại tinh thần Nước và Đất.

Hắn không biết là may mắn hay bất hạnh.

Trong Hỗn Loạn, tuy bốn loại tinh thần đều có linh tính, nhưng chỉ ngu muội vô tri, nếu không sẽ không bị quấy rầy và làm loạn.

Bởi vì điểm xuất phát này quá cao, cho nên có thể so sánh với Hỗn Độn Ma Thần, gần như không có khả năng chuyển hóa.

Nhưng bây giờ sinh ra trong Hồng Thủy và hoang nguyên, cũng là một cuộc sống mới.

Hóa hình, vì vậy ta vẫn luôn chờ đợi ở đây, sợ hãi ra ngoài, sợ bị bắt làm nô lệ để luyện chế ma pháp vũ khí.

Còn về hai loại tinh thần kia, ta không biết tình hình thế nào, có lẽ đã bị người khác hoàn toàn hủy diệt hoặc thu được, tóm lại là đã tách rời khỏi ta.

Ngày nay, khi ta thấy sự biến hóa và sức mạnh vô tận của Nghiêm Phong, ta không còn bị tổn thương nữa.

Vì vậy ta đã dẫn Nghiêm Phong đến đây để tìm kiếm nơi trú ẩn, đồng thời cũng mang theo sự tồn tại của hai loại tinh thần, hình thành một mạch kim hiếm có như vậy.

Những nơi khác không có khả năng như vậy, đã áp chế hai vật thể này, do đó người khác sẽ không chú ý đến mạch lạc ở đây.

Nghiêm Phong không khỏi cảm thấy biết ơn.

Nếu không, hắn không biết phải tìm kiếm bao nhiêu năm nữa.

Hắn cũng cảm ơn hai linh hồn, và càng lúc càng yêu thích chúng.

Lúc này hắn không chút do dự vận hành pháp lực, biến thành một bàn tay khổng lồ che phủ bầu trời, nắm lấy mạch Cảnh Kim và gấp gọn lại.

"Nhiều quá, đủ rồi, quả thật là một vụ thu hoạch lớn!" Nghiêm Phong vui mừng khôn xiết, nhìn mạch khoáng, phát hiện một mạch Cảnh Kim hoàn chỉnh.

Nếu biến thành một khối, có thể chất thành một ngọn núi lớn.

Nghiêm Phong nói hắn sẽ không dùng đến một phần mười, phần lớn còn lại tuyệt đối đủ để chế tạo ra những pháp bảo tốt.

"Chuyến đi lần này cuối cùng đã hoàn thành, sau đó hắn rút lui." Trong lòng Nghiêm Phong cũng thả lỏng, đã tìm thấy thứ cần, đến lúc bế quan để nâng cao sức mạnh rồi.

Nghiêm Phong dưới sự giúp đỡ của hai loại tinh thần, đã tìm được tinh thần lực, sau đó tinh luyện.

Chúng cũng thích hai vật thể này.

Ngày nay, chúng mới vừa bắt đầu trở nên thông minh, chưa có năng lực tự bảo vệ.

Chỉ có thể cẩn thận ẩn nấp.

Sợ rằng sẽ bị người khác phát hiện và luyện chế thành pháp bảo.

Trong Hồng Thủy, các loại sinh linh thông minh đều bi thương.

Vận mệnh không nằm trong tay ta, nhưng những thứ quý giá của ta lại là một tai họa đối với ta, thật đáng buồn cho kẻ yếu đuối.

Trong lòng Nghiêm Phong kinh ngạc ngẩn người.

Chẳng phải sao?

Khi lần đầu đạt được, chúng yếu ớt và vô trợ.

Chương 284

May mắn thay, chúng được sự sủng ái của vị thần Bàn Cổ vĩ đại.

Do sự không cam lòng và nỗ lực không ngừng, bây giờ chúng giống như hai tiểu gia hỏa vậy.

Nhìn hai sinh linh đang lánh nạn có vẻ cởi mở này, ánh mắt Nghiêm Phong càng thêm nhu hòa, hạ quyết tâm.

"Ồ, hai tiểu gia hỏa, từ khi ta ở đây, các ngươi đã giúp đỡ ta rất nhiều.

Ta muốn nhận các ngươi làm đồ đệ, không biết các ngươi có đồng ý không?" Nghiêm Phong nói dịu dàng, cúi người xuống, nhìn hai vật thể đó.

Hai tiểu gia hỏa hiếu động đột nhiên cứng đờ người.

"Bíp" một tiếng, sau đó cả hai đều chui vào lòng Nghiêm Phong, điên cuồng lắc lư, biểu lộ sự phấn khích tột độ lúc này.

Chúng biết tìm được một người tốt bụng khó khăn đến mức nào, hết lần này đến lần khác mạo hiểm.

Bởi vì ở đây chúng cũng cảm thấy không an toàn, chuyện gì cũng có thể xảy ra, ở lại đây sẽ mang đến tai họa lớn.

Hiện giờ không chỉ gặp được người tốt, mà còn vui mừng đến mức không kìm được sự phấn khích.

Trong tương lai, không cần lo lắng vấn đề an toàn nữa.

Có một vị lão sư cường đại che chở và dạy dỗ, mọi thứ đều tươi sáng.

"Ồ, nếu các ngươi đã đồng ý, vậy ta sẽ đưa các ngươi về đạo

tràng.

Khi thân thể của các ngươi không bình thường, khi các ngươi tiến vào môn phái của ta, các ngươi sẽ trở thành đồ đệ." Hắn mang đi hai loại tinh thần Nước và Đất.

Không chút chần chừ, hắn bay về phía trung tâm của Hồng Hoang Bình Nguyên, nhưng lại quay về trung tâm để đạt được đột phá.

Phương Tây không hề an toàn.

Nếu trong lần bế quan này đột phá được kẻ địch, sẽ khóc than.

Quá nhanh rồi, Dương Mi đã quay về trung gian tìm kiếm mấy thế kỷ.

Trong thâm sơn Hồng Thủy, Nghiêm Phong bế quan để đạt được đột phá.

Không ít hộ vệ đã hạ xuống, mở ra một sơn động.

Nghiêm Phong không chần chừ nữa, lập tức tiến vào ẩn cư.

Nghiêm Phong ngồi xếp bằng trên một đóa sen xanh mười hai phẩm, điều tiết trạng thái, tâm tình cũng phấn khích.

Lần tu luyện cuối cùng lập tức hoàn thành, cuối cùng có thể so sánh với những Hoàng Đế kia.

Hắn lấy ra Cảnh Kim Tinh Thể, tiến hành luyện hóa, và hấp thu Tiên Thiên Canh Kim Khí bên trong.

Hắn nhìn thấy tất cả Tiên Thiên Cảnh Kim Khí đều bị hút ra, tinh chế thành bạch kim, và kim tuyến trong Tử Ngọ Tuyến đầy sức sống.

Kỳ lạ thay, khi Tiên Thiên Cảnh Kim Khí đi vào cơ thể, kinh mạch của cơ thể dường như bị hàng ngàn thanh kiếm cắt đứt.

Trong quá trình không ngừng phá hủy và phục hồi, tĩnh mạch trở

nên ngày càng mạnh mẽ.

Tĩnh mạch được mở rộng và khuếch đại.

Tinh Nguyên Khí bị hấp thu vào phổi được tinh luyện, như hàng ngàn thanh kiếm không ngừng cắt đứt phổi, trải ra nỗi đau xé nát linh hồn.

Nghiêm Phong nhíu chặt mày, nghiến răng ken két khiến hắn không thể gào thét, từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Cùng với sự đau đớn lặp đi lặp lại, phổi của Nghiêm Phong, nơi chứa Nguyên Khí, ngày càng trở nên tinh tế, phổi ngày càng gần hoàn thành.

Cùng với mỗi khối Tiên Thiên Tính Kim Tinh Thể được hấp thu và tinh luyện thành bột mịn, kim tuyến của Nghiêm Phong ngày càng gần hoàn thành.

Sau khi những kẻ phiền phức rút lui, môi trường xung quanh một mảnh tịch tĩnh.

Mặc dù trong Hồng Hoang không có chiến tranh, nhưng sự xuất hiện của ba nhân vật được gọi là nguyên bản của Thiên Đường: Thanh Điền, Thương Điền và Hoàng Điền đã gây chấn động.

Tất cả bọn họ đều là những vị Hoàng Đế tu dưỡng.

Không sai, Hoàng Đế, ba vị Hoàng Đế này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, nhưng giờ đây lại vi phạm quy luật, khiến người khác chấn kinh.

Ngay cả Hồng Quân cũng lặng lẽ hướng về phương Bắc, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Một trận địa chấn ở vùng đất phía Bắc đã thu hút sự chú ý của toàn bộ Hồng Hoang.

Phía Bắc Hồng Hoang vốn nghèo nàn, ít được biết đến.

Ai cũng biết, ở phía Bắc Hồng Hoang, linh mạch hiếm hoi.

Ngoài ra, có một vực sâu phía Bắc, gần như không ai dám tiến vào, vì mỗi người tiến vào đều tử vong, biến nơi đó thành cấm địa.

Rồi một ngày, sự bình yên bị phá vỡ.

Chương 285

"Bành, Hắc Minh, lũ khốn Quỳnh Điền, cút ra đây!

Hôm nay ta không tha cho các ngươi!" Thương Điền gầm lớn về phía vực sâu, toàn bộ vực sâu chấn động.

Thanh Điền và Hoàng Điền không nói lời nào, nhưng ánh mắt sắc bén như muốn giết người.

Chốc lát sau, ba bóng đen xuất hiện từ vực sâu, trong chớp mắt đã đối diện với ba người Thanh Điền.

Đây chính là ba vị Thiên Không Tổ Tiên. "Thanh Điền, dám lý lẽ, ngươi cho rằng ta sợ sao?" Các vị Thiên Không Tổ Tiên và ba vị Hoàng Đế đối mặt nhau. "Khi ta đang ngủ say, ba ngươi đã dám trộm cắp nguồn gốc Thiên Đường, suýt nữa giết chết ta và tiến hành cải tạo.

Hôm nay, chúng ta phải thanh toán nợ nần này!" Thanh Điền mang hận trong lòng.

Thực tế chứng minh, ba vị Thiên Không Tổ Tiên đã bị nguồn gốc Thiên Không cải biến, trở nên đáng sợ.

Nhưng trong giai đoạn đầu, họ buộc phải rơi vào giấc ngủ sâu vô tận, đồng thời hấp thụ nguyên bản kèm theo vầng sáng để hoàn thiện.

Nhưng vì lý do nào đó, ba vị Thiên Không Tổ Tiên đã mắc lỗi.

Giờ đây, nguyên bản của Thiên Không vô cùng quý giá.

Nó không chỉ hữu ích cho tu luyện, mà còn giúp giao tiếp với trời đất, lý giải huyền bí của Hồng Hoang.

Nó có thể kích hoạt Tam Giả Chí Bảo.

Ban đầu, không ai phát hiện sự tồn tại của ba vị Thiên Không Tổ Tiên, nhưng khi thu thập được nhiều nguyên bản hơn, ba người này đã bị lộ diện.

Đối mặt với nguyên bản Thiên Đường trong ba người, ba vị Thiên Không Tổ Tiên càng thêm tham lam, lập tức tách ra bảo vật quý giá, tức khắc tỉnh dậy.

Chiến tranh bùng nổ, dù ba vị Thiên Không Tổ Tiên bị thương trước và đã chiến đấu, bị Bành trấn áp bằng huyết mạch hỗn loạn, nhưng ba người Thanh Điền (ba vị Hoàng Đế) là người cùng sinh ra, đều là Hoàng Đế.

Kết hợp sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, ba bên hợp nhất làm một, khiến ba vị Thiên Không Tổ Tiên bị trọng thương, bỏ chạy tán loạn.

Ba vị Hoàng Đế không thể đuổi kịp.

Họ rút lui.

Giờ đây, vết thương đã lành, lập tức truy đuổi ba kẻ hỗn loạn kia. "Ha ha, tất cả nên chết!" Thương Điền không nói nhiều, trực tiếp tấn công ba kẻ hỗn loạn. "Khi ta suy yếu và bị lừa dối, các ngươi đang tìm cái chết!" Ba kẻ hỗn loạn kia cũng ra tay.

Ba vị Hoàng Đế nắm giữ quyền lực tối cao trong Hồng Hoang.

Nếu không gây hại đến sự kết hợp của ba bên, họ sẽ bày tỏ sự xin lỗi.

Nhưng giờ đây, đã không thể nói chuyện, vậy thì trực tiếp giết chết!

Ba vị Hoàng Đế cũng không bắt nạt người khác. "Mệnh Môn đã đứt đoạn!" Thương Điền ra tay, trực tiếp tấn công nguyên bản của nguyên tắc.

Họ sẽ giết chết vị tổ tiên có huyết mạch hỗn loạn kia. "Hừ, tổ tiên của ta hôm nay sẽ chặt đầu ngươi.

Bắc Minh sẽ nuốt chửng Thiên Không!" Bành hỗn loạn cũng không yếu, trực tiếp công kích khiến trời long đất lở.

Thanh Điền xông lên trời, Hoàng Điền cũng vậy.

Sáu vị Đại Hoàng Đế đều tràn đầy khí thế kinh khủng.

Sáu người giao chiến với nhau.

Sức mạnh đáng sợ lớn đến mức khiến phương Bắc bị phá nát, thế giới ảm đạm mất sắc. "Không ngờ nơi đó lại ẩn chứa nhiều cường giả đến vậy!

Cuối cùng vẫn là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Xem ra thật sự có những thứ cao thâm khó lường!" Tất cả tộc trưởng của các bộ tộc đều thở dài, thầm suy đoán.

Có bao nhiêu sinh vật còn chưa được sinh ra? "Dù ba người này đã sinh ra, thế giới quả thực càng lúc càng hỗn loạn.

Xem ra ta phải tìm đạo sĩ Nghiêm Phong càng sớm càng tốt, nếu không sẽ không đủ!" Sức mạnh ẩn chứa vẫn vượt quá dự liệu, gần như phá hủy khả năng chiến đấu.

Cuộc chiến của sáu vị Hoàng Đế kéo dài bảy ngày, nhưng sau đó họ biến mất, không rõ tình hình ra sao.

Chương 286

Tất cả các bộ tộc đều phái người đi điều tra, nhưng ngoại trừ Bắc Minh bị phá nát và những vết nứt không gian đáng sợ, không có phát hiện gì.

Trong trận Hồng Hoang vĩ đại và chiến tranh này, ngay cả mãnh thú cũng im lặng.

Rõ ràng, không có một chút hòa bình nào.

Chỉ có thể đơn độc tu luyện, và đạt được cảnh giới không sợ hãi.

Kèm theo bóng đen chiến tranh, tất cả các dân tộc Hồng Hoang đều tranh thủ thời gian đột phá, không liên quan đến Nghiêm Phong.

Hắn đang chìm đắm trong bế quan.

Cuối cùng, một tiếng vang hùng vĩ!

Nghiêm Phong đã thành công!

Không biết đã trải qua bao lâu, Kim Tinh Phách của Nghiêm Phong cuối cùng đã ngưng kết và hoàn thành.

Toàn bộ lá phổi như một khối bạch kim, tỏa ra động lực mạnh mẽ có thể xuyên thấu thế giới (ngũ hành của trời đất tương ứng với ngũ tạng của cơ thể con người, lần lượt là tâm hỏa, mộc can, tỳ tạng, phế kim và thận thủy).

Phía sau Nghiêm Phong xuất hiện một luồng khí bạch kim sắc, ảo ảnh kiếm lóe lên, tỏa ra động lực khiến người ta rung động!

Khi cột năng lượng sinh mệnh Kim Tinh xuất hiện sau lưng ngươi, bốn cột năng lượng sinh mệnh của các nguyên tố khác cũng xuất hiện.

Kim, Hoàng, Lam và Xanh lần lượt đại diện cho Hỏa, Thổ và Thủy.

Các đường vân của lực sinh mệnh Mộc và Thổ phù hợp với các đường vân Kim sắc bạch kim, tỏa ra vẻ nghiêm nghị hoặc mãnh liệt, hoặc uy nghiêm hùng vĩ, hoặc thiêu đốt cả bầu trời, lực sinh mệnh vô hạn hoặc khí chất khó nắm bắt, bất định!

Ngũ hành nhanh chóng hoàn thành, từng vòng tuần hoàn không ngừng, cơ thể và thế giới hòa làm một.

Thịnh vượng ---- Nghiêm Phong bế quan đã hoàn thành.

Cùng với sự đột phá của Nghiêm Phong, khí tức kinh khủng bùng nổ, không gian xung quanh cũng vỡ nát. "Gào!" Nghiêm Phong hét lớn, hưng phấn reo vang. "Vĩ đại viên mãn, cảnh giới Thái Ất Kim Tiên Đại Viên Mãn quả thực thần bí và mạnh mẽ, giờ ta cuối cùng đã đạt được!" Sau khi đột phá, có lẽ do Kim Khố cuối cùng được cô đọng.

Hô hấp gấp gáp như một lưỡi kiếm sắc bén đâm ra từ vỏ bọc.

Nghiêm Phong nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở của mình.

Đột nhiên, hơi thở của Nghiêm Phong thay đổi, sự sắc bén của hắn bị kiềm chế, trở lại bình thường.

Hắn lặng lẽ tính toán, lần bế quan này đã tiêu tốn biết bao thời gian quý giá.

Đương nhiên, việc luyện Kim Đan không thể một mình tiêu tốn nhiều thời gian như vậy.

Lần bế quan này không chỉ đạt đến đại viên mãn, trạng thái mạnh mẽ, mà còn tinh luyện lại cơ thể, tiến thêm một bước nữa.

Đương nhiên, còn xa mới đạt được tầng thứ sáu.

Kể từ khi đột phá cấp độ thứ năm, cơ thể vẫn khó đột phá.

Những năm này, vầng sáng liên tục bị hấp thụ, đặc biệt là khi ngưng kết ngũ hành.

Cũng có sự tàn sát và cướp đoạt bản chất.

Cho đến nay, tích lũy có thể sẽ có một đột phá nhỏ, đạt đến hậu kỳ cấp độ thứ năm, rồi đến cấp độ thứ sáu.

Sức mạnh của Nghiêm Phong hôm nay đã được nâng cao đáng kể, quả thực có thể sánh ngang với những Đại Hoàng Đế hàng đầu kia.

Mặc dù có thể bị khắc chế, nhưng vẫn tồn tại khoảng cách.

Sau khi Nghiêm Phong đột phá, hắn xem xét kế hoạch tiếp theo, phát hiện mình đã đạt đến cấp độ Thái Ất Kim Tiên Đại Viên Mãn.

Bước đột phá tiếp theo là Đại La Kim Tiên.

Điều này sẽ tốn rất nhiều thời gian, do đó hắn phải ở trong trạng thái bế quan.

Trước khi làm mọi việc, hắn đã giải quyết vấn đề gieo trồng, còn lại vấn đề chế tạo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Nghiêm Phong ban đầu lên kế hoạch để thúc đẩy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một trong Tứ Đại Tiên Thiên Chí Bảo: Hỗn Độn Thanh Liên đã sinh ra bốn hạt sen trong Hỗn Độn.

Sau này, chúng phát triển thành bốn đài sen nổi tiếng: Thập Nhị Phẩm Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Huyền Thủy Hắc Liên.

Tuy đều là Thập Nhị Phẩm, nhưng Thanh Liên lại có được một phần di sản từ Hỗn Độn Thanh Liên chứa đựng sự sáng tạo, thần bí hơn ba đài sen kia, và có khả năng phát triển thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Công Đức Kim Liên được Hồng Quân Đạo Tổ đoạt được, sau này được ban cho phương Tây để trấn áp vận khí.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên sinh ra từ Huyết Hải, được Tổ Tiên Minh Hà đoạt được.

Huyền Thủy Hắc Liên được Ma Tổ La Hầu đoạt được, sau đó được luyện hóa thành Hắc Liên để trấn áp vận khí ma đạo.

Chương 287

Nếu muốn trong thời gian ngắn gieo trồng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên để nó trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, thì phải tìm ba nguyên bản của ba đài sen kia để thúc đẩy Công Đức Kim Liên.

Những người tu luyện đạo giáo đều có giảng đạo.

Kể cả đạo chủ.

Sức mạnh vô hạn.

Từ Huyền Thanh Liên, Nghiêm Phong có thể nhận thức được thành công hôm nay của mình là nhờ sự sáng tạo của Thanh Liên.

Nghiêm Phong tự nhiên chọn Thập Nhị Phẩm Tiên Thiên Thanh Liên làm vật truyền đạo, trở thành chí bảo của Đạo gia.

Hắn thậm chí còn có kế hoạch cho Tiên Thiên Thanh Liên.

Suy cho cùng, con đường quan trọng như vậy, sao có thể không chú ý?

Hồng Quân hiện tại đã vô lực, vậy thì Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong Huyết Hải còn lại, càng không nói đến Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã được định sẵn là bảo vật của Minh Hà.

Thiên Đường đã định phải nắm trong tay.

Nghiêm Phong cũng sẽ cướp đoạt.

Nghiêm Phong không ghét điều này.

Vì trong Hồng Hoang, tình huống này, càng không liên quan đến việc ai đó truyền đạo, ai chết thì chết.

Nghiêm Phong hạ quyết tâm, bay về phía Huyết Hải.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, khí thanh trong thăng lên, khí trọc đục chìm xuống, hình thành Hồng Hoang và đại địa.

Cuối cùng, mọi thứ đều biến đổi.

Rốn của Bàn Cổ kết hợp với bóng tối vô biên và khí bẩn cũ kỹ, biến thành một biển máu vô tận.

Bị bao phủ bởi sự tà ác, ô uế, không có ánh sáng, vùng đất này mang theo ma quỷ của Huyết Hải.

Cường giả tiến vào sẽ bị chuyển hóa thành chất dinh dưỡng cho Huyết Hải, cho thấy sự đáng sợ của nó.

Nếu không có sức mạnh cường đại, không có bảo vật, tiến vào Huyết Hải sẽ bị Huyết Hải xâm thực, phá hủy nhục thể, xâm thực nguyên thần, trở thành hư không thậm chí là tử vong.

Nhìn những đợt sóng máu cuộn trào, ma khí vô biên, bầu trời vô tình vô tận.

Nhưng trên mặt Nghiêm Phong lại lóe lên vẻ vui mừng.

Không phải Nghiêm Phong thích Huyết Hải vô biên này, mà sau khi đến biển máu, hắn cảm thấy trong số chư thần, Thập Nhị Phẩm Thanh Liên của hắn cũng rung động nhẹ, dường như cảm nhận được hơi thở tương đồng.

Ngoài Thập Nhị Phẩm Thanh Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên ra, trong Huyết Hải còn có thể có thứ khác.

Suy nghĩ một chút, tinh thần Nghiêm Phong đột nhiên dao động, thật tốt.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thực sự ở trong Huyết Hải.

Chuyến đi này đã đúng mục tiêu.

Mục tiêu quả nhiên ở đó, Nghiêm Phong đi nhanh hơn.

Nghiêm Phong cố gắng thực hiện điều này sớm, để tránh không thể thay đổi hiện trạng.

Chốc lát sau, dưới sự dẫn dắt của Thanh Liên do hắn sáng tạo, Nghiêm Phong nhanh chóng tiến sâu vào Huyết Hải.

Nơi đó được bao phủ bởi vô số tiên thiên cấm chế.

Ngay cả sinh linh cũng không thể sinh ra ở đó.

Nghiêm Phong không do dự, bắt đầu chiến đấu.

Khi Nghiêm Phong sử dụng pháp lực, một thanh trường kiếm xuất hiện, chén rượu của hắn lấp lánh, đẹp đẽ và nghiêm nghị.

Nhưng Nghiêm Phong quyết chiến, phải trực tiếp đột phá chướng ngại. "Phá cho ta!" Nghiêm Phong hét lớn, thanh kiếm trong tay chém ra một đoạn lớn.

Thiên Không rung chuyển, dường như thế giới sắp diệt vong.

Biển máu cuộn trào từng đợt.

Nghiêm Phong nhìn tình huống "phá nát" này, và đang cố gắng hết sức để làm điều đó.

Chỉ nghe thấy tiếng "Ầm!", dường như có thứ gì đó đã vỡ, nhưng đã thành công.

Tình huống hiện ra rõ ràng trước mắt.

Ngay cả Nghiêm Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng bị chấn động bởi một bất ngờ lớn.

Chương 288

Ở dưới đáy trung tâm Huyết Hải, hắn nhìn thấy một đài sen pha lê, hoa sen màu đỏ thẫm mọc trên đài, rễ cắm sâu vào đáy Huyết Hải.

Hoa sen nở rộ ở dạng Thập Nhị Phẩm, cháy bùng lên ngọn lửa màu đỏ kỳ lạ.

Trong mắt Nghiêm Phong, khí đen, ô uế trong Huyết Hải đang bị hấp thụ, dùng làm nhiên liệu cho hoa sen phát triển.

Trong Huyết Hải bẩn thỉu, cảnh tượng này trông thật thánh khiết và không thể xâm phạm.

Hắn bị những hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên làm cho mê hoặc. "Đồ khốn, ngươi đang tìm cái chết!" Nghiêm Phong đột nhiên nắm chặt thanh Đại Yến Kiếm, vung ra, đánh gãy bàn tay lớn muốn cướp Nghiệp Hỏa Hồng Liên kia. "Ai dám giả thần giả quỷ trước mặt ta, không chịu rời đi?" Nghiêm Phong phát hiện có người ở đó. "Ta là chủ nhân của Hắc Ám Chi Địa.

Dám lấy đi bảo vật của ta sao?

Ngươi thấy ta đã tìm kiếm bảo vật như thế nào, giờ mau tránh ra, tổ tiên của ta sẽ tha cho mạng ngươi." Giọng nói kia cười khẩy.

Ban đầu, vị tổ tiên này sinh ra trong biển máu, nhưng danh tiếng không hiển hách.

Ít ai biết đến chuyện này, nhưng hắn quả thực là một nhân vật hoàng tộc, đáng sợ.

Hôm nay, hắn thấy Nghiêm Phong xuất hiện.

Dường như có một mục tiêu, nên hắn không vội ra tay, mà theo dõi.

Hắn không biết trong tay Nghiêm Phong có một linh bảo đồng điệu chí thú.

Khi hắn thấy linh bảo xuất hiện, hắn tự nhiên mừng như điên, xông thẳng tới.

Còn Nghiêm Phong, tuy nhìn không sâu, nhưng không suy nghĩ nhiều.

Hắn ra tay hết sức, vì đó là một bảo vật quý giá. "Ha ha." Nghiêm Phong lần này thực sự tức giận.

Từ khi xuất đạo đến nay chưa từng chịu nhục nhã như vậy, tên ngốc này thực sự đang tìm cái chết. "Vì ngươi đã dám làm như vậy, thì hãy rời khỏi thế gian này đi!" Nghiêm Phong không chờ vị Tổ Tiên Hư Không kia đáp lại mà trực tiếp xông lên. "Thằng nhóc sắp chết!" Vị Tổ Tiên Địa Ngục kia cũng tức giận, vỗ một chưởng xuống. "Ùm!" Biển máu đột ngột dâng cao, hai người lùi lại. "Thằng nhóc này mạnh đến mức không còn thuộc về tổ tiên của ta nữa." Nghiêm Phong không đợi lời của hắn, tiếp tục tấn công.

Kiếm khí lướt đi, kiếm khí bao trùm toàn bộ Huyết Hải, hơi thở dồn dập. "Sóng máu nuốt chửng linh hồn, hòa tan ta!" Đối mặt với công kích mạnh mẽ, vị tổ tiên hạ giới kia cũng không dám khinh thường. "Nhanh chóng tránh né, tốt nhất là ----" "Vô hạn cải biến đạo lộ, vì ta chém đứt đạo lộ!" Nghiêm Phong tấn công mãnh liệt, tự nhiên không có chút đường sống nào. "Được thôi, trong tình huống này, ta hôm nay sẽ giết chết ngươi!

Hư vô Huyết Hải, xâm thực tất cả!" Đối mặt với huyền bí hung ác, vị tổ tiên hạ giới cũng nổi giận, không còn giữ tay.

Hai bên giao chiến trong biển máu.

Hôm nay, nơi biển máu yên bình hàng ức năm đã bùng nổ, các linh

hồn gần đó bị cuốn vào và biến thành ô uế. "Đạo hữu có thể buông tha không?

Vị tổ tiên đáng thương kia sẽ trả lại bảo vật." Lúc này, vị Tổ Tiên Hư Không vẫn giữ nguyên vẻ ban đầu, cơ thể hắn lúng túng, miệng chảy máu, hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong.

Thấy tình hình không ổn, hắn cầu xin tha thứ.

Sau trận chiến, hắn cảm thấy sức mạnh của Nghiêm Phong vượt trội hơn mình, không khỏi thầm khóc thét. "Thằng nhóc này rất mạnh, xin hãy tránh đi trước, sau đó hãy tìm cách báo thù." Ánh mắt của vị Tổ Tiên U Linh độc địa, hôm nay không thể báo được mối nhục này.

Nghiêm Phong quá mạnh, trước khi đạt đến đại viên mãn, hắn đã có thể cạnh tranh với Hoàng Đế.

Giờ đây Thái Ất Kim Tiên đã viên mãn, cơ thể tiến bộ hơn nữa, sức mạnh được nâng cao.

Vị Tổ Tiên Địa Ngục này không phải là người đứng đầu trong hoàng tộc của hắn.

Nghiêm Phong có thể dễ dàng đối phó với sự tồn tại của hắn.

Không để ý đến lời giải thích của quỷ, Nghiêm Phong cũng biết ý đồ của lão già này.

Vì ân oán đã được giải quyết, thì phải giải quyết triệt để, nếu không để lại một kẻ thù mạnh mẽ như vậy sẽ là một phiền phức lớn.

Chương 289

Nếu bỏ qua hồn ma, "tất cả" những kẻ canh gác sẽ phải chịu đau khổ, nguy hiểm tự nhiên sẽ bị bóp nghẹt trong trứng nước.

Hắn tấn công càng thêm mãnh liệt. "Vì vậy, hôm nay, vị tổ tiên này sẽ chiến đấu vì cả đời mình, sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận!" Dường như biết hòa giải là không thể, vị Tổ Tiên Địa Ngục liều mạng. "Huyết Hải bẩn thỉu, gia tăng cơ thể ta, hủy diệt tất cả!

Ha ha ha, ta sinh ra trong Huyết Hải, điều động toàn bộ sức mạnh của Huyết Hải, tin tưởng hoặc giết chóc, hãy cho ta chất dinh dưỡng của Huyết Hải, ha ha ha ----" Trong trận chiến, vị Tổ Tiên Hư Không buộc phải dùng Huyết Hải để giết kẻ địch, cười lớn nhìn.

Không gian bẩn thỉu và ma quỷ của Huyết Hải vô tận đã nhấn chìm Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong dường như sắp chết.

Cảnh tượng này thật mới mẻ. "Bị cả Huyết Hải trấn áp, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải uống hận, ha ha ha, dám tự đại trên lãnh thổ của tổ tiên, đúng là đang tìm cái chết.

Ha ha ha, khụ khụ." Vị Tổ Tiên U Linh cũng không thoải mái, hắn đã sử dụng phương pháp bí mật cấm kỵ để huy động Huyết Hải, tuy bị trọng thương, nhưng thấy kẻ địch bị đánh bại cũng thở phào nhẹ nhõm. "Bốp!" Một chướng ngại bị phá vỡ.

Ngay sau khi xoáy nước nhấn chìm Nghiêm Phong biến mất, lập tức một đóa sen xanh xuất hiện, thánh khiết và ưu nhã, cao quý lạ thường trong biển máu này, giống như Nghiệp Hỏa Hồng Liên vậy, tỏa ra ánh sáng vô tận.

Ánh sáng đạo pháp ngăn chặn Huyết Hải ô nhiễm. "Không thể tin được có thể chế tạo Thanh Liên!

Đúng là vậy, khó trách lại tìm Nghiệp Hỏa Hồng Liên." "Kiếm Nham Thế Giới, Lời hứa tận cùng." "A, không, tha thứ -----" Trong tay Nghiêm Phong, vị Tổ Tiên Địa Ngục gần như không có sức kháng cự sau khi chịu trọng thương, bị kiếm chém xuống, một Đại Hoàng Đế đã tử vong.

Nếu là trong Hồng Hoang, điều này chắc chắn sẽ gây chấn động lớn.

Suy cho cùng, việc một Đại Hoàng Đế ngã xuống là một sự kiện lớn, vô cùng lạnh lẽo.

Sức mạnh của Hoàng Đế hiển nhiên đối với tất cả mọi người, một từ đại gần như vô địch, dám gây rối trong Hồng Hoang, mỗi người đều có thủ đoạn cứu mạng.

Vì vậy, nếu muốn giết chết một Hoàng Đế, ít nhất phải giết ba hoặc nhiều kẻ cản đường hơn.

Ta dám khẳng định, những người đồng cấp chắc chắn sẽ bị thương vong, nhưng lần này, nếu vị Tổ Tiên Hư Không ngay từ đầu đã không quyết tâm cố gắng hết sức, cuối cùng lại từ bỏ phương pháp cấm kỵ, rơi vào sự yếu đuối, nếu không sẽ không thoát khỏi sức mạnh của Nghiêm Phong.

U Linh cũng từ máu mà sinh ra.

Chỉ cần nhiệt huyết sôi trào, nỗ lực kháng tranh, U Linh sẽ khó đối kháng!

Lâm Đường không còn lải nhải với Lâm Thần nữa, một thế giới ma thú đã sinh ra trong cơ thể hắn.

Một con hắc điêu cấp một.

Toàn bộ cơ thể đều rực lửa, nhưng đôi mắt thì không, hắn có một đôi mắt xanh lam.

Hắn để lộ hai chiếc nanh và đôi mắt xanh lam, trừng Lâm Thần.

Nhìn thấy con hắc điêu trước mặt, Lâm Thần cười lạnh: "Nhóc con, có thể trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ thu thập một ít rác rưởi, nhưng vẫn chỉ là rác rưởi." Con hỏa diễm điêu chạy như bay về phía Lâm Thần, tốc độ cực nhanh, nhưng Lâm Thần rất thoải mái.

Khi khoảng cách còn khoảng một thước, Thiên Lôi Kiếm trong tay Lâm Thần di chuyển, một đạo lôi kiếm.

Một chiêu pháp luật, ánh sáng hư ảo lóe lên, một đường kiếm đâm ra, ban đầu giống như Lâm Thần đang lao tới con hắc hoán hùng.

Lâm Thần quay người tại chỗ, cười lạnh: "Phế vật, phế vật, thế giới ma thú rác rưởi này cũng muốn làm bị thương ta sao?

Nếu cứ thế này, trận đấu sẽ nhanh chóng kết thúc, sẽ lãng phí.

Xem cuối cùng, ai mới là kẻ lãng phí!" Đây là một trong những kiếm thuật Ma Quang Lôi Đình của Lâm Thần.

Không có bất kỳ ma pháp lực nào có thể khiến kẻ địch liên tục quay cuồng.

Không có sự quay cuồng nào, chỉ có trong con hỏa diễm điêu.

Trong lúc quay cuồng, nó đột nhiên biến mất tại chỗ.

Khói xám biến mất, Lâm Thần và Lâm Đường vẫn ở trong võ đài.

Lâm Đường nhìn con hắc hoán hùng do hắn thu thập không tấn công Lâm Thần, lòng hắn càng thêm lo lắng, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Như một cơn mưa nhỏ trên bầu trời.

Vì Lâm Đường sợ hãi.

Nỗi sợ hãi của hắn không phải vì danh tiếng hư ảo của người mạnh nhất trong gia tộc, mà vì tình trạng sinh tử.

Nếu thực sự thua, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, mạng sống của hắn sẽ mất đi.

Người mạnh nhất.

Chương 290

Trong khoảnh khắc Lâm Đường phát hoảng, Lâm Thần đã thực hiện động tác thứ hai, gọi là Kim Đào Lôi Kiếm.

Một chiêu thức mạnh mẽ.

Lâm Thần vẫn đâm kiếm vào vị trí đó.

Lúc này, trên võ đài, Lâm Khang Bình nhìn thấy con trai mình sắp bị thương.

Lâm Đường hét lớn trên võ đài: "Thằng nhóc, mày đang làm gì?" Tiếng ồn như năm tiếng sấm sét, khiến Lâm Đường dường như bị thương ngay lập tức.

Lâm Chấn nhanh chóng tránh khỏi Lâm Trần kia." Lâm Thần tức giận.

Hắn tránh khỏi Lâm Đường sắp bị đâm, giải phóng toàn bộ khí tử vong, như Lâm Khang Bình đang hét lớn trên võ đài: "Lão già, câm miệng lại cho ta!

Đại Tam, ông đến đây để chỉ điểm sao?" Nghe Lâm Thần gầm lên, Lâm Khang Bình vốn muốn tức giận với Lâm Thần, nhưng đột nhiên khí tử vong khiến hắn rơi vào băng giá, khiến hắn cảm thấy khí tử vong ngột ngạt, làm cho vị trưởng lão kia không thể giận Lâm Thần.

Nhìn ánh mắt của Nghiêm Phong (Lâm Thần) và khí tức tử vong vừa cảm nhận được, hắn lập tức sợ hãi.

Đôi mắt đó không có màu trắng, khiến Lâm Khang Bình nhìn thấy đều ngã khuỵu.

Vực sâu và khí tức tử vong từ vực sâu truyền đến.

Khiến hắn cảm thấy sắp chết.

Sau khi Lâm Trần khôi phục khí tử vong, Lâm Khang Bình thở phào nhẹ nhõm, lòng hắn cảm thấy buồn cười, vì khi ở Đại Tam hắn đã say rượu không dám quay đầu, nhưng những người xung quanh đều không có khí tức chết người như vậy.

Lâm Trần nhìn Lâm Đường ở phía đông đài, nói: "Nhóc con, nếu có lòng tốt, đừng che giấu và nhanh chóng đưa ra quyết định.

Khi đó có thể kết thúc trận đấu bằng cách này, không phải là người mạnh nhất ở sơ trung sao?" Khi khán giả nghe lời Lâm Trần, họ đều cảm thấy chấn kinh.

Ai cũng biết Lâm Trần là một kẻ phế vật, nhưng trận đấu mới bắt đầu vài phút, nên mọi người đều bác bỏ ý kiến cho rằng Lâm Trần là phế vật.

Lâm Hương không dám tin nhìn Lâm Trần trên võ đài.

Lâm Trần có nhận ra Lâm Trần không?

Bất kể ai bị bắt nạt, Nghiêm Phong (Lâm Thần) ban đầu đều sẽ mỉm cười, loại người không dám phản kháng.

Loại người không thể nguyền rủa.

Giờ đây, tất cả đều dám gầm lên như thế hệ trước, toàn thân tràn ngập khí tức tử vong lạnh lẽo.

Thực sự là Lâm Trần hồi nhỏ.

Có lẽ mọi người chỉ biết Lâm Trần, loại Lâm Trần yếu đuối đó, sợ hãi khiến người ta lùi bước, nhưng giờ đây, một Lâm Trần mạnh mẽ và đáng sợ vẫn khiến họ vô cùng khó chịu.

Lâm Thần vung kiếm, Kim Đào Lôi Kiếm đâm vào khu rừng của Lâm Đường.

Lâm Đường trong tay ngưng tụ một thanh kiếm rực lửa, đối mặt trực diện với Lâm Thần, hai người va chạm. "Bành!" một tiếng, Lâm Đường trực tiếp lùi vài bước, Lâm Thần cũng lùi lại.

Lâm Thần nhìn thấy khoảng cách giữa Lâm Thần và Lâm Đường.

Mặc dù Lâm Thần chỉ ở sơ cấp Thái Cực Quyền, Lâm Đường ở trung cấp Thái Cực Quyền, nhưng linh mạch của cả hai lại khác nhau.

Lâm Thần có một loại linh mạch tử vong đặc biệt, Lâm Đường chỉ có một loại hỏa mạch thông thường.

Khoảng cách rõ ràng.

Ngoài ra, Lâm Thần còn có một thanh Hoàng Đảo Sơ Cấp Thiên Lôi Kiếm và một loại kỹ thuật lôi kiếm, chuyên dùng để đánh bại những kẻ trộm lôi điện từ linh mạch.

Sự khác biệt rõ ràng.

Lâm Thần không đủ mạnh, nhưng những gì hắn có lại mạnh mẽ.

Nếu không có chuyện này, thì hắn là một kẻ phế vật bị bắt nạt, nhưng giờ không còn nữa, giờ đã chết.

Tuyệt vời nhất.

Lâm Đường chú ý, mặc dù là trung cấp Thái Cực Quyền, nhưng có sự khác biệt lớn về vật chất.

Khi vừa gặp Thiên Đạo Lôi Kiếm, miệng hổ của Lâm Đường đau đớn run rẩy, máu không ngừng chảy ra, nhưng thanh hỏa kiếm trong tay hắn vẫn nắm chặt.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) nhìn thấy hành động của hắn, Kim Đào Lôi Kiếm không dùng được, hít sâu một hơi, "Ta tốt với Lâm Đường, bây giờ có thể lấy Kim Đào Lôi Kiếm của ta, để xem kỹ năng nào tốt hơn.

Nếu ta có thể sử dụng kỹ năng đó, ta sẽ hủy hoại đan điền." Lâm Đường không hề vui vẻ, nhưng lại nhướng mày, vì vừa mới ý thức được sức mạnh của chiêu này, miệng hổ vẫn chảy máu.

Chờ Lâm Thần biểu diễn.

Chắc chắn sẽ đáng sợ hơn hành động của hắn.

Lúc này, Lâm Đường không vui.

Chương 291

Hắn biết Lâm Thần sẽ như vậy.

Hồi nhỏ Lâm Thần chơi rất giỏi.

Hôm nay sẽ không có cảnh tượng như vậy, nhưng trên đời không có thuốc hối hận.

Lâm Đường cảm thấy hối tiếc về điều này.

Ngay cả những người từng bắt nạt Lâm Trần giờ cũng sợ hãi, sợ rằng khi Lâm Trần chờ đợi một thời gian sẽ gây rắc rối, và cầu nguyện Lâm Đường đánh bại Lâm Trần, nếu không những người bắt nạt Lâm Trần sẽ gặp tình huống không tốt.

Lâm Thần dưới ánh mặt trời lại mỉm cười, nhưng ai cũng thấy nụ cười của Lâm Thần trở nên lạnh lẽo, lạnh như mùa đông tháng 12.

Lâm Thần nói với Lâm Đường, "Đây là chiêu mạnh mẽ nhất mà ta đã học được cho đến nay, gọi là 'Hắc Ám Long Lôi'." Khi Lâm Thần vừa dứt lời, bầu trời trong xanh lập tức chuyển đen, tiếng sấm không ngừng truyền đến. "Rầm rầm!" Lúc này, đột nhiên có người kinh hãi hét lên, "...nhìn kìa, trời kìa!" Khi mọi người ngẩng đầu lên, họ đều kinh ngạc trước vật thể trên bầu trời.

Một thân hình màu đen xuất hiện giữa tiếng sấm, nhưng đôi mắt lại vàng kim.

Vẫn lóe sáng trong tiếng sấm.

Nhìn mọi người ở hiện trường, họ sợ hãi.

Những người nhát gan càng thêm sợ hãi.

Hàng chục người phía trên đều đứng dậy.

Họ nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Con hắc ám long, cảm nhận được khí tức tử vong, trông thật nhỏ bé trước con hắc ám long được Nghiêm Phong (Lâm Thần) biến hóa.

Chiêu này là một kỹ năng tách ra từ "Tử Vong Đại Sư Lôi Thần" của Lâm Trần, được chia thành ba bước, lần lượt là Ảo Ảnh, Kim Đào Lôi Kiếm và Hắc Ám Long Lôi.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) vốn nghĩ có thể không cần dùng đến chiêu này để giết Lâm Đường, nhưng hắn phát hiện Ảo Ảnh và Kim Đào Lôi Kiếm không có tác dụng lớn với Lâm Đường.

Vì Tử Đế đã nói với Lâm Thần, tốt nhất là không nên sử dụng "Hắc Ám Long Lôi" vì đó là biểu tượng của Tử Đế.

Nếu kẻ địch nhìn thấy, sẽ dẫn đến việc Lâm Thần bị truy sát.

Vì lý do này, mặt Nghiêm Phong (Lâm Thần) tái mét, hắn phun ra một ngụm máu.

Đặt tay xuống đất, không ngừng ho khan.

Hiện tại, tất cả những gì Tử Đế truyền cho Lâm Thần đều đã dùng hết.

Giờ đây, Nghiêm Phong (Lâm Thần) đã hoàn toàn tiêu hóa những lời dạy của Tử Đế.

Hiện tại, Nghiêm Phong (Lâm Thần) đã hoàn toàn trở thành một Tử Đế khác.

Sau khi tiêu hóa thuật luyện kim, chế tạo trang sức, kiếm pháp sấm sét và Tử Vong Chi Nhãn, mỗi lần Nghiêm Phong (Lâm Thần) đều trở nên đen kịt.

Khiến người ta run sợ như rơi vào vực sâu ngàn thước, đó chính là Tử Vong Chi Nhãn.

Tử Đế là một thần linh độc đáo.

Khi nhìn vào một người, người đó dường như rơi xuống vực sâu địa ngục, Lâm Thần nhìn như là ác ma từ địa ngục.

Lâm Đường cả người sợ hãi đến cực độ, hai chân không ngừng run rẩy, mặt đất bên dưới ướt đẫm, sợ hãi đến mức tè ra quần.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) cũng bị chiêu "Hắc Long Lôi" làm cho sợ hãi, nhưng không đến mức khoa trương như vậy, nhưng sự việc của Lâm Đường khiến hắn buồn cười, không khỏi bật cười, "Oa ha ha, không lẽ hơi ghen tị sao?

Sợ tè ra quần, nhưng Lâm Đường không nghe lời Lâm Thần, vì hắn sợ đến mức ngốc luôn." Lâm Thần nhìn thấy tiếng Hắc Long Lôi trên bầu trời lao về phía Lâm Đường, Lâm Đường liên tục cảm thấy kinh hoàng, ngu ngốc và chấn kinh.

Cha hắn nhìn thấy Hắc Long Lôi do Lâm Trần biến hóa.

Cảm thấy không thể cứu con trai mình.

Hắc Ám Long Lôi trực tiếp lao vào Lâm Đường, Lâm Đường bay ra khỏi võ đài, va vào cột đá phía trên, chỉ nghe thấy tiếng "Ầm ầm!" bụi bay mù mịt.

Lúc này, phản ứng của mọi người đều kinh hãi, chỉ nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Lâm Khang Bình: "Thằng nhóc!".

Khi Lâm Đường bị đánh trúng, khi va vào cột đá, hắn phun ra máu, trong máu có một ít thịt hoặc thứ gì đó.

Đó là nội tạng bị nghiền nát của Lâm Đường.

Hắn đã nôn ra máu tươi.

Lâm Khang Bình lập tức đứng dậy khỏi ghế trên đài, bay về phía Lâm Đường đang hấp hối, ôm chặt Lâm Đường, Lâm Khang Bình

không ngừng hét lên: "Thằng nhóc, thằng nhóc!" Hắn hoảng hốt lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng, lấy ra thuốc trường sinh màu đỏ.

Đưa từ bình sứ nhỏ cho Lâm Đường uống.

Trước khi đến môi Lâm Đường, Lâm Đường đã buông tay rơi xuống đất, hơi thở dồn dập, nhưng Lâm Khang Bình nhìn Nghiêm Phong (Lâm Thần) trên võ đài hét lớn: "Ta muốn giết ngươi, báo thù cho con trai ta!" Lâm Thần trên mặt không hề có vẻ hoảng sợ hay hối lỗi. "Đó là vì Lâm Đường và ngươi đã ký sinh tử khế ước." Lâm Khang Bình đặt Lâm Đường xuống và đứng dậy, lao về phía Lâm Thần.

Chương 292

Đúng lúc Lâm Thần chuẩn bị đối mặt, giọng Lâm Doãn Ninh truyền đến từ phía sau. "Thằng nhóc, lão già này dám đụng vào con trai ta!" Nghiêm Phong (Lâm Thần) nhìn thấy Lâm Khang Bình đang lao tới bị Lâm Doãn Ninh đánh một chưởng, phun ra tinh huyết và máu tươi khi bay ra ngoài, sợ hãi nói: "Đã đột phá giữa dòng họ Doãn, Dương, ngươi đã hành động, sau đó cười lớn, ha ha ha, cha con ngươi thực sự đã giết chết ta và thằng nhóc kia." Khi Lâm Khánh Sinh nói gì đó trên bục giảng, Lâm Khang Bình chỉ còn một tay che miệng, sau đó nói: "Trang, cha vô dụng, không thể báo thù cho con.

Cha của thằng nhóc kia ở đây cùng với con." Sau khi nói xong, hắn không còn hơi thở nữa.

Lâm Khang Bình và Lâm Đường đã bị Lâm Thần và Lâm Doãn Ninh giết chết trong buổi họp mặt gia đình hôm nay, người mạnh nhất của Lâm gia cũng đã rơi vào tay Lâm Thần.

Bước tiếp theo là chọn vị trí tộc trưởng, nhưng sau cái chết của Lâm Khang Bình, ai cũng biết, chức tộc trưởng có thể sẽ do Lâm Doãn Ninh tiếp quản.

Lâm Thần chậm rãi bước đi như thể đã giết chết Lâm Đường.

Khi mọi người đang tự hỏi, Lâm Đường đã chết, Nghiêm Phong (Lâm Thần) lẽ nào không thể rời khỏi toàn thân sao?

Hắn thấy Lâm Thần sắp dùng hai tay biểu diễn một chiêu thức.

Khi chiêu thức đó được biểu diễn, mọi người trên võ đài đều kinh ngạc.

Vì kỹ thuật đó, là thuật luyện kim của luyện kim sư.

Sau khi biểu diễn xong, tay Nghiêm Phong (Lâm Thần) đặt lên đầu Lâm Đường.

Hắn thấy một ngọn lửa từ đầu Lâm Đường từ từ bốc lên.

Mọi người đều kinh ngạc trước ngọn lửa đó.

Ai cũng biết lẽ ra phải như vậy.

Lâm Đường có hỏa mạch.

Lâm Thần nhìn thấy huyết quản của Hỏa Thần từ đầu Lâm Đường bốc ra, ánh mắt hắn lóe sáng, bằng một phương pháp khác, trực tiếp hấp thụ huyết quản của Hỏa Thần vào cơ thể mình.

Lúc đó, Lâm Thần cả người trở thành một người chữa cháy.

Lâm Doãn Ninh trên võ đài lập tức bay về phía Lâm Thần, nhưng vì Lâm Thần đang bốc cháy, ông nhanh chóng buộc phải rút lui.

Lâm Doãn Ninh là một người có Mộc linh căn, nên không dám đến gần Lâm Thần, ông hét lớn: "Cố lên!" Lâm Doãn Ninh hét lớn hàng chục lần, gần như liều mạng lắng nghe giọng Lâm Thần. "Cha, con không có vật gì, giờ hỏa mạch của Lâm Đường đã được con sử dụng." Khi mọi người vẫn còn kinh ngạc, năm tiếng sấm sét đột nhiên từ trời giáng xuống.

Tiếng sấm không ngừng.

Ngọn lửa trên người Lâm Thần bị dập tắt, dường như hắn đang nhìn lên bầu trời. "Nhanh lên, để ta xem ngươi xử lý Thiên Thần Lôi Điện như thế nào." Lâm Doãn Ninh cách đó không xa nói: "Con trai, xin hãy nhanh chóng rời xa ta, nếu không con sẽ bị Thiên Lôi đánh trúng.

Nếu có chuyện gì, ta sẽ nói cho con, ta sẽ tự mình vượt qua thời gian này.

Tiếng sấm." Sau khi nghe Lâm Thần nói, Lâm Doãn Ninh nói với Lâm Thần: "Con trai, hãy cẩn thận, nhanh chóng rời khỏi nơi Lâm Thần đang đứng, tất cả mọi người hãy chạy ra khỏi Lâm Thần trong vòng 100 mét." Nhìn Lâm Thần ở xa, nhiều người bị năm tiếng sấm sét trên bầu trời làm cho sợ hãi.

Lần đầu tiên họ nhìn thấy một tiếng sấm mạnh mẽ đến vậy.

Hắn nhìn thấy sấm sét và tia chớp đã bao phủ không trung.

Lúc này, Nghiêm Phong (Lâm Thần) nhìn thấy tất cả sấm sét trên không trung đều biến thành kiếm.

Kiếm chi kiếm, còn gọi là Kiếm Thần Lôi.

Giống như Nghiêm Phong (Lâm Thần), hàng ngàn tia sét kiếm nhanh chóng đâm từ không trung xuống.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) nắm chặt Thiên Lôi Kiếm trong tay, và chế giễu Kiếm Thần Lôi Điện, "Hãy để ta xem sức mạnh Thần Lôi của ngươi có thể giúp Lôi Kiếm của ta nâng cao đến mức nào." Thiên Lôi dường như bị tiếng cười của Lâm Trần kích thích.

Hắn thấy Kiếm Thần Lôi Thanh tăng tốc như thể muốn đâm Nghiêm Phong (Lâm Thần).

Lâm Trần vung Thiên Lôi Kiếm, và biểu diễn lôi kiếm giống như Kiếm Thần Lôi của Nghiêm Phong (Lâm Thần).

Hắn thấy kiếm cương trên không trung vừa vặn gặp Thiên Kiếm của Lâm Chấn.

Lâm Thần lộ vẻ khó hiểu, nói: "Cha, có chuyện gì vậy?

Vì con sao?" Lâm Doãn Ninh nói với Lâm Thần: "Vì ông nội thấy tiềm năng vô hạn của con, không chỉ điều tra sự thật về việc con bị giết hại.

Lâm Đường cũng đã nhượng chức tộc trưởng cho con." "Theo ta, ta sẽ giao chức tộc trưởng cho con." Lâm Thần cuối cùng cũng hiểu, đó là vì trên võ đài, ông nội Lâm Khánh Sinh đã thấy tiềm năng vô hạn của Lâm Thần, và đã giao chức tộc trưởng cho Lâm Thần và cha mình là Lâm Doãn Ninh.

Nếu không, hàng chục người trong gia đình sẽ bỏ phiếu.

Lâm Doãn Ninh thấy Lâm Thần vừa tỉnh dậy, không bận tâm ra ngoài.

Ông để Lâm Thần nghỉ ngơi chăm sóc cơ thể.

Sau một tuần nữa, Lâm Thần đã hồi phục.

Khi Lâm Thần ở trong phòng của mình, ông nội Lâm Khánh Sinh như đi lại trong đại sảnh.

Chương 293

Không ai dám gọi tên Lâm Thần: "Trần đệ huynh cũng sẽ thể hiện ánh mắt kính sợ, vì Lâm Thần giờ đây đã trở thành người mạnh nhất trong gia tộc, và đã buộc Lâm Khang Bình tự sát.

Giờ đây, nhìn Lâm Thần không ai dám không cung kính." Lâm Thần ở đại sảnh, nhìn thấy có người trong đại sảnh.

Lâm Thần và mọi người chào hỏi nhau, Lâm Doãn Ninh nhìn con trai mình.

Những trưởng lão của gia đình tự động rời đi.

Giờ đây, Lâm Thần ở lại đại sảnh.

Có cha hắn là Lâm Doãn Ninh.

Lâm Doãn Ninh cười lớn, nhìn Lâm Thần khỏe mạnh mà cười: "Con trai, giờ con đã khỏe chưa?

Trần Nhi, nói cho cha biết tại sao con có linh mạch huyết thống, và cũng hấp thụ hỏa mạch của Lâm Đường." Lâm Thần biết chuyện này không thể che giấu được, bèn nói với cha: "Con cũng muốn nói với cha, đừng nói chuyện này với bất kỳ ai, nếu không chủ nhân sẽ thành kẻ địch, con bây giờ chưa đủ mạnh." Lâm Doãn Ninh thở dài khi nghe lời của Lâm Thần: "Thật đáng tiếc, ba năm trước con đã chịu khổ ở Thiên Vũ Môn, nếu không đã đi học viện Lôi Đình, giờ đã hoàn toàn đủ tư cách.

Không thành đồ đệ." Nghiêm Phong (Lâm Thần) lắc đầu: "Con không phải là kẻ phế vật của một trấn nhỏ, hãy cho con khả năng sống sót của con.

Con sẽ ra ngoài tu luyện.

Hãy để kẻ thù của con chết." Vẻ mặt của Lâm Doãn Ninh khi nói đến báo thù rất phức tạp.

Vì Lâm Thần năm chín tuổi đã bị quân đoàn Ba Mươi Lăm bỏ rơi ở Thiên Vũ Môn.

Giờ Lâm Thần mạnh mẽ, hãy để hắn ở lại Lâm gia.

Sau đó đến học viện Tấn Lôi.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) lại nói: "Cha, vài ngày nữa con sẽ rời đi.

Con sẽ làm chủ nhân tử vong của kẻ thù.

Con sẽ chứng minh với chủ nhân rằng con không chọn nhầm đồ đệ.

Như trên không trung, dường như chủ nhân của con vẫn đang dõi theo." Lâm Doãn Ninh biết mọi chuyện đã định sẵn.

Nếu không viết thư cho Thiên Vũ Môn, sẽ không cho Nghiêm Phong (Lâm Thần) cơ hội đó, cũng sẽ không có linh mạch, hoặc không có thần mạch.

Linh mạch phế vật.

Khi Lâm Thần ngây người nhìn tấm bia đá trên không trung, Lâm Doãn Ninh giao một túi sách lớn cho Lâm Thần, bên trong có thuốc trường sinh, ông đã đổi tài sản gia đình để lấy chúng, hy vọng nhờ đó mà cảnh giới của Lâm Thần có thể theo kịp.

Lâm Thần mỉm cười với cha, "Cha, cảm ơn cha, con sẽ không làm cha và chủ nhân thất vọng.

Con nhất định sẽ trở thành nhân vật hàng đầu của đại lục.

Con sẽ biến Lâm gia trở thành gia tộc mạnh nhất trên đại lục." "Lâm thị gia tộc chỉ có lịch sử một trăm hai trăm năm.

Đồng thời, luôn là một gia đình nhỏ, nhưng Lâm Doãn Ninh tin rằng, con trai mình chắc chắn sẽ làm cho Lâm thị gia tộc mạnh mẽ, nhưng liệu có trở thành gia tộc mạnh nhất trên đại lục hay không, điều đó cần thời gian kiểm chứng." Lâm Thần cầm túi Càn Khôn, nói với cha mình sẽ đi luyện tập.

Hắn sẽ rời khỏi trấn Xuyên Điền vài ngày nữa.

Trong thời gian này, Lâm Thần sẽ cải thiện một số loại thuốc.

Mặc dù Lâm Thần hiện tại có nhiều phương thuốc Trung y bí truyền, nhưng Lâm Thần không nghe theo những lời đó.

Đồng thời, Lâm Thần sẽ tinh luyện Hồi Tông Đan, một loại linh đan diệu dược cần thiết để khôi phục lại tổ tiên.

Lâm Thần trở về phòng của mình, mở túi Càn Khôn, thở phào nhẹ nhõm, vì trong túi Càn Khôn có hàng chục viên đan dược màu đỏ.

Lâm Thần biết rằng sự tái sinh của mười vòng, có thể ảnh hưởng đến lãnh địa của thuốc trường sinh.

Chỉ có lãnh địa Thái Cực Quyền Âm Dương.

Nếu đạt đến lãnh địa khí cụ thứ hai, thì linh đan diệu dược Cửu Đầu Ngưu, một sợi tóc.

Vai trò.

Nhưng loại thuốc trường sinh này vô cùng quý giá.

Thông thường, chỉ có các đội quân lớn mới có thể tiêu diệt một lượng lớn loại thuốc trường sinh này.

Lâm Thần biết cha mình đã tốn tiền để mua những viên thuốc hồi linh đó trước khi kiếm được vài chục khối tinh thạch.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trên thế giới không có đứa trẻ nào không được yêu thương.

Mặc dù Lâm Thần chín tuổi đã bị bỏ rơi ở Thiên Vũ Môn, nhưng trong gia đình có lời đồn đãi rằng Lâm Thần đã đột phá cảnh giới đó.

Lời đồn đãi, mặc dù hiện tại hắn là tộc trưởng.

Lâm Thần nuốt một viên thuốc, lập tức giải phóng năng lượng để hòa tan viên thuốc, sau đó lại chuyển hóa thành linh đan.

Chương 294

Lâm Thần nhanh chóng cảm thấy một luồng khí nóng liên tục vận chuyển trong đan điền của mình.

Một lúc sau, viên thuốc trường sinh hoàn toàn tiêu tán mà không có cảm giác đột phá nào.

Lần này Lâm Thần trực tiếp nuốt bốn viên.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) đã từng tan chảy những viên thuốc trường sinh đã nuốt.

Lần này, Lâm Thần sẽ hoàn toàn chuyển hóa chúng trong một giờ.

Lâm Thần cuối cùng đã cảm thấy đan điền của mình đầy đặn.

Lâm Thần nắm bắt cơ hội, bắt đầu chuẩn bị cho một cuộc tấn công.

Cấp độ trung cấp Thái Cực Quyền thay đổi theo thời gian, cuối cùng, sau ba giờ, Lâm Thần đã đột phá thành công cấp độ trung cấp Thái Cực Quyền, sức sống trong đan điền dường như đã tăng cường.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) cảm thấy đan điền của mình lớn hơn khi ở Đại Tam.

Sự thay đổi này khiến Lâm Thần vô cùng phấn khích.

Thông thường, nếu đan điền đã thành hình, ngay cả khi đột phá lãnh địa cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng Lâm Thần thì khác.

Hắn từ nhỏ đã không có linh mạch, có một linh mạch tử vong đặc biệt, đột phá đan điền đã tăng lên, ước tính những chuyện này nếu xảy ra với người khác sẽ là bất thường, nhưng xảy ra với Lâm Thần thì

lại bình thường.

Trong vài ngày qua, ngoài việc luyện tập kiếm pháp sấm sét ở hậu sơn, Lâm Thần còn luyện tập Hồi Tông Đan.

Hắn phải chuẩn bị để ra ngoài luyện tập.

Nếu chiến đấu với kẻ địch, đột nhiên đan điền cạn kiệt, thì nếu trứng đau, chỉ còn biết chờ chết.

Vì vậy, ngoài việc luyện tập kiếm pháp và thuật luyện kim, Lâm Thần không có việc gì khác để làm trong vài ngày qua.

Ban ngày hắn đến hậu sơn luyện kiếm.

Buổi trưa bắt đầu luyện kim thuật.

Hiện tại, Lâm Thần luyện kim thuật, cấp cao nhất Hồi Tông Đan, rất đơn giản, không khó khăn như lần đầu tiên.

Sau đó, Lâm Thần nhanh chóng hòa tan tất cả các dược liệu, hoàn thành trong nháy mắt trong lò luyện đan.

Khi Lâm Thần đang ngồi thiền trong phòng, có tiếng gõ cửa.

Lâm Thần mở cửa, thấy cha mình là Lâm Doãn Ninh.

Hắn để ông vào.

Cha hắn rót một tách trà.

Ông biết con trai mình là luyện kim sư và luyện kim thuật gia.

Hôm nay ông muốn Lâm Thần, ông hy vọng Lâm Thần sẽ chế tạo một thanh kiếm cấp trung cấp màu vàng.

Lâm Doãn Ninh: "Con có biết con có thể giúp cha chế tạo một thanh kiếm cấp trung cấp màu vàng không?" Nghe lời Lâm Doãn Ninh, Lâm Thần mỉm cười. "Không vấn đề gì, cha, nhưng dược liệu này không được." Nghe Lâm Thần nói, Lâm Doãn Ninh: "Vậy con cần

dược liệu gì?

Cha sẽ mang đến cho con." Khi Lâm Doãn Ninh chuẩn bị đi, Lâm Thần đột nhiên gọi lớn Lâm Doãn Ninh. "Cha, đi lấy dược liệu ở chỗ con, con sẽ nghe lời Lâm Thần." Lâm Doãn Ninh biết Nghiêm Phong (Lâm Thần) chế tạo kiếm dựa trên công thức của chủ nhân.

Lâm Doãn Ninh nghe Nghiêm Phong (Lâm Thần) nói: "Ngọc xích hỏa, đồng chấn hám, thủy đen quang trần, mang theo một ít thứ gì đó." Những thứ này của Nghiêm Phong (Lâm Thần) không hề rẻ, ít nhất phải có hàng vạn tinh thạch hỏa diễm chất lượng kém, vì Nghiêm Phong (Lâm Thần) muốn chế tạo một thanh kiếm hoàng tuyến tinh xảo cho cha mình.

Kiếm." Lâm Doãn Ninh nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, Nghiêm Phong (Lâm Thần) tiếp tục suy tư.

Khoảng một giờ sau, Lâm Thần nhìn cha mình quay lại, trên tay cầm một túi Càn Khôn, sau đó giao cho Lâm Thần.

Hắn nhìn qua, mỉm cười, bảo cha chờ ở đại sảnh, hắn sẽ quay lại ngay.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Hắn muốn đến hậu sơn, đang chuẩn bị làm việc ở lò luyện hán.

Lâm Thần là người thứ hai của lò luyện hán.

Lâm Thần nhanh chóng đến hậu sơn.

Hắn lại lấy lò ra, lấy tất cả mọi thứ đặt xuống đất, nhắm mắt lại, tĩnh tâm.

Một lúc sau, Lâm Thần cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Lâm Thần nhanh chóng ném hồng ngọc vào lò lửa.

Chương 295

Một khi thấy ngọn lửa bùng lên, hắn lập tức thay đổi kỹ thuật, cuối cùng ném tất cả bột da cừu và những mảnh đồng vụn gây chấn động vào.

Tiện thể, đây là lần đầu tiên Lâm Thần không tiêu hao hết toàn bộ sức sống trong đan điền, việc tinh chế thiết bị giờ đây trở nên rất dễ dàng.

Nếu luyện tập cấp cao, thì không cần thiết.

Mọi thứ sẽ nhanh chóng hòa tan.

Hình dạng của kiếm dần hiện ra.

Khi Lâm Thần thay đổi kỹ thuật lần cuối cùng, một thanh kiếm hoàn toàn xuất hiện, cuối cùng kiếm bay ra.

Rơi xuống đất bụi trần.

Khi tất cả khói trắng biến mất, Lâm Thần lấy vũ khí kiếm đã tinh chế ra, phát hiện màu xanh.

Trên đó viết năm chữ: "Tinh Thần Nhật Thấu Minh Mộc Kiếm".

Vỏ dao cũng màu xanh.

Một thanh kiếm có thuộc tính mộc, cha hắn có một linh mạch cây.

Thanh kiếm bí quyết này có thuộc tính mộc cao cấp nhất.

Lâm Thần thu dọn sạch sẽ, không lâu sau đi theo đường nhỏ về nhà.

Khi bước vào đại sảnh, thấy các trưởng bối trong gia đình đang tụ tập ở đại sảnh.

Thấy Lâm Thần bước vào.

Mọi người khó hiểu hỏi: "Lâm Thần, ta nghe nói con có thể luyện chế.

Giúp ta chế tạo một thanh cán kiếm cấp trung cấp.

Có người, Lâm Thần, nếu con giúp ta luyện chế, ta sẽ trả con một ngàn tinh thạch hỏa diễm cấp trung cấp, có vài người, nếu con giúp ta chế tạo, ta sẽ trả hai ngàn." Lâm Thần nhíu mày, lúc này Lâm Doãn Ninh gầm lên. "Câm miệng cho ta, ta nghe tiếng gầm trong đại sảnh đột nhiên thay đổi." Lâm Doãn Ninh căng thẳng nhìn Lâm Thần, Lâm Thần từ túi Càn Khôn lấy ra một thanh kiếm.

Lâm Doãn Ninh nhận thanh kiếm xanh từ tay Lâm Thần.

Sau khi nhận kiếm từ tay Lâm Thần, Lâm Doãn Ninh rút kiếm ra nhưng không thu vào.

Hắn nhìn thấy khoảnh khắc kiếm được rút ra, một luồng khí lạnh ập đến, hắn nghe thấy tiếng "Đinh đương".

Lúc này, mọi người trong đại sảnh đều nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Lâm Doãn Ninh nhìn năm chữ do Lâm Thần viết, hỏi: "Lâm Thần, kiếm con viết, Thanh Linh Mộc Kiếm?" Lâm Thần nghe lời cha, đáp: "Cha, đây là kiếm cấp cao cấp màu vàng." "Nếu kết hợp với mộc thần mạch, thì sức mạnh của kiếm có thể tăng khoảng ba cấp độ." Nghe lời Lâm Thần, toàn bộ đại sảnh đều nín thở.

Nếu thêm mộc thần mạch, sức mạnh sẽ tăng khoảng ba cấp độ.

Lần này, mọi người càng thêm ghen tị, ghen ghét và căm hận.

Ai cũng muốn có một thanh kiếm như vậy, nhưng vì sự hiện diện của Lâm Doãn Ninh, ai cũng cảm thấy không dám.

Lúc này Lâm Thần nói: "Cha con ngày mốt sẽ rời trấn Xuyên Điền để đi tu hành." Nghe Lâm Thần ngày mốt sẽ rời đi, những người lớn tuổi này sốt ruột, sau đó, Lâm Thần cầu xin: "Giúp ta chế tạo một thanh kiếm cấp trung cấp." Lâm Thần nói: "Có thể hoàn thành chế tạo, dược liệu tự túc, mỗi người sẽ trả cho ta ba ngàn khối tinh thạch hỏa diễm.

Nếu không được, xin hãy rời đi." Nghe Lâm Thần muốn xây nhà, không ai muốn mất đi gia viên vì ba ngàn tinh thạch.

Họ nhanh chóng chạy ra khỏi đại sảnh để chuẩn bị đồ đạc.

Lâm Thần có thể giúp họ xây nhà, vì hắn muốn họ biết, chỉ cần có Lâm Thần, Lâm gia sẽ mạnh mẽ, nhưng phải quy phục cha hắn.

Dưới sự lãnh đạo của Lâm Doãn Ninh.

Ba ngàn khối thủy thạch chất lượng kém chỉ là một cái cớ.

Lâm Doãn Ninh biết con trai mình sẽ giúp chế tạo kiếm.

Bởi vì, hắn sẽ giúp chế tạo kiếm, vì lo lắng sau này sẽ phản bội.

Vì Lâm Thần.

Trong ba ngày qua, Lâm Thần tổng cộng đã chế tạo mười hai thanh kiếm, thu được 36.000 khối tinh thạch hỏa diễm.

Đó không phải là một khoản thu nhập nhỏ.

Bản thân Lâm Thần cũng đã được tinh luyện trong thời gian ngắn.

Hắn đã chế tạo hơn một ngàn viên Hồi Tông Đan và một số loại thuốc trường sinh khác, còn lại năm trăm viên thuốc trường sinh cho cha hắn.

Một ngày nọ, Lâm Thần lần đầu tiên rời khỏi trấn Xuyên Điền nơi mình lớn lên.

Hắn không biết bao giờ sẽ quay lại.

Chương 296

Khi Lâm Thần rời đi, Lâm Doãn Ninh tặng Lâm Thần 100.000 khối tinh thạch hỏa diễm cao cấp.

Một khoản thu nhập không nhỏ.

Lâm Thần rời khỏi trấn Xuyên Điền, cưỡi tuyết mã ma thuật Bích Vân đi về phía nam.

Xuất phát vào buổi sáng, đến trưa Lâm Thần nhìn thấy một khu rừng.

Lâm Thần biết đó là rừng Bình Châu.

Vô tận cây cối khiến người ta kinh ngạc.

Lâm Thần bước vào khu rừng này, và sẽ luyện tập vài tháng trong đó.

Hắn sẽ phải chiến đấu với các loại ma thú trong rừng, xem liệu thực tiễn vài tháng có hiệu quả hay không.

Bước vào rừng, Lâm Thần nghe thấy tiếng nước chảy.

Không lâu sau, Lâm Thần đến bên một con suối nhỏ, tìm một hòn đá và ngồi lên đó.

Nghe tiếng nước va vào đá, phát ra âm thanh trong trẻo.

Như âm thanh của thiên nhiên, khiến lòng Lâm Thần bình tĩnh.

Lâm Thần ăn một chút đồ khô rồi hít thở không khí trong lành, lắng nghe âm thanh trong trẻo, nhanh chóng nhập định, ở trong trạng thái tu dưỡng tốt.

Hắn nhắm mắt lại, chú ý bên ngoài có 7 điểm và 3 điểm, nếu không chờ ma thú đến, thì xong đời.

Khi Lâm Thần trầm tư được hai giờ, đột nhiên nghe thấy một tiếng gào thét: "Được rồi, Gào!" Khi Lâm Thần mở mắt ra, hắn nhìn thấy một con sói cách đó ba mét.

Một con sói có bộ lông màu nâu, đôi mắt rực lửa, một cặp nanh độc, có một ít máu tươi.

Khi nhìn thấy con vật này, trong đầu Lâm Thần lóe lên tên một loại ma thú.

Thiên Khiếu Lang, quái vật cấp một.

Da sói có thể bán được một ít tinh thạch hỏa diễm không đạt chuẩn, một cặp nanh sói có thể dùng để chế tạo lưỡi dao hai lưỡi.

Nếu đan điền của Thiên Khiếu Lang có nội đan, thì ít nhất có thể bán được một trăm tinh thạch hỏa diễm cao cấp.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) lập tức đứng dậy, lấy ra Thiên Lôi Kiếm và nắm chặt trong tay.

Hiện tại, Lâm Thần đã hấp thụ hỏa mạch, không còn chuẩn bị sử dụng linh mạch tử vong nữa.

Nếu bị kẻ thù của Tử Đế nhìn thấy, thì xong đời.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) nhìn con hải khiếu lang, cả người hắn sôi sục máu tươi.

Rừng Bình Châu để chiến đấu với quái vật và tăng cường kỹ thuật lôi kiếm.

Hải khiếu lang là một loại quái vật hàng đầu.

Động vật, quái vật cấp một tương ứng với lãnh địa Thái Cực Quyền của con người.

Lâm Thần chủ động xông lên, cầm Thiên Đạo Lôi Kiếm, dường như bị con Thiên Khiếu Lang kích thích, thấy Lâm Thần xông tới,

Thiên Khiếu Lang lộ ra nanh độc, sau đó gào lên: "Được rồi!" Lâm Thần di chuyển đường kiếm lôi thanh dễ dàng nhất để đâm xuyên qua.

Khi con sói gào thét sắp bị đâm, ai ngờ con sói gào thét lại bật ngược ra để né tránh kiếm thuật của Lâm Thần.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) đã giết quái vật nhiều lần nhưng không dễ dàng.

Nhưng xin hãy yên tâm, những chuyện tiếp theo sẽ tốt đẹp.

Lần này, con sói không tấn công Lâm Thần, mà nhảy lên không trung, mở to miệng sói, lộ ra nanh răng như muốn cắn Lâm Thần, hắn nghĩ sẽ cắn Lâm Thần.

Lúc đó, Lâm Thần giơ Thiên Đạo Lôi Kiếm lên đỡ trước mặt.

Nanh sói của Thiên Khiếu Lang trực tiếp đánh vào Thiên Đạo Lôi Kiếm, phát ra tiếng "Keng keng!".

Lâm Thần nhanh chóng rút Thiên Đạo Lôi Kiếm từ miệng sói như dùng tay phải, miệng sói bị Thiên Đạo Lôi Kiếm tóm lấy.

Khi rút ra, lưỡi kiếm bị mài mòn.

Nanh sói sắc bén nhất lập tức trở nên bằng phẳng, Lâm Thần mỉm cười.

Trong trận chiến, Lâm Thần không sử dụng bất kỳ thần mạch nào.

Lâm Thần đã chiến thắng Thiên Khiếu Lang bằng võ thuật. "Ta không dùng linh mạch." Khi Thiên Khiếu Lang nhảy lùi lại, ánh mắt Lâm Thần vụt qua, lập tức đâm kiếm vào.

Khi con sói vẫn còn trên không trung, Lâm Thần có thể nhìn thấy kiếm của mình, nó cũng không thể thoát khỏi.

Một khi nó lộ ra nanh độc, nó sẽ cắn Lâm Thần.

Chương 297

Vừa cắn Lâm Thần, Lâm Thần đột nhiên thay đổi kiếm thuật.

Ban đầu định đâm vào xác Thiên Khiếu Lang, nhưng kiếm của Lâm Thần lần này ra nhanh hơn kiếm của nó, trực tiếp đâm vào mắt rực lửa của Thiên Khiếu Lang.

Đột nhiên có tiếng kêu vang.

Thiên Lôi Kiếm của Lâm Thần đâm vào mắt Thiên Khiếu Lang, máu trong mắt tuôn ra như suối.

Hai tay của Thiên Khiếu Lang khiến tiếng sói gào thét vang lên.

Khi Lâm Thần nhanh chóng rút Thiên Đạo Lôi Kiếm ra, hắn thấy nanh sói của Thiên Khiếu Lang nắm chặt Thiên Đạo Lôi Kiếm của Lâm Thần.

Lâm Thần đành phải sử dụng Hỏa Thần.

Hắn thấy tay kia của Lâm Thần lập tức nắm chặt, nắm đấm bị bao phủ bởi lửa cháy.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) phát ra tiếng: "Nắm đấm chữa cháy!" nhanh chóng đâm xuyên qua xác Thiên Khiếu Lang.

Khi hắn bay ra ngoài, Nghiêm Phong (Lâm Thần) ngửi thấy mùi khét.

Mười tiếng kêu phát ra mà không có hơi thở nào.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) nhìn ngọn lửa, nói: "Vẫn chưa có tác dụng.

Ta phải dùng ta để đối phó với mười con sói cấp một.

Nếu ngươi gặp ma thú cấp hai, ngươi sẽ thua." Nghiêm Phong

(Lâm Thần) đi đến bên cạnh con Thiên Khiếu Lang đang cháy xém, cúi xuống.

Hắn thấy Thiên Đạo Lôi Kiếm nhanh chóng chém vào nanh sói của Thiên Khiếu Lang.

Tia chớp lóe lên, nanh sói rơi xuống gọn gàng.

Lâm Thần nhặt nanh độc, bỏ vào túi Càn Khôn.

Nghiêm Phong (Lâm Thần) nhanh chóng cắt ngực sói bằng Thiên Lôi Kiếm, xem liệu có nội đan không, nhưng Nghiêm Phong (Lâm Thần) thất vọng.

Không có nội đan, tay hắn dính đầy máu tươi.

Lâm Thần đi đến bờ suối, rửa tay và mặt.

Nhìn màn đêm, Lâm Thần lấy đồ khô ra ăn, sau đó lấy lều đã chuẩn bị sẵn trước khi ra ngoài, cắm trại, ngủ trong lều tối nay.

Đại La Kim Tiên đã hoàn thành.

Nghiêm Phong cuối cùng cũng có thể thả lỏng, cảm thụ cảnh giới vừa đột phá.

Hắn không khỏi cảm thấy may mắn.

Gặp được cơ hội hiếm có như vậy, tam hoa đều đã thực hiện được.

Thông qua con đường này, hắn có thể nhanh chóng tiến vào thế giới, tiến thêm một bước dài.

Có truyền ngôn rằng, chỉ có Bàn Cổ đại thần mới có thể làm được điều này, ngay cả Hồng Quân cũng không thể, nhưng chỉ có Tam Hoa của hắn mới sinh ra mười hai phẩm cấp, còn lại chỉ là chín phẩm.

Mở ra giai đoạn này, hắn có thể thấy được con đường thực hiện

tiếp theo.

Quan trọng hơn là ba hạt sen.

Nếu không có chúng, mọi thứ đều sẽ không thành công.

Tam hoa tồn tại dưới hình thức hoa sen, tương ứng với Hỗn Độn Thanh Liên.

Do đó, Nghiêm Phong đã nắm giữ phương pháp.

Cánh hoa thứ hai được dùng để bù đắp.

Tam hoa hoàn toàn nở rộ trong nguyên thần, nhưng chưa ổn định.

Khi bông hoa thứ hai nở rộ, cộng thêm sinh mệnh lực vô hạn, hắn đã đạt đến thập nhị phẩm hoàn mỹ và giành được thành công.

Đương nhiên, thuộc tính của hạt sen tam hoa phải tương thích với tam hoa của nguyên thần.

May mắn thay, sự kết hợp giữa lục liên và tinh túy hoa đóa đã tạo ra sinh mệnh lực vô hạn cho hắn.

Nhân Quả Hồng Liên tương ứng với địa liên, trấn áp đại địa chi đạo.

Thiên Hoa Kim Liên cùng Thần Hoa mỹ đức là kỳ diệu nhất.

Nghiêm Phong thành công theo cách đó.

Phương pháp gieo trồng này cũng gần như tiêu hao hết linh khí của đảo Bồng Lai.

Khí vận do tổ tiên để lại không theo kịp tốc độ hấp thu, cuối cùng hắn không thể không dẫn dắt cả sự hung mãnh và nguy hiểm của hỗn độn.

Chương 298

Ngay cả thánh đồ cũng phải chuyển hóa bạo lực thành hỗn độn quang hoàn, chỉ có Hỗn Độn Ma Thần mới biết trạng thái hỗn loạn này.

Đối với việc đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, điều đó không khó, vì quá trình kiến thiết thế giới đang diễn ra.

Thế giới này không giống Hồng Hoang, mà tồn tại dưới dạng Đan Điền thế giới, Huyền Hoàng chi thể.

Nguyên hỗn loạn thế giới và hư vô thế giới cần một tiền đề, tức là tam hoa phải có đủ sức chịu đựng để áp chế cả thế giới, do đó có thể hoàn thành dưới sự trợ giúp của hệ thống.

Dù sao, chỉ trong thời gian ngắn, tài phú tích lũy được mới đủ.

Sự lựa chọn cũng rất quan trọng, phải có khả năng gánh vác, ít nhất phải đạt tới phẩm chất Linh bảo tối cao.

Bất kể bản tính thiên sinh thế nào, pháp bảo càng tốt, giống như công đức vậy, hoàn thành càng dễ dàng.

Gần như tương đương với Tiên thiên Linh bảo tốt nhất, có thể khiến hắn trở nên giàu có.

Đương nhiên, nếu dùng một linh bảo cùng loại tốt nhất khác để lai tạo, kết quả sẽ cực kỳ xa hoa.

Nghiêm Phong trước khi đột phá đã chuẩn bị tất cả, nhanh chóng đạt được thành công viên mãn, bắt kịp những kẻ đỉnh tiêm đang ẩn nấp.

Sau khi đột phá, Nghiêm Phong càng thêm thần bí.

Bình thường hắn là một vị Kim Tiên tự do độc lập.

Khi bộc phát, hắn kiểm soát tất cả, trở thành tồn tại chí cao vô thượng.

Hồng thủy tràn lan khắp nơi.

Khi Nghiêm Phong đang đột phá trong hỗn độn, tại một hòn đảo nhỏ cách Bồng Lai hàng chục vạn dặm, nếu ai nhìn vào chắc chắn sẽ nhận ra nó cùng một gốc với Bồng Lai.

Một trong ba đảo dù cách nhau vô hạn vẫn có sự liên kết.

Một cây liễu xanh khổng lồ cắm rễ trên đảo, phảng phất như một lão nhân đang chuyên tâm câu cá, nhưng lại tỏa ra hơi thở đáng sợ.

Cảm nhận Nghiêm Phong vừa đột phá, lão nhân lẩm bẩm: 'Hồng Hoang quả nhiên tàng long ngọa hổ!'.

Từ trong hơi thở hỗn loạn tỉnh lại, cây liễu xanh rung rinh, chuyên tâm nhìn xa xăm: 'Ta không biết đạo sĩ nào lại tài hoa như vậy, dám dẫn dụ khí hỗn loạn.

Nếu là trước kia, kẻ đó có thể tùy tâm sở dục, nhưng hiện tại... ai, thôi đi.

Nếu có cơ hội, ngươi nên làm quen với vị đạo gia này.

Bàn Cổ... ai'.

Niềm vui đôi khi khiến người ta phải ngưng thị nhìn vào sự hỗn loạn ngoài bầu trời, ánh mắt xa xăm.

Trong hỗn độn, các Ma thần không ai thoát khỏi vận mệnh bị Bàn Cổ trảm sát, chỉ có lão là được cứu.

Có thể nói lão là kẻ may mắn nhất trong hỗn độn.

Bảo tồn được nguyên linh, sinh ra trong hồng thủy, mang theo ký

ức của Ma thần.

Cây liễu xanh trọng sinh từ một trong mười đại tiên thiên linh căn, tốt hơn nhiều so với những lũ hung thú không hoàn chỉnh.

Hồng thủy đã chịu thương tổn nghiêm trọng.

Những Ma thần chìm vào giấc ngủ là tốt nhất, chỉ cần có thời gian, có thể trở lại trạng thái đỉnh phong.

Dù mất đi thân thể Ma thần, nhưng thành tựu không hề kém hơn lúc ban đầu.

Dương Mi tâm hung khai khoát.

Vì Bàn Cổ đã chết, lão không còn phẫn nộ với hồng thủy, chỉ muốn nhanh chóng khôi phục.

Dù sao, thế giới này vẫn tốt hơn sự hỗn loạn lúc trước.

Không có gì không hài lòng cả.

Nếu Nghiêm Phong biết có người như vậy ở đây, hắn sẽ rất vui, thậm chí lập tức bái phỏng.

Đó là một Hỗn Độn Ma Thần vô cùng cường đại.

Kẻ này từng đánh bại Hồng Quân, khiến Hồng Quân sau khi giảng đạo càng thêm kiêng dè.

Nếu một ngày không vui, lão có thể tìm Hồng Quân gây phiền phức.

Biết cách kết giao với Hồng Quân là điều đáng mừng, nhưng nhìn kẻ khác gặp họa cũng tốt.

Đương nhiên, lão vẫn luôn quan sát pháp thuật của Nghiêm Phong.

Chương 299

Nghiêm Phong tự nhiên không biết chủ nhân hòn đảo đã chú ý đến mình, dù biết cũng chẳng bận tâm.

Dựa vào sức mạnh hôm nay, hắn đủ sức ứng phó mọi vấn đề.

Sự kiêu ngạo của Nghiêm Phong thuộc về một tuyệt thế cường giả.

Hắn trầm mặc trong thế giới của mình, cảm nhận sự biến hóa.

Được xưng là vĩnh sinh bất hủ Đại La Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh.

Tự nhiên cũng có huyền bí, Đại La Kim Tiên đã hoàn mỹ.

Từ quy tắc đó, hắn sẽ thể hiện sức mạnh chí tôn, tự mình kiểm soát.

Chỉ cần phá vỡ chướng ngại, có thể tiến vào hình thức sinh mệnh cao hơn. 'Đương nhiên, hiện tại tuy mạnh mẽ nhưng chưa có đủ thời gian chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Tai nạn sắp tới, phải hòa giải với Hồng Quân'.

Trước thảm họa sắp tới, Nghiêm Phong từ bỏ ý định rút lui.

Dù sao cũng phải thực hiện kế hoạch, sau khi trải qua tai nạn, hiện tại là thời cơ tốt nhất để rèn luyện.

Tham gia hội nghị sẽ mang lại lợi ích lớn hơn.

Đại La Kim Tiên là điểm cuối của thần tiên truyền thống, thực tiễn tiếp theo sẽ khó khăn hơn vì phải khống chế quy luật lãnh địa.

Thành thật mà nói, lãnh địa này nằm giữa Đại La và Hỗn Nguyên Đại La.

Chướng ngại đạt tới Hỗn Nguyên vừa quan trọng vừa khó khăn, gần như làm khó chín mươi chín phần trăm tu sĩ.

Nếu không có cơ hội lớn, nghị lực và trí tuệ, khó lòng hoàn thành bước cuối cùng.

Sự phân chia trong hỗn độn và thực tiễn rất khác nhau.

Vì Ma thần sinh ra trong hỗn độn đã nắm giữ một trong ba nghìn đại đạo, tương đương với khống chế pháp tắc.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, phân chia cảnh giới thành Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên), nằm giữa Đại La và Hỗn Nguyên Đại La.

Một số người đặt tên lãnh địa này là Thánh hiền.

Dù Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Đại La không phải Thánh nhân, tuy nhiên cảnh giới thì tương đồng.

Một cảnh giới thần thánh.

Trong đó có mười hai tầng thứ, mỗi tầng lại khó hơn tầng trước.

Hậu kỳ là từ tầng thứ bảy trở đi.

Càng lên cao càng khó thăng cấp.

Rồi đến Thiên đường.

Đó là một nhánh tài năng của Bàn Cổ.

Vì trong hỗn độn không có Thiên đạo, nên không có cảnh giới này, chỉ sau khi khai thiên mới xuất hiện.

Do Bàn Cổ đạt đến cấp độ thập nhị nguyên thủy, nên rất khó chứng minh đạo giáo ở cảnh giới cao hơn.

Bàn Cổ khai thiên có lẽ để chứng đạo, sự tồn tại của Thiên đạo cũng là minh chứng.

Nhưng vì Bàn Cổ có thể phân chia lãnh địa, nên hẳn phải cao hơn

cá nhân.

Không biết cuối cùng là thành công hay thất bại.

Nghiêm Phong cũng hoài nghi về Bàn Cổ.

Nếu không ngã xuống, liệu thế giới có tràn lan tai họa?

Nếu có ngã xuống, liệu có được cứu?

Dù cuối cùng biến mất, nhưng không thể khẳng định Bàn Cổ đã chết.

Ít nhất Nghiêm Phong không tin, đó là cảm giác trong lúc trầm tư, nhưng hắn không nói ra.

Chỉ kẻ mạnh mới có thể chạm tới bí mật của Bàn Cổ.

Từng bước leo lên đỉnh cao Thiên đường.

Chỉ có như vậy mới có thể truy vấn lãnh địa tối cao mà Bàn Cổ muốn tiến vào.

Bàn Cổ vạch ra chín cảnh giới, không thể đạt được trong một bước, nên chỉ có thể đi từng bước một, dần dần tiến vào mới có thể thành công.

Chương 300

Mười hai thiên môn của thần thánh lãnh địa, Thiên Lộc cửu phường vấn đạo, Huyền Nguyên rút ra từ ba nghìn đại đạo để phân chia lãnh địa, tạo ra ký ức về Thanh Liên và Bàn Cổ.

Muốn đạt tới đỉnh cao rất khó, đường còn dài.

Trước Đại La, chỉ được coi là điểm bắt đầu của tu đạo.

Khi biết đến cảnh giới Hỗn Nguyên và cao hơn, mới biết Đại La chỉ là khởi đầu.

Có lẽ đối với Bàn Cổ, đó mới là sự bắt đầu của thực tiễn tinh thần chí cao vô thượng.

Trước con đường vô tận, bạn có thể không biết cảnh giới cao hơn, nhưng cuối cùng sẽ phát hiện mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, chỉ có kẻ mạnh mới trụ lại được.

Đạo giáo vĩnh hằng, chỉ có tìm cầu mới có thể tiếp tục tiến bước.

Nghiêm Phong biết rõ điều đó, cũng chấn chỉnh lại thái độ của mình.

Chỉ có vĩnh hằng đạo giáo và chủ nghĩa chí tôn vĩnh hằng mới là sự truy cầu của sinh mệnh.

Mọi thứ khác đều là hư huyễn.

Lúc này, Nghiêm Phong chịu ảnh hưởng của ý chí chí cao vô thượng.

Hắn thực sự có tư cách tiến vào cảnh giới tối cao.

Nghiêm Phong xoay người, bước đi ổn định.

Để vượt qua thế giới, hắn cần thả lỏng.

Nghiêm Phong Đạo Tôn, chính là danh hiệu của hắn.

Ma Tổ La Hầu thốt lên: 'Có người đột phá đạt tới trạng thái đó, thật không dễ dàng!

Thật kỳ quái, không biết là ai?

Hừ, lại thêm một cường địch, nhưng ta có gì phải sợ?'. 'Nghiêm Phong đạo sĩ cũng đã tiến vào trạng thái này, khi nghèo khó sẽ càng thêm tự tin.

Xem ra lãnh địa đạo giáo lại có phát triển mới, ta cũng phải tăng cường thực lực'.

Không lâu sau khi Nghiêm Phong đột phá, trong tai họa, những kẻ đỉnh cấp trên khắp thế giới đều cảm nhận được.

Những người không biết danh tính thì đồn đoán tò mò.

Những người biết rõ là Hồng Quân và Hưng Hóa Thánh Mẫu.

Trong hồng thủy, Nghiêm Phong gần như chỉ tiếp xúc với họ.

Họ không lo lắng cho Nghiêm Phong.

Tai nạn sắp bắt đầu.

Sự bình yên hàng ức năm bị phá vỡ, cuộc viễn chinh bắt đầu.

Vào thời điểm sơ khai, mọi thứ giữa trời đất chưa hoàn toàn diễn biến xong.

Thiên địa chỉ bản năng ý thức được những sinh vật cường đại là mối đe dọa lớn.

Ngoài những ý đồ khác nhau, mọi thứ đều chuẩn bị cho sự ra đời của Thiên đạo và quản lý trật tự hoang mạc.

Vì thế giới, mỗi người đều đang phấn đấu.

Thế giới tràn đầy hoạt lực vì tai nạn vừa là thảm họa, vừa là kỳ

ngộ.

Nhiều hung thú Hồng Hoang mang ký ức và tri thức của Ma thần, cả chủng tộc gần như là hóa thân của Ma thần, chịu ảnh hưởng từ ký ức của họ.

Bàn Cổ đã khởi đầu sự thù hận và phá hoại to lớn.

Các hoàng đế và vương giả vô cùng ngạo mạn.

Ai nguyện ý chủ động khống chế, ngăn chặn theo cách tự nhiên?

Để thống nhất Hồng Hoang, ý chí thiên địa sẽ không ảnh hưởng, cũng có thể mượn dùng một chút.

Do đó, tai nạn là không thể tránh khỏi.

Trận chiến sinh tồn giữa vong linh và hung thú.

Đó cũng là sự tiếp nối cuộc chiến giữa Bàn Cổ và Hỗn Độn.

Vùng bình nguyên hồng thủy thần bí và khủng bố.

Ngay cả những mãnh thú trên bình nguyên cũng không thể nhận ra mọi thứ ở đây, gần như không ai biết.

Chương 301

Lúc này, một tòa hắc sắc cung điện huyền phù trên đỉnh núi.

Ngồi trong cung điện là một kẻ mặc hắc bào danh tiếng lẫy lừng, khuôn mặt liên tục biến hóa, hơi thở tràn ngập sát lục và dục vọng.

Nhìn sơ qua, ngay cả những kẻ kiên cường nhất cũng có thể trầm luân!

Kẻ đó chính là Ma Tổ La Hầu, chưa từng lộ diện trong Hồng Hoang nhưng biết rõ mọi thứ.

Đứng trước mặt lão là một lão nhân mặt gầy cũng mặc hắc y.

Lão nhân gầy yếu đến mức tưởng chừng một cơn gió cũng có thể thổi đổ.

Nhưng nếu cường giả Hồng Hoang nhìn thấy lão nhân này sẽ kinh hãi, vì lão chính là Thiên Ma, người sáng lập và lãnh đạo Ma Khâu.

Lão đã tạo ra một thế lực thần bí và khủng bố ở phía tây nam bình nguyên.

Bản thân lão mang ma lực cực đại, thống trị vùng tây nam.

Thậm chí các hung thú cũng thừa nhận sự tồn tại của lão.

Hung thú gần như vô địch, sao có thể dung nhẫn một thế lực như vậy trên lãnh thổ của mình?

Có người suy đoán Ma Giáo và hung thú liên minh, nhưng hành vi không giống, vì Ma Tổ hỉ nộ vô thường, tay đã nhuộm đầy máu.

Khí huyết nồng liệt, bất kể là chúng sinh Hồng Hoang hay hung thú tàn khốc, Ma Tổ đều không tha.

Lúc này, cường giả ma quái đó mặc nhiên đứng trước mặt La

Hầu, cung kính chờ đợi, không một chút bất mãn.

Tuyệt đối đáng kinh ngạc. 'Ma Tổ, Ma Giáo đã thống nhất toàn bộ vùng tây nam.

Trừ lũ hung thú ngài chỉ thị bỏ qua, hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, không biết có hành động tiếp theo không?', Thiên Ma cúi đầu báo cáo với Ma Tổ La Hầu. 'Tốt, tai nạn sắp tới, cũng là lúc ma tộc chúng ta khuếch trương.

Ta đã đạt thành thỏa thuận với chư thần.

Phương Bắc không cần động viên bộ đội.

Hãy hướng về phía Nam, nỗ lực chiếm lĩnh toàn bộ phương Nam khi tai nạn giáng xuống.

Như vậy, Ma tộc mới thực sự đại phồn vinh'.

La Hầu tiết lộ sức mạnh thống trị, không hề để mắt đến các dân tộc ở phía Nam Hồng Hoang. 'Nhưng ở phía Nam, có ba thế lực lớn là Ly Hỏa vương triều, Vô Cực vương triều và Phượng Hoàng tộc.

E rằng sức mạnh của Ma Giáo không thể...', 'Hừ, lũ phế vật vô dụng, không biết liên hệ hung thú cùng tấn công sao?

Lũ hung thú đó muốn đối phó Phượng Hoàng từ lâu rồi'.

La Hầu nộ bất khả át, khí thế bàng bạc áp chế Thiên Ma.

Thiên Ma bị áp đảo không thể kháng cự, không phải vì sức mạnh chênh lệch, mà là uy áp của bậc đế vương. 'Thiên Ma thừa nhận vô năng.

Hy vọng Ma Tổ cho thêm thời gian, thuộc hạ nhất định sẽ giành lấy phương Nam'.

Thiên Ma không dám kháng cự. 'Ta cho ngươi thời gian, phải chiến thắng trong cuộc tấn công phương Nam này.

Như vậy sau tai nạn mới có năng lực chia sẻ Hồng Hoang với lũ hung thú.

Nếu không, lũ súc sinh đó không thân thiện như vậy đâu'. 'Thuộc hạ nhất định tận lực vì Ma Tổ giành lấy phương Nam, tranh thủ thời cơ, không do dự'.

Thiên Ma cay đắng nói. 'Không cần thiết, ta sẽ phái Huyết Ma và Cai Ma hỗ trợ, nếu không thành công, ngươi tự biết hậu quả'. 'Thuộc hạ phục tùng'.

Nghĩ đến hình phạt của Ma tộc, Thiên Ma lạnh cả người, khuôn mặt cũng trở nên đáng sợ.

Cùng lúc đó, các thế lực khác trong Hồng Hoang cũng biết tai họa sắp tới, tìm cách nắm bắt thêm quân bài để giành lợi ích, bắt đầu tích cực khuếch trương.

Chiến tranh nổ ra ở miền Đông và miền Trung giữa các dân tộc, các vương triều và lũ hung thú. 'Lũ hung thú và Ma Giáo cấu kết, ta không biết xử lý thế nào?', Vô Cực Vương triều vốn mạnh mẽ cũng trở nên trầm trọng.

Chương 302

Ma Giáo thần bí khiến họ không hiểu nổi.

Ở một phương diện khác, thủ lĩnh Ma tộc và La Hầu vẫn còn khoảng cách, tại sao có thể kết minh với hung thú?

Đương nhiên, ta biết một chút.

Từng có kẻ của bộ tộc hung thú muốn tiêu diệt Ma Giáo, nhưng kẻ cuối cùng đến đó không bao giờ trở lại.

Ngay cả thú hoàng cũng phải tự mình ra tay.

Sau đó họ đạt được thỏa thuận và thừa nhận sự tồn tại của Ma Giáo, ta biết họ rất thần bí và mạnh mẽ.

Lần này, nếu chỉ có Vô Cực Vương triều, e rằng không thể ngăn cản. 'Ma Giáo dám phạm tội, xin Hoàng đế hạ lệnh, thuộc hạ sẽ tiêu diệt chúng'. 'Không cần lo lắng, Hoàng đế sẽ phái quân đội'.

Những kẻ không biết chuyện đều kinh ngạc. 'Ta không muốn các ngươi chết vô ích'.

Nhìn vị hoàng đế xấu xí trên vương tọa, những kẻ đó dường như hiểu ra sự khác biệt. 'Hoàng đế, tốt nhất nên đoàn kết với Ly Hỏa vương triều và Phượng Hoàng thành, ta tin họ cũng biết nguy cơ đang đến'.

Một quân sư của vương triều bước ra hiến kế. 'Được, Tư Mộng, ngươi có trách nhiệm liên hệ với họ'. 'Tuân lệnh Hoàng đế'.

Mười ngày sau, tại chiến trường phương Nam, những cuộc kích chiến diễn ra liên tục, vô số hung thú và Ma tộc xâm lược, sát lục điên cuồng. 'Thiên Phong, tử vong đã định'.

Thôn Thiên Thú Vương giết chóc điên cuồng, tiêu diệt toàn bộ kẻ thù xung quanh, nhắm thẳng vào Thiên Phong. 'Hừ, muốn giết ta sao?', Thiên Phong cũng tập kích lại.

Hai cường giả giao chiến khiến sinh vật xung quanh không dám đến gần. 'Vô Cực cũng chết chắc rồi'.

Thiên Ma lập tức thi triển ma thuật nhắm vào Vô Cực.

Vô số thương vong bao trùm chiến trường.

Mặt khác, Lục Á và Lục Phong phong tỏa lẫn nhau, chiến đấu kịch liệt.

Những tồn tại đỉnh cấp sẽ quyết định thắng bại. 'A, lũ ti bỉ, dám đánh lén!'.

Đột nhiên có sự cố, Thiên Phong và Vô Cực bị tập kích nghiêm trọng, tình thế đảo lộn. 'Khà khà, nếm thử huyết nhục của Ma tộc đi'.

Huyết Ma xuất hiện với nụ cười quái dị, lập tức đánh trúng mục tiêu.

Thiên Phong lo lắng, tình thế nguy cấp. 'Đừng giãy dụa, hôm nay không ai cứu được ngươi đâu, ha ha ha'.

Nhìn Huyết Ma cười lớn và Thiên Phong đang phẫn nộ, tình thế bỗng thay đổi. 'Hưu!' Đột nhiên, sinh mệnh và sự trọng sinh trỗi dậy, Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, ngọn lửa vô tận và vũ thủy tràn về cản bước kẻ thù. 'Ai?', Thôn Thiên kinh ngạc. 'Nguyên Phượng, nàng rốt cuộc cũng lộ diện, không chịu nổi nữa sao?'.

Lục Á cười lớn.

Đối mặt với hai vị Thú Vương, lão không hề lạc hậu, vẫn ẩn giấu sức mạnh. 'Được rồi, phân tán lực lượng đối phó kẻ đứng sau'. 'Nguyên Phượng!', 'Tổ tiên Phượng Hoàng thành!'.

Phe hung thú và Ma tộc chấn kinh.

Một lát sau, một con Phượng Hoàng mỹ lệ khổng lồ bay đến, biến thành những hạt mưa nhỏ, vẻ đẹp vô dữ luân bỉ xuất hiện như trời đất mới sinh, băng cơ ngọc cốt.

Chương 303

'Mẫu thân đã tới'.

Thiên Phong lên tiếng kính lễ.

Tổ tiên Phượng Hoàng tộc, người đã trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn nhiều năm, khiến nhiều kẻ quên mất sự tồn tại của bà. 'Tiểu hỏa diễm, trước kẻ thù sao lại thô tâm như vậy'. 'Ha ha ha, không biết ở đây có một vị tỷ tỷ sao, không cần lo lắng'.

Lục Á thoát khỏi đối thủ, chắp tay với Nguyên Phượng.

Bà rất mạnh mẽ, tự nhiên không sợ lũ hung thú. 'Ồ, không có ta thì sự xuất hiện của Nguyên Phượng cũng chẳng nghĩa lý gì'.

Một tuyệt thế mỹ nữ khác xuất hiện, dung mạo không kém Nguyên Phượng, tỏa ra mị lực chí cao vô thượng. 'Có chút phiền phức, xin hãy giải quyết trước, sau đó hãy chiêu đãi muội muội'.

Khi thấy người đó, Nguyên Phượng cũng khẽ cười.

Hiển nhiên họ biết nhau và có quan hệ tốt. 'Được, để ta giải quyết trước'.

Mọi người đồng ý sẽ giết sạch kẻ thù.

Khí tức ma pháp và sát lục chí cao vô thượng quét sạch chiến trường. 'Bái kiến Hoàng đế'. 'Bái kiến Ma tộc'.

Nhưng hai tráng hán xuất hiện.

Nguyên Phượng cũng trở nên trang nghiêm, kẻ thù quá mạnh, áp lực lên đại địa trở nên nặng nề. 'Hãy để ta ra tay!'.

Một giọng nói uy nghiêm truyền đến.

Hung thú và Ma tộc nhanh chóng lui lại, nhưng mặt La Hầu lại

xấu xí.

Sức mạnh phương Nam vượt quá tưởng tượng, kế hoạch đã thất bại. 'Thượng đế không giúp kẻ cũ'.

Lục Á bắt đầu nghiêm túc. 'Đợi khi đoàn kết, ta sẽ không để quá muộn'.

Lời nói bá khí, ngữ khí ngạo mạn, quả thực là Thú Hoàng. 'Hẹn gặp lại'.

Nguyên Phượng tuyên bố chiến tranh kết thúc.

Hai bên rút lui để nghỉ ngơi và hồi phục.

Bố cục của Hồng Quân.

Hồng Quân sinh ra vốn đã quy nạp mọi thứ, có vẻ quan trọng nhưng không thể làm gì. 'Hiện tại nên chủ yếu xử lý lũ hung thú.

Làm sao quy nạp đây?

Có sự kiện lớn nào không?

Mọi công tác chuẩn bị đã xong, lần này phải vạn vô nhất thất'.

Hồng Quân không quá lo lắng, nhưng chuyện hiện tại rất quan trọng.

Sau khi chiến tranh phương Nam bùng nổ, chư thần mất kiểm soát, phá vỡ bốn đại vương triều.

Uy chấn Hồng Hoang, La Hầu cũng đã ra tay.

Ngược lại, việc tiến quân vào miền Trung để tiêu diệt đại vương triều khiến tinh thần mọi người lỏng lẻo, cho rằng tai nạn đã xảy ra sớm, không còn chiến tranh giữa các bộ tộc, Hồng Hoang lại một lần nữa bình lặng.

Tại thời điểm này, ngoại trừ vùng phía Đông và miền Trung,

không có chiến tranh lớn.

Ở phương Nam, phía Bắc đẫm máu, sức mạnh suy kiệt.

Chương 304

Trong chốc lát, cục diện đại lục thay đổi, hòa bình khôi phục.

Một ngày nọ, tại núi Phỉ Thúy vùng phía Đông, một luồng ánh sáng đột nhiên phát ra và lan tỏa khắp Hồng Hoang. 'Hồng Quân ta sẽ tổ chức đạo giáo hội nghị sau cuộc họp này.

Hy vọng các đạo hữu sẽ đến, bất kỳ ai có cơ hội đều có thể tham gia'.

Giọng nói đầy vận luật truyền đi.

Ở khắp nơi, tu sĩ đều nghe thấy giọng Hồng Quân, truyền đến cả những Đại La Kim Tiên mạnh nhất.

Cuối cùng, tin tức lan đến mọi người.

Nếu có cơ hội, có lẽ họ sẽ tiến bộ.

Tại Đông Hải Long Cung, Tổ Long ngồi trên long ỷ, đầu đội kim quan, khí tím vây quanh, trông cao quý và bá khí.

Long tộc là chủng tộc thống trị vùng biển và tranh đoạt phương Đông.

Tổ Long liếc nhìn bốn vị Long Vương ngồi dưới, chậm rãi nói: 'Vì Hồng Quân tổ chức đại hội, ta sẽ đích thân tới đó'. 'Tuân lệnh Long Đế'.

Bốn người đồng thanh. 'Nhưng thưa Ngài, Hồng Quân đó là ai, sao chúng thần chưa từng nghe danh?', một vị Long Vương thắc mắc. 'Hồng Quân cùng thế hệ với ta.

Tự nhiên lão không tầm thường, nhưng chưa hiển lộ rõ với thế giới.

Được rồi, tiếp tục chuẩn bị đi'.

Thấy Tổ Long không muốn nói thêm, bốn người không dám chất vấn. 'Vũ Long bộ lạc vẫn kháng cự rất quyết liệt!'.

Nhìn ra ngoài, mắt Tổ Long thâm trầm.

Cùng lúc đó, khắp nơi đều xôn xao. 'Huyền Vũ bộ tộc ta nên đi...', 'Kỳ Lân bộ lạc sao có thể lạc hậu...', 'Thượng Đế thị tộc ta cũng nên có kế hoạch'.

Sau khi nghe tin từ Hồng Quân, họ biết hội nghị này liên quan đến vận khí của chủng tộc nên không thể từ chối.

Các hoàng đế Hồng Hoang đều suy ngẫm, đặc biệt là các thánh địa Càn Khôn, Âm Dương.

Họ muốn hiểu đại pháp của Hồng Quân để ứng phó nguy cơ.

Trong thời kỳ đỉnh cao của tai họa, họ bắt đầu chiếm lĩnh lãnh thổ, thu thập vận khí thế giới.

Các hoàng đế, tộc trưởng đều mang cảm tình phức tạp muốn tham gia. 'Hồng Quân đang đàm luận sao?

Thú vị.

Ta đã ở đây quá lâu rồi, đến lúc ra ngoài xem sao'.

Dương Mi Đạo Nhân nhướng mày khi nghe thấy lời đó. 'Ta cũng thấy hứng thú, để ta ra ngoài xem thử'. 'Hồng Quân cuối cùng cũng bắt đầu hành động, có vẻ ngày càng thú vị, nên chuẩn bị sớm thôi'.

Trên đảo Bồng Lai, Nghiêm Phong lẩm bẩm với ba vị đệ tử.

Hiện tại việc truyền đạo cho môn đồ không còn vấn đề gì.

Nhiều năm qua, hắn đã trấn áp và rèn luyện cho ba đệ tử một nền tảng vững chắc nhất.

Khi Nghiêm Phong ra ngoài, hắn thấy Thủy linh và Thổ linh đang không ngừng tạo ra các đảo tự.

Chúng thường xuyên nô đùa, quan hệ rất tốt, giúp Thanh Trúc trưởng thành nhanh hơn và gần đến lúc hóa hình.

Sự phát triển trên đảo rất tốt.

Ba việc quan trọng đã thành công.

Nghiêm Phong truyền lại Thái Cực Tiến Hiền Pháp.

Lúc này, hắn đang đột phá.

Chương 305

Một đệ tử khác là Cẩm Huyền cũng đã tiến bộ vượt bậc.

Tuyên Hoành nghe giọng Hồng Quân, biết tai nạn không còn xa, sắp sửa rời đi. 'Lần hội nghị tới, sư phụ sẽ giải thích phương pháp cho các con, sau đó sẽ đi du ngoạn, có thể mất nhiều thời gian mới về, các con nên cố gắng hóa hình, luyện tập tốt trong đạo trường, rõ chưa?', Nghiêm Phong dặn dò như một người bảo mẫu. 'Tuân lệnh sư phụ'.

Cả ba trả lời, họ đã có thể giao tiếp.

Nghiêm Phong bắt đầu thấy vui vẻ.

Qua nhiều năm chung sống, hắn chăm sóc họ như con cái, tình cảm sâu đậm.

Thổ linh giọng trầm ổn như một cậu bé, Thủy linh giọng nhẹ nhàng du dương như một cô bé ngoan.

Nghiêm Phong rất thích các đồ đệ này.

Còn Thanh Trúc thì lạnh lùng hơn, như thể muốn đẩy người khác ra xa hàng ngàn dặm, mang chút tự đại.

Cả ba đều có cá tính riêng, Nghiêm Phong thấy mừng.

Hắn mong chờ ngày họ hóa hình.

Bây giờ hắn phải đi, liền đưa ra lời khuyên cuối cùng.

Đừng quên giữ gìn chúc linh và tâm tính.

Hơn nữa Nghiêm Phong nhìn vào tinh không: 'Thất Sát, ta phải ra ngoài, hãy lạc quan đối với các dân tộc'.

Hưng Hóa phu nhân chỉ thị ba người. 'Tuân lệnh mẫu thân.

Không biết ngài đi đâu, có thể mang con theo chăm sóc không?'.

Tham Lang đã chiến đấu cùng Nghiêm Phong và trở nên ổn định hơn. 'Không cần, ta đi thảo luận với Phượng Hoàng tỷ tỷ'.

Bà cũng biết tai nạn sắp tới, không hề che giấu sự lo lắng. 'Tham Lang ta cứ tưởng ngài đi tìm Nghiêm Phong Đạo Tôn để xin ý kiến'.

Bảo Tuấn cười nói. 'Có lẽ nương nương không nghe đâu, ta có tự tri chi minh, dù những năm qua tu vi có tăng, ta vẫn không phải đối thủ của Đạo Tôn'.

Tham Lang nhanh chóng giải thích. 'Ồ, đừng trêu chọc Tham Lang.

Hắn xứng đáng nhận lời khuyên của Đạo Tôn.

Ta sẽ đích thân cảm tạ'.

Hưng Hóa phu nhân biết Nghiêm Phong trước khi đi đã chỉ dạy cho Tham Lang cách cải thiện con đường của mình. 'Ha ha, Đạo Tôn chỉ coi trọng hắn thôi'.

Nhìn Tham Lang giả ngốc, Thất Sát và Phá Quân cũng thấy thú vị. 'Được rồi, nếu tham gia đạo giáo đại hội lần này, Tuyên Viễn đạo hữu cũng sẽ tới.

Lúc đó có thể tham quan thị tộc, cũng có thể báo cho lão nhân'. 'Thật sao?'.

Thất Sát và Phá Quân cũng hào hứng.

Dù sao cách hành sự của Nghiêm Phong cũng cực kỳ thu hút.

Không may là chỉ Tham Lang mới học được, dạy riêng không dễ, nên nghe kể cũng là một thú vui. 'Ta không lừa các ngươi, thôi ta đi đây'.

Nói xong, bà biến mất, hướng về Hồng Hoang.

Tại Phượng Hoàng tộc, sau trận chiến, họ đang dọn dẹp chiến trường, Nữ Oa chưa rời đi. 'Ồ, hôm nay tỷ muội ta lại được gặp nhau'. 'Đúng vậy, ta cũng muốn gặp Hưng Hóa tỷ tỷ'.

Chương 306

Hai người biết Hưng Hóa Thánh Mẫu đến nên rất vui. 'Thiên Phong, chuẩn bị nghênh tiếp Hưng Hóa Thánh Mẫu'. 'Tuân lệnh mẫu thân'.

Nguyên Phượng hạ lệnh cùng Nữ Oa ra đón.

Hưng Hóa phu nhân đi chậm rãi, vui vẻ gặp Nguyên Phượng. 'Muội cũng ở đây, thật đúng lúc'. 'Hưng Hóa tỷ tỷ đến thật tốt quá'. 'Tỷ tỷ cũng ở đây, vừa từ tinh không về nên càng tốt'.

Nữ Oa cười nói. 'Tự nhiên là được hoan nghênh rồi'. 'Thế hệ trẻ bái kiến Hưng Hóa Thánh Mẫu'. 'Bái kiến bà bà'.

Thiên Phong dâng lễ vật.

Dù sao cấp bậc của bà cũng cao hơn một bậc. 'Ta được tự do, nhưng lại cảm thấy bất an'. 'Không dám, mời bà bà vào trong'.

Trong phòng, ba người phụ nữ ngồi lại thảo luận chuyện sắp tới. 'Vì sao đạo hữu không ở cùng nhau, nếu vậy chẳng phải yên tâm hơn sao?'.

Nghĩ đến huynh trưởng của Nữ Oa, Hưng Hóa phu nhân hỏi. 'Đừng nhắc nữa, suốt ngày chỉ nghiên cứu kỹ thuật diễn dịch, hiện đang ở Đông Phúc.

Ta cũng ở đây một mình vì biết Phượng Hoàng tộc có chuyện'.

Ca ca nàng không quan tâm đại sự, từ chối tham gia vì mải mê diễn dịch, khiến nàng không biết nói gì.

Nhìn vào sào huyệt của thú tổ, đại đội quân càng thêm hưng phấn, cuối cùng cũng tới nơi.

Những tiếng gào thét vang lên, các quân đoàn tiến vào thánh địa của hung thú, nơi tràn ngập bạo lực.

Họ sát lục điên cuồng để tiến bước, nhưng tình hình tệ hơn khi các thủ lĩnh phe đối phương ra tay, quân đoàn hung thú không thể ngăn cản.

Các cường giả đối thủ chưa xuất hiện, có lẽ đang tụ tập chờ liên minh đến.

Vô số đại đội đã đến sào huyệt của hung thú, tức nhà của tổ tiên chúng. 'Cuối cùng cũng tới rồi!'.

Mọi người phấn khích đại hầm.

Sau hàng ngàn năm giết chóc, từ 500 tỷ người giờ chỉ còn chưa đầy 100 tỷ.

Thương vong quá lớn, ai cũng đau lòng vì đồng đội, người thân đã ngã xuống. 'Đại sư, lũ hung thú đang ở ngay trước mặt.

Hãy để chúng ta đánh trận cuối cùng'. 'Gào, giết sạch lũ dã thú!'. 'Báo thù!

Tiêu diệt sào huyệt của chúng!'. 'Tấn công!'.

Mọi người kích động, lập tức áp sát tổ tiên hung thú, làn sóng khủng bố yểm một đại địa.

Đùng đùng đùng!

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển dữ dội, đại đội phía trước gần như bị tiêu diệt lập tức, ngay cả tiếng kêu thét cũng không kịp phát ra. 'Dừng lại, mau dừng lại!'.

Mọi người nhận ra đối thủ mạnh vừa ra tay nên lập tức ngừng tấn công.

Chương 307

'Kẻ nào tự phụ như vậy, chưa ra mặt sao?'.

Khi Tổ Long nhìn thấy cảnh đó, lão phẫn nộ vì một đòn của địch gây tổn thất nặng nề. 'Hắc, mùi vị thật thơm.

Chỉ có ngươi mới dám đưa lũ kiến hôi này tới đây'. 'Thôn Thiên Tổ Tiên!

Ngươi định trốn trong lũ hung thú vì sợ bị tiêu diệt sao?'.

Nghe giọng nói đó, Tổ Long lập tức nhận ra danh tính.

Đầu tiên, Thôn Thiên đã cướp đoạt bảo tàng của Âm Dương Tổ Tiên, nhưng vì Nghiêm Phong can thiệp nên không thành.

Hắn không cam lòng, Âm Dương cũng muốn tính sổ nhưng chưa có cơ hội.

Phía hắn quá suy yếu, có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào, nên phải tìm cách khác.

Lão đã ẩn mình nhiều năm vì sợ đồng minh lo sợ. 'Ngươi đang tìm cái chết đó'.

Tổ Long lập tức phẫn nộ muốn giết Thôn Thiên. 'Ta không biết vì sao mình phải sợ'.

Thôn Thiên giết nhiều người như vậy mà không hề hoảng loạn. 'Hắc, một lũ kiến hôi dám đấu với ta, quả nhiên vượt quá tầm kiểm soát'.

Trời đất bỗng rung chuyển, nhiều con số lóe lên trên đầu lũ hung thú. 'Ẩn giấu lâu như vậy, cuối cùng ta cũng hiểu'. 'Hừ, nếu không có lệnh của Thú Hoàng, sao ngươi có thể ở đây?'. 'Đừng quay lưng lại, ra

đây đi!

Lão đạo ta đã đợi lâu rồi'.

Lúc này, trước đại đội xuất hiện vài nhân vật, bao gồm cả Nghiêm Phong.

Không khí hai bên lập tức căng thẳng. 'Ha ha ha, đều ở đây cả, tốt lắm, không cần phải lo lắng nữa'.

Khí hủy diệt vô tận lan tỏa, gần như tất cả tu sĩ trên chiến trường đều bị áp bức phải lùi lại. 'Hắc, để ta lôi cổ tất cả những kẻ đang ẩn nấp ra'.

Tiếng của Thú Hoàng vừa dứt, một đợt sóng chấn động khác ập tới.

Nghiêm Phong mang theo áp lực của đại địa, nhướng mày, cùng sáu người khác và lũ hung thú xuất hiện giữa không trung. 'Có thể đứng cạnh lũ hung thú sao?'.

Khi kẻ cuối cùng xuất hiện, phe liên minh kinh ngạc, thậm chí cảm thấy lạnh lẽo, cứ ngỡ mình có ưu thế nhưng tình hình lại khó lường. 'Thanh Điền đạo hữu, ngươi đã quyết định rồi sao?'.

Nghiêm Phong và những người khác có vẻ không ngạc nhiên, khiến mọi người thở phào. 'Họ không cho ta thứ ta muốn, nên ta phải cầu cứu hung thú tộc'.

Thanh Điền lãnh mạc trả lời, đã đạt được hiệp nghị với hung thú. 'Trong tình huống này, hãy để ta xem các vị đạo hữu có tiến bộ gì không'.

Bành Bằng đầy tính xâm lược, vốn đã bất mãn với Thanh Điền từ lâu, nay muốn giải quyết. 'Ồ, vừa hay một đối một, gã hắc ám kia để cho ta'.

Thế cục căng thẳng bỗng đình trệ.

La Hầu ở phía bên kia mặt mày xấu xí.

Ai mà không biết danh tiếng của lão trong Hồng Hoang?

Đối mặt với cái tên đó mà không chiến đấu thì thật tự phụ, chẳng khác nào không coi ai ra gì.

Nhưng chuyện tiếp theo mới khiến lão tức giận.

Chương 308

'Có chút quen thuộc, nhưng không sao, từ khi du ngoạn đến nay, lão đạo ta chưa từng ngại va chạm'.

Dương Mi nhướng mày bước ra một bước. 'Hi hi, vậy ta chọn con sâu lớn kia nhé'. 'Thiên không bao phủ lấy ta'.

Nguyên Phượng và những người khác cũng chọn đối thủ cho mình. 'Các ngươi đang tìm cái chết'.

La Hầu tức giận, tình hình càng lúc càng tệ. 'Giao Hồng Quân cho ta, ta sẽ giết lão'.

Thú Hoàng trực tiếp lao về phía Hồng Quân, những người khác cũng ngăn chặn đối thủ, tiến về chiến trường trên tinh không.

Chiến đấu quá khủng bố sẽ ảnh hưởng đến sinh linh phía dưới.

Chiến tranh, sát lục bùng nổ.

Khi các cường giả rời đi, trận chiến bên dưới cũng bắt đầu.

Hung thú do tứ đại vương và các thủ lĩnh dẫn dắt giao tranh với các bộ tộc Hồng Hoang. 'Gào, cho ta một kẻ thù để nuốt chửng tất cả!'.

Sự sợ hãi của hung thú tiếp xúc với hồng thủy, máu chảy thành sông, thi thể chất đống. 'Thôn Thiên, hôm nay ngươi không thoát được đâu, chết đi!'.

Âm Dương Tổ Tiên nhìn Thôn Thiên với ánh mắt hung sát.

Hắn từng suýt bị hại, hôm nay phải trả thù. 'Hừ, Âm Dương, ngươi nghĩ ta sợ sao?

Hôm nay xem ai cứu được ngươi'.

Thôn Thiên gầm thét, Thôn Thiên pháp tắc hiển hiện đánh thẳng vào Âm Dương. 'Cáp!', Âm Dương đại thanh xướng ca.

Phía sau không gian xuất hiện Âm Dương nhị khí, hai vòng sáng hiện ra như gặp được chân chủ.

Âm Dương nhị khí giao chức, hình thành Thái Cực Đồ trong hư không.

Thái Cực Đồ xoay chuyển, hấp thu quang hoàn xung quanh, tỏa ra hơi thở hủy diệt mọi tồn tại.

Thật khiến người ta nghẹt thở.

Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, bảo vật của Âm Dương Tổ Tiên đã ngăn chặn đòn tấn công thôn phệ. 'Âm Dương, ngươi tưởng có Thái Cực Đồ là làm gì được ta sao?

Thiên không áp chế, Thiên không thôn phệ!'.

Thôn Thiên thi triển bảo vật, trực tiếp muốn nuốt chửng đối thủ.

Nhìn mọi người đang chiến đấu, thân thể Thôn Thiên đột nhiên bùng nổ, biến thành một cái miệng khổng lồ đáng sợ nuốt chửng mọi thứ điên cuồng, cái miệng ngày càng lớn bao trùm cả chiến trường.

Sự tà ác vô hạn lan tỏa, sức mạnh thôn phệ bộc phát cực kỳ khủng bố. 'Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh của Tiên thiên chí bảo'.

Thái Cực Đồ từ trên đầu bay ra, đồ hình đen trắng xoay chuyển khiến thế giới đang rung chuyển lập tức bình tĩnh lại.

Thái Cực Đồ là bảo vật phòng ngự tối cường, thậm chí có cả sức mạnh khai thiên.

Làn sóng tấn công đụng phải Thái Cực Đồ, không có vụ nổ năng lượng nào, ngược lại động lượng ngày càng nhỏ rồi biến mất. 'Thái Cực sinh lưỡng nghi, Âm Dương xuất!'.

Thái Cực vẽ ra cầu nối nhắm thẳng vào Thôn Thiên.

Thôn Thiên không chịu kém cạnh, hai tay ôm hư không khiến không gian vặn vẹo, 'tê tê', không gian vỡ vụn tạo thành một hố đen huyền bí không đáy.

Hố đen xuất hiện lập tức thoát khỏi Thái Cực Đồ và muốn nuốt chửng Âm Dương. 'Chút tài mọn, Thái Cực xoay chuyển, hóa giải vạn vật'.

Thái Cực Đồ dưới sự điều khiển của Âm Dương trở nên mạnh hơn, đòn tấn công thôn phệ bị tiêu trừ.

Chương 309

'Thôn Thiên, ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Vậy thì chết đi'. 'Hắc hắc, một bức Thái Cực Đồ quả thực khó nhằn, nhưng tất cả linh hồn trên chiến trường này đều thuộc về ta, hãy chúc phúc cho ta!'.

Nhìn bầu trời u ám đầy oán hận và những bóng hình quen thuộc, mọi người không khỏi thét lên. 'Thôn Thiên, ngươi thật tàn độc, đã có kế hoạch từ trước sao?'. 'Ha ha ha, không có bọn chúng, ta sao hoàn thành được nhiệm vụ.

Tất cả đều biến thành sinh mệnh lực của ta!'.

Đột nhiên, thân thể Thôn Thiên bành trướng nhanh chóng, biến thành một đại ấn che kín bầu trời trấn áp xuống. 'Ta đã hy sinh tất cả tinh thần và phúc chỉ để thức tỉnh chân vân chi bảo.

Xem các ngươi chống cự thế nào trước cái chết'.

Đối mặt với đòn tập kích điên cuồng, Âm Dương vẫn tiếp tục kháng cự. 'Âm Dương nhị khí gào thét, ngưng kết tài phú.

Thôn Thiên, ta sẽ cho ngươi cảm nhận sức mạnh khai thiên, chết đi không phải hối tiếc'.

Âm Dương Tổ Tiên không còn bảo lưu: 'Âm Dương nghịch chuyển, thế giới hủy diệt!'.

Khi Âm Dương nghịch chuyển, thế giới hỗn loạn gần như bị phá hủy.

Hai tuyệt chiêu va chạm, làn sóng năng lượng khủng bố bùng nổ.

Những kẻ ở gần đều bị tiêu diệt.

Bầu trời trở nên tĩnh lặng, mọi thứ dường như biến mất. 'A, không thể nào, sao ta có thể thua được...'.

Âm Dương Tổ Tiên nắm bắt cơ hội, trọng thương Thôn Thiên.

Không cho kẻ thù cơ hội nào, lão trực tiếp xóa sổ hắn.

Một đại đế vương đã ngã xuống, cũng là vị đế vương đầu tiên ngã xuống.

Sau một thời gian hỗn loạn, Âm Dương đã tiêu diệt Thôn Thiên, ngăn cản cường giả phe hung thú.

Các cường giả không thể tiếp cận nhau vì những va chạm khủng bố.

Các Đại La Kim Tiên đều bị trọng thương, thương vong vô số, thi thể và máu hòa cùng nước biển, linh hồn tà ác bao phủ bầu trời.

Mọi người đều đỏ mắt mất trí, chỉ biết giết chóc.

Chiến trường như một máy nghiền thịt khổng lồ.

Bầu trời đen kịt, mặt đất đỏ rực, hoang lương đáng sợ.

Trên chiến trường hoang vu, Tổ Long, Hưng Hóa Thánh Mẫu và những người khác vẫn đang kịch chiến với hung thú và Ma tộc. 'Triển khai chiến đấu, giải quyết trong một hơi!'.

Thú Vương đang đấu với Tổ Long hét lớn.

Đột nhiên các Thú Vương tụ lại một chỗ. 'Thiên địa ngũ phương kỳ?'.

Dù có chút sợ hãi, Tổ Long vẫn thốt lên. 'Không, hung thú chỉ có ba mặt kỳ, hai mặt kia chắc chắn là giả'.

Nguyên Phượng nhìn thấy ngọn lửa phương Nam trên kỳ xí liền nhận ra vấn đề. 'Mậu Kỷ Kỷ Thổ Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Kỳ

và Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ đều ở trong tay hung thú.

Những mặt khác chưa bị thu thập nhưng phải cẩn thận.

Dù là giả thì cũng không yếu đâu'.

Tổ Long bình tĩnh lại, thở phào một cái.

Nếu đối phương có đủ Ngũ Phương Kỳ thì phe mình sẽ cực kỳ nguy hiểm. 'Sát trận bắt đầu, giết sạch bọn chúng!'.

Chương 310

Năm kẻ mỗi người cầm một mặt kỳ, vận hành pháp lực.

Năm mặt kỳ rung lên, biến lớn bao phủ toàn bộ chiến trường. 'Ha ha ha, ta đã chuẩn bị sẵn trận pháp này để vây khốn các ngươi.

Bây giờ xem các ngươi thoát ra thế nào!'.

Thú Vương cười cuồng dã. 'A, không xong rồi!', 'Cứu tôi!'.

Đồng thời, liên quân không ngừng thét lên khi trận pháp bắt đầu vận chuyển. 'Tà linh, ma lực'.

Mặt Tổ Long trang nghiêm, sự tác động của tai nạn này khiến tu sĩ dễ bị mất trí và kiệt sức nhanh hơn. 'Tốt thế nào?

Với cách này đại đội sẽ không còn tồn tại'. 'Không cần thiết phải phá đại trận này đâu'.

Hưng Hóa Thánh Mẫu dốc toàn lực ra tay.

Đột nhiên sau một hồi rung chuyển, mọi thứ khôi phục trạng thái ban đầu. 'Tê tê' – Mọi người đều kinh ngạc khi đòn tấn công của Thú Vương chỉ làm rung chuyển chứ không gây thương tích gì. 'Các loại Ngũ Phương Kỳ gần như vô địch về phòng ngự, thậm chí còn khủng bố hơn, rất khó phá vỡ'.

Nguyên Phượng biết rõ về Ngũ Phương Kỳ nhưng thân thể đang suy yếu. 'Ồ, đạo hữu có cách phá giải sao?'.

Mọi người lập tức vui mừng. 'Nếu là Ngũ Phương Kỳ hoàn chỉnh thì không thể phá, nhưng nếu là giả thì sẽ có khiếm khuyết'. 'May mắn thay, điều kiện đã đủ'. 'Huynh đệ, mau nói cho ta biết đi'.

Nữ Oa đứng bên cạnh không đợi được nữa. 'Muốn phá trận phải

tìm ra hai khuyết điểm và dùng sức mạnh tập thể phá vỡ.

Nhưng đòi hỏi phải có trận pháp ngũ giác hình'.

Mọi người thoáng thất vọng.

Dù trận pháp lớn nhưng sức mạnh là vô hạn. 'Đạo hữu có thể điều khiển trận chiến lớn như vậy sao?'.

Phục Hy không chút do dự hỏi. 'Cần Hưng Hóa nương nương đóng góp'. 'Tự nhiên là được'.

Hưng Hóa phu nhân hiểu ý. 'Chỉ bấy nhiêu chưa đủ, cần có sự oanh tạc từ bên ngoài, những người có điều kiện tham gia sẽ tạo thành Tinh Tế Đại Gia Đình'.

Phục Hy tiếp tục. 'Bộ lạc của ta cũng tương tự, nhưng là bộ tộc tinh tú đầu tiên, có sức mạnh ức chế và thu hút tinh tú.

Vạn Tượng Tinh Đồ!

Nếu mọi người cùng nỗ lực, sức mạnh bảo tàng sẽ bộc phát, thu hút tinh tú lực, ta sẽ cùng Phục Hy đạo hữu lập trận, mọi người cùng đột phá pháp lực theo hình ngũ giác'.

Nghe lời Hưng Hóa Thánh Mẫu, tinh thần mọi người chấn động, không dám lơ là. 'Vạn Tượng Chi Tinh, tinh tú vô tận, chúc phúc!'.

Dưới sự chủ trì của Hưng Hóa và Phục Hy, vạn tượng tinh thần biến thành tinh không mênh mông bảo vệ liên quân, chống lại sự xâm thực của ác linh và ma khí.

Vô số ngôi sao tỏa sáng chiếu rọi toàn bộ chiến trường, đặc biệt là Thái Âm tinh tỏa ánh sáng dẫn dắt sức mạnh hằng tinh hối tụ vào tinh đồ.

Trong tình huống đó, Hưng Hóa Thánh Mẫu cảm ứng được: 'Sức mạnh tinh tú này thật lớn, dù ta chưa thoát khỏi thế giới này nhưng nó

giúp ích rất nhiều'.

Chương 311

'Chuyện gì đang xảy ra?'.

Bên ngoài chiến trường, Thú Vương đại nộ, tâm tình bất hảo. 'Mọi người ở hướng Đông Bắc, đồng loạt ra tay!'.

Theo lệnh Phục Hy, vô số linh bảo thần thú cùng tấn công. 'Thấy lối ra rồi, mọi người nhanh lên!'.

Một đòn tấn công khác lại tới.

Hung thú trong trận không thể chịu nổi đòn tấn công khủng bố đó, bị tạc thành thịt vụn. 'Lũ rác rưởi, ngăn chúng lại!'.

Thú Vương phản ứng nhưng không kịp, trận chiến lại bùng nổ, mọi người lại đối mặt với nhau. 'Thú Vương, xem ngươi làm được gì!'.

Tổ Long bị khốn bấy lâu đang vô cùng tức giận. 'Được rồi, vì không thể đối phó với đại đội của các ngươi, ta sẽ dành thời gian giết sạch các ngươi!'. 'Đối thủ của ngươi là ta!'.

Tổ Long liên tục ra chiêu, Hưng Hóa, Nữ Oa, Nguyên Phượng, Âm Dương, Vô Cực tất cả đều ra trận, chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Thi thể ngổn ngang đồng nội, máu chảy vào sông.

Dù tinh không không quá mãnh liệt nhưng những chấn động đã gây ra xung kích không gian, cả thế giới như bị phá hủy.

Nghiêm Phong đối mặt với chư thần phản loạn, trận chiến giữa các chí cường giả cực kỳ khủng bố.

Sức mạnh của Nghiêm Phong khiến người ta kinh ngạc.

Thiên địa pháp luật tương hỗ, ý chí thiên địa càng thêm khủng bố.

Thú Hoàng, Ma Thần, pháp tắc hủy diệt và sát lục cường đại vô song, cực kỳ tự phụ, chiến đấu ngang hàng với Nghiêm Phong.

Tiếng gào thét làm tinh tú vỡ vụn, không gian bị xé rách.

Hỗn Bằng và Thanh Điền vốn có oán hận, ra tay không chút tình cảm, đầy tính hủy diệt.

Nguyên Phượng sử dụng tiên thiên chi hỏa cực kỳ tinh tế, hiểu biết sâu sắc về hỏa lộ, các đòn tấn công mãnh liệt khác hẳn ngày thường.

Ma Thần thì dùng thân thể rồng của Ma thần, điên cuồng và đáng sợ hơn.

Còn Dương Mi, việc thực tiễn không gian quy luật càng thêm khả sợ.

Thời không định luật được gọi là quy luật nghịch thiên số một.

Tự nhiên không gian chính là khung giá của thế giới, là đá tảng của thế giới.

Dương Mi vốn là Ma thần không gian trong hỗn độn.

Dù trọng sinh nhưng lão hiểu quy luật này dễ dàng hơn bất kỳ ai.

Tiên thiên sát khí hóa hình, một Ma thần trí mạng khác với sức mạnh có thể khiến thế tục kinh hoàng.

Càn Khôn Tổ Tiên cũng là cường giả hàng đầu Hồng Hoang, thực lực không kém Nghiêm Phong là bao.

Còn về La Hầu, lão càng kỳ quái hơn.

La Hầu hận không thể luyện hóa kẻ thù thành nguyên thần, dùng ma quỷ khốc hình tra tấn hàng ức năm.

Không ai dám cười nhạo.

Trận chiến diễn ra, có lúc như trò hề, có lúc lại mãnh liệt.

Dù tấn công điên cuồng vẫn bị thân thủ tinh trạm né tránh, chỉ thấy máu và thịt rơi rụng. 'Đến lúc này mà ngươi vẫn muốn phí sức sao?

Thành công rồi đó!'.

Đòn tấn công lại thất bại, La Hầu mất kiên nhẫn hét lớn. 'Ồ, đạo hữu cũng vậy sao?

Lão đạo cũng không muốn chiến đấu và giết người, hòa bình là tốt nhất, thấy thế nào?'.

Không muốn dây dưa, Nghiêm Phong chỉ kéo dài thời gian.

Chương 312

'Ngươi tưởng ta không còn cách nào sao?

Ma vực lãnh địa, ta chính là chúa tể!'.

Ma lực huyền ảo bao phủ toàn bộ thế giới như đang sáng tạo một thế giới mới. 'Ha ha ha, trong thế giới của ta, ta là chủ nhân của tất cả, xem ngươi tránh né thế nào!'.

Nghiêm Phong không quá lo lắng.

Dù sao mỗi chí cường giả đều có bài tẩy riêng.

Nếu không thể tránh khỏi thì chiến thôi! 'Chẳng phải đây là điều ta mong đợi sao?'.

Hắn đã đợi ngày này lâu rồi. 'Nghiêm Phong, sự thật là vậy, hãy để ngươi biết sức mạnh thần kỳ của vị Hoàng đế hôm nay'.

Dây dưa lâu ngày có thể tìm ra sơ hở của đối thủ, hoặc đơn giản là không để đối thủ vào mắt. 'Quyền đầu hủy diệt, thế giới điêu tàn!'.

Thú Hoàng thân thể phình to, biến thành một con ác ma thú hung mãnh, cao hàng vạn trượng.

Hắn vung nắm đấm giáng xuống đại đội.

Kinh khủng, tất cả hung thú và sinh vật đều bị phá hủy.

Nắm đấm mang sức mạnh tàn phá mãnh liệt nhắm thẳng vào Nghiêm Phong.

Dưới cú va chạm đó, không gian bị phá vỡ thành một màu đen hư vô. 'Tử Tiêu Thần Lôi, hiện!'.

Đối mặt với đòn đánh đáng sợ, sắc mặt Nghiêm Phong không chút thay đổi.

Vào thuở sơ khai khi thiên địa mới hình thành, thế giới vẫn chưa đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Những hung thú hỗn loạn chiếm vị trí chủ đạo giữa dòng hồng thủy thời gian, vận khí phồn vinh.

Tuy nhiên, những dã thú này vốn thuộc về ma thần hỗn loạn, mang đại nhân quả đối với hồng thủy và thiên đạo.

Ngoại trừ một số vương giả và đế vương trong đám hung thú có được ký ức hỗn loạn ra, hầu hết chúng đều không thể tu sửa đại đạo, không biết nhân quả, không hiểu thiên cơ, chỉ biết sát lục vô nghĩa, tạo ra nghiệp chướng vô hạn, khiến tiềm lực phát triển bị hạn chế, khó lòng đạt được thành tựu cao hơn.

Chẳng biết bao nhiêu năm tháng đã trôi qua kể từ khi hồng thủy bắt đầu tràn lan, chớp mắt đã qua chín thời đại.

Khi thế giới dần thành hình, các sinh vật bắt đầu thức tỉnh, hung thú trong hồng thủy hoành hành ngang ngược.

Nhiều sinh linh bẩm sinh rất khó tồn tại.

Bởi lẽ, dù hung thú hung mãnh nhưng chưa khai mở linh trí, nhưng khi Bàn Cổ khai thiên, oán hận và tinh huyết của vô số ma thần bị giết chết đã thích nghi với thế giới khép kín này, dũng mãnh hiện diện trên hoang nguyên để chiến đấu.

Những hung thú này vô cùng to lớn, có con cao tới vạn trượng, thân thể cực kỳ cường đại.

Ngay cả tiên thiên linh bảo thông thường cũng không thể phá vỡ nhục thân của chúng.

Do đó, hung thú vô cùng mạnh mẽ, là mối nguy hiểm lớn đối với các tu sĩ cùng cấp.

Nghiêm Phong sinh ra từ trong oán hận hỗn loạn, mang theo ý chí hủy diệt!

Hắn đại tứ phá hoại các loại linh khí thiên địa trong hồng thủy, tàn sát đủ loại sinh vật giữa trời đất.

Hắn không ngừng thôn phệ các loại tinh thần để tăng cường sức mạnh.

Hung thú có trí tuệ càng cao thì càng điên cuồng thôn thực mọi thứ để mạnh lên.

Tuy nhiên, hung thú sinh ra được trí tuệ là vô cùng hiếm thấy.

Theo thời gian, vô số thế lực và sức mạnh mới đã trỗi dậy để kháng hành với lũ hung thú hung mãnh.

Kinh qua hàng ức năm chiến đấu, từng thế lực bị tiêu diệt rồi lại có sức mạnh mới đản sinh, kẻ mạnh tồn tại, kẻ yếu bị đào thải.

Đến nay, cuối cùng đã hình thành những thế lực có thể đối kháng với hung thú, đại diện là các tộc duệ và vương triều thánh địa.

Sau khi được tôi luyện qua máu và lửa, những thế lực này đã đứng vững trên đỉnh cao của hồng thủy, nổi danh nhất là các tổ tiên.

Đứng đầu là Long tộc chiếm giữ Đông Hải, thậm chí sức mạnh của họ còn lan tỏa khắp các vùng biển và lục địa.

Nghiêm Phong lúc này đang ở phía đông hồng thủy.

Đồng thời, thế lực phương đông còn bao gồm Sư Lĩnh, Kim tộc và các thị tộc khác.

Chương 313

Có các vị tổ tiên như Âm Dương lão tổ, Càn Khôn lão tổ, Điên Đảo lão tổ cùng trú ngụ.

Có thể nói, triều thánh địa do các vị lão tổ này thành lập tại phía đông Hồng Hoang là nơi có sức mạnh và sức sống mãnh liệt nhất.

Phía bắc có Huyền Vũ Nham, cũng có đạo trường của Hỗn Hợp lão tổ, nhưng nơi đó hung thú tập trung rất nhiều, tu sĩ lại thưa thớt.

Ở phía nam, Phượng Hoàng bộ lạc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, Lục Cơ lão tổ và Vô Cực lão tổ cũng kiến lập vương triều, sức mạnh vô cùng cường đại.

Khu vực trung tâm tương đối ít sinh linh sinh sống, chủ yếu là các bộ tộc như Kỳ Lân bộ lạc, còn Bạch Ốc bộ lạc nằm ở ranh giới giữa trung tâm và phía tây của bình nguyên hồng thủy.

Về phía tây, các bộ tộc khá hỗn tạp, chủ yếu là mãnh thú và các thế lực có thái độ không rõ ràng như Ma Thuật Cốc.

Đương nhiên, còn có những tu sĩ thực lực độc tôn như Hồng Quân, Dương Mai, Thanh Điền, đều là những kẻ cực mạnh.

Sự xuất hiện của thiên đạo đánh dấu sự bắt đầu hoàn mỹ của thiên địa, tự nhiên cần phải thanh trừ những thứ gây hại to lớn cho trời đất.

Một ngày nọ, tại lục địa phương đông đang bị hồng thủy bủa vây, xuất hiện một tế đàn khổng lồ.

Tế đàn cao chín tầng, bao phủ bởi các loại hình thái huyền bí, tỏa ra màu sắc thần bí.

Vô số sinh vật tụ tập xung quanh.

Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ bảy đều là chúng sinh.

Nghiêm Phong lúc này đang đứng trang nghiêm, dường như đang chờ đợi ai đó.

Lúc bấy giờ, phía trên tứ hải xuất hiện một cỗ Cửu Long Ngọc Liễn.

Chín con rồng khổng lồ đang thu hút sự chú ý của Nghiêm Phong.

Chúng tỏa ra khí tức khủng bố, ít nhất cũng đạt tới cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

Vốn là những bá chủ phương nào, nhưng lúc này lại tình nguyện trở thành vật cưỡi.

Sau đó, đúng như cam kết, vô số cường giả bộc phát khí thế mạnh mẽ, có thể sánh ngang với Long Vương, nhưng thế lực của họ lại tụ hội về đây.

Các vị đế vương tổ tiên quyền năng lần lượt bước lên tầng thứ tám của tế đàn.

Tại ranh giới giữa tầng tám và tầng chín, đột nhiên xuất hiện mấy bóng người.

Ngoại trừ Hồng Quân, Lục Á và Hồng Bằng, bảy người còn lại vẫn chưa lộ diện.

“Hôm nay, ngô Hồng Quân cùng các lãnh đạo Hồng Hoang kết thành đồng minh, thề tiêu diệt lũ hung thú tàn ác, bảo vệ linh hồn Hồng Hoang không bị xâm hại, trả lại hòa bình cho thế giới.” Hồng Quân trịnh trọng tuyên bố.

“Bảo vệ hồng thủy, bảo vệ thiên địa!” “Sát tận hung thú!” “Trục xuất lũ súc sinh ra khỏi hồng thủy!” Vô số sinh linh hưng phấn reo hò.

Bởi lẽ, Nghiêm Phong và những người khác đều đã chứng kiến sự

tàn khốc của lũ hung thú, nhiều người đã mất đi người thân, bạn bè và nơi cư ngụ.

Mối thù này không đội trời chung.

Hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội báo thù, ai nấy đều sục sôi ý chí.

"Xuất quân, tiến thẳng về sào huyệt thú tổ!" Theo lệnh của các vị thủ lĩnh, cuộc chiến bắt đầu.

"Giết!" Tiếng gào thét vang trời, máu chảy thành sông, xương trắng phơi đầy.

Thời gian trôi đi, cuộc chiến càng lúc càng khốc liệt.

Cả chiến trường giống như một cỗ máy xay thịt khổng lồ, không ngừng nuốt chửng sinh mạng các tu sĩ.

Thực tế tàn khốc của hồng thủy đã hiển hiện, kẻ yếu chỉ có số phận làm nô lệ hoặc bị tiêu diệt.

Ban đầu khi thấy cảnh chém giết, có lẽ vẫn còn e dè, nhưng khi trận chiến tiếp tục, tâm địa ai nấy đều trở nên lãnh mạc, lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Đây chính là thực tế, kẻ mạnh là tối thượng.

Khi đại quân tiến về Thú Tổ Đình, vô số hung thú từ phương đông bắt đầu quét sạch cả phía tây và phía bắc, cuối cùng tụ tập tại tây bắc – nơi đặt Thú Tổ Đình.

Kháng cự càng quyết liệt, tu sĩ thương vong càng nhiều.

Các vị đế vương mạnh mẽ vẫn chưa ra tay, họ phải đề phòng đối thủ cùng cấp của phe kia.

Hồng Hoang đột ngột rơi vào thời đại hỗn loạn của hai phe bá quyền, tiếng chiến đấu không lúc nào ngớt.

Một số người ẩn dật không tham gia vào thảm họa này, không dám rời khỏi hang động.

Khói lửa chiến tranh lan rộng, mọi người cũng dần quen với cảnh tượng đó.

Trong một thời gian dài, mưa máu nhuộm đỏ núi sông, xương trắng chất cao như núi.

Ngay cả những cường giả Đại La Kim Tiên cũng bắt đầu ngã xuống, không biết bao nhiêu tu sĩ Kim Tiên đã vong mạng, còn hạng Huyền Tiên, Thiên Tiên thì hoàn toàn biến thành bia đỡ đạn.

Năm ngàn năm trôi qua, lũ hung thú bị xua đuổi khỏi vùng đất của Nghiêm Phong.

Chương 314

Chủ yếu do đại quân di chuyển quá chậm, nhưng dọc đường cũng bị phá hoại nghiêm trọng.

Đại La Kim Tiên thương vong hàng trăm, Thái Ất Kim Tiên cũng vậy, Kim Tiên thì không đếm xuể.

Cuối cùng, trận chiến quyết định đã bùng nổ.

Hàng nghìn tỷ quân đội sử dụng vô số pháp bảo, linh khí thiên địa bị hút cạn.

Mỗi pháp bảo sau khi hấp thu linh quang đều phát ra những tia sáng chói mắt.

Hàng triệu dặm ánh sáng bao phủ đại quân, tạo ra những cơn bão chân không nghiền nát mọi thứ xung quanh thành hư vô.

Áp lực khủng bố như thủy triều tràn lan khắp nơi.

Mây tầng bị đẩy xa hàng ức dặm, núi non rung chuyển, tất cả linh hồn trong phạm vi mười ức dặm đều run rẩy.

"Giết!" Đột nhiên, cả bầu trời bùng nổ, biến thành một dải tinh hệ đa sắc khổng lồ lao về phía lũ mãnh thú.

Trên đường đi, vô số cự nhân hung thú bị dải tinh hà nuốt chửng, không còn lại gì.

"Hống hống!" Lũ mãnh thú không chịu thua kém, phô diễn sức mạnh nhục thân khủng bố, không sợ sinh tử, dùng chính cơ thể làm pháp bảo để chống đỡ công kích.

Sự va chạm giữa hai bên tạo ra những sóng xung kích đáng sợ lan ra tứ phía.

Linh hồn nào bị ảnh hưởng đều lập tức tan biến.

Hàng vạn cánh quân hình thành những dòng thác đen đỏ đâm sầm vào bầy hung thú.

Sát lục điên cuồng khiến đôi bên đều đỏ mắt, mưa máu bắt đầu trút xuống từ hư không.

Cuồng phong lôi bạo, băng hỏa ngập trời, vô số tu sĩ bị hung thú nuốt chửng, máu tươi dâng trào vào các dòng sông, khung cảnh như ngày tận thế.

Những bàn tay khổng lồ che lấp bầu trời, hồng thủy hung dũng, kiếm quang vô tận...

Đủ loại pháp thuật cường đại xuất hiện trên chiến trường, hai bên cứ thế ngã xuống như châu chấu.

"Sát!

Giết sạch bọn chúng!" Mọi người đều đã phát điên, chỉ cần có kẻ đứng trước mặt là sẽ chém giết không nương tay.

Thật đáng sợ.

Lúc này ngay cả những tu sĩ điềm tĩnh nhất cũng bị máu tươi kích động, đôi mắt nhuốm đỏ, tay cầm vũ khí dính đầy máu không ngừng giết chóc.

Trong lòng họ chỉ còn một chữ: "Giết!".

Tai nạn này ảnh hưởng đến mức không còn phân biệt được địch ta, tất cả đã trở thành máy giết người.

Mây máu trên trời, xương gãy dưới đất, sinh mạng lúc này rẻ mạt vô cùng.

Mỗi giây mỗi khắc đều có vô số tu sĩ ngã xuống.

Núi bị nổ thành bột mịn, hồ nước bốc hơi, mây tầng vỡ vụn.

Sự thù hận càng sâu, các hành động cực đoan càng xuất hiện nhiều.

Vô số tu sĩ tuyệt vọng đã chọn cách tự bạo pháp bảo, thậm chí là tự bạo nhục thân.

Tiếng nổ oanh oanh liên tục vang lên, những đóa hoa máu tuyệt đẹp nhưng tàn khốc nở rộ.

Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải dốc toàn lực để giữ vững tâm trí, không để mất đi lý trí.

Nhìn thấy Thú Tổ Cung phía trước, đại quân càng thêm hưng phấn, cuối cùng cũng tới nơi, tốc độ hành quân càng nhanh hơn.

Lũ hung thú gào thét khi thấy kẻ ngoại lai xâm nhập vào thánh địa trung tâm của chúng.

Nghiêm Phong và những người khác điên cuồng xung kích.

Những thủ lĩnh hung thú không thể ngăn cản được sức mạnh của minh quân.

Các cường giả đối phương vẫn chưa xuất hiện, có lẽ họ đang tập trung chờ đợi trận chiến cuối cùng.

Không lâu sau, đại quân đã bao vây tổ huyệt của hung thú.

"Cuối cùng cũng tới rồi!" Mọi người hưng phấn gào thét.

Sau mấy ngàn năm sát lục, khoảng 500 tỷ quân đã tử trận, giờ chỉ còn lại chưa đầy 100 tỷ.

Thương vong quá lớn, mỗi người đều mang trong mình nỗi đau vì mất đi chiến hữu, người thân.

"Lão sư, hung thú đã ở ngay trước mắt, hãy để chúng con đánh

trận cuối này.” “Giết sạch lũ súc sinh!” “Báo thù, san bằng sào huyệt của chúng!” Mọi người kích động áp sát tổ đình hung thú, sóng triều quân đội gần như nhấn chìm mặt đất.

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển dữ dội, quân tiên phong gần như bị tiêu diệt lập tức, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Chương 315

“Dừng lại, lập tức dừng lại!” Mọi người nhận ra đối phương có cường giả ra tay nên nhanh chóng đình chỉ tiến công.

“Kẻ nào tự phụ như vậy, còn không mau lộ diện!” Long Vương nhìn thấy tổn thất nặng nề liền trở nên phẫn nộ.

“Hừ, mùi vị của lũ kiến hôi các ngươi thật khó ngửi.

Chỉ là một lũ kiến mà dám đến đây rêu rao.” “Kẻ thôn phệ thiên không chính là ta.

Ta đâu có trốn, chỉ là đang đợi các ngươi đến để tiêu diệt thôi.” Nghe lời này, Long Vương lập tức đoán ra thân phận của đối phương.

Trước đó, Thôn Phệ lão tổ đã đoạt được bảo tàng của Âm Dương lão tổ, nhưng do Hồng Quân đột ngột xuất hiện nên kế hoạch bị phá hỏng.

Tự nhiên, hắn không ưa gì Hồng Quân, nhưng cũng đã đạt thành thỏa thuận ngầm với Âm Dương lão tổ.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại rất căng thẳng, nếu một bên quá yếu sẽ bị tiêu diệt, nên hắn phải tìm phương pháp khác.

Hắn vốn luôn thấp điệu, nhưng nay đột ngột bộc phát khiến các minh hữu cảm thấy hoảng sợ.

“Ngươi đang tìm cái chết!” Các vị thủ lĩnh lập tức phẫn nộ, muốn giết chết kẻ ngạo mạn này.

“Hừ, một lũ kiến hôi mà đòi đấu với ta sao?” Trên trời đột nhiên xảy ra địa chấn, nhiều bóng người hiện ra phía trên đầu lũ hung thú.

“Ẩn giấu lâu như vậy, cuối cùng ta cũng thông suốt rồi.” “Hừ, nếu

không có lệnh của Thú Hoàng, ngươi làm gì có quyền đó.” “Đừng có lảm nhảm nữa, ra đây đi!

Lão đạo đã đợi ở đây lâu rồi.” Lúc này, phía trước đại quân xuất hiện mấy nhân vật, dẫn đầu là Hồng Quân.

Không khí giữa hai bên đột ngột trở nên cực kỳ căng thẳng.

“Ha ha ha, đều ở đây cả, tốt lắm, không cần phải lo lắng nữa.” Khí tức hủy diệt vô tận lan tràn, khiến gần như tất cả tu sĩ trên chiến trường đều bị áp chế phải lùi bước.

“Hừ, để ta lôi hết bọn chúng ra.” Vừa dứt lời Thú Hoàng, một làn sóng chấn động khác giáng xuống.

Hồng Quân cùng các vị cường giả như Dương Mai, Hỗn Tạp, Đảo Quải, Thanh Điền, Lục Á cũng lần lượt xuất hiện từ không trung.

“Thật không ngờ, ngươi lại đứng về phía lũ hung thú hung mãnh đó.” Khi nhân vật cuối cùng xuất hiện, ai nấy trong liên minh đều sững sờ, thậm chí cảm thấy lạnh lẽo.

Họ vốn tưởng mình đang có ưu thế, nhưng tình huống hiện tại thật khó hiểu.

“Thanh Điền đạo hữu, ngươi đã quyết định rồi sao?” Hồng Quân và những người khác dường như không quá ngạc nhiên, nên mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Những gì ta muốn các ngươi không cho được, nên ta đành phải nhờ đến hung thú tộc thôi.” Thanh Điền lạnh mạc đáp lại.

“Đã như vậy, để ta xem xem lão hữu sau bao năm có tiến bộ gì không.” Bành Bằng đầy sát khí, vốn đã bất mãn với Thanh Điền từ trước, nay vừa vặn giải quyết.

“Ồ, đúng là một chọi một, tên mặt đen kia để ta.” Căng thẳng đột ngột đình trệ.

La Nham ở phía bên kia lộ ra vẻ mặt xấu xí.

Ai mà không biết hắn trong hồng thủy?

Đối mặt với những cái tên lừng lẫy này, nếu tự cao tự đại thì thật là ngu ngốc.

Tuy nhiên, sự việc tiếp theo lại khiến hắn tức giận.

“Cảm thấy hơi quen thuộc, nhưng không sao, từ khi Đao Du bộ lạc bị diệt, lão đào ta không còn đánh nhau với ngươi nữa.” Dương Mai nhíu mày, bước ra một bước.

“Hi hi, vậy ta chọn con sâu lớn kia nhé.” “Thiên không bao phủ ta.” Lục Á và Đảo Quải cũng đã chọn được đối thủ cho mình.

“Ngươi đang tìm cái chết!” La Nham tức giận, khí thế của những người khác cũng vô cùng tệ hại.

“Giao Hồng Quân cho ta, ta sẽ giết hắn.” Thú Hoàng vừa dứt lời liền lao thẳng về phía Hồng Quân.

Những người khác cũng chặn đứng đối thủ, chiến trường nhanh chóng chuyển dời lên tinh không.

Bởi lẽ, trận chiến giữa họ quá khủng bố, sẽ ảnh hưởng đến các sinh linh bên dưới.

Giết chóc bùng nổ trở lại.

Khi các cường giả rời đi, trận chiến bên dưới cũng nổ ra.

Hung thú do tứ đại vương và các thống lĩnh dẫn đầu, đối đầu với thủ lĩnh của các bộ tộc Hồng Hoang.

“Hống!

Cho ta một đối thủ, ta sẽ nuốt chửng tất cả.” Nỗi sợ hung thú va chạm với hồng thủy, máu thịt be bét.

“Thôn Phệ lão tổ, hôm nay ngươi không thoát được đâu, nạp mạng đi!” Âm Dương lão tổ nhìn Thôn Phệ lão tổ với ánh mắt đầy sát khí.

Trước đây suýt chút nữa hắn đã bị hại, hôm nay chính là lúc tính sổ.

“Hừ, Âm Dương, ngươi tưởng ta sợ ngươi sao?

Hôm nay xem ai cứu được ngươi.” Thôn Phệ lão tổ hét lớn, Thôn Thiên Pháp Tắc hiển hiện, tấn công Âm Dương lão tổ.

Chương 316

“Ha!” Âm Dương lão tổ quát lớn.

Phía sau hắn hiện ra hai luồng tiên triệu Âm và Dương.

Hai vòng sáng vừa xuất hiện, vô số linh quang xung quanh như gặp được minh chủ, không ngừng bay múa.

Hai luồng sáng Âm Dương đan xen, cuối cùng hình thành một bức đồ Thái Cực cổ phác giữa không trung.

Thái Cực Đồ không ngừng xoay chuyển.

Đây chính là Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, bảo vật bản mệnh của Âm Dương lão tổ, ngăn chặn đòn tấn công thôn phệ.

“Âm Dương, ngươi tưởng có Thái Cực Đồ là ta không làm gì được sao?

Hôm nay ta cho ngươi thấy bản lĩnh của ta.

Thiên Không Áp Chế!

Thiên Không Thôn Phệ!” Thôn Phệ lão tổ tế ra bảo tàng, trực tiếp muốn nuốt chửng đối thủ.

Nhìn mọi người đang chiến đấu, thân thể Thôn Phệ lão tổ đột nhiên bành trướng, biến thành một cái miệng khổng lồ đáng sợ, nuốt chửng mọi thứ điên cuồng.

Cái miệng đó lớn đến mức che phủ cả một góc chiến trường.

Tà ác vô hạn lan tràn, sức mạnh thôn phệ bộc phát khủng bố khôn lường.

“Âm Dương lão tổ ta hôm nay sẽ cho ngươi thấy uy lực của Tiên thiên chí bảo.” Âm Dương lão tổ trang nghiêm.

Thái Cực Đồ bay lơ lửng trên đầu, đồ hình đen trắng xoay chuyển, thế giới đang rung chuyển lập tức bình tĩnh lại.

Thái Cực Đồ là bảo vật phòng ngự tối cao, vô cùng ổn định, lại mang sức mạnh khai phá thiên không.

Những đợt sóng xung kích đáng sợ chạm vào Thái Cực Đồ liền trở nên yếu ớt rồi biến mất.

"Thái Cực Lưỡng Nghi, Âm Dương xuất!" Thái Cực Đồ hiện ra cây cầu Âm Dương thứ hai, khóa chặt đối phương.

Thôn Phệ lão tổ không cam lòng yếu thế, đôi tay ôm lấy hư không, khiến không gian nặn xoắn, phát ra tiếng "tê tê" ghê người.

Trước sự kinh hãi của mọi người, không gian dần tan vỡ, hình thành một hố đen thần bí không đáy.

Hắc động xuất hiện lập tức thoát khỏi sự kiềm tỏa của Thái Cực Đồ, muốn nuốt chửng Âm Dương lão tổ.

"Chút tài mọn!

Âm Dương xoay chuyển, Thái Cực hóa giải tất cả." Dưới sự thao túng của Âm Dương lão tổ, uy lực Thái Cực Đồ càng mạnh, hóa giải hoàn toàn đòn thôn phệ.

"Thôn Phệ lão tổ, ngươi chỉ có thế thôi sao?

Vậy thì chết đi!" "Hắc hắc, một bức Thái Cực Đồ đúng là khó nhằn, nhưng nhìn xem, linh hồn của các tu sĩ tử trận đều đang tụ về đây, chúc phúc cho ta!" "Lũ sinh vật bị thôn phệ kia thật nhiều oán hận." Nhìn bầu trời u ám đầy oán khí và những bóng hình quen thuộc, ai nấy không khỏi rùng mình.

"Thôn Phệ lão tổ, ngươi thật tàn độc, hóa ra đã có kế hoạch từ trước." "Ha ha ha, không có những kẻ đó hiến tế, làm sao ta hoàn

thành được chiêu tuyệt sát này.

Tất cả đều biến thành sức mạnh cho ta!" Đột nhiên, thân thể Thôn Phệ lão tổ bành trướng cực độ, biến thành một cái ấn khổng lồ bao phủ bầu trời, giáng xuống Âm Dương lão tổ.

"Ta tế lễ linh hồn, nhận vương triều chúc phúc.

Chân Vân Trân Bảo hoàn toàn thức tỉnh.

Xem ngươi kháng cự thế nào!" Âm Dương lão tổ không còn bảo lưu sức mạnh: "Âm Dương Nghịch Chuyển, Thiên Địa Hủy Diệt!" Khi Âm Dương nghịch đảo, thế giới hỗn loạn, vạn vật gần như bị tiêu diệt.

Hai tuyệt chiêu va chạm, một luồng sóng năng lượng khủng bố bộc phát.

Những quân đội đứng gần đó đều bị xóa sổ lập tức.

Bầu trời trở nên tĩnh lặng một cách kỳ lạ.

"A, không thể nào, tại sao ta lại thua, không..." Âm Dương lão tổ nắm bắt cơ hội, trọng thương Thôn Phệ lão tổ, không cho đối phương cơ hội nào, trực tiếp xóa sổ.

Một vị vương giả đầu tiên đã ngã xuống.

Sau một thời gian hỗn loạn trong trận chiến, các vị lãnh đạo khác cũng ra tay, ngăn chặn các cường giả phe mãnh thú.

Những vị hoàng đế mạnh mẽ này không thể tiếp cận nhau vì những va chạm đáng sợ.

Các tu sĩ Đại La Kim Tiên bị trọng thương, thương vong vô số, xác chết máu tươi hòa cùng nước biển, linh hồn tà ác che phủ bầu trời.

Mọi người đều đỏ mắt, mất đi lý trí, chỉ biết giết và giết.

Cả chiến trường như một máy xay thịt khổng lồ, không ngừng tàn sát sinh mệnh.

Bầu trời đen kịt, mặt đất đỏ rực, hoang lương và đáng sợ.

Sau khi xử lý xong các việc trên đảo, Nghiêm Phong bắt đầu quan tâm đến các đồ đệ của mình.

Chương 317

Lúc này, Hồng Hoang vừa trải qua tai nạn, các thế lực đang nghỉ ngơi hồi sức, sức mạnh của phe hung thú gần như tan rã, chúng co cụm lại trong Thú Tổ Cung.

Do đó, Hồng Hoang có một giai đoạn hòa bình ngắn ngủi.

Thế hệ sau ra đời, trải qua thảm họa, tìm kiếm cơ hội hoặc khiêu chiến khắp nơi, nhưng hầu hết đều tìm kiếm những nhân vật truyền kỳ.

Trận chiến Hồng Hoang và thảm họa vĩ đại đó được truyền tụng qua mười hai câu chuyện mạnh nhất, truyền từ đời này sang đời khác.

Nó miêu tả những trận chiến kinh thiên động địa, sự chinh phục và quyền lực tối cao.

Những người tham gia trận chiến đó như những ngôi sao sáng nhất, khiến giới trẻ ngưỡng mộ.

Trong những năm tháng phiêu bạt hoang nguyên, họ muốn theo dấu chân của những người mạnh nhất để chứng kiến sự thay đổi của lịch sử.

Nếu may mắn, có thể tìm thấy những nhân vật truyền kỳ của Đạo giáo.

Hậu duệ của Hồng Hoang đi khắp nơi, nhiều cảnh tượng kỳ diệu hiện ra, các vương triều trỗi dậy.

Tất cả các thiên kiêu đều xuất hiện, tranh tài và phát triển phồn vinh.

Đồng thời, Nghiêm Phong cũng có kế hoạch để các đồ đệ ra ngoài trải nghiệm nhằm phản ánh sự trưởng thành.

Tại đại sảnh, sau khi phái những người khác đi, chỉ còn lại vài học đồ.

Nhìn ba đồ đệ đang ngồi trước mặt, Nghiêm Phong hài lòng gật đầu.

Dù trong tai nạn, họ cũng đã đạt đến cấp độ Kim Tiên.

Với sự hỗ trợ của các bảo tàng tinh thần và bí pháp trong tay, họ gần như bất bại trong cùng cảnh giới, an toàn được bảo đảm.

"Thanh Sảng, Mạc Hân, Thủy Dao." Hắn gọi.

"Đệ tử có mặt." Cả ba cung kính hành lễ.

Thủy Dao cũng ngừng nghịch ngợm khi biết sắp có chuyện quan trọng.

"Các con đã đạt tới cấp độ Kim Tiên, có thể tự do đi lại trong Hồng Hoang hiện nay.

Khi ta còn là Kim Tiên cũng đã bắt đầu xuất thế.

Cảnh giới sau Kim Tiên không chỉ dựa vào tích lũy mà còn là cơ duyên.

Hồng Hoang hiện tại là nơi thiên kiêu tụ hội, các con là đệ tử của ngô Huyền Viễn đạo gia, dù tu vi chưa cao nhưng phải nổi bật giữa đám đông, như vậy mới có thể đi ra con đường của riêng mình." Nghiêm Phong nghiêm túc căn dặn, gây chút áp lực để họ hiểu sự tàn khốc của thế giới.

"Đệ tử nhất định không làm sư phụ thất vọng." Cả ba đồng thanh đáp.

"Theo ta ước tính, chỉ cần các con không gặp phải Đại La Kim Tiên thì dù đối thủ mạnh cũng có thể thoát thân.

Nếu các con không thể vượt qua thử thách, coi như học đạo chưa

thông.

Người luyện đạo phải dựa vào chính mình.

Giờ các con đã bước lên con đường này, phải tự mình đi tiếp.

Ngay cả ta cũng không thể giúp đỡ quá nhiều, vì sẽ ảnh hưởng đến tâm tính." Nghiêm Phong bảo họ đi Bồng Lai, sau đó trực tiếp ra Đông Hải.

Điểm xuất phát và đích đến do họ tự quyết.

Sau khi sư phụ rời đi, ba đồ đệ đứng ngơ ngác.

"Tỷ tỷ, muội nhớ sư phụ quá, muội muốn về đảo Bồng Lai." Thủy Dao nhìn thế giới rộng lớn vô tận trước mắt, hoang mang nói với Thanh Sảng.

Thanh Sảng lúc đầu cũng ngẩn ngơ nhưng nhanh chóng thích nghi, hiểu rằng sư phụ đang đưa ra thử thách cuối cùng.

"Được rồi Thủy Dao, muội chẳng phải luôn muốn ra ngoài sao?

Nay đạt được mục đích rồi đó.

Sư phụ kỳ vọng cao ở chúng ta, không được bỏ cuộc." Thủy Dao hiểu tâm ý của tỷ tỷ nhưng vẫn hơi e ngại.

"Đúng rồi tỷ tỷ, sư phụ muốn chúng ta ra ngoài đột phá các lễ đường nổi tiếng để rèn luyện.

Hay là chúng ta cũng làm một trận chấn động như sư phụ đi?

Muội nghe nói có vô số linh bảo hoàng cấp, tìm được rồi mang về biếu sư phụ, chắc người sẽ vui lắm." "Thật sao?

Vậy muội phải nhanh lên.

Nếu tìm được tiên thiên linh bảo, muội sẽ mang đi khoe.

Hi hi." Thủy Dao không còn buồn bã nữa, đôi mắt sáng rực, nôn

nóng muốn đi ngay.

Thanh Sảng nhìn hai kẻ hoạt náo này, không biết nói gì.

Chương 318

Mới nãy còn không vui, giờ nghe thấy linh bảo là đổi tính ngay.

Cô biết hai người này đã sớm nhắm tới kho báu của Nghiêm Phong, đặc biệt là Thủy Dao rất nhiệt tình với linh bảo.

Không biết Nghiêm Phong có bao nhiêu bảo vật, nhưng Mạc Hân thì không được thành thật cho lắm, lúc nào cũng bắt nạt người khác.

Cuối cùng, dù được Nghiêm Phong dạy bảo nghiêm khắc nhưng họ vẫn khó mà sửa tính, ra ngoài Hồng Hoang chịu khổ chút cũng tốt.

"Được rồi, đừng có mừng sớm, đi thôi." Nghiêm Phong thôi không quan sát nữa và rời đi.

"Hì hì, để muội tìm tinh thần bảo tàng, thu thập tinh hoa.

Nghe sư phụ nói những người có quyền năng lớn đều có bộ sưu tập riêng.

Muội sẽ dùng 'Tam Trọng Tấu' vô địch của mình để thu hoạch.

Chắc chắn sẽ thú vị lắm." Thủy Dao nhảy cẫng lên, định đi cướp của người khác vì nghe Nghiêm Phong nói tìm linh bảo theo cách đó nhanh hơn.

"Ồ, được thôi, để ta xem những thiên kiêu tuyệt thế đó vĩ đại thế nào, sẵn tiện xin vài món lễ vật, nếu họ tự nguyện thì ta cũng chẳng ngại." Mạc Hân phía sau cũng gật đầu đồng tình.

"Đi thôi!" Thủy Dao vẫy tay đuổi theo Thanh Sảng.

Nhìn hồng thủy chắc chắn sẽ trở nên náo nhiệt hơn.

Bất chấp ý đồ của Thủy Dao, Nghiêm Phong lúc này đã xuất hiện trên Thái Dương Tinh.

“Hoàn toàn không thay đổi, vẫn là khung cảnh ấy.” Với thực lực hiện tại, trừ khi Thái Dương Tinh nổ tung, nếu không hắn hoàn toàn có thể đi vào trung tâm mà không hề hấn gì.

“Quả nhiên, tinh hoa Thái Dương tích lũy vô số năm, cộng thêm thứ đó nữa là đủ.” Nghiêm Phong ra tay thu lấy lượng lớn dương quang tinh hoa.

Hắn có ý lấy đi, nhưng không thể lấy sạch, nếu không Thái Dương sẽ thiếu hụt năng lượng ảnh hưởng đến vận hành của thiên địa.

Mục đích của hắn là thu thập tinh chất hằng tinh để tôi luyện nhục thể lên tầng thứ sáu.

Hắn không biết bao giờ mới đủ sức sống cho thiên địa, nên đã đánh tư tư vào tinh tế vô tận.

Thái Âm Tinh vẫn lạnh lẽo và thê lương như vậy.

Nghiêm Phong tiến vào, thu lấy Thái Âm Tinh Tủy.

Tuy nhiên, sau khi hắn hoàn thành, khí tức Thái Âm dâng trào bao vây lấy hắn.

Một luồng âm khí bộc phát cực mạnh khiến Nghiêm Phong phải lùi bước.

“Bần đạo vô ý đắc tội, chỉ lấy Thái Âm Tinh Tủy, không ảnh hưởng đến căn cơ Thái Âm Tinh, bần đạo có thể dùng tinh thần bảo tàng để trao đổi.” Dù là người mạnh nhất, trước mặt hóa thân của Bàn Cổ là mặt trăng, Nghiêm Phong cũng không dám tự phụ, vội vàng giải thích.

“Hừ, nếu ngươi dám động đến căn cơ Thái Âm, ta đã dùng sức mạnh Thái Âm giết ngươi rồi.

Coi như đây là bài học, đi đi.” Một giọng nữ thần hơi giận dữ vang lên.

Dù tức giận nhưng giọng nói vẫn thanh lãnh, êm tai.

Nghiêm Phong không để ý lời đe dọa, vì dù sao hắn cũng có lỗi trước, hơn nữa đối phương là phụ nữ.

“Thái Âm Nguyên Quân, không biết ta có thể diện kiến không?

Lần trước ta cũng đã làm phiền, nay muốn đích thân xin lỗi.” “Không cần, ngươi đi mau đi.” Giọng nói không linh lại vang lên.

Nghiêm Phong không hiểu vì sao nàng không muốn gặp.

Hắn đè nén sự tò mò trong lòng, cảm thấy có chút bất thường.

“Ồ, đã lấy đồ của đạo gia, tự nhiên không thể để ngươi tay trắng.

Đây là hạt sen của Thập Nhị Cấp Hỏa Liên từ chỗ Cùng Nhân đạo gia.

Ta đối với sự dung hợp Âm Dương Thái Âm có chút hiểu biết.

Đạo hữu có thể tìm một loại hỗn độn tinh thần làm chỉ dẫn để kiến lập Âm Dương Thái Cực Hỗn Độn.

Đó là một lối ra.” “Đợi đã—” Thái Âm Nguyên Quân định gọi lại nhưng Nghiêm Phong đã rời đi.

Trên mặt trăng, trong cung điện, một người phụ nữ mặc bạch y tuyệt mỹ cầm hạt sen, lặng yên nhìn theo hướng Nghiêm Phong đi rất lâu.

“Hầy, thật là thâm tình.” Nàng thở dài, vẻ đẹp u sầu làm cả thế giới như lu mờ.

“Vị đạo sĩ này thật mạnh.

Nếu không phải có sức mạnh Thái Âm hỗ trợ, ta chưa chắc đã là

đối thủ.

Hắn đã trở thành một trong mười mấy vị chí cường giả trong truyền thuyết Hồng Hoang.

Phải cảm ơn sự hỗ trợ của Thái Dương và Thái Âm, đại đạo sẽ vĩnh tồn, nhưng hôm nay đã có giải pháp." Nghiêm Phong rời Thái Âm Tinh, tiến thẳng về phía Tinh Tế tộc.

Chương 319

Sau khi thảm họa kết thúc, các thị tộc tinh tế bắt đầu khôi phục.

Dù ban đầu tổn thất nặng nề nhưng nền tảng vẫn còn, nhờ Tiên thiên linh căn Dương Đào Thụ mà khôi phục khá nhanh.

Sau thảm họa, bộ lạc suy tàn, chỉ còn lại Bắc Đẩu Thất Tinh.

Các hằng tinh hầu như không có sinh vật.

Hệ mặt trời rải rác trên bầu trời đầy sao, các tinh vực gần như bị bỏ hoang.

Trải qua hàng vạn năm phát triển, nay gia tộc tinh tế cuối cùng đã khôi phục sức sống.

Nhìn những tinh nhân đang bận rộn trên mỗi hành tinh, Nghiêm Phong thầm cảm thán, tộc này đúng là có khả năng phục hồi đặc biệt.

Xem ra 'Hưng Hóa Thánh Mẫu' làm rất tốt.

“Thất Sát, ra ngoài kiểm tra lại, Hưng Hóa chắc sắp xuất quan rồi.” Tại tinh không Bắc Đẩu Thất Tinh, Thất Sát dẫn quân đi tuần tra.

“Bái kiến Đạo tôn.

Thánh mẫu đang xử lý chút việc trong đại sảnh, Đạo tôn có thể vào thẳng.” Thấy Nghiêm Phong, Thất Sát rất mừng.

Nghiêm Phong từng nói coi họ như anh em.

“Ồ, ta có việc tìm Hưng Hóa, không làm phiền các ngươi, ta đi trước.” Sự tôn trọng này khiến Thất Sát cảm động.

“Thủ lĩnh Thất Sát, người đó là ai mà có quan hệ tốt với Thánh mẫu vậy?” Một thanh niên trong quân đội hỏi.

“Hừ, một lũ gấu nhỏ, tò mò làm gì, đi tiếp đi.” Thất Sát ra lệnh.

“Hì hì, lão đại, kể cho chúng em nghe về cuộc chiến năm đó đi, đại ca tham gia trực tiếp mà, cho tụi em thấy phong thái của anh đi.” “Đúng đó, đằng nào cũng rảnh, kể chút đi mà.” Mọi người bắt đầu bàn tán, rất hứng thú với cuộc chiến.

Nhìn đám nhóc này, Thất Sát cũng không còn cách nào.

Những người sống sót thường kể về chiến tích năm xưa khiến đám trẻ rất hào hứng.

“Năm đó ta đã giết bảy vị vương mới trở thành người kể chuyện đấy.” Thất Sát cười nhạo.

Những hậu bối này là hy vọng của thị tộc, Thánh mẫu cũng rất coi trọng, muốn họ biết về thảm họa năm xưa để trưởng thành.

“Vẫn chỉ là hạng sơ cấp, nhất là những kẻ sống sót sau đại biến nhưng vẫn phải chịu khổ.

Đáng lẽ phải do đám Sói Tham Lam dẫn đầu chứ...” “Vậy lão đại biết không?” Thất Sát không rời đi, mọi người tụ tập lại.

“Kể cho tụi em về các vị chí cường đi.

Nghe nói họ khủng bố và đầy huyền thoại lắm.” “Đúng đúng, ông nội em cũng không biết rõ lắm.” “Được rồi, ta sẽ nói.

Lúc thảm họa bắt đầu, Đạo tổ Hồng Quân xuất thế, mọi thế lực đều phản ứng lại thảm họa.

Bảy vị giáo sĩ vĩ đại nhất đã đi khắp thế giới, đoàn kết mọi người để giết hung thú.

Lũ hung thú tà ác không hề yếu, có tới bốn con mạnh nhất.

Ngoài Ma Tổ La Hầu ra, phe hung thú còn có những thực thể đáng sợ tạo thành thế cân bằng.

Trong thảm họa, họ đã va chạm tận sâu trong tinh không, thật đáng sợ.

Ta không biết chi tiết, chỉ biết Hồng Hoang đã giành ưu thế nhưng có chút vấn đề nên không tiêu diệt hết được lũ thú." Thất Sát thở dài đầy tiếc nuối.

"Sao cơ?" "Ta không biết, thậm chí không có tư cách để biết." Hắn lườm cái tên vừa ngắt lời.

Tên đó rụt cổ lại, rõ ràng là sợ Thất Sát.

"Vậy tên của các vị lãnh đạo đó là gì?" Mọi người tò mò.

"Lúc đó chỉ có Thánh mẫu tham gia.

Sau buổi thuyết pháp, ai cũng biết và gọi họ bằng những danh xưng tôn kính.

Hồng Quân Đạo tổ, Dương Mai lão tiên..." "Còn có Lục Á đạo nhân, Thanh Điền chí cao, Bành Bằng, Điên Đảo lão tổ và Tuyên Nguyên Đạo tôn." "Chỉ cần nghe tên thôi cũng biết họ được tôn kính thế nào rồi." "Nghiêm Phong Đạo tôn?

Có phải là vị lúc nãy không?" Một người hét lớn, cả đám nhìn về phía Thất Sát.

"Nghiêm Phong Đạo tôn là bạn cũ của gia đình tinh tú chúng ta.

Lúc đó các ngươi chưa sinh ra đâu, Đạo tôn có quan hệ rất tốt với Thánh mẫu và các vị tiền bối.

Nhờ có Đạo tôn giúp đỡ mà nhiều trưởng bối mới thoát nạn." "Thật sao?

Không ngờ em lại được gặp một vị chí cao vô thượng như vậy." "Em phải xin ý kiến, rồi so tài với thiên kiêu bên đó xem sao, hâm mộ quá, ha ha!" "A, ai đánh em thế—" Tên vừa cười bị tát một cái, định

nhìn xem là ai thì lập tức thu mình lại.

“Hừ, đừng có nói những chuyện vô nghĩa, bị các thế lực khác áp bức mà còn dám tự đại.” Sau lời của Thất Sát, mọi người im bặt.

Chương 320

Dù bộ lạc tinh tú khôi phục nhanh nhưng nhân tài thiên kiêu vẫn chưa đủ, còn kém xa các bộ tộc khác.

"Hôm nay không đi bái phỏng nữa, mau quay về thôi." "Ơ, lão đại, không xem sao nữa à?

Không giúp tu luyện sao?" "Không về để kiến diện cường giả mình sùng bái sao?" Ánh mắt sắc sảo quét qua mọi người.

"Á, đúng rồi, về thôi!" "Em cũng muốn vấn an Đạo tôn." "Cả đội đi nào!" Thất Sát dẫn cả đoàn về thị tộc.

"Tam muội vẫn khỏe chứ, hôm nay huynh làm phiền rồi." Nghiêm Phong bước vào điện, thấy bóng dáng đang bận rộn liền mỉm cười.

"Huynh trưởng cư nhiên xuất quan rồi, thật là hỉ sự.

Người đâu, mau thông báo toàn tộc mở tiệc, có quý khách tới, báo cho các tộc lão xuất quan luôn." Hưng Hóa Thánh Mẫu thấy Nghiêm Phong liền mừng rỡ.

"Ha ha, hà tất phải phiền phức thế, đa niên không gặp, tu vi muội muội tiến bộ nhiều." "Sao lại phiền, tộc nhân đều cảm kích huynh đã chuẩn bị tốt nên mới tồn tại được đến nay, chỉ vì nhiều năm qua không thấy huynh xuất hiện nên họ mới bế quan cả thôi." "Ây, thôi được, náo nhiệt chút cũng tốt, ta cũng lâu rồi chưa gặp lại mọi người." Năm đó Nghiêm Phong từng ở lại Tinh Thần tộc, chỉ dạy cho nhiều người, không biết giờ còn lại bao nhiêu.

"Tiếc là Nữ Oa muội muội, Phượng Hoàng tỷ tỷ và Phục Hy đạo hữu đều chưa xuất quan, nếu không chúng ta đã có thể tụ tập đông đủ." Thánh mẫu tiếc nuối.

Sau đại kiếp, mọi người đều bế quan dài hạn, nàng phải quản lý Tinh Thần tộc nên mới phải xử lý xong việc mới bế quan đột phá được.

“Ta cũng chuẩn bị chưa đủ nên mới xuất quan sớm, nhân tiện muốn nhờ muội giúp thu thập một số thứ.” Nghiêm Phong vào thẳng vấn đề.

“Ồ, huynh muốn thu thập gì?” “Ta đã hiểu về việc rèn luyện nhục thể, hiện tại đang gặp bình cảnh.

Ta cần lượng lớn tinh hoa linh quang để đột phá.

Trong hồng thủy thì ít cơ hội, nên ta chỉ có thể tập trung vào tinh không.” “Huynh muốn thu thập sinh mệnh lực của các vì sao sao?

Tinh tú đã tích lũy vô số năm rồi.

Tê, huynh làm vậy thật đáng sợ, cần nhiều linh quang thế kia mà.” Với Nghiêm Phong, việc này không khó, nhưng số lượng cần thiết là rất lớn.

“Nhưng cũng không khó lắm.

Nếu người khác thu thập thì phiền, chứ Tinh Không gia tộc chúng ta sinh ra ở đây nên thu thập rất nhanh.” Nàng tự tin nói.

Nhìn đại sảnh tinh không, Nghiêm Phong không biết nói gì.

Quá nhiều tinh thể hằng tinh được thu thập ở đây.

“Làm phiền các muội rồi.” “Chuyện nhỏ mà, chuẩn bị xong rồi, huynh ngồi xuống đi.” “Được.” “Con chào mẫu thân.” “Hoan nghênh Đạo tôn.” Một lúc sau, các hậu bối kéo đến.

“Đã lâu không gặp.” “Ha ha, Đạo tôn đến là một phúc lành, hôm nay không say không về!” Tham Lang cười lớn.

Những người lớn tuổi rất vui, đám trẻ còn hưng phấn hơn.

Họ đều lớn lên sau thảm họa, rất ngưỡng mộ những kẻ mạnh mẽ.

“Được rồi, ngồi xuống đi, hôm nay là ngày vui, cứ tận hưởng đi.” Hưng Hóa phu nhân tuyên bố.

Mọi người ăn mừng, kể lại những chuyện cũ về thảm họa, về người thân đã mất và về vận khí.

“Tham Lang, nhìn ông xem có ra dáng không?” Hắn chỉ biết cười trừ.

Cuối cùng, phu nhân nhìn không nổi, đùa vài câu.

Tham Lang khi hành sự vẫn rất nghiêm túc, đặc biệt là trước mặt Nghiêm Phong.

“Hì hì, đám nhóc trong tộc không có kinh nghiệm chiến đấu, năm qua toàn bị thiên kiêu các thế lực khác bắt nạt, Tinh Thần gia tộc ta cũng ngại quá.

Đạo tôn, mong người chỉ dạy chúng vài chiêu để chúng biết cách đối phó với những kẻ ngạo mạn kia.” Tham Lang cười.

Những người khác nghe vậy cũng hưởng ứng, rõ ràng họ cũng đang bực mình.

“Đạo tôn đại nhân, xin chỉ dạy để chúng con bớt kiêu ngạo.” “Lão sư, xin hãy dạy chúng con, chúng con sẽ nỗ lực học tập.” Một đám thanh niên xông vào, biết vị tiền bối này hiền lành nên cứ thế vây lấy.

“Ồ, ý kiến hay đó.

Dù sao ta cũng rảnh, sẽ ở lại đây một thời gian.

Học được bao nhiêu là tùy các con.” Nghiêm Phong đồng ý.

“Tuyệt quá, Đạo tôn thật tốt!” “Ha ha, ta phải luyện tập thật tốt để đánh bại bọn chúng!” Một đám thanh niên hò hét.

Hưng Hóa phu nhân lắc đầu cười, mặc kệ họ.

Theo lệnh của Nghiêm Phong, một lão giả mặc trường bào xám, tóc dài, da dẻ hồng hào xuất hiện trên bình đài.

Đôi mắt lão sáng như sao, thỉnh thoảng lóe lên như đèn hải đăng soi sáng bốn bề.

Đây chính là một trong những nhà giám định nổi tiếng nhất thế giới Hồng Hoang – Thiên Nhãn Chi Vương.

Đôi mắt ấy có thể nhìn thấu bóng tối cửu thiên, thấu suốt bản nguyên vạn vật.

Chương 321

Thiên Nhãn Chi Vương có địa vị độc tôn và rất được tôn trọng.

Vì lý do nào đó lão gia nhập Tuyên Hồ thị và có địa vị rất cao.

Ngay cả Nghiêm Phong hay tộc trưởng Hồ tộc cũng không dám mạo phạm.

Lão chỉ tham gia đấu giá Hồng Hoang mỗi mười nguyên hội một lần, thời gian còn lại chẳng mấy khi hứng thú giám định bảo vật.

Lão vừa xuất hiện, các cường giả đều cung kính.

Nghề giám định sư có địa vị rất cao, nhất là đỉnh cấp giám định sư, vì ngay cả những kẻ quyền năng nhất cũng khó xác định được giá trị của nhiều bảo vật trên thế giới này.

Ngoài giám định sư, còn có trận pháp đại sư, luyện kim thuật sư, luyện đan sư...

Những người này có vị trí rất đặc biệt trong đại đạo.

Mạch Xung Sưu Tác Khí là những tồn tại đặc thù có thể dựa trên sự diễn biến của thiên địa để suy đoán ra sự hình thành các mạch xung tinh thần.

Nếu tìm được một mạch xung lớn, có thể dùng để xây dựng sức mạnh cường đại.

Ngay cả tu sĩ mới bắt đầu cũng có thể tìm được nơi có đủ linh quang để tu luyện.

Hành vi đối địch có thể làm thay đổi hình thái mạch lạc, gây tổn hại cực lớn đến vận khí của kẻ thù, nên những người này vừa được tôn kính vừa bị đố kỵ.

Thiên Nhãn Chi Vương khẽ ho một tiếng, bên dưới lập tức im lặng như tờ.

Lão gật đầu hài lòng: "Lại tới kỳ đấu giá tại Thánh Thành.

Mọi người đều mong đợi, ta sẽ không nói nhảm.

Ta nhận ủy thác từ thủ lĩnh Hồ tộc.

Cuộc đấu giá hôm nay sẽ tiến hành theo phương thức cổ điển.

Ta cam đoan về uy tín của mình, không cần lo sai sót.

Mời mang bảo vật thứ nhất ra." Mắt lão sáng lên, rõ ràng rất hứng thú với việc nhận diện bảo tàng.

Một cô gái Hồ tộc xinh đẹp mặc váy hồng chậm rãi bước ra, tay bưng một bảo vật phủ vải đỏ.

Cảm quan khó mà xuyên thấu qua được tấm vải đó.

Thiên Nhãn Chi Vương vén vải đỏ, một luồng sáng chói lòa tỏa ra.

Một khối đá lớn nằm trên khay, tỏa ra hào quang tơ lụa, kinh ngạc hơn là có năm luồng long khí quấn quanh, sức mạnh kinh người.

"Những ai hiểu về bảo tàng sẽ biết giá trị của nó.

Đây là tinh hoa địa cầu tích lũy vô tận, được tổ tiên dựng dục, Long Thạch sinh ra qua hàng tỷ năm, không có giá cố định, mời mọi người ra giá." Không khí yên lặng ngắn ngủi.

Mọi người đều biết cuộc đấu giá này không tầm thường.

"Một khối tinh thể linh cảnh thượng hạng!" Một giọng nói nhu hòa nghi nhân vang lên, thu hút sự chú ý.

Một cô bé đang ăn trái cây và hét giá.

Mọi người nhìn cô bé như nhìn kẻ ngốc, đặc biệt là trưởng giả Hồ tộc, mắt lão giật giật.

“Nhìn gì mà nhìn, bộ chưa thấy tiên nữ xinh đẹp khả ái bao giờ sao?

Cái lão kia sao không nói gì đi?

Thấy không ai ra giá nên tưởng đá cuội à?” Cô bé tức giận, giọng nói trong trẻo làm chấn động cả khu vực.

Cô bé này chính là Thủy Dao tiên tử.

“Ách, vị tiên nữ này đã đấu giá linh cảnh, giá có tăng không?” Thiên Nhãn Chi Vương phản ứng lại.

“Mười vạn năm linh kinh!” Long Tước ra giá.

“Hai mươi vạn loại rượu thượng hạng!” Thủy Dao dường như đã kích động bầu không khí, mọi người bắt đầu tranh giành.

“Năm mươi vạn!” “Bảy mươi vạn!” Giá tăng vọt.

“Một ngàn vạn loại rượu thượng hạng, Long tộc ta muốn món này!” Khi tiếng nói hùng hồn vang lên, mọi người ngừng đấu giá.

Ai cũng hiểu hàm ý của lời nói đó, ít ai dám phớt lờ Long tộc.

“Một ngàn vạn rượu thượng hạng lần một, lần hai, lần ba!

Chúc mừng Long tộc có được Long Thạch.” Thiên Nhãn Chi Vương tuyên bố, không ai dám ra giá thêm.

“Hừ, ta cứ tưởng bảo vật quý giá thế nào mà rẻ vậy.

Chương 322

Muội có thể chụp tấm ảnh rồi.

Ánh mắt các ngươi thật nghèo nàn.

Trước đó còn tranh cướp với tiên nữ này nữa chứ, thật ti bỉ!" Thủy Dao lẩm bẩm bất mãn.

"Phụtt... khụ khụ!" Nghiêm Phong đang uống rượu tiên trực tiếp phun ra ngoài.

"Lạc lạc, cô bé này đáng yêu quá." Phượng Hoàng Vũ cười rộ lên.

Dù Thủy Dao nói nhỏ nhưng ở đây toàn kẻ quyền thế, ai chẳng nghe thấy.

Thiên Nhãn Chi Vương đen mặt.

Đồ đệ này của Nghiêm Phong định dỡ nhà lão sao?

Nhưng lão không chấp nhặt trẻ con.

Những người khác nhìn sang Thủy Dao với ánh mắt kỳ quái, rồi lại nhìn về phía Long tộc.

Long tộc cũng đen mặt, chẳng lẽ họ lại đi chấp nhất với một tiểu cô nương?

Cuối cùng họ chỉ đành nhắm mắt gật đầu bỏ qua.

Rõ.

Tiếp theo là bảo vật thứ hai, Ngũ Đạo Đan, có thể giúp người tu luyện Ngũ Đạo hiểu rõ quy tắc.

Cực kỳ hữu dụng cho việc đột phá Kim Tiên Cảnh.

Mọi sự bồi dưỡng sức mạnh đều quý giá hơn cho tầng lớp tinh

anh.

Món bảo vật này được lưu truyền từ Ngọc Sơn.

Chắc hẳn chư vị cũng biết sự quý giá của nó.

Tổng cộng có mười vạn khối linh tinh cực phẩm.

Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn linh tinh cực phẩm.

Hiện tại, bắt đầu đấu giá!" Món bảo vật tiếp theo cũng đã được thay mới.

Khi Thiên Nhãn Vương mở miệng, một cô gái hồ ly xinh đẹp khác bưng một khay đầy kỳ trân dị bảo bước ra.

"Mười một vạn linh tinh thượng phẩm." "Mười hai vạn." "Mười lăm vạn." Thuốc trường sinh bất lão đối với đại bộ phận thế lực không có sức hấp dẫn, nhưng đối với những thế lực tinh anh thì lại là vô thượng chí bảo, tuyệt đối có thể giúp tộc nhân tăng cường sức mạnh lên gấp mười lần trở lên, vì vậy mà mọi người điên cuồng đấu giá.

Cuối cùng, nó được bán với giá tám mươi vạn linh tinh thượng phẩm.

Sau đó, từng món bảo vật lại được đưa lên đấu giá.

Trong khoảng thời gian này, Thủy Dao không còn ra giá nữa, nàng đầy hứng thú quan sát.

"Tiếp theo là Thiên Địa Linh Quả, bảo vật quý hiếm.

Giá khởi điểm là năm vạn linh tinh, mỗi lần tăng giá không được ít hơn năm nghìn linh tinh." Nhìn loại quả tinh thần này, Thủy Dao cũng cảm thấy hơi đói.

"Sáu vạn linh tinh thượng phẩm." Sau khi nghe thấy giọng nữ đó

một lần nữa, mọi người đều giữ im lặng, nhưng may mắn là không ai dám đùa cợt.

“Bảy vạn.” “Mười vạn.” Thủy Dao trực tiếp hơn.

“Mười một vạn.” “Mười hai vạn.” Loại quả tinh thần này cũng quý giá, không ai chịu từ bỏ.

“Ba mươi vạn linh tinh thượng phẩm!” Thủy Dao lớn tiếng hô.

Không chỉ vì giá trị của loại quả tinh thần này, mà mọi người đều không còn nói gì nữa.

“Ồ, có ai tăng giá không?

Một, hai ----” “Bốn mươi vạn.” Trong lúc yên lặng, một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Thiếu gia, không đáng đâu, ta ----” “Được rồi, ta chỉ là không quen với vẻ mặt của tiểu cô nương đó, có lẽ sẽ gây phiền phức.” Đó chính là lão già mặc hoàng bào và thiếu niên ngạo mạn ngồi gần Thủy Dao.

“Năm mươi vạn.” Thủy Dao cũng cau mày, trông có vẻ không vui.

“Sáu mươi vạn.” Thiếu niên kia lại tăng giá.

“Thiếu gia, đừng nữa,” lão già nhắc nhở khẽ khàng.

“Ta biết, chắc chắn nàng sẽ tăng giá rồi dừng lại thôi.” “Bảy mươi vạn.” “Tám mươi vạn.” Một lát sau không có động tĩnh, thiếu niên kia cảm thấy khó chịu.

“Hì hì, vì ngươi rất thích loại quả này, nên ta sẽ không tranh giành với ngươi nữa.” Sau khi nghe tiếng cười hân hoan của Thủy Dao, khuôn mặt thiếu niên kia vặn vẹo, hắn ta nóng lòng muốn xé tan thứ gì đó.

Chương 323

“Thiếu gia, hãy kiên nhẫn, không thể gây phiền phức.” Lão già mặc hoàng bào vội vàng kéo áo hắn, lo lắng thiếu niên sẽ mất kiểm soát.

“Đợi đã, nhất định phải hành hạ ngươi mấy trăm triệu năm.

Không thể sống cũng không thể chết.” Hắn ta hung tợn nhìn chằm chằm Thủy Dao rồi ngồi xuống.

Thủy Dao chỉ liếc mắt một cái, không để trong lòng.

Nàng tuy trong lòng tràn đầy oán hận vì bị cướp quả, nhưng cũng không ngu xuẩn, chỉ cần ghi nợ lại, sau đó khi gặp lại sẽ thanh toán cả gốc lẫn lãi.

“Ồ, tiểu cô nương này thật thú vị.” Nghiêm Phong cũng tò mò về Thủy Dao.

“Tỷ tỷ có thể xem tiểu tiên nữ này có xuất thân thế nào không?” Nữ Kiều hỏi.

“Ừm, không có gì cả, hoặc là cường giả ẩn mình, hoặc là tiểu cô nương vừa mới xuất sinh.” Phượng Hoàng Vũ không chắc chắn.

“Khó như vậy, ta sẽ sớm biết một hai điều.” Tinh Dạ xen vào.

“Đúng vậy.” Hai nữ nhân mỉm cười nhìn nhau.

Một khi đã bỏ đi, cuộc họp tiếp tục, sau đó những bảo vật quý hiếm nối tiếp nhau xuất hiện, ai ai cũng muốn sở hữu.

Sự ngạo mạn của Chí Tôn.

Trong Hồng Hoang, việc phân chia bảo vật cũng đã rất chín muồi.

Ngoài những bảo vật tinh thần bẩm sinh và những bảo vật tinh

thần có được, trong Hồng Hoang còn có vô số bảo vật, tương ứng với lãnh địa linh tu.

Về cơ bản, những người dưới cảnh giới Kim Tiên không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Những bảo vật hữu dụng cho Kim Tiên cũng vậy.

Do đó, những bảo vật này được chia thành bảo vật thông thường, bảo vật nhất lưu, bảo vật tiên thiên và bảo vật thiên địa.

Những bảo vật thiên địa này bao gồm khoáng vật, vật chất tinh thần, quả tinh thần, v.v.

Ví dụ, khối đá đầu tiên trong cuộc đấu giá là một trong những bảo vật thần thoại tốt nhất, và cũng là tốt nhất trong phiên đấu giá này.

Nếu không phải vì Long tộc, các thế lực hiện tại sẽ không phát động chiến tranh, mà có lẽ sẽ tranh giành bảo vật.

Các bảo vật này, chứ đừng nói đến linh tinh chất lượng cao nhất, sẽ được đấu giá với hàng trăm vạn linh tinh chất lượng cần thiết.

Chư vị phải biết, cấp độ linh cảnh cũng là một loại cứu chuộc.

Tỷ lệ thu hồi cao, trung, tam cấp là một trăm lần, linh tinh tốt nhất thậm chí còn quý giá hơn.

Ngay cả khi tiến lên đại bộ phận, cũng không thể khai thác quá nhiều, thậm chí gấp ngàn lần.

Sau nửa thời gian, các vật phẩm đấu giá ở giữa chỉ có thêm nhiều trân phẩm cao cấp hơn, Thủy Dao không hề hứng thú với điều này.

Nàng đang đợi những bảo vật tiếp theo.

“Đây là một loại đan dược thần diệu tên là Ngũ Tinh Ngũ Đạo Đan.

Nó có thể giúp đột phá cảnh giới như Ngũ Đạo Đan, nhưng lại quý giá hơn Ngũ Đạo Đan, bởi vì nó có thể tăng khả năng đột phá lên trên thất trọng của Thái Ất Kim Tiên.

Năm yếu tố có thể giúp đạt được thành công, cũng giúp đột phá Đại La, có lẽ những người bị kẹt trong bình cảnh nhiều năm có thể đột phá một hơi, sự quý giá của nó không cần nói nhiều.

Giá khởi điểm một ngàn vạn linh tinh cực phẩm, không thấp hơn một triệu linh tinh, bắt đầu đấu giá." Cùng với việc Thiên Nhãn Vương giới thiệu, khán giả càng thêm khát khao, loại đan dược thần diệu như vậy rất khó tìm, thậm chí những thiên kiêu tuyệt thế cũng nghiêng người nhìn, chỉ có như vậy.

"Mười ba trăm vạn." "Được rồi, chuẩn bị chưa, lũ nhóc ngu ngốc có cổ vũ cho ta không?

Ha ha, tiểu cô nương đó thật được chào đón." Thủy Dao nhìn thấy thiếu niên đối diện mình nhiệt tình như vậy, đôi mắt nàng xoay tròn.

"Mười tám trăm vạn." "Hai ngàn vạn." Giá tăng cao, cạnh tranh kịch liệt.

"Năm trăm vạn." Lão già mặc hoàng bào lớn tiếng hô giá cao lên, đúng là có thực lực mới dám trả giá như vậy.

"Bảy ngàn vạn." Ngay khi hai người nghĩ rằng mình có thể nắm chắc được, khuôn mặt họ đều phấn khích, một tiếng khẽ nhẹ nhàng xuất hiện, khiến cả hai đều kinh ngạc.

"Chết tiệt, ta lại quên mất tiểu cô nương đó rồi." Khuôn mặt hắn ta đột nhiên tối sầm lại.

Mọi người đều giật mình, một lần nữa theo dõi buổi đấu giá.

"Tỷ tỷ, liệu cuối cùng có chuyện gì không?" "Ồ, chỉ cần không vi phạm quy tắc bên ngoài, có thể do nàng gây rắc rối." Nữ Kiều lắc đầu

cười, tò mò về những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nàng thích sự náo nhiệt.

Những người khác cũng có những biểu cảm khác nhau, Long Tước cũng cười.

Sự việc này, nàng cảm thấy tràn đầy năng lượng.

"Bảy ngàn một trăm vạn." Thiếu niên phẫn nộ, nhưng cũng biết không thể phóng túng trong đấu giá trường.

Chương 324

“Hắc, ta, cũng là con trai của đại gia tộc, chỉ cần bấm nút và tài sản, cảm thấy mạo hiểm sẽ bị mất mặt.

Tám ngàn vạn.” Thủy Dao cười, trực tiếp mở miệng.

“Tiểu cô nương thật dũng cảm.” “Dường như đã bị vả mặt rồi.” Cảm thấy xấu hổ, hai người mặt đỏ bừng, ước gì có thể chết ngay lập tức.

“Tám ngàn năm trăm vạn.” Thiếu niên nghiến răng, gần như gào thét.

“Hừ, có chút thực lực, chín ngàn vạn.” Thủy Dao khinh thường lắc đầu, hoàn toàn khinh miệt.

“Một ức!” Thiếu niên hoàn toàn mất đi lý trí.

“Tiểu chủ nhân ----” Lão già mặc hoàng bào nói.

“Không sao, nhất định sẽ có loại trường sinh bất lão dược.

Phụ thân ta sắp đột phá rồi, tất cả đều đáng giá.” Sắc mặt thiếu niên tái nhợt.

Tộc trưởng của thế lực hắn không thể không đột phá Đại La và hỏi về trường sinh bất lão dược, nên đã bỏ ra nhiều tiền như vậy, lại bị một cô gái đáng ghét làm hỏng.

“Được rồi, ta cũng thực sự là một tộc.” Nàng thở dài giả vờ, đặc biệt là từ “tộc” được nhấn mạnh, khiến hắn ta càng thêm phẫn nộ.

Sau khi nhận được trường sinh bất lão dược, thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, rồi sụp đổ.

Một ức linh tinh, gần như đã tiêu hao toàn bộ kho tàng của cả tộc,

thiếu niên khóc không ra nước mắt.

“Tiếp theo là một khối Hắc Ma Quỷ Đồng, giá khởi điểm là năm trăm vạn linh tinh chất lượng cao nhất, mỗi lần tăng giá không được ít hơn hai mươi vạn.” Nhìn khối Hắc Ma Quỷ Đồng đen, Thủy Dao liếc nhìn hai người kia, cười ha hả.

“Năm trăm sáu mươi vạn.” “Sáu trăm vạn.” “Bảy trăm vạn.” Mặc dù khối Hắc Ma Quỷ Đồng này chỉ là một khối nhỏ, nhưng đối với những người luyện khí cũng là một loại dược liệu tốt.

Nếu không quá nhỏ, thì có thể sánh ngang với Thiên Long Thạch đương thời.

Những thiên kiêu kia cũng bắt đầu có hứng thú.

Trước khi bảo vật cuối cùng xuất hiện, vẫn còn những bảo vật như vậy, cũng được nói đến.

“Một ngàn vạn.” Lại một người ra giá.

Mọi người đều không biết chi tiết về Thủy Dao, nhưng sẽ không nhượng bộ.

Trực tiếp tăng giá cho đến khi đạt năm ngàn vạn, lúc đó mới yên tĩnh lại.

Dù sao, không thể lãng phí tài nguyên ở đây.

Chỉ có trưởng lão gia tộc Hồ tộc, cũng là chủ quán, nhìn Thủy Dao, mặt lập tức đen lại, thương hại nhìn hai người kia.

Không nghi ngờ gì, ở phần cuối, “Sáu ngàn vạn.” “Sao, có linh tinh sao?” Nàng khinh thường nói.

“Ha ha, sẽ không làm phiền nàng.” “Thiếu gia, đừng ----” Lão già mặc hoàng bào vội vàng dừng lại.

“Thư giãn, xem biểu cảm không thể tránh khỏi đó, chắc chắn sẽ

chiến đấu, chỉ cần hô một lần." Nhìn thấy sự kiên cường của thiếu niên, lão già không khuyên can nữa.

"Bảy ngàn vạn." "Tám ngàn vạn." Khi thiếu niên đạt tám ngàn vạn, không có tiếng động nào nữa.

Hắn ta lập tức cảm thấy khó chịu.

"Nói ra, ta đấu giá." Trong lòng hắn hét lớn, nhưng biết lần này lại bị đá ra ngoài.

"Đồ khốn, ngươi dám chơi đùa với ta." Hắn ta phẫn nộ chỉ vào Thủy Dao, không thể không chọn một người để trút giận.

"Hì hì, biết mà, thông minh vậy đấy." Phụt ---- hắn ta trực tiếp phun máu.

Mọi người đều lắc đầu, đứa trẻ đáng thương.

"Lão bà, để một kẻ ngu ngốc trêu chọc ta, ta dám khẳng định đây là một mớ hỗn độn, không cho kẻ nghèo hèn một lời giải thích sao?" Nhìn nữ chính trên vũ đài, thiếu niên gào thét, lúc này không còn cân nhắc hậu quả nữa, ngay cả lão già mặc hoàng bào cũng không thèm quan tâm.

"Ồ, giải thích sao?" Nàng trợn mắt nhìn, không dám nói gì, nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Cô gái trẻ kia bị nữ hài làm cho khóc lóc thảm thiết, đến mức tỉnh táo và đổ mồ hôi nhiều hơn.

Thủy Dao còn đáng sợ hơn phụ thân của nàng.

"Được rồi, ngươi đã vi phạm quy tắc sao?

Ngươi biết đối phương cố ý tăng giá ác ý sao?

Mẫu thân ngươi cho phép làm như vậy sao?" Nàng lạnh lùng nhìn, nhưng đó lại là tiểu Thiên Lang Tinh.

Vương cũng là một thiên kiêu tuyệt thế, không thể xem thường.

"Bạn của ta, không phải ngoại lệ sao?" Thiên Nhất tộc thần tộc thiên kiêu bên cạnh cũng lên tiếng, nhưng người này có chút oán hận với Hồ tộc, chống lại thiên nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng, không thể thích ứng với sự ngạo mạn của Thủy Dao, vì vậy muốn hủy diệt nàng.

Chương 325

Khách khứa cũng nghe thấy, có một số người lạnh nhạt nhìn.

“Kiều tỷ, ta có nên theo không?

Có lẽ ta có thể biết được xuất thân của nàng.” Trong đại sảnh Vọng Nguyệt Lâu, các cô gái ngồi đối diện nhau, Hoàng Vũ có vẻ lo lắng, có chút cảm xúc với tiểu cô nương kia.

Cảm giác tốt, có lẽ cũng có liên hệ với ta, chứ đừng nói đến những thứ khác, nhưng khi ta nhìn thấy vẻ phong tao và điềm tĩnh của nữ nhân, ta không khỏi muốn hỏi, Tinh Dạ cũng có vẻ đoan trang.

“Không, ta không đi.

Ngay khi ta định đi đến đó, ta đột nhiên nghe thấy tiếng, như vậy ta không cần tham gia vào đó.” Nữ Kiều cười khổ, nàng cũng không hiểu ý đồ của Thủy Dao.

“À, một chuyện thậm chí chấn động.

Nàng đã rời đi rồi sao?” Nghe tin này, Hưng Nghiệp cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ngươi nên biết rằng hầu hết các thế lực Hồng Hoang và dã man đều đã bị đóng cửa.

Bây giờ nên rời hải quan.

Phiên đấu giá này đã thu hút sự chú ý quan trọng như vậy sao?

Liệu có sự kiện trọng đại nào xảy ra không?

“Ngươi biết thân phận của cô gái đó không?” Phượng Hoàng Vũ vẫn tò mò hơn, hậu duệ của ai.

“Nhạc mẫu không nhắc đến, vì vậy ta không cần tham gia, và bảo

ngươi đợi đến khi kết thúc.

Ngươi phải chuẩn bị kỹ lưỡng trước đó." Vào ngày chư thiên diệt vong đó, khi các thiên kiêu quyết đoán tranh giành danh hiệu vinh dự, tất cả các thế lực đều thảo luận, cũng đại diện cho thiên địa, giành được danh hiệu vinh dự, đạt được vận khí, được xưng là tổ tiên, mọi người đều cuồng nhiệt.

Dù sao, hai người đều ngừng nói chuyện, người lớn hơn đã nói, không thể không nghe.

"Thật không may, ta đã gặp một cá thể tiên nữ." Hoàng Vũ lắc đầu, thở dài.

"Ồ, sẽ có cơ hội.

Mặc dù ta không biết Thủy Dao tiên tử có gì, nhưng ta nghĩ nhất định phải có một lối thoát, ta cũng có thể xem xét tình hình." Sau đó, Nữ Kiều lấy ra một chiếc gương.

"Thiên Không Quan Trắc Kính.

Ta đã mang từ một thiếu nữ." Hưng Nghiệp cảm thán chiếc gương quý giá do Thiên Tuần Kính chế tạo, có thể nhìn thấu thiên địa, tìm hiểu hư giả, là bảo vật tinh thần trong thị tộc.

"Ồ, tốt hơn nữa.

Ngươi có thể nhìn thấy tiên tử Thủy Dao có gì, có lẽ có bất ngờ chăng?" Hoàng Vũ đầy hứng thú, vội vàng thúc giục Nữ Kiều thôi động pháp bảo.

Chỉ vài giờ sau khi đấu giá kết thúc, tất cả các thế lực đều biết chuyện xảy ra trong đấu giá, thậm chí còn biết về quyết định ngạo mạn của một tiên tử tại hội nghị, và hỏi nàng từ đâu đến.

Lúc này, Thủy Dao nổi bật hơn cả sự chấn động của các thiên

kiêu, bởi vì quá cá nhân, có người cho rằng nàng thuần túy đang tìm cái chết, đồng thời xúc phạm nhiều thế lực, và mang theo vô số bảo vật, hầu như mọi người đều đổ dồn sự chú ý.

Gaara và A Phi (Tobi).

"Tên ngốc, gia nhập đâu phải chuyện dễ." "Rõ rồi, cứ để ta gia nhập." Bạch Zetsu vẫn theo thói quen phản đối.

"A Phi là một đứa trẻ ngoan." "Được thôi, phải không?" Một nhân vật từ lối vào xuất hiện, đang tiến đến.

"Jinchuriki sao?" Hắn quay đầu nhìn Deidara.

"Có người đã cứu…" "Ngài Deidara, ngài suýt chết phải không?" A Phi giả vờ ngây thơ nói, nhưng lời nói lại cứa vào tim Deidara.

"Có vẻ là thương nhân." "A Phi, ta sẽ không nhắc lại lần thứ hai, lần sau ngươi dám nói như vậy, ta sẽ khiến ngươi chết thật!" Deidara mạnh mẽ đe dọa A Phi.

"Dù sao… hắn chắc chắn đã chết rồi." A Phi lãnh đạm nói.

"Lần thứ hai." Nhìn người trẻ tuổi dám thách thức quyền uy, cống hiến cho cách mạng và thánh niệm vĩnh sinh, Deidara khẽ thở dài, giáp trụ, làm sao mà chết được.

Lại ngẩng đầu, bóng dáng A Phi đã biến mất.

"Chết tiệt!

Thật là nghẹt thở!" Deidara dậm chân trên mặt đất, siết cổ A Phi.

Hai ngày sau, làng Cát.

Trốn thoát khỏi mấy đội nhẫn cát từ xa.

Kankuro ngồi ở cổng làng Cát.

"Chậm quá." "Ta đã lao về," Kankuro dừng lại trước khi thở hổn

hển.

“Bây giờ đã quá muộn để phái người bảo vệ đất nước.

Tất cả là lỗi của ngươi!” “Bệnh của ta là đúng, ta đã đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Chương 326

Còn ngươi thì sao?" Temari từ từ đứng dậy, mỉm cười nhìn Kankuro.

"Ưm…" Gaara nghiêng đầu, "Nếu ta bỏ lỡ cơ hội cứu ta, ta sẽ…" Khi nhắc đến Gaara, sắc mặt Kankuro trở nên nặng nề.

"Đừng lo, các trưởng lão đã chuẩn bị sẵn đội cứu viện, sẽ sớm đến thôi!" "Xem ra ngươi không có cơ hội rồi." Tiếng nói truyền đến từ phía sau.

Kankuro và Gaara nhìn nhau đầy khó tin.

Naruto và đội của hắn đang từ từ tiến đến, trước mặt mọi người.

"Gaara, Naruto, cậu khỏe không?" Gaara bước lên, lo lắng hỏi.

"Yên tâm, kẻ địch đã bị ta tiêu diệt, Gaara đã được cứu rồi." Naruto an ủi.

Sau khi thấy Gaara an toàn trở lại, Kankuro thở phào nhẹ nhõm, lập tức khôi phục tính cách kiêu ngạo.

Hắn mỉm cười với Temari: "Em trai ngươi thực sự đã gây rắc rối cho mọi người." Sakura nhìn Kankuro kiêu ngạo, trực tiếp dùng quạt phe phẩy: "Kankuro, ngươi quá tự đại rồi, Gaara là Phong Ảnh đấy, nói chuyện phải cẩn thận." Lại quay đầu quan tâm Gaara: "Gaara, cậu cảm thấy tốt hơn không?" "Oa… oa, tốt quá… ta cứ nghĩ Phong Ảnh đại nhân thực sự không thể quay lại rồi." Một ninja làng Cát lau nước mắt.

"Ta có thể dễ dàng bắt được đại nhân La." Một nữ ninja làng Cát xinh đẹp vỗ tay vào người ninja làng Cát đang khóc.

"Thiếu gia Gaara, không nói một lời, lạnh lùng, kiên cường, anh

tuấn và tinh anh.” Một nữ nhân xinh đẹp khác, tùy tiện nói.

“Của ngươi, hơi đáng yêu, nhưng Phong Ảnh.” Một nữ nhân xinh đẹp khác, tùy tiện nói.

Oa a a a.

Nữ ninja làng Cát đã phạm phải sự ngốc nghếch.

“Xin hãy đảm bảo lần sau để ta cứu Gaara đại nhân!” Nữ ninja gào thét và chen lấn lại gần Gaara.

“Rất cảm ơn ngươi lần này.” Naruto đứng lặng lẽ bên cạnh Gaara, nói một cách yên tĩnh.

“Chậc, chậc.” Nhìn thần thánh dễ dàng bị giết, mối liên kết thần trí của hắn bị cắt đứt, trực tiếp phun ra máu.

Một tiếng khẽ nhẹ nhàng, nhưng cơ thể lão già đã tách rời, đôi mắt kinh hãi, bị Thủy Dao chặt đầu, một đại bất hủ Kim Tiên cường giả đã ngã xuống.

“A, không, Minh bá bá.” Thiếu niên kinh hãi, vẻ mặt bị dọa sợ.

Một cường giả như vậy dễ dàng bị chặt đầu.

Người tiếp theo.

Lúc này, thiếu niên cảm thấy hối hận.

Lạnh.

“Đừng, đừng giết ta, ta có thể cho ngươi bảo vật, ta ----” Nhìn Thủy Dao đang đến gần, thiếu niên càng thêm hoảng sợ.

“Lãng phí!” Thủy Dao khinh miệt nhìn đề nghị của đối phương.

“A, phụ thân ta là tộc trưởng Hổ tộc, sẽ đột phá Đại La.

Nếu ngươi dám giết ta, hắn sẽ không bỏ qua đâu.” Thiếu niên thấy Thủy Dao không có ý định buông tha, vội vàng lôi phụ thân mình ra.

Ách ---- Thiếu niên trợn tròn mắt, không nhìn chằm chằm.

Thủy Dao dùng kiếm trực tiếp đâm trúng hắn.

Còn về lời đe dọa của đối phương, chỉ là một Đại La thôi.

Vẫn chưa đột phá.

Có gì đáng sợ?

Thủy Dao thu dọn hành lý rời đi.

Xoẹt ---- một móng vuốt khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đè nát Thủy Dao.

Cuối cùng cũng xong rồi sao?

Thủy Dao khẽ cười, kiếm chém về phía không trung, nổ tung, trong nháy mắt đã đánh tan móng vuốt sói.

"Hay lắm." Bên kia không ngờ lại có một tiểu Kim Tiên, nhưng lại có thể dễ dàng phá vỡ đòn tấn công.

Ngươi nên biết, ngươi là Thái Ất Kim Tiên, hai bên đã giảm sút đáng kể.

"Giấu đầu giấu đuôi, đồ phế vật!" Thủy Dao khinh miệt nhìn lên bầu trời.

"Ngạo mạn quá, đó là do chủ nhân ngươi dạy sao?

Để lão sư đây dạy ngươi sự thật của Hồng Hoang." Một giọng già nua vang lên, đó là một móng vuốt khổng lồ.

Sức mạnh của nó càng lớn.

Chương 327

Nghe những lời đó, Thủy Dao lập tức bùng nổ, nàng cảm thấy chủ nhân của mình bị xúc phạm: "Lão cẩu, thậm chí ngươi còn không có tư cách nhắc đến ta (khi so sánh với) chủ nhân của ta.

Hôm nay ta sẽ dạy ngươi thế nào là tôn trọng!" Thủy Dao nghênh chiến bầu trời, thanh kiếm trong tay nàng tỏa sáng rực rỡ, chiếu sáng cả thế giới.

Ầm ĩ ---- đại kiếm và móng vuốt khổng lồ va chạm vào nhau.

Sóng xung kích khủng khiếp lan tràn khắp ngàn thước không gian hư không, vầng sáng tỏa ra ngoài, như thể bị một chấn động cực lớn.

"Đúng vậy." Thủy Dao xuất ra pháp lực dồi dào, đối kháng với Thái Ất Kim Tiên tồn tại, cảnh giới quá chênh lệch, Thủy Dao không dám xem thường.

"Gầm, tiểu Thiên Lang Tinh thờ phụng mặt trăng." Thấy không thể giúp Thủy Dao, đối phương cũng tức giận, trực tiếp phát huy ma lực, như thể mặt trăng sinh ra trên biển, máu tươi bay đầy trời, dường như nuốt chửng tất cả.

"Thiên Lang Tinh, nếu chủ nhân trẻ tuổi của ngươi đã chết, vậy thì quá nguy hiểm, quá bình thường rồi." Trong trận chiến, Thủy Dao không quên tấn công đối thủ.

"Hắc, hắc, có đáng thử không?" Lão già cười lớn một lần nữa, tin rằng đòn tấn công của mình tuyệt đối không thể bị phản công.

"Tạo một giới vực, Lưu Ly Kim Thân." Thủy Dao kết ấn, lớn tiếng hô.

Một người khổng lồ có khuôn mặt nhăn nheo xuất hiện phía sau

nàng, tỏa ra uy áp đáng sợ.

“Phá tan cho ta.” Thủy Dao hét lên, người khổng lồ thủy tinh lao ra, cả thế giới đều ảm đạm thất sắc.

“A, không ----” Nàng sử dụng toàn lực tấn công, dùng một quyền trực tiếp đánh nát thị lực của đối thủ, rồi trực tiếp giết chết thân thể đối thủ.

“Dừng!” Lan ở xa không nhìn thêm nữa, nhưng đã quá muộn.

Đòn tấn công của Thủy Dao quá nhanh và quá khủng khiếp, không kịp cứu.

Khi Lan đến nơi, ngoài chiếc áo rách nát trên mặt đất, không còn bóng dáng Thủy Dao.

Ngoài Lang Nha, Long Tước và những người khác đều quan sát từ xa, nhưng họ không ngờ Thủy Dao lại ẩn mình sâu đến vậy.

Một lúc sau, từng người từng người rời đi, chỉ còn lại U-er-fu-fa-er gào thét ở đó.

“Chết rồi, chết rồi, ta ước gì hắn còn sống, vĩnh viễn không sống.” Một trụ cột có ảnh hưởng nhất của Thái Ất Kim Tiên, đặc biệt trong thời đại Đại La, đã tiêu tốn vô số tài nguyên để bồi dưỡng.

Càng quý giá hơn.

Bây giờ ta đã mất rồi, ngay dưới mí mắt ta, lại còn là sự sỉ nhục trần trụi.

Nhưng, không tìm thấy tung tích của Thủy Dao, chỉ có thể gào thét.

Sau khi bình tĩnh lại, Á nhanh chóng điều động người ngựa truy lùng tung tích Thủy Dao, gây chấn động trong Hồng Hoang.

“Thế nào, ngươi có thể nhìn thấy nguồn gốc không?” Phượng

Hoàng Vũ hỏi trong Thiên Hồ Thị.

"Ừm, vẫn chưa có manh mối nào.

Nhất định là người không quen biết, hoàn toàn không biết gì." Nữ Kiều không thể nhìn ra, ba người đều rất ngạc nhiên trước việc Thủy Dao giết chết Thái Ất Kim Tiên rồi biến mất.

Phải biết nàng đang ở sơ kỳ Kim Tiên, lại thoát khỏi tầm mắt của nhiều thiên kiêu tuyệt thế.

"Được rồi, vì không thể phát hiện, vậy thôi, ngươi vẫn nên chuẩn bị cho ngày chư thiên diệt vong." Nàng không quan tâm, sự thần bí của Thủy Dao và những người khác không liên quan đến mình, vì vậy làm những việc của mình là tốt nhất.

"Ồ, còn sớm, còn sớm.

Cuộc chiến của Hoàng Đế." Đêm đầy sao, các thiên kiêu tranh đấu, bước trên máu tươi, vạn phần huy hoàng.

"Đúng vậy.

Tiện thể hỏi, Hưng Nghiệp, lần trước ngươi chiến đấu, ngươi có cảm nhận được sức mạnh của đối phương không?

Đối phương rất mạnh." Hoàng Vũ hỏi Hưng Nghiệp.

"Thiên Nhất quá đáng sợ.

Ta sẽ tiếp tục giữ đôi tay của mình.

Nếu ta dùng loại sức chiến đấu như vậy để cổ vũ, trong danh sách gần như có thể sánh được, ta chỉ có thể dựa vào át chủ bài của mình." Nhắc đến Thiên Nhất, Tinh Dạ cũng tràn đầy ý chí chiến đấu, không phụ vẻ ngoài dịu dàng của mình.

"Tóm lại, mọi người đều không thể bị đánh giá thấp.

Là thiên tài được hai tộc phát triển không thể làm suy yếu danh tiếng.” Nữ Kiều biết ý nghĩa của danh sách đó không đơn giản như vậy.

“Vâng.” Hai nữ nhân đều trịnh trọng gật đầu, có thể giúp đỡ một chút, nhưng sẽ không can thiệp, vì người không có trong danh sách sẽ không thể tham gia, nếu không quy tắc sẽ bị phá vỡ, các thế lực sẽ dốc toàn lực.

“Đại La, mọi người chúng ta đều phải phấn đấu vì cơ hội này và đạt được đột phá.

Tỷ tỷ của ta sắp đột phá rồi.

Ta thật ghen tị!” Hoàng Vũ kinh ngạc không thôi, bình cảnh Đại La gần như đã chặn đứng tầng thứ chín.

Từ trên xuống dưới.

Chương 328

Nếu ngươi đột phá Đại La Bán Tiên, sau khi trải qua hàng trăm triệu năm nỗ lực gian khổ và rút lui, mà không thể thực hiện ngay lập tức, vậy thì ngươi phải nghiên cứu kỹ bí ẩn của Đại La Bàn.

Mặc dù là thế hệ thiên kiêu, nhưng không phải là một bước là tới.

Tuy nhiên, rõ ràng, nữ học sinh đại học đã nắm bắt được cơ hội lớn để thực hiện một kỳ ngộ trong sự phát triển của thế giới sau tai họa.

Với sự giúp đỡ của vận khí, việc đột phá là cần thiết.

“Ồ, đừng ghen tị.

Tỷ tỷ đã thành công nhờ sự giúp đỡ.

Không tệ.

Chẳng phải đang tranh giành thiên địa sao?

Không phải là một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể giành được thứ hạng, đột phá cũng dễ dàng.” “Mặc dù khó giành được một vị trí trở lên, nhưng chỉ có ba hoặc năm vị trí, rất khó.

Mặc dù ta có tự tin, nhưng đối thủ của ta quá mạnh, kết quả khó lường.” Hưng Nghiệp lắc đầu, bị bỏ rơi, cự long, thiên đường, v.v., đơn giản, ngươi cuối cùng có thể thua.

“Ta sẽ trở về tộc, sau đó ta sẽ du hành trong khu vực Hồng Hoang, tìm kiếm cơ hội đột phá.” Hoàng Vũ kiên định nói.

“Ta, ta sẽ không trở về.” Tinh Dạ cũng có chút vặn vẹo.

“Ừm – ha ha ha, ta sợ trở về, nhưng tiền bối Lang Tham Lam đã tìm kiếm rất lâu rồi.” Nhìn Tinh Dạ như vậy, Phượng Hoàng Vũ

không khỏi vui mừng, Nữ Kiều cũng cười.

Nguyên, khi thiên kiêu của Tinh tộc xuất hiện, gần như bị người khác áp đảo, gần như trở thành trò cười về đói nghèo.

Rất tức giận, Lang Tham Lam đã đưa nàng trở về và ép buộc tu luyện.

Một trong những đêm đầy sao.

Hạng đột phá đã giúp gia tộc có chút thể diện, nhưng chỉ là như vậy, những người khác thì không.

Vì vậy, gia tộc rất có động lực, thậm chí thúc giục luyện tập.

Hưng Nghiệp không chịu nổi sự tra tấn, lén lút bỏ trốn, nhưng bây giờ không dám trở về.

"Được rồi, vì cả hai đều có kế hoạch, ta sẽ rút lui.

Ta chỉ có thể dựa vào chính mình." "Ta hiểu rồi, tỷ tỷ." "Chúc mừng tỷ tỷ đã đột phá." Trong Hồng Hoang, tên của Thủy Dao lan truyền khắp thế giới.

Bởi vì sự thần bí và tài phú của nàng, nhưng bây giờ là vì thực lực, với cảnh giới Kim Tiên đã giết chết Thái Ất Kim Tiên, thậm chí trong số nhiều thiên kiêu, giờ đây nàng tuyệt đối không còn bị coi thường.

Mặc dù vẫn chưa trưởng thành, nhưng không ai phủ nhận tiềm năng của nàng, bất kể mục đích của nàng là gì, mọi người đều đang tìm kiếm tung tích của nàng.

Với tư cách là khách hàng, Thủy Dao đang trồng trọt trong một hang động.

Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt và ngượng ngùng, nhưng vẫn giữ được vẻ thanh xuân và dung nhan xinh đẹp.

Để giết Thái Ất Kim Tiên, Thủy Dao cũng phải trả giá, dù sao cảnh giới quá chênh lệch.

"Ồ!" Thủy Dao mở mắt, cuối cùng cũng hồi phục được một chút.

"Được rồi, tiêu hao quá nhiều, về cơ bản không có nguy hại, chỉ cần chăm sóc tốt.

Nhờ đã nghiên cứu trận pháp ẩn hình truyền tống nhiều năm, ta mới có thể rời đi thành công." "Hừ, dám đối xử với một tiên nữ như vậy, đợi ta đột phá, nhất định sẽ cho các ngươi xem cho rõ." Thủy Dao hiểu rõ sự ngượng ngùng của mình, lại nghiến răng.

"Lưu Ly Kim Thân do Sư phụ ban cho quả thực rất vững chắc.

Sau khi lấy được bảo vật, ta sẽ đoàn tụ với tỷ tỷ và huynh đệ.

Sau khi đột phá, ta sẽ báo thù." Lưu Ly Kim Thân là một phương pháp rèn luyện thể chất do Nghiêm Phong tạo ra cho Thủy Dao, cũng là phiên bản cải tiến của Đạo giáo.

Không giống như pháp lực, nó giống một loại lực vật lý hơn, cần linh khí như Đạo gia chi đạo, phù hợp hơn với những hộ vệ như Thủy Dao.

Có thể một hơi giết chết Thái Ất Kim Tiên, không chỉ Kim Thân hiển lộ uy danh, mà cảnh giới Thanh Liên Luân Hồi của Thủy Dao cũng hiển lộ uy phong, lại âm thầm xuất kỳ.

Sau khi chặt đầu đối thủ, Thủy Dao lập tức truyền tống đi nơi khác.

Thủy Dao lấy ra một giọt Thần Hoa Dịch, một loại Tam Bảo Thần Quang Thủy dùng để trị liệu.

Ngoài sự sảng khoái và vui mừng, Nghiêm Phong đã đưa cho Thủy Dao số tiền còn lại, một giọt nước có thể giải quyết vết thương

như vậy.

Còn về Sinh Mệnh Chi Nguyên của buổi đấu giá, không chỉ Tam Quang Thần Thủy.

Thủy không kém, nhưng Thủy Dao không dám sử dụng, có lẽ sẽ tiết lộ bí mật về đầu người.

Sau khi dùng Tam Quang Thần Thủy, da mặt Thủy Dao lập tức hồng hào, gần như hồi phục hoàn toàn.

Sau khi chỉnh trang xong, Thủy Dao bay lên núi, nơi nàng phát hiện ra bảo vật.

Tại phía Đông vùng Hồng Hoang đang bị lũ lụt nhấn chìm, trong sâu thẳm dãy núi, Thủy Dao đã lưu lại ba ngày.

Chương 329

Trận pháp tự nhiên bố trí ngày càng yếu ớt.

Nàng tin rằng có thể phá vỡ trong vòng một canh giờ.

Ngưng thị trận pháp ấy, Thủy Dao có chút kích động.

Tiên thiên linh bảo sinh ra ở nơi đây, đã gặp được rồi.

"Hử?

Quả nhiên có người, đã đến rồi sao?

Kẻ dẫn đầu kia e là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn cảnh giới.

Chẳng lành, cần phải tránh đi trước." Thủy Dao kinh hãi, nhưng vào thời khắc mấu chốt, quả nhiên có người đến, tựa hồ ba động bên trong đã dẫn sự chú ý của người khác.

"Tộc trưởng, nơi này.

Mấy ngày trước, thuộc hạ đã vô ý đi vào nơi đây, phát hiện nơi này vô cùng hỗn loạn và dị thường, bởi vậy đã bẩm báo tình huống này với Tộc trưởng." Người đàn ông ấy, một trung niên nam tử đang nấp bên Thủy Dao.

"Tốt lắm, Hồ Liệt, hôm nay ngươi làm rất tốt, khi trở về chắc chắn sẽ có phần thưởng hậu hĩnh.

Hắc hắc hắc, có một khoản tài phú lớn như vậy, bộ lạc của ta, thậm chí cả lực lượng cường đại nhất cũng sẽ quật khởi." Không chỉ Hồ Bá hưng phấn, tất cả những Kim Tiên cường giả khi nghe tin này đều cảm thấy hưng phấn.

Thủy Dao nhìn những kẻ đang kích động kia mà thấy kỳ lạ.

Nếu không phải có điều gì đó ủy thác, vậy hẳn đây là Hổ tộc.

Lực lượng của hai kẻ đã bị hủy diệt trước đó.

Quả thực là định mệnh.

“Đáng tiếc, hừm, con trai ta và Hồ Minh Trưởng lão, ngươi có nghe ngóng được tung tích của con chó cái kia không?” Người vừa rồi còn kích động, giây sau đã ngây người ra, hiển nhiên là đã nhận được tin tức.

“Bẩm Tộc trưởng, từ khi mất tích, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm, nhưng không có chút manh mối nào.” Một Kim Tiên lão nhân bắt đầu giải thích, Hổ tộc có một vị Thái Ất Kim Tiên như Hổ Bá.

Tất cả tài nguyên đã gần cạn kiệt, không đủ để huấn luyện Thái Ất Kim Tiên nữa.

Thành công chỉ có ba người.

Trụ cột của gia tộc, nhưng lại mất đi một trụ cột, dù có hy vọng thăng cấp thành Thái Ất Kim Tiên.

Huống hồ đó là con trai của hắn, sao không tức giận cho được.

Về phần lãnh địa của Kim Tiên, có đấy, nhưng ảnh hưởng không đáng kể.

“Cướp đi sức mạnh của toàn gia tộc, hừ, ta sẽ dùng chính đôi tay này để báo thù cho con trai ta.” Hổ Bá gầm thét, tất cả mọi người đều biết hắn đang nghĩ đến việc tấn công gia tộc khác để báo thù, nhưng không ai nói gì.

Trong lòng hắn, ý chí báo thù đã ngẫu nhiên trỗi dậy.

“Tộc trưởng, nhìn xem, linh bảo đã xuất thế!” Kẻ dẫn đường kích động hô lớn, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Ha ha ha, được thôi.” Hổ Bá tiến lên, dùng tay phải chộp lấy linh bảo.

Xoẹt ---- “Dám càn rỡ!” Khi Hổ Bá sắp chạm tới, đột nhiên, một thân ảnh trong nháy mắt đã đạt đến cực hạn, ánh sáng vụt tắt, chỉ còn lại Hổ Bá với vẻ mặt ngây người.

“Dừng tay!” Đám đông cũng lập tức phản ứng, vây quanh nhân vật đó.

“A… cái gì?!” Đột nhiên, một tiếng kêu thét vang lên, một trong số các Kim Tiên la lớn.

“Ai?” “Kẻ đã giết chết thiếu chủ Minh của tộc ta!” “...

Cái gì?” “Ha ha ha, vận may của ta thật tốt!” Kèm theo một tràng cười, Hổ Bá lớn tiếng hô hoán, tất nhiên là đang vui mừng khôn xiết, vận khí tốt thật.

“Hả, hóa ra là Thủy Linh Châu?” Thủy Dao kinh ngạc, nhưng đây không phải là bảo vật.

Thủy Linh Châu là tiên thiên bảo vật được sản sinh từ châu báu thủy, vô cùng thần bí, riêng lẻ có thể không quá quý hiếm, nhưng một bộ pháp khí, với ngũ hành Thiên Địa, năm loại nguyên tố sinh ra châu tinh thần, gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Cả bộ là một bộ tiên thiên thần khí cực phẩm, chỉ đứng sau Tiên Thiên Chí Bảo.

Đó chính là bảo vật!

“Thảo nào ta có thể tìm thấy, thì ra có liên quan đến ta.” Cả hai đều thuộc về thuộc tính Thủy, đó là vận mệnh của Thủy Dao.

Lúc này, Hổ Bá trở nên vô cùng phẫn nộ, thậm chí hắn đã chộp được linh bảo, nhưng lại không dám xem nhẹ.

“Chết đi!” Hổ Bá quát lớn, một quyền đánh thẳng về phía Thủy Dao.

“Hừm, Hổ tộc trưởng là một tên ngu xuẩn sao?

Hôm nay ta không có thời gian chơi đùa với ngươi, sau này rồi tính.” Thủy Dao biết không phải đối thủ, lập tức rút lui.

“Muốn rời đi đâu dễ!” Hắn hô lớn với tất cả mọi người, mọi người đều lập tức phản ứng.

Chương 330

Gầm rống ---- Hàng trăm con hổ xuất hiện dưới hình thái nguyên thủy, bóng hổ xen kẽ tiếng hổ gầm.

"Hừ, biết ngươi nhanh nhẹn, nhưng ngươi không thể thoát khỏi Linh Hồn Trận của năm trăm tiếng hổ gầm!" Hổ Bá tự hào mỉm cười, nhìn Thủy Dao bị vây khốn.

Hắn nghĩ, có vô số trân bảo, quý hơn gấp trăm lần bảo vật phát hiện hôm nay, lực lượng của hắn nhất định sẽ tăng vọt.

Trong đại trận, Thủy Dao bề ngoài có vẻ lơ đễnh, nhưng thực chất đang bị đại trận vây khốn.

"Thiên Nguyên Nhất Kích." Thủy Dao khẽ niệm chú, vung kiếm chém phá hư không.

Phập ---- Một bóng hổ bị xuyên thủng.

"Vô dụng?" Hổ Bá không ngờ chiêu đó vô dụng, Thủy Dao trong phút chốc lâm vào nguy hiểm.

"Ta không tin!

Một gia tộc hổ nhỏ nhoi lại có thể vây khốn ta!" Trong cuộc chiến lớn, Thủy Dao vung kiếm, chém tan các bóng hổ.

Không gian hỗn loạn và bầu không khí u ám khiến Thủy Dao càng thêm nỗ lực.

Một lát sau, Thủy Dao đã đổ đầy mồ hôi trán, nhưng vẫn không có cách nào phá vỡ trận pháp.

"Ha ha ha, dù có tự đại đến mấy, trong đại trận này, cũng chỉ có thể hao hết tinh lực mà chết thôi.

Ngoan ngoãn đầu hàng, ta sẽ ban cho ngươi một khoảnh khắc hạnh phúc.” Hổ Bá nhìn Thủy Dao vùng vẫy trong trận pháp mà thích thú, cứ như đang thưởng thức con mồi trong hình phạt tàn khốc vậy.

Thủy Dao chán nản một lúc, không phải vì mất đi tự tin, mà vì tâm cảnh của nàng bị đả kích.

Từ nhỏ được sư phụ và những người khác yêu mến, giống như tỷ tỷ vậy.

Sự thật là như thế.

Dù đi lại nơi hoang dã hay trong các cuộc đấu giá trước đây, nàng đều có thể tung hoành ngang dọc, dựa vào trí tuệ của mình mà thoát khỏi sự truy đuổi của tất cả mọi người.

Nhưng giờ lại bị một đám người trong trận pháp này vây khốn, buộc nàng phải phô diễn sức mạnh.

Sức mạnh của Hổ tộc hùng hậu.

Ta vẫn còn yếu ớt, chỉ một Hổ tộc đã khiến ta cảm thấy lúng túng.

Nếu ta đối mặt với lực lượng cường đại nhất, ta chắc sẽ không bị tiêu diệt ngay lập tức.

“Xem ra ta quá tự phụ rồi.

Nếu có tỷ muội ở đây, tuyệt đối có thể dùng kiếm đạo tối cao để xông phá.

Dù không thể chiến đấu với cường giả như Hổ Bá, nhưng thoát thân thì dễ dàng.

Ngay cả đệ đệ cũng có thể hủy diệt tất cả, dù cũng mạnh mẽ, nhưng lại không có con đường tiến lên.

Sư phụ cũng không ở đây, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Ta sẽ nói với tỷ tỷ và đệ đệ rằng ta sẽ tự mình đối mặt...” Lúc này, tâm Thủy Dao bình tĩnh trở lại, nàng đã có tâm cảnh của một cường giả, không còn vui đùa như vậy nữa.

“Được, ta chính là Hỗn Độn Thủy Linh, ta sẽ không để ngươi thất vọng đâu.” Toàn thân Thủy Dao đột nhiên bạo phát.

Nàng hít thở thật sâu, đôi mắt rực sáng như thần tiên.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Hổ Bá cảm thấy bất an, cảm nhận được sự biến hóa trong trận pháp.

“Vạn vật đều có khởi nguyên, Thủy là nguồn gốc của sự sáng tạo, tạo ra thế giới, trời đất được sinh ra, thế giới bị phá nát.” Ầm ầm ---- “A ----” “Không ----” Nơi đó đột nhiên phát sinh một tiếng nổ lớn.

Cùng với tiếng thét chói tai, tất cả đều tan vỡ.

Một vụ nổ kinh khủng đã gây trọng thương cho tất cả những người trong trận pháp, thậm chí có kẻ ngã xuống.

Nhìn quanh, tại trung tâm vụ nổ, một thân ảnh uy nghi.

Lúc này, Thủy Dao đã sử dụng Vạn Tượng Trận Liệt của thần khí để triển hiện cảnh giới, và lập tức phá tan đại trận.

“Được thôi.

Ngươi không hề quan trọng, nhưng hôm nay, ngươi không thể thoát khỏi ta.” Hổ Bá tức giận, cho rằng loại giải pháp đơn giản này sẽ tốn nhiều công sức.

“Để ngươi xem sức mạnh của Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn cảnh giới, sau khi chết ngươi sẽ phải kinh ngạc!” Hổ Bá gầm rống, không thử nghiệm gì nữa, trực tiếp hiện ra nguyên thủy hình thái của mình.

Dưới tiếng gầm vang, hư không chấn động, Vạn Tượng Trận của

Thủy Dao cũng đang run rẩy.

“A!” Một tiếng gầm ngây dại, cái đầu hổ khổng lồ dường như nuốt chửng cả bầu trời.

“Trong thế giới tinh thần, các tinh tú dẫn lối, thiên đường bảo vệ và tiêu diệt luồng sáng.” Khi Thủy Dao thúc giục vô tận hằng tinh, ánh sáng hằng tinh giáng xuống, giống như đại tai nạn năm xưa tái hiện, Hưng Hóa Xử Nữ đã hấp dẫn hàng vạn hằng tinh, tuy nhiên, sức mạnh lần này lại yếu hơn rất nhiều, tinh quang chiếu rọi khắp nơi.

Biến thành Thiên Lương, không khí tử vong nồng đậm lan tràn trên đó, bao trùm Hổ Bá.

Chương 331

Gầm thét ---- pháp lực bị phá hủy, Hổ Bá kinh hãi, vì hắn cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ luồng sáng.

"Hổ Giảo Nhân, bá khí!" Hổ Bá dốc hết toàn lực thi triển bá khí, không dám chần chừ.

Ầm ầm!

Vụ nổ kinh khủng phá hủy không gian hàng vạn dặm, không ai dám tiếp cận.

Phụt ---- Thủy Dao kịch liệt thổ huyết.

Với năng lực của mình, chiến đấu với Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đã vô cùng khó khăn.

Nàng có thể đối mặt với hiệu quả ma pháp chúc phúc của đại chinh phục, nhưng vẫn bị trọng thương bởi một kích của Thái Ất Kim Tiên toàn năng cảnh giới.

Ngay cả khi Thủy Dao có tất cả trọng bảo, vẫn không đủ.

Mặt khác, chỉ là một luồng khí tức hỗn loạn, có chút lúng túng, nhưng đủ để người khác tự hào.

Sử dụng cảnh giới Kim Tiên, ngươi có thể khiến Thái Ất Kim Tiên phải hoàn toàn bị khuất phục.

"Hừ hừ, Hổ tộc trưởng, một tiên tử đã ghi nhớ mối thù này." Không đợi đối phương phản ứng, nàng đã dịch chuyển đi, ngay cả Hổ Bá cũng không thể ngăn cản.

"Đáng chết!

Hãy cố gắng tìm kiếm nàng ta.

Nàng ta đã bị trọng thương, không thể thoát xa được đâu.” Gương mặt hắn âm trầm, dốc toàn lực tìm kiếm.

Không thể thắng được một tiên nữ Kim Tiên.

Lúc này, Hồng Hoang chấn động, ánh sáng tinh tú chiếu rọi.

Nhiều người sống sót sau tai nạn năm xưa thậm chí còn hoài niệm, cứ như nhìn thấy Hưng Hóa Mẫu Thân dẫn dắt chín vạn hằng tinh, dã thú kinh khủng xông thẳng lên trời.

“Ai vậy?

Tinh Không Chi Dạ không thể nào?

Không thể ban phát loại năng lượng này.” Nữ tu nơi đó thì thầm.

“À, là có người trong tộc đã xảy ra xung đột mạnh mẽ, nhưng thực tế không phải vậy, cần phải hấp dẫn các tinh tú như vậy, và phải có tinh đồ.” Người đang đi trong hoang dã dưới đêm đầy sao cũng cảm thấy khó hiểu.

Các thế lực chính trong Hồng Hoang đều chấn động, phương Tây và phương Bắc cũng cảm thấy kinh hãi.

Cảnh tượng này quá sâu sắc.

Sau khi tin tức truyền ra, Hồng Hoang lại một lần nữa hỗn loạn.

Trên thực tế, tiên nữ thần bí Thủy Dao bị các đội quân lớn tìm kiếm, và đã giao chiến với Hổ tộc.

Cuối cùng, nàng bị trọng thương và bỏ trốn.

Mặc dù Hổ tộc cũng đã đoán được thực lực của Thủy Dao, điều đó vẫn khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Nàng vô cùng mạnh mẽ, có chiến lực của Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng thực tế lại có thể thoát khỏi sức mạnh cường đại của Thái Ất

Kim Tiên đại viên mãn, thực lực thậm chí còn mạnh hơn.

Mọi người đều càng thêm hứng thú với thân thế của Thủy Dao.

Trong Hồng Hoang, thậm chí có người đồn rằng Thủy Dao đã kế thừa quyền lực tối cao, hoặc là sư phụ của nàng đã kế thừa quyền lực tối cao.

Nói tóm lại, có lời đồn, nhưng sự nhiệt tình tìm kiếm Thủy Dao càng cao.

Hiện tại, trân bảo mà nàng kế thừa được trân trọng.

Tất cả đều chọn tin rằng Thủy Dao đã kế thừa một cường giả.

Chỉ cần bắt được và ép nàng đầu hàng, sẽ có cơ hội lớn.

"Ha ha ha!" Dưới bầu trời đầy sao, Nghiêm Phong nhìn Thủy Dao đang ngộ đạo mà khóe miệng cong lên mỉm cười, cuối cùng cũng vui vẻ bật cười.

Đệ tử mà hắn lo lắng cuối cùng cũng đã được khai sáng.

"Nhị ca, đệ tử của huynh quả thực thông minh, lại còn có cá tính nữa!" Hình Nữ bên cạnh cũng cất lời khen ngợi.

Khi Thủy Dao tiến vào cuộc chiến, cả hai đều chú ý.

Suốt trận chiến vừa rồi, ta vẫn luôn quan sát, mà chưa từng ra tay.

Hình Nữ hiển nhiên cũng vô cùng yêu thích Thủy Dao.

"Hắc, đó là đương nhiên, không nhìn xem đệ tử của ai sao.

Đệ tử ta dạy đều tràn đầy cá tính và tài hoa." Khi nhìn thấy đệ tử được khen ngợi, Nghiêm Phong còn khoa trương hơn, vui vẻ nhìn Hình Nữ thần bí đang thịnh vượng.

Chương 332

Hình Nữ cũng cạn lời, “Ca ca của ta cũng có cá tính y như vậy.” “Nhị ca, huynh không giúp nàng ấy sao?

Nàng ấy vẫn còn yếu ớt trong Hồng Hoang.” “Không cần thiết, đệ tử của ta không thể bị vướng bận bởi một chút khó khăn này, hơn nữa, kinh nghiệm này sẽ giúp nàng tự giải quyết.” “Hả?

Nhị ca còn có đệ tử khác sao?

Sao không nói cho muội?” Hình Nữ giật mình, không ngờ Nhị ca lại thu nhận nhiều hơn một đệ tử.

“Ồ, lúc đó muội sẽ biết thôi.” Nghiêm Phong thần bí mỉm cười.

“Huynh vẫn thần bí như vậy, không sợ có lực lượng cường đại tấn công sao?” Cười một cách kỳ lạ, Hình Nữ đang đùa giỡn.

“Ai dám?

Ta sẽ giết chết kẻ đó!” Nghiêm Phong quát lớn: Nếu Thái Ất Kim Tiên bị thương, cho dù thành công, Nghiêm Phong cũng sẽ không để yên.

Nếu Đại La Kim Tiên có bất kỳ hành động nào, Nghiêm Phong cũng không ngại ra tay, lật đổ kẻ đó.

Nhìn thấy lòng tiến thủ của Nghiêm Phong, Hình Nữ không nghi ngờ gì về tình yêu của Nghiêm Phong dành cho đệ tử, cũng không còn lo lắng về sự an toàn của các đệ tử này nữa.

“Ồ, chỉ đùa thôi, nhưng huynh cũng phải cẩn thận.

Nếu Hồng Hoang có biến, các thế lực lớn sẽ không chịu dừng chân đâu.

Tiện thể, bản chất của các tinh tú đã được thu thập, Nhị ca sẽ lui về sao?" Hình Nữ hỏi.

"Thu thập?

Nhanh vậy sao?" Nghiêm Phong giật mình.

Hắn biết trong mình có vô số tinh tú.

Hắn đã yêu cầu một lượng lớn, nhưng số lượng người làm việc trong gia tộc không nhiều.

Hiện tại chỉ có ba người đi.

Hội nghị Tứ Nguyên, thực tế đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Được rồi, cảm ơn những trưởng lão thị tộc kia, nghe theo yêu cầu của ngươi, đã tạm thời rời khỏi cửa khẩu để giúp đỡ." Nghe xong lời giải thích của Hình Nữ Thánh Mẫu, Nghiêm Phong cảm động, chỉ có ra tay giúp đỡ mới cảm kích không thôi.

"Cảm ơn huynh đã giúp đỡ!" "Không cần cảm ơn đâu." Hắn không hiểu tại sao mình lại không chịu nói lời cảm ơn, rõ ràng mọi chuyện đã đến mức này, tại sao lại không muốn đích thân đi xử lý?

Vì hắn không có gì, nếu cứ vì mọi chuyện mà lo lắng, thì thật sự có chút yếu ớt.

"Ha ha ha, được rồi, ta cũng phải trở về thôi, Hình Nữ, muội cũng nên lui đi, đừng để xảy ra sai sót." "Được thôi, ta cũng sẽ lo liệu thị tộc rồi rút lui.

Hiện tại, những con sói tham lam đã rút đi, ta không thể trì hoãn nữa." Trong Hồng Hoang, các thiên kiêu đang chiến đấu, các bộ lạc tranh giành.

Đó không phải chuyện của Nghiêm Phong.

Lúc này, hắn quyết định đột phá.

Sau một vụ nổ lớn, Nghiêm Phong xuất hiện trên Bồng Lai Đảo.

"Hoan nghênh chủ nhân trở về đảo." Viên Cẩn nghe thấy động tĩnh, biết chủ nhân đã trở về, vội vàng ra nghênh đón.

"Hừm, ngươi đã ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, có nền tảng vững chắc, đã khai được sáu đóa hoa, không tệ chút nào." Nghiêm Phong liếc mắt đã nhìn ra tu vi của ba người, thực lực mỗi người đều khác nhau, bất kể cấp bậc như thế nào.

"Chủ nhân, tiểu chủ nhân (tức các đệ tử), chưa về sao?" Thái Linh, cũng phụ trách việc chăm sóc, hỏi.

"Đừng lo lắng, vào đại sảnh của ta, ta sẽ nói cho các ngươi một số chuyện." Nói xong, Nghiêm Phong trực tiếp đi đến đạo cung, những người khác cũng vội vàng theo sau.

Mấy người ngồi trong đại sảnh.

"Tốt, hiện tại các ngươi đều là Đại La Kim Tiên, các ngươi có thể đi Phi Châu Đại Lục thám hiểm.

Hiện tại, Đại La Kim Tiên (của tộc chúng ta) hầu như không thể ẩn mình, các ngươi không thể lộ diện, do đó, một lần phải đi hai người, một người trông coi đạo tràng.

Trong trận hồng thủy này, các ngươi không thể liên lạc với Thanh Sương, các ngươi chỉ cần đi ra ngoài xem xét, tốt nhất không nên gây tranh chấp, nhưng nếu có kẻ nào phát hiện sai lầm, thì tuyệt đối không được yếu thế." Ba người Viên Cẩn, Thái Linh và một người khác nín thở, ngây người một lúc.

Sinh ra ở Bồng Lai xa rời đại lục, tuy không thích đánh nhau, nhưng vẫn luôn hướng về thiên địa Hồng Hoang.

Không có sức mạnh, không dám rời đi nếu không có sự cho phép của chủ nhân, giờ đây có thể ra ngoài, họ cảm thấy hưng phấn.

“Đa tạ sư phụ, cảm tạ người đã nhân từ.” “Được rồi, các ngươi có thể sắp xếp.

Ta cũng sẽ bế quan.” Nghiêm Phong cũng không nói gì thêm, trực tiếp đi vào mật thất để bế quan, ba người kia đều mang vẻ mặt tươi cười.

Sau khi Đại La Kim Tiên viên mãn, việc tu luyện chủ yếu tập trung vào việc khống chế quy tắc, tức là thực hành quy tắc, vượt ra ngoài phạm vi tu luyện trước đây.

Cảnh giới này vô cùng khó khăn, vì nó là ngưỡng cửa để tiến vào cảnh giới Thánh Nhân.

Tình huống quá xa vời, nhưng cũng khiến người ta nhìn thấy hy vọng.

Chương 333

Trong rừng cây xanh biếc, Nghiêm Phong ngồi trên thập nhị phẩm thanh liên, thực hiện mọi cảnh giới tu luyện trước mắt, tích lũy vô số động sát lực, và đột phá cảnh giới này.

Cảnh giới giữa Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân, cảnh giới Chuẩn Thánh, giống như thiên đường, không ai dám đặt chân tới, vì cảnh giới này không chỉ cần đủ cảm ngộ và tích lũy, mà còn phải là một con đường không có lối đi nào khác.

Thám hiểm con đường này khó khăn gấp bội so với tự mình tu luyện.

Điều nguy hiểm nhất là tu luyện mà chết, đi sai bước.

Nếu không có cơ duyên lớn, con đường tu hành gần như sẽ bị cắt đứt, tất cả chúng sinh đều không thể đột phá.

Các tu sĩ trên đại đạo còn đáng sợ hơn cả kẻ sát nhân.

Do đó, cảnh giới Thánh Nhân khó tiến vào, đó là một trong những ngưỡng cửa lớn nhất của cảnh giới này.

Nghiêm Phong đã bước đầu thoát ly khỏi cảnh giới Tiên Nhân.

Ngay cả khi vừa mới bước vào đại cảnh giới (Chuẩn Thánh), hắn cũng đủ sức giết chết bất kỳ Đại La Kim Tiên nào.

Ngay cả cường giả Chí Cường cũng không thể để lại dấu vết tổn thương trên người hắn.

Dựa trên mức độ khống chế quy tắc, khống chế quy tắc dưới 30% là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cao hơn và dưới 60% là trung kỳ.

Do đó, dưới 90% là hậu kỳ. 90% là một ngưỡng cửa lớn, trạng

thái đỉnh phong.

Về phần 100% hoàn mỹ, thì gần như là sự pha trộn giữa Chuẩn Thánh và Kim Tiên.

Đủ sức chống lại Thánh Nhân.

Đương nhiên, tình huống này hầu như không thể xảy ra.

Ngoại trừ Hỗn Độn ra, Hỗn Độn quá kinh khủng.

Chỉ cần kiểm soát nó.

Khi quy tắc đạt 9 cấp độ, ngươi có thể tranh chấp với Thánh Nhân trong Hồng Hoang mà không bị rơi vào thế hạ phong.

Mười thành là cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, đột phá cấp độ này tức là cảnh giới Thánh Nhân tối cao.

Nghiêm Phong xem xét các chi tiết, phát hiện tình cảnh của mình có chút khác biệt.

Con đường thiên đường hiển hiện, đã đóng lại một thời gian.

Về lý thuyết thì hắn không nên có đột phá, nhưng do Nghiêm Phong đã sáng tạo ra Ngũ Lượng Đại Đạo, có thể tự khống chế, lúc này, hắn gần như vô thức mà khống chế quy tắc, và có thể tranh chấp với Hỗn Nguyên mới thành lập.

Hắn có thể là một Đại La Kim Tiên Hỗn Nguyên, nhưng thực sự lại không có đột phá, nên thật kỳ lạ, nhưng đó không phải chuyện xấu, vì Nghiêm Phong có thể khống chế loại biến hóa này.

"Hừm, cuối cùng cũng thích ứng rồi, nhưng loại đột phá này chủ yếu dựa vào nhục thể, cảnh giới này cần chờ đợi một thời gian." Nghiêm Phong đã chuẩn bị đủ năng lượng cho lần đột phá nhục thể này, đó là vô số tinh tú.

Đủ để chống đỡ bất kỳ Đại La Kim Tiên nào, chuẩn bị cho nhục

thể đột phá.

Đạo pháp phân thành bảy tầng.

Sau nhiều năm tích lũy, Nghiêm Phong đã đạt đến cực hạn của đột phá.

Nhưng, từ tầng thứ năm lên tầng thứ sáu, năng lượng cần quá lớn.

Dựa trên tốc độ hấp thu, chỉ có đột phá ít nhất một nghìn kỷ nguyên (thời gian), khi đó hằng tinh trên bầu trời mới chứa vô số năng lượng, số lượng hằng tinh không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Nghiêm Phong kết ấn đóng cửa Minh Đạo Cung.

Động tác đột phá của Nghiêm Phong quá kinh khủng.

Nếu không dừng lại, bất kỳ ai trên đảo cũng không thể chống cự được áp lực và sẽ bị trực tiếp đè bẹp.

Đủ sức đột phá.

Khi Nghiêm Phong phóng thích vô hạn tinh hoa tinh tú, ánh sáng chiếu rọi, linh khí bị ép nén, gần như biến thành biển linh khí lỏng.

"Bản chất tinh tú dung hóa trong cơ thể ta, khiến ta vô hạn, giúp ta khai minh!" Nghiêm Phong được đặt trong biển linh khí, toàn thân lỗ chân lông mở ra, hấp thu lượng lớn năng lượng.

Cùng với ấn pháp của Nghiêm Phong, sự tạo tác thân thể diễn ra với tốc độ nhanh hơn.

Giống như một hắc động, nhanh chóng nuốt chửng tất cả.

Sau khi Nghiêm Phong bế quan, Hồng Hoang lập tức nổi lên trên vùng đất bị nhấn chìm, các chủng tộc kiêu ngạo tự đại.

Vùng hoang dã bị lũ lụt nhấn chìm trở thành một võ đài, nơi các tồn tại chói mắt nhất xuất hiện trên võ đài.

Chiến thần Bạch Hổ đang chiến đấu với các cường giả mạnh nhất từ bốn phương, khiêu chiến tất cả các chủng tộc để giành chiến thắng.

Dưới đêm đầy sao, Hồng Hoang tràn ngập lũ lụt, tinh quang đại đạo trải rộng, mọi kẻ địch đều lo sợ.

Chương 334

Long tộc khát vọng thôn phệ hoang dã, buông bỏ chiến tranh cùng tà ác (để tập trung vào việc thôn phệ); Vũ Phượng Hoàng đã ra đời, liệt diễm bốc cao ngút trời.

Tất cả các chủng tộc, tất cả các thế lực đều đang tranh giành lẫn nhau, một thời đại vội vã trôi qua, thánh địa Hổ tộc, luật pháp ở khắp mọi nơi, nỗi kinh hoàng đang lan tràn, nhưng thủ lĩnh Hổ tộc lại muốn đột phá.

Một thanh kiếm xuyên qua thánh địa, cắt đứt những thứ tan vỡ.

"Là ai, dám ngăn cản ta đột phá, thật đáng chết!" "Đừng vội vã đột phá, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi lên đường." Một nụ cười ngọt ngào hiện lên.

"...

Thật sự đã đột phá sao?" Hổ Bá cảm thấy kinh hãi, đặc biệt khi nhìn thấy đối phương tu vi.

"Đừng bận tâm nữa, hôm nay là ngày tính sổ!" Chiến tranh trực tiếp bùng nổ, sóng kinh khủng quét sạch toàn bộ Hổ tộc, vô số người thương vong.

Hổ Bá trông có vẻ hoa mắt, nhưng không có cách nào, đối phương quá mạnh mẽ.

Nàng có thể sánh ngang với những thiên kiêu tuyệt thế kia.

Ba ngày sau, có người phát hiện Hổ tộc có điều bất thường.

Khi tiến vào, họ đã sợ hãi bỏ chạy.

Cùng ngày hôm đó, một trận động đất lớn xảy ra, Hổ tộc bị diệt

vong.

Tiên nữ thần bí Thủy Dao đã mất tích bấy lâu nay lại xuất hiện, Hổ tộc bị diệt vong.

Đồng thời, một nhân vật xinh đẹp kiêu ngạo khác – từ Đại Lục Tây Bộ Hồng Hoang, một mình cầm kiếm, chém giết vô số dã thú hung mãnh và kẻ địch, một mình tiến về phía Tây Bộ.

Phải biết rằng, dù dã thú có lùi bước, cũng không ai dám kiêu ngạo tự đại ở Tây Bộ.

Giờ đây, có người dám làm như vậy.

Ngay sau đó, vô số quân đội bắt đầu hành động, do một Thái Ất Kim Tiên dẫn đầu.

Tuy nhiên, bảy ngày sau, một trận động đất lớn bùng nổ, dã thú bị tiêu diệt, gần như đã thu hút sự tấn công của Đại La Kim Tiên, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Một người đàn ông thần bí khác dường như đã ngăn cản nữ tu sĩ kia (Thanh Sương), nhưng không ai biết kết cục.

Tin tức truyền ra, vị nam tử thần bí là người kế thừa của một gia tộc mãnh thú và đã gây ra một trận động đất.

Dã thú đã được sinh ra.

Thời gian trôi nhanh, Nghiêm Phong đứng bất động, như đang ngủ say.

Lượng lớn vầng sáng tràn vào cơ thể hắn.

Sinh lực được gột rửa, toàn bộ cơ thể trở nên trong suốt, tỏa sáng khắp nơi.

Ngay cả xương cốt cũng được tẩy tịnh, gần như hoàn mỹ.

Bùm, bùm, bùm!

Không biết từ lúc nào, cơ thể Nghiêm Phong phát ra âm thanh như vỡ vụn, nghe như đạo âm thâm trầm, trong đó bao hàm đạo vận và huyền bí thần diệu.

Cùng với âm thanh của Nghiêm Phong, cơ thể hắn bắt đầu biến hóa.

Thời gian trôi đi, một tấc – mười tấc – trăm tấc, cơ thể Nghiêm Phong trở nên lớn hơn, như Bàn Cổ vậy.

Trời cũng xuất hiện.

Cùng với sự trưởng thành của cơ thể, uy áp của cơ thể càng kinh khủng, sức mạnh càng cường đại.

Khiến không gian không ngừng chấn động, dường như không thể chịu đựng được và có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, tốc độ tăng trưởng chậm lại, dường như có ý ức chế, cứ như không đủ năng lượng, nhưng hắn vẫn tiếp tục tăng trưởng.

Chín vạn tấc, khi đạt đến chín vạn tấc, hắn ngừng tăng trưởng, đồng thời, vô số bản chất hằng tinh đã bị hao cạn.

Một ngày nọ, Nghiêm Phong, người đã được chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Lúc này, đôi mắt hắn đột nhiên mở ra, hai luồng sáng bắn thẳng lên trời.

Gầm rống ---- Một tiếng nổ lớn, một cảnh tượng kinh khủng xuất hiện, không gian theo âm thanh mà vỡ vụn, phảng phất như thế giới bị hủy diệt.

Ầm ầm --- Một quyền đánh ra, không gian vỡ nát, mang sức mạnh hủy diệt thế giới.

“Sức mạnh của Đạo tầng thứ sáu sao?

Quả nhiên không làm ta thất vọng.” Nghiêm Phong lẩm bẩm, hiển nhiên loại sức mạnh này vượt xa những gì hắn tưởng tượng.

“Ha ha ha, sự thống khổ này thật đáng giá.” Nghiêm Phong cảm nhận sức mạnh kinh khủng khắp toàn thân, cất tiếng cười lớn.

Quả nhiên, việc rèn luyện thể phách đơn giản như vậy.

Chương 335

Mỗi lần đột phá đều là một lần tái sinh.

Vô cùng thống khổ, nếu không có đủ ý chí lực thì không thể chịu đựng nổi.

Bất kể Nghiêm Phong là ai, đều dễ dàng tu luyện.

Trên thực tế, hắn đã lặng lẽ chịu đựng sự tra tấn của cơ thể tàn tạ, cơ thể được tái tổ chức và ý thức chuyển biến, khiến thân thể hắn trở nên kiên cường.

Ngay cả khi Nghiêm Phong có tất cả thực lực, hắn vẫn phải tập trung vào sự kiên nhẫn, không dám khinh suất.

Chân thân chín vạn tấc, sức mạnh của tiên thiên thần khí tốt nhất, Nghiêm Phong tràn đầy tự tin, có thể một quyền đánh nát Đại La Kim Tiên, và có thể áp chế Đại La Kim Tiên trung kỳ, để đối phó với Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thể phách cường đại, bước lên trời.

Nhưng đây vẫn không phải là kết quả đáng tin cậy.

Nếu tinh thông, thì gần như có thể thống trị vô địch trong cảnh giới Thánh Nhân.

Sức mạnh đã được thể hiện.

Lúc này, Nghiêm Phong giống như một tiểu ác ma, đang thúc đẩy bản thân lên cùng một cấp độ.

Thử thách nhảy vọt không phải là ảo tưởng, chỉ cần nhục thể sung mãn, gần như có thể tái sinh trong hỗn độn.

Nghiêm Phong chưa bao giờ kích động đến thế.

Sau khi đột phá, sức mạnh không chỉ tăng lên đáng kể, mà còn chứng minh tính khả thi của việc hóa thân thân thể.

Lòng Nghiêm Phong càng thêm sôi sục.

Ngay cả khi là dã thú hung mãnh, là hỗn độn ác ma và là tổ tiên lưu lại của hậu đại, cũng không biết bí quyết cuối cùng của vật lý tu luyện!

Nghiêm Phong không còn ở trong trò chơi, điều này có nghĩa là đã trải qua một khoảng thời gian dài mười kỷ nguyên.

Tuy nhiên, khoảng thời gian dài như vậy đã chứng minh rằng các tu sĩ không có khái niệm về thời gian tu luyện.

Trong Hồng Hoang không xảy ra sự kiện lớn nào, nhưng đối với thế hệ trẻ, đó vẫn là một võ đài.

Đệ tử của hắn cũng an toàn, Nghiêm Phong thở phào nhẹ nhõm.

Sau nhiều năm tu luyện, trước khi tai nạn trong Hồng Hoang cuối cùng được khôi phục, đã có một sức sống nhất định, những sinh vật này bắt đầu sinh trưởng, lực lượng lui về cũng bùng phát.

Kim Tiên thật sự nhiều như chó.

Trước khi tai nạn xảy ra, số lượng tu sĩ cao cấp kinh khủng là điều cần thiết.

Đương nhiên, Đại La Kim Tiên sau khi tham gia tai nạn hầu như đều đột phá.

Thế hệ trẻ tích lũy vẫn chưa đủ để đột phá, nhưng cũng đang được bồi dưỡng nhanh chóng.

Thái Ất Kim Tiên đã đạt mức hài lòng.

Nghiêm Phong vừa đột phá, cũng không vội bế quan.

Khi biết các đệ tử của mình không bị thương, hắn không còn bận tâm nữa.

Hắn đi bộ trên đảo, hưởng thụ ánh nắng yên tĩnh.

Không biết đã bao lâu rồi Nghiêm Phong không đi lại và thưởng thức như một phàm nhân.

Hầu hết mọi người đều chạy vạy để nâng cao sức mạnh, rồi không lui bước, quên mất cách sống của phàm nhân.

"Được rồi, thiên đạo vô tình, nhưng ta không vô tình.

Đạo của ta nên thuận theo bản tâm.

Tu đạo, khai minh, siêu việt!" Nghiêm Phong thở dài, tuế nguyệt vô tình, nhưng hắn sẽ sống mãi.

Lúc này, Nghiêm Phong không còn là một tu sĩ cường đại, cũng không tự hào là anh hùng.

Hắn giống như một phàm nhân, cúi đầu nhìn thiên địa, đi dạo trên Bồng Lai, câu cá ở hồ linh, hoặc ăn trái cây, uống sương, hoặc nằm dài trên hoa, đều cảm thấy thoải mái.

Hắn cảm nhận được bản chất thiên địa, linh hồn, phàm nhân, đại đạo hòa hợp và khai sáng đan xen vào nhau.

Trên Bồng Lai Đảo, Nghiêm Phong cảm nhận được đại địa, trong Hồng Hoang thì lại có những dòng chảy ngầm.

"Được rồi, cuối cùng cũng trở về phương Đông, không biết hai người kia đã xảy ra chuyện gì?

Phải nhanh chóng đến Bất Chu Sơn để gặp lại nhau." Một nhân vật xinh đẹp vừa mới đặt chân vào bình nguyên phía Đông Hồng Hoang, có chút kinh ngạc.

Nữ nhân với bộ y phục màu xanh nhạt không gì sánh bằng, thoạt

nhìn như một thanh kiếm sắc bén từ trong vỏ tuốt ra, cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại giống như chúng sinh bình thường, mang khí chất nội liễm.

Khi đó, ba người đã chia nhau ra, Thanh Sương đi về phía Tây.

Chương 336

Đầu tiên là Tây Bắc đến Bắc Minh, sau đó tiến vào vùng Tây.

Sau khi tôi luyện ở Tây Bộ, giờ nàng lại trở về Đông Bộ.

Nàng đã đồng ý gặp gỡ huynh đệ tỷ muội của mình ở phía Đông.

Lúc đó, nàng đã có đột phá về sức mạnh Kim Tiên, dựa vào Bất Chu Sơn để ngưng tụ nội tâm.

Điều này đã được sư phụ giải thích.

"Đào Đại Ca, gần đây có chuyện lớn gì không?

Đào Cửu đáng thương không chú ý đến sao?" "Chuyện lớn, chuyện lớn nhất gần đây là cuộc chiến giữa Long Tước Thân Vương và Thiên Nhất Thần Tử.

Hai người giao chiến với nhau, khiến nhật nguyệt đều lu mờ." "Ồ, các thiên kiêu muốn đánh nhau sao?" "Không đúng.

Gần đây, các thiên kiêu của các tộc đều đang tìm kiếm đối thủ để tôi luyện.

Đã xảy ra vài lần rồi." "Không sao đâu.

Nếu ngươi bỏ lỡ trận chiến thiên kiêu, tổn thất sẽ rất lớn." Tại một thị trấn nhỏ tên Hoàng Trấn – phía Đông khu vực Hồng Hoang, mọi người xung quanh đều đang bàn tán đủ loại chuyện thú vị.

Đột nhiên, một tin tức mới, nhưng lại thu hút sự chú ý của nàng.

"Nếu các ngươi nói chuyện lớn, thì chuyện đó đang xảy ra ở không xa đây." Một lão nhân uống cạn tiên tửu, sau đó chậm rãi nói.

"Ồ, lão huynh, hãy để ta nói." Những người trẻ tuổi xung quanh đang ồn ào, hiển nhiên họ tin rằng tin tức của lão nhân là chính xác.

“Ha ha, có nghe đến Đại Hắc Ma Quỷ không?” Lão nhân vẫn không vội vã.

“...

Ý ông là cái tên khốn đó?” “Kẻ tàn khốc và hắc ám đó.” “Ta nghe nói hắn đã xuất hiện ở đây từ lâu.

Đầu tiên, hắn giết chết thiếu chủ Thiên Xà thị tộc, rồi bị Thiên Xà thị tộc truy sát.

Nhưng họ căn bản không thắng được, mà còn bị tên đó quá nham hiểm, thực chất đã dẫn lực lượng Xà tộc vào Tọa Lạc Linh Hồn Tuyệt Địa, khiến tất cả bỏ mạng.

Ta không hiểu quân đội đã tin tưởng và đi theo như thế nào.” Sau đó, hai bên bắt đầu đề phòng, nhưng rõ ràng, Thiên Xà thị tộc đã gặp phải tai ương, hắc, nghe nói tên đó (Đại Hắc Ma Quỷ) ngày ngày lảng vảng quanh Thiên Xà thị tộc, thỉnh thoảng lại gây ra thảm họa, nên có biệt danh Đại Hắc Ma Quỷ.

Vào lúc đó, gia tộc đó cũng là một đại gia tộc, trong trấn cũng có Đại La Kim Tiên, nhưng thực sự không dám gây sự, Thiên Xà thị tộc đã bị thế lực của hắn chế nhạo suốt nhiều năm.

Đại Hắc Ma Quỷ, ai ai cũng biết, đặc biệt là những hiểu biết về Thiên Xà thị tộc khiến người ta không nói nên lời.

Không biết đã đắc tội với hắn thế nào, nhưng hắn đã bị bắt.

“Có tin tức gì không?

Các ngươi có biết hắn đã mất tích bao nhiêu năm rồi không?” Mọi người đều tò mò.

“Nghe nói mấy tháng trước, Thiên Sư đã phát hiện ra hành tung của Đại Hắc Ma Quỷ.

Trong kế hoạch này, Thiên Sư đã liên hợp ba thế lực chính lân cận, và phục kích tại Mộng Long Lĩnh.

Sau một trận đại chiến, cuối cùng đã bắt được Đại Hắc Ma Quỷ, hiện tại hắn đang bị giam trong địa lao của Thiên Xà thị tộc." "A, chưa chết.

Đáng tiếc, nghe nói hắn là thiên kiêu có thể đứng ra đối kháng với những thiên kiêu vô song kia." Mọi người đều xì xào.

Thanh Sương nghe được tin tức, và quyết định Đại Hắc Ma Quỷ kia hẳn là Mạc Hân.

Không chỉ vì cử chỉ của hắn giống Mạc Hân, mà nàng còn cảm nhận được khí tức bị thương của Mạc Hân từ trong đó.

Nhưng không thể nào hắn lại đột nhiên bị bắt, Thanh Sương hiểu rằng Đại La Kim Tiên có thể tỏa sáng rực rỡ, hoặc hắn đã cố ý làm vậy, nhất định phải có mục đích nào đó.

"Được rồi, để ta đi xem sao, đừng để xảy ra bất kỳ trắc trở nào." Thanh Sương xoa trán rồi rời đi.

"Này, mau lên, đồ vật đó ở đâu?" "Ta có nói sao?

Ta đã thấy trong 'Tọa Lạc Linh Hồn Tuyệt Địa', chỉ cần ngươi đi vào, có thể trực tiếp thấy." Trong Thiên Xà thị tộc, một thanh niên da đen đang bị đánh đập, gào thét.

"Đồ khốn, dám nói dối với ta, rõ ràng là đã lừa dối.

Đến bây giờ, ngươi vẫn muốn dẫn ta vào tuyệt địa sao?" Một người tức giận, thật sự nghĩ hắn là kẻ ngốc.

"Huynh đệ, nhìn xem, đó không phải là lời nói dối." Một thanh niên khác, nhìn vẻ ngoài nghiêm trang của Mạc Hân, không khỏi ngẩn người.

“Không thể bị vẻ bề ngoài của hắn lừa dối, mọi người đều đã bị lừa dối rồi.” Người anh trai kinh hãi, và nhanh chóng dạy em trai mình rằng tên này xảo quyệt đến mức nào.

“Sao vậy, có chuyện gì sao?” “Ta đã gặp trưởng lão.” Nhìn một lão nhân mơ hồ bước vào, mấy người vội vàng hành lễ.

“Bẩm trưởng bối, hắn vẫn luôn nói chuyện về tuyệt địa, con không biết đúng sai.” “Hừ, vậy thì trực tiếp sưu hồn!” Lão nhân tức giận, trực tiếp tìm kiếm linh hồn (của Mạc Hân).

“Hắc, lão nhân, ngươi không thể sưu hồn đâu, nhưng chuyện này thực sự tồn tại trong tuyệt địa.

Chương 337

Nếu ngươi sưu hồn, ngươi sẽ không có đường sống, vì ngươi chỉ biết nơi đó ở đâu, nhưng lại không thể đạt được nó." Mạc Hân nghe thấy việc sưu hồn thì cảm thấy lo lắng.

"Xà Hồn, ngày mai dẫn hắn vào tuyệt địa." Một giọng nói đột nhiên vang lên khiến lão nhân dừng lại.

"Vâng, Tộc trưởng." Lão nhân kính cẩn sợ hãi: "Được rồi, nếu ngươi dám giở trò, sẽ không thể sống sót hoặc sẽ chết." Để lại một lời lẽ khắc nghiệt, hắn trực tiếp rời đi.

Mặt Mạc Hân không hề biến sắc, nhưng một tia sáng lóe lên trong mắt hắn, rồi lại biến mất.

Ngày thứ hai, dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, Thiên Xà bộ lạc dẫn Mạc Hân đi về phía Tọa Lạc Linh Hồn Tuyệt Địa để tìm kiếm sự sống.

Trên đường đi, Mạc Hân im lặng, chỉ đi theo con đường đó.

"Tộc trưởng, tuyệt địa nguy hiểm như vậy, không cần mạo hiểm, ta cho rằng tên đó cũng đang nói dối." Càng đến gần, càng bất ổn định.

"Dù thế nào đi nữa, khi ta quan sát, không thể làm bất cứ chuyện rắc rối nào.

Chuyện đó quá quan trọng, nhất định phải có được." Mặt Xà Hồn không đổi, tiếp tục tiến lên.

Tọa Lạc Linh Hồn Tuyệt Địa, một địa điểm nguy hiểm nổi tiếng ở phía Đông vùng Hồng Hoang bị tai họa, đang trong tình trạng tai nạn.

Sau vô số trận chiến giữa dã thú hung mãnh và tu sĩ, oán khí dần hình thành và ngưng tụ.

Khi Đại La Kim Tiên tiến vào, họ sẽ bị cảm giác bất mãn (ám ảnh).

Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng đã rơi vào đó.

Từ đó, tiếng xấu của Tọa Lạc Linh Hồn Tuyệt Địa đã lan truyền khắp Hồng Hoang, không ai dám tiến vào.

"Dẫn đường!" Bên ngoài tuyệt địa, Xà Hồn quát lớn với Mạc Hân.

"Vâng." Mạc Hân không nói gì, trực tiếp đi vào.

Con rắn trong mắt Xà Hồn lóe lên, hắn biết Mạc Hân đang ở đâu.

Trong tuyệt địa, linh hồn hung mãnh đang phẫn nộ.

Ngay cả khu vực ngoại vi cũng đủ sức ảnh hưởng đến suy nghĩ của Kim Tiên, nhưng dưới sự dẫn dắt của Mạc Hân, nó không có tác dụng gì.

"Bây giờ, là như thế này." Mạc Hân chỉ vào thung lũng phía trước nói với tất cả mọi người.

"A, ngươi đang làm gì vậy, sẽ không giết ta chứ?" Nhưng, chính Xà Hồn đã chộp lấy Mạc Hân, khiến Mạc Hân giật mình.

"Hắc, tiểu tử, giao thiệp với ta mà quá yếu ớt rồi!" Xà Hồn cười lớn.

"Giết ta đi, thậm chí không cần nghĩ đến chuyện thoát ra ngoài!" Mạc Hân gào thét, nhưng vẫn bị giữ chặt.

"Ngươi tưởng ta sẽ tin tưởng ngươi sao?

Chỉ cần ta dùng linh hồn ấn ký khống chế ngươi, ta có thể tự do ra vào.

Tuy ta không biết tại sao ngươi có thể ra vào tuyệt địa, nhưng chỉ cần có thể khống chế ngươi, ngươi có thể dẫn đường." "Đại La Kim

Tiên chắc chắn không hề đơn giản!" Mạc Hân không còn giãy giụa, kích động nói: "Nhưng, hắc, hắc, ngươi đã mang ta đến mục đích của ta rồi!" Nhìn Mạc Hân hoang dã, Xà Hồn không khỏi bị thuyết phục.

Tiếng ầm vang.

Trước khi nói xong, tuyệt địa bùng nổ một tiếng nổ lớn, vô số linh hồn hung mãnh giáng xuống mỗi người.

Xoẹt ---- Khi Xà Hồn sắp ra tay với Mạc Hân, một thanh Lưu Ly Kiếm bay vút lên không trung và chém xuống.

"Ai dám trở thành kẻ địch của ta?" Xà Hồn tức giận, kiếm quá nhanh, hắn đành phải từ bỏ Mạc Hân, ngăn chặn cuộc tấn công bất ngờ.

"Tỷ tỷ, ở đây, chỉ cần giúp đỡ một tay thôi!" Một trăm Đại La Kim Tiên nhanh chóng trở về.

Tại khu vực phía Đông Hồng Hoang bị tai họa, bầu không khí tràn ngập sinh khí.

Mọi người đều tụ tập trên đỉnh núi.

Ngày được chú ý nhất sắp đến, bầu trời không nơi nào là không có, các phương đều đang tiến đến.

"Ta thực sự mong chờ, không biết ai sẽ là người cười cuối cùng đây?" "Khó mà phán đoán được, đều là tuyệt thế thiên kiêu, hầu như không có sự khác biệt." "Sau khi loại bỏ vô số cuộc chiến tranh, chỉ có khoảng hai mươi người hoặc hơn có tư cách tham gia.

Nổi bật giữa vô số linh hồn." Trên đỉnh núi, mọi người đều đang trò chuyện, xem ai có thể đứng vững.

"Nhìn kìa, có người đang đến!" Đột nhiên một tiếng hô lớn kèm tiếng uống rượu thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn quanh, mấy bóng người xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả.

“Kia là Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Kỳ Lân và Phượng Hoàng, những người kế thừa của Tứ Đại Thần Thú!” “Oa, Kim Tinh Nhân và Tiểu Thiên Lang Tinh cũng ở đây!” “Một đợt hậu duệ thánh địa khác.” “...

Hậu duệ của Thanh Điền Bằng Bằng thực sự rất náo nhiệt!” Nhìn những thiên kiêu tuyệt thế kia xuất hiện, mọi người đều hưng phấn, có người kết bè kết phái, có người đứng lẻ loi, tất cả đều đứng trên đỉnh núi.

“Hừ!” Khi các thiên kiêu chạm mặt, động lượng bùng nổ, những người đứng xem lùi lại.

Để xác định xem ai có tư cách chiến đấu trên võ đài.

Chương 338

Thiên kiêu cũng có mạnh yếu.

Không nghi ngờ gì, từ hàng tỷ thiên tài được tuyển chọn đều là tinh anh, không ai chịu khuất phục.

“Ha ha ha, không có thiên kiêu, chỉ là một đám rác rưởi!

Đỉnh núi này là do ta tạo ra!” Theo tranh giành của các thiên kiêu, tiếng cười lớn vang lên, khí thế kinh khủng lan tỏa, hung mãnh vô cùng.

“Hừ, một lũ kiến hôi làm sao xứng với ta?” Một giọng nói quỷ dị khác truyền đến, pháp lực vô tận, không thể ngăn cản.

Ta thấy hai bóng người lóe lên, trực tiếp tiến về phía trước.

“Trong số đó có một con rồng, Thiên Nhất, chỉ cần dám lãng phí, dám thể hiện sự xấu xí.” Một người tràn đầy khí tức hủy diệt nói.

Những kẻ kế thừa này, không phải là thiên kiêu tuyệt thế thật sự, chỉ là lực lượng dự bị của các chủng tộc, so với những cường giả trên bảng xếp hạng, hai bên kém xa.

“Ai dám đứng cùng thanh niên đại sư?” “Tự đại!

Chủ nhân trẻ tuổi đã có thể dễ dàng áp chế rồi!” Mọi người cảm thấy lúng túng vì hai luồng khí thế cường đại, lập tức vừa tức giận vừa sợ hãi.

“Ta không biết liệu có chết không.” Một quyền đánh ra, mấy người lập tức bị chấn kinh.

“Ồ, các hạ quá tốt bụng, hẳn là người của phương Tây.” Khi nam tử kia sắp bị giết, một nhân vật lóe lên, ngăn cản cuộc tấn công.

“Long Tước đang ở đây.” “Không biết những người khác ở đâu?” Long Tước xuất hiện trong một sự hỗn loạn khác, các chủ nhân xuất hiện.

“Hẳn là người kế thừa của dã thú hung mãnh và ác ma.” Có một nhân vật đặc biệt.

“Tinh Không Gia Tộc của Tinh Không Chi Dạ.” “Hít!

Dã thú hung mãnh, ác ma, đều ở đây, đại sự!” Sau khi nghe xong lịch sử của hai gia tộc, mọi người đều kinh hãi.

Phải biết rằng, nhiều năm nay, họ đã bí mật bồi dưỡng những nhân vật như vậy.

Các ngươi muốn cạnh tranh với Hồng Hoang sao?

“Hừm, tiên huyết của ta, ta nghe nói danh tiếng như vậy, không biết liệu có cái tên đặc biệt nào không?” “Hắc, dù sao đi nữa, ta là Hắc Dạ, một đại nhân chủ nhân.” Đối mặt với lời trào phúng của hai người kia, Long Tước và Hưng Nghiệp trông có vẻ không thay đổi, yên lặng chờ đợi.

Nghiêm Phong mở mắt, rời tầm nhìn.

Mấy nhân vật kia xuất hiện, những thiên kiêu tuyệt thế thật sự cũng đã lộ diện.

Thiên Nhất, Di Khí (Người bị bỏ rơi), Hổ Bá, Vũ Phượng Hoàng, Lâm Điền, Thương Tạ ---- Cùng với sự xuất hiện của mấy người, hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, càng thêm áp lực.

Những kẻ kiêu ngạo trên thiên đường, tuyệt thế vô song, những nhân vật chính thật sự.

“Tỷ tỷ, tên đại gia hỏa kia đã làm tỷ bị thương sao?

Đi thôi.” “Được thôi, dám làm tỷ tỷ ta bị thương, sau này ta sẽ giết

chết hắn.” Trong bóng tối, ba nhân vật đứng đó, nghe được một tiếng nói nhỏ.

Thủy Dao và Mạc Hân cũng nghe kể về kinh nghiệm của sư tỷ (Thanh Sương) ở phương Tây.

Khi đó, Thanh Sương (Kim Tiên) đã bị tiên huyết đánh trọng thương.

Hai người (Thủy Dao và Mạc Hân) vốn đã bất mãn, lớn tiếng đòi báo thù.

“Được thôi, việc ta sẽ làm, là tìm một đối thủ xứng tầm!” Thanh Sương, một người lạnh lùng kiêu ngạo, sẽ ra tay.

“Hừm, con sói kia, nhưng lúc đầu có chút vui mừng.” Thủy Dao chỉ vào chủ nhân của tộc Tiểu Thiên Lang Tinh.

“Ta tùy tiện, ta không biết, ai cũng như nhau thôi.” Mạc Hân lớn tiếng hô.

“Ba người đó.” “Ta nghe nói là những người kế thừa.” “Một loại sức mạnh thần bí khác.” Ba người xuất hiện, khiến mọi người đều đoán ra thân phận của họ.

“...

Còn sống sao?

Ha ha ha, ta đây.” Kẻ đang chảy máu kia nhìn Thanh Sương, cười lớn.

Thanh Sương lạnh lùng, kiêu ngạo đứng đó, không biểu cảm.

“Ha ha ha, con nhóc thối tha, đã ở đây rồi thì đừng hòng rời đi!” Lan Á lại nhìn thấy Thủy Dao, nghiến răng, đã mấy năm rồi nàng cũng giao thủ (với Thủy Dao).

“Tỷ tỷ, có cần đệ đệ giúp không?” Mạc Hân ngưng thị con sói, rồi

lại nhìn Thủy Dao.

“Không cần đâu, sói con đáng yêu.” Thủy Dao nói, khóe miệng nàng dính máu, dám làm như vậy (kẻ địch), đối mặt với ánh mắt của mọi người, càng khiến người ta phẫn nộ.

“Ồ.

Ta nướng thịt sói đây.

Thật đáng tiếc.” Mạc Hân lắc đầu, thở dài, càng kích thích thêm hàm răng của con sói.

Chương 339

Mạc Hân nhìn đám đông, dường như không có đối thủ nào khiến hắn hài lòng.

Cuối cùng, hắn tập trung ánh mắt vào Hắc Dạ.

Vừa rồi Hắc Dạ có vẻ kiêu ngạo, sư phụ cũng đối mặt với tổ tiên của ác ma.

"Hắc, một con ác ma, có người gọi ta là Đại Hắc Ác Ma, ta hẳn phải càng đến gần hơn." Mạc Hân cười rộ lên, chỉ vào Hắc Dạ.

"Hừ, cũng hiểu biết đấy." Đối phương khinh thường.

"A a a…" Mạc Hân không hề tức giận, chỉ ngưng thị Hắc Dạ.

Đám đông tụ tập, hiện trường một mảnh tĩnh lặng, trận chiến quyết định sẽ diễn ra trong giây lát.

Tất cả những người khác đều rời khỏi khu vực đó.

Không thể can dự vào loại chiến tranh này.

Sóng kinh khủng đủ sức giết chết những người đang tiếp cận.

Trận chiến giữa các Đế Vương.

Họ đứng trên đỉnh bất bại và đạt đến đỉnh phong.

Trên đỉnh núi, sức mạnh cường đại hội tụ, bao hàm sức mạnh chí cao vô thượng, và tận hưởng sức mạnh thượng thiên cho trận chiến quyết định này.

"Thời cơ đã đến, mọi người đều như đỉnh núi (đứng trên đỉnh núi)." Trong tai họa hồng thủy, một âm thanh hùng vĩ vang lên, như truyền từ cửu thiên xuống, tất cả mọi người đều biết chiến tranh đã bắt đầu.

Trong đó chỉ có khoảng mười hai người có thể tiến vào.

Mỗi người đều lóe lên và lập tức xuất hiện trên đỉnh núi.

Tuân theo luật pháp, không chỉ chống lại sự áp bức của con người, mà còn chống lại ý chí thiên địa.

Long tộc nhất định phải tìm hậu duệ vương triều, Thiên Long Thần Quyền bá khí, có vô số cuộc chiến giữa thiện và ác, giữa người bỏ rơi và kẻ bị bỏ rơi.

Lúc này, cũng chính xác.

Hưng Nghiệp đã tìm Thiên Nhất, Vũ Phượng Hoàng cũng ngược lại với triều đại trước.

Dường như có một số sự đồng thuận.

Hầu hết các hậu duệ tộc đều là hậu duệ thánh địa của vương triều.

Thanh Sương kiêu ngạo, lạnh lùng, vinh quang, đứng đối diện, khiến bóng tối chấn động.

Mặc dù biết đối phương mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt, nàng vẫn như một thanh kiếm sắc bén đang cắt xuyên.

Đối thủ mạnh, nhưng bây giờ lại là một kẻ địch cường đại (cho nàng).

"Để ta xem, ngươi có thể thắng được ta sao?" Tiên Huyết bị thương, móng vuốt khổng lồ che phủ bầu trời, sau đó bị Thanh Sương chặn lại.

Keng keng ---- Âm thanh kim loại khiến người ta rợn người, Kim Tuyên Kiếm tuốt khỏi vỏ, xé nát hư không, va chạm gây hủy diệt, kiếm khí tung hoành, bóng thú bao trùm bầu trời.

"Hống!" "Hống!" "Hống!" Từ miệng vô số dã thú phát ra tiếng

gầm rống như dã thú, đang chiến đấu!

Hai thế lực đối kháng lẫn nhau, hai bên đều dùng thủ đoạn tích cực tấn công.

"Kính bái tất cả dã thú!" Tiên Huyết sôi sục, tầm nhìn kinh ngạc dâng lên.

Sự kính bái thật sự đối với tất cả dã thú đã thống trị toàn bộ thế giới, kinh khủng chí cao vô thượng.

Gương mặt Thanh Sương giữ nguyên, kiếm chỉ lên trời, vô số năng lượng kiếm rơi vãi khắp nơi.

"Kiếm Bộ, Vũ Động Thế Giới!" Giữa thiên địa dường như chỉ còn lại một màu sắc tươi đẹp ấy.

"Vô Thủy Cảnh Nguyên, thực sự đã khuấy động tâm tình, thật quá kinh khủng!" Đại La Kim Tiên ẩn mình kinh hãi, thanh kiếm đó quá thần kỳ.

"Đạo hữu có biết ai là người kế thừa không?" Một người khác hỏi.

"Không, ta không biết vị Chí Tôn lão sư nào dạy ra người này?" Nam tử kia cũng cảm thấy chán nản, không thu được bất kỳ tin tức nào.

"Ồ, đừng lo lắng, xem hai người họ, ai sẽ thắng đây?" "Được rồi, với ta thì khó đấy.

Cả hai đều chưa ra át chủ bài.

Trước phút cuối cùng có thể xảy ra bất kỳ chuyện gì." Khi lời của hai người kia vừa dứt, kiếm đã giết chết tất cả dã thú, không gian sụp đổ, sóng kinh khủng lan tràn, để lại một khoảng chân không.

Hai người (Thanh Sương và Tiên Huyết) lùi lại, lúng túng, hiển

nhiên đều đã bị thương trong trận chiến.

"Thật sự ta nhìn nữ nhân này, ha ha ha, ta có chút hưng phấn!" Tiên Huyết liếm khóe miệng dính máu, mắt hắn lóe lên tia máu.

Trận chiến này đáng để dốc toàn lực.

Chương 340

Khi tay phải hắn xoay, trường kích xuất hiện trong tay, toàn bộ cơ thể hắn đang thở dốc.

"Kích diệt thế giới!" Tiên Huyết quát lên, trường kích xé toạc không gian, chém thẳng về phía Thanh Sương.

Mắt Thanh Sương lóe lên những tia sáng khác nhau, nàng nắm chặt kiếm nghênh đón, khi vũ khí va chạm, âm thanh lớn vang lên, không gian bị xé nát.

"Hì hì, sói con, ngoan ngoãn làm vật cưng của ta, ta sẽ đối xử tốt với ngươi." Mặt khác, Thủy Dao né tránh đòn tấn công của Lang Nha, và tiếp tục cười lớn, khiến Lang Phương (tên của con sói) gầm thét liên hồi.

"Lang Yêu thỉnh trăng, huyết nguyệt lơ lửng trên không.

Chết đi cho ta!" Lang Nha gầm thét, Lang tộc xuất hiện, Huyết Nguyệt Ác Ma dường như muốn hủy diệt tất cả chúng sinh.

"Liên Nhân, sáng tạo!" Tay Thủy Dao bị phong ấn, thế giới hoa sen khổng lồ bao trùm toàn bộ không gian, nuốt chửng ma lực của Lang Nha, và lặng lẽ tiêu diệt hắn.

"Hắc, sói con, bộ lông của ngươi thật tốt." "Mau chết đi!" Nghe lời Thủy Dao nói, Lang Nha gần như mất đi lý trí.

Bất kể loại tấn công nào, Thủy Dao đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nàng trực tiếp chiến đấu bằng nhục thể, cố gắng dùng nhục thể áp chế đối thủ.

"Con bé này thật kỳ lạ.

Hầu như tất cả ma lực đều có thể bị nuốt chửng.

Quá kinh khủng!" "...

Đã mất lý trí rồi.

Dường như là một kẻ phiền phức.

Không biết hai người họ có..." Mạc Hân càng thêm kinh hãi, hai người kia đang chiến đấu.

Hai con dã thú cổ xưa.

Va chạm, đối kháng thân thể kinh khủng, âm thanh không gian bùng nổ không ngừng.

"Gào thét, thế giới bóng tối!" Hắc Dạ quát lớn, vô tận bóng tối đổ xuống, nuốt chửng Mạc Hân.

"Chấn Thiên Tháp, áp chế tất cả!" Một tòa bảo tháp bay lên không trung, phát ra ánh sáng mờ ảo, bảo vệ Mạc Hân, gần đó không có gì.

Gầm rống ---- Mạc Hân gào thét, hai tay nắm chặt bảo tháp, đánh thẳng vào Hắc Dạ.

Nhìn Mạc Hân mãnh liệt, Hắc Dạ có chút lạnh lùng, khí thế này quá cuồng bạo.

"Ác Ma Lãnh Chúa, Thiên Đường Ác Ma Giáp, Lưỡi Hái Ác Ma, hãy ban cho ta!" Hắc Dạ toàn thân giáp trụ, tay cầm Lưỡi Hái Ác Ma và chém về phía Mạc Hân.

Chiến tranh tiếp tục diễn ra, sóng kinh khủng lan tràn.

Những người bên dưới xem mà nhiệt huyết sôi trào.

Quả thật là trận chiến của các Đế Vương.

So với họ, thì kém xa.

Mấy hậu duệ tộc lần lượt tấn công vương triều.

Long tộc vô cùng bá khí, mang phong thái vương giả.

Đối thủ hầu như không có sức mạnh phản kích.

Vũ Phượng Hoàng bay lượn trên không, ngọn lửa vô tận bốc cháy, Hổ tộc gầm rống.

Lực chiến đấu tuyệt đối không thể tin được.

Sức mạnh của mấy hậu duệ chủng tộc rất cường đại.

Mặt khác, hậu duệ của triều đại lại tương đối yếu hơn.

Nếu nói về sự điên cuồng, thì đó là sự điên cuồng thật sự và sự buông bỏ.

Kể từ khi hai người họ ra đời, họ đã luôn đối mặt với nhau trong sinh tử, tiếp tục phân liệt và đấu tranh.

Thật sự bất tử, hai người họ đều chiến đấu điên cuồng, liều chết, là một trận chiến sinh tử.

Hưng Nghiệp và Thiên Nhất bất phân thắng bại, nhưng không điên cuồng như hai người kia.

Sự kiêu ngạo của các thiên kiêu mang ý nghĩa sát lục vô tận.

Giống như hàng vạn phàm nhân đang tranh giành, hàng trăm dòng suối tranh giành, và những con sóng dữ dội xô bờ cát.

Chiến tranh diễn ra trong thời gian dài, tất cả hậu duệ tộc và triều đại đều có thương vong.

Hiển nhiên, phe chủng tộc chiếm thượng phong.

Chương 341

Vương triều chỉ có hậu duệ phản vương triều.

Ở phía bên kia, có Long tộc, Phượng Hoàng và Hổ tộc.

“Kẻ yếu đã bị thanh lý sạch sẽ, bước tiếp theo dựa vào thủ đoạn của ta.” Long Tước nói.

“Hắc, ta nghe nói Long Tước Thân Vương đã biến thành một con rồng.

Ta muốn học hỏi.” Hổ tộc tràn đầy nhiệt tình nhìn chằm chằm Long Tước.

Tiếng cười vang lên, vì cả hai đều ưu nhã, tiểu nữ hài sẽ không làm phiền ngươi, vậy hãy để ta dạy một phương pháp hoàn hảo.” Vũ Phượng Hoàng đối mặt với sự không hoàn mỹ, khí thế va chạm.

Đến đây, cuộc đối kháng mạnh mẽ đã bắt đầu, trận chiến quyết định thật sự.

Ầm ầm ---- “Thương Tạ, chủ nhân của ngươi căn bản không phải đối thủ của chủ nhân ta, ngươi cũng không phải, mà ngươi chỉ là bàn đạp để ta lên đỉnh!” Di Khí và Thương Tạ cũng đang ở cuối cuộc chiến, cả hai bên đều tuyệt vọng.

“Năm bị bỏ rơi, chủ nhân của ta đã bị đánh bại, không phải vì không xuất sắc bằng, mà vì đã mất đi một số thứ, rồi để Thanh Điền có cơ hội.

Hôm nay, ta sẽ vì chủ nhân mà giành lấy tất cả.

Hãy chết đi cho ta!” Quỷ Liên Bắc Minh, tỏa ra khí tức u ám, bị vây khốn và vứt bỏ.

“Trùng Sâu Điêu Tố!

Linh Hồn Chi Kiếm, chém ra cho ta!” Kiếm khí chém không, tiếng ‘đang đang’ không ngừng.

Gầm rống ---- “Cái chết sẽ là cuộc sống hôm nay!” “Ý của ta là vậy.” “Hắc Xã Hội phương Bắc nuốt chửng bầu trời!” Nghiêm Phong hóa thành cự thú, thôn phệ tất cả.

“Thiên địa duy nhất, bầu trời kinh khủng!” Di Khí cũng triển hiện ma lực thiên địa cao cao tại thượng, nhìn xuống tất cả mọi người, áp chế tất cả.

Sóng kinh khủng do va chạm tạo ra lan ra tứ phía, chỉ còn lại chân không.

Nghiêm Phong tỉnh dậy, nhìn một trăm đạo sĩ bên cạnh đang hân hoan nhảy múa.

“Đạo hữu đã ra ngoài!

Có thu hoạch gì không?” “Tốt!

Đã kết thúc!” Bạch Trân khẽ mỉm cười.

“...

Thành Thánh!” “Kỳ lạ, hơn nữa trong loại hỗn loạn này lại có hơn một trăm người đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, càng không cần nói đến mấy vị đạo sĩ đã tiên phong tiến vào thiên đường rồi.” “Được rồi!” Nghiêm Phong trấn định lại.

Rốt cuộc, sau khi Bàn Cổ khai thiên, ở đây không chỉ có sáu vị Thánh Nhân và Hồng Quân.

Hỗn loạn ở đây nhiều đến vậy.

“Bàn Cổ, đạo hữu hãy đi theo ta!” Nghiêm Phong hưng phấn nói với Bạch Trân.

“Ta sẽ không bỏ rơi các đạo hữu, có một chuyện quan trọng khác, chính là chuẩn bị chờ đợi các đạo hữu tỉnh lại và tạm biệt các đạo hữu.” Bạch Trân lập tức xin lỗi.

“Được rồi!” Nghiêm Phong suy nghĩ một lúc, sau đó đi tìm Bàn Cổ.

Sinh tử của Bàn Cổ vẫn là một ẩn số, tại sao lại kéo hắn (Nghiêm Phong) vào?

Nếu có thể có liên hệ với Bàn Cổ, thì chưa quá muộn.

“Vì vậy, xin hãy chú ý đến Đạo giáo!

Đi trên con đường nghèo khổ rồi lại tiến thêm một bước!” Suy nghĩ một lúc, hắn đặc biệt rời đi.

Nhìn hàng trăm nhân vật xa xôi, cỗ máy trên trời dừng lại, Nghiêm Phong thở dài lắc đầu, đi sang một bên khác.

Trong hỗn độn khổng lồ, cỗ máy như thiên đường đã vận hành gần 10.000 năm.

Cuối cùng cũng đã dừng lại.

Ở đằng xa, có thể nhìn thấy một luồng sáng xanh biếc phát ra sức sống vô hạn.

Đó là Thanh Sắc Liên Hoa.

Bông hoa có năm cánh, nở rộ hai mươi bốn cánh hoa, vô cùng đẹp đẽ.

Nếu có giọt nước, sẽ có ánh sáng bức xạ vô hạn, có kích thước hàng vạn trượng vuông, giống như một đại đạo chậm rãi xoay chuyển.

Dưới Thanh Sắc Liên Hoa là một ao tinh thần, nước trong ao màu xanh lam, tỏa ra sức sống vô hạn!

Bông hoa có năm loại hạt giống: đỏ, đen, vàng, xanh và vàng.

Trong đó, hạt sen vàng lớn hơn nhiều so với bốn hạt còn lại, đó chính là thành quả sáng tạo của Bàn Cổ đã thúc đẩy.

Cỗ máy trên trời tiếp cận hỗn độn – liên hệ với Thanh Liên, căn nguyên tinh thần đầu tiên!

Chương 342

Hít sâu một hơi, Nghiêm Phong cảm thấy năng lượng tinh thần đã tiêu hao suốt chặng đường nhanh chóng được bổ sung.

“Đứa trẻ ngoan cuối cùng!” Nghiêm Phong lẩm bẩm.

Do đó, Nghiêm Phong nán lại bên Hỗn Độn Thanh Liên.

Một ngày nọ, Nghiêm Phong đang giảng đạo cho Hỗn Độn Thanh Liên.

Khi nhìn lại, hắn tràn đầy sức sống, trên đỉnh đầu nở ba đóa hoa, và nói một câu tuyệt diệu: “Từ này hay, hay!

Danh tự xuất danh, nổi tiếng.

Thế giới chưa biết, mẫu thân vạn vật, quá kỳ diệu; luôn khát vọng nhìn thấy sự hy sinh, hai người cùng tên nhưng không cùng tên, sự bí ẩn của cùng tên, sự bí ẩn thần bí, và cánh cửa của tất cả mọi bí ẩn!” “Khúc Trạch Quyền, uổng phí công sức, dư thừa, cũ nát, thiếu thì thiếu, càng thêm khó hiểu.

Dựa trên sự ôm ấp của Thánh Nhân.

Đừng xem thường, đừng chấp nhận lẽ đương nhiên, đừng tự mình cắt giảm thành công, cũng đừng hy sinh sức mạnh; Hồ Phu không đánh nhau, nên thế giới không thể tranh giành với hắn.

Cái gọi là Khúc Trạch Quyền của người xưa, đừng đưa ra những lời hứa hão huyền!” “Thái Thượng Đông Huyền Lăng Bảo Thánh Hiên, Giám Hộ Nhân Tai Nạn, Chí Tôn Thái Cực Diệu Cảnh; Đổng Huyền, Quân Chủ, nhân vật kỳ diệu; Đổng Đổng Triệt; Huyền Tuyên Hiên; Linh Bảo phái hệ; Thánh Hiên phái hệ và các cơ quan phân nhánh; cứu tai, vì để tránh mọi tập kích của tội ác, sinh mệnh của ta

không do ta quyết định; bảo hộ sinh mệnh, nắm giữ căn cơ nguyên tố thiên quốc, thuần chân bẩm sinh;" Những con đường và phương pháp tu luyện vi diệu của kinh văn đều chính xác.

Chậm rãi không còn giảng giải mục đích nữa, bản thân Thiên Cực đang dần chìm đắm.

Tục ngữ có câu: "Học cái mới từ cái cũ", hết lần này đến lần khác nhắc nhở những sự thật đã biết.

Mấy trăm vạn năm!

Thiên Cực đã có bước tiến lớn, đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Y có cơ hội đột phá lên cảnh giới Thánh Đồ.

Thực tế, hiện tại Thiên Cực đang rất khổ sở.

Vì sao?

Ban đầu, phương pháp cơ bản của Tam Hồn Thất Phách được Thiên Cực bồi dưỡng.

Sau đó, y bắt đầu tích lũy trong Chuẩn Thánh lĩnh vực, rồi chia thành mười hóa thân, trực tiếp truyền bá Thánh Nhân lĩnh vực vào Thiên Đạo lĩnh vực.

Hiện tại, Thiên Cực có hai lựa chọn.

Một là tu luyện như Hỗn Độn Thần Ma, trước tiên đột phá Thánh Đồ, sau đó đột phá Thiên Đạo.

Nhưng để đột phá từ Thánh Đồ lên Thiên Đạo, ít nhất phải có Hỗn Độn Linh Bảo, bởi vì chỉ có Hỗn Độn Linh Bảo mới có quy tắc ghi lại hoàn chỉnh.

Quy tắc của Tiên Thiên Chí Bảo không hoàn chỉnh, giống như một Đại La Hỗn Nguyên tự nhiên, bên trong chỉ có một số quy tắc không gian, nhưng không toàn vẹn.

Một lựa chọn khác là tu luyện phương pháp cơ bản của Tam Hồn Thất Phách như Hệ Thống đã từng làm, nhưng rất nguy hiểm.

Hệ Thống trước đây đã bị tiêu diệt, vậy nên mới có thể sử dụng Hệ Thống hiện tại.

Thôi bỏ đi!

Hãy đợi đến khi đột phá!

Thiên Cực lắc đầu, thở dài nhìn Hỗn Độn Thanh Liên trước mắt: "Sao vẫn chưa sinh ra nhỉ!" Đột nhiên, Hỗn Độn Thanh Liên bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng tim đập "Đông đông đông".

Thiên Cực cứ ngỡ Bàn Cổ sắp ra đời và muốn chạy trốn, nhưng nhìn Hỗn Độn Thanh Liên tăng tốc hấp thu hỗn độn khí lưu, lại không có gì bất thường.

Thiên Cực lùi lại, nhìn Hỗn Độn Thanh Liên đang dần khôi phục trạng thái bình thường.

"Ta tu luyện Chuẩn Thánh hậu kỳ, hầu hết các pháp tắc đều có thể chế định, vậy sao giờ lại không tu luyện nhỉ?" Khi y đang suy nghĩ nên làm gì, quyết định trước tiên tu luyện căn cơ, nhưng mối liên hệ này lại rất tốt, đúng là lừa đảo.

"Vạn vật trong một đời" là pháp tắc mà Thiên Đạo muốn bồi dưỡng.

Lễ nghi này luôn được thực hiện đến cùng.

Một người tiếp xúc với tất cả vạn vật, tất cả vạn vật đều là hóa thân.

"Keng!" Một giọng nam đột nhiên vang lên từ Hỗn Độn.

Lúc đó, mười hai khối loạn thạch lơ lửng giữa không trung, mười hai khối "Hệ Thống" dần xuất hiện.

Hệ Thống cười ra lệnh: "...Nghiên cứu đội hình." "...Đi chơi múa rối." "...Đi luyện kiếm." ...Sau khi sắp xếp công việc cho vài người, nhìn hồ nước xanh biếc, Thiên Cực thầm nghĩ, rút một cây trúc nhỏ, tinh chế thành một ống trúc.

Ống trúc tản ra khí tức bẩm sinh, nhưng lại có linh tính bẩm sinh.

Đáng quý thay, loại hỗn độn này không có mùi vị, cho nên bất cứ thứ gì do Hỗn Độn Ma Thần tạo ra đều là Tiên Thiên Chí Bảo bẩm sinh.

Tuy rằng một số cái gọi là Tiên Thiên Linh Bảo không bằng những thanh đao về sau, nhưng một số khác lại thuộc loại cao quý khi ra đời.

Hơn nữa, tại sao lại dùng cái máy tự nhiên này để chế tạo ống trúc như vậy?

Bởi vì cái hồ xanh biếc đó, Thiên Cực vẫn luôn nhìn chằm chằm, nhưng ngay cả khi vội vàng đến mấy, y cũng không dám tranh thức ăn với Bàn Cổ!

Chương 343

Vậy sao giờ lại dám?

Chỉ là Thiên Cực nhận ra đó không phải thức ăn của Bàn Cổ, mà là chất thải của người khác!

Không, nói chính xác hơn, là chất thải của Hỗn Độn Thanh Liên.

Mỗi khi Hỗn Độn Thanh Liên xoay chuyển, một ít dịch thể linh tính sẽ nhỏ xuống từ cánh hoa.

Những dịch thể linh tính đó dần dần tụ tập trong hồ nước.

Thiên Cực đặt ống trúc vào linh đài, đầu còn lại nối với Hỗn Nguyên Đại.

Nhiều năm rồi, Thiên Cực bất kể thu được gì, đều nhét đầy Hỗn Nguyên Đại.

Dần dần, Hỗn Nguyên Đại cũng mang phong cách thế giới.

Có cỏ xanh bên bờ sông, cây cối trăm thắng.

Chỉ là không có sinh mệnh.

Từ góc độ linh hồn Hỗn Nguyên Đại, được dịch thể linh tính tưới tắm trở nên ngày càng linh tính, cả Hỗn Nguyên Đại đều có hào quang.

Thiên Cực nhìn Hỗn Độn Thanh Liên, thầm nghĩ: "Chắc chắn là không thoải mái với chuyện này.

Ta cũng đang giảm bớt gánh nặng cho nó." Nói thì nói vậy, nhưng Thiên Cực vẫn có chút lo lắng, y đi vòng quanh Hỗn Độn Thanh Liên.

Sau khi đặt Cự Linh Ngũ Hành xuống, y dùng năm tấm Tiên Thiên Linh Bảo ngũ hành để áp chế Cự Linh Ngũ Hành.

Từ sau lần tụ hội của các Hỗn Độn Ma Thần, Thiên Cực rõ ràng cảm thấy Hoàng Liên Tử (hạt sen) rung động nhanh hơn, có lẽ sắp đản sinh, cho nên Thiên Cực không còn thúc giục nữa, dành thời gian tinh luyện Linh Bảo và thu thập tu luyện.

Y phải biết rằng, khi Bàn Cổ ra đời thì ngày đại nạn không còn xa nữa.

Hiện tại, y không vội vàng tìm thời gian, cũng không có thời gian để tìm thời gian.

Đột nhiên, cả Hỗn Độn Thanh Liên bắt đầu rung chuyển.

Tiếng "đông đông" như tim đập, ngày càng nhanh.

Linh cơ Linh Bảo của Thiên Cực chấn động, rồi y mừng rỡ ngóng trông: "Có vẻ như Bàn Cổ sắp đản sinh!" Thiên Cực.

Đột nhiên, Thiên Cực cảm thấy cơ thể mình đột nhiên, rồi y lẩm bẩm: "Sao thế này!" Sự thật chứng minh, Thiên Cực vừa thu được một tin tức từ Đại Đạo: một nhân vật cường đại sắp ra đời, sẽ tràn ngập Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhân vật cường đại này có linh hồn tà ác, sẽ đồ sát ba ngàn Ma Thần.

Những kẻ đồ sát nhân vật vĩ đại này sẽ được hưởng lợi.

Chỉ sau khi nhận được tin tức này, Hệ Thống mới đột nhiên nhận ra rằng Hệ Thống đến từ hậu thế, và luôn biết về những anh hùng như Bàn Cổ, người đã khai thiên lập địa, trang hoàng vạn vật, làm thế nào để chiến đấu với ba ngàn Ma Thần hỗn loạn rồi thất bại.

Sự thật chứng minh, tất cả đều là quỷ dị khó lường.

"Ha ha ha ha..." Thiên Cực cười thê lương đến mức con đường y theo đuổi thực sự khó có thể chịu đựng được.

Thiên Cực rơi vào sự hỗn loạn vô tận, đôi mắt y trống rỗng, hào quang trong cơ thể tràn đầy bạo lực, nguyên thần bất động.

Ý chí của Thiên Cực bị áp chế, y kêu gọi nhưng không có hồi ứng, hào quang ngày càng hỗn loạn.

Ý chí của Thiên Cực dần bị áp chế, có nguy cơ bạo tạc.

Lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng Hệ Thống.

Một hào quang tràn đầy sức sống, hào quang này chảy xuống để áp chế hào quang hỗn loạn.

Thiên Cực cúi đầu nhìn, thấy một nam nhân mày rậm đứng bên cạnh mình, một tay đặt trên đan điền thượng của Thiên Cực, hào quang không ngừng tiến vào cơ thể Thiên Cực.

"Ta không biết đạo hữu có cách nào để bảo toàn bằng hữu của mình không?" Thiên Cực vội vàng hỏi Bàn Cổ.

"Được thôi!

Ta biết linh hồn của đạo hữu vì sao lại rơi vào trạng thái hỏa nhập ma?" Bàn Cổ hỏi.

"Nhưng đạo hữu vừa mới ra đời, một Đại Đạo đã phát ra cảnh báo cho đạo hữu..." Thiên Cực cẩn thận nhìn Bàn Cổ.

"Nhưng không sao cả!" Bàn Cổ lãnh đạm phất tay.

Sau đó, Thiên Cực nói với Bàn Cổ về tin tức nguyên thủy của Đại Đạo, rồi nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ thở dài một hơi: "Có lẽ Ma Thần có thể vì ta mà lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma!" "Đạo hữu có phương pháp bảo toàn không?" Thiên Cực vội vàng hỏi.

"Tùy thuộc vào ý chí của y, nhưng ta sẽ thử!" Bàn Cổ gật đầu, rời khỏi cơ thể Thiên Cực, đột nhiên hét lớn về phía Thiên Cực: "Này!"

Thiên Cực dường như chấn động, đôi mắt y đầy hoang mang nhìn chằm chằm Bàn Cổ.

Bàn Cổ tiếp tục hét: “Ta hỏi, ngươi đang tìm gì?” Giọng Bàn Cổ đầy khó hiểu.

“Đại...

Chương 344

Đại Đạo!" Thiên Cực đứt quãng trả lời.

"Vậy khi thành công sẽ ở đâu?" Bàn Cổ nghiêm nghị hỏi.

"Ta... ta không biết!" Thiên Cực một trận hoang mang.

"Vì vậy, ngươi không nên truy cầu Đại Đạo!" Giọng Bàn Cổ chuyển sang bình thản.

"Vậy nên làm gì?" Thiên Cực mờ mịt hỏi.

"Theo cách của ta!" Bàn Cổ kiên định nói.

"Vì sao?" Thiên Cực khó hiểu hỏi.

"Đạo của ta, lấy ngươi làm đạo, truy cầu đỉnh cao." Bàn Cổ tự hào nói.

"Đạo của ta, lấy ta làm đạo, truy cầu đỉnh cao." Thiên Cực thì thầm.

"Ta hiện tại chưa hiểu, nhưng ta sẽ chờ đợi!" Bàn Cổ bắn một vật thể hình kiếm về phía Thiên Cực.

Lúc đó, Thiên Cực lệ rơi đầy mặt, đầu y có ba đóa hoa, trong đó một đóa hoa ngồi trên không trung, đóa hoa còn lại hợp nhất với vật thể hình kiếm mà Bàn Cổ bắn ra.

Chớp nhoáng, một đạo sĩ mặc thanh y, dung mạo tương tự Hệ Thống, với lòng từ bi xuất hiện.

"Hoa đào cùng đường gặp bằng hữu!" Đạo sĩ thanh y nói.

"Ha ha.

Hợp nhất với ta, cần gì khách khí!" Thiên Cực đứng dậy cười.

“Được!” Thanh quang của đạo giáo thanh y biến mất trên đầu Hệ Thống.

“Cảm ơn sự giúp đỡ và Linh Bảo của đạo hữu!” Thiên Cực cúi người thật sâu với Bàn Cổ.

Khi đột phá, Bàn Cổ đã bắn ra một số thứ giúp tế luyện cơ thể, một thanh kiếm được rèn từ Tiên Thiên Chí Bảo!

“Ha ha.

Không cần như vậy!

Cảm ơn đã giảng đạo mấy trăm vạn năm, và bảo hộ mấy trăm vạn năm.” Bàn Cổ cười.

“Nhưng đáng thương thay, Đào Hoài Niệm!” Thiên Cực xấu hổ nói.

“Không sao cả!

Ngươi đã tạo ra một tính cách thực sự.

Nếu không, thì không cần bàn luận.” Bàn Cổ lãnh đạm gật đầu.

“Được!” Hệ Thống gật đầu, quay đầu nhìn Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng phát hiện Hỗn Độn Thanh Liên rộng mấy vạn mét đã không còn tồn tại, thậm chí linh dịch xung quanh cũng biến mất, chỉ còn lại một chút, như một vũng nước nhỏ tại chỗ cũ.

Bàn Cổ kinh ngạc nhìn Thiên Cực, nói: “Cái Hỗn Độn Thanh Liên này bị đánh vỡ khi ngươi ra ngoài, giờ ta nên bay vào Hỗn Độn rồi!” “Bằng hữu có lẽ cần một chút không gian.” Thiên Cực đầy hy vọng nhìn Bàn Cổ.

“Ta hy vọng những mảnh vỡ này làm gì?” Bàn Cổ kinh ngạc nhìn Thiên Cực.

“À...”.

Im lặng, Bàn Cổ Thần Linh cần những mảnh vỡ này.

“Ngươi không muốn sao?

Trong tình huống này, ngươi đang vội, xin hãy đi cùng ta!” Bàn Cổ nhìn Thiên Cực, trông có vẻ thất vọng.

Thiên Cực nghi hoặc nhìn Bàn Cổ, nhưng vẫn đi theo Bàn Cổ đến vũng nước còn sót lại duy nhất.

“Đạo hữu không thử xem sao!” Bàn Cổ chỉ vào vũng nước, nói với Thiên Cực.

Thiên Cực nhìn Bàn Cổ, tay áo lớn vung ra.

Y thấy dịch thể biến mất, lộ ra đất nâu sẫm.

Hệ Thống lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

“Hỗn Độn!” Bàn Cổ giải thích.

“Thủy tổ của mọi loại đất – Hỗn Độn Thổ Nhưỡng!” “Đúng!

Ngươi có thể thu Hỗn Độn Thổ Nhưỡng và thử lại!” Bàn Cổ nói một cách khó hiểu.

“Không có Bàn Cổ Đạo Hữu Hỗn Độn Thần và đầu quái vật!” Thiên Cực thở dài.

Chương 345

Thực tế chứng minh, Thiên Cực vừa trò chuyện với Bàn Cổ.

Bàn Cổ này đã khai phá trong Hỗn Độn, Đại Đạo đã ra đời.

Sau đó, y đã trải qua Hỗn Độn, cảm thấy cô đơn và không thoải mái.

Thế nên y đã đến Hỗn Độn Thanh Liên để tu luyện ẩn cư, nhưng y vừa ra ngoài đã bị nhốt vào trong.

Bàn Cổ cười nhìn vẻ mặt bất an của Thiên Cực: "Đạo hữu không cần như vậy, chỉ là di chúc!

Ta muốn quan tâm?" "Bàn Cổ Đạo Hữu vẫn phải cẩn thận với những hỗn độn đó." Thiên Cực nhắc nhở.

"Không sao cả!

Lũ sâu bọ!" Bàn Cổ bùng nổ khí thế kinh người.

Bàn Cổ đột nhiên hét lớn về phía Thiên Cực: "Đạo hữu cẩn thận!" Dùng một tay cầm Bàn Cổ Phủ, y chém về phía sau Thiên Cực.

Có vẻ là một nhát chém đơn giản, nhưng lại tràn đầy cảm giác thần bí vô hạn, khiến Thiên Cực say mê, khó phân biệt.

Khi Bàn Cổ giải quyết xong cuộc tấn công lén lút của Hỗn Độn Ma Thần, y không khỏi mỉm cười với Hệ Thống xuất hiện.

"Đạo hữu của Hệ Thống thực sự khai sáng!

Quá nguy hiểm, không dám lâm vào đốn ngộ sâu sắc trong chiến đấu." Mặt khác, cơ thể Thiên Cực bắt đầu chấn động chậm rãi, nắm lấy Loan Đao bắt đầu múa, tốc độ ngày càng nhanh, kiếm phong cuồng vũ, khí thế bàng bạc.

“A!” Thiên Cực hét lớn với chí hướng cao ngất và hoài bão lớn, kiếm khí cuốn lấy mấy ngàn dặm, bao trùm môi trường xung quanh, hỗn độn khí lưu bị xé nát.

“Hay lắm!” Bàn Cổ khâm phục.

“Cảm ơn!” Thiên Cực xúc động cảm ơn Bàn Cổ.

“Là do sự hiểu biết của ta đối với đạo hữu.

Đáng thương thay, đạo sĩ vẫn là kẻ gạch đá.” Bàn Cổ nói.

“Đạo hữu quá khiêm tốn rồi!” Dù Thiên Cực nói vậy, nhưng trong lòng y cảm thấy tự hào.

Đột nhiên Thiên Cực hỏi Bàn Cổ: “Vì sao đạo hữu vừa nãy lại hét lớn cẩn thận?” “Xung quanh có một Hỗn Độn Ma Thần lén lút theo dõi ta.” Bàn Cổ lãnh đạm nói.

“Ở đâu?” Thiên Cực kinh ngạc hỏi.

Bàn Cổ lơ đãng chỉ vào sau lưng Thiên Cực.

Thiên Cực quay đầu lại, đôi mắt y tràn đầy máu tươi, nhìn thấy một cơ thể khổng lồ bị chém làm đôi.

Thiên Cực dùng sức nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ gật đầu, nói: “Nhưng ta đã chém y làm hai nửa.” “A!” Thiên Cực nhìn cái xác tan nát đó, thở dài.

Thiên Cực nhận ra, đó là Ma Vân, kẻ chuyên tu ẩn tàng chi đạo.

Khi y tiến vào Thánh Đồ lĩnh vực, y không tìm thấy ánh sáng bây giờ.

“Đạo hữu không cần cảm thán!

Tham lam, khó trách lại chết.” Bàn Cổ an ủi.

“Không có!” Thả lỏng tâm trạng, Thiên Cực đột nhiên nhìn xác Ma

Vân, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Đạo hữu đang tìm gì?” Bàn Cổ cầm một cây trường mâu đen nhạt hỏi.

“A!” Thiên Cực vui vẻ nhìn cây trường mâu trong tay Bàn Cổ, đó là Linh Bảo của linh hồn Ma Uẩn, trong đó hàm chứa pháp tắc phá hoại.

Phải biết rằng, pháp tắc phá hoại nằm trong top mười pháp tắc mạnh mẽ trong ba ngàn pháp tắc.

Thiên Cực nhìn chằm chằm hồi lâu.

“Ta không biết đạo hữu muốn làm gì?” Bàn Cổ truyền nó cho Thiên Cực, tò mò hỏi.

“Ta muốn, bởi vì...” Thiên Cực đột nhiên hét lớn: “Quy tắc đâu?” “Quy tắc?” Bàn Cổ hỏi.

“Quy tắc kèm theo Tiên Thiên Chí Bảo bẩm sinh!” Thiên Cực giải thích.

“Là pháp tắc phá hủy thương tổn!” Bàn Cổ đột nhiên nhận ra: “Không!” “Không có?” Thiên Cực ngây người.

“Đúng!

Sau đó Ma Vân đã dùng nó tấn công lén lút ta, nhưng ta phát hiện đã dùng Bàn Cổ Phủ chém y.

Vì y đã đặt Linh Bảo trước ngực để chống cự, nhưng y không biết Bàn Cổ Phủ có sức hủy diệt hoàn toàn.

Pháp tắc và không gian pháp vẫn không thể tránh khỏi, nhưng pháp tắc bên trong Linh Bảo đã bị Bàn Cổ Phủ hủy diệt.” “A!

Chương 346

Thôi rồi!" Không thể trách Bàn Cổ vì điều này, y cũng không nói ra.

"Đạo hữu muốn pháp tắc hủy diệt sao?" Bàn Cổ suy đoán.

"Ừm." Thiên Cực gật đầu.

"Ha ha ha..." Bàn Cổ cười.

"Đạo hữu vì sao lại cười?" Thiên Cực khó hiểu hỏi.

"Khi bằng hữu của ta ở trên bảo sơn, ta cười, nhưng lại tìm kiếm bảo tàng." Bàn Cổ cười.

"..." Thiên Cực lúc đầu tò mò, rồi phấn khích nhìn Bàn Cổ.

"Được!

Cứ hỏi ta có vấn đề gì." Bàn Cổ gật đầu.

"Rất cảm ơn bằng hữu của đạo hữu." Sau đó Thiên Cực lấy những thứ trên người Ma Vân, và bỏ vào Hỗn Nguyên Đại.

Nhưng lúc đó, y thấy cơ thể Ma Vân chảy ra khí lưu màu tím, xoay tròn phía trên đầu Bàn Cổ, rồi y thấy một vật từ cánh tay Bàn Cổ bay ra.

Nhìn kỹ, đó là nơi Bàn Cổ ẩn cư.

Rồi, khi Bàn Cổ được giải phóng, nó đã bị phá vỡ và chia thành hai nửa.

Bàn Cổ suy nghĩ.

Không lâu sau đó lại có sự thay đổi như vậy, y thấy hạt sen dần dần hấp thu khí lưu màu tím, rồi rơi xuống biến thành Ngọc Hồ Vũ

Điệp.

Mặt khác, một bí mật đang dao động bên trong.

Đó là một vật ngọc khí giả tạo.

Y không tự mình nhìn thấy.

Bàn Cổ cầm lấy Ngọc Bàn Tạo Hóa, và cẩn thận cảm nhận một chút.

Đột nhiên, "Cuối cùng cũng có kết quả!

Nó được gọi là Ngọc Bàn Tạo Hóa!" Vừa dứt lời, y thấy một luồng ánh sáng thần bí lóe lên, trên Ngọc Bàn Tạo Hóa xuất hiện bốn đạo thông đạo.

"Ha ha..." Bàn Cổ nói với Thiên Cực.

"Không sao cả!

Chỉ là vừa nãy đã hiểu." Thiên Cực nói.

"Được!" Bàn Cổ vui mừng khôn xiết, và bắt đầu luyện chế ngay tại chỗ.

Thiên Cực một mặt vừa bắt đầu tính kiếm.

Sau một số sửa đổi, Thiên Cực đặt tên cho thanh kiếm là "Nhất Kiếm".

Với cường độ Chuẩn Thánh đỉnh phong hiện tại, tương đương với đòn đánh toàn diện của giai đoạn đầu Thánh Đồ.

Nó thể hiện sức mạnh to lớn của mình.

Hiện tại có thể thực hiện đòn đánh mạnh nhất.

Bây giờ, đòn tấn công của Thiên Cực có "Thiên Kiếm", và có ba bản Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngoài ra, có hai vị đạo hữu Thiên Đạo và Thiên Uy Đạo Gia diễn

giải Thiên Cực, để tránh tà và tăng cường, nắm giữ một số pháp tắc không gian (Hỗn Nguyên Đại), pháp tắc tài phú (Kiếm Luân Hồi), pháp tắc luân hồi (Đồ Luân Hồi).

Ba quy tắc này nằm trong top mười quy tắc vĩ đại.

Cũng có vô số quy tắc thông thường và Linh Bảo.

Việc chiến đấu với Thánh Đồ sơ kỳ thông thường là hoàn toàn có thể.

Mấy chục ngày sau, Bàn Cổ luyện chế thành công, quay sang nói với Thiên Cực: "Đạo hữu!

Đi thôi!" "Được!" Thiên Cực khẩn trương theo sát Bàn Cổ.

Trên đường đi, Bàn Cổ truyền đạo cho Hệ Thống, đồng thời chống lại những Hỗn Độn Ma Thần thỉnh thoảng xuất hiện.

Trong một trăm vạn năm như vậy, dưới Bàn Cổ Phủ đã có hơn một ngàn Hỗn Độn Ma Thần tử vong.

Dễ dàng cứu sống những sinh linh dưới Thánh Nhân trung kỳ, còn những kẻ ở Thánh Nhân hậu kỳ thì miễn cưỡng chấp nhận được.

Trong những năm gần đây, ngọc khí cũng chiếm một phần ba Hồng Mông Tử Khí.

Qua lời giải thích của Bàn Cổ, Thiên Cực biết rằng khí lưu màu tím thực chất là Hồng Mông Tử Khí.

Chương 347

Thực tế chứng minh, ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma đều có một Hồng Mông Tử Khí.

Khí tím này, tương ứng với ba ngàn Đại Đạo, là căn cơ của mỗi Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu mất đi luồng khí tím khổng lồ này, Hỗn Độn Ma Thần sẽ vĩnh viễn duy trì ở trạng thái Chuẩn Thánh, không thể đột phá!

Nhiều năm qua, Thiên Cực cũng có thu hoạch.

Mỗi lần chiến đấu xong, Thiên Cực đều dọn dẹp chiến trường.

Xác Hỗn Độn Ma Thần và Linh Bảo đều được đặt trong Hỗn Nguyên Đại.

Mặc dù hầu hết trong số đó đã bị hư hại, nhưng cũng có một số còn nguyên vẹn.

Nhưng trong khi Bàn Cổ và Thiên Cực đang vật lộn trong hỗn độn, họ không hề biết một âm mưu to lớn đang bắt đầu!

Trong sâu thẳm của Hỗn Độn, có một cái hang.

Đó thực sự là một tiên nữ động.

Lúc đó, hơn một ngàn Hỗn Độn Ma Thần tụ tập lại một chỗ, rõ ràng đang thảo luận một chuyện quan trọng, mọi người đều nghiêm túc, bỗng nhiên có tiếng nói từ đó truyền ra: “Hỗn Nguyên Lão Tổ!

Ngươi là người đầu tiên trong Hỗn Độn, vậy nên ngươi sẽ chịu trách nhiệm cho hành trình này.” “Đúng vậy!” “Được!” Có tiếng vọng bên cạnh.

Cao Đồng Ngạn nhìn một lão nhân tóc bạc ngồi trên giường mây

cao, khẽ gật đầu, nói: "Được!

Chuyến đi này tạm thời do Bần Đạo dẫn dắt!" Tiếng nói từ bên phải truyền ra, Phá Toái Lão Tổ đã đến.

"Phá Toái Đạo Hữu vội vàng quá!

Chắc Hỗn Nguyên Đạo Hữu đã có kế hoạch rồi." Tiếng nói từ bên trái đáp lại, đó là Âm Doãn Tứ Lão Tổ.

"Đúng vậy!

Ta phải đợi La Hầu Đạo Hữu đến." Hỗn Nguyên Lão Tổ cười.

"Vì sao vẫn chưa đến?" Bên cạnh đột nhiên nghe thấy một giọng nói thô lỗ.

Đó là Hỏa Miêu Lão Tổ nóng tính.

"Đạo hữu Ma Cơ!

La Hầu Đạo Hữu đã đến rồi." Hỗn Nguyên Lão Tổ bất ngờ nói.

Lúc đó, một lão nhân từ bên ngoài bước vào, mỗi bước đi, dưới chân lão nhân sẽ xuất hiện một đóa sen vàng kim, tản ra khí tức vạn vật.

Lão nhân bình tĩnh liếc nhìn Hoả Miêu Lão Tổ, đi đến bên cạnh Hỗn Nguyên Lão Tổ, khẽ vung tay phải, nhìn giường mây vàng kim.

Lão nhân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Nhưng Hỗn Độn Ma Thần bên cạnh lại im lặng, không dám động đậy một chút nào.

Kể từ khi lão nhân đến, ngay cả Phá Toái Lão Tổ và Âm Doãn Tứ Lão Tổ cũng im lặng.

Chỉ có Hỗn Nguyên Lão Tổ cười kề vai nói: "Do có La Hầu Đạo Hữu ở đây, bần đạo sẽ công bố kế hoạch của chuyến đi này." Nhìn

mọi người đang nhìn mình, La Hầu vẫn nhắm mắt tu luyện.

Hỗn Nguyên Lão Tổ nhìn mắt La Hầu, nhưng nhanh chóng che đi mắt mình.

"Chuyến đi này bao gồm bần đạo, Vô Hư Đạo Hữu, Doãn Tứ Đạo Hữu và La Hầu Đạo Hữu, trước tiên hãy lôi kéo và bắt giữ Bàn Cổ, sau đó các đạo hữu còn lại sẽ tạo thành đội hình chiến đấu, cuối cùng nên hủy diệt y." "Được!" "Được!" Các Hỗn Độn Ma Thần xung quanh đồng ý.

"Thế còn ta?" Nghiêm Phong Lão Tổ đột nhiên chen lời.

Những sắp xếp vừa rồi của Hỗn Nguyên Lão Tổ không nhắc đến y.

"Thần Linh của Thiên Đạo, sẽ không chiến đấu với những Thánh Nhân đó." Thiên Cực Đạo Quân bên cạnh Bàn Cổ nói.

"Hỗn Nguyên Lão Tổ.

Không vấn đề gì!

Ta sẽ giải quyết." Y cười, không để ý đến những lời châm chọc của các Ma Thần xung quanh.

Nghiêm Phong Lão Tổ, ở Thánh Nhân vương quốc, là Thánh Nhân tệ nhất.

Y không biết tại sao lại chết, nhưng y thu được Hỗn Độn Linh Bảo và đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Thiên Đạo, nhưng Hoả Miêu Lão Tổ và Thiên Đạo Đại Sư không tốt hơn Hỗn Nguyên Lão Tổ.

Tối đa không quá nửa vời, mặt khác Bàn Cổ và Thiên Cực đang đi bộ trong Hỗn Độn, mấy năm gần đây không xảy ra vụ tấn công lén lút nào của Hỗn Độn Ma Thần.

Thiên Cực rất vui mừng trong những năm này, Bàn Cổ biết mọi thứ về Tam Thiên Đại Đạo.

Mặc dù không hiểu tất cả các kiến thức tinh thông, nhưng cũng có thể tự do sử dụng, điều này thực sự hữu ích cho Thiên Cực.

Một ngày nọ, Thiên Cực hỏi Bàn Cổ về ngũ hành.

Chương 348

Bàn Cổ nghiêm túc nói ở gần đó: "Thiên Cực Đạo Sĩ, ta thấy ngươi không thể giảng đạo nữa.

Ngươi nên trốn vào Hỗn Nguyên Đại.

Tạm thời rời đi, đợi ta giải quyết xong với ngươi." Bàn Cổ cười nhìn Thiên Cực do dự, thở phào một hơi: "Đạo hữu không cần lo lắng, chỉ cần đi nhanh là được, nếu không ta không thể thả tay được." Thiên Cực nghe vậy, do dự, rồi đưa một hồ lô lớn màu đỏ cho Bàn Cổ, bỏ vào Hỗn Nguyên Đại, dần dần biến mất trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ nhìn hồ lô đỏ, mắt hơi đỏ.

Bên trong là thuốc trường sinh bất lão mà Bàn Cơ và Bàn Cổ đã luyện chế trong nhiều năm, nhưng là để chuẩn bị cho Thiên Cực.

Cảm giác bão tố sắp đến nhanh chóng, mắt Bàn Cổ lóe lên.

Hai đóa hoa nở rộ, mỗi bên một đóa.

Ngoài ra, Thiên Cực ẩn mình trong Hỗn Nguyên Đại, nhanh chóng trốn thoát.

Đột nhiên, Thiên Cực cảm thấy có một cái lò lớn tràn vào Hỗn Nguyên Đại, vừa nóng vừa khó chịu.

Hệ Thống không gây ra quá nhiều rắc rối, Hỗn Nguyên Đại được điều khiển để nhanh chóng quay lại và tiếp tục tiến nhanh, nhưng mặc dù không có nhiệt độ cao, nhưng cái lạnh ập đến, y cảm thấy kho dự trữ lạnh.

Hệ Thống hơi đông cứng, cho rằng vô tình đã đưa mình vào một nơi nguy hiểm trong Hỗn Độn, thậm chí còn không đổi đường đi.

Rõ ràng là một Hỗn Độn Thần Ma.

Thiên Cực rời khỏi Hỗn Nguyên Đại, đạp trên Bát Quái Bản, cảnh giác nhìn thanh kiếm.

“Ha ha...” Từng tràng cười truyền đến.

“Lý Đạo Sĩ.” Thiên Cực lớn tiếng.

“Chỉ vì nên gọi ta là Đạo Giáo.

Hừ!” Lúc đầu coi thường, sau đó chuyển sang tức giận.

Thiên Cực chỉ cảm thấy choáng váng, vội vàng nhìn chú Thanh Tâm Bàn Cổ truyền cho, cảm giác choáng váng dần biến mất.

Thiên Cực cảnh giác nhìn Hỗn Độn từ trong Hỗn Độn, rồi nhìn Đại Trận phía sau Hoả Lão Tổ, nhưng sau khi nhìn Đại Trận nháy mắt, Thiên Cực nhanh chóng trở lại trạng thái nguyên thủy.

May mắn thay, Hoả Miêu Lão Tổ vẫn đang suy nghĩ tại sao Thiên Cực lại tỉnh dậy từ tiếng gầm của y, nhưng không chú ý đến hai vệt nhăn trên trán.

“Lão Tổ Tông!” Bạch Chấn cẩn thận nói với Nghiêm Phong Lão Tổ phía sau.

“Gì?” Nghiêm Phong Lão Tổ hỏi một cách khó chịu.

“Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn, vì vậy Lão Tổ Tông có thể dễ dàng giải quyết Thiên Cực Đạo Quân.” Bạch Chấn nói.

“Ngươi cho rằng ta không thể giải quyết, ta cần làm gì?” Nghiêm Phong Lão Tổ tức giận nói.

“Lão Tổ Tông!

Không phải là đường nhỏ.

Con đường nhỏ cần dừng lại một chút.

Lão Tổ Tông muốn xử lý Bàn Cổ đó.

Bây giờ, đối với cái Hệ Thống Đạo Gia đó, lãng phí pháp lực có đáng giá không!" Bạch Chấn giải thích.

"Giải quyết vấn đề của Thiên Đạo Quân, Lão Tổ Tông của ta vẫn còn pháp lực để giải quyết Bàn Cổ." Mặc dù nói vậy, nhưng Nghiêm Phong Lão Tổ có chút lo lắng.

Khi Bạch Chấn cho rằng Hoắc Miêu Lão Tổ không đồng ý, Hoắc Miêu Lão Tổ gật đầu: "Được rồi!

Nếu đã vậy, ta sẽ cho ngươi một cơ hội thể hiện." Hàng trăm trận pháp mừng rỡ khôn xiết, lấy ra mười hai Kỳ Môn Độn Giáp bắt đầu chiến đấu, nhưng Nghiêm Phong Lão Tổ cảm thấy kỳ lạ, y không dừng hành vi của hàng trăm trận pháp, bắt đầu khôi phục pháp lực.

Ngoài cơ hội, khi Hoả Lão Tổ chuẩn bị tấn công, y phải xuất hiện.

Nếu không, một khi Hoả Lão Tổ phá vỡ Môn Trận Huyễn Ảnh, thì hàng trăm trận pháp đó không thể mặc quần áo.

"Nghiêm Phong Lão Tổ!" Thiên Cực dường như đã sử dụng quyết định gây khó hiểu của Nghiêm Phong, tương tự như tiếng gầm thần bí của Nghiêm Phong Lão Tổ.

"Hừ!" Nghiêm Phong Lão Tổ rõ ràng không bị ảnh hưởng bởi quyết định hỗn loạn đó.

"Tuyệt vời quá!

Ngươi đã hiểu rõ rồi." Nghiêm Phong Lão Tổ nghiến răng hét lớn.

"Được!

Ta không biết tại sao Lão Tổ Tông của đạo hữu lại trở nên nghèo nàn sớm như vậy." Thiên Cực giả vờ khó hiểu.

"Lão Tổ Tông đi đi, nhìn cuộc sống nhỏ bé của mình." Quyết định

trong tay bắn ra, nhìn thanh kiếm Lửa "Xoẹt" phóng lên trời.

Hệ Thống hoàn toàn không sợ hãi.

Chương 349

Có thể nói, kiếm pháp của Hệ Thống có thể được coi là top ba trong Hỗn Độn.

Thiên Cực cầm kiếm khai hỏa, hai thanh kiếm gặp nhau giữa không trung, va chạm vào nhau.

Mặc dù kiếm chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo bẩm sinh, nhưng do động tác kỳ lạ của nó, tương tự như kiếm lửa.

Nghiêm Phong Lão Tổ hừ một tiếng, bàn tay y cắm vào linh hồn, lại bắn ra một thanh kiếm pha lê xanh lam khác.

Thanh Linh Kiếm của Nghiêm Phong Lão Tổ, phối hợp với Hoả Linh Kiếm.

Từ không trung nhìn xuống, Thiên Cực thấy Thủy Linh Kiếm không ngừng bắn ra những tia sáng xanh lam liên tục, còn Hoả Linh Kiếm thì...

Kiếm Đao dường như không thể chống đỡ.

Nhất kiến chung tình, y vội vàng điều khiển thanh kiếm đó, đã quét qua.

Cưỡng ép thu hồi hai thanh kiếm, rồi Linh Gian Kiếm đột nhiên đổi góc độ, giết chết Hoả Miêu Lão Tổ.

Hoả Miêu Lão Tổ vội vàng điều khiển Hoả Linh Kiếm và Thủy Linh Kiếm để giúp đỡ, nhưng hai thanh kiếm lại bị Thanh Sắc Cổ Kiếm quấn lấy.

Thật may mắn cho Bảo Kiếm.

“A!” Nghiêm Phong Lão Tổ khẽ đánh một cái, từ đó bốc ra một hồ

lô màu tím, Linh Bảo bạn đồng hành Ngũ Lộ.

Y thấy vô số tầng khói tím bốc ra từ hồ lô, khói tím đột nhiên biến thành rắn, quấn lấy Linh Kiếm.

Thiên Cực phát hiện Linh Kiếm không thể thoát ra.

"Khói tím đậm đặc.

Thứ ngoan cường nhất trong Hỗn Độn.

Làm sao thoát khỏi Tiên Thiên Linh Bảo đó?" Nghiêm Phong Lão Tổ tự hào nói.

Trong một chốc, Thiên Cực hiểu ra, đột nhiên lấy ra một viên Đại Viên Đan, bổ sung tiêu hao linh lực, nhưng Thiên Cực không tiêu hao quá nhiều pháp lực.

Sau khi uống Đại Viên Đan, y kỳ lạ nhìn Nghiêm Phong Lão Tổ.

Xác định được bí mật của Hệ Thống, toàn bộ pháp lực nhanh chóng biến mất.

Nghiêm Phong Lão Tổ sợ hãi, cho rằng cơ hội tự nhiên sẽ xảy ra thay đổi lớn, vội vàng triệu tập Tháp Vạn Tượng Hỗn Độn 108 tầng trên đỉnh đầu.

Lúc đó, y thấy trước mặt Hoả Miêu Lão Tổ đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian, một cái Hỗn Nguyên Đại màu vàng đen từ bên trong chui ra.

Cái Hỗn Nguyên Đại đó.

Khi nó xuất hiện, nó không giết chết Hoả Miêu Lão Tổ, dùng vô số kiếm sắt quấn lấy hồ lô, y thấy lưỡi kiếm bạc từ bên trong bắn ra, kiếm sắt đột nhiên chia thành hai, hai, bốn và tám, rồi sẽ có hàng vạn thanh kiếm xuất hiện, hàng vạn đại đao chém mạnh vào khói tím địa ngục, rõ ràng, khói tím địa ngục bị phá hủy nghiêm trọng và co lại vào

hồ lô khổng lồ.

Thiên Cực đã chờ đợi từ lâu.

Từ "Thiên Địa" của Hệ Thống và Địa Cầu trùng khớp với "Lò Luyện Thiên Địa"!

Y thấy Thiên Địa Lô trở nên lớn hơn, di chuyển về phía nắp động cơ của Ngũ Lương Hồ Lô, ở phía bên kia, hàng vạn bảo kiếm bị buộc phải rải trên Ngũ Lương Hồ Lô.

Có thể ngăn nó trốn thoát, và sau một chút chống cự, Ngũ Lương Hồ Lô biến mất, bị thu thập.

Linh Kiếm quay lại Hỗn Nguyên Bố Đại.

Hỗn Nguyên Đại phát ra một lưỡi đao bạc, và xuất hiện vết nứt trong không gian.

Hỗn Nguyên Đại được đưa trở lại tay Thiên Cực, ở phía bên kia đột nhiên dùng Hoả Kiếm và Thủy Kiếm biến thành kiếm.

Vị Thiên Uy Đạo Quân đó, Thiên Uy Đạo Quân dùng hai tay bắn chú ngữ và dán lên Linh Kiếm.

Linh Kiếm dường như mất đi hào quang.

Thiên Uy Đạo Quân khẽ mỉm cười, hai tay tóm lấy hai thanh Linh Kiếm.

Ánh sáng quay trở lại Thiên Cực.

Thiên Cực khẽ nói: "Ngươi và Thiên Nhất Đạo Hữu đã áp chế hồ lô khổng lồ, hủy diệt dấu ấn của Hoả Lão Tổ." Thiên Uy Đạo Quân gật đầu, biến mất trong Hỗn Nguyên Đại.

Những tiếng hô hoán đó chỉ xảy ra trong chốc lát, đến nỗi Hoắc Miêu Lão Tổ không kịp phản ứng, ba món Linh Bảo đã bị lấy đi.

Hoắc Miêu Lão Tổ vẫn không phản ứng, cho đến khi Thiên Cực lại dâng lên một viên Đại Viên Đan để khôi phục pháp lực đã tiêu hao.

Y gầm lên: "Này!

Đưa ta đi Linh Ba Lạp." Tháp Vạn Tượng Hỗn Độn cao 108 tầng, bị Lão Tổ đánh không quyền.

Nghiêm Phong Lão Tổ kịp thời tỉnh lại, nhìn Thiên Cực ở xa, mỉm cười, tự tay xác định, pháp lực của y tăng lên.

Khí thế lên đến đỉnh điểm, Hoả Lão Tổ hét lên: "Thủy và Hỏa cùng tồn tại!" Một con Cửu Trảo Long bao quanh bởi Hỗn Độn Chi Hỏa bay ra, Hỗn Độn Chi Thủy gầm thét lên trời.

Chương 350

Tiếng rồng ngâm chấn động, hai cánh rồng hơi rung lên.

Con rồng trực tiếp bay về phía Hệ Thống, há cái miệng khổng lồ, và phun ra ngọn lửa hỗn loạn.

Hệ Thống vội vàng thi triển dịch chuyển không gian và phân liệt.

Hệ Thống quay đầu nhìn lại, nơi Hệ Thống vừa đứng đã biến mất.

Thiên Cực thở dài trong lòng.

"Quả nhiên là trận hỏa hoạn đầu tiên của Hỗn Độn, được gọi là Vạn Vật Phần Thiêu." Con rồng khẽ cúi đầu, đuôi rồng trực tiếp quét về phía Hệ Thống.

Quay đầu nhìn lại, y thấy nơi mình vừa đứng đã bị ăn mòn.

"Sức mạnh của Hỗn Độn Lăng Thủy, thật mạnh mẽ!" Thiên Cực ca ngợi.

Vì vậy, Thiên Cực bắt đầu sử dụng dịch chuyển không gian để né tránh tấn công, nhưng dịch chuyển không gian tiêu hao pháp lực quá nhanh, cuối cùng sẽ bị giết, vì vậy tốt nhất là chiến đấu khi pháp lực vẫn còn.

Thế là Thiên Cực thoát khỏi hơi thở của rồng.

Nắm lấy Kiếm Sáng Tạo, toàn bộ cơ thể bùng nổ động lực, pháp lực dâng trào vào Kiếm Sáng Tạo.

"Nhất Kiếm hợp nhất!" Thiên Cực hét lớn.

Y thấy Kiếm Vận Mệnh bay lượn giữa không trung, một thanh cự kiếm bay về phía rồng.

Trên đường, cán kiếm dần nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn dài ba tấc.

Con rồng dường như cũng cảm thấy nguy hiểm.

Cơ thể nó co lại, ngẩng đầu rồng lên, phun ra một quả cầu về phía kiếm.

Quả cầu và kiếm mang va chạm vào nhau, quả cầu không chống đỡ được lâu, rồi tan biến, kiếm mang tiếp tục chém về phía rồng.

"Rầm" Hai bên va chạm, một vụ nổ lớn xảy ra.

Khói bụi tan đi, khi con rồng lẩm bẩm, nó bay lên không trung, rõ ràng không bị thương hại.

Nghiêm Phong Lão Tổ cười, nhưng tiếng cười dường như bị chặn lại.

Y thấy con rồng khổng lồ trên không trung đột nhiên vỡ tan như đồ sứ, rồi rơi xuống thành từng mảnh vụn.

Thiên Cực ở xa nhìn một chút, thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Cực cố ý sử dụng hiệu ứng của kiếm.

Nội hàm và quy luật tài phú là vô tận nhất.

Trong mấy năm qua, y không ngừng học được một kỹ năng "Thiên Kiếm Hợp Nhất" từ đó.

Đầu tiên, nén ép, cực kỳ nén ép.

Trong đó, kiếm mang bao phủ sức mạnh phá hủy của quy luật không gian và sự tấn công không ngừng vào quy luật tự nhiên.

Đó là phương pháp tấn công mạnh mẽ nhất của Hệ Thống, vượt xa "Uy Vũ Kiếm".

Bàn Cổ ngồi trên mặt đất nhìn Nghiêm Phong Lão Tổ, trong lòng cười khổ: "Ta đã cố hết sức rồi, phần còn lại phải dựa vào ngươi, hàng trăm trận pháp!" Nghiêm Phong Lão Tổ nhìn thấy Hệ Thống

đang ngồi trên mặt đất, y cười lạnh.

Một con rồng nhỏ ra đời trong tay y.

Nghiêm Phong Lão Tổ thích loại kích thích dần dần này.

Lúc đó, đột nhiên bùng nổ hàng trăm tiếng động: "Bóng tối không ngừng biến hóa!" Khi sương trắng lóe lên, Hệ Thống biến mất, chỉ còn lại Hoả Lão Tổ ở đó hét lớn.

"Đạo hữu.

Không sao đâu!" Bạch Chấn quan tâm và giúp đỡ hỏi.

"Dù sao thì!

Chỉ là pháp lực tiêu hao quá nhiều, nguyên thần suy yếu.

Nghỉ ngơi một chút." Thiên Cực sắc mặt trắng bệch.

"Đạo hữu đó, hãy để ta nghỉ ngơi!" Bạch Chấn nhanh chóng lấy ra linh đan, nhét vào miệng Thiên Cực.

Thiên Cực nuốt kim đan, và cảm thấy cơ thể mình đang hồi phục, y hỏi: "Đạo hữu!

Ta không biết hàng trăm trận pháp có thể duy trì được bao lâu?" Bạch Chấn tự hào nói: "Mặc dù không bằng Hoả Lão Tổ, nhưng có thể duy trì ba ngàn năm." "Đạo hữu thực sự là thần và người." Thiên Cực thán phục.

"Ở đâu?

Kém ba phần so với Đạo Giáo bằng hữu." Bạch Chấn thở dài.

Chương 351

Thiên Cực không trả lời, chỉ gật đầu, đột nhiên nói: "Đạo hữu bây giờ có thể xin lỗi bần đạo, vì đạo hữu đã xuất hiện trước Hoắc Miêu Lão Tổ!" "Đạo hữu nên nói chuyện với Bàn Cổ Đạo Hữu." Bạch Chấn đồng thời nói.

Hai người nhìn nhau cười, bắt đầu kể chuyện.

Sau khi chia tay, hai đóa hoa nở, mỗi bên một đóa.

Tình hình bên Bàn Cổ cũng thay đổi.

Y thấy ánh sáng vàng kim phát ra từ Chu Thiên Thần Ma Trận, mỗi luồng ánh sáng vàng kim đều có sức mạnh Thánh Đỉnh, có thể gây ra đòn đánh mạnh mẽ cho người ta.

Mặc dù Bàn Cổ xử lý đơn giản, nhưng pháp lực bị hạn chế, hiện tại chỉ còn 50% pháp lực.

Thần sắc Bàn Cổ và các Ma Thần xếp thành hàng trong khoảng cách của Chu Thiên Cự Trận, mắt Bàn Cổ lóe lên, dường như đã hạ quyết tâm.

Y lấy hồ lô lớn màu đỏ mà Thiên Cực để lại, mở hồ lô rồi rắc thuốc nước, Bàn Cổ há miệng, nuốt xuống.

Sau nửa viên thuốc trường sinh bất lão, y cầm hồ lô.

Y nhìn Chu Thiên Thần Ma Trận, vuốt Bàn Cổ Phủ, đột nhiên pháp lực toàn thân bùng nổ, biến "Phường Hương Thiên Địa" thành một người khổng lồ, cơ thể tràn đầy cơ bắp xanh lam.

Bàn Cổ hét lớn: "Hỗn Độn vĩnh viễn cổ lão!" Vừa dứt lời, y thấy toàn bộ không gian Hỗn Độn như một chiếc máy cắt thẻ, thời gian dường như ngừng chảy, y có thể rõ ràng thấy ánh sáng vàng kim phát

ra từ Hỗn Độn Thần Ma dừng lại giữa không trung.

Bàn Cổ thở nặng nhọc.

Loại "Hỗn Độn Hoành Cốc" này là sự kết hợp đồng thời của pháp tắc không gian và pháp tắc thời gian.

Nó cố định một không gian và thời gian cụ thể.

Việc tiêu hao pháp lực này là phi thường.

Đương nhiên, ngay cả Bàn Cổ cũng chỉ có thể duy trì ba giây.

Trong trường hợp chiếu hình vuông, nhưng ba giây là đủ.

Nhát rìu đầu tiên vung lên, nhát rìu thứ hai rèn ngọc khí, Hồng Mông Tử Khí thì được nạp điện, nhát rìu thứ ba là giá đỡ ba chân khổng lồ.

Chỉ ba giây sau, không gian khôi phục, Chu Đình Quang vẫn khai hỏa, nhưng hơn một ngàn Hỗn Độn Ma Thần đã biến mất.

Bàn Cổ đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một luồng hắc quang nhanh chóng trốn thoát.

Bàn Cổ cười, không truy đuổi.

Dù sao, chỉ có Thần Linh Phá Toái mới phụ thuộc vào Tiên Thiên Chí Bảo Phá Toái.

Hơn nữa Hồng Mông Tử Khí đã bị lấy đi, Đạo Quý cũng không còn.

Làm sao để khai đạo.

Bây giờ ta phải nhanh chóng khôi phục pháp lực, không cần thiết phải đuổi theo một con kiến.

Đột nhiên Bàn Cổ phát hiện, Chu Kim Quang còn sót lại dần dần tụ tập lại một chỗ, cuối cùng hợp nhất thành hai Đại Đạo cổ xưa.

“Khai Thiên!” “Khai Thiên!” Bàn Cổ lẩm bẩm, lâm vào đốn ngộ.

Ba ngàn năm sau, Bàn Cổ đột nhiên cười lớn trên không trung: “Ha ha...

Đạo của ta đã thành!” Lúc đó, y thấy Bàn Cổ ôm một Ngọc Hồ Vũ Điệp, trên đầu cầm Bàn Cổ Phủ, da y giống như rễ cây già.

Ánh mắt y nhìn thẳng ngàn dặm, mọi bí mật đều khắc sâu trong lòng.

Bàn Cổ vung Bàn Cổ Phủ loạn xạ, nhìn toàn bộ Hỗn Độn.

Cùng với những nhát chém của Bàn Cổ, sau bảy lần, bảy mươi chín nhát rìu, vết nứt dần dần xuất hiện!

Một tiếng “Rầm...” đột nhiên bùng nổ!

Toàn bộ Hỗn Độn bị chia cắt kịch liệt làm đôi, khí lưu hỗn độn vô tận bị chia thành hai phần, biến thành khí trong và đục.

Những thứ trong sáng thì thăng lên, những thứ đục thì chìm xuống.

Thứ trong sáng không biết làm thế nào để biến hàng vạn dặm thành bầu trời, thứ đục không biết làm thế nào để biến nó thành hàng vạn dặm.

Khe hở ở giữa đã thu hút nước ngầm, lửa và thời tiết bão tố.

Khi Bàn Cổ khai mở bầu trời, bầu trời đầy lỗ thủng, hỗn loạn.

Lúc này, trong phạm vi rộng lớn của sự hủy diệt, Thiên Cực đã truyền pháp lực vào phạm vi rộng lớn.

“Đạo hữu!

Ta phải làm gì bây giờ?

Nghiêm Phong Lão Tổ đã đột phá hàng trăm trận pháp ảo ảnh, nếu

không ta sẽ phải đợi một lúc nữa mới có nguy hiểm!" Hệ Thống nói, vừa nói vừa nhìn.

Chương 352

“Ta không biết!

Đạo hữu đáng thương đã cố gắng hết sức ngăn chặn trong ba ngàn năm.

Ta không có Bàn Cổ Đạo Hữu.” Thiên Cực thở dài.

“A!” Bạch Chấn thở dài, hai mắt không cam lòng, đột nhiên Bạch Chấn đối mặt với Hệ Thống cũng đang choáng váng: “Đạo hữu!

Nhìn kìa!” Thiên Cực dời tầm mắt, liếc nhìn Bạch Chấn, thấy mấy chục cây gai dài từ bên phải của Đại Trận bắn ra, không có gì nghi ngờ, Đại Trận bị xuyên thủng, y phục tiếp tục tiến lên.

Thật không may, Nghiêm Phong Lão Tổ đứng ở nơi hùng vĩ đó.

Nghiêm Phong Lão Tổ gần như vẻ vang đi vào Lương Nghĩa.

Một mặt, Thiên Cực và Bạch Chấn nhìn nhau, nhưng Bạch Chấn nhanh chóng phản ứng, lập tức chạy đến cơ thể Nghiêm Phong Lão Tổ, cướp lấy Tháp Vạn Tượng Hỗn Độn vào nguyên thần.

Một mặt, Hệ Thống cũng phản ứng, chế nhạo hành động của Bạch Chấn lúc này thật thần kỳ.

Tháp Vạn Tượng Hỗn Độn nguyên thủy là Tiên Thiên Chí Bảo của Hỗn Độn, Bạch Chấn đã ra đời.

Không lâu sau đó gặp nhau, nhưng lúc đó thực lực không mạnh, không thể thu thập, vì vậy ta phải đánh hạ một trận pháp ẩn, xuyên qua Hỗn Độn.

Trước khi gặp cơ hội, cảnh giới Thánh Nhân sẽ bị đẩy lùi để thu thập Linh Bảo.

Ta không đợi quay lại, nhưng phát hiện Linh Bảo thực ra là bước đầu tiên đã được thu thập.

Nếu không để ý đến Linh Bảo của mình, nhưng lại ngồi trên Tháp Vạn Tượng Hỗn Độn hơn một trăm vấn đề đạo giáo, vì vậy ta đã liên tục hỏi và theo dõi, cuối cùng phát hiện Linh Bảo đã được Hoắc Miêu Lão Tổ thu được, và nhờ sự giúp đỡ của Linh Bảo mà có được vinh quang, vì vậy có cảnh tượng như vậy, luân phiên ẩn nấp bên cạnh Hoả Miêu Lão Tổ.

Không xa nhà, sau khi nhìn thấy hơn một trăm Linh Bảo được thu thập, Thiên Cực bỏ chạy, thu thập cơ thể Nghiêm Phong Lão Tổ vào Hỗn Nguyên Đại.

Đột nhiên, Hỗn Độn bắt đầu rung chuyển, nhưng chính Bàn Cổ đã khai mở bầu trời.

Bạch Chấn túm lấy Thiên Cực: "Đạo hữu!

Chuyện gì đã xảy ra!

Sao Hỗn Độn lại bắt đầu rung chuyển?" Khi Thiên Cực đưa chiến lợi phẩm vào Hỗn Nguyên Đại, trên núi Côn Luân có một con đường cổ kính, xuyên qua tầng mây trắng, nhìn Thiên Cực thở dài: "Đạo sĩ này thực sự là một nhân vật mạnh mẽ.

Chỉ khi Lão Đạo nhìn Thiên Cực, Thiên Cực mới cảm thấy, có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng hồi phục." Thiên Cực quay đầu nói lời tạm biệt với Thiên Nhất: "Công đức đã đủ, bây giờ là lúc thực hiện kế hoạch tiếp theo." "Chỉ là bằng hữu bẩm sinh!

Trên mảnh đất hoang vu này, có rất nhiều sinh vật thông minh.

Nếu chúng ta làm vậy, thì ta sẽ không quá bận rộn." Thiên Cực cảm thán nói.

"Ha ha.

Đạo hữu của Hệ Thống không cần lo lắng!

Con đường nghèo nàn đã chuẩn bị xong rồi.” Thiên Cực mỉm cười bất ngờ, trên đỉnh đầu lộ ra ba đóa hoa, bên cạnh ba đóa hoa là một giá đỡ ba chân khổng lồ.

Đó là di sản của Bàn Cổ.

Ngay sau đó ta mới biết Tiên Thiên Chí Bảo!

Trong Càn Khôn Đỉnh, có gần 3000 xác Hỗn Độn Ma Thần, vì vậy Thiên Cực đã ẩn cư ở Phương Trượng Đảo mấy trăm vạn năm, trở thành 3000 hóa thân.

Mỗi hóa thân đều có tu vi Kim Tiên, và duy trì cơ thể mạnh mẽ của Hỗn Độn Ma Thần.

Trong thực chiến, Linh Bảo không kém gì Đại La Kim Tiên.

Hệ Thống đã đẩy Càn Khôn Đỉnh về phía trước, bàn tay lớn vung lên ba ngàn con số.

Thiên Cực nhìn đám người đông đúc, hỏi về viện từ biệt, rồi vội vàng nói: “Đạo hữu, hãy để ta nhanh chóng mang người về!” “Ha ha...

Vì sao sau khi ra ngoài lại không quay về?

Mọi người đều đến Hồng Hoang.

Chúng sinh đều đang tìm kiếm đường sinh mệnh.” Thiên Cực cười nói với 3000 hóa thân ở một bên.

Ba ngàn hóa thân rời đi, Thiên Cực nhìn ba ngàn hóa thân: “Có ba ngàn hóa thân là hồng thủy và các quần thể sinh vật hoang dã.

Như vậy, đạo gia đáng thương ngồi ở nhà, đạo hạnh có thể tăng lên.

Có lẽ cũng sẽ mang lại Thiên Đạo.

Ta không biết bằng hữu bây giờ muốn đi đâu.” Thiên Cực hỏi.

“Bần đạo đang chuẩn bị đi Thái Âm Tinh.” Thiên Cực trả lời.

“Thái Âm Tinh?” Thiên Nhất tò mò hỏi.

“33 cây Quế Thụ!” Thiên Cực giải thích: “Con đường này học từ Chu Thiên Tinh Thần Thụ.

Chương 353

Chu Thiên Tinh Thần Thụ có Thái Âm Tinh Thụ và Quế Thụ, có Thái Dương Tinh Thụ.

Phù Tang Thụ trở thành tam đại thiên phú của tinh thần nhật nguyệt, ba loại tinh thần có thể dung hợp trong dịch tương, có thể chuyển hóa Tam Quang Thần Thủy, thậm chí vật liệu mềm.

Giỏi trong việc củng cố và nuôi dưỡng dân chúng.

Thiên Tôn cầm bình thủy tinh." Trong bình thủy tinh có một ít Tam Quang Thần Thủy, rất có giá trị.

Khi đạo hữu thu được căn nguyên tinh thần của Quế Thụ và Linh Căn Phù Tang, Tam Quang Thần Thủy sẽ không ngừng chảy.

"Thiên Nhất phấn khích nói.

"Được!

Bước đầu tiên khai mở đạo lộ." Thiên Cực bày tỏ ý muốn mở không gian và đi lên bầu trời.

Một khi Hệ Thống tiến vào Thái Âm Tinh, nó sẽ cảm thấy Nam Cực Châu ở kiếp trước.

Lạnh giá nhiều lần, khí âm hàn chảy khắp nơi.

Hệ Thống nhìn thấy một cây Quế Thụ dài 500 dặm đung đưa với Thái Âm Tinh.

Hệ Thống tiến đến gần và nhìn.

Trời lạnh đi, Thiên Cực đột nhiên phát hiện trên Quế Thụ có một bó hoa quá đẹp, dường như đang thai nghén sinh mệnh.

Bó hoa đẹp đẽ đó đang tranh đoạt hào quang với thiên địa của Quế

Thụ, nhưng cả hai đều có thể so sánh, trí tuệ gần như đồng thời.

Ra đời đến nay chưa thay đổi, nhưng do tranh chấp, linh hồn đã bị tổn thương.

Nếu tình huống này tiếp tục, sẽ không bao giờ có sự chuyển biến.

Hệ Thống nhìn Quế Thụ và Thái Âm Hoa đang quấn lấy nhau, trong lòng cảm động.

Khó trách Thái Âm Tinh sau này không có bất kỳ Thần Linh nổi tiếng nào.

Người ta cho rằng, trong chiến đấu, trí tuệ tiêu tán, ngày tháng vô hình biến mất.

Còn Thái Dương Tinh thì sao?

Cũng có Phù Tang Thụ.

Vì sao không thấy Thái Quân Thái Nhất?

Vì hai người, tổ Thái Âm Hoa chỉ là một người thôi sao?

Thực tế, Thiên Cực suy đoán tương tự, nhưng Đế Quân và Thái Nhất cũng có sự trợ giúp của Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư là những Tiên Thiên Chí Bảo bẩm sinh.

Sau khi hình thành thành công, trí tuệ của Phù Tang Thụ tiêu tán, cuối cùng trở thành nơi an nghỉ của mười đứa con của Đế Quân.

"Không!" Thiên Cực thở dài, cây Quế Thụ và Thái Âm Hoa khiến Thiên Cực nhớ lại thời gian Ma Đại vật lộn trong Hỗn Độn.

"Chỉ có thể chọn một trong cây Quế Thụ và Thái Âm Hoa." Nhưng vì cả hai đều sinh ra ở Thái Âm Tinh.

Nếu cả hai đều biến đổi hình dạng, thì vận khí của Thái Âm Tinh sẽ bị chia làm đôi.

Lúc đó, Thái Âm Tinh có thể sẽ bạo tạc.

Còn Đế Quân Thái Nhất thì không giống vậy, Đế Quân Thái Nhất là cùng một vật chủng, cả hai đều là tinh túy Thái Dương Tinh, còn Quế Thụ và Thái Âm Hoa thì khác nhau, một cái là căn nguyên linh tính, một cái là bản chất linh khí, vì vậy một khi cả hai đều biến đổi, Thái Âm Tinh sẽ có nguy cơ bạo tạc.

"Vậy!

Thì hợp nhất!" Thiên Cực bắn một luồng ánh sáng về phía cả hai, buộc hai linh hồn hợp nhất.

Ngày thứ hai, Thiên Cực ở lại Thái Âm Tinh, trong ngày làm việc đã thúc giục Quế Thụ, đồng thời thu thập tin tức từ 3000 hóa thân.

Trong Hồng Hoang có ba ngàn người Rồng đã sinh ra và an cư, và đã tìm thấy ba ngàn mảnh đất trên khắp Hồng Hoang làm nơi cư trú, bây giờ Hồng Hoang không có tai nạn, vì vậy mặc dù không đến Côn Luân mỗi tuần một lần, nhưng cũng không kém gì Linh Sơn của Phật giáo sau này, ba ngàn hóa thân có danh tiếng cao trong Hồng Hoang, mỗi lần đều giảng giải về bói toán, mỗi lần đều trải nghiệm!

Hệ Thống nhìn Quế Thụ và thì thầm: "Xem ra, ít nhất phải như vậy.

Để thay đổi hình dạng cần một thế kỷ.

Ta tốt nhất nên đến tinh túy Thái Dương để phục hồi Linh Căn Phù Tang trước." Khi Thiên Cực đến tinh túy Thái Dương, vừa tiến vào tinh túy Thái Dương, mặt trời đã tạo ra ngọn lửa chân thật.

Bát Quái Tử Kim Trường Bào của Hệ Thống phát ra từng luồng sáng, chống lại ngọn lửa nóng bỏng dưới ánh mặt trời, Thiên Cực mỉm cười tiến lên.

Thiên Cực nhìn cây Phù Tang Hoa khổng lồ trước mặt, vươn tay

chạm vào cành cây Phù Tang Hoa.

Trong mắt y thật đáng tiếc.

Nguyên bản, trí tuệ của cây Phù Tang khổng lồ đã biến mất.

Cuộc chiến đã kết thúc, nhưng khi Hệ Thống muốn tìm Thái Quân Thái Nhất, y phát hiện toàn bộ Thái Dương Tinh không có bóng dáng của họ.

Chương 354

Thiên Cực lắc đầu, quay lại cây Phù Tang Hoa.

Cây Phù Tang khổng lồ được đặt vào Hỗn Nguyên Đại, cuối cùng đã được, chỉ còn lại một phần cành cây để gieo trồng, được coi là ổ của những đứa con của Đế Quân.

Quay lại không gian Thái Âm Tinh, nhìn trí tuệ trên Quế Thụ di chuyển về phía Thái Âm Hoa, Quế Thụ cũng được đặt vào Hỗn Nguyên Đại, và cùng Thái Âm Hoa quay trở lại Phương Trượng Tiên Cảnh.

Quay trở lại Phương Trượng Tiên Cảnh, sau vườn quả, Thiên Cực nói với Tường Vân phía sau: "Đi chuẩn bị Vạn Niên Ngọc Tinh cho ta." "Vâng!" Tường Vân đáp lời, bay vào bảo khố.

Hệ Thống đứng trên Chu Thiên Tinh Không Thụ, lấy đi căn nguyên tinh thần của cả hai bên, và trồng Quế Thụ và Phù Tang Thụ.

Ba cây được sắp xếp theo vị trí tam tài.

Sau khi trồng hai cây, chúng tương ứng với Chu Thiên Tinh Không Thụ.

Ba cây trở nên thẳng đứng hơn, hào quang của toàn bộ Chu Sơn trở nên phong phú hơn, có sương mù linh khí.

Lúc đó, y thấy dịch thể linh tính nhỏ xuống từ ba cây.

Dịch thể linh tính dần dần tụ tập ở nơi giao thoa ở giữa, Hệ Thống đón lấy.

Ở nơi giao giới của ba cây rải đầy Vạn Niên Ngọc Thủy Tinh do Tường Vân giao ra, hơi tinh tế, dịch linh của ba cây dần dần dung hợp, tản ra hương thơm tươi mát, làm chấn động các Ma Thần.

Thiên Cực nhìn Tam Quang Thần Thủy dần dần xuất hiện, lấy ra một hồ lô, thu thập một ít, nếm thử, cảm thấy ngọt, linh khí trong cơ thể xuất hiện, rồi bắt đầu nén, rồi nguyên thần lập tức cảm thấy khó hiểu.

Sau đó, nguyên thần cảm thấy nhẹ nhõm, do đó dễ dàng suy đoán cơ hội hơn.

Thiên Cực tổng kết, phát hiện Tam Quang Thần Thủy thực sự là bảo vật.

Không chỉ có thể thanh lọc hào quang trong cơ thể, có thể chiếu sáng Thiên Đạo, và có thể sửa chữa mọi thứ!

Trong một khoảng thời gian ngắn, đứa trẻ này đã rất tốt.

Thiên Cực nhìn chén rượu cũ trước mặt, có chút lo lắng.

Phải biết rằng, người càng mạnh, vận khí càng mạnh.

Quá nhiều.

Hoa bản còn hơn cả Đế Quân Thái Nhất một bậc.

Dù sao, Thái Âm Hoa chỉ là một người, tinh túy Thái Dương Tinh là hai người, ngoài đám đông ra, Thái Âm Hoa được tích hợp vào Quế Thụ, tư chất của nó tuyệt đối không thua kém Tam Thanh.

"Ầm...!" Kiếp Vân khẽ động, Thiên Cực lấy ra Càn Khôn Đỉnh để chuẩn bị cho tình huống khẩn cấp.

Sấm sét nhấp nháy ánh sáng tím về phía đại hoa, đại hoa co lại thành một quả cầu.

Nước thật của âm và dương cuộn tròn từng lớp, tiếng sấm như sấm vang.

Đối mặt với lực phòng ngự mạnh mẽ của âm và nước thật, nó thậm chí không bị tổn hại một chút nào.

Sau khi bắt được chín tiếng sấm và sét, Thái Âm Hoa chỉ tiêu hao 50% pháp lực của nó, những vấn đề còn lại không ở đó.

Hệ Thống ở bên cạnh nhìn đám mây kiếp không tán lạc trên đỉnh đầu, sao lại đơn giản như vậy?

Lúc đó, những đám mây ẩn hiện trên không trung bắt đầu điên cuồng hấp thu thiên địa.

Nhìn cảnh tượng này pháp lực không tốt, một trận tai nạn kéo dài hai ngày!

Thiên Cực vội vàng bắn Viên Đan vào Thái Âm Hoa.

Thái Âm Hoa hấp thu Viên Đan để khôi phục pháp lực, lúc đó Kiếp Vân chuẩn bị nhìn ngọn lửa chân chính của mặt trời bắn ra từ Kiếp Vân màu đỏ rực, Thái Âm Hoa phát ra nước thật âm u để chống cự, nhưng tác giả đã nói: ngọn lửa chân chính của mặt trời dưới Kiếp Vân ngày càng dày đặc, nhiệt độ ngày càng cao.

Hệ Thống ở một bên nhìn một chút, và vội vàng bắn Thái Âm Hoa vào Càn Khôn Đỉnh.

Thái Âm Hoa khôi phục pháp lực trong Càn Khôn Đỉnh, đám mây kiếp bên ngoài dường như đang ủ mưu cho đợt tấn công cuối cùng.

Có thể thấy, tầng mây tai nạn màu đỏ dần dần chuyển sang màu tím, ngọn lửa chân chính của mặt trời biến thành ngọn lửa thần Thái Dương!

Một mặt, Thái Âm Hoa thậm chí còn thoát khỏi sự bảo vệ của Càn Khôn Đỉnh, xuất hiện dưới lớp màn che của kẻ trộm.

Trong tình huống bất ngờ, Thiên Cực đã che Thái Âm Hoa bằng Càn Khôn Đỉnh, nhưng sau đó lại cảm nhận được tin tức của Thái Âm Hoa.

Hệ Thống khôi phục Đỉnh Thiên Đỉnh, khâm phục nhìn Thái Âm Hoa.

Mặc dù đối mặt với ngọn lửa nóng bỏng của mặt trời, cực kỳ nguy hiểm, nhưng cơ duyên và hiểm nguy cùng tồn tại.

Chỉ cần mang theo ngọn lửa mặt trời, chất lượng của Thái Âm Hoa sau khi được Lão Tử cải tạo tuyệt đối có thể sánh ngang.

Thiên Cực thấy cơ thể Thái Âm Hoa đung đưa theo âm và dương, màu sắc của âm và dương đang tăng lên, màu sắc từ xanh lam chuyển sang trắng.

Cuối cùng, có một chút băng.

Cấp độ này tương đương với một số cấp độ.

Chương 355

"Quả nhiên, tà ác nằm trong nguy hiểm, tà ác nằm trong nguy hiểm!

Nếu không xuất hiện, tiềm năng nguy cơ sẽ bùng nổ như thế nào và nắm giữ băng giá âm u sớm hơn?" Thiên Cực gật đầu tán thưởng.

Ở một phương diện khác, Thái Dương Thần Hỏa cuối cùng cũng va chạm với Thái Âm Chân Thủy.

Dưới Thái Dương Thần Hỏa, Thái Âm Chân Thủy bốc hơi nhanh chóng, cuối cùng lại giằng co với Thái Âm Lãnh Băng.

Một tiếng "ầm" vang trời nổ ra, khói bụi tan đi, thấy Thái Hoa vẫn an lành, song pháp lực của hắn đã cạn kiệt.

Ngay lúc đó, mây đen giăng kín, thiên địa chấn động, Thái Hoa nhanh chóng được phục hồi, bạch quang chói lóa, Thái Hoa biến hóa, nhưng thân ảnh đó lại có ba phần tương tự với Thiên Cực.

Khi thân ảnh kia vừa định bước đi trước Thiên Cực, một tiếng gọi vang lên: "Sư phụ!" Thiên Cực nhìn Nghiêm Phong, nói: "Được rồi!

Được rồi!

Một người đồng đạo đã dung nạp một người đồng đạo!" Nghiêm Phong đứng dậy, nhìn Thiên Cực, vẻ mặt cũng đầy hưng phấn.

Thiên Cực điều chỉnh lại cảm xúc, nhìn Vọng Thư nói: "Ngươi có thể làm chút việc dọn dẹp, ta sẽ chủ trì Tiên Cảnh!" Vọng Thư gật đầu.

Một lát sau, hai người vai kề vai rời khỏi Thái Âm Tinh, bay thẳng đến nơi xa xăm của Hồng Hoang.

Cứ ngỡ Thái Âm Chi Tinh đã trải qua lịch sử hàng vạn năm, chưa từng thấy thế giới nào phồn hoa đến vậy.

Một trăm năm sau, Thiên Cực và Vọng Thư.

Vọng Thư đang nhìn mặt nước bỗng giật mình kêu lên: "Sư phụ!

Có người tìm ta!" Sau khi Vọng Thư thay đổi hình thể, hắn đã tiến lên con đường Đại La Kim Tiên, trở thành cao thủ chốn Hồng Hoang.

"À!" Thiên Cực gật đầu, nói: "Đừng quấy rầy ta!" Vọng Thư liền đi theo Thiên Cực bay đến đảo A Bát Đặc.

Ngay lúc đó, thấy một chùm sáng bay tới từ phía trước, chùm sáng không hề dừng lại, trực tiếp bay xuyên qua hai thiên thể.

Đột nhiên, chùm sáng quay người dừng lại trước thiết bị trên bầu trời, lộ ra một nam nhân trẻ tuổi tuấn tú trên bờ.

Nam tử này mặc trường bào màu xanh, đeo một thanh kiếm xanh thần bí.

Nam tử hơi kinh ngạc, nói với Thiên Cực: "Ta không quen biết Đạo hữu, nhưng đó chính là Thiên Chân Quân Chủ!" "Hừ!" Thiên Cực từ trên người nam tử cảm nhận được sức mạnh hùng hậu, biết đó là ai!

"Tốt lắm!" Đông Mộc Công hưng phấn nhìn chằm chằm Thiên Cực, chỉ chú ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Vọng Thư sau đó mới khôi phục bình tĩnh, nói: "Đạo hữu đáng thương!

Xin Đạo quân hãy xem bói giúp ta một quẻ, được không?" Đông Mộc Công nhìn Thiên Cực, tràn đầy hy vọng.

Thiên Cực khó hiểu nhìn Đông Mộc Công, rồi gật đầu, "Được!

Mời Đạo hữu Đông Mộc Công!" Khi Đông Mộc Công đồng ý, hắn liền hưng phấn dẫn Thiên Cực đến Phương Trượng Sơn.

Ở đằng xa, hai người đang dẫn theo hàng ngàn tiên nam tiên nữ vẫy chào.

Nghiêm Phong hiếu kỳ nhìn hàng vạn tiên nam trước Tiên Kim Phủ, hỏi: "Vì sao tất cả đều là tiên nam, mà ta không thấy tiên nữ nào?" "Ha ha.

Đông Mộc Công là thủ lĩnh nam tông của Hồng Hoang." Thiên Cực cười giải thích.

"Mời Đạo quân!" Đông Mộc Công khom lưng cung kính mời, thiết bị trên trời đương nhiên ở phía trước.

Phải biết rằng, Hồng Hoang lấy thực lực làm trọng.

Lần giảng đạo cuối cùng xuất hiện trong truyền đạo Thánh Đạo, thêm vào công tích Thiên Cực đã đạt được.

Hành động của Đông Mộc Công có thể hiểu được.

Dù sao, Đông Mộc Công vẫn chỉ là một Đại La Kim Tiên, còn Hồng Quân thì không còn đường nào khác.

Hồng Quân chỉ có cách này, và Tây Vương Mẫu mới có thể quản lý hàng vạn tiên nhân phụ trách Hồng Hoang.

Đó là một lời ca ngợi khoa trương.

"Ta không biết Đạo hữu muốn gì?" Thiên Cực tiến vào đại sảnh liền hỏi thẳng.

Đông Mộc Công có vẻ hơi đỏ mặt, nhìn Thiên Cực nói: "Ta hy vọng Đạo quân sẽ lên tiếng tác hợp hôn nhân giữa ta và Tây Vương Mẫu." Nghiêm Phong trở lại Phương Trượng Tiên Cảnh, ngồi trên giường mây, bắt đầu suy ngẫm.

Việc đầu tiên là đặt câu hỏi khi luyện tập.

Đáng lẽ, hắn sẽ không chiếm lĩnh, nhưng nhìn chung lại chiếm

lĩnh.

Ngoài ra, hắn phải thực hành nhiều hơn các định luật không gian.

Ở một khía cạnh khác, Tứ Kỳ Thanh Liên Bảo cũng thuộc về Hồng Quân cuối cùng cũng có được.

Cũng thật kịch tính.

Năm vị Chuẩn Thánh đang tranh giành trên không trung.

Chương 356

Cuối cùng, Tứ Kỳ Thanh Liên Bảo không rõ tung tích.

Trong tay Hồng Quân, Hồng Quân kinh ngạc, nhưng nhanh chóng đặt Tứ Kỳ Thanh Liên Bảo vào kho báu pháp luật, còn đứa trẻ thì chủ động gia nhập.

Có lẽ không được, không có cách nào xem xét năm Chuẩn Thánh trên trời.

Linh bảo vô tận của Hồng Quân đã để lại ảnh hưởng, chưa kể đến Thiên Địa Quy Khắc của Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Trong đó, Tây Vương Mẫu ở phía Tây có được Bình Nguyên Vân Kỳ, Chúc Long có được Bắc Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Phượng Hoàng có được Nam Ly Địa Hỏa Diễm Đăng Kỳ, Kỳ Lân có được Ngũ Giác Tinh Hoàng Kỳ, và đã thu hoạch được.

Bốn đội quân đã trở về, chỉ còn lại những thi thể rải rác, trong đó có một số người thuộc bốn đội quân.

Toàn bộ Hồng Hoang chìm trong tai ương.

Chiến đấu liên tục diễn ra, cục diện giữa bốn đội quân càng trở nên nghiêm trọng.

Căng thẳng, với một lực lượng khác, chắc chắn phải phân chia lại.

Toàn bộ Hồng Hoang và Hoang Địa không thể đoán trước, mỗi người đều ở trong nguy hiểm.

Nghiêm Phong cảm thấy tai họa ập đến, bèn quyết định dán sáu quẻ lên trên, Nghiêm Phong lấy ra Bát Quái Bàn bắt đầu diễn dịch.

Ba ngày sau, Nghiêm Phong đột nhiên đứng dậy, không có La Hầu

gây loạn nữa.

Hành động bắt đầu.

Mặc dù vậy, vẫn không có ai tham gia, dù sao La Hầu cuối cùng cũng bị Hồng Quân đánh bại.

Ở một bên khác, La Hầu đã đi sâu vào biển sâu vô tận, biến thành ánh sáng đen biến mất.

La Hầu đến địa bàn Long Tộc, nơi có nhiều linh bảo linh căn thoát ra khỏi môn hộ.

Nhìn phương pháp hình thành trên đó, La Hầu mang theo nụ cười khinh miệt, thân thể dao động trên dưới, biến thành một loài chim.

Cố ý dụ dỗ đội tuần tra, nhìn thấy lính canh xông ra từ môn hộ, hắn nhanh chóng tóm lấy một số linh bảo, rồi xông ra ngoài, cố ý phát tán một chút khí tức chim chóc trước mặt lính canh sắp đến.

La Hầu rời khỏi biển sâu vô tận, thẳng tiến đến Vong Linh Hỏa Sơn, bay về phía nơi bảo hộ của lính canh.

Pháp thuật liên tục, khí tức Long Tộc đã lưu lại trong kho báu của Kỳ Lân Tộc.

Nhưng, La Hầu phát hiện Kỳ Lân đã trở về.

Hắn đành phải ẩn giấu tung tích, tạm thời từ bỏ.

Mặt khác, Chúc Long vui vẻ trở về biển sâu vô tận.

Khi đến Đông Trung Hải, hắn gặp một tên trộm kho báu biển sâu vô tận, thuộc tộc Phượng Hoàng.

Chúc Long nổi giận lôi đình, có kẻ dám cướp bảo vật trước mặt mình, lại còn không có chỗ dựa vững chắc.

“Đồ bỏ đi!” Chúc Long đá tên trộm tộc Thủy Tộc, rồi lao về phía

biển sâu vô tận.

"A!" Phỉ Nặc Khắc Tư kêu to, nhìn sứ giả trước mặt, sắc mặt tái nhợt, đứa con của gia tộc Phỉ Nặc Khắc Tư cũng không kém gì gia tộc Long.

Phượng Hoàng nhanh chóng dẫn đứa con bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

La Hầu quay về phương Tây, nói với binh lính hai bên: "Xuống đi, cùng với bốn Ma Vương tử, hành động theo kế hoạch." "Vâng!" Nhìn bóng dáng hai người, La Hầu hơi kích động.

Chỉ cần thống trị vùng đất đó, hắn có thể dựa vào vận khí của thiên địa để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

La Hầu âm thầm suy nghĩ: Nếu Bàn Cổ không tổn hại đạo cơ của ta, vậy ta cần phải làm gì đây?

Khi Bàn Cổ khai thiên, La Hầu đã ngầm đối phó với Nghiêm Phong.

"Thiên Đạo cũng là một phiền phức lớn.

Thấy nó đã được tu phục, và sắp đạt tới trạng thái Thánh Đạo.

Cách thức này không thể dừng lại được.

Hãy nhân cơ hội này cùng giải quyết mọi vấn đề." Đột nhiên, từ sâu thẳm Phương Trượng Tiên Cảnh, hắn ngẩng đầu.

Cùng lúc đó, tất cả các đại nhân vật thần kỳ trong Hồng Hoang đều ngẩng đầu, nhìn thấy Âm Dương Ngư xuất hiện trên bầu trời, trong Âm Dương Ngư nhanh chóng biến ra khí tím, rồi tất cả sinh linh đều nhận được một tin tức từ thiên địa.

Đại nạn thiên địa đang đến gần, những người bị Hồng Hoang nhấn chìm có thể chứng minh thân phận Thánh Đạo.

Đột nhiên toàn bộ Hồng Hoang sôi sục, Thánh Đạo, là gì?

Thánh Nhân đại diện cho vĩnh sinh và bất hủ.

Nghiêm Phong hơi do dự, rồi khôi phục lại.

Sau lời truyền kỳ kỳ lạ đó, Hồng Quân cuối cùng cũng giao tranh với La Hầu, không thể chống lại việc thành Thánh.

Chương 357

Một màn trình diễn lớn sắp diễn ra.

Theo Thiên Đạo qua đời, toàn bộ Hồng Hoang biến thành tổ tiên của Hoàng Đế, các đội quân lớn nhỏ lập tức bùng nổ.

Các loại chiến tranh quy mô lớn nổ ra, mỗi ngày có vô số người tử vong.

Toàn bộ Hồng Hoang chìm trong tai ương, hào quang tiên thiên bị tiêu hao.

Sau đó, hào quang thiên đường biến mất càng nhanh.

Trải qua hàng vạn năm chiến đấu, trên hoang nguyên đã hình thành sáu thế lực chính, ban đầu là ba tộc Long, Kỳ Lân và Phượng Hoàng, sau đó là Tây Vương Mẫu và Đông Mộc Công, cùng với ba liên minh do Tây Không Tổ Tiên, Điên Đảo Tổ Tiên và Âm Dương Tổ Tiên lãnh đạo xuất hiện trong hàng vạn năm chiến đấu, một liên minh khác được gọi là Ma Tộc, do bốn Đại La Kim Tiên đẳng cấp lãnh đạo.

Nghiêm Phong nhìn bốn người trước mặt: "Bốn Kim Tiên đã rời khỏi A Bát Đặc Tiên Cảnh, ở đó, thấy Vọng Thư, Tường Vân, Tây Nguyệt và Tây Khê." "Sư phụ!

Người sẽ đuổi con đi sao?" Tây Nguyệt kêu lên, mắt hơi đỏ.

"Ha ha… Không!

Chỉ là một đại tai nạn thôi, bốn đứa có thể ra ngoài xem thế giới." Nghiêm Phong có một phép thuật.

"Vâng, Sư phụ!" Vọng Thư tiên phong gật đầu, kiên định nhìn Nghiêm Phong.

“Được!

Đáng thương thay, ta sẽ ban cho các ngươi một ít linh bảo tự vệ.” Nghiêm Phong khẽ ngân một tiếng, nói: “Vọng Thư!

Đệ tử của ta!

Khi mang trên người Thái Âm Linh Bảo, ta sẽ ban cho ngươi Cửu Thiên Nguyên Dương Công Đức, và vô số hồ lô bảo hộ.” “Đệ tử cảm tạ Sư phụ!” Vọng Thư kích động nhận lấy hai bảo vật.

“Tường Vân!

Ta sẽ ban cho Thiên Địa Trần Ai và Âm Dương Đồ.” Nghiêm Phong nhìn Tường Vân.

“Tạ ơn Sư phụ.” Tường Vân bình tĩnh nhận lấy hai bảo vật.

“Tây Nguyệt, Tây Khê.

Ta ban cho Hỏa Linh Kiếm và Thủy Linh Kiếm.

Hai thanh kiếm này là một đôi, có thể dùng để hợp kích.

Ta sẽ ban cho Âm Dương Bát Quái Y Phục.” Nghiêm Phong nhìn hai đứa trẻ giải thích.

“Một khi các ngươi ra ngoài, hãy đặt tính mạng lên hàng đầu, đừng cố gắng ức hiếp hay làm tổn hại danh tiếng của ta.

Ngoài ra, nếu gặp bất kỳ nguy hiểm nào, có thể đến Tam Thiên Linh Sơn cầu cứu.” Nghiêm Phong nhìn bốn người nói.

“Vâng!

Đệ tử tuân lệnh!” Bốn người đồng thanh.

“À!” Nghiêm Phong hài lòng gật đầu: “Được rồi!

Đi thôi!” Bốn người bước ra khỏi trận phòng ngự, Vọng Thư nhìn Tây Nguyệt: “Ta không biết mình nên đi đâu trước.” Tây Khê cảm

khái nói: “Đệ đệ nên đến Âm Dương Sơn xem thử trước, ta và muội muội sinh ra ở đó.” “Được!” Vọng Thư nói với Tường Vân bên cạnh: “Vậy ta đi Bất Chu Sơn trước nhé!” Tường Vân cảm kích nhìn Vọng Thư, “Vâng!

Sư huynh!” Trong Phi Huyễn Tiên Cảnh, thiết bị trên trời (Thiên Cực) mỉm cười nhìn bốn người ly khai: “Hồng Hoang thật sự càng ngày càng thú vị.” Long Tộc tấn công chiến trường và kẻ thù.

Trước hết, giả định Nghiêm Phong và Tường Vân đã đến Bất Chu Sơn, nhưng bị bao vây, mới có thể đi xa hơn.

Vọng Thư cẩn thận nhìn năm tên Thủy Tộc trước mặt: “Ai?

Làm sao để ngăn cản bọn chúng?” “Giao ra linh bảo của ngươi, và sống yên một đời.

Nếu không, hừ….” Ánh mắt tên đứng đầu tộc Lý Ngư tối sầm lại.

“Hừ!

Tùy ngươi quyết định.” Vọng Thư khinh miệt nhìn năm tên Thái Hiền Trấn Huyền tối cao trước mặt, giống như những tiểu yêu ma.

“Sư huynh, đi thôi!” Tên Lý Ngư kia hét lớn về phía Vọng Thư, nhìn hắn.

Năm tên tinh linh Lý Ngư không có linh bảo mạnh mẽ nào.

Chỉ có linh bảo thông thường, được huấn luyện từ dã thú sau khi biến hóa.

Nhìn bóng dáng năm người bị giết, Nghiêm Phong đột nhiên lắc người, thi triển Cửu Tiêu Thần Lôi.

Hắn thấy một tia sét màu tím chói lóa hung hãn lao về phía một trong những tiểu quái vật.

Tiểu quái vật thậm chí không có cơ hội phản ứng.

Linh hồn nó bị nghiền nát tan tác.

Chương 358

Nhìn bốn tiểu quái vật còn lại, chúng sợ hãi bỏ chạy.

Tường Vân đuổi theo bên cạnh, nói: “Sư phụ!

Đi thôi!” “Sư huynh!

Ta nghĩ nên giết tất cả!” Tường Vân nhìn Nghiêm Phong, do dự rồi nói.

“Không.

Tiểu yêu nghiệt không thể bị động chạm.” Vọng Thư lạnh lùng nắm chặt tay.

“Được rồi!” Tường Vân gật đầu, theo Vọng Thư bay về Bất Chu Sơn.

Sau khi tên tinh linh Lý Ngư ở bên kia bỏ chạy, Vọng Thư không đuổi theo, trong mắt hắn tràn đầy hận thù, quay người bay về phía Đông Trung Hải.

Tên Lý Ngư thủ lĩnh lấy vật từ cung điện Đông Hải ra, và trước khi được phép vào đã đưa một ít rượu ngon cho lính gác.

Tên Lý Ngư thủ lĩnh đến dinh thự rùa.

Thực tế chứng minh, tinh linh Lý Ngư và rùa đều có duyên nợ nhất định.

Rùa quay về Đại Hạ, nhìn tên tinh linh Lý Ngư.

Rùa ngẩng đầu, nói: “Tinh linh Lý Ngư, ngươi làm gì trong dinh thự của ta?” Tinh hoa Lý Ngư đến gần rùa, thì thầm vào tai hắn, rồi rùa nói: “Thật sao!” “Vâng!

Ta tận mắt chứng kiến.” Lý Ngư đáp.

“Được!

Tinh túy Lý Ngư!

Ngươi làm rất tốt!

Đi theo ta gặp Long Vương.” Nói rồi, Thủy Tướng Quy vương vuốt vuốt bộ râu trắng, không nhúc nhích.

“Tốt nhất là nuôi rùa.” Lý Ngư vội vã cúi người.

“À!” Rùa gật đầu, rồi dẫn tinh linh Lý Ngư đi gặp Đông Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương nhìn Thủy Tướng Quy: “Ngươi không nhận ra động tĩnh của tộc Kỳ Lân sao?

Sao lại quay về?” “Khởi bẩm Long Vương.

Vi thần có một tin tức lớn, nên đã trì hoãn việc giao tiếp với Đại Vương, và đã đạt được đặc biệt hồi báo.” “Được!” Đông Hải Long Vương ngữ khí hơi dịu lại.

“Tinh linh Lý Ngư đã tìm thấy hai hòa thượng ở duyên hải Đông Hải, và chúng tràn đầy tiên thiên hào quang.” “Gì?

Không thể nào!

Ngay cả trong cơ thể Đại Vương cũng không có tài phú linh khí thiên sinh.” Đông Hải Long Vương không nói lời nào.

“Khởi bẩm Long Vương!

Thật sự!

Tiểu yêu ma tận mắt nhìn thấy.

Trong đó hai người nhiều nhất cũng chỉ ở cảnh giới Kim Huyền.” Lý Ngư đột nhiên chen lời.

“Cảnh giới Kim Tiên?

Một đệ tử siêu nhiên, lén lút tuồn linh bảo ra ngoài sao?" Đông Hải Long Vương ngấm ngầm suy đoán.

"Long Vương!

Tốt nhất nên phái người ngăn chặn và thử lại một lần nữa." Thủy Tướng Quy đưa ra ý kiến.

"Được thôi!

Thủy Tướng Quy!

Hãy ra lệnh cho một vạn lính gác Long Cung cùng Đại Vương đi." Đông Hải Long Vương đứng dậy, dù sao cũng có Tổ Long tồn tại.

"Vâng!" Thủy Tướng Quy xuống núi chuẩn bị, một lát sau, một vạn binh sĩ đã đẩy mây đen ra khỏi Đông Hải.

Trên đường đi, Tường Vân đột nhiên kêu lên: "Sư huynh!

Có nguy hiểm!" Ngoại trừ khả năng cảm nhận kiếm đạo, Tường Vân thường tu luyện Mai Hoa, và là người tinh thông nhất trong bốn môn phái.

Vì vậy, sau khi Long Tộc xuất hiện từ Đông Hải, Tường Vân đã cảm nhận được.

"Sư phụ.

Chương 359

Chuyện gì vậy?" Vọng Thư nhìn Tường Vân.

Tường Vân nói với Vọng Thư: "Xin Sư huynh hãy hộ pháp cho ta!" Tường Vân ngồi trên mây bắt đầu suy tính.

Một lát sau, Tường Vân mở mắt, kinh ngạc nhìn Vọng Thư: "Sư huynh, Đông Hải Long Vương dẫn theo quân đội của hắn đang đến đây." "Đến tìm ta sao?

Ta có thể làm gì?

Ta không có mạo phạm gì nữa?" Vọng Thư lẩm bẩm.

"Sư huynh!

Dù sao đi nữa!

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Tường Vân nghiêm túc nhìn Vọng Thư.

"À!" Vọng Thư gật đầu, đột nhiên nhìn xuống Thánh Cốc, nói với Tường Vân: "Đi trước đi, mặc chiến phục vào.

Đợi Long Tộc đến rồi tiêu diệt." "Được rồi!" Tường Vân đáp lời.

Thế là hai người ngã xuống đám mây, Nghiêm Phong đột nhiên mừng rỡ nhìn Thánh Cốc: "Ha ha… Thung lũng này có đủ năm yếu tố, vừa đủ để đảo ngược ngũ hành." Khi Nghiêm Phong đang bận rộn bố trí, Đông Hải Long Vương nói với một lão nhân bên cạnh: "Ngươi có thể tìm thấy tung tích của hắn." Lão nhân gật đầu, nói: "Long Vương!

Ta đã tìm thấy rồi!

Thung lũng cách xa vạn dặm kia.

Lão nhân giỏi truy lùng mùi cá tinh ngọt ngào." Nghiêm Phong đặt

lá cờ cuối cùng xuống, nhìn thung lũng rực rỡ ngũ sắc, rồi dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Không có thay đổi gì, nhưng hào quang ngũ hành đã tăng lên một trăm lần.

Sắp xếp thành một hàng, Nghiêm Phong và Tường Vân nhìn nhau, để lại một cặp người ở cửa thung lũng, rồi hai người ẩn mình giữa quán ăn lớn.

Quân Long vây quanh thung lũng.

Đông Hải Long Vương nhìn hai người đứng bên ngoài giếng nước, hiếu kỳ hỏi Thủy Tướng Quy bên cạnh: "Trên người chúng có linh bảo bẩm sinh sao?" "……" Thủy Tướng Quy nhìn Lý Ngư tinh.

Lý Ngư tinh nhanh chóng đáp: "Long Vương!

Yêu ma chắc chắn có Tiên Thiên linh bảo." Đông Hải Long Vương nhìn Lý Ngư tinh thề thốt rạng rỡ, không giống nói dối.

Đông Hải Long Vương nhìn hai người bên dưới, rồi, dù sao quân đội đã xuất binh, chẳng lẽ có thể tay không trở về?

Trước hết hãy giết chúng đi?

Suy nghĩ một chút, Đông Hải Long Vương vung tay, quân Long đồng thanh gầm lên, một chiêu pháp thuật hệ thủy kỳ diệu bùng nổ, thấy sóng nước cuồn cuộn, cùng lúc đó Vọng Thư và Tường Vân đã biến mất.

Nhìn hai nhân vật biến mất, Đông Hải Long Vương khó hiểu lẩm bẩm: "Ngay cả Kim Tiên cũng không thể chống đỡ đòn tấn công này." Lúc đó, tiếng nói từ trong thung lũng vọng ra.

"Ha ha… Đông Hải Long Vương, con cá chạch ngu ngốc, không vì kẻ đáng thương mà kiêu ngạo sao, không vội muốn chết sao?" Nghe

xong những lời tức giận và phẫn nộ đó, Đông Hải Long Vương quát: "Đại quân!

Giết ta!" Quân đội gồm một vạn người lại thi triển ma pháp, từ trong thung lũng hiện ra một mặt đất màu vàng lớn, tất cả các đòn tấn công đều bị chống đỡ.

Sau một thời gian dài tấn công, Đông Hải Long Vương nổi giận, nói với Thủy Tướng Quy: "Tấn công?" Mặc dù vạn tên Long Tộc đã tiến vào Ngũ Hành Điên Đảo Trận của Nghiêm Phong, nhưng dưới sự khống chế của Vọng Thư, chúng bị chia thành năm phần, mỗi hai nghìn người tiến vào một phần của Ngũ Hành Điên Đảo Trận và năm cửa.

Đông Hải Long Vương vừa tiến vào chiến trường, liền phát hiện Nghiêm Phong chỉ có hai nghìn người, tám nghìn người còn lại đã biến mất.

"Tên trộm kia!

Ngươi đã làm gì Long Tộc của ta?" Đông Hải Long Vương gầm lên.

"Do thiếu chút sức lực để kéo xe, nên đã cho chúng ta kéo xe." Vọng Thư bước ra, mỉm cười nhìn Đông Hải Long Vương.

"……" Đông Hải Long Vương đại nộ, đột nhiên kinh ngạc nhìn Vọng Thư, hắn bị bao phủ bởi tiên thiên khí tức, nhưng đó là Tiên Thiên linh bảo toàn diện.

Nhìn Đông Hải Long Vương, Vọng Thư nhìn theo tay hắn.

Không có gì lạ.

Đông Hải Long Vương khôi phục bình tĩnh, tự hào nhìn Vọng Thư nói: "Tên trộm kia, chỉ cần ngươi giao ra Tiên Thiên linh bảo, Bản Vương sẽ tha thứ cho ngươi." Vọng Thư nhìn Đông Hải Long Vương

đột nhiên xông tới với khí thế Đại La Kim Tiên, nói: "Con rắn nhỏ kia, chỉ cần ngươi gọi ra Tiên Thiên linh bảo bẩm sinh, thì con đường đáng thương của ngươi sẽ được cứu vãn." Hắn mô phỏng giọng điệu của Đông Hải Long Vương.

"Ngươi…" Đông Hải Long Vương giật mình, rồi nhìn Vọng Thư với vẻ mặt đầy rẫy khinh bỉ, hét lớn với hai nghìn con rồng bên cạnh: "Giết ta!" Vọng Thư lắc đầu, hiển thị ra một chiếc hồ lô khổng lồ, hồ lô khổng lồ tỏa ra khói tím nhạt, tạo thành tuyến phòng ngự.

Hắn nhân cơ hội quay lại trung tâm quán ăn lớn.

Quay lại trung tâm đại trận, Vọng Thư hỏi Tường Vân về cách khống chế trận pháp.

"Bốn phương diện còn lại thì sao?" "Vẫn có thể duy trì!" Tường Vân nhẹ nhàng nói.

"Được rồi!

Để ta giải quyết Đông Hải Long Vương trước, rồi giải quyết từng người một." Vọng Thư nói: "Sau này ta sẽ quấn lấy Đông Hải Long Vương và tên Đại La Kim Tiên kia.

Nhân cơ hội này tiêu diệt hai nghìn con rồng lớn phía sau." "Được rồi!" Tường Vân đáp lời, rồi lại đưa Âm Dương Đồ cho Vọng Thư nói: "Sư huynh, lấy Âm Dương Đồ đi!

Chương 360

Ta không cần phép thuật phòng ngự trung tâm đội hình nữa.” Vọng Thư nhìn ánh mắt kiên định của Tường Vân, rồi đeo Âm Dương Đồ, bước ra ngoài.

Đông Hải Long Vương nhìn bóng dáng của hắn, rồi nói với lính gác Long Tộc gần đó: “Đi đối phó hắn.” “Vâng!” Vọng Thư biến thành ánh sáng bạc, tránh lính gác, nắm lấy Cửu Thiên Nguyên Dương Công Huân, giết chết Đông Hải Long Vương.

Vọng Thư rút cột nước, đối diện với Cửu Thiên Nguyên Dương Công Huân, Vọng Thư hơi mỉm cười, Cửu Thiên Nguyên Dương Công Huân dẫn Đông Hải Long Vương từ Nghiêm Phong đến, Tường Vân nhân cơ hội phát động đại trận Trường Long, thấy mặt đất cuộn trào, tường đất từng lớp chắn Long Quân bước chân, rồi một lượng lớn thần linh ngũ giác gầm vang, Long Quân tan tác.

Bị kéo đi, nhìn Đông Hải Long Vương và thuyền trưởng cười, bản thân Vọng Thư đối diện với Cửu Thiên Nguyên Dương Công Thần thống trị đã giết chết Đông Hải Long Vương, thấy khí vàng thoát ra, Đông Hải Long Vương đâm gai nước trong tay.

Vọng Thư bình tĩnh quyết định, chỉ thấy Thái Âm Thần Lôi đánh ra.

Đông Hải Long Vương không hề chuẩn bị, bị tấn công bất ngờ.

Khi thấy Đông Hải Long Vương bị thương, từng đợt hàn khí ập đến, Đông Hải Long Vương hét lên: “Ngươi cũng đã làm ta bị thương!” Vọng Thư căn bản không quan tâm, nhưng đạo Âm Thần Lôi kia phân liệt.

Mặc dù Đông Hải Long Vương đã thực hiện một số biện pháp

phòng ngừa, nhưng vẫn bị chém chết mấy lần.

Đông Hải Long Vương gào thét biến hình thành thi thể.

Một con Kim Long ngũ trảo dài trăm trượng đột nhiên xuất hiện, nhưng trên người nó đầy những vết thương mục nát.

Vọng Thư thở dài, thấy khói tím vô hạn từ hồ lô bốc lên, biến thành một con rồng, quấn lấy Kim Long ngũ trảo.

Đông Hải Long Vương bắn ra Long Châu mới sinh, phát ra ánh sáng xanh lam yếu ớt, nhưng ngoài dự liệu, trong làn khói tím u ám hỗn loạn nhất, con rồng do khói tím u ám biến hóa đã nuốt chửng Long Châu, nhưng lại không có bất kỳ tin tức nào.

Kim Long ngũ trảo gào thét lên trời, thấy Thủy Tảo Quỳ Hoa thiên sinh trên trời, ban bố một pháp lệnh, chống lại vô số hồ lô, đột nhiên hút một hơi, tất cả Thủy Tảo Quỳ Hoa thiên sinh đều bị hút vào.

Kim Long ngũ trảo không có cách nào.

Thân thể bị khói tím u ám quấn lấy, Long Châu lại một lần nữa thất lạc, Thủy Tảo Quỳ Hoa thiên sinh không còn tác dụng.

Thấy nó sắp chết.

Lúc đó, khi lính gác hét lớn, nó hiện ra nguyên hình, đó là một con rồng vàng ba chân dài một trăm anh xích.

Hét lớn: “Long Vương, chạy đi!

Ta sẽ cản chân hắn.” Nó nói xong liền lao thẳng vào, Âm Dương Đồ xuất hiện, phát ra vòng phòng ngự Âm Dương, con rồng vàng ba chân bị kẹt ở giữa, không thể tiến lên mà cười được nữa.

Và đã cử hành công thần kéo dài 9 ngày.

Nó đã đánh trúng Nguyên Thần của rồng vàng ba chân.

Rồng vàng ba chân lớn tiếng hét lên: “Long Vương đã bỏ chạy.” Rồi nó nổ tung, Vọng Thư vội vã triệu hồi Ngũ Lương Hồ Lô, hồ lô phát ra khói tím nhạt bảo vệ thân thể hắn.

Một tiếng nổ lớn, Ngũ Hành bị đảo lộn, một cái lỗ bị nổ tung.

Đông Hải Long Vương nhân cơ hội trốn thoát, Vọng Thư bị hư hại nghiêm trọng, không đuổi kịp.

Dù sao, đó là một Đại La Kim Tiên tự bạo, sức mạnh của hắn phi thường.

Mặc dù phản ứng của hắn khá nhanh, nhưng vẫn bị thương nặng.

Tường Vân vừa đút Kim Đan cứu mạng, vừa vội vã đưa Vọng Thư vào trung tâm đại trận.

“Sư huynh, sao không sử dụng linh hồn thế thân?” Tường Vân hơi lạ.

“Tình huống không nguy hiểm sao?” Vọng Thư cười nói: “Vậy thì sao?

Còn bao nhiêu con rồng của Nghiêm Phong?” “Chỉ còn vài nghìn người.” Tường Vân nói.

“Đều giết hết!” Vọng Thư mang theo hung quang nói.

“Được!” Tường Vân kích hoạt trận pháp, một lát sau tất cả đều ngã xuống.

Khi hai người trầm tư và hồi phục, bên ngoài thung lũng có từng đợt sóng, rồi Thiên Uy bước ra, nhìn Đông Hải Long Vương ở xa xa lóe lên sát ý, rồi, bóng dáng hắn thoắt ẩn thoắt hiện, biến thành một hắc y nhân.

Ma pháp bùng nổ trong cơ thể hắn.

Thiên Uy cười dữ tợn, truy đuổi Đông Hải Long Vương, nhìn

Đông Hải kêu gào, Thiên Uy trực tiếp đánh ra một tiếng Cửu Dạ Thần Lôi, bay về phía Đông Hải Long Vương, linh hồn Đông Hải Long Vương bay ra, rồi Thiên Uy để lại một ma chú nhạt nhòa trên người yêu ma.

Khoảnh khắc Đông Hải Long Vương qua đời, Chúc Long cảm nhận được, đột nhiên đứng dậy, bay về phía Đông Trung Hải, nhìn thi thể trăm trượng của Đông Hải Long Vương nằm trên bờ biển từ xa.

Long Châu biến mất, Chúc Long đại nộ.

Chúc Long đột nhiên cảm nhận được một ma chú nhạt nhòa bên cạnh mình, gầm lên: "Ma quỷ!

Hoàng đế sẽ giết tất cả, đợi đã." Chưa kể Long Tộc của Nghiêm Phong đã tập trung ở Đông Hải để chuẩn bị cho yêu ma, La Hầu đại hỷ khi nhận được tin tức.

Bốn Ma Vương tử có sức hút mê hoặc: "Có khả năng mượn ánh sáng và bóng tối của Long Tộc." "Vâng!

Tổ tiên Ma Tộc!" Lực lượng Mị Ma đáp.

"Ngươi không cẩn thận, cũng không biết làm thế nào để lộ tung tích, từ đó hình thành tình huống hiện tại." La Hầu chửi rủa.

Chương 361

“Ta không quen biết thuộc hạ.

Yêu ma dường như đều nhận ra ta chỉ sau một đêm.” Quần chúng oán trách.

“Được rồi!

Đừng nói nữa!

Bây giờ bắt đầu chuẩn bị, đưa tất cả lực lượng chính của ta về phương Tây.” La Hầu cắt ngang lời của Tà Linh.

“Vâng!” Bốn Ma Vương tử rút lui.

La Hầu tràn đầy hào quang, ngồi trong đại sảnh, nói: “Lần này nhất định phải thắng lớn, nếu không sẽ không có ngày nổi bật nào.” Khi Long Tộc và Ma Tộc chiến đấu, tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân cũng đồng thời phái quân.

Ba liên minh thú tộc và Côn Luân Hàm Sơn.

Dường như ba tộc đã đồng ý cùng lúc, phái quân, vùng đất hoang vu lại một lần nữa rơi vào rắc rối.

Một trăm năm sau, khi Kỳ Lân, Phượng Hoàng và Long Tộc đứng lên, Hồng Hoang đã bị ngập lụt, toàn bộ cục diện biến thành sự khởi đầu của thế giới.

Mặt khác, Tây Khê và Tây Nguyệt trở về Âm Dương Sơn, yên tĩnh ở trên núi một trăm năm, rồi mới đi đến Hồng Hoang Hoang Nguyên.

Hai người may mắn đến nơi.

Lúc đó, chiến tranh vừa kết thúc, khu vực Hồng Hoang yên tĩnh, nhưng có chút buồn bã.

Hai người cũng hưng phấn, tham quan Linh Sơn, thu thập linh căn, người chủ trì tiên cảnh kế thừa phong cách thiên đường.

Khi nhìn thấy linh căn, ngươi sẽ có được.

Một ngày nọ, hai người đến núi Di Lăng ở phía Nam, nhưng thấy Linh Sơn rất cao, địa thế càng trở nên hiểm trở.

Linh căn Côn Luân, chuông nhỏ trong suốt.

Mỗi khi bạch hạc nghỉ ngơi trên trăm cây, Hiên Viên sẽ buông xuống những dây leo.

Ánh nắng chiếu vào rừng cây xanh biếc, hàng vạn khí đỏ bao quanh.

Mây đen giăng kín, mây ngũ sắc bay lượn.

Chim hót trong rừng trúc xanh tươi, gà rừng cãi nhau giữa những đóa hoa vàng óng.

Nhìn thấy Thiên Hi Phong, Ngũ Phúc Phong và Phù Dung Phong, ánh sáng chói mắt.

Vạn tuế thạch đầu, răng hổ và ba đỉnh núi nhọn.

Cỏ tú mọc trước vách đá, hương mai trên núi.

Gai góc rậm rạp, chi lan nhẹ nhàng.

Đại bàng và phượng hoàng trong rừng sâu tụ tập hàng vạn loài chim, quái thú trong hang động cổ xưa quản lý hàng vạn dã thú.

Suối nước thân thiết, nhìn quanh khắp nơi, quan tâm lẫn nhau.

Lại mời tham quan thứ hoè, trúc đốm, tùng, hàng ngàn cây gỗ y y, lý trắng, đào hồng và liễu xanh.

Rồng ngâm hổ gầm, hạc múa vượn kêu.

Hươu nai từ trong hoa ra, đại mạch kêu gào dưới ánh nắng.

Đối với Hàm Sơn, một phước lành đích thực.

Có thể thấy một số tiên hoa nở rộ dưới sườn dốc nghiêng, chim sẻ mây lãnh đỉnh phong.

Sau khi Nghiêm Phong nhìn Tây Nguyệt và Tây Khê đi vào Linh Sơn, hắn mất lý trí.

Trong lòng chấn động, Nghiêm Phong vội vã hiện thân, tiến vào Linh Sơn.

Nhưng, khi Nghiêm Phong vừa bước vào Linh Sơn, Thiên Cực ở xa xăm bỗng mở mắt, lẩm bẩm: "Hừ!

Ta đã mất liên lạc với đạo hữu Nghiêm Phong rồi.

Chẳng lẽ có nguy hiểm gì sao?" Thiên Cực nhắm mắt lại, bắt đầu diễn dịch.

Chín ngày sau, Thiên Cực lại mở mắt, ánh nhìn đầy vẻ bối rối.

Kết quả suy diễn cho thấy không có tổn hại, nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm, một loại học vấn hèn mọn.

Mặt khác, Nghiêm Phong tiến vào Linh Sơn, rồi tiến sâu hơn vào Linh Sơn.

Nghiêm Phong phát hiện, linh khí Linh Sơn không kém gì nơi chủ trì tiên cảnh.

Khi đi, Nghiêm Phong phát hiện đa số linh căn trên núi đều là cây.

Chương 362

Giọt dịch linh tính trên lá lấp lánh vẻ quyến rũ.

Khi Nghiêm Phong đặt chân lên đỉnh núi, thấy một sinh vật đã đứng đó, Nghiêm Phong nghe thấy tiếng cười của Tây Nguyệt ở rất gần.

Nghiêm Phong thở phào nhẹ nhõm, bước vào.

Rồi thấy Tây Nguyệt đang ngồi trên một lão nhân râu dài.

Lão nhân cười ôm Tây Nguyệt.

Phía sau lưng, một bàn tay khác khẽ gõ lên trán Tây Nguyệt: "Tiểu yêu nghiệt này." Lúc này, Tây Khê phát hiện Nghiêm Phong, giật mình kêu lên: "Tây Nguyệt, Sư phụ đến rồi!" Tây Nguyệt bị lời của Tây Khê làm giật mình, vội vàng nhảy xuống, nhưng bị lão nhân giữ chặt, không thể động đậy.

Tây Nguyệt ngây thơ nhìn Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong khẽ mỉm cười: "Đạo hữu đã bắt được tên đạo đồng đáng thương này làm bạn sao?" "Không hề!

Chỉ là trông giống vậy thôi." Lông mày lão nhân từ từ giãn ra.

"Tây Nguyệt!

Không có gì." Nghiêm Phong thi triển một pháp lực, muốn kéo Tây Nguyệt lại, nhưng pháp lực chìm vào hư không mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Thánh Nhân ư?

Nhưng ngay cả Thánh Nhân cũng không thể không có chút dao động pháp lực nào.

“Dương Mai Thái Hiền.” “Tây Nguyệt Phong trường mi.” “Được rồi!” Dương Mai Đại Tiên buông Tây Nguyệt xuống.

Mặt khác, Nghiêm Phong cảm thấy chấn động.

Ta không có trường cung đạt Huyền, cũng như Trường Cung Đạt Huyền đã có được tất cả vũ khí pháp thuật của Hồng Quân.

Chẳng trách lại mạnh mẽ như vậy.

Tây Nguyệt chạy đến chỗ Nghiêm Phong, nói: “Sư phụ!

Người không ở Phương Trượng Tiên Cảnh sao?

Sao lại chạy ra ngoài?” “Không vội, tiểu quỷ.” Nghiêm Phong vuốt đầu Tây Nguyệt: “Ngươi có biết Dương Mai Đại Tiên không?

Lúc đó, ta và ca ca ta không biến thân, khi ta vượt qua lũ lụt phát hiện Linh Sơn, ta đã ở lại đó một thời gian.

Lúc đó, ta quen biết Dương Mai.” “Vô cùng cảm tạ Đạo hữu đã giúp đỡ các con ta!” Nghiêm Phong cảm tạ Dương Mai Đại Hiền.

“Để ta nói chuyện với tên đồng đạo này!” Hàm ý của câu nói, không đáng để nói chuyện với một người tầm thường.

Sau khi biết chuyện này, Nghiêm Phong đại nộ, cùng Dương Mai Đại Tiên trong tích tắc đã giết chết Phan Mỹ.

Dương Mai Đại Tiên lúc đầu kinh ngạc nhìn Bàn Cổ, rồi trở nên hơi khinh thường.

Nhìn bóng Nghiêm Phong, Nghiêm Phong vẫy tay biến mất.

Không, Dương Mai Đại Hiền đã mở đèn xanh đến chủ trì Tiên Cảnh.

Thiết bị trên trời đang lo lắng ở Phương Trượng Tiên Cảnh đã bật đèn xanh, phát hiện một tọa độ không gian.

Thiết bị trên trời hơi choáng váng, rồi phản ứng lại, dùng tay phải xé không gian, bay thẳng đến Linh Sơn.

Khi Thiên Cực đến Linh Sơn, hắn khen ngợi: "Cuối cùng cũng là một ngọn núi tốt!" "Ngọn núi đó gọi là Thanh Lương Linh Sơn!" Dương Mai Đại Hiền xuất hiện, trả lời trước mặt Thiên Cực.

"Đạo hữu…" Thiên Cực hơi nghi ngờ nhìn Dương Mai Đại Tiên.

"Hỏi!" Dương Mai Đại Hiền vẫy tay, nhìn Nghiêm Phong trong bộ y phục không lành lặn xuất hiện.

Khi nhìn Thiên Cực, Nghiêm Phong trước hết nhìn hắn, rồi biến mất vào cơ thể Thiên Cực.

Một lát sau, Thiên Cực hiểu chuyện gì đã xảy ra, tức giận hỏi: "Đạo hữu!

Ý gì đây?" "Do sự hỗn loạn, vì vậy nên biết rằng gặp riêng khách hàng là không tôn trọng." Thiên Cực lúc đầu hơi choáng váng, rồi cười khổ: "Đạo hữu sợ ta hiểu lầm.

Con đường đáng thương này không hóa thân, ba cỗ thi thể." "Ba cỗ thi thể?" Dương Mai Đại Hiền nhìn Thiên Cực với vẻ nghi vấn.

Thiên Cực suy nghĩ một lát: "Ta nghĩ tất cả đều có ba con sâu chết, ba con sâu chết, ba con sâu chết và ba con sâu chết.

Đại diện cho Thiện, Ác và Si Mê.

Chính xác là: tất cả mọi người đều sinh ra với tư cách cha mẹ, tràn đầy ngũ cốc và tinh hoa, có hại cho phúc bộ của con người, 'tam cụ cửu trùng', thường vào ngày canh thân, sẽ làm hoàng đế.

Ghi nhớ tội ác của loài người.

Trong vài phút ghi lại, ta từ bỏ sinh mạng của ta, giảm thiểu sinh mạng của ta, và dẫn đến cái chết…." Sau khi nghe Dương Mai Đại

Tiên nói xong, dường như đã chìm vào đốn ngộ, rồi thấy mạch xanh xuất hiện, hoạt lực vô hạn tràn ngập Thanh Lương Linh Sơn.

Dương Tiên Mai lộ ra vô số mây, trên đó bay lơ lửng ba đóa hoa, rồi hai đóa nở rộ, xuất hiện hai con số, dần dần rõ ràng.

Chương 363

Dương Mai Đại Tiên khẽ nhấp rượu, hai bóng xanh biến thành hai lão nhân.

Dương Mai Đại Hiền mỉm cười, thu hồi hai cỗ thi thể, rồi trêu chọc thiết bị trên trời: "Cảm ơn Đạo hữu đã chỉ dẫn." "Mặc dù vậy, Thiên Cực hét lớn trong lòng.

Hắn cũng là một vị Thượng Đế hỗn loạn.

Vì sao con người lại ngay lập tức chặt bỏ hai cỗ thi thể?" "Được!

Đạo hữu hãy đi theo ta!" Dương Mai Đại Hiền mỉm cười nhìn Thiên Cực nói.

Trong lãnh địa của hắn, muốn nâng cao một chút cũng không dễ, huống chi đã nâng cao thêm một điểm.

Nghiêm Phong đã thiết kế để thu hút sự chú ý của con người.

Tiên nữ nhướng mày nhìn đại sảnh, hỏi đứa trẻ tiếp theo về vài câu nói với Thiên Cực: "Xin hãy ban cho ta!" Thiên Cực ngồi bên phải, đứng cạnh Tây Khê và Tây Nguyệt.

Thiên Cực hiếu kỳ nhìn Dương Mai Đại Tiên: "Theo tri thức đạo gia đáng thương, ba nghìn hỗn loạn và thần linh năm đó, ngoại trừ nguyên thần tổn hại của La Hầu đã trốn thoát, những người còn lại đều chết dưới tay Bàn Cổ?" "Ha ha, Tổ tiên Hỗn Nguyên đã mời ta cùng đi hủy diệt Bàn Cổ, nhưng con đường hỗn loạn kia đột nhiên bị phá vỡ, con đường đó cần phải sửa chữa, nên ta đã không đi.

Ta sẽ không cứu mạng ta.

Bây giờ ta nên dùng linh bảo cảnh cáo ngươi!" "Đạo hữu thật sự may mắn." Thiên Cực thở dài.

“Thật tốt quá!

Dù sao, ta cũng không thể che giấu.

Ngay khi Bàn Cổ khai thiên, con đường đáng thương kia lại bị búa khai thiên làm tổn thương.

Con đường đó không được phục hồi, cũng rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Thánh.” Dương Mai Đại Tiên thở dài.

Dương Mai cũng bị rìu khai thiên của Bàn Cổ chém chết, và Bàn Cổ cố ý làm vậy.

Thiết bị trên trời chìm vào suy tư.

Tiếng nói của Thái Cực Mai đột nhiên vang lên, Thiên Cực đột nhiên nói: “Đạo hữu đã làm gì vậy?” “Phương pháp đáng thương là mời Đạo hữu nếm thử loại dương mai rỗng ruột này.” Rồi, một đứa trẻ bưng một đĩa trái cây, Thiên Cực lấy ra một quả dương mai rỗng ruột.

Hương vị nhạt nhòa, giữa kẽ răng có mùi thơm nồng nàn, rồi mùi thơm nồng nàn biến thành một vầng hào quang, Thiên Cực chỉ cảm thấy toàn thân trở nên nhẹ nhàng hơn.

Thiên Cực hét lớn: “Quả ngon tinh thần!” Dương Mai Đại Hiền giúp đỡ vui vẻ: “Vậy thì có thể thử thêm!” Thiên Cực lễ phép ăn thêm một ít, ngày thứ hai ở lại Thanh Lương Linh Sơn.

Vào ngày làm việc, Dương Mai và Đại Tiên Nữ bàn luận về ẩm thực.

Tây Nguyệt và Tây Khê rời khỏi Thanh Lương Linh Sơn, tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang.

Một ngày nọ, Tây Nguyệt và Tây Khê đến Bất Tử Hỏa Sơn hai

ngày trước đó, khi nhìn cây ngô đồng trên Bất Tử Hỏa Sơn, nó đang rực cháy.

Khi Tây Nguyệt tò mò, Tây Khê giữ chặt nàng, nói: "Đừng lộ nơi ở của tộc Phượng Hoàng." "Không!

Khó phát hiện, ta sao có thể không đi xem, huống hồ tiên cảnh của ta không có linh căn ngô đồng đẹp đẽ, sao ta không lén lút bẻ một đoạn xuống nhỉ?" Tây Nguyệt càng ngày càng hưng phấn, cuối cùng, bất kể đêm tối, nàng cũng chạy đi.

Tây Khê không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo, Tây Khê che giấu thi thể của mình, lén lút đi về phía linh căn ngô đồng.

Cả hai đều có tu vi Chuẩn Thánh, dựa vào pháp tắc ẩn thân thần bí, tránh được sự tuần tra của chân bất hủ ở ngoại vi, và đã thu được linh căn.

Sau khi Tây Nguyệt không thấy gì, Tây Nguyệt rút Thủy Linh Kiếm bắt đầu cắt.

Kiếm vừa chạm vào rễ ngô đồng, hồng quang từ rễ ngô đồng nhanh chóng phát ra.

Thủy Linh Kiếm bị mở ra, hồng quang mạnh mẽ đã thu hút tộc Phượng Hoàng.

Tây Khê vội vã nắm lấy thi thể Tây Nguyệt, ánh sáng bạc biến mất.

Lính gác tộc Phượng Hoàng vội vàng đuổi theo, nhưng với uy thế tu vi Chuẩn Thánh tối cao, làm sao có thể đuổi kịp Tây Nguyệt và Tây Khê đã ở xa đường chân trời.

Từ xa nhìn lại, Tây Khê và Tây Nguyệt đã thoát khỏi sự truy đuổi của gia đình Phượng Hoàng.

Đột nhiên, ánh sáng đen phát ra từ bên dưới.

Ánh đèn đen chặn bước chân hai người.

Tây Khê rút Hỏa Linh Kiếm chém và cắt đứt ánh sáng đen.

Nhưng đội quân truy đuổi của bộ tộc Abao (Ma tộc) lại ở phía sau Phượng Hoàng.

Ở phía sau, Nghiêm Phong hơi tức giận nhìn ánh sáng đen, nhún nhảy, xuất hiện trước mặt hai Tây Nguyệt, rồi vẫy tay tiễn đi, rồi bay xuống đất.

Ánh sáng đen từ mặt đất phát ra.

Nghiêm Phong cúi đầu nhìn ánh sáng đen, rồi theo dõi, chỉ còn lại vài trăm lính Phượng Hoàng nhìn nhau.

Thiên Cực nhìn ánh đèn đen lơ lửng giữa không trung, khinh miệt hừ một tiếng, chủng tộc đáng thương không hề trêu chọc yêu ma, yêu ma lại ức hiếp đệ tử đáng thương.

Chương 364

Ánh sáng đen dừng lại trên núi, quay người nhìn không có ai theo sau.

Thở phào nhẹ nhõm, ánh sáng đen tan đi, thấy đôi mắt của một hoặc ba quái vật xuất hiện.

Nghiêm Phong đột nhiên quay mặt lại, xuất hiện trước mặt quái vật ba mắt, nhưng Nghiêm Phong nói: "……" Yêu ma kinh ngạc nhìn Nghiêm Phong, rồi đột nhiên há miệng phun ra một ngụm lớn.

Một lượng lớn khói vàng, khói vàng tỏa ra mùi khó ngửi, nơi khói vàng đi qua, tất cả cây cỏ đều biến thành tro tàn.

Tránh khỏi khói vàng.

Yêu ma gầm rống và giết Nghiêm Phong, và thấy cánh tay hắn bị một loại kim loại kỳ lạ bao phủ.

Nghiêm Phong triệu hồi Cửu Tiêu Thần Lôi, nhưng tử lôi không có tác dụng.

Yêu ma há miệng máu, há miệng.

Khối khói vàng lớn bốc lên, bóng dáng yêu ma biến mất trong khói vàng.

Nghiêm Phong nhìn khói vàng, khẽ mỉm cười, lấy ra một chiếc quạt chuối dài ba tấc, thấy một chiếc quạt.

Tất cả khói vàng đều bị thổi bay đi.

Nghiêm Phong cầm Ngọc Kiếm, giết chết Ngọc Ma.

Ngọc Kiếm này để lại dấu trắng trên Ngọc Ma.

Thân thể yêu ma cứng rắn, Nghiêm Phong hơi kinh ngạc, rồi lấy ra

Bàn Cổ Bài, thấy khí tức cổ xưa phát ra, Bàn Cổ Bài từ từ lơ lửng, càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành dài mười anh xích.

Yêu ma kinh hoàng nhìn Bàn Cổ Bài.

Nếu bỏ chạy, hắn sẽ thấy Nghiêm Phong khống chế Bàn Cổ Bài và đập vào yêu ma.

Đi, một tiếng "ầm", mặt đất rung chuyển, khói bụi bay lên, máu đen chảy ra từ Bàn Cổ Bài, Nghiêm Phong triệu hồi Bàn Cổ Bài, nhìn tàn tích và tiên huyết còn sót lại trên thi thể, Nghiêm Phong triệu hồi Thủy Nguyên Tiên Thiên.

Một lát sau, Nghiêm Phong mang Bàn Cổ Bài trở lại Nguyên Thần, nhìn thi thể yêu ma trên mặt đất, vẫy tay, loại bỏ tinh hoa của yêu ma khỏi thi thể.

Con yêu ma này thuộc về dã thú, không có nguyên thần.

Cũng không thể thay đổi.

Khoảnh khắc ảo ảnh chết đi, Mị Ma, Huyễn Ảnh và Huyễn Ảnh đều ở xa.

Tất cả đều đến núi nơi Huyễn Ảnh chết, nhưng Nghiêm Phong đã rời đi, Mị Ma nhìn ảo ảnh tàn khuyết không nguyên vẹn đó.

Mắt hắn lóe lên hồng quang, rồi xuất hiện xoáy nước trắng sữa.

Mị Ma tiếp quản, Nê Đan xuất hiện trong tay hắn.

Lóe lên ánh sáng bạc, Tây Nguyệt và Tây Khê xuất hiện trên ngọn núi nhỏ.

Dùng hai mắt nhìn nhau, Tây Khê lại trách cứ Tây Nguyệt: "Tỷ tỷ, lần sau đừng như vậy nữa." "Ừ." Tây Nguyệt cúi đầu, hai tay đan vào nhau.

"Được!

Đi thôi.” Tây Nguyệt bất lực cười cười.

Nghiêm Phong cũng không trách cứ việc nàng đã khôi phục bản tính bò đi theo, kéo Tây Nguyệt đi.

Hai người liên tiếp kinh ngạc, tiếp tục băng qua Hồng Hoang, sâu vào Bất Chu Sơn, nhìn hình dáng hùng vĩ của Bất Chu Sơn từ xa.

Trong lòng kích động đến mức, Tây Nguyệt nhảy xuống mây, nhẹ nhàng vuốt ve thi thể Bất Chu Sơn.

Tiếng thở dài thê lương truyền đến, mắt Tây Nguyệt lóe lên lệ, Tây Khê nhìn tỷ tỷ mình, lúc đó từ bên cạnh truyền đến tiếng kinh ngạc.

“Không phải Tây Khê Thạch Đê.” Tây Khê quay người, nhìn Nghiêm Phong.

Tây Khê nói với Vọng Thư: “Ta và tỷ tỷ ta vẫn luôn đi khắp Hồng Hoang, cảm nhận sự vĩ đại của tạo hóa.

Ta không nhìn thấy Bất Chu Sơn.” “Vậy thì sao!

Sao Sư huynh không đi cùng ta xem Sư huynh Tường Vân!” Nghiêm Phong đề nghị.

“Lúc đó Tường Vân đang leo núi, không thể leo Bất Chu Sơn.” “Được!” Kéo Tây Nguyệt, Tây Nguyệt bị kéo lại, rồi mới phản ứng ra, lau nước mắt, và hơi cảm động nhìn Vọng Thư và Tây Khê: “Tài năng phù hợp chịu ảnh hưởng của khí tức áp bức của Bàn Cổ Thiên Tôn, nhưng lại thô lỗ.” Không sao!

Nghiêm Phong dẫn đầu đi về phía trước.

Tây Nguyệt và người kia nhìn một nhân vật nhỏ đang cố gắng leo Bất Chu Sơn.

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi, thậm chí bước đi còn khó khăn.

Mỗi bước đi đều mất thời gian.

Tây Nguyệt nghi ngờ nhìn Vọng Thư, hỏi: “Là Sư huynh Tường Vân sao?” “Vâng!

Chương 365

Kể từ khi rời Bất Chu Sơn, mỗi ngày đều leo núi.

Nhưng, vô năng làm sao chống lại di nguyện của Bàn Cổ Thiên Tôn đối với Bất Chu Sơn?" Nghiêm Phong lo lắng nhìn nhân vật nhỏ kia.

"Sư huynh Tường Vân, vì sao lại như vậy?" Tây Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

"Sư phụ hứa, chỉ cần leo đến đỉnh núi, sẽ truyền giảng kiếm đạo." Nghiêm Phong hơi ngưỡng mộ nói.

"Ồ." Tây Nguyệt gật đầu, rồi hưng phấn nói: "Ta cũng thử xem!" Sau khi ẩn mình, nàng bắt đầu đuổi theo nhân vật nhỏ kia.

Tây Khê và Vọng Thư cười khổ nhìn nhau, Vọng Thư nói: "Sư phụ!

Người cũng thử đi!

Ta không thử, ta sẽ hộ pháp cho người." Vọng Thư hét lớn: "Làm phiền Sư phụ." "Được!" Nghiêm Phong cười gật đầu.

Huống chi bốn huynh đệ kia không leo Bất Chu Sơn, trong thung lũng cách đó không xa, một thiếu niên Long Tộc đang căng thẳng nhìn tộc Kỳ Lân trước mặt, nói: "Đồ vật này là của Long Tộc chúng ta.

Không thể coi thường nữa.

Chúng ta không thể chờ đợi mà phải nhanh chóng giải tán." Từ bộ lạc Kỳ Lân, một người bước ra: "Ta là Ngao Quang!

Ở dưới biển đã lâu, đầu óc đã bị ngâm nước, ta không muốn nói chuyện.

Nếu không, hãy đầu hàng Long Tộc!" Người kia làm dấu tay cười cười, độc ác nói: "Không có gì đại xá mà không thể giết!" Ngao Quang nhìn hai lính gác Đại La Kim Tiên phía sau, vô cùng chán nản.

Vốn dĩ hắn muốn đi đến Hồng Hoang Hoang Nguyên.

Kể từ khi tìm thấy Long Châu của Long Tộc, hắn vẫn luôn bị truy đuổi vì đã suy tính rằng Long Tộc đột nhiên giải phóng hào quang, bị gia tộc Kỳ Lân phát hiện, mặc dù đã kịp thời cướp đi gia tộc Long Tộc, nhưng lại bị gia tộc Kỳ Lân bao vây.

Lúc này, không có cách nào.

Thất bại, Long Tộc quý giá.

Ngao Quang nói với hai lính gác bên cạnh: "Ta đã liên hệ với Hoàng đế, ta phải duy trì quân Long của ta." Hai lính gác nhìn nhau, ánh mắt lóe lên.

"Vì sự đoàn kết của Long Tộc chúng ta ở Hồng Hoang, thuộc hạ không hề do dự!" "Được!

Chiến sĩ Long Tộc chúng ta không tồi!" Ngao Quang hưng phấn chớp mắt, vỗ vai lính gác.

Mặt khác, thủ lĩnh gia tộc Kỳ Lân thấy Ngao Quang không có ý định tha thứ.

Rồi, hắn tức giận vung tay: "Sư huynh!" Đánh ta!

Bóng dáng Ngao Quang thoắt ẩn thoắt hiện, ẩn nấp sau hai lính gác, hai lính gác gầm lên, trực tiếp hiện ra nguyên hình, Hắc Long ba chân và Ly Long ba chân.

Ta thấy hai con rồng dài hai trăm anh xích phát ra tiếng rồng ngâm.

Rồi trực tiếp lao về phía gia tộc Kỳ Lân, va chạm mạnh, móng vuốt lớn lóe lên ánh sáng vàng, Kỳ Lân có thể bị bắt giữ một lúc, tiên

huyết bị đánh nát, Nguyên Anh cũng bị móng vuốt rồng nghiền nát.

Kỳ Lân còn lại nhìn thấy nguyên hình thì đại nộ.

Hàng trăm con Kỳ Lân do một con Kỳ Lân lửa dài 100 anh xích dẫn đầu, và tấn công hai con rồng.

Kỳ Lân lửa há to miệng, Kỳ Lân mạnh mẽ thực sự biến thành quả cầu lửa, đánh trúng đầu rồng.

Đuôi rồng lóe lên ánh sáng xanh lam.

Đuôi rồng bị bao phủ bởi Thủy Tảo Quỳ Hoa thiên sinh.

Đuôi rồng trực tiếp ném về phía quả cầu lửa.

Khi hai bên va chạm đều bùng nổ dữ dội, khói trắng bốc lên không trung, một con rồng khác kêu lớn.

Khói trắng trong không khí không khuếch tán và thu lại, dần dần biến thành tầng mây trắng.

Hai con rồng luồn lách giữa đó.

Thủy Quỳ Thần Lôi thỉnh thoảng rơi xuống đất.

Gia tộc Kỳ Lân tan rã, lợi dụng tay Ngao Quang nhìn Long Châu bay ra, ánh sáng xanh lam nhạt lóe lên, đánh trúng hàng trăm con Kỳ Lân.

Tất cả Kỳ Lân bị nghiền nát đều không bị nghiền nát thành thịt, cũng không bị Thần Long đâm xuyên.

Một lát sau, trong số hàng trăm con Kỳ Lân còn lại chỉ có một Đại La Kim Tiên và ba bốn con Kim Lâm bên cạnh, Ngao Quang cũng đã cạn kiệt phép thuật của mình.

Hai con rồng phía trên vội vã chào Ngao Quang và bảo vệ hắn.

Khi thủ lĩnh bộ lạc Kỳ Lân nhìn thấy sự tử vong và cái chết của

bộ lạc, hắn đại nộ và gầm thét lên trời, khí thế của Thú Vương phát ra mà không hề giữ lại.

Sau đó, thấy ba đám mây ngũ sắc xuất hiện dưới chân hắn, Kỳ Lân Lửa dẫm lên đám mây giết chết hai con rồng.

Ngọn lửa lớn của Kỳ Lân bùng nổ trên người hắn.

Chương 366

Lúc này, dưới chân núi Bất Chu Sơn chưa từng xuất hiện động lượng kinh thiên động địa như vậy.

Hắn đại hỷ vọng, và đứng vững.

Nhanh chóng, Kỳ Lân Hoàng đế đã dẫn theo hàng vạn gia tộc dã thú.

Kỳ Lân nhìn tầng mây trắng trong không khí, khinh thường khẽ hừ một tiếng, thấy mây trắng không hề biến đổi, hai con rồng biến thành hình người, tiếp Ngao Quang hạ xuống đất, cảnh giác nhìn Kỳ Lân.

Kỳ Lân nhìn, cười nói: "Nếu Hoàng đế giết chết, nhưng trong lúc trở tay, có thể chống đỡ được sao?" Hai người không hề lơi lỏng, mà càng cảnh giác nhìn Kỳ Lân.

Kỳ Lân cũng không tức giận, nhìn Kỳ Lân lửa bên cạnh: "Thứ đã làm tổn thương Long Tộc, làm tốt lắm!

Trở về lĩnh thưởng!" Rồi hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Uống một chén trà, ta thấy phía Nam đột nhiên vang lên từng tràng chim hót, rồi lại thấy Phượng Hoàng Hoàng đế dẫn theo hàng vạn con chim hạ xuống.

Phượng Hoàng nhìn Kỳ Lân, khẽ nói: "Để Kỳ Lân Hoàng đế chờ đợi lâu rồi." "Dù sao đi nữa!" Kỳ Lân nhìn người phía sau Phượng Hoàng: "Chúc Long." "Một u linh hiếm thấy, lão u linh.

Hoàng đế sẽ nể mặt một chút." Tiếng nói từ phương Đông truyền đến, rồi thấy Chúc Long dẫn theo con số đó.

Hàng ngàn người hâm mộ thủy tộc đã đến.

Kỳ Lân nhìn thấy nam nhân và nữ nhân hai bên đến và dừng lại.

“Vì tất cả đều ở đây.

Hãy bắt đầu đi!” Chúc Long và Phượng Hoàng nghiêm trang gật đầu.

Trải qua ba trận chiến, Chúc Long đứng ra trước mặt Ngao Quang, vẫy tay, lấy lại Long Châu, và ra hiệu cho hai lính gác đưa Ngao Quang về biển sâu vô tận, rồi trở về thủy tộc, nhìn Kỳ Lân và Phượng Hoàng: “Hãy bắt đầu đi!

Xem ai trong bộ lạc của ta có thể thống trị Hoang Nguyên!” Các thủ lĩnh bộ lạc nhìn nhau, chớp mắt dữ dội, vung tay, bộ lạc A Nhĩ Lãng bị giết hết.

Trong chiến tranh Tam Tộc, Nghiêm Phong cảm thấy không xa.

Nghiêm Phong gọi điện cho ba người kia: “Sư phụ và các huynh đệ!

Ba tộc đã bắt đầu chiến tranh!

Dưới núi, ta không ở đó.” Lúc đó, tiên hạc đột nhiên bay từ xa đến.

Tiên hạc hạ xuống trước mặt bốn người, biến thành Ngọc Hồ Vũ Điệp, Tây Nguyệt khóc, “Phương Trượng Ngọc Hạc!” “Sư phụ có gì dặn dò sao?” Nghiêm Phong nhận Ngọc Hồ Vũ Điệp, đưa ra quyết định dứt khoát đối với Ngọc Hồ Vũ Điệp.

Một lát sau, Nghiêm Phong nói: “Sư phụ ra lệnh cho bốn chúng ta tham gia chiến tranh bộ lạc.” “Tuyệt vời quá!” Tây Nguyệt nghe xong vui mừng khôn xiết.

Nghiêm Phong cười nhìn Tây Nguyệt, rồi nói với Tường Vân: “Sư phụ, đệ đệ và đệ đệ không cần leo Bất Chu Sơn, Sư phụ hứa sẽ dạy kiếm đạo.” Vọng Thư với vẻ mặt kích động, đưa Ngọc Hồ Vũ Điệp

cho Tường Vân, nói: “Lúc đó, Sư phụ muốn ta đưa cho ngươi, để ngươi có một kinh nghiệm tốt.” Tường Vân hưng phấn cầm Ngọc Hồ Vũ Điệp.

Ngọc Hồ Vũ Điệp chạm vào tay Tường Vân, biến thành một ngọn đèn ngọc, bay về phía Tường Vân.

Một lát sau, Tường Vân hồi phục, trong mắt lóe lên một ánh sáng hung mãnh, rồi bình tĩnh lại, mỉm cười nhìn Vọng Thư nói: “Ta cũng cảm ơn Sư phụ đã ở cùng ta một trăm năm.” “Đúng vậy.” Nghiêm Phong hiếu kỳ nhìn Tường Vân, hỏi: “Sư phụ đã nói gì với ngươi?” Tường Vân khẽ mỉm cười, trong tay lóe lên ánh sáng trắng sữa, xuất hiện một thanh ngọc kiếm dài năm thước.

“Đây là Lam Bảo Thạch.” Vị Sư phụ đã truyền cho ta linh kiếm, và nói với ta rằng trong trận chiến này, kiếm sẽ có kinh nghiệm tốt.

“Tuyệt vời!

Với sự giúp đỡ của sư huynh, ta phải nghỉ ngơi thật tốt.” Nghiêm Phong mặt đỏ bừng, hưng phấn nói.

“Ta nghĩ không nên dùng da rồng để làm thắt lưng, lông phượng hoàng để làm quạt, sừng kỳ lân để làm ly rượu!” Nghiêm Phong cười nhìn Tây Nguyệt.

“Sư phụ!” Tây Nguyệt ngượng ngùng nhìn Nghiêm Phong, rồi chạy đến bên Tây Khê, bĩu môi: “Sư phụ!

Người xem, liệu con có nên trở về nói với sư phụ rằng người đang nhớ con không?” “Được rồi!

Được rồi!” Nghiêm Phong đầu hàng, nhìn Tây Nguyệt.

Buổi tối Nghiêm Phong và Tường Vân nhìn nhau cười cười, trong không khí tràn ngập một chút tình hữu nghị.

Tiếng gầm thét vang vọng khắp Bất Chu Sơn.

Chiến tranh bộ lạc đã diễn ra hàng trăm ngày, và quân đội không ngừng đổ vào.

Số thương vong của bộ lạc đã vượt quá một triệu.

Không chỉ vậy, toàn bộ Hồng Hoang tràn ngập khói mù.

Dường như mỗi người đều kinh ngạc sau một đêm.

Bốn người Vọng Thư cũng tham gia vào hàng ngũ.

Ngoài bốn người ra, Nghiêm Phong đều có tu vi Chuẩn Thánh.

Nhưng các linh bảo trời sinh và các loại sức mạnh ma pháp thần bí lại không hề kém cạnh Đại La Kim Tiên, huống chi Đại La Kim Tiên Nghiêm Phong còn ở đó.

Hắn thậm chí có thể nhận được sự hỗ trợ từ Chuẩn Thánh.Khi cuộc chiến diễn ra, bốn người tràn đầy ma khí, nhưng linh bảo của bốn người lại có một ngày.

Chương 367

Bốn người đuổi theo một con tam túc ngọc thiềm thừ ba thước, vào một sơn cốc.Nhìn tam túc ngọc thiềm thừ tiến vào sơn cốc, Nghiêm Phong đột nhiên chặn bốn người lại: "Có vấn đề!" Ngoài ra, nghe xong lời Nghiêm Phong, ba người cảnh giác nhìn xung quanh.

Hướng Vân đột nhiên nói: "Ta hiểu rồi.

Ta từng nghe sư phụ nói, con tam túc ngọc thiềm thừ là linh thú của trời đất, tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Hình như có người cố ý dẫn ta đến đây." Ánh mắt Nghiêm Phong lóe lên vẻ nguy hiểm.Lúc này, mấy chục người dưới sự dẫn dắt của một lão nhân mặc áo xanh bước ra khỏi sơn cốc.

Lão nhân áo xanh đó nhìn bốn người với ánh mắt tham lam, nhưng nhanh chóng che giấu, đối mặt với bốn người: "Các con, ta gặp được bằng hữu." Nghiêm Phong nhìn lão nhân, một tia lo lắng chợt lóe lên trong mắt, bên ngoài có mấy chục người, có tám vị Đại La Kim Tiên, số còn lại đều là Kim Tiên đỉnh phong hoặc cao hơn.

Nghiêm Phong thả lỏng tâm tình, nhìn lão nhân: "Tội nghiệp Nghiêm Phong!

Ngươi có biết có bao nhiêu đạo hữu đang tìm huynh đệ tỷ muội của ta không?"Nghe xong lời Nghiêm Phong nói, lão nhân áo xanh vô cùng kinh ngạc.

"Ta không nghĩ các ngươi sẽ trở thành huynh đệ, chẳng lẽ không có một thế lực mạnh hơn sao?

Lão sư, nhưng nhìn khí chất trời sinh của bốn người các ngươi." Với ánh mắt tham lam và độc ác, lão nhân nghĩ rằng tai ương hiện tại, thậm chí là sự hỗn loạn trên thiên giới đều là hỗn loạn.

Bầu trời không nằm trong tầm kiểm soát của ta.

Thanh Không Tử bình tĩnh nhìn Nghiêm Phong nói: “Không sao, trong số các đạo hữu của Đạo gia có chí bảo.

Ngay khi tai ương đến, ta sẽ mượn linh bảo để bảo vệ.” Nghiêm Phong vội vàng nháy mắt, nhưng bề ngoài vẫn khiêm tốn: “Chí bảo của ta do ta và sư phụ truyền lại.

Không nên bị liên lụy.”“Đạo hữu không nhìn thấy con đường đáng thương sao?” Thanh Không Tử quát lớn.

Mặc dù hiện tại đang trong tai ương, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, tốt nhất nên giải quyết sớm.

Thanh Không Tử nháy mắt với tất cả những người phía sau.Nghiêm Phong nhìn thấy không thể tránh khỏi.

Hắn chỉ vào ba người phía sau.

Ba người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhìn thấy ám hiệu, ba thanh linh kiếm bay vút lên.

Một người giết chết ba người cấp Kim Tiên.

Thanh Không Tử kinh hãi.

Hắn định tấn công, nhưng Nghiêm Phong đã nhanh hơn một bước.

Thanh Không Tử quát lớn: “Tam Duy Quang Trận!” Sau đó, mấy chục tu sĩ Kim Tiên phía sau hắn bay lên không.

Mỗi người trong tay đều cầm một con rối gỗ, con rối gỗ bắn ra một đạo quang hoàn, quang hoàn đó dung hợp thành một màn sáng, bao phủ lấy bốn người.Tám vị Đại La Kim Tiên còn lại dưới sự dẫn dắt của Thanh Không Tử tiến vào màn sáng.

Nghiêm Phong chỉ có một mình, nhưng lại bối rối nhìn xung

quanh, còn ba sư huynh đệ khác thì biến mất.Nghiêm Phong cảm nhận được gần đó, nhưng không có ai.

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn lên bầu trời xanh, sau lưng có hai vị Đại La Kim Tiên: "Thanh Không Tử!

Chủ nhân đáng thương đã chết rồi sao?" "Chết rồi?

Ngươi sẽ không bao giờ gặp lại nữa." Thanh Không Tử nhìn Nghiêm Phong.

Hai vị Đại La Kim Tiên phía sau cũng gian xảo cười.Nghiêm Phong khinh thường nhìn Thanh Không Tử.Nếu là Thanh Không Tử ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên giao thủ với sư phụ và huynh đệ của mình, có lẽ hắn vẫn còn lo lắng, nhưng thật lòng mà nói, tùy thuộc vào những Đại La Kim Tiên còn lại, ai không biết nên giao thủ với ai?Đầu tiên phải suy nghĩ.Nghiêm Phong bay lên không, trong tay xuất hiện Luân Tinh Hoa Mặt Trăng.

Luân Tinh Hoa Mặt Trăng để lại những vệt sáng kỳ lạ, tấn công Thanh Không Tử, đồng thời hắn cầm Cửu Thiên Nguyên Dương Công Thần, giết chết hai Đại La Kim Tiên phía sau Thanh Không Tử.Vừa thấy hai Đại La Kim Tiên bị giết, tất cả đều chấn kinh!Một cây côn từ linh bảo hình côn xuất hiện, cây còn lại thì lấy ra linh bảo hình tán, khi nhìn thấy trên tán có đựng một chén lớn đồ uống, linh tán xuất hiện phía sau Nghiêm Phong, và xoay tròn với tốc độ cao.

Nó tấn công Nghiêm Phong, người cầm côn thì điều khiển côn quấn lấy Dương Công Thần.Nghiêm Phong tạm thời không thể thoát khỏi, trên đầu xuất hiện một Kim Qua, một lượng lớn sương mù màu tím đen bốc lên, những tia sáng sắc bén dao động không ngừng.

Đột nhiên, Nghiêm Phong nhanh chóng di chuyển sát mặt đất, thoát khỏi phạm vi tấn công của linh tán.

Nghiêm Phong đã rời đi, nhưng cây tán đó không thể giữ được lâu, tất cả đòn tấn công đều giáng xuống chỗ đó.May mắn thay, hắn đã phản ứng nhanh chóng và kịp thời di chuyển.

Nếu không, nếu chết, sẽ bị thương.

Nghiêm Phong lập tức xuất hiện sát bên hai người, nhìn thấy Thái Âm Thần Lôi giáng xuống.Lúc đó, Thanh Không Tử thoát khỏi sự quấn lấy của Luân Tinh Hoa Mặt Trăng, nhìn thấy hai người rơi vào nguy hiểm lớn, hắn la hét ầm ĩ, nhìn thấy một tòa bảo tháp chín tầng màu xanh lam dường như chắn sau lưng hai người, Thái Âm Thần Lôi bị chặn hoàn toàn.Hai người sau đó mới phản ứng, bi thương nhìn đối phương, nhanh chóng quay về phía Thanh Không Tử.

Thấy đòn tấn công không thành công, Nghiêm Phong khẽ thở dài.Nghiêm Phong thu hồi Nhạc Kính Luân, nhìn ba người trước mặt, khẽ mỉm cười: "Đúng là chiêu chạy trốn hay!" Sau đó, hắn nhìn bàn tay phải cổ xưa của mình.Sau đó, hắn uống rượu, pháp lực đổ vào tay phải.

"Phản Thủ Cái Sơn!" Hắn nhìn thấy một ngọn núi lớn như ấn thủ, đè lên Tổ Tiên Kỳ Lân, tràn đầy vẻ tang thương cổ kính.Ba người nhanh chóng chống cự, triệu hồi linh bảo đứng trước mặt, nhưng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đều bị chấn động, quay trở lại cơ thể chủ nhân, khiến ba người kinh ngạc nhìn những ngọn núi hình vân tay đang kêu gào trước mặt.

Với một tiếng nổ lớn, cả ba đều bị trấn áp.

Trừ Thanh Không Tử ra, hai người còn lại trực tiếp bị đè chết.

Nguyên thần bị địa thế trên núi nghiền nát.Một điều ngạc nhiên khác là ngọn núi từ từ bắt đầu lung lay.

Thanh Không Tử không có thần châu chuẩn xác.

Làm sao có thể chống cự?

Nghiêm Phong nhìn kỹ, thấy Thanh Không Tử đã biến mất.

Chỉ còn lại Thanh Ngưu sáu thước.

Chương 368

Thanh Ngưu dùng hai cái sừng chống đỡ trên núi.Hai chân trước cong gập.

Rõ ràng là không thể kéo dài lâu, nhưng có đủ thời gian để nguyên thần thoát ra.

Nhìn Thanh Ngưu, Nghiêm Phong chợt nhận ra: "Đó là Hồ Khánh Ngưu.

Chẳng trách lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy." Một lát sau, hắn nhìn Thanh Không Tử: "Con trai của Vương Gia trên Thiên Giới.

Đại đệ tử!" Nghiêm Phong kinh ngạc nhìn Thanh Không Tử, sau đó hài lòng gật đầu, rồi nói: "Chỉ cần một con ngựa đáng thương, con đường đáng thương đó sẽ khiến ngươi phải chết!

Hãy nói cho ta biết phải cẩn thận bao gồm cả nó."Vì vậy, Thanh Ngưu không hề che giấu thân phận, huống chi không bị Vương đánh bại, Đạo gia nếu thua, nên có một cảm giác tự nhận thức.

Lúc đó, vẻ tang thương cổ kính lóe lên trong mắt Nghiêm Phong.Sau mấy tiếng thì thầm, Nghiêm Phong đồng ý, thu hồi ngọn núi, nhìn Thanh Không Tử từ từ, nhưng không biến thành hình người.

Hắn buông bỏ cảnh giác, kỳ tích sống sót.

Thanh Không Tử vô cùng cảm kích.

Sau vài tiếng điện thoại, đột nhiên từ Thanh Không Tử xuất hiện một tòa bảo tháp chín tầng màu xanh lam.Nghiêm Phong hiểu ý của Thanh Ngưu, lắc đầu, mỉm cười: "Không!

Thiên cơ của ta đang thiếu linh bảo, ngươi hãy bảo quản đi!" Thanh Không Tử cảm kích gật đầu.

Phải biết rằng một khi đã được chấp nhận làm tọa kỵ của Hồng Hoang, thì tất cả mọi người đều là tất cả mọi người.

Bây giờ, Nghiêm Phong không chấp nhận chí bảo của hắn.

Hắn cảm kích.Lúc đó, Nghiêm Phong nhìn mặt nạ.

Mặt nạ vỡ thành từng mảnh.

Nghiêm Phong nghe thấy tiếng cười của Tây Nguyệt, thở phào một hơi, triệu hồi Thái Âm Thần Lôi đánh vỡ mặt nạ, nhẹ nhàng vỗ lưng Thanh Ngưu.Nhìn thấy Tây Nguyệt vỗ lưng, "Thanh Ngưu" đáp lại, dưới chân mây trắng bay về phía Tây Nguyệt.

Nghiêm Phong nhìn mây trắng dưới chân Thanh Ngưu: "Phương pháp mây này còn sơ cấp.

Chờ khi nghèo khó thông suốt.

Màu sắc sẽ quyết định màu sắc tươi mới." Nghiêm Phong vỗ vỗ đầu Thanh Ngưu, pháp luật được khắc vào trong đầu nó.

Pháp vân dựa vào thuộc tính địa mạch được chia thành: vân, đồng sắc vân, tam sắc vân, ngũ sắc vân, thất sắc vân, cửu sắc vân.Ngũ sắc cát tường vân chỉ có cấp Chuẩn Thánh trở lên mới có thể khống chế, thất sắc cát tường vân chỉ có Thánh Nhân mới có thể dùng.

Hồng Quân từng khống chế, huống chi là Bát Quái, huống chi là Nghiêm Phong.

Hắn đã hội hợp với Tây Nguyệt, nhìn thấy Tây Nguyệt và Tây Khê đều ở đó, chỉ có Tường Vân là không.Tây Nguyệt nhìn Nghiêm Phong, đột nhiên xuất hiện một tọa kỵ, tò mò hỏi: "Sư phụ!

Tọa kỵ này từ đâu ra vậy?" Tây Nhật cau mày, hỏi: "Sư phụ, không phải Thanh Không Tử sao?" "Ta đã nhận Thanh Ngưu làm tọa kỵ.

Ta sẽ nói chi tiết sau, vì huynh đệ Tường Vân không xuất hiện.” Nghiêm Phong nhìn Tây Nhật giải thích.

“Ta không biết!

Có thể hỏi được không?” Tây Nguyệt cười chỉ vào Thanh Ngưu.Thanh Ngưu cũng có hứng thú, nên không hỏi Nghiêm Phong, cũng không hỏi: “Trận pháp này là Tam Duy Quang Trận.

Tấn công và phòng ngự đều không có tác dụng.

Bên trong chỉ có ba không gian, không có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài.

Chín người chúng ta chia thành ba nhóm, mỗi nhóm ba người.

Ta và hai người kia đã tấn công chủ nhân.” Con trâu xanh có chút ngừng lại, ngữ khí cũng không bình tĩnh, dù sao, một vị Đại La Kim Tiên đại sư mà bị gọi là Đại La Kim Tiên thì thật xấu hổ.Nghiêm Phong hiểu ra, không nói thêm nữa, nhìn hai người: “Ta nghĩ vẫn còn một số rắc rối, ta sẽ nhanh chóng đi giúp.” Lúc đó, hắn nhìn mặt nạ Hướng Vân cũng đã bị phá vỡ.

Tường Vân tuy có chút sắc mặt tái nhợt, nhưng biểu cảm lại vui vẻ.

Tường Vân nhìn Nghiêm Phong trước mặt, nói: “Tường Vân đến muộn.

Bây giờ, lão huynh và huynh đệ đã chờ đợi lâu rồi.”“Huynh đệ Tường Vân!

Thật lợi hại!

Một mình đã giết chết ba Đại La Kim Tiên.” Tây Nguyệt trừng mắt nhìn Tường Vân.

“Kiếm đạo của chủ nhân.” Tường Vân nhìn máu tươi trên tay,

nhìn Ngọc Kiếm nói.

“Được rồi!

Trước khi nói chuyện, để ta phá vỡ mặt nạ cuối cùng!” Mắt Nghiêm Phong lóe lên một tia kinh hỉ.Vừa dứt lời, hắn nhìn thấy Hướng Vân vung kiếm, một thanh ngọc kiếm hình lưỡi liềm bay ra, mặt nạ vỡ tan, bốn người bước ra, kinh ngạc nhìn lên bầu trời, nhìn thấy mấy chục lần.Trên chiến trường, sau khi Nghiêm Phong và những người khác chia tay, hắn nhanh chóng đưa mọi người đi, chỉ để lại mặt đất nứt nẻ và những ngọn núi đổ sụp.

Theo lời Thần Linh, hắn đã hy sinh để nuôi dưỡng thế giới, nhưng không có hiệu quả tức thì.

Những ảnh hưởng còn lại chỉ có thể để thời gian tiêu trừ, thế giới bị ngập nước cũng bước vào một thời kỳ hòa bình lâu dài.Thần Linh mang những dã thú hung mãnh còn lại đi, không trực tiếp trở về đạo tràng, mà đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhìn Thần Linh đột nhiên xuất hiện bên cạnh, Nghiêm Phong không hề kinh ngạc.

Hắn đã rời đạo tràng một thời gian rồi.Chuyến đi Bất Chu Sơn đã gặt hái được thành công lớn.

Chương 369

Bây giờ là lúc trở về đảo để dọn dẹp.

Nghiêm Phong phát hiện, sau khi leo Bất Chu Sơn, sự áp bức và khủng bố nguyên thủy dường như đang dần giảm bớt.

Có lẽ là do thần chức của Bàn Cổ.Dần dần mất đi tính cưỡng chế tương đương với việc cho phép linh hồn trong Hồng Hoang tiến vào giới hạn của tọa sơn.

Nghiêm Phong cho rằng, sau khi va chạm với Bất Chu Sơn, sự áp bức có thể biến mất hoàn toàn.

Nghiêm Phong sẽ không ở lại đây lâu nữa.Lần tới, linh bảo và linh căn đang chờ trên núi.

Nếu tiến thêm một bước, chỉ có thể nói lên vận mệnh nông cạn của hắn, sẽ làm sâu sắc thêm vận mệnh.

Nghiêm Phong gật đầu, phá vỡ không gian, nháy mắt trở về Tiểu Dao Đảo.Sau khi trở về đảo, Thần Linh truyền một tia sáng vào đầu Nghiêm Phong, giơ tay thả tất cả dã thú trong tay áo, sau đó đi sâu vào biệt thự để tiếp tục bế quan.

Cách lãnh địa hỗn độn không xa.

Sau khi nhận được tin tức của Thần Linh, mắt Nghiêm Phong lóe lên.Hắn đã hiểu tại sao Thần Linh lại mạnh mẽ đến vậy.

Ngay cả Tổ Tiên Âm Dương bị nghiền nát, ngay cả Hồng Quân cũng không thể chống cự.

Thì ra, lần bế quan của Thần Linh là một sự đột phá.

Đương nhiên, chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên, nhưng đã đạt đến cảnh giới giữa Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.Nghiêm Phong gọi đó là Đạo Đài.

Vì cảnh giới do Thần Linh sáng tạo, nên đã chuẩn bị cho việc khai thiên lập địa, Hồng Quân và những người khác vẫn tin vào Đại La Kim Tiên, vì không biết cảnh giới Đạo Đài.

Hiện tượng bí ẩn và bất thường trong lãnh địa này ngưng kết, được hiểu và thực hành như một loại kén phôi thai.Với sự thực hành không ngừng của Thần Linh, kén sẽ phát triển mạnh mẽ và cuối cùng thoát ra khỏi kén.

Khi giảng đạo.Nghiêm Phong có những điều chưa hiểu, cần đạt được cảnh giới tương ứng mới thực hiện được, vì vậy không vội vàng.

Những dã thú do Thần Linh thả ra dưới sự dẫn dắt của Lang Thú, từng con một đứng yên lặng, không dám tùy ý nhìn, chờ Nghiêm Phong chỉ điểm.Lúc đó, Nghiêm Phong cũng tỉnh lại từ trầm tư.

Nhìn những dã thú đang chen chúc trước mặt, hắn khẽ cười, hỏi con Lang Thú phía trước: "Ngươi là thủ lĩnh hiện tại sao?

Lang, xin hãy nói cho ta biết!" Lang Thú trả lời.

"Ừm, thú vị, những dã thú hung mãnh này lại ngoan ngoãn như vậy." Nghiêm Phong nhìn Lang Thú nói, không hề khó chịu, cũng không khiến nó cảm thấy xấu hổ: "Được rồi, không cần phải cảm thấy xấu hổ với Lang Thú.

Người nghèo khó, không nên quá lễ phép với những người đã cứu giúp mình, gọi là Chí Thiện.

Nếu ngươi gọi là người nghèo khó, xin hãy gọi điện cho tất cả chủ nhân." "Vâng, chủ nhân!"Bầy dã thú đồng thanh quát lớn.

"Ta biết những gì các ngươi đã trải qua, cũng rất cảm kích sự

phản nghịch của Thượng Đế, vì vậy, với tư cách là người bảo vệ Thượng Đế, chủ nhân sẽ thân thiện với các ngươi.

Vì các ngươi đã thoát khỏi sự hung mãnh, không còn gọi là dã thú hung mãnh nữa.

Nhìn đầu thú của các ngươi, sẽ trở thành thú nhân trong tương lai.”“Trừ lệnh của chủ nhân, ta sẽ trở thành thú nhân.” Lang Thú đại diện.

“Ta kính chào tên Nguyệt Bái, hòn đảo này rất rộng lớn, các ngươi có thể tìm một nơi để nghỉ ngơi, các ngươi sẽ có vị trí của mình.

Sau này, chủ nhân sẽ mở đàn giảng đạo, các ngươi có thể lắng nghe.” “Vâng, tuân lệnh của chủ nhân, ta xin cáo lui.” Trong lúc Bái Nguyệt, Nghiêm Phong tặng quà cho Nghiêm Phong, dẫn các thú nhân đồng bạn tìm một nơi an cư lạc nghiệp.Nghiêm Phong khoanh chân bên hồ, bắt đầu sắp xếp thời gian của mình.

Hiện tại hắn đang tu luyện đạt đến đỉnh phong Thái Ất Huyền Tiên, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, lần tu chỉnh này có thể thực hiện được.

Trong quá trình Nghiêm Phong bế quan tu luyện trên đảo, mấy kỷ nguyên đã trôi qua trong chớp mắt.Một khoảng thời gian ngắn là thời kỳ an toàn hiếm có đối với các sinh vật hoang dã trong Hồng Hoang.

Trận chiến nhỏ bé đáng thương đó, ta sẽ bỏ qua, chỉ sau khi có những phát triển trong cuộc họp vài năm nay, mới có sức mạnh mới để xua tan những lãng phí của Hồng Hoang. ...Sau khi những dã thú đáng sợ rời đi, tộc Long và tộc Phượng đã dẫn dắt các bộ lạc chuyển sang lãnh địa của mình.

Long chiếm đóng Tứ Hải, tộc Phượng cư trú ở khu vực núi lửa bất tử ở Nam Mỹ sau khi Hồng Thủy bùng nổ, bộ lạc Kỳ Lân cư trú

gần Bất Chu Sơn, trung tâm của Hồng Hoang.

Khá nguyên vẹn.Sau một thời gian nghỉ ngơi và dưỡng sức, sức mạnh của các tộc đã phát triển và đứng đầu trong các tộc Hồng Hoang.Thêm vào đó, tộc trưởng các bộ lạc đã được tẩy lễ, tư chất và sức mạnh của họ được cải thiện, dưới sự giúp đỡ của Thiên Công, họ đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Trong những năm này, họ vẫn luôn không thể bế quan.

Nếu không có sự hưởng ứng, thì sức mạnh của chủng tộc sẽ tăng cường.Ba người cuối cùng đi đến kết luận, chỉ khi chủng tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, sau đó nhận lấy toàn bộ Hồng Hoang và vận khí để sử dụng.

Chắc chắn sẽ đạt được tiến bộ nhanh chóng, và có thể đạt được cục diện khó tin.

Ngay cả Hồng Quân, La Hầu và những người khác, cũng không cần phải lo lắng.

“Nếu đã quyết định, thì sẽ làm.

Nếu ngươi thống trị Hồng Hoang, thì phải có quyền lực và danh hiệu của mọi hành động.

Thế giới Hồng Hoang đã yên tĩnh bấy lâu nay đồng thời phát ra ba loại âm thanh.” “Thiên Đạo đã đến, hôm nay tổ tiên của ta nguyện ý đại diện Thiên Đạo bảo vệ mảnh Hồng Hoang này.

Tất cả Long và giáp sĩ trong Tứ Hải đều nằm dưới sự kiểm soát của Long tộc ta, Thiên Đạo sẽ học hỏi từ đó!

Trong thế giới tràn ngập nước, tất cả các loài chim lông vũ bay trên bầu trời đều nằm dưới sự kiểm soát của Phượng Hoàng thị tộc ta, ta hy vọng có thể học hỏi từ Thiên Đạo!

Ta phụ trách bộ lạc Kỳ Lân, và hy vọng sẽ được học hỏi!"Khi Nghiêm Phong nghe lời thề của ba tộc, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó thở dài, thì thầm: "Đại kiếp Long Phượng sẽ bắt đầu sao?" "Sẽ bắt đầu!" Lời đáp lại vang lên.

Chương 370

“Được rồi, rồi sẽ đến, không thể tránh khỏi.

Chọn phương thức.

Cuối cùng sẽ có thu hoạch.

Ta hy vọng có thể nuốt chửng được.

Dù sao đi nữa, nâng cao sức mạnh mới là lẽ hiển nhiên.” Lúc này, sau một thời gian tu luyện, Nghiêm Phong đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, và là Kim Tiên hậu kỳ, có nền tảng vững chắc.Không sợ rắc rối; Vận Động Tự Do đạt đến tiểu thành, tốc độ di chuyển là 18 vạn dặm, Hoàng Hoành chỉ có thể đuổi theo, ngoài việc củng cố lãnh địa của mình, hắn còn sáng tạo thành công một kiếm thuật sát thủ.Kiếm Thế Giới vừa xuất hiện, bán kính có thể bao phủ mười dặm, hoàn toàn được tạo thành từ lưỡi kiếm, và có hai phương pháp tấn công: Lôi Kích và Kính Tượng.

Lôi Kích cơ bản nhằm vào những người cấp thấp hơn Nghiêm Phong trong Kiếm Thế Giới, có thể một kiếm giết chết; còn những người có cảnh giới ngang Nghiêm Phong, sẽ đối mặt với Kính Tử của hắn; cái gọi là Kính Tử là một người giống như lưỡi dao, giống hệt đối thủ.

Khi đối thủ tấn công, nó có thể phản chiếu tất cả các đòn tấn công của kẻ địch và phản xạ ngược lại.

Thật biến thái, nhưng “Kiếm Hiệp” này không thể kéo dài lâu, tùy thuộc vào pháp lực của Nghiêm Phong.Đối với những người cao hơn Nghiêm Phong, kỹ năng này cũng có thể nắm bắt được khoảng trống của đối thủ, đủ để Nghiêm Phong lựa chọn tiếp tục chiến đấu.Những linh căn và chí bảo thu được trong Hồng Hoang sẽ tiếp tục được lưu

giữ trong bảo tháp, và sẽ được dùng làm quà tặng cho các đệ tử, trừ khi có thứ gì đó vô cùng phù hợp, nếu không sẽ giữ lại.

Tất cả đều được cất giữ.Đảo Tiêu Dao yên tĩnh và hòa bình.

Các thú nhân tìm một nơi ở phía bắc đảo để nghỉ ngơi, và định cư tại đó.Sau một thời gian tu luyện, việc cải thiện lãnh địa không lớn, nhưng đã sinh ra nhiều sinh mệnh nhỏ mới.Vừa sinh ra, họ đã có hình dáng con người và đầu dã thú.

Dưới sự giúp đỡ của tổ tiên, có một phương pháp tu luyện Địa Tiên Tổ Pháp, không tệ.Nghiêm Phong không để ý đến pháp môn của mình.

Hơn mười khối tiền sẽ quay lại.

Tu vi tạm thời không thể thăng cấp.

Hắn vẫn đang suy nghĩ.

Nghiêm Phong sẽ đi du hành lần nữa, để tăng kinh nghiệm và mở rộng tầm nhìn của mình.

Trong đó có một số linh căn và linh thảo.Thứ ba, các tu sĩ Kim Tiên hiện tại không thể bế quan tạo ra xe.

Chỉ cần bước ra khỏi hải đảo, cần phải phấn đấu cho sự tiến bộ của mình.Sau khi đưa ra quyết định, Nghiêm Phong không chút do dự sử dụng phương pháp thủ ấn để di chuyển đại trận trên đảo.

Một làn sóng hỗn loạn đang trỗi dậy, Nghiêm Phong đã xuất hiện bên ngoài đảo.Mất kiểm soát, Nghiêm Phong chớp mắt, đã đến bờ biển.

Nghiêm Phong không có mục đích cụ thể, bị mây đen bao phủ, cũng không nhìn xem gió thổi về hướng nào.Một nghìn năm sau, Nghiêm Phong đi khắp nơi, không thu hoạch được gì, linh thảo và linh

căn trong tầm mắt ngày càng ít đi, thậm chí không nhìn thấy linh bảo nào.

Hắn không bận tâm, tiếp tục ung dung đi lại.Lại ba nghìn năm trôi qua, Nghiêm Phong thu được một số linh căn Tiên Thiên cao cấp, đó là Đào Thụ Quỷ Diện có thuộc tính thổ, Kim Kiếm Thụ có thuộc tính kim và Hương Tiêu Thụ có thuộc tính thủy.Hắn trồng những linh căn này vào không gian thuộc tính tương ứng của bảo tháp, và phái năm lá bùa linh căn để hoàn thành toàn bộ cây.Khi đó, cấp độ của bảo tháp có thể nâng lên cấp cao nhất.Một ngày nọ, Nghiêm Phong đến dãy núi phía nam khu vực Hồng Hoang.Đột nhiên, một ngọn núi trước mặt rung chuyển một khoảng ngắn, một ngọn núi nứt ra từ giữa, một đạo quang hạ từ bên trong truyền ra.

Nghiêm Phong cảm nhận được linh bảo từ lâu.

Hắn thở ra, biết rằng khi linh bảo sinh ra, cấp độ không thấp, nhưng động tác lớn như vậy sẽ thu hút những kẻ tham lam.

Quả nhiên, điều Nghiêm Phong lo lắng sắp xảy ra.Không lâu sau, từ Thái Ất Huyền Tiên, rất nhiều cường giả bay đến.

Những người này vây quanh dãy núi, nhìn chằm chằm vào hướng linh bảo, nhìn các cường giả xung quanh cảnh giác, đề phòng bị tấn công.

Động tĩnh ngày càng lớn, linh bảo sắp xuất hiện.Lúc đó, một hòa thượng Thái Ất Kim Tiên nhìn xung quanh, mắt đảo tròn, nói: "Vì đều là linh bảo, nên khí tức hấp dẫn, điều đó cho thấy mỗi người đều có duyên."Khi cuộc chiến diễn ra một lúc, mọi người đều không thể làm gì, nhưng không cần phải dọn dẹp những kẻ tạp nham bên trong, đợi đến lúc đó, người có khả năng sẽ thu thập những thứ này.

"Thật đáng tiếc." Lời của đạo hữu rất hợp lý.

Hiện tại những người thấp hơn Thái Ất Kim Tiên, tất cả những người quen đều đã đi, đừng chờ đợi những kẻ đáng thương như đao kiếm, bọn họ sẽ không thể đi, ha ha!

"Có một người tu sĩ Thái Ất Vương chuyên trồng trọt và làm vườn.Một vị tu sĩ Thái Ất khác không nói gì, nhưng ánh mắt trở nên sắc bén, không thể kiểm soát.

Những người tu sĩ Kim Tiên cấp thấp không thể chịu đựng được, nằm rạp trên mặt đất.

Yêu quái Kim Tiên đỉnh phong đầu trâu không dám tin, mang theo một cặp sừng, nhìn những người đang la hét om sòm: "Tại sao lại bảo ta rời đi, ta không thể nhìn thấy những gì ta đã phấn đấu sao?

Ta sẽ không!" Vừa dứt lời, hắn bị một chưởng ấn đánh trúng, sau đó cả cơ thể bị đánh xuống đất.

Hắn thở không ra hơi, không còn nhiều khí tức, cách cái chết không xa, có một số con bò cái cũng không ở xa.Những người ngang cấp nhìn nhau, từng người một nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Tại sao?

Bây giờ đã biết chưa?

Mau đưa cho ta!" Trong khoảnh khắc, tất cả những người dưới Thái Ất Kim Tiên đều tan tác như chim thú, sợ rằng nếu đi muộn sẽ theo bước chân của con trâu yêu đó.

Nghiêm Phong không gặp rắc rối.

Mặc dù linh bảo hấp dẫn, nhưng hắn không đủ ngu ngốc để đánh nhau trước một nhóm người mạnh hơn mình như vậy.

Trước khi Nghiêm Phong đi xa, ngọn núi nơi linh bảo ra đời hoàn toàn nổ tung, một linh bảo rực rỡ xuất hiện trước mặt các tu sĩ Thái

Ất Kim Tiên.

Mọi người không có thời gian để nhìn, bàn tay lớn của họ hướng về phía linh bảo, người đầu tiên nói.

“Đừng có ra vẻ nữa, con quái vật bọ cạp xanh!” Một người đàn ông cường tráng quát lớn, đồng thời tấn công mạnh mẽ, phá vỡ kế hoạch của sát thủ áo xanh.

Đột nhiên, mọi người bắt đầu tấn công lẫn nhau, tranh giành, linh bảo lơ lửng giữa không trung, dường như đang chờ đợi người chiến thắng cuối cùng.Cảnh giới của những người này dường như có chút khác biệt.

Khó phân thắng bại trong một trận chiến.

Chương 371

Các loại kỹ thuật đều tiến triển song song.

Nghiêm Phong có thể cảm nhận được dao động pháp lực từ xa.

Hắn chuẩn bị bỏ qua những điều này, và tiếp tục tìm hướng đi.

Khi đang di chuyển, không biết ai đã điều khiển sức mạnh, chú ngữ đã đánh trúng linh bảo, linh bảo chỉ bay về phía Nghiêm Phong.Đến gần linh bảo, Nghiêm Phong cau mày, không nên tham gia trận chiến này.

Một lát sau, hắn hiểu ra sự việc, một luồng pháp lực cuộn lên, và thu thập linh bảo đang bay tới.Bởi vì ngay từ đầu hắn đã biết mình không tranh giành bảo vật này, vì tu luyện không thuận lợi, có người cướp bảo vật, nên không cần mạo hiểm, đã chọn tránh né rời đi.

Bây giờ, lý do thay đổi ý định là linh bảo đã bay đến chỗ hắn.

Dù có chấp nhận hay không, những kẻ cướp linh bảo đều sẽ tấn công.

Ai quan tâm đến cuộc sống của Kim Tiên tử?Quả nhiên, vừa nhận được linh bảo, ngay sau đó đã có vài đòn tấn công, may mắn là Nghiêm Phong dễ dàng thoát được.

Những người đang chiến đấu lúc đầu không để ý.

Một hòa thượng trong khu vực Kim Tiên bị phản công, không dám hành động.

Hắn tấn công mà không suy nghĩ, nhưng điều đáng ngạc nhiên là hắn không buông tha.

Nghiêm Phong trong mắt tu sĩ kia lại thoát được.Sau khi tránh

được vài đòn tấn công, Nghiêm Phong tự nhiên đặt tay phải lên cán kiếm ở eo, sẵn sàng đối phó với trận chiến tiếp theo, mắt hắn mở to, khuôn mặt không chút biểu cảm.Hắn đã rơi vào tranh chấp và đối kháng với Thái Ất Kim Tiên.Một số người đang tranh giành linh bảo, nhìn động tác của Nghiêm Phong, đều tỏ ra khinh thường.

Ai cũng cảm thấy buồn cười.

Một tu sĩ Kim Tiên lại dám chống lại.

Thật là vô tri và không sợ hãi.Yêu ma bọ cạp xanh cũng bị kinh ngạc, sau đó khóe miệng hắn nhếch lên, vui vẻ nhìn Nghiêm Phong: "Thật là một kỳ tích.

Ngươi là một hòa thượng, ngươi dám thu thập linh bảo trước mặt những người đáng thương này.

Thật là dũng khí lớn.

Ta cho ngươi một cơ hội.

Phục tùng linh bảo, phục tùng ta.

Một đạo hữu của Đạo gia thiện lương sẽ không để ngươi đi đâu." Nghiêm Phong nhìn người đang nói.

Hắn đơn giản là không tin lời hắn.

Nghiêm Phong dùng tay phải nắm lấy cán kiếm, từ từ rút dao ra, đồng thời hắt hơi một tiếng: "Hồ ngôn loạn ngữ, ngươi hy vọng vài lời có thể khiến người khác trở nên tốt hơn sao?

Thật ngây thơ!" "Cái gì?" Yêu ma Thanh Nham đơn giản là không tin tin tức mình vừa nghe, mấy vị Thái Ất Kim Tiên khác cũng bị lời của Nghiêm Phong làm cho kinh ngạc.

Ngươi phải biết, thế giới Hồng Hoang dựa vào sức mạnh của lời nói, nắm đấm của ngươi đủ lớn.

Phục vụ, sợ hãi; đi gặp những tu sĩ cấp thấp xem sao.

Ai mà không cẩn thận, vì sợ đắc tội với kẻ gây tai ương.

Hôm nay thật may mắn khi gặp một kẻ tự đại như vậy.Các hòa thượng bên cạnh nhìn bọ cạp xanh, tất cả đều cười, thậm chí có người nói: “Ha ha, thanh niên, hôm nay lại ha ha, trêu chọc ta.” “Đúng vậy, ha, thằng tiểu hòa thượng đó đúng là, chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ, ha.” “Bụp, ha ha ~~” Sắc mặt của nữ yêu bọ cạp xanh thay đổi hết lần này đến lần khác, chuyển từ xanh lam sang đen sẫm, máu trong mạch máu tràn đầy phẫn nộ.

Thực sự bị một người cấp thấp hơn làm nhục.

Hắn cảm thấy một sự sỉ nhục.

Hắn quát lớn, vươn tay về phía Nghiêm Phong.

“Ngươi chết đi, mau!” Nhìn người trẻ tuổi đang tự lừa dối mình đó, Nghiêm Phong giữ một tâm thái ổn định.

Sẽ kiểm tra thực lực hiện tại của hắn.

Hắn không sợ đánh nhau, nên dùng đao chào đón.Ầm, tiếng va chạm vang lên, bóng Nghiêm Phong bay ngược ra xa mười dặm.

Mặt hắn có chút tái nhợt, khóe miệng rỉ ra chút máu, nhưng mắt Nghiêm Phong lại sáng ngời.

Thân thể chưa kịp co lại, nhưng lòng bàn tay đã có vết máu.Nhìn vết thương trên tay, sắc mặt yêu ma bọ cạp xanh từ xanh lam chuyển sang đen sẫm.

Hắn không nghĩ rằng giết một con kiến lại bị thương.

Thật đáng tiếc.

Hôm nay Nghiêm Phong phải chết.

Để tiêu trừ sự sỉ nhục trong lòng hắn.Các tu sĩ Thái Ất Kim Tiên nhìn thấy chuyện đang xảy ra, bỏ đi vẻ khinh thường trên mặt, sau đó nghiêm túc nhìn Nghiêm Phong.

“Yêu ma bọ cạp xanh, đừng kéo dài nữa, ta sẽ giải quyết con kiến này, ta sẽ quyết định quyền sở hữu linh bảo.

Không có thời gian lãng phí ở đây nữa.” Một hòa thượng nói.

“Này nhóc, ta không thấy ngươi có đủ sức mạnh.

Chương 372

Chẳng trách ngươi có dũng khí đứng trước con đường nghèo khó đó, rút kiếm của ngươi ra.

Con đường nghèo khó đó sẽ không ở lại, ngươi sẽ bị giết." Người bị thương nói.

"Đúng vậy, hồ ngôn loạn ngữ, khi giết chết người nghèo khó, ta sẽ lại nói!" "Tạp nham, khi ngươi nghèo khó, ngươi phải sưng răng hô lợi, sau đó xem cái miệng ngươi cứng đến mức nào!" Nghiêm Phong không nói nữa.

Hắn khẽ thở ra một luồng khí cũ, giơ dao lên đỉnh đầu, pháp lực dao động dữ dội, mắt hắn từ từ mở ra, sau đó vung dao thật mạnh, "Tân Nguyệt Thiên Ba ~~" Một luồng đao khí hình lưỡi liềm khổng lồ tấn công ầm ầm.

Trong nháy mắt đã biến mất.Thanh Diệp cảm nhận được đòn tấn công sắp tới, không dám sơ suất, trong lòng khó mà tưởng tượng được.

Đây không phải là đòn tấn công mà một tu sĩ Kim Tiên bình thường có thể phát ra.

Sức mạnh đã gần đạt đến sơ kỳ Thái Ất Kim Tiên.

Khoảng cách không xa.

Vì vậy hắn phải dốc toàn lực, vì cảnh giới của hắn chỉ mới là giữa Thái Ất Kim Tiên.Thanh Diệp vận chuyển ma pháp, một con giao long vung đuôi chiến đấu với kiếm, cuối cùng cả hai đều biến mất.

Yêu ma bọ cạp xanh không cho Nghiêm Phong cơ hội vung kiếm lần nữa, sau đó di chuyển trên sông và đánh vào biển.

Nghiêm Phong chạy một bước, tránh được đòn này, sau đó lại vung kiếm.

“Ba ngàn đạo trăng lưỡi liềm” Sử dụng kỹ thuật này, Nghiêm Phong cũng vô cùng tốn sức.

Hắn đã tiêu hao phần lớn pháp lực, và trên người cũng xuất hiện vết nứt.

Tổn thương do dùng lực quá độ gây ra.

Có thể rút lui một lát để phục hồi, nhưng tiền đề là phải thoát được.Yêu ma bọ cạp xanh lau mồ hôi trên trán, đồng tử hắn co rút, trong lòng có chút hối tiếc.

Lại dẫn ra một kẻ biến thái?

Sức mạnh của trò đùa này trực tiếp đạt đến giữa Thái Ất Kim Tiên.

Nếu không thể tránh khỏi, hắn cũng sẽ bị thương, và sẽ ảnh hưởng đến thần hồn sau này.

Tranh đoạt linh bảo.Không có thời gian để do dự.

Mắt lưỡi liềm được tạo thành từ đao khí sắp đánh tới.

Nghiêm Phong nghiến chặt răng, trên lông mày xuất hiện một dấu ấn hình tháp, bao phủ trong tháp.

Sau một tiếng nổ lớn, đao khí tan biến, dấu ấn của bảo tháp cũng mờ đi.

Nữ yêu bọ cạp xanh thở phào một hơi, nhưng khuôn mặt hắn lập tức u ám như nước đổ.

Dấu ấn mà trưởng lão của tộc để lại, để hắn sống sót, có thể chống lại ba hòa thượng đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.Ban đầu định giữ lại cho những tình huống thứ hai, nhưng hắn không ngờ lại phải

dùng một lần khi giao đấu với một hòa thượng Kim Tiên.

Bây giờ hắn vô cùng ghét Nghiêm Phong, vì vậy hắn thề sẽ nghiền nát thi thể hắn và đoạt lấy dấu ấn bảo tháp.Hắn quát lớn, cánh tay bắt đầu biến đổi.

Khi truyền pháp lực, một móng rồng vươn ra, theo gió mà lớn lên.

Lớn đến mức bao phủ hướng Nghiêm Phong, đánh chưởng thành thịt nát.

Sắc mặt Nghiêm Phong lúc này cũng không hề dễ coi.

Nói cho cùng, tu vi vẫn là Kim Tiên.

Vẫn ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Bây giờ hắn đã chiến đấu liên tục với yêu ma bọ cạp xanh, giá trị pháp lực bắt đầu cạn kiệt.Hắn không lo lắng về tính mạng.

Lý do ở lại chiến đấu với kẻ địch là để chứng minh năng lực tu luyện của mình, thứ hai là để sử dụng phương pháp Vận Động Tự Do.Nếu không thể đánh bại, nếu tìm được cơ hội chạy trốn, ít người sẽ đuổi kịp.

Nhưng, bây giờ việc dễ lại trở thành khó, huống chi là yêu ma bọ cạp xanh căm thù báo thù, ngay cả người Thái Ất cũng nhìn chằm chằm không buông tha.

Nhìn thấy móng vuốt đang đến gần, Nghiêm Phong đã quyết định.Hắn chỉ nhìn vào tay trái của mình, một linh bảo xuất hiện trong tay, một linh bảo đang tranh đoạt.Nghiêm Phong chỉ cảm nhận được, liền phát hiện một linh bảo phòng ngự, một Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm, không có ngọc khí, phù hợp với Nghiêm Phong, nhưng bây giờ không thể không dùng để cấp bách đối phó với tai ương.Đã quyết định, sẽ không do dự nữa, sẽ cố gắng ném tất cả tài sản của mình ra ngoài, chỉ hướng về phía khán giả.Yêu ma Thanh Dao đã sớm

phát hiện động tác của Nghiêm Phong, hắn nghiến chặt răng.

Mặc dù biết Nghiêm Phong đang làm gì, nhưng hắn phải tuân theo pháp tắc của Nghiêm Phong.Dù sao, linh bảo phòng ngự cấp cao là rất hiếm.

Nếu bỏ lỡ, có lẽ sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.Nghiêm Phong đã ở trong một sơn cốc không tên ở phía nam Hồng Hoang vài ngày.

Vết thương của hắn đã cơ bản hồi phục, vết nứt trên cơ thể do dùng lực mạnh cũng đã lành.

Hắn tĩnh lặng mở mắt, khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn lại trận chiến trước đó, về cơ bản hắn hài lòng với sức chiến đấu của mình.Tu vi hiện tại của hắn là Kim Tiên hậu kỳ, không có ai cùng cảnh giới, đang phát huy toàn bộ thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Chồng chất lên nhau, sẽ làm tổn thương kẻ địch một ngàn tám trăm, trừ khi bị buộc phải làm vậy, nếu không sẽ không làm vậy.Sau vài ngày huấn luyện, Nghiêm Phong kiểm tra lại vết thương, phát hiện không có vấn đề gì.

Hắn rời đi, tiếp tục hành trình.

Không phát hiện ra dấu vết mà Thanh Diệp đã để lại trên người hắn.Sau vài năm ngắn ngủi như vậy, Nghiêm Phong cuối cùng đã tìm được linh căn lá kim cuối cùng – Thanh Quang Tảo Thụ, và đặt nó vào bảo tháp.

Sau khi hoàn thành ngũ hành thuộc tính, tòa tháp bằng đá cẩm thạch trên lầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ bảy màu.

Chương 373

Nghiêm Phong vội vàng ngăn chặn ánh sáng, để tránh bị người khác phát hiện, từ đó làm tăng số lượng biến số.Không lâu sau, linh bảo thăng cấp hoàn thành, bảo tháp thành công đạt đến cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp.

Không chỉ khả năng phòng ngự tăng lên đáng kể, việc thăng cấp bảo tháp còn cung cấp bổ sung cho khả năng phòng ngự.

Năm linh căn cũng đã phát triển đến một mức độ nhất định, và có triển vọng thăng cấp thành trung phẩm.

Nghiêm Phong không kìm được xúc động, dù sao, đây là chí bảo đầu tiên mà hắn tạo ra, và đã ở bên hắn cho đến ngày nay.Hắn vui mừng nhìn thấy nó không ngừng lớn mạnh.Sau khi đóng bảo tháp, Nghiêm Phong sắp rời đi để tiếp tục hành trình.

Đột nhiên, tín hiệu cảnh báo trong lòng dâng lên, một đòn sát thủ tấn công vào gáy hắn.

Cơ thể hắn bản năng tránh né.Với một tiếng nổ lớn, nơi Nghiêm Phong vừa đứng bị xé nát, một dấu chưởng khổng lồ hiện ra trước mặt, một giọng cười lạnh vang lên: “Đòn chí mạng như vậy, lại để ngươi trốn thoát.” Nghiêm Phong nhìn người đang nói, thật bất ngờ, đó là Thanh Ngọc Thái Ất và hắn đã chiến đấu.

“Ngươi biết ta ở đây sao?” Nghiêm Phong hỏi.

Thanh Diệp không để hắn nói nhiều, đã trả lời câu hỏi của hắn.

“Có chút tạp nham, kinh ngạc, không ngờ ta lại nhanh chóng tìm được ngươi!” “Ừm!

Thái Ất Kim Tiên không phải là cách ngươi có thể hiểu được,

ngươi không thể thoát khỏi hoàn toàn sao?

Bây giờ hãy thử trốn thoát.” Thanh Diệp tự hào nói.Nghiêm Phong không có ý định bỏ chạy, huống chi hắn chưa hiểu rõ tại sao tên nhóc này lại tìm được mình, nếu không sau khi rời đi có thể lại bị phát hiện, quá phiền phức; ngoài ra, lần này chỉ có một kẻ địch, không có những kẻ khác đứng xem, Nghiêm Phong tin chắc nếu hắn thực sự rời đi, tên nhóc này không thể ngăn cản.Yên tâm, Nghiêm Phong cầm dao trong tay, khinh miệt đáp: “Thanh Diệp, đừng lãng phí lời nói với ta.

Đối mặt với tu sĩ Kim Tiên nghèo khó, ngươi bắt đầu tấn công, ngươi sẽ cảm thấy xấu hổ.”Nghe Nghiêm Phong nói, Thanh Diệp không tức giận.

Hắn rõ ràng biết rằng Nghiêm Phong không thể so sánh với tu sĩ Kim Tiên bình thường.

Tấn công lén lút là tốt nhất, nhưng tiếc là đã thất bại.

Hắn tin rằng có thể giải quyết được bằng cách tu luyện cao cấp, nhưng chỉ gây ra một chút rắc rối.

“Hừ, có chút tạp nham, miệng ngươi cứng hơn bao giờ hết.

Được rồi, ngươi có thể yên tâm, cách tệ hại sẽ không dễ dàng giết chết ngươi, cách tệ hại sẽ khiến ngươi co giật, thần hồn bị trấn áp bởi mắt biển, và dần dần tra tấn.

Ha ha ~~ Ta chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái.”“Minh bạch như biển, không có gì của ngươi.

Hồ ngôn loạn ngữ.” Nghiêm Phong ngừng nói, rút kiếm ra.

“Đừng dùng trò hề này, nó hoàn toàn không làm ta bị thương, ngươi không có trò hề nào mạnh hơn sao?

Nhanh lên, nếu không sẽ không có cơ hội.” Thanh Diệp nhẹ nhàng

nói, phá vỡ trò hề đó.

Mặt Nghiêm Phong có chút nghiêm túc.

Hắn biết Thanh Diệp đối với hắn.Dù sao, đối phương đã hạ thấp cảnh giới của mình.

Hắn phải có động thái mạnh mẽ để làm tổn thương đối phương, vì vậy không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chiến đấu hoặc rời đi.

Không còn do dự, không còn do dự, ba ngàn đạo lưỡi liềm hình trăng lưỡi liềm lập tức được chém ra, một thanh kiếm khổng lồ gào thét.Trong nháy mắt đã đến gần Thanh Nham.

Cơ thể Nghiêm Phong lại xuất hiện một vết nứt, phần lớn pháp lực đã bị tiêu hao.

Một tia sáng gian xảo lóe lên trong mắt xanh lam của đối phương, khóe miệng hắn nhếch lên.

Không nhìn thấy động tác của hắn, bảo vật trên người hắn xuất hiện, vết chém trên đao chỉ hơi dao động, cũng không làm Thanh Nham bị thương.

Nghiêm Phong co rút đồng tử, sắc mặt tái nhợt, nghiến chặt răng: "Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm không có ngọc khí!"Với nụ cười kiêu ngạo, giọng nói sắc bén vang lên giữa kẽ răng, "Đúng vậy, linh bảo đó vừa mới ra đời." Không, đối với chí bảo này, tên Đào Đào đáng thương kia cũng đã dùng hết hai dấu vết cứu mạng cuối cùng, nhưng từ hiệu quả hiện tại mà xem, thực sự đáng giá!

Chí bảo phòng ngự cấp cao, hãy xem ngươi có thể làm gì.

Nghiêm Phong cau mày.

"Rắc rối rồi, một linh bảo cấp cao, vì đòn tấn công hiện tại của ta căn bản không thể phá hủy lực phòng ngự của nó, pháp lực hiện tại

của ta không đủ.

Ta đã dùng vài chiêu – Tân Nguyệt Tam Thiên Ba, ta phải làm sao?"Thấy Nghiêm Phong im lặng trong suy tư, Thanh Diệp vui mừng, mặc dù con kiến này lớn hơn, nhưng không lãng phí thời gian vào con kiến mà hắn nghĩ; hắn chưa hoàn toàn tinh luyện và giết chết linh bảo này.

Hắn trở về nơi ẩn cư để bế quan, nếu không được tinh luyện và giết chết hoàn toàn, hắn sẽ không bao giờ rời khỏi nơi ở, sẽ bị bắt nạt, với tư cách là một tộc trưởng, thân thể hắn rất bạo ngược, vì vậy hắn cũng thích chiến đấu cận chiến hơn.Hắn lập tức đánh vào bên cạnh Nghiêm Phong, Nghiêm Phong hầu như không tránh né, nhưng vết nứt trên cơ thể do phương pháp đao nguyệt nha vừa vung đã bị phá hủy, không thể tránh khỏi ảnh hưởng đến động tác hiện tại, hắn dùng một quyền đánh vào cánh tay trái, bay ra ngoài, đâm thẳng vào mấy ngọn núi thấp.

"Thằng tạp nham, cảm giác thế nào, bây giờ bị đánh cảm giác thế nào?" "Ngươi không thể, bây giờ trở nên ngu xuẩn, phải không?" Thấy Nghiêm Phong đã ổn định cơ thể mà không nói gì, Thanh Diệp tiếp tục: "Vì vậy, cho đến nay, tu vi của ngươi không dễ dàng.

Chỉ cần cầu xin tha thứ, con đường đáng thương đó có thể cho ngươi đi không?" "Ta cầu xin thương xót?

Ngươi cũng nên nhận lấy!" Nghiêm Phong lau sạch máu ở khóe miệng, rồi nói.

"Ừm!

Ta biết ngươi sẽ tiếp tục cố gắng, xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu." Sau đó, hắn lại đánh một quyền.

Lúc đó, một tòa bảo tháp bao phủ toàn bộ cơ thể Nghiêm Phong,

và chặn đứng đòn tấn công của Thanh Ngọc.

Tòa tháp đó vừa mới thăng cấp thành cấp cao cấp.Nhìn tòa linh bảo này, mắt Thanh Nham lóe lên vẻ tham lam, đồng thời, hắn cũng vui mừng, giết chết Nghiêm Phong không chỉ giải quyết được mối thù của hắn, mà còn thu được một linh bảo khác, một thu hoạch lớn.Vì vậy, hắn không chút do dự đánh một đòn vào bảo tháp, khiến ánh sáng bảo vật của bảo tháp tối đi, vừa nhìn đã yêu thích, không thể chống cự.

Nghiêm Phong dưới tháp cũng có một khuôn mặt nghiêm trọng.Bây giờ giá trị pháp lực của hắn rất nhỏ, không còn có thể duy trì sự bảo vệ của bảo tháp.

Chương 374

Khi phòng thủ bị phá vỡ bởi đại mạch, có thể sẽ không bao giờ rút lui khỏi trận chiến nữa.Bây giờ chỉ có một cách để tạm thời dụ dỗ tên nhóc này, và tạo ra một khoảnh khắc để thoát thân.

Suy nghĩ một chút, Nghiêm Phong điều chỉnh trạng thái của mình, nhìn người đang tấn công bảo tháp, khẽ nói: "Thanh Ngọc, hãy ghi nhớ mối hận của kẻ nghèo khó hôm nay, ta nhất định sẽ giết ngươi." "Sẽ sao?

Ngươi nghĩ hôm nay ngươi vẫn còn cơ hội rời đi.

Đừng đi, kẻ nghèo khó sẽ không cho ngươi cơ hội này, hãy yên tĩnh thu mình dưới tháp, khi ta phá vỡ nó, ta sẽ đối xử tốt với ngươi!" Nghiêm Phong không nói nhiều, giơ Tiên Kiếm lên, truyền một lượng nhỏ pháp lực, vung về phía Thanh Diệp.

"Kiếm Thế Giới!" Lão nhân bị cứu nhầm vào Thanh Khâu.

Khi hai chữ từ Kiếm Thế Giới được thi triển, hắn nhìn thấy một thế giới hình tứ giác nhanh chóng hình thành trên không trung, rộng hàng chục dặm, kiếm khí tràn ngập bên trong, bao vây lấy Thanh Diệp.Sau khi phát ra hai loại này, Nghiêm Phong không dám trì hoãn một chút nào, cầm tháp, quay người khởi động phương pháp Vận Động Tự Do, trong nháy mắt đã biến mất.

Ầm!

Sau khi Nghiêm Phong rời đi, Thanh Diệp đã phá vỡ Kiếm Giới.Dù sao, tu vi của hắn cao hơn Nghiêm Phong một đại cảnh giới.

Kiếm Thế Giới chỉ có thể nhốt hắn một lúc, nhưng Nghiêm Phong đã đủ thời gian để rời đi.

Tuy nhiên, Thanh gia đã học được trò hề này, lần tới khi gặp Thanh gia, hắn sẽ thực hiện các biện pháp phòng ngừa, vì lo lắng không thể thoát đi dễ dàng như vậy.

"Gầm!" Thanh Diệp gầm lên một lúc, Nghiêm Phong không phản công, lại thuận lợi thoát được.Hắn đuổi theo hướng Nghiêm Phong bỏ chạy, nhưng đã mất dấu Nghiêm Phong, và nổi giận.

Một tràng gào thét, trong vòng trăm dặm đều run rẩy.

Hắn tập trung cảm nhận.

Dấu ấn còn lại trên Nghiêm Phong vẫn còn tồn tại, sau khi xác định hướng đã đuổi theo.

Hắn không tin Nghiêm Phong có thể trốn thoát được bao lâu.Lần tới gặp mặt sẽ giết chết hắn.

Tình trạng hiện tại của Nghiêm Phong có chút tệ hại, cần phải tìm một nơi an toàn càng sớm càng tốt.

Chỉ còn lại ít pháp lực.

Vết thương kiếm sẵn có, và vết thương do Thanh Ngọc tấn công.Ngoài ra, Thanh Viễn cố gắng ngừng trồng trọt.

Hắn đã suy nghĩ.

Ngươi liên hệ để giải quyết vấn đề này, nhưng cuối cùng ta đã lùi lại.

Con đường của chủ nghĩa tu đạo bản thân nó đã nằm trong nguy hiểm.

Có tai họa tự nhiên và bất hạnh.

Mặc dù Thần Linh đã được che đậy, có thể có tự do, nhưng bây giờ Thần Linh không còn xa Hỗn Nguyên nữa.

Lúc này, hắn đang bế quan cuối cùng trên đảo.

Không thể quấy rầy.

Mặc dù tình trạng của Nghiêm Phong nghiêm trọng, nhưng có lẽ không thể tránh khỏi.Hắn phải kiên trì một lát, nếu thực sự bị đuổi kịp, thì sẽ có những cân nhắc khác.

Vì vậy, hắn thỉnh thoảng sẽ dừng lại để nghỉ ngơi và điều chỉnh ngắn, thời gian còn lại thì hắn chạy trốn vì bị thương.Sau một trăm năm, Nghiêm Phong không biết mình đang ở đâu.

Kể từ khi sinh ra, hắn đã trải qua những điều đáng xấu hổ nhất, luôn luôn trốn chạy.Yêu ma Thanh Dao nhất định phải loại bỏ Nghiêm Phong mà không chút lưu tình, không bao giờ từ bỏ việc truy đuổi Nghiêm Phong.

Lúc đó, Nghiêm Phong đến một sơn cốc.

Sơn cốc đáng sợ, thực vật rậm rạp, xung quanh có những con thỏ và sóc nhỏ đang chơi đùa.Sau đó, Thiên Diệp lưu vân bắt đầu ảo tưởng hoang đường.

"Đi thôi!" Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, Đại Xà Hoàn, "Ồ, chắc chắn, ta không phải là một ninja trung thành!

Ngay cả khi không thể thắng được pháo hoa, thì cũng nên là giới hạn của ta!" Đại Xà Hoàn đi trên đường lớn Làng Lá suy nghĩ.

"Quả nhiên, ta không thể mạnh mẽ như Hỏa Ảnh Nhẫn Giả và Sasuke!" "Bốp!" Không biết từ lúc nào, Tiểu Anh đã lớn lên thành một chàng trai lớn, nắm chặt chàng trai đó trong tay.

Cây kem bị đánh đổ.

"Này!

Ai?

Tại sao lại đánh đổ cây kem của ta?" Chàng trai hỏi.

"Gì!" Hai chàng trai gầy gò phía sau chàng trai cũng tụ tập lại, la lớn với Tiểu Anh: "Chúng ta đã làm gì sai mà ngươi lại xin lỗi!" "Xin lỗi… xin lỗi!

Ta… ta… ta không cố ý!" Mặc dù thực lực hiện tại của Tiểu Anh không mạnh, nhưng cũng đủ để đối phó với những đứa trẻ lông bông này, nhưng hắn đã thua vì bị pháo hoa của chị gái đánh bại.

Tràn đầy tự tin, ta chỉ có thể xin lỗi chàng trai lớn trước mặt.

"Xin lỗi có tác dụng gì?

Nhanh chóng đền cho ta cây kem!" Chàng trai nhỏ la lên.

Chương 375

“Này!” Ngã Ái La và Tiểu Anh vừa hoàn tất thủ tục xuất viện, vừa ra khỏi đã gặp phải tình huống này.

“Bắt nạt con gái yếu đuối sao?

Ta có một chàng trai bị ta nướng cho một người đàn ông lạ.” “Này!

Này!

Ngươi thật sự không biết sao?

Tên đó là quái vật làng!” Một chàng trai khác hỏi chàng trai nổi tiếng.

“Đừng nói bậy, không thể đánh nhau sao?” Hỏa Ảnh Nhẫn Giả thiếu kiên nhẫn gầm lên.

“Đánh sao?

Tại sao phải đánh?” Chàng trai thủ lĩnh hỏi.

“Bởi vì…” Minh Nhân chỉ nói được một nửa, liền biến mất giữa không trung.

“Bốp!” Hỏa Ảnh Nhẫn Giả lách người về phía trước, đánh vào chàng trai thủ lĩnh, để lại một vết đấm sâu trên mặt chàng trai thủ lĩnh.

“…Bởi vì ta cảm thấy chán nản!” “Ông chủ!” A và B lao về phía ông chủ của họ.

“Thư giãn đi!

Sẽ không chết, nhưng phải nằm trên giường một hai mươi ngày… Ai là người gây sự?” Hỏa Ảnh Nhẫn Giả lạnh lùng hỏi.

“Không… không đánh nhau nữa, không đánh nhau nữa… Chạy đi!” A và B lập tức chạy trốn cùng ông chủ của mình.

“Ổn không?” Minh Nhân, nhìn Tiểu Anh đang ngồi dưới đất.

“Vâng!

Tiểu Anh.” Làng Lá cũng đi tới, vươn tay ra, kéo Tiểu Anh từ dưới đất lên.

“...Hinata, với sức mạnh của ngươi, không nên bị những đứa trẻ này đánh bại!” “Cái đó… cái đó…” Cô nhìn chằm chằm vào Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, ngón tay xoay tròn không ngừng.

“Này!

Tiểu Anh, sao vậy?” Ino vẫy tay trước mặt Hinata.

“Không…” Sau đó, Đại Xà Hoàn chuyển pháp thuật của mình từ Hỏa Ảnh Nhẫn Giả.

“Hãy nhớ, phải mạnh mẽ, đừng để bất kỳ ai bắt nạt.

Đừng vì những chuyện nhỏ nhặt mà nản lòng, biết chưa?” Hỏa Ảnh Nhẫn Giả nói.

Mặc dù Ngã Ái La bây giờ không nhớ nhiều đoạn này, nhưng thường sẽ nhớ cốt truyện, vì hắn biết Tiểu Anh vì một lý do nào đó yếu đuối, cuối cùng Ngã Ái La mạnh mẽ trong nguyên tác.

“Nhưng Hỏa Ảnh Nhẫn Giả rõ ràng đã quên rằng Đại Xà Hoàn sẽ yêu.” “Vâng…” Hinata đáp.

“Được rồi!

Về hết đi!” Hỏa Ảnh Nhẫn Giả nói với Ino và Hinata.

“Về sao?

Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, ở đâu?

Ta vẫn phải sống trong thế giới hai người!" Ino không chịu.

"Thế giới hai người…"Khi nhìn thấy Nghiêm Phong đột nhiên xuất hiện, hắn đang ẩn nấp.

Tình trạng của Nghiêm Phong rất tệ.Mặt hắn tái nhợt, tinh thần và thể xác đều kiệt quệ, tóc tai bù xù không chút sức sống, trên người dính đầy máu tươi.

Áp lực tinh thần và vết thương thể xác kéo dài khiến ý thức hắn có chút mơ hồ.

Hắn biết mình phải tìm một nơi có thể yên bình nghỉ ngơi, nếu không sẽ chết không kịp thấy ánh sáng.Khi Nghiêm Phong cố gắng tìm một nơi ẩn cư không xa, Đào Thiên Anh đã tìm thấy hắn trước.

Người này không ai khác, chính là Hồ Đa Nhĩ, con cáo nhỏ mà Nghiêm Phong đã cứu trong chuyến đi cuối cùng.Hồ Đa Nhĩ nhìn con sói trước mặt, vẻ mặt có chút hỗn loạn.

Cô biết bất cứ ai cũng có thể vào đây.

Cô yên lặng ẩn nấp, nhìn kẻ xâm nhập.

Mặc dù đã lâu kể từ lần gặp cuối cùng, nhưng Hồ Đa Nhĩ vẫn còn ký ức sâu sắc về sự xuất hiện của Nghiêm Phong.Cô nhanh chóng nhận ra người bị thương đó là Nghiêm Phong, ân nhân đã cứu mạng mình.

Sau khi kinh ngạc, cô vội vàng chào Nghiêm Phong, nói: "Nghiêm ca ca!" Nghiêm Phong nghe thấy giọng nói, mơ hồ không rõ.

Đồng thời, ý thức của hắn phục hồi, đồng thời, hắn đột nhiên cảm thấy chấn kinh, cho rằng Thanh Diệp đã đuổi kịp, chuẩn bị dừng lại để chống trả.

Hắn nghĩ, nếu để lại thi thể đó, và khiến Thanh Diệp bị trọng

thương, thì sẽ là một chuyện lớn.

Chương 376

“Nhìn người đó trước mặt ta, lòng ta nhẹ nhõm, không phải Thanh Cốc Thượng, nhưng ta cũng càng thêm cảnh giác.” “Nghiêm ca!” Hồ Đa Nhĩ thấy Nghiêm Phong phớt lờ thì gọi lại lần nữa.

“A a a ~~?” Lần này, Nghiêm Phong đã nghe thấy lời của đối phương, nhưng có chút bối rối.

Từ khi tự giải trừ phong ấn, hắn vẫn luôn không giao thiệp với người khác.

Hắn chuyên tâm vào tu luyện thần hồn.Khi nào thì hắn lại quen biết một cô gái?

Sau khi cẩn thận nhận ra người phụ nữ đang đến gần, Nghiêm Phong cuối cùng cũng nhận ra đối phương.

“Hồ Đa Nhĩ?” “Là ta, Nghiêm ca ca có thể nhận ra ta!” Hồ Đa Nhĩ thấy Nghiêm Phong nhận ra mình thì vui vẻ, nhưng nhìn tình trạng của Nghiêm Phong, cô nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Cô đưa thuốc cho Nghiêm Phong, đồng thời lại lo lắng nói: “Nghiêm ca ca, ngươi bị thương rồi, bị thương nặng như vậy, ta có thuốc chữa thương mà tổ tiên cho ta, đây!

Mau ăn đi.” Nghiêm Phong nhìn Hồ Đa Nhĩ quan tâm, làm ấm lòng hắn.

Hắn đưa Trường Sinh Bất Lão Dược vào cơ thể, từ trong thuốc tỏa ra một dòng nước trong vắt, chảy vào bên trong.

Nghiêm Phong bị thương ở phổi, vết thương đã ngừng chảy máu, và đang dần hồi phục.Nghiêm Phong cảm thấy vui mừng khi cảm nhận được tác dụng của Trường Sinh Bất Lão Dược đối với mình, và

sẽ học hỏi và nâng cao kỹ năng luyện chế thuốc của mình, để ngay cả khi bị thương lần nữa cũng không cần phải lo lắng.

"Nghiêm sư huynh bị thương rồi, cảm thấy khá hơn chưa?" Giảm bớt thương tổn, nhìn Hồ Đa Nhĩ đang lo lắng, Nghiêm Phong cười nói: "Cảm ơn Trường Sinh Bất Lão Dược của Đa Nhĩ, ta ổn rồi, vết thương đã ngừng chảy máu." "A a ~~~" Hồ Đa Nhĩ thở phào một hơi, vui vẻ nói: "Nghiêm sư huynh, Trường Sinh Bất Lão Dược của ta tốt lắm, ngươi không nói cho ta biết là ngươi bị thương.

Ta là Thanh Khâu." "Thanh Khâu?

Tổ tiên hồ ly bộ lạc Thanh Khâu." Nghiêm Phong hỏi.

"A a a!" Nghiêm Phong gật đầu, cảm thấy cô bé thật đáng yêu.

Hắn dùng ngón tay chạm vào trán cô để ngăn cô gật đầu, sau đó nói: "Ta không biết tại sao lại ở đây."Trọng thương, mơ hồ, ngươi chỉ có thể đi bằng cảm giác, điều đó, hẳn là bị ảnh hưởng." Sau khi Nghiêm Phong nói xong quay người lại, một tấm lệnh bài xuất hiện trong tay hắn, và tỏa sáng lấp lánh.

Lệnh bài mà chú của Hồ Đa Nhĩ đã đưa cho Nghiêm Phong.

Nhìn lệnh bài, vẻ mặt nghi ngờ của Hồ Đa Nhĩ lập tức biến mất, hai má lúm đồng tiền xuất hiện trên mặt cô, cười nói: "Thì ra là vậy, vậy thì không có gì lạ cả.Nghiêm sư huynh, lệnh bài này là thẻ VIP đặc hữu của Thanh Khâu ta, tổng cộng có mười hai cái.

Rất hiếm.

Người sở hữu không chỉ được tộc hồ ly ta tôn trọng và bảo vệ, mà còn đóng một vai trò quan trọng.Khi có người giao dịch gần Thanh Khâu, có thể dẫn chủ nhân thẻ VIP vào Thanh Khâu để cư trú; ngươi phải biết, nơi này, là tổ địa của tộc hồ ly ta, do tổ tiên của ta và tổ tiên đã xây dựng với pháp lực cực cao, thông thường sẽ không để người

khác dễ dàng vào, trừ khi là Đại La Kim Tiên, nếu không sẽ không tìm được." "Nghiêm ca ca có thể thăng cấp Huyền Tiên.

Hoàn toàn là nhờ vào lệnh bài này.

Nhìn xem, dấu hiệu mà chú ba đã cho ngươi có hiệu quả, hắc hắc," cô hồ ly nhỏ lại cười.

Cô đứng dậy.

"Thì ra là vậy, ta không tìm thấy Thanh Diệp Thái Ất Kim Tiên tu luyện ở đây.

Cuối cùng, ngươi có thể yên tâm rồi." Nghiêm Phong nghỉ ngơi và pháp lực đã phục hồi tốt.

Sau khi nghe Hồ Đa Nhĩ giải thích, Nghiêm Phong hoàn toàn thả lỏng nội tâm của mình, hắn lo lắng Thanh Diệp sẽ lại truy đuổi theo dấu hiệu.

Không chỉ không thể chạy trốn, Hồ Đa Nhĩ cũng sẽ bị cuốn vào, bây giờ đã tránh được rắc rối này.Hắn thở dài một tiếng, từ đầu đã trả lời chú của Hồ Đa Nhĩ, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra tình huống này.

Ta chỉ có thể báo cáo một cách thiện chí.

Nghiêm Phong tặng quà cho Hồ Đa Nhĩ, nói: "Lần này, Nghiêm Phong ghi nhớ, sẽ báo đáp thiện chí!" Nhìn Nghiêm Phong cúi người, Hồ Đa Nhĩ nhanh chóng tránh đi, tay có chút hoảng loạn vẫy vẫy, đồng thời nói: "Nghiêm sư huynh, đừng khách sáo nữa, ta không chịu nổi rồi.

Lần cuối cùng khi con dã thú hung ác nhất xuất hiện, ngươi đã vì chính nghĩa mà chiến đấu, cứu ta và chú ta.

Lúc đó, ta đã không chiêu đãi ngươi tốt, chỉ đưa cho ngươi một tấm thẻ VIP.

Ngay cả lần này ngươi bị thương vì ở đây, ta cũng không làm gì nhiều, đừng khách sáo!" "Cứ một đổi một, Nghiêm Phong ta làm việc một cách rõ ràng, lần này ta bị kẻ xấu truy đuổi, vì lệnh bài này mà giải trừ được tai ương, đối với ta mà nói là cứu mạng.

Ân điển, vì vậy ngươi không cần từ chối, ta sẽ báo đáp lại." Hồ Đa Nhĩ nhìn thái độ kiên quyết của Nghiêm Phong, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngừng tranh cãi.

Cô thoát khỏi tính cách của Nghiêm Phong, vươn tay vịn lấy cánh tay Nghiêm Phong, tò mò hỏi khi đi vào Thanh Khâu.

"Nghiêm ca ca, lần này tại sao ngươi lại bị thương nặng như vậy, xin hãy nói cho ta biết." Nghiêm Phong nhìn Hồ Đa Nhĩ với vẻ mặt tò mò, cười, bắt đầu giải thích những gì mình đã trải qua.

Ở đó, Nghiêm Phong tình cờ rơi vào Thanh Khâu, Hồ Đa Nhĩ thì giúp hắn đến nơi an nghỉ.

Con cú mèo xanh đang truy đuổi cũng dừng lại vào khoảnh khắc đó, vẻ mặt hắn có chút khó coi.Hắn phát hiện mình đã mất hoặc hoàn toàn mất đi dấu ấn của Nghiêm Phong, nhưng nó trở nên mơ hồ đến mức không đủ để tìm Nghiêm Phong dựa trên đó.

Hắn nghĩ, mấy trăm năm săn lùng và giết chóc đã không thể hoàn thành mục tiêu, chặt đầu Nghiêm Phong, sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

Bất cam lòng, bông hoa ma quỷ hạt xanh đã khai phá một ngọn núi.

Nghiêm Phong có thể mơ hồ cảm nhận dấu vết, quyết định ở lại nơi đó, vừa luyện chế linh bảo, vừa chờ đợi dấu vết kia xuất hiện lần nữa.

Hồ Đạt Nhi đưa Nghiêm Phong đến một sơn cốc tràn ngập linh khí, để hắn tĩnh dưỡng tại đó.

Linh khí dần dần tụ tập, bao vây Nghiêm Phong, hình thành một

kén linh khí mỏng manh.

Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, có chút vô vị.

Chương 377

Lúc đó, nó nhìn thấy mấy con thỏ đang gặm cỏ trong khu rừng xa xa, liền lập tức nhảy nhót nô đùa.

Nó bố trí một trận pháp ẩn giấu bên cạnh Nghiêm Phong, rồi chạy đi bắt thỏ.

Trong lúc Nghiêm Phong trị liệu, thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Đạt Nhi trở về mấy lần, phát hiện Nghiêm Phong không có dấu hiệu tỉnh lại.

Nó ở lại một lúc, rồi lại đi chơi.

Thoáng cái, một thế kỷ đã trôi qua.

Hồ Đạt Nhi lại trở về bên hồ, phát hiện kén linh khí bao quanh Nghiêm Phong lay động một hồi, không lâu sau biến mất, để lộ Nghiêm Phong ở bên trong.

Hồ Đạt Nhi nhìn bóng dáng Nghiêm Phong, biết hắn chắc chắn đã khôi phục, trên mặt lộ ra nụ cười, vui vẻ gọi to: “Nghiêm ca ca, chàng đã tỉnh lại hoàn toàn rồi sao?” Nghiêm Phong nhìn tiểu hồ ly đang vui vẻ bên cạnh mình, nói: “Cảm ơn Đạt Nhi đã cho ta linh dược trường sinh bất lão, cũng như đã chọn cho ta một nơi tốt lành.

Nơi đây có linh khí quang hoàn, nếu không, ta sẽ không thể khôi phục nhanh đến vậy.” “Nghiêm ca ca thật là tuyệt, ta có thể giúp được chàng!

Nhưng, chàng có thể yên tâm, vết thương của chàng đã lành rồi.” “Nàng có thể yên tâm, ta bây giờ hoàn toàn không sao cả.

Tu vi cũng không vì tai họa này mà chịu tổn hại, ngược lại còn được tăng lên đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Chỉ cần một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới tu luyện kế tiếp, nên ta sẽ tiếp tục bế quan tại đây." "Ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên mà ta vẫn đang quanh quẩn, không biết khi nào mới có thể đột phá đây?" Hồ Đạt Nhi ngưỡng mộ nói.

"Đạt Nhi, đừng nản lòng.

Nàng có tư chất tốt, là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, ta nhận ra nàng không phù hợp với công việc vất vả.

Ngược lại, tiến bộ không nhiều.

Hãy giữ vững khí chất hiện tại, nàng sẽ tiến bộ nhanh chóng." "Nghiêm ca ca thật tuyệt.

Ta sắp phát hiện ra rồi.

Lão tổ tông cũng nói với ta như vậy.

Hãy để ta làm những gì ta phải làm.

Ta không cần phải luyện tập chăm chỉ như những người trong tộc.

Sau khi khai mở Kim Huyền, ta sẽ chăm chỉ hơn." "Trong tình huống đó, nàng không cần quá lo lắng về việc khai mở Kim Huyền." Nghiêm Phong cười, rồi rút Bất Tử Đao ra, nói với tiểu hồ ly xung quanh: "Ta sắp bắt đầu huấn luyện rồi, nàng có thể ở bên cạnh học hỏi và nghiên cứu, khi nào buồn chán thì có thể đi dạo xung quanh." "Vâng, Nghiêm ca ca.

Chàng cứ bận rộn đi, không cần lo lắng cho ta, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình." Nghiêm Phong dừng nói chuyện, bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Điều hắn cần làm bây giờ là kiểm soát pháp lực một cách tinh tế, để pháp lực đã được cố định có thể phát huy sức mạnh lớn hơn, ví dụ

như Nguyệt Nha Đao Pháp, ba nghìn Nguyệt Nha.

Trước đây, khi dựa vào Kim Huyền để cường hóa, nhiều nhất chỉ có ba đòn sẽ làm cạn kiệt pháp lực.

Bây giờ, nếu pháp lực được kiểm soát bình thường, thì hắn có thể tung ra bốn, năm, sáu, thậm chí nhiều đòn tấn công hơn với sức mạnh pháp thuật tương đương.

Hồ Đạt Nhi nhìn Nghiêm Phong một lúc, thấy hắn đang luyện kiếm, bắt đầu bị những thứ khác hấp dẫn.

Nó chạy ra rồi lại chạy vào.

Vài nghìn năm sau, trong hoang dã Hồng Hoang, tại Ngũ Nguyên Sơn, vết thương của Nghiêm Phong cuối cùng đã hoàn toàn hồi phục.

Tu vi vẫn ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, nhưng giá trị pháp lực đã tăng lên và được sử dụng hiệu quả hơn.

Hai lần du hành đã không khiến hắn có thể bình tĩnh và dễ dàng vượt qua, mấy lần bị thương, nặng có nhẹ có, nhưng cuối cùng đều thoát hiểm an toàn.

Hắn không hề cảm thấy nản lòng về điều này.

Bởi vì những trải nghiệm quý giá này đã nâng cao tầm nhìn và nền tảng kinh nghiệm của hắn, đồng thời cũng là tấm vé đẩy hắn đến một thế giới rộng lớn hơn.

Hắn biết mình không thể thực hiện được sự bình yên và tĩnh lặng, mà khao khát một cuộc sống rực rỡ.

Những khó khăn này sẽ không khiến hắn yếu đi, hắn tin rằng mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn sẽ tiếp tục du hành, cho đến khi cảm thấy trực giác tương đồng mới quay về đảo để bế quan.

Nghiêm Phong một lần nữa quan sát chuyển động xung quanh, rồi hài lòng đứng dậy.

Kim Tuệ Phượng và những người khác đang ngồi bên cạnh tu luyện.

Trong nghìn năm qua, họ đã gói ghém tất cả những gì cần mang đi.

Cân nhắc rằng sẽ không quay lại đây nữa, họ đã ngừng tu luyện.

Hắn biết, có những người hữu duyên sẽ kế thừa vùng đất hạnh phúc này.

Đồng thời, họ cũng đã thích nghi với hiện trạng, giống như cấp dưới của Nghiêm Phong, làm những việc nên làm và không còn nghiêm khắc như lúc ban đầu nữa.

Chương 378

Lúc đó, khi Nghiêm Phong nhìn thấy Kim Tuệ Phượng và những người khác rời khỏi nơi tu luyện, thì Hỏa Diễm cũng tỉnh lại.

Hỏa Diễm có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng lễ nghi không thể bỏ qua.

Trước tiên, hắn tặng lễ vật, rồi hỏi: "Chủ nhân đã hoàn toàn hồi phục chưa?

Có cần tiếp tục đi đến Bất Chu Sơn không, ta có thể dẫn đường, haha!" "Như ngươi đã biết, ta thậm chí còn không biết đường.

Ngoài ra, chủ nhân không đi Bất Chu Sơn, ngươi đi đâu?" Thủy Linh Nhi lập tức ở bên cạnh nói chen vào, rồi nói với Nghiêm Phong: "Chủ nhân, Hỏa Diễm nóng nảy, vội vã, xin đừng trách nó, nó chỉ muốn biết bước tiếp theo cần làm gì?" Kim Tuệ Phượng và những người khác hẳn cũng có ý nghĩ tương tự, gật đầu.

Nghiêm Phong nhìn Hỏa Diễm bên cạnh Thủy Linh Nhi, có chút buồn cười.

Một yêu quái to lớn lại do Thủy Linh Nhi quản lý, nhưng điều đó cũng thể hiện tình anh em giữa họ.

Điều này khiến Nghiêm Phong vô cùng ngưỡng mộ.

Tuy nhiên, Nghiêm Phong không quan tâm đến thái độ nhiệt tình của Hỏa Diễm.

Hắn không phải là một người chủ nghiêm khắc, nên cười nói: "Nàng không cần phải biện minh cho Hỏa Diễm.

Ta không bận tâm đến giọng điệu của nó, nhưng ta nghĩ nó tốt.

Nó nên biết chủ nhân đã có khí chất từ lúc đó, nên hãy yên tâm làm những gì phải làm.

Hãy kìm nén cảm xúc của mình." Trong khi nói chuyện, hắn thấy vài người mỉm cười đáp lại, nhưng không biết họ có nghe lọt tai không.

Nghiêm Phong lười biếng không muốn tiếp tục kiểm soát, cho phép họ rời đi.

Sau đó, hắn nói: "Ta sẽ tự mình đến Bất Chu Sơn, nên không cần các ngươi đi theo.

Vì các ngươi đã thu dọn xong mọi thứ rồi, vậy hãy đến Tiêu Dao Đảo ở Đông Hải.

Phu nhân sẽ đi cùng ta và dẫn các ngươi vào đảo.

Sau khi vào Tiêu Dao Đảo, các ngươi có thể tu luyện thật tốt, Hồng Hoang không yên bình, chiến tranh sẽ sớm bùng nổ.

Các ngươi có thể lên đỉnh Thái Ất Kim Tiên, rời khỏi đảo, hiểu không?" "Chúng thuộc hạ đã rõ." Các phu phụ đáp lời.

"Trên đảo có nhiều tài nguyên tu luyện.

Các ngươi có thể yên tâm sử dụng.

Ta tin rằng trên đó có sinh vật.

Đến thời điểm thích hợp, các ngươi có thể giải thích đạo lý tu luyện cho chúng.

Khi quay lại đảo, ta sẽ sắp xếp cho các ngươi." "Trong số đó, vài người có thể nghe đạo.

Thành công được bao nhiêu tùy thuộc vào cơ duyên của các ngươi." "Cảm ơn chủ nhân đã chỉ dẫn tu luyện!" Lần này, vài người đáp lại đơn giản hơn.

Dù sao, cảnh giới của Nghiêm Phong cao hơn họ rất nhiều.

Đương nhiên, họ vô cùng mong muốn có được cơ hội như vậy.

Sau đó, Nghiêm Phong vẫy tay, năm luồng sáng bắn vào giữa lông mày của vài người.

Kim Tuệ Phượng và những người khác không hề kháng cự.

Nhanh chóng, trên lông mày của họ hình thành những hoa văn sen vàng, nhấp nháy hai lần rồi ẩn vào trong.

Trong số đó, tiếng Nghiêm Phong truyền vào tai họ: "Những lạc ấn này chứa đựng đòn tấn công toàn năng của ta ở thời kỳ đỉnh cao, có thể dùng để tấn công và phòng ngự.

Các ngươi cũng đã thấy sức mạnh của nó.

Trong đó có sức chiến đấu của Đại La Kim Tiên.

Hành trình về phía Đông đến Thiên Triều Hải sẽ không hề thuận buồm xuôi gió, chỉ là để các ngươi tự vệ; nhưng chủ nhân vẫn khuyên các ngươi, vạn nhất gặp rắc rối, đừng quá dựa dẫm vào những thứ này, nếu không sẽ bóp chết ý chí chiến đấu của các ngươi.

Nếu cưỡng chế sử dụng, các ngươi sẽ không thể dùng được.

Các ngươi có hiểu không?" Nghiêm Phong nghiêm nghị nói.

Kim Tuệ Phượng và những người khác cũng không dám vô lý.

Nghiêm Phong đối xử tốt như vậy, khiến họ vô cùng cảm kích, bởi vì họ biết mình và những người khác đã không đưa ra quyết định sai lầm.

Bây giờ, để tăng cường sức mạnh, vài người tự nhiên sẽ tuân theo.

Nghiêm Phong hài lòng gật đầu, không nói nhiều nữa, liền xoay

người rời khỏi nơi đó.

Kim Tuệ Phượng và những người khác đồng thời nhìn nhau, đồng thời mỉm cười, cũng cúi chào, rồi tiến về phía Đông.

Còn Nghiêm Phong thì ngồi trên Ngũ Nguyên Sơn, được vài người bao bọc, chờ đợi vận mệnh.

Chương 379

Trên đường đi, hắn có thể nghe thấy vài cuộc đối thoại: "Đông Hải, ta chưa từng đến nơi xa xôi như vậy, ta không biết Tiêu Dao Đảo trông thế nào, ta rất mong chờ!" Là giọng Thủy Linh Nhi.

"Nơi chủ nhân ở có lẽ sẽ càng tốt hơn.

Ta thật sự muốn đến đó ngay lập tức để xem.

Đạo tràng Đại La Kim Tiên trông thế nào nhỉ?" Kim Tuệ Phượng theo sau.

"Chủ nhân đối với ta và những người khác đều có sự tin tưởng, ân huệ của người sâu như biển rộng.

Ca ca quyết định đúng đắn.

Khác với lựa chọn của ta lúc đó, đã tránh được phần lớn tai họa do nhân tố gây ra." Là giọng Mộc Trường Thanh.

"Thậm chí không cần cân nhắc những chuyện này.

Các ngươi sẽ không bao giờ phụ lòng tốt của chủ nhân.

Hãy đẩy nhanh tốc độ, khi các ngươi đến biển sớm hơn, tranh chấp sẽ giảm bớt." Kim Tuệ Phượng nói sau đó một chút.

"Ca ca nói đúng, đi thôi." Thổ Tuyên nói.

Họ cũng muốn đến Tiêu Dao Đảo sớm hơn.

Vì vậy, nhóm người tăng tốc hành trình, trong quá trình này cũng chịu đựng nhiều gian khổ.

Vài trăm năm sau, họ cuối cùng đã đến Đông Hải, các vị thần sẽ dẫn họ vào đảo vào thời điểm thích hợp.

Sau khi Nghiêm Phong chia tay vài người, hắn không còn chậm rãi bước đi nữa, mà bắt đầu vận động cơ thể một cách tự do phóng khoáng.

Một trăm năm sau, hắn lại đến chân Bất Chu Sơn.

Đứng ở đây một lần nữa, Nghiêm Phong cảm thấy có chút khác biệt so với lần trước.

Lần cuối cùng là một hoạt động tìm kiếm kho báu.

Thực ra, hắn chuyên tâm sùng bái Bàn Cổ, nhưng không có cơ hội lĩnh ngộ pháp bảo do Bàn Cổ để lại.

Sau khi biết được sự kỳ diệu của thế giới hỗn độn, mục tiêu của hắn bắt đầu thay đổi.

Tương tự, mặc dù nơi đây vẫn tồn tại sự cưỡng chế, nhưng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến Nghiêm Phong.

Sự kiên cường và nghị lực của Bất Chu Sơn đã khắc sâu vào linh hồn Nghiêm Phong, giúp hắn vực dậy.

Khi tìm kiếm kho báu, hắn cảm thấy Thanh Liên ở đó, lần này có thể đạt được.

Sau một lúc cân nhắc, hắn không chần chừ nữa.

Bắt đầu từ chân núi, từng bước đi lên núi.

Khi gặp được bảo vật tốt, chúng sẽ được cất vào bảo tháp.

Lần trước hắn đến thì có nhiều hơn.

Có hai kiện linh bảo, một kiện là cặp kiếm và một kiện là mười hai viên Định Hải Thần Châu.

Cặp kiếm kia thì vô giá trị.

Nghiêm Phong không thể sử dụng chúng, nhưng những thứ đó.

Những viên châu không phải là loại thông thường.

Tổng cộng có 36 viên châu.

Sau khi thu thập, bảo vật này đã được nâng cấp thành linh bảo đỉnh cấp, trong đó bao gồm ba mươi sáu sức mạnh thiên địa.

Nâng cấp đẳng cấp cho Bất Tử Kiếm trong tay Nghiêm Phong là một công việc quan trọng.

Nghiêm Phong cho rằng, cần phải đi Tử Tiêu Cung tranh đoạt, thu thập 24 viên Định Hải Thần Châu còn lại.

Ba hạng mục linh bảo này không còn được mô tả chi tiết nữa.

Lại một trăm năm trôi qua, Nghiêm Phong đến một đội hình, nơi đó bị khí tức hỗn loạn bao vây.

Hắn không biết bên trong có gì, nhưng điều đó không thể ngăn cản hắn phá vỡ trận pháp để giành lấy tài phú.

Trận pháp này vô cùng mạnh mẽ, Nghiêm Phong cũng không. lo lắng, hắn ngồi xuống sàn, chậm rãi bùng nổ chiến đấu.

Trên những ngọn đồi và dãy núi bị nước nhấn chìm, khắp nơi đều là khí tức hỗn loạn.

Nghiêm Phong khoanh chân ngồi đó, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của đại trận.

Chương 380

Hắn đã ngồi đây vài trăm năm, cuối cùng cũng nhận ra mấu chốt của trận chiến Ngô Đồng.

Nghiêm Phong đứng dậy, khẽ mỉm cười.

Hắn đưa tay ra, nắm chặt nắm đấm, đánh vào một đội hình.

Dưới đòn tấn công của hắn, từng luồng khí hỗn loạn va chạm lẫn nhau.

Chúng va chạm và tự hủy diệt lẫn nhau.

Cuối cùng, chúng biến mất.

Nghiêm Phong nhìn luồng khí hỗn loạn biến mất rồi cười, giống như cách mà khi hắn tìm kiếm con đường, nó sẽ từ từ mở ra.

Hắn không ngừng tiến lên, tiếp tục tấn công các yếu tố quan trọng của đội hình đó.

Các luồng khí tiếp tục va chạm lẫn nhau, rồi dần dần biến mất.

Sau mười năm nỗ lực không ngừng của Nghiêm Phong, sự lặp đi lặp lại của những thử nghiệm đã cuối cùng phá hủy một mảng lớn hỗn loạn, và hỗn loạn hoàn toàn biến mất.

Phía trước Nghiêm Phong là lối vào một hang động, bên trong tối đen, trong lãnh địa của Nghiêm Phong, hắn không thể nhìn thấy bên trong.

Nhưng hắn dũng cảm, chỉ thiết lập một trận pháp ẩn giấu ở lối vào hang động để ngăn người khác phát hiện và đi vào hang động mà không quay lại.

Nguy hiểm dự kiến đã không xảy ra, nhưng Nghiêm Phong không

hề chủ quan.

Hắn cẩn thận tiến lên, đi sâu vào bên trong.

Chẳng mấy chốc đã có ánh sáng.

Nghiêm Phong nhìn thấy một tia sáng từ đầu, tim hắn đập nhanh hơn, cảm thấy có lẽ chuyến đi vào hang động lần này có thể giúp hắn có được linh bảo mà hắn mong muốn, biến hắn thành Thanh Liên.

Hắn hít một hơi thật sâu, điều chỉnh trạng thái, rồi tiếp tục tiến lên.

Trên đường đi có rất nhiều chướng ngại vật và cạm bẫy.

Nghiêm Phong có thể cảm nhận được, nhưng sau khi Nghiêm Phong tiến vào, hắn không hề bị lay động.

Bất kể Nghiêm Phong mạnh đến mức nào.

Nhưng dường như cũng có những hạn chế tương tự, không làm hại Nghiêm Phong.

Lúc đầu hắn có chút lo lắng, nhưng khi đi sâu hơn, hắn dần dần bắt đầu hiểu rằng bảo vật bên trong không nghi ngờ gì chính là Hỗn Độn Thanh Liên, cũng là món quà mà Bàn Cổ để lại cho hậu thế.

Những cái bẫy này đều nhắm vào những người không phải hậu duệ của Bàn Cổ.

Nghiêm Phong đã biến thành "Ngô Đạo Tử Liên Hoa".

Một thời gian trước, hắn đã dung hợp công đức Kim Liên Hoa, khiến trên người hắn tỏa ra khí tức Hỗn Độn Lục Liên Hoa, và Lục Liên Hoa mà hắn tạo ra cũng tỏa ra khí tức đó.

Chính vì hơi thở như vậy, vật chất hình thành mới lầm tưởng rằng Thanh Liên mà hắn tạo ra đang di chuyển trong hang động, do đó không kích hoạt cạm bẫy.

Hắn có thể tìm thấy một hang động, nhưng lại vô cùng yên tâm, đến mức gây tranh chấp với hai vị Thánh đồ ở phương Tây, và không còn quan tâm đến ba người còn lại.

Có nhiều quân cờ hơn, không sợ gây ra phiền phức, lo lắng về món nợ.

Quả nhiên, trong mắt Nghiêm Phong xuất hiện một đài sen mười hai phẩm rực rỡ, hắn không nhịn được.

Trong lòng Nghiêm Phong, chuyến đi Bất Chu Sơn lần này được coi là thành công.

Sau đó, hắn ngồi đối diện đài sen, chậm rãi vận dụng lực lượng bao bọc Thanh Liên, rồi bắt đầu từng chút một tinh luyện.

Trong sâu thẳm nội tâm, Nghiêm Phong biết rằng, ngay cả khi bây giờ có một đài sen, hắn cũng không thể hấp thu hết nó như vậy.

Mặc dù cơ thể hắn đã được cường hóa mấy lần, nhưng vẫn còn mạnh mẽ, nhưng trong lãnh địa Thái Ất Kim Tiên, hắn vẫn không thể chịu đựng được hai lần.

Sự cường hóa sẽ khiến hắn bùng nổ.

Chỉ khi đạt đến lãnh địa Đại La, hắn mới có thể tiếp tục hoàn thiện phần còn lại của đài sen.

Do đó, lần này hắn chỉ đơn giản cải thiện Thanh Liên, từ đó tăng thêm thu nhập.

Sau khi đột phá Đại La Kim Tiên, các vị thần sẽ giúp hắn dung hợp nó.

Một trăm năm sau, Nghiêm Phong rời khỏi hang động này, tiếp tục lên núi.

Trong cơ thể hắn đã tạo ra một Lục Sắc Liên Hoa.

Mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này đã được thực hiện.

Hắn không vội quay về đảo, do đó tiếp tục đi dạo trên núi để có thể thu hoạch thêm nhiều linh bảo, và để ban thưởng cho các môn đồ của mình.

Mặc dù hắn có tất cả các linh bảo chống lại Thiên Bảo trong Càn Khôn Đỉnh, nhưng không phải lúc nào cũng có thể sử dụng lại Hậu Thiên Tiên Thiên.

Chương 381

Điều đó tiêu hao quá nhiều công đức, và cơ hội để giành được công đức ngày càng ít đi.

Có thể tiết kiệm một chút khi sử dụng.

Dù sao, vật liệu tốt có thể được sử dụng trên lưỡi đao để đạt được hiệu quả tốt hơn.

Do đó, chuyến đi Bất Chu Sơn của Nghiêm Phong trở nên rộng khắp như thời hậu chiến.

Chỉ cần hắn sử dụng, nó sẽ bị lấy đi, không còn để lại một viên gạch nào.

Khi thu hoạch, thời gian luôn trôi nhanh.

Thoáng chốc lại một trăm năm nữa trôi qua, Nghiêm Phong quay lại đỉnh Bất Chu Sơn.

Đứng trên đỉnh núi, nhìn xung quanh, mọi thứ đều trở nên nhỏ bé, suy nghĩ của hắn cũng trở nên quá nhỏ bé.

Lúc này, cảnh tượng trở nên rộng mở hơn, không hề tăng lên, nhưng lãnh địa tinh thần lại một lần nữa được vực dậy.

Con đường Đại La hiện tại không có bất kỳ trở ngại nào đối với hắn.

Chỉ cần tích lũy pháp lực đủ, hắn có thể trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên.

Hắn lại nhìn thanh Bất Tử Kiếm trên thắt lưng, nó đã luôn ở bên cạnh hắn kể từ khi sinh ra.

Nghiêm Phong đã chọn con đường tiến hóa.

Bất Tử Linh Đao sinh ra từ Hồng Mông Lượng Xích.

Kết hợp với Định Hải Thần Châu, có thể khai tịch thiên địa, nâng cấp linh đao thành linh bảo Tiên Thiên tốt nhất.

Khi đó, sức mạnh của hắn sẽ tăng gấp bội.

Sức mạnh trọng ba, sau tất cả sức mạnh chu thiên của Thánh Linh Chi Nhận, 5.000 trọng ba có thể tạo ra sức mạnh tương đương.

Do đó, hắn sẽ nhất định giành được 24 viên Định Hải Thần Châu còn lại.

Để hấp thụ hoàn toàn năng lượng của mười hai viên thần châu trong tay, hắn vẫn cần đến Tiên Thiên Bảo Đỉnh của Càn Khôn Đỉnh.

Bảo đỉnh vẫn còn trên Tiêu Dao Đảo, nên Nghiêm Phong tạm thời kìm nén việc dung hợp linh đao và Định Hải Thần Châu, hắn còn có việc khác phải làm, là đi Huyết Hải.

Trong Hồng Hoang có một nơi nguy hiểm và khủng khiếp, sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Huyết Hải biến thành rốn của hắn.

Huyết Hải rộng hàng vạn dặm, sóng máu cuồn cuộn không ngừng.

Hình dạng, chim chóc, côn trùng không tồn tại ở đó, tất cả khí tức ngột ngạt giữa trời đất đều tụ tập ở đó.

Ngày nay, những linh hồn trên khu vực Hồng Hoang đó gọi nơi này là biển máu quỷ.

Ở rìa Huyết Hải mênh mông và đẫm máu, Nghiêm Phong sau hành trình dài cuối cùng cũng đến đó.

Nhìn từng đợt sóng máu, Nghiêm Phong cảm thấy mọi thứ thật kỳ diệu.

Rốn của Bàn Cổ thực sự có thể tạo ra một nơi nguy hiểm như vậy, dù là cảnh giới của hắn cũng còn cách Bàn Cổ rất xa.

Kể từ khi đến đó, Nghiêm Phong không còn chần chừ nữa.

Hắn dùng pháp lực bao bọc cơ thể, nhảy vào Huyết Hải, trong chớp mắt đã biến mất.

Trong Huyết Hải, đôi mắt Nghiêm Phong đỏ rực.

Khi bơi lội, hắn cảm nhận được xung quanh.

Sau một thời gian dài, hắn vẫn không tìm thấy hơi thở, nhưng không hề nản lòng.

Hắn vui vẻ tìm kiếm.

Tiện thể, trong dòng sông máu có rất nhiều đá tinh thể màu đỏ máu.

Đây cũng là một loại dược liệu rất tốt để luyện chế trang bị, có thể nâng cao độ sắc bén của vũ khí.

Nghiêm Phong bắt đầu thu thập.

Có quá nhiều loại đá cần mọc lên, hắn mất hứng thú thu thập.

Nhưng vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của Dã Hỏa Hồng Liên.

Nghiêm Phong không khỏi buồn bực, chưa sinh ra sao?

Hắn không định tiếp tục tìm kiếm lâu nữa.

Nếu một trăm năm nữa vẫn không tìm thấy, hắn sẽ phải rời đi trước, rồi sau đó tìm cơ hội để có được.

Hắn ngừng bơi lội, nhắm mắt lại, để sức mạnh tinh thần từ từ lan tỏa.

Chương 382

Hắn cẩn thận cảm nhận không gian Huyết Hải này, thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi hắn định từ bỏ tìm kiếm, ở phía trái cách vài trăm dặm, có một tia sinh mệnh khí tức.

Nghiêm Phong mừng rỡ khôn xiết.

Hắn nắm lấy cơ hội này, thân hình hắn thoắt ẩn thoắt hiện, xuất hiện ở vị trí đó trong giây tiếp theo.

Mặc dù hơi thở đã biến mất, Nghiêm Phong không hề thất vọng.

Hắn mỉm cười, đi lại xung quanh đó một lúc, cuối cùng đã tìm thấy gợn sóng không gian, nhanh chóng đưa tay ra xoa dịu gợn sóng bên trong, rồi tăng cường pháp lực đầu vào, gợn sóng trong tay hắn dần dần khuếch đại, một cánh cổng không gian xuất hiện trước mặt Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong không chút do dự cười lớn.

Giây tiếp theo, Nghiêm Phong tiến vào một không gian khép kín.

Nhìn khung cảnh trong không gian, hắn nhanh chóng tìm thấy nơi Dã Hỏa Hồng Liên đang ở, và nó đang lơ lửng trong không gian.

Trên đỉnh Hồng Liên là một quả cầu máu đang lơ lửng.

Hai thanh kiếm xoay quanh để bảo vệ.

Đó hắn là hậu duệ của Minh Hà.

Nghiêm Phong cảm nhận một chút bằng thần thức, phát hiện lúc này linh tính của Minh Hà không nhiều, điều đó tốt hơn cho hắn.

Quá trình đạt được Hồng Liên trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Hắn trước tiên lấy ra linh bảo cấp cao Ngọc Bào, định dùng nó để bồi thường linh bảo của Minh Hà.

Hắn đặt nó trên Ninh Hà, còn hai linh bảo Nguyên Đồ và A Tỳ thì không có bất kỳ hành động nào, càng không hề bị tinh luyện, ngay cả khi bị thao túng, cũng không thể là đối thủ của Nghiêm Phong, nên chúng chỉ trung thực giữ vững trạng thái bất động.

Huyết thống Tư Đích Tư Hà cũng yên lặng ở đó.

Bây giờ chỉ có bản năng, nhưng vẫn biết cách tránh xa cái ác, nên không động đậy.

Sau khi Nghiêm Phong đưa Ngọc Y vô hà ra, hắn dùng sức kéo Dã Hỏa Hồng Liên về phía mình.

Chỉ trong chốc lát, sau khi Hồng Liên Hoa hoàn toàn nở rộ, Nghiêm Phong thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắn không thể kiềm chế sự phấn khích, hắn cười.

Thu thập bốn đài sen này không hề dễ hơn việc khai thiên lập địa, cường độ không đủ, yếu tố vận may cũng là quan trọng nhất.

Nhờ hắn nắm bắt được cơ hội này, nếu không, nếu hắn mà sinh ra cùng với Tam Thanh và những người khác, thì những đóa sen này sẽ không thuộc về hắn.

Bây giờ hắn đã có ba trong số đó, chỉ còn thiếu Hắc Liên Hoa của La Hầu bị tiêu diệt.

Hắn không thể chờ đợi được nữa.

Khi La Hầu cuối cùng chết đi, hắn sẽ nhờ thần linh giúp đỡ, rồi mới có thể có được đài sen đó.

Mục đích của chuyến đi này đã hoàn thành, thậm chí còn hoàn thành vượt mức.

Nghiêm Phong cảm thấy thư thái, không còn ở lại khu vực Hồng Hoang nữa, mà tiếp tục ở lại nội địa.

Hắn đang chuẩn bị trở về Tiêu Dao Đảo ở Đông Hải để nghỉ ngơi một chút.

Lại nhìn bầy sinh vật đẫm máu và Minh Hà, trong lòng vui vẻ, hắn đã truyền lại toàn bộ kinh nghiệm Khai Thiên của Bàn Cổ cho chúng.

Liên Hoa và Minh Hà dường như cũng hiểu được lợi ích.

Hình máu không ngừng chiến đấu.

Nghiêm Phong chỉ cười, nhưng không chú ý.

Hắn bước ra khỏi không gian khép kín đó, chờ lối vào không gian biến mất.

Nghiêm Phong cũng cất bước rời khỏi Huyết Hải.

Hắn tiến về Đông Trung Hải.

Nơi đó không xa Đông Hải.

Trong vòng một thế kỷ, Nghiêm Phong đã đến Đông Trung Hải.

Các vị thần trên Tiêu Dao Đảo biết Nghiêm Phong đã đến bờ biển Đông Trung Hải.

Một trận pháp pháp lực đã đưa Nghiêm Phong quay trở lại đảo trong một hơi thở.

Trên đảo.

Nghiêm Phong nhìn khung cảnh quen thuộc trước mặt, vươn vai, thân tâm hoàn toàn thư thái.

Chương 383

Ở nơi này, hắn cuối cùng có thể buông bỏ mọi phòng thủ, khiến hắn thư giãn.

Nghiêm Phong nhìn những sinh vật có thể nhìn thấy khắp đảo, hài lòng gật đầu, trong lòng nghĩ, có lẽ cần phải giảng đạo một lần.

Nghiêm Phong đi về biệt thự, một đường biến mất, ngăn không cho người khác phát hiện, không lâu sau đã đến Tiêu Dao.

Ở nơi tu luyện, hắn khoanh chân ngồi xuống, phát ra một ý niệm, không lâu sau truyền vào tai Bái Nguyệt và Kim Tuệ Phượng.

"Ta sẽ xem với tốc độ tương tự." "Chủ nhân đã về rồi," Kim Tuệ Phượng và những người khác nói.

"Nhanh lên, đừng để chủ nhân chờ lâu." "Ta đi đây." Vài người nhanh chóng đến gặp Nghiêm Phong, nhìn hắn đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Đồng thời, họ cúi chào: "Kính chào chủ nhân." Nghiêm Phong gật đầu, rồi nói: "Hãy đưa cho ta, ta vừa trở về đảo, Bái Nguyệt, ngươi hãy kể cho ta biết những gì đã xảy ra trên đảo trong thời gian chủ nhân du hành!" "Vâng." Bái Nguyệt tiên tử đồng ý, Kim Tuệ Phượng và những người khác im lặng đứng bên cạnh, rồi trả lời: "Chủ nhân, trong nghìn năm sau khi người vừa rời đi, không có gì xảy ra.

Hòn đảo vẫn yên bình như thường lệ.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, ngày càng có nhiều sinh vật trên đảo.

Không có ai chạy vào biệt thự, cũng không có ai rời khỏi đây.

Các thuộc hạ của người đã vài lần hỏi liệu chủ nhân có trở về núi

và ghé thăm không, nhưng tạm thời đã bị thuộc hạ của người từ chối.

Nếu chủ nhân muốn gặp, ta có thể sắp xếp." "Không vội, ngươi cứ tiếp tục câu chuyện." Nghiêm Phong thản nhiên nói.

"Vâng.

Ngoài việc số lượng sinh vật nguyên thủy trên đảo tăng lên, Chí Tôn giả đã xuất hiện vài lần và mang theo nhiều chủng tộc.

Lúc đó, họ đều bị thương.

Số lượng người của các chủng tộc không nhiều, nhưng có nhiều loài, ít nhất cũng có vài trăm loài.

Những dân tộc này đã được thuộc hạ và huynh đệ Trục Phong sắp xếp lại.

Không có vấn đề lớn nào khác, yêu cầu mọi người.

Tốt." Nghiêm Phong khen ngợi.

Bái Nguyệt nhanh chóng xua tay, nói: "Đây là việc thuộc hạ nên làm, cảm ơn chủ nhân đã khen thưởng." "Bái Nguyệt, ngươi luôn lễ phép như vậy.

Nàng không cần, hãy đi cùng Trục Phong, năm huynh đệ tỷ muội của ngươi có thể quen không?" Kim Tuệ Phượng đứng ra trước mặt Nghiêm Phong.

"Tiêu Dao Đảo là tiên cảnh hiếm có trong Hồng Hoang, ta và năm người chúng ta đều có thể sống ở đây, ta vô cùng cảm kích, ta cũng đã quen rồi." "Quen rồi thì tốt.

Lần này ta gọi các ngươi đến vì ta tin rằng trên đảo có những sinh vật, nhưng nhiều người trong số chúng không có phương pháp tu luyện thích hợp.

Chủ nhân sẽ giảng đạo một lần, để chúng có thể sớm thoát khỏi

sự ngu dốt, có cơ hội được chứng minh.

Các ngươi có thể sắp xếp và hẹn mười năm sau, gặp nhau ngoài thôn, mọi người đều có thể đến nghe.

Hy vọng các ngươi có thể nắm bắt cơ hội này." "Nghe tin Nghiêm Phong sẽ giảng đạo, mọi người đều phấn khích.

Thực ra, phương pháp tu luyện của họ cũng thô sơ.

Lần này, Nghiêm Phong có thể giải thích.

Ta tin rằng họ sẽ có thể nâng cao tu vi một lần nữa.

Hắn kéo dài thời gian, vài người nhanh chóng bắt đầu tập hợp mọi người." Nghiêm Phong nhìn những người còn lại, nhắm mắt lại, bắt đầu sắp xếp nội dung sẽ giảng sau mười năm.

Ba lần giảng đạo vang vọng khắp Đông Hải và Tiêu Dao Đảo trong Hồng Hoang.

Mười năm sau, sau khi Nghiêm Phong nói về việc truyền đạo trên đàn, rượu ngon trên đảo đã sôi sục.

Vì có cơ hội nghe đạo mà họ cảm thấy phấn khích, điều đó phải kể đến hành động của Nghiêm Phong.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã đến ngày truyền đạo.

Không xa cửa biệt thự có một cái hồ, phía bên kia hồ có một bệ rộng rãi và gọn gàng, do chính Kim Tuệ Phượng xây dựng trong thời gian này.

Lúc đó, nơi này đông nghịt người, nhưng không hỗn loạn, cũng không có ai vì lý do gì mà mạo phạm đảo chủ.

Nếu bị đuổi đi theo cách đó, cuối cùng sẽ bỏ lỡ cơ hội lắng nghe này.

Cơ hội nghe đạo này sẽ khiến họ hối tiếc suốt đời.

Ở phía trước, Bái Nguyệt, Kim Tuệ Phượng và những người khác ngồi ở hàng đầu, những người khác ở phía sau, đối diện là một bệ cao, dài và rộng chín thước, trên đó trải những chiếc chiếu cỏ.

Bồ đoàn đã được chuẩn bị cho Nghiêm Phong.

Trong số đó, vài người nhắm mắt lại, ngẩng đầu, vài người gãi tai, nhìn xung quanh, vài người thì nhìn nhau với những biểu cảm khác nhau.

Lúc đó, một làn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh Nghiêm Phong xuất hiện trên bồ đoàn.

Chương 384

Nhiều người nghe nhanh chóng cúi chào, và cúi chào: "Chúng ta gặp chủ nhân, chúng ta hy vọng chủ nhân vạn thọ vô cương, sớm ngày chứng đạo!" Nghiêm Phong khẽ mỉm cười, giơ tay lên, rồi nói: "Các ngươi không cần phải khách sáo, chỉ cần ngồi xuống!" "Cảm ơn!" Mọi người đều cung kính nói.

"Vì các ngươi sống trên cùng một hòn đảo với chủ nhân, nên có thể coi là những cư dân trên hòn đảo hạnh phúc của ta.

Hôm nay, chủ nhân mở đàn truyền đạo và truyền thụ phương pháp tu luyện, cũng vì các ngươi không hiểu chân tướng, tự mình tu luyện không dễ dàng, có vô vàn điều chờ đợi để nhận thức.

Nếu có điều gì ta không biết, ta sẽ đặt câu hỏi sau khi giảng đạo kết thúc, ta sẽ trả lời từng câu một.

Có thể, rất đạo đức.

Tên đó có thể được đặt tên, từ một thế giới tên tuổi chưa biết, là mẹ của vạn vật.

Vì vậy, sự tồn tại thường không phải, phải thường xuyên nhìn thấy những điều kỳ diệu, phải nhìn thấy.

Hai cái khác nhau.

Ý nghĩa của sự huyền bí là giống nhau.

Huyền bí huyền bí và cánh cửa của tất cả huyền bí." "Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm; thánh nhân bất nhân, lấy trăm họ làm chó rơm.

Giữa trời đất, ở chỗ hư vô.

Hư giả và bất khuất, di chuyển ngày càng nhiều.

Quá nhiều từ ngữ đáng thương, tốt nhất nên giữ ở giữa." (Trích từ Đạo Đức Kinh) Giọng Nghiêm Phong tuy không lớn, nhưng có thể truyền rõ ràng đến tai mỗi người.

Trong tai những người nghe, những vấn đề gặp phải trong tu luyện đã được giải quyết một cách dễ dàng.

Trên đất không có hình tượng Kim Liên Hoa, cũng không vang vọng âm thanh thần tiên, đại khái không thể nhìn thấy đại tượng như vậy.

Nghiêm Phong giảng đạo một trăm năm, từ trạng thái bình thường của Kim Tiên sơ kỳ đến hiện trạng Thái Ất Kim Tiên.

Trong khoảng thời gian này, hắn kết hợp luyện kim thuật, luyện đan thuật và phương pháp trận pháp, từ nông đến sâu, từ đơn giản đến phức tạp, chỉ ra con đường tu luyện của những người này; không còn bàn luận về phương pháp tu luyện, mà là tinh túy của tu luyện và cách tu luyện tốt hơn, mục đích là để họ nhận ra phương pháp rèn luyện phù hợp nhất với mình, và đi trên con đường của riêng họ, không phải con đường mà Nghiêm Phong sắp đặt.

Trong 100 năm qua, những người nghe giảng đạo thỉnh thoảng đột phá cảnh giới, nhiều người hơn đã xuất hiện.

Trong đó, Bái Nguyệt, Kim Tuệ Phượng và những người khác thăng cấp nhanh nhất.

Họ kết hợp học thuyết của Nghiêm Phong, và dung hợp thành phương pháp tu luyện của riêng mình.

Trong đó, họ nhanh chóng tiến vào hậu kỳ Thái Ất Kim Tiên.

Sau khi đột phá, họ không làm phiền người khác.

Ngược lại, họ tiếp tục lắng nghe và học hỏi kiến thức mới một cách nghiêm túc, đồng thời củng cố cảnh giới của mình.

Trong vô số sinh vật, Nghiêm Phong đã phát hiện ra một số mầm mống tốt.

Tu vi không cao, trong phạm vi Kim Tiên, nhưng có nền tảng vững chắc và tư chất tốt.

Có lẽ có thể tập trung vào việc bồi dưỡng; Nghiêm Phong chỉ cần một chút chú ý là đủ, một khi đã có tất cả, cần phải kiểm tra những gì chưa phát triển và xác định kế hoạch bồi dưỡng.

Sau khi giảng đạo, Nghiêm Phong đã trả lời các câu hỏi mà quần chúng đặt ra, và hướng dẫn cách giải quyết các vấn đề tương tự một lần nữa.

Mười năm sau.

Hắn nhận thấy thính chúng không còn câu hỏi nào khác, Nghiêm Phong vẫy tay với mọi người, nói với tất cả: "Được rồi, buổi giảng đạo lần này đến đây là kết thúc.

Sau khi trở về, các ngươi có thể sắp xếp lại thu hoạch một cách cẩn thận.

Nếu các ngươi không hiểu, các ngươi có thể thưa hỏi Bái Nguyệt, Kim Tuệ Phượng và những người khác khi họ tan cuộc." "Bái Nguyệt và Kim Tuệ Phượng, các ngươi hãy cố gắng hơn nữa, chiêu mộ một số nhân tài từ các giáo sĩ được phê duyệt, làm lực lượng vũ trang của thôn trang để gia nhập Tiểu Diêu Sơn Trang.

Ta không có hứng thú, nhưng không gặp mặt ai, ta sẽ chăm sóc, bảo vệ biệt thự và Tiêu Dao Đảo, ta cũng sẽ không yêu cầu thêm nữa." "Tuân lệnh chủ nhân!" Kim Tuệ Phượng và những người khác nhanh chóng đáp lại, họ cũng cho rằng đây là một điều tốt.

“Quy tắc thôn trang vẫn là quy tắc nguyên thủy.

Các ngươi không được bán thôn trang trên núi và giết người vô tội.

Bây giờ thêm một quy tắc nữa là bảo vệ Hồng Hoang và cứu giúp kẻ yếu.

Các ngươi có thể trực tiếp nói với ta bất kỳ quy tắc nào có lợi cho sự phát triển, bây giờ không còn việc gì nữa, các ngươi có thể lui ra.” “Vâng, chúng thuộc hạ xin cáo lui.” Sau khi vài người rời đi, Nghiêm Phong lật ngược Càn Khôn Đỉnh, rồi hạ xuống thắt lưng.

Thanh kiếm của người chết được đặt trên giá ba chân, bắt đầu được tế luyện.

Một lúc sau, hắn đặt mười hai viên Định Hải Thần Châu lên giá ba chân, và dùng sức mạnh của chúng để kết hợp lại với nhau.

Sau đó, hắn có thể luyện chế.

Không, hắn có thể chờ một lúc để được nâng cấp thành linh bảo đỉnh cấp.

Trong khoảng thời gian Nghiêm Phong giảng đạo, tình hình trên Hồng Hoang ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Nhiều năm qua, ba bộ tộc tấn công lẫn nhau, gây ra số lượng lớn thương vong và thù hận gia tăng.

Chương 385

Trong đó, tộc Long có thực lực mạnh nhất.

Long tộc kiên cường, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không thể cô độc.

Kể từ khi ba cuộc chiến bùng nổ, kể từ khi họ tấn công lẫn nhau, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc hiện tại đã liên thủ để đối phó với Long tộc.

"Ma Tổ La Hầu!" Ba người cùng kêu lên.

"Đúng vậy, ta vẫn nhớ tổ tiên của ta, ta cứ tưởng đã quên.

Ta không đi nữa, ba người các ngươi ngu dốt bây giờ có thể cai trị một bộ tộc lớn và bắt đầu chống lại Hồng Hoang." La Hầu cảm khái nói, thủ lĩnh của bộ lạc có khuôn mặt xấu xí, không may bị một tổ tiên ma quỷ giết chết nửa đường, một vị đại sư tàn nhẫn, lần này lại bị chặn vô cớ, ba người không có thời gian để tranh cãi về điều này.

Bởi vì gia đình của họ trên chiến trường có thể có một số lượng lớn thương vong bất cứ lúc nào, không có lệnh của họ, chiến đấu sẽ không dừng lại, vì vậy họ phải rời đi càng sớm càng tốt.

Long Vương nhìn Nghiêm Phong đang trầm tư trước mặt.

"Ta không biết Ma Tổ tổ tiên đã ngăn cản ta, ta không thể trực tiếp ra mặt, nhưng ta có thể đại diện cho ba bộ tộc của ta." Tổ Phong và Tổ Kỳ Lân im lặng, đồng ý.

Thật ra, ba bộ tộc vẫn là bá đạo nhất.

Không trách Long tộc lại tốt hơn Phượng Hoàng và Kỳ Lân.

Nhìn thấy điều này thật mới mẻ, tổ tiên cũng sẽ thẳng thắn, chỉ cần ở yên đây một trăm năm, ta không cần làm gì cả!" Nghiêm Phong

nhẹ giọng nói, như thể mọi thứ hắn nói đều đơn giản.

"Gì?!" Ba người nghe xong, đồng thời cảm thấy chấn động, rồi đều nổi giận.

Long Vương mặt trắng bệch, "La Hầu, đạo hữu đáng thương nói chuyện với người khó khăn như vậy, người nghĩ đạo hữu đáng thương sợ người sẽ không thành công sao?

Một trăm năm?

Bộ lạc của ta còn bao nhiêu người!

Người bây giờ hãy tránh ra, đạo hữu đáng thương sẽ không giải quyết chuyện ngăn cản người hôm nay, nếu không!" Lúc này, Tổ Phong và Tổ Kỳ Lân cũng đứng phía sau Long Vương, mặt họ không tốt.

"Ha ha ~~!" Nghe xong lời Long Vương, Nghiêm Phong cười một lúc, rồi ngừng lại một hồi lâu.

Hắn khinh miệt nhìn ba người đang đứng cùng nhau, rồi gây áp lực lên họ, và nói trong một kênh âm thanh.

"Với tài năng kể chuyện cười của các ngươi, đã lâu ta không cười rồi, vì điều này, cảm ơn các ngươi hôm nay!" "Ta đã cười một lúc, không bận tâm đến việc ba người các ngươi vì lời nói của ta mà trở nên xấu xí hơn." Rồi hắn ngừng cười, thản nhiên nói.

"Ba người các ngươi đã ở đây quá lâu.

Não của các ngươi bị tổn thương rồi, không quan tâm đến những gì lão tổ tông đã làm hôm nay sao?

Thật là một trò cười!

Các ngươi và ba chủng tộc của các ngươi có tất cả quyền lực ngày hôm nay, ta, Hồng Quân và những người khác đã ngầm cho phép

kết quả đó.

Việc tích lũy lâu dài đã nâng cao tốc độ tu luyện của các ngươi rất nhiều.

Chỉ dựa vào việc tu luyện chuẩn Thánh trung kỳ này thôi, ta cũng sẽ tìm lão tổ tông gây phiền phức.

Các ngươi tự tin từ đâu ra?" Sau khi nói xong, Nghiêm Phong giải phóng động lực, không nghi ngờ gì đã phơi bày sức mạnh đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Thủ lĩnh của ba gia tộc lớn bị thế trận đột ngột đó làm cho giật mình.

Sau khi thân ảnh lung lay rồi đứng vững, họ đều cảm thấy kinh ngạc.

Khó tin.

Họ nghĩ rằng, nhờ vào lợi thế vận khí của chủng tộc trong nhiều năm, họ có thể sánh ngang với Hồng Quân và Nghiêm Phong, nhưng không ngờ khoảng cách vẫn lớn đến vậy, một lúc sau họ có chút nản lòng.

Dù sao, thủ lĩnh của ba bộ lạc, cũng nhanh chóng hồi phục.

Điều quan trọng nhất hiện tại là cứu bộ lạc.

Ba người nuốt đắng, biết rằng chỉ có cùng nhau nỗ lực, mới có thể quay trở lại Hoang Giới, vì vậy họ đã từ bỏ thù hận.

Cũng như vậy.

Hắn giao việc này cho Long Vương.

Long Vương trước tiên thở ra một luồng khí cũ kỹ, rồi cúi chào Nghiêm Phong, hạ thấp tư thế.

Vì quá lâu rồi, hắn trở nên không quen, rồi nói: “Ma Tổ tổ tiên, chúng ta chỉ là những kẻ ngu dốt đáng thương tự đại.

Đạo hữu đáng thương xin lỗi ở đây; ba người chúng ta vừa mới đàm phán, cảm thấy hùng tâm tráng chí, không thể quản lý thế giới Hồng Hoang và hoang vu; chúng ta quyết định từ bây giờ quay trở lại sơn hải, hy vọng tổ tiên có thể trở thành một tổ tiên hoàn chỉnh.

Hãy để chúng ta rời đi!” “Long Vương, tổ tiên của ta thừa nhận ta từng xem thường ngươi, bởi vì tính cách của ngươi bây giờ có thể co duỗi.

Nếu không có những người như ta, Hồng Quân và những người khác, thì bất hạnh thay, thế giới hoang vu này thực sự là thế giới của các ngươi!” Nghiêm Phong lắc đầu, thở dài, giống như Long Vương vậy.

“Ma Tổ, xin hãy để chúng ta đi!” Long Vương lại nói, Tổ Phong và Tổ Kỳ Lân cũng lên tiếng.

Chương 386

“Không!” Nghiêm Phong lạnh lùng nhìn xuống chiến trường bên dưới.

“Tại sao?

Tại sao một cường giả như vậy lại khiến hậu bối như ta cảm thấy xấu hổ?” Long Vương có chút lo lắng hỏi.

“Thật ra, các ngươi có thể đợi.

Tổ tiên của ta đang luyện chế một đứa bé cần một lượng lớn máu, bộ tộc của các ngươi bây giờ có thể cung cấp máu cho ta.” “Chúng ta không biết cần bao nhiêu máu?” Ba người hỏi.

“Gần bốn phần mười số người bên dưới.” Nghiêm Phong nhìn chằm chằm vào vài người, cười nói.

Ba Long Vương bị sốc.

Nếu đúng như La Hầu nói, thì bộ lạc của họ thậm chí không thể tồn tại, điều đó quá lừa dối.

Ba người không thể chịu đựng được, cùng lúc ra tay tấn công La Hầu, nhưng dễ dàng bị La Hầu giải quyết.

Long Vương lớn tiếng hỏi, “La Hầu, tức giận đến vậy, nhất định phải vì tư lợi mà chôn vùi sinh mệnh của ba tộc chúng ta, không sợ trời báo ứng sao?” “Báo ứng?

Ồ, ý nghĩa của thiên đạo tốt hơn những gì các ngươi hiểu.

Để bành trướng, thế giới Hồng Hoang cần tiến hóa.

Nếu ta đơn phương đồ sát các ngươi, sẽ vô ích cho tiến hóa, có thể sẽ chiêu dẫn thiên phạt; nhưng chiến tranh chủng tộc giữa ba tộc các

ngươi, đó là chất dinh dưỡng tốt nhất cho sự tiến hóa của thế giới.

Bất kể có bao nhiêu người chết, ta cũng sẽ không trách tội lão tổ tông, có lẽ vì ta tuân theo ý chỉ của Thượng Đế mà thiên quốc còn ban thưởng công đức cũng không chừng!

Bây giờ, các ngươi còn chưa hiểu sao?

Rất nhiều nhân vật cường đạo, nếu các ngươi thành công vượt qua, các ngươi sẽ cảm thấy vui vẻ; nhưng, rõ ràng bây giờ các ngươi không thể vượt qua." Ba Long Vương đã ngu ngốc khi nghe câu nói đó.

Họ đã dừng tấn công.

Chưa từng có một cuộc chiến tranh bộ lạc nào như vậy.

Đó là một cuộc cướp bóc quy mô lớn.

Lần cướp bóc cuối cùng, ba người của gia tộc hung thú không nhịn được mà đánh một trận lạnh lẽo, cuối cùng, ngay cả khi không có một người thần bí nào ra tay.

Gia tộc mãnh thú hiện đã bị diệt vong.

Ngay cả khi được cứu thoát và sinh ra vào ngày thứ hai, cũng sẽ bị suy yếu nghiêm trọng.

Bây giờ tận thế của bộ lạc có thể giống hoặc tồi tệ hơn cả những mãnh thú hoang dã.

Ai biết người thần bí đó có xuất hiện hay không.

Ba tổ tiên im lặng nhìn nhau.

Thà tự dựa vào mình, còn hơn là dựa vào sự cứu giúp hư vô của thần linh.

Vạn nhất không có ai cứu giúp, thì sẽ vô lực đánh bạc.

Nhìn ba linh hồn đối lập không nhượng bộ, Nghiêm Phong cũng không bỏ qua.

Vì ba người không còn phát động tấn công, hắn không bị hại.

Vạn nhất ba người bùng nổ, đó là điều đáng giá.

Hắn bắt đầu phân tán sự chú ý và vận hành trận pháp hút máu đã được sắp đặt trước, dẫn máu trên chiến trường vào Tiên Thiên Trận.

Cùng với sự hấp thụ máu, trận pháp ngày càng hoàn chỉnh, La Hầu cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thời gian trôi nhanh.

Khi ba người cố gắng tìm kiếm giải pháp, đã nửa thế kỷ trôi qua.

Dân chúng của ba tộc Long, Phượng và Kỳ Lân vẫn đang chiến đấu lẫn nhau, chỉ còn lại 30% số lượng.

Nghiêm Phong dùng ma pháp ảnh hưởng đến ý thức của họ, khiến họ trở thành những cỗ máy chỉ biết giết chóc, dễ dàng bị kích động.

Ba tộc Long Vương cũng đã phát hiện ra tình huống này.

Họ biết không thể tiếp tục kéo dài, nhưng không phải đối thủ của La Hầu.

Phương pháp duy nhất và tốt nhất là noi gương Thú Hoàng Thần, người đã bị cướp bóc và hy sinh.

Có một quyết định, ba người sẽ không còn chần chừ nữa, vì vậy ba âm thanh đồng thời vang lên trong tai La Hầu, thậm chí vang khắp Hồng Hoang.

“Thiên đạo ở trên trời.

Hôm nay, tổ tiên Long tộc thành tâm sám hối tội lỗi của mình.

Chương 387

Nguyện ý từ bỏ thân thể này và chiến đấu với Hồng Hoang.

Đồng thời, Long tộc sẽ kiểm soát thành trấn và đại dương, trấn áp Hồng Hoang và vận khí.

Hãy nhìn chư thiên!" "Hiện nay, tổ tiên Phượng tộc thành tâm sám hối tội lỗi của mình, và từ bỏ thân thể này, bù đắp sự thiếu hụt của Hồng Hoang.

Đồng thời, Phượng tộc ở phía nam Minh Triều, núi lửa tổ truyền sẽ trấn áp Hồng Hoang và vận khí, và hy vọng học hỏi từ thiên đạo!" "Tổ tiên Kỳ Lân tộc thành tâm sám hối tội lỗi của mình, và nguyện ý từ bỏ thân thể của mình, chiến đấu với Hồng Hoang.

Đồng thời, bộ lạc Kỳ Lân đã trở về vùng núi và rừng rậm.

Từ nay về sau, Kỳ Lân sẽ trở thành thú quý, trấn áp Hồng Hoang và vận khí hoang dã, và hy vọng học hỏi từ thiên đạo!" Trong Hồng Hoang phía Tây, chiến tranh vẫn tiếp diễn.

Số lượng người của ba tộc ngày càng ít đi.

Thi thể chất thành núi.

Những thi thể này đã mất hết máu, khô quắt đến lạ thường, như thể sắp rơi rụng, nhưng những người đang chiến đấu không hề chú ý một chút nào, mắt họ đỏ ngầu, cũng bị ma pháp của La Hầu ảnh hưởng, hoàn toàn không quan tâm đến những chi tiết này.

Dưới chiến trường, Tiên Thiên Trận tỏa ra một luồng sáng đỏ, lờ mờ nhìn thấy bóng dáng bốn con thú đang gào thét trên không trung, như thể đang vật lộn muốn thoát ra.

Cảm giác như có một sinh mệnh mới đang ra đời, Nghiêm Phong

luôn chú ý đến sự thay đổi của trận pháp, vui vẻ nhìn vào trong, bởi vì Tiên Thiên Trận Pháp đã được tinh luyện thành công ở đó, nhưng nếu có thể tiếp tục hấp thụ máu ở đó, thì sức mạnh của trận pháp sẽ mạnh mẽ hơn.

Do đó, hắn không bỏ lỡ ba trận đấu và một trận ma pháp.

Miễn là có lợi cho hắn, hắn sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người khác.

Ma Tổ tổ tiên có thể trở thành người chấp nhận lòng tốt, tàn nhẫn và tham lam.

Hắn không ngừng hút máu, tăng cường ma pháp và đẩy nhanh tốc độ hình thành.

Đồng thời, hắn nhận thấy vài người đang ẩn mình trong bóng tối, nhưng không bận tâm, mỉm cười trong lòng.

Hắn biết những người không xuất hiện chắc chắn là Hồng Quân và những người khác.

Những người này đã nhìn thấy Tứ Kiếm Tiên, nhưng không hề nhận ra sự khủng khiếp của Tứ Kiếm Tiên sau khi hình thành.

Bây giờ họ đang quan sát, sẽ không ngăn cản, và sẽ hối hận.

Ba Long Vương và Phượng tộc trưởng vẫn bị mắc kẹt ở ngoài không gian, không thể thoát ra, nhưng gia đình của họ đã giảm 50%, và vẫn đang giảm đi một cách điên cuồng.

Vài người đang ẩn mình một bên thực sự là Hồng Quân và những người mà La Hầu đoán.

Họ cũng đã ở đó từ sớm, hy vọng được chứng kiến một thảm họa quy mô lớn khác ra đời, điều đó sẽ giúp họ hiểu rõ hơn về hoạt động của Đạo giáo Quan Vũ.

Tiến thêm một bước nữa; đồng thời, họ cũng đã nhìn thấy hành động của La Hầu, nhưng không hiểu ý đồ của La Hầu lắm.

Bao gồm cả Hồng Quân, không ai biết tại sao La Hầu lại nhiệt tình tham gia, thậm chí gián tiếp dẫn đến cuộc cướp bóc quy mô lớn này.

Lúc đầu, họ ít nhiều có thể đoán được kết cục của ba Long, Phượng, nhưng lúc này không có thời gian bùng phát, đáng lẽ phải có một khoảng thời gian khác, nhưng do sự thao túng và khiêu khích chậm chạp của La Hầu, số lượng cướp bóc đã xảy ra sớm hơn, và sức phá hủy lớn hơn nhiều so với bình thường.

Mặc dù cách này phù hợp với "Thiên đạo", và sau khi thảm họa kết thúc có thể nhận được phần thưởng tương ứng của "Thiên đạo", nhưng Ma Tổ tổ tiên La Hầu hoàn toàn không cần làm như vậy, do đó có thể quan sát sự thay đổi bất cứ lúc nào.

Hãy để xem Nghiêm Phong muốn làm gì.

Về sự sống chết của ba tộc, vài người hoàn toàn không có đầu óc, không sẵn sàng cai trị hoang địa, không có khả năng cứu giúp dân chúng của ba tộc.

Không có ích gì.

Tổ tiên Âm Dương và Ngũ Nguyên Lãnh Chúa thực sự đã thiết lập quyền lực của mình, nhưng cùng với sự bùng nổ của dã thú, họ liên tiếp gây hại cho nền tảng, không cần xây dựng lại.

Không gian Càn Khôn và Tổ tiên Dương Mai đang tu luyện.

Về cơ bản không biết gì về thế giới.

Do đó, hãy để hành động của Nghiêm Phong bị bỏ qua, nhưng không thể không xem xem trong bình hồ lô bán thuốc gì.

Chỉ có Hồng Quân trong lòng có chút bất an.

Cảm thấy những gì La Hầu đã làm bất lợi cho hắn, nhưng không thể hiểu rõ.

Đồng thời, cảm thấy thảm họa lần này dường như quá thuận lợi.

Sự thật không phải vậy.

Vụ cướp ẩn chứa những rủi ro khác, phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Một thời gian nữa trôi qua, ba Long Vương ở xa đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn không có phương pháp hiệu quả.

Càng ngày càng ít nhìn thấy bộ lạc của mình, cảm thấy đau đớn.

Phần lớn chiến tranh xảy ra là do sự ích kỷ và mong muốn chiếm đoạt toàn bộ Hồng Hoang và lãng phí vận khí của thế giới.

Không cần nói nhiều, ý tưởng đó không được thực hiện, vì mọi người đã chịu đựng vì lòng tham, nhưng vẫn luôn kính trọng bộ lạc của mình.

Chương 388

Lúc này, ba tổ tiên cảm thấy mình đã sơ suất với tư cách là tổ tiên.

Họ không thể chờ đợi được nữa.

Cuối cùng, Long Vương đã nghĩ ra một cách, nói với hai người kia, mặt họ đều trắng bệch như vậy, không chút do dự gật đầu và đồng ý.

Ba người nhìn nhau, rồi mỉm cười.

Sự bất mãn giữa nụ cười dường như đã biến mất.

La Hầu cũng chú ý đến tình hình của ba người.

Không rõ, nên chế giễu: "Bây giờ, ta vẫn còn cười.

Tổ tiên của ta không muốn giết các ngươi, nhưng ngay cả khi nhìn thấy điều đó, cũng không cần phải vui vẻ như vậy.

Nếu các ngươi lén lút cảm thấy phấn khích thì sao?" Như thể nghiêm túc.

Ngươi không giết ta, nhưng ngươi lo lắng ta sẽ vội vàng làm hại ngươi.

Dù sao, không ai có thể giết ngươi trong Hồng Hoang, nếu ngươi tuyệt vọng và khiến ngươi bị thương, thì Hồng Quân và những người khác có thể sẽ không bỏ lỡ cơ hội này để ra tay.

Ngươi có cảm thấy lúc này không ở bên ngoài không, ngươi nghĩ sao?" Long Vương buông bỏ mọi ràng buộc, nhìn thẳng vào Nghiêm Phong.

"Ồ, đã nhìn thấy rồi sao?

Thật sự sẽ phá hủy sao?

Dám sao?

Không có phước lành của ngươi.” “Hơn nữa, Thiên Đạo sau này sẽ không ghé thăm dân tộc của ngươi nữa, không xa khỏi sự hủy diệt.

Bây giờ!” Nghiêm Phong cười lạnh.

“Các ngươi không cần phải ở đây lâu nữa, ta tự nhiên cho rằng ta sẽ không bùng nổ, nhưng ta có thể.

Tổ Kỳ Lân, sau cuộc nói chuyện, ba người trông nghiêm túc, gật đầu với nhau, ba âm thanh vang lên trong tai của toàn bộ thế giới bị Hồng Hoang nhấn chìm, đánh thức dân chúng của ba tộc bên dưới.

“Hiện nay, Tổ Long của Long tộc thành tâm sám hối tội lỗi của mình… Long tộc sẽ vĩnh viễn tồn tại trong toàn bộ thành thị.” “Thiên đạo đã được thiết lập.

Hôm nay, tổ tiên của Phượng tộc cảm thấy tội lỗi… Núi lửa Hỏa Nam của Phượng tộc ở trấn Vĩnh Minh.” “Hôm nay có một tổ tiên của bộ lạc Kỳ Lân, Tổ Kỳ Lân, thành tâm cảm thấy tội lỗi, trấn áp Hồng Hoang và hoang địa, ngước nhìn thiên đạo!” Lời nói của ba người vừa dứt, chư thiên lập tức giáng xuống ba đạo công đức, kéo họ ra khỏi thiên đạo.

Ba trái tim đồng thời vui mừng, nhưng nhìn thấy nhau còn cách 30% dân số, họ cảm thấy đau khổ.

Sau trận chiến này, ba thủ lĩnh bộ lạc về cơ bản đã hy sinh và bị thương.

Những cường giả Đại La Kim Tiên chỉ còn lại Chúc Long, Chu Tước và Võ Đức ba người, phần còn lại của bộ lạc chỉ miễn cưỡng đạt đến Kim Tiên, những người còn lại đều đã tu luyện.

Đối với những người tự ti đó.

Nhưng may mắn thay, họ đều đã cứu được mạng sống, chỉ có sống sót, mới có tương lai.

Ba tổ tiên có công lớn sẽ đồng thời lên tiếng với Chúc Long, Chu Tước và Vô Đức.

Vô ích mà nói với họ, để tránh họ làm những hành động báo thù ngu ngốc, hãy dẫn bộ lạc trở về bộ lạc để nghỉ ngơi và hồi phục, không còn cân nhắc đến bá quyền và Hồng Hoang nữa, ba bộ lạc không thể chịu đựng thêm thất bại nào nữa.

Ba Long tộc chịu đựng đau khổ và phức tạp.

Họ căm thù Ma Chủ La Hầu, đau buồn vì mất mát sinh mạng, và thương tiếc cho tộc trưởng sắp lún sâu.

Ba tổ tiên đã giải thích những gì đã xảy ra đằng sau, và truyền toàn bộ công đức của mình cho số ít người bên dưới.

Ba người lập tức hồi phục vết thương, thân hình trở nên rõ ràng, không còn bị tai họa và ma pháp quấy nhiễu.

Ba tổ tiên mất công đức sẽ không kéo dài quá lâu.

"Chúc mừng tộc trưởng!" Chúc Long, Chu Tước và Vô Đức đã dẫn dắt bộ lạc đau buồn.

Hắn nhìn thấy thân thể của Long Vương và những người khác trên không trung phát ra ánh sáng từ trong ra ngoài.

Nhanh chóng trở nên rực rỡ như mặt trời.

Sau chín lần lóe sáng, chúng hoàn toàn biến mất.

"Tộc trưởng!" Dân chúng của ba tộc đau lòng tuyệt vọng, không thể quỳ xuống, nhưng thiên đạo lại bỏ qua.

Sau khi hấp thụ đợt công đức cuối cùng, dân chúng của ba tộc đã biến mất, được truyền tống trở lại thiên đường, trong lãnh địa của

riêng họ.

Nghiêm Phong sau khi ba tộc Long Vương thề với Thiên Đảo, mặt hắn trở nên u ám.

Không có Long Vương và những người ích kỷ của hắn sẽ hy sinh vì dân tộc.

Có lẽ sẽ không bao giờ cân nhắc; bây giờ Điền Đảo đã can thiệp, không tốt, rồi tiếp tục khiến ba tộc xấu hổ, nhưng hắn âm thầm thu thập bản đồ của bốn thanh kiếm thần tiên và dưới mặt đất, và phát hiện sức mạnh của bản đồ hình thành hoàn chỉnh cũng đã tăng lên, hắn vui vẻ; Thiên Đảo một lần nữa chiếu về phía đó.

Chương 389

La Hầu nhanh chóng thu nó lại, rồi tiến vào bản đồ, nhưng mặt hắn lại trở nên nghiêm trọng, không nói gì, chỉ nhìn những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Sau khi công đức kết thúc, dân chúng của ba tộc biến mất, Nghiêm Phong quay người nhìn về một hướng, nói: "Vài đạo sĩ, đã xem xong màn biểu diễn rồi, không chuẩn bị ra mặt sao?" Ở phía Tây Hồng Hoang, kết thúc bằng lời nói của La Hầu, một không gian nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện, Nghiêm Phong và những người khác xuất hiện trước mặt La Hầu.

La Hầu không hề kinh ngạc.

Nhìn đồng bạn Nghiêm Phong và những người khác, khẽ mỉm cười.

Trong kênh: "Có khá nhiều người đã ở đây lâu rồi, tại sao không lộ diện, lại ẩn mình trong không gian?" "La Hầu, ta không nhịn được, nhưng phạm vi quá rộng.

Đạo hữu và những người khác chỉ nhận ra sự bắt đầu và kết thúc của tai họa, và nhân cơ hội này để cải thiện một bước đột phá.

Lịch trình bận rộn, không sợ mệt mỏi sao!

Phong cách có chút khó hiểu, nên khi nghe lời châm chọc của La Hầu, ta lập tức phản bác." Vài người kia vẫn giữ im lặng, âm thầm quan sát, La Hầu nhìn thấy "Ngũ Hành Thánh Khiết", tinh thần sát phạt lóe lên, rồi nói: "Đạo hữu đáng thương vất vả làm việc vô ích, chỉ cần ngươi có thể đạt được những gì ngươi muốn!" "Ồ, ta không biết bạn hữu La Hầu muốn gì.

Đã mang đến phiền phức, thậm chí còn chú ý đến vụ cướp xảy ra sớm hơn.

Không chỉ vì những đức tính tốt lành đó sao!" Nghiêm Phong lúc này hỏi, "Xem ra đạo sĩ Nghiêm Phong có hứng thú với chuyện này?

Nhưng chuyện này vô cùng hung hiểm, lối thoát đáng thương e rằng sẽ dập tắt hứng thú của mọi người." La Hầu hỏi lại, rồi né tránh.

"Đạo hữu La Hầu kỳ lạ cũng quan tâm đến cảm xúc của ta, nhưng trong tình huống này, sẽ khơi dậy hứng thú của mọi người.

Ta không biết đạo hữu La Hầu có thể cho ta xem những gì ngươi đã đạt được không?" Lòng hiếu kỳ trỗi dậy trong Tổ tiên Âm Dương, hắn nói với La Hầu.

Càn Khôn, Ngô Hưng, Dương Mai và những người khác cũng dành sự chú ý.

La Hầu nhìn thấy tình huống này, khóe miệng khẽ nhếch lên, rồi biến mất.

Cười nói: "Vì mọi người đều muốn xem, vậy thì con đường đáng thương này sẽ có lợi cho các ngươi." Hắn vẫy tay, không xa đó xuất hiện bốn thanh kiếm, bốn thanh kiếm được bao phủ bởi sương mù.

Một trận pháp khổng lồ; Nghiêm Phong và những người khác nhìn bốn thanh kiếm cảm thấy bối rối.

Ngũ Hành Chi Chủ không nhịn được nói: "Bốn thanh tiên kiếm này quả thật phi thường, nhưng ta đã từng thấy trước đây, vậy tại sao ngươi lại không lấy chúng ra lần nữa?

La Hầu, có ý gì?" "Không cần vội vàng.

Đương nhiên, những thứ mới mà đạo hữu đạt được không phải là.

Khi tiến vào có thể nhìn thấy." Trong số Nghiêm Phong, vài người

nhìn nhau.

Không biết La Hầu muốn làm gì, nhưng không sợ hãi.

Nghiêm Phong và Dương Mai có thể sánh ngang với La Hầu, không sợ bất kỳ âm mưu nào, vì vậy họ đã tham gia vào trận chiến.

Mặc dù Nghiêm Phong nói vậy, nhưng vẫn có chút bất an.

Không biết nỗi lo lắng đến từ đâu, nhưng đã đi đến cuối cùng, không cần phải lo lắng.

Nhìn những người tiến vào trận doanh, sát khí của La Hầu lại một lần nữa lóe lên trong mắt hắn.

Chu Tiên Kiếm Trận trong nguyên thần đã hoàn thiện từ lâu, cũng vô cùng tinh luyện.

Một khi, có thể bắt đầu kết hợp với bốn thanh tiên kiếm, hình thành một Chu Tiên Kiếm Trận thực sự, vô tri vô giác mà tiêu diệt cả Hồng Hoang.

Chỉ có một hành động quy mô lớn trong cùng một lãnh địa đã dụ dỗ và giết chết tới bốn người.

Bây giờ lại có thêm một người.

Hắn phải tìm cách loại bỏ những người này trước.

Khi suy nghĩ đối sách, hắn bước vào đội hình, không lâu sau đã cùng Nghiêm Phong và những người khác tiến vào.

Trận pháp cũng màu xám xịt, đường chân trời vô tận.

Nghiêm Phong và những người khác quan sát một lúc, không phát hiện bất kỳ nguy hiểm hay điều gì kỳ lạ.

Ngũ Hành Chi Vương bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn.

Với vẻ mặt không tốt, y hỏi La Hầu bằng giọng điệu: "La Hầu,

mau đưa thứ đó ra đây, ta không muốn dây dưa, đừng làm mất thời gian của mọi người." "Do Ngũ Hành Chi Chủ quá vội vàng, vậy hãy xem đi, chuyện này hơi đặc biệt.

Không nên chú ý quá nhiều cùng lúc, hiện giờ đang nằm trong tay kẻ hèn này, thánh nhân cũng dám đến gần xem." La Hầu duỗi tay phải, khí đen bao phủ vật phẩm lơ lửng trên lòng bàn tay.

Ngũ Hành Chi Vương không nói nhiều, liền chuẩn bị xem.

Lúc đó, Nghiêm Phong chặn lại, nói: "Hỡi bằng hữu Ngũ Hành, đừng lỗ mãng như vậy.

La Hầu không thể đoán trước được, ta có chút lo lắng.

Mục đích của chúng ta đến chiến trường vẫn cần cẩn trọng." Ngũ Hành Lãnh Chúa nghe lời Nghiêm Phong nói, tỏ ý không tán thành.

Nghiêm Phong nhìn La Hầu ở đằng xa, nói với Hồng Quân: "Đừng lo lắng.

Chương 390

Khi ta ở đây, La Hầu không dám làm càn, trừ phi không sợ ta sẽ liên thủ với Đạo Tổ, cứ yên tâm, ta sẽ xem La Hầu làm gì." Khi La Hầu đi đến, Nghiêm Phong nhìn thấy y không dùng pháp thuật mà ngầm nâng cao cảnh giác.

Nhanh chóng, Ngũ Hành Chi Chủ đã đến trước mặt La Hầu.

Nhìn khí đen, một lúc lâu không thấy gì.

Y hỏi đơn giản: "La Hầu, đám người các ngươi đang làm gì ở đây?

Đã xảy ra chuyện gì, khiến các ngươi phải mở mắt ra xem." "Làm tốt lắm, Ngũ Hành Huân Tước, cảm thấy thế nào?" Ngũ Hành Chi Vương chưa kịp trả lời thì La Hầu vỗ lòng bàn tay lên đầu y, chỉ nghe "phốc xuy xuy" một tiếng, đầu của Ngũ Hành Chi Vương lập tức nổ tung.

Một đóa Hắc Liên Hoa xuất hiện trên thân thể Ngũ Hành Chi Vương, dung hợp nguyên thần và thân thể lại với nhau, rồi kéo y đi.

Hắc Liên Hoa này là thứ phá hoại thế giới, có thể hủy diệt nguyên thần của loài người.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, không ai ngờ La Hầu lại đột nhiên ra tay, dám ra tay, khiến y thuận lợi giết chết Ngũ Hành Chi Vương.

Từ đó cũng có thể thấy được sự quyết đoán và tàn nhẫn của La Hầu; Nghiêm Phong và những người khác chỉ kịp chứng kiến mọi chuyện xảy ra trước mắt, không có thời gian cứu viện, vì vậy Ngũ Hành Chi Vương dễ dàng bị giết chết.

Hiện tại, tử lực (sức mạnh cái chết) là thứ đau khổ nhất.

Nghiêm Phong giật giật mí mắt, trong lòng vẫn còn chấn động, nhưng vẫn không hiểu La Hầu đang làm gì.

Y nghĩ rằng La Hầu có thể dùng sức mạnh đó để quay lại giết bất kỳ ai.

Lúc này, La Hầu vẫy vẫy năm nguyên tố trong tay, nhìn Hồng Quân, cười nói: "Cuối cùng cũng sạch sẽ rồi, tên Ngũ Hành kia ồn ào quá, bây giờ thì tốt rồi, ngươi phải xem trong tay ta có gì không?" "La Hầu, ngươi dám giết Ngũ Hành Lãnh Chúa trước mặt ta ư?

Ý ngươi là ngươi muốn tiêu diệt ta sao?

Điều đó khiến ta khó chịu." Âm Dương Tổ Tiên bất an, có chút sợ La Hầu. "Âm và Dương, ta không thấy ngươi tu luyện như thế nào, nhưng lại rất bắt mắt.

Ngươi có thể thấy rõ một kế hoạch tồi tệ.

Ngươi dám kinh ngạc sao?" La Hầu rải khí đen trong tay, trong mắt mỗi người đều hiện ra một đồ án.

Trên bản đồ, máu tươi dâng lên, bốn con dã thú hung mãnh xuất hiện và gầm thét.

Nghiêm Phong sắc mặt âm trầm nhìn La Hầu, sau đó hỏi: "Vì sao?" "Vì sao?" La Hầu cười. "Vì sao bây giờ lại làm chuyện như vậy, dù cho kẻ đáng thương này sớm muộn gì cũng phải giao chiến với ngươi, nhưng vì sao bây giờ ngươi lại thật sự nghĩ rằng có thể giết chết ta và một vài người khác ư?

Huống hồ kẻ đáng thương này và Dương Mai đạo hữu có thể sánh ngang, huống chi còn có hai vị đạo hữu Âm Dương và Càn Khôn, cho dù ngươi có dựa theo kế hoạch giết chết Ngũ Hành Lãnh Chúa, ngươi cũng chắc chắn sẽ chết trước mặt ta.

Ngươi định làm gì?

Bản đồ không thành công, đôi mắt đáng thương, ta thật sự không thấy bất kỳ sự ngạc nhiên nào!" Sau khi nghe Nghiêm Phong nói xong, La Hầu vừa rồi cũng bỏ đi vẻ tùy tiện, trở nên trịnh trọng. "Nghiêm Phong, thực ra, ta không yếu, ta sẽ đối kháng với ngươi, nhưng ta không thích điều đó!

Tin rằng ngươi và Dương Mai sẽ một lần nữa cảm nhận được trở ngại tu luyện, bất kể ngươi luyện tập thế nào cũng sẽ không đột phá.

Ta đã nghĩ rằng kết thúc đại kiếp Tam Long và Phượng Hoàng sẽ gỡ bỏ trở ngại trong tu luyện, nhưng cho đến bây giờ ta vẫn cảm thấy trở ngại này vô cùng kiên cường, không hề lay chuyển.

Ta biết đại kiếp chưa kết thúc.

Đồng thời nhận được công đức của Thiên Đạo, ta vẫn còn khổ sở.

Đồng thời, ta đã nhận được tin tức từ Thiên Đạo, không biết ngươi có đoán đúng không." "Liên quan đến cuộc chiến giữa Đạo và Ma sao?" Nghiêm Phong không chắc chắn hỏi. "Đúng vậy, Nghiêm Phong, ngươi thật xuất sắc!

Cuộc chiến giữa Đạo và Ma.

Cuộc chiến giữa ba chủng tộc chỉ là màn dạo đầu của đại kiếp.

Bản chất của đại kiếp là cuộc chiến giữa ta và ngươi." "Sự thật chứng minh, Thiên Đạo vẫn luôn cảm thấy, mặc dù chiến tranh giữa ba dân tộc rất lớn, nhưng tổng thể luôn cảm thấy số lượng hòa bình (cân bằng) gần như tương đồng.

Ta đã không nghĩ nó lại như vậy..." "Đúng vậy, kẻ khốn này đã nhận được tin tức, tin rằng ngươi cũng sẽ sớm nhận được tin tức; hiện tại, ta sẽ không tiếp tục ra tay, khi ngươi tự mình chuẩn bị, xác suất của 'khổ nhân' (kẻ khốn) sẽ thấp hơn.

Về phần chức năng mạnh mẽ của bản đồ này, ngươi sẽ thấy sau

một chút." La Hầu không bận tâm.

Y đưa ra một chút bản đồ, khiến nó hô ứng với "Hiền Giả Tứ Kiếm".

Thần Thánh Chi Kiếm chính thức được phát hành.

Bốn thành viên của Nghiêm Phong bị ảnh hưởng bởi đội hình, và biến mất mà không ai thấy.

Trước mắt y là một con dã thú đỏ tươi nhuộm máu, đôi mắt nó như bảo thạch thất sắc, tỏa ra một chút màu hồng, mỗi người đều nhìn chằm chằm vào bốn người của Nghiêm Phong và đồng đội, chuẩn bị xuất phát.

Trên chiến trường ba chủng tộc, chỉ có một trận pháp lớn màu xám.

Người của ba chủng tộc được đưa trở về vùng đất của mình để tu luyện và sinh sống, thế giới Hồng Hoang lập tức trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Chương 391

Không gian gợn sóng lóe lên, chiến trường của thần linh.

Đứng trên kiếm trận phía trên, La Hầu không tiếp tục đánh.

Mục đích của La Hầu là dùng Hắc Liên Hoa khiến đối thủ tuyệt chủng, và Hắc Liên Hoa cũng là đài sen cuối cùng của hắn.

Vì vậy, bất kể ai thua hay thắng trong kiếm trận quyết đấu, chỉ cần yên lặng chờ đợi ở đó, bất kể đối thủ có chịu thua hay không, cũng chỉ cần Hắc Liên Hoa.

Trong trận pháp lớn, bốn thành viên của Nghiêm Phong được phân chia vào bốn không gian độc lập bằng cách hình thành pháp trận.

Kiếm khí tung hoành, hỗn loạn, không thể phân biệt nam bắc, cũng không thấy bất cứ thứ gì.

Đối diện là thân thể huyết tinh đỏ tươi.

Bốn con dã thú hung mãnh trông đáng sợ, cơ thể nguyên thủy của chúng là do La Hầu bắt được từ bốn con dã thú hỗn loạn cuối cùng.

Sau khi La Hầu bắt được chúng, y dùng thân thể của chúng để hoàn thiện Kiếm Trận Tiên Hiền, linh hồn chúng bị đánh nát, trí tuệ chúng bị mất đi.

Chúng cũng được luyện hóa thành khí nhạc tinh thần (pháp bảo), và tồn tại như vậy.

Trong chiến tranh ba chủng tộc, Kiếm Trận Tiên Hiền đã hấp thu hơn 70% huyết dịch của ba chủng tộc.

Trong ba tiểu tổ, Kiếm Trận Tiên Hiền đã hấp thu khoảng 70% huyết hồn của thế giới Hồng Hoang.

Dù sao, huyết dịch của ba tộc mạnh hơn nhiều so với những tộc khác.

Sau khi hấp thu nhiều huyết dịch quý giá như vậy, không chỉ Kiếm Trận Tiên Hiền đã trở nên hoàn hảo, mà bốn con dã thú hỗn loạn bên trong cũng trở nên mạnh mẽ hơn, và bắt đầu thai nghén trí tuệ linh tính mới.

Thân thể chúng tỏa ra kiếm khí huyền ảo, sự kết hợp mạnh mẽ giữa huyết thống ba tộc và đại kiếp nạn.

Khi một bảo vật tinh thần mạnh mẽ như vậy ra đời, sẽ kèm theo tiếng sấm và sét.

Nếu nó thật sự ra đời, nếu không, nó sẽ tan biến và biến mất.

Có thể nói, bảo vật hung mãnh hấp thu lượng lớn huyết dịch từ ba chủng tộc khó có thể tồn tại.

Nhưng, La Hầu có thể lãng phí tinh lực sao?

Y đã liệt kê công đức mà Thiên Đạo ban thưởng vào bản đồ, để có thể bù đắp công đức và thoát khỏi kiếp nạn.

Cuối cùng, công đức cạn kiệt, kiếp nạn của linh bảo tan biến.

La Hầu ở trung tâm trận pháp lớn.

Hài lòng nhìn vẻ bất hủ của thần thái, y cảm thấy rất vui.

Sau đó y khoanh chân ngồi xuống, dốc hết sức lực.

Dù sao, bên trong có bốn cường giả Chuẩn Thánh bị nhốt, căn bản không thể phân tâm.

Trong đại trận, Nghiêm Phong bị nhốt trong không gian bị "Chiến Kiếm" khống chế.

Dương Mai bị nhốt trong không gian của "Sát Lục Đồng Thoại",

Âm Dương Tổ Tiên bị nhốt trong không gian "Đồng Thoại", và Càn Khôn Tổ Tiên bị nhốt trong không gian "Đồng Thoại Tuyệt Đối".

Kiếm khí tràn ngập không gian, sức chiến đấu của bốn con dã thú là do mối quan hệ giữa La Hầu và những người tu luyện phong cách La Hầu, mỗi con cũng có phong cách tu luyện tương tự.

Như vậy, Nghiêm Phong và Dương Mai tốt nhất là phục hồi cùng một cấp độ, nhưng khó có thể tách ra một lúc.

Nhưng Âm Dương Tổ Tiên và Càn Khôn Tổ Tiên thì bi thảm.

Cả hai đều chỉ ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Những tu sĩ này chắc chắn không ở bên ngoài.

Sự tồn tại ở cấp độ bá quyền, không ai dám tùy tiện khiêu khích, nhưng trong kiếm trận thì vẫn chưa đủ để quan sát.

Ngoài ra, bốn con dã thú đều có trận pháp gia trì, và trong cùng một lãnh địa gần như không có đối thủ.

Hai người kia chỉ có thể chống cự và đỡ đòn.

Theo thời gian, tình hình này chỉ càng trở nên tồi tệ hơn, cuối cùng mới biết sự tự tin của La Hầu đến từ đâu.

Một lúc lâu sau, La Hầu không cần nhìn Nghiêm Phong và những người khác nữa.

Tâm trạng của những người ở đây lúc này thật đáng tiếc.

Họ phát hiện La Hầu lợi dụng huyết dịch của ba tộc để chế tạo bảo vật, nhưng không ngăn cản.

Họ biết, bốn thanh kiếm của La Hầu kết hợp với trận pháp này có sức mạnh lớn như vậy.

Cũng cần thiết phải ngăn chặn La Hầu, nhưng bây giờ đã quá

muộn.

Họ chỉ có thể kiên trì làm việc không ngừng nghỉ, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra điểm yếu của trận pháp, phá vỡ một đường, thoát khỏi nơi sinh tử này.

Chương 392

Lúc đó, có vài người bị La Hầu nhốt, không có cơ hội thi triển huyền diệu.

Hai đóa hoa nở rộ, mỗi cành một đóa.

Dương Nghi trên Tiểu Dao Đảo ở Đông Hải, nghe Long Vương và hai người kia lại một lần nữa thề với Thiên Đảo, liền mở hai mắt.

Y nhìn về phía Tây bộ Hồng Hoang, thở dài. "Tan biến rồi, nếu ngươi không nhập vào hỗn nguyên, thì cuối cùng ngươi sẽ trở thành kiến, và ngươi sẽ không thể thoát khỏi kế hoạch của Thiên Đạo.

Nếu ngươi không trở thành quân cờ của người khác, thì chỉ có thể cố gắng nuôi dưỡng và nâng cao từ quân cờ và người chơi cờ." Lập trường của Dương Nghi không thay đổi.

Y sẽ trở thành một kỳ thủ, lấy thế giới Hồng Hoang làm bàn cờ, tất cả sinh linh làm quân cờ.

Không nhất thiết phải chơi trò chơi này, nhưng phải là người ngoài cuộc mới có thể để người khác tùy ý khống chế.

Vì vậy, y vẫn luôn cố gắng làm việc và tiến về phía trước.

Thần linh có thể bất cứ lúc nào đột nhập vào cảnh giới hỗn nguyên, nhưng phương pháp của y không phải trong thế giới Hồng Hoang, mà là hỗn loạn do Bàn Cổ gây ra, chờ đợi để thoát khỏi vùng đất hoang sơ, tiến vào hỗn loạn, giống như Bàn Cổ đã nói, tìm kiếm một thế giới lớn hơn và tốt đẹp hơn.

Tư duy của Dương Nghi rất rõ ràng, vì một người.

Đó là ý của y.

Y biết mình sẽ không thể ở lại thế giới Hồng Hoang.

Khi cơ thể y bước vào cảnh giới hỗn nguyên, đồng thời mở đường cho sự phát triển của Tiểu Dao Đảo, y sẽ rơi vào hỗn loạn.

Dương Nghi một lần nữa nhìn những sinh vật trên đảo, một cảnh tượng yên bình và tĩnh lặng.

Trong đó có những sinh vật tự nhiên sinh ra trên đảo, và cả những sinh vật đã tuyệt chủng được mang từ bên ngoài vào.

Sau hàng ngàn năm phát triển, quy mô đã tăng lên, chiếm một phần mười không gian trên đảo, bây giờ là lúc để chúng rời khỏi đảo.

Đầu tiên, có thể giảm bớt áp lực do không gian sống trên đảo bị thu hẹp, thứ hai, có thể tiếp nhận tốt hơn sự rèn luyện từ bên ngoài.

Những bông hoa này trông đẹp, nhưng không thích hợp để lan tràn.

Một khi Dương Nghi rời đi, sẽ không còn như vậy trong một thời gian dài.

Vì vậy, Dương Nghi gõ chuông đồng ở nơi mình luyện tập.

Tạm thời tinh luyện vật này, và triệu hồi những người như Sùng Bái Nguyệt Lượng và Kim Tuệ Phượng.

Theo tiếng chuông du dương vang lên, sáu người Sùng Bái Nguyệt Lượng nhanh chóng đến gặp Dương Nghi. "Kính chào Chủ Nhân." Họ cúi đầu chào. "Được rồi, đứng lên đi." "Vâng." "Hôm nay ta gọi các ngươi đến, đợi ta giải thích." "Xin Chủ Nhân chỉ dạy!" "Không có gì lớn đâu, hiện tại cuộc chiến giữa Tam Long và Phượng Hoàng đã kết thúc.

Cũng có thể có một nền hòa bình hiếm có, sẽ không có nguy hiểm lớn.

Ta dự định để các ngươi đến thế giới bí ẩn của linh hồn đảo, để

vận động ở đó và trải nghiệm bên ngoài.

Ta cũng có giúp đỡ.

Hãy nói với những người muốn trở về sau khi ra ngoài thì có thể trở về, những người muốn ở lại bên ngoài thì cũng có thể ở lại bên ngoài.

Ta sẽ không ép buộc tất cả." Phương pháp của Chủ Nhân là chính xác, dù sao mỗi người đều có nguyện vọng riêng, và không phải ai cũng có thể chịu đựng được khó khăn gặp phải trong tu luyện.

Dương Nghi nói: "Trường Khánh, đúng vậy.

Ta có ý này.

Vậy thì, hãy viết lên bia đá.

Các tu sĩ trên đảo có thể tự do ra vào đảo, có thể sống bên ngoài đảo.

Sau khi các tu sĩ đạt Huyền Tiên, phải đến đảo luyện tập một lần, chỉ khi đột phá mới được phép trở về." "Vâng, chúng tôi phải tuân theo sự sắp xếp của Chủ Nhân." "Không có gì khác, các ngươi có thể hạ xuống, nếu rảnh rỗi, có thể ra ngoài đi dạo." "Vâng, chúng tôi xin cáo lui." Sau khi vài người rời đi, Dương Nghi bắt đầu bế quan.

Một lần nữa, y hy vọng có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Vài người từ biệt thự bước ra đều mang nụ cười trên mặt, đặc biệt là Thủy Linh Nhi và Hỏa Nham.

Họ đã muốn ra ngoài một thời gian dài, nhưng vì chiến tranh bộ lạc nên không thể.

Lần này, cơ hội không thể bỏ lỡ.

Họ bắt đầu thảo luận sẽ đi đâu chơi, Lạc Nguyệt và Kim Tuệ Phượng cười rồi chia tay để hoàn thành nhiệm vụ của Dương Nghi.

Tổ nhân Triệu Siêu thành kính rời khỏi sảnh tu luyện, đi dạy cách xây nhà, sảnh tu luyện lại rơi vào tĩnh lặng.

Cứ như vậy, đã trôi qua vài năm.

Chương 393

Trên bình nguyên, tộc người đã có một tổ.

Bây giờ, vì đã xây dựng nhà cửa, và với sự giúp đỡ của tổ nhân và những người khác trong việc dùng củi tạo lửa, nên lúc này khói bếp nghi ngút.

Vào mùa đông, tuyết vừa tan, bình nguyên trắng xóa.

Thời tiết lạnh giá khiến ít người ra ngoài.

Họ ngồi trong nhà theo nhóm ba đến năm người, sưởi ấm bên lửa bập bùng.

Nhưng hiệu quả không tốt, vì ngoài những bộ phận quan trọng trên cơ thể, tất cả đều được phủ bởi lá cây và lau sậy.

Ngoại trừ chiếc váy, tất cả các bộ phận khác đều phơi trần trong không khí lạnh.

Tử Di, người đã phát minh ra chiếc váy bằng cỏ, lúc này cũng đang sưởi ấm bên lửa lớn, nhưng trong đầu nàng lại đang suy nghĩ làm thế nào để chế tạo quần áo giữ ấm chống lạnh cho loài người.

Suốt một đêm, Tử Di vẫn không có cách hay, vì vấn đề này đã làm nàng băn khoăn một thời gian dài, vì vậy nàng quyết định noi gương tổ nhân, mời Dương Nghi đến Thánh Sơn.

Ngọn núi nơi Dương Nghi ở được gọi là Thánh Sơn.

Bởi vì Nghiêm Phong không chỉ bảo vệ sự an toàn của con người, mà còn dạy họ cách dùng lửa để sưởi ấm nhà.

Với lòng biết ơn của bách tính, nơi Dương Nghi ở đã trở thành thánh địa.

Tử Di nhanh chóng đến đó, nàng gặp Dương Nghi.

Nàng quỳ xuống trước mặt Dương Nghi, hỏi bằng giọng nói: "Sư phụ, thời tiết lạnh giá, thật khó để sinh tồn.

Đệ tử muốn làm một thứ gì đó chống lạnh.

Nhưng đệ tử không biết bắt đầu từ đâu, đệ tử vẫn hy vọng Sư phụ chỉ dạy cho đệ tử." "Tử Di, con hãy ngẩng đầu lên nhìn kỹ xem trên người ta đã xảy ra điều gì?" Dương Nghi nói, xóa tan sự bối rối trước mặt Tử Di.

Tử Di ngẩng đầu nhìn Dương Nghi, phát hiện không biết từ khi nào trên người y đã mặc một bộ quần áo, và dùng loại vật liệu nào đó để che phủ toàn thân.

Nó có thể phòng cảm lạnh, và không sợ bị muỗi đốt.

Nàng vui mừng, nhanh chóng bày tỏ lòng biết ơn, và nói: "Cảm ơn Sư phụ đã chỉ dẫn, Tử Di đã hiểu ra." "Ừm, trước đây con đã làm váy cỏ là nguyên mẫu của trang phục.

Bây giờ con đã hiểu rồi, hãy trở về Nhân tộc để hoàn thành nhiệm vụ của con." Dương Nghi cười nói. "Vâng, Tử Di xin cáo lui." Tử Di rời Thánh Sơn, thẳng về nhà, tìm lại những tấm da thú còn sót lại sau khi săn bắn.

Dựa trên phong cách quần áo mà nàng đã thấy, nàng nhanh chóng chế tạo một chiếc áo khoác, một chiếc váy da thú và một đôi giày da.

Nàng thử mặc vào người, cảm thấy ấm áp ngay lập tức, hai chân mềm mại và thoải mái, nàng vui vẻ cười. "Haha, Nhân tộc cuối cùng cũng có quần áo riêng.

Không còn sợ bị đóng băng trong cái lạnh, muỗi cũng sẽ không cắn người nữa." Giọng nói của nàng vừa dứt, mây công đức lại tụ tập trên bầu trời.

Chia làm hai phần, một phần lớn hơn rơi xuống đầu Tử Di, một phần nhỏ hơn rơi xuống bộ quần áo mà nàng đã làm.

Giống như Triệu Siêu, bộ quần áo đã trở thành bảo vật tinh thần công đức, đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Giọng nói của Nghiêm Phong lại truyền đến, khiến Tử Di có thể truyền bá phương pháp chế tạo quần áo cho loài người.

Giáo Dục Sảnh đã được xây dựng.

Tử Di tự nhiên không dám chậm trễ, nhanh chóng tập hợp một nhóm người thông minh, giao quần áo cho họ, sau đó đến Giáo Dục Sảnh của Dương Nghi.

Giống như Triệu Siêu, Dương Nghi cũng thu nhận Tử Di làm đệ tử, và kế thừa phong tục, để nàng đi tìm kiếm huynh đệ tỷ muội của mình.

Trong vài năm ngắn ngủi, Thiên Đạo đã ban xuống ba công đức và cho Nhân tộc.

Vì công đức không lớn, không có ai dưới Đại La phát hiện, tất cả các tu sĩ trên Đại La đều đang lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, vì vậy vẫn chưa phát hiện ra điểm đặc biệt của loài người.

Chỉ có Thánh Nhân mới biết chuyện gì đã xảy ra, vì các Thánh Nhân.

Hành động của loài người đã liên tiếp tăng cường vận khí của dân tộc này, và họ cũng hưởng lợi không nhỏ từ đó.

Nhưng họ chỉ nhíu mày, không còn chú ý nữa.

Chủng tộc Nhân tộc vẫn khiến họ khó lựa chọn giữa Đạo và Ma.

Khi chủng tộc này phát hiện ra sự khác biệt giữa các chủng tộc, Nữ Oa đã thành thánh.

Là đối thủ của nàng, Tổ Vu và Nữ Oa tự nhiên không thể bỏ qua, vì vậy họ cũng chú ý đến chủng tộc mới.

Nhưng sự chú ý của Vu tộc lại không biết tốt xấu đối với loài người!

Chương Sáu Mươi Lăm: Đạo đã kết thúc, A Tu La ra đời dưới chân Bất Chu Sơn, nơi ở của Vu tộc.

Mười hai vị Tổ Vu lại một lần nữa tụ tập lại, vì bàn bạc xem làm thế nào để xử lý vấn đề của Ma tộc.

Chương 394

Mặc dù việc Nữ Oa thành thánh đã cổ vũ sĩ khí của Ma tộc, nhưng đối với Vu tộc lại là một tin tức đáng sợ.

Vì vậy, trong thời gian gần đây, không khí bên trong gia tộc Vu thị có chút căng thẳng, phạm vi thế lực bắt đầu thu hẹp, tạm thời mở rộng.

Trong Điện Bàn Cổ, Tổ Vu và Nữ Vu đã có một cuộc thảo luận ngắn gọn, nhưng vẫn chưa đưa ra quy định cụ thể.

Hai người tính khí nóng nảy là Chúc Dung và Cung Công không nhảy dựng lên để bày tỏ ý kiến, mà ngồi bên cạnh nhíu mày.

Cuối cùng, Chu Cửu Âm, người luôn đóng vai trò của bộ phận quân sự, nói: "Huynh đệ, chúng ta thật sự không cần quá lo lắng về việc Nữ Oa thành thánh." Đế Giang nghiêm túc, và trịnh trọng nói: "Ca ca đã hiểu rồi.

Là Tổ Vu của Vu tộc, ta tự nhiên sẽ bảo vệ Vu tộc.

Lý do ta không cần lo lắng về việc thành thánh là vì khi ta giao chiến với Ma tộc, nếu Đạo tộc không can thiệp, Ma tộc đã sớm bị ta hủy diệt rồi.

Lúc đó, Đạo tộc, Thánh Nhân không nên can thiệp vào tranh chấp giữa hai vị thần.

Lúc đó, ta chỉ lấy Thánh Nhân của Đạo Tổ làm chuẩn mực, bây giờ xem ra nên bao gồm tất cả các Thánh Nhân." Chu Cửu Âm đôi mắt lóe lên vẻ trí tuệ, kiên định nói. "Vâng, ta cũng nhớ, Đạo Tổ Hồng Quân quả thật đã nói như vậy, haha." Sau khi nghe lời Chu Cửu Âm, Đế Giang trở nên vui vẻ. "Có nghe lệnh Đạo Tổ không?" Cung Công

hỏi, có chút không chắc chắn. "Ồ, phải nghe chứ.

Và Đạo Tổ vẫn là đệ tử!

Hơn nữa, Đạo Tổ Nghiêm Phong hiện tại đã hợp nhất với Thiên Đạo, Nữ Oa chỉ dựa vào công đức mà thành thánh.

Không có sức mạnh để đối kháng với Đạo Tổ." Chu Cửu Âm lãnh đạm nói. "Việc nàng có thành thánh hay không không ảnh hưởng gì đến Vu tộc chúng ta.

Ngươi lo lắng ta có thể sợ hãi ư?" Cung Công hỏi. "Không nhất định.

Dù Nữ Oa không thể trực tiếp can thiệp, cũng có thể ngấm ngầm cung cấp trợ giúp cho Ma tộc.

Ví dụ, năng lực của Thánh Nhân phi thường, trừ khi chúng ta trốn trong Điện Bàn Cổ, nếu không thì chúng ta rất bị động." Chu Cửu Âm phân tích kỹ hơn: "Không, chỉ cần không trực tiếp can thiệp vào cuộc chiến giữa ta và Ma tộc.

Còn về việc bí mật trợ giúp, không thể tránh khỏi." Đế Giang cười nói. "Không có Thánh Nhân trở ngại, Vu tộc chúng ta có thể lo lắng về thất bại sao?

Đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, haha, mọi kế hoạch đều vô dụng." Đế Giang cười nói. "Tốt.

Trong tình huống này, chúng ta có thể chờ Vu tộc hành động theo cách riêng của mình." Đế Giang tổng kết. "Đúng vậy, việc mở rộng bên ngoài trước đây không cần phải dừng lại.

Có một chuyện khác.

Chúng ta nên chú ý nhiều hơn đến con người do Bán Thánh tạo ra." Sau khi giải quyết tình cảnh do Thánh Nhân mang lại, Chu Cửu

Âm chuyển sự chú ý sang loài người. "Nhân tộc có gì đáng chú ý như vậy?

Mặc dù ta chưa nhìn thấy, nhưng chắc chắn không lớn, cũng không có sức mạnh." Cung Công khinh thường nói. "Trong quá trình thảo luận, ta tin rằng mọi người đều có thể cảm nhận được.

Thiên Đạo thực ra đã ban cho loài người ba công đức.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng đủ để thu hút sự chú ý của ta.

Ngoài ra, Nữ Oa cũng chỉ vì tạo ra họ mà có thể thành Thánh Nhân, điều đó buộc ta phải chú ý nhiều hơn." Chu Cửu Âm nhắc nhở. "Cửu Âm đã nói rồi, Nhân tộc quả thật có một số vấn đề, nhưng vẫn còn nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta.

Ngược lại, chúng ta nên chú ý nhiều hơn.

Kẻ địch chính của chúng ta vẫn luôn là Ma tộc." Đế Giang nói.

Chu Cửu Âm nghe lời Đế Giang nói xong liền nhíu mày.

Thấy mọi người vẫn không mấy quan tâm đến Nhân tộc, vì vậy y không nói nhiều nữa, chỉ có thể chú ý hơn đến Nhân tộc trong tương lai.

Sau đó, mười hai vị Tổ Vu cùng nhau thảo luận về sự phát triển của Vu tộc, và xác định phương hướng tổng thể.

Sau đó, họ phân tán và sắp xếp lại, triển khai người dân vào các bộ lạc.

Thời gian trôi nhanh, lại trôi qua một trăm năm.

Chương 395

Trong Hoàng Cung hỗn loạn, Nữ Oa lúc này cũng đã ngừng truyền đạo.

Nữ Oa nhìn một chút, nói: "Ta đã hoàn thành việc giảng dạy của mình, thành quả thu được phụ thuộc vào vận mệnh.

Nếu không có gì khác, ta sẽ không rời đi nữa.

Ta đã truyền bá pháp luật, ta xin cáo lui." Tất cả thính giả, bao gồm cả Tam Thanh, đều cúi chào và rời đi.

Yêu Quân Đế Tuấn và Thái Nhất không ở lại lâu.

Những yêu quái này có việc phải xử lý, vì vậy họ cúi chào rồi rời đi.

Côn Bằng nhìn bóng lưng của Hồng Vân rời đi, lộ ra ánh mắt hung ác, y muốn lợi dụng cơ hội này để chặn lại, nhưng vì Trấn Nguyên Tử vẫn ở gần Hồng Vân, cuối cùng đã cản trở, vì vậy cơ hội rời đi của Hồng Vân coi như không có, y có thể nhẫn nhịn, chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Lần Thánh Nhân truyền đạo này, sức mạnh trong đó ít nhiều đều được phát huy, trong đó ấn tượng sâu sắc nhất là Minh Hà Lão Tổ.

Sau khi trở về Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ lên kế hoạch thành lập gia tộc của mình.

Bởi vì Huyết Hải quá hoang lương, ngoài dòng sông huyết vô tận và những linh hồn từ khởi thủy sinh mệnh đã rơi xuống từ Đảo Sinh Mệnh, không có sinh vật nào khác.

Bầu trời.

Huyết Hải cũng đã từng có một sinh vật Lục Dực Hắc Văn trước đây, nhưng chưa kịp để Minh Hà nhận ra, nó đã bay đi, không trở lại.

Trong đạo tràng sâu trong Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ kết hợp vận động và thần kinh huyết dịch, co rút và lĩnh ngộ lời khai thị của Thánh Nhân Nữ Oa trong một trăm năm.

Cuối cùng, y đã nắm giữ năng lực sáng tạo sinh vật, vì vậy không chút do dự đã đến Huyết Hải.

Y dùng Huyết Hải và những người vô thức kia bắt đầu tạo ra sinh vật.

Trong thời gian này, y thêm một số khoáng chất đặc trưng của Huyết Hải, và một tế bào máu xuất hiện trước mặt.

Vì vậy, sau 749 năm, vào khoảnh khắc cuối cùng của đợt linh hồn đầu tiên ra đời, Minh Hà Lão Tổ rạch lòng bàn tay, nhỏ giọt máu vào trong thể nội của linh hồn sắp ra đời, và khắc lên đó ấn ký "Linh Huyết".

Sau khi hoàn thành bước này, tế bào máu trước mặt Minh Hà bắt đầu hấp thu Huyết Hải và nước biển linh hồn xung quanh.

Tế bào máu càng ngày càng lớn, cho đến khi đường kính đạt một phần mười Huyết Hải, cuối cùng dừng lại.

Minh Hà nhìn một chút, biết linh hồn sẽ xuất hiện, y bèn đánh pháp lực vào tế bào máu.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, tế bào máu nổ tung và phân tán thành vô số giọt máu.

Những giọt máu này rơi vào Huyết Hải sau đó, biến thành những sinh vật mới.

Những sinh vật nam giới thì xấu xí cực kỳ.

Nữ giới thì ngược lại, có vẻ ngoài quyến rũ và khuôn mặt mê người.

Sau khi hình thành, họ quỳ trong Huyết Hải hướng về Minh Hà mà bái lạy. "Chúng con kính chào tổ tiên, cảm ơn tổ tiên đã ban cho chúng con sự sống!" "Haha, được rồi, hôm nay ta đã tạo ra chúng.

Mặc dù vẫn còn khuyết điểm, nhưng tổ tiên của ta sẽ có thể giúp cải thiện.

Bây giờ ta đặt tên chúng là A Tu La." Minh Hà cười, và đặt tên cho những sinh vật mình tạo ra.

Ngay lúc đó, Thiên Đạo nhận thấy sự ra đời của bộ lạc A Tu La có lợi cho sự phát triển của thế giới Hồng Hoang, vì vậy đã ban công đức bằng một phần ba công đức mà Nữ Oa đã thành thánh.

Minh Hà vừa có được công đức, liền lập tức chặt đứt thiện thi, trở thành Chuẩn Thánh thứ hai.

Y cười lớn hết lần này đến lần khác, sức mạnh trong Hồng Hoang cũng cảm thấy ghen tị, lãnh đạm và khinh thường, những điều này đã xảy ra trong Huyết Hải.

Một số tu sĩ cũng bắt chước tạo ra sinh vật, hy vọng có được công đức và thúc đẩy tu luyện, nhưng cuối cùng không thu được gì, mà còn bị hoang phế.

Dù sao, không có chủng tộc nào ra đời có lợi cho sự phát triển của thế giới Hồng Hoang, và không có lợi hoặc thậm chí gây hại cho việc tạo ra chủng tộc trong thế giới Hồng Hoang thì sẽ không có công đức nào được ban xuống.

Vì vậy, sau khi các tu sĩ biết được, không ai dám tùy tiện tạo ra sinh vật nữa.

Minh Hà Lão Tổ đã đạt được tiến bộ lớn, Huyết Hải A Tu La bày

tỏ lời chúc mừng.

Trong số đó có vài người vừa sinh ra đã mạnh mẽ hơn, lần lượt được Minh Hà đặt tên là Tôn Thiên Huân, Tình Sắc Thiên Không, Phạm Thiên, Bà Thần, Vu Thống, Nhân Đà La, Bì Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu, v.v.

Điều đó có nghĩa là, trong tộc A Tu La, số lượng kẻ có thể tránh được cái chết đã tăng thêm một.

Minh Hà Lão Tổ tạm thời không liên quan đến điều này, nhưng y nghĩ rằng không có lối thoát, luôn có cách giải quyết.

Vì vậy, sau khi giải tán A Tu La, y trở về đạo tràng sâu trong Huyết Hải để bế quan, củng cố tu vi, và nghiên cứu cách giải quyết vấn đề sinh sản của A Tu La.

Nhiệm vụ của Nữ Oa đã hoàn thành được một trăm năm.

Sau một thời gian dài phát triển, dân cư ở bình nguyên ven biển Đông Hải đã tụ tập rất đông đúc.

Trên bình nguyên có rất nhiều nhà cửa, Thánh Sơn nơi Dương Nghi ở trải rộng xung quanh.

Chương 396

Nhân loại hiện tại đã hoàn toàn thoát ly khỏi cuộc sống bình thường, ngay cả khi do ảnh hưởng vi diệu của mười hai giai đoạn và việc Nghiêm Phong dung hợp, điều đó cũng dẫn đến việc hình thành một thị trấn đơn giản ở đó.

Ngoài ra, Nhân loại cũng từ đầu đã thoát khỏi sự yếu đuối, huyết mạch mạnh mẽ.

Tay chân mỗi người đều có sức mạnh cường đại.

Điều này là nhờ được truyền dạy 12 loại kỹ thuật võ thuật.

Sau một thời gian dài phát triển như vậy, võ thuật dần dần bắt kịp bước chân của Tiên Đạo.

Mặc dù khoảng cách vẫn còn lớn, nhưng tiềm năng là vô cùng lớn.

Bên cạnh miếu thờ giáo dục trên Thánh Sơn, một đại sảnh lớn khác đã được xây dựng lại, gọi là Võ Thuật Đường.

Trong miếu có dựng một tấm bia đá.

Lúc đó, một nhóm người ngồi trong đó, cảm thụ võ thuật từ tấm bia đá.

Tấm bia đá này do Nghiêm Phong sau này sử dụng Càn Khôn Đỉnh tinh luyện thành.

Nó không có khả năng tấn công, nhưng có ảnh hưởng lớn đến võ thuật của loài người.

Ban đầu, Nghiêm Phong đã định để mười hai giai đoạn xây dựng một hệ thống luyện tập võ thuật, không chỉ để đề cao Tiên Nhân, mà còn để xác định phương hướng phát triển của võ thuật.

Tuy nhiên, Nghiêm Phong sau đó cảm thấy điều đó không có lợi cho loài người, không thể để con người rèn luyện cơ thể một cách đầy đủ.

Loài người là những cá nhân rất thông minh, chỉ cần được chỉ dẫn, họ có thể tạo ra những thành tựu vĩ đại.

Vì vậy, cuối cùng, Nghiêm Phong đã đưa ra một giải pháp, quyết định truyền thụ võ thuật của các nhân vật trong tiểu thuyết kiếp trước cho loài người.

Sau đó, việc thực hiện là do họ.

Đồng thời, y đã giải thích mười hai giai đoạn trong đó.

Không cần tiếp tục học võ thuật.

Nếu có hứng thú, có thể tiếp tục học, nhưng không cần dạy cách học loài người.

Ngũ Hành đã dạy võ thuật nhập môn đơn giản.

Sau đó, Dương Nghi đã xây dựng một Võ Thuật Quán bên cạnh Quán Giáo Dục, và cùng với Càn Khôn Đỉnh tinh luyện một tấm bia võ thuật Tiên Thiên Linh Bảo, và đưa tất cả các công phu mà y biết và công phu mười hai giai đoạn vào tấm bia tưởng niệm của loài người để họ học tập.

Quả nhiên, phương pháp này là chính xác.

Đã từ lâu, võ thuật của loài người đã phát triển vượt bậc.

Võ thuật mà Dương Nghi cung cấp được chia thành năm cảnh giới: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Đại Sư, Tông Sư và Phá Hư Cảnh.

Khi Nhân tộc bắt đầu tu luyện, những đợt Nhân tộc đầu tiên có tư chất cao nhất, nhanh chóng luyện tập trong thế giới hư không vỡ vụn, tương đương với việc Nhân loại đạt đến cảnh giới bất hủ trên con

đường bất hủ.

Sau đó, không có ai hướng dẫn, cũng không biết cách tu luyện.

Nhưng sau nhiều năm săn bắn và chiến đấu, cùng với tác dụng của võ thuật.

Nhân loại cuối cùng đã từ từ khám phá cảnh giới đó sau Phá Hư Không.

Trong vòng một nghìn năm ngắn ngủi, họ đã có một hệ thống huấn luyện riêng, và đã diễn giải được bản chất.

Cảnh giới Vũ Trụ, bí ẩn của bất hủ.

Dựa trên đặc điểm có ba hồn và bảy phách.

Dựa trên linh hồn, họ đã tạo ra nhiều phương pháp luyện tập khác nhau.

Chia thành cảnh giới tinh thần (Tam Huyền), tinh thần thiên đường (Thiên Huyền) và cảnh giới tinh thần (Huyền Tiên), phía sau còn có nhiều cảnh giới nữa, nhưng chưa được phổ biến rộng rãi.

Nhưng, có một hướng đi tiếp tục được diễn giải, việc cải thiện diễn giải chỉ là vấn đề thời gian.

Một ngày nọ, Dương Nghi triệu kiến ba tổ tiên và đệ tử trong Thánh Điện Truyền Phúc Âm.

Nhìn ba tổ tiên Nhân tộc, Triệu Siêu và Tử Di.

Ba người đã ổn định hoàn toàn tu vi ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, và có thể đứng vững trong Hồng Hoang bằng "Vạn Thế Tiêu Dao Quyết" (khí lực).

Y thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười với họ. "Triệu Siêu, Tổ nhân, Tử Di, thời gian trôi nhanh quá.

Ta đã hứa dạy Nhân tộc vài nghìn năm, hôm nay là thời hạn cuối cùng.

Ta rất hài lòng với sự phát triển của Nhân tộc, nhưng dân số đã tăng lên, nơi này không đủ cho họ sinh sống nữa.

Sau khi ta rời đi, ta sẽ bảo Nhân tộc mở rộng ra bên ngoài." "Sư phụ bây giờ muốn rời đi sao?

Chương 397

Nhân tộc chúng con đã đạt được một số tiến bộ và phát triển, nhưng so với các tộc khác thì vẫn còn xa vời.

Không có sự phù hộ của Sư phụ, người dân chúng con sẽ thực sự khó khăn, chúng con hy vọng Sư phụ có thể ở lại lâu hơn.

Sư phụ hy vọng có lòng thương xót đối với người dân!" Triệu Siêu và Tử Di cũng lớn tiếng cầu xin. "Được rồi, ta sẽ không thay đổi ý định.

Sau khi giải thích những điều cần làm hôm nay, các ngươi sẽ trở về Tiểu Dao Đảo để bế quan.

Nhưng ba người không cần quá lo lắng.

Mười hai giai đoạn cũng như huynh đệ tỷ muội của các ngươi sẽ tiếp tục ở lại trong Nhân tộc, đủ để đảm bảo Nhân loại sẽ không đối mặt với nguy cơ diệt vong.

Với tư cách là ba tổ tiên của bộ lạc, các ngươi phải luôn nói với bộ lạc rằng mọi thứ đều phụ thuộc vào chính họ.

Việc rời khỏi Đông Trung Hải và mở rộng ra bên ngoài sẽ rất nguy hiểm, một số bộ lạc có thể bị giết.

Nhưng, nếu không đi ra ngoài, Nhân loại sẽ không bao giờ phát triển, không có hy sinh, sẽ không trân trọng cuộc sống hiện tại.

Vì vậy, trừ khi cần thiết, nếu không các ngươi ba người (bao gồm mười hai giai đoạn và Thạch Lỗi) không được can thiệp vào sự phát triển của Nhân tộc.

Hiểu chứ?" "Vâng, Sư phụ, đệ tử (và hạ thuộc) đều hiểu." Mọi người đều hiểu sự nỗ lực gian khổ của Nghiêm Phong, và nhanh

chóng trả lời.

Dương Nghi nói nghiêm túc: "Tiểu đảo này chỉ là nơi ở của một lão sư vô danh.

Không có bằng chứng thì không thể sai." "Sư phụ muốn thực hiện Hỗn Nguyên sao?

Tốt quá, hi hi!" Quỳnh Nữ nghe tin này, vui vẻ cười. "Đệ tử xin chúc mừng Sư phụ trước." Những người còn lại đều rất vui, dù sao Chủ Nhân của họ đã đạt được thành quả tốt xấu lẫn lộn, là người hưởng lợi lớn nhất. "Haha, ta mượn lời tốt lành của các ngươi.

Được rồi, đi tìm lão sư đi." Sau khi Dương Nghi nói xong, bóng dáng y dần dần biến mất.

Khi y xuất hiện trở lại, y đã đến Tiêu Dao Thôn, và bước vào Quán Bế Quan.

Đúng như đã nói, Nghiêm Phong quả thật đã thực hiện Hỗn Nguyên, chăm sóc loài người vài nghìn năm.

Trong khoảng thời gian này, "mê luyến" (những tạp niệm) dần dần được loại bỏ và lưu trữ trong "Sáng Tạo Chi Thư".

Vì bảo điển diễn biến có chức năng sinh ra linh bảo, nên từ lâu đã sản sinh ra rất nhiều vật phẩm tốt đẹp, phù hợp để Nghiêm Phong dùng để phân chia.

Lúc đó, Nghiêm Phong dồn toàn bộ tinh lực vào viên Linh Bảo Thời Không Châu mới sinh.

Hình dạng Linh Bảo bắt đầu từ từ thay đổi.

Trong lúc vội vàng, Dương Nghi cẩn thận điều khiển, từ từ chờ đợi nó xuất hiện.

Thời gian trôi qua chậm rãi.

Ngoài chiến trường Vu Yêu, khu Hồng Hoang thái bình, Nhân loại đã rời khỏi Đông Trung Hải, phân tán khắp nơi trong khu Hồng Hoang.

Vì chu kỳ sinh sản của loài người ngắn, nên hiện tại dân số được coi là chủng tộc lớn thứ ba trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên, trong Nhân loại không có đại sư đỉnh cấp, vì vậy Hồng Hoang và Man Tộc vẫn chưa xem xét đến họ, không có thiện cảm với Nhân loại.

Một ngày nọ, một vị hòa thượng trông như lão nhân từ núi Côn Luân xuống.

Phải là người da trắng, chống gậy đi bộ.

Vị hòa thượng này không ai khác, chính là Đại Thượng Lão Tử của Tam Thanh.

Việc Nữ Đế thành Thánh đã có lịch sử 10.000 năm.

Đệ tử của Đạo Tổ không nhận thức được cơ hội thành Thánh, đều cảm thấy lo lắng.

Trên Cửu Tọa Sơn không có ý tưởng hay, vì vậy ta quyết định đi du hành, gặp cơ hội, có lẽ Thiên Đạo chỉ dẫn, ta đã đến nơi tụ tập của những người không quen biết.

Giảng Kim Đan, thành lập giáo dục.

Lão Tử tìm kiếm cơ hội thành Thánh, ra ngoài du hành, vô tình đến vùng đất tổ truyền của loài người ở bình nguyên hy vọng Đông Hải.

Lúc đó, bình nguyên tràn đầy sức sống.

Mặc dù có nhiều dân tộc đã rời khỏi đó để loài người phát triển tốt hơn, nhưng ở đó vẫn còn nhiều nhân lực của Nhân loại.

Trung tâm bình nguyên có một dãy núi thiêng.

Trên núi, giữ gìn Điện Văn Minh và Võ Thuật Đường.

Lúc đó, trong sảnh giáo dục có đặt bốn pho tượng của Dương Nghi và ba tổ tiên Nhân loại.

Chương 398

Mỗi ngày đều có loài người đến đó bái lạy.

Lão Tử đã ở lại một thời gian.

Y vẫn luôn âm thầm quan sát tình cảnh của loài người.

Loài người quả thật là một chủng tộc có phúc.

Không cần kinh nghiệm tiên đoán, tái hiện nhanh chóng hơn.

Chỉ cần có đủ không gian phát triển, chắc chắn sẽ thống trị Hồng Hoang.

Mặc dù loài người là sinh vật do Nữ Oa tạo ra, nhưng dường như Nữ Oa không có ý định thuyết giảng và giáo dục loài người ở đó.

Trên Tiêu Dao Đảo có bóng dáng của Dương Nghi, nhưng không có giáo lý Đạo Giáo, điều này khiến Lão Tử vui mừng.

Kể từ khi Đạo Tổ Nghiêm Phong gia nhập Đạo Giáo, được Hồng Mông Tử Khí khai sáng, và hy vọng sớm thành Thánh Nhân, và kiểm soát sự phát triển của Hồng Hoang.

Mặc dù tiến triển chậm, nhưng y biết rằng việc thành Thánh của y và Nữ Oa là chìa khóa để giáo dục chúng sinh có tình và công đức giáo dục.

Nhưng trong khu Hồng Hoang có các chủng tộc, Vu Yêu hai tộc đang lãnh đạo.

Hai dân tộc đều có di sản, thực lực hùng hậu.

Việc chấp nhận giáo dục của Lão Tử là không thể.

Dẫn đến việc đệ tử của Nghiêm Phong không nhìn thấy hai bộ lạc Vu Yêu.

Khi Nữ Oa tạo ra chủng tộc, y (Lão Tử) nghĩ rằng họ là cùng một sinh vật với bộ lạc Ma tộc.

Vì không có sự tàn khốc khát máu như Ma tộc, Lão Tử giảng đạo là chính xác.

Lão Tử sau khi quay người lại không chút do dự.

Y chỉ tìm một nơi, bắt đầu giảng đạo. "Đạo khả đạo, phi thường đạo..." Giọng nói của Lão Tử bắt đầu lan tỏa xung quanh.

Ban đầu, người của bộ lạc không để tâm, tiếp tục làm việc của mình.

Nhưng khi nghe đại pháp ngày càng nhiều, họ bắt đầu cảm thấy có điều gì đó khác biệt.

Cuối cùng có người bắt đầu ngồi đối diện Lão Tử, lắng nghe cẩn thận.

Theo thời gian, ngày càng nhiều người tụ tập ở đó để nghe.

Thế giới Hồng Hoang đã trải qua một ngày sôi động, năm vị Thánh Nhân đã ra đời, một điều chưa từng có, tin rằng sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Kể từ khi Lão Tử ra đời, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng lần lượt thành Thánh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây cũng khiến người ta hy vọng xây dựng mối quan hệ nhân quả để thành Thánh.

Từ đó về sau, Hồng Hoang hoàn toàn bước vào thời đại Thánh Đồ.

Người duy nhất sở hữu Hồng Mông Tử Khí là Hồng Vân Đạo Sĩ.

Điều đó cũng thu hút sự chú ý.

Họ biết hiện tại Hồng Vân đang ở trong lãnh thổ của Trấn Nguyên

Tử, vì vậy họ nhìn về phía Ngũ Tráng Quan.

Họ không biết hôm nay có ra đời vị Thánh Nhân thứ sáu hay không.

Trong tầm nhìn của Ngũ Tráng Sơn ở Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử lúc này cũng tò mò nhìn Hồng Vân Đạo Sĩ, dường như lần đầu tiên biết Hồng Vân có thành Thánh Nhân hay không.

Hồng Vân ngồi đó uống trà do Dương Nghi tặng, nhìn Trấn Nguyên Tử trong lòng chằm chằm.

Y rất tức giận, đến mức đặt chén trà xuống bàn, hét lớn với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên, sao ngươi cứ nhìn chằm chằm vào ta mãi, ngươi nghĩ ta có thể thành Thánh như ngươi sao?" "Cũng không đúng," Trấn Nguyên Tử lịch sự nói. "Nếu ta có thể thành Thánh, người đầu tiên ta sẽ đàn áp là ngươi, sau đó sẽ mang cây nhân sâm quả về Động Hỏa Vân của ta, hừ!" "Haha, do thói quen ăn uống của ngươi, ngươi đã trở thành Thánh Nhân và Thánh Nhân.

Ngươi không cần học Đại Đạo Hồng Vân.

Ngược lại, học Đại Đạo Ẩm Thực, ngươi có thể sớm thành Thánh Nhân.

Có lẽ, haha." Trấn Nguyên Tử cười nhạo. "Ta..." Hồng Vân bị Trấn Nguyên Tử làm cho cạn lời, chỉ có thể dùng ánh mắt bất mãn nhìn y.

Lần này, Trấn Nguyên Tử trở nên khó chịu. "Bỏ ánh mắt đó đi, nhìn con đường tồi tệ đáng ghê tởm kia kìa." Trấn Nguyên Tử ghê tởm nói, sau đó thấy Hồng Vân tinh thần không tốt, bèn an ủi: "Được rồi, Hồng Vân, đừng suy nghĩ về những thứ vô dụng.

Bây giờ ngươi không thể thành Thánh, nhưng ngươi có thể.

Chương 399

Vẫn còn khoảng cách giữa ngươi và Tam Thanh.

Tam Thanh được coi là chư thần Bàn Cổ, tụ tập lại để có được công đức trời đất, và được Đạo Tổ Hồng Quân thu nhận làm đệ tử, nhưng đồng thời, cho đến nay vẫn còn đang tu luyện.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây cũng không giống.

Mặc dù cử chỉ không tốt, nhưng quả thực có nghị lực và tinh thần cống hiến, cộng thêm bốn mươi tám đại nguyện vừa được ban bố để thành Thánh.

Ngươi chỉ có một chút bối cảnh, đừng nản lòng, sau một thời gian, khi ngươi tích lũy đủ kiến thức, ngươi nhất định sẽ tìm được con đường thành Thánh." Hồng Vân nghe Trấn Nguyên Tử an ủi, tâm tình bình tĩnh lại.

Sau khi tặng quà, y vươn tay ra với Trấn Nguyên Tử, và nói: "Trấn Nguyên, cảm ơn ngươi đã an ủi, đã làm phiền ngươi rồi.

Đối với ta, Hồng Vân có thể giống như ngươi trở thành đạo sĩ, đó là phúc khí của ta." Trấn Nguyên Tử tránh né lễ vật của Hồng Vân, sau đó nói: "Kể từ khi ta và ngươi kết giao, an ủi ngươi là điều tự nhiên.

Ngươi không cần quá coi trọng.

Bây giờ ngươi cần bình tĩnh lại và tiếp tục tu luyện trong Ngũ Trang Quán của ta, cho đến khi ngươi nhận ra con đường trực tiếp thành Thánh.

Bây giờ ngoại trừ ngươi, những người khác có Hồng Mông Khí đều đã thành Thánh Đồ.

Nói cách khác, nếu có ai thành Thánh Nhân, chỉ có thể lấy Hồng Mông Khí duy nhất từ ngươi.

Vì vậy, hiện tại, tình cảnh của ngươi nguy hiểm hơn gấp ngàn lần.

Một khi ngươi ra ngoài và bị phát hiện, ngươi sẽ phải gánh chịu hậu quả." Hồng Vân giống như một người đi ra ngoài bị phát hiện, vô thức run rẩy. "Trấn Nguyên, yên tâm, ta sẽ không ra ngoài," Hồng Vân đáp. "Vậy thì, ngươi có thể yên tâm tu luyện.

Ta đi ra ngoài dạy đệ tử." Trấn Nguyên Tử nói xong, liền rời khỏi Hồng Vân, đi đến nhà của đệ tử.

Hồng Vân cũng bình tĩnh lại, tiếp tục trong nguyên thần thể hội Hồng Mông Khí.

Đối với Hồng Hoang, đối với những người bị kích thích bởi cảnh tượng "năm Thánh liên tiếp mỗi ngày" thì những Đại Sư Ma Tộc như Côn Bằng là không thể thiếu.

Y vẫn luôn nghĩ, nếu tất cả những người có Hồng Mông Tử Khí đều thành Thánh, thì bây giờ chỉ còn một, vậy y có thể sánh ngang với một vị Đại Sư Yêu Ma.

Nhưng tất cả những điều này đều do tên khốn Hồng Vân đã từ bỏ (vị trí thành Thánh).

Vị ấy không có một chỗ đứng nào trong hàng Thánh Đồ, lại còn trở thành thuộc hạ của Yêu Quân và Thái Nhất, thật đáng ghét.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh, y vẫn luôn nhìn chằm chằm về hướng Ngũ Tráng Quan, như thể có thể nhìn thấy Hồng Vân bên trong, trong lòng cầu nguyện Hồng Vân vĩnh viễn không thành Thánh, nếu không nỗi oán hận này sẽ khiến tu vi của y đình trệ không tiến bộ.

Cứ như vậy, hai ngày một lần, một tháng hai tháng, một năm hai năm, Hồng Vân ở Ngũ Tráng Quan không có động tĩnh.

Hiện tại, Côn Bằng biết Hồng Vân không thể thành Thánh Nhân trong thời gian ngắn, khiến y mừng như điên.

Y nghĩ rằng Trời đang giúp ngăn cản Hồng Vân thành Thánh, vì vậy y bí mật quyết định lần tới gặp Hồng Vân.

Bất kể Trấn Nguyên Tử có ở gần Hồng Vân hay không, y cũng sẽ phát động tấn công và giết chết Hồng Vân, nếu không thì thật sự không có cơ hội.

Từ đó, Côn Bằng tăng cường giám sát Ngũ Trang Quan.

Khi có người ra vào, y phải tiến hành điều tra chi tiết.

Nhưng Hồng Vân chưa bao giờ ra ngoài.

Côn Bằng sốt ruột, nhưng không thể nhịn được.

Ngũ Trang Quan có thư phòng ngự.

Trừ khi khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu không không thể phá vỡ.

Nhưng, Chu Thiên Đại Trận sẽ do Đế Tuấn và Thái Nhất tự mình sử dụng, vì vậy y chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Y cũng có thể cân nhắc để hiểu rõ khí chất của Hồng Vân, hiện tại không nhẫn nhịn được việc không ra ngoài, tin rằng Hồng Vân đã đạt đến giới hạn.

Chẳng bao lâu nữa, sẽ có thu hoạch.

Yêu Quân Đế Tuấn và Thái Nhất, nếu có cơ hội, cũng muốn có Hồng Mông Tử Khí, nhưng trong thời gian này họ vẫn luôn bận rộn làm những chuyện khác.

Họ đã tìm và kết hôn với Yêu Hậu đã lâu.

Cuối cùng, Yêu Hậu đã mang thai, Yêu Quân Đế Tuấn đã có thời gian.

Việc Yêu Ma phổ biến chúc mừng, Hoàng Đế của họ có một người kế nhiệm.

Đối với Yêu Quân và Thái Nhất, đó là một niềm vui lớn.

Tam Túc Kim Ô chỉ có hai người, nhân khẩu yếu ớt, nhưng bây giờ có cơ hội để phát triển gia tộc Kim Ô.

Còn việc tranh giành Hồng Mông Tử Khí, so với chuyện này thì trở nên không đáng kể, với tư cách là Hoàng Đế, họ có sự kiêu ngạo.

Chương 400

Họ nghĩ rằng, dựa vào năng lực của dân tộc, họ cũng có thể vượt qua hỗn độn đại kiếp.

Không cần phải thao túng.

Tộc Vu thị gần Bất Chu Sơn không có ý niệm tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Bởi vì Thánh Đồ không thể can thiệp vào cuộc chiến với Ma tộc, vì vậy bất kể ai thành Thánh hóa, họ cũng không để tâm.

Sau khi đánh bại Ma tộc và trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, dưới sự gia tăng của vận khí, mười hai vị Tổ Vu sẽ có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Lúc đó, không ai thật sự sợ hãi.

Vì vậy, hai tộc Vu Yêu không bị ảnh hưởng bởi việc đột nhiên tăng thêm năm vị Thánh Đồ trong Hồng Hoang.

Vẫn tiếp tục làm việc theo cách của mình, chờ đợi trận chiến cuối cùng.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi thành Thánh, bắt đầu mở rộng môn phái, chiêu mộ đệ tử, và thực hiện trách nhiệm của mình.

Chẳng mấy chốc, Hồng Hoang lại bắt đầu sôi động.

Dù sao, trở thành Thánh Nhân và làm đệ tử là một vinh dự và tiền đồ.

Rất nhiều linh hồn bắt đầu tụ tập ở núi Côn Luân và núi Tô Mỹ.

Tất cả đều hy vọng có thể bái Thánh Nhân làm môn hạ.

Dương Nghi trên Tiểu Dao Đảo nhìn thấy tất cả những điều này, nhưng không quá chú ý.

Mỗi người đều có cách riêng của mình.

Địa vị của y càng cao, y càng nhìn thấy nhiều điều, và không tùy tiện can thiệp vào hành vi của người khác, trừ khi liên quan đến lợi ích của y hoặc Tiểu Dao Đảo.

Lúc đó, y đã đạt đến đỉnh phong của Đại La Kim Tiên Hỗn Nguyên, ngày rời khỏi Hồng Hoang đã khá gần, vì vậy y chuẩn bị một lần nữa du ngoạn thế giới Hồng Hoang.

Tất cả các Thánh Đồ đều thừa nhận Nghiêm Phong du hành.

Trong thế giới Hồng Hoang, sau khi năm vị Thánh Đồ ra đời, Thiên Đạo và Địa Giới bước vào một kỷ nguyên mới.

Năm vị Thánh Đồ mới cũng bắt đầu mở rộng môn phái và chiêu mộ đệ tử.

Họ có những yêu cầu riêng để thu nhận đệ tử.

Lão Tử đặc biệt chú ý đến vận mệnh của những người tuân theo đạo vô vi.

Nhiều hòa thượng đến bái làm thầy, nhưng không có ai lọt vào mắt xanh của Lão Tử.

Y xuống núi Côn Luân, đi xem liệu có thể tìm được một đệ tử ưng ý hay không.

Y đi qua núi sông, cũng gặp gỡ những người tài hoa, nhưng chỉ ra rằng, giữa họ và Lão Tử không có bất kỳ mối liên hệ nào, vì vậy không nhận làm đệ tử.

Một cơ hội ngẫu nhiên, y nhìn thấy một thanh niên của một bộ lạc.

Khi thanh niên nhìn về phía núi, y đang tìm kiếm một vị lão sư nổi tiếng, nhưng cuối cùng luôn thất vọng trở về.

Lão Tử bắt đầu cảm thấy hứng thú, và cảm thấy có duyên với thanh niên đó, y bèn biến thành một lão nhân bình thường, ngồi trên con đường núi mà thanh niên phải đi qua, và thử nói chuyện một hai câu.

Vị thanh niên đó một lần nữa thất vọng từ trên núi xuống, chuẩn bị tiếp tục cố gắng, đi đến những nơi khác để bái sư, chỉ thấy một lão nhân râu bạc trắng chặn đường, vì vậy sau khi cúi chào, nói: "Lão nhân, xin tiểu tử được xuống núi không?" Vị thanh niên vừa định nhích đi, giọng nói của lão nhân truyền đến: "Chàng trai trẻ, ngươi muốn đi đâu?" (Thanh niên đó) vui vẻ đáp: "Lão nhân, con muốn lên núi học hỏi sư phụ." "Ồ, ta thấy ngươi đã đi qua các ngọn núi, nhưng tất cả đều từ chối ngươi.

Vì sao không từ bỏ và tiếp tục bái sư?" "Mỗi lão nhân đều đã xem qua (ta), a a." Thanh niên đó cười, sau đó nói: "Con là người của Nhân tộc ở bình nguyên hy vọng Đông Hải.

Con vẫn luôn luyện tập võ thuật, nhưng con tiến bộ chậm chạp.

Bằng tư chất của con, con lo lắng sẽ không thể luyện tập đến trình độ cao.

Con thừa nhận điều này, nhưng cách đây không lâu, các Thánh Đồ tối cao đã truyền đạo cho người dân của con.

Giáo lý khó lường, nhưng đối với con thì dễ tu dưỡng hơn." Tuy nhiên, phương pháp truyền bá của Thánh Nhân không nhiều, không đề cập đến phương pháp bồi dưỡng hậu tục, nên ta ra ngoài tìm kiếm tung tích của Thánh Nhân, tiện thể bái sư, tìm hiểu thêm.

“Ngươi có thể được xem là tín đồ kiên định.

Rồi ngươi có thể kính bái tên của lão phu đây, ha ha.” Lão Tử cười nói.

“Chủ nhân được môn đồ kính bái.” Chàng trai trẻ không nói một lời mà cúi mình bái lạy.

Lão Tử hơi ngẩn ra, rồi hỏi: “Chàng trai trẻ này thật thú vị, lão phu chỉ đùa một chút thôi, ngươi thật sự muốn bái lão phu làm sư phụ sao?

Lão phu một người sắp bước vào cõi Đạo, có thể truyền dạy cho ngươi.” “Đại sư sẽ tiếp tục thử thách đệ tử sao?

Tuy đệ tử ngu dốt, nhưng ban đầu đệ tử không thật sự nhìn ra sự khác biệt giữa các đại sư, nhưng dần dần đệ tử đã hiểu ra, phát hiện đại sư hẳn là một chuyên gia.

Trước hết, tính tình của chủ nhân bất động như núi, người thường không thể có được.

Hơn nữa, nếu không có bất kỳ kỹ năng nào, sẽ không thể đạt đến đạo lý.

Chương 401

Do đó, dựa trên hai điểm này, chủ nhân nhất định phải là chủ nhân.” Chàng trai trẻ nói xong, với vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lão Tử.

“Ồ, thằng nhóc này, không phải kẻ ngốc.

Tên là gì?” Lão Tử cười nói.

“Sư phụ, đệ tử tên Tuyên Độ.” “Tuyên Độ, cái tên thật hay.

Đã bái lão phu làm sư phụ rồi, lão phu sẽ nói cho ngươi biết ngươi đang bái ai làm sư phụ.” Lão Tử nói, ngoại hình bắt đầu thay đổi, khí thế dần dần phóng thích.

Tuyên Độ đứng đó chịu đựng áp lực của Thánh giả, quỳ sụp xuống đất.

May mắn thay, Lão Tử kịp thời thu lại khí thế, nói: “Bần đạo là Thái Thanh Đạo Tổ Lão Tử.

Ngươi đã vào môn hạ của ta, không thể làm nhục môn phái, nếu không, ta sẽ không giữ ngươi lại.” Lúc này, Tuyên Độ đã kinh ngạc đến ngây người.

Từ trước đến nay chưa từng có ai bái một Thánh Nhân làm sư phụ, hoặc bái Thánh Nhân mạnh nhất làm sư phụ.

Hắn vô cùng kích động, đến mức vội vàng tham gia nghi thức bái sư một lần nữa, rồi đáp: “Tạ ơn sư phụ đã thu nhận đệ tử, Tuyên Độ sẽ không làm sư phụ phải tủi hổ.” “Tốt lắm, đứng dậy đi, rồi về Côn Luân Sơn làm sư phụ, đi gặp hai vị thúc thúc, sau đó cùng luyện tập trên núi.” Lão Tử cuốn Tuyên Độ lại, trở về Côn Luân Sơn.

Sau khi trở về núi, việc Nguyên Thủy và Thông Thiên thu đồ đệ vẫn chưa kết thúc.

Sau khi Lão Tử gặp Tuyên Độ, tiếp tục tiến hành giảng đạo Thái Thanh, để hắn tự mình luyện tập.

Ban đầu, tiêu chuẩn chọn đồ đệ của Nguyên Thủy tập trung vào xuất thân và tư chất.

Hắn cho rằng, chỉ những người có bối cảnh tốt mới có thể truyền bá đại pháp, điều đó về đạo nghĩa cũng là chính xác.

Do đó, trên núi, hắn đã sắp xếp một loạt trận pháp, có thể phân biệt tâm tính và tư chất của những tu sĩ bái nhập môn hạ.

Trải qua một trận chiến, có hơn mười người thành công vượt qua trận pháp.

Đó là: Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Chân Quân, Nam Cực Tiên Ông, và Vân Trung Tử.

Sau khi kiểm tra tư chất của những người này, Nguyên Thủy cảm thấy rất hài lòng, đều nhận vào môn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn là khách của Tử Tiêu Cung, ban đầu không được nhận làm đệ tử, nhưng được giữ lại để dạy học.

Hắn là Phó Giáo Chủ, nhưng thân phận không rõ ràng, thật là bối rối.

Chủ nhân Thông Thiên Giáo Tông thì tùy ý tiếp nhận nhiều môn đồ hơn.

Hắn cũng sắp xếp phương pháp trận pháp, nhưng tiêu chuẩn thu đồ đệ vô cùng rộng rãi, tùy thuộc vào vận mệnh.

Chỉ cần có thể thoát khỏi trận pháp, liền có thể trở thành môn đồ.

Hắn cho rằng, trong lý lẽ không có phương pháp giáo học nào là hoàn hảo, cũng không có ai có tư cách thám hiểm một con đường.

Cuối cùng, hắn cũng có được nhiều môn đồ nhất.

So với những người khác, hắn có rất nhiều đạo sĩ như Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Ngũ Vân Tiên, Kim Quang Tiên, Linh Nha Tiên, Cát Húc Huyền, Phi Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Kim Hoa Tiên, Khổng Tuyên v.v.

Trong đó, Khổng Tuyên là con trai của Phượng Hoàng, tụ tập sức mạnh Ngũ Hành, có tư chất phi phàm.

Sau khi Tam Thanh thu nhận môn đồ, liền truyền đạo trên Côn Luân Sơn, giảng đạo một lần, rồi để họ yên tâm luyện tập.

So với cảnh tượng náo nhiệt ở Tam Thanh, Tây Phương Tu Di Sơn có phần hoang vắng, dù sao cũng không tốt bằng Đông Phương.

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương biết không thể vội vàng, nên đã tiếp nhận tất cả tu sĩ đến bái.

Những môn đồ có tư chất tốt thì được nhận làm đệ tử chính thức, những người có tư chất kém hơn thì được đăng ký làm môn đồ ngoại môn.

Chỉ trong một thời gian, ngọn núi hoang vắng không người ở đã chật kín.

Trong số các môn đồ được thu nhận, nổi tiếng nhất là Di Lặc, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Dược Sư, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, Kim Thiền Tử v.v.

Năm vị Thánh Nhân đều có thu hoạch.

Họ tiếp nhận các tu sĩ đủ điều kiện làm môn đồ, dạy dỗ không phân biệt, và tiếp tục dạy dỗ thêm nhiều môn đồ nữa để đạt được

mục đích giáo hóa chúng sinh.

Riêng Nghiêm Phong ở Tiêu Dao Đảo phía Đông Hải, tu luyện Hỗn Nguyên Vô Thanh Quyết, ngoài việc thông báo cho đệ tử, những người khác đều không hay biết.

Đạo Tổ Hồng Quân hẳn là có thể cảm nhận được, nhưng hắn không nói cho môn đồ.

Lúc này, Nghiêm Phong đã rời Tiêu Dao Đảo, một lần nữa xuôi theo Hồng Hoang.

Lần này khác với những lần trước.

Hắn không còn cô độc, Hồ Đồ tiểu hồ ly cùng hắn ra ngoài.

Sau khi trở thành Hỗn Nguyên, Nghiêm Phong không còn cần phải lưu lại Hồng Hoang quá lâu, nhưng vẫn không thể hoàn toàn bỏ qua việc phát triển môn đồ và nhân tộc.

Do đó, hắn dự định đợi Nhân tộc đứng vững chân trong Hồng Hoang, rồi môn đồ sẽ tiến hành thực hành chuẩn Thánh, sau đó mới bước vào Hỗn Độn.

Chương 402

Vì vậy, trong khoảng thời gian rời đi này, hắn coi như là thư giãn, thuận tiện đưa Hồ Đồ đi du ngoạn.

Hồng Vân đã ẩn mình trong Ngũ Trang Quan ở Vạn Thọ Sơn phía Tây Hồng Hoang hàng vạn năm, vẫn luôn khai phá Hồng Mộng Tử Khí trong cơ thể, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Hắn là một người rất năng động, không thể ở yên một chỗ lâu.

Lần này, để thành Thánh và tránh bị những kẻ điên cuồng vì Tử Khí truy đuổi, hắn đã ở đây hàng vạn năm.

Nhân Sâm Quả cũng đã ăn mấy lần rồi.

Hắn tập trung ăn uống, nhưng giờ đây càng trở nên vô vị.

Hắn thực sự muốn ra ngoài đi dạo, nhưng cũng biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Côn Bằng vẫn luôn dõi theo mọi hành động của hắn.

Nếu chỉ có một mình, hắn sẽ không sợ.

Nhưng có những tu sĩ ẩn nấp trong bóng tối, làm ngư ông đắc lợi, nên hắn bực bội và tiếp tục ở lại bên trong.

Trấn Nguyên Tử một hôm đến gặp Hồng Vân, mang đến một tin tức khiến hắn có chút vui mừng.

“Hồng Vân, ta nói cho ngươi một tin tức, ta không biết đối với ngươi là tốt hay xấu.

Ngay cả khi ta không nói bây giờ, ngươi cũng sẽ biết trong chốc lát.” “Ồ, tin tức gì vậy, sao lại do dự, nói ta nghe xem nào!” “Bên ngoài có yêu ma canh gác Ngũ Trang Quan, nghe nói Côn Bằng cũng

đã rời khỏi đây về Thiên Cung rồi.” “Thật sao?

Nếu vậy, đó quả thực là một tin tốt.

Trấn Nguyên, ta cảm thấy nếu ta không ra ngoài, ta sẽ bị nghiền nát.

Nếu Thánh Nhân không thành Thánh, ta Hồng Vân sẽ thất bại nặng nề.” Hồng Vân nói một cách khẩn thiết.

“Chờ đã, mọi việc không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.

Đó có thể là một chiến lược của Côn Bằng, có lẽ mục đích là để dụ ngươi ra ngoài.” Trấn Nguyên Tử có chút lo lắng nói.

“Trấn Nguyên, ngươi đừng quá lo lắng.

Đúng rồi, ngươi đã hỏi Côn Bằng tại sao lại rời khỏi đó chưa?” “Nghe nói Yêu Hậu của Yêu tộc đang mang cốt nhục của địch nhân.

Ta đã điều tra việc này, quả thực toàn bộ Yêu tộc đều đang bận rộn vì chuyện này.

Côn Bằng có thể đã rời đi vào lúc đó.

Dù sao, với tư cách là Yêu Sư của Yêu tộc, Yêu Hoàng sắp đón một yêu ma mới, hẳn là phải có mặt ở đó.” Hồng Vân nói.

“Nhưng đừng quên, Côn Bằng là một Chuẩn Thánh.

Hắn có thể để những cương thi lên thiên đường, tự mình ở lại đó.” “Ha ha, Trấn Nguyên, nếu ngươi quan tâm đến việc đó, vậy thì quá hỗn loạn rồi.

Chuẩn Thánh, chẳng lẽ không sợ ta Hồng Vân sao?

Dù là thi thể cương thi của hắn, cũng không phải đối thủ của ta.” Hồng Vân cười nói.

Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân nói vậy, biết người bạn cũ này

có tính tình như vậy, việc bắt hắn nhẫn nhịn đến bây giờ đã không dễ dàng, nhưng vẫn không yên tâm.

Côn Bằng là kẻ âm hiểm xảo quyệt.

Hắn ta nhất định phải cảnh báo Hồng Vân.

Lúc này, hắn ghét Hồng Vân, và kiên trì nhìn chằm chằm vào hắn.

Vì vậy, hắn đề nghị Hồng Vân: "Hồng Vân, tin tức Côn Bằng rời đi có thể không thật.

Trước khi nói chuyện, ngươi vẫn phải quan sát thêm một thời gian nữa.

Dù sao, tính mạng còn quan trọng hơn việc đi du ngoạn." "Được rồi, ta sẽ đợi một lát." Hồng Vân không muốn Trấn Nguyên Tử lo lắng, đành miễn cưỡng nói.

Trấn Nguyên Tử thở dài, vỗ vai Hồng Vân, rồi quay về phòng mình.

Hồng Vân đứng đó, đi lại trong phòng.

Ban đầu, bước chân hắn đầy bồn chồn.

Sau một lúc, bước chân hắn trở nên nhẹ nhàng, vẻ mặt từ bực bội ban đầu biến thành lãnh đạm, vì hắn đột nhiên nhận ra một điều.

Hắn vốn là một Hồng Vân trên trời.

Bản tính của hắn giống như mây, thích phiêu du và bơi lội xung quanh, trong núi sông.

Nhưng giờ đây, vì Hồng Mộng Tử Khí, nhiều người đố kỵ, hắn đành phải chọn tạm thời ẩn mình và nhẫn nhịn.

Sau khi ý thức được bí mật của Tử Khí, ra ngoài lúc này cũng không phải là quá muộn.

Chương 403

Đó là một phương pháp hay, nhưng không phù hợp với Hồng Vân.

Nhìn từ góc độ ngắn hạn, có thể chấp nhận, nhưng nhìn từ góc độ dài hạn, Hồng Vân là một Tiên Thiên Chi Thần có lòng tự tôn và tự đại, một người không có lòng tự tôn và tự đại thì liệu có thể thành Thánh được không?

Khi nhận ra điều này, lòng Hồng Vân đột nhiên trở nên sáng rõ, Hồng Mộng Tử Khí vốn bất động trong nguyên thân cũng khẽ rung lên.

Điều này khiến Hồng Vân càng tin rằng phương pháp của mình là chính xác, và liền đi đến nơi Trấn Nguyên Tử luyện tập, cùng hắn bàn bạc.

Trấn Nguyên Tử nghe một lúc, nhưng sau một hồi suy nghĩ, biết điều Hồng Vân nói là thật, nhưng trong tình huống như vậy, nếu Hồng Vân giảng đạo, chỉ có thể bước ra khỏi Ngũ Trang Quan.

"Hồng Vân, điều ngươi vừa nói quả thực có thể là chìa khóa để thành Thánh, nhưng nếu làm vậy, ngươi có khả năng vấp ngã, và ngươi sẽ hóa thành tro bụi trong hàng ức vạn năm tuế nguyệt.

Ngươi phải suy nghĩ kỹ càng." Trấn Nguyên Tử không ngăn cản Hồng Vân ra ngoài, chỉ đưa ra lời khuyên và gợi ý.

"Trấn Nguyên, ta đã suy nghĩ kỹ rồi.

Bởi vì Hồng Mộng Tử Khí ở trên người ta, điều đó có nghĩa là ta có khả năng trở thành Thánh Nhân.

Bất kể kết cục của ta ra sao, ta cũng sẽ không từ bỏ, càng không thể để người khác toại nguyện.

Ta đã ẩn mình hàng vạn năm, nhưng không đạt được bất kỳ tiến triển nào, nhưng chỉ khi ta thoát khỏi nỗi sợ hãi và quyết định ra ngoài, Hồng Mộng Tử Khí mới đáp lại ta.

Điều đó chứng tỏ ta chỉ có cơ hội thành Thánh khi ra ngoài, vậy nên không cần khuyên ta nữa, lòng ta đã quyết." Hồng Vân không còn tùy ý, mà kiên định nói.

"Được rồi, đã hạ quyết tâm, ta sẽ không nói nhiều nữa.

Trên đường đi chú ý an toàn, xin nhớ rằng có cơ hội sống sót thì phải sống sót." "Được thôi, Trấn Nguyên.

Ta đi đây.

Nhớ giữ lại cho ta ít Nhân Sâm Quả nhé.

Lần tới ta sẽ thích, ha ha!" Hồng Vân vứt bỏ tất cả cảm xúc tiêu cực, cười với Trấn Nguyên Tử.

"Yên tâm, đến lúc đó, sẽ có cái để ăn." Trấn Nguyên Tử khẽ nói khi nhìn bóng lưng Hồng Vân rời đi.

Sau đó, hắn nhìn vào đại sảnh Hồng Vân ở, dùng một luồng pháp lực ngăn cách, chờ đợi lần sau Hồng Vân quay lại.

Ngay khi Hồng Vân vừa ra khỏi Vũ Trang Quan Môn, những yêu ma bị bỏ lại đã nhìn thấy hắn, liền vội vàng chạy đến nơi Côn Bằng ở và truyền tin tức.

"Ngươi có thể nhìn rõ, ngươi tuyệt đối chắc chắn đó là đạo sĩ Hồng Vân sao?" Côn Bằng dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Bẩm Đại Sư, yêu ma có thể nhìn rõ, không chút nghi ngờ, đó là Hồng Vân." Yêu ma nhỏ báo cáo một cách khẳng định.

"Tốt lắm, đây là phần thưởng cho ngươi, lui xuống đi." Côn Bằng hài lòng gật đầu, rồi lấy ra một Tiên Thiên Linh Bảo thưởng cho tên

yêu ma đó.

“Tạ ơn Đại Sư, tiểu quái lui đây.” Tên tiểu quái cẩn thận nhận lấy linh bảo, rồi vui vẻ lui đi.

Chỉ còn lại Côn Bằng trong phòng, hắn không kìm được mà cười lớn: “Hồng Vân, cuối cùng ngươi cũng không nhịn được mà ra ngoài rồi.

Ta không ra lệnh cho thuộc hạ của Yêu Hoàng phải chờ đợi.

Lần này, không có sự giúp đỡ của ngoại giới, xem ngươi làm sao thành Thánh.

Đạo Tổ và ta sẽ đoạt lấy Tử Khí.” Nói xong, Côn Bằng biến thành một cơn yêu phong, biến mất trong phòng.

Lúc này, Hồng Vân tràn đầy tinh thần, căn bản không hề thực hiện các biện pháp an toàn.

Hắn một lần nữa xuất hiện ở Hồng Hoang đã lâu không gặp.

Hắn cảm thấy bầu trời cao hơn, xanh hơn, mặt đất dày hơn, rộng hơn.

Mọi thứ đều đẹp đẽ như vậy, đặc biệt là hương vị của tự do và phóng khoáng, khiến hắn đắm chìm.

Đồng thời, Hồng Mộng Tử Khí trong cơ thể hắn bắt đầu hài hòa với tâm thái của hắn, từ từ vận chuyển, và giải thích những dấu vết thành Thánh trong đó, kích thích nội tâm Hồng Vân.

Hắn biết mình đã thực hiện một bước đi đúng đắn, buông bỏ sự kiềm chế, vô úy và tự do, đó chính là phương pháp thành Thánh thích hợp nhất.

Chỉ cần cho hắn một khoảng thời gian, hắn nhất định có thể trở thành Thánh Nhân.

Nhưng mọi việc không phải lúc nào cũng như ý.

Khi Hồng Vân bay qua một dãy núi hoang vắng, bóng dáng Côn Bằng xuất hiện trước mặt hắn.

Côn Bằng hung tợn nhìn chằm chằm Hồng Vân, âm thanh trầm thấp từ miệng hắn phát ra: "Hồng Vân, cuối cùng ngươi cũng không làm rùa rụt cổ nữa sao?" Trong một ngọn núi vô danh ở phía Tây Hồng Hoang, khi Hồng Vân bay qua, đã bị Côn Bằng, kẻ vẫn luôn theo dõi, chặn lại.

Biểu cảm của Côn Bằng thật đáng sợ, đôi mắt hắn vô cùng hung tàn.

Hắn nhìn Hồng Vân và nói với giọng châm biếm: "Vì sao lại làm rùa rụt cổ, sao không trốn trong Ngũ Trang Quan của Trấn Nguyên Tử nữa?" Bích Dao nhìn tình hình trên bãi chiến trường cảm thấy nhàm chán.

Mặc dù sự ô nhiễm của Vạn Độ Sơn đã bị bảo tàng tường thụy che phủ, nhưng ba tộc lại rơi vào bế tắc, vừa giận dữ vừa kỳ lạ.

Dù phong cảnh có đẹp đến đâu, nàng cũng không thấy hứng thú.

Chương 404

Vì Nghiêm Phong, tuy ba người đã đi vào ngay từ đầu, nhưng không ai có thể tìm thấy hắn.

Quang Diệu có sự hiểu biết sâu sắc về sự khác biệt giữa ba tộc.

Đó là dấu hiệu không thể tránh khỏi của ba tộc quý giá.

Nhưng bây giờ nàng ở dưới trướng Tử Lan Đạo Sĩ, nếu không có lệnh của đại sư thì sẽ không ra tay.

Bích Dao và Quang Diệu đều có ý nghĩ của riêng mình, nhưng nàng không biết Nghiêm Phong lúc này đang chú ý, chỉ có Phượng Hoàng đứng sau lưng tộc trưởng Phượng Tộc.

Nhưng nữ tu sĩ nóng bỏng trước mặt lại bị bỏ qua.

Nghiêm Phong nhìn nửa ngày, thở dài một hơi.

Bích Dao hơi ngẩng đầu hỏi: "Sư phụ, người đang làm gì vậy?" "Không có gì.

Ta vừa xem sự bá quyền của Phượng Hoàng bộ lạc, nhưng lại không gặp may.

Ngươi xem, ba bộ lạc tu sĩ đều đáng ghét.

Những dã thú độc ác xấu xí, lớn nhỏ khác nhau.

Xấu xí!" Nghiêm Phong tiếp tục: "Phương thức canh tác tốt nhất của Tiên Thiên Chi Đạo, có thể hiểu Đạo tốt hơn.

Một loại biến thái, nhưng vẫn là dã thú.

Các loại sự tình.

Thực hành tự nhiên là một chướng ngại, nhất định không phải là

một con đường!" Bích Dao nghe lời Nghiêm Phong thì cười, nói: "Chắc sư phụ đang để ý đến cô gái Phượng tộc nào đó.

Ha ha ha…" Nghiêm Phong nhất thời không nói nên lời, nhưng không ngờ đệ tử của mình lại thích buôn chuyện như vậy.

Nếu suy nghĩ kỹ, kể từ lần đầu tiên gặp Phượng Dao, trong lòng hắn quả thực có một loại tình cảm khó tả.

Bích Dao thấy Nghiêm Phong lâu không nói gì, đột nhiên cảm thấy mất mát khó hiểu.

Mọi người đều đang suy nghĩ mọi chuyện, hiện trường vẫn yên tĩnh.

Vô số tu sĩ Vạn Độ Sơn như những món đồ cũ, chờ đợi sự ra đời của bảo vật bẩm sinh.

Các tu sĩ không cảm nhận được nhiều về sự thay đổi của thời gian giữa trời đất, toàn bộ bầu trời Vạn Độ Sơn đều tràn ngập ánh sáng, ngay cả khi màn đêm buông xuống, cũng giống như ban ngày.

Đến trưa ngày thứ ba, ba tu sĩ, Nghiêm Phong và ba tộc vẫn tiếp tục hoạt động như thường lệ, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm.

Âm thanh kéo dài, liên tục khoảng một giờ.

Ngay sau đó, tất cả những đám mây ngũ sắc bắt đầu tụ tập ở một nơi.

Ba tộc gặp nhau trong thung lũng núi.

Như một con cá voi hút nước, luồng khí do sức mạnh hình thành xoáy thành một xoáy nước, điên cuồng lao về phía khu vực bằng phẳng trong thung lũng.

Chẳng bao lâu, toàn bộ khí tức đã bị hút vào.

Vạn Độ Sơn vẫn là Vạn Độ Sơn.

Ngay cả nhiều chất độc cũng được lợi, nhưng lúc này, thi thể của chúng vẫn lộ ra và nằm rải rác.

Chậm hơn một chút, khi nữ tu sĩ của gia tộc Phượng thị nhìn thấy, cảm thấy ghê tởm, liền một thương giết chết.

Các tộc trưởng của ba tộc tạm thời bất động, nhìn chằm chằm vào nơi ánh sáng tụ tập.

Cùng lúc đó, toàn bộ Vạn Độ Sơn đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Ngày hôm sau, một tiếng nổ lớn, các đỉnh núi xung quanh thung lũng đổ sụp.

Trung tâm chỉ còn lại một mặt đất bằng phẳng.

Trước khi mặt đất phục hồi, trên mặt đất có một khe hở lớn, trong miệng có ánh sáng màu xám nâu nhạt.

Miệng càng lúc càng lớn.

Khi nó hoàn toàn nứt vỡ, một cái Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh cao lớn xuyên qua khe nứt, khi bay lên giữa không trung, liền dừng lại.

Nhưng thân đỉnh vẫn đang từ từ xoay tròn.

Cái đỉnh lớn đó cao khoảng 5 thước, có màu xám nâu, vì vậy nó dừng lại giữa không trung.

Tất cả ánh sáng đều biến mất, nhưng bất kể là ai, ngươi đều có thể cảm nhận được sự tang thương, khí tức cổ xưa đơn giản trên đỉnh, dường như đã tồn tại từ hàng tỷ năm trước.

Vừa xuất hiện, Bích Dao và những người khác nhanh chóng cảm nhận được sự thay đổi của không khí trong trường, không khí đột nhiên trở nên mát mẻ.

Sau đó, Hắc Long của Long tộc trong ba tộc tiên phong bay về phía bảo vật đó.

Chương 405

Nhìn một lát, những Phượng Hoàng và Kỳ Lân còn lại không kịp chờ đợi đuổi theo.

Một khi ba trận chiến bắt đầu, các tu sĩ tạm thời ở rìa liền nhanh chóng tìm nơi ẩn nấp.

Mặc dù các tu sĩ tán tu ở rìa khó lòng chịu đựng, nhưng trong đó có nhiều người cũng là Kim Huyền Sơn Phong.

Đối với hầu hết các tu sĩ trong ba tộc, đều được coi là đại sư.

Hầu hết các tu sĩ bộ lạc đều có pháp khí, đẳng cấp không tệ.

Ngay cả khi không thể có được bảo vật tối nay, việc tham gia bộ lạc vẫn có thể nhận được một số lợi ích.

Một tu sĩ mặc áo bào đen xám, thân hình đồ sộ, đã tinh luyện nguyên thần tổ tiên độc trong ba ngày, và tu bổ nó ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Đương nhiên, không chỉ đơn giản như tổ tiên độc xà.

Hắn có những lợi thế ma thuật độc đáo của riêng mình.

Hiện tại, tu sĩ cao lớn đó nhanh chóng hạ thấp thân mình, nhưng cũng ẩn nấp.

Hắn nhìn chằm chằm vào ba trận chiến, vì chiến tranh, vì lợi lộc.

Sau khi ba tộc bị thương, hắn sẽ dùng tay bảo vệ bảo vật.

Sẽ không thể lấy đi bảo vật đó.

Khi Nghiêm Phong nhìn bảo vật ra đời, khẽ cười: "Quả thực là một Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh!

Một bảo bối Tiên Thiên nội hướng, tính cách nội hướng, lại không thu thập các loại ô nhiễm độc hại.

Bất cứ ai không chịu đựng được sự hỗn loạn, ngày hôm nay sẽ không bắt đầu từ ta." "Sư phụ, đó là bảo bối gì vậy?

Cái đỉnh lớn như vậy dùng để làm gì?" Bích Dao không biết ma lực của Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh, giống như một cái đỉnh luyện đan thông thường, ngay cả khi đó là vật bẩm sinh, đối với nàng cũng như gà sườn.

"Bích Dao, con không biết gì về điều này.

Cái đỉnh này được gọi là Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh, là bảo vật bẩm sinh.

Khi con chiến đấu với kẻ địch, con có thể hy sinh đỉnh đầu, pháp luật không thể xâm phạm, không sợ tà ác.

Không có tính phòng ngự, nhưng lại có khả năng phục hồi Hậu Thiên bẩm sinh!" "Hậu Thiên mà lại có Tiên Thiên tính sao?" Bích Dao và Quang Diệu đồng thanh hỏi.

Ngay cả Quang Diệu đang lo lắng về tình hình hiện trường, cũng bị câu nói này làm chấn động.

"Vậy, con vẫn cho rằng món của cải này không tốt sao?" Nghiêm Phong cười nói với Bích Dao.

Thấy Bích Dao vẫn đang ngạc nhiên, hắn tiếp tục: "Trên con đường đạo của ta có vô số bảo vật.

Chỉ cần con lợi dụng loại hỗn loạn để tinh luyện, sẽ có vô số bảo vật Tiên Thiên." "Đúng vậy, đệ tử không biết cách hoàn thiện, nhưng sư phụ có thể." Bích Dao cũng vậy, dường như nhìn thấy vô số ma thuật bảo vật chất đống trước mặt, mắt nàng sáng lên, miệng lẩm bẩm: "Vô số pháp khí Tiên Thiên!

Khi đối mặt với kẻ địch, tất cả pháp khí từ trong não con tuôn ra, chẳng lẽ không thể nghiền nát sao?" Nghiêm Phong và Quang Diệu nghe xong đều lạnh toát.

Lúc này, tiếng va chạm kinh hoàng vang lên, thu hút sự chú ý của Quang Diệu.

Quả nhiên, Hắc Long gầm lên lao lên Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh, lão Kỳ Lân và Xích Liệt Phượng Hoàng ở cách đó vài thước.

Thấy Hắc Long sắp chiếm lấy Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh, lão Kỳ Lân và Phượng Hoàng đồng thời ra tay, hai luồng sáng dày đặc lập tức bắn trúng Hắc Long.

Một ít tóc bị cắt.

Khi kiểm tra lại, một chiếc khiên khổng lồ màu đen xuất hiện trong tay Hắc Long, chặn đứng hai đòn tấn công.

Chiếc khiên đó cao sáu thước, rộng bốn thước, lực phòng ngự kinh người.

Nhưng, sau khi Lão Phượng Hoàng và Kỳ Lân buộc Hắc Long phải lùi lại, đã không tiếp tục giằng co, mà cướp lấy bảo vật.

Hắc Long gào thét, ánh sáng lóe lên, trong tay nắm một thanh trường đao màu đen, tiếp tục chém giết cái thứ đó.

Ba tộc trưởng bắt đầu chiến tranh, hàng chục vạn tu sĩ còn lại trong ba tộc tự nhiên không thể ngồi yên.

Ba tộc là kẻ thù của nhau, một trận hỗn loạn bắt đầu.

Lúc này, các tu sĩ tạm thời ở rìa của trận chiến bộ lạc bắt đầu buồn bực.

Nữ nhân Phượng tộc có tu dưỡng nhất, pháp khí cũng tốt.

Mục tiêu chính của các tu sĩ tạm thời là gia tộc Phượng Hoàng.

Ngoại trừ Hỏa Phượng Hoàng dẫn đầu trong gia tộc Phượng Hoàng, là phượng hoàng cao nhất, nhưng cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng, ngay cả khi cảnh giới cao, vẫn có hai quyền và bốn tay.

Trước pháp bảo và số lượng của gia tộc Phượng thị, nhiều tu sĩ tạm thời đều biến thành tro bụi.

Chương 406

Sự hỗn loạn tại hiện trường không ảnh hưởng đến ba người.

Nghiêm Phong đã sớm thi hành lệnh cấm, cách ly họ với thế giới bên ngoài.

Ba người bên ngoài đều biết mọi chuyện, nhưng ba người có thể tự do làm những gì họ muốn.

Không nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Ma lực hỗn loạn của ba tộc gia tăng, nhưng tất cả đều biến mất.

Lúc này, Hỗn Độn Tam Cước Đỉnh bị các tộc trưởng ba tộc liên tục cướp đoạt, và liên tục bị đánh bật.

Chẳng bao lâu, cả ba người đều bị đánh trúng.

Xích Liệt Phượng Hoàng ra tay kết ấn, Hỏa Diễm Nam Minh tuôn trào, lao về phía Long Kỳ Lân.

Ngay giây tiếp theo, Hắc Long và lão Kỳ Lân liền vận dụng sức mạnh khổng lồ của mặt trời và sức mạnh của đất sâu, để ngăn chặn Nam Minh Đại Hỏa.

Đó là sức mạnh Ngũ Hành của trời đất.

Trên thế giới chỉ có rất ít con rối, những bánh xe nhỏ cũng đạt đến Đại La Kim Tiên.

Những người ở gần đó ngay lập tức bị ảnh hưởng bởi tai ương như cá trong ao.

Những người chưa trưởng thành bị trọng thương nguyên thần, những người nặng thì chết ngay lập tức.

Nhưng, lúc này, đội Phượng Hoàng lửa nóng giao một kẻ địch cho

kẻ địch thứ hai, nhưng lại dần dần mất đi lợi thế.

Lúc này, dường như Long tộc và Kỳ Lân tộc đã đạt được thỏa thuận, hầu hết các tu sĩ liên thủ đối phó với Phượng tộc.

Chịu đựng sự thay đổi đột ngột như vậy, bộ lạc Phượng thị nhanh chóng thất bại.

Trong bộ lạc Phượng thị, Phượng Dao đang cố gắng chống lại sự bao vây sớm của Thái Ất mấy lần.

Mặc dù tu vi tốt hơn đối phương, nhưng đối phương lại dựa vào ma lực và lợi thế số lượng của pháp khí, khiến Phượng Dao dần dần rơi vào thế hạ phong.

Bích Dao ban đầu nghĩ chủ nhân đang nhìn nữ tu sĩ Phượng Hoàng, nhưng bây giờ nhìn Nghiêm Phong đang nhìn nữ tu sĩ quyến rũ tương tự, liền lập tức hiểu ra.

Nhưng lúc đó Nghiêm Phong không biểu lộ cảm xúc, Bích Dao quả thực không thể có thêm thông tin gì.

Khi Phượng Dao cố gắng chống cự hết sức, một bóng đen nhanh chóng lướt qua, nhấc Phượng Dao lên, rồi nhanh chóng bay đi.

Sau khi chiếm được thành, liền chia thành hai nhóm, và chiến đấu lại.

Nhưng hành động của bóng đen đó đã giáng một đòn vào trái tim Nghiêm Phong.

Khi Nghiêm Phong ra tay, trực tiếp xuyên qua không gian, lập tức nắm lấy bóng đen.

Một bàn tay của hắn chém đứt bóng đen màu đen của Phượng Hoàng, biến thành không khí.

Bóng đen định mang Phượng Dao đi, nhưng lại tận dụng lúc nàng

kiệt sức, tiêu hao hết bóng đen thật của mình và dùng pháp khí để thúc đẩy tu luyện.

Nhưng, trước mặt Nghiêm Phong, dù kỹ năng có xuất sắc đến đâu, cũng không thể thoát khỏi kết cục.

Phượng Hoàng không kịp phản ứng, nhưng ngay giây tiếp theo, Nghiêm Phong xuất hiện trên đỉnh mây, trước mặt là một nữ nhân mặc áo khoác xanh, thân hình nhỏ nhắn tinh xảo.

Nghiêm Phong luyện chế trân bảo không phải là tầm thường, chỉ vì mới luyện chế, không tùy ý như Hỗn Độn Tử Lục Sắc Hà Hoa do Bích Dao luyện chế.

Hắn đã mất nửa năm để chuyển hóa cầu vồng trắng đó.

Kiếm, rìu, chấn động và Tử Diễm đều được tinh chế.

Nhưng, nếu đặt tốc độ này trong Hồng Hoang, chắc chắn sẽ khiến các tu sĩ mạnh mẽ kinh ngạc.

Nửa năm sau, cả bốn Bích Dao đều rất vui mừng tỉnh lại.

Nghiêm Phong cũng vui vẻ, nói với bốn người: "Hiện tại, các con đang trải qua cảnh hoang vu, trừ khi các con cao hơn một số vùng đất, nếu không, chỉ cần dám dây dưa với rắc rối, nó có thể khiến các con vĩnh viễn không quay lại!" Nghiêm Phong sau đó nói: "Bích Dao phòng thủ Hỗn Độn, Quang Diệu phòng thủ như lực quá lớn, nhưng Tử Cầm lại không có khả năng tấn công mạnh, khả năng phòng thủ không đủ, nhưng khi trở nên cứng rắn, cũng sẽ chịu khổ nạn.

Hiện tại, siêu đỉnh ở đó, ta tin các con đã hiểu cách luyện du hàn, các con có thể chế tạo bảo vật phòng ngự.

Các con có thể sử dụng dược liệu trong Đỗ Thiên Đỉnh, hẳn sẽ phát huy sức mạnh." Nhưng Nghiêm Phong bản thân có kế hoạch khác.

Nghiêm Phong tu luyện Nguyên Thần Chí Tôn Mộ của "Lục Đạo Quyết", nhưng thể lực không mạnh.

Đương nhiên, không phải tất cả sinh vật đều có khả năng như bộ lạc Vu Bà.

Có thể điều khiển sức mạnh tự nhiên, do đó không cần luyện tập Nguyên Thần cũng có thể chế tạo chú ngữ.

Bất kể bộ lạc bẩm sinh, hay bộ lạc yêu ma, đều đang tu luyện Nguyên Thần.

Sau khi Nguyên Thần mạnh mẽ, ngay cả khi chết, cũng có thể đoạt xá hoặc tập hợp lại để tái sinh.

Do đó, mặc dù hiện tại là cảnh giới Thánh Hiền, nhưng không mạnh bằng cảnh giới được tinh luyện bởi "Hồng Mông Chí Tôn Quyết".

Chương 407

"Hồng Mông Chí Tôn Quyết" là song trùng tu luyện của Nguyên Thần và thân thể.

Ta cho rằng Bàn Cổ nhờ Nghiêm Phong giúp đỡ luyện thể, đã mở ra thế giới rộng lớn, các sinh vật do thân thể hình thành cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nghiêm Phong thành Thánh cưỡng ép xông vào Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phản ứng.

Điều này là do Nghiêm Phong sử dụng thủ đoạn ngăn cản Thiên Đạo.

Khi đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, hắn lấy Hồng Mông Bảo Tàng làm tiền tuyến, cộng thêm Huyền Âm Đinh và Sinh Tử Chi Kiếm, đã ngăn chặn khí thế trong Tử Thủy Cung.

Mặc dù vẫn gây chấn động, nhưng lại khiến Nghiêm Phong không bị Thiên Đạo chú ý.

Giống như một người bị vật gì đó đánh trúng trong bóng tối, nhưng khi ngươi nhìn vào ánh sáng, ngươi không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Không thể.

Người bị đánh trúng chỉ có thể cho rằng mình không may.

Do đó, Thiên Đạo giống như một người đi trong bóng tối, Nghiêm Phong dùng dịch trấp đánh.

Sau khi phá vỡ khóa Thiên Đạo, khí thế sấm sét biến mất.

Dù Thiên Đạo có mạnh đến đâu, cũng không thể biết những thứ

được Hồng Mông Bảo Tàng che giấu.

Tuy nhiên, sau trận chiến giữa hóa thân Hỗn Độn Ma Thần và Nghiêm Phong, mặc dù bị Nghiêm Phong giết chết, nhưng tinh thần hỗn loạn trí mạng của Ma La khiến Nghiêm Phong bất an.

Tuy nhiên, Ma La chú định bị Nghiêm Phong hủy diệt, sau đó có thể thông qua công tích giết người và song trùng thành Thánh để chứng minh con đường này.

"Tổng xu thế của Thiên Đạo sẽ thay đổi sao?" Nghiêm Phong thầm nghĩ trong lòng.

Ngay cả Thánh Nhân cũng khó tìm ra vị trí cụ thể, nhưng nhiều nhất chỉ có thể tính toán lối vào và ra.

Theo hắn tính toán, lối vào Ngọc Sơn thực sự ở trên Đông Hải, sâu trong Bồng Lai của Hàm Sơn.

Bồng Lai, Phương Trượng Châu là ba tiên đảo ở Đông Hải.

Khi thế giới lần đầu tiên khai mở, đã được cải tạo bởi các mảnh vỡ Hỗn Độn.

Đương nhiên, đối với nó có nhiều hạn chế Tiên Thiên, chỉ có Thánh Đồ mới có thể phá vỡ.

Quang Diệu, Mỹ và Tử Cầm đều là người của Long Phượng tộc, do đó tự nhiên sẽ có liên quan đến ba người.

Trong tình huống này, nhất định sẽ xảy ra.

Danh ngôn của Đặng Tiểu Bình vang vọng trong ý thức hắn: Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!

Khi kiến thức của hắn quét qua, toàn bộ vấn đề về Hồng Hoang và sự lãng phí đều hiện rõ trong lòng hắn.

Đương nhiên, các mật hữu của Ma La tự nhiên không thể thoát

khỏi ý thức của hắn.

Nhưng, cái gọi là bốn nguyên tắc của môn đồ: Nếu người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, phải hủy diệt cả gia đình!

Hắn chỉ có mối quan hệ tốt với Ma La.

Mặc dù Nghiêm Phong đã thành Thánh, nhưng Ma La là tác phẩm đỉnh cao của Chuẩn Thánh.

Khó đảm bảo không có bất kỳ thủ đoạn đặc biệt nào.

"Hắc, đôi khi những thứ như nguyên tắc cần linh hoạt hơn một chút, vậy nên hãy để ta xem Ma La có những trò gì!" Nghiêm Phong cười.

Sau đó, hắn lóe ra khỏi Tử Thủy Cung, bay về phía Long Cung của Long Vương ở trung gian.

Lúc này, Long Vương bị Lục Dục khống chế, suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản chiến tranh bộ lạc.

Long Vương quả thực là tổ tiên Long tộc, chưa kể thể lực và tu vi thâm hậu của hắn.

Trong một triệu năm qua, hắn vẫn luôn được coi là cường nhân trong số các cường nhân, và không vì thế mà bị mất đi.

Chỉ là tu vi của Long Vương dừng lại ở Đại La đỉnh phong.

Dù sao, Long Vương có chút tổn thương.

Lục Dục đã đạt đến hậu kỳ Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ là một trạng thái mới, không ổn định.

Năm người còn lại ở trung kỳ Đại La Kim Tiên.

Có vô số dược liệu Long Tu, có sáu loại khát vọng tạo ra phương pháp song trùng tu luyện độc đáo, điều đó là đương nhiên.

Nhưng, trong mắt Chuẩn Thánh, các anh em Đại La vẫn không đáng một xu, huống hồ trước mặt Thánh Đồ.

Nghiêm Phong gần như ngay lập tức cảm nhận được bên ngoài Long Cung.

Chương 408

Nhìn Long Cung hùng vĩ tráng lệ, hắn khẽ thở dài: "Quả nhiên là Long tộc, bảo vệ kho báu trong biển, có vô số bảo vật.

Ngay cả Long Cung cũng dùng tinh tủy mặt trời.

Tuy nhiên, sáu loại dục vọng càng đáng nhớ hơn." Nghiêm Phong không cần dùng sấm sét để hủy diệt tất cả sáu người và Long tộc, nên pháp thuật của hắn biến thành một tu sĩ Long tộc bình thường, đi về phía Long Cung.

Phong cách của Long Cung vô song ở bất cứ đâu, nhưng vạn sự thịnh vượng rồi vạn vật suy tàn.

Hiện tại, mọi thứ sẽ trở nên u ám, và cuối cùng sẽ tiêu tan.

Nghiêm Phong dần dần đến cổng Long Cung, đang chuẩn bị bước vào, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng quát: "To gan, không biết Hoàng Đế đã ra lệnh, tuyệt đối không được vào Long Cung.

Ngươi là ai?" Mặc dù âm thanh này mạnh mẽ, nhưng vẫn phát ra cảm giác ngọt ngào.

Mặc dù Nghiêm Phong rất tiên tiến, nhưng chính vì vậy, lòng hắn càng trở nên rõ ràng, tò mò và khao khát tìm hiểu mọi thứ như một người bình thường.

Nghiêm Phong khẽ cười quay người, liếc nhìn chủ nhân của âm thanh.

Chỉ một cái nhìn khiến Nghiêm Phong kinh ngạc.

Ngay sau đó, đôi mắt Nghiêm Phong lộ ra sự bi thương vô hạn, bất lực và đau khổ.

Nghiêm Phong đã thành Thánh, mỗi hành động đều sẽ ảnh hưởng đến môi trường xung quanh.

Một lát sau, mưa lớn trút xuống mặt biển, sóng biển cuồn cuộn.

Chủ nhân của âm thanh đang chuẩn bị quay người lại hét vào Nghiêm Phong, nhưng bị đôi mắt của Nghiêm Phong thu hút, vô thức bị sự bi thương lây nhiễm.

Cho đến khi biển cả bắt đầu rung chuyển dữ dội, nàng mới hồi phục.

Rồi nàng hét lớn vào Nghiêm Phong: "Ngươi là ai, sao dám xâm nhập Long Cung của ta?" Chủ nhân của âm thanh là chủ nhân Long Cung, con gái của Long tộc thủy tổ, tên là "Mỹ".

Mặc dù là một công chúa Long Cung, nhưng từ nhỏ nàng vẫn luôn sống trong Long Cung.

Nàng cũng tôn trọng Long Vương.

Lúc đó, Long Vương đóng cửa Long Cung, trừ các trưởng lão Long tộc và con cái của hắn, những người khác đều phải rời đi.

Nàng cũng sinh ra khá sớm, ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Trong Long tộc, nữ nhân vốn ít, nhưng bây giờ, do chiến tranh giữa ba tộc, các thúc thúc thường xuyên đơn độc, cha mẹ và huynh đệ đều có việc phải làm, không được nuông chiều như vậy.

Luân ta đối xử tốt, nên ta thường xuyên kiểm tra gần Long Cung.

Một mặt, ta cung cấp sự giúp đỡ, mặt khác, ta giúp cha và huynh đệ ta chia sẻ.

Nhưng, hôm nay ta mới thấy một tu sĩ Long tộc.

Mặc dù tu vi không cao, nhưng tự nhiên sẽ thể hiện khí chất độc đáo, mục tiêu rõ ràng, tiến về Long Cung.

Ta cảm thấy hắn khác biệt, nên liền đi theo.

Nhưng, khi thấy hắn phớt lờ trận pháp phòng ngự của Long Cung, ta cảm thấy kinh ngạc, và lập tức quát hắn.

Người đó không nói gì một lát liền quay đầu lại, nhưng đôi mắt tràn đầy bi thương vô hạn.

Lúc này, toàn bộ đáy biển bắt đầu rung chuyển, dường như một tai họa lớn sắp bùng phát.

Ta bị đôi mắt của người kia thu hút, nhưng bị hành động lớn làm tỉnh giấc.

Ta không phải là kẻ ngốc, nhanh chóng nhận ra có điều kỳ lạ liên quan đến đối phương, liền hát lại.

Nghiêm Phong đối với tiếng quát như không nghe thấy, nhưng từ từ nhắm mắt lại.

Chẳng bao lâu, sự rung chuyển lạ lùng dưới đáy biển cũng dừng lại, những đám mây trong biển cũng tan đi và trở lại bình thường.

Một lát sau, Nghiêm Phong một lần nữa mở mắt, nhìn vị thúc thúc trước mặt, nhưng rồi quay người, vẫn tiếp tục đi vào Long Cung.

Ta yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Mặc dù khí thế của đối phương chỉ mới bắt đầu ở Thái Ất Kim Tiên, nhưng vào khoảnh khắc đó, ta không có dũng khí tấn công đối phương.

Khi người kia nhắm mắt, ta nhìn chằm chằm, càng lúc càng kinh ngạc.

Người đàn ông đó có khí chất độc đáo, hoàn toàn khác với đàn ông Long tộc, đặc biệt là mái tóc tím không bị buộc, bay trên vai, nhưng không thấy hỗn loạn, mà vô cùng ưu nhã.

Khuôn mặt hắn đẹp trai, xung quanh lông mày có một làn khí tím nhạt.

Ta có thể thấy trái tim mình như một con hươu.

Nhưng, thấy người này cho rằng không có gì, không những không trả lời câu hỏi của ta, mà còn tiếp tục đi vào đại sảnh Long Cung, ta biết người này không phải tu sĩ Long tộc.

Ta lập tức tức giận, và liền đưa ra lời thách đấu.

Chương 409

Ta dùng sáu thanh kiếm lao về phía Nghiêm Phong.

Hét lớn: "Long Trọng Địa, tuyệt đối không được xâm nhập!" Thấy bảo kiếm sắp chém vào Nghiêm Phong, Nghiêm Phong buông tay, để Mỹ lao tới.

Cơn giận càng dữ dội hơn, nàng hét lớn: "Ngươi từ đâu đến vậy?

Sao lại thô lỗ và bất lịch sự đến thế!" Nghiêm Phong nghe xong cười nói: "Ngươi không cần dùng những lời như vậy, ta vẫn có thể được coi là trao đổi quà tặng.

Nhưng, ta có thể nói chuyện với ngươi, vì ngươi đang ngăn cản ta." Ta đang nghe, nhưng ta nghe thấy, lại kỳ lạ đến mức nào, lời nói của đối phương khiến ta cảm thấy bối rối, nhưng thấy đối phương dường như tạm thời không có ác ý, ta nắm chặt kiếm, trừng mắt nhìn đối phương.

Tập trung lại, rồi hỏi: "Ngươi muốn trao đổi quà tặng như thế nào?" Nghiêm Phong vẫn mỉm cười, rồi từ từ tiến lại gần.

Ta kinh ngạc, đang chuẩn bị lùi lại một bước, nhưng đột nhiên phát hiện mình không thể động đậy, thậm chí hét lên cũng không thể.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng, Nghiêm Phong nói: "Đừng sợ, ta sẽ không làm hại ngươi.

Nhưng, nếu ta hỏi một từ, ngươi sẽ quay lại bên ta, nếu không, đừng trách ta là kẻ hủy diệt." Nghiêm Phong thực chất chỉ dùng một làn sóng rất nhỏ nhìn nàng, nàng sợ hãi, nhưng không thể nhìn cơ thể đối phương càng lúc càng tiến lại gần, liền nhanh chóng gật đầu.

"Được rồi, đúng là một cô gái tốt.

Vậy ta hỏi, ngươi là ai?" Sau khi hỏi, không thấy động tĩnh gì, nàng phát hiện mình có thể cử động lại, và miệng nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Bản tính của nữ nhân cũng lập tức bùng phát, nàng gần như mất kiểm soát: "A~~~~~" Âm thanh vang dội như một âm thanh vô song.

Nhưng, Nghiêm Phong cười, nói: "Quên đi, ta đã thiết lập lệnh cấm ở bên ta.

Dù ngươi có hét lớn đến đâu, bên ngoài cũng không nghe thấy.

Vậy nên, chỉ nghe lời ta nói." Câu nói cuối cùng của Nghiêm Phong, cố ý làm biến dạng âm thanh, trong giây lát, rồi để nàng im lặng.

"Được rồi, để ta tiếp tục.

Ngươi là ai?" Thấy nữ nhân không hét lên, nên hắn tiếp tục câu hỏi trước đó.

Lúc này, giọng nàng hơi run rẩy: "Ta là con gái của Long tộc thủy tổ, cũng là công chúa Long tộc." "Vậy tên là gì?" "Ta… ta là Mỹ." Khuôn mặt tươi cười của Nghiêm Phong từ từ thẳng lại, hắn khẽ nói với nàng: "Được rồi, vậy thì đúng là không đúng rồi!" Nhìn nàng hơi run rẩy, thở dốc, Nghiêm Phong vừa mới va chạm với làn khí tím nhạt.

Trong nháy mắt, tử quang chìm vào Hạo Thiên Linh.

Đột nhiên, nàng bình tĩnh lại, ngoài một trái tim vẫn đang đập, mọi thứ đều bình thường.

Mỹ dù sợ hãi, vẫn dũng cảm nói: "Vậy ngươi là ai?

Vì sao lại xâm nhập Long Cung của ta?

Vẫn còn giữ vẻ ngoài sao?" "Ngươi có vấn đề.

Nhưng ta chỉ có thể nói với ngươi, Long tộc trong mắt ta chỉ là một đám côn trùng dài ngoẵng, sẽ bị tiêu diệt.

Lần này ta đến đây, nhưng chỉ có một số vấn đề nhỏ không được giải quyết." Khi ta nghe hắn nói, ta ban đầu nghe, rồi tức giận chửi rủa: "Hòa thượng kia có một cái cớ lớn, cha ta là một Đại La Kim Tiên.

Ngươi điên cuồng đến thế, Long tộc ta sẽ biến ngươi thành tro bụi!" Nghiêm Phong không tức giận, quấn tay áo, kéo nàng từ trong tay áo ra, rồi đặt pháp bảo vào tay áo, sau đó thân hình hắn lóe lên và biến mất tại chỗ.

Thực tế, Nghiêm Phong đã nói: "Bảo vệ." Sự thật chứng minh, khi Nghiêm Phong nhìn nàng vào khoảnh khắc đó, ký ức của Nghiêm Phong đã tăng lên trong tích tắc.

Nàng nhìn rất giống người mà Nghiêm Phong yêu trong kiếp trước, giống hệt!

Đó là người mà Nghiêm Phong đã thích từ thời trung học, nhưng Nghiêm Phong lại nhút nhát, chỉ yêu thầm, chưa từng thổ lộ.

Sau đó, Nghiêm Phong đã từ bỏ cơ hội vào một trường đại học tốt, và cùng cô gái đó đăng ký vào cùng một trường.

Bảy năm, Nghiêm Phong cười khi cô ấy cười, buồn khi cô ấy buồn.

Nhưng, Nghiêm Phong vẫn không có dũng khí nói ra.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Cô gái đó rơi vào lưới tình, rồi lại rơi vào lưới tình.

Nghiêm Phong lặng lẽ nhìn, trong lòng cổ vũ cho cô ấy.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô gái đó kết hôn với một chàng trai

khác.

Nghiêm Phong như bị một nhát dao đâm vào tim, buồn bã và đau khổ, càng làm tăng thêm cuộc sống hiu quạnh của chính Nghiêm Phong.

Sau khi cô gái kết hôn, mối quan hệ với chồng ngày càng rạn nứt.

Cuối cùng ly hôn.

Tuy nhiên, cô gái đó đã trải qua quá nhiều chuyện, đến mức không thể chịu đựng được sự tàn khốc của vận mệnh, liền tự sát.

Đối với Nghiêm Phong, tin tức đó như tiếng sét đánh ngang tai, cuộc sống đột nhiên trở nên vô vị.

Nhưng, Nghiêm Phong không phải là một người dễ bị khuất phục, chỉ có thể hét lên trong sâu thẳm nội tâm của cô gái đó.

Chương 410

Nghiêm Phong nhìn nàng vào khoảnh khắc đó, Nghiêm Phong dường như đã nhìn thấy cô gái dịu dàng và tĩnh lặng của quá khứ.

Nhưng, cô gái trước mặt lại càng nổi tiếng hơn.

Nghiêm Phong nhanh chóng tỉnh lại từ ký ức.

Cuộc sống của hắn không bình yên như kiếp trước.

Nghiêm Phong chỉ rời đi, sẽ không dây dưa.

Nhưng trong sâu thẳm trái tim Nghiêm Phong, cô gái của kiếp trước như một loài cây không ngừng nghỉ, mùa xuân lại một lần nữa sinh sôi.

Do đó, Nghiêm Phong không hủy diệt Long tộc.

Còn về việc xỉ vả, hắn không hề cảm thấy gì, thậm chí có chút xấu hổ.

Con rối mà Nghiêm Phong chiếm giữ, ngay cả khi không vĩnh viễn, cũng phải đợi tai họa bộ lạc kết thúc.

Dù sao, hắn đã trở thành một Thánh Đồ, hoặc thậm chí là một Thánh Đồ mà Thiên Đạo cũng không nhận ra.

Nhìn một cái, hắn biết Ngọc Thạch và Long Vương đang ở đâu.

Nhưng trong giây lát, Nghiêm Phong đã đến chính điện Long Cung của tổ tiên.

Lúc này, Long Vương đang vui vẻ cùng Liễu Vũ, thậm chí không hề biết có người đột nhiên xuất hiện.

Đương nhiên, cũng bởi vì Nghiêm Phong đã che giấu hơi thở mạnh mẽ của mình.

Nhìn cảnh tượng đẫm máu, Nghiêm Phong tuy là Thánh Nhân, nhưng không mất đi nhân tính của mình.

Nhưng, hầu hết mọi người đều phản đối điều này.

Do đó, Nghiêm Phong đã thể hiện động lực của mình.

Đột nhiên, toàn bộ đại sảnh không chỉ rung chuyển một lần, lập tức kéo Long Vương và Liễu Vũ khỏi niềm vui.

Nhìn người đàn ông mặc long bào đó, mặc dù không biết xuất hiện từ bao giờ, nhưng Long Vương tức giận, một tay giáng một chưởng!

Long Vương giận dữ bắn ra khí thế Đại La Kim Tiên đỉnh phong, và áp chế Lục Dục Ngọc Minh.

Nhưng, Nghiêm Phong vẫn không thay đổi vẻ mặt, thậm chí không khẽ nhếch môi.

Khi đòn tấn công hủy diệt sắp truyền đến trước mặt Nghiêm Phong, Nghiêm Phong khẽ phất tay, sức mạnh lập tức biến mất.

Tổ tiên Long Vương sợ hãi, nhảy khỏi long sàng.

Long bào và hài tử treo trên người.

Đột nhiên, hành vi của Long Vương bị phơi bày, Long Hoàng Đế tinh thần truyền trên người, tiếng rồng ngâm vang lên.

"Đương nhiên, là Long Vương, nhưng cũng có tính khai sáng.

Đương nhiên, không phải là người duy nhất dưới gầm giường!" Nghiêm Phong từ trên cao nhắc đến cơn giận của Long Vương.

Mái Long Cung biến thành một thế giới, đột nhiên trở nên vô cùng tối tăm, sét đánh dữ dội vài lần.

Sáu người Liễu Vũ Ngọc Minh bên cạnh đều kinh hãi, mặc dù tu vi của nàng cũng đạt đến Đại La đỉnh cao, nhưng lại cách xa Long

Vương.

Tiếng sấm sét đó là Cửu Tiêu Thần Lôi, tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên chỉ cần bị bắt là sẽ biến thành tro bụi.

Chỉ cần nhìn thấy, nếu bị sét đánh trúng, cũng sẽ làm tổn hại tu vi một vạn năm.

Nhưng, khi tiếng sấm sét đến đỉnh đầu Nghiêm Phong, không có bất kỳ dấu vết nào, mọi thứ đều biến mất.

Ngay sau đó, mọi thứ lại trở nên rõ ràng.

Nghiêm Phong cười nói: "Tiểu trùng tử, đúng là có chút thủ đoạn." Nói xong, bất kể Long Vương đang kinh ngạc, hắn trực tiếp đi đến chỗ Liễu Vũ.

Sáu người bị nhìn thấy, và muốn tức giận, nhưng Nghiêm Phong cười nói: "Ngày đó con của Ma La được thả ra, nhưng ta không biết bây giờ ngươi đang làm gì.

Hãy nói cho ta biết và cứu ta.

Thế nào?" Huống hồ Liễu Vũ bị lời Nghiêm Phong làm chấn động, những người khác bên cạnh đều tức giận.

Đối phương không chỉ phớt lờ sự tồn tại của họ, nói những lời điên rồ, không biến họ thành tro bụi, thật không thể tha thứ cho cảm giác vô tội!

Nghiêm Phong đang chuẩn bị dứt bỏ tu sĩ trong một lần bùng nổ lớn nữa, nhưng đột nhiên ánh sáng lóe lên trước mặt, một người xuất hiện, là công chúa Long tộc.

Nghiêm Phong nhìn thấy con rối đó, nhưng không dừng lại.

Dưới pháp lực bùng nổ, hắn trói Lâm Lôi lại.

Thấy nàng kinh hãi, hét lớn, nhưng âm thanh bị tiếng rồng ngâm

nhấn chìm.

Chương 411

Thấy năng lượng hủy diệt bầu trời, nàng trực tiếp nhắm mắt lại.

Trong tình huống này, vợ có đáng giá không?

Nhưng, ta không tin.

Ta không tin cha không nhìn thấy.

Hiện tại, một con thuyền nhỏ đang lao nhanh trong sóng biển cuồn cuộn, sắp bị hủy diệt.

Nhưng, dường như ta đã chờ đợi rất lâu, nhưng ta chỉ cảm thấy âm thanh trong tai biến mất, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

"Ta chết rồi sao?" Ta thì thầm, rồi từ từ mở mắt ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến ta kinh ngạc: ta thấy tu sĩ đang đứng trước mặt ta, quay lưng lại.

Ta không làm bất kỳ hành động nào, chỉ đứng bên cạnh hắn, ở xa, cơ thể Long Đế Tổ Tiên nát bươm, ngã vào góc.

"Ai quan tâm đến người thân của ngươi đâu!" Lời Nghiêm Phong nghe trong tai nàng như lời nói của Nghiêm Phong.

Đột nhiên, nàng cảm thấy máu trong cơ thể sôi trào, "Oa", phun ra một ngụm máu.

Điều khiến nàng càng sợ hãi hơn, toàn thân pháp lực dường như cạn kiệt, không thể vận dụng.

Sự thật chứng minh, Nghiêm Phong nhìn thúc thúc vào khoảnh khắc đó có thể nhìn thấy, nhưng xét đến sự đáng ghét của phía bên kia, con gái căn bản không phải là gì, nên hắn đã tiêu diệt một người.

Tuy nhiên, hành động đó đã một lần nữa khơi dậy cơn giận của

nàng, cơ thể nàng lập tức lao về phía trước, giáng một đòn vào Nghiêm Phong.

Tiểu Nghiêm Phong không phải là một tu sĩ Đại La, không những ngã sấp xuống đất, mà ngay cả tất cả pháp lực cũng bị Nghiêm Phong tạm thời phong tỏa.

"Nếu ngươi gặp may, ngày hôm nay sẽ chết!" Lời Nghiêm Phong tràn đầy sự tự đại, lại một lần nữa khiến Nghiêm Phong phun máu, rồi ngất đi.

"Cha!" Khi ta thấy Nghiêm Phong làm vậy, ta hét lớn.

"Ngươi có thể yên tâm, sẽ không sao đâu, nhưng tu vi là không thể tránh khỏi.

Nghiêm Phong là vô tình, ngươi sẽ tận mắt chứng kiến.

Đi theo ta." Nghiêm Phong biết Mỹ không chỉ là con gái của cha nàng, mà còn là Long Hoàng trung thành và được kính trọng.

Có lẽ, ngay cả khi Nghiêm Phong muốn lấy mạng nàng, nàng cũng sẽ không do dự.

Tuy nhiên, Nghiêm Phong không như vậy, hoặc thà không.

Sự cố chấp và sự từ chối đánh mất tất cả, bao trùm lên ta bằng một bóng tối.

Nhưng lúc đó, hơi thở của nàng ngắn lại, vết thương trên cơ thể càng lớn hơn.

Mắt nàng trợn tròn, trừng mắt nhìn Lâm Lôi, dường như sắp phun trào bất cứ lúc nào.

Nghiêm Phong nhìn một lát, rồi một lần nữa vung tay áo dài.

Ta nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi mềm nhũn ra, gần như sắp ngã xuống.

“Ngươi vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt.” Nghiêm Phong nhanh chóng đặt nàng vào tay áo.

Trong thế giới tay áo của Nghiêm Phong, ta có thể sẽ tốt hơn.

Nghiêm Phong quay người, vẫn tiếp tục đi về phía Liễu Vũ.

Lúc này, Liễu Vũ Ngọc Thạch đã kinh ngạc.

Nàng biết người sắp đến đã đi sâu hơn, sử dụng kỹ thuật mê hoặc.

Nếu ngươi giữ lại bây giờ, đừng tuyệt đối nói không.

Với sự phát triển mạnh mẽ của ba tộc, tình hình Thiên Đạo đã bị phá vỡ, ta khó có thể chống lại những gì mình đang làm bây giờ.

Nghiêm Phong nhìn nàng, dường như có điều gì đó trong lòng.

Dưới ảnh hưởng của tình cảm, hắn không chút giữ lại mà nói cho nàng biết về thế giới này và toàn bộ thế giới.

Lời này vừa nói ra, Liễu Vũ trực tiếp hóa đá kinh ngạc.

Nghiêm Phong đợi lâu, thấy nàng cuối cùng cũng tỉnh lại, rồi nói: “Vậy, ngươi không quay về Long tộc nữa sao?

Bất kể ta đi đâu, xin hãy đi cùng ta?” Nghiêm Phong nói vài lời này, nhưng vô cùng chân thành và sâu sắc.

Liễu Vũ nghe rõ.

Nàng chỉ biết ở đó có tình yêu, nhưng trong mắt Nghiêm Phong vẫn là sự đồng cảm sâu sắc.

Ý đồ của đối phương nhất định liên quan đến Quan Vũ thành Đại La Pháp, linh hồn gật đầu.

Chương 412

Nghiêm Phong thản nhiên nói với bảy người: "Môn đồ của ta bây giờ muốn đến Bất Chu Sơn, nên ta sẽ gặp họ." Liễu Vũ và những người khác đồng thanh đáp: "Tuân theo lệnh của chủ nhân." Đồng thời, vị thúc thúc bên kia cũng bình tĩnh lại.

Mặc dù biết vì sao phải trả lời, nhưng không phản bác.

Thời gian trôi nhanh, chiến tranh bộ lạc vẫn tiếp diễn.

Đến đây, Bích Dao, Quang Diệu và hai người nữa đã xuống đến chân núi.

Cốt lõi của Bất Chu Sơn không thay đổi Chu Sơn, Bích Dao đã chuyển hóa thành tinh thần căn nguyên bẩm sinh, Quang Diệu, Tử Cầm và một người nữa đều đã chịu sự cải tạo của Bàn Cổ, và chịu ảnh hưởng của di sản Bàn Cổ.

Khi ba người nhìn thấy Chu Sơn, nguyên thần vô cùng phấn khích.

Bốn người cúi đầu, hướng về Bất Chu Sơn cúi lạy, rồi tiếp tục lên núi.

Nhưng Chu Sơn là đỉnh núi lớn nhất trong Hồng Hoang, diện tích không biết có bao nhiêu triệu dặm, nên ở trước Chu Sơn chỉ có vài người nhỏ bé như vậy.

Một số người đi về phía trước, đột nhiên, một đám người tốt bụng từ một nơi nào đó tuôn ra.

Nhưng, nhanh chóng biến mất.

Trừ Bích Dao, ba người còn lại đều là Chuẩn Thánh, tự nhiên khí tức của họ không thể thoát khỏi sự phong tỏa.

Một vài người nhìn nhau, biết trong đó nhất định có trẻ con.

Mặc dù bốn người đều có bảo vật, nhưng ai sẽ quá nhiều chứ?

Trong số bốn người vừa tạo ra bầu trời.

Nhưng trong đó có một cái ao xanh rộng vài mẫu.

Nước trong veo, bên trong có cá chép đang bơi.

Bề mặt ao bơi có nhiều lá sen lớn, xanh tươi mát mẻ.

Dưới ý thức của Chuẩn Thánh, tự nhiên nhìn thấy những con cá chép, lá sen và những thứ khác đều tỏa ra bản chất của sự sáng tạo.

Mặc dù yếu, nhưng vô cùng thuần khiết.

Bốn người đang định bay đến gần ao, nhưng đột nhiên nhìn thấy Phượng Hoàng bay lượn trên bầu trời và kêu to.

Khi mọi thứ đều đổ xuống, cũng biến thành nhiều tu sĩ Phượng tộc.

Có hàng ngàn hàng vạn tu sĩ Phượng tộc.

Mười người đứng trước mặt đều là Đại La Kim Tiên, trong đó bao gồm cả nam và nữ.

Lúc này, một Đại La Kim Tiên của bộ lạc Phượng thị đứng ra, nói với bốn người: "Ta không biết các đạo sĩ luyện tập ở đâu, xin hỏi Chu Sơn có lời khuyên gì không?" Nghe câu nói này, bốn người nhíu mày.

Đặc biệt là Tần Cầm và một người khác càng không vui.

Suốt chặng đường, cả bốn người đều đã nhìn thấy nhiều cảnh Long tộc và Phượng tộc chiến đấu.

Long tộc kiêu ngạo vô liêm sỉ, Phượng tộc cũng không khá hơn.

Nhưng đây là lần đầu tiên họ đối mặt trực tiếp với câu hỏi như vậy.

Quang Diệu trả lời: “Cảm ơn, bằng hữu của Đạo Giáo.

Bốn chúng ta cùng một môn phái, ta đã từng ở đó.

Nếu có bất kỳ sự mạo phạm nào, ta cũng mong đạo hữu hải hàm.” Lục Dục Ngọc Minh hóa thành một hình dạng, một loại khát vọng được tha thứ, năm người còn lại tự nhiên hét lớn: “Thượng bất tử sinh mệnh!” Âm thanh không ngừng vang vọng, mặc dù cầu xin lòng thương xót, nhưng nghe vẫn giống như tiếng chim hót, khá tương tự.

“Vận mệnh của ba trận chiến đã định sẵn sẽ xảy ra, ta không quan tâm đến những gì ngươi đã làm.

Nhưng, Ma La xen vào, ta biết ta có thể nhận được lợi ích từ đó.” Giọng Nghiêm Phong bất động, nhưng Liễu Vũ nghe thấy lại không thể chống cự.

Lúc này, khi hắn làm vậy, nàng đáp: “Thượng Hiền Vinh Chính: Ta chỉ giáo đạo tổ tiên, tăng thêm mị lực, để Long tộc và Phượng Hoàng cùng Kỳ Lân đánh nhau, và tăng thêm mâu thuẫn giữa ba bên.

Tất cả đều bị bảy loại cảm xúc ảnh hưởng.

Sáu tỷ muội của ta đều không hay biết.” “Thật sao?” “Không dám lừa dối Thượng Huyền.” “Ngươi La Hầu lợi dụng sự ủng hộ của bộ lạc cho bốn thanh Tiên Kiếm.

Có thể đánh bại đạo sĩ sao?” Nghiêm Phong cười nhìn Liễu Vũ.

Lục Dục khiến một người nghe thấy nguyện vọng của mình, nàng cảm thấy kinh ngạc, rồi cảm thấy sợ hãi, chìm sâu vào nỗi sợ hãi đó.

“Cơn giận của bộ lạc vô cùng lớn, đủ để bảo vệ bốn thanh Tru Tiên Kiếm.

Dựa vào bản tính của Ma La, sẽ không bạo lực đến vậy.

Nếu Ma La là tà giáo tổ tiên, chắc chắn sẽ chết!

Đều là tu sĩ, không phải sao?

Chương 413

Có đi theo hóa thân của Ma La không?" Nghiêm Phong đang nói, nhưng không còn cười nữa.

Khi ta nhìn thấy điều này, ta chỉ cảm thấy không khí lạnh toát, và nhanh chóng nói: "Thượng Huyền mở miệng, ta thực sự không biết ta đã dạy tổ tiên của ta.

Ta hy vọng bất tử, tha thứ cho tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta.

Ta sẽ báo cáo ân điển vĩ đại của tiên nhân." Nhận thấy thế cục như vậy, nàng quả thực đã rơi hai giọt nước mắt, dường như một người phạm lỗi đột nhiên lạc lối rồi quay trở về.

Lúc này, khí thế của hàng chục Đại La cảnh giới bị áp chế từ bốn phương tám hướng, vô số tiếng la hét và giết chóc cũng vang vọng trong chính điện Long Cung.

Toàn bộ Long Cung đều đang chiến đấu.

Nghiêm Phong thả Liễu Thạch ra, lập tức đến đỉnh Long Cung, rồi phóng thích Liễu Thạch.

Lúc này, Liễu Vũ Ngọc Thạch cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình: Sự thật chứng minh, vô số tu sĩ Long tộc bao vây toàn bộ Long Cung.

Trong đó, Kim Tiên cận kề bốn vị, Thái Ất Kim Tiên thì nhiều hơn.

Trong số rất nhiều tu sĩ Long tộc đó, thực tế có bốn ưu thế lớn, nhưng lại cảnh giác lẫn nhau.

Tuy nhiên, khi Nghiêm Phong và Liễu Vũ vừa xuất hiện, tu sĩ đứng trước hàng ngũ đã chuyển sự chú ý sang Liễu Vũ, dường như lo lắng nàng sẽ đột nhiên biến mất.

Còn về sự tồn tại của Nghiêm Phong, những người đó lại phớt lờ.

Nhưng trong mắt Nghiêm Phong, quả thực chỉ là một đám côn trùng dài ngoẵng.

Lúc này, nhìn bộ dạng tu sĩ Long tộc, hắn cũng có chút hiểu ra và trêu chọc Liễu Vũ: "Nhìn khả năng của ngươi quả thực không nhỏ.

Nhưng, ta bây giờ không quan tâm đến việc xử lý những thứ đó.

Những con côn trùng mềm nhũn đang vui đùa." Nói xong, Nghiêm Phong vẫn để Liễu Vũ cuộn lại, biến mất trên đỉnh Long Cung.

Sau khi Nghiêm Phong rời đi, hoặc sau khi Liễu Vũ rời đi, bốn đội Long tộc cuối cùng cũng tỉnh lại, nhìn nhau, khí thế đột nhiên thay đổi.

Đột nhiên, ánh sáng trên bầu trời chiếu rọi, theo sau đó.

Mặt đất đang rung chuyển.

Nghiêm Phong ngồi trên đầu mây, bên dưới là Long Nữ Liễu Vũ Ngọc Thạch.

Tuy nhiên, lúc này vẻ mặt Liễu Vũ lạnh lùng, nhưng lại đang tức giận.

Nàng không quên những gì người đàn ông trước đó đã làm với cha nàng.

Nghiêm Phong chỉ có thể cười bỏ qua.

Lúc này, nhìn sáu mỹ nhân khiến Nghiêm Phong có chút lo lắng.

Giết chết?

Không tốt, Nghiêm Phong chưa từng chạm vào tay phụ nữ, nhưng lại thật sự làm.

Chỉ giết những thuộc hạ như lũ kiến, chứ không ra tay sát hại.

Lưu lại ư?

Không tốt.

Sáu mỹ nhân với những nguyện vọng hấp dẫn, nhưng xà hạt mỹ nhân không chỉ do người cổ đại chế tạo.

Có thể làm ư?

Càng tệ hơn, do sáu loại bản chất của các nàng, khẳng định sẽ quay lại La Hầu.

"Được rồi, mỗi người trên thế giới này đều có một trái tim đồng cảm và tình yêu mãnh liệt với ngọc bích." Nghiêm Phong thở dài trong lòng, nhưng cũng hiểu rõ.

Lưu Vũ bị phong làm ác ma ngồi trên ngai vàng Lạc Vương.

Thêm tội sát chóc cho bộ lạc.

Trở thành Thánh.

Chỉ cần nhìn ngọn lửa từ phía khác, âm mưu của La Hầu sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra.

Ngoài ra, có một đệ tử Hồng Liên giá thấp, "cũng không nhìn thấy".

"Để ta ném sáu người kia cho Bích Dao và Tử Cầm vài lần.

Đều là phụ nữ.

Giết người rồi lại tát tai, nhưng có chút không được tự do ư?" Ngọc Minh Sơn không hề đơn giản như tiên cảnh bình thường.

Luồng khí thanh triệt đầu tiên giữa trời đất đã biến đổi.

Chương 414

Nói cách khác, dù Ngọc Minh Sơn là một ngọn núi, nhưng nó chỉ là một tầng nhỏ của thiên đường.

Tại Cảnh Sơn đã sinh ra linh trí, dù không thể hiện ra, nhưng trải qua nhiều năm, sức mạnh của nó cũng không yếu.

Bốn đồ đệ không có động phủ để tìm, nhưng họ đã tìm được.

Lối vào nằm trên Bồng Lai Tiên Đảo, rất khó tiến vào.

Nghiêm Phong đương nhiên không biết chướng ngại, nhưng mục đích ban đầu của hắn không thật sự muốn lấy Ngọc Minh Sơn, mà là muốn bốn đồ đệ vượt qua thử thách.

Có thể khiến người ta kinh ngạc, nhưng tuyệt đối có nguy hiểm!

Tuy nhiên, Nghiêm Phong từ thuở khai thiên lập địa đã bắt đầu bồi dưỡng và tôi luyện cảnh giới thần linh.

Càng khó đi xa hơn.

Về phần giết không được, nhưng lại bị làm phiền.

"Vậy thì dùng tĩnh thái chế động, kết hợp động thái và tĩnh thái!

Dù bão táp mưa giông, ngươi chẳng phải không cho ta đủ thời gian yên tĩnh sao?" Nghiêm Phong hạ quyết tâm, sau đó thu hồi ý thức.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, hắn nhanh chóng tìm thấy sáu mỹ nhân, sau đó mang theo họ bay về phía bốn đồ đệ.

Tình hình đúng như Nghiêm Phong dự liệu.

Bốn đồ đệ vừa xuất hiện ở Đông Hải, Long tộc đã nhận ra Quang Diệu.

Nhưng, nếu nhìn kỹ, thực ra Quang Diệu cũng có liên quan đến Phượng tộc.

Hiển nhiên, Quang Diệu và Na Phong thuộc cùng một loại.

Hai con phượng hoàng, một con rồng phản đồ và một con gà con trông không giống người tốt đột nhiên kích động, sau đó tấn công bốn người.

Bốn đồ đệ đã ở Tử Lan Thủy Cung một thời gian dài.

Nghiêm Phong không biết ba đoàn thể (Long, Phượng, Kỳ Lân) đã phát triển đến mức nào, khi gặp mặt thì tàn sát lẫn nhau, thậm chí không nói một lời.

Quang Diệu đã đạt Chuẩn Thánh, có thể thấy một chút khí vận Long tộc, tại sao con rồng kia lại không gặp may?

Mọi thứ đều như của chủ nhân, ba trận tỷ thí sắp diễn ra.

Một mặt, Nghiêm Phong cảm kích cơ hội này, mặt khác, hắn hơi tức giận, đối thủ của hắn quá đông.

Ngay cả Quang Diệu, vốn là một con rồng, cũng không thể nhịn được.

Hắn đang định bảo bọn chúng im miệng, nhưng đột nhiên, hắn nghe thấy vô số tiếng la hét và gào thét từ xa.

Đó là Phượng tộc.

Long và Phượng gặp nhau giống như đổ một bát nước lạnh vào một nồi axit đậm đặc.

Sau đó đột nhiên sôi sục và bắn tung tóe!

Cuộc chiến giữa Long và Phượng tộc đẫm máu và tàn khốc, do Phượng tộc mạnh mẽ xâm chiếm, Long tộc chỉ có thể bỏ qua bốn con rồng.

Ban đầu, khi xuất hiện, tất cả đều nín thở, nhưng khí thế của Thái Ất Kim Tiên, Long Thủ đạt La Kim Tiên sơ kỳ.

Không thèm ra tay.

Chẳng trách Quang Diệu lại trở thành đạo nhân ở Tử Lan thành.

Ngày đó chỉ có Bạch Long và trưởng bối của hắn biết.

Khi Bạch Long bị đánh bại trở về, tinh thần của hắn hoàn toàn sa sút, trốn đi.

Những người hiểu rõ nội tình cũng khuất phục trước Bạch Long.

Vị Đại La Kim Tiên lãnh đạo đại nhân vật cũng là một kẻ mới nổi, ngươi biết ở đâu chăng?

Tuy nhiên, Đông Hải là nơi Long tộc cư ngụ.

Tại nơi mà Phượng tộc ngày càng có khả năng đối kháng với Long tộc, thực lực sẽ không tăng lên, nhưng sẽ ngày càng khó khăn.

Phượng tộc không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể rút lui chiến lược trước.

Long tộc đương nhiên từ chối bỏ cuộc, và truy đuổi.

Ai ngờ, do số lượng Long tộc tăng nhanh, số lượng tu sĩ đạt cảnh giới Đại La cũng tăng lên.

Do đó, trước khi truy đuổi, quyền lãnh đạo Long tộc gặp rắc rối.

Những vị Đại Hiền này thuộc về trưởng lão Long tộc hoặc tổ tiên Long tộc, kèm theo những lời đồn đại ầm ĩ và tiếng rồng gầm liên tục, Long tộc đang chiến đấu nội bộ.

Chương 415

Quang Diệu dừng lại, Tử Cầm thì không.

Bích Dao vô tình xem kịch.

Có thể nói, trong số bốn đồ đệ, chỉ có Bích Dao là thực sự phù hợp với tính cách của Nghiêm Phong, đó là lý do tại sao Nghiêm Phong đặc biệt yêu thích tiểu đồ đệ này.

Cuộc chiến nội bộ Long tộc còn kịch liệt hơn cả cuộc chiến với bên ngoài.

Quang Diệu không ngờ Long tộc lại biến thành ra nông nỗi này.

Chẳng bao lâu, những con rồng nhỏ trở thành tình thế hai bên đều thất bại.

Lúc này, vô số tiếng phượng hót cho thấy Phượng tộc thực sự đã giết chết những kẻ tạp nham!

Có thể khẳng định, trong tình huống Long tộc suy yếu rất nhiều, vợ chồng Phượng tộc đã gần như tiêu diệt các tu sĩ Long tộc xuất hiện với cái giá rất đắt.

Đương nhiên, vài vị Đại La Kim Tiên đã đào thoát.

Mấy nghìn năm trước, tuy ba tộc đều bất mãn với nhau, nhưng giữa họ cũng có sự kiềm chế lẫn nhau, không dễ dàng chiến đấu.

Nhưng, bây giờ, những phương pháp này cực kỳ tàn khốc, và càng trở nên phổ biến.

Bốn đồ đệ kia xuất hiện để tìm Ngọc Minh Sơn, nên khi Phượng tộc trở về, họ đã ẩn thân.

Sau sự bồi dưỡng của bốn đồ đệ kia, Long tộc và Phượng tộc làm

sao có thể phát hiện ra họ.

Sau khi Phượng tộc giành chiến thắng, bọn chúng đã cướp đi ma dược và nhanh chóng rời đi.

Trừ Bích Dao, ba người còn lại đều sa sút tinh thần, không còn muốn xuất đầu lộ diện nữa.

Quang Diệu, với tư cách là đại sư huynh, nói với Tử Cầm: "Kể từ khi ba chúng ta bái sư phụ, sẽ không còn là người của Long Phượng nữa." Tử Cầm Yến gật đầu, lòng bắt đầu dần rộng mở.

Sau đó, Quang Diệu bắt đầu ngồi trên đầu đám mây, tính toán vị trí Ngọc Minh Sơn, ba người vẫn luôn được bảo vệ.

Một lát sau, Quang Diệu cau mày.

Hóa ra, Ngọc Minh Sơn đã chạy đến gần Bất Chu Sơn.

Thiên Đình phía trên Bất Chu Sơn, do Phượng tộc tạm thời kiểm soát.

Như vậy, lại cần phải đánh nhau với Phượng tộc lần nữa.

Nhưng, bốn đồ đệ chỉ có thể tính ra hướng của Ngọc Minh Sơn, mà không biết lối vào Ngọc Minh Sơn vẫn nằm trên không Đông Hải.

Sau khi vào Phỉ Thúy Sơn mới có thể thay đổi lối vào.

Do bốn đồ đệ đã xác định được vị trí Ngọc Minh Sơn, liền bay về phía Bất Chu Sơn.

Hiện tại muốn tu luyện, một bước tiến bộ tương đương với hàng triệu bước bình thường.

Nhưng dù vậy, Nghiêm Phong cũng không biết phải mất bao lâu.

Nghiêm Phong tính toán vị trí Ngọc Minh Sơn.

Hồng Hoang hiện tại sắp diễn ra cuộc chiến thực sự giữa Long

tộc và Phượng tộc.

Một khi thông qua, sức mạnh Hồng Hoang sẽ thay đổi căn bản.

Nhưng lúc này, nhiều vị đại thần linh đã ra đời.

Rất nhiều người đạt La Kim Tiên.

Nhưng, những vị đại thần này gần như đều ẩn mình, không chú ý đến cuộc chiến giữa ba chủng tộc.

Dưới thần thức của Nghiêm Phong, những đại thần đó cũng đều rõ ràng.

Trong đó có hai vị đại thần.

Sau khi Nghiêm Phong kiểm tra thần thức, có cảm giác vô hạn thân cận.

Sau khi nghiên cứu cơ khí trên trời, Nghiêm Phong kinh hãi.

Hóa ra, hai vị đại thần đó thực tế lại… Trong lòng Nghiêm Phong, địa vị của bà bà rất cao.

Nghiêm Phong từ nhỏ đã là cô nhi.

Chỉ đối mặt với Đại Đạo Thiên Đạo, con gái của Thiên Đạo là một trong sáu vị Thánh nhân dưới Thiên Đạo, trở thành vật thế chấp của Thiên Đạo.

Sẽ bị giết chết ư?

Cân nhắc điều đó, Nghiêm Phong đối với Đại Đạo Thiên Đạo thù hận dâng lên một tầm cao khác.

Loại cảm xúc vô ý này khiến Lưu Vũ cảm thấy không khí xung quanh nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, những người thân ở xa cũng run rẩy.

Chương 416

Nghiêm Phong cảm thấy Lưu Vũ khiến một số người cảm thấy kỳ lạ.

Nghiêm Phong cũng biết (cô ấy) xa lạ, nhưng chỉ khẽ mỉm cười, toàn bộ hoàn cảnh lập tức khôi phục bình thường.

Sáu mỹ nhân và sự đáng sợ kinh khủng (nơi này), một người giận dữ và một loại phẫn nộ có thể thay đổi hoàn cảnh xung quanh.

Bốn đồ đệ đang chạy đến Bất Chu Sơn, chẳng lẽ Nghiêm Phong không biết sao?

Đông Hải cách Bất Chu Sơn không xa, chiến tranh giữa ba tộc diễn ra thường xuyên.

Tuy nhiên, Nghiêm Phong chỉ gật đầu: "Không chỉ rèn luyện tư duy của các ngươi, mà còn khiến các ngươi biết bản chất hiểm ác của Hồng Hoang.

Như vậy, các ngươi sẽ không lạc mất phương hướng trong tai họa yêu ma." Lúc nãy khi cảm thấy kinh ngạc, trước mặt Nghiêm Phong, sự sợ hãi thịnh hành.

Khi nhìn thấy đường mây của Nghiêm Phong biến hóa, hoảng hốt kêu lên: "Ngài định đưa ta đi đâu?" "Long tộc sắp diệt vong, Tổ Long cũng sắp diệt vong.

Nếu ngươi tiếp tục ở lại Long tộc, ngươi sẽ không thoát khỏi số phận hóa thành tro bụi!

Do đó, từ giờ trở đi, ngươi có thể đi bất cứ nơi nào." Nghiêm Phong đáp lại một cách lạnh nhạt.

"Loại bá khí như vậy, lần đầu tiên ta thấy." Loan, là người trẻ

nhất trong số các mỹ nhân, lấy hết dũng khí hỏi: "Còn ta thì sao?" Nghiêm Phong nhìn ánh mắt cố ý của nàng, sau đó nhìn những người còn lại, khẽ mỉm cười, rồi chỉ vào nàng, nói: "Bây giờ ta thích." Loan trầm mặc ít nói, không biết nên vui hay lo lắng.

Loan biết đối phương không đủ chiến đấu.

Chỉ khi hiểu rõ cơ bản của đối phương mới có cơ hội thành công.

Lời nói của nàng dường như có nguyên nhân đặc biệt, nên nàng dũng cảm hỏi: "Ngươi là ai?

Tại sao lại giả trang thành thành viên Long tộc của ta?" Kể từ khi rời Long Cung, Nghiêm Phong vẫn chưa khôi phục thân phận.

Lúc này, khi nghe câu hỏi đó, Nghiêm Phong vẫn mỉm cười, sau đó nhìn ánh sáng tím trên người mình lưu chuyển, càng lúc càng nhanh, cuối cùng, toàn bộ thân người bị áo choàng tím bao phủ.

Sau khi ánh sáng chói mắt tan đi, khi nhìn lại, Nghiêm Phong và Lưu Vũ đã ở lại.

Trường bào dài màu tím, lay động theo gió, vô cùng nhàn nhã; mái tóc tím không buộc tùy ý xõa trên vai, nhưng không trông lộn xộn mà vô cùng ưu nhã.

Cao hơn tám thước, cảm giác như một ngọn núi.

Cả người toát ra một loại khí thế độc đáo, dường như giữa trời đất chỉ có một mình hắn.

"Ta là Tử Lan Đạo Nhân!" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Vũ, Nghiêm Phong chỉ khẽ mỉm cười, vẫn cưỡi mây đen, dẫn bảy người bay về Bất Chu Sơn.

Tuy nhiên, bảy người kia vẫn không biết gì về Tử Lan Đạo Giáo.

Lúc này, bốn đồ đệ cũng nhanh chóng bay đến Bất Chu Sơn.

Quang Diệu, Hắc và Tử Cầm đều bị ngăn cách.

Đối với Thánh nhân tối cao, Bích Dao vẫn là Đại La, nhưng chỉ cần có cơ hội, có thể thăm dò bình cảnh.

Mười vạn dặm.

Tại nơi tai ương Hồng Hoang có thể nhìn thấy chiến dịch Phượng Hoàng kéo dài, vô số sinh vật vô tội bị tai họa vạ lây biến thành tro bụi.

Khi nhìn thấy cục diện bi thảm, tất cả đều lắc đầu, thở dài.

Nghiêm Phong cũng không vội truy đuổi sáu mỹ nhân, cục diện Hồng Hoang tự nhiên rõ ràng hiện ra.

Đặc biệt sau khi xem màn biểu diễn của Long tộc, Loan dần nghi ngờ tín ngưỡng của mình.

Nghiêm Phong tự nhiên nhìn vào mắt nàng, nhưng lúc này nàng vẫn tỉnh táo, không có thái độ tốt đối với Nghiêm Phong.

Lưu Vũ khiến người ta cảm thấy Tử Lan Đạo Gia không hề đơn giản.

Đặc biệt ở phương diện này, đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng nhìn mỗi cử động của Nghiêm Phong đều ẩn chứa chân lý vô hạn, đặc biệt là khí thế bao quát thế giới khiến nàng dần trở nên mê luyến.

Cách nhìn của Nghiêm Phong đối với Lưu Vũ cũng đang thay đổi.

Mặc dù Lưu Vũ là một ác ma, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng bi thảm do hỗn loạn của ba tộc để lại, nàng vẫn cau mày.

Điều đó cho thấy sáu người phụ nữ kia không phải là loại dã thú tàn bạo.

Nghiêm Phong đương nhiên không phải là một người say mê giết chóc hoặc thực sự coi sinh vật là lũ kiến.

Nghiêm Phong vung tay, giải trừ lệnh cấm đối với cơ thể Lưu Vũ.

Khi Nghiêm Phong nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Vũ: "Chúng sinh Hồng Hoang đều do Bàn Cổ cải tạo mà thành, vốn là một nhà.

Cuộc chiến bộ lạc không chỉ gây ra sự phá hoại, mà còn tạo ra vô tận tai ương.

May mắn thay, vô số sinh vật vô tội đã bị cướp đoạt.

Có nhân quả, không thể thoát!" Lưu Vũ nghe lời Nghiêm Phong và suy nghĩ sâu xa.

Chương 417

Sau một thời gian dài, Lưu Vũ tiến đến Nghiêm Phong, sau đó đồng loạt quỳ bái: "Đại Hiền ở vị trí đầu tiên, Lưu Vũ ta từ đó sẽ theo Đại Hiền rồi rời đi." Nghiêm Phong không nói lời nào, nhìn hành động của Lưu Vũ, sắc mặt hắn chỉ hơi thay đổi, sau đó khôi phục bình thường.

"Lầm đường biết quay đầu là tốt.

Vậy thì, xin hãy chờ một lát." "Tạ ơn Chủ nhân." Lưu Vũ lập tức đổi cách xưng hô.

Nghiêm Phong cũng dành một chút thời gian để mỉm cười, sau đó lại nở một nụ cười khổ sở.

Nghiêm Phong lại chở bảy người, đám mây cũng lớn, khoảng một mẫu Anh.

Nhưng Loan đứng ở rìa đám mây.

Nhưng, dù đã khôi phục ma lực, nhưng nàng không thể trốn thoát.

Dù sao, dù là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng cũng không ngu xuẩn.

Tử Lan Đạo Giáo có thể coi Đại La Kim Tiên là không đáng kể, Thái Ất Kim Tiên thì nàng làm sao sống sót.

Lúc này, Nghiêm Phong chỉ vươn tay về phía trước, sau đó nhẹ nhàng di chuyển, (Loan) phát hiện không thể khống chế Nghiêm Phong.

Nàng trừng mắt nhìn Nghiêm Phong, sau đó chút lý trí vừa rồi của nàng biến mất.

Nghiêm Phong: "Một vị Long công chúa, trung thành với Long tộc là chuyện bình thường.

Nhưng, tu sĩ đang ở trên trời tranh giành vô số khí vận.

Dựa trên cá nhân.

Vì Long tộc sẽ sớm bị hủy diệt, không đáng giá." Nàng định tranh biện, Nghiêm Phong tiếp tục nói: "Ta biết pháp môn của ngươi.

Nhưng, cho dù ngươi muốn giúp Long tộc để trả thù ta một cách thô bạo.

Xin mời ngươi tu luyện Thái Ất Kim Tiên, e rằng ta sẽ không làm điều đó." Nghiêm Phong nói, lộ ra nụ cười giễu cợt.

Lưu Vũ bên cạnh lập tức biến mất (khỏi tầm mắt), đột nhiên cảm thấy "tin tức" vừa học được.

Loan thật sự tức giận.

Nhưng lời thật lòng của đối phương, đối phương chỉ dùng một ngón tay chạm nhẹ đã đủ.

Càng nghĩ đến vẻ đẹp của mình, nàng lại càng tức giận.

Lúc này, khuôn mặt hồng hào biến thành đỏ bừng, dường như có thể bốc hỏa bất cứ lúc nào.

"Ta có thứ này.

Nếu ta ăn nó như một triệu con kiến, linh hồn của ta sẽ cảm thấy chấn động và đau đớn.

Nhưng, nếu ta thành công, ta sẽ lập tức đạt được quả vị Đại La.

Nếu không có tác dụng, ta sẽ chết!

Ngươi có dám thử không?" Nghiêm Phong rời tầm mắt, tránh ánh mắt có thể giết người.

Lập tức đạt Đại La?

Chẳng cần phải nói gì thêm, sáu người bên cạnh đều kinh ngạc ngây người, Đại La Kim Tiên, đó là cảnh giới cao đến mức nào, sáu người đã trải qua vô số năm ẩn mình tu luyện và pháp môn song tu mỹ công để đạt Đại La, lẽ nào có loại vật nghịch thiên như vậy sao?

"Sợ chết ư, hay ta sợ Hồng Hoang ư?" "Đem ra đây!

Nếu ta không dám, ta sẽ không phải là người của Long tộc!" Loan lớn tiếng thét lên.

Nàng không sợ đối phương lừa gạt, dù có phải coi đây là một lần tu luyện rồi chết.

Nếu hèn nhát, sẽ cảm thấy hổ thẹn!

"Được.

Ta chưa từng thấy loại tinh thần như vậy ở phụ nữ." Nghiêm Phong kết thúc lời nói, tay phải khẽ xoay, ánh sáng chói lòa, một vật màu vàng cam xuất hiện.

Nhưng khi vật đó xuất hiện, tràn ngập hương thơm ngào ngạt.

Mỗi người đều ngửi thấy mùi rượu nồng, và mùi rượu nồng đó đã được xác nhận, giống như một bản giao hưởng xung quanh.

Nghiêm Phong: "Tuy vẻ ngoài tốt đẹp, nhưng chỉ là bề ngoài.

Nếu không thể chịu đựng được nỗi đau của Nguyên Thần, thì đừng thử." Trước khi Nghiêm Phong nói xong, Loan nhanh chóng tiến lên, nắm lấy vật màu vàng cam, sau đó không ngừng cho vào miệng nàng.

Khi vật đó vào (miệng), ấm áp như ngọc, hương vị tỏa ra.

Cắn một lát, sau đó khẽ cắn một miếng.

Đột nhiên, một luồng chất lỏng mát lạnh trượt xuống cổ họng, hàng tỷ lỗ chân lông trên cơ thể cực kỳ thoải mái.

Chương 418

Sau khi nuốt toàn bộ vật đó, Loan chỉ cảm thấy Nguyên Thần chấn động.

Dường như có chuyện gì đó, nên nàng không tự chủ được mà khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, tĩnh tâm.

Nghiêm Phong vừa cười, trong lòng nghĩ: "Quả Hoàng Trung Lý đó sẽ giúp ngươi đạt Đại La, và sẽ càng tự bảo vệ mình hơn." Một lát sau, cơ thể Loan đột nhiên tỏa ra khí thế kinh người.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, nàng dừng lại, Lưu Vũ cũng dừng lại.

Loan thực sự đã trở thành Đại La Kim Tiên!

Không có đau đớn, không có cảm giác kiến gặm, chỉ có sự an ủi vô tận.

Loan nhìn Nghiêm Phong mỉm cười, biết mình đã bị lừa.

Chỉ là, tại sao?

"Ngươi thật may mắn." Sau đó, Nghiêm Phong dường như đang cân nhắc gì đó, khẽ nói: "Xem ra loại trái cây này đã biến chất rồi.

Ừm, chắc chắn là vậy." Tuy nhiên, dù giọng nói nhỏ, nhưng vẫn bị bảy người nghe thấy, tất cả đều kinh ngạc ngây người.

Lúc này, Loan lập tức quỳ xuống, và lặp lại hỏi Nghiêm Phong: "Ta hy vọng Đại Hiền có thể cứu Long tộc của ta!" Mặc dù thái độ thay đổi ngoài dự liệu, nhưng hợp lý.

Nghiêm Phong: "Long, Phượng và Kỳ Lân tộc đã phải chịu hậu quả nghiêm trọng, đáng lẽ phải bị thảm họa diệt tộc.

Nhưng, trong tai họa này vẫn có sinh lực, Long tộc vẫn là chủ nhân của Tứ Đại Dương." Quang Diệu biết đỉnh Bất Chu Sơn.

Trưởng lão Phượng Hoàng ở đó.

Trưởng lão Phượng Hoàng Thành ở đó.

Mạnh mẽ, không nên xung đột.

Nhưng, lời nói của Quang Diệu đã khuyến khích sự kiêu ngạo của kẻ thẩm vấn.

Lúc này, bốn đồ đệ đều là Thái Ất Kim Tiên, đáp lại một cách khách khí, nhưng Phượng tộc lập tức biến mất.

Không cần khách khí, chúng ta không có mấy người xuất hiện.

"Nếu đã như vậy, các ngươi tốt nhất nên nhanh chóng rời đi." Quang Diệu chỉ cười cười, Tử Cầm Yến trông có vẻ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt nhìn người thì lại biến hóa.

Bích Dao lại là một người thẳng thắn, lớn tiếng hét lên: "Bất Chu Sơn từ khi nào trở thành nơi của Phượng Hoàng tộc các ngươi?

Bất Chu Sơn là xương cốt của Bàn Cổ thần, là nơi Thánh nhân giáng lâm.

Phượng tộc các ngươi làm sao dám lớn mật như vậy?" Tiêu Quả hít một hơi, những Phượng tộc còn lại đều kinh ngạc ngây người.

Sau đó nhìn kỹ.

Ai không biết Phượng Tuệ?

Thực tế chứng minh, do đã bái Nghiêm Phong làm sư phụ, khí chất và trang phục có chút thay đổi, nhưng ngoại hình dù sao cũng không thay đổi, giống như Quang Diệu.

Việc cùng một gia đình nhận ra chỉ là vấn đề thời gian.

Khuôn mặt vẫn giữ nguyên, (Bích Dao nói): “Đúng vậy.

Nhưng ta hiện giờ là đồ đệ của Tử Lan Đại Tiên, không còn là người của Phượng tộc nữa.

Các ngươi dám vô lễ với sư phụ và sư tỷ của ta, ta sẽ không bao giờ tha thứ!” Nghe câu nói này, những người Phượng tộc kia gần như phát điên.

“Lớn mật, dám phản bội Phượng tộc của ta, hôm nay giết chết, sau đó mang về tộc thẩm phán!” Lời này của Phượng tộc đương nhiên chỉ Bích Dao, Tử Cầm và Quang Diệu.

Bích Dao đứng sau sư huynh, bây giờ càng tức giận hơn.

Bích Dao xắn tay áo: “Sư tỷ, hãy nghỉ ngơi trước.

Nếu bọn chúng muốn giết ta, ta không thể lùi bước, để tránh làm suy yếu danh tiếng của sư phụ!” Về điểm này, Nghiêm Phong không thể không để Bích Dao đối đầu kẻ thù.

Dù sao, Phượng tộc.

Giết một người thì dễ như giết gà, khỉ lông xoăn, khỉ… nhưng vô dụng.

Còn nếu muốn giết hết tất cả bọn chúng, thì hắn thật sự lực bất tòng tâm.

Khi rút lui, thân ảnh Bích Dao bị lộ ra.

Những Phượng tộc xinh đẹp kia hớn hở.

Nếu không phải Phượng Tuệ trẻ tuổi ngăn lại, Tiêu Tam Tuệ chắc chắn sẽ chết.

Nhưng, khi mang theo pháp bảo lao về phía Bích Dao vài chục dặm, một bên khác bùng nổ khí thế kinh người.

Lập tức, một số người Phượng tộc yếu đi.

Chương 419

Bị nghiền nát thành bột.

Ngay cả chín vị Đại La Kim Tiên dẫn đầu cũng phun ra máu tươi, sau đó bay nhanh hơn, ngã nhào.

Bích Dao hoàn toàn phóng thích khí thế Đại La Kim Tiên, khiến toàn bộ Bất Chu Sơn bị sét đánh bao phủ.

Vô số linh hồn bị sức mạnh hủy diệt của đại địa đè bẹp.

Các Đại Hiền lúc này đều bất động.

Khí thế của đối phương mạnh đến mức căn bản không thể chống cự.

Dưới ảnh hưởng của khí thế Bích Dao, bầu trời trên Bất Chu Sơn cảm nhận được một luồng sức mạnh khí thế.

Tộc trưởng Phượng tộc đột nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Một cô gái trẻ xinh đẹp bên cạnh cũng khó tin.

Sau đó hai người nhìn nhau, biến mất khỏi ngai vàng trong đại sảnh.

Bích Dao từng bước đi về phía tu sĩ Phượng tộc, dường như từng bước đều tạo ra chiến thắng.

Bích Dao lúc này đang tức giận, nhưng trong lòng lại cười lớn: "Nói bọn chúng không thấy ta sao, xem ta dạy dỗ bọn chúng có tốt không!

Hừ!" Bích Dao thường hay đùa giỡn, tinh nghịch, tính cách hoạt bát.

Đối phương đã bị dọa lùi, do đó không có ý định giết chết đối

phương.

Nhưng, có cần phải dạy dỗ bọn chúng một bài học thích đáng.

Người Phượng tộc đương nhiên không biết ý nghĩ của Bích Dao lúc này.

Chỉ cảm thấy kết cục sắp đến.

Khi người ta đối mặt với nguy hiểm, tiềm năng thường bị đẩy cao, huống chi những kẻ đứng đầu này.

Đột nhiên, chín vị Đại La Kim Tiên hét lên, biến vận mệnh thành pháp lực, từ trên đất nhảy lên, sau đó liều mạng tấn công Bích Dao.

Pháp bảo bay lượn trên trời, ánh sáng lóe lên, sắc màu ma pháp thật đẹp.

Tuy nhiên, vẻ ngoài xinh đẹp lại ẩn chứa sự khủng bố vô hạn!

Bích Dao hơi kinh ngạc, sau đó cười.

Nàng không ngờ đối phương có sức mạnh như vậy.

Nàng vốn định chống cự, nhưng đột nhiên nàng bị hai sức mạnh không yếu hơn nàng bức ra từ trên không, nàng cảm thấy kinh ngạc.

Sau đó, nhìn hai thanh kiếm dài ba thước đang cháy rực tấn công cùng lúc với chú ngữ trên không.

Ba người Quang Diệu ở xa Bích Dao, cũng không chuẩn bị cho sự thay đổi đột ngột này.

Nhìn đòn tấn công mạnh mẽ sắp đánh trúng Bích Dao, tất cả đều kinh ngạc ngây người, do đó có đủ khả năng để lao về phía Bích Dao mà hét lớn: "Cẩn thận, thế mạnh!" "Phốc ~~~~" Bích Dao phun ra máu, bay đi như diều đứt dây.

Hai thanh kiếm dừng lại giữa không trung, sau đó đâm trúng Bích

Dao.

“Khanh Xương ~~” Toàn bộ thế giới truyền đến tiếng va chạm trầm thấp.

Trên một chiếc Hỗn Độn Tam Cước Giá đơn giản đã đỡ lấy hai thanh kiếm sát nhân.

Hai thanh kiếm lập tức bật trở lại.

Mang theo hai sự ngạc nhiên, hai người đàn ông và một người phụ nữ xuất hiện giữa không trung.

Thực tế chứng minh, sau khi Bích Dao khó cản được hai thanh kiếm, nàng đã bị trọng thương.

Bích Dao thấy hai thanh kiếm vẫn mạnh mẽ, chỉ có thể liều mạng hy sinh Hỗn Độn Tam Cước Giá, sau đó hai thanh kiếm sát nhân bị chặn lại.

Bích Dao va chạm mặt đất, làm nổ tung cả ngọn núi, cung điện Phỉ Thúy bị máu tươi bao phủ.

Mọi thứ dường như đã kéo dài, nhưng lại diễn ra rất nhanh.

Mặc dù Quang Diệu và vài người kia đã tiến bộ, nhưng do ẩn giấu sức mạnh, không thể tự nhiên phát huy toàn bộ sức mạnh, do đó dù tốc độ nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn được nữa.

Bóng ảnh thoắt ẩn thoắt hiện, ba thân ảnh nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Bích Dao.

Quang Diệu, Tử Cầm và X.

Nhìn cảnh tượng bi thảm của Bích Dao, ba người đều vô cùng tức giận, sau đó giúp Bích Dao trở về Lục Sắc Trì Đường.

Lúc này, Hỗn Độn Tam Cước Giá vẫn đang xoay tròn, dùng màn che màu xám bao phủ bốn người.

Quang Diệu đang định giết người, nhưng đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Không cần phải làm vậy.

Chương 420

Bích Dao tuy bị thương, nhưng có lợi chứ không hại.

Sẽ giúp nàng rèn luyện.

Ngươi và Tử Cầm hãy dừng tất cả lại.

Không có lệnh của ta, đừng làm gì.

Đừng hành động hấp tấp." Quang Diệu mừng rỡ, đó là giọng nói của sư phụ.

Sau đó, Quang Diệu nhanh chóng chặn Tử Cầm lại, và ra lệnh: "Sư phụ có lệnh, đừng hành động hấp tấp." Hai người kia (Tử Cầm và X) kinh ngạc ngây người, sau đó cảm thấy khó hiểu.

Bích Dao bị trọng thương.

Tại sao không ra tay phản công?

Nhưng, ba người đều không làm trái ý Nghiêm Phong.

Huống hồ Tử Cầm còn nhìn rõ những người sắp đến, Tộc trưởng Phượng Hoàng Thiên Hoàng và vợ hắn Thiên Phượng, trong đó Thiên Hoàng tu vi đạt đỉnh phong Đại La Kim Tiên, Thiên Phượng thì yếu hơn một chút.

Thiên Hoàng và Thiên Phượng đương nhiên nhìn thấy ba người kia cứu Bích Dao.

Lúc này, dù có tấn công lần nữa, đối thủ hiển nhiên cũng không phải là hạng tầm thường.

Có thể chống đỡ hai thanh kiếm, phòng thủ cũng rất tốt.

Quan sát kỹ có thể phát hiện thân phận của hai người đàn ông.

Nếu hai kẻ đó không có sự chuẩn bị kỹ càng, thì sẽ không thể làm trọng thương Bích Dao.

Một bên khác cũng đạt cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Lúc này, nhìn Tử Cầm, hai vị Đại La đỉnh phong không nhìn thấy chiều sâu (tu vi của Tử Cầm).

Thật không thể tin nổi!

Ngoài ra, còn có một người mặc áo đen!

Sau khi Thiên Hoàng và Thiên Phượng đáp xuống, Bích Dao không cảm thấy bất kỳ áp lực nào.

Các tu sĩ Phượng tộc lập tức kính bái Thiên Hoàng và Thiên Phượng.

Thực tế chứng minh, Thiên Hoàng và Thiên Phượng sớm đã biết về sự kỳ dị của Lục Sắc Trì Đường, nhưng sau nhiều lần điều tra, kết quả lại chẳng có gì.

Tuy nhiên, dù vậy, người Phượng tộc cũng không bỏ cuộc.

Hôm nay, Quang Diệu và ba người kia đã thấy manh mối.

Đương nhiên, cần phải bảo vệ Lục Sắc Trì Đường.

Ngoài ra, (nó) vẫn không ở trong khu vực núi này.

Phượng tộc nhất định không được để bảo vật rơi vào tay những kẻ tu luyện tùy tiện.

Thiên Hoàng và Thiên Phượng đi trước, hàng ngàn Phượng Hoàng đi sau.

Đối diện là Quang Diệu, Tử Cầm, X và Bích Dao đang đối đầu.

Nhưng, cả hai bên đều có pháp môn của mình, một thời gian sau, thực tế chứng minh một cuộc đối kháng.

Thiên Hoàng và Thiên Phượng kinh ngạc với tu vi của những người kia, bởi vì cùng với đỉnh phong Đại La Kim Tiên, rất khó nhìn thấu, một bên khác có thể đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cho đến nay, ba tộc đều chưa đạt Chuẩn Thánh, ngay cả khi tộc mạnh mẽ, cũng khó chống cự.

Đồng thời, Tử Cầm trong đội hình đối thủ đều là người của Phượng tộc.

Nếu có thể quay trở lại, cơ hội của Phượng tộc sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng, người của Quang Diệu vì lệnh của Nghiêm Phong, nên không phát động tấn công.

Điều này tùy thuộc vào sư phụ xử lý thế nào.

Như vậy, hai bên luôn ở trong tình trạng đối kháng.

Tuy nhiên, vài vị Đại La Kim Tiên phía sau Thiên Hoàng và Thiên Phượng nhìn Quang Diệu, vài người đang định phun ra lửa giận.

Nhìn Bích Dao trọng thương, lòng bọn họ lại vui mừng.

Thậm chí cực kỳ sùng bái Thiên Hoàng và Thiên Phượng: "Tổ tiên tu đạo cũng sâu sắc như vậy, đến nỗi Phượng Hoàng bộ lạc sẽ thống trị thế giới!" Nhưng, không hiểu tại sao tộc trưởng vẫn không hành động chống lại kẻ địch phản đồ.

Cuối cùng, Thiên Phượng tiến lên một bước, nói: "Này, hai người vốn là cùng một tộc, nhưng bây giờ các ngươi không biết mình sùng bái ai, thậm chí không nhận ra tộc mình sao?" Thiên Phượng là vợ và nữ nhân của tộc trưởng.

Dù đang chất vấn, nhưng giọng điệu không mạnh.

Chương 421

Đối mặt với Thiên Phượng, Tử Cầm và X khó xử, dù sao cũng giống như mẫu thân.

Dù cả hai (Quang Diệu và Tử Cầm) đều cao hơn Thiên Phượng về tu vi, cũng sẽ không làm gì Thiên Phượng.

Thiên Phượng sau đó nói: "Long tộc mạnh mẽ, Kỳ Lân tộc cũng còn nguyên vẹn.

Vì hai ngươi đã quay về đây, hãy quay về Phượng tộc đi.

Phượng tộc sẽ không trách tội." Thiên Phượng nói một chút, nhưng rất dịu dàng, giống như một người mẹ khuyên đứa con phạm lỗi về nhà.

Nồng ấm cảm động.

"Mẹ, và hai người đều là tội nhân phản nghịch, không được!" Một tiếng hô hoán đột nhiên đánh thức Tử Cầm đang chìm đắm trong lời nói của Thiên Phượng.

Tử Cầm: "Hai chúng con đã nhập môn sư phụ, sẽ không còn là thành viên của Phượng Hoàng bộ lạc nữa, sẽ rút khỏi ba bộ lạc.

Hy vọng Thiên Phượng và Thiên Hoàng hai vị đại nhân tha thứ cho con." Thiên Phượng và Thiên Hoàng nhất thời kinh ngạc ngây người, nhưng tên của bọn họ sẽ không bị thay đổi.

Những kẻ la hét lớn tiếng trong ánh mắt giận dữ của Thiên Phượng và Thiên Hoàng đã dứt khoát ngậm miệng lại.

"Các ngươi thật sự trở thành phản đồ sao?" Tổ tiên Thiên Hoàng khẽ hỏi.

“Chúng con không phải là kẻ phản đồ đó, nhưng sư phụ là tối cao, đã truyền đạo và ban tặng bảo tàng cho hai chúng con, con không dám quên.” Tử Cầm nói xong, nhìn chằm chằm (Thiên Phượng/Thiên Hoàng) một cái, rồi quay lại.

Ở phía sau Quang Diệu, chăm sóc Bích Dao.

Quang Diệu là đại đệ tử dưới trướng Nghiêm Phong, đương nhiên phải gánh vác trọng trách bảo vệ sư tỷ.

Quang Diệu hét lên với Thiên Phượng: “Sư tỷ bị thương, không có lời nào muốn nói sao?” Quang Diệu, xen lẫn khí thế, xông về phía người Phượng tộc.

Cả hai (Thiên Hoàng và Thiên Phượng) kinh hãi và nhanh chóng chạy để chống lại pháp lực.

Nhưng, sức mạnh của một bên khác (Quang Diệu) quả thực là nghiêng trời lệch đất và không thể ngăn cản!

Hai người dần dần chảy máu từ khóe miệng, sắc mặt tái nhợt.

Tu sĩ Phượng Hoàng phía sau Thiên Hoàng và Thiên Phượng la hét lớn tiếng ở nơi bị ngăn cản.

Bất ngờ, Thiên Phượng từ chỗ cũ nhảy lên, phát ra một luồng hồng quang cực lớn về phía bầu trời.

Hồng quang bay thẳng lên, cuối cùng biến mất.

Một bên khác, Tử Cầm rất kinh ngạc, nói với Quang Diệu: “Sư huynh, Phượng tộc đang báo động.

E rằng sẽ gây rắc rối.” Quang Diệu cũng đáp lại: “Dù sao sư phụ bảo ta làm, không cần lo lắng.” Mặc dù không biết sư phụ làm gì, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự dẫn dắt của sư phụ, không có nhiều tu sĩ có thể đối phó

với bọn họ.

Tuy nhiên, khi nhìn Thiên Phượng và Thiên Hoàng, Tử Cầm nghiêm túc xoay người bỏ đi.

Bích Dao bị thương bởi hai thanh kiếm.

Mặc dù không có tiếp xúc thực tế, nhưng kiếm Nam Minh phát ra từ trận hỏa vẫn khiến nàng bị thương.

Bích Dao nguyên bản có hình dạng cây trúc xanh, có thể chống đỡ lửa lớn, nhưng bây giờ lửa Nam Minh tránh khỏi lửa lớn mà xâm nhập Nguyên Thần, khó mà chịu đựng được.

Ngươi nên biết, mặc dù Bích Dao có thiên phú cao, nhưng Thiên Phượng và Thiên Hoàng là chủ của một gia tộc, nên không bị hoàn toàn áp chế.

Đặc biệt khả năng khống chế lửa tự nhiên của Phượng Hoàng tộc bị Thiên Phượng và Thiên Hoàng lợi dụng, tương đương với Chuẩn Thánh!

Tử Cầm chỉ có thể dốc hết sức lực hút hỏa độc từ Nguyên Thần của Bích Dao, nhưng điều đó dễ dàng đến mức nào chứ?

Theo sau vô số tiếng phượng hót, toàn bộ Bất Chu Sơn hiện ra hình tượng Phượng tộc.

Vận động to lớn như vậy cũng thu hút một số nhân tài ẩn mình.

Nhưng, trừ một số thế lực yêu tộc mạnh mẽ như Nữ Oa.

Thiên Hoàng lớn tiếng hét lên với Phượng Hoàng bộ lạc: "Bày trận!" Sau đó, dẫn đầu một nhóm tu sĩ cấp cao, và nhanh chóng thiết lập một trận pháp bao vây bốn đồ đệ.

Quang Diệu không thể ngăn cản bước tiến của Phượng tộc.

Trước khi đội Phượng Hoàng thành lập đại trận, Thiên Hoàng hét

lớn: “Dù có trở thành Chuẩn Thánh, cũng phải rời khỏi trận Nam Minh hỏa của Phượng Hoàng ta, rời khỏi hỏa trường!” Khi Thiên Hoàng hô lớn, Nghiêm Phong thấy một phù văn khổng lồ lấy Quang Diệu và bốn đồ đệ kia làm trung tâm đột nhiên xuất hiện, sau đó bao phủ.

Sau khi phù văn xuất hiện, Quang Diệu và vài người kia đột nhiên cảm thấy nhiệt độ không khí nhanh chóng tăng cao.

Sau đó trong vòng một dặm, lửa lớn bùng cháy không ngừng, Nam Minh Ly Hỏa toàn bộ bùng lên.

Nam Minh Ly Hỏa là một trong những ngọn lửa bẩm sinh.

Trừ Phượng tộc, ngay cả Đại Sư Kim Tiên, khi gặp Nam Minh Ly Hỏa cũng phải cẩn thận.

Hiện tại Nam Minh Ly Hỏa xuất hiện, chủ yếu do Phượng Hoàng tộc thiết lập, thậm chí có thể hủy diệt Chuẩn Thánh.

Chương 422

Quang Diệu không ngờ Phượng tộc dựa vào điều này, quả thực là một trong ba bộ lạc bẩm sinh.

Dù không có tu sĩ Chuẩn Thánh, nhưng số lượng lớn như vậy, cũng có thể bị nhấn chìm.

Trong vỏn vẹn một triệu năm, thực lực của Phượng tộc đã đạt đến trình độ như vậy.

Nam Minh Ly Hỏa bùng phát từ lửa lớn, tất cả sinh vật trong trận pháp lập tức hóa thành tro bụi.

Nhưng, bốn người Quang Diệu không chịu bất kỳ tổn hại nào, bởi vì được Hỗn Độn Tam Cước Giá của Bích Dao bảo vệ.

Vào khoảnh khắc Thiên Hoàng và Thiên Phượng kinh ngạc, ba người đàn ông áo đen lại xuất hiện.

Một trong số họ nói với Thiên Hoàng: "Trưởng lão, chiếc đỉnh ba chân kia là một loại Hỗn Độn Tam Cước Giá nguyên thủy Tiên Thiên, không chỉ có thể chống đỡ cường độ cao, có thể dùng làm hậu thiên hồi tiên thiên, quả thực có thể chống lại bảo tàng thiên đường." Thiên Hoàng và Thiên Phượng kinh ngạc.

Chẳng trách Nam Minh Ly Hỏa phát uy lớn trong trận chiến với bốn người kia, nhưng lại quá mạnh mẽ.

Dường như nếu không thể hạ gục bốn người này hôm nay, Phượng tộc sẽ gặp nguy hiểm.

Ba người đàn ông áo đen vì toàn bộ khuôn mặt bị che bởi cổ áo.

Không nhìn rõ biểu cảm, nhưng ba người sau khi thấy đối phương rõ ràng đã cười.

Ba sứ giả trong số bảy sứ giả Tình Cảm là Hoan Lạc, Phẫn Nộ và Bi Thương.

Vì nghe La Hầu giảng về Hỗn Độn Tam Cước Giá, nên có thể nhận ra.

Nhưng, dù trong lòng ba sứ giả không biết tại sao đỉnh (Hỗn Độn Tam Cước Giá) lại xuất hiện ở đây, nhưng coi chiếc đỉnh đó như vật trong túi (đã là của mình).

Đối với Phượng tộc, những kẻ đó chẳng qua chỉ là ba kẻ phản đồ đáng khinh mà thôi.

Ba sứ giả là VIP của gia đình Phượng Hoàng, nhưng cũng là khách.

Thiên Hoàng lập tức ra lệnh ba sứ giả hợp tác với Phượng Hoàng bộ lạc, Đại La Kim Tiên bị xếp vào vị trí thứ tám, truyền pháp lực cho một lượng lớn trận doanh, và nâng cao cấp độ của Nam Minh Ly Hỏa.

Sau khi mỗi người vào vị trí, theo tiếng hét của Thiên Hoàng, một đồ án Bát Quái khổng lồ xuất hiện, các tu sĩ không ngừng điên cuồng truyền pháp lực vào.

Hình dáng trận Bát Quái ngày càng lớn, cuối cùng phù văn nguyên thủy của Nam Minh Ly Hỏa bị bao phủ hoàn toàn.

Toàn bộ trận pháp lóe sáng, trận pháp Bát Quái và trận pháp Nam Minh hợp nhất.

Nam Minh Ly Hỏa thực tế là một trong số đó.

Trở thành trận pháp Tiên Thiên!

Khi Quang Diệu nhìn thấy điều đó, đang chuẩn bị cùng sư muội (Tử Cầm) xông ra khỏi chiến trường, nhưng nghe thấy giọng nói của Nghiêm Phong: "Có thể đặt Bích Dao xuống và tản ra để bảo vệ." Lúc

này, Nghiêm Phong truyền tin tức cho Tử Cầm, ba người lập tức (hỏi): "Sư muội (Bích Dao) thì sao?" Nghiêm Phong cười: "Thứ này, là cơ hội của Bích Dao.

Được Hỗn Độn (Tam Cước Giá) bảo vệ, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cứ theo lời ta mà làm." Ba người không còn nghi ngờ, nhanh chóng thoát khỏi Hỗn Độn Tam Cước Giá, sau đó Quang Diệu hy sinh Thái Hư Đại Ma Phương, Tử Cầm hy sinh Khánh Linh Lâu.

Đột nhiên, pháp bảo phát ra những lời nói dối hư ảo khiến vài người Nam Minh hoàn toàn bị cô lập.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tu sĩ Phượng Hoàng gia tộc, ví dụ như Thiên Hoàng, đang phun máu.

Đồ đệ của ai?

Phòng ngự Tiên Thiên lại nhiều như vậy, khiến Phượng tộc cảm thấy xấu hổ sao?

Ba sứ giả Hoan Lạc, Phẫn Nộ và Bi Thương lập tức trở nên vô ích.

Hóa ra, tu sĩ áo đen từng cố gắng bắt lấy Hỗn Độn Tam Cước Giá, đồ đệ của Vương tử.

Do bảy loại tình cảm và sáu loại (gì đó), tất cả những chuyện quan trọng đều xuất hiện, La Hầu phái đồ đệ đi, ban cho thiên phú giả dối như vậy.

Có biết không, Nghiêm Phong không biết đã thu bao nhiêu pháp bảo Tiên Thiên trong hỗn loạn.

Ngay cả vật chất Tiên Thiên cũng không còn lại bao nhiêu, lực phòng ngự Tiên Thiên cực kỳ khan hiếm.

Do đó, sự quý giá của chúng vượt xa giá trị bản thân.

Ba sứ giả đều tức giận.

Nhưng, lúc này, ba người vẫn cực độ kìm nén cảm xúc.

Dù trong chiến đấu có pháp bảo, nhưng với tư cách là "đầu mục của Thất Tình Sứ Giả".

Tây Thi vẫn là chỗ dựa quan trọng, và nhất định sẽ bị phá vỡ.

Hiện tại, Tây Thi chỉ có thể hợp tác với Phượng tộc để vận hành đại trận, và giành lấy bốn đồ đệ trong trận.

Tại Quang Diệu, có vài người dưới sự bảo vệ của pháp bảo phòng ngự của riêng mình, ngoài việc không để Nam Minh Ly Hỏa tiếp cận, thì vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng, với ma lực bẩm sinh (của đối thủ) và ma lực bẩm sinh (của họ), nhất thời không ai có thể thắng được.

Chương 423

Bích Dao lúc này vẫn đang trong trạng thái hôn mê, vẫn luôn tự động bảo vệ.

Nhưng, Nam Minh Ly Hỏa quá mạnh mẽ, không thể rời khỏi hỏa trường.

Ngay cả Hỗn Độn Tam Cước Giá là pháp bảo cấp Hỗn Độn, không có pháp lực liên tục rót vào, chỉ có quyền tự chủ, màn che màu xám hiện tại đang dần biến mất.

Bích Dao hiện tại đã tiến vào một thế giới đặc biệt.

Ở đó có vô số ác ma, lần lượt tấn công Bích Dao.

Bích Dao ngày càng tức giận, cuối cùng lao vào kẻ địch như một chiến binh điên cuồng.

Sự phẫn nộ của Bích Dao dần hiện rõ trên đỉnh đầu nàng.

Lúc này, thế giới nội tâm của Bích Dao bắt đầu sụp đổ.

Những ác ma thần đó cũng bị những vết nứt nuốt chửng.

Ánh sáng chói mắt ập đến, Bích Dao nhanh chóng nhắm mắt lại.

Khi lần nữa mở mắt ra, Bích Dao cảm thấy cơ thể mình dường như sắp vỡ ra.

Trước mắt là biển lửa vô biên vô tận.

Khi ba người Quang Diệu thấy Bích Dao tỉnh, đều mừng rỡ.

Đang định tiến lên, nhưng tất cả đều nghe thấy giọng nói của Nghiêm Phong.

Ánh mắt Bích Dao thay đổi, nhìn thấy Quang Diệu, Tử Cầm và X

đang giãy dụa trong đau khổ và cứu giúp trong biển lửa, nhưng Bích Dao vẫn đang đau đớn và không biết phải làm gì.

Trong nháy mắt, Bích Dao chỉ thấy vô số tu sĩ Phượng Hoàng tộc bên ngoài chiến trường, Thiên Hoàng và Thiên Phượng dẫn đầu cùng các Đại La Kim Tiên của họ trông như những ác ma vừa chiến đấu trong thời gian dài.

Thiên linh của Bích Dao lập tức xuất hiện một loại ác ma màu đen, hình người mờ ảo.

Bích Dao gào thét, bị ánh sáng xanh lục và đen bao quanh, sau đó nhảy xuống từ cùng một chỗ, lao về một hướng với Hỗn Độn Tam Cước Giá trên đầu.

Ba đồ đệ kinh hãi.

Hướng ban đầu của Bích Dao chính là nơi ba sứ giả (Hoan Lạc, Phẫn Nộ và Bi Thương) đang ở.

Dưới sự bảo vệ của Hỗn Độn Đỉnh, Nam Minh Ly Hỏa có thể đốt cháy Bích Dao sao?

Khí thế Đại La Kim Tiên bùng phát, trăm người Nam Minh xông ra khỏi hỏa trường, tạo ra một khoảng cách lớn.

Nam Minh Ly Hỏa bùng cháy trước mặt Bích Dao một lúc!

Vương tử nhìn thấy điều đó, biết không thể ẩn giấu, thấy Bích Dao sắp lao về phía trước, hét lớn, thân thể nhanh chóng lớn lên, sau đó phóng ra toàn thân khí tức âm u, biến thành một (cự vật) khổng lồ.

Bích Dao cắn một miếng.

Bích Dao mở mắt ra, tiến lên, xuất hiện một hộp tro cốt xương dài màu tím, bảo tàng Tiên Thiên của nàng đã được tiết lộ, đó là hộp tro cốt lửa tím!

Bích Dao vặn lửa tím trên đầu lâu, đầu lâu khổng lồ lập tức biến thành khí đen, trở về Tây Thi.

Một phía Phượng tộc và Hoan Lạc, Phẫn Nộ, Bi Thương đang choáng váng.

Những kẻ này có bao nhiêu loại pháp bảo Tiên Thiên?

Tây Thi thấy mình sắp bị dây dài màu tím quấn lấy, mãnh liệt bùng phát toàn thân động lượng, sau đó dùng hai tay đấm mạnh trúng Bích Dao.

Chuẩn Thánh!

Do đó mỗi người đều không thể phản ứng, khi nhìn thấy lửa tím của Bích Dao, một nắm đấm đen kịt bay trở lại Bích Dao, sau đó một tiếng nổ lớn đánh trúng Hỗn Độn Tam Cước Giá.

Bích Dao cùng Hỗn Độn Đỉnh bay ra.

Bích Dao thổ huyết, lập tức rơi xuống Lục Sắc Trì Đường.

Nhưng Hỗn Độn Tam Cước Giá lại rơi sang một bên.

Mỗi người đều đang lùi bước.

Ngay cả ba đồ đệ Quang Diệu cũng không ngoại lệ, người áo đen kia thực sự là Chuẩn Thánh.

Mặc dù Bích Dao được Hỗn Độn Tam Cước Giá bảo vệ, nhưng đã mất đi tri giác, hiện tại càng khó lường.

Nhìn thấy Bích Dao rơi xuống, ba đồ đệ Quang Diệu và ba sứ giả đều lao về phía Bích Dao.

Lúc này, khí thế Chuẩn Thánh của Phẫn Nộ và Bi Thương cũng bùng phát.

Quang Diệu và Tử Cầm sẽ không còn ẩn giấu sức mạnh, sáu vị

Chuẩn Thánh giao chiến trong lửa Nam Minh.

May mắn thay, trận Nam Minh Ly Hỏa là chỗ dựa lớn nhất của Phượng tộc.

Chương 424

Chỉ cần có thể dung nạp đại trận, dù trong trận có sáu vị Chuẩn Thánh chủ chốt, nhưng Phượng tộc tạm thời không có lo lắng gì.

Thiên Hoàng và Thiên Phượng hiện tại không có biểu cảm gì.

Chẳng cần nói đến Bích Dao gần như phát điên, cả ba sứ giả cũng luôn ẩn giấu thực lực Chuẩn Thánh, chắc chắn có một âm mưu lớn!

Do đó, dù bên nào bị đánh bại trong trận chiến, cũng sẽ gây ra đòn hủy diệt cho Phượng Hoàng thành.

Kế hoạch hôm nay chỉ có thể khiến Nam Minh Ly Hỏa khỏi trận địa.

Thiên Hoàng và Thiên Phượng cùng các trưởng lão Phượng Hoàng nhanh chóng tách ra, phun ra vài ngụm máu, cưỡng ép thúc đẩy tu vi, và cung cấp pháp lực cho một lượng lớn người.

Một mặt, sẽ lấp đầy ba chỗ trống (trong trận), mặt khác, sẽ tăng cường sức mạnh của đội hình, tốt nhất là thiêu rụi mỗi người trong đội hình thành tro bụi.

Đại trận đột nhiên trở nên mạnh mẽ, tất cả sáu đội (sáu Chuẩn Thánh) đều đang giãy dụa.

Mặc dù ba sứ giả không hóa thân thành pháp bảo, nhưng không biết nên dùng gì, và đẩy Nam Minh Ly Hỏa ra khỏi trận địa.

Lúc này, Tây Thi lớn tiếng hét lên, trời đất bỗng biến sắc, tất cả tà linh tụ tập về phía Tây Thi.

Một tia sáng lóe lên, một cây trường mâu xuất hiện trong tay Tây Thi Trộm Hồn!

Quang Diệu và vài người kia nhìn thấy Phệ Hồn Sư.

Lại thấy lúc này một cảm giác khác.

Phẫn Nộ và Bi Thương cũng triệu hồi vũ khí, nhưng chúng lại không thể phát huy tác dụng.

Khi ba người nhìn thấy điều đó, hét lên vũ khí.

Quang Diệu gào thét, tiếng rồng ngâm vang lớn, một cây kích khổng lồ xuất hiện, bảo vật bẩm sinh: Long Thần Tam Xoa Kích.

Thanh kiếm cầu vồng trắng được triệu hồi.

Ba đồ đệ đều có bảo bối trời sinh.

Ba sứ giả kinh ngạc vốn tưởng rằng cây thương hút hồn là chỗ dựa lớn nhất, nhưng bây giờ nhìn thấy, thật sự là quá khủng khiếp.

Trong trận doanh chủ lực bên ngoài, Phượng tộc lại trở nên lúng túng.

Nếu tình hình không cho phép, mỗi người trong Phượng tộc đều sẽ trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

Ba đồ đệ Quang Diệu không chỉ có tất cả pháp bảo tấn công bẩm sinh, mà còn có tất cả pháp bảo phòng ngự bẩm sinh.

Nhanh chóng, ba sứ giả biểu hiện ra vô địch.

Nhưng, Chuẩn Thánh quả thực mạnh.

Mặc dù ba đồ đệ Quang Diệu có ưu thế tuyệt đối, nhưng vẫn không thể thắng được ba sứ giả.

Vũ khí của Phẫn Nộ và Bi Thương sớm đã bị hai người phá hủy.

Lúc này, đang chiến đấu với pháp lực của Chuẩn Thánh, bị thương.

Mặc dù Tây Thi không mất khả năng tấn công, nhưng không thể

kiên trì trong thời gian dài.

Chẳng cần nói đến sáu người đang chiến đấu, ao ở Bất Chu Sơn tuy không lớn, nhưng lại cực kỳ sâu.

Bích Dao vô cùng vui mừng, đến nỗi rơi xuống vài nghìn dặm.

Nhưng, sau khi rơi vào nước, tinh hoa tự nhiên chứa trong nước bắt đầu từ từ thẩm thấu vào cơ thể Bích Dao.

Cơ thể của Bích Dao bẩm sinh có gốc rễ tinh thần là trúc xanh, như tinh linh được tạo ra từ nước và cá.

Càng đi về phía trước, bản chất sáng tạo càng mạnh.

Bích Dao tiếp nhận bản chất sáng tạo hiện tại đang dần thanh tỉnh.

Chỉ là vết thương quá nghiêm trọng rồi.

Nếu không phải vì căn nguyên, thì không cần lo lắng về nước (không bị hại bởi nước), đã sớm bị bắt đi rồi.

Bích Dao chỉ có thể để mình không ngừng rơi xuống.

Đột nhiên, đáy nước vốn tối tăm bắt đầu xuất hiện màu xanh lục nhạt.

Sau đó đáy nước càng lúc càng sáng, nước lấp lánh phát sáng.

Huyễn cảnh đẹp đến mức Bích Dao quên đi đau đớn thể xác một lúc.

Lúc này, bản chất sinh mệnh kiên cố, gần như hóa lỏng.

Tinh hoa tự nhiên phong phú và nước hòa quyện vào nhau.

Chương 425

Tất cả đều điên cuồng dũng mãnh tràn vào Bích Dao.

Bích Dao không biết vết thương của mình đã biến mất trong vô thức, chỉ cảm thấy sự thoải mái.

Lúc này, một vinh quang chói mắt xuất hiện ở một nơi không xa.

Quan sát kỹ, Bích Dao xuất hiện dưới dạng một bông hoa sen.

Bông hoa sen màu xanh lam, chậm rãi xoay tròn, ở giữa là đài sen, phía dưới được mười hai cánh sen bao phủ.

Bích Dao nhắm mắt một lát, phát hiện tất cả tinh túy sáng tạo đều từ bông hoa sen đó tỏa ra, lập tức mừng rỡ khôn xiết.

Bích Dao nhanh chóng đáp xuống trên bông hoa sen.

Thoạt nhìn, Bích Dao có thể ngồi xuống.

Bích Dao khoanh chân ngồi trên hoa sen, hương thơm tự nhiên không còn tùy ý tỏa ra, toàn bộ tiến vào cơ thể Bích Dao.

Cùng với tinh thần ngày càng tốt, cây trúc xanh chủ yếu của Bích Dao nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Đồng thời, Bích Dao chỉ cảm thấy Nguyên Thần đột nhiên trở nên rõ ràng, sau đó xuất hiện Chí Tôn Châm Ngôn 《Lục Đạo Quyết》.

Bích Dao nhắm mắt lại, sử dụng 《Lục Đạo Quyết》 dẫn động pháp lực trong cơ thể.

Dần dần, Bích Dao cảm thấy càng lúc càng đau đớn, nhưng vẫn không ngừng lại.

Khoảng vài giờ sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Dao vô cùng đau khổ.

Cuối cùng, Bích Dao hét lên.

Âm thanh nhanh chóng truyền lên dọc theo nước trì đường.

Khi đến mặt nước trì đường, chỉ nghe thấy một tiếng "ong ong".

Mặt trì đường nổ tung, nước bắn tung tóe.

Trừ ba người Quang Diệu có chút kinh ngạc, không ai có thời gian để ý những chuyện này.

Bích Dao hít sâu một hơi, ngậm miệng lại.

Sau đó, tay nàng bị ấn một dấu ấn, khi Nguyên Thần di chuyển, hai màu tím và xanh lục hơi lóe lên, hiển thị ra một vật nhỏ bé đơn giản, đó là Hỗn Độn Tử Kim.

Bích Dao sẽ kiên trì một lát, sau đó tự lẩm bẩm.

Nghiêm Phong thấy khí đen nhanh chóng tụ tập phía trên Thiên Linh của Bích Dao, khí đen vốn có hình người bây giờ biến thành Bích Dao.

Cuối cùng, khí đen ngưng tụ thành một người phụ nữ màu đen.

Ngoại hình của người phụ nữ đó giống hệt Bích Dao.

"Cương thi thành thần!" "Ha ha, hợp nhất với ta, không cần thiết." Người phụ nữ Bích Dao mặc áo đen bị đánh trúng, tiến vào trạng thái hỗn độn màu tím xanh.

Bích Dao cũng khiến cơ thể hỗn loạn.

Hiện tại, Nguyên Thần của Bích Dao đã rõ ràng, có sự hiểu biết sâu sắc hơn về xu thế của Thiên Đạo, đã đạt được Chuẩn Lý Trí!

Bích Dao nhìn bông hoa sen dưới chỗ ngồi, vẫy tay ra hiệu (vết thương) đã tan biến.

Sau đó, vẫn ngồi trên hoa sen, chậm rãi bay lên.

Cuộc chiến giữa Quang Diệu và Tây Thi thật khó khăn, nhưng khó thắng.

Tu vi của đối phương thậm chí còn tốt hơn.

Nếu không phải vì sự hung mãnh và Long Thần Tam Xoa Kích, (Quang Diệu) sẽ bị đánh bại.

Nhưng, lực phòng ngự của đối thủ không mạnh, thất bại là điều chắc chắn!

Phẫn Nộ và Bi Thương không bằng Tây Thi (về sức mạnh).

Cộng thêm thiếu pháp bảo, tấn công đã từ chủ động tấn công biến thành phòng ngự, phòng ngự cũng không tốt.

Bị tổn thương vật lý.

Nhưng, pháp lực của sáu người lúc này đã tiêu hao sức mạnh.

"Con tôn trọng lời dạy của sư phụ." Bích Dao sau khi thu lại lửa tím và Hỗn Độn Tam Cước Giá, để lại bông hoa sen xanh lam.

Bích Dao hỏi Nghiêm Phong: "Sư phụ, bông hoa sen này là bảo vật sao?" "Con đã cải tiến nó, nhưng con vẫn không biết đó là bảo vật ư?" Nghiêm Phong thực sự kinh ngạc.

Bích Dao không biết sao?

Bích Dao dường như không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Nghiêm Phong, nhưng vẫn cười: "Con chỉ biết tên của bông hoa sen này là Thập Nhị Phẩm Lục Sắc Liên Hoa.

Chương 426

Có sức mạnh sáng tạo, phòng ngự bẩm sinh.

Con không biết giá trị của nó." "Không sao cả." Nghiêm Phong thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Sau đó, Nghiêm Phong chỉ vào bông hoa sen: "Đúng vậy, đây là Thập Nhị Phẩm Lục Sắc Liên Hoa, bản chất sáng tạo mạnh mẽ, cơ thể con bẩm sinh có linh căn là trúc xanh, tương trợ lẫn nhau." Nghiêm Phong sau đó giải thích: "Nhớ khi ta vận chuyển bảo vật Tứ Tượng Hỗn Độn Khí không?

Trong đó, chủ yếu sinh ra ba mươi sáu đóa Hỗn Độn Lục Sắc Liên Hoa.

Chỉ khi Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Lục Sắc Liên Hoa bị ảnh hưởng bởi năng lực khai phủ, đài sen và bốn hạt sen bị lay động và nhấn chìm, nhưng bản thân hoa sen lại biến mất trong hỗn loạn vô tận, mười hai phẩm chất của Lục Sắc Liên Hoa được sinh ra từ một trong số đó. (Đó là) hạt sen." Bích Dao cực kỳ vui mừng.

Nguyên bản có Hỗn Độn Tam Cước Giá áp chế khí vận.

Hiện tại lại tạo ra Thanh Liên, khí vận sâu đến mức nào, ai có thể làm được?

Nghiêm Phong giới thiệu nguyên bản Thanh Liên cho mọi người, có một số kế hoạch.

Người của Quang Diệu đều cảm thấy vui mừng cho Bích Dao, có chút ghen tị, nhưng không có bất kỳ sự đố kỵ hay tham lam nào.

Nghiêm Phong bẩm sinh biết ba người Quang Diệu thực sự vui mừng cho Bích Dao.

Sau đó nói với vài người trong số Quang Diệu: "Bốn hạt sen của Hỗn Độn Lục Sắc Liên Hoa, trong đó một hạt biến thành loại sen xanh này (Bích Dao có), ba hạt còn lại thì cho ba ngươi." Quang Diệu, Tử Cầm và Hiên khi nghe giọng nói (của Nghiêm Phong) thì vô cùng phấn khích, Bích Dao trực tiếp nói: "Như vậy, bốn chúng con đều sẽ có được may mắn, thật quá tốt rồi." Nghiêm Phong tiếp tục: "Nhưng hiện tại ba hạt sen kia chưa có, không cần hái ba đóa hoa sen đó.

Nhưng không cần thất vọng.

Chỉ cần thời gian đến, sẽ là của các ngươi." Thực tế, mặc dù ba người Quang Diệu khao khát ba đóa hoa sen kia, nhưng họ có cơ hội lớn như vậy.

Do đó, ba người không đặc biệt thất vọng, huống hồ sư phụ đã nói, khi thời cơ chín muồi, nhất định sẽ thành công!

Thực tế chứng minh, trong đó chỉ còn lại ba hạt sen, có mười hai đốm đen, nhưng chúng nằm trong tay La Hầu.

Dù La Hầu đã chết, nhưng khí vận vẫn còn.

Kim Liên công đức phẩm thứ hai, nằm trong tay hắn, sau này phương Tây sẽ dẫn dắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhưng thời cơ chưa đến.

Trong huyết hải u ám, Tam Hoa Tụ Đỉnh và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên vẫn chưa hoàn toàn hình thành.

Nếu vì Quang Diệu mà có được ba đóa hoa sen, dù không thể thành Thánh, cũng không cần lo lắng.

Vài người vẫn cảm thấy vui mừng cho Bích Dao, Nghiêm Phong di chuyển ở xa, nhìn thấy một đám mây tím và trắng từ từ xuất hiện, sau đó bay về phía Nghiêm Phong.

Trên đám mây tím, có bảy mỹ nữ đang đứng, đó là Lục Ngư và

Long Nữ.

Bích Dao nhìn thấy những người kia, liền vội vàng rời khỏi hoa sen, nhanh chóng thu lại Lục Sắc Liên Hoa, sau đó lập tức đến đám mây tím.

Bởi vì Bích Dao thấy sáu mỹ nhân, tất cả đều trở nên xinh đẹp.

Nghiêm Phong cũng quay về đám mây.

Quang Diệu, Tử Cầm và Loan đương nhiên sẽ đi theo.

Lúc này, Bích Dao hỏi: "Chủ nhân, bảy tỷ muội đó là ai, sao Bích Dao chưa từng thấy?" Lưu Vũ nghe thấy Bích Dao gọi Nghiêm Phong là "Chủ nhân", liền nhanh chóng đi về phía Bích Dao, sau đó đồng loạt quỳ bái: "Tham kiến Chủ nhân." Bích Dao thấy Lưu Vũ quỳ xuống, nhanh chóng đỡ Lưu Vũ từng người một dậy.

Nhưng chỉ đỡ hàng trước, hàng sau lại tiếp tục quỳ.

Bích Dao vì vội vã, chỉ quỳ xuống, với giọng nói đầy lo lắng và hoảng sợ: "Tỷ muội mau đứng dậy, Bích Dao không dám nhận đại lễ của tỷ muội!" Nghiêm Phong nhìn thấy, nhưng lại cười, nói với Lưu Vũ: "Kể từ khi Bích Dao (đã mạnh lên), đều nên như vậy." Thiên địa Hồng Hoang lấy thực lực làm trọng.

Mặc dù Lưu Vũ là một vị Đại Hiền, nhưng Bích Dao lại càng là Chuẩn Thánh.

Nghe lời Nghiêm Phong, Lưu Vũ thay đổi lời nói: "Tham kiến sư muội!" vẫn quỳ.

Bích Dao ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong nhẹ nhàng vươn tay, Bích Dao và Lưu Vũ đều đứng dậy.

Lưu Vũ thậm chí không thể quỳ xuống nữa.

Nghiêm Phong nói với Bích Dao và ba đồ đệ của hắn: "Sáu người này là người ta mới thu nhận, nhưng không phải đồ đệ của ta." Ba người Quang Diệu nghe Nghiêm Phong giải thích và liên hệ với cách xưng hô của sáu người phụ nữ, lập tức hiểu ra.

Quang Diệu đối với sư phụ tôn kính, sáu người phụ nữ này rất bất thường.

Thực tế chứng minh, Nghiêm Phong mang theo Lưu Vũ, khiến bốn đồ đệ và Quang Diệu đồng thời đạt được.

Nhưng, trên bản đồ Trường Sơn Hà, Vu Hằng bị truy đuổi ngang dọc, không tốt.

Đương nhiên, Nghiêm Phong đã dùng cách để Bích Dao đột phá bình cảnh, thu hoạch Lục Sắc Liên Hoa tự nhiên.

Do đó, Nghiêm Phong sau đó chỉ thị Quang Diệu làm theo sắp xếp của hắn, cộng thêm một số thủ đoạn để Bích Dao ngưng tụ tà niệm, bị Hỗn Độn Tử Lục Sắc Liên Hoa cắt thành từng mảnh, cuối cùng trở thành Chuẩn Thánh.

Khi Nghiêm Phong thấy Bích Dao gặp nguy hiểm, hắn đã xuất hiện và cứu Bích Dao.

Do đó, Lưu Vũ và Hà Hữu cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 427

Khi Quang Diệu nhìn thấy Bi Thương và Phượng tộc, hỏi Nghiêm Phong: "Sư phụ, Phượng tộc và những tu sĩ ma quỷ nên làm gì?" Hai vị đặc sứ đã sớm trốn thoát, Nghiêm Phong cũng không có hành động nào ngăn cản, do đó Quang Diệu và vài người kia biết ý đồ buông tay của sư phụ.

Chỉ có trưởng lão và trưởng lão làm việc cùng Phượng tộc vẫn còn ở bên ngoài, có chuyện cần làm.

Nghiêm Phong nắm lấy (ai đó), sau đó không tự chủ được mà bay đến đó.

Khi nhìn thấy Lưu Vũ, hắn lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy thái độ của Lưu Vũ đối với kẻ xưng là Tử Y Đạo Gia (chỉ kẻ địch), hắn vô cùng tức giận.

Nghiêm Phong đối với Bi Thương cảm thấy có ý nghĩa, sau đó thở dài: "La Linh Nhi đã kinh doanh hàng trăm vạn năm, ta nghĩ không phải là kẻ bất tài." Bi Thương đầu tiên bị kinh ngạc ngây người, sau đó bị mắng: "Ta là kẻ lùn, ta bị tay của ngươi đánh bại.

Nếu ngươi dám giết người, ta sẽ giao ngươi cho xử trí.

Tiếng "ong ong", Giáo Hóa Tổ Tiên sẽ biến ngươi thành tro bụi!" Nghiêm Phong nghe những lời la hét lớn thì không tức giận, chỉ nói: "Mắng sao?

Vậy ta chờ La Hầu ngươi.

Bây giờ ta sẽ nói về sự sống chết của ngươi." "Có hai lựa chọn: Một là ngươi canh giữ cổng cho ta, hai là ngươi sẽ chết!" "Hahaha, ngươi nghĩ ta sẽ cúi đầu như vậy sao, ngu ngốc!" "Quả thực vô tri vô

sở úy.

Vậy thì, tùy ngài vậy!" Nghiêm Phong vừa mới nắm chặt vào chỗ hư vô của Ai Điệu, sau đó nghe thấy "Phanh~~~", Ai Điệu lập tức biến thành tro bụi.

Đáng buồn thay, nguyên thần vẫn còn nói với Lôi: "Nếu cuộc sống của lũ kiến được dạy dỗ để trở thành Thánh Tổ trên trời, chắc chắn sẽ khiến ngươi phải chết!" Kẻ thành thật chỉ có ba phần, huống hồ là Lôi!

Hơn nữa, những hành động của kẻ Ai Điệu trước đó đối với Bích Dao, Nghiêm Phong càng giáng quyền đấm, nhìn thấy Nguyên Thần của Ai Điệu trở nên sáng lên một chút, rồi kinh hoàng tan biến.

Sau đó, hắn phẩy tay áo, xóa sạch chút tinh thần cuối cùng còn sót lại của Ai Điệu.

Nhìn thấy sáu loại nguyện vọng, nội tâm của Lôi càng thêm sợ hãi: một Chuẩn Thánh Nhân, nhưng trước mặt đạo sĩ Tử Lan lại không bằng một con kiến!

Nếu sáu người đó không nhận ta làm chủ nhân, e rằng sẽ không thoát khỏi vận mệnh này.

Nhưng, tự Quang Diệu và vài người khác lại không thể trở thành Chuẩn Thánh Nhân trước mặt sư phụ, thật xấu hổ.

Sư phụ đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Đã vinh quang trở thành Thánh Nhân chưa?

Nghiêm Phong bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, và hướng về Thánh nhân, thực sự đã thấy một đôi mắt đáng sợ.

Nghiêm Phong nhắm mắt thở dài, sau đó nói với Bích Dao: "Bích Dao, mang hai viên Hoàng Linh Đan đến đây." Sự thật chứng minh,

Nghiêm Phong, vì yêu Bích Dao, cũng muốn thỏa mãn bốn nhu cầu, nên đã đưa mười viên Hoàng Linh Đan và năm quả Hỗn Loạn Thủy Quả.

Hỗn Loạn Quả trước đó đã được ba người dùng để tiêu hao tinh thần, thậm chí một Chuẩn Trí Giả cũng có thể nhanh chóng hồi phục pháp lực.

Nghiêm Phong vốn định mang một quả về tặng cho thúc phụ Hoàng Trọng Lễ, nhưng giờ lại về tay trắng.

Hắn thấy Bích Dao đưa tay ra, sau đó lóe lên, hiện ra hai quả màu cam vàng.

Nghiêm Phong cầm lấy, đưa cho hai người: "Khi còn là môn hạ của ta, ta từng không đụng đến thế gia, nhưng phá vỡ huyết duyên quan hệ thì dễ dàng đến mức nào?

Chung Lệ đối với Thiên Hoàng và Thiên Phong ngưỡng mộ cũng có thể coi là một loại tình cảm.

Hai người Tử Cầm Vân rất vui vẻ, lần đầu tiên cúi đầu chào Lôi rồi bay về phía Thiên Hoàng và Thiên Phượng.

Nghiêm Phong lại nói với Quang Diệu: "Có thể làm rõ Ngọc Sơn hiện đang ở đâu không." Khi Quang Diệu nghe được tin tức này, y nhanh chóng ngồi xuống để tiến hành Tiên Thiên Tính Thuật, nhưng sau khi hoàn thành phép toán, y cảm thấy chấn động, rồi nói với Lôi: "Đại sư Tề Lỗ, Ngọc Tinh Sơn không nằm trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đệ tử, khó có thể làm rõ." Nghiêm Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, Ngọc Sơn đã thành Thánh Nhân.

Mặc dù chưa được chuyển hóa, nhưng mức độ cũng không hề thấp.

Hắn đại khái đã biết ý đồ của ta, rồi dùng ma thuật phá hủy phép

thuật.

Vị trí đã được tính toán.

Nhưng muốn nó vận hành lại, thì khó di chuyển.

Lối vào Ngọc Sơn nằm ở Bồng Lai của Đông Hải.

Chỉ cần ngài thu thập Bồng Lai, là có thể vào được." Liễu Vũ Thi lần đầu tiên nghe Nghiêm Phong nhắc đến chuyện Ngọc Sơn, nghe về tên của Ngọc Sơn Hồng Thủy và ngọn núi bất hủ đầu tiên trong vùng hoang dã.

Long Phượng, Tam Tộc và La Hầu đều không nhắc đến Ngọc Sơn Pháp, nhưng nhiều năm qua, thậm chí còn chưa thấy bóng dáng của Ngọc Sơn.

Giờ đây, một Đạo Gia lại làm điều tương tự.

Ta không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Có vô số vết nứt trên sàn.

Rồi những chiếc lá mới sẽ nảy mầm trở lại.

Dân làng và nhẫn giả Làng Lá, mỗi người đều sẽ được nghỉ ngơi thật tốt bắt đầu từ tối nay, ngày mai sẽ bắt đầu tái thiết!" Lời nói của Đệ Tam Hokage lập tức nhận được tràng pháo tay của mọi người! … Khi mọi người đều nghĩ Đệ Tứ đã ngã xuống, một người lại không cho là vậy, đó là Jiraiya.

Khi những người sống ở Làng Lá gửi tin tức về cuộc xâm lược của Cửu Vĩ cho Jiraiya, Jiraiya cũng cảm thấy đau nhói trong lòng!

Chương 428

Người học trò kiêu hãnh nhất của Y vừa mới qua đời!

Nhưng, khi mở cuốn trục khế ước triệu hồi độc quyền của tộc Cóc, Jiraiya phát hiện ra bốn chữ "Namikaze Minato" không bị biến thành tro bụi, điều đó có nghĩa là Minato vẫn còn sống!

Nhưng, tạm thời Jiraiya sẽ không biết tình hình thực tế!

Trên thế giới có những điều kỳ lạ.

Ví dụ, sự kiện Nghiêm Phong vẫn còn sống.

Y sống sót theo một cách kỳ lạ khác.

Nếu đặt trên mặt đất, cách này được gọi là sở hữu.

Đúng vậy, Y rất cố chấp với con trai mình, nên cũng cực kỳ có tội lỗi, tương đương với việc giết chết con trai của mình!

Nhưng đây là một kết cục không thay đổi.

Cuộc hỗn loạn của Cửu Vĩ đã khiến Konoha mất đi quá nhiều sức mạnh chiến đấu, đặc biệt là cái chết của vợ chồng Đệ Tứ Nghiêm Phong, đã giáng một đòn lớn vào Konoha.

Sau Đại chiến Ninja lần thứ ba, dù là bên thắng cuộc, Konoha cũng phải đối mặt với tình hình nhân sự chiến đấu ngày càng suy giảm.

Cùng với việc nhiều nhẫn giả rời đi và Đệ Tứ qua đời, Đệ Tam Hokage buộc phải trở lại vị trí cũ.

Thực sự đã bước vào thời kỳ thiếu hụt trầm trọng.

Ngoài ra, chiến tranh để lại gánh nặng tài chính.

Đặc biệt trong thời kỳ chiến tranh, kinh tế cũng sẽ chịu ảnh hưởng

lớn.

Ngay cả ở Hỏa Quốc giàu có nhất trong năm quốc gia lớn, chiến tranh kéo dài cũng không thể chịu đựng nổi.

Konoha đã phải hứng chịu một thảm họa.

Là một quốc gia thất bại, Hỏa Quốc và Phong Quốc không có thời gian để lo lắng.

Thủy Quốc đang trong thời kỳ "Huyết Vụ" dưới sự cai trị của Đệ Tứ Mizukage.

Hiện tại có một quốc gia không thể ngồi yên chờ đợi.

Đó là Lôi Quốc.

Trong Đại chiến Ninja lần thứ ba, Lôi Quốc không tham gia chiến tranh, nên sức mạnh của họ không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Ngoài ra, Đệ Tứ Raikage, người lãnh đạo Làng Mây, là một vũ sĩ đẫm máu, trong trận chiến với em trai mình.

Sau khi bị đánh bại, vẫn còn đầy sợ hãi.

Vì sự kiện Nghiêm Phong đã kết thúc, tất nhiên sẽ có kỳ vọng chiến tranh sẽ bắt đầu.

Chiến tranh sắp bắt đầu.

Nhưng, Nghiêm Phong không có cách nào chăm sóc, chỉ là một đứa trẻ sơ sinh chưa đầy tháng.

Tuy nhiên, cơ thể nhỏ bé đó đã mang lại ảnh hưởng lớn hơn, sự phù hợp giữa linh hồn và cơ thể.

Là một người trưởng thành hoàn chỉnh, được tẩy rửa trong không gian vô danh đó, linh hồn được tẩy rửa dưới sức mạnh không gian, và gắn vào cơ thể một đứa trẻ.

Dù cho đại não của hắn không quan tâm, cơ thể vẫn không thể kiểm soát.

Giống như nhìn thế giới từ góc nhìn của người thứ ba, hắn chỉ có thể nhìn.

Tuy nhiên, sự hòa hợp của linh hồn là một quá trình dài, không thể thay đổi bằng sức người.

Hiện tại không có cách nào làm bất cứ điều gì, Nghiêm Phong không vội vàng.

Ngược lại, hắn đặc biệt thư giãn.

Là một nhẫn giả, một người chồng, một người cha và Nghiêm Phong, hắn đã gánh vác quá nhiều thứ, thậm chí một thời gian dài hắn còn chưa được nghỉ ngơi tốt, nhưng giờ hắn đã có thời gian.

Chăm sóc Đệ Tam Hokage đã sắp xếp một nữ nhẫn giả khoảng ba mươi tuổi, đã về hưu.

Sở Xảo Nhược cười nói: "Cháu đương nhiên hoan nghênh!

Nếu cháu chịu ở lại với ta, thì dù cha mẹ ta có yên tâm, ta cũng sẽ chăm sóc cháu.

Đảm bảo buổi tối cháu không bị lạnh." Thật là một bất ngờ thú vị, cô lo lắng không tìm được cơ hội tiếp cận chị gái!

Tạ Thích nói: "Thôi được!

Để con đi trước, thử trước đi!" "Tuyệt vời!" Nghiêm Phong vỗ tay, người giữ lại không nhảy lên.

"Điều kiện thứ hai, khu vườn rau phía sau nhà ta sẽ là nơi ta trồng thứ cuối cùng sau mùa xuân." Tạ Thích nghe xong, lông mày nhướng cao, "Sẽ không làm loạn chứ?" Nghiêm Phong nói: "Ta muốn thể hiện cục diện lớn!" Sở Tử Cửu cười: "Oánh Oánh muốn trồng hoa sao?"

Nghiêm Phong nói: “Lúc đó sẽ biết.

Chương 429

Bây giờ điều cần làm là gật đầu.” “Thành công!” Hắn vỗ tay, “Nhưng phải đảm bảo mùa đông không đi ra ngoài.” “Có thể quen được!” Tạ Thích nói xong câu đó, mở cửa đi ra ngoài.

Nghiêm Phong giơ tay lên, “Cha cứ yên tâm!

Con nhất định phải học thêu thùa may vá cùng em gái, học cùng anh trai, sau đó mới có thể ra ngoài!” Sở Tử Cửu có cảm giác như mình bị rơi vào bẫy, nhưng nhìn nụ cười ngọt ngào của cô con gái nhỏ, hắn thấy mọi thứ đều đáng giá.

Sở Xảo Nhược kéo Nghiêm Phong, đi về phía đông sương phòng.

“Phòng phía Tây có ba phòng nhỏ.

Con xem muốn phòng nào.” Nghiêm Phong không lựa chọn, “Phòng ngủ của chị con ở phía Bắc, con sẽ ở phía Nam.” Chỉ cần một không gian nhỏ.

Nhỏ cũng được.

Lợi ích lớn nhất của việc ở phòng phía Tây là không phải nghe bất kỳ thay đổi nào vào buổi tối.

Nhưng, mặt khác, cũng có thể coi là bằng chứng tình yêu thương sâu sắc giữa Sở Tử Cửu và Tạ thị.

Nghiêm Phong nhanh chóng ổn định.

Giường mới mua, đồ dùng trên giường vẫn còn nguyên.

Cạnh cửa sổ có một chiếc bàn với ba ngăn kéo.

Còn về tủ quần áo và những thứ tương tự, Tạ thị sẽ bổ sung dần sau này.

Ngay cả đơn giản như vậy, Nghiêm Phong buổi tối gần như mất ngủ.

Vào sáng sớm ngày đầu tiên, An Gia gửi quà cho bà chủ, chủ yếu là cho trẻ con, ví dụ như vòng bạc và vòng tay bạc, điều này khiến Nghiêm Phong ngạc nhiên.

Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất thực ra là đã gửi tặng năm lọ kẹo hồ lô của thúc thúc.

Nghiêm Phong đương nhiên không nghĩ An Chí Hằng cố tình chơi khăm, nhưng chắc là Lý Quang Dụ chu đáo.

Mẫu thân nhanh chóng rời đi.

Chuyện này không gây ra sóng gió lớn trong gia tộc Sở thị.

Nghiêm Phong hài lòng với phản ứng của gia đình Sở.

An Gia, dù là nhà Thái Phó, cũng không có ý định dựa dẫm vào đây.

Sở Tử Cửu và Tạ Gia thoải mái nhìn mọi thứ, thậm chí không hề coi trọng đứa trẻ.

Nghiêm Phong càng lúc càng nghi ngờ, liệu cách làm việc bình tĩnh và thoải mái như vậy có phải là tâm lý tố chất mà một gia đình bình thường nên có không?

Chuyện của Nghiêm Phong nhanh chóng bị lãng quên, vì lịch trình của hắn quá bận rộn.

Buổi sáng đọc sách do chính Tạ Thích giảng dạy.

Ngoài việc công nhận, hắn còn phải luyện tập chữ viết.

May mắn thay, trong cuộc sống trước đây, hắn đã luyện thư pháp mềm bút vài năm, nên có thể viết tốt trong thời gian ngắn.

Điều phiền phức nhất là buổi chiều làm công việc thêu thùa với Sở Xảo Nhược.

Trong cuộc sống của hắn chưa bao giờ tiếp xúc với kim khâu và xỏ chỉ.

Nhưng hắn vẫn đang cố gắng học tập.

Làm một việc, hoặc không làm, đều phải làm thật tốt.

Câu nói đó đã sống hai lần trong tâm trí hắn.

Ngoài ra, kể từ khi hắn bước vào thời đại này và tuân thủ các phong tục, vì đã hòa nhập vào thời đại này, nên hắn không hề bài xích phụ nữ và những người phụ nữ.

Ngoài ra, tất cả những kỹ năng mà người khác có thể nắm vững, hắn cũng không kém ai.

Sao lại không học tập?

Mùa dần chuyển sang đông.

Khi Oánh Nhược (Nghiêm Phong) gần như nghĩ Lý Quang Dụ đoán sai, thì Quách Thụy Kim, Thế tử Ngô Thụy Hầu, cuối cùng cũng đến cửa nhà.

Khi Thanh Vân Tử nói chuyện về hàng xóm phía đông của căn nhà, Nghiêm Phong mê mẩn.

Trước đó một thời gian, Nghiêm Phong leo tường, nhìn về phía đông.

Vì nhiều năm hoang phế, một căn nhà cũ đã bị bỏ hoang.

Hơn nữa, sân vườn mọc đầy cỏ dại, và trên mái nhà còn có cỏ đuôi chó khô.

Nghe nói trước đây có một cặp vợ chồng trẻ sống ở đó.

Chương 430

Sau đó, người vợ lo lắng bất an, người đàn ông đó không ở nhà, cứ ra ngoài bàn chuyện.

Sau đó, người đàn ông đã để ý.

Khi tức giận, người đàn ông đã bóp cổ vợ, khiến cô ấy chết.

Thật là bi thảm và đẫm máu!

Chỉ vì có người chết trong nhà, nên nhiều năm qua căn nhà vẫn bỏ trống.

Nhưng trong những ngày gần đây, việc sửa chữa đã bắt đầu.

Có người dọn vào!

Nghiêm Phong vẫn mong đợi nhiều hàng xóm mới.

Quách Thụy Kim đột nhiên bước vào sân, tiếp theo là hơn mười thị vệ, khiến cả sân lập tức chật ních.

Chị Thanh Vân Tử có thể nuốt trứng gà từ cửa chính, "Ta không có gì đặc biệt phải không?" Kiểu biểu cảm mang theo vẻ bĩu môi này thật thú vị.

Nếu Oánh Oánh không rụt rè, nàng đã che miệng cười rồi.

Tạ Thích xoa trán hắn, "Cái tính cách vô tình và vô tư này, ta không biết là giống ai." Nghiêm Phong thè lưỡi, "Mẫu thân, người đó là Thế tử Vô Định Hầu!" Tạ thị mở mắt, "À!" trên đầu hắn đội chiếc mũ hình thỏ màu hồng.

Dì Thanh Vân Tử nhón chân và rời đi với vẻ thích thú.

Khi nhìn Quách Thụy Kim, dì cũng liếc nhìn một cách mạnh dạn.

Tạ Thích nắm tay Oánh Oánh (Nghiêm Phong) bước ra khỏi chính sảnh.

Quách Thụy Kim tiến lên, đi hai bước, cúi chào: "Cửa viện không đóng, tôi mong phu nhân không trách tội sự đường đột của tôi." Tạ Thích buông tay Nghiêm Phong ra, mỉm cười.

"Tổ phụ tôi đang ở trong xe, tôi không biết có chuyện gì xảy ra?

Phu quân tôi đang trực ở cổng thành, nếu tổ phụ ngài có việc, sao không đến huyện thành mà hỏi thăm?" Quách Thụy Kim không lộ mặt, vì Tạ thị từ chối niềm vui xảy ra ngoài ngàn dặm, y cúi đầu, đôi mắt to nhìn chằm chằm Oánh Oánh, khuôn mặt hồng hào và chiếc mũ hồng càng làm cô bé thêm xinh đẹp và đáng yêu.

"Đa tạ ân cứu mạng!" Tạ thị khách khí nói một câu xa cách: "Thư ký Sử nói đùa rồi, cô bé còn nhỏ, sao có thể cứu người được?" Quách Thụy Kim nói: "Phu nhân không biết chuyện ngày hôm đó.

Nếu không phải vì cô bé thứ hai vừa lúc ở bên cạnh tôi, e rằng tiểu sinh mệnh của tôi đã chiếm trọn tất cả.

Cô bé thứ hai chắc là may mắn." "Tôi đã được giúp đỡ quá nhiều!

Nếu ngày hôm đó cô bé liều mạng bảo vệ cô bé nhỏ trong tình huống đó, sẽ không bị thương tổn.

Chỉ xin đừng trách cô bé nhỏ đó." Quách Thụy Kim cười nói: "Ngày mai tôi sẽ khởi hành đi.

Có chút lễ nghĩa, không tôn trọng.

Gặp nhau là một loại duyên phận, tôi hy vọng phu nhân sẽ không không đồng ý." Tạ phu nhân vẫn đứng yên, không có ý mời người vào nhà.

Quách Thụy Kim quay người đi ra ngoài, người tùy tùng đặt hộp

quà xuống đất.

"Vết thương của ngài đã đỡ hơn chưa?" Nghiêm Phong hỏi xong, rụt rè nhìn về phía Tạ thị.

Quách Duệ quay ngoắt lại, nở một nụ cười rạng rỡ, "Nếu gặp lại, tôi sẽ mời Sở Nhi cô nương ăn kẹo hồ lô." Nghiêm Phong ngượng ngùng, nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến một tiếng cười: "A, tốt!

Quách Thế tử thật là phong độ." Sau đó, khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ của An Chí Hằng lắc lư trước mặt Quách Thụy Kim.

"Thật trùng hợp!" Quách Thụy Kim thẳng thắn nói.

An Chí Hằng đá chân vào hộp quà.

"Quách Thế tử tặng thứ như vậy cho Sở gia, có oán hận gì với gia đình ta sao?

Một tháng Sở gia chỉ tiêu được một hai lạng tiền, Quách Thế tử, ngài nghĩ chúng tôi có thể mặc quần áo rách rưới sao?

Nếu là tôi, nếu ngài thật sự muốn cảm ơn người khác, ngài có thể mang mấy thứ này đi được không?" Đôi mắt hổ của Quách Thụy Kim nhìn thẳng vào An Chí Hằng.

An Chí Hằng khẽ mỉm cười.

Nếu không phải mùa đông, có lẽ sẽ phe phẩy quạt lớn.

Quách Thụy Kim phẩy tay, "Mang đi!" Rồi nói với Tạ thị: "Xin lỗi!" Một đám người áo đen cầm hộp trên mặt đất, như lũ lụt lặng lẽ xông ra cổng, căn bản không còn dấu vết.

An Chí Hằng bước nhanh tới, nụ cười trên mặt tắt ngúm, cúi chào Tạ Thích: "Trữ Hi kinh hãi!" Tạ Thích mỉm cười, "Cảm ơn An Đệ!

Có chuyện gì vậy An Đệ?" An Chí Hằng liếc nhìn Nghiêm Phong, "Tổ phụ tôi lo lắng về mọi hành động của Quách Thế tử ở Ngọc Lan

Huyện.

Biết được lý do, nên đã cho tôi đi du lịch.

Thân phận của Vô Định Hầu phủ, dù sao bây giờ cũng là một nhân vật quan trọng.

Tổ phụ tôi không muốn cậu ta gây quá nhiều phiền nhiễu ở Ngọc Lan Huyện." "Vô cùng cảm ơn!

Chương 431

Gia đình tôi sẽ mãi nhớ ân tình của Thái Phó!

Tôi cũng hy vọng An Công Tử có thể truyền đạt điều này.” Tạ thị thành khẩn nói.

An Chí Hằng mỉm cười, “Sở Tiểu Hi không về nhà sao?” Tạ Thích nói: “Đang ở nhà An Công Tử!

Hôm nay đi học.

Không thể lúc nào cũng ở nhà.

May mắn thay, trong thời tiết lạnh giá đội mũ, cũng không gây chú ý.” Nghiêm Phong hơi ngạc nhiên.

Tạ Thích có ấn tượng tốt với An Chí Hằng sao?

Nếu không, tại sao một người luôn thích tiền lại mở hộp quà này?

An Chí Hằng liếc nhìn Oánh Oánh đang ngẩn ngơ, không hiểu sao lại mỉm cười, nhưng trước mặt Tạ thị, y vẫn giữ vẻ kiềm chế.

“Tôi sẽ không vào!

Tôi phải nhanh chóng nói chuyện với tổ phụ!

Như vậy.

Tổ phụ tôi sẽ làm giáo sư tại Học viện Linh Sơn sau một năm.

Sẽ thảo luận với người phụ trách khu vực núi.

Kỳ thi cao khảo năm sau sẽ thay đổi độ tuổi học sinh.

Bãi bỏ giới hạn.

Nếu Chu Tiểu Địch có ý muốn, thì nên chuẩn bị nhiều hơn.” “Thật sao?” Tạ thị ngạc nhiên nhìn Nghiêm Phong, “Tuyệt vời!” An Chí

Hằng nói: “Vì Chu Tiểu Địch và Chu Thúc Thúc không có ở nhà, vậy tôi xin phép đi trước.

À!

Đúng rồi, chị Nghiêm Phong, anh trai Quang Vũ của chị đang nỗ lực luyện thư pháp, nên tôi sẽ mang tặng chị bộ Văn phòng tứ bảo.” Phía sau, một cô bé lập tức mang một hộp gỗ đến cho Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong ngẩng đầu nhìn Tạ thị.

Trong thời cổ đại, có một tội ác được một đại tư nhân biết đến.

Dù là bạn với Lý Quang Dụ, nhưng nghi thức tặng quà vẫn khiến Tạ An Đông phải đi làm rõ.

An Chí Hằng lan truyền tin đồn, e rằng cũng đã tính toán trong đó.

Tạ Thích nói: “Vì con đang ở trong cái năm lãng quên đó, vậy thì con cứ nhận đi!

Chăm chỉ luyện tập chữ viết sẽ là phần thưởng tốt nhất cho anh trai Quang Vũ của con.” Y vẽ một góc khóe miệng của An Chí Hằng.

Trong chiến đấu cũng công không thể thiếu.

Từng một mình giết chết hai nhẫn giả cấp dưới khác, sau đó tiến hành thuận lợi.

Việc thăng cấp lên Trung Nhẫn cũng là niềm tự hào lớn nhất của hắn, thường xuyên khoe khoang với những học sinh cấp dưới.

Vì vậy, những đứa trẻ gần như chắc chắn sẽ bị gửi ra chiến trường luôn cúi đầu.

Mỗi lần bọn trẻ ngồi trước mặt Thầy Lang, Thầy Lang đều đặt tay lên đầu bọn trẻ, một lát sau, thầy sẽ buông tay, rồi đổi vị trí, rồi di chuyển bọn trẻ xuống phía trước, Trình Minh nhìn mãi, không hiểu thầy đã làm gì?

Chỉ đặt tay lên đầu là được sao?

Đặt tay lên đầu bọn trẻ, rồi làm một số động tác không nhìn thấy trên cây cầu?

Sau vài đứa trẻ, đến lượt Trình Minh.

Trình Minh tiến lên, ngồi xuống như một học viên.

Thầy Lang giơ hai tay đặt lên đầu Trình Minh, Trình Minh cảm thấy mát lạnh.

Luồng khí từ lòng bàn tay của đối thủ, sau đó bao trọn lấy Trình Minh, rồi trong Trình Minh cũng xuất hiện một tia khí lưu, do luồng khí phát ra từ Thầy Lang tạo thành.

Luồng khí rõ ràng cảm thấy một sức mạnh khác thường, rồi cảm giác mát lạnh đó chậm rãi di chuyển xuống phía dưới cơ thể Trình Minh.

Khi chất lượng không khí di chuyển trong cơ thể, trong cơ thể sẽ xuất hiện một lượng khí lưu nhỏ.

Khi lượng khí lưu đạt đến chất lượng tương đương với luồng khí chảy ra từ não, Thầy Lang dừng lại, rồi dùng hai luồng khí của Trình Minh bao bọc luồng khí.

Đồng thời, Trình Minh rõ ràng có thể cảm nhận được cảm giác đó.

Luồng khí có sức kiểm soát ngày càng nhiều, cho đến khi hai luồng khí hợp nhất, luồng khí ban đầu không màu cũng biến thành màu xanh lam.

Sau khi cảm nhận được sự thay đổi đó, Thầy Lang rút luồng khí ra khỏi cơ thể Trình Minh.

Chương 432

Đồng thời, Thầy Lang nói: "Con sẽ cảm nhận được cảm giác này, và có thể thành công mà không cần hướng dẫn." Trình Minh tỉ mỉ cảm nhận cảm giác đó, "Thật quá thần kỳ.

Sự thật chứng minh, trong cơ thể con người thực sự tồn tại sức mạnh thần kỳ như vậy, trong truyện của đồng đội, những khí công nội tại đó thực sự là sức mạnh nguyên tố sao?" Cũng tồn tại sao?

Trình Minh thầm nghĩ trong lòng, nhưng không nói gì nữa.

Chuyện xảy ra trước đó không liên quan đến hắn.

Điều cần làm là nắm vững sức mạnh mà mình hiện có thể kiểm soát.

Trình Minh tỉ mỉ trải nghiệm một thời gian.

Đồng thời, hắn phát hiện theo thời gian trôi qua, sức mạnh này ngày càng yếu đi.

Nó biến thành hai luồng khí, rồi tiêu tan trong cơ thể hắn.

Trình Minh biết rằng mình sắp phải hành động.

Nếu mạch luân này biến mất, nó sẽ không xuất hiện trở lại, nhưng hắn không biết.

Nếu hắn tìm kiếm sự giúp đỡ từ Thầy Lang, thì với vẻ khinh bỉ của Thầy Lang, Trình Minh sẽ không đi tìm!

Vì vậy, hắn phải cố gắng thích nghi với sức mạnh này.

Trình Minh đầu tiên có một luồng khí mát lạnh trong não.

Nửa ngày không dùng đến, sau đó tập trung tinh lực để cảm nhận đại não.

Cũng không có tác dụng.

Vì vậy, Trình Minh tiếp tục chạy như một con sói, đẩy chakra lên đầu.

Trong quá trình này, Trình Minh phát hiện luồng khí thoát ra khỏi cơ thể từ từ tập trung quanh mạch luân.

Sau khi đi vào não, trong não hắn chảy ra một tia màu bạc, có thể do thuộc tính tương đồng.

Phản ứng lần này nhanh hơn nhiều so với phản ứng của luồng chakra của Thầy Lang, quá trình chuyển hóa nhanh chóng hoàn thành.

Trình Minh từ từ mở mắt, hắn cảm nhận được, có thể cảm nhận sự tồn tại của mạch luân, có thể vận hành, nhưng chậm hơn nhiều so với khi tập trung chú ý, nhưng ít nhất sẽ không để nó biến mất.

Trình Minh biết mình đã hoàn thành thành công quá trình tinh luyện chakra.

Thầy Lang thấy Trình Minh mở mắt, thầy bước đi.

Lúc đó, bất kể Nghiêm Phong và vài người khác, mỗi người trong nhóm nhỏ đều ngồi trên mặt đất.

Đa số mọi người đều nhắm mắt, nhưng cũng có hai người đã mở mắt.

“Có thể hoàn thiện mạch luân không?” Thầy Lang nhìn Trình Minh hỏi.

“Không sao, Thầy Lang Ban Na.” Trực đến khoảng 12 giờ trưa, đa số bọn trẻ đều đứng dậy, nhưng vẫn còn hơn 30 đứa trẻ vẫn ngồi trên mặt đất và nỗ lực.

Các nhẫn giả hướng dẫn của Nghiêm Phong và vài người khác cũng đứng cạnh Nghiêm Phong và vài người khác.

Đối với những người này, rõ ràng, Nghiêm Phong và vài người cơ bản không có hy vọng hoàn thiện chakra.

Những đứa trẻ này có cơ thể mập hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường.

Thông thường, mạch luân là sự kết hợp giữa năng lượng cơ thể và năng lượng tinh thần.

Năng lượng tinh thần sẽ tăng lên cùng với tuổi tác và sự gia tăng năng lượng cơ thể.

Thông qua vận động có thể không ngừng cải thiện.

Hai năm huấn luyện được dùng để cải thiện tốt hơn tố chất cơ thể của những đứa trẻ này, và khi kiểm tra ở cô nhi viện, trí lực sau khi lão hóa về cơ bản không thay đổi.

Có thể có một số người không thể hoàn thiện mạch luân.

Sự độc đáo có nghĩa là những đứa trẻ này trong hai năm qua không hề vận động nhiều lần nào, Nghiêm Phong và vài người khác vừa ham ăn vừa lười biếng, nên càng ngày càng mập.

Gần giờ ăn trưa, nhẫn giả trung niên không còn chờ đợi những đứa trẻ thất bại đó nữa, trực tiếp gọi: "Tập hợp".

Những đứa trẻ còn lại trên thao trường nhanh chóng đứng thành một hàng, các nhẫn giả cũng đứng đó.

Nhẫn giả lãnh đạo trung niên đứng trên sân khấu nhìn quanh một vòng, nói: "Ta hài lòng với biểu hiện của các con, nhưng vẫn còn vài điều đáng tiếc.

Những người vừa thất bại đứng vào hàng đầu." Khi tổng cộng ba mươi bốn đứa trẻ mập lên sân khấu, nhẫn giả trung niên nhìn những đứa trẻ mập đó: "Các con có ý kiến gì về nơi này không?

Đây có phải là một khu nghỉ dưỡng cho du khách không?

Các con có thể cảm thấy huấn luyện mệt mỏi, ta không làm vậy, nhưng ta không phải cha mẹ các con, ta không cần ủng hộ các con, nếu các con không thể thể hiện giá trị của mình, vậy thì các con không cần phải ở lại đây.

Hiện tại, ta cho các con một cơ hội, nếu các con có thể thể hiện một chút giá trị, thì các con vẫn có thể ở lại nơi này, bây giờ thì các con…" Những đứa trẻ mập đều im lặng đối mặt với sự chất vấn của người lãnh đạo trung niên, đa số trong số Nghiêm Phong và vài người khác thậm chí còn khóc lóc gọi mẹ.

Chương 433

Nhìn thấy điều đó, Trình Minh lạnh lùng cười.

Theo ước tính, đa số những đứa trẻ này là nhẫn giả mới.

Chưa từng trải qua thời gian ở cô nhi viện, cứ tưởng những kỹ xảo đối phó với cha mẹ vẫn có thể hiệu quả sao?

Theo ước tính, Nghiêm Phong và vài người khác sẽ bị trục xuất thẳng ra khỏi biên giới.

Đợi một lát, nhẫn giả lãnh đạo trung niên thấy không ai nói chuyện, nên phớt lờ Nghiêm Phong và vài người khác, tiếp tục nói với những đứa trẻ còn lại trong đám đông: "Thôi được, có loại phép thuật nào không?

Liệu một ngày nào đó, các con sẽ mệt mỏi như những người này sao?

Lười biếng?

Rồi trở nên yếu ớt?

Rồi các con sẽ thoát khỏi điều đó sao?

Haha!

Ta sẽ dạy các con bài học đầu tiên về cuộc sống thực tế.

Nếu các con sống trong thế giới này, thì chỉ có thể chọn con đường trở nên mạnh mẽ hơn; chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, các con mới có thể kiểm soát vận mệnh của mình.

Những người vô dụng, như những kẻ bỏ đi trước mặt Nghiêm Phong và vài người khác, bị người khác kiểm soát, rồi từ một đầu khác cầu xin lòng tốt và sự thương xót.

Nhẫn giả trung niên dừng lại, đi về phía những đứa trẻ mập, rồi nói: “Ta bây giờ sẽ cho các con thấy thế giới thực sự.

Hiện tại, các con vẫn còn cơ hội trở nên mạnh mẽ hơn, ở đây.

Trong tình huống này, quan niệm sống đã được thiết lập, cuộc sống, trở thành người mạnh mẽ, kiểm soát vận mệnh của người khác, ban cho người khác quyền sinh tồn hoặc cái chết theo ý muốn của mình, hay bị thế giới đào thải như Nghiêm Phong và vài người khác?” Nói xong, nhẫn giả trung niên bước tới, không biết con dao găm đã xuất hiện trên tay từ lúc nào, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, lạnh lẽo và tàn khốc đến vậy.

Máu tươi bắn ra, cả quảng trường chìm trong tĩnh lặng, tất cả bọn trẻ trên quảng trường đều bị kinh sợ, những đứa trẻ mập đó bị dọa đến nỗi hồn bay phách lạc, Nghiêm Phong và vài người khác chỉ có thể ngơ ngác nhìn tên sát nhân đó.

Một con dao găm đang nhỏ máu, rồi, cái đầu trẻ tuổi bay đi, không còn ý thức.

Trong vòng chưa đầy mười giây, 34 đứa trẻ mập đều thiệt mạng, tất cả đều bị chặt đầu, những cái đầu lăn lóc trên mặt đất, 34 vết thương vẫn không ngừng.

Máu tươi bốc hơi nóng.

Sau khi nhẫn giả lãnh đạo trung niên giết người, tay trái nắm chặt một hộp sọ nhỏ, tay phải cầm con dao găm đang nhỏ máu nóng.

Cú sốc thị giác này khiến những đứa trẻ từng kinh ngạc và chứng kiến mọi chuyện kết thúc cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Đột nhiên, cả thao trường như một tổ ong bị nổ tung, tiếng khóc của bọn trẻ vang lên không ngừng.

Có cả tiếng nôn mửa.

Trình Minh từ khi nhát kiếm đầu tiên bắt đầu ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt.

Trình Minh thậm chí còn không chớp mắt.

Lời nói của thủ lĩnh nhẫn giả cứ vang vọng trong lòng hắn, dù biết thế giới này tàn khốc, dù biết thế giới này đang trong chiến tranh, mỗi ngày đều có người chết, dù Nghiêm Phong và vài người khác chưa từng thấy người chết, cuộc tàn sát tàn khốc này, Nghiêm Phong và vài người khác chỉ là những đứa trẻ vài tuổi, khiến Trình Minh kinh ngạc không thôi.

Khi chuyện thực sự xảy ra với bản thân, Trình Minh biết hắn chỉ là một người bình thường.

Dù đã sống mãi, nhưng vẫn luôn nỗ lực làm việc.

Nhưng, hắn cũng có tâm lý của một tiểu đại sư xuyên không, hắn đương nhiên có thể trở nên mạnh mẽ, rồi trở thành một người khoan dung bất khả chiến bại.

Nhưng thực tế đã nói với Trình Minh rằng nhân vật này, chỉ là một kẻ tầm thường.

Nếu người khác muốn, giống như thủ lĩnh nhẫn giả, có thể dễ dàng bóp chết hắn.

Trình Minh chỉ nhắc đến câu nói cuối cùng: "Đúng là cha của tiểu thuyết YY!" Sau đó, Trình Minh cũng trở thành một trong những thành viên nôn mửa.

Chỉ là một cảnh tượng đẫm máu.

Đối với người bình thường, Trình Minh không khá hơn những đứa trẻ kia là bao, nhưng hắn sẽ không vì sợ hãi mà khóc lớn.

Vì sự cố này, mọi người trên thao trường đều giải tán.

Hầu như ai cũng không ăn đồ ăn của đồng đội.

Có thể tưởng tượng được, nó sẽ tiết kiệm lương thực cho Làng Lá.

Trình Minh nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Mọi thứ xảy ra hôm nay gần như đã hủy diệt vô số lần máu, niềm tin và sự kiên trì tàn khốc của Nghiêm Phong và vài người khác.

Khi hắn nghĩ rằng mình có thể bị những người khác như những đứa trẻ tàn sát, Lấy sự kiện gia đình này làm ví dụ, để xác minh xem nội dung bạn xem trong không gian vô định có phải là sự thật không!

Nhưng, tin tưởng thì tốt hơn là không tin.

Chương 434

Nếu không phải sự thật, Naruto cùng lắm chỉ là đáng tiếc, nhưng, nếu là sự thật, thì việc buông thả không quan tâm chắc chắn sẽ làm tăng sức mạnh của Người Đeo Mặt Nạ và tài sản của tổ chức.

Những cuốn sách của Uchiha Itachi nên được thu thập trước, rồi hành động tùy theo tình hình!

"Naruto! ~~Naruto! ~~" Một cô bé tóc vàng đáng yêu ngồi cùng bàn với Naruto đưa tay ra, vẫy vẫy trước mặt Naruto, "Gì vậy?" "Uchiha Shisui đã dừng lại, rất tốt, rất tốt." Danzo, không có bất kỳ cảm xúc nào, giọng Nghiêm Phong (Itachi) máy móc.

Đồng thời, Danzo phẩy tay, hai thành viên đội hỗ trợ lập tức biến mất.

Lúc đó, Danzo đứng dậy, chậm rãi bước đi trước mặt Shisui, và nghe thấy tiếng cách Shisui ba bước.

"Uchiha đã ngăn dòng chảy của Shisui, đội trưởng Anbu bóng tối, sức mạnh của nhẫn giả tinh anh.

Những năm qua, sức mạnh của ngươi tăng trưởng nhanh chóng.

Những người cùng ngươi thực hiện nhiệm vụ hầu như chưa từng thấy ngươi thể hiện trong chiến đấu.

Ta sở hữu nhãn thuật chiến đấu.

Khi ngươi bắt đầu chiến đấu bằng nhãn thuật, đó luôn là thời điểm khó khăn nhất.

Ta không giao phó." "…" Shisui chỉ lạnh nhạt trả lời câu hỏi của Danzo.

Nghiêm Phong (Itachi) căn bản không có ý định nói chuyện với Danzo.

Lúc đó, Danzo quay người đi, Shisui quay người dừng lại.

Sau khi nhìn động tác của Shisui, Danzo cười lạnh, thầm nghĩ: "Đang gây áp lực tâm lý cho mình, chiêu này cũng dùng rồi, a a!" "Sharingan, Huyết Kế Giới Hạn mạnh mẽ!" Một lúc lâu sau, Danzo lại nói: "Huyết Kế Giới Hạn mạnh mẽ có thể dễ dàng sao chép Ninjutsu, Taijutsu và thậm chí cả những nỗ lực chăm chỉ của Nghiêm Phong (Itachi) về mặt khác.

Một loại ảo ảnh.

Một nhẫn giả bình thường sẽ mở được đôi mắt của thiên tài Sharingan, cũng làm cho một gia tộc phát triển thịnh vượng, Huyết Kế Giới Hạn mạnh mẽ." "Nhưng, loại huyết mạch mạnh mẽ này sẽ nhanh chóng biến mất trên thế giới này.

Uchiha Itachi đang cố gắng phát động cuộc nổi loạn, Konoha sẽ nhanh chóng phản ứng.

Lần này, hãy chứng minh lòng trung thành với Konoha." Không có tình cảm.

"Ta đương nhiên trung thành với ngài.

Chủ nhân của ta, nếu ngài có bất cứ điều gì tôi có thể làm, xin hãy nói cho tôi biết!" Shisui bắt đầu ngưng tụ chakra, dù Nghiêm Phong (Itachi) đã nháy mắt.

Mangekyo Sharingan Cối Xay Gió nhanh chóng mở ra, trong lòng: Đừng làm Chúa!

Cơ thể run rẩy rõ rệt, đôi mắt Nghiêm Phong (Itachi) từ từ khép lại, huyễn thuật mạnh nhất: Đừng làm Chúa, thành công!

Shisui từ từ đi về phía Danzo.

Sau đó, trong căn phòng phía sau, chỉ có Danzo và Shisui, nên không cần lo lắng về vấn đề khác.

Shisui nhìn thấy người thanh niên trước mặt, đã giết một người.

Người đàn ông đó đã cố gắng tiêu diệt Uchiha Itachi, và giành được Huyết Kế Giới Hạn của Uchiha Itachi, nhưng lý trí đã ngăn Nghiêm Phong (Itachi) lại.

Kẻ đó thật tàn nhẫn.

Bây giờ không phải lúc Nghiêm Phong (Itachi) phải chết, Nghiêm Phong (Itachi) cần tổ chức thế lực để phá hoại.

Đột nhiên, đôi mắt Danzo mở ra, tay phải mạnh mẽ chộp lấy mắt phải của Shisui, và dùng sét đào mắt phải của Shisui.

Rất nhanh, và phản ứng quá muộn.

“A!” Tiếng kêu đau đớn của Shisui.

Nghiêm Phong (Itachi) biết mình đã thất bại, lập tức rời khỏi vị trí đối chọi.

Nhưng các thành viên Anbu bên ngoài sẽ không để Nghiêm Phong (Itachi) dễ dàng rời đi, nhưng Nghiêm Phong (Itachi) trông không giống một đám đông.

Hắn không bị miễn nhiễm với Mangekyo Sharingan (một loại huyễn thuật tập thể quy mô lớn), những chiếc túi công cụ ninja này vừa xuất hiện sẽ lập tức nhận bữa trưa!

Bạn hỏi tại sao huyễn thuật mạnh nhất của Shisui lại thất bại?

Danzo sở hữu tế bào của Hokage Đệ Nhất Senju!

Danzo sẽ không truy đuổi.

Đôi mắt Mangekyo Sharingan đã đủ làm thỏa mãn kế hoạch của Nghiêm Phong (Itachi).

Ngoài ra, ai có thể đảm bảo Shisui sẽ không có những lá bài tẩy mà Nghiêm Phong (Itachi) không biết.

Vạn nhất Shisui không còn chiến đấu đến chết, Nghiêm Phong (Itachi) sẽ chết cùng Shisui, điều đó không đáng giá.

Chương 435

Nhưng, Danzo không làm vậy, giống như Nghiêm Phong (Itachi) nắm chặt Mangekyo Sharingan và đặt nó vào dung dịch dinh dưỡng đã chuẩn bị sẵn, sau khi Nghiêm Phong (Itachi) buông ra, đôi mắt lóe lên bóng tối, rồi đôi mắt không dễ thấy của Nghiêm Phong (Itachi) biến mất, hắn, Nghiêm Phong (Itachi) biến mất!

"Đó là ta!

Thánh địa của ta ở đâu!

Thuật nhẫn thuật thời không trong truyền thuyết!" Mặt Danzo xanh lét, hiện tại, trong phạm vi nhận thức của Nghiêm Phong (Itachi), chỉ có một người biết nhẫn thuật thời không, không cần nói, món đồ đó đã bị nghi ngờ đưa cho Người Đeo Mặt Nạ, cho thấy có một số vấn đề trong giao dịch giữa họ.

Đương nhiên là Naruto.

Ngay sau khi luyện tập, Nghiêm Phong (Itachi) tình cờ thấy vài người đeo mặt nạ động vật tấn công một gia đình.

Nghiêm Phong (Itachi) tò mò, và liên hệ với sự kiện diệt tộc Uchiha gần đây nhất.

Đoán thử xem, hắn theo sau, chưa từng có vụ thu hoạch nào phong phú như vậy.

Lão già Danzo có lẽ đã phát điên rồi!

Về nhà, lập tức lấy ra cuộn trục phong ấn được làm từ những thứ không có sẵn, và lập tức phong ấn Mangekyo Sharingan không thấm nước vào đó.

Trong đó khắc một kỹ thuật đặc biệt, có thể tự động sử dụng để

hỗ trợ kỹ thuật này.

Đôi mắt quý giá, bạn chỉ cần thỉnh thoảng đưa vào.

Sự kiện nội bộ sắp bắt đầu!

Người Đeo Mặt Nạ, kế hoạch lại phá sản, hừ!

"Ở đây!" Trên, giọng Naruto không hạ xuống, hắn cảm thấy trước mặt có một bông hoa, lóe sáng rồi biến mất.

Sau đó hắn cảm thấy một làn gió mát thổi vào cổ.

Sự thật chứng minh, Naruto đang nắm chặt một lọn tóc đằng sau gáy hắn.

"…… Phi Lôi Thần Thuật?" Itachi kinh ngạc, dù Nghiêm Phong (Itachi) hỏi Naruto, nhưng giọng Nghiêm Phong (Itachi) thực sự kiên định.

"Đúng vậy, là thuật bay của Hokage Đệ Tứ.

Ngươi không hài lòng sao?

Ta trong trận đấu này thẳng thắn không sợ hãi!" Itachi bắt đầu nghiêm túc, hét lớn: "Mangekyo Sharingan!

Mở ra!" Itachi nghiêm túc.

Ban đầu, trực tiếp do Mangekyo Sharingan viết ra, sau đó, hắn cũng chịu đựng sự đau khổ của túi nhẫn giả, nói: "Nếu ngươi và ta cùng sử dụng nhẫn thuật, thì sẽ mất đi." "Không nhất định là tình huống đó." Giọng Naruto hạ xuống, thân ảnh biến thành bóng tối, xuất hiện phía sau hắn, chiếc phi tiêu ba lưỡi trong tay không cần bất kỳ nét vẽ nào mà xuyên qua một đường cong kỳ lạ, trực tiếp đến phía sau.

"Tốc độ nhanh nhất." Itachi thầm kinh ngạc, nhanh chóng cúi đầu, tránh được đau khổ, đột nhiên quay người, đá chân về phía eo của hắn.

“Thiên thạch.” Naruto dùng một tay đỡ cú đá của Itachi, sau đó mạnh mẽ đẩy về phía sau, Nghiêm Phong (Itachi) cũng bật nhảy giữa không trung, cơ thể Naruto vặn vẹo trong không trung, tay Nghiêm Phong (Itachi) đột nhiên xuất hiện.

Tay Nghiêm Phong (Itachi) cầm năm thanh kiếm, chém về phía Naruto.

Naruto ấn ấn tay và sử dụng “Ảnh Kiếm Phân Thân Thuật”.

Số lượng phi tiêu trong tay Naruto bắt đầu tăng lên trong quá trình, cuối cùng biến thành hơn một trăm chiếc, chặn mọi góc thoát của Itachi.

Thực tế, Nghiêm Phong (Itachi) đã tính toán, bao gồm cả đường tấn công và góc độ, thậm chí cả điểm hạ cánh.

Tuyệt vời.

Itachi thầm thở dài, nhưng Nghiêm Phong (Itachi) đang ở trong nguy hiểm.

Ngay cả khi mắt Naruto chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh, Nghiêm Phong (Itachi) đã bay một lúc, có thể thấy tốc độ phong ấn kinh khủng đến mức nào.

“Hỏa Độn: Hỏa Cầu Chi Thuật.” Itachi hít sâu một hơi, phun ra một quả cầu lửa màu đỏ, đánh vào phi tiêu của Naruto.

Sau đó, Naruto không chờ đợi bất kỳ hành động nào, ba câu ngọc trong mắt vẫn xoay tròn về phía Itachi.

Naruto chỉ cảm thấy đôi mắt Nghiêm Phong (Itachi) nhìn mình như đang biến đổi.

Nghiêm Phong (Itachi) đang ở trong một sa mạc hoang vắng, những con quạ chậm rãi bay lượn xung quanh, đôi mắt của những con

quạ đó đều là ba câu ngọc Sharingan, tiếp theo là âm thanh chói tai xuyên vào đầu Naruto, làm tai hắn bị thương.

Sự thật chứng minh, những con quạ đó đang dùng âm thanh để tấn công Naruto.

“Huyễn thuật.” Naruto giữ bình tĩnh, trên tay dán bùa chú, lẩm bẩm “Huyễn thuật Giải”.

Chakra xung quanh Naruto đột nhiên bùng nổ và va chạm vào môi trường xung quanh, nhưng môi trường xung quanh căn bản không có.

Lúc này, giọng Itachi truyền đến, Nghiêm Phong (Itachi) chỉ nghe thấy hắn nói: âm thanh dùng cách phổ biến như vậy để phá giải huyễn thuật của ta không có tác dụng với ngươi.

Naruto không dùng chakra để tấn công huyễn thuật xung quanh nữa.

Nghiêm Phong (Itachi) nhanh chóng dùng tay phong ấn vài bùa chú.

Chương 436

Cuối cùng, Nghiêm Phong (Itachi) đặt tay phải xuống đất, hét lên: Phong Ấn.

Dấu Ấn Huyễn Ảnh.

Bàn tay Naruto áp xuống mặt đất bắt đầu phát ra ánh sáng trắng yếu ớt dần dần, sau đó những hoa văn xoáy bí ẩn lan ra môi trường xung quanh, mờ ảo tạo thành những hình xoáy ốc.

Bàn tay Naruto lại một lần nữa được ấn xuống, Nghiêm Phong (Itachi) hét lớn: "Huyễn thuật Giải!" Lần này, Naruto đã thành công, môi trường xung quanh bị phá vỡ, từ từ đổ xuống như thủy tinh.

Giống như một tấm gương vỡ và mặt trăng trên mặt nước.

Cảnh tượng trước mặt Naruto trở lại không gian ý thức.

Hắn nhìn Nghiêm Phong (Itachi) vẫn đứng đó nhìn mình, hỏi: "Ngươi vừa sử dụng Phong Ấn Xoáy Nước sao?" Naruto gật đầu, thừa nhận kỹ thuật đó thực sự là một trong nhiều loại phong ấn của tộc Uzumaki, trong đó, tất cả huyễn thuật của Naruto đều bị phá vỡ.

Hiển nhiên, huyễn thuật đã bị phá giải một chút.

Đương nhiên, kỹ thuật này được sử dụng đặc biệt để phá giải huyễn thuật.

Thuật này có thể tạm thời tăng sức mạnh tinh thần của người thi triển lên gấp đôi, do đó Naruto có thể phá giải được huyễn tượng của hắn.

Nếu không, với khả năng tư duy hiện tại của Nghiêm Phong (Itachi), chắc chắn sẽ bị thiên tài huyễn thuật phá giải.

Huyễn thuật tạo ra rất tốn sức.

“Đến lượt ta tấn công rồi.” Naruto nói xong nhanh chóng lao tới, và trên đường đi xòe lòng bàn tay, từ từ ngưng tụ thành một cơn lốc chakra màu xanh lam.

“Rasengan?” Itachi kinh ngạc, ba câu ngọc trong mắt Nghiêm Phong (Itachi) nhìn chằm chằm vào đường tấn công.

Rasengan được Jiraiya tạo ra từ Ngọc Thú Tứ Vĩ.

Hắn hiểu, đó là một kỹ thuật biến đổi hình dạng chakra đến cực hạn.

Sức mạnh đương nhiên phi thường.

Nói về lực tấn công, Rasengan tuyệt đối ưu việt hơn Thiên Điểu của Kakashi.

Tốc độ của Naruto rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Rasengan trong tay Naruto được ấn mạnh vào hắn, Sharingan nhìn rõ động tác của hắn, cơ thể Nghiêm Phong (Itachi) chấn động dữ dội.

Hắn di chuyển ngang để tránh đòn tấn công Rasengan của Naruto, nắm lấy cổ tay Naruto, bình tĩnh nói: Rasengan mạnh mẽ, nhưng đối với ngươi mà nói, hiện tại vẫn khó có thể tấn công ta.

Vì nắm chặt cổ tay, Rasengan hình xoắn ốc của Naruto dần dần biến mất.

Tay phải Naruto đánh mạnh vào hắn, gió thổi nhẹ, phẩy phẩy những lời chú màu đen.

Trên tay áo của hắn có in dấu ấn.

Itachi ngẩng đầu tránh, trong vô thức đã buông cổ tay ra.

Naruto nhân cơ hội lùi lại một bước.

Nghiêm Phong (Itachi) lén lút ấn phong ấn trong tay.

Vài cảm giác lạnh lẽo và chua chát đâm vào cổ, sau lưng Nghiêm Phong (Itachi) có giọng Naruto, "Ngươi thua rồi!" "Quả thực là con trai của Tia Chớp Vàng, Nghiêm Phong (Itachi) trong thời đại này đã nắm vững kỹ năng Phi Lôi Thần Thuật.

Nói về thiên tài, có lẽ siêu việt hơn cả người trưởng thành của Đệ Tứ.

Itachi nghĩ.

Mặc dù Naruto đau đớn và có sức đề kháng ở cổ, nhưng khuôn mặt Itachi vẫn lạnh như băng, không có quá nhiều biểu cảm, chỉ nghe Nghiêm Phong (Itachi) lạnh nhạt nói: Ta thừa nhận, tài năng của ngươi thực sự khiến ta kinh ngạc.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của ngươi quá thiếu.

Hắn đột nhiên biến thành vô số quạ, rồi bay đi.

Phân thân quạ!

Nghiêm Phong (Itachi) phong ấn từ lúc nào vậy?" Naruto rất kinh ngạc.

Khi đóng băng Itachi, Naruto không tìm thấy dấu ấn.

Nếu là một trận chiến sinh tử, thì Nghiêm Phong (Itachi) đã bị giết.

Chỉ duy nhất là cái đó.

Đột nhiên, cảm giác nguy hiểm truyền đến từ phía sau.

Naruto nhanh chóng quay người.

Hắn không biết Nghiêm Phong (Itachi) đã xuất hiện phía sau từ lúc nào.

Đôi mắt Nghiêm Phong (Itachi) biến thành Mangekyo Sharingan.

Chương 437

Khi Naruto quay người, đôi mắt Itachi chuyển động.

Chỉ nghe thấy "Tsukuyomi".

Naruto chỉ cảm thấy tình huống trước mặt Nghiêm Phong (Itachi) thay đổi, Nghiêm Phong (Itachi) rơi vào một thế giới màu đỏ.

Mọi thứ trong đó đều màu đỏ, thậm chí mặt trăng cũng đỏ một cách kỳ dị.

Lúc đó, Nghiêm Phong (Itachi) bị trói trên thập tự giá.

Tay cầm một thanh trường đao, lạnh lùng nhìn "33333", "Ngươi thua rồi." Naruto cười bất lực, kinh nghiệm chiến đấu thực tế của Nghiêm Phong (Itachi) quá thiếu, so với chỉ huy bóng tối thì hoàn toàn không thể sánh bằng.

Naruto hơi buồn bã nói: Ta thừa nhận.

Giọng Naruto hạ xuống, không gian xung quanh lại biến dạng, Naruto cảm thấy mình trở lại không gian tinh thần, lúc này Itachi vẫn đứng trước mặt hắn, nhưng một tay che mắt trái, lông mày Nghiêm Phong (Itachi) khẽ nhíu lại, rõ ràng chỉ một lần Tsukuyomi cũng đã tiêu hao sức mạnh tinh thần của Nghiêm Phong (Itachi).

Naruto dùng tay chạm vào vai Nghiêm Phong (Itachi), chế nhạo nói: Khi Mangekyo Sharingan mở mắt, ta Tsukuyomi một lần.

Như vậy không tốt.

Đối với đứa trẻ như ngươi, việc có thể sử dụng Phi Lôi Thần Thuật đang bay quá tốt.

Nếu ta không chú ý hơn, thì lần này có lẽ ngươi đã thắng.

Itachi không tức giận.

“Hừ.” Naruto cười.

Đầu tiên, Nghiêm Phong (Itachi) đi về phía lối ra của đường hầm, sau đó, Y Đạt.

Nhìn Naruto và Y Đạt từ phía sau, Cửu Vĩ lẩm bẩm: Hai đứa trẻ này không thành công nhưng cũng phi phàm.

Itachi lạnh lùng nhìn Nghiêm Phong (Itachi), đồng tử đen sẫm ban đầu đột nhiên biến thành màu đỏ máu, hình phi tiêu kỳ lạ bên trong không ngừng xoay tròn.

Đó là Mangekyo Sharingan mà người Uchiha mơ ước.

Anh em.

Xong rồi?

Sasuke phía sau lại kéo áo Itachi, mặt đầy bối rối, nhìn vào đôi mắt Mangekyo Sharingan.

“Anh tốt lắm.” Sasuke khẽ cười, đôi mắt Nghiêm Phong (Itachi) trở lại màu đen thẫm ban đầu.

Hắn vỗ đầu Sasuke, hỏi: Sasuke, anh sẽ dạy em cách luyện phi tiêu.

“Thật sao?” Sasuke khó tin hỏi, biết anh luôn bận rộn, hầu như không có thời gian ở bên Nghiêm Phong (Itachi).

Itachi mỉm cười gật đầu khi nhìn Sasuke.

Sasuke phấn khích nhảy lên, chạy vào phòng, nhanh chóng lấy ra túi ninja.

Nghiêm Phong (Itachi) nắm tay Sasuke, đi đến nơi hắn thường luyện phi tiêu.

Nghiêm Phong (Itachi) ở trường nói: “Uchiha Naruto còn sử dụng nhẫn thuật tốt hơn cả anh.

Bây giờ anh trai dạy em, em nhất định sẽ tốt hơn Nghiêm Phong (Itachi).” Naruto sao?

Đứa trẻ Đệ Tứ.

Khi nghe lời Sasuke, hắn không mấy quan tâm.

Khi Nghiêm Phong (Itachi) đến rừng, Sasuke đưa phi tiêu cho hắn, dấu ở một góc khuất, nhắm mắt nhìn.

Tay cầm sáu thanh kiếm, “Sưu.” Hắn mạnh mẽ nhảy lên, người đó nhảy lên giữa không trung, cơ thể Nghiêm Phong (Itachi) nghiêng xuống, trên đường hắn hất ra sáu thanh kiếm trong tay.

“Đốc đốc đốc đốc đốc.” Sáu tiếng “tách tách”, sáu thanh kiếm chính xác xuyên qua sáu tấm bia hình trái tim đỏ tiêu chuẩn.

Sasuke trốn sang một bên, ngưỡng mộ bước ra, nhìn: “Anh trai thần kỳ quá, em cũng muốn.” Hắn mỉm cười vỗ đầu Sasuke, vừa định nói gì đó.

Đột nhiên, trong lòng Nghiêm Phong (Itachi) tràn ngập nguy hiểm.

Hắn nhìn về hướng nguy hiểm, nhỏ tiếng nói với em trai Sasuke: Sasuke.

Có một người bạn ở đây.

Em về trước đi, anh ngày mai sẽ dạy em luyện tập.

Sasuke bĩu môi khi nghe lời hắn nói, Nghiêm Phong (Itachi) không hài lòng.

“Anh trai lần nào cũng như vậy.

Anh không lần nào dạy em cả.” Itachi nghe lời Sasuke thì hơi

buồn.

Chương 438

Đột nhiên, Nghiêm Phong (Itachi) đưa tay đỡ trán Sasuke, thân thiết nói: "Xin lỗi Sasuke, đây là lần cuối cùng." "Lần nào cũng là lần cuối cùng." Giọng Sasuke vẫn không hài lòng, nhưng Nghiêm Phong (Itachi) ngoan ngoãn vẫy tay với Y Đạt, rồi đi về phía nhà của gia đình.

Itachi nhìn nụ cười xa xăm của Sasuke dần khép lại, nhìn vào góc khuất mà bầu không khí nguy hiểm vừa tan đi.

"Vì đã ở đây, sao lại phải ẩn mình?" "Hừ." Tiếng cười khan truyền ra từ góc khuất, Naruto chậm rãi bước ra từ góc khuất, nói: "Quả thực là một con chuột nhỏ, nhưng thực ra đã bị phát hiện rồi." "Bác Naruto?" Đối với "Naruto", mọi chuyện dường như đã xảy ra ít nhiều, nhưng Nghiêm Phong (Itachi) không lộ mặt, và ngơ ngác hỏi: Ở đây làm gì?

Naruto chậm rãi đi về phía hắn, khi cách mười bước thì dừng lại, nói: Ta nghe nói ngươi là thiên tài giỏi nhất trong gia tộc.

Ta không ở đây hôm nay, chỉ để hướng dẫn.

Khi nghe lời Naruto, đôi mắt Nghiêm Phong (Itachi) lóe lên ánh sáng, nói: "Naruto, bây giờ ngươi chỉ là một đứa trẻ học viện ninja, ta ngạc nhiên không biết lòng tin của ngươi muốn đánh bại ta lớn đến mức nào?" "Ồ.

Vậy thì được." Giọng Naruto vừa hạ xuống, Itachi chỉ cảm thấy ánh sáng vàng lóe lên trước mắt Nghiêm Phong (Itachi).

Tám: Khúc dạo đầu của sự diệt vong.

Làng Lá.

Phòng họp.

Ông ấy chưa bao giờ thực sự đồng ý với quan điểm đó trong lòng, nhưng đã quen với việc đi cửa sau.

Vì đã được sự chấp thuận, những chuyện như vậy đương nhiên sẽ được hoàn thành mà không có bất kỳ lời khiển trách nào.

Trong bốn người của gia đình, cha của Thi Lâm là người cao quý nhất, hoặc là người thư sinh ngốc nghếch nhất.

Thi Lâm khác với cha mẹ.

Khi còn trẻ, Thi Lâm chưa có quan niệm sống kiên định.

Dù quan niệm sống của hắn phần lớn bị ảnh hưởng bởi cha mẹ, nhưng không phải lúc nào cũng kiên định, bây giờ lại muốn tham gia khóa học nâng cao, nên bây giờ chỉ làm theo thôi.

Thi Lâm hiện tại có hơi ngây thơ.

Càng không đạt được thứ gì, Thi Lâm càng muốn có.

Thi Lâm biết cha mẹ lựa chọn đúng, nhưng vẫn chưa hòa giải.

Tại sao trên thế giới lại có trộm cắp và chơi mánh khóe, nịnh nọt, nịnh bợ, kẻ xấu làm ăn gian dối, sống sung sướng, trong khi những người sống thật thà, đối xử chân thành với mọi người lại phải chịu bất công?

Vì vậy Thi Lâm luôn dao động.

Mặc dù Thi Lâm đôi khi cảm thấy chính nghĩa, nhưng đôi khi cũng có ý muốn trở thành kẻ xấu.

Do đó, Thi Lâm hiện tại muốn đi cửa sau, và nhờ cha giúp đỡ, liệu cửa sau có thông được không?

Bây giờ bạn thay đổi ý định, muốn nâng cấp khóa học của mình,

bạn phải tìm cách nhờ người lớn trong gia đình giúp bạn.

Việc này cần phải thuyết phục, thuyết phục và được cha tôi đồng ý.

Đồng ý rồi, sẽ nói chuyện với chú ba.

Và là anh em với chú ba.

Phải xác định.

Thi Lâm không vội.

Hắn tìm một chỗ ngồi giả vờ xem TV, nhưng hắn đang suy nghĩ cách thuyết phục cha, cách nói chuyện nhẹ nhàng, và cố gắng giảm thiểu "cửa sau" của cha.

Mâu thuẫn.

Nhưng, dù sao, Thi Lâm chỉ là một thanh niên thờ ơ.

Hắn có thể học được lão hồ ly trong phim truyền hình ở đâu?

"Cha, con muốn tham gia khóa học nâng cao." Suy nghĩ trước và sau, cách này là cách bắt đầu uyển chuyển và chủ quan nhất của Thi Lâm.

Hắn không trực tiếp muốn đi cửa sau, nhưng cũng rõ ràng nói với cha: cần phải làm gì?

Thi Lâm không thể bắt đầu từ những kỹ năng siêu việt của những người có khả năng ngôn ngữ.

Hắn có thể bắt đầu từ tám chủ đề cực kỳ khó tiếp cận, sau đó dần dần thay đổi sang chủ đề chính mà không ai nhận ra, rồi từng bước đưa ra.

Câu trả lời bạn muốn, để đối phương đưa ra câu trả lời bạn muốn, và thuyết phục đối phương tin vào lý thuyết của bạn.

Thi Lâm chỉ có thể làm như vậy.

“Vậy thì con đi thăm chú ba, sao lại tìm ta?

Ta là nông dân thật thà không thể làm gì cho con.” Đơn giản, thô bạo và mạnh mẽ.

Cha của Thi Lâm thực sự đủ thẳng thắn, không đủ uyển chuyển.

Chương 439

Thi Lâm đã suy nghĩ mãi về cách uyển chuyển, nhưng lại bị cha đánh mắng một cách thô lỗ.

Gần như ngay lúc đó, Thi Lâm tức giận.

Nhưng hắn đã kìm nén cơn giận, và lại nói: "Cha có thể nói cho con biết có chuyện gì không?" "Làm việc của con, chẳng phải từ nhỏ đã dạy con rồi sao?

Khóa học nâng cao là việc của con, đương nhiên, con phải tìm sự giúp đỡ." Thi Lâm cảm thấy cách này bây giờ hơi kỳ lạ.

Từ nhỏ không cần cha, nên lần này cố gắng hạ thấp mặt để xin thứ gì đó.

Nhìn xem, cha nên đồng ý với ý kiến của hắn, vì cuối cùng hắn đã chịu hạ mình.

Không phải như vậy.

Từ câu nói đầu tiên của cha.

Thi Lâm đã hiểu thái độ của cha.

Bị lửa giận thiêu đốt, nhưng không thể kìm nén được mà nói cơn giận với cha, nhưng bị "chuyện của ta và ta" phán xét, "ta từ chối rồi", Thi Lâm không thể nhịn được nữa.

Đặc biệt, cha không những không giúp được gì, mà khi nghe lý do còn không chào hỏi.

"Không thể giúp con sao?

Là anh em của chú ba, con cũng là con trai của cha!" Trước khi cha của Nghiêm Phong (Thi Lâm) nói chuyện, chị Nghiêm Phong đã nói

trước.

“Cha, đối với con trai thì vị trí là một chuyện lớn.

Cha có biết một vạch xuất phát tốt quan trọng đến mức nào không?

Năm ngoái, vì vài lý do, con không tham gia khóa học nâng cao, con trai của cha sẽ lại mất đi cơ hội.” Cao hơn, vì một khoảng cách, thành công sau này có thể sẽ khác.

Đó là một vấn đề lớn.

Con không thể không nói, lý do như vậy khiến người ta tin phục, nhưng Thi Lâm chưa bao giờ muốn dùng lý do đó để thuyết phục cha.

Thi Lâm đã có lý do đó, nhưng không cảm thấy ngượng ngùng khi dùng lý do đó để thuyết phục cha.

Vì Thi Lâm không muốn đưa ra lời hứa.

Thi Lâm nghĩ, nếu bạn lợi dụng việc chưa thuyết phục được cha để nhờ giúp cải thiện con đường, thì tương đương với việc đưa ra lời hứa, lời hứa sẽ phải xứng đáng với con đường đó, chắc chắn sẽ đạt được một số thành quả.

Khi đồng ý một việc, Thi Lâm không nói với ai, vì hắn quan tâm.

Thi Lâm coi đó là một trách nhiệm, một gánh nặng, nếu đã hứa, phải thực hiện.

Đối với một lời hứa thông thường, đúng vậy, hơn nữa lời hứa cần phải thực hiện ít nhất ba năm, có lẽ kỳ thi đại học không tốt, cha hắn sẽ dùng điều đó để đại diện cho cả cuộc đời.

Khi tôi nói ra điều đó, tôi rất sợ hãi.

Vì vậy, lý do đó không thể trở thành lý do để thuyết phục cha.

Ngay cả khi đó chỉ là một thỏa thuận vô hình, ngay cả khi hắn có thể tự tin chưa từng nói "Con đảm bảo.", và từ chối giúp đỡ tất cả mọi người, ngay cả khi.

Có quá nhiều lý do có thể giúp hắn thoát khỏi sự cắn rứt lương tâm đó, nhưng vô lực, chỉ cần nói ra, có nghĩa là chấp nhận một lời hứa, vì hắn đang đối mặt với cha.

Bạn thân nhất của mẹ.

Thi Lâm không thể chết.

Bây giờ thì khác rồi.

Chị gái đã nói ra lý do đó, Thi Lâm dứt khoát giữ im lặng, không trả lời lời chị.

Dường như hơi hoang đường, Thi Lâm ngây thơ nghĩ rằng có thể thoát khỏi mọi rắc rối.

Bất kể điều gì sẽ xảy ra, liệu hành vi đó có thể được hiểu là đang đẩy về phía chị gái hắn không?

Dù sao, lương tâm Thi Lâm trước hết có thể chấp nhận được không?

Chỉ cần tìm một cách để bình tĩnh.

Nghiêm Phong vẫn hoàn toàn không có ý thức.

Thực tế, khao khát khóa học nâng cao không mãnh liệt như mọi người nghĩ.

Hắn vẫn luôn theo đuổi vị trí khóa học tối ưu, sẽ không mang lại bất kỳ rắc rối nào.

Không chỉ Thi Lâm, ngay cả cha hắn, hai người sâu sắc nhất trong số họ vẫn luôn thờ ơ.

Điều duy nhất quan trọng.

Chị gái Thi Lâm và mẹ thực sự rất khó xử.

Chương 440

Một người không nói, người kia không tiện trực tiếp đi tìm chú ba.

Kết quả là bế tắc hiện tại.

Nếu muốn tìm chú ba, bạn chỉ có thể tìm Nghiêm Phong, hoặc có thể tìm chú ba, bất kể chị và mẹ.

Dù sao, địa vị xã hội của chú và Thạch Lâm hoàn toàn khác nhau, nên mối quan hệ giữa mẹ Thạch Lâm và chú không giống như giữa bố và chú.

"Con sẽ hỏi có cần đi không ạ?" Thạch Lâm kiên quyết nói, thậm chí cắt ngang lời bố trước khi ông nói xong.

"Đừng đi." Bố cau mày, thấy cô bé quá căng thẳng thì phiền lòng.

Ông không trượt ngã nữa, rồi đưa cho Thạch Lâm một lá thư chấp thuận.

Khi Thạch Lâm tức giận, cô bé lại ngã.

Ra khỏi nhà, Thạch Lâm giận dữ, mặt đỏ bừng, lòng nóng như lửa đốt, cảm giác như tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bố thật tàn nhẫn.

Con của mình ư?

Thậm chí không giúp đỡ.

Ông ấy chỉ nói chuyện.

Nếu được thì tốt quá.

Nếu vô dụng thì thậm chí còn chẳng buồn đi.

Lần này cũng ít gặp.

Ban đầu, Thạch Lâm lại là người tức giận trước.

Theo kinh nghiệm trước đây, đáng lẽ chị gái Thạch Lâm mới là người nóng tính.

Bố phản ứng bình thường.

Mấy năm gần đây, bố vì những rắc rối tuổi dậy thì của Thạch Lâm và chị gái cô bé mà phiền não.

Chẳng trách khi Thạch Lâm tức giận thì ông ấy lập tức dừng nói.

Giận nhanh đến, giận cũng nhanh đi.

Khi Thạch Lâm bình tĩnh lại, ngay khoảnh khắc ấy, cô bé gần như hối hận.

Xong rồi.

Bây giờ mình đã cãi vã với bố, làm sao có thể xin lỗi và nói chuyện lại được?

Mình có thể làm gì?

Mình biết mình chỉ có thể lùi bước một chút.

Ồ, mình ghét bản thân mãi mãi.

Mặc dù cãi vã hơi bốc đồng, nhưng thật sự vô ích!

Cơn giận vô cớ của Thạch Lâm đột nhiên bùng lên, không suy nghĩ mà bộc phát ra.

Dường như đã tắt tín hiệu lý trí.

Hiện tại, thật sự rất ngu ngốc.

Mình đã quen với ánh nắng ấm áp, nhiệt độ thích hợp và dung dịch dinh dưỡng cho hoa trong nhà kính, đột nhiên một ngày kia được bảo rằng dung dịch dinh dưỡng cần kiếm tiền, làm sao thích nghi được?

Chỉ biết trách người sở hữu chứ không biết tự chuẩn bị dung dịch

dinh dưỡng cho mình.

Bởi vì quen với sự lương thiện của chủ nhà, nên xem đó là điều đương nhiên.

Thạch Lâm đúng là một đóa hoa trong nhà kính điển hình.

Mọi chuyện, trong lòng cô bé chưa từng xem trọng.

Bây giờ mọi chuyện bế tắc, Thạch Lâm không biết phải làm sao?

Bố không có cách nào.

Không thể nói chuyện được.

Theo Nghiêm Phong thấy, dù bố có vấn đề, nhưng về mặt giáo dục vẫn luôn làm tốt.

Ông ấy thường làm những việc có ý nghĩa để giáo dục Thạch Lâm, thực tế chứng minh, Thạch Lâm bây giờ rất thích.

Chương 441

Thạch Lâm lần này thực sự bối rối.

Bố lần này dạy mình ư?

Để Thạch Lâm biết rằng không nỗ lực học hành và kết thúc bằng kết quả thi tệ hại thì sao?

Để hiểu được nỗi đau bất lực của địa vị xã hội thấp kém ư?

Nếu là vậy, Thạch Lâm nghĩ: "Con hiểu và nhận thức được rồi.

Nếu đã được giáo dục thì đừng vội vàng giúp con đi cửa sau." Nếu bố Thạch Lâm thật sự mong muốn Thạch Lâm như vậy, thì đúng là... không có tình yêu.

Không có hy vọng.

Có một khả năng khác.

Bố Nghiêm Phong có lẽ sẽ dao động, nhưng năm ngoái khi chị gái thi vào cấp ba, ông ấy đã không giúp.

Năm nay, vì muốn công bằng, nên đành phải kiên trì không giúp Thạch Lâm.

Vô lý.

Càng nghĩ càng tức giận.

Mình không muốn nữa.

Thạch Lâm sử dụng chiêu đại pháp thoát ly vĩ đại tích lũy bao nhiêu năm.

Trong nháy mắt, cô bé quên hết mọi thứ.

Trong những ngày sau đó, Thạch Lâm vẫn ngày ngày ăn cơm, ngủ

và xem TV.

Cuộc sống không có trường học.

Như ếch bị luộc trong nước ấm.

Khi cái chết đến, ếch mới tỉnh ngộ.

Trong cuộc sống không có trường học, không biết từ lúc nào đã đến lúc phải đi học rồi.

Từ bây giờ một tuần nữa là trường học bắt đầu.

Dù sao thì, bây giờ cũng hơi muộn rồi.

Sao lại nhanh thế chứ!

Mình vừa mới cãi nhau để không phải đi cửa sau, giờ thì phải đi học rồi.

Cho đến nay, vấn đề vào lớp chọn vẫn cứ trì hoãn.

Từ bây giờ, Thạch Lâm bắt đầu chấp nhận kết quả này, tuy đáng tiếc.

Nhưng cũng không tệ.

Nếu cô bé vào lớp chọn, khi nhìn kết quả, người ta sẽ hiểu.

Lúc đó, cô bé sẽ không bị coi thường vì điểm số, cũng không thể vững vàng ngồi trên ghế đầu bảng thành tích của lớp.

Ở lớp thường thì khác.

Theo Thạch Lâm nói, ít nhất ở lớp thường cô bé đứng trong top mười.

Dựa vào thành tích của chị gái năm ngoái trên lớp.

Dù có sự khác biệt giữa hai năm, thì cũng sẽ không quá lớn.

Ở lớp thường không cần quá xuất sắc, ít nhất không phải tệ nhất.

Như vậy, ít nhất cô bé không cần cảm thấy phiền não.

Thạch Lâm tự an ủi.

Ba người trong gia đình hẳn đã kiệt sức từ một thời gian trước, đặc biệt là vì đã tức giận mấy lần.

Từ lúc đó, mọi người đều ngầm hiểu không nhắc đến chuyện này nữa.

Bây giờ, nhìn sự ăn ý của mọi người, hẳn là ai cũng đã chấp nhận thành tích ở lớp thường.

Mẹ mình không muốn nói lời nào, hy vọng Thạch Lâm tìm chú.

Kết quả bị Thạch Lâm kiên quyết từ chối.

Chương 442

Lý do Thạch Lâm từ chối rất đơn giản.

Lần này.

Có lẽ đã quá muộn?

Cô Thạch Lâm không biết liệu có quá muộn hay không, nhưng cũng không thể làm gì.

Quá muộn ư?

Mẹ Thạch Lâm không biết, Thạch Lâm cũng không biết, chỉ lấy cớ này để không ai nhắc đến, nhưng đối với mỗi người đó lại là một sự nhượng bộ.

Ai cũng mệt mỏi.

Đã mệt rồi, mình không nhắc nữa, sẽ không ai nhắc đến.

Sau đó, thì, điều đó quá xa vời rồi.

Có lẽ quá dễ dàng từ bỏ cơ hội vào lớp chọn là thiển cận, nhưng... ai cũng mệt mỏi, càng không cần phải nói, càng không cần phải nói.

Mình không lần nào sự kiện cuối cùng bị gia đình Nghiêm Phong xử lý, chưa từng nói chuyện với chú Nghiêm Phong, nên không có hành động tiếp theo.

Mình không biết chú Nghiêm Phong sẽ làm gì.

Dù sao, cũng để tránh phiền phức.

Trường học sắp bắt đầu.

Thạch Lâm cảm thấy nên chuẩn bị vài thứ, nhưng không biết nên chuẩn bị gì?

Bản thân Thạch Lâm không biết phải chuẩn bị gì, mẹ cô bé không thích.

Hai tuần trước khi nhập học, mẹ Thạch Lâm bắt đầu may chăn.

Vì là một trường tốt nên phải chuẩn bị đồ dùng mới ở đó.

Chuyện của mẹ Thạch Lâm ban đầu là vậy.

Hiện giờ, mẹ Thạch Lâm tranh thủ lúc rảnh rỗi ở nhà may chăn.

Khi may đồ dùng ở đó, Thạch Lâm thỉnh thoảng lại bị giục chuẩn bị những thứ cần thiết cho việc học.

Khi Thạch Lâm nhìn mẹ vì việc học, cô bé cảm thấy xấu hổ.

Cảm thấy xấu hổ, Thạch Lâm nghĩ mình nên chuẩn bị gì?

Thạch Lâm vắt óc suy nghĩ, để chuẩn bị trước, nhằm cho mẹ biết mình đang chuẩn bị cho việc học, nên quyết định mua bút máy và sổ tay cần thiết trước khi đi học.

Mục tiêu trở nên mạnh mẽ hơn cả anh trai mình.

Dù nhìn chiếc quần bị xé toang, cũng đành phải giúp trở thành một cô gái nhỏ bé bất lực.

“Gia tộc họ Tống phá sản, dù có hiệu lực, hợp đồng hôn nhân trên giấy cũng sẽ bị hủy bỏ.

Tôi không ngờ cô lại vô sỉ đến mức tìm đến công ty nhà họ Hoắc, còn dùng thân mình chắn ô tô.” Mắt Hoắc Cảnh Hoán hơi đen, vẽ ra một đường cong môi thờ ơ, “Sẽ không chết chứ?” “Rồi.” Tống Minh Kỳ sau khi xem xét một chút liền chào lại: “Tôi không tin cô sẽ thực sự bị ô tô tông, thật vô lý, quá vô lý.

Nếu xét đến tình yêu, tôi không nghĩ tôi sẽ đảm nhận vai trò của một tiểu thư Hoắc gia.” Thật sự thành khẩn.

“Dùng hết thời vận à?” Hoắc Cảnh Hoán cau mày, giọng càng thêm sắc bén, uy áp ngạo mạn bao trùm lấy cơ thể cô.

“Mời cô tự lo.” Tống Minh Kỳ không nói gì, liền có tiếng gõ cửa vội vã.

“Hoắc tiên sinh, rất nhiều phóng viên đã vào viện.

Xin ngài hãy rời đi trước.

Họ không có hứng thú với cô Tống.” “Không có hứng thú với cô Tống.” Tống Minh Kỳ lén bĩu môi, tuy đúng là vậy, nhưng cô cũng là một nữ diễn viên nghiêm túc, không thể không giữ thể diện, nói thẳng thắn như vậy, đúng là cấp dưới của Hoắc Cảnh Hoán.

Kiêu ngạo và phù phiếm.

“Tôi hiểu rồi.” Hoắc Cảnh Hoán chỉ đáp lại một tiếng nhẹ nhàng.

Trước khi quay lại chỗ cũ, hắn càng ngồi vững hơn trên ghế.

Đối với truyền thông mà nói, đây quả thực là một miếng mồi ngon.

Hắn không ngại lộ diện hay cho những phóng viên đó chút gì ngọt ngào.

Tống Minh Kỳ khẽ liếc mắt, hơi nhướng mày, cười nói: “Nếu anh không đi, lúc đó phóng viên vào, tôi sẽ... tôi không thể kiểm soát được đâu.” Cơ hội tốt nhất để bay cao đang ở ngay đây!

Chương 443

Mắt đảo lia lịa.

Tống Minh Kỳ lấy chiếc túi da nhỏ màu đen bên giường, tìm ra phấn và son môi, để trông đẹp hơn.

Nếu có thời gian, cô cũng muốn thử làm blogger về làm đẹp.

Làn da và lớp trang điểm cao cấp ngây thơ nhưng cố chấp mà cô học được từ Hoa Cương.

"Cô vẫn còn trang điểm à, cô vẽ môi như vậy, không nhìn thấy tôi gần 180 tuổi rồi, còn giả vờ đáng yêu sao?" Hoắc Cảnh Hoán không hề nể nang.

Tống Minh Kỳ đưa một tay ra, giả vờ cười rồi quay đầu, nhẹ giọng hỏi: "Hoắc tiên sinh lại nói lời khó nghe với một cô gái đáng thương sao?" Vừa dứt lời, Hoắc Cảnh Hoán nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, vết bạc trên môi cũng bị xóa đi một chút.

Khi cảm thấy đầu ngón tay đối phương mát lạnh, cô hừ một tiếng, không ngẩng đầu.

"Cô làm hỏng tất cả trên mặt cô rồi." Hoắc Cảnh Hoán bất mãn, ném miếng bông dính son môi vào thùng rác cách đó hai mét.

Tống Minh Kỳ nghe thấy động tĩnh bên ngoài, biết phóng viên đã đến.

Cô hạ giọng: "Tôi thích vẽ bất kỳ màu nào mình thích, cái loại màu hành tây đó, anh chỉ quần áo của tôi sao?" "Tại sao khi cần một người lại không có thái độ đó?" "Bởi vì tôi hiểu, anh căn bản không có ý định giúp tôi.

Thái độ của tôi có quan trọng không?" Tiếng nói vừa dứt, cửa bị

đẩy ra, mấy phóng viên ùa vào.

Trang điểm đậm của Tống Minh Kỳ quả thực đủ để thu hút sự chú ý, họ không nói gì mà chụp vài tấm ảnh.

"Cô Tống, cô có quan hệ gì với Hoắc tổng, tại sao lại dùng thân mình chặn ô tô trên đường?" "Nghe nói cô có hợp đồng hôn nhân, đúng không?" "Hoắc tổng, quan hệ của ngài với cô Tống sẽ ảnh hưởng đến màn trình diễn của diễn viên sao?" "Sau này đừng tạo dáng như vậy nữa." Cô gái thuần khiết đáng yêu kia đột nhiên lên tiếng.

Tống Minh Kỳ nắm chặt tay, đặt điện thoại lên ga trải giường.

Cô thấy một "cô bé" đứng cạnh cửa phòng.

Mái tóc ngắn, trang điểm nhẹ nhàng, và bộ quần áo đáng yêu.

Thiết kế gọn gàng và đơn giản đến bất ngờ.

"Sẽ không thông báo cho cô, tôi là quản lý của cô, Trịnh Thu Thu.

Tôi năm nay vừa tốt nghiệp đại học, có hai năm kinh nghiệm làm việc." Trên mặt Trịnh Thu Thu luôn có một nụ cười ngây ngô theo kiểu lập trình.

Thoạt nhìn, vẫn thấy hơi đáng yêu.

Sau khi nhìn lâu, sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tống Minh Kỳ bối rối, không nói gì.

Một chồng tài liệu bị kẹp nát, giấu dưới chăn trên giường.

"Ký hợp đồng.

Sau khi xác nhận không có sai sót, xin hãy nhanh chóng ký, để tôi đưa kịch bản Mộc Bạch cho cô." Tiện thể, Trịnh Thu Thu lại ném một cây bút.

Chiếc bút máy được chế tác tinh xảo không hề lệch lạc mà đập

vào mũi Tống Minh Kỳ.

“Ký hợp đồng?

Ký hợp đồng rồi, không trực tiếp ký với nhà sản xuất sao?” Tống Minh Kỳ né tránh, nhìn tài liệu.

Những chữ in đậm màu đen trên trang bìa phản chiếu rõ ràng trong mắt cô.

“Điều khoản hợp đồng.” Cô nhẹ nhàng đọc tiêu đề dòng đó.

Công ty Điện ảnh Thần Tinh, công ty con của Tập đoàn Hoắc Ân, hiện đã trở thành người dẫn đầu trong ngành điện ảnh và truyền hình, sở hữu nhiều diễn viên chất lượng cao và đạo diễn nổi tiếng.

Nhân vật tiêu biểu nhất là Tần Mộ Nghiên, người sẽ đạt được vương miện kép; đạo diễn Trần Thần cũng từng đoạt giải thưởng.

Tống Minh Kỳ thì không đủ tư cách để ký hợp đồng với Thần Tinh.

Sau khi nhận ra điều đó, cô lướt qua hợp đồng và ký tên mình.

Hồi tưởng lại lời Hoắc Cảnh Hoán vừa nói lúc nãy, Tống Minh Kỳ đột nhiên bật cười.

Người đó thật mâu thuẫn.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bộ phim sẽ chính thức công chiếu vào ngày mai.

Mặc dù Mộc Bạch không muốn tiết lộ tin tức này, nhưng lần này anh ấy sẽ là điểm nhấn lớn.

Ngày mai tôi sẽ đón cô.

Vâng lời nhé.” Sau khi cô ấy rời khỏi kịch bản, lúc tiến vào thì không có tiếng động.

Cô ấy bình tĩnh lại.

Tống Minh Kỳ nhận kịch bản, nhưng không xem, uống vài ngụm nước đun sôi để nguội, bật chiếc TV nhỏ bên trong, theo thói quen chuyển sang kênh giải trí.

Chương 444

“Trần Hưng đã rất cố gắng.

Tôi tin rằng, dù là độc giả hay khán giả xem phim truyền hình thuần túy, nếu chưa từng đọc nguyên tác, sẽ không thất vọng.” Giọng nói lạnh lùng, dứt khoát của Hoắc Cảnh Hoán vang vọng khắp căn phòng.

Trên màn hình TV, hắn mặc bộ vest đen, trông càng thêm đẹp trai, đường nét rõ ràng, giữa lông mày hơi xa cách, ánh nắng lốm đốm rơi trên người.

Khi đối mặt với máy quay, hắn có thể bình tĩnh và rõ ràng thảo luận về những ưu điểm của nó.

Loại tự tin khác biệt này, khá bắt mắt.

Lúc đi học hoàn toàn khác.

Tống Minh Kỳ không khỏi tò mò Hoắc Cảnh Hoán đã trải qua những gì ở Manhattan trước khi tạo ra sự thay đổi lớn đến vậy.

Tiếng “ong ong” của điện thoại khiến Tống Minh Kỳ nhận ra.

Một loạt số điện thoại “lạ”, không có ghi chú, nhưng đầu dây bên kia là ai, Tống Minh Kỳ biết rất rõ.

“Làm tốt lắm, theo tư thế này, Tống Thành ngày mai hắn sẽ được thả ra khỏi tù.” Tống Minh Kỳ lạnh lùng cười nhạo, đáp: “Đừng nói những lời mạo phạm vô cớ như vậy.” “Hoắc Cảnh Hoán trên truyền thông không hề nữ tính hóa đến vậy, hắn xem cô là tình nhân.

Tôi đã đánh giá thấp cô, đánh giá thấp sự coi trọng tình bạn thời thơ ấu của cô.

Cô chỉ nói dối như vậy, cô có tội sao?" Đối phương tiếp tục nói khẽ.

Thái độ lạnh nhạt và khó hiểu đó khiến lòng Tống Minh Kỳ nóng như lửa đốt.

"Cô không cần phải lo lắng về chuyện này." Tống Minh run rẩy nặng nề, nhưng miệng cô nhanh chóng phản ứng, động lượng không hề suy giảm.

"Đừng quên lời hứa với tôi." Sau khi nói xong, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Cảm xúc vừa mới ổn định lại trở nên hỗn loạn.

Tống Minh Kỳ vò rối tất cả tóc, sau đó tắt TV, ngồi trên giường, cảm thấy thoải mái hơn. [Khi nữ diễn viên hạng ba dừng xe, Hoắc Cảnh Hoán: Đã được cứu rồi!] [Phá thai, bắt nạt bạn học, con gái Tống Thành mặt đầy vết nhơ.] [Tống Minh Kỳ sẽ xuất hiện chứ?

Hoắc Cảnh Hoán trả lời thẳng thắn. .....] Lướt xem, chỉ có một tiêu đề tin tức "phá thai" và "kẻ lừa đảo", như một cái xương cá mắc kẹt trong cổ họng Tống Minh Kỳ.

Nhìn lượng đọc cao, cô không thể chịu đựng được.

Cô ra lệnh dừng lại.

Nội dung một nửa là sai, nhưng mô tả sự kiện lại rất rõ ràng và logic, không giống như khi cô biết một chút tin tức thì vội vàng rời đi.

Nhìn khẩu hiệu trên đó viết "Tuần san giải trí Táo Hỏng", Tống Minh Kỳ không khỏi nhíu mày.

"Thật phiền phức." Một hơi báo cáo xong việc tắc nghẽn.

Sau buổi họp báo, Hoắc Cảnh Hoán trở về văn phòng.

Hắn xem tài liệu, đột nhiên nhận ra: "Đàm Sâm, ai là nhà sản

xuất?" "...Năm ngoái, anh ta đã sản xuất nhiều tác phẩm xuất sắc của công ty." Đàm Sâm nhanh chóng đáp.

Hoắc Cảnh Hoán trầm giọng: "Đổi đi." Chỉ chốc lát, Đàm Sâm tuy nghi ngờ, nhưng vẫn đáp lời, rồi ghi lại một sắp xếp vào sổ tay.

"Đổi rồi." Hoắc Cảnh Hoán lại nhanh chóng nói, ném tài liệu lên bàn, "Trực tiếp sa thải, tiền phạt sẽ không bị trừ vào tài khoản công ty mà từ tài khoản cá nhân của tôi." "Đã hiểu." Sau khi quay phim bắt đầu, tiến độ rất nhanh, mọi việc đều thuận lợi.

Giọng điệu của Tống Minh Kỳ cầu kỳ, kỹ năng diễn xuất của cô luôn ở mức khá.

Ba tháng sau, việc quay phim kết thúc, buổi tiệc ăn mừng được đặt tại khách sạn Ôn Toa.

Nhà đầu tư Hoắc Cảnh Hoán cũng quyết định tham gia.

"Hoắc tổng thường không tham gia loại hoạt động này, lần này đích thân đi được xem là nể mặt cô." Trịnh Thu Thu đã chuẩn bị một chiếc váy cho Tống Minh Kỳ, nhìn kỹ, cô ấy lắc đầu, rồi lấy một chiếc váy màu xanh đậm khác.

Nhân viên cửa hàng đứng cạnh tôi như người ngoài cuộc.

Hôm nay tôi mới gia nhập công ty.

Tôi nghe các tiền bối thường xuyên gặp nữ diễn viên trong công việc.

Tôi chưa từng gặp trước đây, nhưng cô ấy không có tác phẩm nào, mà cứ liên tục tạo ra chủ đề.

Sự nhiệt tình phục vụ giảm đi một nửa.

"Nếu không, tôi thật sự sẽ không đi.

Dù sao thì, tôi không biết uống rượu, còn phải trả tiền mua quần

áo.” Tống Minh Kỳ há miệng ngáp một cái, không giữ hình tượng.

Chương 445

Sau khi công chiếu, cô sẽ chú ý giữ gìn hình tượng của mình.

Trong suốt quá trình quay phim, tất cả các vai diễn của toàn bộ ê-kíp đều được giữ bí mật với bên ngoài, có lẽ đây là cách thức tiếp thị của Hoắc Cảnh Hoán.

Tiện thể, cũng mong chờ phản hồi từ khán giả.

Tôi vẫn luôn đoán Tống Minh Kỳ đóng vai bạn đời nữ đầu tiên, thứ hai và thứ ba.

Cô ấy không đóng vai nam giới, nhưng trong hàng vạn người hâm mộ vẫn đóng vai trò rất được yêu thích.

Trịnh Thu Thu đẩy gọng kính: "Sẽ có nhiều hoạt động như vậy nữa.

Cô phải thích nghi.

Nếu lần này cô không đi, cô có thể chắc chắn Hoắc tổng sẽ mãi mãi che chở cô sao?" Hơi nghiêng người, vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào chỗ cao của cửa hàng tạp hóa.

Y đứng đó, để có thể nhìn thấy toàn bộ đám đông ẩn nấp dưới chân tường.

"Vì sao anh em huynh muội của ta không nên chăm sóc lẫn nhau nhiều hơn, ta không ủng hộ lẫn nhau sao?" Viên Chấn kiên nhẫn nói.

Y ra hiệu với Nguyễn Lỵ bên cạnh, Nguyễn Lỵ lập tức bỏ tay áo vào tay áo, cẩn thận giữ gìn ngọc phù văn và trao nó.

"Thương hiệu của Nguyên Phúc, em gái có nhận ra không?" Viên Chấn nhẹ nhàng truyền vào lòng bàn tay Viên Chiêu Dao, "Giao cho

huynh trưởng, muội muội sẽ thở phào nhẹ nhõm.” Viên Chiêu Dao chấn kinh.

Chưa từng thấy Viên Chấn nguyện ý đưa thứ này cho mình.

Thương hiệu này được sử dụng rộng rãi trên khắp các cửa hàng và thôn làng Nguyên Phúc dưới dạng đại kim khoán.

Có nó, cô có thể trực tiếp rút tiền tại bất kỳ ngân hàng Nguyên thị nào trong Đại Tự Cảnh, sau đó an cư tại khách sạn Nguyên thị. ...

Có thể nói, khi ra ngoài mọi thứ đều tương đương với việc nhận được sự hỗ trợ vật chất và tài chính, chính là điều cô đang cần nhất lúc này.

Viên Chiêu Dao kiên định nắm chặt biểu tượng trong lòng bàn tay, tự nhiên trong lòng cô ấy có một cảm giác chưa từng có, nhưng vì tình cảm, cô ấy không biểu lộ ra.

“Cảm ơn.” Run rẩy trong giây lát.

Sau khi Viên Chiêu Dao và Viên A Đồ lên xe công cộng, Viên Chấn vẫn đứng trước cửa nhà, không có dấu hiệu rời đi.

Trong tâm trí y, y cảm nhận được số phận của Viên Chiêu Dao, dù vận mệnh tốt hay xấu, không ai có thể xác định được.

Ai có thể đoán trước con đường phía trước?

“Ngươi đưa cái này, để nàng nợ ngươi một ân huệ, xóa bỏ địch ý với ngươi, và cảm thấy biết ơn.

Nhưng, thực tế, ngươi chỉ dùng thứ này để giám sát, để khống chế mọi hành động của nàng.” Hạng Ngũ Thành sau khi xem xong mọi chuyện liền lặng lẽ mở mắt, nham hiểm nhìn Viên Chấn.

Y đã xem xét rất lâu.

Viên Chấn sở dĩ nguyện ý giao thương hiệu này cho Viên Chiêu

Dao, là vì đã sắp đặt mọi thứ.

Chỉ cần Viên Chiêu Dao rút tiền từ Đại Thổ Địa, y sẽ lập tức nhận được thông báo.

Có thể sử dụng thông tin này để biết vị trí chính xác của Viên Chiêu Dao, và sau khi nàng rời khỏi Viên phủ cũng sẽ biết mọi thứ liên quan đến nàng.

"Hừm." Viên Chấn không vội phủ nhận, trên mặt y dường như phủ một tầng sương giá, "Nhưng thì sao?

Dù biết tất cả những điều này, nàng vẫn sẽ không chút do dự mà sử dụng biểu tượng thương mại đó." Giọng nói vừa dứt, Viên Chấn nhanh chóng quay người bước vào cửa, không còn chú ý đến Hạng Ngũ Thành nữa.

Ngay lúc này, y giữ im lặng, lòng đầy nghi ngờ.

Y không thể không phí tâm giám sát Viên Chiêu Dao là vì cử chỉ kỳ lạ của phụ thân hôm nay.

Phụ thân căm phẫn sự phản bội của Viên Chiêu Dao, và đã lưu đày nàng, khiến nàng cả đời không thể quay về.

Nhưng, nếu vậy, sao có thể để Viên A Đồ, kẻ cấu kết với nàng, đưa tiễn nàng?

Phụ thân biết Viên A Đồ trời sinh vô vị, không có ý kiến.

Chỉ nghe theo sắp xếp của Viên Chiêu Dao, tuân theo Viên Chiêu Dao sắp xếp.

Cố ý mời người đưa Viên Chiêu Dao đến Châu. ...

Ngài muốn Viên Chiêu Dao tìm cơ hội trốn thoát lần nữa sao?

Hơn nữa, nếu phụ thân ta biết Viên Chiêu Dao là U Vương, sao lại không chút do dự mà bàn bạc với nàng và Tương Thành về cách xử lý

bí mật của Vũ Vương?

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió.

Huống hồ, người như vậy từng phản bội Nguyên Phúc.

Chương 446

Phụ thân ta luôn cẩn thận.

Sao có thể phạm sai lầm như vậy?

“Mày chắc chứ?” “Trực giác của tao luôn chính xác mà...” “Trực giác của mày!

Luôn chính xác!

Thế sao mày không dựa vào trực giác của mình mà dự đoán xem bao giờ thì đi tiểu và đi ị...” “Anh em, tao nói thật đấy mà...” “Ồ, thế à...” Giọng Hải Nhĩ lập tức trở nên nghiêm túc, “Không dễ đâu...” “Đúng vậy, Ái Cẩu à...” Đào Kỳ cũng chen vào, “Nhìn mày xem, trạng thái đã mất kiểm soát rồi.” Phong cũng tham gia vào cuộc thảo luận.

“Tao không biết... nhưng không nên ác ý đâu...” “Trước khi tiến hành một trăm trận chiến, hãy hiểu và ghi nhớ dáng vẻ của nó.” Nói rồi, trí tuệ của Hải Nhĩ vẫn không bị hủy hoại.

Cho đến nay, Hải Nhĩ là người mưu trí nhất mà Nghiêm Phong từng gặp, có lẽ sẽ đưa ra một số học thuyết quỷ quái.

“Tất nhiên tao nhớ chứ.” Nghiêm Phong nhìn chằm chằm một lúc lâu.

“Tìm một người bạn học trong trường...

Ái Cẩu, chắc không khó đâu, mày biết ký túc xá nữ ở đâu không?” “Biết!” “Được rồi anh em, sáng mai chúng ta sẽ đợi!” “Bây giờ tao làm gì?” “Ngủ đi!” “Ô...” Phòng ngủ lại rên rỉ lần nữa...

“A, Ngũ Hoàn, mày hơn Tứ Hoàn một vòng; A, Ngũ Hoàn, mày kém Lục Hoàn một vòng...” “Này, giường, anh hùng...” Nghiêm Phong bị chuông báo thức điện thoại đánh thức rõ ràng bởi năm tiếng

chuông, "Đồng chí, tám giờ rồi, đến lúc tấn công rồi!" Nghiêm Phong nhẹ nhàng nhảy xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề, rồi lần lượt đánh thức ba ông Phật sống.

"Được rồi, đừng lo, biết lúc nào cô bé đó lên lớp không...

Có lẽ đang ngủ..." "Đúng vậy, để tao xuống lầu đợi..." "Đúng vậy, quan trọng không chỉ là xem thôi sao?

Tao phải làm gì?

Để trở thành vật che chắn ư?..." Ba người bạn cùng phòng vẫn còn đang ngáp ngủ.

"Chị gái mày, mày không có à, sao mày lại cúp điện thoại?

Ngoài ra, mày có thể giúp tao...

Ví dụ như chụp ảnh, hỏi số điện thoại, v.v." "Đừng nói nhiều nữa!" Đào Kỳ trực tiếp cắt ngang lời Nghiêm Phong, "Tóm lại, được không?" "Khuôn mặt thiên thần, vóc dáng ma quỷ..." "Thật sự đã mở rồi sao?" "Đã mở rồi!" "Được, từ giờ trở đi, đừng để bất kỳ cô gái nào ra ngoài!" "Quan sát!" Ngoài ra, cả ba người bạn cùng phòng đều mở thiết bị quay phim trong tay, hướng về ký túc xá nữ, chuẩn bị thu thập đoạn video quý giá tiếp theo.

"Này, cẩn thận!

Có người ra ngoài!" Ba người bạn cùng phòng nhanh chóng tập trung chú ý, tập trung cao độ và thuần thục thao tác máy quay.

Một bóng đen xuất hiện trong ký túc xá nữ.

Trái tim Nghiêm Phong cũng như treo lơ lửng trong cổ họng.

Cửa mở rồi.

Có người bước ra.

“Ái Cẩu của tao, nếu quần của tao tuột ra, hãy nhìn xem!” “Đúng vậy, làm bố thất vọng rồi!” “Được rồi, bố của mày đã nhận được sự ủng hộ của mày...” Không có ai ra ngoài, trong ký túc xá nữ toàn là dì.

“Anh em, đừng lo, không thể ăn đậu hũ nóng vội vàng được...” Nghiêm Phong nhắc nhở: “Vở kịch hay vẫn còn.” Đợi đã, đợi đã, cứ nhìn, cứ ghi lại, chỉ đừng bắt được hình bóng cô gái đó.

Mặc dù thu hoạch không nhỏ, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn thấy bóng lưng của nữ thần.

Cũng có thể nhìn thấy “khuôn mặt”, nhưng không có bóng dáng nhân vật mục tiêu.

“Ái Cẩu, chuyện gì vậy?” “Đúng vậy, tao muốn phơi nắng.” “Tao... tao hôm nay đã học được thứ gì đó, không quan tâm việc chờ đợi mày nữa.” “Đừng mà...” Nghiêm Phong nhân cơ hội này ngăn lại: “Tao đảm bảo mày xem xong sẽ không hối hận đâu...” Cửa ký túc xá nữ lại mở ra.

Nghiêm Phong vội vàng quay người.

“Đúng vậy, không sai!” Ân tuyệt đối gật đầu, “Anh em, hành động!” Nghiêm Phong chạy trước.

Các bạn cùng phòng không chậm trễ, phản ứng nhanh chóng.

Ân cũng chạy ra ngoài cùng.

“Phân tán ra!” Nhanh nhẹn.

Tại các hướng đồng hồ, lấy cô gái làm trung tâm, ẩn nấp lần lượt ở vị trí 12 giờ, 3 giờ, 6 giờ và 9 giờ.

“Ồ, không, cô bé này thật sự là một hạt giống tốt...” “Được rồi, vì chị em tiên nữ đã đổ gục sao?” “Ái Cẩu thật sự tốt... một bông hoa cực phẩm...” Đúng vậy, cô gái đó gần như phù hợp với tất cả các tiêu

chuẩn thẩm mỹ hiện đại – gương mặt trẻ thơ, vóc dáng thon thả, vòng eo thắt đáy lưng ong, dáng người cân đối, dù đi đâu cũng như mang theo phiên bản trường cấp ba.

Ba người vẫn luôn kén chọn, lúc này, không chút do dự mà khen ngợi, điên cuồng ca ngợi vẻ đẹp của cô gái, khiến Ân đau đầu không thôi.

"Bạn bè, làm ăn thôi!" "Tao sẽ gọi điện!" Hải Nhĩ tự nguyện tham gia.

"Không, không, không, anh em, để tao!" Phong dường như cũng có chút khó chịu.

Chương 447

"Ồ." Đào Kỳ phát ra âm thanh kỳ lạ, "Tao hình như đã thấy ở đâu đó rồi..." "Tao hình như đã thấy ở đâu đó rồi..." "Ở đâu!" Nghiêm Phong đáp lời tích cực nhất.

"Đừng vội, tao..." "...mẹ của Niệm..." Hải Nhĩ với vẻ mặt lạnh lùng nói, "Trong ký ức của mày, khi mày tìm hiểu rõ ràng, Tôn Ngộ Không đã hành sự kỳ lạ..." "Không, tao muốn." Hải Nhĩ khát khao thử, "Không, không, không, anh em, tao sẽ làm việc đó..." cũng không nhượng bộ.

"Vậy nên, tao hỏi một câu hỏi liên quan đến Ái, nếu mày làm đúng, mày đi đúng, tao đi sai..." "Tất nhiên rồi...

Tao không biết Ái sao?" Phong tự tin như một người cha nhận ra con mình.

"Được rồi.

Tao hỏi, buổi tối khi Ái ngủ thì Ái Cẩu ở đâu?" "Tay của nó ở đâu?" Cảm thấy câu hỏi hơi kỳ lạ, "Để tao xem..." "Điên rồi!" Tiếng Đào Kỳ đột nhiên lọt vào tai ba người, "Tao nhớ rồi!" Đào Kỳ phấn khích, "Chiến đấu nào, ba ơi, theo tao!" Đào Kỳ chạy về hướng ngược lại.

Ân và ba người còn lại đi theo.

"Được rồi, sao tự nhiên lại thông minh đột xuất thế nhỉ..." "Đúng vậy, tuy bố nên vui vẻ, nhưng cũng có chút bi thương..." "Ồ, xong rồi..." Tóc và Phong không khỏi đồng thời thở dài.

"Ồ...

được rồi, tao ở đây..." Dừng lại trước một tấm áp phích.

“Ai... chắc là...” Ba người cũng dừng lại trước tấm áp phích.

“Tân Giác!” Nghiêm Phong nghĩ cái tên này lạ hoắc – cô gái đó sẽ kỳ lạ đến mức nào nhỉ?

“Ừm, cô gái này hơi hoảng hốt...”.

Hải Nhĩ đọc dòng chữ trên áp phích, “Á hậu cuộc thi Ký ức Thế giới, Á quân cuộc thi tuyển chọn Hoa hậu, Á quân vòng chung kết toàn quốc quý cuối cùng, cùng với các danh hiệu và giải thưởng trong và ngoài trường...” “Đúng vậy, cô bé này thật tuyệt.

Sao lại đọc sách đến nỗi phá tan sách thế?” Ôn Đức cảm thấy khó hiểu.

“Học sinh của trường này sao?” Đào Kỳ đột nhiên hỏi Ái Cẩu, “Mày ở cùng trường mà lạc quan quá.

Mày thậm chí không có ấn tượng gì, mày không có tin tức, mạng xã hội, phát thanh gì sao?” “Đúng vậy, Đào huynh đệ, tao muốn thay đổi, làm ơn cho tao một cơ hội...” Phong cũng tập trung lại, “Đào, tao cần video để nâng cao nhiệt huyết học tập, nên...” “Được rồi, tất cả anh em, mỗi người giúp đỡ lẫn nhau trong cuộc sống, và học hỏi lẫn nhau để cùng tiến bộ...

Khi tao về ký túc xá, tao sẽ gửi video cho mày...” “Tốt.” Tóc và Phong đều vui vẻ.

Chỉ có Nghiêm Phong ở bên cạnh, cau mày: “Xong rồi.” Hắn lẩm bẩm, “Á quân cuộc thi Ký ức Thế giới...

Chẳng lẽ không nhớ sao?

Mọi cử chỉ, quần áo, dáng đi, v.v., tao đều dựa vào...” Nghiêm Phong cảm thấy vô cùng áp lực, “Nếu tìm tao, chỉ là vấn đề thời gian... sẽ là một tai nạn...” “Cuối cùng, không thể xảy ra chuyện gì được...” Hắn run rẩy, cảm giác như sắp kết thúc rồi.

“Oa, Ái à, đôi khi sẽ cảm thấy khủng khiếp và chấn động...” Đào Kỳ cười khẩy.

“Này, anh, chả phải là một cô gái sao...” Phong vỗ vỗ lỗ mũi, có vẻ hơi khinh thường.

“Đúng vậy...” Đào Kỳ cũng tham gia, “Sợ gì, tao sẽ ủng hộ mày...

Anh em, nhớ kỹ, không phải một mình mày chiến đấu đâu...” “...” Ân há miệng.

“Rồi, tao dựa vào tao.

Không thể thích nghi với khí hậu.” “Mày thực chất đang nghi ngờ năng lực của tao!” Hải Nhĩ tỏ vẻ bất mãn, “Mày có thể nói heo rừng và lợn rừng không có ích gì đối với chim chóc, nhưng tao thì khác.

Anh em, tao là Khổng Minh sống, là Einstein tái thế...” Hải Nhĩ thấy Phong thở phào nhẹ nhõm.

“Băng bạc lừa, vừa nãy sao?” Đào Kỳ biểu lộ vẻ mặt đau khổ của một người phụ nữ, “Tao đang cân nhắc hủy bỏ tư cách học tập của mày...” “Đừng mà, Đào đại gia, có lời muốn nói...” Hải Nhĩ lập tức thừa nhận, “Tao bây giờ thực sự muốn nói rằng Ái Cẩu có thể cho rằng tao và Ôn Đức ngu xuẩn, nhưng mày nhất định không thể che giấu bộ não mạnh nhất của Đào đâu...” “Phải!” Phong cũng hưởng ứng, “Ái Cẩu, không thể chôn vùi Đào...” “Phải!” Đào Kỳ đột nhiên trở nên tự tin, “Chẳng phải ba thằng ngu chúng mày đã làm thông minh Gia Cát Lượng sao?

Huống hồ lão tài xế như tao lại dẫn ba thằng mày?” Sự kiêu ngạo và sỉ nhục của Đào Kỳ khiến Nghiêm Phong lao tới tát một cái.

Nhưng Ân đành phải lùi lại: “Được rồi, có người còn hơn không có.

Đi thôi, để tao về sắp xếp chiến thuật.” Dưới sự nhắc nhở của

Nghiêm Phong, hắn trở về chỗ cũ của mình.

"Đào đại hiệp" Hải Nhĩ gần như khóc lóc, "Hứa với ai đó..." "Gửi cho mày, gửi cho mày, đừng ghét tao nữa, đi đi, tao sẽ không làm gì đâu..." Đào Kỳ dễ dàng đầu hàng kẻ đòi hỏi.

"Được, Phong, tao cũng gửi cho mày..." "Tốt." Không đợi được mà muốn mở máy tính.

"Này, bạn, mày có thể giúp tao nghĩ đối sách không?

Mày không phải tiểu điểu ca sao?" Ái Cẩu đau lòng, không còn lựa chọn nào khác.

"Tao sao có thể không quan tâm đến anh em chứ..." "Đúng vậy, đừng lo lắng, sau khi xem video học tập, tao sẽ giúp mày phân tích kỹ tình hình..." "Đúng vậy, đúng vậy, sau khi xem video, mày có thể hiểu rõ đối tượng mục tiêu hơn, và phân tích cũng sẽ triệt để và rõ ràng hơn..." "Được rồi, xem trước đi, tao lên giường ngủ trước đây, xem xong thì gọi tao dậy..." Ân đã cảm thấy mệt mỏi một thời gian.

Cần ngủ để giảm bớt áp lực vô hình đó.

"Này..." Ân vô tình hỏi trước khi nằm xuống, "Mọi người không đi học sao?" "Học..." "Đúng vậy, không biết tao đang cố gắng học hành sao?" "Đúng vậy, ký túc xá là phòng học tốt nhất!" "Ồ, vậy tao ngủ đây." Nghiêm Phong lấy nút bịt tai bên giường, lau sạch, đặt vào tai, đắp chăn kín mít, chuẩn bị ngủ.

"Ồ...

Chương 448

hôm nay là thứ Tư...” Trước khi lên giường ngủ, Nghiêm Phong vẫn ôn lại quy tắc trò chơi, khiến thế giới cảm giác như thường lệ: “Quy luật mất cảm giác: 3-4 điểm vị giác; 7-8 điểm xúc giác; 11-12 điểm thị giác; 15-16 điểm thính giác; 19-20 điểm vị giác; 23-24 điểm mất tất cả...” Ân đã ngủ rồi.

“Điên rồi...” Ân bị mắng.

Nghiêm Phong duỗi người, toàn thân đau nhức.

“Đào Kỳ, đồ khốn...” Ân tháo nút bịt tai ra, tiếng rên rỉ của Hải Nhĩ lập tức truyền vào tai hắn.

“Xin lỗi, tao sao?

Chỉ vì hành động mù quáng, cứu mạng mày, làm bị thương chân mày...” Ân phản kháng Hải Nhĩ.

“Hừ, kho máu di động.” Phong cũng tham gia vào cuộc thi mỉa mai.

Nghiêm Phong tỉnh dậy, nhìn ra ngoài trời đã tối, lập tức phản ứng.

Nghiêm Phong bùng nổ: “Chó chết tiệt!” Ân không hề thương xót, “Với tao sao?

Mày đang làm gì...

Sao tao có thể chọn tin mày chứ!” Nghiêm Phong đấm vào giường sắt, giường sắt đột nhiên rung lên, phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

“...” Đột nhiên, Đào Kỳ, Hải Nhĩ và Phong ngừng chơi trò chơi tình yêu lấy mình làm trung tâm, và giữ im lặng.

“Ân, thật sự là lỗi của tao...” Ôn Đức là người đầu tiên thừa nhận

lỗi lầm, “Tao chơi game nhập tâm quá, quên mất rồi...

Tao đảm bảo sẽ không có lần sau nữa...” “Tao đảm bảo.” “Tao đảm bảo.” “Nhưng, chuyện ngày mai phải làm rõ, sẽ không sai sót gì cả...” “Không thành vấn đề!” Đào Kỳ dẫn đầu phá vỡ sự im lặng.

“Được!” Phong cũng bày tỏ quyết tâm của mình.

“Được rồi, tiếp tục chiến đấu thôi.” “Này, bọn tao...” Trong ký túc xá vang lên một trận âm thanh khàn khàn, như một chợ rau.

“Vương muốn tao lên núi tìm một hòa thượng ăn bữa tối...” Ân nằm trên giường nghe nhạc, nhìn chằm chằm trần nhà tối om.

Trời đã tối, bạn cùng phòng của Nghiêm Phong đã ngủ từ sớm, còn hắn có lẽ vì đã ngủ cả ngày.

Lúc này, hắn không hề buồn ngủ, đại não cực kỳ tỉnh táo.

Vẫn đang suy nghĩ một số vấn đề để khai thác ý tưởng.

Đáng tiếc là Thục Thư đã ngủ trước khi rời giường, nên Nghiêm Phong không chút nào, không có bất kỳ hành động thực tế nào.

“Tách.” Ngoại trừ báo cáo hàng giờ, nhạc của Ân đột nhiên dừng lại.

Nghiêm Phong tháo tai nghe, vuốt màn hình điện thoại.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, vào lúc 23 giờ bất ngờ, cảm giác như trang bị trò chơi thế giới lại bắt đầu quay.

“Được rồi, lần này tao sẽ thành thật trên giường...” Ân thở dài, “Đừng gây rắc rối nữa...” Ân không gây rắc rối nữa, bắt đầu cảm thấy hối hận về điều này.

Cảm thấy tiếc nuối, không nên bị giết hại, cũng không nên khoan thứ những chuyện tầm thường.

Nếu trách móc, Nghiêm Phong thường chìm đắm trong không khí phân chia quá sâu của tiếng ồn trong ký túc xá, không thể kiểm soát.

"Phụ thuộc vào bước đi..." Nghiêm Phong cuối cùng cũng hiểu ra một điều: "Hải Nhĩ và ba người kia không nhận thức được sự nghiêm trọng của cục diện, dù sao họ vẫn là người ngoài cuộc... không gây đủ sự chú ý...

Tất nhiên, tao sẽ không để họ tham gia vào." Nghiêm Phong nhận thức được năng lực bảo lưu thị giác.

Có thể sẽ hoàn toàn thay đổi quỹ đạo cuộc sống của hắn hoặc vận mệnh của nhiều người, vì vậy Nghiêm Phong không để quá nhiều người tham gia vào.

Quyết định tự mình đi con đường này.

"Hử!" Ân đột nhiên phát hiện có vấn đề.

Dường như có ánh sáng từ cửa lọt vào.

"Cửa không đóng, sao lại có đèn?" Nghiêm Phong đứng dậy, nhìn về phía cửa.

"?" Nghiêm Phong chớp mắt, cuối cùng xác nhận mình không nhìn nhầm – cô gái tên Hân Hân đang mặc đồ ngủ, đứng thẳng ở cửa, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Nghiêm Phong.

Ân hoàn toàn chấn kinh.

Giống như nghe nói Marilyn Monroe có sáu ngón chân trái, chồng là thái giám, ruồi bu ăn những thứ ngọt ngào và lộn xộn, tâm trạng của Nghiêm Phong lúc này đã bị phá vỡ.

Hắn ngồi đó bất động, như đang chơi trò chơi gỗ.

Nghiêm Phong khẽ lắc đầu, lấy điện thoại ra, gõ một dòng chữ trên màn hình và đưa ra trước mặt cô: "Mặc quần áo vào, đi theo tôi."

Hắn thu điện thoại lại, nhấp vài cái, rồi lại đưa ra trước mặt cô: "Ngay lập tức." Hắn cũng quay người rời đi.

Ân không dám lạnh nhạt.

Hắn mặc quần áo nhanh nhất học kỳ này và tăng tốc bước chân theo Hân Hân.

Chương 449

Khi đang đi, Ân đột nhiên nhận ra một vấn đề: "Một cô gái yếu ớt sao có thể bò vào ký túc xá dì già cao như vậy?

Nằm xuống, kiên cường đến thế sao?" Ân không khỏi cảm thấy sợ hãi, "Được rồi, mình sẽ hiểu lầm sao?

Một cái bẫy ư?

Bắt mình làm chuột bạch thí nghiệm sao?" Ân càng sợ hãi hơn, quay người muốn trở về.

Lúc đó, hành động của Hân Hân đột nhiên khiến Nghiêm Phong cảm thấy ngu xuẩn: cô bé mở một cửa sổ tầng một, nhẹ nhàng lộn người, vậy là thuận lợi, không chút vướng bận mà đi ra khỏi ký túc xá nam.

"Điên rồi, có thể ra ngoài rồi." Ân cảm thấy ngu xuẩn.

Dù sao, sau 981 lần gian khổ, hắn mới "thoát ly" được tòa nhà ký túc xá của mình, còn cô gái thì như một chiếc trực thăng "Tây Thiên Khúc Cảnh", vượt qua hàng vạn quái vật và u linh.

Nghiêm Phong đỏ mặt, bị "nổ tung" trực tiếp.

Ân vẫn luôn tin vào niềm tin mới.

Không dám xông về phía trước, luôn chuẩn bị lùi lại.

Đêm tối bao trùm đại địa, đè nén trái tim Nghiêm Phong.

Khắp nơi tĩnh lặng, dường như cả thế giới đã bị hủy diệt.

Bằng cách này, Nghiêm Phong vẫn luôn đi theo, và cuối cùng cùng Hân Hân bước ra từ cổng trường đã mở khóa.

Lá cây và rác rưởi bay lượn trên mặt đất, nhưng Nghiêm Phong lại

không cảm thấy tiếng gió.

Ngược lại, hắn dường như hữu ý hoặc vô ý kéo cổ áo ngủ lại, để chống lại cơn gió lạnh cắt da cắt thịt ban đêm.

“Có lẽ chỉ là một hành vi theo thói quen...” Nghiêm Phong thờ ơ.

Cuối cùng, Hân Hân dừng bước trước ánh sáng trắng.

Ân ngẩng đầu.

Đó là một quán cà phê.

“Muốn mình uống cà phê sao?” Nghiêm Phong lại mắc bệnh ảo tưởng, “Oa, mình nhất định đã bị vẻ ngoài anh tuấn của mình thu hút.

Muốn nói chuyện cuộc sống với mình.” Ân cười.

Hân Hân không để ý đến hành vi kỳ quái của Nghiêm Phong.

Cô đẩy cửa quán cà phê.

Ân cũng ngây ngốc bước vào.

Người đàn ông khoảng 60 tuổi, tóc bạc, mỉm cười.

Đứng trước quầy bar, trông như ông chủ quán cà phê.

Một người phụ nữ khoảng 20 tuổi, quần áo không theo trào lưu.

Nuốt chửng sương khói và hơi nước trên ghế sofa, Nghiêm Phong không biết đó là khách hàng hay trợ lý của ông lão.

Thấy Hân Hân, hai người thể hiện sự chào đón sau một thời gian dài.

Họ tiến lên ôm cô một cách thân mật, mặt đầy nụ cười.

Nghiêm Phong đứng bên cạnh nhìn mặt họ – hai người trong quán cà phê này cũng là người bảo lưu thị giác sao?

Nghiêm Phong như ếch ngồi đáy giếng, thế giới bên ngoài đã sớm

không thể nhận biết được nữa.

“Hử?” Người phụ nữ ôm cô, rồi nhìn chằm chằm Nghiêm Phong.

“Tân Giả?” Nghiêm Phong đọc được hai chữ từ miệng ông lão.

Hân Hân gật đầu.

Ông lão buông tay Hân Hân ra, mỉm cười với Ân.

Ông lão nhìn Ân.

Nghiêm Phong căng thẳng đến mức không ngừng nuốt nước bọt.

Nhưng hắn không quay người bỏ chạy, dù sao, nụ cười như gia đình của ông lão khiến Nghiêm Phong cảm thấy không có ác ý.

Nụ cười của ông lão vĩnh viễn không ngừng, dường như nụ cười cố định trên mặt ông, nhưng nụ cười ấy lại tự nhiên đến nỗi không có cảm giác không hài hòa, cứ như nụ cười chính là ông lão.

Mặt poker.

“Hử?” Ân cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chương 450

Ông lão đưa tay phải ra, hình như muốn bắt tay Ân.

Nghiêm Phong vội vàng đưa cả hai tay ra để đón lấy tay phải của ông lão.

Nghiêm Phong thấy cánh tay phải của ông lão hơi run rẩy, dường như ông đã nắm chặt, nhưng Nghiêm Phong không cảm thấy gì cả, chỉ cố ý di chuyển về phía ông lão.

Ông lão buông tay, đáp lại với thái độ thân thiện.

"Với Nghiêm Phong." Nghiêm Phong đặc biệt chú ý đến sự thay đổi khẩu hình của ông lão, và đoán ý đồ của ông.

Ông lão đặt tay ra sau lưng, chầm chậm bước về phía cánh cửa gỗ gụ ở góc quán cà phê.

Nghiêm Phong cũng cẩn thận "rón rén" theo sau.

Ông lão đẩy cửa gỗ, ra hiệu Nghiêm Phong ngồi xuống.

Nghiêm Phong ngoan ngoãn ngồi lên ghế sofa, ông lão ngồi đối diện hắn.

Hai khuôn mặt cách nhau gần nửa mét, khiến Nghiêm Phong cảm thấy bối rối.

Dù sao, đây là quán cà phê dành cho các cặp đôi.

Bây giờ, một người trẻ và một ông lão ngồi ở một nơi như vậy, thật sự không thú vị chút nào...

"..." Ông lão ngồi đối diện Nghiêm Phong, không mở miệng, cũng không có bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Nghiêm Phong biết, nhưng xét thấy ông lão lúc này có thể không

nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, Nghiêm Phong đã gõ câu hỏi lên điện thoại: Ông có thể hỏi Nghiêm Phong bây giờ nên làm gì không?

Khóe miệng ông lão hơi thay đổi.

Ông lão di chuyển điện thoại của Nghiêm Phong từ trên bàn đến trước mặt mình, dường như đang gõ chữ.

Ông lão đẩy điện thoại trả lại Ân.

Nghiêm Phong trên điện thoại chỉ thấy hai chữ: Chờ đã.

Nghiêm Phong có lẽ hiểu – ông lão muốn nói chuyện với Nghiêm Phong về cuộc sống sau 24 giờ.

"Ô..." Nghiêm Phong cố gắng thả lỏng.

Hắn thực sự lo lắng về những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Thật ra, Nghiêm Phong cảm thấy chán ghét cuộc sống đại học nhàm chán.

Mặc dù khi còn học cấp ba, Nghiêm Phong khao khát đại học, khao khát tự do, nhịp điệu đại học vô lo vô nghĩ, khao khát những chị gái xinh đẹp trong trường và những sinh viên khóa trên toàn năng, nhưng khi Nghiêm Phong thực sự vào đại học, hắn phát hiện tất cả chỉ là ảo mộng một phía.

Đôi mắt hắn dường như muốn mở ra thế giới nội tâm của Nghiêm Phong, để chứng minh rằng những gì hắn học được là đúng.

Hắn đối mặt với cuộc tấn công của thế giới này.

"Hừ, chán chết.

Nghiêm Phong tưởng mình đi gặp chị Lam Nguyệt chứ, hóa ra kinh nghiệm Nghiêm Phong kiểm tra thì không có thật." "Đừng giả vờ nữa, nếu không gặp chị Lam Nguyệt, với cái tính keo kiệt đó thì sao có thể mua loại bánh quy quý giá như vậy chứ." "Không gặp mà, đều

theo dõi mấy lần rồi, đều là bạn cùng lớp với Lãnh Lam Nguyệt.

Lão ca không cần loại bạn giả tạo như vậy.

Giúp giành lại điện thoại cũng chỉ là trùng hợp thôi." "Thật sao?" "Thật đấy." Cậu ta cứ chết lặng nhìn chằm chằm, hai mắt cậu ta như đang đánh nhau trong một không gian kín mà chỉ cậu ta mới nhìn thấy, ánh mắt va chạm tạo ra vô số tia điện màu xanh, đôi mắt đều là chân thật nhất, hai mắt có thể truyền đạt ẩn ý, có lẽ kịch hài lãng mạn học đường có thể xảy ra với lão ca đây?

Đôi mắt u ám vô thần lúc này vô cùng chân thật và thẳng thắn.

"Bỏ cuộc đi.

Hộp bánh quy đó Nghiêm Phong giúp mua đó.

Nếu không có giảm giá, lão ca keo kiệt đó chắc không mua thứ đắt tiền như vậy đâu." "Cảm ơn!

Nếu mày thiếu một miếng thịt, mày có thể thành thật không?

Xấu hổ thật." Đừng nhìn miệng đầy màu vẽ và sự nôn mửa dữ dội đó.

Thực ra Nghiêm Phong rất vui.

Một loại so sánh tự hào vì sự khác biệt.

"Làm ơn cho Nghiêm Phong một bữa ăn ngon, đừng chỉ nói suông.

Nghiêm Phong sẽ để lại cho mày." "Không đủ." Cậu ta dùng ngón tay kéo mắt xuống, thò đầu ra nhìn chằm chằm Nghiêm Phong.

"Mẹ Nghiêm Phong về rồi." Nghiêm Phong nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc từ cầu thang.

Nghiêm Phong có thể nhận ra dấu vết của bố mẹ mình.

Bước chân của bố Nghiêm Phong vững vàng, chắc nịch, nhưng

tiếng động không lớn.

Chương 451

Tiếng ô tô đang đi.

Tiếng kim loại va chạm từ chùm chìa khóa dễ dàng phân biệt.

Mẹ không đi nhanh, bước chân hơi dài, thường đi giày cao gót, giày đế thấp, tùy theo thời gian sẽ có khác biệt.

Một khi vẽ ra, Nghiêm Phong đã đi học muộn hơn, một năm cũng không nghe thấy tiếng bước chân của mẹ.

Thật bất lực.

"Đúng vậy." Sau khi chạy lên cửa, Nghiêm Phong liền mở cửa, từ tủ giày của mẹ lấy ra đôi dép mẹ thường đi đặt xuống đất.

"Cảm ơn con." Mẹ sờ sờ cái đầu đầy màu vẽ, đi đôi dép hắn chuẩn bị, rồi vào nhà lúc 6 giờ 32 phút.

"Mẹ.

Hôm nay em trai rất giỏi.

Nghiêm Phong đã mua một bó rau mẹ thích, Nghiêm Phong đã mang cho Nghiêm Phong một hộp bánh quy!" "Tiền Nghiêm Phong còn lại hôm nay con có thể dùng trên quầy để mua rau, mười lăm đồng lẻ bảy xu." "Ồ, xem con thích nghi với nơi này rồi đấy.

Cảm giác như về nhà vậy." "Không sao đâu, mẹ yêu, Nghiêm Phong mời mẹ ăn một bữa tối thịnh soạn." "Tối nay mà không chiêu đãi tốt thì coi chừng bị trời phạt đó." Trong lúc nói chuyện, mẹ không đi đến quầy trong phòng để đếm tiền, mà trực tiếp đi vào bếp, kiểm tra thành quả của Nghiêm Phong hôm nay.

"Làm tốt lắm, tổng cộng mười lăm đồng bảy hào, vậy là khoảng

ba mươi lăm đồng.

Không khác biệt nhiều so với giá Nghiêm Phong thường mua." "Đúng vậy, im lặng.

Nghiêm Phong đang nhìn hộp bánh quy trong phòng mình.

Đó là của cô gái đó sao?" "Đúng vậy.

Xin Nghiêm Phong cứ hỏi, hộp thứ hai hoàn toàn dành cho Y Hoa." Khốn nạn, hình như nên làm gì đó.

"Hộp thứ hai?

Vậy không chỉ một lần đến thăm con sao?" "Đúng vậy, đúng vậy!

Nghiêm Phong không biết Lam Nguyệt cô nương đã đến thăm anh trai Nghiêm Phong bao nhiêu lần rồi, mà Nghiêm Phong lại không chú ý!

Nghiêm Phong không biết hai người đó hiện tại đang làm gì." Nghệ Hi không biết ở đâu đó.

"Mẹ đã giấu giếm chuyện gì đó, chỉ là im lặng chốc lát." Nghiêm Phong cảm thấy mẹ đang bận làm việc trên nền tảng nên không có ở đó.

"Phụ nữ là một sinh vật đáng sợ.

Nghiêm Phong chỉ là một bạn học, tôi sẽ không tham gia vào đó.

Chủ đề nhàm chán này sẽ dừng lại ở đây." "Được rồi, xong hết." "Hai đứa phải rửa tay, gần như có thể ăn cơm rồi." Nghiêm Phong nhìn thức ăn trên bàn, đây là lần đầu tiên Nghiêm Phong tự mình mua ở chợ, hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ, thức ăn trong miệng cũng cực kỳ ngon.

Ngày hôm sau, tại cửa phòng học trường trung học Phường Đông, giờ giải lao tiết hai buổi sáng, "Này, chờ đã." "Được, Toa Toa."

“Vượng Vượng, Vượng Vượng, đoán xem Nghiêm Phong hôm qua tan học về nhà gặp ai?” “?” Dương Niệm Vượng lơ đãng đáp.

“Không, hôm qua khi gặp, Nghiêm Phong cảm thấy chấn kinh.” “Có người đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Nghiêm Phong.” “Đúng vậy, dù sao, buổi học đầu tiên cũng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Nghiêm Phong.” “Ngày đầu tiên...

Có thể sao?” “Đúng vậy, Nghiêm Phong hôm qua gặp Tĩnh Nhất Cát.” “Mày biết tại sao cô ấy đã lâu không đi học không?” Từ vẻ mặt trầm ngâm, Dương Niệm Vượng lấy lại tinh thần, giọng điệu cũng tăng lên tương ứng.

“Biểu cảm ấm áp, sao đột nhiên lại tràn đầy năng lượng thế?

Không nên chứ...” Thái Toa Toa giả vờ cười và chế giễu cô gái trẻ đứng dưới ánh nắng, nói lấp lửng.

“Nghiêm Phong ghét, lúc đó Nghiêm Phong là nhân vật chính, người khiến Nghiêm Phong ấn tượng sâu sắc nhất không phải là ai khác.

Nghiêm Phong cũng đã luôn lắng nghe câu trả lời tại sao lại như vậy.” “Đúng vậy, hình như bị thương rồi, tay phải cô ấy bị thương.

Vốn dĩ nên là người vắng mặt dài hạn.

Xin yên tâm, không có thời gian đi học gì cả.” “Được rồi, được rồi, cứ trêu chọc Nghiêm Phong mãi.

Câu cuối cùng không cần phải cố ý như vậy.

Không, không sao đâu.” “Nếu mày không nói, làm sao mày yên tâm được?” Nói xong, Thái Toa Toa sờ mặt Dương Niệm Vượng, rồi bỏ chạy.

“Chết tiệt, đừng chạy, Toa Toa!” Nghe nói cô ấy không bỏ học,

Nghiêm Phong cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, khi nghe nói tay phải cô ấy bị thương nặng, trái tim đang treo lơ lửng lại một lần nữa thắt lại.

Câu trả lời đó có thực sự quan trọng không?

Nếu câu trả lời thực sự khác với những gì Nghiêm Phong học được, vậy tiếp theo Nghiêm Phong nên đối mặt thế nào?

Phiền phức, tại sao mình lại quan tâm?

Nghiêm Phong không biết khi nào cô ấy sẽ trở lại trường.

Thời gian đã cuối tháng Mười, thời tiết nhanh chóng trở thành mùa đông của một thị trấn nhỏ ven biển.

Chương 452

Quạt và điều hòa trong nhà đã ngừng hoạt động từ lâu.

Ga trải giường cũng được thay bằng chăn bông, các loại áo phông ngắn và quần lửng cũng được cất vào tủ.

Độ lạnh không rõ ràng, nhiệt độ như vừa từ cầu thang xuống, đạt mười lăm độ C.

Do thời tiết, chăn trở nên càng thoải mái và ấm áp, sự muốn rời đi cũng càng mạnh mẽ.

Nghiêm Phong đã gần một tháng không đến trường, Nghiêm Phong vô thức coi khoảng thời gian này là nghỉ đông, nghỉ thu?

Kiểu vậy thì hợp lý hơn.

Nếu lấy điểm phục hồi là 100 điểm, Nghiêm Phong nghĩ tay phải hiện tại nên được 95 điểm, không khác biệt so với các hoạt động thể lực của hắn, chỉ là vì luôn được quấn trong băng gạc, và dốc toàn lực mua đồ ăn vào buổi tối.

Màu da của cánh tay này so với da toàn thân thì hơi trắng, có thể coi là khá toàn diện.

Đối với những người cô độc như Nghiêm Phong, những ngày không cần đi học thực tế lợi bất cập hại.

Việc Nghiêm Phong không trở lại trường học khiến lòng hắn càng thêm bực bội, sự phụ thuộc của Nghiêm Phong vào gia đình tăng lên.

Nghiêm Phong không khỏi lo lắng sau khi tốt nghiệp đại học sẽ đi tìm việc làm.

“Nghiêm Phong, hai giờ chiều đón con.” Tin nhắn mẹ Nghiêm

Phong gửi từ lâu buộc Nghiêm Phong phải đối mặt với thực tế tàn khốc.

Tay Nghiêm Phong đã gần như lành, tự nhiên Nghiêm Phong sẽ trở lại lớp học quen thuộc mà xa lạ.

Mẹ Nghiêm Phong muốn Nghiêm Phong chuẩn bị khởi hành.

Chiều nay Nghiêm Phong sẽ đến học viện để kiểm tra lần cuối.

Tiện thể, Nghiêm Phong cần lấy giấy chứng nhận vắng mặt do học viện giúp.

Thầy Bạch Á chắc chắn có mục đích, nếu không sẽ không có thời gian.

Tin nhắn cô Nghiêm Phong gửi khiến Nghiêm Phong quyết định chuyển lịch đi du lịch hôm nay.

"Được, đội viên Vương, được.

Dì sẽ ra khỏi thành vào ngày 25 tháng 10, ngày thứ hai có thể về.

Hôm đó Nghiêm Phong có thể xin gửi ít quà được không?

Tất nhiên, khi nào tiện cho anh.

Tất nhiên, nếu anh có thời gian rảnh, anh có thể đi bất cứ lúc nào, Nghiêm Phong sẽ báo trước cho Tiểu Lý.

Nếu Nghiêm Phong làm phiền anh, xin Nghiêm Phong lượng thứ.

Sau khi xem tin tức cũng xin Nghiêm Phong hồi âm." Sau khi nhận tin nhắn, Nghiêm Phong có cuộc hẹn mới với mẹ, Nghiêm Phong không biết Tiểu Lý hồi phục thế nào.

Nghiêm Phong hy vọng đứa trẻ xuất hiện trước mặt hắn sẽ thoát khỏi nỗi đau do xa cách và lạnh nhạt gây ra.

Nghiêm Phong thay một bộ quần áo mùa đông, mang theo tất cả

sách giáo khoa và một chiếc túi nhỏ màu hồng do học viện phát.

Nghiêm Phong ra khỏi gara xe tay ga nhỏ, cuộc gọi điện thoại của mẹ hai phút trước khiến Nghiêm Phong thất vọng.

Gió lạnh cứ tạt vào má Nghiêm Phong.

Mặc dù Nghiêm Phong cố gắng kiểm soát tốc độ xe máy, nhưng một khi đã ngồi lên, do tăng tốc, gió vẫn sẽ vô tình thổi tới.

Điều đó là không thể cưỡng lại.

Đúng quy luật.

Không khí lạnh xuyên qua kẽ hở quần áo, luồn vào khắp các ngóc ngách cơ thể Nghiêm Phong, không thể lựa chọn mà phá vỡ công sự phòng thủ của hắn, cơ thể cứ liên tục bàn tán là bằng chứng tốt nhất.

Nghiêm Phong không biết liệu có ảnh hưởng đến hướng đi của mẹ mình không.

Các chữ trên ghế trước bị gió mạnh thổi bay, đội mũ bảo hiểm gần như kín mít đã che đi.

“Đội mũ bảo hiểm...” Nghiêm Phong hơi di chuyển về phía trước, nghiêng đầu sang bên phải cơ thể, rồi lại phát ra tín hiệu, “Cát Nhất, đội mũ bảo hiểm xe máy đi.

Không phải đang run rẩy sao?” “Không cần, con không thích thứ đó.” “Tỉnh táo lại đi, không phải sao?

Con có thể khôi phục cuộc sống bình thường và đi học.

Tay con gần như đã hồi phục.

Con cơ bản có thể vận động như bình thường, nhưng không thể tham gia các môn vận động quá mạnh, như bóng rổ, bóng chuyền, v.v.

Nghiêm Phong đề nghị học viện kiểm tra phục hồi lần cuối sau

nửa tháng.

Chúc mừng cuối cùng con cũng có thể trở lại trường học.

Chương 453

Tất cả bạn học và bạn bè cũng nhớ con!

Đối với Nghiêm Phong, hắn cũng vui khi thấy người bị thương hồi phục khỏe mạnh.

Đối với hắn, đó là hạnh phúc lớn nhất.

Với tư cách là một học sinh, có thể trở lại trường học bình thường cũng là hạnh phúc lớn nhất, haha.

“À, vâng.

Cảm ơn cô đã chăm sóc.” “Không có gì.

Ở tuổi này, Nghiêm Phong không khỏi nhớ về những ngày đi học.

Không may là, thời gian tốt đẹp luôn trôi qua nhanh chóng.” Y tiếc nuối lắc đầu, cứ như đang hồi tưởng về những năm tháng thanh xuân đầy màu sắc.

Nhìn những lời chỉ trích của người ta lúc đó và cả hiện tại.

Trong thế giới hiện tại, ngoài những hồi ức tốt đẹp, y chẳng có gì khác.

Bạn bè không ngừng, ở trung tâm luôn có những niềm vui và phiền toái nhất định.

Nghiêm Phong không biết trong lớp có ai thích mình không.Sau khi hoàn thành một loạt cấp độ, gần một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Nghiêm Phong và mẹ không về nhà, mà đi đến một căn phòng ở tầng ba.

“Cậu là người anh em cô độc đó phải không?

Mời vào!" Sau hai tiếng gõ cửa, chủ nhân căn phòng nhanh chóng đáp lời."Anh Dịch Kính, dì!

Chào buổi chiều!" Tiểu Lệ chạy ba bước về phía Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong ước gì mình bây giờ không thể chạy nhanh như vậy.

Y vẫn chưa hồi phục nhanh đến thế.

Cô bé hoạt bát, vui vẻ đó dường như không hề cảm thấy xa cách, trên mặt nở một nụ cười ngọt ngào, như đóa mẫu đơn nở rộ vào mùa xuân, vừa đẹp đẽ lại mộc mạc.Nhưng Nghiêm Phong lại cảm thấy đóa mẫu đơn này có chút miễn cưỡng.Tiểu Lệ dùng toàn bộ sức lực từ cơ thể mình, tránh khỏi tay phải của Nghiêm Phong, rồi đâm sầm vào cánh tay trái y.

"Tuyệt vời quá!

Anh Dịch Kính, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tiểu Lệ cứ lo rằng sẽ không gặp lại anh nữa!" "Anh không phải đang ở trước mặt em sao?

Được rồi."Xoa xoa đầu cô bé xong, Nghiêm Phong lắc lư một gói kẹo lớn bọc giấy hồng trước mặt, nói: "Quà nhỏ này, ăn không?

Món ăn vặt tôi cho là rất ngon đấy." "Vâng!

Cảm ơn anh Dịch Kính." Đương nhiên, Nghiêm Phong không biết cô bé thích loại đồ ăn vặt nào.

Y chỉ có thể dựa vào hương vị mà Nghi Huy thích nhất để chọn, và cố gắng hết sức để bao bì của cửa hàng trông thật đáng yêu."Dì, anh trai, ngồi đi ạ." Tiểu Lệ nhẹ nhàng đặt gói kẹo vào trong bàn, rồi kéo hai chiếc ghế ra mời Nghiêm Phong và mẹ ngồi."Không sao, tôi tự làm được.

Dì cũng ngồi đi ạ.” Nghiêm Phong vội vã đến giúp di chuyển ghế, rồi giục mẹ mình cũng ngồi xuống.“Tiểu Lệ, con có thể tự do di chuyển chưa?” Mẹ Nghiêm Phong nhìn chiếc xe lăn ở góc xa, rồi dùng giọng nghiêm túc hỏi cô bé thông minh đang ngồi trên giường bệnh của học viện.

Mẹ cô bé phải chăm sóc rất nghiêm ngặt.“Dì à...

Cháu, học sinh cháu không thể vận động mạnh.

Nhưng nhìn cháu... cháu không cần học cách kiểm soát, chỉ cần một quãng ngắn... thì vấn đề không lớn...” “Được rồi.

Lần sau đừng như vậy nữa, hãy nghe lời y tá.

Nếu cơ thể không tốt, lúc yên lặng thì sẽ không tìm được đâu.” Sau vài lời đe dọa, mẹ cô bé nở một nụ cười ngây thơ nhìn Nghiêm Phong.

Haizz, làm gì thế?

Ở tuổi này mà còn ngây thơ vậy.“Không, không!

Cháu nhất định phải nghe lời y tá!” Tiểu Lệ nghe xong câu đó, mặt lập tức trở nên rất nghiêm túc, như một học sinh giỏi đã thay đổi nhận thức vậy.“Không sao, nhưng con đồng ý với lời dì nói, và sẽ nghe lời chú y tá.” “Được thôi!

Tiểu Lệ sẽ nghe lời thật nghiêm túc!”Rồi cô bé ra hiệu với Nghiêm Phong, như một thành viên đội viên chào người chỉ huy.

Trên TV, những bộ phim của các đội viên Mỹ thường có tình tiết như vậy.“Đợi chút, công ty có việc.

Mẹ đi trước đây.

Con ở lại nhé.” Mẹ y nhìn điện thoại rồi nói với Nghiêm Phong.

Bất kể là công ty lớn hay nhỏ, cuối năm luôn chồng chất công

việc.

Chương 454

Về mặt tốt thì đó chỉ là một khởi đầu tốt đẹp.

Trong giai đoạn cuối, luôn cần phải tấn công hiệu suất cuối cùng.

Vì, vì gia đình.“Tạm biệt, dì.

Khi cháu hoàn toàn bình phục, cháu sẽ mang theo món quà tươi tắn và khỏe mạnh đến gặp dì!” “Được!” Mẹ y véo nhẹ má Tiểu Lệ trước khi rời đi.

Trước khi Nghiêm Phong rời đi, mẹ y một lần nữa nhắc nhở y: “Con nhớ, con phải ăn bữa tối cuối cùng nhé, Dịch Trị đệ huynh.” Trước khi rời đi, y không quên sự thương hại ác ý đáng ghê tởm.Chiều nay cũng là lần cuối cùng trong tháng Nghiêm Phong đi chợ mua rau.

Y đã liên tục mua thức ăn tối dùng trong hai tuần, khi đồ ăn hết thì, y luôn theo thói quen đi chợ vào thời điểm đó.

Nghiêm Phong cố ý khởi hành nửa tiếng trước khi tan học, vì vậy từ hôm đó y không bao giờ gặp Khâu Phong và Thái Toa Toa nữa.“Oa, anh Dịch Kính, anh vẫn phải ở nhà chuẩn bị bữa tối, thật kỳ diệu quá!” “Không, tôi chỉ làm việc vặt thôi.” “Cảm giác như một người anh em cô độc đang trốn tránh.” “Được rồi, có muốn xuống lầu không?” Nghiêm Phong sẽ ngại ngùng tiếp tục chủ đề này, và nhanh chóng thay đổi hướng cuộc trò chuyện cũng là một kiểu trí tuệ.

Y nhìn chiếc xe lăn ở góc, vô thức buột miệng hỏi.“Được thôi, mẹ cháu đã một thời gian không đưa cháu xuống lầu rồi.” Bây giờ là 3:26.

Đi bộ từ đây ra chợ mất 20 phút.

Sau đó, Nghiêm Phong sẽ ở cùng cô bé đến khoảng 4:30.

Y giúp cô bé ngồi lên xe lăn.

Y lần đầu tiên chạm vào thứ này.

Trước mắt y là một cuộc sống.

Cảm giác đó vẫn rất tuyệt vời.

Y không biết dùng từ trách nhiệm để miêu tả có phù hợp hơn không.“Ngồi xuống đi, tôi sẽ đẩy.” “Được rồi, đi thôi!” Khi một đội viên sắp ra trận hạ lệnh xung kích, Nghiêm Phong giống như một lá cờ gần đó.

Nhưng điều thú vị là, đội viên dũng cảm đó lại là một cô bé còn đang hồi phục và ngồi xe lăn.

Lá cờ bên cạnh (ám chỉ Nghiêm Phong) là một khuôn mặt trầm mặc, đôi mắt mệt mỏi, ghét bỏ mọi thứ trên thế giới, khiến người khác khó gần.

Sự ghét bỏ cực đoan như vậy quả thực hiếm thấy trên đời.

Tục ngữ có câu “hoa cắm bãi phân bò”.

Bởi vì y là khách trong đó, không, là một người xa lạ, nên y biết nên đi dạo ở đâu.

Trong vòng chưa đầy một phút, thang máy đã chạy thẳng xuống lầu, Nghiêm Phong đẩy xe ra bên ngoài tòa nhà chính.

Bên phải là con đường rợp bóng cây xanh, đi tiếp về phía trước, giống như một công viên nhỏ.“Ưm...

ưm...

ưm...” Cô bé ngồi trên xe lăn run rẩy.

“Sao vậy, con bé thấy lạ lẫm à?” “Không, không.” Giọng nói ngắt quãng và cơ thể run rẩy rõ ràng cho Nghiêm Phong biết cô bé đang

chịu đựng.

Ồ, Nghiêm Phong bây giờ mới nhận ra.

Nhìn chiếc áo bệnh viện mỏng manh đó, thật kỳ lạ, trong thời tiết này, run rẩy không phải vì lạnh.

"Chết tiệt, sao mình lại không chú ý đến chuyện nhỏ này."Nhưng, vài cái tên trong sổ sách đột nhiên thu hút sự chú ý của y.

"Thuyền", có thể là một cô gái.

Có lẽ.

Hai người đã vào phủ trong ba tháng, ở đó không lâu sau thì bị đuổi ra khỏi nhà, nhưng thu nhập hàng tháng cũng không ít.

"Tiểu Thuyền!" Mục Đông Sơn lẩm bẩm trong lòng.Vô tình, y đã dành một tiếng đồng hồ xem sổ sách, cuối cùng chỉ có thể nói với vị lão kế toán kia: "Được rồi, lão nhân gia có thể đi.

Là lỗi của ta, khiến trượng phu ta phải xấu hổ." Nghe lời y nói, vị lão kế toán thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy vui mừng: "Chủ nhân cũng là một cao thủ, người bình thường không có đủ kiên nhẫn để xem sổ sách, ngài là lần đầu tiên xem sổ mà đã có thể đếm được nhiều khoản rồi, lão phu rất khâm phục." Không có gì sai trong đó.

Y tùy ý nói chuyện với kế toán.

Lấy cớ rời đi, y đến nhà "Tiểu Thuyền".Gia đình họ Tiêu Châu ở ngoài thành.

Mặc dù nơi đó có chút hẻo lánh, nhưng nhiều đại gia đình trong đế đô đều ở ngoài thành, ít người ngoài qua lại.Mặc dù không nên đi đến những nơi như vậy vào lúc này, nhưng y vẫn phải đi.

Điều bất ngờ là, khi y cưỡi ngựa ra khỏi cửa thành, một thanh đoản kiếm chém ra, rơi xuống con đường nhỏ phía sau.

Cùng lúc đó, một thanh niên, bóng dáng màu nâu vụt qua, chạy trốn về phía khu mộ tập thể ngoài thành.“Ai?

Dừng lại!” Mục Đông Sơn nhanh chóng đuổi theo, người của y đã ngửi thấy mùi trong khu mộ tập thể mà dừng lại, phát hiện y đã đi sai hướng, nơi đó có Lục Tùng Thạch đang chờ.“Hả?” Người đàn ông đó mặc y phục Lục Tùng Thạch, khăn che mặt che khuất khuôn mặt, nhưng lại quay lưng lại.

Hắn không trả lời, mà chỉ tay về phía bụi cỏ bên cạnh.Mặc dù Mục Đông Sơn thấy kỳ lạ, nhưng y vẫn đi về phía bụi cỏ.

Tuy nhiên, trước khi đến gần, y bị thứ gì đó dọa sợ mà lùi lại.

Một thi thể phụ nữ, mặc váy xám, đã hơi nát, mặt cô ta bị rách.

Chương 455

“Hả?

Có phải Tiểu Thuyền không?” “Đúng vậy, không sai.” Thanh Y gật đầu.

“Ngươi đã giết nàng sao?” “Không,” Thanh Y lắc đầu.

“Không tin ư?

Ngươi có thể xem kỹ.

Nàng bị đao kiếm giết từ phía sau, ta là kiếm khách, không dùng đao.” Hắn đưa thanh kiếm đang cầm ra cho Mục Đông Sơn xem.

“Nhưng ai đã giết nàng?” Mục Đông Sơn hỏi.

“Ta không biết, ta và ngươi có cùng câu hỏi,” Tiểu Thanh nói.

“Ai?

Tại sao ngươi muốn giúp ta?

Tại sao ngươi muốn nhúng tay vào?

Ngươi có biết cô chị thứ hai không?” Mục Đông Sơn hỏi tới tấp.

“Ta không biết cô chị thứ hai của ngươi, nhưng ta đã thấy nàng, ta biết chủ nhân của ngôi mộ bên kia.” Thanh Y nhân chỉ vào mộ Mục Thần.

Mục Đông Sơn cũng biết ngôi mộ đó, mặc dù là của phụ thân, nhưng vì muốn tìm một ngôi mộ tốt hơn thì không thành vấn đề, nhưng Mục Nghị lại không.“Ta thấy cô chị ấy, đêm hôm đó trước một ngày, nàng ấy rất nhanh nhẹn.

Hôm đó, nàng ấy còn ngân nga hát.” Thanh Y nhân nhớ lại.

Đêm hôm đó, nàng ấy mặc chiếc váy tay rộng màu vàng ngỗng, giống như một con bướm hồ điệp màu vàng phấn, xuyên qua rừng cây và khu mộ.

Tay nàng ấy cầm một giỏ trúc hương giấy, miệng ngân nga một bài hát nhỏ đơn giản: "Hoàng hôn và tịch dương trong thành phố hoang mạc, dưới bóng đỏ bay lượn, cây cổ thụ khói sương và quạ lạnh, núi xanh sông biếc, cỏ trắng, lá đỏ, hoa vàng.""Tiếp theo của tôi là lá xanh 6, một lá xanh 1." "Được rồi, nhưng... có thể đánh bài như vậy sao?

Ngốc nghếch... khụ khụ...

Quan Lương Di... bạn học Quan Lương Di?" "Tôi, Lương Nhất huynh, đánh bài như vậy không vấn đề gì.

Chỉ cần trong tay anh có hai lá bài cùng màu, quy tắc dường như không rõ ràng." "Ồ, được rồi.

Tôi...

Tôi sai rồi.

Xin lỗi." Tôi nghĩ rằng đây là một điềm báo bất an, ban đầu tôi đã nghiêm khắc loại bỏ nó."A... không, không." Khi tôi trách oan Quan Lương Di, ngày tháng của tôi càng khó khăn, tôi càng cố gắng.

"Không sao.

À, tôi có trách nhiệm phổ biến quy tắc cho cô.

Đến lượt tôi, từ đỏ sang đỏ!

Chị Lương Nghệ, lại là danh thiếp của cô!" "Ồ, được thôi.

Tôi có lá đỏ 5!" Có thể có quá nhiều quân bài.

Bây giờ, tôi cuối cùng cũng nhận ra sự thoải mái khi chỉ còn một quân bài, Quan Lương Di trông có vẻ vui mừng.

So với nụ cười miễn cưỡng mà Hàn Lâm đã thể hiện dễ dàng trong tiết thể dục trước, nụ cười của cô bé này càng tươi sáng, càng trong trẻo hơn.Có lẽ nụ cười đẹp nhất là nụ cười xuất phát từ trái tim.

Vì vậy, tôi âm thầm ghi nhớ nụ cười đó trong lòng, phần thưởng "giải pháp tốt nhất".

"Ồ, lại đến lượt tôi...

Hắc, tôi sắp lên bờ rồi, một vị vua cô độc.

Có muốn đánh ở đó không?" Tôi gọi tiếng ồn là tiếng ồn vì tiếng ồn xuất hiện sai thời điểm và vị trí.

Đương nhiên, quan trọng nhất là lỗi của chủ sở hữu.

Trịnh Tú Bình nở nụ cười rạng rỡ đến ghê tởm, ném quân bài đỏ trong tay ra, rồi an ủi "thuộc hạ" cô độc của tôi: "Chúc mừng, tôi sẽ ở sau miếu thờ." "Không!

Không thể nào!

Là một vị vua, làm sao tôi có thể bỏ rơi thuộc hạ ở nơi nước sâu?

Chương 456

Đương nhiên, tôi phải cùng nhau cố gắng mới có thể lên bờ!" "Hãy để tôi lên bờ trước.

Cô sẽ yêu nữ hoàng như một nữ hoàng." "Tại sao...?

Quá tệ rồi, đúng không!" Tôi thật sự không muốn dây dưa với cô ta, vì vậy tôi chọn cách giữ im lặng,kiểu chiến thắng.

Tôi có thể đi đến ngân hàng đối diện.

Như vậy, tuy khả thi, nhưng tự nhiên thôi, tôi nhanh chóng chạm vào bộ bài.

Được rồi, có một lá bài bình thường khác.

Xui xẻo, được, xui xẻo, lại nữa...

Ồ...

Sao không để tôi chết đi?

Thậm chí không cho tôi cơ hội gặp lại?

"Bất hạnh.

Sự xui xẻo bên đó đã lan đến đây rồi." Lãnh Lam Nguyệt nhíu mày không vui, lại đưa tay về phía giữa bàn,...Rốt cuộc thì, căn phòng quá lớn rồi.

Là một căn phòng riêng, nhưng lại có cảm giác như bị nhốt trong lồng...

Chính cô là người yêu cầu phòng riêng ngay từ đầu mà." Tôi chỉ vào kẻ đang đi đúng hướng.

Tỉnh táo lại đi, sao lại không thông minh chút nào!

Cũng giống như người lạ, nhưng tôi vẫn cảm thấy bối rối.

“Deng Deng Deng Deng!

Đổi màu, đổi vàng! ...

Ồ ồ ồ a a, may mắn thay, tôi sẽ mất hết tín dụng của mình, tôi sẽ không quay lại!

Kế hoạch Dịch, tôi thật đáng sợ!

Ha ha ha ha ha ha!” Ặc...

Khi tuyên thệ, tôi không quên chụp lại ảnh sau lưng mình.

Chuyện gì đã xảy ra, ngũ tạng co rút, tôi đột nhiên thổ huyết.

Nhìn Trịnh Tú Bình vui vẻ, tay chân luống cuống, bên cạnh tôi, tôi thở hổn hển dụi mắt.

Thật sự, mặc dù nội tạng tôi vẫn đang run rẩy, nhưng tôi gần như đã khóc.

Không dễ dàng chút nào.

Nhân vật tầm cỡ trong trại của tôi sắp đến rồi.

Tôi rất vui.Có một cảm giác, ngay cả khi cuối cùng thất bại, ngay cả khi cô đã đóng góp lớn, cô cũng có thể thoát khỏi gánh nặng đó.

Được rồi, tôi không phải là hiếm thấy trong kết cục thực sự.

Đùa thôi, có lẽ.

Ngay cả khi có thể lên bờ, tại sao tôi lại không thể tiếp tục tiến lên, tôi lại có lý do để rút khỏi đội này.

Tôi phấn khích hạ xuống.

Dù thế nào, khi đến đó, có thể sẽ thay đổi sắc mặt lần nữa, vì vậy tôi tạm thời sẽ không tác chiến một mình.“Quá rõ ràng rồi.” Nhanh chóng, Lãnh Lam Nguyệt rút ra nhiều nhất từ ba quân bài trên tay, màu

sắc là!

Vậy tại sao lại ngả vàng?

Hắc!

Tôi cũng bị xui xẻo sao?

Có lẽ cô ấy quá nhắm vào tôi, sự "hạnh phúc" đột ngột lúc này khiến tôi khá bất an và nội tâm bất ổn."Được rồi, tôi nghĩ Tiêu Lan Nguyệt sẽ đổi màu.

Mặc dù tôi có một lá vàng.

Hì hì." "Chị Vượng Vượng, thật là, muốn quá." Di Tuệ đi, nhìn lá bài trong tay Dương Nộ Vọng, phát ra tiếng thán phục đầy ngưỡng mộ, có lẽ chỉ tùy tiện thở dài một tiếng.

"Ô ô...

Chị vẽ xong rồi đừng nữa.

Chương 457

Tôi đã mở ra rồi, bây giờ lại một lần nữa, tôi... tôi thật phiền phức, phiền phức, phiền phức.

Tức quá.” Rồi cô bé sắc bén nhìn chằm chằm vào tôi, như muốn tự giác phán xét tôi.“Được thôi, được rồi, đừng để chị Vượng Nam làm cô khó chịu.

Hãy nghĩ xem, tức giận với người như anh trai tôi không đáng đâu.

Tôi sẽ không chịu trách nhiệm với cô.

Cô ấy, thậm chí không đáng để cô phải để tâm.” “Xin hãy dừng lại cái tuyên bố đáng sợ đó, tiểu ác ma đáng yêu của tôi.”“Được rồi.

Không cần gì khác, hãy để tôi đợi tôi đánh bại và xem xét áp dụng một số biện pháp trừng phạt.

Ồ, Tiểu Cát, làm ơn mang bình nước đến đây, cảm ơn.” “...

Ồ, được rồi.

Đừng lo.” Tôi đột nhiên bị Lãnh Lam Nguyệt gọi điện thoại, tứ chi di chuyển một cách máy móc, cẩn thận đưa bình nước cho cô gái tóc đen, như một thuộc hạ phục vụ cho một công chúa quý tộc.

Chết tiệt, tôi có vấn đề, vì tôi không có sức kháng cự đối với những mệnh lệnh quá lịch sự.

Không tốt, nếu người khác lợi dụng điểm yếu này thì sao?

Không, tôi phải thay đổi.

Xin chào, bạn học Lãnh, xin hãy nói sau!“Mấy cô có muốn uống nước không?” Sau khi uống xong bình nước, Lãnh Lam Nguyệt nhanh chóng quay đầu, quay người hỏi ba cô gái còn lại.

“A!” “Chị Lan Nguyệt, em cũng muốn!

Xin hãy giúp chị Lương Dật!” “Cảm ơn.

Cảm ơn Lan Nguyệt.” “Không.” Cô ấy có chọn lọc mà phớt lờ tôi.

Được rồi, tôi lặng lẽ giơ cốc thủy tinh lên.

May mắn thay, nhiệt độ trong cốc vẫn còn.

Được rồi, trong bình nước nóng luôn có nước.

Không quá khó.

Uống một ngụm nước ấm, cốc giấy sẽ xuất hiện dấu vết bật ngược từ đáy.

Tôi phải chạm vào mặt trái của cặp sách,“Dịch Cát Quân!

Không có bình nước à?

Tại sao lại mang bình nước nóng?

Nước của anh ngon hơn à?

Nước trong đó có độc không?” “Hả?

Khụ khụ... khụ khụ... khụ khụ...

Đang thách thức chỉ số IQ của tôi sao?

Chủ quán sẽ cho khách uống nước có độc à?

Chết.

Mà?

Căn bản không có bảo tồn?” Khi Trịnh Tú Bình hỏi tôi “ba câu hỏi về linh hồn Quan Vũ”, vừa đúng lúc Tân Qua đang uống nước.

Mặc dù cô ấy đã uống vài ngụm nước bị sặc, nhưng cũng ho vài tiếng, nhưng sự thật không phải như vậy.

Đừng trách mắng nữa.

“Nước không độc đâu, cứ yên tâm uống là được.”“!” Lam Linh Nhi ngẩng đầu, mắt đầy vẻ bất mãn.

“Ngươi cho rằng cứu mạng dễ dàng vậy sao?

Sinh tử của thịt người và xương cốt đều nương tựa vào trời đất, tiêu hao gần một nửa tinh nguyên, rồi bị Ngọc Côn Luân vỡ nát tấn công, sau đó mạnh mẽ khôi phục, Thượng Đế phải thức đêm mới xong, không dễ dàng chút nào!” “Nào!” Kim Diệp có chút không kiên nhẫn.

“Hiện tại tôi không yêu cầu cứu tôi, vậy nên tôi ở đó, chỉ phá hoại.” “Ồ.” Đại Hoa tức giận nhưng mỉm cười.

“Chỉ vì trực tiếp đồng ý với mẹ nàng, ta mới biết nỗi đau này.” “...” Kim Diệp không nói nên lời.Lúc đó, Triệu Minh cầm một con dao gọt hoa quả đâm xuyên trái tim y.

Chương 458

“Sư phụ, ngài đã cứu mạng con, bây giờ con xin trả lại cho ngài!” Đại Hoa đáp lại bằng tiếng ầm ầm, Kim Diệp cũng nghe thấy tiếng động sai lệch, dùng tay giơ dao lên.

“Chết rồi sao?

Nếu chết, liệu có được cứu không?” “Vậy... vậy phải làm sao?” Triệu Minh khóc: “Toàn bộ là do ta hiện tại đã làm tổn thương, không để ta chết, có cách nào không!” “Không sao!” Kim Diệp tự trách, “Ai bảo ta mắc nợ.” Huyết Kỳ Lân có công hiệu kỳ diệu, là linh đan diệu dược cải thiện việc tu luyện.

Lam Linh Nhi cũng không nói gì.

Lặng lẽ nhìn Cẩm Tây.

Khi Cẩm Tây đặt dao lên cổ tay, Lam Linh Nhi đột nhiên vươn móng vuốt, nắm lấy con dao.“Cảm ơn.” “Cắt.” Kim Tranh hạ miệng, nhẹ nhàng vung tay, căn phòng tràn ngát hương thơm.

Mùi bướm hồ điệp thoang thoảng, bay lượn quanh cửa sổ.

Triệu Minh cầm bát, lấy huyết Kỳ Lân, đút vào miệng Kỳ Mễ.

Vết sẹo hình mạng nhện từ từ lan khắp cơ thể cô bé, dần hồi phục và tái tạo thành màu đỏ tươi.

Đồng thời, bàn tay trắng nõn từ từ nâng lên, bàn tay đang nắm kim đao đặt lên tay Kim Diệp.

“Đủ rồi... cảm ơn.” Kim Tranh bình tĩnh đẩy tay ra, vết thương ở cổ tay đang ở khóe miệng, y hút từng chút huyết Kỳ Lân còn sót lại vào miệng.

“Sở dĩ ta có thể cứu ngươi, chỉ vì ngươi đã làm theo ý nguyện của mẹ, ngay cả khi không phải ý đồ của ta.” Nói xong, Kim Diệp đứng dậy, nắm tay, mở cửa, rồi đi ra ngoài.

“Ta đi đây.

Lần sau ta sẽ không giúp nữa, ta sẽ dốc toàn lực!” Đại Hoa hét lên: “Sẽ không gặp lại nữa!” Na Tra mỉm cười, từ từ đứng dậy.

Thế giới này thật phức tạp.

Ai biết ai là ai?

Vào tiết Thanh Minh, có mưa và bi thương, cả thành phố như một con thú hoang đang ngủ say trong mưa bão và sương mù.

Trong quán ăn ở ngoại ô thành phố, khói pháo hoa cuồn cuộn bay ra ngoài cửa sổ khói dày đặc.

Linh hồn hoài cổ đó, từ chối cái chết.Na Tra như thường ngày dọn giường, mặc chỉnh tề, cởi bỏ bộ áo choàng trắng mấy ngàn năm chưa từng thay đổi, khoác lên mình bộ tây phục thẳng thớm, thắt cà vạt.

Thoạt nhìn, trông giống như đang đi xem mắt.

Triệu Minh nhịn rồi, cuối cùng không nhịn được nữa.

Lặng lẽ chạy đến bên Đại Hoa, nhẹ giọng thì thầm vào tai Đại Hoa: “Sư phụ, ngài đang làm gì vậy?” Lông tai Đại Hoa dựng lên, khi Triệu Minh khẽ búng tai thì y lườiiếng mở mắt: “Hắc, hôm nay là Thanh Minh, chủ nhân của ngươi phải thờ cúng tổ tiên.” “Tế tổ ư?” Triệu Minh trợn mắt há mồm hồi lâu, nhưng không nhịn được mà “châm chọc”, cười nói: “Không phải thần tiên sao?

Lại còn học làm trò con người à?

Hơn nữa, đang tế ai vậy?”Tôi tránh né sức nặng, nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của cô ấy, rồi đổ nước ấm từ bình giữ nhiệt vào cốc giấy

dùng một lần của tôi, vài luồng hơi trắng bốc lên, hành động ấm áp này vẫn rất thoải mái.

Chỉ là trong góc mà tôi không chú ý, không chỉ có nhiệt độ và tâm trạng của người đang trôi theo gió.

Mặc dù sức mạnh của cánh tay có chút không được kiểm soát, nhưng tôi hầu như không phát ra bất kỳ âm thanh nào khi gõ vào bàn.

Rốt cuộc thì, ngoài tôi ra, sẽ không ai chú ý một chút nào, mặc dù hiện trường không quá hòa thuận, nhưng vẫn rất náo nhiệt.

Tôi khẽ thở dài, đột nhiên cảm thấy bất lực.

Bởi vì bản thân tôi... không... chắc chắn là sai.

Nhưng, nếu... nếu tôi có thể giao tiếp tốt hơn với cô ấy, thì mọi thứ, mỗi lần đối thoại sẽ không đạt đến trạng thái cứng nhắc như vậy.

Trên thực tế, tôi vẫn sai.

Bởi vì, một số chi tiết vẫn còn thiếu sót.

Ngay cả sau một thời gian dài đấu tranh, tôi cũng phải bước đi vững chắc.

Hửm?

Tiếp tục đi, không phải màu đỏ sao?

Tôi không chút do dự mở to đôi mắt mờ mịt, chuẩn bị thưởng thức một loạt các động tác kỳ diệu.

Không có thao tác bài cụ thể.

Chương 459

Chữ số màu đỏ giữa môi và răng của cô ấy vẫn chưa xuất hiện.

Miệng cô ấy đơn giản, như thể không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nuốt xuống màu sắc của lá bài tiếp theo.

Lông mày cô ấy giãn ra, vô ý dừng lại.

Nhưng, không phải tất cả câu trả lời đều ở trước mặt cô sao, lẽ nào cô không thể giẫm chân lên ngón chân và duỗi tay ra sao?"Tiểu Lan Nhạc, bạn học Quan Lương Di, chị Di Huy...

Xin lỗi.

Tôi... tôi nghĩ tốt nhất là nên thi đấu theo luật...

Nhưng như vậy, kết cục... nhưng tôi...

Ồ, thật rối rắm." "Đừng như vậy, đừng như vậy!

Chị Vượng Vượng, em có thể làm bất cứ điều gì chị muốn!

Khi nhìn lá bài đó, em thấy sẽ không tệ, nên rất rối rắm, em siêu cấp căng thẳng...

Chỉ là một trò chơi bài, đừng quá tham gia vào đó." "Ừm, không cần xin lỗi, Dương Nộ Vọng hy vọng không có lỗi.

Sự lựa chọn của cô cũng là niềm tin của tôi dành cho cô." Quan Lương Di nở một nụ cười nhạt, khuyến khích Dương Nộ Vọng theo "phương thức hướng dương".

"Không sao, cô có thể đánh bất kỳ quân bài nào.

Tôi chỉ đưa ra lời khuyên cá nhân của mình.

Dù sao đi nữa, kết quả thắng thua thế nào, mọi người đều sẽ đoàn

kết.

Nhưng... tôi vẫn hy vọng cô suy nghĩ kỹ càng." Dưới lời "thỉnh cầu" gần như kiêu ngạo của Lãnh Lam Nguyệt, tôi bắt đầu nói với vẻ đầy nhiệt tình, bởi vì tôi bất lực, "Tôi, đối với sự rối rắm, cô có thể cân nhắc cảm xúc của các bên không?" "Không, xin đừng làm phiền tôi, cảm ơn." Lãnh Lam Nguyệt dường như đã dự đoán được, và ngẫu nhiên dựng lên một bức tường nước vững chắc, khiến lực tấn công của tôi ngày càng yếu, giống như một quả trứng đập vào tường vậy.

Hừ.

Tôi biết về lâu dài thì sẽ giữ im lặng.

Làm một thiết bị có vẻ tầm thường vẫn tốt hơn là bị sỉ nhục.

"Hả...?" Dương Nộ Vọng nhìn ba ánh mắt với cảm xúc khác nhau, liên tục thì thầm nhỏ tiếng với ba lá bài trong lòng bàn tay.

Nhưng tôi không có được sự do dự của cô ấy, tôi không biết khi nào nó sẽ bị vứt bỏ.

Lúc này, vẻ mặt cô ấy ngày càng kiên định.

Trong lòng cô ấy dường như đã có con đường tiến lên, đã ra đời.

Tôi bây giờ đang chuẩn bị đi lại con đường này lần nữa.Tôi đột nhiên thấy đau đầu.

Tôi không kìm được mà từ từ cúi đầu.

Cách đúng đắn là đi đối mặt với mọi người.

"Được rồi!

Tôi quyết định, đánh lá bài này!" Dương Nộ Vọng, với lời thề đơn giản, đột nhiên đứng dậy, mạnh mẽ ném ra một quân bài, rồi vững vàng bước đi trên con đường mới đã chọn.

Vào khoảnh khắc quyết định đó, khác với những người đang reo hò và kinh ngạc.

Tôi thấy một tia mất mát thoáng qua trong mắt Lãnh Lam Nguyệt.

Được rồi, khi tôi xác định màu của lá bài, tôi không kìm được mà khẽ thở dài.

Không giống Lãnh Lam Nguyệt, tất cả mọi người đều đã lạc lối, tạp chất cũng hòa vào cảm xúc của tôi.

Ngay cả sau một thời gian dài chờ đợi, tôi cũng sẽ cảm thấy hơi mệt mỏi, có thể sẽ dịu đi.

Kết cục, cách thức đúng đắn, hoặc điều đó đối với tôi, đối với tôi đều không quan trọng, có thể đều vô ích.

Bởi vì ngay từ đầu tôi đã phát hiện con đường này là sai lầm.

Khi quả ngọt của thành công không được chạm tới, việc nói những nỗ lực trước đây là vô ích cũng không quá nhiều.

"...

Cát Cát, mau, màu lá bài trong tay!

Đợi lâu như vậy mà quên mất có chuyện như thế này, để tôi xem nào!" "Không." Tôi yếu ớt lắc đầu, lại rút một quân bài từ bộ bài.

Chương 460

Trong tình huống này, hãy để tôi chìm vào vận rủi.

Hãy nhìn xem sự thật đi, trò chơi có thu hoạch không, phải không?“Ồ, ồ, đợi đã!

Vậy tôi... tôi sẽ không thắng sao?” Dương Nộ Vọng nhìn tôi như không dám tin vào hiện thực trước mặt, rồi liên tục nhìn đi nhìn lại giữa má tôi và lá bài trong tay.

Phiền phức thật, cô muốn tôi nói lại lần nữa sao, tôi phải nắm chặt thanh kiếm trong tay, rồi đặt một thanh kiếm khác lên đó.

“Tôi, tôi không có.

Lần này đã đủ rõ chưa?” “Ừm...

Ha ha ha ha ha, Tiêu Lan Nguyệt, chị Di Huy, bạn học Quan Lương Di, tôi... tôi thắng rồi!

Thật tuyệt!” “Tuyệt vời quá, mong đợi chị ấy, nhưng... có thể buông tay ra trước không...

Em sắp nghẹt thở rồi.” “A ha ha ha.

Xin lỗi, tất cả mọi người đều trách tôi quá phấn khích.

Xin lỗi.” Dương Nộ Vọng cười giả lả, nhanh chóng buông tay rồi xin lỗi Di Hoá, có lẽ vì Di Hoá bị kẹp giữa Lãnh Lam Nguyệt và Quan Lương Di, giống như một chiếc bánh sandwich mềm cứng bị kẹp ở giữa.“Này, mau trở thành tôi!” “Ồ, chị ơi, em không hiểu nửa sau câu nói, có thể lặp lại không?” “Ồ, không có gì cả.

Haha.” Hắc, không nghe rõ lời tôi nói.

Tôi nghe rõ.

Về nhà, ăn miếng thịt.“Được rồi.

Tiêu Lan Nguyệt... không...

Tôi không trả lại cô ấy, tôi thật sự rất vui.

Tiêu Lan Nguyệt...

Tiêu Lan Nguyệt?” “Ồ... xin lỗi, tôi chỉ bị mất phương hướng thôi.

Chúc mừng...

ừm, không, chiến thắng là điều tốt.

Không có chuyện lùi bước.

So với chiến thắng, cô có thể xem xét quyết định mà cô đã đưa ra.

Ở một điểm nào đó, tôi còn vui hơn.

Vì một lý do nào đó, Lãnh Lam Nguyệt từ trước đến nay cứ nhìn chằm chằm vào lá bài trên bàn, rồi trực tiếp nghe thấy một số lời quan tâm và gọi của Dương Nộ Vọng, mới hoàn hồn lại.

Không vui ư... không, không, có lẽ, tôi nhất định đã đọc sai.

“Tiểu Lan Nguyệt...

ừm... tôi rất thích...

ừm...” “Hồ... hồ...

Rồi, lau khô nước mắt đi, trang điểm đều trôi hết rồi.” Lãnh Lam Nguyệt mở ngăn lớn của cặp sách, lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt ở khóe mắt Dương Nộ Vọng.Như vậy, mặc dù có trang điểm, nhưng Dương Nộ Vọng vẫn là một cô gái rất đáng yêu, mặc dù đôi mắt và vùng mặt cô ấy hơi giống gấu trúc.

Khoan đã, tại sao tôi lại ở đây?

Bây giờ, trò chơi kết thúc rồi, cô phải nhanh chóng về nhà làm bài tập!

Đúng vậy, tôi đã té ngã.

Tiên Đài chờ đợi ba mươi sáu ngày.

Thượng thần Diêu Quang đang trải qua tai nạn, có thể cùng tồn tại với trời đất; chiếc váy trắng như tuyết bay phấp phới, khuôn mặt luôn lạnh lùng nhưng vẫn tinh xảo, ấn ký thần ở trán lấp lánh phát sáng.

Chương 461

Trong tay cô ấy, Ngọc Côn Luân vũ bị tàn phá đang được cô ấy vô thanh vô tức vung lên.

Cô ấy đã ngăn chặn.Dưới Tiên Đài, chư thần lặng lẽ thở dài.

Giữa không trung chỉ có một tiếng sấm.

Thân trên của Diêu Quang lúc này trầm tĩnh, khóe môi khẽ mỉm cười.

Kiếp nạn đó nhất định đã qua.

Mọi thứ đều xảy ra trong chớp mắt.

Chư thần vừa thấy thân thể Diêu Quang đột nhiên run rẩy, một trận tiên huyết phun ra, bắn lên Tiên Đài.

Cô ấy hạ thấp cơ thể, ho khan run rẩy, máu tươi nhuộm thấm y phục.

Hai bóng người rõ ràng hiện ra phía sau cô ấy.

Lúc đó, tiếng sấm thứ ba đáng giá.

Tóc bạc tạo thành hình vòng cung.

Một nhân vật lao về phía trước, che chở Diêu Quang trong vòng tay mình.

Điền Lỗi mạnh mẽ đập vào lưng người đàn ông.

Chư thần chấn kinh, một lúc lâu sau, huynh đệ tỷ muội lẩm bẩm trong tiếng động: “Cái đó...

Nhưng hồ ly Di Sinh?” Nhạc Lão là người đầu tiên cẩn thận kiểm tra ngón tay của người đàn ông, rồi đột nhiên ngẩng đầu, mặt đột

nhiên tái nhợt: “Thượng Đế và con hồ ly ác ma kia, đã trao tình yêu.” Lúc đó, Diêu Quang được ôm trong vòng tay.

Ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Lí ở góc chéo phía trên, đột nhiên mỉm cười.

“Một trăm dặm, cái chết của tôi đã đến, tại sao anh lại cứu tôi?” “...

Câm miệng!” Bách Lí thấp giọng thì thầm, rồi không kìm được mà phun ra tiên huyết, máu chảy dài xuống khóe môi, vương vào vạt áo.

“Thật quá xấu hổ.” Hắn nới lỏng một tay, cẩn thận lau vết máu ở khóe môi.

Rồi ôm Diêu Quang, từ từ trôi đi dọc Tiên Đài.

“Ngươi sẽ trường thọ và sống mãi.” Diêu Quang vùi đầu vào cổ Bạch Lí, khẽ nói.

“.” Bạch Lí nhận ra điều không đúng.

Khi cúi đầu, hắn bị cơn đau dữ dội quét qua.

Cố gắng ngẩng đầu lên, thấy Diêu Quang mỉm cười nhìn mình, bàn tay mảnh khảnh nắm chặt.

Trên đầu cô ấy.

“Xin hãy nhớ.” “Không...” Bách Lí mạnh mẽ lắc đầu, “Ta là Bạch Lí, ta là Bạch Lí!” Diêu Quang nhẹ nhàng lắc đầu, “Bạch Lí, không có Diêu Quang, vậy ngươi còn là Bạch Lí sao?” Trên trán cô ấy, ấn ký Thượng Đế dần hiện ra, tiếp theo là sự thay đổi của cơ thể và vẻ ngoài, niềm kiêu hãnh của thế giới, sự kiểm soát đối với mọi kiêu hãnh đều biến mất, một cảm giác ôn hòa, tươi mát và tuyết trắng bắt đầu tràn ngập cơ thể cô ấy.

Bạch Lí cúi đầu, nhìn thấy núi non, sông ngòi, bông hoa đầu tiên

của mùa xuân, và sự tươi mới của chú gà con vừa phá vỏ trứng.

Quái vật bị Diêu Quang phong ấn.

Lập tức, hắn lắc đầu, nhưng vẫn không chống lại được sự mệt mỏi do tấn công.“Ngươi đã làm gì vậy?

Dừng lại, sẽ chết đấy!

Sẽ chết đấy!” Diêu Quang chỉ khẽ mỉm cười: “Thanh khiết Kỳ Mễ, thật tốt.

Tay ta đã dính đầy máu của vài trăm dặm, hãy để ta chết.” Máu từ y phục phía sau cô ấy chảy ra một cách đáng ngờ.

Hắn đau khổ cầu xin: “Đừng...

Diêu Quang, đừng, đừng để ta ở một mình.”Diêu Quang mỉm cười lắc đầu: “Ngươi sẽ nhìn lên mặt trăng, ta sẽ mãi mãi ở bên ngươi.” Nụ hôn cuối cùng rơi giữa hàng mi, kèm theo hơi thở tạm biệt ấm áp.

Chư thần lo lắng nhìn khói đen trên đài lơ lửng, thấy một người từ từ hạ xuống, tiếng của Thượng thần Diêu Quang truyền ra: “Chủ nhân đảo Bạch Lí, đệ đệ Kỳ Mễ của ta, A Mễ Bạch đã chết, Kỳ Mễ sẽ kế thừa vị trí của ta, mong mọi người đều có thể chăm sóc tốt.” Chư thần nhìn nhau, nhưng sao có thể không tuân theo di nguyện của thần, rồi kính bái chứ?

“Hãy đến Thượng Đế, yên tâm, ta sẽ chờ đợi Thượng Đế mới.” “Được.” Diêu Quang khẽ mỉm cười, cuối cùng nhìn Bạch Lí thật lâu, rồi quay người, khẽ thở dài.

“Rốt cuộc thì cũng sẽ không để ta đi.” Một nhân vật khác đã ngủ say trong bụi trần từ lâu cuối cùng cũng từ từ xuất hiện vào khoảnh khắc đó.

Hoa Thần Y Hương.

Đôi mắt ghét bỏ, lạnh lùng: “Ta sẽ không buông tha, ngươi ép ta!

Ngươi là người đầu tiên ta gặp, ngươi!

Tại sao lại thích?

Diêu Quang lại ho ra một ngụm máu nữa, dùng ống tay áo lau đi, động tác hoàn toàn giống như trước.

Chương 462

“Y Hương, ngươi không nên hận ta.” “Ta hận ư?

Ta hận chết đi được!” Diêu Quang cầu hôn Thượng Đế, nước mắt đột nhiên xuất hiện trong mắt cô ấy, chảy xuống, trong mũi có tiếng khụt khịt nồng nặc.

“Cái giá ta phải trả cho hoạt động Hồng Tinh lần này quả thực cao hơn.

Y Hương, mặc dù ngươi là thuộc hạ của ta, nhưng ta lại coi ngươi như muội muội của ta.” “Dừng lại đi, dừng lại đi!” “Nhớ lần ta xuống hạ giới chơi không?

Hãy để ta một mình đi xuống, rồi chế giễu chúng sinh ở hạ giới...” Diêu Quang lại ho, không thể tiếp tục, chỉ có thể nói lại một lần nữa: “Ngươi không nên hận ta.” “Giết ta, ngươi sẽ bị... không đáng.” “Đừng!” Y Hương đột nhiên hét lớn, ngón tay nhanh chóng run rẩy, nhưng nước mắt vẫn chảy, “Quá muộn rồi!

Ta không thể quay đầu!

Diêu Quang, ta không thể quay đầu.” Theo lời nguyền hư không dần trở nên rõ ràng, khuôn mặt Diêu Quang cuối cùng cũng thay đổi, tức giận thở dài: “Y Hương, dừng lại ngay!

Sẽ chết đấy!” Y Hương liếc nhìn lần cuối, rồi nhảy xuống.

Phía sau cô ấy, một chiếc vạc ba chân khổng lồ từ từ xuất hiện.

Y Hương như một con bướm hồ điệp, nhảy vào chiếc vạc lớn.

Đỉnh Thần Nông cổ xưa, cưỡi máu tiên.

Nếu có người dùng máu thịt để tế, đó sẽ là một chuyện hung

mãnh.

Máu của Đỉnh Trầm Ninh lấp lánh, một trận gió mạnh thổi qua Tiên Đài.

Diêu Quang không chút do dự nhảy vào.

Tiên huyết trong vạc dần cạn, những bông hoa núi ban đầu hấp thụ từ từ phun ra.

Khi chư thần nhìn thấy sự ra đời của Đỉnh Trầm Ninh, họ lo lắng, nghiêng đầu nhìn nhau, nhưng không ai đến giúp đỡ cổ vật này.

Ai dám khiêu khích?Cuối cùng, một luồng ánh sáng màu vàng ngỗng bắn ra, Y Hương quay người, thấy Diêu Quang ngồi giữa đại đỉnh, ngẩng đầu nhìn cô ấy, khẽ mỉm cười, tia chớp lóe lên, nhưng dường như hài lòng và đang nhìn.

Cô ấy cau mày.

"Y Hương, xin hãy chăm sóc Nghiêm Phong cho ta." Y Hương bị đưa đến Tiên Hiền Đài trước khi kịp trả lời.

Cô ấy vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng thở dài yếu ớt, đó là giọng của Diêu Quang.

"Cuộc đời ta đã kết thúc." Đồng thời, Đỉnh Thần Nông từ từ ngừng quay, biến thành kích thước của một chiếc đinh.

Mười vạn ngọn núi, tất cả đều đã khóc, núi sông ca hát, thần linh và quỷ hồn đều khóc.

Tiếng rồng gầm vang vọng thiên đường, hoa trên mặt đất khô héo, cây xanh khóc than, cả thế giới đều không còn mùa xuân.

Tất cả động vật đều chui ra khỏi hang, quỳ lạy trên mặt đất, nức nở.

Thượng thần Diệu Dụng được dùng để chế tạo vạc ba chân, sau

đó tiêu diệt.

Thần tiên đó được hiến tế trong hang động băng giá Côn Luân Sơn, cảm giác như đang ngủ.

Hoa Thần Y Hương, gián tiếp giết chết thần, cuối cùng thoái hóa thành dã thú, vĩnh viễn không bao giờ trở thành con người.

Kỳ Mễ kế thừa vị trí của Diêu Quang, hóa thân thành bán thần, cai quản núi sông, mặt trăng và các vì sao.“Cứu tôi với!

Cứu tôi với!” Cửa phòng khám đột nhiên bị mở tung, điều hòa hùng vĩ bao phủ một bóng đen.

Con mèo trắng đang ngủ cạnh cửa, đột nhiên giật mình, nhảy lên ghế.

Nghiêm Phong đang ngồi trên ghế, mặc áo choàng trắng, hai chân bắt chéo, hai tay cầm tờ báo, ngẩng đầu nhìn.

Nhìn con mèo trên đùi mình, anh ta dùng ngón tay dài nâng con mèo lên, rồi đưa tay về phía bàn.

“Mèo chết tiệt, tránh xa tôi ra.” Con mèo trắng với vẻ mặt oán hận như một viên đạn, bắn vào người Nghiêm Phong.Nghiêm Phong không để ý đến con mèo đang xù lông đó, chỉ bực bội đặt tờ báo xuống, cẩn thận vuốt phẳng những nếp nhăn trên áo choàng trắng, rồi gỡ từng sợi lông mèo dính trên ống quần.

Sau đó, anh ta ngẩng mắt lên.

Đôi mắt bị tia sáng kỳ lạ xuyên qua, nhìn chằm chằm vào những vị khách không mời mà đến trong đêm khuya.

Thật không may, kẻ ở góc kia quấn chặt mình trong chiếc áo khoác đen, trên đầu đội một chiếc mũ bí ngô đen không rõ nguồn gốc.

Nghiêm Phong chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt đáng kinh ngạc, dường

như đã rơi lệ.

Đôi mắt chứa đựng những giọt lệ nhạt nhòa.

Bàn tay của tôi lộ ra, tôi có thể thấy mình không làm bất kỳ công việc nặng nhọc nào, nhưng những vết máu trên ngón tay trắng của tôi vẫn nhỏ giọt từng giọt, tạo thành một vũng máu nhỏ gần chân tôi.Nghiêm Phong hơi ghê tởm nhìn vết máu trên mặt đất, nghĩ rằng có lẽ người kia đã nhìn thấy từ xa chữ "phòng khám", rồi vội vàng tìm thứ có thể cầm máu.

Suy nghĩ theo cách này, Nghiêm Phong cố gắng cong khóe môi, rồi nở một nụ cười lễ phép từ xa.

"Xin lỗi, đây là phòng khám tâm lý.

Chương 463

Không liên quan đến vết thương.

Cứ đi thẳng một trăm mét, rẽ phải, ở đó có một học viện nhỏ." Trong lúc nói chuyện, Nghiêm Phong hơi nghiêng người về phía trước, tấm bảng tên lạnh lùng của anh ta vừa bị ánh sáng chiếu vào, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.Người gọi không nói một lời, nhưng bước về phía trước một bước khó khăn, hơi cúi người xuống, dường như đang cố nhận ra tên trên bảng của Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong thường xuyên nới lỏng tay trên tay vịn ghế rồi nắm chặt lại, nhưng vẫn suy tư về câu "chăm sóc người già, người yếu, người bệnh và phụ nữ mang thai", rồi kiềm chế bàn tay lạnh lùng của mình.Điều bất ngờ là, người đó không biết phải làm sao, lại đi thêm nửa bước, quỳ xuống, nắm lấy bảng tên của Nghiêm Phong, máu tươi bắn lên áo choàng trắng!Nghiêm Phong nhíu mày, bàn tay nắm chặt tay ghế đột nhiên nâng lên, rồi phất tay.

Con mèo trắng đang nhìn từ trên tường khó chịu quay đầu đi.

Kẻ giả mạo đó bị tông mạnh trước khi kịp phản ứng.

Chiếc mũ nực cười lăn sang một bên, để lộ khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú, đôi mắt chăm chú nhìn chiếc ghế mà Nghiêm Phong vẫn đang tựa vào.

Nghiêm Phong: "Bác sĩ Nghiêm Phong...

Chú Tiêu Thổ... hãy để tôi tìm..." Không động đậy.Nhưng đôi mắt của Nghiêm Phong không thể mở ra vì lửa và khói.

Có thể tìm người ở đâu?

Lúc đó, Tiêu Kỳ Nham cưỡi ngựa nhanh, ngọn lửa lớn đã đạt đến

mức không thể tiếp cận.

“Nhạc Nhi ở đâu?” Tiêu Kỳ Nham hỏi.

Hắn có biết rõ tên đó đã đi đâu không?

Kẻ xấu xí đó không biết trả lời thế nào, chỉ lắc đầu.

Tiêu Kỳ Nham lúc đó vội vàng, hét lớn: “Bảo vệ công chúa!” Sau đó, Tiêu Kỳ Nham bất kể thân phận thế nào cũng lao vào biển lửa.“Nguyệt!

Nguyệt!

Triệu Hận Nguyệt!” Tiêu Kỳ Nham tìm kiếm trong biển lửa, những thanh gỗ đang cháy suýt chút nữa đổ sập và đánh trúng hắn.

Khói đặc cuồn cuộn, Tiêu Kỳ Nham bị hun khói đến mức không thể mở mắt.

Hắn chỉ có thể cúi lưng, tiếp tục cố gắng.

“Hắc!” Tiêu Kỳ Nham tình cờ phát hiện ra thứ gì đó.

Hắn khẽ chạm vào như thể đó là một người.

Hắn nhanh chóng cúi xuống, chăm chú nhìn.

Triệu Hận Nguyệt đang bất tỉnh.

Lúc đó, một thứ gì đó khác bị kẹt.

Tiêu Kỳ Nham ôm Triệu Hận Nguyệt, lăn tròn.

Mặc dù nhanh nhẹn, nhưng hắn vẫn bị đánh trúng.

May mắn thay, hắn không bị thanh xà ngang làm cho choáng váng.Tiêu Kỳ Nham không chút do dự, bất chấp cơn đau, ôm Triệu Hận Nguyệt lao ra ngoài.

Vừa nghe tiếng “Oanh!”, cả biệt thự đã đổ sập phía sau họ.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sinh tử cách nhau chỉ một bước, ngay cả khi Tiêu Kỳ Nham chậm nửa bước, cả hai cũng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi trong đó.Trước khi mọi thứ sụp đổ, lúc bình minh, Tiêu Kỳ Nham nhìn bức tường đổ nát và khói chưa tan.

Hắn không thể kiểm soát được sự run rẩy.

Nếu chậm một bước, sẽ hối hận suốt đời.

Ngôi làng miền núi đó bị phá hủy hoàn toàn, do sự cố xảy ra vào nửa đêm, trong chốc lát không thể tìm ra nguyên nhân của đám cháy.Triệu Hận Nguyệt luôn trong trạng thái hôn mê, Tiêu Kỳ Nham không thể rời xa, một lần cũng không dám yêu cầu rời khỏi tầm mắt.

Ánh trăng đổ xuống như nước, trong đêm lạnh giá như vậy, Tiêu Kỳ Nham quay người ngủ thiếp đi.

Khi hắn nhìn cây đàn piano trên bàn cạnh cửa sổ, hắn đi đến khẽ vuốt ve.

Triệu Hận Nguyệt trong mơ yếu ớt nghe thấy tiếng đàn piano, rồi từ từ tỉnh lại.

Nhưng, đầu óc cô ấy, cả người đều vô ích.

Không thể lập tức thoát khỏi giấc mơ hiện thực.Triệu Hận Nguyệt nghiêng đầu, nhìn một người ngồi dưới ánh trăng qua cửa sổ.

Người đó có vóc dáng cao gầy và đôi mắt phượng hòa vào làm một, mái tóc bay theo gió.

Ừm.

“Giấc mơ này thật quá chân thực, tôi thật sự muốn khóc!” Triệu Hận Nguyệt không vui, cô ấy cựa quậy trên giường, nhìn kỹ hơn.Sau khi kết thúc khúc nhạc, Tiêu Kỳ Nham cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn vươn người ra, cửa đang mở.

Đột nhiên, có hai bàn tay từ phía sau.

Chương 464

“Tiểu Kỳ Nham, tôi hy vọng cô ở đây!” Triệu Hận Nguyệt, nước mắt không kìm được, Tiêu Kỳ Nham giật mình, chỉ quay người lại.

Triệu Hận Nguyệt dường như có chút hoảng sợ, nhanh chóng nói: “Đừng quay người, mỗi lần quay người, tôi đều sẽ tỉnh lại lần nữa!

Hãy để tôi ôm anh một lát!” “Nguyệt!” Giọng Tiêu Kỳ Nham có chút kinh ngạc.

Triệu Hận Nguyệt nghe thấy tiếng đó, rồi buông tay ra.

Cô ấy vô thức lùi lại một bước, hoảng sợ nói: “Ai?...” Tiêu Kỳ Nham quay người lại, thấy Triệu Hận Nguyệt đã co người về giường.

Cô ấy được quấn chặt, trông có vẻ sợ hãi, nói: “Không!

Không!

Tuyệt đối không!

Trong miệng cô ấy chỉ có vết nứt, tại sao trên đó lại có vết bớt hình mặt trăng?

Đừng!

Đi đi!”Thực tế, cái miệng nhỏ nhắn đó khiến giọng nói của người phụ nữ trở nên rõ ràng.“Ha ha, có rắc rối rồi, dám dọa cháu gái yêu kiều, xem ta đóng gói ngươi thế nào!” Kỳ Mễ quay mắt lại, nhẹ nhàng ra lệnh: “Câm miệng, mèo chết tiệt.” Ta sẽ sợ sao?

Đùa thôi!“Mèo chết tiệt” không để ý đến chuyện đó.

Đuôi nó run rẩy, nhảy khỏi bàn, nhanh chóng chui vào ổ mèo, để lại Nghiêm Phong một đống hỗn độn.

Nhìn người đang nằm trên mặt đất, một chàng trai tuấn tú.

Có lẽ cậu ta bị thương nặng, trên đầu mọc sừng rồng.

Một đôi sừng rồng, nhưng đáng tiếc, khuôn mặt rất đáng sợ, sừng rồng đã mất đi vẻ sáng bóng.

Nghiêm Phong thở dài, Tiêu Thổ là một trong chín rồng nại và cũng là bạn thân lâu năm của cậu ta.

Những năm qua, nhiều chuyện đều phụ thuộc vào cậu ta và những người phía sau.

Mặc dù không thích những thủ tục rườm rà đó, nhưng y biết những người cần chú ý.Nghiêm Phong đóng cửa phòng khám, cúi người, ôm lấy thiếu niên, rồi chuyển cậu ta vào phòng tư vấn tâm lý - dù sao đi nữa, xin hãy điều trị trước.Nghiêm Phong cởi quần áo của thiếu niên, không kìm được mà thở hổn hển.Trên người cậu bé đó đầy những hình xăm dày đặc, nếu tôi quan sát kỹ, tôi sẽ thấy một vết thương nhỏ, bên trong có máu chảy ra.

Máu thấm dọc theo những hình xăm này, có thể gây đau đớn, nhưng tôi không biết cậu bé làm thế nào để chịu đựng được.Nhưng, rồng luôn là loài máu lạnh.

Mặc dù cậu bé này có thể coi là một nhánh không quan trọng, nhưng cậu ta đã kế thừa huyết thống tổ tiên.

Nhưng ánh mắt cậu ta chứa đầy nước mắt, hắc, như thể đã chạy quá nhanh, Tang Đức đã mất cả hai mắt.

Nghiêm Phong suy nghĩ, rồi nhanh chóng dùng hai tay kết ấn - thoạt nhìn, loại hình xăm này là một loại bùa chú thông thường.

Khi bắt đầu, nó rất đáng sợ, nhưng nếu làm theo, sẽ khó khăn, trước tiên phải giải phóng phong ấn, để chú ngữ chìm vào máu, rồi từ từ đẩy nó dọc theo huyết thống.Tôi thấy máu đã ngừng chảy, sức mạnh của Nghiêm Phong lại trở nên nặng nề hơn.

Sau khi đóng dấu vào điểm mấu chốt, anh ta bắt đầu niệm chú mạnh mẽ.Tuy nhiên, Nghiêm Phong dần nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Được thôi, bùa chú đơn giản này quái vật thường thấy.

Tôi sẵn sàng tùy tiện giải quyết vấn đề này, nhưng bây giờ tôi cảm thấy trán mình hoàn toàn yếu ớt và đổ mồ hôi, nhưng không những không giải quyết được vấn đề.

Thay vào đó, máu không ngừng chảy ra ngày càng đậm đặc.

Sắc mặt thiếu niên nhanh chóng trở nên xấu đi.Nghiêm Phong vội vàng dừng tay, sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên đưa ra một phản ứng - nếu một bùa chú đơn giản mà đệ tử có thể giải quyết, thì sẽ không bao giờ gọi tôi đến.

Bùa chú phục hồi hình ảnh Hồ Tiêu không thể loại bỏ.

Nghiêm Phong sao chép nó vào túi, rồi cau mày một lúc lâu.Có lẽ... là Bất Hủ Trớ Chú.

Bất Hủ Trớ Chú là chú ngữ bị cấm trong bộ lạc ác ma.

Sức mạnh của loại chú ngữ này rất lạnh lùng, khi tấn công như phi tiêu, chú ngữ do pháp sư cấp cao thi triển sẽ khiến nạn nhân mất hết máu và không thể phục hồi, được gọi là đại ác ma.

Một khi kỹ thuật này được thực hiện, cực kỳ khó phá giải, và phương pháp chú thuật thông thường hoàn toàn vô dụng.

Nạn nhân sẽ mãi mãi chịu đựng sự lạnh lẽo, vì vậy nó được gọi là Vĩnh Sinh Trớ Chú.

Nhưng.

Bất Hủ Chú không bị cấm sao?

Nếu không nhầm thì lệnh cấm này vẫn còn, một số người thậm

chí còn dám vi phạm!“A?

Phụ thân, con gái cảm thấy không ổn!” “Tại sao không?” “Con gái có một phụ thân và mấy người ca ca.

Nếu làm vậy, có thể sẽ có người bất mãn.

Thật sự trẻ tuổi, con gái - mẹ chồng biết phải cố gắng hết sức.” “Được!

Chương 465

Ngươi cho rằng ai là tốt nhất?" "Thanh kiếm do Mạc Ương đệ huynh mang về, vốn nên làm, nhưng lại đang trên đường đến Đạo Mã trại rồi.

Tại sao không để huynh đệ khác làm?" Không chắc là phụ thân sẽ làm tốt ở một phủ.

"Được rồi.

Vậy hãy để cô ấy làm!

Rồi ta sẽ tuyên bố." "Cảm ơn, phụ thân!" "Được rồi, Hoàng đế và bà bà sẽ về thôi, nên nghỉ ngơi sớm.

Ngoài ra, nếu con thật sự luyện võ, thì nên đi tìm đứa trẻ mà Sở Tuấn Chi biết.

Con có thể thỉnh giáo." "." Hắt hơi!Trong cung, Sở Tuấn Chi ngồi ở Lang Phường uống rượu, đột nhiên hắt hơi.

"Ai, gia gia đây?" Hắn lẩm bẩm, dụi mũi, tiếp tục uống rượu.

Sau vài ngụm, dường như không thể khiến người ta hài lòng.

Hắn đưa tay bẻ cành cây lê.

Đứng lên như muốn múa kiếm.

Ừm... thoải mái...

Sau khi uống rượu xong, tôi nhảy ra khỏi hàng rào, nhảy vào sân, bắt đầu dùng cành cây chơi kiếm, rồi vừa chơi vừa hát...

"Ánh trăng trong sân..." Sau khi quay người, cành cây lê trong tay xoay một vòng, rồi nhọn hoắt chỉ lên mặt trăng trên bầu trời.

“Trên mặt đất có khả năng có sương giá...” Tôi cúi đầu nhìn ánh trăng tản mát trong sân, mặc dù không sáng như mùa đông, nhưng cũng lờ mờ nhìn thấy.

“Ngẩng đầu lên nhìn...

Chết tiệt!” Tôi vừa định ngẩng đầu ngắm trăng, thì kinh ngạc nhìn thấy một cái bóng hình người.

Nỗi sợ hãi đó làm cho rượu bay hết, tôi hoàn toàn tỉnh táo.

“Đồ ngốc!

Nửa đêm không ngủ lại làm gì trên mái nhà thế!

Dọa ta!” Vu Lượng, người đã thay sang y phục nam nhân cường tráng, quay đầu nhìn người trong sân, nhưng không đi xuống.

Thay vào đó, hắn tìm một chỗ ổn định để ngồi xuống, rồi lặng lẽ mở miệng nói: “Sư phụ đã sai rồi.” Sở Tuấn Chi ném cành cây trong tay đi, bay lên, ngồi cạnh Ngọc Lương, thở dài, ngẩng đầu nhìn mặt trăng, nói: “Đương nhiên, ta biết là sai, ở lại trong sân, nhưng không ở trên giường, không ở trong ánh trăng trong sân!” “...” Hắn yên lặng một lát, rồi tháo một bình đào từ thắt lưng ra, đưa cho Sở Tuấn Chi.

Sở Tuấn Chi nhận lấy, mở nút, ngửi một cái, nói: “Rượu ngon!” Rồi ngẩng đầu uống một ngụm lớn.

“Cố lên!” “Tại sao phải lo lắng?” “Vu Lượng, gia gia sẽ không ở lại.

Ở đây thú vị.

Ta nghĩ ta sẽ không ở đây hai năm rồi.

Ta sẽ nhớ, nhưng ta không nhớ ngày nào, chỉ có vài nơi, thật nhàm chán.

Hành động hôm nay, bất kể là Tổng Giám Thị hay Tổng Giám Thị,

đều sẽ khiến gia gia không vui.“Vài ngày nữa, Hoàng đế sẽ phái người đến các nơi phát thiệp mời.” “Ồ?

Suýt nữa quên mất.” “Nghe nói các cô gái Tiêu đều xinh đẹp, có muốn đi không?” “Đúng vậy, ta đã xem xong rồi.

Lúc đó, Diệp Binh gần như bị bao vây, phải đi đường vòng sang bên khác.

Điều đó không tốt.

Không bằng Mục Nham.

Cũng ác độc.

Không có gì không thích.”Nghiêm Phong nhìn người trên tạp chí, quay sang bạn trai nói: “Duệ Tuyền, không phải là anh trai Mạc Thuỵ Sinh của anh sao?” Bạn trai rõ ràng rất hứng thú với nhân vật trên tạp chí đó.

Nói với Vân An: “Em trai tôi từ nhỏ đã được cha mẹ nuôi dưỡng lớn lên.

Không có học thêm.” Vân An nghe nói em trai của anh ta thật sự không tốt thì hơi xấu hổ.

Cười nói: “Thực ra, được thôi!

Khoảng cách giữa hai người vẫn còn lớn!” Sau đó, cô ấy lại mỉm cười với Nghiêm Phong và người đó.Sau khi ba người ăn xong, Vân An có ý thức hơi buồn ngủ, nên về nhà trước.

Thực tế, tôi cảm thấy chỉ có một cái bóng đèn siêu lớn, sắp nổ tung.

Nghiêm Phong đã gọi xe, nhìn cô ấy lên xe.Nơi ăn cơm quá xa so với chỗ tôi ở.

Một tay nghe nhạc trên điện thoại, một tay lấy tai nghe ra rồi nhắm

mắt lại.

Chương 466

Khi đang nghe, chiếc taxi đột nhiên rung lắc, tôi mở mắt ra.

Thì ra, tài xế taxi và chiếc ô tô phía trước đều bị va chạm từ phía sau.

May mắn thay, không có sự cố lớn nào xảy ra, nếu không tôi sẽ trở nên quá nhỏ bé, không thể tự bảo vệ!Tài xế taxi xuống xe kiểm tra xem ô tô có vấn đề gì không.

Tài xế phía trước cũng xuống xe.

Tài xế taxi nhiều lần xin lỗi tài xế xe phía trước.

Tần Vân An cẩn thận nhìn.

Không phải là người mà chiều nay mình đã gặp sao?

Thật là xui xẻo, lại gặp nữa rồi!

Vì vậy, cô ấy yên lặng ngồi trong xe, năm nay sẽ không để người đó nhìn thấy.Ai đã mở cửa taxi và nói với người đó: “Ngài xem bên trong có khách.

Rất vội, tôi có thể trả một phần tiền trước, để tôi đi trước, rồi ngài đi sau được không?

Tôi sẽ đưa tiền cho ngài.” Mạc Thuỵ Sinh theo tài xế, nhìn thấy người phụ nữ mà hắn đã gặp chiều nay!

Đột nhiên hắn thấy hứng thú.

Nói với tài xế taxi: “Tôi đi trước.

Tôi sẽ sửa xe giúp khách của ngài.” Tài xế kinh ngạc, nhanh chóng lái xe rời đi.

Tần Vân An bị tài xế kéo xuống.Người đó nói với Tần Vân An: "Tại sao cô lại đụng phải tôi ba lần năm lượt?

Có mục đích gì sao?

Xinh đẹp thật, nhưng tôi không thích!" Tần Vân An nghe xong có chút tức giận, nói: "Tôi không quan tâm anh là ai, dù mạnh mẽ đến mấy, tôi cũng không sợ, càng không cần phải chế giễu và mắng mỏ người khác!" Mạc Thuỵ Sinh có chút kinh ngạc.

Người phụ nữ này dám nói chuyện như vậy.

Hắn đưa tên của mình cho cô ấy, nói: "Tôi sẽ khiến cô phải trả giá!

Tôi sẽ liên hệ với cô." Sau đó, hắn lái xe rời đi.Tần Vân An đứng cạnh đuôi ô tô, đứng ở cùng một chỗ, nhìn đuôi ô tô, trông thật buồn cười.Tần Vân An có lẽ mang vận rủi sao?

Hay chỉ là ngẫu nhiên?Sau khoảng mười ngày nỗ lực làm việc, Tổng giám đốc tuyên bố công ty đã bị mua lại!

Tin tức này đối với một số người có thể là tin tốt, vì bên mua lại là một công ty lớn, có nghĩa là nhân viên của công ty sẽ trở thành nhân viên của một công ty lớn, đó là một vinh dự lớn ở địa phương!

Đàm Lịch Nhiễm trong lòng có chút sợ hãi.

Cô ấy cố gắng tìm hiểu tình hình chung của công ty nhỏ này.

Bây giờ lại phải làm việc theo nhóm, thật quá tệ!

Khoan đã, Tập đoàn Mạc Tư!

Chẳng phải Mạc Thuỵ Sinh là của công ty lớn đó sao?

Trời ạ!

Nghĩ đến việc sẽ làm việc cùng với loại người đó, cô ấy không

khỏi lo lắng cho tương lai của mình.

Tần Vân An là nhân viên mới của công ty, và được phân công đến trụ sở chính để nhận đào tạo nghề.

Đợt huấn luyện lần này trực tiếp do thư ký Mạc phụ trách!

Điều này đồng nghĩa với việc Tổng giám đốc Mạc đã trực tiếp ra lệnh!

Đàm Lịch Nhiễm nhìn từng người một lần lượt bỏ chạy khỏi công ty, nhưng nếu rời khỏi đây thì sau này khó mà tìm được việc tốt!

Thật là một con người đầy mâu thuẫn.

Trải qua ba ngày huấn luyện tại tập đoàn Mạc thị, Tần Vân An lần đầu tiên gặp Mạc Thụy Sinh ở đây.

Cái gã cao ngạo này hoàn toàn khác biệt với người đàn ông cô gặp hôm đó: đôi mắt chiếu rọi sự tinh ranh của tư bản, sống mũi thẳng tắp.

Môi mỏng, nếu bạn không hiểu rõ hắn, bạn sẽ bị vẻ bề ngoài của hắn mê hoặc.

Tần Vân An nghe các cô gái bên dưới thì thầm to nhỏ, dường như vừa thích thú lại vừa sợ hãi.

Tiếng bàn luận của mọi người truyền vào tai cô.

Hắn đậy nắp bút lại, cầm lấy và cài chặt nút áo vest.

Lúc này, trong đám đông có người nhìn thấy động tác của hắn liền nhắc nhở những người khác giữ im lặng.

Mạc Thụy Sinh lạnh lùng nói: "Hàng thứ ba người thứ ba, chưa xong sao?" Cô gái kia run rẩy trả lời: "Kết thúc rồi." "Làm xong rồi thì thu dọn hành lý rời khỏi đây!" Cô gái không dám phản ứng, hắn lại gằn giọng: "Cần tôi nhắc lại lần nữa không?" Mọi người đứng ở đây

đều biết tính khí của Mạc tiên sinh.

Chương 467

Không ai dám vì một cô gái mà tranh cãi, không khí dường như đông cứng lại!

Tần Vân An đang cân nhắc xem có nên lên tiếng phá vỡ sự lúng túng này không thì một chàng trai xuất hiện: "Thụy Sinh, chỉ là một nhân viên cửa hàng, không cần phải tức giận như vậy!" Khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng người đàn ông này sẽ làm cô gái trẻ thêm xấu hổ, thì hắn lại quay sang cô gái đó mỉm cười: "Không sao đâu!" Cô gái bị dọa sợ, khóc lóc chạy ra ngoài.

Tần Vân An nhận ra người này chính là bạn trai mới quen của Hân Hân - Mạc Thụy Hiên.

Nhìn thấy Mạc Thụy Hiên ra dấu im lặng với mình, cô đành nuốt những lời định nói xuống.

Sau khi gặp mặt Tổng giám đốc Mạc, mỗi người đều trở về vị trí của mình và bắt đầu làm việc.

Mạc Thụy Hiên tìm đến Tần Vân An.

Cô nhìn hắn có chút khẩn trương.

Dù sao người này cũng là em trai của Tổng giám đốc.

Cô vội vàng đứng dậy.

Mạc Thụy Hiên khẽ bảo cô ngồi xuống: "Bạn của Hân Hân cũng là bạn của tôi!" Hắn tiếp tục giải thích: "Thụy Sinh từ nhỏ là một đứa trẻ khá hướng nội.

Cha hy vọng anh ấy về công ty rèn luyện, nhưng tôi lo lắng sự trẻ trung và sức sống của anh ấy sẽ gây ảnh hưởng bất lợi cho công ty.

Cô vừa thấy rồi đấy.

Nếu tôi không giúp đỡ nhân viên kia, e rằng nhân viên trong nhà cô cũng sẽ chịu khổ!" Tần Vân An đăm chiêu gật đầu.

Cô cho rằng Mạc Thụy Hiên nói đúng, cái gã ngạo mạn kia có khả năng thực sự khiến cả văn phòng ngột ngạt!

Cô không khỏi bội phục Mạc Thụy Hiên, mừng cho Hân Hân vì đã tìm được một người bạn trai thông minh lại tháo vát như vậy!

Mạc Thụy Sinh nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh từ tận đáy lòng.

Hắn yêu cầu thư ký Tô kiểm tra vấn đề của Tần Vân An.

Chuẩn bị tan sở đón Hân Hân, nhưng đợi ở cửa thật lâu vẫn không thấy đâu.

Hết cách, cái cô bạn luôn thích đến muộn này lúc nào cũng vậy!

Tần Vân An đi ra cổng công ty, nhìn đồng hồ một lát, lại ngó nghiêng ngã tư trước mặt.

Từ lúc kết thúc công việc đến giờ đã hai mươi phút rồi.

Hân Hân vẫn chưa thấy tăm hơi.

Hai anh em Mạc Thụy Sinh và Mạc Thụy Hiên cùng lúc bước ra khỏi cổng lớn công ty.

Mạc Thụy Hiên liếc mắt liền nhận ra Tần Vân An đang đi bộ.

Hắn lái xe đến hỏi: "Cần tôi đưa cô đi dạo một vòng không?" Tần Vân An trả lời: "Không, tôi đang đợi Hân Hân, tại cái cậu này mà tôi chưa về được!

Anh đi trước đi!" Mạc Thụy Hiên đang đợi bạn gái, cười nói: "Vậy để tôi đưa cô đi tìm cô ấy, tiện đường mà!" Tần Vân An từ chối

vài lần, nhưng cuối cùng cũng lên xe đi theo hắn.

Mạc Thụy Sinh đi phía sau thậm chí cảm thấy xấu hổ thay.

Một người phụ nữ vừa mới gia nhập công ty đã muốn leo lên xe của Phó tổng!

Hắn khinh miệt cười nhạo, lái xe vụt qua.

Cứ thế trôi qua một tuần.

Một ngày nọ, quản lý bộ phận kế hoạch chỉ thị Tần Vân An gửi bản kế hoạch cho văn phòng Tổng giám đốc.

Ai cũng biết Mạc Thụy Sinh rất tự đại và khó chiều.

Tần Vân An cầm bản kế hoạch đứng trước cửa văn phòng Mạc Thụy Sinh ngẩn ngơ hồi lâu, cắn chặt môi, nhưng cuối cùng vẫn gõ cửa.

Sau khi bên trong cho phép, cô bước vào văn phòng của Mạc Thụy Sinh.

Khi cô định quay người rời đi, Mạc Thụy Sinh gọi cô lại, nhẹ nhàng bảo cô ngồi xuống.

Cô có chút sợ hãi: "Trong mắt Mạc tổng có thứ gì sao?

Hiện tại là giờ làm việc, tôi sẽ không ngồi!" Mạc Thụy Sinh vươn vai lấy lại tinh thần, từ từ mở miệng: "Cần tôi nhắc lại lần nữa không?" Tần Vân An phát hiện tình huống không ổn, vội vàng ngồi xuống đối diện.

Bầu không khí trầm mặc hồi lâu, Tần Vân An chịu không nổi nữa, cẩn thận hỏi: "Mạc tổng, trên mặt tôi dính gì sao?" Lúc này, Mạc Thụy Sinh mới buông con chuột trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô.

Hắn hỏi: "Hai mươi sáu tuổi, sau khi ngồi tù ba năm, năm nay vừa mới được thả, hiện tại là trẻ mồ côi, độc thân!" Cô có chút kinh ngạc.

Điều làm cô ngạc nhiên không phải là sự hiểu biết của Mạc Thụy Sinh về mình, bởi vì bất kỳ người có năng lực nào cũng dễ dàng điều tra ra.

Nhưng tại sao hắn lại muốn điều tra cô?

Mạc Thụy Sinh đương nhiên biết cô đang nghĩ gì, hắn nói: "Cô có một nhân viên dũng cảm, vừa vào công ty đã hy vọng Tổng giám đốc sẽ không xứng đôi với vẻ ngoài của hắn sao?

Chương 468

Cấu kết với Mạc Thụy Hiên à?

Đùa chút thôi, chỉ là bạn thân của bạn gái em trai tôi!" "Mạc tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi.

Tôi và Mạc phó tổng chỉ là bạn bè bình thường, không có quan hệ cấp dưới hay bè phái gì cả." Đương nhiên, Mạc Thụy Sinh biết cô sẽ không thừa nhận, cho nên nói: "Tôi không hứng thú với việc cô có thông đồng với Mạc Thụy Hiên hay không.

Nhưng tôi hy vọng cô có thể tự nhận thức rõ về người nhà họ Mạc.

Chuyện này cô không giải quyết được đâu." Kể từ khi Tần Vân An bước ra khỏi văn phòng Mạc Thụy Sinh, cô vẫn luôn thắc mắc tại sao hắn lại nói với cô những điều này?

Tại sao cô phải suy nghĩ về người nhà họ Mạc?

Quả nhiên, người có tiền thật kiêu ngạo!

Cô lắc đầu để xua đi suy nghĩ.

Sau khi tan sở, Tần Vân An mời Nghiêm Phong đi ăn cơm.

Cô muốn cảm ơn Hân Hân dạo gần đây đã chiếu cố.

Trong bữa tiệc, cô kể cho Hân Hân nghe những lời Mạc Thụy Sinh nói hôm nay.

Một cách để Hân Hân tự cảnh giác.

Không biết vì sao Mạc Thụy Sinh lại nói những lời đó, nhưng có một cách giải thích khác, đó là vì Mạc Thụy Hiên, hắn không muốn vì một người không liên quan mà em trai mất đi cô bạn gái tốt!

Nghiêm Phong mỉm cười nói với cô: "Cô ngốc ạ, sao cô có thể không tin!

Thực tế, Mạc Thụy Sinh trở về là để cạnh tranh với Thụy Hiên.

Thụy Hiên tuy nghe lời, nhưng cha hắn cũng không quá yêu thích.

Ngược lại, tôi luôn nhớ rằng trong quá trình trưởng thành, cha Mạc luôn định giao công ty cho Mạc Thụy Sinh, chứ không trực tiếp giao cho Thụy Hiên.

Hội đồng quản trị làm sao có thể để một người chưa từng gặp mặt tiếp quản công ty?

Để thuyết phục quần chúng, ông ấy để con trai phụ trách các bộ phận trong công ty và bàn luận bằng thành tích!" Vân An nghe chuyện về Thụy Hiên thì có chút tức giận.

Công ty lẽ ra sớm đã phải giao cho người có năng lực!

Nghiêm Phong tiếp tục nói: "Mạc Thụy Sinh đang tiến hành điều tra cô.

Khả năng là để cùng cha hắn bôi nhọ Thụy Hiên.

Bên ngoài có tin đồn Thụy Hiên chìm đắm trong tửu sắc.

Mạc Thụy Sinh chỉ tình cờ dùng cô làm bằng chứng để bôi nhọ Thụy Hiên thôi!

Như vậy, ông nội có thể tuyên bố Thụy Hiên đam mê tửu sắc, vô ý với việc công ty, lấy cớ đó giao công ty cho Mạc Thụy Sinh!" Nghe tin này, ác cảm của Tần Vân An đối với Mạc Thụy Sinh càng sâu sắc hơn: Không chỉ là một kẻ tự đại, hắn còn là kẻ không từ thủ đoạn để mưu cầu lợi ích, thậm chí từ chối tiếp nhận cả người thân!

Quá đáng sợ!

Thực tế, Tần Vân An đã xem nhiều cuộc đấu đá nội bộ giữa các

đại gia tộc trên tivi, nhưng thực sự gặp phải và nó đang diễn ra ngay bên cạnh mình thì thật đáng kinh ngạc!

Mạc Thụy Sinh thật đáng ghét!

Ban đầu, cô còn cảm thấy hắn đáng thương vì phải rời xa cha mẹ từ nhỏ.

Quả nhiên, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Ghét của nào trời trao của ấy.

Sáng sớm hôm nay, Tần Vân An lại gặp Mạc Thụy Sinh đang đi thang máy lên văn phòng.

Hắn đang trò chuyện với một người giống như thư ký về một số công việc.

Thấy cô, Mạc Thụy Sinh phất tay ra hiệu cho thư ký ngừng nói, rồi liếc nhìn Tần Vân An.

Thang máy vừa khéo dừng ở tầng hai.

Khoảnh khắc cửa mở, Mạc Thụy Sinh đi thẳng vào trong, Tần Vân An theo sát phía sau.

Cô không muốn đi cùng thang máy với gã kiêu ngạo đáng ghét này, nhưng không thể đi muộn.

Không khí trong thang máy có chút gượng gạo, yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng thở của Mạc Thụy Sinh.

Một lần đi thang máy dường như kéo dài cả thế kỷ.

Việc lên đến tầng làm việc của Tần Vân An sao mà khó khăn đến thế.

Cửa thang máy vừa mở, cô liền lao ra ngoài.

Bỏ lại Mạc Thụy Sinh trong thang máy, khóe miệng hắn vương

nụ cười.

Chương 469

Có khả năng hắn cảm thấy việc làm trái kế hoạch của Tần Vân An thật thú vị, nhưng cô lại sợ hãi!

Tại văn phòng Tổng giám đốc, Mạc Thụy Hiên và Mạc Thụy Sinh mỉm cười nhìn nhau, nhưng ánh mắt lại đối đầu gay gắt.

Công ty hiện đang đàm phán hợp tác với một bộ phận dịch vụ khách hàng quan trọng.

Sự hợp tác này chiếm một phần ba hiệu suất mà cha bọn họ muốn kiểm tra.

Cả hai đều muốn đích thân đàm phán.

Mạc Thụy Hiên nói: "Thụy Sinh, em từng làm việc với Tổng giám đốc Tôn, em hiểu ông ấy hơn, nếu em đi, cơ hội thành công cũng sẽ cao hơn!

Em toàn tâm toàn ý phục vụ công ty!" Mạc Thụy Sinh nghe những lời đơn phương tình nguyện của em trai, trả lời rất chuẩn xác: "Nhưng anh nghe nói Tôn tổng luôn nổi tiếng rạch ròi việc công và tư.

Anh đã theo dõi dự án này từ trước.

Anh có thể hiểu biết toàn diện hơn.

Ngoài ra, cha yêu cầu anh rèn luyện.

Anh sẽ tận dụng cơ hội này, nếu em cứ nhìn chằm chằm vào anh, liệu có thể cho anh biết anh có thực lực hay không sao?" Mạc Thụy Sinh thầm nghĩ: Thằng em trai này cũng có chút bản lĩnh, thật khó đối phó!

Trong khi đang suy nghĩ đối sách, thư ký của Mạc Thụy Sinh

bước vào, nói Tần Vân An có tin tức muốn gửi.

Giống như việc Mạc Thụy Hiên có mặt ở đó, Mạc Thụy Sinh cũng buộc phải xem xét mối quan hệ giữa nữ nhân viên và em trai mình.

Hắn cho cô vào.

Tần Vân An vừa vào cửa đã cảm thấy bầu không khí không vui vẻ.

Cô vội vàng đưa tin tức cho Mạc Thụy Sinh, rồi định quay người rời đi.

Nhưng không ngờ, Mạc Thụy Sinh gọi giật lại.

Trước khi cô kịp quay người, Mạc Thụy Sinh đột nhiên nổi giận: "Người của bộ phận kế hoạch đang làm cái gì vậy?

Lập một cái kế hoạch rác rưởi thế này mà dám đưa cho Mạc thị sao?" Nhìn thấy chữ ký của Tần Vân An ở cuối bản tin, hắn cố ý nói: "Đi tìm người phụ trách hạng mục này, tôi muốn hỏi cho ra lẽ." Đàm Lịch Nhiễm thực sự bị dọa, nhỏ giọng nói: "Là tôi làm, Mạc tổng." Nghe cô nói vậy, hắn trầm mặc một lát, sau đó cầm lấy bản tin xé nát.

Tần Vân An có chút tức giận.

Cô đã mất cả tuần để lập kế hoạch.

Hắn chỉ liếc qua một cái rồi xé bỏ.

Có phải quá không tôn trọng thành quả lao động của người khác không?

Ở đây, mắt cô đột nhiên đỏ lên, mũi có chút cay cay.

Hai vị Mạc tổng đều nhìn cô.

Mạc Thụy Hiên đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự im lặng: "Thụy

Sinh, người mới làm không tốt là chuyện bình thường.

Triết lý quản lý của em là giải quyết mọi mâu thuẫn bằng thái độ ôn hòa.

Đừng trút giận lên cô ấy, quan trọng hơn, đây là công ty của em, tin đồn lan truyền ra ngoài sẽ bất lợi cho công ty!" Mục đích của Mạc Thụy Sinh đã đạt được.

Hắn chỉ chờ Mạc Thụy Hiên đóng vai người tốt.

Hắn nói: "Em trai, chỉ là một người mới thôi mà.

Nếu anh dạy dỗ cô ta thì có quan hệ gì?

Anh thấy đấy, em trai, anh và cô ta lén lút gặp nhau ba năm lần rồi.

Em trai anh thích cô ta.

Nếu đã vậy, chuyện xảy ra hiện tại thực sự là lỗi của anh, cô ta có thể trở thành em dâu tương lai của anh mà!" Mạc Thụy Hiên lần này thực sự tức giận: "Thụy Sinh, em hy vọng anh đừng có như vậy.

Em chỉ đang suy nghĩ cho tình hình chung của công ty.

Nếu anh còn nhắc lại lần nữa, nếu anh tung tin đồn nhảm, em không biết sẽ có người nghĩ gì về anh đâu." Sau đó, em trai hắn bình tĩnh lại rồi bỏ đi.

Mạc Thụy Hiên trở về văn phòng, chỉ còn lại Mạc Thụy Sinh đứng đó một mình.

Hắn nhìn những mảnh giấy vụn trên sàn, ngẫu nhiên phát hiện trên đó dính vụn bánh mì có tên Tần Vân An.

Đột nhiên, hình ảnh đôi mắt đỏ hoe của Tần Vân An hiện lên trong đầu hắn, hắn bỗng tự hỏi hành vi của mình có sai không?

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ.

Hắn đưa ngón tay chạm vào thái dương, dường như cảm thấy có chút nực cười.

Lần này trở về là để cạnh tranh công ty với Mạc Thụy Hiên.

Chương 470

Sao lại mềm lòng chứ?

Hắn chưa bao giờ là một người ôn nhu.

Hắn liếc nhìn những mảnh vụn trên sàn một lần nữa, giống như vừa rồi mỉm cười với đối thủ vậy.

Sau đó hắn đi đến bên cửa sổ.

Nhớ lại thời thơ ấu, ngoài cửa sổ là những tòa nhà cao tầng, dòng xe cộ tấp nập và người qua đường không ngớt.

"Dì ơi, xin đừng đánh mẹ, con không đòi đồ chơi nữa, sau này con sẽ nghe lời, con nhất định sẽ ngoan!" Nhìn thấy mẹ cầm chổi, hắn chạy trốn khỏi dì Mạc, nhưng vẫn cố bảo vệ mẹ.

Thoát khỏi vòng tay của mẹ, hắn cầu xin, lo lắng bà sẽ bị đánh, nên bảo vệ rất chặt chẽ.

Chú Mạc trở về, đứng ở cửa nghe thấy tiếng động trong phòng.

Khoảnh khắc ông đẩy cửa vào, dì Mạc nhanh chóng cầm chổi giả vờ quét đất.

Chú Mạc nhìn vợ dọn dẹp vệ sinh, vội vàng ôm lấy bà, nhẹ nhàng nói: "Nếu công việc vất vả thì đừng làm nữa, anh không muốn em mệt." Sau đó quay sang mẹ hắn: "Tú Anh, lát nữa hãy phục vụ vợ tôi, bà không được để cô ấy làm việc!" Dì Mạc đắc ý đi vào phòng.

Buổi tối, dì Mạc đi vắng, chú Mạc gọi mẹ hắn ra ngoài.

Mời mẹ ngồi ở phòng khách, pha trà, nắm lấy tay mẹ: "Tú Anh, tôi biết bà và Thụy Sinh đã chịu nhiều tủi nhục, tôi sẽ ly hôn với bà ta càng sớm càng tốt, khi quyền lực hoàn toàn nằm trong tay tôi, tôi sẽ

cho mẹ con bà một danh phận." Đang nấu cơm trong bếp, Mạc Thụy Sinh nghe thấy cửa nhà vệ sinh bị "rầm" một cái rồi đóng lại.

Tưởng Tần Vân An xảy ra chuyện, hắn liền lao ra khỏi bếp.

Hắn đập cửa, hỏi có chuyện gì.

Cô nói không sao, sau đó đảm bảo sẽ tiếp tục nấu cơm.

Một lát sau, trên bàn bày đầy thức ăn nóng hổi, Tần Vân An tắm xong ngồi vào bàn.

Hắn ngửi ngửi, khi món cuối cùng được dọn lên, Mạc Thụy Sinh nói: "Tiếp tục đi." Hắn cầm đũa nếm thử từng món, cau mày.

Mạc Thụy Sinh nhìn cô, biết cô đang cười thầm.

Hắn tự tin vào kỹ năng nấu nướng của mình, nhưng biểu hiện của cô khiến hắn mất tự tin.

Mạc Thụy Sinh thấy vậy, đành giảng hòa: "Nếu không ngon thì đừng ăn.

Tôi có thể ăn một mình, cũng ăn không hết." Hắn đẩy đĩa rau trước mặt sang phía cô.

Biết cô nãy giờ không nói gì, hắn bèn nhanh chóng nói: "Nếu tệ quá thì tôi sẽ ăn." Rồi lại nói: "Nếu tệ quá thì đừng ăn.

Sau này tôi đưa cô ra ngoài ăn." Cô sẽ không mắc bẫy.

Bên ngoài nhà hàng đã đóng cửa hết rồi.

Cô có thể đi đâu ăn cơm?

Lúc này cô mới nói: "Thực ra rất ngon, tôi nói dối đấy." Ăn xong, Mạc Thụy Sinh ngồi bên bàn, bất động nhìn cô.

Hắn nhìn chằm chằm khiến cô đỏ mặt, cô quay sang ghế sofa.

Đột nhiên hắn ôm cô từ phía sau.

Cô cảm thấy không thoải mái, cựa quậy, nhưng bị hắn ôm chặt trong vòng tay, không thể di chuyển, cảm thấy hơi thở của hắn phả vào cổ có chút không đúng, cô bèn xoay người lại, sau đó một nụ hôn phủ xuống.

Cô mở to mắt nhìn hắn, hắn nói: "Nhắm mắt lại." Sau đó cô nhìn thấy hàng lông mi dài của hắn.

Nụ hôn của hắn trượt xuống má, thẳng xuống cổ, cô đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Cô vùng thoát khỏi vòng tay hắn, chỉ vào cái bát: "Tôi phải rửa bát." Sau đó đỏ mặt bỏ chạy.

Đang chăm chú rửa bát, hắn lại từ phía sau ôm lấy cô.

Cô nói: "Tôi đang rửa bát!" Hắn nhẹ giọng đáp: "Cho tôi ôm một lát, ôm thêm một lát nữa thôi." Cái giá của cái ôm là rửa bát, nhưng tên này đương nhiên sẽ không đồng ý rửa bát, cho nên quyết định oẳn tù tì, thắng ba ván thì thắng hai ván, thua thì rửa bát.

Oẳn tù tì tám lần, Đàm Lịch Nhiễm chỉ thắng được một lần, định tiếp tục chơi thì đành bất lực nói: "Để tôi rửa cho!" Sau bữa sáng, hơn mười giờ, ngoài cửa sổ nắng đẹp, cho nên hắn đề nghị ra ngoài phơi nắng.

Hai người đi đến công viên mới.

Người trong công viên rất ít.

Mọi người đều đã về nhà.

Trong một ngày quan trọng như vậy, người quan trọng nhất nhất định phải ở bên cạnh!

Suy nghĩ một chút, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nắm tay mình, nói: "Mạc Thụy Sinh, từ nay về sau, anh luôn là người quan

trọng nhất của em." Hắn nhìn cô chằm chằm, hỏi: "Ở nhà nhìn chưa đủ sao?" Cô không thừa nhận mình nhìn lén, bèn nói: "Trên tóc anh có thứ gì đó." Hắn cúi đầu, để cô gỡ xuống, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Tuy nói vậy, nhưng hắn tự hào về phản ứng nhanh nhạy trong lòng mình, và tiếp tục cười.

Xem ra, tâm trạng của hắn cũng giống như thời tiết hôm nay.

Chương 471

Hắn nói: “Vui vẻ thì cứ nhìn cho vui vẻ.” Rồi nắm chặt tay cô. *** Nghe tin xong, mẹ cô không còn phàn nàn với chú Mạc về dì Mạc quá nhiều nữa.

Sau khi hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc, Tần Vân An ngồi tại chỗ như một đóa hoa bị vứt bỏ.

Hiện tại cô ghét hắn.

Tại sao hắn lại xấu xa như vậy?

Cô đau lòng khóc nấc lên.

Khóc xong, cô ép mình bình tĩnh lại.

Hắn mắc chứng mất trí nhớ, không nhớ ra cô, giống như nam chính trong phim truyền hình vậy, chắc chắn sẽ nhớ lại thôi.

Sáng sớm hôm sau, thư ký Tôn đoán cô sẽ đến công ty đi làm.

Trước khi ra ngoài, thư ký Tôn gọi điện bảo cô nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe và ổn định cảm xúc, ông ấy sẽ cố gắng giải quyết chuyện trong công ty.

Nghiêm Phong luôn cảm thấy thư ký Tôn là một người rất có trách nhiệm.

Cô ngoan ngoãn nghe lời, sau đó trở về phòng ngủ.

Thượng Quan Thanh Thanh ở nhà tìm cách đến công ty Mạc thị tìm Mạc Thụy Sinh.

Cuối cùng hắn cũng về.

Cô ta muốn gặp hắn nhiều hơn, nhưng cha không đồng ý, lớn tiếng quát: "Con gái con đứa, chưa kết hôn mà cứ chạy đến nhà người

đàn ông khác.

Con không sợ xấu hổ sao?

Ta còn sợ người ta đồn đại con gái nhà Thượng Quan ta tự dâng mình cho nhà họ Mạc đấy." Thượng Quan Thanh Thanh cãi lại, định bỏ đi.

Dưới sự khuyên can của mẹ, ba cô cuối cùng cũng im lặng.

Tại văn phòng của Thượng Quan Thanh Thanh, Tiết Diệp cũng đang ngồi đó.

Cô ta chế giễu Tiết Diệp: "Tiết tổng, cô cũng có thể làm được mà.

Nếu chán gia đình tôi rồi, thậm chí cô có thể theo đuổi anh ấy.

Nếu không theo đuổi được thì vẫn có thể làm người đứng sau màn, nhưng đừng hòng chia rẽ chúng tôi.

Tôi khuyên cô nên sớm bỏ cuộc, để Tiết gia các người được chiếu cố trong kinh doanh." Tiết Diệp không phải là người ăn chay.

Phấn đấu bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ lại bị Thượng Quan Thanh Thanh nắm thóp?

Thượng Quan Thanh Thanh chỉ có thể dùng thủ đoạn phi pháp để đạt được hoặc phá hủy sao?

Cô ngồi tại chỗ nói: "Nếu cô tự tin có thể có được Mạc Thụy Sinh, vậy thì tôi hôm nay không quan tâm cô đối xử với tôi thế nào, nhưng e rằng cô sẽ không thành công!" Thượng Quan Thanh Thanh tự hào nhìn cô ta: "Chỉ cần anh ấy nhớ đến tôi, tôi sắp lấy được giấy đăng ký kết hôn rồi, nhìn thấy hạnh phúc của người khác cô không vui và ghen tị sao?

Cô không nên mừng cho tôi và Thụy Sinh được ở bên nhau à?

Như vậy, chẳng lẽ cô không định xem xét việc ở bên Nghiêm

Phong sao?" Tiết Diệp tiếp tục cười đáp: “Không, tôi chỉ muốn cô vui vẻ thôi!” Thượng Quan Thanh Thanh cho rằng, ngoài việc hít thở cùng bầu không khí với Mạc Thụy Sinh, khi nhìn thấy Mạc Thụy Sinh bước vào, cô ta tự hào mỉm cười với hắn.

Khi hai người bước ra khỏi công ty, Mạc Thụy Sinh hỏi vừa rồi có chuyện gì.

Thượng Quan Thanh Thanh kể lại cuộc đối thoại với Tiết Diệp.

Hắn nói: “Thanh Thanh, đừng lo lắng, Tiết Diệp sẽ không uy hiếp được em đâu.” Mạc Thụy Sinh nắm tay cô sau khi nghe xong.

Dường như là tiềm thức, hắn cảm thấy người mình yêu không nên như vậy.

Bước vào trong xe, Thượng Quan Thanh Thanh ngồi ở ghế phụ lái hỏi vừa rồi xảy ra chuyện gì, Mạc Thụy Sinh trầm ngâm.

Đã là vị hôn thê của mình, liệu có sai không?

Hắn nói với Thượng Quan Thanh Thanh: “Vừa rồi anh hơi không khỏe.” Thượng Quan Thanh Thanh vội vàng đặt tay lên trán hắn, xem có phải bị ốm không.

Mạc Thụy Sinh gạt tay ra: “Anh ổn, em ngồi xuống đi.” Thượng Quan Thanh Thanh tưởng Mạc Thụy Sinh thực sự không thoải mái, nên không nổi giận với cử chỉ vừa rồi của hắn.

Mạc Thụy Sinh có lẽ nghĩ mình thái độ không tốt với Thượng Quan Thanh Thanh, nhưng chẳng lẽ hắn đã sai?

Mạc Thụy Sinh đưa cô đến một nhà hàng Tây cao cấp, giúp Thượng Quan Thanh Thanh kéo ghế, và gọi một chai rượu vang đỏ.

Trong khi chờ món, hắn rất ôn nhu rót ly rượu đầu tiên cho Thượng Quan Thanh Thanh.

Cụng ly, Thượng Quan Thanh Thanh bị loạt động tác của Mạc Thụy Sinh làm cho tan chảy cõi lòng.

Những chi tiết này là điều cô hằng mơ ước.

Bây giờ, Mạc Thụy Sinh thực sự vì cô mà làm những việc này, cô thực sự cảm động.

Chương 472

Trong phòng, Mạc Thụy Sinh giúp cô cắt bít tết thành từng miếng nhỏ.

Sau bữa ăn, Thượng Quan Thanh Thanh hơi say.

Mạc Thụy Sinh đưa cô về nhà.

Cô từ chối, đòi đi khách sạn.

Đêm nay không về nhà.

Mạc Thụy Sinh không tranh cãi nữa, sau khi đưa cô đến khách sạn, hắn định rời đi.

Lúc này, Thượng Quan Thanh Thanh giữ hắn lại, có chút say nói: "Em biết anh yêu em, thế thì tốt quá.

Đêm nay đừng đi, anh sẽ ở bên em chứ?" Mạc Thụy Sinh từng kỳ vọng sẽ như vậy.

Đột nhiên hắn nảy sinh nghi ngờ về thị giác của mình.

Người phụ nữ của hắn lại phóng túng như vậy sao?

Hắn lập tức phủ nhận ý nghĩ đó, có thể hắn đã nhìn nhầm người chăng?

Do đó, hắn chấp nhận yêu cầu của Thượng Quan Thanh Thanh.

Thượng Quan Thanh Thanh hơi say, nhưng tốc độ không hề bị ảnh hưởng.

Sau đó cô vươn tay cởi áo Mạc Thụy Sinh.

Mạc Thụy Sinh ban đầu không phản ứng, nhưng đến khi giải quyết cái cúc cuối cùng.

Hắn cài lại cúc áo, nắm lấy tay Thượng Quan Thanh Thanh, nói: "Em nghỉ ngơi sớm đi, anh nhớ ra công ty còn có việc, anh đi trước." Khi Thượng Quan Thanh Thanh lao từ trên giường xuống định ôm lấy hắn, hắn đã sải bước đi ra khỏi phòng khách sạn.

Hiện tại là nửa đêm.

Mạc Thụy Sinh lái xe về biệt thự.

Không biết vì sao hôm nay lại về biệt thự, mà không về căn hộ của mình.

Có lẽ là để khôi phục ký ức!

Mở cửa biệt thự, có thể thấy bụi phủ trong căn phòng tối tăm, hắn bước lên bậc thang đưa thân thể vào phòng ngủ một cách vô thức.

Trên chiếc giường lớn, hắn luôn cảm giác được một bóng hình, cái bóng đó mang lại cho hắn cảm giác đặc biệt.

Có phẫn nộ, sợ hãi, bất lực và yêu thương.

Cảm giác rõ ràng về người nằm trên giường, hắn có một loại cảm xúc đặc biệt, nhưng dù cố gắng thế nào, hắn cũng chỉ thấy mái tóc dài bay bay, sau đó là đầu của hai người phụ nữ.

Thượng Quan Thanh Thanh và một người phụ nữ khác.

Đã lâu rồi, người ôm hắn ở sân bay đó, nhưng sao có thể chứ?

Hắn cảm nhận sâu sắc, cái bóng trong tim hắn không phải là Thượng Quan Thanh Thanh.

Khi hắn đang suy nghĩ, đột nhiên hắn cười nhẹ nhõm.

Mạc Thụy Sinh tỉnh dậy, phát hiện mình không đắp chăn.

Hắn đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng trong sân rất ấm áp.

Đường dây điện phía xa hòa làm một với những tầng mây và bầu trời xanh.

Đột nhiên cảm thấy thật đẹp, hắn chụp lại cảnh tượng đó.

Gửi cho Thượng Quan Thanh Thanh.

Hắn mở danh bạ.

Sau khi gửi, hắn phát hiện mình đã gửi nhầm cho một số lạ, nên đành phải gửi lại cho Thượng Quan Thanh Thanh.

Sau khi nhận được ảnh, Thượng Quan Thanh Thanh gọi lại trong vòng vài giây, có chút bình tĩnh nói: "Em biết em sai rồi, anh gửi ảnh làm gì?

Không phải sao?

Đừng hy vọng một tấm ảnh sẽ khiến em tha thứ cho anh." Mạc Thụy Sinh mỉm cười nói: "Có thể mua được không?" Thượng Quan Thanh Thanh thở dài, nói: "Được!" Mạc Thụy Sinh cười thầm trong lòng.

Lúc này, có người gọi điện cho hắn, hắn ngắt điện thoại của Thượng Quan Thanh Thanh, nghe máy số lạ.

"Tại sao gửi ảnh cho tôi?

Tôi biết anh sẽ nhớ tôi mà." Người phụ nữ ở đầu dây bên kia khóc, Mạc Thụy Sinh nhìn thấy thứ gì đó khó hiểu, nhưng đã gửi nhầm ảnh cho người khác, nên đành phải tiếp tục nghe.

Chương 473

Sau khi đối phương khóc thút thít một hồi lâu, Mạc Thụy Sinh nói: "Xin lỗi, vừa rồi tôi gửi nhầm." Người phụ nữ đầu dây bên kia nói với hắn, nếu không nhớ nhầm, là Tần Vân An!

Mạc Thụy Sinh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ ra Nghiêm Phong (cách gọi sai của Tần Vân An trong văn bản gốc, hoặc Nghiêm Phong đang nhập vai Tần Vân An).

Đột nhiên cảm giác của hắn không tốt, ngữ khí trở nên lạnh lùng.

Hắn nói: "Quan hệ công việc của chúng ta đã kết thúc, Tần tiểu thư à.

Tôi sẽ cúp máy." Trước khi đợi Mạc Thụy Sinh ấn nút tắt, cô hỏi câu cuối cùng: "Nhìn tấm ảnh kia, anh gửi cho ai vậy?" Mạc Thụy Sinh bảo muốn gửi cho vị hôn thê, Tần Vân An hỏi tại sao lại gửi ảnh cho cô ấy, Mạc Thụy Sinh cảm thấy không cần phải nói cho cô biết, bèn nói: "Tôi hiểu Tần tiểu thư cũng có người mình thích!" Nghiêm Phong tiếp tục hỏi: "Thích sao?" "Đợi một chút, cúp máy thì sẽ nghe thấy tiếng tút tút." Thất vọng!

Mấy ngày nay ở nhà, cô sắp phát điên rồi, không nhìn thấy, cũng không nghe được bất kỳ tin tức nào về hắn, cho nên chủ động gửi cho hắn một tin nhắn, sau khi nhận được hồi âm, yêu người khác không phải là Tần Vân An của hắn.

Khi cô cho rằng có thể ở bên nhau, hắn lại tỉnh lại và quên hết tất cả.

Vì sao tình yêu của cô lại trắc trở như vậy?

Sau khi đấu tranh nội tâm, cô đột nhiên muốn chạy trốn.

Có lẽ đổi một nơi khác sẽ giúp cô bình tĩnh lại.

Khi có thể đối mặt với tất cả mọi chuyện đã xảy ra, cô sẽ trở lại tìm Mạc Thụy Sinh sau mọi tai ương.

Cô phải điều chỉnh lại.

Sau khi mua vé máy bay, cô xách theo một chiếc vali nhỏ rời khỏi Hổ Thành.

Không biết khi nào mới quay lại.

Chỉ cần nhớ đến sự ôn nhu của Mạc Thụy Sinh đối với Thượng Quan Thanh Thanh, tim cô như bị dao cứa.

Nhưng hiện tại cô phải đi.

Máy bay cất cánh, bay về phía bầu trời, bầu trời trong xanh, mọi thứ đều đẹp, chỉ có một người không hòa hợp với thế giới này.

Tâm trạng không tốt mấy ngày gần đây khiến cô thiếu ngủ trầm trọng.

Ngồi trong khoang nhỏ thoải mái, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mơ màng thấy tiếp viên hàng không đi tới đánh thức.

Giọng nói nhẹ nhàng khiến cô mở mắt, thông báo máy bay đã hạ cánh.

Cô dụi đôi mắt ngái ngủ, bước ra khỏi khoang máy bay.

Cuối tháng Mười, đầu tháng Mười Một.

Thời tiết vừa khéo, nhiệt độ không còn cao đến mức không thể chịu nổi.

Thỉnh thoảng có vài cơn gió ấm thổi qua, mặt cô cảm thấy dễ chịu.

Nghiêm Phong nhìn vùng sông nước mà mình hằng khao khát, trong lòng xao xuyến.

Nghiêm Phong đã đặt trước khách sạn.

Đặt hành lý xuống thì trời đã tối.

Cô xuống nhà hàng dưới lầu.

Hiện tại, thức ăn trên bàn chẳng hấp dẫn chút nào trong mắt cô.

Cảm thấy chán nản, cô đi ra ngoài.

Đi dạo tùy tiện.

Buổi tối, nhiệt độ không cao cũng không thấp, không khí rất thoải mái mát mẻ.

Người ta đi dạo chậm rãi trò chuyện, trên mặt chỉ có nụ cười hạnh phúc, dưới ánh đèn đường sáng trưng của thành phố.

Mạc Thụy Sinh hiện tại đang làm gì?

Liệu có đang cùng Thượng Quan Thanh Thanh yêu đương trong một quán cà phê nào đó không?

Ha ha!

Cô ép mình không được nghĩ nữa, nhưng mỗi bóng lưng người qua đường đều giống hệt hắn.

Đi được một lúc, vài giọt mưa phùn từ trên trời rơi xuống, tiếp đó là những hạt mưa nặng hạt.

Thị trấn nhỏ vùng Giang Nam quả thực sắp mưa, nhưng hạt mưa lại được đèn đường mờ ảo chiếu sáng.

Rất ấm áp.

Nghiêm Phong vội vàng chạy về khách sạn, tắm rửa sạch sẽ, nằm lên giường.

Chương 474

Đi máy bay lâu mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Phong thò đầu ra khỏi chăn êm, mở điện thoại, tìm kiếm địa điểm du lịch.

"Hàn Sơn Tự" đập vào mắt cô, đột nhiên nhớ đến câu thơ đã học: "Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự, Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền." Rửa mặt, ăn sáng, bắt xe buýt đi Hàn Sơn Tự, đi bộ cho tâm hồn thanh tịnh.

Đến Hàn Sơn Tự, trên bức tường vàng phía trước có ba chữ lớn "Hàn Sơn Tự".

Bước vào trong, các đình đài và đại sảnh, Hùng Hào điện đều hùng vĩ, đột nhiên cô cảm thấy tổ tiên đều là những nghệ nhân thủ công điêu luyện, nơi này được xây dựng thành một phong cảnh tuyệt đẹp.

Nghiêm Phong chụp ảnh từng cảnh vật từ đình này sang đình khác.

Một giờ sau, cô đi vào sâu trong chùa.

Do hiện tại còn sớm, nên người đến chơi cơ bản đều đang chụp ảnh ở lương đình bên ngoài.

Đám người bên trong rất thưa thớt, mang lại cho người ta cảm giác ninh tĩnh và lạnh lẽo.

Nghiêm Phong đứng trước một bức tượng, chuẩn bị bái lạy, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, và bị mùi hương đó thu hút.

Cô nhìn thấy một người đàn ông thấp thoáng đi vào phòng, đang định tiến lên hỏi thăm loại nước hoa đó.

Người đó quay đầu lại, là Đậu Tuyên!

Sao anh ấy lại ở đây?

Đậu Tuyên nhìn thấy cô, nói là trùng hợp.

Nghiêm Phong hỏi mùi hương đó sao nồng thế, nhưng Đậu Tuyên lại kéo cô ra.

Tần Vân An ngơ ngác nhìn Đậu Tuyên.

Chỉ hỏi loại nước hoa đó thôi mà, sao lại kéo cô ra?

Có vấn đề gì sao?

Đậu Tuyên kéo cô đến một nơi ít người, nhìn quanh không thấy ai.

Sau đó nói: "Anh vừa thấy một người đàn ông lén lút rắc một ít bột vào lư hương, sau đó ngửi thấy mùi hương kỳ lạ đó.

Ở đây có vấn đề, em vẫn nên cẩn thận thì hơn." Tần Vân An luôn cảm thấy Đậu Tuyên là người tốt, cho nên làm theo lời anh ta.

Đi dạo thêm một lúc, hai người quyết định xuống núi.

Sau khi ra khỏi cổng chùa không lâu, Tần Vân An đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng.

Quay lại nhìn Đậu Tuyên, dường như anh ta đang đứng bất động.

Khổ rồi, nhất định là mùi hương vừa rồi có tác dụng.

Hai người dìu nhau đến ghế đá, ngồi xuống.

Đậu Tuyên gọi một cuộc điện thoại, bảo tài xế lái xe lên núi.

Cố gắng giữ tỉnh táo.

Một lát sau, Tần Vân An cảm thấy vừa nóng vừa đỏ mặt, cô chỉ mặc áo ngắn tay và áo khoác.

Cô kéo khóa áo khoác ra, sau đó dùng ánh mắt nhìn Đậu Tuyên.

Đậu Tuyên rất tỉnh táo, hiểu trong hương có bỏ thêm gì đó, cơ thể cô không thoải mái.

Tần Vân An mặc áo ngắn tay, khiến Đậu Tuyên nuốt nước bọt mấy lần.

Anh thích cô, nhưng biết không thể làm vậy.

Anh biết cô yêu Mạc Thụy Sinh, một lần tình cờ biết được, nhưng chỉ âm thầm bảo vệ.

Cố gắng kiềm chế bản thân.

Lúc này, tài xế lái xe lên núi.

Đậu Tuyên đưa Nghiêm Phong (Tần Vân An) ra ghế sau xe, rót cho cô một chai nước đá, sau đó cởi áo khoác đắp lên người cô, ngồi thẳng dậy.

Ở ghế phụ lái, anh cố gắng giữ khoảng cách với cô.

Ép mình ngủ, tài xế dường như hiểu những gì mình thấy, nên tăng tốc độ lên tối đa, sau đó lái xe về khách sạn.

Sáng hôm sau, Tần Vân An tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ, đầu đau như sắp nổ tung.

Sao mình lại ở đây?

Sờ sờ đầu, nhớ lại chuyện hôm qua.

Chương 475

Nhớ ra rồi, sau đó nhìn quần áo đã được thay.

Cô sợ hãi đến mức ngồi trên giường khóc.

Tiếng khóc gọi Đậu Tuyên đến, biết anh đang ở đó, bèn an ủi cô: "Hôm qua không có chuyện gì xảy ra đâu.

Em đổ mồ hôi.

Nhân viên khách sạn thay quần áo cho em đấy." Trái tim đang thắt lại của Tần Vân An lập tức được thả lỏng.

Sau khi rời giường và tắm rửa, cô ngồi vào bàn ăn.

Đậu Tuyên nghiêm túc hỏi: "Em có đắc tội với ai không?

Hôm qua rõ ràng có người muốn hại em.

Nếu anh không tình cờ gặp, anh không dám nghĩ tới hậu quả." Tuyên Hiệp, không cần cảm ơn, chỉ hy vọng em cẩn thận mọi việc, đừng có chạy lung tung một mình nữa.

Tại một nhà hàng cao cấp, Thượng Quan Thanh Thanh trừng mắt nhìn người đối diện: "Thậm chí một chút việc nhỏ cũng không làm xong, anh còn làm được gì?

Cút đi!" Gã đàn ông kia lo lắng sẽ bị quỵt tiền, bèn lấy ra mấy tấm ảnh, trong ảnh là quần áo của Nghiêm Phong (Tần Vân An), do Đậu Tuyên chụp, hai người vào cùng một xe, ở cùng một khách sạn, gã biện hộ: "Mặc dù có người cứu cô ta, nhưng mấy tấm ảnh này còn hữu dụng hơn.

Không những có thể hủy hoại cô ta, mà còn có thể nhận được sự ủng hộ của tập đoàn Đấu Cầm." Thượng Quan Thanh Thanh xem ảnh

xong, thái độ thay đổi 180 độ, nói với đối phương: "Chỉ cần có ảnh hưởng là được, tôi sẽ không bạc đãi anh, cầm tiền rồi cút đi!" Gã kia gật đầu, sau đó bước ra khỏi nhà hàng.

Trong những ngày còn lại, Tần Vân An và Đậu Tuyên cùng nhau đi chơi khắp nơi.

Một ngày trước khi về nhà, Đậu Tuyên đưa cô đến sân chơi.

Đi mua nước.

Tần Vân An nhớ lại cảnh Mạc Thụy Sinh đưa cô đến sân chơi vào dịp Tết.

Chưa đến một năm, mọi thứ đều đã thay đổi.

Hắn thích Thượng Quan Thanh Thanh.

Cô ngẩng đầu nhìn những vì sao.

Để bi thương ập đến, có lẽ thực sự không khó khăn đến thế!

Trưa hôm sau ăn cơm xong, Tần Vân An và Đậu Tuyên ra sân bay.

Quyết định rồi.

Lần này trở về, cô nộp đơn xin việc lại.

Coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, cô phải làm quen lại từ đầu.

Bắt đầu từ tên của cô, cho đến khi hắn yêu cô lần nữa.

Cô tin tưởng!

Ngoài ra, tất cả những chuyện xảy ra với cô đều phải được điều tra rõ ràng từng cái một, không kẻ nào có thể trốn thoát!

Mọi thứ đều quen thuộc như vậy, Nghiêm Phong (Tần Vân An) không còn nặng nề nữa, thầm nhủ: "Tôi đã về rồi!" Trước khi bị Mạc Thụy Sinh sa thải, Tần Vân An dựa vào sơ yếu lý lịch để vào lại tập

đoàn Mạc thị.

Phỏng vấn với quản lý bộ phận nhân sự.

Vị quản lý này quen thuộc với cái tên Tần Vân An, nhưng ai dám dùng cô dưới mệnh lệnh của Mạc Thụy Sinh chứ?

Tần Vân An đoán trước kết quả, cho nên nói với quản lý nhân sự rằng cô có cách giành được hợp tác mà công ty đang theo đuổi.

Mặc dù quản lý bộ phận nhân sự rất sợ uy nghiêm của Mạc Thụy Sinh, nhưng người ngồi ở vị trí này luôn rất coi trọng người có năng lực.

Ông ta nhờ thư ký báo cho Mạc Thụy Hiên biết việc Tần Vân An nộp đơn.

Mạc Thụy Hiên một lát sau đã đến văn phòng.

Hắn tò mò về cách Nghiêm Phong (Tần Vân An) giành được sự hợp tác này.

Nghiêm Phong vào văn phòng của hắn, đối với tính cách, sở thích, thành viên gia đình, thậm chí cả một số bạn bè xa lạ giữa hắn và đối tác, cô đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Kết quả, lần này cô đã thắng.

Sự hợp tác này gần như là không thể.

Mạc Thụy Hiên giữ cô lại công ty, phát hiện cô có tài năng như vậy, bèn giữ cô bên cạnh.

Hắn biết, nếu muốn đánh bại Mạc Thụy Sinh, cần phải có sự ủng hộ mạnh mẽ.

Mạc Thụy Hiên vui vẻ đồng ý để Tần Vân An đi làm, nhưng điều kiện là phải làm thư ký.

Nghiêm Phong tự nhiên không đồng ý.

Chương 476

Làm thư ký cho Hân Hân (nhầm lẫn, ý là làm thư ký cho Thụy Hiên), Hân Hân biết được sẽ không để cô yên.

Dù thế nào đi nữa, cô cũng không đồng ý với quan điểm của hắn.

Khi Mạc Thụy Hiên thấy sự cố chấp của cô, hắn đành phải bỏ cuộc.

Dù sao đi nữa, ở trong công ty, Mạc Thụy Sinh đã quên cô rồi, cho nên không cần vội vã đi tìm hắn!

Nghiêm Phong trở về vị trí bộ phận kế hoạch của mình.

Nhưng vì từng đảm nhiệm vị trí thư ký cho Mạc Thụy Sinh trong thời gian dài, cô rất rõ quy mô của công ty, nên làm việc dường như không hề khó khăn.

Chỉ khi nhìn thấy Mạc Thụy Sinh và Thượng Quan Thanh Thanh xuất hiện cùng nhau, tim cô mới đau nhói.

Hiện tại đã trở về, đã muốn bắt đầu lại, tại sao người năng động không thể là cô?

Nghiêm Phong sau khi hoàn thành mọi nhiệm vụ trong tay liền đến văn phòng Mạc Thụy Sinh.

Chủ động yêu cầu Mạc Thụy Sinh cùng đi ăn tối sau giờ làm việc.

Nên từ từ làm rõ mọi chuyện với hắn.

Khi Mạc Thụy Sinh nghe lời mời của cô, mắt hắn vẫn dán vào màn hình máy tính, đôi môi mỏng khẽ mở: "Tại sao cô nghĩ tôi sẽ đi hẹn hò với cô?" Tần Vân An đã lường trước khả năng này, nói: "Thông qua sự hợp tác của tôi, tôi có thể giúp Tổng giám đốc Mạc

khôi phục ký ức!" Mạc Thụy Sinh muốn khôi phục ký ức, nhưng do sự kiêu ngạo bẩm sinh sao có thể đồng ý ngay?

Hắn lạnh lùng nói: "Giúp tôi tìm lại ký ức sao?" Nghiêm Phong bình tĩnh trả lời: "Đúng, chỉ có tôi mới có thể tìm lại hồi ức của anh!" Câu nói này khiến Mạc Thụy Sinh đột nhiên hứng thú.

Hắn cảm thấy người trước mặt không chỉ là một nhân viên siêu năng lực.

Dường như có một loại sức mạnh thần bí.

Mạc Thụy Sinh phớt lờ lời nói của cô.

Mười phút sau, trời xanh, mây trắng và thảo nguyên xuất hiện trên màn hình máy tính.

Mạc Thụy Sinh kết thúc việc đang làm, đứng dậy, cài chiếc cúc duy nhất trên áo vest, sau đó bước ra khỏi văn phòng, nói: "Tôi cho cô một tiếng!" Đi vào thang máy.

Tần Vân An và Mạc Thụy Sinh ngồi bên cửa sổ nhà hàng.

Từ nhà hàng công ty, Mạc Thụy Sinh không nói một lời, không chút biểu cảm.

Sau khi gọi món, Tần Vân An lên tiếng trước: "Mạc tổng thực sự không nhớ tôi là ai sao?" Mạc Thụy Sinh mỉm cười, cho rằng đây lại là một người phụ nữ ngốc nghếch.

Kể từ khi tin tức mất trí nhớ lan truyền, có biết bao nhiêu cô gái trong công ty muốn tiếp cận hắn, nhưng người phụ nữ của hắn chỉ có Thượng Quan Thanh Thanh.

Hắn chậm rãi nói: "Tôi đương nhiên nhớ, cô vẫn luôn theo dõi tôi, nhưng đối với Tần nữ sĩ, khi tôi hứng thú với cô, thì tôi lại quên mất." Hắn bổ sung: "Sau đó ở sân bay, cô đón tôi." Tần Vân An cười vài

giây.

Cô đứng dậy, vươn tay ra: "Được rồi, Mạc Thụy Sinh, tôi tên là Nghiêm Phong (Tần Vân An).

Đã quên hết mọi thứ, vậy hãy để chúng ta gặp lại lần nữa đi!" Nói xong cô mỉm cười với hắn.

Mạc Thụy Sinh nhìn cô, không thay đổi sắc mặt, không đưa tay ra, để tay cô lơ lửng trong không trung hồi lâu.

Nghiêm Phong ngồi xuống, tiếp tục: "Dám cá cược với tôi không?" "Ồ?" Mạc Thụy Sinh bối rối hỏi, có người dám cá cược, hắn để Tần Vân An nói tiếp.

Lúc này, đồ ăn được mang lên.

Nghiêm Phong chỉ vào một món, nói: "Khoai tây và gà thái miếng mà anh thích nhất." Mạc Thụy Sinh không tán thành nhìn món ăn bình dân này.

Hắn sẽ thích thứ này sao?

Nghiêm Phong nhìn biểu cảm khó tin của hắn: "Nếm thử trước đi." Hắn cầm đũa, hương vị khoai tây và gà trượt vào cổ họng.

Mùi vị thanh đạm ngon miệng.

Mạc Thụy Sinh bảo cô, do quen ăn sơn hào hải vị, nên thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng thấy ngon.

Hắn đặt đũa xuống, hỏi Tần Vân An muốn cá cược gì?

Tần Vân An nói: "Tôi đang hẹn hò." Mạc Thụy Sinh lúc này nhìn cô, cảm thấy người phụ nữ trước mặt cũng chẳng quan trọng lắm, lại chủ động đề nghị muốn qua lại với hắn.

Hắn hỏi: "Cô cho rằng tôi có thể đồng ý sao?" Nghiêm Phong tiếp tục trả lời: "Tôi có thể đảm bảo, nếu Mạc tổng ở bên tôi một tháng,

nhất định sẽ yêu tôi!" Mạc Thụy Sinh gần như không do dự, một hơi đồng ý.

Từ khi xuất viện đến nay, không ai dám dùng ngữ khí này nói chuyện với hắn.

Đương nhiên, trong tình huống này, sẽ khiến hắn hoàn toàn không sợ hãi khi tác chiến với cô.

Chỉ là Nghiêm Phong không ngờ hắn đồng ý nhanh như vậy, cũng không ngờ hắn lại dứt khoát thế.

Cô tò mò hỏi, còn Thượng Quan tiểu thư thì sao?

Khi Mạc Thụy Sinh nghe thấy tên cô ta, khóe miệng lập tức nở nụ cười.

"Đương nhiên cô ấy sẽ hiểu cho tôi." Khi Tần Vân An nhìn thấy nụ cười đó, cô không ghen tị hay thù hận.

Chương 477

Nhưng cô cũng biết, hắn nhất định vì nguyên nhân nào đó mà quên đi.

Có lẽ lấy Thượng Quan Thanh Thanh làm cớ?

Đương nhiên, cô không nhắc đến chuyện này với Mạc Thụy Sinh.

Tần Vân An bảo hắn, đây chỉ mới bắt đầu.

Chuyện xảy ra vào cuối tuần, Tần Vân An sáng sớm đã gọi cho Mạc Thụy Sinh, rủ hắn ra ngoài.

Mạc Thụy Sinh vốn dĩ định lờ đi, nhưng cô hỏi: "Nếu bạn gái anh muốn buông tay, anh có đồng ý làm việc cùng tôi một ngày không?" Mạc Thụy Sinh đương nhiên bảo sẽ đồng ý.

Nghiêm Phong nói: "Sẽ không kết thúc đâu.

Tôi hiện tại là bạn gái của anh.

Nếu đồng ý với tôi, tôi sẽ tìm anh, bất kể thế nào, tôi biết vị trí căn hộ và biệt thự của anh." "Biệt thự, cô biết vị trí biệt thự?" Tần Vân An trả lời: "Tôi từng đến đó, bị nhốt bảy ngày?" Mạc Thụy Sinh bảo cô tiếp tục nói, bởi vì trong lòng hắn luôn có hình bóng một người phụ nữ, trên giường ngủ ở biệt thự, thậm chí trong sân.

Nghiêm Phong tiếp tục nói: "Đưa tôi đến biệt thự của anh, tôi sẽ nói cho anh biết!" Mười phút sau, một chiếc Land Rover dừng lại gần chỗ Tần Vân An.

Khi nghe tiếng ô tô, cô chạy xuống lầu bước vào xe.

Có thể xuất hiện loại xe sang trọng này trong khu phố này không ai khác ngoài Mạc Thụy Sinh.

Mạc Thụy Sinh không nói gì, chuyển hướng lái xe về phía biệt thự.

Nghiêm Phong nhìn thấy biệt thự đã thất lạc nhiều năm thì cảm thán.

Đối với Mạc Thụy Sinh đó là hồi ức đẹp nhất, cũng là hồi ức ấm áp nhất.

Mạc Thụy Sinh nhìn cô quan sát biệt thự tỉ mỉ, đột nhiên nói từ phía sau: "Tôi không muốn cô nói cho tôi biết cô biết tọa độ biệt thự." Nghiêm Phong vô ý cúi người, nói với hắn: "Tám tháng trước, anh đưa tôi đến đây, bất kể tâm trạng tôi thế nào, đều nhốt tôi bảy ngày.

Mỗi ngày khi tan sở, anh đều lái xe thật nhanh về để nói chuyện với tôi." *** Trương Nghĩa Minh biết Nghiêm Phong không biết phải làm sao.

Nghiêm Phong nhanh chóng chạy về hướng đó, nhưng Nghiêm Phong vừa bước được vài bước, đã bị một bàn tay to đập mạnh.

Quay đầu lại nhìn, hóa ra là Trương Chí Đường đã mất tích.

"Được rồi, tên to xác, anh trốn kỹ thật đấy.

Phương Vân Vân đâu, hiện tại ai đang làm hại tôi?" Trương Dịch Minh đang ở trong làn mưa đạn.

Trương Chí Đường vỗ tay một cái bốp.

Cảm giác nóng rát khiến Trương Dịch Minh tạm thời tỉnh táo.

Trương Chí Đường chỉ vào Trương Nghĩa Minh cách đó không xa: "Nếu đi xa hơn nữa, tôi có thể đảm bảo cậu sẽ lập tức bị cắt làm hai nửa." "Tại sao?" Trương Dịch Minh kinh ngạc chờ đợi, sau một thời gian dài, Nghiêm Phong cuối cùng cũng phát hiện ra vài sợi tơ mảnh giăng ra, cách cơ thể không xa.

“Là... tơ nhện sao?” Trương Nghĩa Minh thầm nghĩ: “Ngô Tân Hạo bị tơ nhện quấn lấy rồi sao?

Tôi đi cứu Nghiêm Phong nhé?” Hắn định tiến lên.

Nhưng Trương Chí Đường giữ chặt tay hắn: “Không, cậu có thể nhìn kỹ hơn.” Nói rồi, Nghiêm Phong vươn tay hái một chiếc lá, sau đó ném về phía trước.

Chiếc lá rơi trúng phóc lên sợi tơ nhện, lập tức bị cắt làm hai nửa.

Trương Dịch Minh thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêm Phong cho rằng nếu mình lao tới, khoảnh khắc đó chỉ còn lại một đống nội tạng ngũ sắc lục sắc.

Nghiêm Phong đổi sắc mặt, nói với Trương Chí Đường: “Trương, Trương huynh đệ, chuyện gì vậy?

Đúng rồi, vậy tại sao Ngô Tân Hạo không bị cắt?” Trương Chí Đường cau mày: “Tôi không biết, có lẽ là hai loại nhện khác nhau, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.” “Anh tìm thấy tơ nhện à?” Trương Dịch Minh hỏi, Nghiêm Phong rút thanh trọng kiếm ra, chém đứt tơ nhện, nghe âm thanh, tơ nhện biến thành tiếng kim loại, đánh bật thanh kiếm trong tay Trương Dịch Minh.

Trương Dịch Minh kiểm tra.

May mắn là kiếm vẫn ổn, nhưng điều khiến Nghiêm Phong kinh ngạc là tơ nhện vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Trương Chí Đường nói: “Lúc tỉnh lại, tôi chỉ thấy nhện cắt đứt lá cây, cho nên tôi chú ý.” Nghiêm Phong nhìn quanh.

Tỉ mỉ quan sát, hắn nhặt cần câu cá Ngô Tân Hạo để lại trên mặt đất, nói: “Nếu muốn cứu Nghiêm Phong (đồng đội), thì đi theo tôi.” Trương Nghĩa Minh cẩn thận tránh né tơ nhện, hỏi: “Phương Vân Vân

bị nhện bắt rồi.” Trương Chí Đường gật đầu: “Theo tôi, cậu sẽ biết.” Khi đi theo Trương Chí Minh, Trương Nghĩa Minh trải qua một khu rừng rậm rạp.

Hiện trường lập tức khiến Trương Dịch Minh kinh ngạc, bởi vì Nghiêm Phong nhìn thấy một thung lũng nhỏ cách đó không xa, miệng thung lũng...

Vân Vân và mọi người trên cành cây đều có vết cắt, nhưng tình hình không tệ, Nghiêm Phong không bị thương nghiêm trọng.

“Này, tôi cứu thế nào đây, nhện trốn ở đâu?” Trương Dịch Minh quay đầu nhìn lại, khi Nghiêm Phong thở dài, Trương Chí Đường đã biến mất.

“Trương Chí Đường?” Giọng Trương Dịch Minh có chút run, nhưng đáp lại Nghiêm Phong duy nhất chỉ có cơn gió mang hơi nóng thổi chậm chạp, trong gió tản ra một mùi hôi thối kỳ lạ.

Chết tiệt, cho dù không có cái mũi của Ngô Tân Hạo, nhện cũng chắc chắn ở gần đây.

Chương 478

Nhưng Trương Dịch Minh dời tầm mắt đi, Nghiêm Phong cũng không nhìn thấy.

Nghiêm Phong lấy ra thanh trọng kiếm, quan sát kỹ lưỡng.

Lúc này, một sợi tơ mảnh đột nhiên từ trong bụi cỏ bắn vào chân Nghiêm Phong, quấn lấy chân hắn, sau đó kéo lê hắn trượt trên mặt đất.

Trương Dịch Minh lúc này mới nhìn thấy.

Cách Nghiêm Phong gần hai mươi mét, một con nhện đang chảy nước miếng nhìn hắn.

Trời ơi, chẳng lẽ tôi thực sự là một món ăn sao?

Chẳng lẽ tôi phải ngoan ngoãn chui vào bát của nó.

Trương Dịch Minh vung kiếm chém mạnh vào sợi tơ nhện kia, nhưng đáp lại Nghiêm Phong là mấy tiếng loảng xoảng vang dội, tơ nhện không hề sứt mẻ, Trương Dịch Minh dứt khoát cũng không chém tơ nữa, Nghiêm Phong mạnh mẽ vươn tay chém thanh trọng kiếm về phía thân con nhện.

Lúc này nhìn thấy con nhện kia từ trong miệng nhả ra mấy sợi tơ, thanh trọng kiếm lập tức bị quấn quanh, treo lơ lửng giữa không trung.

Thật chết tiệt?

Chẳng lẽ mình sắp tèo rồi sao?

Khi Trương Dịch Minh đang nản lòng thoái chí, một tiếng nổ thanh thúy vang lên sau lưng, một viên đạn mang theo kình phong gào

thét lướt qua bên người Trương Dịch Minh, bắn thẳng vào thân con nhện, con nhện kia bị lực xung kích mạnh mẽ của khẩu AK47 húc bay, đập mạnh vào một cái cây lớn, lớp vỏ sắt cứng rắn trên người bị đập vỡ một lỗ lớn.

Lúc này nhìn thấy Trương Chí Đường từ trong bụi cây chui ra, tuy rằng Nghiêm Phong vừa mới được cứu mạng, nhưng Trương Dịch Minh nhìn thấy hắn liền chửi ầm lên: "Tiểu tử cậu coi tôi là mồi nhử sao, dùng thịt người làm cái bẫy bắt nhện hả?" Trương Chí Đường lại không nói gì, Nghiêm Phong căng thẳng nhìn con nhện kia, quả nhiên, con nhện kia chưa chết hẳn, chỉ hoãn một hơi rồi tiếp tục vồ lấy Trương Chí Đường, Trương Chí Đường lại bắn thêm phát nữa, lần này bắn trúng vào bộ phận tương đối mềm yếu của con nhện, trên người nó trào ra một dòng nước đen sau đó không còn cử động nữa.

Lúc này, Trương Chí Đường cầm thanh cốt kiếm khổng lồ, xông lên cắt lưới nhện.

Sau đó, Nghiêm Phong hạ người xuống.

Lúc này Trương Dịch Minh cảm thấy không đúng.

Những sợi tơ nhện này rất kiên cố, không thể thoát ra?

Bị cắt đứt rồi sao?

Trương Chí Đường có thể dễ dàng cắt đứt?

Lúc này Nghiêm Phong cảm thấy mắt cá chân đau đớn, cúi đầu nhìn, phát hiện một chân mình bị tơ nhện quấn lấy.

Nghiêm Phong hiểu ý Trương Chí Đường, đây không phải là cùng một loại nhện.

Bên phe bắt giữ (Ngô Tân Hạo) là nhện khổng lồ và con nhện vừa quấn lấy bọn họ không phải cùng một nhà.

Nghiêm Phong dời tầm mắt, giật nảy mình, cúi đầu nhìn tơ nhện.

Một con nhện nhỏ nằm trên mặt đất phía xa.

Toàn thân màu xanh lục, hoàn toàn hòa làm một với lá cây.

Không chỉ như vậy, sau lưng con nhện đó là một đàn nhện con đông đúc, đều màu xanh lục.

Nghiêm Phong toát mồ hôi, chờ đợi trên cái cây lớn đó, chỉ chờ Ngô Tân Hạo từ trên cây bò xuống.

Trương Dịch Minh giờ phút này không quan tâm đến đau đớn ở chân, Nghiêm Phong hét lên: "Trương Chí Đường, phải cẩn thận, đừng để ngã." Đôi mắt Trương Chí Đường nhanh chóng phát hiện ra sự thù địch, nhưng bầy nhện dày đặc kia khiến Nghiêm Phong biết phải làm gì.

Ngô Tân Hạo bình tĩnh lại trước, nói với Trương Chí Đường: "Đưa tôi cái lưỡi câu của tôi." Thế là Nghiêm Phong vươn tay, từ trong ba lô lấy ra bật lửa.

Đồng thời, Nghiêm Phong rút ra một điếu thuốc.

Trương Dịch Minh trong lòng bực bội, hướng về phía cái cây hét lớn: "Ngô Tân Hạo, cô gái của cậu ở đây sẽ lạc quan đấy.

Leo đi, phiên bản 3D của nhện sẽ ăn thịt người sống, đừng để nó vào rạp chiếu phim, thế thì tốt quá." Nhưng Ngô Tân Hạo không nghe lời Trương Nghĩa Minh.

Nghiêm Phong treo điếu thuốc lên lưỡi câu, sau đó ném trong tay.

Lưỡi câu lắc lư chuẩn xác trên mặt đất.

Lúc này, Nghiêm Phong nhìn thấy lưỡi câu mắc vào.

Tơ nhện bị lửa làm bị thương, lập tức đứt ra.

Trương Dịch Minh giờ phút này cảm thấy lỏng lẻo.

Hóa ra, Ngô Tân Hạo đốt cháy sợi tơ nhện quấn trên chân Nghiêm Phong.

Nhện con thấy Nghiêm Phong là đối thủ, và Nghiêm Phong không tiếp tục chơi trò kéo co với người trên cây nữa.

Nghiêm Phong không thèm để ý đến Trương Ích Minh, bắt đầu bò về phía cái cây, sau đó đưa Trương Chí Đường và những người khác trên cây cho Nghiêm Phong.

Bao vây.

Hiện tại, bạn thấy đấy, vung mạnh lưỡi câu, lưỡi câu sáng bóng bay lên bay xuống, lập tức cắt đứt vô số tơ nhện trên cây.

Chương 479

Việc này gọi là lấy độc trị độc.

Tuy rằng vất vả, nhưng bọn chúng sợ lửa.

Nhưng nhện cũng không ngu ngốc.

Lúc này, vô số con nhện ngừng xoay tròn, sau đó tụ tập lại một chỗ, phun dịch thể vào đầu lọc thuốc lá trên lưỡi câu, sau đó nhìn đầu lọc thuốc tắt ngấm.

"Không được, tôi phải tìm cách rời khỏi đây." Trương Chí Đường, Nghiêm Phong làm ngã Ngô Tân Hạo.

Lúc này, Ngô Tân Hạo thét lên chói tai rồi bay đi.

Nghiêm Phong đánh Trương Dịch Minh một cái, Trương Dịch Minh tìm cách đứng dậy.

Ngô Tân Hạo ngã vào vũng bùn.

Trương Chí Đường, Nghiêm Phong một tay nắm lấy dây leo, ôm Phương Vân Vân đang hôn mê, sau đó hai người từ trên cây nhảy xuống.

Sau một cú lộn nhào đẹp mắt, Nghiêm Phong thuận tiện kéo Trương Dịch Minh và Ngô Tân Hạo.

Khi Nghiêm Phong tiếp đất, hắn nói: "Đang làm gì thế, chạy mau!" Phương Vân Vân chạy phía trước.

Trương Dịch Minh chỉ kịp phản ứng, nhưng mắt cá chân bị thương.

Lúc này, mỗi bước đi đều khó khăn.

Ngô Tân Hạo thực sự tràn đầy sức sống.

Nghiêm Phong dùng một sợi dây câu quấn Trương Dịch Minh lên lưng mình, chật vật tiến về phía trước.

Khi Trương Dịch Minh quay đầu lại, Nghiêm Phong phát hiện nhện lúc này đang lao tới, tốc độ không hề chậm chút nào.

Nghiêm Phong nhanh chóng xoay người: "Nhện vẫn đang truy đuổi, tôi chạy đây?" Ngô Tân Hạo lúc này nói: "Tôi ngửi thấy mùi nước ở bên trái.

Tôi đi về hướng đó.

Có lẽ tôi sẽ gặp một con suối nhỏ hoặc thứ gì khác.

Chỉ cần tôi nhảy xuống sông, nhện sẽ không dám đuổi theo đâu.

Đi thôi." Trương Dịch Minh không phải chuyên gia sinh học.

Nghiêm Phong không biết nhện có biết bơi hay không, nhưng hắn hạ ý thức cho rằng đây là một ý kiến hay, do đó hắn lớn tiếng hét: "Trương Chí Đường, bên trái, bên trái." Có thể khẳng định, một lúc sau mọi người nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm, đây tuyệt đối không phải con suối nhỏ, mà là một con sông đang cuộn chảy.

Trương Dịch Minh chỉ á khẩu, vừa thấy nước sông đã cảm thấy chấn kinh.

Nhưng quay đầu lại nhìn, nhện đại nhân lại đuổi theo, Trương Chí Đường và Phương Vân Vân cùng nhảy xuống nước, Ngô Tân Hạo nói với Trương Dịch Minh: "Không cần lo lắng, tôi sẽ kéo cậu ấy." Trong tình huống không đợi Trương Dịch Minh phát biểu, Nghiêm Phong cứ thế nhảy xuống nước, nước sông băng giá cuốn theo cát xâm nhập vào vết thương của Trương Dịch Minh, đột nhiên khiến Nghiêm Phong cảm thấy đau đớn, nhưng kỳ lạ thay, nhện không dám nhảy xuống nước, Nghiêm Phong chỉ phẫn nộ liếc nhìn mép nước một cái, sau đó biến mất.

Trương Dịch Minh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này cơn đau của Nghiêm Phong dần giảm bớt, mấy người bọn họ lúc này cũng thả lỏng.

Tuy nhiên, khi Nghiêm Phong lao vào dòng nước xiết, cố gắng bò lên bờ, nhưng còn khó hơn cả lên trời.

Lúc này, Trương Dịch Minh không khỏi chú ý đến hiện tượng nước sông được tạo thành từ hai màu sắc khác nhau, một màu đen, một màu trắng, hai màu sắc song song, trải dài vài dặm.

"Sao nước ở đây lại kỳ lạ như vậy?" Trương Dịch Minh hỏi.

Phương Vân Vân lúc này vì bị kích thích bởi nước lạnh mà dần dần tỉnh lại, buồn bã nói: "Bởi vì nước trên bề mặt có ba loại, lần lượt là nước đen, nước trắng và nước trong.

Ở lưu vực này, trầm tích phong phú, nước đen chảy từ phía tây vào do các chất axit trong đất làm thay đổi màu sắc.

Một loại khác là nước trong chảy ra từ con sông phía nam.

Chúng không lập tức hòa vào nhau mà chỉ dần dần hợp nhất sau vài dặm, vì vậy được gọi là nước đen trắng." Trương Dịch Minh gật đầu: "Tôi biết, từ nhà tôi nhìn ra cửa sông Trường Giang thấy ba màu nước rất rõ." Nghiêm Phong không còn cảm thấy bối rối nữa, hỏi Phương Vân Vân: "Cô biết rõ như vậy sao?" "Tôi đã kiểm tra trong thư viện kiến thức của máy tính." Phương Vân Vân nói đến nửa chừng thì khựng lại.

"Máy tính?" Trương Dịch Minh biết: "Máy tính của cô không mang theo, cô đang ở dưới nước, làm sao kiểm tra trực tuyến được?" "Tôi để máy tính trong rừng, nhưng đồng thời, tôi đã lưu trữ con chip cảm ứng của máy tính trong cơ thể mình.

Ngay cả khi tôi không sử dụng máy tính, chỉ cần trái tim tôi còn

đập, một vật thể ảo sẽ hiện ra trước mắt tôi; một màn hình, một bàn phím ảo sẽ xuất hiện trong tay tôi; tôi vừa xem một hình ảnh ba chiều từ chương trình máy tính; trong sông có một hòn đảo nhỏ dưới nước; tôi có thể nghỉ ngơi ở đó một lúc và lập kế hoạch tiếp theo." Phương Vân Vân lại thở dốc một hơi, sử dụng hệ thống máy tính cảm ứng ảo của con người sẽ tiêu hao một lượng lớn năng lượng tinh thần, vì vậy cô ấy rõ ràng đã kiệt sức về mặt tinh thần.

Trương Dịch Minh không còn quan tâm đến việc chân bị đau nữa, Nghiêm Phong bơi và ôm Phương Vân Vân, nhưng Trương Chí Đường lại kéo Phương Vân Vân bơi đi, Trương Dịch Minh khẽ đạp nước, Nghiêm Phong không nhịn được mà chạm vào vết thương lần nữa, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ngô Tân Hạo nhanh chóng dùng dây câu tóm lấy Trương Dịch Minh, kéo hắn về phía trước.

Trương Dịch Minh cảm thấy mình thật vô dụng, đừng nói đến việc anh hùng cứu mỹ nhân, ngay cả việc tự bảo vệ mình cũng gặp vấn đề nhất định.

Không trách chỉ số tổng hợp của Nghiêm Phong lại bằng không.

Trong lúc Trương Dịch Minh điên cuồng suy nghĩ, Nghiêm Phong đột nhiên phát hiện dòng nước xung quanh hắn có chút bất thường.

Mặc dù ban đầu dòng nước chia thành màu đen và màu trắng, nhưng vẫn chảy về phía trước, nhưng bây giờ đã khác.

Quay người lại, lúc này nước đen trắng nguyên thủy cũng đã hòa lẫn vào nhau, trông như cà phê thêm sữa, sau đó bị khuấy trộn dữ dội.

Một lúc sau, nước dường như sôi lên, nổi bọt.

Chương 480

Trương Dịch Minh nhìn thấy một cái đầu nhỏ kỳ lạ nổi lên từ dưới nước, sau đó cơ thể của những kẻ này cũng vọt ra ngoài, trông giống cá sấu, nhưng mai lại giống rùa, trên mai có hình răng cưa, cơ thể và cổ có những điểm tương đồng.

“Kia là cái gì?

Sao trông hơi giống cá sấu, hơi giống rùa vậy?” Trương Dịch Minh hỏi.

Trương Chí Đường lúc này cũng đã nhìn thấy, Nghiêm Phong hoảng hốt nói: “Một con cá sấu rùa.

Nhanh lên, tôi mang theo đồ gia dụng của mình.

Trương Dịch Minh, nhất định phải từ chân, thu hút sự chú ý.” Lúc này, Trương Chí Đường và Ngô Tân Hạo đang bơi dưới nước.

Chỉ có Trương Dịch Minh có thể rảnh cả hai tay.

Vì là người duy nhất xuất thân từ gia đình đó, nên Nghiêm Phong phải tự mình giải quyết.

Nghiêm Phong lấy ra một vật to lớn, vung qua lại, cố gắng ngăn chặn những con cá sấu rùa này tiến lên.

Một con cá sấu rùa không nhìn ra sức mạnh của đồ vật nhân tạo.

Hắn nhắm mắt lại, tùy ý ném.

Sau khi mở mắt ra, hắn thấy đèn đỏ xuất hiện dưới nước, đầu một con cá sấu rùa đã bị Nghiêm Phong cắt đứt.

Khi Trương Dịch Minh đang vui mừng, Nghiêm Phong đột nhiên chú ý thấy dưới nước phía xa có một đèn đỏ khác, một con cá kỳ lạ.

Đầu cá to bằng ô tô.

Trương Dịch Minh tim đột nhiên chùng xuống.

Chẳng lẽ một con cá sấu rùa không đủ để ăn, nên gọi cả hàng xóm đến ăn sao?

"Nhanh lên, tôi đã thấy hòn đảo nhỏ phía trước, hãy để tôi bơi đến đó." Trương Chí Đường kêu lên chói tai rồi lao về phía trước.

Con cá khổng lồ lúc này cũng phát huy toàn bộ tác dụng, đâm sầm vào Trương Dịch Minh và những người khác.

Nước sông đột nhiên bắn tung tóe, sức mạnh tuyệt đối không kém gì ô tô.

Lúc này, Trương Chí Đường đẩy Phương Vân Vân lên đảo nhỏ, Nghiêm Phong cuối cùng cũng trèo lên được.

Nghiêm Phong hét lớn với Ngô Tân Hạo và Trương Dịch Minh: "Nhanh lên." Nhưng lúc này, Ngô Tân Hạo đã hoàn toàn kiệt sức, Nghiêm Phong không thể bơi được nữa.

Nghiêm Phong vội vàng tháo dây lưng của Trương Dịch Minh, dùng một tay túm lấy Trương Dịch Minh, sau đó dùng tay kia ném lưỡi câu.

Lưỡi câu không bị lệch, bay về phía Trương Chí Đường.

Trương Chí Đường nắm lấy, đưa tay túm lấy lưỡi câu, kéo lên trên, kéo Trương Dịch Minh và Ngô Tân Hạo về phía trước vài mét.

Lúc này, con cá kỳ lạ đã đi, nhưng rất kỳ lạ.

Sau khi há to miệng máu, nó không cắn Trương Dịch Minh mà cắn con cá sấu rùa đang bị gãy khúc.

Ở dưới nước một lúc, con cá lớn và con cá sấu rùa đã triển khai một trận chiến sinh tử dưới nước, Trương Dịch Minh và Ngô Tân

Hạo nhân cơ hội trèo thành công lên một hòn đảo và bãi đá.

Lúc này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều ngã xuống đất, thở hổn hển, nhưng lúc này Phương Vân Vân đã tỉnh lại.

Khi nhìn thấy chân Trương Dịch Minh, cô ấy hét lớn: "Anh bị thương không nhẹ." Cô ấy mở túi của Trương Chí Đường.

Bên trong có một số vật tư y tế.

Phương Vân Vân giúp Trương Dịch Minh sát trùng vết thương, và dùng băng keo chống nước quấn chặt lại.

Lúc này, Trương Dịch Minh thấy mắt cá chân của Nghiêm Phong không thể chịu đựng được, một lượng lớn mủ chảy ra.

Mặc dù đau đớn vô tận, nhưng Nghiêm Phong có thể để nữ thần băng bó vết thương, Nghiêm Phong cảm thấy vô cùng hữu ích.

Phương Vân Vân nhìn con cá khổng lồ dưới nước: "Nghe nói hồ Knas có một con cá đỏ khổng lồ.

Con lớn nhất dài hơn mười mét, nhưng vẫn còn xa mới bằng con này.

Có thể coi nó là một chiếc xe tăng bơi dưới nước." Trương Dịch Minh và Nghiêm Phong nhanh chóng nhận thức được sức mạnh của chiếc xe tăng bơi này.

Lúc này, sau khi thấy con cá khổng lồ và cá sấu rùa giao chiến, cá sấu rùa bị trọng thương, vì vậy nó đã thả một con trước mặt con cá khổng lồ.

Một con rắn dài chiến đấu đến cùng với con cá khổng lồ.

Nhưng con cá khổng lồ cũng không hề nhún nhường.

Nó bơi lùi lại vài mét, sau đó dữ dội đâm vào giữa con cá sấu rùa.

Con cá sấu rùa rất xảo quyệt.

Lúc này, nó thấy con cá khổng lồ lao tới, nhưng Nghiêm Phong đột nhiên bỏ chạy, tốc độ của con cá khổng lồ nhanh đến mức Nghiêm Phong lúc này không thể dừng lại, và nó lao thẳng vào hòn đảo nhỏ và bãi đá.

Chương 481

Lần này, bốn người trên đảo và bãi đá rơi vào tình thế khó khăn.

Lúc này, bạn sẽ thấy hòn đảo và bãi đá rung chuyển dữ dội, sau đó đổ sập.

Phương Vân Vân: "Không, nơi này dường như sắp sụp đổ rồi." Không có thời gian để tra cứu cơ sở dữ liệu máy tính, cô cảm thấy một trận mê hoặc, sau đó cả người ngã xuống, những người khác cũng không khá hơn.

Có quá nhiều người trong gia đình, dễ dàng chớp lấy cơ hội từ người anh thứ ba để ôm đứa cháu gái nhỏ.

Cẩn thận nắm trong tay, đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc vào má bánh bao nhỏ màu đỏ: "Ôi!

Bảo bối, trông hơi xấu!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó!" Nhóc con nhúc nhích một chút, tiếp tục ngủ.

Trẻ nhỏ, không thể bỏ qua cái xấu xí này được.

Ngủ đi!

Hân Hỉ nhìn Kim Vân đang thích thú nhìn đứa bé nhỏ trong tay, rồi cười nói: "Kim Vân đệ huynh, cũng có một đứa!" Kim Vân cẩn thận nắm lấy quả cầu nhỏ đó, ôm trong tay!

Lần đầu tiên thấy một em bé nhỏ như vậy!

"Dễ thương quá!" Hiên Xí thò đầu ra nhìn, hai bên bé con vô thức bảo vệ tay.

"Đừng nói mới đầu trông xấu, nhìn thêm vài mắt nữa sẽ vui hơn."

Hai người ôm đứa bé, mỉm cười lầm bầm.

Nghi Xương chạy đến ôm đứa bé, nói: "Ôi!

Ôm đứa bé!

Nếu ngã thì sao!" Kim Vân ngốc nghếch gãi đầu.

"Ôi!" Hân Hỉ Kim Doãn lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này!

"Vân đệ huynh, ngày mai cùng huynh lên núi đi dạo không?" Gần đây, ánh mắt của cả nhà đều tập trung vào ca ca, Hân Hỉ cũng vậy.

Ta đã đưa người trở về từ một tình cảnh khó khăn, nhưng ta đã không thực sự ở bên Kim Vân ca ca!

"Không, huynh có thể ở cùng ca ca của huynh!

Nếu ta đi, ta sẽ đi một mình." Kim Vân nói, ca ca đó vừa mới sinh con, thật ngại ngùng.

Hiên Xí cười nói: "Huynh đệ có rất nhiều người ở bên ta!

Đừng dùng ta, năm ngoái có cơ hội cũng không lên núi!

Năm nay tứ huynh đệ ta không ở nhà, ta sẽ đi cùng huynh." Kim Vân gật đầu, nhìn những người qua lại trong sân.

Quả thực có chút không thoải mái.

Ngay cả khi có mối quan hệ tốt với Chí Tuấn, ngay cả khi không vì niềm vui, một người ngoài cuộc.

Sẽ không bao giờ liên tục chúc mừng năm mới.

Đôi khi không hiểu rõ lắm.

Tại sao lại tốt với niềm vui như vậy?

Chỉ vì là em gái sao?

Ta không biết.

Hai người sáng sớm hôm sau ngủ dậy, uống chút nước, ăn chút đồ, rồi đi.

Thật lòng mà nói, dãy núi mùa đông thật sự không đẹp, đâu đâu cũng là lá khô.

Nhưng, Kim Doãn ca ca thích, vậy thì sẽ đi cùng!

"Hân Hỉ, kế hoạch năm sau của huynh là gì?" Kim Vân hỏi.

"Ta sẽ cùng huynh trở về kinh thành, nhưng ta không nghĩ đệ ngũ đệ huynh sẽ đồng ý." Hân Hỉ đau lòng!

"Chí Nhạc không ở đó, ta có thể tìm một người theo dõi sao?" Kim Vân: "Có người bảo vệ rồi, nhất định sẽ đồng ý." Gật đầu, cũng vậy.

"Vân đệ huynh thì sao?

Huynh có kế hoạch gì không?" "Ta?

Ta muốn tham gia khảo thí hương trấn!

Sau khảo thí hương trấn, sẽ có khảo thí huyện!

Khảo thí ở đại sảnh đường!" Kim Vân cười.

Chương 482

“Nếu huynh cứ thế mà vượt qua khảo thí đại sảnh thì sao?

Huynh có kế hoạch gì không?” Hân Hỉ hỏi.

Kim Vân lắc đầu, nói: “Ta không có kế hoạch, ta chỉ thực hiện di nguyện của phụ thân.

Ta sẽ nói sau.” Hắn chưa bao giờ thực sự nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nếu thực sự có thể giành được chức quan, thì không cần phải suy nghĩ.

Sẽ có người giúp sắp xếp mọi thứ, ngay cả khi từ chối, cũng vô ích.

Đôi khi hắn nghĩ, nếu không phải phụ thân.

Không nhất thiết phải đi thi khoa cử!

Hà Chí Thang gật đầu, tỏ ý Nghiêm Phong hiểu lời Hà Dịch Minh, vì vậy ba người bắt đầu chờ đợi một cách dài đằng đẵng.

Dần dần, âm thanh đến gần, âm thanh của một loại nhạc cụ kỳ lạ, rất lạ.

Vì ở trong hang động, nên những âm thanh này và tiếng vọng chồng lên nhau, nghe rất kỳ lạ.

Nghiêm Phong vừa ra khỏi cổng trường.

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt đối với Nghiêm Phong.

Hắn vừa giành được vị trí thứ hai của khoa tiếng Anh đại học, nhưng điều khiến hắn thất vọng là ‘Mỹ nữ’ đứng đầu cao hơn hắn hơn 20 điểm.

Thực ra, vị trí thứ hai không tệ, Hù La Bặc vẫn luôn làm tốt.

Ngoài ra, theo một nghĩa chặt chẽ, Nghiêm Phong bây giờ là một người không cần lo lắng, hắn không giàu có, nhưng hắn đã thừa kế tài sản của một người thân xa lạ.

Tiền đến đột ngột, nhưng không làm thay đổi cuộc sống của hắn.

Nghiêm Phong vẫn như cũ.

Vì vậy, mặc dù hắn sở hữu tài sản kếch xù, Nghiêm Phong không kiêu ngạo và tự phụ như bất kỳ công tử nhà giàu nào khác, mà hắn làm mọi việc một cách khiêm tốn.

Khi cùng Hù La Bặc đến một quán mì kéo gần đó để ăn một bát mì bò trứng gà đơn giản, Nghiêm Phong chú ý thấy một con mèo hoang trên đường đang chậm rãi di chuyển về phía trước, dáng vẻ của con mèo con rất nguy hiểm, hắn do dự, cuối cùng nhanh chóng quyết định cứu con mèo con đó, và đặt nó ở một nơi an toàn.

Nhưng đúng lúc đó, một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ đang đuổi theo một chiếc xe đua màu đen không rõ danh tính đột nhiên lao ra từ bên trái.

Chiếc Ferrari và chiếc xe đua màu đen kia rõ ràng đều đang đi ngược chiều.

Hắn sững sờ một lát, nhưng đã quá muộn, không thể tránh được chiếc xe đỏ phía sau.

Hắn cảm thấy cơ thể mình bay lên, bắt đầu bay lượn trên không như bay lên trời vậy. …..

"Rầm!" Hù La Bặc cuối cùng cũng ngã xuống đất, nhưng điều khiến Nghiêm Phong kinh ngạc là hắn không hề bị thương!

"Cái gì?!" Nghiêm Phong kinh ngạc từ từ bò dậy khỏi mặt đất,

thậm chí không ho ra một giọt máu.

Chẳng lẽ hành động dũng cảm này đã mở ra tiềm năng con người trong truyền thuyết, giống như võ thuật Thiếu Lâm Tự sao?

Nhưng, điều kinh ngạc tiếp theo vẫn đang chờ Nghiêm Phong.

Một người phụ nữ xinh đẹp với thân hình hoàn hảo và quyến rũ, từ trong chiếc xe đua bước ra, lộ ra đôi chân trắng ngà thon dài tuyệt mỹ.

Cô ta đi đến bên Hù La Bặc, đột nhiên nắm lấy cổ áo hắn, hỏi: "Tiểu Hổ, tên ngươi là gì?

Năm nay bao nhiêu tuổi?" "Ta tên Lý Minh...

Ta năm nay mới 19 tuổi." "19 tuổi?

Tiểu Hổ, là cô nhi sao?" Người đẹp trông thật ngầu.

Mặc dù không trang điểm đậm, nhưng lại có một khí chất thanh lịch mê hoặc không thể che giấu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là giải thích của cô ta.

"Không sao." Hù La Bặc bối rối gật đầu.

"Nhất định rồi." Người đẹp tháo kính ra, lộ ra nụ cười xinh đẹp, "Đi đi, gả cho ta!" Sau khi được người phụ nữ xinh đẹp này giới thiệu, Hù La Bặc mới biết, người đẹp khó tin này có một cái tên thanh lịch và bí ẩn hơn, gọi là Đế Mễ Na (do Nghiêm Phong hóa thân).

Theo Đế Mễ Na, hai người đến gần một biệt thự, không chỉ biệt thự này, mà cả khu biệt thự gần đó cũng thuộc sở hữu của cô ta.

Từ bây giờ, cô ta cũng sẽ là tiểu thư của Hù La Bặc!

"Tỷ tỷ, ta đã lớn đến vậy rồi, tại sao lại muốn gả cho ta?" Hù La Bặc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ này, và đưa ra một

số câu hỏi.

Mặc dù hắn đương nhiên không từ chối ý kiến của Nghiêm Phong.

Chương 483

Người phụ nữ khá lớn tuổi Đế Mễ Na đã kết hôn, nhưng Nghiêm Phong cần biết lý do.

Rốt cuộc, nếu một người lợi dụng những người khác trên thế giới này, thì cuộc sống của người đó phải cảm thấy xấu hổ.

"Bởi vì ngươi là người thừa kế của gia đình trợ thủ trong truyền thuyết, ngươi có trách nhiệm giúp đỡ ta." Đế Mễ Na khẽ cười, đôi mắt cô ta dường như có thể giết người, Hù La Bặc lập tức tin rằng mình định mệnh là người đó!

Một lúc sau, Hù La Bặc phản ứng lại, và nhanh chóng hỏi: "Đế Mễ Na, cô làm gì vậy?

Không để tôi giúp cô làm bất cứ điều gì không trong sạch sao?" "Ngốc nghếch, ngươi nghĩ ta cần làm những chuyện như vậy sao?" Người phụ nữ xinh đẹp Đế Mễ Na (do Nghiêm Phong hóa thân) lười biếng nằm trên ghế sofa, để lộ thân hình thon thả hoàn hảo, và cười nói: "Ta là hậu duệ của gia tộc được chọn trong truyền thuyết, ta có vài người chị em là những người ủng hộ ta, nhưng ngươi là quan trọng nhất." "Cái gì?

Cô còn có nhiều chị em nữa sao?

Ta cũng phải gả cho Nghiêm Phong sao?" Hù La Bặc kinh ngạc một lát, nhưng Đế Mễ Na cười nói: "Những người chị em của ta đều xinh đẹp nổi tiếng, nhưng ta không đủ sao?

Muốn mở hậu cung sao?" "Ôi, không..." Hù La Bặc cảm thấy có chút ngượng, dường như vì hắn đã đọc quá nhiều tiểu thuyết hậu cung trong thành phố!

“Hôn lễ của ta sẽ được tổ chức trong ba ngày nữa.” Đế Mễ Na đột nhiên trở lại bình thường, nói với Hù La Bặc: “Trận hôn lễ này rất quan trọng, bởi vì chỉ có như vậy, ta mới có thể tuyên bố với thế giới rằng gia tộc được chọn đã khôi phục sức mạnh cường đại như xưa!

Không chỉ giới hạn ở tầng lớp thượng lưu.

Mục tiêu của ta là bảo vệ thế giới, không gây hoảng loạn.” “À... vậy sao.” Hù La Bặc nói một vài lời khó hiểu.

Tóm lại, đó là một điều tốt cho Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong là một người dễ hòa đồng, hắn sẽ không từ chối những thứ tốt mà cô ta gửi cho hắn.

Nhưng đấu tranh quyền lực thì không liên quan đến Nghiêm Phong.

“Để ta nói cho ngươi biết trước, đây không phải là một điều tốt không có rủi ro!” Nhìn thấy vẻ mặt của Hù La Bặc suy tư, Đế Mễ Na không nhịn được mà nói nhỏ lần thứ hai.

“Ồ?” Điều khiến hắn ngạc nhiên là Hù La Bặc lần này không hề hoảng sợ, chỉ nghiêng đầu hỏi: “Đang chờ đợi rắc rối của ta sao?” “Xem ra tâm lý của ngươi tốt lắm.” Đế Mễ Na gật đầu với Hù La Bặc, bởi vì hắn đã trải qua đủ loại chuyện kỳ lạ từ nhỏ.

Nghiêm Phong đã trải qua một cuộc sống khó khăn, tất cả những điều tốt đẹp đều đi kèm với rủi ro nhất định, vì vậy bây giờ hắn cũng có nhận thức tương tự.

“Đơn giản là, ta có một kẻ thù rất đáng sợ.” Khi Đế Mễ Na nói, Hù La Bặc cảm thấy không sợ hãi kẻ thù đó đến vậy.

“Ai là kẻ thù?” Hù La Bặc tùy tiện hỏi.

“Một gia tộc,” Đế Mễ Na thản nhiên nói, “Nghiêm Phong đang

kiểm soát thế lực tà ác mạnh nhất của thành phố này, hắn luôn lợi dụng sức mạnh của mình để tấn công sự phát triển kinh doanh bình thường của ta.

Kẻ cầm đầu của Nghiêm Phong, Thiên Long Tắc, thậm chí là một kẻ rất tà ác!

Khiến người ta cảm thấy ghê tởm và buồn nôn!" "Không sao.

Gần đây, một tòa nhà thương mại của ta đã bị bọn phóng hỏa vô sỉ mà Nghiêm Phong thuê tấn công!" Tiếng gầm giận dữ của Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ khổng lồ phá vỡ sự tĩnh lặng buổi sáng.

Hắn lật tấm ván quan tài lên, mới phát hiện Nghiêm Phong còn sống, trông hoạt bát hơn nhiều, đúng không?

"Ê!

Sao vậy, dường như không gặp may!

Sau buổi trưa, không ai có thể đảm bảo được bữa ăn đâu!" Một kẻ cầm rìu đầu sói nhìn Nghiêm Phong bằng ánh mắt khinh miệt, châm chọc.

"Câm miệng!

Kẻ Lười Biếng, ta không nghĩ ngươi gây ra quá nhiều rắc rối đâu.

Hôm nay, ta phải giết ngươi để lấy một bữa ăn." Đầu của Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ khổng lồ, biệt danh là U Linh, hung hăng trừng mắt nhìn "Kẻ Lười Biếng" đang bị đe dọa.

Kẻ Lười Biếng đó lại vùi đầu xuống: "Vậy thì thử xem!" Không lãng phí thể lực nữa, U Linh tập trung lại vào Nghiêm Phong.

Hôm qua, ta không ăn gì cả, ta và Người Sói đã tranh giành quyền sở hữu một con sói con.

Bây giờ bụng ta quá đói, vì vậy... dù thế nào đi nữa, con sói con đó

hôm nay phải chết!

Lau vệt nước bọt gần như chảy ra từ bờ biển, hắn đảo mắt hỗn loạn, có một ý tưởng.

Hắn cúi xuống, thở hổn hển, từng bước, chậm rãi và kiên định tiếp cận Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong một lần nữa đối mặt với con quỷ ăn thịt người này, đã thành công tích lũy sự kiêu ngạo đã được bảo toàn từ hôm qua, sau đó hoàn toàn kiệt sức.

Hắn vội vàng lùi lại, nhưng lại bị những quái vật như U Linh bao vây, bị lột trần và nếm trải, trong mắt chúng hắn là một món ngon đang đi!

Bất ngờ thay, Nghiêm Phong dẫm phải một thứ gì đó tương tự như một cục phân, da hổ không thể gãy khúc được nữa.

"Tiểu vương và tám con cừu con!

Ta là di sản của loại người này!

Chương 484

Cảm tạ đã xúc phạm tổ tiên của ta!" Kẻ U Linh kêu to, ánh mắt tràn đầy tự hào: "Ta phải dạy dỗ ngươi!" Một con lợn đầu mũi hếch, hừ một tiếng, "Sao lại là nguyên nhân tồi tệ như vậy?

Con mẹ nó xúc phạm, ta không ký thác, da hổ cố tình chết đói, con cháu của hắn, sau đó tự tay cắt làm chăn." "Hắc, xin lỗi, đừng bận tâm.

Ít nhất con mèo đó đã lớn rồi, không vô duyên vô cớ muốn giết đồng loại của mình như lần trước, và nhốt nó vào một căn phòng nhỏ màu đen." Nghiêm Phong hồ ly có đuôi rắn, trông giống hồ ly, nhưng lại khiến người ta thèm nhỏ dãi: "Cơ thể mềm mại làm sao!

Ta thực sự muốn cắn ngươi!" Không giống những kẻ đứng xem ung dung tự tại, Nghiêm Phong lúc này vô cùng khó chịu.

Vừa ngẩng đầu lên, liền bị ấn vào cống nước bẩn, buộc phải uống vài ngụm nước bẩn, sau đó bị kéo đuôi trên sàn nhà mà cọ xát.

Thấy Nghiêm Phong hoàn toàn không chống cự, U Linh càng diễn hơn, trực tiếp biến Nghiêm Phong thành một quả bóng.

Nhiều Nghiêm Phong khác tụ tập bên lề, con người và U Linh đã có một khoảng thời gian vui vẻ, bắt đầu la ó: "Haha haha!

U Linh, vào đi!

Thích thì đá cho bố mày xem!" "Đừng làm bẩn!

Dùng bố mày trước đi!"...

Đau đớn và sỉ nhục đã xóa tan nỗi sợ hãi trong lòng Nghiêm Phong.

Khi đạt đến một ngưỡng nhất định, Nghiêm Phong đã bùng nổ!

Người sói quay người!

“A—” Trong tiếng thét chói tai, tôi thấy mái tóc xanh nhạt từ đỉnh đầu Nghiêm Phong lan ra khắp cơ thể.

Cái miệng xinh đẹp ban đầu nhanh chóng phồng lên và vươn về phía trước, nước bọt chảy dọc theo những chiếc răng sắc nhọn.

Răng nanh thối rữa rụng xuống đất, cơ thể sưng lên gấp đôi, như thể đang thổi khí vậy.

Các cơ bắp bị thắt lại bởi những mạch máu sưng phồng.

Tứ chi trở nên thon thả hơn, lòng bàn tay và bàn chân biến thành móng vuốt!

Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ sững sờ.

Nó không lo lắng Nghiêm Phong sẽ thoát khỏi lòng bàn tay của mình, nhưng cảm thấy kinh ngạc: “Có sức mạnh thay đổi sao?” Nhưng nhanh chóng, nó chú ý đến đôi mắt của Nghiêm Phong không phải màu đỏ tươi, vui mừng khôn xiết: “Nửa-Nghiêm Phong!

Nửa-Nghiêm Phong phải chết!

Ha ha!” Nghiêm Phong và những người khác cũng chú ý đến sự bất thường của Nghiêm Phong.

Chúng ngửi thấy mùi mèo, rồi bay về phía trước.

“Gầm!

Của ta!” Một tiếng gầm của hổ tạm thời khiến Nghiêm Phong xung quanh bị dọa, bao gồm cả những Nghiêm Phong lười biếng đó, Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ vội vàng lao về phía Nghiêm Phong, đi đi, nó đã lãng phí quá ít thời gian.

Nghiêm Phong tự cải tạo trong mắt những Nghiêm Phong gần đó, tượng trưng cho một bữa tối ngon lành!

Nghiêm Phong không biết thân phận bị bại lộ, chỉ muốn sống sót!

Trong cơn nguy cấp, hắn lăn lộn né sang một bên, từ dưới đất nhặt được một quả trái cây ẩn giấu, rồi nuốt chửng ngay lập tức!

"Hệ thống nhắc nhở: Sử dụng trái cây phục hồi thể năng cực hạn *1, thể năng +50%; sử dụng trái cây tăng toàn thuộc tính cực hạn *2, toàn thuộc tính *50%, thời gian duy trì 0.....5; sử dụng trái cây tăng cường độ cấp 1 *1, vĩnh viễn tăng giới hạn sức mạnh tối đa 1%; sử dụng năng lực Trái cây Cướp Đoạt *1, xin chỉ định sinh vật đối địch, đơn vị hiện tại có thể chỉ định 3 đơn vị!" "A—" Không kìm được, Triệu Lộ ngửa mặt lên trời phát ra tiếng hú dài. .....

Từ xa, một tên hành quyết cao lớn mặc giáp bảo vệ nhanh chóng quay đầu lại, rồi lao về phía Triệu Lộ đang đứng đó. .....

Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ bị khiêu khích tức giận: "Tạp chủng nhỏ!

Đừng quá tự phụ!

Để ta giết ngươi!" Đuôi hổ như ống thép vút về phía Nghiêm Phong, thậm chí cả làn gió yếu ớt cũng bị xé toạc!

Nghiêm Phong không còn trốn thoát nữa.

Hắn cảm thấy sức mạnh của mình đang tăng lên, hai tay khoanh lại chặn, sau đó đã nếm trái đắng.

"Rầm!" Cánh tay gần như giãn ra ngay lập tức, Nghiêm Phong bị đánh văng vài mét, ngã mạnh xuống tấm ván quan tài.

Tấm ván sau lưng bị nghiền nát!

"Chết tiệt!" La hét đã quá muộn, Nghiêm Phong không dám mạo phạm, nó đã bị Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ giết chết.

"Kẻ giẫm đạp!

Con sói con đó nên chết Nghiêm Phong sao?" Bây giờ, một Nghiêm

Phong trông cũng giống người sói lao vào, lúc này, chế độ ăn uống như đang phát phì, nó giận dữ thay đổi.

Chương 485

“Nửa-Nghiêm Phong không chết sao?

Những Nghiêm Phong không chết đó không dám nhìn những kẻ giống người như vậy, nhưng lại dám chủ động bước về phía cái chết sao?

Hắc.” Nghiêm Phong cười lạnh nói: “Ta nhớ ngươi từng là anh em của hắn sao?” “Đi tìm mẹ của anh em đi!

Loài chó tạp chủng, ta biết ta sẽ giết chết ngươi!” “Đánh cược bị giết chết sao?” Chớp chớp mắt, nghĩ rằng dường như là một món hời.

“Ta dám cá là ngươi sẽ bị xé xác trong vòng một phút nữa!” “Ha ha!

Dù sao cũng là một nửa!

Ta cá hai phút!” “Ngươi cưỡi ngựa và thảo luận những con ngựa tương tự!” Người sói không vui nói: “Đánh cược sao?” “Ta dám cá con hổ sẽ chết!

Một đồng kim hồn tệ!” Người sói và tên nha cấu bên cạnh xuất hiện một nhân vật giống U Linh, đều chăm chú nhìn, đều cảm thấy kinh ngạc.

Thực ra là Tử Thủ!

“Sư phụ... không phải đang đùa giỡn với người trẻ tuổi sao?” Cẩn thận hỏi.

“Không đánh bạc sao?” Người bảo vệ mặc nửa giáp trụ, đeo mặt nạ, không nhìn rõ khuôn mặt.

Hai người vội vã, không phải kẻ ngốc!

Mặc dù biết tại sao người lớn này lại đặt cược vào và bản thân mình, nhưng rõ ràng đó là một món quà!

Ở giữa đấu trường, Nghiêm Phong bị Kẻ U Linh đẩy lên đẩy xuống.

Nếu quan sát kỹ chân của hắn, bạn sẽ thấy có một số vòng tròn tượng trưng cho sức mạnh đang lan tỏa ra xung quanh cơ thể hắn.

Nghiêm Phong chỉ có một vòng tròn.

Kẻ U Linh có hai vòng!

Điều đó cho thấy Nghiêm Phong chỉ là một võ sĩ cấp Vòng, còn Kẻ U Linh là một võ sĩ cấp Vòng thứ hai.

Khi động lượng được giải phóng, đó là một trong những đặc điểm của võ sĩ Vòng.

Cường độ càng mạnh, động lượng càng lớn, số vòng tạo ra càng nhiều.

Thông thường, mỗi vòng liên tiếp có thể tăng gấp mười lần!

Vì vậy, ngay cả khi chú sói nhỏ này trong thời đại này thể hiện sức mạnh mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể trở thành đối thủ của Kẻ U Linh, thất bại và bị giết chỉ là vấn đề thời gian.

Tất cả phụ thuộc vào thể lực của Nửa-Nghiêm Phong này!

Bẩm sinh nhạy bén, và chú ý đến thể chất cao của sói con.

Ngay cả khi khoảng cách giữa sói và U Linh là rất lớn, ngay cả khi ẩn nấp, một thời gian cũng không thành vấn đề.

Vòng võ sĩ trẻ tuổi, cho thấy huyết thống của Nửa-Nghiêm Phong này có thể cao hơn.

Đáng tiếc!

Ngọc trai đối với bất kỳ thiên tài nào cũng không đáng tiếc, nhưng đáng tiếc là không có cơ hội nếm thử huyết thống Nghiêm Phong này.

Chắc chắn là một món ngon.

Địa vị của Nửa-Nghiêm Phong trong đế quốc Nghiêm Phong rất thấp, thường được dùng làm thiếu nữ quý tộc của Nghiêm Phong.

Đã từng có một thời gian, Nửa-Nghiêm Phong gần như tuyệt chủng trong đế quốc Nghiêm Phong.

Sau đó, vì một số lý do, không còn cho phép giết Nửa-Nghiêm Phong tùy tiện, nhưng không bao gồm những Nửa-Nghiêm Phong dám biến đổi thành Nghiêm Phong chính thống!

Nghiêm Phong thông thường và Nửa-Nghiêm Phong đều có hai hình thái.

Trạng thái bình thường có thể duy trì mức tiêu hao năng lượng thấp hơn, và cường độ tương ứng sẽ bị hạn chế.

Biến hình còn được gọi là hóa dã, trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Vì vậy, nếu một Nghiêm Phong biến hình trước mặt đối thủ, điều đó thường được coi là lời mời chiến đấu, bên kia có thể chọn đối mặt hoặc chấp nhận thất bại.

Đương nhiên, tất cả Nghiêm Phong đều sẽ cảm thấy bị sỉ nhục và khinh thường khi rút lui.

Nếu bạn đối mặt với trận chiến, miễn là không có thù hận sâu sắc, thường sẽ chỉ dừng lại khi đạt đến điểm chí mạng, nếu không bạn sẽ bị trừng phạt vì cái chết gây ra bởi thất bại.

Nhưng, nếu bên đầu tiên biến hình là Nửa-Nghiêm Phong, thì cứ thuận theo tự nhiên thôi!

Nghiêm Phong sở dĩ bị kỳ thị Nghiêm Phong, bởi vì bẩm sinh

mạnh hơn Nghiêm Phong cùng cấp!

Coi Nửa-Nghiêm Phong như dã thú chưa văn minh, thể hiện sự tự hào từ trong ra ngoài.

Chương 486

Nửa-Nghiêm Phong này chết rồi!

Hầu hết tất cả Nghiêm Phong đều nghĩ như vậy.

Nghiêm Phong thực ra đã nhớ lại nửa đời trước trong cơn bão!

Nghiêm Phong đã rời xa xã hội rất lâu, đó là vấn đề thời gian.

Dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh, hắn còn trẻ nhưng bối rối, đã phấn đấu cho người khác trong một thời gian dài.

Cuộc sống, vì quyết định từ bỏ cuộc sống.

Kiểu sinh kế đó không phức tạp, nhưng tuyệt đối không dễ dàng.

Nghiêm Phong từng nghĩ mình đã rời xa giang hồ, nhưng giang hồ luôn ở đó.

Cuộc đấu tranh giữa các nhà cung cấp còn tàn khốc hơn cả các cuộc không kích, những khoảnh khắc nguy hiểm nhất gần như đã giết chết hắn.

Khác với lưu manh, kẻ sau có thể vì một xung động ngắn ngủi mà xung đột với người khác, nhưng chỉ cần bạn có thể giành được thể diện, con dao đang vung lên có thể dễ dàng buông xuống, thậm chí còn có thể trở thành bạn bè.

Tôi không quen người trước, khi tôi quyết định ra tay, lợi ích của tôi chắc chắn sẽ bị tổn hại, không ai sẽ dễ dàng khuất phục, tôi thực sự phải buông tay!

Vì vậy, mặc dù Nghiêm Phong cho đến bây giờ vẫn luôn nhút nhát, nhưng tuyệt đối không thiếu máu nóng, đặc biệt là khi sự sống bị đe dọa!

Đôi mắt vốn trong sáng vô thức đã bị nhuốm máu, có thể bị lầm tưởng là Nghiêm Phong thuần chủng.

Nhưng rõ ràng, Nghiêm Phong không ôn hòa như một người thuần chủng thực sự, nguyên nhân vẫn còn đó.

"A!" Nghiêm Phong dùng khuỷu tay vặn chặt lòng bàn tay của đối thủ, dùng chân cày hai vết trên mặt đất đối với U cấu, khi bị đẩy lùi, hắn dùng móng vuốt sắc nhọn cào nát mặt đối thủ.

Miệng nông.

Nghiêm Phong lần đầu tiên gây thương tích cho kẻ thù đó.

Mặc dù không đáng kể, nhưng đủ để hắn lấy lại tự tin.

Kẻ trước mặt không phải là bất khả chiến bại.

"Ồ ồ ồ" Xung quanh hỗn loạn.

Cũng có Nghiêm Phong có kinh nghiệm phong phú hơn, tầm nhìn xa hơn.

Lúc này, một Tử Thủ cũng mặc giáp, vác một cây rìu chiến gần bằng lưng mình, thích thú nhìn tình hình trong pháp đình, cười nói: "Ồ, vui thật!

Một Nghiêm Phong cấp thấp, thậm chí có thể phối hợp với một Nghiêm Phong thuần chủng!

Chẳng trách Buru, nhanh lên." Người tên Buru, Tử Thủ đó, bắt đầu đánh cuộc với Nghiêm Phong sói kim cương.

Lắc đầu, nói: "Đừng coi thường hắn.

Không dẫn đầu, con mèo đã chết rồi!" "Ồ?

Ngươi có tự tin vào hắn sao!" Solon càng lúc càng tò mò về Nửa-Nghiêm Phong này.

Hắn biết, đồng bạn này có ba điểm kinh sợ tinh thần của võ sĩ!

Tôi may mắn thấy hắn ra tay, thực lực thật sự không thể tin được, ít nhất là "Long Kỵ Sĩ" ghi chú: Nghề nghiệp cao cấp của Nghiêm Phong không thể đứng vững trước mặt hắn!

Chắc chắn có kết quả, nhưng tại sao vậy?

"Sư phụ, có phải người đang đùa con không?" Người sói cảm thấy kinh ngạc, không quên việc đánh cược, loài sinh vật hoang dã đó có thể thắng được con người sao?

"Rồi nhìn xem!" Buru không giải thích bất cứ điều gì cho võ sĩ cấp thấp, mà tập trung vào con sói con đó!

Đừng để huyết thống của ngươi cảm thấy xấu hổ!

Nếu không ta sẽ giết chết ngươi!

Buru thầm nghĩ.

Thực ra, khoảng cách sức mạnh giữa Nghiêm Phong và đối thủ không lớn như vẻ ngoài, đặc biệt là khi Nghiêm Phong đặt cược và sử dụng hệ thống một cách không chính xác.

Nếu lúc này điều chỉnh mẫu nhân vật của Nghiêm Phong, tôi có thể hiểu trực quan hơn.

Dữ liệu giao diện ba thuộc tính cơ bản của Nghiêm Phong lần lượt đạt 1...64, 1...98 và 1...44!

Nếu ba thuộc tính của võ sĩ trong Vòng đầu tiên đều là 1, cường độ tổng thể của võ sĩ trong Vòng thứ hai mạnh hơn võ sĩ Vòng đầu tiên gấp mười lần, vậy nếu chia thành các thuộc tính riêng lẻ, thì chỉ khoảng 2...15!

May mắn thay, Kẻ U Linh có hai vòng võ sĩ.

Thực tế, do thiếu dinh dưỡng và bị thương lâu ngày, cấp độ tổng

thể của nó lúc này thậm chí còn không bằng một chiến binh vừa thăng cấp.

Nghiêm Phong từ từ phát hiện ra cảm giác của đối thủ.

Chương 487

Do nhiều năm kinh nghiệm đánh bóng, cũng nhờ vào thiên phú chiến đấu siêu việt của cơ thể!

Đôi khi, thậm chí có thể dựa vào âm thanh để né tránh, thậm chí không cần nhìn đối thủ tấn công!

Thấy đối thủ càng lúc càng tiện lợi, Kẻ U Linh không nhịn được nữa!

Mặc dù vết thương do loại sinh vật hoang dã này gây ra chỉ như gãi ngứa, nhưng có quá nhiều Nghiêm Phong xung quanh đang nhìn, đối với nó thật đáng hổ thẹn!

Trên đỉnh đầu là những cây cổ thụ sừng sững.

Cành cây và lá rậm rạp che phủ bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy ánh nắng xuyên qua kẽ lá.

Dưới chân là những loài thực vật gần như cao đến vai.

Tôi không biết có bao nhiêu nguy hiểm chưa biết ẩn chứa bên trong.

Hôm nay là buổi trưa, nhưng rừng vẫn ẩm ướt, không khí có thể nhìn thấy sương trắng mờ ảo, kèm theo một mùi hôi nhẹ.

"Đung đưa!" Những cây dương xỉ gần đó rung chuyển dữ dội, sự chấn động rõ ràng nhanh chóng di chuyển về phía Triệu Lộ.

"Gầm!" Hiên Viên Ly Trạch không chút do dự biến thành người sói, một mình quay người trốn sau cái cây lớn đó, cẩn thận vểnh tai nghe ngóng.

"Xì!" Trong bụi rậm có một bóng đen không nhỏ hơn Hiên Viên

Ly Trạch, móng vuốt dễ dàng xé nát cái cây lớn đang ẩn nấp.

Đôi mắt đỏ thẫm có thể xoay 180 độ, vảy sừng phủ kín toàn thân, lưỡi chẻ đôi dài, biểu cảm mang tính người, Hiên Viên Ly Trạch trông như một con thằn lằn!

Nó nhìn khuôn mặt sói khá sạch sẽ, nghiêng đầu, nhìn chằm chằm như Nhị Hà, đôi mắt tràn đầy bối rối và lo lắng.

Đó không phải là con sói vô sỉ đó sao?

Sao lại quan tâm đến tôi?

Thậm chí không ngại bẩn thỉu và hôi hám sao?

Đang làm gì ở đó vậy?

Khuôn mặt của Y Phù Lâm vô thức đỏ bừng.

Đương nhiên, không ai chú ý đến sự thay đổi màu sắc trên khuôn mặt lộn xộn trong hang cây tối tăm.

May mắn thay, đôi mắt lấp lánh và hành động vỗ vào Triệu Lô một cách thô bạo đã nói rõ rằng hắn còn sống.

“Ha!

Ta biết ngươi có ích, tỉnh rồi sao?” Ba Phong Thủy Môn không quan tâm đến chi tiết bị đâm chết.

Nếu không vì gặp ngươi, ngươi sẽ mang theo loại nước đường có thể hồi máu tức thì này, và sẽ biến mất!

Hệ thống bây giờ đề nghị gì?

“Sử dụng trái cây phục hồi sức khỏe cấp 1 *1, sức khỏe +1%!”...

“Mô phỏng, chiến đấu với bố mày!” Triệu Lộ giả vờ nghi vấn, hỏi: “Không biết sao?

Vậy thì tôi hỏi một huynh đệ khác.” “A!

Không, không, tôi biết tôi biết!" Cổ Trấn vội vàng.

Triệu Lộ nhanh chóng ném một miếng thịt nhỏ, và cảnh báo: "Lòng kiên nhẫn của bố mày có hạn, đừng có giở trò với bố mày, những gì bố mày biết sẽ nói ra hết.

Nếu thông tin này có giá trị, thì lợi ích của ngươi là không thể thiếu." Âu Kim biết đó là một bậc thầy, nhưng dám thông minh và nuốt chửng cơ thể ở đâu, đã làm tất cả.

Đội này ban đầu có tới 150 người.

Mặc dù 80% trong số họ nghèo, nhưng một số người trong đó không phải là không có gì.

Hội Sư Tử quản lý rất đơn giản và thô bạo.

Miễn là không trốn tránh mỗi ngày và tiến về phía trước hết tốc lực, không quan tâm ai là thủ lĩnh của tên tiện dân đó.

Kiểu quản lý kho bãi này có thể khiến những thú nhân đó không ngừng cọ xát.

Ngoài việc bỏ mạng trong cuộc chiến tranh giành ma thú, có nhiều thú nhân chết sớm hơn trong tay đồng loại.

Với sự phát triển nhanh chóng của đội, số lượng người giảm dần, do đó tài sản ngày càng tập trung.

Ban đầu, đám đông lo lắng Hội Sư Tử sẽ cướp tiền của mình, tất cả các kỹ năng thông minh đều tương đối ẩn giấu.

Sau đó phát hiện Hội Sư Tử căn bản không quan tâm đến những điều đó, những thú nhân táo bạo đã bị tống tiền.

Tình trạng này kéo dài vài ngày, những thú nhân có đầu óc bắt đầu hiểu ra.

Một trăm vạn dãy núi.

Chương 488

Tiền có ích không?

Trừ khi ngươi có thể thoát ra, nếu không những đồng tiền cứng nhắc đó sẽ trở thành gánh nặng!

Vì vậy, bây giờ, hầu hết thú nhân đều không hứng thú với tiền bạc.

Nếu có thể đổi tiền lấy những thứ có thể sử dụng được, tôi tin rằng thú nhân đều sẵn lòng đổi.

Quản gia cảm thấy kinh ngạc.

Nhanh chóng tiến lên, cẩn thận nắm lấy lệnh bài trong tay.

Một lúc sau, ông ta cúi chào Diệp Khánh Thành và Từ Phát: "Tôi đã gặp hai người trẻ tuổi." Người quản lý Tấn Nghĩa Na.

Mặc dù thái độ của ông ta tôn trọng, nhưng lại thiếu đi một loại lòng trung thành.

Không ai nhìn thấy sự bất lực trong mắt ông ta.

Ông ta kiềm chế cảm xúc, nói: "Sư phụ, sư phụ của thành phố này, quả thực là đệ tử của Thiên Đường.

Đồ đệ." Bây giờ, khuôn mặt u ám của người Tấn Dật Na đã được thay thế bằng biểu cảm vui vẻ.

Đối với Diệp Khánh Thành và Từ Phát: "Nghe nói mỗi đệ tử của Văn Cát Thiên Khải đại sư đều có tài năng, bây giờ tôi đã gặp hai người, thấy quả thực không tầm thường.

May mắn, may mắn." Lúc này, họ không biết hoàn cảnh tồi tệ đến mức nào.

Cái gọi là chế độ trang viên Kim Hồn Tệ không tệ như mong đợi.

Ít nhất, nếu không thông qua công việc vất vả, vẫn không thể đứng ngang hàng với mặt trời.

Công tước Lưu Nhân cười.

Mặc dù đã trung niên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ dũng mãnh của tuổi trẻ.

Dưới sự tôn lên của mũ ngọc Tấn Nghi, ông ta vừa có chút tự hào, vừa có chút kiêu ngạo khó lòng xóa bỏ.

Khi nói chuyện, ông ta liếc nhìn hai Dạ Sát nằm dưới đất, trong mắt ẩn hiện vẻ âm u: "Hai kẻ ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng đã mạo phạm hai vị, xin hãy thứ lỗi.

Đám đông vẫn chưa phản ứng, vẫn là hai Dạ Sát đang khóc lóc nằm chết dưới đất.

Trên lông mày của họ có một cây trâm sắt ba chạc màu đen, chất lỏng đỏ và trắng chảy ra từ vết thương.

Những người khác tại hiện trường có biểu cảm khác nhau.

Quản gia không đồng tình và giấu đi sự tức giận sâu sắc.

Diệp Khánh Thành và Từ Phát đầy kinh ngạc.

Không ngờ chủ nhân thành phố lại độc ác đến vậy.

Lưu Nhân và các Dạ Sát phía sau đều thờ ơ.

Dạ Sát đứng ở xa không thu hút sự chú ý của bất cứ ai, cười nhìn Lưu Nhân, sát ý trong mắt bị che giấu.

"Bây giờ hình phạt, có thể coi là một lời giải thích cho cả hai, và xin mời một vị." Với tư thế "xin mời" ông ta quay sang Quản gia: "Hôm nay tôi sẽ không đi.

Khi Lý Viện đi đến khu vực khác, tôi đã tiếp đón một vị khách quý, việc này sẽ được thảo luận." "Vâng." Quản gia phải trả lời.

Diệp Khánh Thành và Từ Phát do dự một lát, rồi bước chân đi về phía căn nhà chính của thành phố, dù sao đi nữa, cũng phải đi đến căn nhà chính của thành phố đó.

Nhìn Diệp Khánh Thành và Từ Phát rời đi cùng Lưu Nhân, bây giờ bên ngoài cổng chỉ còn một người và hai thứ.

Người gác cổng mới mặt đơ đi thu dọn hai thứ đó, để lại hai vệt chất lỏng đỏ và trắng xen kẽ trên nền đất.

Quản gia thở dài một cách im lặng.

Nếu lão thành chủ vẫn còn quản lý thành phố, tại sao hôm nay thành phố lại phải rời đi.

Đáng tiếc, ông ta đã mất đi vẻ của vị trấn trưởng già đó, nhưng bất lực lắc đầu, thật đáng tiếc.

May mắn thay, hai người trẻ tuổi vừa rồi là đệ tử của Thiên Cực đại sư.

Nếu không, sau khi kéo lê dưới đất sẽ bị thay thế.

"Quản gia Lưu khi nào lại trở nên khó hiểu như vậy, thực ra lại để một kẻ chết đảm nhiệm chức vụ thành chủ." Kẻ nói chuyện châm biếm.

Quản gia Lưu tức giận: "Ai!" Khi tôi quay đầu lại nhìn, tôi thấy một Dạ Sát màu đỏ bình tĩnh.

Kinh ngạc nói: "Chủ nhân!" "Được rồi, Tiểu Minh ngốc." "Hắc, mập, đang thở." "Rất cảm ơn." Một giờ sau.

"Ẩn nấp giỏi đấy." Phượng Linh đột nhiên xuất hiện, khiến Long Tố Dao giật mình, Phong Tập đã quen rồi, tỏ vẻ bình thản.

“Thư giãn, không quá nông hay quá sâu, Tô Thuần không làm vậy.

Chương 489

Đoán xem ta giấu ở đâu?" "Đừng, để tôi chờ xem." Phong tuyệt đối tin tưởng Phượng Linh vô luận thế nào cũng sẽ tham gia Dương Quan Sơn Nhân.

Mặt trời mọc từ đông lặn về tây, thời gian trôi nhanh.

Theo như sau này.

Một ngày nọ, trình độ ca vũ nâng cao, số lượng người tham gia rất lớn, trong thành phố về cơ bản không ai rời đi.

Mọi người đều mỉm cười và chào hỏi một cách chân thành.

Hoàng hậu triệu tập rất nhiều người, một bữa sinh nhật thoải mái, không chỉ không có cửa, thậm chí không có cửa sổ!

Lễ kỷ niệm sinh nhật thứ mười bảy.

Thời gian.

Khi số lượng thành viên đội nghi thức giảm dần, tất cả mọi người đều, Hoàng hậu cũng theo đó.

Mẹ, quà lớn của con đã chuẩn bị xong chưa?

Long Tố Dao sau khi đánh xong thì quỳ xuống.

"Hoàng đế mẫu thân, nhi nữ thấy sinh nhật Hoàng đế sắp đến, nhưng nhi nữ không nhận được bất kỳ lời mời nào.

Bất đắc dĩ, nhi nữ đã nhờ Mộ Dung đại sư mời nhi nữ, xin người thứ lỗi." Hoàng hậu kinh ngạc, từ khi nào lại thông minh đến vậy?

"Được rồi, có một trái tim, trái tim của Hoàng đế đã bị thu hút." "Vậy mẹ, con có thể trở thành của người không?" "Lý, hãy đặt chòm sao của cô bé đó vào chỗ chú đó." Bộ trưởng làm sao có thể từ chối

một cô bé?

Tin tức vừa ra, các bộ trưởng đều cảm thấy kinh ngạc.

“Đáng ghét, thực ra lại để Long Tố Dao của mình dẫn đầu.” “Tiểu hầu gia, đúng vậy, Long Tố Dao đã trở mình.” “Hừ, chỉ những chiêu trò của Tô Thuần đó, chẳng lẽ không thấy Long Tố Dao sao?” Địa vị của Long Tố Dao khác xa địa vị của Hoàng đế.

Từng là hoàng tử và công chúa của dân thường.

Bây giờ là một thiếu nữ thừa kế vương vị.

Tại yến tiệc, nhiều triều thần đã bày tỏ lòng biết ơn Tô Thuần và cầu xin Long Tố Dao giúp đỡ.

Mọi người đều cười, nhìn khuôn mặt của Tô Thuần.

Không lâu sau, mật tịch trở nên đen kịt.

“Đứa trẻ thuần khiết!

Chính sách tốt nhất.” Tô Ninh Môn gọi Tô Thuần, Hoàng hậu không thích chiến đấu, gây rối trong tiệc sinh nhật quả thực là chính sách tốt nhất.

Long Tố Dao không nghe thấy Tô Ninh Môn nói gì, nhưng từ biểu cảm của Tô Thuần, bất động như ngọc, chắc chắn có vài chiêu trò không ai biết.

“Chung Ái Thanh, nâng ly chúc mừng rượu nho mới của Dạ Hương Vũ Than.

Loại rượu nho này rất quý giá, mỗi năm số lượng ít nhất.

Tôi mời quý vị hôm nay thưởng thức.” “Cảm ơn.” Mọi người đều cúi đầu cảm ơn.

“Tôi, đừng khách khí, cạn chén!” Long Tố Dao nhìn chén rượu

ngọc quý giá này, ngửi thấy mùi quế ninh.

Của nàng, có thể ngửi thấy quế ninh pha lẫn vào bất cứ thứ gì, nhưng ấn tượng về độc quế ninh đã có từ ba năm trước.

Quỹ đạo đã thay đổi, tình hình cũng khác.

Nếu là đồ ăn vặt thông thường, thì đừng ăn, nhưng...

“Hoàng đế mẫu thân, nhi tử và nhi nữ không mắc bệnh nặng.

Con lo lắng loại rượu này sẽ không được ban phước, con hy vọng Hoàng đế mẫu thân có thể tha thứ cho con.” “Ừm, loại rượu này không nồng.

Uống giống như rượu trái cây hơn.

Thử một chút không sao.” Một khi xuất hiện triệu chứng ngộ độc quế ninh.

Nhưng không thể kiểm soát được, cứ đi vòng quanh.

Trong lòng nghĩ, thật sự không mấy hứng thú, nhưng: “Tôi thấy chỉ dùng đồng bạc thay thế giá nướng.” “A?

Cảm ơn!” Triệu Lộ cảm động.

Miếng thịt rõ ràng là do hồ ly nhỏ cẩn thận chuẩn bị.

Lớp ngoài cháy xém mềm và ngon.

“Tôi không có kỹ thuật này!” Triệu Lộ không trêu chọc hồ ly nhỏ, mà khen ngợi: “Món thịt nướng bình thường trở nên như vậy...” Triệu Lộ đột nhiên nghĩ: Sư Tử đã cho Triệu Lộ thịt, không giết ma thú cấp ba, mà là dã thú bình thường.

Bị sư tử và thợ săn nghèo bẫy.

Chương 490

Mỗi tối, Hội Sư Tử đều cử người trinh sát trong doanh trại để điều tra môi trường xung quanh, và đặt bẫy để bắt một số ma thú và dã thú đơn giản.

Vì người sư tử thường không thích loại con mồi thiếu dinh dưỡng này, nên phần thưởng rất cao.

Còn về con mồi trong tay, chỉ một nửa số con mồi có thể nộp lên, nửa còn lại có thể xử lý!

Nếu có thể gia nhập đội trinh sát tương tự này, vấn đề này có được giải quyết không?

Một chút thời gian trôi qua, bầu trời dần sáng lên.

Tại một thời điểm nào đó, Kẻ Đứng Đầu Sâu Bọ khổng lồ mở đôi mắt sáng lấp lánh của mình.

"Chết tiệt!

Sói con, không chết!" Một số trong số chúng biến thành xương khô, một số vẫn còn chảy máu!

Nhìn từ xa, trông như một cảnh quan nhân tạo!

Gió thổi, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Ngay cả giữa trưa, sự lừa dối đó vẫn không thể kiểm soát được sự run rẩy: nó quá mạnh mẽ, quá đáng sợ!

Trên tế đàn, một Na Tra cao lớn bất thường đứng đó, trên tay cầm một thanh đao thép, tay nắm chặt hai đoạn, cơ thể hắn được bao bọc bởi cơ thể của chính hắn một cách chặt chẽ, không thể phân biệt được.

Suy nghĩ một chút, Nghiêm Phong phấn khích túm lấy con hồ ly nhỏ, dùng tay dính mỡ xoa xoa đôi tai mềm mại của nó: "Y Phù Lâm, ngôi sao may mắn của ta!" Hồ ly nhỏ chớp chớp đôi mắt to, cơ thể cứng đờ, đầu váng vất.

Thậm chí không biết đặt tay vào đâu.

Luôn chú ý đến chủ nhân của mình, người đàn ông gấu đó cuối cùng đã gãy răng, nhưng dường như hoàn toàn không quan tâm: "Trời ơi, tiểu thư..." "Hai đứa, giữ im lặng, tắt lửa và đi ngủ!" Người đầu trâu không hài lòng nhìn họ, nói: "Thằng nhóc, đừng nhìn vào hoàn cảnh, nhưng lại có tâm trạng nói chuyện yêu đương!" Hồ ly nhỏ Triệu Lộ: "....." Rạng sáng ngày thứ hai, Nghiêm Phong đã tìm thấy Y Phù Lâm, hỏi liệu có khả năng trở thành một trinh sát viên không.

"Tại sao lại muốn chết?" Âu Kim kinh ngạc: "Những người đó sẽ không đi chơi đâu.

Ngươi không biết chạy nguy hiểm đến mức nào sao?

Loại điều tra đó còn nguy hiểm hơn thế!" "Ngươi chỉ có bất kỳ cách nào để gia nhập, ngươi không cần lo lắng về người khác!" Nghiêm Phong: "Ta không có thực sự gặp nguy hiểm.

Ta đã tìm một nơi không ai có thể lấy vật săn ra khỏi không gian hệ thống." Mục đích là hệ thống, việc điều tra tình hình kẻ thù không phải là không thể.

Âu Kim lắc đầu, nói: "Điên rồi!

Nhưng ta không nghĩ ngươi đang nằm trên giường đâu!" "Ý gì?" "Mặc dù sư tử bây giờ đã nới lỏng điều kiện trinh sát viên, nhưng ít nhất cũng cần sức mạnh của Vòng thứ hai mới đủ tư cách gia nhập." Âu Kim nói.

"Chỉ Vòng thứ hai thôi sao?

Chắc chắn không?" Triệu Lộ nhìn chằm chằm vào mắt Âu Kim, không cần suy nghĩ, tên này không nói thật.

Ở vùng hoang dã, người lợn mặt đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ nhút nhát, bị buộc phải chiến đấu.

Người lợn không giỏi chiến đấu, càng không có năng lực cao.

Thực ra, câu "một lợn, hai gấu và ba hổ" đã nói lên sự nguy hiểm của nó.

Tuy nhiên, sự yếu đuối bên trong và tính cách chăm chỉ đã quyết định nó không thể trở nên mạnh mẽ.

Nhưng, trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Dù người lợn có nhút nhát đến đâu, nó cũng không dám khuất phục trước một bán thú nhân, một bán thú nhân có thực lực thấp hơn tất cả các thú nhân khác.

Mỗi lần dám lùi một bước, những thú nhân giận dữ sẽ xé nát nó!

"Con trai của bố mày!" Người lợn biến thành một con lợn rừng da đỏ béo ục ịch, cúi xuống, răng nanh dài đang lao về phía Nghiêm Phong.

Cho đến hôm nay, Triệu Lộ không còn là thú nhân mới nữa, đã chứng kiến các thú nhân trong hai trận chiến, và những gen ưu tú được kế thừa trong huyết thống đang dần phát triển.

Hai phút sau, Nghiêm Phong giẫm chân lên mặt người lợn, kẻ sau đó đã phá vỡ vài cây lớn, và bị vài người liên tục ôm giữ rồi rơi vào trạng thái hôn mê.

"Còn ai nữa?" Với sức mạnh của kẻ chiến thắng, Nghiêm Phong kiêu ngạo gửi lời mời đến tất cả thú nhân, nhưng ánh mắt của hắn dường như vô tình lướt qua nơi Kim Sư đang ở.

Nhìn Khải Sa mỉm cười, Nghiêm Phong thở phào nhẹ nhõm.

"Đủ rồi!" Khải Sa quả nhiên đã trấn an những thú nhân giận dữ, quay đầu lại, khen ngợi Nghiêm Phong: "Tốt lắm!

Ngươi tên gì?" "Tiểu Lộ Lộ!" Nghiêm Phong không chút do dự nghe thấy tiếng nói, rồi quay đầu trả lời con dã thú đó, cúi đầu.

"Tại sao lại thách đấu thú nhân?" "Tiểu nhân muốn chứng minh có khả năng gia nhập đội trinh sát!" Kim Sư nhìn người đầu trâu, gật đầu, nói: "Vậy à." "Được rồi, ta không nhút nhát!

Nhưng ta thích!

Nếu ngươi không chết trong chuyến thám hiểm này, ta có thể xem xét cho ngươi một vị trí bảo vệ." Bán thú nhân cấp thấp bẩm sinh yếu hơn thú nhân, có thể leo lên cao hơn.

Đánh bại thú nhân thuần chủng cho thấy huyết thống sói con tốt, thèm ăn cao, còn trẻ, và có tiền đồ phát triển rộng lớn.

"Cảm ơn Điện hạ!" Nghiêm Phong giả vờ vui mừng khôn xiết, nhưng trong lòng lại khinh thường: "Ai sẽ trở thành đội trưởng của ngươi, những gì xảy ra với ngươi không phải là điều tốt." Những thú nhân xung quanh đều nhìn bằng ánh mắt ghen tị, nhiều thú nhân vẫn còn phẫn nộ: Rõ ràng mình cũng biểu hiện dũng cảm, tại sao lại không được người lớn đánh giá cao?

Chương 491

“Cố lên!” Khải Sa vẫy tay, yêu cầu đội bắt đầu.

Lúc đó, Y Phù Lâm nhảy ra: “Đợi đã!

Tôi cũng trinh sát!” Khải Sa không vui nói: “Con hồ ly lang thang từ đâu tới?” Nguồn gốc là gì?

Thực sự nghĩ rằng Hội Sư Tử sẽ đối xử tốt sao?

“Tôi...” Hồ ly nhỏ không nói nữa.

Dưới sự ám chỉ liều mạng của Nghiêm Phong, Ba Đốn rụt chân về: “Xin lỗi, đứa bé không hiểu chuyện!”...

“Tại sao không cho tôi gia nhập đội trinh sát!” Cả buổi sáng Y Phù Lâm (hồ ly nhỏ) tức giận dừng lại, hỏi Nghiêm Phong.

Hôm nay, họ được phân công vào đội thứ tư.

Ngoài một con hươu nước Vòng thứ ba bị rò rỉ, không có thu hoạch nào khác, buổi trưa cũng không có thức ăn để ăn.

Nghiêm Phong tìm thấy một số quả dại có vị chua trên đường, và ném cho con hồ ly nhỏ đó, giải thích: “Ta muốn đột phá Vòng thứ hai.

Ta cần nhiều kinh nghiệm chiến đấu thực tế và bổ sung năng lượng hơn.” “Không cần.” “Không cần.” “Tôi và tôi cũng có thể giúp anh!” Có chút lợi ích, sự tức giận của hồ ly nhỏ đã bị dập tắt.

“Tốt lắm, không cần!” Nghiêm Phong tăng tốc thời gian nghỉ ngơi, không còn chú ý đến Y Phù Lâm: “Một gánh nặng.” “Đáng ghét!” Hồ ly nhỏ ghét bỏ. ...

Gần như tối, đội trưởng đội hình lớn lần đầu tiên gặp “Ma thú Ngũ Vòng”.

Gần một nửa Hội Sư Tử và những người nghèo từ Vòng thứ hai trở lên đã tham gia chiến đấu.

Sau vài lần, một con sư tử chết, hai người bị thương nặng, còn những người nghèo thì chết năm người.

Trong số những người nghèo đã chết có ba người bị thương nặng, nhưng đã chết theo một cách nào đó sau trận chiến.

Điều đó khiến Nghiêm Phong cảm thấy khẩn cấp hơn.

Hắn không tách rời đồ vật và tiền bạc của thú nhân đã chết.

Sau khi thiết lập doanh trại, hắn theo đội trinh sát đáng thương do dẫn dắt để bắt đầu ngày thi đấu đầu tiên.

Điều tra và săn bắn.

"Ngươi không sợ có bạn gái nhỏ!" Người đầu trâu ném cho Triệu Lộ một con dao găm, sau khi cẩn thận rửa sạch bàn tay thì đặt nó ở vị trí thuận tiện nhất, và cố định chắc chắn ở một bên cánh tay bị cụt.

Cái khiên được làm từ thân cây sắt.

"Bạn gái ai?" Nghiêm Phong có chút khó hiểu.

"Nghe đây, đồ quỷ!" Người dã man bước tới, nhìn con sói con cao đến rốn: "Ta không quan tâm luật pháp của ngươi, nhưng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ của Điện hạ nếu không có ngươi.

Ta sẽ giết ngươi!" Người đầu trâu to lớn gần bằng bốn lần trọng lượng của Nghiêm Phong, tạo áp lực lớn cho hắn, không cùng cấp độ với Vòng thứ ba hay thậm chí Vòng thứ tư trong "Thế Giới Ma Thú".

Triệu Lộ nuốt nước miếng.

Nhiệm vụ yêu cầu thiết lập ít nhất 10 bẫy cảnh báo trong phạm vi 200 mét của doanh trại.

Nếu có thời gian, có thể sắp xếp săn bắn hoặc thu thập thực phẩm.

Hai giờ sau, người đầu trâu sẽ đợi năm phút tại điểm xuất phát, nghe báo cáo của thú nhân và thống kê thu hoạch.

Lúc đó, những người không trở về sẽ bị coi là đã chết hoặc bỏ trốn.

Người đầu trâu sẽ tự mình học hỏi từ nhân viên La sự, và đặt bẫy theo hướng 50 mét về phía thú nhân mất tích.

Lặp lại quy tắc xong, người đầu trâu lại nhắc nhở Nghiêm Phong: "Đây là một ý hay!" Kèm theo tiếng nhắc nhở đó, có một vài tiếng cười khó hiểu.

Những thành viên khác của đội trinh sát, một người sói, hai yêu tinh khổng lồ và hai người trông giống khỉ Cariamu.

Dựa vào ưu thế hệ thống, Nghiêm Phong cẩn thận tránh một số sinh vật nguy hiểm, và dành một chút thời gian lấy ra nửa số chuột đất đã đào từ không gian hệ thống, rồi ăn chúng.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, hắn bắt đầu đặt bẫy cảnh báo.

Bẫy thực ra là những viên bi thủy tinh, nhưng Hội Sư Tử quy định rõ ràng nên đặt chúng ở những nơi ẩn mình nhưng tầm nhìn rõ ràng.

Triệu Lộ đoán những thứ đó có chức năng tương tự như máy ảnh, nhưng chỉ dùng được một lần, vì vậy biện pháp phòng ngừa có thể không chỉ đối với dã thú, mà còn bao gồm các thú nhân khác!

Triệu Lộ đối mặt với những viên bi thủy tinh không thể sử dụng hệ thống này, điều này đã xác nhận suy đoán của hắn.

Quên mất thời gian, Nghiêm Phong quyết định không phân phát bẫy săn bắn, mà trở về trước.

Tôi không biết mình sẽ gặp phải gì trong nhiệm vụ đầu tiên, tôi

cần đề phòng những thú nhân đi cùng mình.

Triệu Lộ tìm thấy một nơi ẩn nấp gần ngã ba đường.

Chương 492

Không lâu sau, hai người Cariamu cõng một túi lớn, một túi nhỏ và hai túi nhỏ khác, lén lút ẩn mình trong bãi cỏ ven đường mà Nghiêm Phong sẽ đi qua.

"Kỳ lạ, tại sao tên thú nhân đáng chết đó vẫn chưa quay về?" Sau một lúc, một tên không nhịn được lớn tiếng hỏi đồng đội của mình.

"Ta không biết, chết rồi sao?

Không phải chứ?

Dù thế nào thì cũng là cách của người trưởng thành, lẽ nào không có chút trình độ nào sao?" Một tên Calimo khác cũng có chút không chắc chắn.

"Điên rồi, tên ngưu đầu đó sẽ không quay lại nữa đâu." "Kệ hắn đi, khỏi phải chờ miếng thịt của tên đó!

Đừng quên, vì để nắm bắt cơ hội này, ta đã hứa sẽ chia lợi ích cho lũ sói và goblin." "Đi thôi!" Khi Calimo cho rằng con mồi sẽ bị chia thành một phần tư thì càng thêm sốt ruột.

Đương nhiên, Nghiêm Phong không định bỏ mạng.

Hắn có sự tự tin hơn cả sự kiên nhẫn, huống hồ vừa ăn một bữa no nê và tràn đầy năng lượng.

Cuối cùng, Nghiêm Phong quay lại điểm tập kết phía sau.

Khi Nghiêm Phong quay về, vài tên thú nhân đồng loạt châm chọc: "Chúc may mắn." Tên ngưu đầu không nói nhiều về chuyện này, hắn đã thấy quá nhiều rồi.

Sau khi xác nhận vài người đã hoàn thành nhiệm vụ, tên ngưu đầu

yêu cầu nộp chiến lợi phẩm.

Thấy Nghiêm Phong tay không, tên ngưu đầu tưởng rằng hắn chẳng thu hoạch được gì, đang định nổi giận.

"Chờ chút!" Nghiêm Phong lấy ra một miếng da phẳng lì từ chiếc túi da khô.

"?" Calimo cười cợt, chỉ vào Nghiêm Phong, và các thú nhân khác đều kinh ngạc.

"Làm sao có thể?

Nhìn màu sắc này, chỉ là chuột đất cấp hai!" "Ta biết ma thú có ý thức lãnh địa.

Trừ khi có tình huống đặc biệt, ma thú cấp thấp hiếm khi xuất hiện ở khu vực cấp cao." "Đội trinh sát thông thường chỉ bắt dã thú bình thường, bởi vì đối với ma thú, bọn họ không dám xem thường!

Một con ma thú xuất hiện tùy tiện cũng có thể vượt quá ba chiếc nhẫn!" "Cho phép những dã thú bình thường như thế này sống sót làm thức ăn, nhưng chuột đất không phải là loài ăn thịt!

Sao loại chuột đất cấp thấp như thế này lại xuất hiện ở sâu trong Vạn Sơn?" "Một miếng thịt rẻ mạt như vậy cần may mắn lớn đến mức nào!" "Xét thấy giá trị con mồi khó kiếm của ngươi không bằng một nửa con sói con đáng chết, một số thú nhân thậm chí còn tỏ vẻ coi thường hơn." "Cái tên khốn kiếp đó, dám thách thức ta!" Khi tên ngưu đầu quay người, một Calimo đã xô Nghiêm Phong.

Không nghi ngờ gì nữa, không có thời gian giơ tay cản lại dù chỉ một chút, cả người hắn đã bị đánh bay vài mét.

"Ngươi đang làm gì vậy!" Tên ngưu đầu bất mãn nhìn chằm chằm Calimo, không biết thanh chiến phủ bên hông đã cầm lên từ lúc nào.

“Cái tên thú nhân đáng chết đó chỉ khinh miệt nhìn ta, ta cảm thấy tủi nhục!” Calimo lạnh lùng cười nói.

Anh em của hắn cũng đứng dậy, nói: “Ta cũng thấy rồi, thật không vui chút nào!” Nghiêm Phong phun ra ngụm máu dính nước bọt, lặng lẽ nhìn tên ngưu đầu, không nói gì.

“Tất cả các ngươi đang làm gì vậy!” Tên ngưu đầu đặt chiến phủ cạnh mũi của anh em Calimo, rồi dùng một tiếng vang lớn đập vào một tảng đá dưới chân.

“Ta biết các ngươi làm gì, chỉ là đừng chơi trò đó trước mặt ta, ta không quan tâm.

Nhưng, nếu các ngươi dám thách thức quyền uy của ta, ta sẽ dùng rìu để cho các ngươi biết hậu quả thế nào!” “Hiểu chưa?” Tên ngưu đầu nhìn những thú nhân khác.

“!” “Thu hoạch sói con?” Kaisa dừng ăn, hỏi, chỉ vào một nửa con chuột đất.

“Đúng vậy, đã tìm thấy một hang chuột đất, sau đó lẻn vào đó và bắt được một con.” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Kaisa quay sang con sư tử già tựa thánh nhân ngồi bên cạnh nói: “Kiểm tra những cái bẫy đã đặt cho sói con!” Con sư tử nhắm mắt lại, một lúc sau đáp: “Không vấn đề gì, tất cả bẫy đều được đặt cẩn thận.

Nhưng, ta không thấy hang chuột nào.” “Ồ... ta e rằng nó đã bị dọn sạch rồi!

Cứ như ai đó đã cắn mất một nửa chiến lợi phẩm vậy!” Kaisa cười vài tiếng, suy nghĩ một lát, rồi đưa một nửa miếng thịt chuột cho tên ngưu đầu: “Đưa cho sói con!

Lão tử vận khí luôn không tốt.

Ta hy vọng tên nhóc này có thể mang lại may mắn!” “Ngoài ra,

cũng không cần phải giao nộp phần thu hoạch của sói con nữa!" Kaisa cuối cùng cũng tham gia.

Nghiêm Phong tay không đi về phía tiểu hồ ly, bị vài tên thú nhân xô ngã, trong đó tên người lợn là hoạt bát nhất.

Tên người lợn may mắn không bị thương trong trận chiến đêm qua, bởi vì kịp thời ngăn chặn được đòn phản công của ma thú cấp năm.

Sau khi Quaden đề xuất thỉnh cầu với Kaisa, hắn đã phân phát cho người lợn một ít nước.

Lúc đó, tên người lợn giơ một đoạn ruột non không rõ màu sắc, như thể đang nhai kẹo cao su, nhai đi nhai lại, vẫn không chịu nuốt, nhưng một lúc sau, hắn đã đưa nó ra trước mặt mọi người.

"Thật ngon!" Tên người lợn trông có vẻ say sưa, ngượng ngùng nói: "Thịt ma thú cấp năm!

Trời ơi!

Ngon quá đi mất, ta như muốn cắn thêm một miếng nữa!" "Ta tự tay giết được!" Một tên thú nhân đã ăn xong bữa tối cũng không nói gì với đồng đội.

"Đi đi, lão tử không lãng phí năng lượng!" Tên đồng đội đó vùi đầu vào đám cỏ, không nhìn cái khuôn mặt ghê tởm của tên người lợn.

Chương 493

Thấy không có thú nhân nào để ý, tên người lợn túm lấy Nghiêm Phong, giả vờ kinh ngạc nói: "Ồ!

Không phải trinh sát tiên phong sao?

Sao?

Lại về tay không!

Ôi!

Đáng thương quá!" "Được, thật là đau khổ." Nghiêm Phong không lãng phí thời gian tranh cãi với tên người lợn, chỉ đáp lại vài lời cho hắn vui vẻ.

Dù sao, cũng không có lý do gì để đánh hắn thêm lần nữa.

Tên người lợn thấy vậy càng thêm tự hào, nói: "Ồ!

Đúng vậy, câu nói đó gọi là, dù có nỗ lực lớn đến mấy cũng chẳng có ích lợi gì!

Ha ha~~" Một tên thú nhân khác bổ sung: "Khó chịu thật, cái tên ngốc này!" Tên người lợn không tức giận, tiếp tục trêu chọc Nghiêm Phong: "À, à, ta là một người thô lỗ.

Ta không hiểu... thường thì thịt ma thú cấp năm của ta...?" Hắn cố gắng giơ đoạn ruột thối rữa ghê tởm trước mặt Nghiêm Phong, nhưng lại lo Nghiêm Phong thật sự nuốt chửng, nên nhanh chóng giấu đi: "Không tốt, Điện hạ, đây là đồ của đội trưởng vinh dự, là sự báng bổ đối với người khác!" "Tên lợn béo chết tiệt!

Buông ra, ai thèm thứ hôi thối của ngươi!" Con tiểu hồ ly (Evelyn) đang chú ý, bỗng nhiên bùng nổ và chỉ vào tên người lợn.

“Con gấu đen nhỏ!” Tên người lợn có chút sợ hãi khi thấy con hồ ly và người gấu, nhanh chóng nhét đoạn ruột rỗng vào miệng một cách mỉa mai: “Một lũ thỏ con đói khát có năng lượng triệu hồi sao?

Cứ để ta giữ lấy đi!

Ha ha!” “Đừng kéo ta, ta muốn giết hắn!” Evelyn gầm lên với những thú nhân đang ngăn cản.

Cuối cùng, Nghiêm Phong bỏ đi, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Evelyn, nói khẽ: “Được rồi!

Xin hãy buông ra!

Có thịt rồi.” “Này!

Ăn không?

Ta vừa bắt được một con cá!” Evelyn bình tĩnh lại, cẩn thận giơ một con cá nhỏ bằng ngón tay cái lên.

Nghiêm Phong có chút cảm động, nhưng vẫn từ chối ý tốt của nàng: “Ta đã ăn thịt chuột chũi rồi!

Nhìn xem, Calimo còn chẳng có miếng nào.” Barton nhìn sang.

Quả nhiên, hắn và Calimo đang nhìn tên người lợn biểu diễn như một tên ngốc.

“Chuột đất?

Có thể tìm chuột đất ở đó sao?

Không phải là giấu trong quần sao?” Lời của tiểu hồ ly khiến Nghiêm Phong cảm thấy khó xử.

Lúc đó, Goblin Ban'anjin cũng vỗ vỗ Nghiêm Phong, nói: “Ta chỉ có cái này thôi?

Trinh sát tệ quá!” Nghiêm Phong cười cười, cũng không nói gì, hạ

giọng nói: “Có tiền không?

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai ta có thể cung cấp một ít thịt ma thú!” “Sao có thể?

Ngươi chắc chắn chứ?” Wujin kinh ngạc, rõ ràng vẻ mặt hắn không giấu được sự ngạc nhiên.

“Vậy thì ngươi không cần lo lắng, ngươi vẫn cần phải chuẩn bị tiền!” Thật trùng hợp, tên ngưu đầu từ doanh trại Kaisa đi ra với một đống chiến lợi phẩm, thẳng tiến về phía Nghiêm Phong.

Hắn dừng lại ở chỗ tên người lợn đang đứng, bắt đầu phân phát chiến lợi phẩm cho đội trinh sát.

Người đầu tiên được phân phát là Nghiêm Phong.

Hắn ném một nửa con chuột đất cho Nghiêm Phong, rồi hừ một tiếng nói: “Tiểu ma quỷ, thịt chuột đất của ngươi đây!

Điện hạ đã ban cho ngươi, Điện hạ quy định rằng tất cả thu hoạch đều thuộc về ngươi, ngươi không cần phải giao nộp.” Chợt, Nghiêm Phong biết xung quanh có những ánh mắt nóng bỏng đang nhìn.

Thật bất ngờ, Điện hạ (Kaisa) lại có thể hào phóng như vậy.

Nhưng, rõ ràng một số thú nhân không thể chấp nhận kết quả này.

Nội tạng của tên người lợn gần như nghẹn ở cổ họng, hắn cố gắng ho khan, rồi lại nuốt xuống, nhưng rõ ràng vẫn không ổn.

Hắn ngu ngốc hét lớn: “Sao có thể?

Chỉ là một bán thú nhân, đi một vòng...

Khốn kiếp...

Chương 494

Tại sao Điện hạ lại không chấp nhận chiến lợi phẩm của hắn ta?

Chỉ là một nửa con chuột đất hạng hai!

Ta chỉ ăn một miếng lòng, dù là thịt ma thú chất lượng cao hơn, nhưng lòng làm sao có thể so với thịt thật được chứ?" Tên ngưu đầu lạnh lùng nhìn tên người lợn, nói: "Ngươi đang hỏi ta sao?

Hay đang hỏi Điện hạ?" "Không, ta không dám..." Tên người lợn sợ đến mức chân mềm nhũn, tên ngưu đầu có thể giành được vị trí lãnh đạo từ hàng trăm người nghèo khổ không chỉ vì hắn là một trong số ít chiến binh ba vòng, mà còn vì phong cách thiết huyết của hắn.

Những thú nhân dám thách thức quyền uy của hắn đều đã chết.

"Ừm!" Tên ngưu đầu Sarawag từ hai lỗ mũi to lớn phun ra hai luồng khói trắng, rồi nói với Nghiêm Phong: "Sau này, chỉ cần ngươi có thể quay về điểm tập trung, ngươi không cần phải làm những hành vi ấu trĩ như vậy nữa.

Ta có thể đảm bảo thu nhập của ngươi sẽ không bị ảnh hưởng." Nghiêm Phong hơi cúi người, tên ngưu đầu là một trong số ít thú nhân nói chuyện có lý lẽ: "Đã hiểu!" Sau khi nhìn tiểu hồ ly và những người khác, Nghiêm Phong khôi phục vẻ ngoài thấp bé, nắm chặt miếng thịt thú trong tay, mỉm cười nói: "Muốn không?

Ta đã lấy nó ra từ đó rồi!" "Ồ!

Trống rỗng sao?

Đừng nghĩ ta là những thú nhân ngu xuẩn đó.

Sau khi làm trống, vật phẩm thông thường sẽ tự động bổ sung, nhưng vật phẩm quý hiếm sẽ bị quét sạch." Ước tính thận trọng thì

vật phẩm quý hiếm đó trị giá 1 đồng hồn vàng, ít nhất cần 7 đồng hồn vàng.

Dù sao, tiểu hồ ly và những người khác cũng không cần đồ của Nghiêm Phong.

Nhiều thú nhân đã chết trong đêm đó, thức ăn cũng không thiếu thốn.

Trừ tên người lợn hầu như không có cống hiến gì, tất cả những người khác đều nhận được một ít "thức ăn bình thường".

Thực tế, ba người đó đương nhiên sẽ bỏ đi, vẫn hy vọng sẽ kiếm được tiền!

Thật là một ý tưởng hay!

Yến Nhi nhìn bộ dạng của họ, nghiến răng nói: "Được rồi, tiền đây, cầm lấy đi!

Nhưng đừng làm hại ta." Ba người nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng, vội vàng nói: "Cứ cầm lấy!

Sẽ không làm hại ngươi đâu." Yến Nhi vô cùng buồn bã, đến mức vứt tiền đi.

Ba người đó thu tiền rồi rời đi.

Không làm hại nàng như vừa nãy.

Khi nhìn thấy bọn họ đã biến mất, nàng lén lút thả thứ treo lơ lửng đó xuống.

Trong lòng, nàng thầm nghĩ thật may mắn vì đã cất tất cả tiền đi, hoặc có thể hôm nay nàng sẽ bận, một ngày nào đó, hoặc tiền của viện trưởng không bị tiết lộ.

Những người này mang theo ý đồ xấu.

Những người đó liên tục vài ngày đến trả tiền trước mặt nàng.

Màn biểu diễn ngày càng trở nên thực tế.

Ba người đó rất vui vì Yến Nhi không bỏ trốn.

Ba người phải biết rằng nhất định không được tức giận, cô bé này vẫn có thủ đoạn.

Đã lâu rồi.

Cô nhi viện chỉ có một công ty nhỏ tài trợ.

Vấn đề tài chính tạm thời đã được giải quyết, nhưng không phải là kế hoạch dài hạn.

Mỗi ngày Yến Nhi bắt đầu thay đổi vị trí bán hàng một thời gian.

Lần tiếp theo nàng kiếm tiền là dưới gốc cây du già, trên phố ít người, nàng cũng không thu được gì.

Nàng không hề nản lòng.

Trước mặt nàng có một giọng nói.

Giọng nói của một ông lão rất già.

Ông ấy cứ gọi điện cho một cô gái ở đó, nhưng Yến Nhi ban đầu không nghĩ là ông ấy đang gọi mình.

Nhưng ông ấy gọi "cháu gái" lâu rồi, Yến Nhi ngẩng đầu lên, kết quả đúng là ông ấy đang gọi mình.

Ông lão nhìn Yến Nhi ngẩng đầu, nhưng không ngờ cô bé này lại thông minh như vậy!

Yến Nhi ngẩng đầu nhìn ông lão, hỏi: "Ông lại gọi cháu à?" Ông lão râu bạc nói: "Đúng vậy, ta đang gọi cháu đấy, ta đã gọi lâu rồi, sao cháu không ngẩng đầu lên?" Yến Nhi ngượng ngùng nói: "Cháu tưởng ông gọi người khác, nên cháu không ngẩng đầu, vậy ông ơi, cháu có

thể giúp gì được không?" Ông lão râu bạc lắc đầu: "Ta không có gì cần cháu giúp.

Thấy cháu thông minh như vậy, ta chỉ muốn cho cháu chút đồ thôi." Nói xong, ông ta từ trong túi lấy ra một chiếc vòng tay bình thường.

Chiếc vòng đơn giản, không có hoa văn.

Chương 495

Dường như hoàn toàn không có màu sắc.

Ông ta đưa chiếc vòng cho Yến Nhi.

Tiểu Yến Nhi không biết gì về giá trị của nó, chỉ cảm thấy đẹp mắt, nhưng nhìn vào bức ảnh cũ đó, được đưa một chiếc vòng tay không bắt mắt, lại không muốn nhận.

Đáng thương, nàng phải nhận, lẽ nào nàng lại có thể lừa một ông lão sao!

Yến Nhi nói: "Ông ơi, cháu không thể nhận!" Ông lão râu bạc cười nói: "Đừng coi thường chiếc vòng tay này, có lẽ sau này cháu sẽ dùng đến.

Nếu ông đã cho, thì hãy nhận lấy đi!

Vận mệnh của cháu không nằm ở đây, dù sao thì ta cũng sẽ quay về.

Bây giờ cháu không hiểu, sau này sẽ hiểu.

Đừng tháo chiếc vòng này ra, không ai có thể đưa cho cháu được đâu." Yến Nhi nhìn ý tốt của ông lão, không tiện từ chối.

Chỉ có thể để ông lão đeo nó vào tay mình, nói: "Cảm ơn ông, mặc dù cháu không hiểu vận mệnh của cháu là gì, nhưng cháu nghe lời ông, sẽ không tháo chiếc vòng này ra." Ông lão râu bạc, nhìn bộ dạng của Yến Nhi, nàng tỉnh dậy thấy mẹ cứ khóc.

Nàng đưa bàn tay yếu ớt lên, lau nước mắt cho mẹ, vừa khóc vừa nói với mẹ: "Mẹ ơi, con gái của mẹ khóc sẽ không bị thương đâu." Tam phu nhân không nỡ nhìn vẻ ngoài đáng yêu của con gái, nước mắt tự động chảy ra, nhìn cha nàng cũng không thoải mái.

Tam phu nhân nhìn con gái, nói với con gái: “Nha nhi, để được đối đãi tốt hơn, mẹ đưa con lên núi được không?” Tiểu Yến Nhi ngây ngô nói: “Dạ được ạ!

Chỉ cần có mẹ, bảo bảo sẽ nghe lời mẹ, bảo bảo sẽ ngoan, sẽ không chọc giận đạo trưởng đâu, mẹ có thể yên tâm.” Tam phu nhân và ba vị đại sư phụ nghe thấy giọng nói trong trẻo như sữa của cô bé, một lúc lâu không ai dám thở phào.

Đứa trẻ này hiểu chuyện, không biết trong cái đầu nhỏ của nó chứa đựng những gì.

Thông minh đến đáng sợ!

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời mới mọc chiếu sáng cơ thể bé thơ vẫn còn nằm trên giường.

Cô bé trông như một tiên nữ không vướng bụi trần, đẹp đến khó tin.

Vào khoảnh khắc thần thánh đó, đứa bé dưới chăn lật mình, phá vỡ cảnh tượng huyễn lệ, đứa bé khẽ nói trong miệng: “Cái mặt trời chết tiệt này sẽ phá hỏng giấc mơ mất.” Câu nói đó thật sự không giống một đứa bé gái 3 tuổi nói ra.

Cô bé nằm trên giường một lúc, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, cô bé mới bắt đầu cựa quậy.

Khi thấy cô bé Nhược Hiểu bên ngoài, nàng lại nằm xuống.

Nếu thấy tiểu thư lại nằm xuống, thì cô bé liền chạy đến cửa sổ, nói với tiểu thư: “Tiểu thư sắp dậy rồi, người không cần ngủ nữa đâu.

Hôm nay là ngày người lên Huyền Tông Sơn.

Tiên sinh Thí khó tính đó.” Yến Nhi từ bên trong khẽ gọi một

tiếng, không quên kéo cô gái đang ngủ gật vào tay mình.

Tiểu Yến Nhi nghe vậy, rồi nhớ ra nương nương hôm qua đã nói hôm nay sẽ khởi hành.

May mắn thay, nếu không quên thì nàng cũng rất phấn khởi.

Nhìn thấy Nhược Hiểu đã lấy ra những bộ quần áo chuẩn bị sẵn và mặc vào.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, nàng dùng hết một cái túi đồ nhỏ, rồi ra ngoài.

Khi cô bé đi qua sân, tiếng cười như chuông bạc vang vọng trong sân, ngay cả ao sen phía sau hòn non bộ cũng lay động những sắc màu vui tươi.

Nỗi buồn chia ly mấy ngày trước đã dần biến mất lúc nào không hay.

Nhưng, khi nàng nhìn thấy những người yêu nàng ở đại sảnh, nàng không khỏi cảm thấy không thoải mái lần nữa.

Trưởng tộc Thượng Hiên nhìn đứa bé thân yêu nhất trong từ đường, mỏng manh như vậy, khó mà nắm chặt một cái túi nhỏ, không biết bên trong có gì, khiến nàng khó khăn đến vậy, ông đau lòng nói: "Bảo bối, con đang cầm gì vậy?

Đưa cho Nhược Hiểu cầm đi, đừng để cha mệt." Tiểu Yến Nhi trán đầy mồ hôi, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của người ông yêu quý nhất, dùng giọng hổn hển nói: "Đó là đồ chơi nhỏ của con.

Khi nào mệt con có thể tự lo liệu, để Nhược Hiểu cầm giúp con, ông không cần lo lắng cho con đâu." Ba vị chủ nhân và vợ nhìn cô con gái bảo bối của mình thì rất vui vẻ, đi vui đến mức nói: "Đứa bé Yến Nhi của chúng ta chắc chắn là một người có trách nhiệm.

Trong số những đứa trẻ nhỏ như vậy, không dễ gì có được sự hiểu biết ở tuổi này!

Ha ha.” Những người đó đều tán dương hành vi của Yến Nhi.

Tất cả đều khen ngợi vị trí của Yến Nhi.

Trưởng tộc nói: “Mọi người đều không có ý kiến gì, lần này mỗi người hãy ăn bữa cơm đoàn viên, như vậy Yến Nhi có thể luyện tập.” Sau khi hoàn thành màn biểu diễn, cơ thể tiểu Yến Nhi dường như suy sụp, không thể đứng dậy một cách kỳ lạ nữa.

Nàng chỉ có thể ngồi trên mặt đất, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, nhìn sư phụ, chờ đợi để được trao kiếm.

“Đánh giá?” Sư phụ nhìn khuôn mặt nhỏ của tiểu Yến Nhi đáp, và nói: “Sức mạnh của kiếm rất lớn, nhưng vẫn chưa đạt đến cực hạn.

Khi đạt đến cực hạn, đá sẽ biến thành bụi và khói.

Con phải nỗ lực luyện tập, sẽ làm tốt thôi.” Sư phụ nói: “Một cao thủ kiếm thuật chỉ cần luyện tập ba năm trước khi đạt được thành tựu như con, con sẽ cảm thấy mãn nguyện!

Nhưng vẫn phải nỗ lực hơn nữa.” Tiểu Yến Nhi mỉm cười rạng rỡ: “Yến Nhi nhớ lời dạy của đại sư phụ.” Nàng nóng nảy, đột nhiên đứng bật dậy, nhưng nàng không chịu được, nghe nói nàng không được uống bổ phẩm sao?

Chương 496

Nàng vội vàng hỏi sư phụ: “Sư phụ, con đã dùng bổ phẩm chưa?

Ca ca trộm sao, sao con không được uống thuốc?

Tiểu Yến Nhi lại một lần nữa trở nên yếu ớt sao?” Sư phụ nhìn khuôn mặt méo mó của Yến Nhi, không nhịn được cười.

Đứa bé đó tham lam và mệt mỏi, cứ nghĩ đã đổi được tiên dược, lập tức ra lệnh Khang Ba đi bổ sung dinh dưỡng.

Khang Ba nhìn chằm chằm tiểu Yến Nhi, lẩm bẩm: “Ta sẽ không ăn trộm đồ quý nhất của ngươi chứ?

Ta mỗi ngày đều biết ăn cơm và ngủ như nhau.” Tiểu Yến Nhi nhìn ca ca của mình.

Thậm chí còn so sánh hắn với lợn.

Lợn dễ thương biết bao!

Cái tên đại ca xấu xa này sẽ bắt nạt ta, xem ta sau này làm sao trêu chọc hắn, nhìn bóng lưng đại ca đi xa, nàng hét lớn: “Đại ca, mau lên, thi triển chiêu của ta đi!

Đừng quên màn biểu diễn nhỏ của ta, hừ.” Khang Ba ở đằng xa vô cùng sợ hãi, đến mức vội vàng rời xa tiểu ác ma đó, vì vậy, vì vóc dáng quá nhỏ mà bị khiển trách, sẽ phải làm gì đây!

Sau khi Khang Ba cầu nguyện, nhất định phải có người đón lấy.

Nàng thật sự muốn xem cảnh tượng như vậy!

Chắc hẳn sẽ rất kích động.

Thời gian trôi đi, đã bốn năm rồi.

Tiểu Yến Nhi năm nay mười hai tuổi.

Nàng đã có thể lên núi thu thập các loại áo phẩm (vật phẩm thần bí) và chế tác chúng.

Có người ở Huyền Tông Sơn hỏi về kiệt tác của tiểu Yến Nhi ở trường học.

Có thể thấy, kỹ năng luyện dược của nàng đang dần được nâng cao.

Mặc dù không tinh thông như đại sư phụ, nhưng ít nhất cũng đơn giản và có thể chữa trị.

Vật phẩm thần bí cũng đa dạng.

Trang phục của nàng phải có hơn một trăm cái túi, bên trong chứa các loại áo phẩm cần thiết và các loại độc áo (độc dược thần bí).

Kể từ khi Yến Nhi còn nhỏ đã được sư phụ ngâm trong bình thuốc, nàng gần như vô địch, trừ một số ngoại lệ như Thanh Cốc, Tân Tâm Tán và các loại áo vật khác.

Đó là những vật phẩm hoàng gia.

Đề phòng vạn nhất, tuy rằng có đại sư phụ, nhưng lòng người hiểm ác, tốt nhất nên cẩn thận.

Ngoài ra, đại sư phụ còn có một câu nói hay: "Ngoài núi có người, ngoài ngày có trời." Đối với nàng, đó là chính sách tốt nhất để đối đãi với mọi người.

Chín năm trôi qua, Tiểu Yến Nhi đã đọc sách.

Mỗi năm, mẹ, cha và huynh đệ của nàng đều đến thăm, mang theo thức ăn.

Quan trọng hơn, họ còn mang sách đến.

Nàng đã đọc hơn một nghìn cuốn sách.

Những cuốn sách này bao gồm từ thiên văn học thượng tầng, địa lý hạ tầng, và nhiều nội dung liên quan khác.

Đối với đứa trẻ này, Yến Nhi của Đạo môn muốn nhanh chóng nắm giữ nhiều kiến thức như vậy là điều không thể.

Cơ thể tiểu Yến Nhi đã hoàn toàn được điều chỉnh.

Còn lại một năm để nàng dưỡng thành tâm tính, nhưng nhìn vào linh hồn và tinh thần của cô bé, chắc chắn sẽ không yên bình.

Vài ngày trước, trong thư của đồ đệ có nói sẽ quay về trong vài ngày.

Nếu muốn gặp một muội muội đáng yêu như vậy, chắc chắn sẽ vừa vui vừa tủi thân.

Luôn mong ước có một muội muội đáng yêu như vậy.

Không có tỷ tỷ, nhưng đối với nàng, có một tỷ tỷ cũng không tệ.

Tối nay, tiểu Yến Nhi nghỉ ngơi một mình, nằm trước cửa sổ, chín năm qua, những chuyện đã xảy ra, từng việc một hiện ra trước mắt nàng, giống như một trận chiến ác liệt.

Khi đang mê mẩn, nàng đột nhiên nghe tiếng Nhược Hiểu kinh hô: "Tiểu thư, nhìn kìa!

Rất nhiều sao băng, thật đẹp!

Hãy ước một điều đi, những ước nguyện như vậy sẽ hiện ra trong tâm trí người." Yến Nhi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng có rất nhiều sao băng vụt sáng, xé toạc bầu trời, rồi biến mất trong chốc lát.

Cảnh tượng đó thật tuyệt vời.

Chương 497

Những sao băng này vừa vụt qua, con người cũng vậy.

Nghiêm Phong không thể sống một cuộc đời bình phàm trên thế gian.

Nàng coi đây là kiếp trước của một cô nhi.

Nàng lớn lên trong cô nhi viện, không có sự ủng hộ của cha mẹ.

Nàng luôn mong đợi ngày cha mẹ xuất hiện trước mặt nàng, nhưng tất cả đều là huyễn ảo.

Giờ đây nàng đã có được sự yêu thương của mọi người, nàng có tất cả.

Nàng hiện là người hạnh phúc nhất.

Nàng nên làm gì đó cho Nghiêm Phong, nàng phải biết rằng sẽ được báo đáp.

Khi nàng gặp ông lão râu bạc, nàng sẽ có tất cả mọi thứ.

Đó cũng là vận mệnh của nàng.

Đứa trẻ và viện trưởng cô nhi viện đã vui vẻ nói chuyện, ông lão râu bạc đã giải quyết vấn đề của Nghiêm Phong.

Nàng không cần lo lắng chỉ trong một đêm.

Tiện thể nói thêm, ông lão râu bạc phải nói chuyện thật khéo léo để viện trưởng tin rằng nàng an toàn, không có nguy hiểm, như vậy mới có thể yên tâm.

Nàng nhớ giọng nói của Nhược Hiểu phía sau: “Tiểu thư nên nghỉ ngơi thôi, muộn rồi.

Sư huynh ngày mai sẽ quay về.

Ta phải chuẩn bị sớm.

Cửa sổ gió lớn, ta đóng lại, rồi đi nghỉ đây.” Khi nàng nghe giọng nói quan tâm của tỷ tỷ Nhược Hiểu, nàng vô cùng cảm động.

Chín năm qua, tỷ tỷ Nhược Hiểu đã chăm sóc mọi sinh hoạt hàng ngày của nàng.

Nhược Hiểu lớn hơn nàng một tuổi, nhưng lại rất cởi mở.

Những chuyện vụn vặt, bởi vì trong gia đình nàng toàn là huynh đệ, không có tỷ tỷ, bây giờ nàng coi nàng như tỷ tỷ của mình, nên đáp lại: “Yến Nhi biết rồi tỷ tỷ Hiểu Hiểu, đóng cửa sổ lại, ta sẽ ngủ ngay.” Khi về nhà, nàng thấy tỷ tỷ Nhược Hiểu đã dọn giường xong.

Những chuyện này chưa bao giờ bị tỷ tỷ Nhược Hiểu quên.

Mỗi khi nàng trở về giường, giường luôn ấm áp.

Mỗi sáng, khi nàng không dậy khỏi giường, vì tỷ tỷ cứ gọi hết lần này đến lần khác, nàng có thể dậy dưới sự giám sát của nàng.

Khi nàng nhớ những điều này, nàng sẽ ghi nhớ.

Nằm trên giường, sự ấm áp trên giường năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác đã làm tan chảy trái tim Yến Nhi, nàng đã ngủ thiếp đi.

Nếu Hiểu Hiểu lại đắp chăn cho tiểu thư, đi đi, ta nghỉ ngơi đây, ta không ngủ, hãy ngủ ngon.

Một ngày khác, mặt trời chiếu vào mặt Yến Nhi, khiến nàng ngủ có chút không yên.

Mỗi lần, Yến Nhi lại tỉnh dậy, không phải bị tỷ tỷ Nhược Hiểu đánh thức, mà bị mặt trời đánh thức.

Ánh sáng chói chang, mặt trời chói mắt, chết tiệt.

Lần này, Nhược Hiểu sẽ gọi điện thoại nhanh nhất có thể, tình huống mỗi ngày đều xảy ra.

Hôm nay sẽ tốt hơn, vì sư huynh của sư phụ đã quay về, nàng sẽ tò mò về phương pháp đó.

Sư phụ cao bao nhiêu?

Ngoài ra, liệu với vị soái ca đó có rắc rối gì không?

Tại sao hắn lại ở lại đây chín năm mà không về, những lý do này đều phải được điều tra.

Vì tò mò, hành động của nàng hôm nay đặc biệt thông minh, cũng khiến Nhược Hiểu ngạc nhiên về sự hiểu chuyện của nàng, và mọi người cũng vậy.

Thực tế, chỉ có sư phụ và đại ca Khang Ba là không nhiều người thân cận với nàng, điều đó khiến hình ảnh Nghiêm Phong (trong tâm trí nàng) trở nên xấu xí.

Sau khi ra khỏi giường, nàng rửa tay, rồi bước ra khỏi nhà gỗ.

Trước khi đi vào đại sảnh, nàng nghe thấy tiếng nói cười vui vẻ bên trong.

Nàng không đi vào nhà, mà thò đầu vào nhìn.

Có loại người như vậy sao?

Trong sâu thẳm nội tâm nàng không có vẻ ngoài đó.

Đối với một người tốt, đó là một điều tốt.

Chương 498

Điều đầu tiên nàng thấy là một đôi mắt lấp lánh như sao, trắng trong như ngọc.

Ngũ quan trên mặt hoàn hảo không tì vết, mái tóc đen tùy ý buông xõa phía sau, chỉ dùng một dải lụa đỏ sẫm buộc ở đuôi tóc.

Tóc, nhưng vì tóc mềm mại, hai lọn tóc xõa xuống hai bên, làm tăng thêm vẻ đẹp hoang dã của hắn.

Ai có thể kiểm soát một người đàn ông như vậy, chỉ có một người phụ nữ vô cùng dịu dàng mới có thể làm được.

Yến Nhi nghe nói, Nhược Hiểu không ai có thể mang đi, nàng đã coi nàng như vậy.

Thật sự hoàn hảo.

Người đàn ông đó mặc lễ phục trắng, phong cách đơn giản, nhưng trông vẫn đẹp hơn những gì nàng mặc!

Đến chỗ đó thật là tuyệt cảnh.

Thật sự rất đẹp trai.

Trong lúc nàng đang nghĩ làm thế nào để Nhược Hiểu và hắn ở bên nhau, nàng nghe sư phụ hét lớn: "Vì ta, tên tiểu đồ đệ đó, vào đi!

Thấy sư phụ đẹp trai quá, đúng không!

Bây giờ vào đi!" Sư phụ vừa phát hiện, không có gì đáng nginh nghía.

Đại hội sẽ tốt hơn sao?

Nàng lùi tay về phía sau, không bước một bước lớn về phía trước.

Tỷ tỷ Nhược Hiểu bất mãn đáp: “Ta nhìn lén sao?

Ta từ một góc độ khác xem kịch, vậy soái ca đâu?

Sư phụ, không hiểu gì cả, đừng nói bậy, không có trình độ chuyên nghiệp nào cả.” Cảnh tượng này khiến người đàn ông anh tuấn ngây người.

Thường thì mọi người đều lễ phép với sư phụ.

Lẽ nào muội muội của hắn khác với những người khác sao?

Thảo nào sư phụ lại yêu quý như vậy!

Lăng Kế Vân không ngừng cây bút trong tay, nói: “Để nàng vào đi.” Tiếng nói vừa dứt, nàng nghe thấy một giọng nói không vui: “Lăng Kế Vân, ngươi có thể nói chuyện nhẹ nhàng một chút được không?

Nếu ta lạnh lòng, ta sẽ lạnh.” Huyền Tông Đạo sĩ bày ra dáng vẻ chủ nhân, nói với Yến Nhi: “Chủ nhân của con.

Nếu con gặp chủ nhân, có thể giúp đỡ, gặp mặt lại không biết sao?

Điều đó sẽ làm tổn hại hình tượng của chủ nhân.” Yến Nhi nhìn người đàn ông đó, nói: “Tỷ tỷ Cát thật có lễ độ.

Xin sư phụ và tỷ tỷ cho con thêm lời khuyên.” Sau đó, nàng chìa ngón tay trắng nõn thon dài ra về phía người kia.

Vị soái ca không hiểu ý của Yến Nhi, chỉ nói: “Tại hạ là Trình Huyền.” Ngay lập tức, mặt Yến Nhi không vui.

Huyền Tông Đạo nhân và Yến Nhi ở bên nhau đã lâu, nên đã hiểu tính khí của Yến Nhi.

Nhưng Yến Nhi chỉ cảm thấy bấy nhiêu, chỉ nói một câu như vậy, nàng thật sự không thể hiện rõ cảm xúc.

Nhìn Trình Huyền chìa tay ra, nàng nghĩ "lần đầu gặp mặt mà không tặng quà sao?".

Huyền Tông Đạo sĩ vội vàng giải thích với đồ đệ của mình: "Huyền nhi lần đầu gặp muội muội, không có lễ vật, nên mới như vậy!" Yến Nhi nghe lời sư phụ, trong lòng cảm thấy an ủi.

Vẻ mặt không còn giận dỗi nữa, chỉ chờ sư phụ ban cho thứ gì đó.

Trình Huyền nghe lời sư phụ, biết ý của tỷ tỷ (Yến Nhi), liền nhanh chóng lấy ra một chiếc ngọc bội từ bên hông, đưa cho tỷ tỷ: "Người gặp bất kỳ khó khăn nào, hãy lấy chiếc ngọc bội này ra, người đó sẽ nể mặt ta mà giúp đỡ." Yến Nhi nghe lời sư phụ Thạch nhưng không để tâm lắm, nhưng vẫn nhận lấy món đồ không quá quý giá này, rồi lẩm bẩm: "Cái ngọc bội này có tác dụng gì chứ!

Thật sự là một món đồ gỗ, ta đẩy nó xuống, đưa cho Nhược Hiểu ư?

Lần này hình như miễn phí!" Trình Huyền không giận khi nàng (Yến Nhi) kiêu ngạo, biết nàng không hiểu gì cả, chưa từng ra ngoài, cũng không có danh tiếng, nhưng câu nói sau đó đã khiến hắn quyết định tặng quà.

"Tỷ tỷ, lúc đó xảy ra chuyện gì, ta không biết sao?" Huyền Tông Đạo sĩ nhìn đồ đệ của mình, nói: "Không cần chăm sóc (Yến Nhi) theo kiểu đó.

Nếu con trông giữ thứ gì đó mà không có sự cho phép của sư phụ, thì sẽ bị xử lý mà không cần cho phép, không nên làm như vậy.

Con sẽ ngạc nhiên đấy.

Con sẽ hiểu thôi." Trình Huyền đột nhiên nhận ra, tự nhiên hỏi: "Ai là tiểu thư Nhược Hiểu?" Không đợi Huyền Tông Đạo gia trả lời, đạo gia trẻ Khang Ba đã lên tiếng trước: "Nếu nói Nhược Hiểu là

người phụ nữ đó, nàng là nữ phó riêng của Yến Nhi, nhưng Yến Nhi luôn đối đãi nàng như tỷ tỷ.

Chỉ có người phụ nữ như vậy mới được gọi là 'tiểu công chúa'.

Luôn ưu ái Nhược Hiểu." Nếu Hiểu Hiểu nghe thấy những lời đó, nàng cũng sẽ kinh ngạc, nhưng nhìn ánh mắt của Trình Huyền chuyển sang mình, mặt nàng đỏ bừng, cảm thấy không thoải mái.

Cô gái (Nhược Hiểu) cũng giống như những người khác, không có phản ứng gì.

Nhược Hiểu nghĩ rằng người đàn ông đó đã gật đầu, nói: "Không bận tâm, cách làm của tiểu thư (Yến Nhi) thực ra không có hành động gì (tức là không có ý xấu)." Trình Huyền khi thấy Nhược Hiểu, cảm thấy cô gái này dịu dàng, lễ phép nói: "Ta biết rồi, ta sẽ không để tâm đâu." Huyền Tông Đạo sĩ phát hiện đồ đệ của mình có hứng thú với ánh mắt của Nhược Hiểu.

Chương 499

Hắn (sư phụ) cho rằng năm nay sẽ không có gì thú vị.

Cảm thấy cô độc.

Huyền Tông Đạo sĩ nói: "Trong nhà không ai đụng vào.

Khang Ba mỗi ngày đều quét dọn.

Có Nhược Hiểu làm vài món ăn.

Chúng ta hãy bắt đầu ăn đi!

Sau khi ăn xong, ta sẽ có việc để làm.

Huyền nhi hãy về phòng của mình nghỉ ngơi đi!

Yến Nhi buổi sáng tiếp tục luyện võ hai giờ, sau đó đi luyện áo vật (vật phẩm thần bí)." Mọi người nghe xong lời của Tuyên Tông Đạo gia thì ngồi xuống ăn cơm.

Những người khác đều đoan trang, chỉ có Yến Nhi là có chút tinh nghịch và ấm áp.

Ngoài ra, Trình Huyền và Nhược Hiểu cũng ăn cơm cùng nhau.

Yến Nhi thay đổi tâm trạng, chú ý không để sư huynh và Nhược Hiểu đi quá gần, nên nàng ngồi vào giữa.

Điều đó khiến Trình Huyền nghiến răng.

Một số người ngu xuẩn không hiểu.

Nàng vui vẻ dựa vào ghế, bữa cơm này thật thú vị.

Tương lai, pháp thuật sẽ ngày càng thú vị hơn.

Vào khoảnh khắc "vấn thế", họ biết điều đó không có tác dụng, do đó đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, vụ nổ điều chỉnh hướng đi trong không trung, và phát ra một đòn sát thủ chết người.

Nếu là kẻ địch thực sự, thì bây giờ thân xác đã tan rã.

Đương nhiên, họ cũng rất rõ ràng, nếu thật sự có một trận đấu sinh tử, thì sẽ không có cơ hội nào.

Tối đa 5 chiêu, sẽ trực tiếp bị Đệ Nhất Đại nhân giết chết.

Đệ Nhất Đại nhân không có khả năng hồi phục bằng ánh sáng, do đó đành phải mang họ đi và chuẩn bị để được trị liệu.

"Nhỏ nhất, bị kiến cắn cảm giác thế nào." Sau khi đánh bại Đệ Nhất Đại, Ace có tâm trạng tốt.

Mặc dù biết lần đầu, vận khí quả thực ở bên mình, nhưng cậu thật sự đã làm lại mười tám lần rồi.

Trong đó đa số người đều không thắng, nhưng một trận chiến, bất kể vì lý do gì, thắng lợi là thắng lợi.

Tính cách của Đệ Nhất Đại (Ultraman) ban đầu sẽ không phủ nhận một chiến thắng như vậy.

"Huynh đệ Zoffy sẽ rất vui mừng vì sự trưởng thành của các ngươi." Đệ Nhất Đại nhân phớt lờ lời trêu chọc của họ, và thẳng thắn nói.

"Vậy sao?

Sẽ hạnh phúc sao?" Họ đột nhiên hỏi không chút suy nghĩ, bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ, giống như những người đàn ông thời Showa đột nhiên nhảy vào ngôi nhà của người đã khuất.

Đệ Nhất Đại không trả lời, họ cũng không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa.

Cho đến khi họ được Đệ Nhất Đại phái đến Ngân Thập Tự, hai

người im lặng suốt đường.

Khi họ vào phòng trị liệu và chìm vào giấc ngủ sâu, Đệ Nhất Đại nhân lần đầu tiên chạm vào đầu họ, nhẹ giọng nói: "Ta vui mừng vì các ngươi đã trở thành một chiến binh Ace thực thụ." Giọng nói vẫn như thường lệ, nhưng lúc này tia lửa trong lòng họ nghe được niềm vui và hy vọng chứa đựng trong đó.

"Nhị ca..." Spark lặng lẽ nhìn, không chỉ niềm vui của người được chọn được Đệ Nhất Đại nhân công nhận, mà còn có một nỗi buồn dường như đến từ thế giới khác.

Sau khi hồi phục vết thương, họ không còn làm những công việc vặt vãnh, mà thành thật quay về trường học.

Nhưng phong cách sống của họ đã thay đổi lớn, cứ như thể họ đã thay đổi vậy.

Trừ một số khóa học cần thiết, trong hầu hết các trường hợp, khi Ace ở một mình trong góc, thỉnh thoảng cậu sẽ nở một nụ cười ngọt ngào, nói vài câu, bởi vì cậu đang thảo luận vấn đề Spark trong sâu thẳm ý thức, mặc dù người ngoài nhìn vào thì càng giống một kẻ ngốc bị thiên thạch đánh trúng.

Nhưng, giáo viên có lẽ được Ultraman Nguyên bản hoặc Zoffy bảo đảm.

Trong tình huống không gây rối cho người khác, thực tế là họ đã buông tay (không can thiệp), theo thời gian trôi đi, họ trở thành một phong cảnh độc đáo của trường.

Thời gian trôi vùn vụt.

Thoáng chốc, đã hơn 200 năm trôi qua.

Ban đầu, Ace cứ nghĩ mình chỉ 25 tuổi, vậy thì 200 năm sẽ mãi mãi xa vời, nhưng cậu đã quên rằng mình không còn là người Trái Đất

bình thường nữa.

Trong 200 năm, một người Trái Đất bình thường, trừ khi thân hình đậu hũ biến thành hạt đậu phộng, gần như không để lại bất kỳ dấu vết nào, ngay cả khi không có ý thức, cũng đã trở thành quá khứ.

Chương 500

Giống như một người ăn mì ăn liền.

Một người khác có thể đang nói về hóa đơn hàng trăm tỷ tệ.

Thời gian mỗi người mỗi khác.

Quan trọng là bạn nắm bắt nó như thế nào.

Dưới áp lực của bóng tối Berya, Ace và đồng đội cơ bản sống hai điểm một đường từ trường học về nhà, gần như phải rời khỏi nhà, loại bỏ những rắc rối về ăn uống và vệ sinh cá nhân của Ultraman Ace, điều đó cũng giúp họ tiết kiệm được nhiều thời gian luyện tập hơn, phần lớn thời gian gần như đều ngủ trên sàn tập dưới tầng hầm.

Mỗi khi cảm thấy đạt được tiến bộ, họ đều tìm Đệ Nhất Đại để kiểm tra và xác nhận.

Đáng thương thay, Đệ Nhất Đại Ultraman của chúng ta đã trở thành một công cụ lao động.

Ngoài việc mỗi ngày nỗ lực làm việc trong đội an toàn, hắn còn phải bầu bạn với trẻ con.

Chơi đùa và chịu trách nhiệm lau chùi đầu của chúng trong kỳ nghỉ ở trường.

Dù vậy, mặc dù họ chưa bao giờ thắng được Đệ Nhất Đại nữa, nhưng khoảng cách sức mạnh giữa hai bên chắc chắn đang nhanh chóng thu hẹp.

Trong các trận đấu gần đây, ngay cả khi Đệ Nhất Đại đã sử dụng mọi ưu thế trừ sát chiêu, hắn vẫn không thể dễ dàng đánh bại họ.

Loại theo đuổi sức mạnh không ngừng nghỉ đó, thậm chí khiến Đệ

Nhất Đại nhân vốn luôn giữ bình tĩnh cũng cảm thấy một sự cấp bách khó tả, và mỗi lần quay về, hắn đều âm thầm tăng cường luyện tập.

Để giúp họ cảm nhận sự thay đổi sức mạnh của bản thân một cách trực quan hơn, Spark đã đặc biệt tạo ra một bảng sức mạnh với khả năng chiếu sáng: * **Cơ thể Ultraman:** + (Cơ thể chưa hoàn toàn phát triển) * **Khả năng chiếu sáng:** A+ * **Sức mạnh ánh sáng:** A * **Tỷ lệ đồng bộ quang năng:** -69% * **Trạng thái tinh thần:** - * **Sức mạnh tổng hợp:** Sức mạnh tổng thể của đội hậu vệ đang dao động ở cấp độ A, giống như một thiên tài như Đệ Nhất Đại đã đạt đến cấp độ A trong tất cả các khả năng, thậm chí hiếm có khả năng đạt đến cấp độ A+.

Nếu chỉ nhìn vào bảng sức mạnh, thì Ace chắc chắn đã đạt đến tiêu chuẩn của một người 《Vệ Báo》 bình thường.

Ngay cả khi do kỹ năng ánh sáng vô tận, trong chiến đấu thường có thể phát huy hiệu quả bất ngờ.

Loại sức mạnh này không xuất hiện trong lịch sử siêu nhân 2000 năm.

Mặc dù không phải là người đến sau cùng, dù sao cũng có lỗi lầm, nhưng chắc chắn là một người có tài năng chưa từng có, đủ để được ghi vào lịch sử Vua Ánh Sáng.

Thậm chí khi trở lại vị trí làm việc, đúng lúc họ đi ngang qua, hắn vẫn trang trọng chạy đi tìm Ace để giao lưu.

Kết quả là, họ bị cấm sử dụng hơn 50% sức mạnh trong những tình huống không liên quan đến sinh tử, và thông tin này phải được giữ kín, trừ cha của Ace hiện đang biết, Đệ Nhất Đại nhân và họ: “Ta không phải chỉ là một cá nhân, cũng không phải là ai khác.” Mặc dù họ cho rằng điều đó quan trọng, nhưng xét thấy chủng tộc Ultraman có rất nhiều kẻ thù trong vũ trụ, một khi biết chủng tộc Ultraman có

nhiều thiên tài hơn, thì kẻ thù của anh hùng chúng ta chắc chắn sẽ có được toàn bộ vũ trụ.

Họ sẽ mạo hiểm để ngăn chặn rủi ro.

Trừ khi mãi mãi không rời khỏi chủng tộc Ultraman, nếu không vẫn phải chú ý an toàn hơn.

So với những trò chơi nhỏ tương tự, được coi là phương pháp trị liệu sơ cấp, nhưng vì trực tiếp ở bên cạnh Vua Ánh Sáng, cộng thêm hai đại huynh đệ của Ace đã dạy dỗ 24 giờ, nên sản phẩm xa xỉ "Diệt Tuyệt Vương" lần đầu tiên xuất hiện.

So với những thứ chỉ có thể được coi là tượng nửa người, đối với người nghe và người nhìn, gần như đáng thương.

"Miao?" "Spark, tôi hiện là đại sư đầu tiên của thế hệ Quang Chi Hoặc mới." Ace nằm trên nóc nhà, tận hưởng ánh sáng phát ra từ Tháp Tia Lửa, lười biếng hỏi.

Không phải vì hai huynh đệ đã nhận ra loại sức mạnh này mà tâm tính của họ mới bắt đầu rộng mở, họ đã từ từ thay đổi phương pháp tu luyện dưới sự nhắc nhở của Ace.

Ultraman sẽ không sống sót với cơ thể nửa năng lượng, nhưng việc sử dụng quang năng quá mức sẽ khiến lõi năng lượng mệt mỏi, và dẫn đến các vấn đề như giảm sức chiến đấu và giảm tỷ lệ đồng bộ.

Trong trường hợp nghiêm trọng, ngay cả thể năng lượng cũng có thể sụp đổ.

Trong kịch bản của Ace, Ace, và họ đã sử dụng "Siêu Chung Cực Giao Thoa Bình Chướng" để phong ấn Siêu Sát Thủ Dã Thú Tối Thượng.

Thể năng lượng sụp đổ, mất đi khả năng chuyển hóa.

Bởi vì bốn người đều là chiến binh Ace hàng đầu.

Nếu do những người bảo vệ bình thường thay thế, có thể sẽ trực tiếp biến thành ánh sáng và quay trở lại vũ trụ.

Lý do Đệ Nhất Đại nhân và những người khác ngạc nhiên về tốc độ trưởng thành của họ cũng là vì hai lý do.

Nếu phát hiện họ đặc biệt, giống như đại ca của Cục Khoa học Kỹ thuật Không gian.

Theo ước tính, "họ" đã sớm bị dùng để nghiên cứu phế liệu sắt.

Trước khi họ có thể tiến hành huấn luyện siêu trọng tải nhờ sự tồn tại của Spark, có thể dùng ánh sáng thuần hóa ánh sáng bên trong cơ thể họ, khiến nó mềm mại hơn và có thể vận hành trong thời gian dài hơn, nhưng loại năng lực này hiện tại với sự nâng cao sức mạnh của họ, hiệu quả dần suy giảm.

Tìm một người phụ nữ làm vợ thì dễ, nhưng tìm cả một nhóm phụ nữ để mở hậu cung thì khó.

Vì vậy, Ace cần sử dụng cơ thể mình một cách hợp lý hơn.

Thư giãn là phương pháp thực sự để trở nên mạnh mẽ.

Việc nâng cao sức mạnh một cách mù quáng chỉ lãng phí tiềm năng.

Sai lầm.

Nghe câu hỏi mở rộng của Ace, Sumac không đánh, mà thành thật trả lời: "Nếu không phải 5000 tuổi, thì đó thực sự là người kiên cường nhất, nhưng dù là người đầu tiên, vẫn phải chiến đấu.

Ta biết sẽ có chuyện sau đó." "Dưới 5000 tuổi..." Ace nghe xong thì lặng lẽ suy nghĩ, đột nhiên nói: "Tôi nghĩ tôi đã quên một điều quan trọng, khi nói về số 7 và Jack." "Không chỉ hai người đó, còn có Gray

và Marwat.

Chương 501

Tất cả đều có tiềm năng lớn, nhưng chưa phát huy được sức mạnh vốn có, chỉ chơi đùa nhiều hơn." Spark cũng không ảnh hưởng đến họ, họ không phải là những người cạnh tranh gay gắt, có nội tâm kiên cường, nhìn thấy cường giả cũng không chớp mắt.

Vì hài lòng với khả năng của mình, hài lòng khi lọt vào top mười thế hệ trẻ trên một hành tinh có dân số hơn 18 tỷ người, huống hồ lại là người trẻ nhất trong số đó.

Sau khi về trường, khi đang chuẩn bị lên lớp thì họ đang ngẩn người, đột nhiên bị giáo viên gọi đi.

"Ace có hai ngày thực tập giao lưu ở trường.

Hãy chuẩn bị sẵn sàng." Lão Ultraman mở cửa nói.

"Phải đi thực tập sao?" Họ nghe một lúc, biết rằng: "Thầy ơi, không phải chỉ dành cho học sinh cấp ba sao?

Em bây giờ có thể học cấp hai mà!" "Ngươi không biết sao?" Ông lão là một người bạn già, từng trải qua cuộc chiến Ultraman.

Ngay cả bây giờ đã già rồi, xương cốt hắn vẫn mang phong cách đẫm máu của chiến tranh, không có cách nói uyển chuyển nào cả.

"Ta già rồi, nhưng ta chưa có mù.

Ngươi nghĩ ngươi có thể che giấu sức mạnh của mình sao.

Nếu ngươi buông tay, ngươi có thể ngừng nói bậy, ta sẽ sắp xếp cho ngươi gặp mặt với đội của Gray và Lutea.

Điểm đến là hành tinh Mozark, xin hãy chuẩn bị kỹ lưỡng, đừng để người khác mang chúng về." Giáo viên chủ nhiệm không đợi họ

đáp lại, nhanh chóng quay người.

“Ngươi thấy sao?” Sau khi về phòng học, họ hỏi.

“Chắc không thành vấn đề.

Lão giáo viên chủ nhiệm cho rằng cấp hai không có nhiều ý nghĩa đối với ngươi.

Ta đưa ngươi lên cấp ba, nhưng việc trực tiếp học tập sẽ bất lợi cho ngươi.

Ta sẽ gặp lại ngươi trong thời gian thực tập.

Chỉ có một sự thật, theo ước tính, Zoffy đã nhận được tin tức này.” Mặc dù thỉnh thoảng sẽ cảm thấy khó hiểu, dù sao kinh nghiệm và tuổi tác của hắn cũng ở đó, vẫn có kinh nghiệm.

Hắn có một bộ lý giải riêng về những người này.

Lúc đó, thiết bị liên lạc văn tự mới của Đệ Nhất Đại, chỉ có hai từ: “Đi”.

Ace biết rõ lòng mình.

“Đã hiểu, tình hình hành tinh Mozark thế nào?” “Tôi nhớ hình như đó là một di vật cách tôi vài năm ánh sáng.

Mặc dù tôi chưa đi, nhưng chắc không có gì đặc biệt.” Ace nghe hiểu, không nói một lời.

Khóa trình kết thúc ở đây.

Họ chỉ chuẩn bị đi thư viện kiểm tra thông tin về hành tinh đó.

Mặc dù phán đoán dường như chính xác, và có Đệ Nhất Đại nhân bảo đảm, nhưng họ trong tiềm thức luôn cảm thấy bất an, không nói gì, cứ như có người đang âm thầm theo dõi.

Mặc dù mạnh hơn lần đầu tiên ở đó, nhưng tôi không biết cảm

giác của mình thế nào, nhưng trước mặt Hi Hi, ngay cả khi ở trong hoàn cảnh khó khăn, cảm giác nguy hiểm của Ace cũng tăng lên.

Vua Ánh Sáng, được mệnh danh là mạnh nhất vũ trụ.

Nơi an toàn, nhưng vẫn không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, thậm chí không hề biết.

Ở bên ngoài, hoặc như một người xa lạ đơn độc, khoảng cách giữa sự sống và cái chết có thể là khoảnh khắc bạn lơ là cảnh giác.

"Hành tinh Mozark cách hành tinh Moktok 26.000 năm ánh sáng, nơi đó ban đầu được gọi là Tinh Mẫu của nhân loại vũ trụ, 4 vạn năm trước đã bị mắc kẹt và diệt vong vì một lý do không rõ." Dưới căn nguyên sâu xa của linh hồn nhân loại, phương pháp của họ rất đơn giản, giống như một kẻ nô lệ sắp đi làm vậy.

"À, vị trí hiện tại của ngươi, ở đây, ta sẽ đàm phán một số mật mã, nếu có tình huống bất ngờ xảy ra, xin hãy sử dụng." Lutea liếc nhìn Ace ở đằng xa, vẫy tay gọi.

Giọng nói dịu dàng đó trong ký ức của họ, có chút tương tự với giọng của mẹ.

Mặc dù dù có xa cách, cũng không cản trở việc nghe nhìn, nhưng cuối cùng vì lợi ích của đội, nên họ thành thật đi tới, quay về dưới bóng râm rộng lớn của Gray, giống như con người đứng trước người vũ trụ tà ác, bất lực và đáng thương.

Lutea nhìn xung quanh, đột nhiên hiểu ra.

Nàng nhìn hai bên, một lúc sau thì cười khúc khích.

Ice nghe tiếng cười thì mặt tối sầm, liếc xéo Lutea một cái, đồng thời dán nhãn mác "kẻ lòng dạ đen tối" lên mình, nhưng vẫn nghiêm túc lập kế hoạch tiến về phía trước.

Tập trung tinh thần.

Được rồi, sự kết hợp giữa hành động mù quáng và tâm trạng không vui này, không hề sai.

Nụ cười không ngừng, bầu không khí đột nhiên trở nên vui vẻ.

Người lãnh đạo trường học rõ ràng không sắp xếp mỗi đội tùy tiện, mà đã có sự cân nhắc chi tiết.

Trong đội ba người, Gray có thể chất cường tráng, giỏi kỹ năng thể chất, phòng thủ, nhưng đồng thời cũng rất nghiêm túc.

Chương 502

Vai trò của Ace đang tăng vọt.

Các loại kỹ năng ánh sáng dễ dàng đạt được.

Ace có khả năng chữa trị bẩm sinh, trở thành chất bôi trơn trong đội.

Tank, DPS, Hỗ trợ.

Một đội hình tiêu chuẩn.

Nói chuyện nửa ngày nữa.

Máy bay cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái tàu con thoi siêu nhẹ tốc độ cao.

Trước mặt ba người xuất hiện một hành tinh Thổ khổng lồ, kích thước lớn gấp 5-6 lần Trái Đất.

Chỉ có thông qua việc quan sát hình ảnh hiển thị trên máy bay, ba người họ mới cảm thấy cô độc.

Hành tinh Mozark giống như một đứa trẻ mồ côi mất đi gia đình, đơn độc trong bóng tối lạnh lẽo.

Không có sự lang thang vô tận trong vũ trụ.

“Thật đáng thương, hành tinh này dường như đang khóc.” Lutea có chút đa cảm cảm thấy đau lòng.

Mặc dù không thể nghe thấy tiếng nói của các vì sao, nhưng họ và Ace có cùng cảm giác, đặc biệt đối với họ đến từ Trái Đất, có một sự tương phản sâu sắc hơn.

Kiểm soát máy bay đi vào tầng khí quyển, hạ cánh tại doanh địa đã định, điều tra Ultraman, vũ khí, nhân viên liên lạc, nguồn điện nhẹ đều

có thể sử dụng, nhưng phải tiết kiệm.

Rất quan trọng.

Máy bay vừa rời đi, Ice cảm thấy không ổn.

Mặc dù hành tinh này lớn gấp 5-6 lần Trái Đất, nhưng trọng lực gần như tương đồng, tầng khí quyển rất dày, khí dạng sương mù khuếch tán trong không khí để ngăn cản ánh sáng mặt trời.

Xung quanh rất mỏng, cả hành tinh mang bầu không khí u ám.

Ngay cả khi dùng mắt của Ace, nhìn ra ngoài trăm mét cũng có cảm giác không chân thực.

Gray và Lutea cũng nhíu mày, rõ ràng không có môi trường hành tinh nào tệ hơn dữ liệu đã mô tả.

Trong đó chỉ có ba người không phải lần đầu đi thực tập, nhưng vẫn trang nghiêm nói: "Môi trường ở đây tệ hơn dự kiến.

Đã gần 50 năm kể từ lần cuối ta đến đây, nhưng nó đã thay đổi cuộc sống của con người.

Nếu các ngươi ở đây gặp người khổng lồ, ước tính sẽ không quá nửa phút.

Hai người phải cẩn thận một chút, ta sẽ tiến hành thám hiểm ở tầng địa chất A, và chú ý môi trường xung quanh." Huynh đệ Ultraman có thể tác chiến ba phút trên Trái Đất.

Mặc dù ba người họ rất khác so với huynh đệ Ultraman, nhưng cũng có thể thấy, môi trường hành tinh này không thân thiện với gia tộc Ultraman.

Nghe lời Gray nói, Ace lập tức đi đầu tiên.

Cậu đã học được kỹ năng ánh sáng từ cấp hai, mặc dù một số trong đó không gây chết người, nhưng rất phù hợp với môi trường

hiện tại.

Với vai trò hỗ trợ, cậu ấy yếu ớt nhất, và được bảo vệ ở trung tâm đội.

Sau khi Gray đã trải qua nhiều kinh nghiệm chiến đấu, anh ấy có một số kinh nghiệm và giỏi phòng thủ.

Ngay cả khi có bất kỳ tình huống bất ngờ nào, cũng có thể kịp thời ứng phó.

Việc thực tập của Bộ Giáo dục đại học không phải là giao lưu vô mục đích, mà được quyết định bởi các nhiệm vụ do mỗi cơ quan trong King of Light ban hành, giống như nhiệm vụ của họ do Cục An toàn Không gian và Cục Khoa học và Công nghệ Không gian hợp tác ban hành.

Nhiệm vụ, đương nhiên, đối với học sinh loại nhiệm vụ này chắc chắn sẽ không quá khó khăn.

Nhiệm vụ chính của đội họ là cập nhật thông tin môi trường cơ bản của Trái Đất, để bộ phận an toàn có thể đối phó với những rủi ro mới đối với Trái Đất.

Họ biết: "Không phải khu mỏ sao?

Đã biến thành một thị trấn nhỏ rồi?" "Có thể là do những người sinh sống ở đây xây dựng trước khi đại diệt chủng," họ phỏng đoán.

"Gray, các ngươi nhìn xem?" Họ nhìn về phía cuối cùng của đội.

Nhưng Gray, người luôn đặt câu hỏi, không trả lời ngay lập tức, mà nghiêm túc cúi đầu nhìn bản đồ ảo trong tay, ngón tay anh lướt trên đó, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Gray?

Gray!

Có chuyện gì vậy?

Anh đã tìm thấy gì sao?" Sau vài tiếng gọi, Gray cuối cùng cũng hồi phục từ trạng thái đó, ngẩng đầu nhìn họ, rồi nhìn Lutea, và trịnh trọng nói: "Theo điều tra các ghi chép nhiệm vụ của nhân viên lần trước, nơi này không phải là một thị trấn nhỏ." Sau lời tuyên bố đó, Ace và đồng đội đột nhiên cảm thấy sợ hãi: "Chúng ta có phải đã vô tình đi nhầm đường không?" Lutea giả định.

Ace, người dẫn đầu ở lối ra, từ chối phỏng đoán "không thể nào".

Chương 503

“Tôi dọc đường mỗi 1 km đều thấy dấu hiệu do nhân viên điều tra để lại.

Tôi luôn đi trên con đường được chỉ định.

Trừ khi... nếu không thì không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi sai đường trên lòng sông.” “Trừ khi ngay từ đầu tôi bị một loại ảo giác nào đó thu hút, nếu không thì dọc đường bạn thấy huy hiệu của Ace, một người cố ý lừa dối tôi ở đây.” Gray trả lời một phỏng đoán.

Không khí có chút yên tĩnh, họ đề nghị: “Bây giờ chúng ta nên rời khỏi nơi này và quay về, sau đó tìm đội hỗ trợ để được giúp đỡ.” Lutea và Gray cũng gật đầu.

“Không tốt, tua ngược!” Spark đột nhiên hét lên trong đầu Ace.

“Tôi sẽ không cân nhắc điều đó.” Xuất phát từ sự tin tưởng vào Spark, họ nghe lời nhắc nhở thì né tránh, lùi xuống, dùng tốc độ như chớp bay ngược lại, đồng thời kéo cả hai đồng đội bằng tay trái và tay phải.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, mặt đất nơi ba người đang đứng đột nhiên nứt ra, đất đá cuồn cuộn, mặt đất rung chuyển.

Đột nhiên có một xúc tu khổng lồ từ dưới đất lao ra, quét ngang khi họ đang rút lui.

Xúc tu đó chỉ dài 20 mét, dày ba mét.

Trông giống như xúc tu bạch tuộc trong ký ức của họ, nhưng xúc tu không có giác hút, mà có những cái miệng uốn lượn dày đặc, lớn bằng khuôn mặt người.

Chúng không ngừng đóng mở, phát ra tiếng kêu chói tai.

Tóm lại?

Không biết vì lý do gì, Ace vô duyên vô cớ đưa ra một ý tưởng hoang đường như vậy.

Mặc dù Spark kịp thời nhắc nhở giúp ba người tránh được đợt tấn công nguy hiểm đầu tiên, nhưng loại xúc tu này rõ ràng không chỉ định bỏ qua con mồi sắp nuốt chửng.

Nó bay về phía hướng rút lui của họ, di chuyển về phía trước như một ngọn giáo dài.

Tốc độ nhanh đến mức tầng bụi trong không khí cũng bị chấn động, con đường thông thoáng giữa hai bên lập tức mở ra.

Nói dài nói ngắn.

Thực tế, loại chuyển đổi công thủ phòng thủ này chỉ diễn ra trong chớp nhoáng.

Mặc dù xúc tu rất nhanh, nhưng tốc độ phản ứng của họ không quá nhanh.

Họ xoay hai tay ra phía sau, rồi buông tay.

Sức mạnh ánh sáng lập tức tập trung trong khoảng không, tạo thành một lá chắn gương lớn bằng cánh cửa.

Đợt tấn công thứ hai bị chặn lại bởi một đòn duy nhất.

“Ultraman Barrier”.

So với lần đầu tiên sử dụng.

Mục Lệnh Hiền chăm chú nhìn Nghiêm Phong, rồi trịnh trọng chậm rãi nắm chặt tay.

“Được rồi, đi thôi, ta dẫn ngươi đến Vạn Kiếm Tông.” Nghiêm Phong tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Ba người đang định rời đi, đột nhiên có tiếng hô: “Không được đi!” Thôi Tước u ám, bất mãn bước đến trước mặt ba người, rồi dừng lại.

Lão Chương bước một bước lên phía trước, giang hai tay như một con gà mái già bảo vệ gà con, nói với Thôi Tước: “Thôi Tước!

Cùng ta đến Vạn Kiếm Tông!

Ở lại!” Thôi Tước hừ một tiếng: “Ta nên làm gì?

Bắt lấy kẻ đó!” Tiếng nói vừa dứt, hắn ta lao đến như một tia chớp, vỗ mạnh vào Nghiêm Phong.

“Hừ!” Nghiêm Phong phản ứng cực nhanh, lòng bàn tay phải của hắn bị đẩy ra, tạo ra sóng âm bạo và nhiệt sóng, rồi bị lòng bàn tay phải của Thôi Tước đánh bật.

“Oanh!” Một tiếng sấm vang lên, tầng mây trên bầu trời lập tức tan biến, hai người trên mặt đất đồng thời lùi lại.

Thôi Tước lùi lại năm bước, va vào đồng đội phía sau trước khi dừng lại.

Nghiêm Phong lùi lại ba bước, va vào Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên, rồi dừng bước.

Khi cả hai cùng đối mặt với đối phương, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thôi Tước cố nén xuống, trợn mắt trắng dã, cười lạnh nói: “Lão Chương!

Hương vị chưởng của ta, khó chịu lắm sao?” “Lão già Thôi, ta có chuyện muốn hỏi!” Lão Chương cười lạnh.

Hai phe đối địch, như hai kẻ thù không đội trời chung.

Một lúc lâu, hiện trường tĩnh lặng.

Các nhân viên phát hiện Phong Đao Môn hung hãn như vậy.

Chương 504

Sau khi Mục Lệnh Hiền đích thân bày tỏ ý muốn gia nhập Vạn Kiếm Tông, hắn ta đột nhiên tập kích và bắt giữ người!

Vạn Kiếm Tông và Phong Đao Môn đều là một trong 72 thế lực mạnh mẽ của "Tiên Cảnh", có lịch sử giao tranh công khai hơn một triệu năm.

Chủ nhân của Phong Đao Môn cũng là Tiên Đế đỉnh cấp, sở hữu bản đồ của hàng chục triệu tinh hệ, dưới trướng có 72 vị Tiên Vương mạnh mẽ, chia thành các phái khác nhau.

Vạn Kiếm Tông đã tăng thêm 30 triệu (môn nhân), đạt 100 triệu!

Vì vậy, mọi thứ đều rất nghiêm ngặt, luôn duy trì sự cân bằng.

"Đừng xem thường ta quá!" Mục Lệnh Hiền đẩy Nghiêm Phong, Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên ra, rồi dừng lại trước mặt Thôi Tước.

"Phong Đao Môn, hoặc là bây giờ giết ta, hoặc là đừng gây ra tiếng động gì nữa!" Thân thể Mục Lệnh Hiền toát ra một cỗ khí thế bất khuất.

"Hắn ta chẳng lẽ không phải người biết nói lý lẽ sao?

Thậm chí còn phá hủy Cửu Thiên Đường Ma Đạo?

Chẳng lẽ ta không có tôn nghiêm hay thể diện sao?" Thôi Tước đã giết Nhậm Thiên Đường.

"Dám!" Nghiêm Phong cảm nhận được sát cơ của Thôi Tước, rồi nhíu mày: "Lão già Thôi!

Ngươi dám giết đệ ấy, Vạn Kiếm Tông ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào để hủy diệt gia tộc họ Thôi của ngươi!" Mẹ kiếp!

Trong lòng Thôi Tước run rẩy, Vạn Kiếm Tông thực sự, thực sự quý trọng đứa trẻ này đến vậy sao?

Nhìn xem, quả đúng là như vậy!

Diệu Du Hối Nguyên Vệ Sĩ Hoàn!

"Tất cả mọi người có mặt!" Nghiêm Phong bá đạo liếc nhìn mọi người: "Tất cả hãy nghe ta!" "Mục Lệnh Hiền sẽ cùng ta đến Vạn Kiếm Tông!

Kẻ nào dùng thủ đoạn giành người, Vạn Kiếm Tông ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào để hủy diệt gia tộc của kẻ đó!" "Hãy nhớ sáu chữ này!" "Không tiếc bất cứ giá nào!" Lời của Lão Chương tràn đầy sát khí và quyết tâm!

Sau khi dứt lời, Lão Chương nhìn những gương mặt kinh hãi và kính sợ của những người xung quanh, hài lòng hừ một tiếng!

Trong lòng Mục Lệnh Hiền ấm áp, Vạn Kiếm Tông này quả thực rất bảo vệ người của mình… nhưng!

Làm sao ta có thể khiến Linh Hiền được che chở và bảo hộ lâu dài đây?

Mục Lệnh Hiền nhìn hồ Phi Thăng và hàng trăm triệu cây tiên liễu bên cạnh hồ.

Trong lòng khẽ động, trực tiếp bay tới cây tiên liễu gần đài quan sát nhất!

Mọi người đều ngây người, nhìn bóng dáng Mục Lệnh Hiền.

Hàng chục triệu cây tiên liễu bất hủ vĩnh cửu, xanh biếc lấp lánh, dường như đều sinh ra với linh trí, cành và lá cây nhảy múa, gió tự do phiêu đãng.

Mục Lệnh Hiền đặt lòng bàn tay lên thân cây dày, một luồng khí

tức tiên nữ thuần khiết nhanh chóng chảy từ thân cây tiên liễu vào lòng bàn tay và cơ thể Mục Lệnh Hiền!

Cảm giác cực kỳ thoải mái khiến Mục Lệnh Hiền không tự chủ nhắm mắt lại.

Tâm tình như mới khai sáng, thoải mái tự nhiên!

Đột nhiên, khí tức tiên linh tinh khiết như dòng chảy, nhanh chóng tuôn vào cơ thể Mục Lệnh Hiền!

Trong chốc lát, cây tiên liễu mất đi màu xanh và vẻ rực rỡ, trở nên vàng úa và khô héo.

Mục Lệnh Hiền mở mắt, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Vừa rồi, sức mạnh tiên nữ đã tăng lên một chút!

Mục Lệnh Hiền lại đi tới cây tiên liễu thứ hai.

Mười hơi thở sau, một cây tiên liễu nữa khô héo.

Mục Lệnh Hiền đi về phía cây tiên liễu thứ ba. ...

Trên đài quan sát, mọi người nhìn nhau kinh hãi: "Hắn có thể biến vật bất hủ tiên liễu thành công dụng sao?" "Có thể sao?" "Thật sao?" "Ta, với tư cách là thần linh, không thể chạm vào những cây tiên liễu thần thoại!

Chỉ khi là cảnh quan cây và tài hoa, làm sao mà chạm được?" "Thật sao?

Một số người phi thăng từng chạm vào tiên liễu, nhưng chỉ chạm vào ảo ảnh!

Có thể sao?" "Làm sao có thể biến tiên liễu thành công dụng?" ...

Chúng tiên kinh ngạc không thôi, Mục Lệnh Hiền lại đi về phía cây tiên liễu thứ tư!

“Móa nó!” “Hắn không hấp thu tất cả các cây bất hủ sao?” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đột nhiên cảm thấy sởn gai ốc!

Trên đài lôi điện, chấn động, chấn động và kinh hô!

Chương 505

Nghiêm Phong thậm chí mở to mắt không dám tin nhìn tiểu nhân vật dưới cây tiên liễu.

Không biết vì sao, bóng dáng nhỏ bé đó dường như dần dần trở nên cao lớn!

Hắn ta còn là thiên tài hơn cả Lâm Ngạo Thiên!

Chỉ là một tiểu tử vừa mới bước vào thế giới thần thoại và trải qua lôi kiếp thực sự.

Hắn đã lĩnh ngộ được sức mạnh tiên nữ mạnh nhất trong Tiên Cảnh!

Vì vậy, chỉ là không may, tài năng và tư chất của hắn không bằng Lâm Ngạo Thiên!

Nếu cho ba mươi năm, có lẽ ngươi thực sự có thể đuổi kịp Lâm Ngạo Thiên!

Bởi vì... bây giờ, trong vòng chưa đầy một ngày, hắn đã đột phá từ Địa Huyền Cảnh Cửu Trọng!

Nếu hấp thu hàng trăm triệu cây bất hủ từ hồ Phi Thăng... sẽ đạt đến cấp độ nào?

Lão Chương kìm nén trong lòng.

"Lão Chương, có nên quấy rầy và ngăn cản Mục Lệnh Hiền không?" Quan Kiệt truyền âm hỏi, ngữ khí lo lắng khó mà che giấu.

"Được, Lão Chương và Mục Lệnh Hiền không phải kẻ ác, nhưng sức mạnh của hắn không đủ.

Nếu một đám người xông vào bắt, trong cái thế giới được Thiên

Đạo che chở này, ta sẽ gặp rắc rối lớn!" "Cảnh giác!

Nếu có ai phát hiện kẻ nào muốn gây hại, hãy tung chiêu bài bất ngờ!" Lão Chương đáp.

"Được!" Ánh sáng trong mắt Quan Kiệt lóe lên.

"Được!" Viên Hạo Nhiên mở to mắt.

Tiếp theo là thời gian biểu diễn của Mục Lệnh Hiền.

Mục Lệnh Hiền mất một giờ để biến ba nghìn cây tiên liễu thành khô héo.

"Lôi vũ xuất hiện!" "Sắp đột phá Tiên Nhân!" "Trời ơi!

Quá điên rồ rồi!" ...

Hơi nước bốc lên từ hồ, tầng mây tụ lại như muốn cướp, tiếng sấm và điện chớp, uy áp đáng sợ xuất hiện, lan ra phạm vi một triệu dặm!

Mục Lệnh Hiền ngẩng đầu nhìn một cái, vung tay áo, một thanh Cửu Ma Mặc Thủy Kiếm bay ra từ nhẫn trữ vật, tự do xuyên qua tầng mây kiếp.

Hắn lợi dụng lôi bạo để luyện hóa Cửu Ma Kiếm.

Cửu Ma Mặc Thủy Kiếm, thân kiếm bằng mực nước huyền bí, khi ở tầng thấp hơn bị thế nhân gọi là sản phẩm nhân tạo.

Khi đạt đến thế giới thần thoại, Mục Lệnh Hiền mới biết nó thực ra là một tiên khí cấp thấp.

Lôi kiếp trước mặt không phải là lôi điện kiếp bình thường.

Sức mạnh hiện tại đủ để trọng thương một số Địa Huyền cấp bình thường!

Kiếm linh của Cửu Ma Kiếm đồng điệu với Mục Lệnh Hiền, sẽ

thay đổi theo sức mạnh và tâm tình của chủ nhân.

Một cô gái lạnh lùng xinh đẹp xuất hiện dưới đám mây lôi.

Kiếm linh của Mục Lệnh Hiền!

Ngay lúc này, toàn bộ sức mạnh của Mục Lệnh Hiền.

Lúc đó, lôi điện bao quanh kiếm linh.

Kiếp vân trên đầu bắt đầu tan biến!

Tinh thần kiếm linh đột nhiên thăng hoa!

"Cứ...!" Trung Cấp Bất Hủ Kiếm!

Thành công!

Mục Lệnh Hiền và kiếm linh nhìn nhau, rõ ràng nhìn thấy niềm vui trong mắt đối phương.

"Thiên Đường Trọng Lượng!" Theo Mục Lệnh Hiền vung tay, kiếm linh hóa thành Cửu Ma Mặc Thủy Kiếm, rồi bay về nhẫn trữ vật của Mục Lệnh Hiền.

Trên đài quan sát, lại có một sự kinh ngạc khác: "Kiếm linh của hắn và kiếm khí hòa hợp đến vậy!" "Bây giờ ta có chút tin rằng hắn có thể giải quyết Lâm Ngạo Thiên trong ba mươi năm!" "Tài năng cá nhân này thực sự còn đáng sợ hơn cả Lâm Ngạo Thiên!" "Mở to mắt ra!" "Ở vùng đất hạ tầng có một thiên tài không thể tưởng tượng nổi!" "Tiên Tử Trọng của Địa Cầu!" "Vạn Kiếm Tông buổi sớm có phát hiện tà linh gì sao?" "Thiên Cực vẫn bị phong tỏa!

Còn một thời gian dài nữa mới hết phong tỏa.

Chương 506

Nhìn chung rất lớn!" "Mẹ kiếp, ta mất 10.000 năm để đột phá từ cấp một lên cấp chín!" "Có một số người trời sinh tà ác!" "Có một số người đột phá như uống nước!" "Ta thừa nhận Vạn Kiếm Tông đã nhặt được một món hời lớn!" "Nếu không phải vì sợ Vạn Kiếm Tông, ta sẽ xuống đó và phá hoại." "Hôm nay ta tận mắt chứng kiến thần thoại!" "Một quái vật đáng ghen tị!

Ngươi xuất hiện sẽ mang đến câu chuyện gì cho thế giới thần thoại?" ...

Trong hai giờ tiếp theo, Mục Lệnh Hiền bay lên trung tâm hồ Phi Thăng, ngồi giữa không trung, biến động công pháp chưa đặt tên thành tầng cuối cùng của tầng thứ nhất.

Hàng chục triệu thần tiên bất hủ sẽ lập tức được triệu hồi, sương mù sẽ bay lượn và tụ tập ở giữa hồ Phi Thăng.

Ba ngày sau.

Bên cạnh hồ bơi, hàng chục triệu thần tiên đều đã khô héo!

Ở trung tâm hồ Phi Thăng, một bóng người ngồi giữa hư không, rực rỡ vinh quang!

Trong ánh vinh quang, một con chim lớn, có hình dáng u linh, bị bóng tối che khuất, vỗ cánh, kêu "nga" lớn, rồi ngẩng đầu và cổ lên thẳng, bay lên trời, cất tiếng hót lớn.

Một lúc sau, nó biến mất, để lại hàng ngàn đám mây ngũ sắc.

Trên đài lôi điện, ba vạn thần tiên đều kinh ngạc!

Cá nhân này trong ba ngày ngắn ngủi đã từ bất hủ trở thành Tiên Đế, phá vỡ 18 cảnh giới, đạt đến cảnh giới bất hủ!

Bị dọa đến tê liệt.

Kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn hắn.

Thiên Đường và Đại Địa của thế giới này vẫn bị phong tỏa!

Những giáo viên chiêu sinh từ Kim Sắc Thăng Thiên Trì hàng đầu quả thật là những nhân tài xuất chúng!

Trong ba ngày, không hề có bất kỳ điểm phi thăng nào!

Cuối cùng!

Mục Lệnh Hiền dừng lại ở Địa Huyền Cảnh Cửu Trọng, mở mắt, rồi quay lại đài lôi quan.

Khi Nghiêm Phong, Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên đã biến mất khỏi thế giới này bằng bùa truyền tống xa, Mục Lệnh Hiền dần dần tỉnh lại!

"Hắn có thể liên lạc với thế giới bên ngoài!" Có người kinh hô!

Trên lầu các của trấn Phi Thắng, đứa trẻ thứ hai của Thái Bạch Lâu nhìn đài quan sát, trên mặt lộ ra nụ cười mê hoặc! ...

Cách Kim Sắc Thăng Thiên Trì một trăm triệu dặm, có một dãy núi lớn.

Hai bên đỉnh núi mọc đầy cỏ bất hủ, hoa ngũ sắc và cây đại thụ chọc trời.

Lão Chương nghi ngờ nhìn Mục Lệnh Hiền, hỏi: "Linh Hiền, bây giờ ngươi thực sự ở Địa Huyền Cảnh Cửu Trọng sao?" "A!

Nghiêm Phong, đây là lần thứ năm ngươi hỏi rồi." Mục Lệnh Hiền bất lực nói: "Quan tiên sinh và Viên tiểu thư cũng đã hỏi năm lần!

Dừng lại đi!

Các ngươi có thể cho ta biết nơi này là đâu không?" "Được, đây là Bách Hoa Cốc, một chi nhánh của Vạn Kiếm Tông do đệ tử Bách Hoa Tiên Tử thành lập." Lão Chương nói.

"Ồ?" Mục Lệnh Hiền hỏi: "Ta không phải đến Vạn Kiếm Tông sao?

Sao lại ở đây?" Lão Chương hỏi: "Ngươi có biết Tiên Giới rộng lớn đến mức nào không?" Mục Lệnh Hiền ngơ ngác lắc đầu: "Mấy tuổi rồi?" Lão Chương cười nói: "1000 tỷ năm ánh sáng." "Hả?" Mục Lệnh Hiền ngây người: "1000 tỷ năm ánh sáng?" "Đúng vậy!" Nghiêm Phong hiểu ý hỏi: "Ngươi có biết, nơi này cách Vạn Kiếm Tông bao xa không?" "Bao xa?" "Nơi này cách Vạn Kiếm Tông, nhưng cách chúng ta 500 triệu năm ánh sáng!" Lão Chương cười nói.

"Hả?" Mục Lệnh Hiền kinh ngạc: "500 triệu năm ánh sáng?" "Hắc, đúng vậy!" Quan Kiệt cũng cười: "Kinh ngạc không?" "Vậy ta có về Vạn Kiếm Tông được không?" Mặt Mục Lệnh Hiền có chút khó coi: "500 triệu năm ánh sáng!

Ngay cả khi ta chạy với tốc độ ánh sáng, cũng phải mất 500 triệu năm!" "Vậy thì sao?" Viên Hạo Nhiên nhếch mép cười hỏi: "Linh Hiền, ngươi có biết Vạn Kiếm Tông cách biệt thự bất hủ của Lâm Ngạo Thiên bao xa không?" Lòng Mục Lệnh Hiền khẽ động: "Thật sao, bao xa?" "18 tỷ năm ánh sáng!" Gì chứ!

Mục Lệnh Hiền hỗn loạn!

Mẹ kiếp!

Tiên Cảnh này lớn đến vậy sao?

Ta ba mươi năm nữa mới tìm Lâm Ngạo Thiên sao?

Quá bối rối!

Tính toán sai lầm!

Giả vờ thất bại!

Một thất bại!

Kế hoạch ban đầu: ba mươi năm sau, phản công Lâm Ngạo Thiên, dẫm hắn dưới chân, và trước mặt mọi người, ba mươi tuổi của Hà Đông và ba mươi tuổi của Hà Tây (ý chỉ thay đổi vận mệnh), bắt nạt kẻ yếu!

Bây giờ?

Chương 507

Nói cho ta biết, ba mươi năm, không đủ thời gian!

Thật đáng xấu hổ!

Nhìn Mục Lệnh Hiền một lúc, Nghiêm Phong không khỏi phá lên cười: “Ha ha ha...

được rồi, đừng trêu nữa.” “Thực ra, trong Tiên Cảnh của ta có một thứ, là phù văn!

Nó có thể siêu tốc độ ánh sáng, không phải, nó có thể xuyên qua không gian và thời gian, có rất nhiều công dụng kỳ diệu, ví dụ như truyền tống hàng tỷ năm ánh sáng.” “Ta vừa sử dụng một loại phù văn truyền tống tầm thấp, chỉ có thể truyền tống trong vòng một tỷ dặm.” “Phù văn truyền tống trung cấp có thể truyền bá trong vòng một trăm triệu năm ánh sáng.” “Phù văn truyền tống cao cấp có thể truyền tống trong vòng một tỷ năm ánh sáng.” “Cũng có truyền thuyết về phù văn truyền tống cấp thần có thể truyền bá vượt quá 10 tỷ năm ánh sáng.” “Nhưng!

Những phù văn này cực kỳ đắt đỏ!

Ngay cả việc sử dụng phù văn hiện tại cũng quá đắt đối với nhiều thần tiên!” “Sở dĩ ta ở đây là vì ta không có phù văn truyền tống cao cấp, nhưng Bách Hoa Cốc lại có!” Nói đến đây, Nghiêm Phong chỉ vào một tòa kiến trúc ở xa, rồi nói: “Chủ của Bách Hoa Cốc là một thiên tài trăm năm mới gặp.

Là môn đồ của Vạn Hoa Tiên Tử, có hơn mười người.

Chương phù văn truyền tống cao cấp.

Ta muốn một cái, chắc không nên từ chối.” Mục Lệnh Hiền uống

một ngụm nước, rồi nói: “Kết quả là...?” “Đúng vậy, Chương tiên sinh, Tiên Cảnh có 1000 tỷ năm ánh sáng, vậy gia tộc Lâm Ngạo Thiên có 10 triệu tinh hệ, đúng không?” Mục Lệnh Hiền nhìn mặt trời trên bầu trời, bày tỏ sự nghi ngờ với Nghiêm Phong: “Vậy vấn đề là, vùng đất dưới chân ta là hành tinh lớn hay sao?” Lão Chương gãi râu cười cười: “Dưới chân ngươi, không phải hành tinh cũng không phải đại lục.

Thực ra là một thành phố chính!” Mục Lệnh Hiền nói: “Thành phố chính?” “Đúng vậy, thành phố chính của Tiên Cảnh, phiêu đãng trong vũ trụ hàng chục tỷ năm ánh sáng.” “Trong toàn bộ Tiên Cảnh, có vô số tinh hệ xoay quanh thành phố chính.” “Mặt trời phía trên ta thực ra không chỉ là mặt trời.

Xung quanh có hàng trăm triệu ngôi sao.

Một tinh hệ!

Phía trên thành phố chính có hàng trăm triệu mặt trời, phát sáng.

Không có nơi nào bị chiếu sáng vào ban đêm.” “Sau đó, mỗi tinh hệ đều có hàng trăm triệu nhân loại bất hủ. ” “Linh Hiền, ngươi vừa mới đạt đến Tiên Cảnh, chưa hiểu rõ mọi chuyện, để ta nói cho ngươi biết, trong thành phố chính của thế giới Tiên Cảnh này, cấp độ sinh tồn thấp nhất là Tiên Nhân nhân loại, chiếm 90 phần trăm tổng số Tiên Nhân; số lượng thiên thể Địa Cầu chiếm 99% tổng số thiên thể; số lượng thiên thể khoảng 30 tỷ; số lượng thần tiên thì ít hơn nhiều, chỉ có vài vạn người.

Thậm chí còn ít hơn cả Bất Hủ Tiên Đế, ít hơn một trăm vị!” Bất Hủ Giả cảm thấy kinh ngạc: “Thành phố chính của Bất Hủ Vương?

Phiêu đãng trong vũ trụ hàng trăm tỷ năm ánh sáng sao?” “Thiên Tiên có đến 30 tỷ sao?

Lâm Ngạo Thiên, ở Thiên Tiên lập nên vị thế bất bại sao?" Lão Chương cười nói: "30 tỷ Thiên Tiên, thực ra không nhiều.

Vạn Kiếm Tông của ta, có 70 triệu Thiên Tiên." "70 triệu!" Mục Lệnh Hiền lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc: "Nhiều như vậy sao?

Đều sống ở đâu?" Lão Chương vẫy tay, cười nói: "70 triệu thần, nhưng không phải.

Vạn Kiếm Tông của ta, cũng có hàng chục triệu tinh hệ.

Mỗi tinh hệ đều sẽ phái vài Thiên Sứ đến đó." "Ba chúng ta được Tông phái đến Kim Sắc Thăng Thiên Trì để chiêu mộ học sinh mới." "Kim Sắc Thăng Thiên Trì?" Mục Lệnh Hiền hỏi: "Nơi ta thăng cấp, được gọi là Kim Sắc Thăng Thiên Trì sao?" Lão Chương chậm rãi bước đi, kiên nhẫn giải thích: "Trong Tiên Cảnh có chín hồ lớn, phân bố khắp thành phố chính.

Đúng như tên gọi, Kim Sắc Thăng Thiên Trì, bất kể ai là người có tu vi thấp, đều có thể phi thăng từ Kim Sắc Thăng Thiên Trì.

Kim Sắc Thăng Thiên Trì được hàng chục vị Bất Hủ Tiên Đế tạo ra cách đây một triệu năm.

Quy tắc: chỉ cho phép 30.000 Bất Hủ Giả tiến vào khu vực Phi Thăng Trì.

Khi đó Mục Ngư Tiên Đế đã trồng hàng vạn cây tiên liễu, vì ông ta luôn cho rằng những cây tiên liễu có tài hoa xuất chúng đó hầu như không thể bị chạm vào, dường như là hình ảnh ảo, không thể dùng cho ngươi, chỉ có ba ngày, sẽ giúp ngươi đột phá và trở thành Bất Hủ Thần Tiên!" Nhớ lại, trải nghiệm vài ngày của Mục Lệnh Hiền quả thực là... huyền thoại.

Lâm Ngạo Thiên?

Hãy chờ xem, ba mươi năm sau, ta sẽ đường hoàng đi tìm ngươi!

Mười lần!

Mục Lệnh Hiền khẽ nhếch khóe môi.

Lúc này, một người phụ nữ mặc áo sơ mi xanh lam đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người, chỉ thấy: Mái tóc đen mượt mà, rũ xuống vai như thác nước.

Đôi mắt sáng và hàm răng trắng bóng, đôi lông mày liễu khẽ cong, khẽ chạm vào khuôn mặt thanh tú, làn da trắng như tuyết.

Đôi mắt long lanh như suối mùa xuân trong trẻo, thông minh và sáng rõ.

Nàng mặc một chiếc váy lụa xanh mềm mại với những đường thêu đơn giản, thanh lịch, làm nổi bật dáng người mảnh mai, duyên dáng.

"Lão Chương, sao ngươi lại ở đây?" Giọng nói trong trẻo dễ nghe, tràn đầy nghi ngờ.

Cố Khánh Thanh là chủ nhân của Bách Hoa Cốc.

Nàng là Vạn Hoa Tiên Tử Vương của Vạn Kiếm Tông!

Mục Lệnh Hiền nhìn một cái, phát hiện tuổi của nàng không lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng sức mạnh lại độc nhất vô nhị.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ đây là thiên tài trăm năm mới gặp sao?" Mục Lệnh Hiền nhìn Nghiêm Phong, giọng hỏi: "Sao sức mạnh của ngươi lại thấp vậy?" Lão Chương không trả lời Mục Lệnh Hiền, nhưng đã tổ chức một cuộc gặp mặt trang trọng với Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên.

Rồi tổ chức một cuộc gặp mặt trang trọng với Cố Khánh Thanh: "Chấp sự Vạn Kiếm Tông Nghiêm Phong, Quan Kiệt, Viên Hạo Nhiên ở Kim Sắc Thăng Thiên Trì!" "Quà miễn phí!" Cố Khánh Thanh

xuất chiêu, rồi nhìn Mục Lệnh Hiền, nghi ngờ hỏi: “Là ngươi sao?”
“Mục Lệnh Hiền bái kiến Cố cô cô!” Mục Lệnh Hiền nắm chặt tay.

Chương 508

"Ồ?

Gọi ta là tỷ tỷ sao?" Cố Khánh Thanh nhìn dáng người Mục Lệnh Hiền, rồi bĩu môi, nói với giọng trong trẻo, nàng mặc y phục trắng, tóc bay phấp phới, cơ thể nàng như ngọc tinh túy, thậm chí không thể nhìn ra cảnh giới tu vi của Mục Lệnh Hiền.

Cố Khánh Thanh nhìn Quan Kiệt, Viên Hạo Nhiên và Nghiêm Phong.

Nghe Nghiêm Phong giới thiệu.

Lão Chương nhiệt tình nói: "Cố chủ, đây là một thiên tài tài hoa xuất chúng, ta sẽ đưa đệ ấy về Vạn Kiếm Tông." "Ồ?

Đưa về Vạn Kiếm Tông sao?" Cố Khánh Thanh hứng thú hỏi: "Trông thực sự là một thiên tài sao?" Nghiêm Phong hắc hắc hai tiếng, cười nói: "Cố cốc chủ, không bằng đoán xem, là thiên tài như thế nào?" Trong mắt Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên cũng treo nụ cười, nhưng không nói gì.

Mục Lệnh Hiền chắp hai tay, ngẩng mặt 45 độ nhìn trời.

Lão Chương trong lòng rục rịch, hô lên muốn dạy đứa trẻ.

Là một thiên tài cấp yêu nghiệt, đã đến lúc hành động, phải hành động!

Mượn cơ hội này, Mục Lệnh Hiền đã nắm bắt được thiện ý!

Khí thế hùng vĩ ở mỗi nơi đều phải được bồi dưỡng và chăm sóc.

Mắt Cố Khánh Thanh đảo ngược, dùng giọng trầm ấm nói: "Phải là thiên tài mỗi 100 năm mới có thể đồng hành." Lão Chương cười

nói: “Cố sư phó, bảo thủ quá.

Phải táo bạo lên!

Vươn cao lên!” Cố Khánh Thanh có chút kinh ngạc.

Nghe ý của Nghiêm Phong, người kiêu ngạo trước mặt này dường như có chút tư bản để kiêu ngạo?

“Chẳng lẽ tài hoa của hắn đã thắp sáng 30 triệu cây tiên liễu sao?” Cố Khánh Thanh vuốt vuốt tóc mái.

Mục Lệnh Hiền vẫn chắp hai tay, ngẩng mặt 45 độ nhìn trời.

Lão Chương giang tay mỉm cười: “Táo bạo lên!

Nói đi!” Cố Khánh Thanh nói, có chút hứng thú với Mục Lệnh Hiền: “Thắp sáng 50 triệu cây tiên liễu sao?” Lão Chương giang tay: “Táo bạo lên!” Cố Khánh Thanh kinh ngạc.

Nghe giọng điệu của Chương tiên sinh, chẳng lẽ người đẹp trai trước mặt này cũng là một thiên tài trăm năm mới gặp sao?

Nhìn vẻ kiêu ngạo của hắn, có khả năng!

Hắn ta chắc hẳn biết thân phận của ta là Cố Khánh Thanh!

Vẫn giả vờ như vậy, chắc chắn phải có chút tư bản để kiêu ngạo!

Cố Khánh Thanh quay sang Mục Lệnh Hiền, xoay một vòng, hỏi: “Hắc, thắp sáng 90 triệu cây tiên liễu sao?” Mục Lệnh Hiền khẽ liếc Cố Khánh Thanh, rồi tiếp tục ngẩng nhìn trời.

Lần này, ngẩng đầu nhìn 46 độ.

“Khụ khụ!

Cốc huân tước, phải táo bạo lên!

Tiến lên, nói đi...!” Nghiêm Phong so sánh ngón tay của mình.

Cố Khánh Thanh nghe những lời này, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Người kiêu ngạo trước mặt này còn tài hoa hơn cả ta sao?

Nàng nghi ngờ nhìn Viên Hạo Nhiên và Quan Kiệt.

Viên Hạo Nhiên gật đầu: "Đúng!" "Thật vậy!" Quan Kiệt đáp khẳng định.

Nghiêm Phong kiêu ngạo giải thích: "Cố sư phó, tất cả tiên liễu trong Phi Thăng Trì, đều đã được thắp sáng rồi!" Cố Khánh Thanh kinh ngạc nhìn Nghiêm Phong: "Thật sự quan trọng đến vậy sao?" "Tuyệt đối chính xác!

Đã làm khô héo tất cả tiên liễu rồi!" Vạn Kiếm Tông, ta đã làm được!

Cố Khánh Thanh không nhịn được nhìn Lão Chương: "Ý gì?" Nghiêm Phong chôn vùi trong việc giới thiệu cho Cố Khánh Thanh những thành tích phi thăng Tiên Cảnh của Mục Lệnh Hiền.

Điểm nhấn, Viên Hạo Nhiên và Quan Kiệt thỉnh thoảng sẽ chen vào vài câu. ...

Một khắc sau. ...

Cố Khánh Thanh không tự chủ nhìn Mục Lệnh Hiền: "Ngươi, thật sự đã đột phá Địa Huyền Cảnh tầng thứ chín sao?" Mục Lệnh Hiền nhìn nàng, trong lòng cảm động.

Cô gái trước mặt xinh đẹp, dịu dàng, duyên dáng, thẳng thắn, khiến hắn cảm thấy tốt.

Ta vẫn phải giữ phong thái, tư thế phải đúng!

Chương 509

Mục Lệnh Hiền lập tức buông tư thế, khiêm tốn nói: "Linh Hiền may mắn, may mắn đột phá được.

Hy vọng Cố sư tỷ có thể cho Linh Hiền mượn phù văn truyền tống cao cấp, để Linh Hiền trở về Vạn Kiếm Tông." Mắt Cố Khánh Thanh sáng rực, xoay một vòng trước mặt Mục Lệnh Hiền, nói: "Mục sư huynh, thực sự quá thần kỳ!

Ta chưa từng nghe nói đến tốc độ tu luyện như vậy!" "Sư huynh, ngươi gia nhập Vạn Kiếm Tông là lựa chọn đúng đắn!

Bởi vì Vạn Kiếm Tông ta, không những mạnh nhất, mà còn đoàn kết nhất, yêu thương nhất!" "Được rồi!" Cố Khánh Thanh từ "Thánh Linh Hoàn" lấy ra hai phù văn truyền tống cao cấp, một cái trao cho Mục Lệnh Hiền, một cái cho Nghiêm Phong.

Mục Lệnh Hiền nhìn hai phù văn màu đen vàng, trên đó khắc vô số phù văn bí ẩn, Mục Lệnh Hiền giật mình: "Hai cái?" Mắt Lão Chương sáng lên, nhanh chóng tiến lên, cung kính đưa hai tay ra, nhận lấy phù văn, rồi trịnh trọng nói: "Cảm ơn, Cố chủ!

Ta sẽ trả lại phù văn này cho ngươi." Cố Khánh Thanh vẫy tay mỉm cười: "Lão Chương, khách khí quá rồi, Mục sư đệ huynh, xin hãy nhận lấy." Mục Lệnh Hiền cảm kích nhìn Cố Khánh Thanh một cái, nắm chặt hai tay, học theo Nghiêm Phong, rồi đặt phù văn vào nhẫn tinh thần.

Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên đố kỵ nhìn nhau.

Cố Khánh Thanh nói: "Sư đệ, tuy tài năng của ngươi kinh người, nhưng ba mươi năm sau ngươi phải quyết đấu với Lâm Ngạo Thiên, tỷ lệ thắng của ngươi vẫn còn nhỏ, rất nhỏ!" Mục Lệnh Hiền nhướng

mày, không tin!

“Ngươi vừa mới đến Tiên Cảnh, nhưng không biết khoảng cách giữa Tiên Nhân và Tiên Nhân lớn đến mức nào.” Cố Khánh Thanh nhìn Mục Lệnh Hiền không phục, rồi nói: “Sự khác biệt giữa hai người giống như kiến độc và phàm nhân.

Kiến độc sẽ mang lại cảm giác nguy hiểm cho phàm nhân, nhưng kiến độc sẽ liều mạng cắn phàm nhân.

Độc tố không đủ mạnh, định mệnh phải đối mặt với sự nghiền nát tàn nhẫn của phàm nhân.” “Là một sư tỷ, ta hy vọng ngươi đừng cảm thấy tự mãn.

Ngươi đã nhận được Diệu Du Hối Nguyên Bảo Hộ Thang, và trong trạng thái đốn ngộ đã hấp thu hơi thở của hàng triệu cây bất hủ.

Đây đều là những sự mạo hiểm, nhưng nếu ngươi cứ như vậy, dù tài năng của ngươi có tốt hơn, cũng đừng trở nên tiến bộ và tự tin, ngươi sẽ phải kinh ngạc đấy.” Mục Lệnh Hiền nghe Cố tỷ tỷ thực sự quan tâm mình, nhìn khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng, Mục Lệnh Hiền cảm thấy lòng ấm áp: “Linh Hiền biết rồi, tỷ tỷ.” Lần này, hắn không nắm chặt tay nữa.

Bởi vì hắn cảm thấy rằng việc nắm chặt tay trước mặt cô cô sẽ có tác dụng.

Mắt Cố Khánh Thanh lóe lên nụ cười: “Linh Hiền đệ đệ, ngươi biết rồi.

Thời gian của ngươi quý giá.

Về Vạn Kiếm Tông sớm đi!” Lão Chương lúc này nói: “Ta bây giờ bắt đầu!” Quan Kiệt và Viên Hạo Nhiên đều kinh ngạc!

Ta cuối cùng có thể trở về Vạn Kiếm Tông sao?

Ta, nhưng lần này đã chiêu mộ được một thiên tài cấp quái vật cho Vạn Kiếm Tông!

Khi ta trở về tông môn, phần thưởng của ta có bị giảm đi không?

Lão Chương đã sống 210.000 năm, hiện tại tu vi đạt Thiên Tiên Đỉnh Phong!

Quan Kiệt, sống 150.000 năm.

Hiện tại tu vi Thiên Tiên Cửu Trọng!

Viên Hạo Nhiên, sống 80.000 năm, tu vi Thiên Tiên Đỉnh Phong!

Tài nguyên bồi dưỡng trước đây đã gần như cạn kiệt, và họ lâm vào tình cảnh thiếu thốn tài nguyên bồi dưỡng.

Bây giờ, cuối cùng đã đóng góp to lớn cho Vạn Kiếm Tông!

Đương nhiên, học phần sẽ không thiếu, sẽ tận dụng học phần để đổi lấy tài nguyên bồi dưỡng, đột phá tu vi, tiến tới đỉnh cao của cuộc sống. ...

Mục Lệnh Hiền không chú ý đến những thay đổi tâm lý của họ.

Hắn nhìn Cố Khánh Thanh, vẫy vẫy tay: "Tỷ tỷ, tạm biệt!" "Tạm biệt!" Cố Khánh Thanh cười vẫy tay.

Chỉ đến khi Mục Lệnh Hiền và Nghiêm Phong sử dụng phù văn truyền tống cao cấp, rồi biến mất trước mắt, mắt Cố Khánh Thanh mới phẩy phẩy mái tóc.

Nàng nói: "Nhìn Vạn Kiếm Tông của ta, thực sự quá thú vị...

Mục sư đệ... cố lên!" Sau khi nói xong, nàng vẫy tay, trong chớp mắt, hoa từ trên trời biến thành khí tiên nữ, rơi xuống từ trên trời, núi non hùng vĩ, cảnh tượng kỳ diệu. ...

"Đã đến nơi!" Màn sáng mở ra, Nghiêm Phong kích động nắm chặt

tay, nói với Mục Lệnh Hiền: “Nhìn xem, Vạn Kiếm Tông!” Mục Lệnh Hiền nhìn, cảm thấy chấn động.

Hắn nhìn thấy: Cổng tông môn lơ lửng giữa không trung, rồng bay lượn, kiếm theo phượng hoàng.

Hơn 90.000 bậc thang bằng ngọc, mắt của ngọn núi lơ lửng.

Giữa thác nước tiên hạc, mây mù lượn lờ, người cưỡi dã thú lướt theo gió.

Đỉnh núi và đình đài vô tận, khí tức nồng đậm ẩn chứa trong đó.

Cổng Vạn Kiếm Tông, chín cái mười cột trụ, mười cột trụ tử kim khổng lồ, rồng phượng vũ khúc vờn quanh, dơi, hươu, cá, tùng, hạc, rùa và kỳ lân, hoa sen, lá sen, hoa mẫu đơn được điêu khắc, như ý, sống động như thật, khí thế hùng vĩ, khí thế bàng bạc!

Mục Lệnh Hiền ngây người một lúc lâu trước khi hồi phục, nhìn cổng Vạn Kiếm Tông trước mặt, lẩm bẩm: “Vạn Kiếm Tông!” “Linh Hiền, ngươi có một chứng minh thân phận.” Nghiêm Phong đưa cho Mục Lệnh Hiền một miếng ngọc phỉ thúy xanh: “Nếu ngươi đặt tên, tên của ngươi sẽ được khắc lên ngọc.” Viên Hạo Nhiên: “Có miếng ngọc này, ngươi có thể bước lên con đường vĩnh sinh.” Quan Kiệt gật đầu: “Không có miếng ngọc này, không thể vào.” Mục Lệnh Hiền nghe những lời này, rồi cẩn thận nhìn kỹ.

Chương 510

Hắn thấy quả thực có một trận pháp khổng lồ bao phủ Vạn Kiếm Tông, rồi nói: "Trước khi sư phụ ra mặt, ta đã có một kế hoạch hay." Hai người nghe xong, rồi cúi đầu, cũng không nói gì.

Bạch Vân Tử nói: "Chỉ vì muốn bốn người đuổi kịp con rắn vàng được nuôi dưỡng.

Ai ngờ, nếu các ngươi truy đuổi, có thể gây rắc rối cho ta!" Hai người nghe xong, mặt đột nhiên biến sắc, quỳ xuống, lạnh toát mồ hôi.

Bạch Vân Tử đứng dậy, đi về phía cái lồng, ném một con sâu độc vào trong lồng.

Con sâu vừa rơi vào, một người đàn ông yên tĩnh trong lồng lập tức nhảy lên, dùng ngón tay thô ráp nuốt chửng con sâu độc.

Tiếng răng nghiền nát vỏ cứng vang vọng trong hang động, Bạch Vân Tử nhếch mép cười nói: "Ta cứ nghĩ Đình Tinh Không không nhận ra, ta cũng không biết quá sớm.

Ta thậm chí đã thay đổi vẻ ngoài thành tử, vì sư phụ.

Lãng phí." "Chủ nhân, mạng sống của ngài!

Mạng sống của ngài!" Giọng Bạch Vân Tử đột nhiên trở nên dịu dàng: "Bốn thứ ta đặc biệt đưa ra là bốn thứ tà ác.

Ta không dùng quá nhiều, ta có thể giết chết.

Giường." Hai người cần mẫn đứng dậy.

"Bây giờ ta không thể ở đây nữa.

Ta sẽ không tìm thấy gì ở đây.

Đồ của ta vừa hoàn thành, chưa nấu xong.

Ta không thể ở lại đây." "Ta đã nghe nói Thang Vương Cổ Học Bất Hủ Thang đã đề xuất một loại tiểu vật kỳ lạ, có khứu giác phi thường, giỏi phát hiện cổ cốc.

Có bao nhiêu." Bạch Vân Tử lạnh nhạt nói: "Thả tất cả những con rối gỗ còn lại ở đây, bảo vệ hang động, chờ đợi những người đó.

Rồi ôm đứa bé vào lồng, ta đi dạo một lát, rời khỏi đây." Cuối cùng, Bạch Vân Tử ghét bỏ liếc nhìn những người đang nằm trên mặt đất, nói: "Đồ vật để lại ở đây.

Nếu những người này cuối cùng không chết, hãy tặng quà và chúc mừng." Hai người đàn ông nhanh chóng làm theo chỉ dẫn của Bạch Vân Tử, nhốt một người không biết đã ngủ từ lúc nào vào trong lồng, rồi theo bước chân Bạch Vân Tử, rời khỏi hang động.

Khoảng một giờ sau khi rời đi, Hoa Cửu Nguyệt, Phùng Gia An và Trang Hoài Thu cách đó không quá năm dặm.

Lúc này, họ đã xử lý 15 con quái vật được thả ra trước đó.

Nhưng, ngoài quái vật, họ còn gặp rất nhiều động vật đầy hắc khí.

Những động vật này cũng đã chết, nhưng vẫn còn sống.

Bạch Mẫu Đơn cũng không muốn ngửi những động vật đó, xem trong bụng chúng có giun mềm không.

Ba người đi một lúc, Phùng Nhất An đột nhiên dừng lại.

Hắn khẽ thổi một tiếng, rồi một lúc sau, Xi Nhĩ bay đi.

Phùng Nhất An nhíu mày: "Xi Nhĩ lại bay vào rừng.

Bạch Vân Tử có lẽ đã trốn thoát bằng một con đường khác." Trang Hoài Thu vỗ vỗ Bạch Mẫu Đơn trong túi lớn, rồi nhìn Bạch Mẫu Đơn.

Ngẩng đầu nhìn vào sâu trong rừng, chỉ vào túi lớn và nói: "Nhưng ma vương Bạch Thiều ở bên trong." Hoa Cửu Nguyệt: "Bạch Vân Tử chắc chắn đã bỏ lại một con quái vật, để lại thứ mà hắn cho là quan trọng hơn." Hai người còn lại cũng có cùng cảm giác.

Hoa Cửu Nguyệt nhìn Y Phượng Tường An, lớn tiếng hỏi: "A Y, muốn đi không?" Nhìn Vân Hoắc vẫn vô dụng như vậy, những đứa trẻ nhà họ Vân đều lắc đầu, cười lạnh.

Chỉ có Vân Phàm nhanh chóng đề xuất với Vân Hoắc: "Vân Hoắc, nhanh lên, được không?" "Không sao." Vân Hoắc gật đầu.

Nhưng, khi quay lưng nhìn Vân Tử Kiệt, khóe môi mảnh mai xinh đẹp khẽ cong lên một đường cong đẹp mắt, đôi mắt khinh thường.

Sức mạnh của lão tử có thể bị ngươi kiểm tra sao?

Nhưng phải thừa nhận, Vân Tử Kiệt này rõ ràng có chút nghi ngờ mình, vậy thì phải cẩn thận hơn, đề phòng một số người.

"Huynh đệ, nhìn xem, hạch tinh Lang Vương." Một môn đồ từ não của Lang Vương đã chết đào ra hạch tinh, rồi lập tức gửi cho Doãn Tử Kiệt.

Doãn Tử Kiệt dường như không hứng thú với hạch tinh Lang Vương cấp quá sơ cấp, hắn đặt nó vào túi mà không thèm nhìn.

Môn đồ chắc hẳn đã hiểu rõ tính tình của Doãn Tử Kiệt, không dám làm mình xấu hổ.

Những người khác đều có cùng biểu cảm.

Không quan tâm đến hạch tinh, nhưng Vân Hoắc lại quan tâm.

Hắn đã lớn, lần đầu tiên nhìn thấy một thứ có thể tự mình bay lơ lửng và phát sáng.

Theo lời Vân Phàm, một số động vật mở lòng, có thể nuôi dưỡng

hạch tinh.

Đôi khi, sau nhiều năm thực hành, ánh sáng sẽ càng sáng hơn.

Mọi người đều gọi hạch tinh sáng này là Hạch Tâm Ma Thuật, đây là lý do tại sao mọi người gọi ngọn núi này là Dãy Núi Ma Thuật Hỏa Diễm.

Chương 511

Nhưng, bất kể là Hạch Tâm Ma Thuật hay Hạch Tâm Tinh Thạch, đều là điều kiện cần thiết để luyện dược.

Cũng có thể dùng để hấp thu sức mạnh tinh thần, nhưng cường độ hấp thu cấp thấp vẫn vô dụng, chỉ có thể dùng làm dược liệu.

Vân Hoắc gật đầu, dường như không biết gì cả, theo Vân Phàm rút lui mai phục ở ngoại vi rừng, tất cả đệ tử của hắn cũng đã bị phục kích tốt.

Lúc này, Vân Hoắc biết Vân Tử Kiệt muốn dùng thi thể Lang Vương để hấp dẫn quái vật mạnh hơn, tốt nhất là ma thú.

Bởi vì chỉ khi thu được hạch tinh hoặc ma hạch ưu tú, mới có thể quay về và giao nộp.

Cái vừa đào ra từ não Lang Vương thậm chí còn không phải là hạch tinh cấp một.

Lần này, Vân Hoắc hiểu ra, những người này không ở đây để giúp tìm kiếm thảo dược, mà là để giết ma thú lấy Hạch Tâm Ma Thuật cho dược phòng Vân gia.

Sao ta vẫn còn ở đây xem?

Vân Hoắc bí mật nắm chặt tay, không thể không tìm cơ hội lặng lẽ rời đi, nhưng đối với Vân Phàm, có chút bất an, dù sao thì những người này đều cô lập Vân Phàm.

Hắn chờ gần nửa giờ, tiếng "xì xì" truyền đến từ rừng phía trước.

Khi lửa lớn và ánh lửa được dọn dẹp, những thứ đen tối vặn vẹo đó... rắn!

Đương nhiên, những người khác nhìn thấy và đang bí mật rút lui.

Khi Vân Hoắc phát hiện ra tên khốn mà Vân Tử Kiệt dẫn theo đã lùi lại hơn mười mét, Vân Phàm kéo hắn.

Không bị gọi, hắn vui vẻ cười thầm trong lòng.

May mắn thay, những con rắn đó ăn thịt lang.

Vân Hoắc nhanh chóng theo Vân Phàm rút lui theo cùng lộ tuyến với những người khác.

Vì muốn âm hiểm, vậy thì đừng trách ta có độc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tảng đá bọc sức mạnh chói chang bay về phía đàn rắn, nhưng vì hỏa thế và hỏa thế không thể khống chế tốt, tảng đá trực tiếp xuyên qua cơ thể hai con rắn đen.

Tuy nhiên, nó vẫn gây ra hoảng loạn và hỗn loạn trong đàn rắn.

Tiếp đó, hai con rắn đen bị gãy bị đồng loại ăn thịt, nhưng cũng cắn bị thương đồng loại khác. ...

Vũ khí thần kỳ ma thuật mà tổ tiên vĩ đại của gia tộc Wilson để lại!

Vị tổ tiên vĩ đại là một phù thủy vĩ đại, được gọi là Thánh Phù Thủy, tự xưng là người gần gũi với thần linh nhất dưới bầu trời đầy sao.

Khi đó, gia tộc Wilson vô cùng thịnh vượng, và quả thực là gia tộc phù thủy đầu tiên trên đảo Aislan.

Tổ tiên đã khuất để lại di huấn.

Chỉ khi gia tộc Wilson gặp nguy hiểm nhất, mới được mở đĩa hát nhỏ, có thể triệu hồi linh hồn tổ tiên trở về quê hương và phục hồi sức sống.

Không có gia đình nào vĩnh cửu trên bất kỳ thế giới nào.

Gia tộc Wilson đã sống trên đại lục hàng ngàn năm.

Sau khi trải qua vô số tai ương và khó khăn, cũng có những lúc phục hồi vinh quang, nhưng cuối cùng trong thời cận đại, gia đình này dần dần suy tàn.

Mặc dù gia tộc Wilson ngày nay vẫn giữ được danh tiếng của một gia tộc phù thủy cổ xưa, nhưng đã không có phù thủy vĩ đại nào trong hàng trăm năm.

Họ chỉ có thể co rúm lại và luẩn quẩn trong một ngôi làng nhỏ ở cực bắc của đế quốc.

Từ Tiểu Phàm đang sắp xếp từ đường, trong lòng hồi tưởng, không khỏi thở dài một hơi: "Đều tự xưng là gia tộc pháp sư đầu tiên dưới bầu trời đầy sao, thật kỳ diệu, lại có thể thảm hại đến vậy!" Cha của Aida là phù thủy cuối cùng trong gia đình.

Ba tháng trước.

Cha của Aida đã bị giết khi chống lại cuộc xâm lược sa mạc phía bắc lãnh thổ của họ.

Trước khi qua đời, cha cô đã trao lại tài sản cuối cùng của cả gia đình cho cô.

Cô bé trở thành hy vọng duy nhất của ngôi làng đổ nát.

Nhưng những kẻ đã giết cha cô không rời đi, tuyên bố sẽ cướp bóc ngôi làng một lần nữa trước mùa đông.

Dân quân trong làng gần như đã chết hết, số dân quân và gia đình còn lại đã bỏ trốn đến thành phố lớn.

Aida đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ thành phố phía bắc, nhưng yêu cầu quá chậm, không thể đáp ứng.

Cô gái tuyệt vọng đã làm theo yêu cầu của cha mình, và mở đĩa nhỏ.

Theo mô tả của Aida, khoảnh khắc mở đĩa kim loại màu đen, ánh đèn nóng bỏng nhấp nháy khắp phòng.

Chương 512

Khi Aida có thể nhìn thấy môi trường xung quanh, Từ Tiểu Phàm đang nằm trên giường.

Mặc dù người này trẻ tuổi, nhưng theo lời của tổ tiên, Hứa Tiểu Phàm không nghi ngờ gì là tổ tiên trong mắt Aida!

Hứa Tiểu Phàm trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của cô gái tuyệt vọng.

Không nghi ngờ gì nữa, Aida xác định Hứa Tiểu Phàm là thủy tổ của gia tộc Wilson.

Dù sao, lời của tổ tiên khi rời đi đã được truyền miệng.

Mở đĩa, tổ tiên sẽ trở về.

Aida vô cùng phấn khích.

Tổ tiên lại xuất hiện như lời đồn của gia đình, vì vậy chắc chắn sẽ dẫn dắt gia tộc Wilson trở lại vinh quang! ...

Khi Từ Tiểu Phàm tỉnh dậy và vẫn đang trong trạng thái bị đe dọa, Aida đã cung kính giao mệnh lệnh cho Từ Tiểu Phàm.

Tổ tiên đều đã trở về.

Aida tự nhiên cảm thấy không có tư cách làm chủ nhân, không thể lãnh đạo gia tộc Wilson.

Được rồi, mặc dù toàn bộ gia tộc Wilson chỉ có hai người, Từ Tiểu Phàm và Aida.

Từ Tiểu Phàm tự nhiên sẽ không từ chối thiện ý của Aida.

Làm chủ nhân luôn tốt hơn làm một người nghèo.

Mặc dù Từ Tiểu Phàm không nghĩ mình nhất định là tổ tiên của gia tộc Wilson như Aida nói, nhưng lại cho rằng có thể tồn tại một số hiểu lầm.

"Có lẽ ta kiếp trước thực sự là tổ tiên của gia tộc phù thủy, rồi xuyên qua Địa Cầu, rồi lại trở về?" Hứa Tiểu Phàm suy nghĩ một lúc, giơ tay, với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc chỉ về phía trước.

"Hỏa cầu!" Không có bất kỳ phản ứng nào.

Long Ngạo Thiên nhìn các thành viên trong đội, bao gồm cả Mackerel vừa qua đời, mỗi người đều cầm vũ khí nông nghiệp!

Cuốc, xẻng, thậm chí cả rìu đốn củi!

"Long huynh đệ, ta trên đường nghe nói thôn trưởng nữ thư ký rất thân thiện với các nhà thám hiểm, vì vậy ta đã cố gắng lấy một số vũ khí từ dân làng." Thượng Quan Hưng Minh gật đầu, cười nói: "Kết quả, dân làng lại cho ta!" Mặc dù đều là nông cụ, nhưng cuối cùng cũng là vũ khí.

Một số nhà của dân làng có nông cụ dự phòng hoặc bị hỏng, những nông cụ này chỉ được cung cấp cho các nhà thám hiểm được phê duyệt.

"Ta có rìu của huynh đệ thợ săn!" Tinh Vi Tử cảm thấy tự hào, ngẩng đầu, khoe chiếc rìu đốn củi trong tay.

Hắn là thợ săn duy nhất trong làng đó.

Mọi người đều đã đi đến chỗ dân làng, nhưng hắn thông minh, đã đến chỗ thợ săn để xin vũ khí.

"Thôn Thiên Tai tự nhiên thực sự trung thực và đơn giản." Long Ngạo Thiên thở dài, giật lấy chiếc rìu tinh luyện của Mã Tinh: "Đưa rìu cho ta, của ngươi." Long Ngạo Thiên nhét miếng gạch tường của trưởng thôn vào tay Mã Khắc Lý Phổ Tử, rồi tinh tế xem thuộc tính

của chiếc rìu. [Rìu gỗ nguyên bản bị mẻ]: Màu trắng.

Sát thương vật lý +2.

Bị mẻ, nhưng không ảnh hưởng đến sức mạnh của nó, xin hãy đối xử tốt với nó, bạn chiến đấu của lão thợ săn.

"Sát thương vật lý +2!" Long Ngạo Thiên nín thở, lòng càng thêm phấn khích.

Mackerel cúi đầu nhìn miếng gạch tường trong tay, rồi nhìn chiếc rìu bị Long Ngạo Thiên giật lấy, vô cùng bất mãn nói: "Long ca, làm gì vậy!

Ta là huynh đệ của ngươi, không thể giật sao?

Trang bị của ta!" "Hai nghìn nhân dân tệ!" Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng nói: "Sau này xuống mạng, ta sẽ chuyển tiền cho ngươi." "Không!" Mã Khắc Lạc Sâm mặt kiên định: "Ngươi nghĩ ta là loại người có thể mua được bằng tiền sao? 2000 tệ không đủ, trừ khi 2500 tệ!" Long Ngạo Thiên: "3000, một giá!

Gọi điện thoại cho bố nữa." Hắn cười nói: "Được rồi, bố!

Rìu của ngươi." Tình bạn giữa người với người thật đơn giản.

Bố không thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

Nếu có, thì hai bố.

Long Ngạo Thiên thành lập câu lạc bộ game thời cấp hai chỉ để tìm một nhóm bạn cùng chí hướng để chơi game.

Câu lạc bộ Ngạo Thiên là một câu lạc bộ game tư nhân, tổ chức lỏng lẻo, nhân sự phức tạp, nhưng đặc biệt trong vòng cốt lõi của câu lạc bộ, mối quan hệ giữa Long Ngạo Thiên và các thành viên rất bền chặt, giữa họ cũng có nhiều điều thú vị.

Đôi khi, các thành viên trong đội còn giành giật trang bị của nhau.

Mackerel đã từng giật trang bị của Long Ngạo Thiên.

Chương 513

Mackerel chết rồi.

Tiền không quan trọng, mọi người đều có thể sử dụng rìu theo cùng một cách, Long ca vui vẻ.

Sức mạnh của tình bạn!

“Chúng ta đi thôi, chúng ta đi thôi!” Long Ngạo Thiên đã dùng rìu đốn củi, lại thăng hai cấp.

Bây giờ hắn kiêu ngạo hô lớn: “Đội Răng Nanh, tất cả tiến công!” Theo lệnh, người chơi chạy đến nơi vừa tử vong.

Mọi người đều đồng ý tìm một phương pháp để tránh sự chú ý và tấn công của ma thú cấp cao, trọng tâm là mắc kẹt trong rừng sa mạc này, đồng thời giết quái vật và thăng cấp, đồng thời giảm bớt những con quái vật nhỏ xung quanh boss.

Khi chỉ còn lại một boss, cấp độ của mọi người cũng đã cao, có thể thử bao vây boss.

Từ Tiểu Phàm tự nhiên không biết cài đặt sản phẩm của Long Ngạo Thiên.

Hắn nhanh chóng chui vào hố, dùng tay đào, nhanh chóng đào ra một tảng đá to bằng nắm tay.

Bề mặt tảng đá bị bụi bẩn bao phủ, sau khi lau sạch bụi, lộ ra bề mặt nguyên thủy của quặng khoáng đa tầng sáng bóng.

Chúc mừng người chơi, một khối ma khoáng cấp thấp có thể dùng làm năng lượng.

“Hoa!

Hoa!" Thang Mỗ Miêu hưng phấn mặt đỏ bừng hét lớn: "Trong này thực sự có quặng năng lượng!" "Chắc là quặng lộ thiên." Độc Cô Dã Lang cười nhặt một khối quặng từ đất: "Ta cũng đào được một khối quặng lớn hơn của ngươi." "Ta đào được rồi!" Tuyên Hồ Tích Thạch lấy ra một khối quặng to bằng quả bóng rổ từ hố quặng, toàn bộ khối quặng đều màu đen: "Để ta xem, ồ!

Quặng ma thuật trung cấp!" "Ha ha ha." Huyền Hổ Kỷ Sự vô cùng phấn khích, đến nỗi cười lớn: "Nhìn quặng bảo bối của ta, màu đen, dày đặc, vẻ ngoài lớn thật đáng yêu!

Bảo bối của ta lớn hơn của ngươi!

Nếu ngươi từ chối nhận, sẽ không có tác dụng." Thành viên nữ duy nhất trong đội, Mạnh Manh, đáng yêu như vậy, không nhịn được đỏ mặt và mắng: "Thật sự không lớn, đồ tiểu tử thối." "Ta không phải đồ biến thái sao?" Huyền Hổ Kỷ Sự tạm thời không trả lời, cúi đầu nhìn khối quặng ma thuật trong tay, rồi bối rối ngẩng đầu nhìn đồng đội: "Mỏ quặng thực sự lớn." Độc Cô Dã Lang lắc đầu thở dài: "Đứa trẻ này đã được cứu rồi, lời của lũ hổ lang này." "Tiếp tục đào!

Tiếp tục đào!" Thang Mỗ Miêu cười khúc khích, dù không có cuốc, nhưng sự hưng phấn không thể dừng lại: "Ta vừa dùng quặng này, một loại quặng ma thuật cấp thấp mà có thể giúp ta lên cấp 1!" "Mọi người hãy trân trọng cơ hội, và nhanh chóng nỗ lực khai thác.

Tận dụng việc không có quá nhiều người tham gia, hãy để ta khai thác nhiều hơn và thăng cấp." Dưới sự lãnh đạo của Thang Mỗ Miêu, mọi người bắt đầu dốc sức khai thác.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, việc chỉ dùng một tay mà không có công cụ để khai thác thực sự đau khổ, bởi vì không những cuốc của Thang Mỗ Miêu bị hỏng, mà cả cuốc đáng yêu của cô bé cũng bị hỏng.

May mắn thay, người chơi đội Thang Mỗ Miêu đã thay đổi

phương pháp khai thác.

Do nhân vật trong game có giới hạn thanh thể lực ẩn, vì vậy mọi người thay phiên nhau sử dụng công cụ cuốc còn lại để khai thác, và hai người di chuyển ngược chiều nhau.

Mặc dù tốc độ và hiệu suất khai thác bằng cuốc không nhanh, nhưng ít nhất tốt hơn nhiều so với việc khai thác bằng hai tay.

Bây giờ đã sáu giờ trong game, trời càng lúc càng tối.

Vài giờ khai thác đã nâng cấp độ trung bình của đội game lên 4, và quặng lộ thiên thực sự dễ khai thác, ngay cả khi không có công cụ khai thác chuyên nghiệp, bạn cũng có thể đào được quặng năng lượng.

Ngày đầu tiên của trận đấu khiến Thang Mỗ Miêu hài lòng.

Từ hai ba giờ trước, Thang Mỗ Miêu phát hiện gần đó có dấu vết của người chơi khác.

Nhiều người chơi đã theo gợi ý của hệ thống thần khí đến mỏ quặng gần núi Tư Thông.

May mắn thay, diện tích mỏ quặng khá lớn, không có chuyện giành giật mỏ giữa các người chơi.

"Trời sắp tối rồi, để ta về làng, xem cuốc của ta có thể sửa lại không, rồi xuống mạng ăn uống." Thang Mỗ Miêu vỗ vỗ tay, hài lòng nhìn số quặng năng lượng chất đống trong ba lô: "Sau bữa tối, ta sẽ tiếp tục khai thác." "Được rồi, ta sẽ thăng cấp trong một đêm!" Huyền Hổ Kỷ Sự phấn khích hét lớn: "Ta sẽ làm việc chăm chỉ!

Ta sẽ trở thành bậc thầy game!" Thang Mỗ Miêu dẫn các thành viên trong đội trở về làng Thiên Tai, các nhân vật trong game cảm thấy đói và mệt mỏi suốt chặng đường.

"Mỗi người chơi chỉ có thể nhận một phiếu mỗi ngày.

Sau khi xuống mạng, có thể đảm bảo nhân vật trong game không cảm thấy đói hoặc khát trong một ngày." "Đây là loại thực phẩm miễn phí.

Mỗi người chơi chỉ có thể nhận liên tục trong 7 ngày.

Sau 7 ngày, sẽ không thể mua miễn phí.

Cần phải chi điểm tinh lực hoặc điểm tích phân." "Ta đặc biệt khuyên người chơi nắm bắt 7 ngày này để giải quyết vấn đề thức ăn và nước uống của nhân vật.

Đừng lãng phí tinh lực và tinh lực trước phút cuối.

Thứ duy nhất ta biết là tiền tệ khi game bắt đầu phải được trân trọng." Hắn dừng lại, và tiếp tục nói: "Nội dung cập nhật thứ 5 và thứ 6 thực ra có liên quan đến nhau.

Khi xây dựng làng Thiên Tai, mọi người đều có thể nhận được phần thưởng điểm tích phân, vì vậy có thể mua hàng tại trung tâm mua sắm điểm tích phân." "Từ góc độ hiện tại, điểm tích phân chỉ có thể nhận được trong các hành vi và hoạt động game cụ thể, và về lý thuyết, điểm tích phân có giá trị hơn điểm năng lượng." "Quân Vũ thứ bảy là rút thăm may mắn, ta sẽ không nói nhiều, nhìn từ mặt chữ, đây là độc quyền của đại gia, người chơi nghèo không đáng có." Thang Mỗ Miêu giang hai tay, bất lực nói: "Ngay cả khi nhân viên game tạm thời không mở kênh nạp tiền để đảm bảo sự cân bằng của game, điểm tích phân và điểm năng lượng vẫn có thể giao dịch tự do giữa người chơi, nghĩa là làm việc.

Phòng và thiết bị phát sóng cục bộ đều có thể nhận được khi offline." "Cái oa này không thể thoát khỏi sự đầu tư chính thức.

Đây là một vấn đề sinh thái game, chắc chắn sẽ xuất hiện trong mỗi trận đấu.

Không có sự công bằng tuyệt đối trên thế giới này." "Bước tiếp theo...!" Biểu cảm trang trọng: "Cập nhật thứ chín mà mọi người quan tâm nhất, nghề nghiệp và chuyển nhượng trong game!" "Mặc dù hiện tại không có người chơi nào đạt cấp 10, nhưng bạn vẫn có thể xem trước và hiểu ba nghề nghiệp cơ bản thông qua hệ thống game." "Ta tin rằng nhiều người chơi đã hiểu một chút, nên đã chọn nghề nghiệp yêu thích của mình, ta ở đây chỉ đưa ra một số quan điểm của mình." Hắn tiếp tục: "Ba nghề nghiệp cơ bản: [Dân binh], [Thủ hộ giả], [Xạ thủ]." "[Dân binh], đúng như tên gọi, là nghề chiến binh đơn giản nhất.

Theo giới thiệu của hệ thống thần khí, mọi mặt đều tương đối cân bằng, lực chiến rất trung bình." "[Thủ hộ giả] là nghề đỡ đòn điển hình, có yêu cầu cao hơn về sức mạnh và thể chất đối với người chơi chuyển nghề." "[] không cần giới thiệu nhiều, nhưng bạn cần chú ý một điều, xét đến mức độ chân thực cứng nhắc của game này, ta nghi ngờ game này không có cơ chế tự động ngắm bắn, kỹ năng bắn cung thực sự, vì vậy những người muốn chuyển thành cung thủ nên cân nhắc kỹ lưỡng." "Ba nghề nghiệp cơ bản đều có nhiệm vụ điều kiện.

Chương 514

Hiện tại, không thể tìm thấy nội dung nhiệm vụ cụ thể, nhưng chắc chắn sẽ không quá khó." "Điều đáng nói là, ba nghề nghiệp này không có bất kỳ kỹ năng chuyên nghiệp nào sau khi chuyển nghề!" "Không thêm bất kỳ chi phí nào, chiêu chém, đập khiên... tất cả đều không có!" Thang Mỗ Miêu hít sâu một hơi: "Ba, mọi người đều mắng ta, kế hoạch chó má!" Trong phòng khách, có tiếng "Kế hoạch chó má!

Trả lại kỹ năng cho ta!" và "Kế hoạch chó má lười biếng trực tuyến!

Giết nó đi!".

"Không có kỹ năng, nghĩa là ba nghề nghiệp cơ bản nhiều nhất chỉ hơn về thuộc tính so với các nghề nghiệp khác." "Ta đã chuyển nghề!" Long Ngạo Thiên cảm thấy vô cùng tự hào, và lớn tiếng tuyên bố: "Ta, Long Ngạo Thiên, đã thành công đột phá lên cấp 11 suốt đêm!" Mọi người nhìn máu tươi của Long Ngạo Thiên.

Như một con quỷ, toàn thân đầy mùi máu tanh, rất nồng nặc.

Hắn là một u linh biết đêm qua đã giết bao nhiêu con chuột sa mạc.

"Sau khi vật lộn và nhận được điểm năng lượng đêm qua, ta quyết định rút thăm ngay lập tức!

Thành lập đội ngũ đầu tiên trong game này!" Long Ngạo Thiên lớn tiếng tuyên bố, thu hút sự chú ý của nhiều người chơi: "Mọi người đều đang chờ đợi tin tốt của ta, ta hy vọng những người chơi cấp cao có thể gia nhập đội ngũ của ta, ta nhiệt liệt chào đón mọi người!" Cuối cùng, Long Ngạo Thiên dẫn các thành viên trong đội tham gia vòng quay may mắn.

Những người chơi đi theo tin tức mới nhanh chóng đuổi theo, và chứng kiến sự ra đời của đội ngũ người chơi đầu tiên.

"Đương nhiên, mỗi game đều có một đại gia." Huyền Hổ Kỷ Sự vô cùng ghen tị nhìn bóng lưng Long Ngạo Thiên: "Nghe nói tên này tối qua đã chi tiền mua điểm năng lượng.

Không trách sao lại có thể chuyển nghề nhanh như vậy." "Dù sao cũng là Long Ngạo Thiên." Thượng Quan Hưng Minh: "Hắn có danh tiếng cao trong giới, gia đình hắn sở hữu một tập đoàn công ty niêm yết, đã thành lập một công ty, về cơ bản mỗi game hắn chơi đều chi hơn 10 triệu." Hắn lặng lẽ mở diễn đàn game, để kiểm tra tỷ giá giao dịch mới nhất hôm nay.

Trước khi xuống mạng tối qua, hắn đã xem tỷ giá giao dịch điểm năng lượng so với tiền tệ thật, tức là 1:1, một điểm năng lượng là 1 nhân dân tệ.

Nhưng bây giờ, tỷ giá đã cao đến 1:51!

Một điểm năng lượng là 51 tệ!

Sự nỗ lực cả đêm của Long Ngạo Thiên đã làm tăng tỷ giá giao dịch lên 50 lần!

"Hắc, đại gia." Thang Mỗ Miêu lắc đầu.

Cuộc đua của người giàu càng khó khăn hơn, nhưng hắn không hề nản lòng.

"Đi thôi, để ta tiếp tục khai thác." "Ngươi không muốn đi gặp đội ngũ đầu tiên của người khác sao?

Rất đáng nhớ đó." "Không, ta cần tăng tốc độ và tiết kiệm năng lượng." Thang Mỗ Miêu kiên định lắc đầu: "Bởi vì, ta sẽ thành lập đội ngũ thứ hai!" Một lượng lớn người chơi theo Long Ngạo Thiên đến vòng quay may mắn.

Ban đầu định dành chút thời gian để khai thác và thăng cấp để tiết kiệm năng lượng, nhưng sự thật chứng minh, chỉ có một số đội tò mò vội vàng chạy đến chỗ Long Ngạo Thiên rút thăm.

Vòng quay may mắn của đại gia địa phương luôn đi kèm với đủ loại người xem.

Mặc dù người chơi bình thường không thể chi tiền, nhưng mọi người đều thích xem hành vi chơi game của đại gia địa phương.

Cái gọi là vòng quay may mắn là một vòng quay may mắn 3D màu đen khổng lồ, cao 2 mét, bao phủ bởi các khu vực rút thăm khác nhau.

Có đạo cụ game, trang bị game, đặc điểm nhân vật, và đương nhiên không thiếu [Cảm ơn quý khách đã ủng hộ].

Về cơ bản, cứ cách một khu vực rút thăm lại có một [Cảm ơn quý khách đã ủng hộ].

Bài viết chiến lược của Thang Mỗ Miêu đã phân tích khả năng của vòng quay may mắn.

Mỗi lần rút thăm đều có một phần năm khả năng [Cảm ơn quý khách đã ủng hộ].

"Đồ vật lớn quá!

Thật là kỳ diệu!" "Ta nghe nói là đồ vật dành cho nhà thám hiểm, ta không biết cách sử dụng." "Ta nhìn, nhưng tiểu thư không cho ta chạm vào đồ vật." "Đừng nhìn, có một số nhà thám hiểm đã chết rồi." Ban đầu, nhiều dân làng đứng xem rút thăm, nhưng cùng với sự xuất hiện của một lượng lớn người chơi, dân làng đã từ bỏ vị trí của mình.

"Để ta bắt đầu giao dịch." Trước tiên, Thang Mỗ Miêu và các thành viên khác chỉ có thể đứng chờ tại chỗ.

Tuy nhiên, cửa nhà đá đã mở toang, người chơi bên ngoài cũng có

thể nhìn thấy diễn biến cốt truyện trong sân.

Từ Tiểu Phàm dẫn theo Ngải Đạt đứng đợi trong sân. "Kính thưa Huân tước Wilson đáng kính!" Long Ngạo Thiên rất có kinh nghiệm.

Hắn đứng thẳng, cúi chào và dâng lên món quà.

Động tác vô cùng phô trương, nhưng cách biểu đạt lại đầy vẻ chân thành: "Ta đã nhận được thư bổ nhiệm từ nhân viên đội ngũ.

Ta mong nhận được sự công nhận của ngài, và sẽ thành lập một đội quân hùng mạnh để bảo vệ Thôn Thiên Tai." "Một chiến sĩ dũng cảm, gia tộc Wilson tự hào về ngươi." Từ Tiểu Phàm gật đầu, nhẹ nhàng nói tiếp: "Tuy nhiên, nếu ngươi muốn trở thành chỉ huy quân đội của Thôn Thiên Tai, ngươi phải chứng minh mình có năng lực vượt trội hơn người khác." "Ngài có tin tưởng để ta chứng minh lòng trung thành và năng lực của mình không?" Từ Tiểu Phàm nhìn Long Ngạo Thiên, vẻ mặt Long Ngạo Thiên lúc này trông vô cùng nghiêm túc: "Ta có lòng tin!" "Để trở thành thủ lĩnh đội quân, ngươi phải luôn trung thành với ta, trung thành với gia tộc Wilson.

Nếu không, địa vị thủ lĩnh của ngươi sẽ bị tước bỏ, và đội quân cũng sẽ bị cưỡng chế giải tán." "Ngươi sẽ mãi mãi trung thành với ta chứ?

Ngươi sẽ trung thành với gia tộc này chứ?" Long Ngạo Thiên hô lớn: "Thưa Chúa tể, ta nguyện ý!" Hắn cho rằng cốt truyện trò chơi này không hề phức tạp hay rắc rối.

Trong một môi trường chân thực đến thế này, được giao tiếp với những nhân vật sống động như thật khiến hắn vô cùng phấn khích.

Long Ngạo Thiên cảm thấy mình như một thành viên của gia tộc Wilson, một chiến binh thực thụ đứng trên vùng đất ma huyễn, thề nguyện với chủ nhân và nỗ lực bảo vệ gia đình.

Lúc này, Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn hòa nhập vào trò chơi.

Chương 515

"Thưa Đại sư, xin hãy tin tưởng vào lòng trung thành của ta!" Long Ngạo Thiên cúi đầu, giọng nói kiên định, linh hồn trung nhị như đang bùng cháy.

Mã Khắc Lý Phổ (Mark) đứng sau lưng Long Ngạo Thiên, nói nhỏ với Thượng Quan Hưng Minh: "Cốt truyện này phức tạp thật, dài dòng ghê." "Cậu không thấy nó thú vị hơn xem phim sao?" Thượng Quan Hưng Minh thở dài, nói: "Cảm giác này giống như đang đứng trong thế giới điện ảnh, tự mình tham gia vào diễn biến cốt truyện.

Cảm giác thật tuyệt." Mã Khắc nhìn Thượng Quan Hưng Minh, rồi lại nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Long Ngạo Thiên, đột nhiên cảm thấy mình bị bỏ rơi, không thể bắt kịp nhịp điệu của những người chơi này nữa.

Từ Tiểu Phàm đã giao tiếp với Long Ngạo Thiên nhiều lần, một mặt để làm cốt truyện phong phú hơn, mặt khác là để gia tăng cảm giác quy thuộc của hắn.

Chỉ khi người chơi có cảm giác gắn bó với Thôn Thiên Tai, họ mới có thể giúp thôn phát triển tốt hơn. "...Ta tin tưởng ngươi, chiến binh của ta." "Với tư cách là thủ lĩnh đội quân, ngươi cần chấp nhận thử thách của ta." Từ Tiểu Phàm phất tay, hệ thống thần kỳ trước mặt Long Ngạo Thiên tự động bật ra khung nhiệm vụ: "Ở đây có ba nhiệm vụ, ngươi có thể chọn một để hoàn thành." "Đương nhiên là có nhiệm vụ rồi." Long Ngạo Thiên không hề ngạc nhiên.

Hắn nghiên cứu kỹ ba nhiệm vụ, rồi không chút do dự chọn một trong số đó: "Thưa Chúa tể, ta chọn nhiệm vụ này!" [Bản đồ Thôn Thiên Tai]: Cách đây không lâu, Thôn Thiên Tai bị một đám đạo tặc sa

mạc cướp bóc và vây hãm, chúng đã cướp đi rất nhiều lương thực của thôn.

Huân tước Wilson vô cùng tức giận.

Ngài cần dùng máu và mạng sống của lũ lưu manh đó để rửa sạch nỗi nhục mà gia tộc Wilson phải chịu đựng. [Mục tiêu nhiệm vụ]: Tìm ra hang ổ lũ đạo tặc sa mạc đã cướp bóc Thôn Thiên Tai, giết chết hoặc bắt giữ toàn bộ bọn chúng. ...

Trong khi chờ đợi người chơi báo danh quy mô lớn, một số nhân vật có tiếng trong giới game đã đăng tải thông tin: "Hãy giữ lý trí, đừng hùa theo đám đông, đừng thu thập bằng chứng lung tung, hãy tẩy chay trò chơi rác rưởi này trên toàn mạng." Mười sáu từ đơn giản nhằm điều chỉnh hành vi sai lệch của game thủ.

Mọi người bắt đầu tỉnh táo lại, giao lưu với nhau, tìm kiếm bộ cài đặt game mới và thu thập bằng chứng. "Tôi không phải kẻ mất não mà đi hùa theo, tôi phải tẩy chay trò chơi rác rưởi này một cách hợp lý!" Một số người chơi từng trải nghiệm game tỏ ra vô cùng bất mãn, nhưng trên các nền tảng game lớn, diễn đàn và trang web, vẫn có những người đứng ra bảo vệ trò chơi họ yêu thích.

Người chơi Thiên Tai: "Trò chơi này 100% là thực tế ảo!

Tuyệt đối không lừa đảo!" Người chơi khác: "@Chủ thớt, ông đang làm trò gì thế?

Thủy quân (seeding) ở đây à?

Không có việc gì làm sao?" Người chơi Thiên Tai: "Đồ chó hùa!

Đợi ông chơi thử trò này, ông sẽ nhận ra nó hưng phấn đến mức nào!

Chắc chắn sẽ là bom tấn!

Một trò chơi cực phẩm!" Người chơi khác: "Hôm nay tôi để lời này ở đây, dù tôi có thiếu game chơi, tôi thà chết trong Liên Minh Huyền Thoại chứ không bao giờ chơi cái game rác rưởi này!" Người chơi khác: "Nếu cái game rác này mà có chút tính năng nào ra hồn, tôi sẽ trồng cây chuối, livestream ăn... ngay trên mạng!" Do độ thảo luận quá cao, các UP chủ (Streamer/Youtuber) nổi tiếng của khu vực game trên các trang video lớn cũng vào cuộc.

Tiêu đề: 《Game rác bị toàn mạng tẩy chay?

Cùng UP chủ vạch trần bộ mặt thật của trò chơi lừa đảo!》 "Hoàn toàn chính xác!

Tuyệt đối công bằng?

Không có kênh nạp tiền?

Xì!

Nghe là biết xạo!

Vãi chưởng!" "Công ty Nga Công Hán (Tencent?) bị nghi ngờ gặp phải đối thủ lớn nhất?

So sánh với Liên Minh Huyền Thoại ư?

Cái quái gì thế này?" "Cho dù tôi không có kỹ thuật chơi game đỉnh cao, nhưng các người cũng đừng coi thường tôi quá.

Tôi có thể mua đứt cả cái công ty game này đấy!" Lượng lớn người chơi mới xuất hiện tại Thôn Thiên Tai, nhìn mọi thứ đều thấy mới mẻ.

Cây cối mới mẻ, cỏ dại mới mẻ, NPC cũng mới mẻ. "Cô gái NPC kia vừa cười với tôi!

Trời ơi, chân thực quá!

Trên mặt cô ấy còn dính cả bùn nữa!" "Tôi thậm chí ngửi thấy mùi

cỏ, ôi buồn nôn quá!

Phân bò ở đâu ra thế này!

Thiết kế thừa thãi quá!

Xóa ngay cái chi tiết này đi!" "Trong thế giới ma huyễn mà thôn trang lại lạc hậu thế này sao?

Vệ sinh công cộng là một vấn đề lớn đấy.

Tại sao chơi game mà tôi còn phải lo lắng về vệ sinh cá nhân?

Game này tệ thật.

Chương 516

Tôi out game đây!" Lâu dần, dân làng Thôn Thiên Tai cũng quen với những thói quen kỳ quặc của các mạo hiểm giả mới đến, nào là sờ soạng cây cối, ngửi cỏ, thậm chí ăn cả đất.

Ngay cả việc mạo hiểm giả nếm thử phân bò họ cũng đã thấy qua rồi.

Tiểu thư Ngải Đạt đã nói với dân làng rằng, các mạo hiểm giả đến từ một nơi xa xôi, được Huân tước Bilardo dùng ma pháp triệu hồi tới.

Họ chưa từng thấy bất cứ thứ gì ở đây, và cũng không hiểu nhiều về thế giới này.

Vì vậy, dù mạo hiểm giả có làm những việc phi thường hay kỳ quặc, mọi người cũng không nên quá kinh ngạc, hãy tôn trọng mạo hiểm giả. "A, đều là người nghèo cả." Chú Adam nắm lấy bàn tay nhỏ của Dì Eva, ngồi xổm ở ngã tư quảng trường, thở dài thườn thượt, tỏ vẻ đồng cảm: "Lũ trẻ này chưa từng thấy phân bò bao giờ, thật đáng thương." ...

Nhiệm vụ lần này có quan hệ mật thiết với loài Chuột Nhím Sa Mạc (Sa mạc đâm đồn thử), một loài ma thú sơ cấp.

Chuột Nhím Sa Mạc sống ở sa mạc, hoang mạc, vùng hoang dã.

Hoàn cảnh càng khắc nghiệt, chúng sống càng dai như cá gặp nước.

Đây là loài động vật ăn tạp, khi đói sẽ ăn tất cả mọi thứ.

Hoa màu chịu hạn mà dân làng Thôn Thiên Tai trồng gần đó lại là món khoái khẩu của bọn chuột này, thậm chí còn ngon hơn thực vật sa

mạc thông thường.

Dân làng rất khó trồng trọt và kiểm soát chúng, cũng khó hoàn toàn ngăn chặn Chuột Nhím Sa Mạc xuất hiện.

Thành ra năm nào thu hoạch cũng kém.

Gần đây, khi Thôn Thiên Tai sắp đến mùa thu hoạch, cũng là lúc Chuột Nhím Sa Mạc hoành hành dữ dội nhất.

Nhưng nhờ có người chơi định cư tại thôn, bọn chuột hiện tại không còn thời gian để trộm hoa màu nữa.

Không còn cách nào khác, dù bọn chuột có trốn trong hang cát, người chơi cũng đang vắt óc suy nghĩ tìm cách lôi chúng ra.

Đổ nước, hun khói, cầm xẻng đào... người chơi có thể làm tất cả mọi thứ.

Người chơi cố gắng hết sức để giết Chuột Nhím Sa Mạc.

Dù sao thì quái vật cũng giúp thăng cấp, mà thịt chuột cũng có thể ăn được.

Nhân vật trong game của người chơi cũng cần thực phẩm để lấp đầy bụng.

Vua Chuột (Thử Vương) vô cùng đau đầu.

Đám người kỳ quái này không chỉ giết chuột con, chuột cháu mà còn truy lùng cả nó.

Ma thú cao cấp có trí tuệ nhất định.

Vua Chuột bị buộc phải ra mặt.

Để bảo vệ chủng tộc, nó chỉ còn cách chờ cơ hội xuất hiện tại điểm train quái của người chơi, tích cực giết chóc, hy vọng có ngày đuổi được đám người đáng ghét này đi.

Không ngờ, sáng nay Long Ngạo Thiên dẫn đội ngũ xuất quân, tình cờ đụng độ Vua Chuột đang phục kích một nhóm người chơi khác.

Dưới sự tấn công không sợ chết của Vua Chuột, Long Ngạo Thiên cảm thấy vô cùng vinh dự. "Long huynh đệ, tôi đang ở trong này rồi.

Con Vua Chuột chắc chưa đi xa đâu." Mã Khả Tây Ti (Maxi) dùng giọng cảnh giác nhìn về phía bãi cát vàng vô tận, nói nhỏ với Long Ngạo Thiên: "Cái tên to xác này không trốn được nữa đâu.

Hai ngày nay tôi nghe trên diễn đàn game có người phàn nàn về việc Boss khu tân thủ tấn công người chơi ở các bãi train." "Hừ, thông minh gớm." Thượng Quan Hưng Minh cười: "Không ngờ Boss tân thủ thôn mà cũng biết chiến thuật đánh lén." "Đánh lén thì có tác dụng gì chứ?" Long Ngạo Thiên cười khinh miệt: "Làm một con BOSS, mày không thể thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt đâu.

Mã khắc đốn (McDonald?), việc đầu tiên là cho anh em ngụy trang thành người chơi bình thường đi loanh quanh train quái." "Đợi những người khác bị phục kích, chờ Vua Chuột xuất hiện thì chúng ta vây công!" Dưới mệnh lệnh của Long Ngạo Thiên, các thành viên Câu lạc bộ Ngạo Thiên bắt đầu ẩn nấp.

Mã Khắc dẫn theo vài người chơi làm mồi nhử.

Long Ngạo Thiên không chủ quan.

Trước khi rời thôn, hắn đã đặc biệt hỏi thăm chú thợ săn trong thôn để có được thông tin đáng tin cậy về ma thú.

Bọn chúng rất nhạy cảm với hơi thở của sinh vật lạ, nếu cự ly quá gần chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Giả sử những ma thú cao cấp như "Sa Mạc Thử Vương" có ý thức lãnh thổ rất mạnh, chúng sẽ không rời khỏi lãnh thổ của mình quá xa.

Thôn Thiên Tai nằm ngoài lãnh thổ của Vua Chuột, nên an toàn trong nhiều năm, nhưng hoa màu của dân làng vẫn thường xuyên bị lũ chuột nhỏ phá hoại.

Mã Khắc dẫn theo vài người chơi, đi đi lại lại giữa các điểm train quái, bắt đầu dụ Vua Chuột rời khỏi hang cát để tiêu diệt.

Thanh máu của Vua Chuột giảm đi một chút, hiện tại chỉ còn lại hai phần ba.

Thỉnh thoảng, trên đầu Vua Chuột lại nhảy lên con số sát thương hơn 20 điểm, hiển nhiên là do những người chơi có thuộc tính cường độ cao gây ra. "Chi chi!" Vua Chuột tiếp tục gào thét, đau đớn và máu tươi kích thích thần kinh của nó, khiến đôi mắt chuột đen láy dần chuyển sang màu đỏ ngầu.

Chương 517

"Chú ý Aggro (thù hận)!" Long Ngạo Thiên hét lớn: "Thượng Quan Hưng Minh, đội cung tiễn của cậu đâu!

Sao không bắn?

Sau một loạt bắn rồi mà sát thương vẫn như gãi ngứa thế hả?" "Tưởng tôi là thần xạ thủ chắc!

Tất cả anh em đều đang chen chúc quanh con Vua Chuột, bắn không cẩn thận là trúng đồng đội đấy!" Thượng Quan Hưng Minh phẫn nộ hét lại: "Cái chiến trường hỗn loạn này, chắc chắn sẽ có người bị ngộ thương!" "Không cần lo lắng chuyện ngộ thương!" Long Ngạo Thiên nghiến răng hét lớn: "Lão tử hôm nay nhất định phải giết chết con chuột này!

Bắn cho ta!" "Được rồi." Thượng Quan Hưng Minh nhún vai, giương cung, nheo mắt ngắm bắn: "Tất cả thành viên giương cung, tự do xạ kích, chỉ nhắm vào con Vua Chuột thôi nhé." "Vút!" Những mũi tên từ bầu trời lao xuống.

Mưa tên do hàng trăm cung thủ bắn ra tuy không lớn nhưng lại mang đến cảm giác chấn động.

Trên đầu Vua Chuột xuất hiện chi chít các dòng chữ thông báo sát thương.

Thanh máu của nó đột ngột giảm mạnh, chỉ còn một nửa.

Đương nhiên, những người chơi ở tiền tuyến cũng phải trả giá.

Ít nhất mười mấy người chơi đỏ máu đã chết trong tay đồng đội.

Rất nhiều cung thủ tên biến thành màu đỏ, chuyển sang trạng thái ác ý (PK).

Trực giác ma thú nói cho Vua Chuột biết, những kẻ đứng sau bắn tên mới là mối đe dọa lớn nhất.

Long Ngạo Thiên mạnh mẽ rút mũi tên cắm trên má ra, bất chấp máu me be bét, kích động hét lớn: "Thêm vài hiệp nữa thôi, chúng ta sẽ đánh chết nó!" Thượng Quan Hưng Minh tiếp tục giương cung, mở to mắt, dẫn đầu đội cung thủ tìm góc bắn thích hợp.

Lúc đó, mưa tên rơi xuống ít nhất cũng có một nửa bắn trượt hoặc trúng vào đồng đội.

Thao tác game hardcore (khó) mang lại khó khăn cực lớn cho trận chiến.

Nhưng game càng có tính thử thách và thao tác, người chơi càng thấy thú vị.

Lúc này, Vua Chuột phát ra tiếng kêu gào điên cuồng. "Chi chi!" Vua Chuột giơ vuốt trước lên, đá mạnh như chiến mã, hất tung hàng phòng thủ tiền tuyến.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào những người chơi phía sau.

Trong ánh mắt bất định của Long Ngạo Thiên, bầu trời mạc danh kỳ diệu tối sầm lại.

Năng lượng ma pháp thần bí và cường đại tụ tập, trong không khí loãng phía trên đội cung thủ xuất hiện một nhóm bóng đen. "Ầm!" "Ầm!" Những tảng đá nâu khổng lồ đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nhanh chóng nện vào đội ngũ cung thủ.

Loạt bắn thứ ba của Thượng Quan Hưng Minh đã quá muộn, lượng lớn cung thủ bị đá tảng từ trên trời rơi xuống đè chết, tử vong ngay lập tức.

Đá tảng rơi xuống, mặt đất chấn động nhẹ như động đất.

Người chơi chọn class Cung thủ vốn có thuộc tính vật lý không cao, khi bị gió lốc từ đá rơi trúng thôi cũng có thể chết ngay tại chỗ.

Những người chơi tiền tuyến còn lại ở hiện trường trố mắt nhìn đồng đội phía sau chết thảm. "Thứ này..." Long Ngạo Thiên cầm đại đao, đứng trước mặt Vua Chuột, quay người nhìn cảnh tượng hỗn loạn phía sau.

Sau khi nín thở, Long Ngạo Thiên mới cứng ngắc quay người lại. "Lão sư..." Long Ngạo Thiên nuốt nước bọt, nhìn Vua Chuột, lẩm bẩm: "Lưu Tú (người chơi hệ tâm linh/hack), là mày sao?" Long Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn Vua Chuột đang đứng trước mặt, ánh mắt nó hơi hạ xuống.

Một người và một con chuột nhìn nhau chằm chằm một cách kỳ quặc trên chiến trường.

Long Ngạo Thiên nhìn thấy sự ngạo mạn và châm chọc rất nhân tính trong mắt Vua Chuột. "Súc sinh, dám cười nhạo ta!" Long Ngạo Thiên tức giận.

Cái game chết tiệt này, quái vật lại còn biết cười nhạo người chơi! "Long...

Long huynh đệ, chúng ta phải làm sao?" Thành viên trong đoàn hét lớn: "Vị trí sát thương chủ lực chết hết rồi, để tôi lên thay!" "Không được rút lui!

Chết là hết, ma pháp sẽ giết hết chúng ta!" Long Ngạo Thiên hét lớn: "Lên!

Lên!

Lên!" Còn lại 100 người chơi hét lớn và nhanh chóng lao lên, thề phải giết chết con chuột khổng lồ kia. "Rầm!!!" Một cái đuôi chuột thô to quét ngang, nghiền nát một đám người chơi.

Những người chơi vong linh (người chơi đã chết nhưng chưa tan biến hoặc người chơi undead?) tiếp tục bò dậy và xung kích. "Bất chấp tất cả!

Trước khi chết phải cắn nó một cái!" Long Ngạo Thiên phẫn nộ gào thét: "Dồn hết sát thương cho ta!" Một thành viên câu lạc bộ bị đuôi khổng lồ hất văng, một lúc sau không tìm thấy vũ khí, liền theo đội lao vào Vua Chuột.

Chương 518

Khi nghe thấy lời hô hào của Long Ngạo Thiên, hắn thực sự đã cắn vào đuôi Vua Chuột.

Sát thương cưỡng chế -1.

Đuôi Vua Chuột khẽ quẫy, hất người chơi lên cao, sau đó đập nát hắn, biến hắn thành vũng máu. "Chết tiệt!" Long Ngạo Thiên nín thở: "Huynh đệ, ta nhớ ID của cậu rồi!

Quay về chắc chắn sẽ cho cậu vào đội chuyên nghiệp!" Mặc dù Vua Chuột không tiếp tục sử dụng ma pháp thiên thạch, nhưng lượng máu trâu bò của nó cũng đủ để quét sạch những người chơi cận chiến còn lại.

Thanh máu của Vua Chuột giảm dần, số lượng người chơi cũng giảm dần. "Rầm!" Chân sau của Vua Chuột đạp mạnh, Long Ngạo Thiên lần cuối cùng tử trận, hóa thành bạch quang bay về Thôn Thiên Tai.

Đồ đạc của người chơi rơi trên mặt đất cũng biến mất, hệ thống tự động đưa về túi đồ (ba lô) của người chơi khi hồi sinh. "Chi chi..." Vua Chuột thương tích đầy mình phát ra tiếng kêu khẽ, có chút khốn hoặc và bất lực.

Giết nhiều kẻ địch như vậy mà kết quả là chúng biến mất hết, cũng không có thức ăn dự trữ, đúng là một lũ sinh vật quái dị. ... [Kênh Câu lạc bộ Ngạo Thiên - Tổ chiến đấu] Tổ trưởng Long Ngạo Thiên: "@Toàn thể nhân viên, mọi người có điểm năng lượng không?

Mau hồi sinh đi!

Đừng đợi một tiếng nữa!

Sau trận chiến tôi sẽ bồi thường điểm năng lượng cho mọi người!" Cổng đá phẳng lì ở Thôn Thiên Tai phát ra bạch quang.

Hàng trăm luồng bạch quang cùng lúc xuất hiện, khiến ai nấy đều phải ngước nhìn.

Chú Adam: "Ánh sáng đẹp quá, là mưa sao băng mà tiểu thư Ngải Đạt từng nói sao?" Dì Eva: "Hồi nhỏ, em nghe người hát rong trong thôn kể rằng sao băng tượng trưng cho tình yêu tươi đẹp." Chú Adam và Dì Eva mỉm cười với nhau, nắm chặt tay, dựa vào nhau nhìn bạch quang trên bầu trời.

Người chơi trong thôn cũng tụ tập lại xem. "Vãi, sao có nhiều người chơi chết một lúc thế?" "Đó chẳng phải là Câu lạc bộ Ngạo Thiên sao?

Trời đất, thật kìa!" Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của những người chơi trong thôn, Long Ngạo Thiên dẫn theo đoàn đội bước ra khỏi quảng trường. "Anh em!

Hồi sinh xong thì tập hợp nhanh lên!" "Thanh máu của nó chỉ còn một nửa thôi, mau quay lại tiếp tục công việc!" "Sau chiến tranh đừng tiếc điểm năng lượng, sẽ được thanh toán toàn bộ!

Phải tranh thủ thời gian, đừng để nó hồi phục!" "Con chuột lớn đó biết dùng ma pháp, nhưng dù Boss có khó đánh đến đâu cũng không thoát khỏi số kiếp bị giết!" Long Ngạo Thiên gào thét trong kênh chat voice của đoàn đội: "Anh em, tôi bật nhạc chiến đấu rồi đây, đừng ai lười biếng, tiếp tục chiến nào!" Long Ngạo Thiên cùng các thành viên hét lớn rồi lao ra ngoài.

Mãi đến khi họ rời khỏi thôn, những người chơi khác mới thu hồi tầm mắt, kênh thế giới vốn yên tĩnh lại trở nên sôi động. "Tân thủ cầu bao nuôi, tìm một nữ chủ nhân xinh đẹp, nếu được sẽ hôn chân...

Trong tim chỉ có một mình chủ nhân.

Mỗi ngày đều sẽ truyền năng lượng cho người!" "Thiết lập tốc độ, thiếu tanker (tiền tuyến) chất lượng cao!

Cần người chơi cấp 3 trở lên!" "Lập team!

Lập team!

Có ai muốn đi xem Long huynh đệ giết Boss không!

Cho tôi đi theo húp chút nước canh với!" "Đội khai thác mỏ Mèo và Chuột đã chiêu mộ đủ nhân viên!

Hoàn thành nhiệm vụ binh đoàn cần khoảng 80.000 điểm năng lượng.

Người mới không bị từ chối, mỏ mới ra lò số lượng lớn, dạy nghề tại chỗ!

Đào được chia 5-5!" Tuyên Hồ (Tuyên Vũ?) đăng một tin nhắn trên kênh thế giới, cũng không quên gửi tin nhắn riêng cho Từ Tiểu Phàm (ẩn danh?): "Tôi thấy Long Ngạo Thiên chết ở thành phố phía Bắc (?), thật sự bị kích thích rồi, thanh máu chỉ còn một nửa." [Kênh Đoàn đội] Sói Hoang Cô Độc: "Anh Mèo, tôi có cần dẫn người đi cướp quái không?" Thang Mỗ Miêu (Mèo): "Đừng làm mếch lòng người khác, thực lực của Long Ngạo Thiên cũng không yếu, không cần thiết phải gây thù chu chuốc oán.

Chỉ là Boss tân thủ thôn thôi, đắc tội với ông chủ câu lạc bộ nào đó thì không đáng - cứ dùng tiền là giải quyết được." Mạnh Mạnh Thật Đáng Yêu: "Em sẽ nỗ lực cày cuốc vài ngày, để mọi thứ đâu vào đấy, em nhất định có thể giành được hạng nhất." ...

Long Ngạo Thiên cùng những người chơi vừa hồi sinh quay lại chiến trường, nhìn thấy Vua Chuột đang vùi một nửa người trong cát để hồi phục.

Quả nhiên, thanh máu của Vua Chuột đã hồi phục, lên tới hai phần ba.

Long Ngạo Thiên cảm thấy bất an.

Cả đời hắn gây sát thương cũng không lại tốc độ hồi phục của nó sao? "Mẹ kiếp!" Long Ngạo Thiên hét lớn: "Tiền tuyến lao lên!

Hậu phương dồn sát thương cho ta!" "Đội thám hiểm, chỉ có mình ta!" Các thành viên Quân đoàn Ngạo Thiên hét lớn khẩu hiệu, đội cung tiễn của Thượng Quan Hưng Minh lại một lần nữa trút mưa tên. "Vút!" Dưới sự tích lũy sát thương không sợ chết của người chơi, thanh máu của Vua Chuột giảm nhanh chóng, chỉ còn lại một nửa.

Chương 519

"Chi chi!" Vua Chuột vô cùng tức giận, thiên thạch trên không trung lại xuất hiện.

Lần này quy mô còn lớn hơn.

Người chơi tiền tuyến và hậu phương đều bị những tảng thiên thạch khổng lồ từ trên trời rơi xuống bao phủ.

Người chơi máu giấy bị đập chết ngay tại chỗ, biến thành thịt nát.

Ngay cả những người chơi có sức chống chịu cao cũng bị trọng thương, không thể cầm máu, chỉ có thể nằm trên mặt đất chờ chết.

Năm phút sau.

Hàng ngàn luồng bạch quang lại xuất hiện tại quảng trường thôn.

Vua Chuột chưa chết, Quân đoàn Ngạo Thiên lại bị tiêu diệt. "Lại nữa rồi, thành viên câu lạc bộ đó hình như lại chết sạch." "Người anh em, tôi đau quá, không phải nỗ lực cả tiếng đồng hồ lại bị đoàn diệt nữa chứ?" "Tôi thật sự không trách Long Ngạo Thiên, con Vua Chuột đó quá biến thái.

Tôi chỉ lén lút đứng nhìn thôi mà cuối cùng cũng bị một tảng đá lớn đè chết!

Con chuột đó nhất định là hack!" ...

Đến giữa trưa, người chơi lần thứ ba nhìn thấy Long Ngạo Thiên bước ra khỏi thôn.

Người anh em họ Long này thật kiên trì!

Bất khuất không buông tha, vẫn giữ được nhiệt huyết chiến đấu mãnh liệt như vậy! "Chết tiệt, ta không tin nó hack thật!

Cho dù có hack cũng không thể làm thế được!

Có thể tiếp tục ném đá mãi sao?" Long Ngạo Thiên vừa đăng nhập vào sàn giao dịch chính thức trên diễn đàn game, mua rất nhiều điểm năng lượng do người chơi khác bán, vừa đỏ mặt tía tai hét lớn. "Xông lên!

Xông lên!

Không giết chết Vua Chuột thì thề không làm người!" Long Ngạo Thiên: "Câu lạc bộ Ngạo Thiên, theo ta!" Những người đứng xem thấy Long Ngạo Thiên phát biểu trên kênh thế giới, nhiệt huyết sôi trào, cũng muốn tham gia vào trận chiến đầu tiên của cả server này. "Khách vãng lai không bị từ chối, đều là anh em!

Theo ta chém nó!" Long Ngạo Thiên đơn giản mở quyền hạn đội ngũ, tự động phê chuẩn người chơi gia nhập, rồi dẫn theo càng nhiều người chơi hơn chạy về phía sa mạc. ...

Hai giờ sau.

Trời sắp tối.

Những luồng bạch quang từ trên trời lại rơi xuống, tụ tập tại quảng trường thôn. "Ta không ăn tối nữa, ta sắp tức chết rồi!" Long Ngạo Thiên lại cùng đội viên lao ra khỏi quảng trường, vẫn tràn đầy đấu chí, điên cuồng hét: "Lần này, con chuột đó chỉ còn lại một phần ba cây máu, lần này nếu nó còn ném đá nữa, nhất định là nó hết mana rồi!" "Huynh đệ, nếu anh không ổn thì để tôi hoàn thành nốt cho!" Giọng Long Ngạo Thiên khàn đi, nhưng vẫn tiếp tục cùng thành viên trong đoàn lao ra khỏi thôn.

Tại cổng quảng trường Thôn Thiên Tai.

Dì Eva không kìm được thở dài: "Nhất định là tình yêu của chúng ta đã ảnh hưởng đến các vị thần, mưa sao băng thần kỳ xuất hiện,

vĩnh viễn không bao giờ tắt." Chú Adam quay lại nhìn Dì Eva, kiên định nói: "Nếu nó không biến mất, anh sẽ cùng em ngắm mãi, ngắm tiếp." Dì Eva mỉm cười ngọt ngào, dựa vào bên cạnh chú Adam.

Người chơi nghe lén gần đó không khỏi xúc động.

Một nữ game thủ đa sầu đa cảm không kìm được nói khẽ: "Cùng ngắm mưa sao băng rơi xuống Thôn Thiên Tai, để nước mắt rơi trên vai em..." "Tình yêu chân thành quá, game này chân thực thật." Eva lau nước mắt.

Long Ngạo Thiên dẫn theo càng nhiều người chơi quay lại chiến trường.

Do sát thương từ người chơi tăng lên, Vua Chuột hồi phục chậm, thanh máu chỉ mới hồi được một nửa.

Khi Long Ngạo Thiên suất lĩnh đội bóng giết tới, Vua Chuột cũng nhìn thấy đám người chơi, và thấy Long Ngạo Thiên tay cầm loan đao đứng ở hàng đầu.

Trong ánh mắt nhân tính hóa của Vua Chuột có một tia bất lực, làm sao mà giết mãi không chết đám quái vật này vậy.

Kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Không nói nhiều lời vô nghĩa. "Lên!" Long Ngạo Thiên gầm lên ra lệnh.

Vua Chuột không triệu hồi thiên thạch rơi xuống nữa.

Không có năng lượng ma pháp để thi triển phép thuật, nhưng với bản năng sinh vật, khi bị đe dọa tính mạng, Vua Chuột không hề bỏ cuộc. "Chi chi!" Vua Chuột ngẩng đầu rít lên, từ bốn phương tám hướng trên sa mạc xuất hiện rất nhiều Chuột Nhím. ...

Chương 520

Bắc Bộ Thành, quy hoạch đô thị mang đậm phong cách trung cổ.

Mặc dù không trật tự như thành phố hiện đại, nhưng cũng thể hiện sự quyến rũ dị quốc mãnh liệt. "Đây mới là game chân chính!

Trước kia tôi toàn chơi game rác!" "Ở thung lũng kia, một nữ pháp sư xinh đẹp vừa nhìn tôi, tôi cảm giác mình đang yêu!" "Ừm, chi tiết thành phố trong game này quá chân thực, tôi cảm thấy mình có thể trực tiếp quay một bộ phim giả tưởng ở đây." Những người chơi thuộc nhóm "Đoàn Xe Lớn" tuy kinh ngạc nhưng không quên nhiệm vụ của mình.

Họ len lỏi trong thành phố, thu thập tình báo và tìm hiểu về Bắc Bộ Thành.

Quy hoạch của Bắc Bộ Thành rõ ràng hơn nhiều so với các lãnh thổ nhỏ.

Đại khái chia thành vài khu vực: khu dân cư, khu giao lưu thương mại, khu vực dành cho pháp sư và mạo hiểm giả, doanh trại quân đội khổng lồ, và cũng có khu quản lý trung tâm thành phố không cho phép tùy tiện ra vào.

Nửa ngày sau, những người chơi ra ngoài thu thập tin tức đã quay lại địa điểm tập kết.

Là một trong những câu lạc bộ chiến đấu tuyến đầu, Câu lạc bộ Ngạo Thiên sở hữu nhiều người chơi cao cấp.

Quân đoàn A của họ duy trì cấp độ trung bình khoảng 15.

Tuy hiệu suất thăng cấp sẽ giảm, nhưng tốc độ chậm này chỉ áp dụng cho người chơi phổ thông.

So với ông chủ câu lạc bộ và người chơi nạp tiền, việc thăng cấp tương đối dễ dàng.

Dù sao thì, rất nhiều người tham gia không thiếu tiền có thể mua lượng lớn điểm năng lượng trên thị trường giao dịch để thăng cấp.

Kỳ lạ là, dù game Thiên Tai không thiếu đại gia, nhưng đa số các đại gia này đều duy trì cấp độ ở mức 17, 18, chưa từng mua điểm năng lượng để tích lũy cấp độ vượt trội.

Thổ hào đương nhiên không thiếu tiền, nhưng mọi người đều đạt đến một mức độ điên cuồng nhất định thì sẽ không tiếp tục ném tiền qua cửa sổ nữa.

Hiện tại, thôn trang đang duy trì một sự ngầm hiểu kỳ lạ.

Người chơi cấp cao nhất vẫn luôn là Long Ngạo Thiên.

Không ai chủ động phá vỡ sự ngầm hiểu này để vượt qua cấp độ của hắn.

Long Ngạo Thiên vẫn luôn tự hào về vấn đề này, tự xưng là "Đệ nhất nhân" của Thôn Thiên Tai. ... "Long huynh, nhiệm vụ hôm nay của chúng ta là gì?" "Tôi nghe Thượng Quan nói, tìm lãnh thổ nhà Eric (Ai Lý Khắc) có vẻ phiền phức.

Tìm vài NPC để test xem có thể khiến đội trưởng giải thể hay không." "Nằm gai nếm mật, đã đến lúc chiến đấu rồi!" "Tại sao không mang đội trưởng bắt được từ trận chiến trước ra thử phân giải?

Nếu NPC đội trưởng cũng có thể phân giải thành điểm năng lượng, tôi sẽ không lãng phí năng lượng đâu!" "Biết đâu đấy, Long ca có để ý cái điểm năng lượng đó không?

Chỉ là cái cớ để giết người thôi." Những người chơi tụ tập ít nhất đều cấp 15.

Mỗi người đều khát khao thử nghiệm, nhiệt huyết trong mắt không thể che giấu. "Yên lặng, yên lặng." Long Ngạo Thiên đưa tay lên miệng, hạ thấp giọng: "Lần này chúng ta lén đi chém người, không được rêu rao.

Nếu Câu lạc bộ Mèo Meo biết được, chắc chắn sẽ truyền đến tai Thang Mỗ Miêu." "Tôi không sợ!" Long Ngạo Thiên dang hai tay, bất lực nói. ... "Một đám kỵ sĩ đông đảo, nhưng không phải là vô địch." "Chết rồi không thể hồi sinh, nhưng người chơi của tôi thì có thể." "Chỉ cần ngài nỗ lực làm việc và dùng điểm năng lượng để hồi sinh, ba lần hồi sinh đầu tiên tiêu hao không quá nhiều, nằm trong khả năng chịu đựng của đa số người chơi." "Ở giai đoạn này, hai câu lạc bộ lớn của chúng ta, bao gồm cả những người chơi lẻ tẻ có thể khích lệ, có thể tổ chức ít nhất vài vạn người." "Cộng thêm ba mạng hồi sinh khả dụng, một đội quân hơn 100.000 người.

Tôi nắm chắc 80% có thể ăn được đội ngũ kia, thậm chí giết chết kẻ cầm đầu." Thang Mỗ Miêu (Tom Cat) ngừng lại: "Nhưng, cho dù tôi tiêu diệt được đám người đó thì sao?

Tôi chỉ có thể lấy lại vật phẩm chuộc, hoặc thu hoạch một lô trang bị quân sự.

Nhưng cuối cùng, tôi vẫn sẽ đắc tội với Đế quốc." Vẻ mặt Thang Mỗ Miêu vô cùng nghiêm túc: "Tôi vừa nói rồi, lần bị đánh lén này, cốt truyện game vẫn bảo vệ mạch truyện chính.

Gia đình thì có thể, nhưng Đế quốc Nancet (Nam Tư Đặc) thì khác!" "Tôi tiêu diệt một đội quân của Đế quốc, nhưng chắc chắn sẽ có đội thứ hai, thứ ba..." "Thì đã sao!" Giọng Long Ngạo Thiên đầy vẻ khó tin: "Một đám NPC kinh nghiệm, phái đến để tặng trang bị, giết một nhóm, hai nhóm thì giết hai nhóm!" "Cách nghĩ của ngài hoàn toàn sai lầm!" Thang Mỗ Miêu nghiêm túc: "Ngài không thể đánh đồng

game Thiên Tai với tư duy thông thường của các game online khác.

Trong game Thiên Tai, rất nhiều yếu tố được tạo ra ngẫu nhiên, không hề cân nhắc đến khả năng chịu đựng của người chơi hiện tại." "Mặc dù chúng ta là người chơi, nhưng chúng ta phải có tư duy của thế giới thực, không được đánh giá thấp bọn họ.

Nếu không, nếu bị tấn công lần nữa, đội ngũ sẽ bị hủy diệt.

Đó là bài học tốt nhất." "Tôi không thể đảm bảo đội quân mà Đế quốc phái tới lần nào cũng có thể giải quyết được." "Nếu Đế quốc Nancet dùng toàn lực để giết chúng ta thì sao?

Tôi không loại trừ khả năng này." Thang Mỗ Miêu nói khẽ: "Đó cũng là khuyết điểm của kế hoạch thứ nhất.

Một khi chiến tranh bùng nổ, chúng ta sẽ không có đường lui.

Đối mặt với cả một đế quốc hùng mạnh, chúng ta không có cơ hội chiến thắng." "Không thể nào." Long Ngạo Thiên nói: "Ngài nói Đế quốc Nancet và Đế quốc Sư Tử (Lion) chỉ là huynh đệ xã giao.

Nếu Đế quốc Nancet phái đại quân tấn công chúng ta, Đế quốc Sư Tử sẽ ngồi nhìn từ trên tường thành sao?" Long Ngạo Thiên bắt đầu học cách sử dụng não bộ, Thang Mỗ Miêu rất vui mừng. "Nhưng đừng quên, chỉ có tôi biết tôi là công dân của Đế quốc Sư Tử.

Đối với Đế quốc Nancet, chúng ta là đạo tặc.

Chương 521

Chỉ cần giao thiệp ngoại giao với biên giới, họ sẽ phái đội ngũ giết chết đạo tặc biên giới.

Đế quốc Sư Tử...

Ok thôi." "Sau đó công khai thân phận của tôi!

Theo kiến nghị, hãy đăng một bài viết trưng cầu trên diễn đàn game, kêu gọi người chơi bỏ phiếu." Tiêu đề bài viết: 《Vận mệnh Thôn Thiên Tai nằm trong tay chúng ta!》 Long Ngạo Thiên vỗ đầu: "Tôi tuyệt đối sẽ làm tốt, ngài cứ yên tâm." "Tôi, Thang Mỗ Miêu của Câu lạc bộ Mèo Meo, cùng với Long Ngạo Thiên của Câu lạc bộ Ngạo Thiên đã cùng nhau phát triển một nhiệm vụ lãnh địa mới [Bảo vệ tài sản của tôi], nhiệm vụ này đang được thực thi..." ... "Có một đám cầu thủ thông minh, cuộc sống của chủ nhân sẽ trở nên vô cùng thoải mái." Từ Tiểu Phàm nằm trên ban công nhà đá, vừa hưởng thụ ánh nắng, vừa nheo mắt, nhiệt độ ấm áp khiến hắn cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Thực tế không phải hắn trở nên lười biếng, mà là do người chơi quá có năng lực.

Ngay cả người chơi mới cũng vội vàng làm những việc như bảo vệ vệ sinh công cộng của thôn, chứ đừng nói đến nội dung game quan trọng như nhiệm vụ lãnh địa.

Từ Tiểu Phàm cầm một chiếc máy thần kỳ, trên màn hình đang chiếu hình ảnh của Thang Mỗ Miêu và Long Ngạo Thiên.

Cũng có âm thanh phát ra, hắn có thể chọn các góc nhìn khác nhau.

Nhìn xem Thang Mỗ Miêu thông minh thế nào, cân nhắc xem hành

vi trong game có dẫn đến một cuộc chiến tranh dân sự, từ đó dẫn đến sự phá hoại Thôn Thiên Tai hay không.

Từ Tiểu Phàm lúc này cảm thấy sâu sắc rằng, việc luôn để người chơi cảm nhận tính chân thực của trò chơi là vô cùng chính xác.

Nhiều người chơi bị "ngược", họ tự nhiên sẽ rút ra bài học.

Khi chơi game, họ sẽ theo bản năng cân nhắc đến những ảnh hưởng tiêu cực từ quy tắc chân thực của trò chơi, và nỗ lực tối đa để đảm bảo lợi ích trong game.

Từ Tiểu Phàm và các đội viên là chiến hữu trên cùng một con thuyền.

Trong khi bảo đảm lợi ích của bản thân, người chơi cũng đang bảo vệ lợi ích của Từ Tiểu Phàm.

Ban đầu, sau khi người chơi đẩy lùi và tiêu diệt lãnh thổ nhà Eric, Từ Tiểu Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng cho đại chiến.

Kế hoạch là gia tăng thăng cấp trong thế giới thực, tái hiện vinh quang của gia tộc Wilson trong chiến tranh, và giành được nhiều tài nguyên chính trị to lớn hơn.

Chỉ cần người chơi bắt đầu tấn công quy mô lớn vào nhà Eric, Từ Tiểu Phàm sẽ phái người liên hệ với thành phố biên giới phía Bắc, và thông báo trước cho Đế quốc Sư Tử.

Cho dù Đế quốc Sư Tử do đấu tranh chính trị mà hiện tại cố ý phớt lờ vinh quang của gia tộc Wilson, cũng không thể ngồi yên nhìn đế quốc khác xâm lược lãnh thổ của gia tộc mình.

Lúc đó, thành phố biên giới phía Bắc của Đế quốc Sư Tử chắc chắn sẽ phái lượng lớn viện binh đến Thôn Thiên Tai.

Thôn Thiên Tai sẽ an toàn vô hại, và có thể thu được đủ lợi ích

chiến tranh trong phạm vi toàn cục.

Chỉ có điều, làm như vậy Từ Tiểu Phàm sẽ cần tiêu hao một phần điểm năng lượng để ẩn giấu sự tồn tại của mỏ ma khoáng, tránh bị cao tầng Đế quốc Sư Tử phát hiện và đoạt lại tài nguyên.

Nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, đội ngũ người chơi do Thang Mỗ Miêu cầm đầu có khả năng sẽ không để chiến tranh gia tộc bùng nổ, Từ Tiểu Phàm cũng vui vẻ xem kịch hay. "Phồn vinh".

Từ Tiểu Phàm lắc ngón tay, trên ngón tay xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, hắn đưa ra một ngón tay khác, năm ngọn lửa độc lập nhấp nháy, quấn quýt lấy nhau như một tinh linh nhỏ đang nhảy múa.

Do số lượng điểm năng lượng tăng lên, Từ Tiểu Phàm có thể tùy ý tiêu hao điểm năng lượng để đạt hiệu quả ma thuật, thậm chí còn mạnh hơn, tinh vi hơn và dễ thao túng hơn.

Chỉ cần có đủ điểm năng lượng, ma chú của Từ Tiểu Phàm sẽ trở nên dễ dàng.

Ngải Đạt đứng bên cạnh quạt gió tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ: "Tổ tiên đại sư, ma thuật thật quá thần kỳ." Từ trong mắt cô bé, Từ Tiểu Phàm nhìn thấy một nguyện vọng. "Muốn học không?" Từ Tiểu Phàm lắc ngón tay, dập tắt ngọn lửa, đột nhiên cười: "Ta có thể dành thời gian dạy ngươi." "Thật sao!

Nhưng...

Tổ tiên đại sư, phụ thân từng nói, con không có thiên phú trở thành pháp sư, con..." Ngải Đạt đỏ mặt.

Ngải Đạt không có thiên phú trở thành pháp sư, Từ Tiểu Phàm đã sớm biết chuyện này. "Đối với ta, đó không phải là vấn đề." Từ Tiểu Phàm bình tĩnh cười, vấn đề có thể giải quyết bằng điểm năng lượng thì không phải là vấn đề. "Chỉ cần con chịu học, ta lúc nào cũng có thể

dạy." Ngải Đạt cảm thấy chấn động, trên mặt tràn đầy hưng phấn, quỳ gối xuống, cúi đầu bày tỏ lòng kính trọng và sùng bái: "Cảm ơn Tổ tiên!" Cô bé này cơ thể phát triển khá tốt. ...

Trời sắp tối.

Đa số người chơi đều đang ở trạng thái offline (ngoại tuyến).

Thang Mỗ Miêu và Long Ngạo Thiên cũng đã offline để ăn cơm và ngủ, nhưng tinh thần trách nhiệm với tư cách là đoàn trưởng không cho phép họ tùy hứng như vậy.

Bởi vì họ có kế hoạch quan trọng cần thực hiện vào buổi tối.

Đêm nay, ánh trăng mờ ảo, hoàn cảnh xung quanh không quá rõ ràng.

Tại sườn núi nhỏ cách gia đình Eric không xa, một bóng đen lặng lẽ ẩn nấp.

Đó là một tổ đội người chơi tiềm hành (tàng hình).

Chương 522

Từ góc độ của Dã Mã Liệp Nhân (Wild Horse Hunter), hắn có thể lờ mờ nhìn thấy ánh nến đang nhấp nháy trong lãnh thổ nhà Eric. "Đội 1, bắt đầu!" Dưới mệnh lệnh của Thang Mỗ Miêu, một nhóm nhỏ người chơi nhanh chóng di chuyển về phía lãnh thổ gia đình Eric dưới sự che chở của ánh trăng.

Do tình hình hỗn loạn, vì lý do an toàn, lãnh thổ nhà Eric chìm trong bóng tối, Huân tước Hy Khu nghiêm cấm dân làng ra ngoài.

Tiểu đội này có khoảng mười người chơi, còn đội ngũ hỗ trợ một trăm người thì ở phía sau khá xa.

Dã Mã Liệp Nhân (được văn bản gốc gọi nhầm là Nghiêm Phong) lợi dụng ruộng lúa mì ngoài cảnh làm nơi ẩn nấp, khom lưng và nhanh chóng tiến lên.

Từ góc độ của hắn, có thể nhìn thấy ngoại quan của lãnh thổ.

So với Thôn Thiên Tai, lãnh thổ nhà Eric kiên cố hơn nhiều.

Tường rào cao khoảng năm mét bao quanh lãnh thổ nhà Eric.

Chỉ có một cánh cổng gỗ lớn có thể thông qua tường thành, bên ngoài tường là hào sâu, có cầu gỗ hẹp bắc qua.

Vài tháp canh cơ bản nằm rải rác bên trong hàng rào, là nơi giám sát và xạ kích.

Nếu muốn tiếp cận lãnh thổ nhà Eric, chỉ có thể đi qua cầu gỗ, mà cầu gỗ lại nằm cách tháp canh không xa.

Lính canh trên tháp sẽ phát hiện bất kỳ ai đi qua cầu. "Anh Mèo, tôi đã đến vị trí chiến đấu chỉ định!" Trong tiểu đội người chơi, người chơi giữ chức đội trưởng dẫn những người còn lại đến gần cầu gỗ,

ngồi xổm trên mặt đất, nhìn về phía tháp đen. "Không phát hiện mục tiêu khả nghi trong tháp, tôi có thể lặn xuống nước bất cứ lúc nào!" "Tốt." Thang Mỗ Miêu gật đầu, cảm thấy hài lòng.

Nhìn xem, Long Ngạo Thiên phát hiện ra những người chơi chuyên tinh về thích khách này vô cùng đáng tin cậy, ít nhất từ góc độ hành động, họ vô cùng chuyên nghiệp. "Tiếp tục tiến lên, tìm cách thâm nhập vào lãnh thổ và hoàn thành kế hoạch!" "Nhớ kỹ mục tiêu nhiệm vụ của các cậu, tìm kho thương mại trong lãnh thổ của hắn, và thu thập vị trí của sứ giả!" Dưới mệnh lệnh của Thang Mỗ Miêu, các thành viên tiểu đội bắt đầu dẫm lên cầu gỗ, nhanh chóng băng qua, đồng thời cảnh giác nhìn về phía tháp canh.

Dù có lính canh ở đâu, họ cũng sẽ nhanh chóng rút lui.

Đồng thời, để đảm bảo chỉ huy có thể quan sát động hướng của tiểu đội thích khách theo thời gian thực, tiểu đội thích khách đã mở thêm một phòng livestream trên diễn đàn game, để Thang Mỗ Miêu có thể nhanh chóng điều chỉnh "kế hoạch". "Thế nào?" Long Ngạo Thiên tự hào nhìn màn hình trực tiếp, châm chọc Thang Mỗ Miêu: "Người của tôi không tệ chứ?

Nhìn khắp server game, chỉ có một nhóm người chơi này nắm được khả năng chiến đấu [Tiềm hành] thôi đấy.

Ngoài ra, đám người này chuyên đi nghiên cứu class thích khách trong các game online khác!

Dã Mã Liệp Nhân (Nghiêm Phong) đều là người chơi thuộc class thích khách cả đấy!" Long Ngạo Thiên rất vui, cảm thấy cuối cùng cũng có thể nở mày nở mặt trước Thang Mỗ Miêu. "Tốt." Thang Mỗ Miêu gật đầu, tiếp tục chú ý hình ảnh của đội thích khách từ phòng livestream.

Các thành viên đội thích khách thuận lợi qua được cầu gỗ.

Lúc này, lính canh trên tháp lắc lư người.

Đội thích khách nhanh chóng khom lưng, thở nhẹ, cố gắng ẩn mình vào nơi trú ẩn hoang dã.

Kỹ năng ẩn thân trong game này khác với các game khác.

Người chơi ở giai đoạn này hiểu rằng kỹ năng [Tiềm hành] là kỹ năng bị động, không có hiệu ứng đặc biệt.

Đi nhẹ, thở khẽ, ẩn nấp, làm đi làm lại nhiều lần, bạn có thể thành công nắm vững kỹ năng ẩn thân.

Nửa giờ sau, tiểu đội thích khách đã sơ bộ nắm được quy luật thời gian kiểm tra phòng thủ của tháp canh.

Sau khi xác nhận trong tháp không có lính canh, Dã Mã Liệp Nhân nói nhỏ trong kênh voice của tiểu đội: "Cơ hội tốt!

Tất cả dùng móc câu!" [Móc câu đúc sắt]: Phẩm chất Trắng.

Sát thương vật lý +2.

Không có dây thừng, cũng không thể bắn ra, nhưng đeo vào tay và chân có thể giúp bạn leo tường, leo mái nhà.

Chú ý đừng dùng để đâm người, vì sẽ gây ra sát thương lớn.

Cần đổi bằng 20 điểm tích phân.

Các loại đạo cụ trong trung tâm mua sắm tích phân đều do Từ Tiểu Phàm chế tạo lúc rảnh rỗi để làm phong phú nội dung mua sắm.

Tất cả thành viên đội thích khách đều giơ móng vuốt lên, bắt đầu cẩn thận leo trèo.

Họ đã luyện tập nhiều lần.

Mặc dù không quá giỏi leo tường, nhưng ít nhất sẽ không có ai bị ngã.

Dưới sự che chở của bóng đêm, hơn mười người chơi mặc quần bó màu đen và trùm đầu đen từ từ leo lên hàng rào.

Không khí sát phạt lưu chuyển trong không trung, mỗi thành viên đội thích khách đều nín thở, vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 523

Ngay cả bình luận (đạn mạc) trong phòng livestream cũng ít đi nhiều, chỉ có một số người chơi không nhịn được mà lên tiếng. "Chuyên nghiệp!

Câu lạc bộ Ngạo Thiên quả thực có đủ nhân tài." "Thích khách!

Ngày nào cũng cầm đại đao và bình máu lao vào thích khách mà hét lớn!

Đều là thích khách cả!" "Thật ngầu!

Tôi cũng muốn học ẩn thân!

Tôi cũng muốn trở thành một thích khách!" Dã Mã Liệp Nhân dành thời gian liếc nhìn bình luận trong phòng livestream.

Mặc dù không phải streamer chuyên nghiệp, nhưng hắn vẫn vui mừng khi thấy đánh giá của người chơi về mình, thậm chí cảm thấy có chút tự hào.

Cái gọi là thích khách, chính là tiềm nhập vào lòng địch trong khi không ai hay biết, và hoàn thành kế hoạch chiến đấu.

Sau đó rời đi trong vô thức, Sát thủ!

Những kẻ một khi đã xâm nhập và bắt đầu giết người được gọi là chiến sĩ điên cuồng, không phải sát thủ!

“Tôi sẽ không trở thành một chiến sĩ điên cuồng, tôi là một sát thủ xuất sắc!” Dã Mã Liệp Nhân chấn chỉnh.

Hắn dùng móng tay bấu vào tường trèo lên.

Sắp vượt qua hàng rào, nhưng tiến độ của đội sát thủ vẫn không hài lòng.

Hàng chục người chơi sát thủ đang leo lên ở các vị trí khác nhau.

Dã Mã Liệp Nhân đã ở trước tháp.

Vừa xác nhận không có lính gác ở chân tháp.

“Tần suất lính gác xuất hiện trong tháp trung bình là 5-6 phút.

Tốc độ leo của tôi là ba phút rưỡi.

Tôi có ít nhất một phút rưỡi để vào tháp, quan sát địa hình, rồi nhanh chóng rời tháp để tìm tháp thứ hai.

Sau đó lên kế hoạch chiến đấu tiếp theo tại một nơi ẩn nấp.” Dã Mã Liệp Nhân nhanh chóng vạch ra kế hoạch ẩn thân tiếp theo trong đầu.

“Hắc!” Dã Mã Liệp Nhân nhảy lên mạnh mẽ, tay phải móc chặt vào mép tường.

Dưới sự bùng nổ thuộc tính công suất lớn, cơ thể hắn vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

Hắn bình ổn bám vào mép tường, sau đó siết chặt cơ bắp chân, mũi chân chạm đất, lặng lẽ nhảy vào trong tháp.

“Tuyệt vời!” Dã Mã Liệp Nhân rất hài lòng.

Nếu đánh giá độ ẩn thân, thang điểm 10, ít nhất bạn phải cho 9... 5 điểm.

“Được rồi, bước tiếp theo là quan sát...” Dã Mã Liệp Nhân ngẩng đầu, định đứng dậy, nhưng đột nhiên cứng đờ, cơ thể đột ngột cứng nhắc.

Trong một cái tháp nhỏ, có hai lính gác đang ở bên trong.

Hai lính gác đang cầm thức ăn và nửa bình rượu, Dã Mã Liệp Nhân trợn mắt nhìn đối phương.

Không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, bầu không khí ngượng ngùng.

“Kết thúc rồi!

Hỏng bét rồi!” “Dã Mã Liệp Nhân thật xui, lính gác lười biếng trốn và ăn uống, nhưng lại bị phát hiện!” “Tôi đã nhảy vào doanh trại địch, làm sao đây, đợi online!

Gấp quá!” “Sự nghiệp sát thủ của anh em tôi bị hủy hoại rồi, Long Ngạo Thiên huynh biết nên sa thải hắn.” Trong phòng trực tiếp, không khí vui vẻ, những người xem trực tiếp đều rất phấn khích.

“Tôi bị phát hiện!” Trong đầu Dã Mã Liệp Nhân chỉ có một suy nghĩ.

Hắn căng thẳng nuốt nước bọt, não bộ co giật.

Trước khi lính gác kịp hét lên, hắn đột nhiên giơ tay: “Tôi đầu hàng!” Hai lính gác lập tức đứng hình.

Đúng lúc đó, Dã Mã Liệp Nhân lướt tới, nhắm vào lính gác gần nhất để đâm!

“Ầm!” Lính gác không kịp phản ứng, ngã từ trên tường xuống dưới bức tường sau khi bị sát thủ chính đâm trúng.

Một lính gác khác vừa đâm giáo dài, Dã Mã Liệp Nhân lại dũng cảm tiến lên, dùng tay trái đỡ giáo, tay phải móc vào mặt lính gác.

Họng và mặt của lính gác bị rách, máu chảy ra rất nhiều, cơ thể hắn rơi xuống đất.

“Hừ!” Dã Mã Liệp Nhân liếc nhìn vết thương trên cánh tay, vẻ mặt lạnh lùng, biểu lộ một chút khinh thường.

Chương 524

Là một sát thủ có cường độ cao và thuộc tính vật lý cao, vết thương nhỏ như vậy căn bản không ảnh hưởng gì.

Sau một trận chiến ngắn ngủi và dữ dội, tiếng vỗ tay bùng nổ trong video trực tiếp tại hiện trường.

“Xuất hiện rồi, Sparda đã ra tay!” “Tuyệt vời quá!

Sát thủ thực sự!” “Chúc mừng, bạn đã xâm nhập thành công vào tháp lãnh địa gia tộc!” “Hôm nay tôi học được, vậy là tôi cũng thích hợp làm sát thủ.” Người chơi trong phòng phát sóng làm mặt Dã Mã Liệp Nhân đỏ bừng, nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh lại suy nghĩ, đứng trên tháp cúi đầu.

Hắn quan sát tình hình lãnh địa Hi Đặc dưới ánh nến của người dân trong tầm mắt.

“Bạn có chắc chắn rằng một cá nhân đáng tin cậy không?

Đội trưởng đội sát thủ, ngay cả khả năng tàng hình cũng thất bại.” Thang Mỗ Miêu nhìn Long Ngạo Thiên và Long Ngạo Thiên chấn chỉnh: “Là một sát thủ, trong quá trình xâm nhập không thể tránh khỏi một số cuộc chiến!

Hiện tại toàn bộ đại đội vẫn chưa bị phát hiện.” “Được rồi, lời giải thích này tạm chấp nhận.” Hắn tiếp tục xem trực tiếp.

Khi Dã Mã Liệp Nhân đang quan sát lãnh địa Hi Đặc, một tiếng hét đột nhiên vang lên dưới hàng rào.

“Có một kẻ địch!

Lãnh địa đã bị kẻ địch xâm nhập!” Đó là tiếng của lính gác.

Hắn ngã từ trên tường xuống không chết, nhưng bị thương nặng và bất tỉnh tạm thời.

Sau khi tỉnh dậy, hắn hét lên để cảnh báo nhanh nhất có thể.

Mặt Dã Mã Liệp Nhân biến sắc, cùng với tiếng hét của lính gác, toàn bộ lãnh địa Hi Đặc trở nên hỗn loạn.

"Tiếng động từ hướng nào!

Cố lên!" "Băng cướp nào vậy?" "Mau đi báo cho Lãnh chúa Hi Đặc!" Ngày càng nhiều lính gác tập trung về phía tháp, Dã Mã Liệp Nhân liếc mắt một cái.

Ít nhất có một trăm lính gác.

Thang Mỗ Miêu liếc nhìn Long Ngạo Thiên: "Đây cũng gọi là xâm nhập thành công?" Long Ngạo Thiên không biểu cảm gì: "Sự cố luôn xảy ra." "Làm sao đây, Mèo ca!" Tiếng lo lắng của Dã Mã Liệp Nhân vang lên từ kênh đội chiến đấu nhỏ.

Thang Mỗ Miêu thở dài: "Được rồi, thay đổi tấn công, hỗ trợ đội bóng, xuất phát!" "Mở cửa thành!" Dã Mã Liệp Nhân hét lớn, các thành viên đội sát thủ nhanh chóng xuyên qua tường vào cổng lớn lãnh địa Hi Đặc, đánh gục vài lính gác và đẩy tung cánh cổng gỗ lớn.

Hơn một trăm thành viên đội hỗ trợ đã đợi bên ngoài tường thành nhanh chóng tràn vào khu vực thành phố, không nói một lời lao thẳng vào lính gác.

"Giết!

Vì vinh quang của Thiên Tai Thôn mà cố gắng!" "Cướp tiền!

Cướp người!

Cướp trang bị!" "Ba đang ở đây, ba đang ở đây!" Người chơi gào thét và hô to giết chóc cả bầu trời.

Lính gác có chút hoảng sợ.

Bọn cướp không chỉ gây hỗn loạn bên ngoài lãnh địa mà còn gây hỗn loạn bên trong lãnh địa!

“Đừng gây rối, giữ vững phòng thủ!” Hai hiệp sĩ xuất hiện để duy trì trật tự, chỉ huy trận chiến và hét lớn: “Chỉ là một lũ, ta là chiến sĩ vĩ đại của đế quốc!

Vĩnh viễn không sợ bất kỳ kẻ thù nào!” Cuộc chiến trở nên hỗn loạn.

Dưới sự chỉ huy của Thang Mỗ Miêu, các thành viên đội sát thủ không tham gia chiến đấu.

Nghiêm Phong phóng hỏa và gieo rắc không khí hoảng loạn khắp mọi ngóc ngách của lãnh địa Hi Đặc.

“Bây giờ đến lượt chúng ta.” Panda liếc nhìn Long Ngạo Thiên: “Mặc dù sức mạnh của lãnh địa Hi Đặc không đủ, nhưng hơn một trăm người chơi không đủ để gây ra mối đe dọa lớn hơn cho lãnh địa Hi Đặc.

Bạn có thể dẫn người tham gia chiến đấu.” “Được thôi.” Long Ngạo Thiên mỉm cười cầm cây cốt đao lớn, hét lớn với các thành viên chiến đấu của câu lạc bộ Ngạo Thiên phía sau: “Anh em, đi thôi!” “Viễn chinh, đói khát!” Thang Mỗ Miêu ngạc nhiên.

Khi nào thì khẩu hiệu của đoàn Ngạo Thiên thay đổi vậy?

Hơn một nghìn người chơi lao về phía chiến trường Hi Đặc.

May mắn thay, Thang Mỗ Miêu đã chuẩn bị sẵn hai tay, và đã dự đoán cũng như lập kế hoạch ứng cứu cho sự thất bại của đội sát thủ trước khi họ xâm nhập.

Ba hiệp sĩ trên lãnh địa Hi Đặc đã tham gia chiến đấu, hàng trăm

lính gác tập trung lại, tấn công các thành viên đội hỗ trợ.

Đội hỗ trợ rơi vào thế yếu, chỉ có thể ở gần cửa thành.

May mắn thay, đội quân Ngạo Thiên của Long Ngạo Thiên không cách xa lãnh địa Hi Đặc, nhanh chóng tiến vào lãnh địa Hi Đặc.

Khi những lính gác mới tham gia chiến trường, thế yếu của người chơi đã đảo ngược, trận chiến trở nên thuận lợi, đội người chơi thổi vang kèn phản công.

Lính gác đang thất thế, số lượng thương vong tăng dần, ngay cả các hiệp sĩ cũng kêu gọi dân làng mang vũ khí ra chống cự.

Thiên Tai Thôn, từng bị tổn thương nặng nề, cũng giống như lãnh địa Hi Đặc, đối mặt với kẻ thù tuyệt vọng.

Dù có các hiệp sĩ mạnh mẽ bảo vệ, nhưng số lượng kẻ thù lại quá đông.

Chương 525

Những kẻ này phần lớn giống như chó điên.

Chúng không hề sợ hãi hiệp sĩ, vẫn lao về phía hiệp sĩ.

Ngọn lửa cháy rừng rực phát ra tiếng rít khàn khàn trong làn khói dày đặc.

Lãnh chúa Hi Đặc tràn đầy giận dữ, hét lớn: "Mau dập lửa!

Dập tắt đám cháy!" Lãnh địa ngày càng hỗn loạn, người chết trong chốc lát, lãnh địa cháy rực tràn ngập máu và xác chết.

"Ha ha ha ha ha!" Long Ngạo Thiên xông lên phía trước, cười lớn: "Giãy giụa đi, trong huyết hải và vực sâu tăm tối!

Đau khổ đi, trong địa ngục của hận thù và oán hận!" Người xem trực tiếp không khỏi lắc đầu: "Gã này, tôi thức trắng đêm qua để chơi bài." "Mèo ca, tôi tìm thấy rồi!" Giọng của thành viên đội sát thủ vang lên từ kênh "Đội âm thanh": "Tìm thấy kho lương của lãnh địa!

Có vật tư!" "Tốt." Thang Mỗ Miêu quả quyết ra lệnh: "Ưu tiên mang đi các lõi tinh hạch ma thú tạm thời, trang bị phẩm chất xanh lam, quặng ma pháp và những thứ khác, để tôi sử dụng lần sau." "Được rồi." Các người chơi đội sát thủ bắt đầu biến thành những con chuột chăm chỉ, nhét vật phẩm trong kho vào ba lô người chơi, sau đó tiêu tốn điểm năng lượng để gửi chúng cho người chơi bên ngoài bằng hình thức thư trả phí.

Đợi ba lô trống rỗng, sau đó tiếp tục mang theo thuốc men mới và thanh toán.

Đồng thời.

Dã Mã Liệp Nhân cũng có thu hoạch: "Mèo ca, tôi bắt được sứ giả

rồi!" Giọng hắn tràn đầy phấn khích: "Bây giờ tôi thấy một người đàn ông mặc áo choàng lớn rất đáng yêu, trông giống như một chủ nhân, ban đầu là sứ giả của Nandest." "Thật sao?" Thang Mỗ Miêu mừng rỡ: "Đưa hắn ra đây!" "Được thôi." Dã Mã Liệp Nhân mang theo sứ giả, lợi dụng sự hỗn loạn của lãnh địa bị tấn công, rời khỏi lãnh địa Hi Đặc.

Trận chiến vẫn tiếp diễn.

Lính gác gần như chết hết.

Ba hiệp sĩ cũng đã chết hai người.

Chỉ còn một hiệp sĩ cuối cùng với vài chục lính gác đang đứng trước cung điện của chủ nhân.

Cánh tay trái của hiệp sĩ bị gãy, máu đang chảy.

Do mất nhiều máu, vẻ mặt hắn tái nhợt, nhưng vinh dự của hiệp sĩ khiến hắn không thể thoát khỏi trận chiến.

Sau lưng lính gác là tuyến phòng thủ cuối cùng của lãnh địa và lãnh chúa.

Trước mặt Nghiêm Phong, có hơn 500 người chơi, Long Ngạo Thiên dẫn đầu.

"...

Đến!" Lãnh chúa Hi Đặc tràn đầy hoảng sợ và giận dữ.

Bọn người này căn bản không phải là những kẻ đơn giản.

Nghiêm Phong có vẻ không trật tự, nhưng sức chiến đấu của Nghiêm Phong rất mạnh, còn dũng cảm hơn cả lính gác thông thường.

Làm thế nào một nhóm chiến binh tinh nhuệ cường tráng như vậy lại trở thành một lũ hỗn loạn?

“Con gái của Lãnh chúa Hi Đặc!

Cháu gái của Lãnh chúa!” Hắn biết rõ, nếu những người mặc áo choàng này bước thêm một bước, lãnh địa của hắn sẽ bị chiếm đóng hoàn toàn.

“Không được giết ta!

Nếu không, các ngươi sẽ phải đối mặt với sự phẫn nộ và báo thù của Nandest!” Lãnh chúa Hiss hét lớn, kêu gào trong lòng.

Rốt cuộc, khi sinh mạng bị đe dọa, hiếm ai có thể giữ được bình tĩnh.

“Lãnh địa Hi Đặc không tốt, yếu quá.” Long Ngạo Thiên liếm môi.

Trận chiến thực sự khiến hắn rất phấn khích.

Chỉ trong trò chơi này, hắn mới có thể tìm thấy con người thật của mình.

Đúng lúc Long Ngạo Thiên chuẩn bị ra lệnh thảm sát cuối cùng, Thang Mỗ Miêu đã gửi một tin nhắn thoại.

“Gần đủ rồi, đừng thực sự giết Nghiêm Phong, không có thời gian để giết Nghiêm Phong.” Thang Mỗ Miêu: “Theo kế hoạch.” Long Ngạo Thiên có chút không cam lòng: “Tôi vừa rút lui sao?

Tôi muốn xâm nhập lãnh địa này!” “Đế quốc Nandest khi biết chuyện này nhất định sẽ rất tức giận!

Chắc chắn sẽ báo thù tôi, tốt nhất bây giờ đừng làm như vậy hai lần!” “Không, nếu bây giờ bạn giết lãnh chúa này, sứ giả tôi vừa bắt được sẽ vô giá trị.” Thang Mỗ Miêu rất kiên định: “Rút lui!” “Được thôi.” Long Ngạo Thiên nhún vai, nhìn chằm chằm vào hiệp sĩ và lính gác trước mặt, và lãnh chúa đang run rẩy một cách mơ hồ.

“Kẻ thù!” Hiệp sĩ còn lại duy nhất, ánh mắt tràn đầy hận thù, nhìn

chằm chằm vào gã đã vừa chặt đứt cánh tay hắn, Long Ngạo Thiên.

"Đi thôi." Long Ngạo Thiên vẫy tay, dẫn 500 người chơi rút lui lớn.

"Đồ hèn nhát, không dám để lại tên ư!" Hiệp sĩ cụt tay tức giận, hét lớn: "Sợ tôi báo thù sao?

Không phải chiến binh thực sự!" "Hãy kiên nhẫn mà xem." Long Ngạo Thiên đứng bất động trước thanh kiếm của hiệp sĩ, rồi quay người lại.

Nhìn hiệp sĩ, hắn đột nhiên cười.

"Nhóc con, tôi sẽ giết ngươi lần nữa." "Hãy nhớ tên của cha tôi." "Anh cả Cứng Rắn!" Vì Long Ngạo Thiên luôn đứng trước cửa báo chí, người chơi trong phòng phát sóng rất vui.

Chương 526

“Cái tên này không có tác dụng, nên gọi là anh em Ngạo Thiên phú hào thì hơn!” “Long Long huynh đệ đang ở trong game, tôi muốn báo cáo một chút!” “Long ca!

Có nhớ bạn gái không?

Tôi thực sự không thích tiền của anh, hãy tin tôi!” “Long huynh đệ tốt.

Hãy đi vào làng tuân theo phong tục, lấy một cái tên phương Tây.

Với sự nghiêm túc của đại đội, ước tính cái tên này sẽ được ghi nhớ.” “Tìm một cái tên phương Tây to hơn!

Nhanh lên, chờ online, khẩn cấp!” ...

Long Ngạo Thiên đặt tên cho mình, quay đầu lại, rồi khắc tên của mình vào mắt mỗi người trên lãnh địa Hi Đặc.

Băng cướp hùng mạnh thường nhanh chóng rút lui.

Lãnh địa gia tộc Hi Đặc giống như một cô gái bị bạo lực bắt nạt.

Ôm bộ quần áo rách rưới, khóc yếu ớt, dù bị bàn tay đen tối nghiến răng nghiến lợi, cũng nhìn kẻ thủ vui vẻ rời đi.

Sau một đêm chiến đấu, bầu trời bên ngoài trở nên sáng sủa.

Lãnh địa gia tộc Hi Đặc tràn đầy hỗn loạn, khắp nơi đều có dấu ấn đen tối.

Khắp nơi là lính gác, dân làng bị ảnh hưởng bởi chiến tranh.

Rất nhiều ngôi nhà bị thiêu rụi, khắp nơi có thể thấy những đống đổ nát, tiếng khóc than và tiếng than vãn vang lên từ những đống đổ nát.

Sự tàn khốc của chiến tranh đã làm lay động nhiều người chơi.

Khi Thượng Quan Hưng Minh bước ra khỏi cửa, không khỏi chửi rủa: "Kế hoạch chó má, trò chơi tàn khốc vẫn chân thực đến vậy, khiến tôi ngừng chơi game!" "Xem trò chơi quá chân thực không phải là điều tốt." Mã Khắc Lạc Sâm thở dài thườn thượt: "Tôi có một lính gác đang khóc, cầu xin tôi đừng giết hắn đêm qua.

Tôi suýt nữa đã dừng tay." "Các bạn thực sự là một lũ con gái giả tạo, đang chơi game, và thực sự đồng cảm với một đống dữ liệu." Long Ngạo Thiên cười khẩy khinh thường: "Biết tại sao tôi lại mạnh mẽ, tàn bạo và vô tình đến vậy không?" Mọi người đều hét lên: "Long ca, dạy tôi!" "Mở cài đặt hệ thống trò chơi, tìm mục [Cơ chế], và điều chỉnh độ chân thực xuống dưới 80%, bạn sẽ cảm thấy tốt hơn." "Tôi học được rồi, trưởng huynh!" Mã Đôn hét lớn: "Trải nghiệm trò chơi chi tiết chân thực của thế giới không bị ảnh hưởng, nhưng khi nhìn thấy máu và xác chết, nó sẽ tự động làm mờ, cứu rỗi con người!" "Long huynh đệ", bạn đã điều chỉnh xuống dưới 80% chưa?

"Tôi không cần cơ chế bảo vệ, 100%, một người đàn ông thực sự!" "...Quả nhiên, Long Ngạo Thiên!

Thật đáng sợ!" ...

Sau khi người chơi rời đi, Lãnh chúa Hi Đặc thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ra lệnh cho lính gác lãnh địa dọn dẹp chiến trường và tính toán thiệt hại.

Hiệp sĩ chỉ đối mặt với việc bị cụt một cánh tay, sĩ khí sa sút, nhìn những lính gác đang dọn dẹp, chất đống xác chết ở bên ngoài lãnh địa, và thiêu hủy chúng.

Còn về những người bị thương, Nghiêm Phong sẽ tập trung họ ở một nơi khác, chờ chủ nhân chăm sóc.

Một số quân chủ nhân từ bi sẽ đến các thành phố lớn mời mục sư hoặc học sinh để chữa trị cho những người bị thương, đa số các quân chủ nhân tàn nhẫn sẽ bỏ rơi những người đó.

Không phải mỗi lãnh địa đều giống như Thiên Tai Thôn.

Những người chơi có tư duy xã hội hiện đại phải xử lý các vấn đề vệ sinh công cộng của khu vực.

Nếu bạn thấy dân làng bị thương, tôi hy vọng tìm một cách để cứu họ ngay lập tức!

Đừng hỏi, chỉ hỏi điểm chính.

Hứa Tiểu Phàm ngày càng cảm thấy người chơi đang sử dụng một cách trôi chảy.

Chỉ cần đưa ra phần thưởng điểm, người chơi có thể xử lý mọi việc một cách rất chính xác, khiến anh ấy thoải mái.

Hiệp sĩ cụt tay và lính gác cùng nhau đào ra những xác chết.

Trong quá trình di chuyển, họ phát hiện ra một số vấn đề.

"Những lính gác đã chết, quần áo của Nghiêm Phong trông như thế nào?" Hiệp sĩ cụt tay kinh ngạc, rồi đột nhiên nhận ra, nghiến chặt răng, gào thét: "Chết tiệt!

Không xứng làm chiến binh!

Ngay cả quần áo của người chết cũng phải lấy đi!" "Ầm!" Ngọn lửa bùng lên trời, khói cuồn cuộn và mùi ngạt thở lan tỏa trong không khí.

Sau khi xử lý, cần phải thống kê thiệt hại của lãnh địa.

Trong thư phòng của chủ nhân.

"Thưa Lãnh chúa, lính gác của tôi chỉ còn 34 người, chỉ còn một

hiệp sĩ." "Thưa Đại Sư, kho của tôi đã bị cướp sạch, tất cả trang bị do Hầu tước đại nhân gửi đều bị mang đi, lõi tinh hạch ma thú và quặng ma pháp cũng bị lấy mất, thậm chí cả tiền vàng cũng bị cướp.

Sẽ còn lại một ít thức ăn." "Thưa ngài..." Lãnh chúa Hi Đặc cảm thấy tim mình đang rỉ máu khi báo cáo một tin tức mới.

Tiền vàng và trang bị thậm chí không quan trọng, nhưng lõi tinh thể ma thú và quặng ma pháp là tiền tệ cứng của Icek!

Mỗi lãnh địa và gia tộc đều khao khát các loại thuốc chiến lược!

Sau khi trận chiến kết thúc, vốn liếng tích lũy nhiều năm của Lãnh chúa Hi Đặc về cơ bản đã bị xóa sổ.

Lãnh chúa Hi Đặc ban đầu định giành được một số thành tích ở khu vực biên giới, rồi đợi vài ngày, giao số tiền tích lũy vài năm cho chú Marcus, để chú ấy có thể hoạt động tốt ở Nandest, và chuyển từ khu vực biên giới.

Chương 527

Bây giờ, đã bị cướp mất.

Chỉ trong một đêm, chủ đề về Lãnh chúa Hi Đặc cảm thấy nghèo nàn.

“Chết tiệt!

Tôi sớm muộn gì cũng sẽ giết các ngươi!” Lãnh chúa Hi Đặc chưa bao giờ bị thương nặng đến vậy, sau đó lại có một tin xấu nữa được báo cáo.

“Thưa Đại Sư!

Sứ giả của ngài đã biến mất!

Một số lãnh chúa, Nghiêm Phong đêm qua đã thấy vài kẻ bắt cóc sứ giả của Lãnh chúa!” “Hả?” Lãnh chúa Hi Đặc cảm thấy chấn động, cơ thể hắn không tự chủ mà run rẩy, mặt đột nhiên tái nhợt.

Sứ giả này không chỉ là người của Hầu tước chú, mà còn đại diện cho Đế quốc Nandest thực hiện nhiệm vụ đặc biệt ở biên giới, và tìm kiếm vị trí của một mạch ma pháp khổng lồ được một nhà tiên tri phát hiện.

Mạch ma khoáng khổng lồ rất quan trọng đối với Đế quốc Nandest, tầm quan trọng của nó đủ để gây ra một cuộc nội chiến.

Một nhân vật quan trọng như vậy bị bắt cóc, chưa kể đến danh hiệu không thể giữ được, e rằng cả đời hắn sẽ tan thành mây khói.

“Ta... ta chết chắc rồi!” Lãnh chúa Hi Đặc trong trạng thái ngây người dường như nhìn thấy đài tử hình cao ngất trước mặt, với một người công nhân châm biếm. ...

“Oa!” Một chậu nước lạnh đổ xuống.

Briel bị cái lạnh cắt da cắt thịt đánh thức.

Hắn mở mắt, bối rối và sợ hãi nhìn quanh.

Trước khi bất tỉnh, hắn lờ mờ cảm thấy mình bị bắt.

“Đây là đâu?” Briel hét lớn, giọng dần nhỏ lại, vì hắn thấy có vài người đang mỉm cười đứng bên cạnh, trong đó có vài kẻ bắt cóc.

“Được rồi, trông tức giận đấy.” Thang Mỗ Miêu kéo ghế, ngồi xuống trước mặt hắn, không nói gì.

Im lặng nhìn hắn.

Briel có chút chóng mặt.

Hắn không hiểu mục đích của những kẻ này, vì vậy chỉ có thể bản năng nhìn quanh.

Một căn nhà gỗ cũ không có cửa sổ.

Cánh cửa gỗ duy nhất nằm sau những kẻ bắt cóc.

Cả căn phòng rất trống trải và tối tăm.

Chỉ có một ngọn đuốc cháy cắm vào góc tường để cung cấp ánh sáng.

Dưới khói lửa của ngọn đuốc, bóng của những kẻ bắt cóc được vẽ ra, và cùng với sự chập chờn của ngọn lửa, bóng cũng méo mó một cách kỳ lạ.

Bầu không khí trong phòng rất u ám.

Người chơi cố ý rời khỏi phòng “nhà tù”.

Gần quảng trường làng.

Được sử dụng đặc biệt để kiểm tra thông tin về động vật hoang dã bị người chơi bắt giữ và manh mối nhiệm vụ tra tấn.

“Ai?

Ở đâu?

Tại sao lại bắt tôi!” Briel phá vỡ sự im lặng, nhìn Thang Mỗ Miêu, hỏi bằng giọng khàn khàn, dù không thừa nhận, nhưng giọng nói vẫn tràn đầy căng thẳng và sợ hãi.

“Vậy thì nói nhảm làm gì.” Thang Mỗ Miêu sốt ruột đứng dậy, nhẹ giọng: “Giết.” “Tôi...

đợi đã!

Đừng giết tôi!” Briel cứng người lại, liều mạng hét lên, thực sự hoảng loạn.

Hắn chưa từng thấy kẻ bắt cóc nào tùy hứng như vậy.

Bắt hắn cũng chưa làm gì, chỉ vì hỏi vài câu hỏi mà đã muốn giết hắn.

Hôm nay tôi có thể lười biếng không?

“Ừ, thật đáng tiếc.” Long Ngạo Thiên lắc đầu, nhếch mép cười, cầm thanh kiếm hiệp sĩ tiến lại gần Briel đang hoảng loạn, Briel tạo ra một loạt tia lửa trên nền đá.

“Tôi sẽ cắt từng nhát, để bạn có thể nghe thấy tiếng máu chảy, và cảm nhận cái chết đang từ từ đến gần.” “Hoặc...

Chương 528

bạn thích một phương pháp chết kích thích hơn, ví dụ như từ từ cắt cổ.” Giọng Long Ngạo Thiên trầm thấp như ma quỷ thì thầm vào tai Briel.

Mắt Briel sợ hãi, nhìn Long Ngạo Thiên đặt thanh kiếm hiệp sĩ lên cổ mình.

Briel cảm thấy vai nặng trĩu.

Thậm chí có thể cảm thấy đau ở một bên cổ.

Lưỡi kiếm sắc bén cắt vào da thịt, máu rỉ ra.

Ngay lúc này, hắn cảm nhận sâu sắc ánh mắt của tử thần.

Long Ngạo Thiên liếm môi: “Ông chú này rất thân thiện, có thể cho cháu nói câu cuối cùng.” Quá tàn nhẫn!

Mã Khắc Lạc Sâm lắc đầu lia lịa, nhìn cơ thể Briel đang run rẩy.

Cơ thể hắn đang điên cuồng giãy giụa.

Nếu không bị trói buộc, Briel chắc chắn đã bỏ trốn.

“Tôi cầu xin, đừng giết tôi...” Briel khóc, hắn chưa từng thấy kẻ bắt cóc nào như vậy.

Hoặc là giết tôi trên chiến trường, vì các người bắt tôi về đây chắc chắn có mục đích.

Hành hạ tôi?

Hoàn thành quá trình này!

Đừng chơi bài theo lối thông thường!

Long Ngạo Thiên giọng trầm, như đang tuyên án tử hình: “Di ngôn

của ngươi sao?" Briel toát mồ hôi lạnh, cầu cứu Thang Mỗ Miêu: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi!" Hắn nghĩ Thang Mỗ Miêu là đầu lĩnh của những kẻ này, chỉ có hắn mới có thể cứu hắn.

"Hãy cho tôi một lý do để không giết bạn." Thang Mỗ Miêu lại ngồi xuống, giọng điệu điềm tĩnh: "Nếu bạn không thể làm tôi hài lòng, bạn vẫn sẽ chết.

Nhớ kỹ, đừng nói lung tung." Briel thấy hy vọng sống, nhanh chóng nói: "Tôi có thể cho thức ăn!

Thức ăn!

Tôi có thể cho các người thức ăn!" Khu vực sa mạc thiếu thốn thức ăn nhất, đa số mọi người vì thiếu thức ăn mà mạo hiểm và trở thành cướp.

"Tôi không cần thức ăn!" Long Ngạo Thiên hét lớn: "So với thức ăn, tôi nghĩ da mỏng và thịt non sẽ tốt hơn!" Mẹ kiếp, gã này ăn thịt người!

Mặt Briel sợ hãi, hai chân run rẩy dữ dội.

Hắn nghe nói đến ăn thịt người, nhưng chưa từng gặp.

Nhóm chiến đấu của người chơi.

Thượng Quan Hưng Minh gửi một tin nhắn: "Long ca, dọa đứa bé này khóc rồi kìa." Hắn chết: "Ăn thịt người, đáng sợ quá.

Long huynh đệ, tôi không biết anh tốt đến mức nào?" Thang Mỗ Miêu: "Long Ngạo Thiên, tôi ở đây, đừng làm phiền tôi." Long Ngạo Thiên: "Xin lỗi, tôi chỉ dọa thôi." ...

"Thức ăn, không." Thang Mỗ Miêu nhìn chằm chằm vào Briel: "Bạn vẫn còn cơ hội." "Tiền vàng!

Tôi có tiền vàng!" "Tạm được, nhưng không đủ." "Bạn cần gì?"

Briel cẩn thận nhìn Thang Mỗ Miêu.

Hắn hiểu rồi.

Đừng để anh ta đoán mò, hãy để bọn cướp hỏi: “Chủ nhân, xin hãy nói cho tôi biết!

Chỉ cần có, tôi sẽ cho!

Miễn là các người không giết tôi, tôi có thể!” “Nếu bạn muốn chuộc lại mạng sống bằng tiền chuộc, thì phải thể hiện đủ thành ý.” Thang Mỗ Miêu nhìn Briel sợ hãi: “Bạn làm sao đảm bảo có thể cho tôi những thứ tôi muốn?” “Tôi là người hầu của Lãnh chúa Hi Đặc!

Tôi là sứ giả của lãnh địa!” Dù giọng Briel run rẩy, nhưng giọng hắn lại lớn: “Lãnh chúa Hi Đặc sẽ không đứng nhìn tôi chết, nhất định sẽ cứu tôi, và sẽ đòi tiền chuộc!” “Được rồi.” Thang Mỗ Miêu vẫy tay: “Treo hắn lên.” “Cố lên.” Hiên Cát Sĩ cười cười, rút ra một tờ danh sách đã chuẩn bị từ lâu trong ngực, đặt trước mặt Briel: “Nhìn rõ, những thứ tôi muốn.” Briel cố gắng mở to đôi mắt ướt đẫm, nhìn chằm chằm vào danh sách trước mặt.

“Lõi tinh thể ma thú cao cấp... 3.000 cái.” “Quặng ma pháp cao cấp... 20.000 cái.” “Lõi tinh thể ma thú sơ cấp... 10.000 cái.” “Quặng ma lực sơ cấp... 50.000 cái.” “Mười chiếc xe lương thực tinh xảo... ba chiếc xe vải... 500 bộ giáp hiệp sĩ và vũ khí...” Một loạt nội dung dày đặc trong danh sách, bao gồm lõi tinh thể ma thú, quặng ma pháp, thực phẩm, vũ khí và số lượng lớn thuốc men cần thiết cho Thiên Tai Thôn.
...

“Không, cái này...

Chương 529

nhiều quá!" Briel than khóc trong nước mắt: "Tôi không thể có được những thứ này." "Không thể làm vậy ư?" Thang Mỗ Miêu cau mày: "Chặt!" "Không không không!

Tôi có thể!

Tôi có thể làm được!" Briel hét lớn: "Tôi có thể thử, tôi không biết Lãnh chúa Hi Đặc có bao nhiêu tài sản, chỉ cần để tôi quay về, để tôi hỏi Lãnh chúa Hi Đặc..." "Mơ đi." Long Ngạo Thiên hét lớn: "Tôi sẽ cắt ngón tay của bạn, giao cho Hi Đặc, hỏi liệu có cứu vãn được mạng sống của bạn không!" "Đừng cắt ngón tay tôi, tôi vẫn còn tài sản!

Ở khu vực Hi Đặc có người theo dõi!

Tôi có tiền vàng có thể cho!" "Tôi muốn tiền vàng; những cái đó tôi cũng muốn." Thang Mỗ Miêu nhìn chằm chằm vào Briel: "Thành thật mà nói, Lãnh chúa Hi Đặc có thể lấy được những thứ trong danh sách không?" "Không, tôi không biết." "Vậy bạn nghĩ cuộc đời mình đáng giá bao nhiêu?" Thang Mỗ Miêu liên tục thăm dò và hỏi Briel để tìm hiểu tài sản và di sản gia tộc Hi Đặc, hiểu giá trị của Briel đối với Lãnh chúa Hi Đặc, và ước tính số tiền chuộc mới.

Nửa giờ sau.

Thang Mỗ Miêu cảm thấy sảng khoái, hài lòng rời khỏi nhà tù, bỏ lại Briel cô đơn lạc lối trong căn phòng tối tăm.

Trước khi Thang Mỗ Miêu rời đi, vẫn có thể nghe thấy Briel lẩm bẩm trong căn nhà gỗ: "Thật là những con quỷ đáng sợ, toàn là quỷ dữ, huhu..." Thang Mỗ Miêu có một cảm giác nào đó, thực sự là một người yếu ớt.

“Dã Mã Liệp Nhân!” “Tôi đây!” “Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ phụ này, điểm tích lũy sẽ được phân bổ đều, và mỗi người đều có phần.” Dã Mã Liệp Nhân đi cùng đội sát thủ.

Hắn đại khái liếc qua các nhiệm vụ phụ khác.

Chủ nhân của Thiên Tai Thôn biết bạn đã bắt cóc sứ giả của đế quốc.

Chủ nhân và Phu nhân yêu cầu bạn sử dụng thân phận sứ giả để giành được nhiều lợi ích hơn cho Thiên Tai Thôn. [Yêu cầu nhiệm vụ]: Đe dọa sinh mạng của sứ giả, yêu cầu tiền chuộc từ lãnh địa Hi Đặc hoặc đế quốc. [Phần thưởng nhiệm vụ]: Bạn có thể yêu cầu bất kỳ khoản tiền chuộc nào; cũng có thể cống hiến cho Lãnh chúa Thiên Tai Thôn, và nhận được phần thưởng điểm tương ứng.

Sau khi Thang Mỗ Miêu đưa Briel trở lại làng, Lãnh chúa đã triệu tập và nhận nhiệm vụ nhánh này.

Điều đó khiến Thang Mỗ Miêu rất vui, nội dung nhiệm vụ phụ hoàn toàn khớp với kế hoạch.

Panda đã sớm biết từ tin tức chính thức rằng, theo quy định về tiền chuộc của lục địa Icek, nếu một quý tộc có thân phận hiệp sĩ bị kẻ thù bắt giữ, hắn có thể yêu cầu tiền chuộc để chuộc lại mạng sống và tự do của mình.

Hắn nghĩ, Briel, sứ giả của lãnh địa Hi Đặc, chắc chắn là một quý tộc, có thể chuộc được một số tiền chuộc.

Mục đích ban đầu là tống tiền lãnh địa gia tộc thông qua sứ giả, có được càng nhiều quặng ma pháp càng tốt, và nhanh chóng nâng cấp các loại thuốc như gia tộc.

Ngoài dự kiến, sau khi trở về làng, có thêm một nhiệm vụ nhánh cần hoàn thành, điều này khiến Thang Mỗ Miêu rất ngạc nhiên, và đã

nhận được điểm tích lũy.

Hứa Tiểu Phàm cũng cảm thấy bất ngờ.

Hai ngày trước, anh ấy đau đầu về vật tư.

Mặc dù người chơi có khả năng mạnh mẽ, nhưng không có cách nào thay đổi vật tư mà lãnh địa thiếu hụt một cách không thể.

Ví dụ, khối sắt, gỗ cứng, nông cụ cần thiết cho xây dựng cũng như thực phẩm, vải vóc, cỏ... cần thiết cho cuộc sống.

Bây giờ, Briel đã ở đây, tất cả các vấn đề đều được giải quyết, tùy thuộc vào mức độ lãnh địa Hi Đặc sẵn lòng chuộc Briel.

"Lãnh địa Hi Đặc đã bị tê liệt, ma thú bên ngoài làng về cơ bản đã bị tiêu diệt.

Trong tình huống không có mối đe dọa bên ngoài, thời đại Thiên Tai Thôn phát triển nhanh chóng." Hứa Tiểu Phàm đứng trong sân nhà đá, nhìn Aidan đang cố gắng ngồi thiền và suy nghĩ về năng lượng thần kỳ.

"Bây giờ có đủ điểm năng lượng, bạn có thể cân nhắc bắt đầu cập nhật phiên bản trò chơi thứ hai." "Nếu Thiên Tai Thôn muốn phát triển lớn mạnh, chỉ dựa vào chiến đấu là không đủ." "Kinh tế, văn hóa, sự vụ, mọi thứ đều phải nắm bắt!

Mọi thứ đều phải vất vả!" Hứa Tiểu Phàm hạ quyết tâm, bắt đầu công bố bản cập nhật đã chuẩn bị thông qua hệ thống trò chơi dưới hình thức thông báo dịch vụ toàn diện.

Những chiến lợi phẩm cướp được từ lãnh địa gia tộc Hi Đặc đã được chia cho hai đoàn người chơi lớn, bao gồm một lượng lớn tiền vàng, vũ khí giáp trụ, quặng ma pháp và lõi tinh thể ma thú.

Kho báu trên lãnh địa gia tộc Hi Đặc thực sự rất phong phú, chỉ

riêng việc sử dụng quặng ma thuật và lõi tinh thể ma thú, số lượng người chơi của hai đoàn lớn đã tăng lên 1-2 người.

Sau khi nhiệm vụ lãnh địa kết thúc, số lượng người chơi của hai đoàn lớn đã vượt quá mức trung bình của người chơi phân tán, thường đạt khoảng 10 người, và đáp ứng yêu cầu di chuyển lần đầu.

Ngoài vũ khí và trang bị giáp trụ thu được trên lãnh địa gia tộc Hi Đặc, hai bên tham gia chính đã tiến hành một đợt nâng cấp trang bị lớn.

Các thành viên chính của hai đoàn người chơi thường đã thay thế toàn bộ một bộ trang bị chất lượng trắng, bao gồm giáp da, vũ khí và thậm chí cả các bộ phận nhỏ như bảo vệ chân.

Long Ngạo Thiên càng hào phóng hơn, dựa vào tiền của mình, chỉ mua những chiến lợi phẩm trang bị xanh lam ban đầu thuộc về câu lạc bộ mèo và chuột, và trang bị chúng cho các người chơi chủ chốt của đội mình.

Các thành viên chủ chốt của câu lạc bộ được ký hợp đồng.

Khi chơi game, Nghiêm Phong có lương tháng.

Long Ngạo Thiên là một người thuộc dòng dõi quý tộc thực sự.

Nhờ sự huấn luyện gian khổ của Long Ngạo Thiên dành cho những người kế thừa, rất nhiều người chơi trong câu lạc bộ Ngạo Thiên được trang bị đầy đủ bộ trang bị chất lượng xanh lam.

Những người chơi mới nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Anh em Ngạo Thiên, xin hãy nhìn tôi!

Chương 530

Dẫn tôi đi!" "Long Ngạo Thiên thực sự giàu có.

Chưa đầy một tháng.

Ít nhất là đã nạp hàng triệu trong game rồi sao?" "Tôi tham gia câu lạc bộ Ngạo Thiên và trở thành thành viên chủ chốt, không phải vì trang bị và lương, chủ yếu là vì tôi thích Long Ngạo Thiên, tôi nghĩ anh ấy là một người đặc biệt." Những người chơi mới tự nhiên sẽ vô cùng ngưỡng mộ, rất nhiều người chơi mỗi ngày đều hô to trên diễn đàn game để đăng ký câu lạc bộ.

Điều đáng nói là, mặc dù cả hai đoàn người chơi đều đáp ứng yêu cầu chuyển nghề, nhưng rất ít người chơi thay đổi công việc.

Ba nghề nghiệp cơ bản [Dân binh], [Người bảo vệ] và [Cung thủ], mặc dù thoạt nhìn những người chơi chuyển nghề mạnh hơn người chơi mới, nhưng thực tế không phải vậy.

Sau khi chuyển nghề, người chơi không có kỹ năng chuyên nghiệp, cũng không có lợi thế tăng thuộc tính.

Nghiêm Phong phải hoàn thành một số nhiệm vụ chuyển nghề trông rất đau đầu mà không có phần thưởng nhiệm vụ.

So với việc đó, người chơi tự nhiên sẽ cảm thấy tốt nhất là không đổi nghề, cả đời làm người chơi mới vẫn tốt hơn. ...

Nhiệm vụ lãnh địa thực tế vẫn chưa kết thúc.

Chỉ vì lãnh địa gia tộc Hi Đặc đã hoàn toàn bị vô hiệu hóa, và lãnh địa này thực tế không có gì hấp dẫn nữa, nên hầu hết người chơi đều quay về Thiên Tai Thôn, và tiếp tục các hoạt động game trước đó.

Đánh quái, đào khoáng, đào mỏ, có thể đi dạo quanh nhà dì Hoa

Hạ, xem con gái xinh đẹp của dì Hoa Hạ có ở nhà không.

Có một số người chơi tùy tiện, Nghiêm Phong không biết kẻ nào lại đi chém gà trong làng!

"Trò chơi có lương tri!

Dân làng sẽ không săn gà!" Tôi không biết người chơi nhàn rỗi nào đã phát hiện ra niềm vui khi giết gà, và thu hút một lượng lớn người chơi nhàn rỗi tìm gà trong làng.

Gà do dân làng nuôi trong nhà, không ai biết tại sao một nhóm mạo hiểm gia đột nhiên ghét những loài gia cầm như gà.

"Có vẻ như người chơi không thể quá nhàn rỗi, về cơ bản là một nhóm tai họa." Hứa Tiểu Phàm thở dài: "Bây giờ hầu hết người chơi đã quay về Thiên Tai Thôn, bây giờ là lúc bắt đầu cập nhật." Thông báo dịch vụ toàn diện mới đã chính thức được công bố. [Các người chơi thân mến, trò chơi này sẽ được cập nhật trong phiên bản thứ hai! [Nội dung cập nhật này rất phong phú, người chơi có thể trải nghiệm trò chơi ngày càng thú vị hơn!

Bạn không cần phải ngoại tuyến, bản cập nhật này như sau...] [1, Làm phong phú nội dung xổ số.

Vòng quay xổ số sẽ thêm "Sách kỹ năng chuyên nghiệp", "Cuộn phép thuật", "Vật phẩm cửa hàng tích điểm" và "Tẩy đặc tính nhân vật" làm phần thưởng vật phẩm mới. [2.

Mở khóa phòng huấn luyện nghề nghiệp.

Thiên Tai Thôn sẽ kích hoạt một tòa nhà game hoàn toàn mới và một phòng huấn luyện nghề nghiệp.

Người chơi đã chuyển nghề có thể vào phòng huấn luyện và chọn các kỹ năng chuyên nghiệp liên quan để huấn luyện miễn phí!

Nếu bạn cần thêm kỹ năng chuyên nghiệp, vui lòng tiêu tốn điểm năng lượng hoặc mua điểm trong phòng huấn luyện!

Người chơi chưa chuyển nghề cũng có thể vào phòng huấn luyện để huấn luyện chiến đấu, nhưng không thể huấn luyện kỹ năng chuyên nghiệp! [3.

Tối ưu hóa bảng thuộc tính sát thương hệ thống trò chơi, thêm mục "Độ cống hiến" tổng hợp dữ liệu.

"Độ cống hiến" sẽ dựa trên đội hình người chơi, và tổng hợp đánh giá giá trị sát thương của người chơi, giá trị chịu đựng sát thương, giá trị trị liệu và các dữ liệu chiến đấu tổng hợp khác trong trận đấu, giúp đội hình người chơi hiểu rõ hơn về sự đóng góp chiến đấu của đồng đội. [4.

Thêm nhiệm vụ khu vực mới "Kêu gọi bạn bè": Mỗi người chơi sẽ tự động nhận nhiệm vụ khu vực này và nhận được mã mời liên quan đã được gắn kết.

Nhiệm vụ này có mười vị trí để mời phần thưởng, mời những người chơi mới tương ứng điền mã mời trò chơi của bạn, và đạt đủ số lượng người để mở khóa phần thưởng vị trí. [5.

Thêm nhiệm vụ lãnh địa mới "Hạt giống thương mại": Xây dựng Thiên Tai Thôn không thể tách rời khỏi phát triển kinh tế, phát triển kinh tế cũng không thể tách rời khỏi các hoạt động thương mại.

Người chơi có thể triển khai các hoạt động thương mại tại Thiên Tai Thôn, để giúp Thiên Tai Thôn đạt được mục tiêu phát triển kinh tế nhanh chóng.

Mỗi người chơi sẽ tự động nhận nhiệm vụ khu vực này.

Tùy theo đóng góp kinh tế khác nhau của người chơi đối với Thiên Tai Thôn, Nghiêm Phong có thể nhận được số lượng điểm thưởng

khác nhau. [6.

Lãnh chúa Wilson của Thiên Tai Thôn đã đưa ra cảnh báo mới nhất: Đừng giết gà!

Nếu không sẽ phải chịu phạt! ...

Chương 531

Xem xét việc xây dựng lãnh địa là một công việc lâu dài, Hứa Tiểu Phàm không tiến hành cập nhật quy mô lớn, chỉ tạm thời giới thiệu sáu loại cập nhật để người chơi hấp thụ và tiêu hóa.

Được rồi, cập nhật cuối cùng là quan trọng nhất.

Cùng với việc công bố thông báo dịch vụ toàn diện, kênh trò chuyện công cộng của thế giới game cũng đã sôi nổi thảo luận về nội dung cập nhật.

"Tôi có kỹ năng nghề nghiệp!

Trời ơi, chỉ có chó mới đánh học tập!

Đã mở kỹ năng nghề nghiệp!" "Kế hoạch rất nhân văn.

Độ cống hiến thực sự là phúc âm cho tanker và support.

Rốt cuộc, không phải mỗi trận đấu nhóm đều là sát thương thân thể, ưu tiên chạm thân thể.

Tôi có thể xem cống hiến!" "Có support trong game này sao??

Để tôi xem phần thưởng nhiệm vụ kéo...

Nằm xuống, phần thưởng cấp mười mở rộng 1.000 dòng nhân tài!

Ai có thể làm được!" "Phần thưởng cấp mười cũng rất tốt, phần thưởng là kỹ năng chuyên nghiệp mạnh mẽ, tính cách tiên tiến và trang bị màu tím!" "Được rồi, tôi đang cân nhắc một nhiệm vụ lãnh địa khác.

Tham gia hoạt động thương mại hoặc những thứ khác không khó.

Trở thành thạc sĩ kinh tế cũng không tệ." "Đợi đã, cái cuối cùng có nghĩa là gì?

Lãnh chúa Wilson thức dậy từ trên trời ư?" "Ác quỷ!

Mỗi ngày giết gà, dân thường không có gà mái đẻ trứng!

Chủ nhân đương nhiên tức giận!" Trong sáu nội dung cập nhật, nội dung cập nhật mà người chơi quan tâm nhất tự nhiên là kỹ năng nghề nghiệp và phần thưởng lời mời.

Cái trước là một loại kỹ năng trò chơi mà người chơi khao khát, cái sau là một nhiệm vụ trò chơi tương đối dễ hoàn thành, và phần thưởng cũng rất phong phú.

Hứa Tiểu Phàm không trì hoãn thời gian của mọi người.

Anh ấy rời khỏi nhà đá, chọn một khoảng đất trống đủ lớn cách quảng trường không xa, để bắt đầu sử dụng hệ thống sản xuất nhân tạo tiêu tốn năng lượng, và xây dựng một phòng huấn luyện nghề nghiệp đã được lên kế hoạch và thiết kế từ sớm.

Việc giải phóng điểm năng lượng giống như ma thuật, một lượng lớn ánh sáng lộng lẫy hội tụ tại một điểm, trong mắt dân làng, thật đáng kinh ngạc và ngưỡng mộ, một tòa kiến trúc giáo đường mái vòm tròn lộ ra từ không khí loãng.

Dưới ánh nắng dịu dàng, được bao phủ bởi một mái vòm tròn, và xuyên qua kính cửa sổ, kéo ra những tia sáng vàng óng, đẹp đẽ rực rỡ.

Trên những bức tường sạch sẽ của tòa nhà, có những hoa văn bí ẩn.

Cánh cửa lớn đóng chặt.

Một hàng rào gỗ tạo thành một nhóm nhỏ.

Trên bãi cỏ cạnh hàng rào, hoa tươi và cỏ xanh mọc đầy, hương thơm ngào ngạt.

Trên bãi cỏ dựng một tấm biển hiệu, và trên tấm biển hiệu đó có

dòng chữ: “Phòng Huấn Luyện Nghề Nghiệp Mạo Hiểm Gia”.

“Ma pháp của Đại Sư Wilson thật thần kỳ!” “Tôi nghe chú Adam nói, khi còn trẻ chú ấy từng đến thành Bắc, gặp pháp sư, nhưng tuyệt đối không mạnh bằng chủ nhân của tôi.” “Đương nhiên, chủ nhân của tôi là pháp sư của gia tộc Wilson!

Máu của Thánh pháp sư đang chảy trong cơ thể ngài ấy!” Ma lực vĩ đại của Lãnh chúa Wilson luôn khiến dân làng kinh ngạc.

Nghiêm Phong chưa từng thấy ma pháp thần kỳ như vậy, nhưng Nghiêm Phong có thể cải tạo kiến trúc từ hư không.

Sau khi Hứa Tiểu Phàm rời đi, vô số người chơi đổ xô vào phòng huấn luyện nghề nghiệp.

Phòng huấn luyện nghề nghiệp dường như là một tòa kiến trúc theo phong cách châu Âu điển hình.

Có một mái vòm lớn, sàn nhà rộng rãi, cũng như ban công và cửa sổ.

Dân làng cũng vào xem, nhưng tấm biển hiệu ở cửa đã chặn dân làng lại.

Rõ ràng, đây là tòa nhà mà chủ nhân đã chuẩn bị cho các mạo hiểm gia.

Dân làng không dám vào tòa nhà.

Mặc dù Hứa Tiểu Phàm không ngăn cản dân làng tham quan tòa nhà mới, nhưng tư tưởng giai cấp đã ăn sâu sẽ khiến dân làng bản năng tránh làm những điều có thể khiến chủ nhân không vui.

“Thế nào?” Hàn Nghĩa Vinh bình tĩnh hỏi bên cạnh Bạch Sầm Thanh.

Bạch Sầm Thanh nghiêng người quay lại, mời Hàn Nghĩa Vinh tự

mình xem.

Trùng hợp thay, tiếng chuông định kỳ vang lên, những người nhảy múa vô thức biến thành những người đi chậm chạp, ầm ầm tiến tới.

Ngay cả khi không biết đau, chúng cũng không dừng lại, ngay cả khi va vào một cây gậy gỗ, chúng cũng sẽ bẻ gãy nó.

Chúng không suy nghĩ, chỉ biết rằng kẻ ngăn cản phải chết.

Chương 532

Sau đó, chúng lao về phía Bạch Sầm Thanh và căn nhà đang ẩn nấp, nhưng không đập cửa căn nhà đó, mà đập cửa căn nhà bên cạnh.

Cửa bị va chạm mạnh.

Nam Vũ cũng ý thức được có tiếng gõ cửa bên cạnh, và căn nhà bên cạnh chật kín phụ nữ và người già.

Làm sao để xử lý?

Nam Vũ kiệt sức, cuối cùng cũng cầm kiếm từ cửa sau, cẩn thận đi ra ngoài.

Bạch Sầm Thanh hừ một tiếng.

Bên ngoài sẽ có càng nhiều rắc rối.

Nam Vũ một mình đi ra ngoài có nguy hiểm không?

"Ấn tượng sâu sắc." Bạch Sầm Thanh bỏ qua câu tiếp theo, phớt lờ sự cản trở của Hàn Nghĩa Vinh, nhanh chóng đuổi theo.

Hàn Nghĩa Vinh nhìn bóng lưng Bạch Sầm Thanh, suy nghĩ, trong tình huống này thật bất lực, may mắn là Bạch Sầm Thanh có thể kháng cự.

Nhìn thấy Bạch Sầm Thanh ra khỏi cửa, Hàn Nghĩa Vinh lập tức nép vào cửa sổ, nhìn chằm chằm qua cửa sổ, siết chặt cây đàn, bất động rồi lao ra ngoài.

Bạch Sầm Thanh túm lấy Nam Vũ, nép vào một bên căn nhà, nhỏ giọng: "Chết rồi sao?" Nam Vũ giãy giụa, nhưng Bạch Sầm Thanh quá mạnh nên không thể thoát ra, cuối cùng vội vã trả lời: "Đúng vậy, chúng đều là người chết, để tôi đi!" "Bình tĩnh đi." Bạch Sầm Thanh

vẫn ôm chặt lấy hắn, nhìn số lượng, ước tính ma tơ cũng có thể kiểm soát được, nhưng may mắn là hắn đang thở hổn hển, sương mù được hít vào nhiều hơn, may mắn là hắn đang kiểm soát đường dây, không cần phải tiếp cận cơ thể như dùng kiếm.

"Làm sao đây!" Nam Vũ lo lắng nhìn chằm chằm, nhìn thấy cửa bị gõ mạnh, cửa gỗ kêu cót két, như thể trách móc sự cũ nát.

Bạch Sầm Thanh ngồi xổm xuống, chống tay xuống đất, đổ ma tơ xuống đất, các vết nứt xuất hiện dưới chân hắn.

Ma tơ bay ra và quấn quanh xà nhà của căn nhà, trực tiếp vượt qua cổ của chúng.

Chúng kêu gào đau đớn, ngã xuống với vết thương ở cổ.

Tiếng chuông dần nhanh hơn, nhưng dây tơ của Bạch Sầm Thanh cũng nhanh hơn, và liên tục chớp tắt trong sương mù, khiến những kẻ bất lực lại ngã xuống.

"A...

Trình Giai Lập nhìn chằm chằm vào cánh cửa, nhìn bóng dáng của Bạch Sầm Thanh, không khỏi tán thưởng.

Giang Ngân Đông không kìm được nhìn hai lần, bĩu môi, túm lấy cánh cửa gỗ, nhưng không thể ra ngoài giúp đỡ.

Nam Vũ cầm bụi đỏ, còn Bạch Sầm Thanh thì đang ở đó, lặng lẽ gõ lên cánh cửa gỗ của phòng trong, gõ ba tiếng ngắn rồi một tiếng dài, sau đó cánh cửa dần mở ra một khe hở, Nam Vũ vội vàng né vào trong.

"Bà ơi sao rồi?

Mọi người đừng hoảng sợ, những kẻ nhìn trộm cũng đã chết hết rồi!" Nam Dung vội vàng đỡ bà cụ đang ngồi ở cửa, rồi an ủi đám

đông đang hoảng sợ trong nhà.

Có người trong nhà.

Con người luôn cảm thấy an toàn theo cách này, nhưng lại bỏ qua vấn đề của những người giận dữ và kiên cường.

“Vương X Đình!

Tốt quá!” “Bạn được cứu rồi, A Ngọc, cảm ơn!” “.” Mẹ của Lạc Ngâm vỗ vỗ cánh tay Nam Vũ, vẻ mặt lo lắng hỏi: “A Vũ, vàng của nhà Kim lại hết rồi sao?” Ba người lại hát lại từ đầu, về cơ bản đã xác định được.

Trần Thu cười nói: “Được, lần sau tập hát thì ba chúng ta nhé.

Vừa hay tôi đang lo đàn tỳ bà của Tuyết Minh ngày mai sẽ quay về làm, bây giờ không cần dùng nữa.” Một trong số đó bước lên, đẩy cậu bé gầy gò kia ngã xuống đất.

“Oa la...!” Những mảnh vụn rác ban đầu được thu thập trong chiếc áo choàng lớn rơi loảng xoảng khắp mặt đất.

Cậu bé gầy gò ngã xuống đất không màng đến nỗi đau và quần áo bẩn, vội vàng đứng dậy nhặt những rác rưởi rơi vãi trên đất.

“Xứng đáng là vua rác mới, kết quả là cái đuôi của cỗ máy nặng nề tệ hại nhất.

Ngay cả những gì bạn làm cũng chỉ là nhặt đồ bỏ đi.

Tôi thực sự không biết có thể ủng hộ điểm nào?

Người ta thường thấy anh ta hòa lẫn với nữ thần Mộc Nhan!” Một kẻ theo đuôi lại tiến lên, vung vãi những mảnh vụn rác rưởi càng thêm hỗn loạn trên mặt đất, khiến cậu thiếu niên gầy gò không thể dễ dàng thu thập rác thải.

Cậu bé gầy gò ngồi xổm trên đất, mặt đỏ bừng.

Tôi không biết có phải vì những lời lăng mạ này mà cậu ta tự ti không.

Mặt cậu ta luôn cúi xuống đất.

Cậu bé tóc đủ màu cũng đứng ra.

“Mã Đản, khi nghe lời khuyên của tên ngốc này, tôi tức giận.

Vì đức hạnh của hắn, nữ thần Mộc Nhan xuất hiện xung quanh hắn với tư cách là người có thẩm quyền.

Hai tên, đè tôi lại, để tôi đánh, để ký ức vĩnh cửu!” Kết quả của cậu bé đủ màu là có thể đè bẹp cậu bé gầy gò.

Chương 533

Nhưng, trong học viện nội bộ nghiêm cấm đánh nhau.

Một khi sử dụng nguyên thư, do biến động nguyên tố, đội kiểm tra của trường chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Chỉ có những cú đấm đá thông thường mới có thể ẩn thành công những kẻ thú vị hơn cả mũi chó.

"A...!" Hai kẻ theo đuôi không thể tiếp cận.

Cậu bé gầy gò hét lớn, lùi về phía góc.

Thái độ khoa trương khiến ba người đối diện ngạc nhiên.

Cậu bé tóc đỏ không kìm được phun nước bọt: "Kẻ nào đang hét?

Chưa đánh mà!" Cậu thiếu niên gầy gò tiếp tục run rẩy lùi lại, dùng giọng khóc lóc: "Đừng đánh tôi, nếu đánh tôi, tôi sẽ khóc hết sức.

Gọi đội kiểm tra của trường đến, sẽ rất phiền phức!" Cậu thiếu niên tóc đủ màu há hốc mồm nhìn đối phương.

Thời kỳ thiếu niên là thời kỳ lòng tự trọng mạnh mẽ nhất.

Đừng nói đến việc bị ai đó đe dọa, ngay cả khi bạn thực sự bị đánh, bạn cũng tuyệt đối sẽ cố gắng che giấu sự thật, lo lắng rằng điều đó sẽ khiến bạn trông xấu hổ.

Vì sợ bị đánh, việc đặt vật phẩm trước mặt tôi thực tế là chiêu mộ đội kiểm tra của trường, hoàn toàn vô liêm sỉ.

Khi tôi còn là một đứa trẻ, tôi vừa đánh nhau xong, về nhà mời một người lớn đứng ra.

Nhưng, cậu bé tóc đủ màu thực sự không dám đánh cược liệu hắn

có vô liêm sỉ đến vậy không.

Gã này là tân sinh nổi tiếng nhất trong học viện.

Bạn có thể chịu đựng những biệt danh lăng mạ như vậy.

Bạn có thể thấy mặt hắn dày đến mức nào.

Những chuyện như vậy thực tế có thể hoàn thành.

Cậu bé tóc đủ màu khi muốn dạy dỗ một kẻ ngốc, đã cố ý chọn người đứng cạnh nữ thần Mộc Nhan.

Bây giờ tôi đang bị đe dọa, tôi thực sự cảm thấy không thoải mái!

“Bạn không phải là đàn ông, chỉ đứng đấu tranh...” “Tôi không quan tâm, chỉ cần đánh tôi, tôi sẽ hét lớn...” “Có chủng loại nào không?

Mang một chủng loại nào không?

Và một người đàn ông đi cùng có được không?

Một chọi một, tôi sẽ không bắt nạt...” “Không, tôi đã chịu đau khổ mấy ngày rồi, tôi không thể kiếm tiền.

Tại sao tôi biết tôi không thể đánh nhau, nhưng tôi vẫn phải đánh nhau...” Cậu bé tóc đủ màu đột nhiên sáng mắt!

Kiếm tiền?

Lý do tôi từ chối đánh nhau là vì tiền?

Trong mắt bạn, tiền có vấn đề gì sao?

“Tôi trả tiền!

Tôi trả tiền, và đánh nhau với tôi.

Báo cáo, đồng ý đánh nhau với tôi vào buổi tối bao nhiêu tiền.” Giọng cậu bé từ vội vã chuyển sang thu hút, nhưng vẫn mang một chút cám dỗ.

“Tôi không...!

Bạn đang làm gì?

Bạn muốn cùng tôi mua nhẫn sao?

Tôi...” Mặt cậu thiếu niên gầy gò có chút do dự, răng cắn môi dưới, trông có vẻ không quyết đoán.

Thấy cậu bé tóc đủ màu có hy vọng, nhanh chóng cầm gậy sắt: “Vậy tôi sẽ trả một nghìn đồng cho trận đấu này? ...Hai nghìn? ...Ba nghìn?

Năm nghìn!

Hứa đi rồi, tiền của tôi cũng không phải gió thổi đâu!” Cậu bé tóc đủ màu từ nhỏ đã vào gia đình, có một bộ phương pháp mặc cả.

Phương pháp khoa trương này được sử dụng rất đúng lúc.

Cậu thiếu niên gầy gò nghiến răng nghiến lợi: “Được, trúng 5.000 lần.

Chương 534

Nhưng tôi có hai điều kiện.

Đầu tiên, phải trả tiền trước.

Để tôi xin một chiếc nhẫn tốt.

Odie đã cho tôi.

Không ai khác có thể có mặt." Cậu bé tóc đủ màu nhướng mày, nói: "Tôi có thể đảm bảo điều đầu tiên.

Không, điều thứ hai, không ai có thể thấy, rồi tôi dùng tiền đánh bại, có cảm giác thành tựu!" Cậu thiếu niên gầy gò cúi đầu, suy nghĩ một lát: "Bạn có thể quay lại, sau này có thể trưng bày cho bất kỳ ai muốn xem.

Nhưng khi chơi nhẫn thì không ai khác có thể xuất hiện, đó là yêu cầu cuối cùng của tôi!" ...

Trên đài đấu của trường đại học.

Cùng lúc cậu bé đủ màu đặt năm nghìn đồng Odie vào tay cậu thiếu niên gầy gò, một chiếc nhẫn đã được mở ra.

Cách đài đấu không xa, một viên đá nhỏ bảy màu, do cậu bé tóc đủ màu giữ, có thể ghi lại tất cả những gì diễn ra trên đài đấu.

Hắn hy vọng nội dung trong viên đá bóng tối sẽ được bí mật trưng bày cho nữ thần!

Nhưng, khi không chú ý, cậu bé gầy gò cúi đầu, cúi đầu, đột nhiên trao đổi vài cử chỉ với giáo viên phụ trách đài đấu.

Lão thần vẫn luôn ở đó.

Khi ông Thọ Liên đang đọc sách, đột nhiên đưa ngón cái, ngón trỏ

và ngón giữa tay phải về phía cậu bé gầy gò, làm một cử chỉ xoa xoa.

Cậu bé gầy gò đáp lại bằng ngón trỏ.

Nhưng tư thế của giáo viên không thay đổi, tiếp tục xoa ngón tay.

Cậu thiếu niên gầy gò không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể so sánh ba ngón tay, nhưng vẫn không thể tạo ra bất kỳ thay đổi nào.

Cuối cùng, cậu thiếu niên gầy gò cắn chặt răng bằng năm ngón tay trái, giáo viên kết thúc tất cả các động tác, và tiếp tục trở lại trạng thái tĩnh lặng ban đầu. ...

Trên đài đấu, hai người đứng ở hai bên.

Tôi không biết có hơi xa không, nhưng tôi không thấy sự thật.

Trong ấn tượng của cậu bé đủ màu, cậu bé gầy gò luôn có vẻ như cao hơn.

Đặc biệt là nụ cười có vẻ hoang đường trên mặt hắn trông vô cùng kỳ lạ.

"Băng nham!" Lệnh của Thọ Lôi vang lên, cậu bé tóc đủ màu lập tức thúc giục nguyên linh, và phác họa ra vòng tròn ma pháp một cách thành thạo hơn.

Đối với tân sinh cùng cấp, việc thành công biểu diễn nguyên thư trong vòng mười giây cho thấy một học sinh xuất sắc.

Hòn đá lớn bằng nắm tay nhanh chóng ngưng tụ trên đỉnh đầu cậu thiếu niên gầy gò.

Chỉ trong chớp mắt, hòn đá ngưng tụ và rơi thẳng xuống vị trí trên đỉnh đầu thiếu niên.

Một loại siêu hình học tấn công tiêu chuẩn, bất kể va chạm vào đầu, cơ thể hay các vị trí khác, đều đủ để gây ra sát thương khá lớn cho cơ thể.

Thân hình cậu bé gầy gò trông như gió, chắc chắn đủ để đánh gục hắn.

So với cuộc tấn công của cậu bé ma thuật đủ màu, hành động của cậu bé gầy gò ở phía cuối cỗ máy nặng nề hoàn toàn thiếu.

Tôi thấy đầu hắn cúi xuống, mắt hắn căn bản không nhìn đối thủ, tay hắn như chong chóng, lao về phía cậu bé tóc đủ màu.

Động tác này giống như một học sinh đã học nguyên thư gần một năm ở cấp trung học.

Một đứa trẻ đường phố.

Trùng hợp thay, cậu bé gầy gò cúi đầu lao tới đúng lúc để tránh hòn đá rơi xuống đỉnh đầu mình.

Sân huấn luyện của trường đại học không lớn.

Khoảng cách giữa hai người khoảng 30 mét.

Trước khi cậu bé tóc đủ màu hoàn thành một đợt tấn công nguyên thư khác, dù đối với cậu bé gầy gò là không đủ nhanh, nhưng cũng đủ để lao tới và làm gián đoạn cuộc tấn công nguyên thư!

Là một học sinh xuất sắc với thành tích tốt, những cậu bé rực rỡ này chắc chắn sẽ không mắc sai lầm ngu ngốc.

Tư thế này đã được kéo ra, đưa ra tư thế thực chiến.

Trong giai đoạn đầu đại học, lợi thế của siêu hình học cấp thấp không rõ ràng.

Do đó, hầu hết các học viên đều đồng thời luyện tập nguyên thư và rèn luyện thể chất, đương nhiên cũng không ngoại lệ. ...

Chương 535

Dùng cho rèn luyện thể chất.

Mặt khác, việc bổ sung thực phẩm là quan trọng nhất.

Những đứa trẻ mồ côi cả ngày chỉ có thể miễn cưỡng lấp đầy cái bụng, còn những gia đình giàu có mỗi ngày đều phải sử dụng đủ loại quái vật và máu tươi, chênh lệch quyền lực không lớn.

Nếu bạn sử dụng quyền pháp giết chết chủ nhân, điều đó sẽ không hiệu quả!

Cậu bé tóc đủ màu khinh thường nhìn bóng người trước mặt, rồi dùng nắm đấm đánh vào mặt hắn.

Nga!

Xảy ra rồi!

Phần thân trên di chuyển, nhưng phần thân dưới bị hạn chế!

Cậu bé tóc đủ màu mất thăng bằng, không kịp phản ứng.

Chỉ có thể nhìn mặt đất ngày càng gần, và đập xuống đất với một tiếng động lớn.

Dây nho không dày, không biết vì lý do gì lại xuất hiện dưới chân cậu bé tóc đủ màu, trói chặt chân hắn, và tiếp tục nhanh chóng quấn quanh chân hắn, lên đến phần thân trên.

Nguyên tố gỗ cấp một "Gói" là loại phụ trợ thuần túy.

Nó cho thấy một cậu thiếu niên gầy gò, cúi đầu, lao về phía trước mà không có bất kỳ thông báo nào!

Khi cậu bé tóc đủ màu ngã xuống đất và lắc đầu định đứng dậy.

Đột nhiên, hắn kinh ngạc phát hiện tay chân mình đều bị trói chặt, hắn đã bị làm cho biến dạng.

Cậu thiếu niên gầy gò da bọc xương luôn cảm thấy yếu ớt và bị bắt nạt, hai tay nắm chặt vị trí của mình, nhìn xuống từ ánh mắt cao ngạo, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

"Cái đó...

Hoàng Thiều, đúng rồi!

Hoàng Thiều, kết quả rõ ràng rồi, lần này có thể thừa nhận thất bại!" Ánh mắt khinh thường trong mắt cậu thiếu niên gầy gò đã kích thích sâu sắc lòng tự trọng của cậu bé đủ màu.

Hắn có thể tự hào về sự quý giá của mình.

Chỉ thẳng vào một đứa trẻ mồ côi và một học sinh được mệnh danh là "Tân vương rác rưởi" tại một trung tâm huấn luyện trọng điểm mà buộc tội.

"Đồ vô sỉ, ngươi vẫn còn dám sử dụng thủ đoạn xảo quyệt trong một cuộc cạnh tranh công bằng và trung thực sao?

Ta đếm đến ba, tốt nhất ngươi nên thành thật, nếu không… ôi chao!" Cậu bé tóc nhiều màu đang đợi để nói hết lời uy hiếp thì bị cậu bé gầy gò kia dùng cú đấm nhắm mắt tạo thành một bên mắt gấu trúc.

"Nói vớ vẩn, mau nhận thua đi.

Đừng làm lỡ thời gian ta đi nhặt đồ bỏ đi…" Thanh niên gầy gò không chỉ khinh thường mà giọng điệu cũng y hệt, nhìn cái tên to con đang sống sờ sờ trước mặt như thể không có chút giá trị rác rưởi nào.

Tên nhóc tóc nhiều màu tức giận hoàn toàn, dốc hết sức lực, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu nhục như vậy.

Nhưng, sợi dây trói đặc chế không chỉ vì đẹp mắt.

Tất cả các khớp nối có thể dùng lực đều bị cố ý quấn quanh nhiều lần, và góc độ thắt chặt phải lớn nhất có thể, khiến người ta không thể phát huy sức mạnh.

Tên nhóc tóc nhiều màu vặn vẹo hồi lâu vẫn không thể thoát ra.

"Ôi!" Thanh niên gầy gò không có kiên nhẫn.

Nôn nóng muốn hạ gục đối thủ, hắn lại tặng thêm cho tên nhóc tóc nhiều màu một bên mắt gấu trúc nữa, tạo thành một cặp cân đối.

"Nhanh lên, đừng chần chừ nữa!

Ngươi muốn ta tiếp tục làm vài việc 'trang điểm' nữa không, ví dụ như làm sập sống mũi, làm môi sưng như xúc xích, hay đánh cho mặt mũi thê thảm?

Ngươi sẽ đeo tấm huy hiệu với khuôn mặt méo mó đó mà đi ra ngoài ư?

Mở màn buổi huấn luyện sao?" Thanh niên gầy gò mỉm cười, nhưng khóe miệng lại giật giật.

Đối với một tên nhóc tóc nhiều màu, khuôn mặt càng lớn, việc bước ra ngoài với khuôn mặt đầy vết bầm chắc chắn còn tệ hơn là chết.

"Con xin thua, thầy ơi, con nhận thua, dừng trận đấu lại!" Quy tắc của giới học viện chỉ sử dụng hệ thống.

Một khi học sinh nhận thua, giáo viên chủ trì nên dừng trận đấu và đảm bảo học sinh sẽ không bị bất kỳ thương tổn nào.

Hai bàn chân nhẹ nhàng đặt xuống đất hai lần, khi hai bàn chân ổn định bước ra khỏi vòng tròn, sợi dây leo trói chặt tên nhóc tóc nhiều màu đã biến mất.

"Thằng nhóc, dám chọc giận ta, đợi đấy, chưa kết thúc đâu!" Tên

nhóc tóc nhiều màu thoát khỏi trói buộc, vừa xoa xoa quầng mắt đen sì vừa uy hiếp.

Cậu bé gầy gò không trực tiếp đáp lại lời đe dọa, mà không biết từ đâu lấy ra một khối đá ảnh, rồi nói: "Có một cuộn băng ghi hình trận đấu mới nhất, lát nữa ta sẽ đưa cho Mộc Nghiên xem.

Để ta nghiên cứu xem còn kỹ năng chiến đấu nào cần cải thiện nữa…" Đá ảnh?

Chương 536

Video?

Đưa cho Mộc Nghiên xem?

Tên nhóc tóc nhiều màu kinh hãi.

Không phải vì ghi hình cá nhân đơn độc.

Nếu Mộc Nghiên liên hệ sự thất bại này với sự thất bại khi bị trói buộc, vậy thì khuôn mặt của hắn sẽ xuất hiện trước mặt nữ thần.

Tên nhóc tóc nhiều màu tóc bảy màu nở một nụ cười còn xấu xí hơn cả khóc: "Ta… huynh đệ… mau, đá ảnh… hình dáng, ừm, ta rất thích hình dáng, nếu không ta sẽ mua với giá cao!" Ta mua lại lần nữa, nhưng lại mất mặt.

Lý do làm như vậy quả thực rất tệ.

Thanh niên gầy gò nhìn khối đá ảnh trong tay, cứ như thể đang nhìn một món bảo vật quý hiếm: "Loại tư liệu ghi hình quan trọng này sẽ không tùy tiện bị mất đi.

Đương nhiên, nếu có người sẵn lòng mua với giá năm nghìn Đồng Âu, ta vẫn sẽ vô tình mà cắt đứt tình cảm!" Giá thị trường của một khối đá ảnh thông thường chỉ khoảng một trăm Đồng Âu, năm nghìn Đồng Âu… đúng là cướp trắng trợn mà!

Tên nhóc tóc nhiều màu đang khóc lóc thảm thiết, chỉ có thể bất lực móc năm nghìn Đồng Âu từ túi ra: "Ta đã trả tiền rồi, nhưng phải đảm bảo kết quả trận đấu hôm nay không được nhắc đến với bất kỳ ai." Mặc dù được gọi là Hoàng Thiếu, nhưng gia tộc Hoàng mà tên nhóc tóc nhiều màu này ở chỉ là một gia tộc nhỏ trong ba thành phố phía đông Ngụy.

Mỗi tháng có thể cấp tiền tiêu vặt, nhưng chỉ có năm nghìn Đồng Âu.

Không chỉ hôm nay bị đánh, bị tống tiền hàng nghìn Đồng Âu, mà thời gian còn lại của quý này chỉ có thể sống tằn tiện.

Thực ra cũng không đến mức đó.

Thanh niên gầy gò nhận lấy tờ tiền, ánh mắt nhìn như một tên nô tài: "Đương nhiên, đương nhiên!

Ta đã có danh tiếng về việc này.

Ngươi không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng.

Nhưng nhìn thế giới bên ngoài xem.

Có tin tức gì không?

Thử thách hôm nay, đánh ta, đúng vậy, đúng vậy!" Trong số sinh viên năm nhất đại học, ta thường nghe nói có người ghen ghét vì phong cách, nên 'vua rác rưởi' mới bị chặn lại và đánh đập dữ dội trên đài.

Nhưng nghe ý của tên này, mọi người đều đối xử như ta vậy.

Tên nhóc tóc nhiều màu như có điều suy nghĩ nghe cuộc đối thoại.

Ta biết những người tưởng chừng cao cao tại thượng kia thực tế đã bị che mắt, tâm trạng của tên nhóc tóc nhiều màu trở nên không thoải mái nữa.

Trong khi nói chuyện, thanh niên gầy gò vẫy vẫy hai quầng mắt đen sì trên mặt mình.

Nhìn xem, hắn rất thích quầng mắt đen!

"Ta… ta phục vụ tuyệt đối chu đáo.

Tiện thể nói thêm một bí mật, thầy rất giỏi trong việc giúp người khác giảm sưng tấy.

Quầng mắt đen trên mặt chỉ cần trả tiền là được.

Một nghìn Đồng Âu.

Thầy sẽ giúp ngươi loại bỏ.

Sau đó, ngươi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn trong phần còn lại của câu chuyện!" Thanh niên gầy gò có tiền thì phải càng thân thiện hơn… Nhìn khuôn mặt mịn màng tinh tế, hoàn toàn không thấy quầng mắt đen của Hoàng Thiếu dần biến mất.

Lông mày của thanh niên gầy gò dần nhướng lên: "Này, lão bợm rượu.

Ngươi càng ngày càng tăng giá.

Ta giúp ngươi giới thiệu hàng nghìn Đồng Âu tiền làm ăn, vậy mà ngươi chỉ định để dành hai chai Vu Hương Tửu thôi sao!" Vu Hương Tửu, một loại rượu vang tầm trung bình thường, ở ba quán rượu phía đông Thượng Ngụy thị, mỗi chai được bán với giá năm trăm Đồng Âu.

Căn cứ theo thỏa thuận trước đó là năm chai rượu, thu hoạch của thanh niên gầy gò sẽ biến thành chiến lợi phẩm của lão thầy bợm rượu.

Thầy Thọ Liên không buông sách xuống, vẫn nhìn vào cuốn sách trong tay: "Đừng có nghĩ, phí bảo mật thuộc về phí bảo mật, thậm chí đừng nghĩ đến một chai rượu.

Nếu không, ta sẽ phát huy sức mạnh của mình, một tin tức đủ để khiến tất cả những người khiêu chiến phân tán, và ngươi sẽ không còn cách nào để kiếm tiền theo cách này nữa.

Mộ Thần, đừng làm thế nữa, ngươi có thể làm được!" Mộ Thần, thanh niên gầy gò chỉ có thể bất lực nghiến răng: "Lão bợm rượu, ta có thể đổi tên thành lão hút máu rồi!" Giống như một mắt xích trong chuỗi thức ăn, Mộ Thần có thể vui đùa với những học sinh si mê trong tiếng vỗ tay, nhưng khi gặp thầy hộ vệ Du Hòa Diêm, hắn chỉ có thể miễn cưỡng bị tống tiền.

"Nếu một số mũ X bằng Y, thì số đó được gọi là căn, từ, làm gì ở hai bên đông tây?

Sau giờ học đến văn phòng của ta…" "Đánh, đánh, đánh…" "Tôi không chịu trách nhiệm nâng đỡ người khác, nhưng nếu bạn ngã, sẽ không ai nắm lấy bạn…" "Đánh, đánh, đánh…" "Từ Hạo, chạy nhanh lên, mẹ chỉ chọc ghẹo những cô gái ca hát.

Nếu không chạy, chắc chắn sẽ bị gãy chân…" "Đánh, đánh, đánh…" "Trên trời có năm nguyên tố, nước, lửa, kim và mộc, cùng với sự thay đổi bất chợt của các loại. …Haizz, Khải Tư, nếu thật sự có một thế giới mà những vùng đất lạnh lẽo thay đổi chủng loại thì sẽ tốt biết bao.

Gian lận, bồi dưỡng thần tiên, khi thời gian đến, tất cả những vết bầm đều sẽ bị đánh tan." "Ta từ bỏ!

Chương 537

Chỉ số IQ của ngươi có thể một lần không?

Trong tay chỉ có một đồng mềm mại (tiền)…" "Ôi, ôi, à à…" "Hỏng rồi, mái nhà biến mất, không còn cách nào, sắp đuổi kịp rồi… ta sẽ không chết đâu, thật sự sẽ không chết đâu." "Nhảy đi!

Tầng ba, bên dưới có mấy cây sào phơi quần áo, nhảy xuống có lẽ không chết, nếu bị người đó tóm được, ta sẽ chết.

Ta đếm 123 ta nhảy, một, hai, ba, nhảy!" Một thiếu niên mặc áo cổ tròn màu trắng ngồi bật dậy từ trên giường, đôi mắt vẫn còn đờ đẫn.

Dù sao, mặt đất càng ngày càng gần, cảm giác đối diện với mặt đất cuối cùng vẫn quanh quẩn trong đầu, chưa hoàn toàn rút đi.

Mười mấy giây sau, thiếu niên vươn tay, dùng sức xoa mặt.

Đôi mắt mở lại, lộ ra chút tinh ranh và nhanh nhẹn, rồi tỉnh táo hẳn.

Dù sao, đã bị giết hơn bảy trăm lần.

Giống như kiểu chết không sáng tạo như rơi từ độ cao thấp, đã trải qua mấy lần nên cũng không khó thích nghi.

Máy bay tan rã trên cao, rơi thẳng từ độ cao 30.000 mét.

Cảm giác rơi và chờ chết kéo dài vài phút.

Người bình thường có trải qua không?

Có ai lộ mặt không?

Suy nghĩ một chút, thiếu niên bất mãn mở môi, càng ngày càng quen với cái chết.

Được thôi!

Chẳng phải chuyện đáng tự hào gì.

Ta rửa mặt bằng nước lạnh, nhìn bầu trời bên ngoài đã hơi trắng.

Thiếu niên ngồi bên giường, nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng về những giấc mơ.

“Thấy một học sinh tên Tô Tử Tô ghét học hành, quậy phá trong trường.

Sau khi bỏ học, khao khát cuộc sống huynh đệ, cùng đủ loại đánh nhau và ẩu đả.

Cuối cùng rơi từ trên cao xuống mà chết.” “Một giấc mơ, không có gì đáng giá.

Những kiến thức được nhắc đến trong lớp học thuộc loại giấc mơ khoa học tương tự, ngoại trừ đủ loại phụ nữ, thì loại tư liệu này thực sự không được ghi lại.

Bao nhiêu?

Những thứ hữu ích.

Nhưng cuốn sách nhỏ đó khi giải thích về năm nguyên tố dường như có chút tinh tế, có thể thử nghiệm chứng thực.” Giống như vô tình xem một bộ phim tệ hại.

Trừ vài câu nói, thiếu niên không hề bận tâm.

Mở cửa phòng, thiếu niên bước ra ban công bên ngoài, đối diện với bình minh, vươn vai thư giãn.

Một căn phòng đơn giản, diện tích mái nhà dưới 40 mét vuông.

Có một nhà bếp và phòng tắm đơn giản, một phòng ngủ, cùng một ban công siêu lớn diện tích hơn 100 mét vuông.

Theo lời một đứa trẻ mười mấy tuổi: “Tầng thượng, căn hộ độc lập, tầng riêng, ánh sáng chan hòa, thông thoáng không trở ngại, ban công lớn miễn phí, môi trường trang nhã, vì vậy bạn không cần rời khỏi nhà cũng có thể tổ chức tiệc nướng ngoài trời.” Đương nhiên, nếu không có tất cả những vật dụng phế thải chiếm nửa diện tích ban công, và trên cửa không có dòng chữ nổi bật “Công cụ 03”, căn hộ này rõ ràng sẽ khiến người ta mong đợi hơn.

Cậu bé đứng giữa ban công, tư thế được kéo giãn ra, hai tay bắt chéo trước ngực, chân trái co lại như một gốc cây, chân phải như muốn bước đi mà đạp xuống đất, tạo cho người ta cảm giác vững chãi như núi Thái Sơn.

Cũng có thể di chuyển theo gió.

Nín thở 9 lần, nâng lên hạ xuống 3 lần, Chỉ Bài Ác Ma cần hít thở 7 lần.

Khi thiếu niên điều chỉnh nhịp thở xong, khí thế dị thường của thời niên thiếu từ từ tụ lại.

Thanh niên đột nhiên bị một con hổ vồ, bốn chi chạm đất, cột sống lắc lư, xương quai xanh di chuyển.

Cơ thể đột nhiên biến đổi, co cổ, cong cổ, liếc nhìn sang trái phải, như một con nai nhỏ cảnh giác và linh hoạt.

Khi cơ thể thiếu niên duỗi ra, lắc lư vị trí, hai tay chống xuống đất, nghiêng vai, cong xương sườn và quay đầu một cách thô bạo.

Như một con gấu khổng lồ, hai tay chống đỡ bầu trời.

Dang rộng hai tay, nâng hai chân, duỗi cổ, nhìn lên trời, rồi quét mắt khắp nơi, trông như một tiên nữ duyên dáng và tinh tế, giống như một vị chúa bay trên trời.

Thiếu niên nằm nghiêng, cuộn người lại, ngồi xổm xuống, lắc

đầu, nghiêng người nháy mắt, hai tay lật ngược không trung, như một con khỉ đang hái trái cây.

Nai tìm hổ, cơ thể nghiêng, gấu vẫy tay, vượn ngắm trăng… Các động tác của thiếu niên liên tục và thành thạo.

Khi hoàn thành 54 động tác không có bất kỳ sai sót nào, bầu trời đã hoàn toàn sáng rõ.

Chương 538

Cơ thể thiếu niên dần ổn định, không còn bất kỳ cử động nào nữa.

Nhưng, nếu quan sát kỹ, bạn sẽ phát hiện dưới da của thiếu niên, có một vài bọc nhỏ đang di chuyển từng chút một.

Dưới da có ngày càng nhiều túi nhỏ, những túi nhỏ này dần biến thành màng mỏng, và cuối cùng bao phủ toàn bộ cơ thể thiếu niên.

Dường như hơi gầy gò, đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn.

"Ầm…!" Nếu không nhìn bằng mắt mình, e rằng không ai sẽ tin.

Âm thanh vang dội như tiếng chuông gõ này, thực chất là do hơi thở của thiếu niên phát ra.

Cùng với hơi thở, một làn sương trước mặt thiếu niên mười mấy tuổi, dài khoảng mười mét, lan ra hình sóng, cơ thể thiếu niên trở nên cứng cáp cũng đã khôi phục trạng thái ban đầu.

Một hơi thở.

Chỉ thỉnh thoảng trên làn da thiếu niên, bằng mắt thường dường như không thấy một chút màu đồng.

"Hơi thở như hồng chung, da thịt và vị trí hòa làm một.

Một tháng trước, ta đã đạt đến trạng thái hơi thở như hồng chung.

Cường độ thuần túy của vị trí vượt quá 1000 kg, đủ để đạt đến cấp độ Lex.

Ta chạm đến ngưỡng cửa của lĩnh vực đó, ta có thể cảm thấy da thịt bắt đầu thay đổi, khí sắc bén bình thường sẽ không còn làm tổn thương da thịt ta nữa.

Nếu không phải sức mạnh tinh thần… Dần dần tăng cường động

lực, thiếu niên đang bốc hơi, nhưng không đổ mồ hôi.

Một thanh niên tuấn tú, đứng thẳng với mái tóc vàng kim và đôi mắt tím, tay và chân lộ ra từ dưới cầu thang, tiếp theo một con lừa lười biếng lăn từ quả cầu lửa xuống, suýt chút nữa va vào vị trí của hắn.

Người anh em tốt của ta, Hầu Tử, tên là vậy, trông có vẻ tài hoa ngút trời, nhưng bẩm sinh có thuộc tính bị động là kỹ năng chết đột ngột.

Giống như hôm nay, thường xuyên tối sầm mặt mũi.

"Hầu Tử, dám động vào tóc ta nữa, đừng chạy, thấy lão phu nhân của ta, hôm nay ta sẽ không nướng ngươi đâu." Nghe thấy một giọng điệu kiên cố như vậy, người sau chắc chắn là cô chị Mộc Ân bạo lực.

Lời vừa dứt, cô bé loli đỏ hồng trông yếu ớt, không tự chủ chạy lên cầu thang.

Được rồi, từ "yếu ớt" chẳng có tác dụng gì, nhưng nếu không phải gió chưa từng nhìn thấy cái mông của cô bé, hoặc bị câm mù, bởi vì phải bỏ qua lời vừa rồi, cùng với ba quả cầu lửa lớn bằng nắm đấm nhanh chóng hình thành ở phía trước.

Sau đó, hai người trèo lên cầu thang đều là những khúc gỗ đang bay lượn.

Mộc Mỗ biệt danh Mộc Đầu, luôn ăn mặc lạnh lùng ngọc khiết, ngay cả khi đi bộ cũng cầm sách, trông không tệ lắm.

Ước mơ của nàng là trở thành một Tề Sư hàng đầu, nhưng ta không bao giờ dám dùng phối.

Mặc dù chứng mất trí nhớ của nàng về mặt lý thuyết chưa bao giờ xảy ra, nhưng ta vẫn lo lắng nàng sẽ đột nhiên quên mất cách phối hợp.

Mộc Phiêu, biệt danh Phiêu Dương.

Ta là người trẻ nhất trong số ít người.

Một nhân vật hoạt hình dễ thương, với mái tóc dài, đôi chân dài, mười cái chân lớn, nước mắt bất động… Ặc… Mạnh Chính Thái.

Một thời gian dài rồi, ta dường như quên giới thiệu bản thân.

Ta tên, biệt danh, phổ biến nhất trong số vài người.

Ặc… nếu phải tìm một điểm không bình thường, thì ta mỗi ngày khi ngủ đều nằm mơ, và mỗi giấc mơ đều phải kết thúc bằng cái chết của ta.

Những giấc mơ này bắt đầu như thế nào?

Đã gần một năm.

Một năm trước, địa điểm thi tốt nghiệp ba trường tiểu học của Học Viện Thương Mại và Vệ Sinh Phương Đông.

"Một mùa tốt nghiệp mới.

Sau mấy năm học tập, ta tin rằng học sinh nhất định sẽ có thu hoạch.

Dưới đây là sự thức tỉnh Nguyên Linh Giác quan trọng nhất.

Nó sẽ hoàn toàn quyết định các bạn học của ta sẽ học tập như thế nào.

Ta cho rằng mỗi người đều phải có sự hiểu biết nhất định về Linh Giác, có thể thức tỉnh hệ thống nguyên tố nào quyết định phương hướng phát triển tinh thần cơ bản, thời gian có hạn, ta không nói nhiều.

Mời các em học sinh xếp hàng và tiếp tục tiến hành 'Nguyên Linh Giác Tỉnh'." Sau bài phát biểu khai mạc của thầy Trương, học sinh

xếp hàng và lần lượt lên bục.

“Từ Kỳ, lớp trưởng, cũng là người đầu tiên.

Bây giờ, chỉ cần giữ cơ thể thả lỏng, đừng căng thẳng.

Phần còn lại sẽ giao cho thầy.

Chương 539

Hãy để thầy mở đầu tốt đẹp cho tất cả mọi người.

Các em học sinh." "Vâng, thầy Trương!" Cô bé có hai bím tóc, được gọi là Từ Kỳ, hạ quyết tâm, nhưng đôi tay nắm chặt vào nhau vẫn phản bội sự căng thẳng trong lòng nàng.

Thầy Trương giơ một cây gậy thủy tinh nhỏ trong tay, mảnh bằng ngón tay cái, dài bằng lòng bàn tay và vẽ trên trán Từ Kỳ.

Một dấu ấn hơi trong suốt, lấp lánh dần hình thành trong không khí.

Thầy Trương vươn cây gậy thủy tinh trong suốt, nhẹ nhàng chỉ vào dấu ấn.

Dấu ấn trong suốt đột nhiên tan biến thành bụi trong suốt, thấm vào trán Từ Kỳ.

Cùng với thời gian trôi qua, sau mỗi giây, nhịp tim của Mộ Thần ở phía sau đoàn người không khỏi tăng tốc.

Chỉ cần là nguyên tố trung gian, dấu ấn Linh Hồn không phải là nghệ thuật cơ bản cao cấp.

Kỹ thuật cơ bản này có tác dụng duy nhất là giúp những người không có tinh thần cơ bản thức tỉnh tinh thần cơ bản.

Mức độ Linh Giác thức tỉnh gần như phụ thuộc vào tư cách của Linh Sư.

Ai sẽ phóng thích dấu ấn thức tỉnh cũng không có sự khác biệt.

"Mực nước đang dâng lên!" Nhìn mực nước càng ngày càng gần đỉnh hang động.

Thở sâu một hơi: "Tâm định!" Nước hoàn toàn nhấn chìm toàn bộ lối đi ngầm bên dưới.

Trong làn nước tối tăm, Tạ Thần giải phóng sức sống duy nhất, khúc xương trong tay phát ra ánh sáng màu cam.

Ngạt thở, hắn bơi sâu hơn theo hướng dòng nước.

Trong mắt hắn không có chút sợ hãi nào, chỉ có động lực tiến về phía trước.

Tạ Thần tái sinh.

Ta không biết đã thăng cấp được bao lâu.

Khi nhận thấy nước bắt đầu ngừng chảy, đèn báo màu cam trên khúc xương cũng phát hiện ra một bức tường trước mặt.

Tạ Thần có chút tức giận, không chút do dự quay người trở lại.

Lần này, không có đánh cược.

May mắn thay, chiến binh đó đang ve vãn với một miếng thịt, nếu không sẽ bị nhấn chìm trong nước.

"Không." Khúc xương trong tay có một lực cản nhẹ, như thể nước đang cản trở dòng chảy ngược.

Tạ Thần cúi đầu, khúc xương dài hai mét thẳng xuống, nước dường như đến từ bên dưới.

Một tia sáng yếu ớt lóe lên trong mắt hắn, hướng xuống phía hạ lưu.

Lực chảy của dòng nước lại xuất hiện.

Lúc đó, hắn đã ở dưới nước khoảng một giờ.

Vẫn sử dụng phương pháp hô hấp của kiếp trước, đóng toàn bộ lỗ chân lông, tránh mọi hơi thở, vì vậy có thể kiên trì không ngừng, nếu

không một người bình thường sẽ không trụ được lâu như vậy.

Ta đã không cầm nó trong một thời gian dài.

Ngay cả Tô Chấn Nghiệp với hành vi ngũ chuyển thân thể cũng vì thiếu oxy mà choáng váng muốn ngã, huống chi Tạ Thần không thể chuyển ba vòng.

"Có lẽ sắp đến rồi, nếu không Tô Chấn Nghiệp tuyệt đối sẽ không kiên trì được, sẽ bị chết đuối trong nước." Nín thở, chịu đựng nỗi sợ hãi ngạt thở, tiếp tục tiến về phía dòng chảy.

Nửa phút sau, hắn không chịu nổi nữa, bong bóng khí trào ra từ miệng.

Vô thức, hắn hít một ngụm nước vào phổi.

Cảm giác cái chết.

Tim đột ngột ngừng đập.

Nhưng không cam tâm.

Mới vừa tái sinh.

Không có thời gian để thay đổi vận mệnh của gia đình.

Sẽ chết ngay.

"Muốn chết sao?" Hắn đảo mắt.

Trong khoảnh khắc sắp mất đi ý thức, đôi mắt trắng dã ngước lên, nhận thấy trên đỉnh hang động xuất hiện ba nhân vật trong Điện Nhân Hoàng, nhưng sau đó thì mờ đi.

Ý thức Tạ Thần chìm xuống.

Chương 540

Trong khoảnh khắc đôi mắt hắn sắp tối sầm, hắn bước vào những gợn sóng nước như gương, bàn tay phải không thể nắm chặt khúc xương.

Gần cuối dòng chảy ngầm, ở đó có ánh sáng.

Điện Nhân Hoàng, sinh vật đầu tiên sau 10.000 năm.

Trong bóng tối, tai nghe tiếng tích tắc.

Không có tiếng gào thét của dã thú, không có tiếng chiến đấu đẫm máu, không có âm thanh chói tai thấu xương.

Vài tiếng ho, kèm theo nước, trào ra từ miệng Tạ Thần.

Mở mắt ra, đầu ong ong, như tiếng chuông gõ, ngoài ra, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, môi trường xung quanh vừa đáng sợ vừa tĩnh lặng.

"Được xây dựng vì nhân loại." Một câu nói.

Khắc trên vách đá là những ký tự vàng.

Nét bút tràn đầy sức sống, nét cọ uyển chuyển như rồng.

"…" Ngồi trên phiến đá lạnh lẽo, hắn xoa trán đau nhức.

Mất một thời gian dài mới hoàn toàn tỉnh táo.

Vừa đứng dậy, đột nhiên cảm thấy yếu ớt, ngã vật xuống đất.

Tác dụng phụ của Tinh Khí hóa ứ rõ ràng.

"May mắn thay, không có tổn thương nghiêm trọng." Hắn thở ra không khí.

Khi sử dụng năng lực của đội trưởng Kỳ Hoa Viên để biến thành

khí, không ở trạng thái tới hạn, đó là kết quả tốt nhất có thể dự đoán được.

Không thể đứng dậy, hắn khoanh chân ngồi dưới đất, mắt nhìn quanh.

Phía trước có một bục, trên đó vẫn còn dính vết máu màu nâu.

Tạ Thần chỉ liếc mắt một cái, một cảm giác quen thuộc xuất hiện trong lòng.

"Máu chủng Quỷ!" Hắn đột nhiên ngẩng miệng, nhìn bức tượng trên đài, cười nói: "Hoàng đế thất lạc hàng nghìn năm!" "Đã chết rồi sao?" Ánh mắt Tạ Thần chăm chú nhìn vị Nhân Hoàng đế, không cam lòng, phẫn nộ và bi thương.

Khi đó, hắn chưa đạt đến cấp độ Hoàng đế, nhưng đang làm những việc mà một Hoàng đế nên làm.

Một người đã ngăn chặn sức mạnh tấn công của hàng tỷ chủng Quỷ ngoại giới, chỉ có thể bảo vệ không gian sống sót cuối cùng của nhân loại, tức là Thế giới Tuyên Hoàng.

Vì vậy, đã chọn chết ở đó.

"Nhân loại!" Hắn ho, cảm thấy có chút sức mạnh trước mặt.

Một hang động khổng lồ.

Bốn bức tường của hang động được bao quanh bởi ánh sáng thần bí, phát ra những quy tắc Đại Đạo không thể giải thích được.

Hắn đang đứng giữa hang động.

Bên cạnh, có một tấm gương gợn sóng như mặt nước.

Qua tấm gương, có thể nhìn thấy dòng điện ngầm bên trong.

Nhưng, đó không phải điều Tạ Thần quan tâm nhất.

Ánh mắt hắn luôn nhìn chằm chằm vào bức tượng Hoàng đế trên đài.

Khoác áo giáp Hoàng đế, tay phải nắm vào tay giả, lông mày nhướng lên, khuôn mặt vẫn còn giận dữ, như thể đang nhìn chằm chằm vào kẻ thù trước mặt.

Từng là Nhân Hoàng của nhân loại!

Hôm nay, chỉ còn là một pho tượng!

Tạ Thần thở dài, ngẩng đầu nhìn lên.

Một thanh kiếm sắt cổ xưa lơ lửng trên đó, khẽ xoay tròn.

"Kiếm!" Tạ Thần kinh ngạc.

Dù sao, ở kiếp trước hắn đã đạt đến chín trạng thái thần kỳ biến hóa.

Tầm nhìn của hắn cao bao nhiêu, vẫn cảm nhận được sự phi thường của thanh kiếm.

"Tô Chấn Nghiệp có cơ hội không?" Lúc đó, thanh kiếm đột nhiên lóe ra ánh sáng chói lọi, lập tức xuất hiện một tia sáng vàng kim.

Trong tiếng kiếm rồng kêu, giữa hàng vạn tia sáng vàng kim, những người bị đâm gần như không thể mở mắt.

"Kim Kiếm!" Trong một lần nhảy vọt, Tạ Thần đột nhiên nhảy lên, không khỏi hét lên, như thể tất cả vết thương trên người đều lành lại, đôi mắt hắn vừa kinh hãi vừa khó tin, "Thế này!" "Điện Nhân Hoàng!" Thanh Kim Kiếm có đặc điểm này lại xuất hiện ở một nơi đặc biệt, chỉ có một khả năng.

Chương 541

"Nhân Hoàng Kiếm!" Hắn biết đó là gì.

Một thanh kiếm của nhân loại, có thể dùng một thanh kiếm để cắt đứt các vì sao.

Chẳng trách Tô gia đột nhiên quật khởi, đột nhiên bị tiêu diệt.

Sự thật chứng minh, một thanh kiếm của nhân loại, chẳng trách ngay cả vương thất cũng không thể chống lại sức hấp dẫn đó.

Nhân Hoàng Kiếm, đã lâu là thanh Nhân Hoàng Kiếm duy nhất.

Truyền thuyết nói rằng người giành được kiếm của Hoàng đế có thể trở thành Hoàng đế.

Nếu không phải kiếp trước Tạ Thần, vô tình nhìn thấy một chút từ một ngôi mộ cổ vạn năm trước.

Hình vẽ thanh kiếm, nếu không thì sẽ vĩnh viễn không biết, thanh kiếm bị thất lạc của Kiếm Đế lại được đặt ở đó như vậy.

"Nhìn Nhân Hoàng Kiếm như nhìn Nhân Hoàng!" Hắn lẩm bẩm.

Ngoài điểm của đội trưởng và Nhân Hoàng Kiếm, toàn bộ vách núi không có gì đặc biệt.

Hoàng đế vẫn giữ im lặng trong hang động dưới lòng đất khiêm tốn như vậy.

Bất kể gia đình thiếu tình yêu thương, những gì Tạ Thần đã trải qua trước khi tái sinh, hắn có một cảm xúc kỳ lạ đối với Hoàng đế.

Đột nhiên, Đại Đạo pháp tắc từ trên thanh kiếm hạ xuống, bao phủ Tạ Thần.

Ngay lúc này, Tạ Thần không khỏi nhớ lại tất cả những gì đã xảy

ra ở kiếp trước.

Sự kiểm soát của đại não.

Lưỡi đao uy lực sẽ quét sạch quá khứ và cảnh tượng hiện tại.

“Tạ Thần, một con người!

Chết vì kháng cự các chủng Quỷ khắp thế giới!

Rơi vào khốn cảnh, dám lập ước với trời đất, vì nhân loại mà lập ra chủng tộc này, ta là Nhân Hoàng đế!” “Ai?” Tạ Thần nhíu mày, bởi vì ký ức của hắn bị một ý chí lực khổng lồ kiểm soát, khiến hắn không vui.

“Ôi!

Hoàng đế phong ấn, chờ đợi ở trong thành, và người kế thừa nó.

Tạ Thần khóe miệng co giật, như thể đang cười: “Chỉ cần là một người, sẽ để lại bảo vật truyền gia sao?” Chắc chắn Tô Chấn Nghiệp đã có được cơ hội lớn ở đây, nhưng cơ hội này có chút khoa trương, bởi vì nó gánh vác hy vọng của một dân tộc.

“Để đại diện cho nhân loại, trái tim phải luôn như một, ý nghĩa chân chính của Đạo giáo!” Giọng nói vang vọng hùng vĩ áp bức, “Không phải ai cũng có thể có được Đạo giáo của nhân loại, nhưng ta chưa bao giờ có thái độ keo kiệt đối với nhân loại.” “Ta sẽ trở thành Hoàng đế và người kế thừa Hoàng đế.

Từ bây giờ trở đi, ta sẽ một lần nữa bước trên con đường biển máu, đối với kẻ thù quỷ ngoài Thiên giới?” Tạ Thần hỏi.

“Ý định ban đầu là như nhau, ngươi phải luôn giữ vững!” “Nếu ta kế thừa tổ tiên của nhân dân, ta có thể cứu vãn mọi thứ đã mất.

Ta, Tạ Thần, kiếp trước và kiếp này, vì con người và linh hồn mà lập ước với trời đất, từ đầu đến cuối, nếu không linh hồn sẽ bay đi,

vĩnh viễn không thể nhập luân hồi!" Sau khi nói xong, ánh sáng thần bí trên vách hang động lan tỏa, đột nhiên bao phủ lên Tạ Thần.

Ánh sáng thần bí, tràn đầy sức mạnh của quy tắc Đại Đạo, lan tỏa trong cơ thể hắn, cuối cùng đi vào tòa nhà màu tím, biến thành một chiếc quạt vàng, trên người bạo quân đó chỉ có năm chữ!

Hoàng đế ở trong chúng sinh, trong hương hỏa, trong tinh thần, trong nguyện vọng, theo cách ở trên thiên đường… Một kích!

Điểm đã bị phá hủy, bức tượng trên đó cũng đã bị phá hủy.

Toàn bộ cơ thể được bao phủ bởi ánh sáng thần bí, Đại Đạo được cơ thể hắn hấp thụ, bảo vệ, như thể đang gột rửa xương cốt của hắn, ngay cả tất cả những tổn thương trên cơ thể Tạ Thần cũng được cải thiện một cách kỳ diệu, ngay cả những gì không thể thực hiện được.

Tất cả những tổn thương bóng tối do pháp luật gây ra đều biến mất, thậm chí vết sưng tấy cũng bắt đầu phục hồi.

Trong chốc lát, từ cơ thể thứ hai chuyển sang cơ thể thứ năm.

Tạ Thần chỉ cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sức sống.

Cuối cùng, với một tiếng "bang", bức tượng sụp đổ, biến bục thành những mảnh vụn, biến nó thành bột mịn, rồi rơi xuống đất.

Tạ Thần bị Đại Đạo kiểm soát, và lập tức biến mất trong hang động.

Khi hắn xuất hiện, là ở trong Rừng Hoàng Hôn.

Dường như khu rừng cổ xưa trên những ngọn núi sâu xung quanh lắc đầu thở dài: "Sẽ không còn Tô Chấn Nghiệp nào giành được Nhân Hoàng Kiếm và thống trị trấn Tùng Khê nữa!" "Một nhân vật quý tộc của hoàng thất đã bị ta mang đi, không còn cơ hội thăng tiến." "Ta thực sự có thể thay đổi vận mệnh!" Như có một tảng đá rơi xuống

lòng, trái tim Tạ Thần lập tức thả lỏng.

Không ai rõ hơn hắn rằng Tô Chấn Nghiệp sẽ phải chịu bao nhiêu phiền toái, nhưng đột nhiên mọi thứ đã thay đổi.

Lần đầu tiên thay đổi vận mệnh của một nhân vật lớn như vậy.

"Thật sao!" "Sẽ không bao giờ nữa, ta sẽ không bao giờ để người thân của ta chịu dù chỉ một chút tổn hại." Tạ Thần nghe tiếng nước vỗ ào ào bên tai, nắm chặt thanh Nhân Hoàng Kiếm cổ xưa, đôi mắt khẽ chớp.

Lúc này, hắn tràn đầy tự tin chưa từng có, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

"Màn trình diễn chỉ mới bắt đầu!"… "Được!" Dùng thân pháp, Tạ Thần nhanh chóng biến mất trong không trung, chạy về hướng trấn Tùng Khê.

Chương 542

Những dã thú hùng mạnh và hung dữ xuất hiện từ rìa Rừng Hoàng Hôn và lan rộng sâu vào bên trong.

Có lẽ một chuyện lớn đã xảy ra sâu trong Rừng Hoàng Hôn.

Điều này khiến hắn trực tiếp rời khỏi một nơi thần bí.

Xuất hiện ở ngoại vi Rừng Hoàng Hôn.

Giống như Tạ Thần có thể tìm thấy nơi ở của Hoàng đế từ dòng chảy ngầm, rồi xuất hiện một cách khó hiểu trong khu rừng hoàng hôn của phủ Hoàng đế.

Nhưng, đó không còn là việc của Tạ Thần nữa.

Hắn chỉ cần tăng cường sức mạnh, để máu của Tô được báo đáp.

"Ta nghe nói sâu trong Rừng Hoàng Hôn có loại thảo dược quý, phẩm cấp không tệ." Hắn nhìn quanh.

"Ta không biết làm thế nào để rời đi.

Sau khi thu thập một số thảo dược quý, ta đã có kế hoạch." Ba giờ sau.

Đại viện Tạ gia.

Sau khi ra khỏi Rừng Hoàng Hôn, hắn đi thẳng về nhà.

Cha và em gái ở nhà hỏi han, hắn chỉ nói một chữ "Đợi!" Sau khi nói xong, hắn trồng loại cây đó trong sân.

Kinh nghiệm mạo hiểm ở Điện Nhân Hoàng khiến việc trồng cây trở nên cực kỳ mãnh liệt, đạt được ngũ luân nhục thân.

Xin chú ý, Tô Chấn Nghiệp nhanh chóng từ ngũ chuyển thành cửu

chuyển.

Nhưng, trạng thái này nhanh đến mức người thường căn bản không thể hiểu.

Tô Chấn Nghiệp đã quen với nó một tháng rồi.

Nhưng, điều này không ảnh hưởng đến Tạ Thần, Tạ Thần hoàn toàn đạt được cấp độ chín lượt ma chú, và chỉ mất một buổi chiều để hồi phục.

Nếu không phải một lần bước xuống một bậc thang, thì bây giờ có thể đã quay đầu lại rồi.

Buổi tối, hắn bước ra khỏi sân, tìm lão phó Tạ.

"Tạ thúc thúc, chuẩn bị một cái lò đỏ đặt trong sân của cháu." Với vẻ mặt vội vã, hắn lại đi vào sân.

Phải tranh thủ thời gian, vì sáng mai Tô gia sẽ trở về từ bên ngoài.

"Cậu muốn luyện đan sao?" Lão phó Tạ gia dừng lại.

Sau khi phản ứng, hắn cười lạnh.

"Ta nghĩ cậu vẫn phải đột phá ba biến thể của cơ thể trước khi nói chuyện." Đôi mắt đều khinh thường, lão lắc đầu đáp.

Năng lực luyện đan không phải ai cũng học được.

Ở trấn Tùng Khê, số người biết luyện đan không quá năm người, năm người đó về cơ bản là những nhân vật thực sự vĩ đại.

Lão phó Tạ gia thở dài.

Lần nữa, Tạ Thần nhất định lại đột nhiên thử nghiệm cái gì đó mới.

Thử nghiệm như vậy.

Nhìn xem, không phải đang làm ăn.

Gia đình sắp không còn nữa, lại còn luyện đan sao?

Lão quay người rời đi.

“Tạ thúc thúc, không phải chuyện nhỏ đâu, cháu nghĩ chú vẫn phải chuẩn bị một cái lò luyện đan, xem cháu làm việc thế nào?” Tư thái của hắn không còn trẻ con như một thiếu niên nữa.

Hắn biết rõ vì sao Tạ thúc thúc lại khinh thường như vậy, bởi vì trong Tạ gia, hắn thực sự không được ai yêu thương.

Sức mạnh không đạt đến cấp độ thứ hai của thể lực, gia đình lo lắng về những rắc rối bên ngoài.

Với cách cư xử như vậy, ngay cả người thân của ông Tạ cũng cảm thấy Tạ Thần đang tìm kiếm thứ gì đó, cảm thấy có lỗi với gia đình mình.

“Đan lô thực sự tồn tại, nhưng đã được gia đình Tạ thừa kế từ một người giàu có.

Muốn sử dụng, cần phải thông báo cho tổ tiên và một trưởng bối.” Gia đình Tạ đã từ chối nhiều năm, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa chết.

Tạ Thần thở dài, nhìn Tạ đại thúc lặng lẽ rời đi.

Hắn!

Người ngoài nhìn hắn vẫn khinh miệt và khinh thường, căn bản không thấy bất cứ điều gì đáng tin cậy.

Chương 543

“Tu dưỡng chính đáng, đừng cả ngày đấu tranh giành giật cảm giác này.” Tạ thúc thúc nói xong, biến mất trong hành lang.

“Ta hy vọng các trưởng lão sẽ đồng ý yêu cầu của ta và lấy ra, một loại ảo giác.” Tạ Thần nghiến răng, “Xem ra ta chỉ có thể lén lút lẻn vào.” Trong bóng tối, ánh sáng xanh lam lóe lên.

Ngũ luân hỗn nhục có thể phóng ra ánh sáng xanh lam, Tạ Thần có thể phóng ra ánh sáng xanh lam của sức sống, có nghĩa là khi vào viện, trực tiếp chuyển nhục thân từ nhục thân thứ hai sang nhục thân thứ năm, chuyển thành Hỗn Nguyên.

Trong một hơi thở trở thành cường giả thực sự của trấn Tùng Khê.

“Trong gia đình có thể có tai mắt, không thể hiện thực lực hiện tại của ta, chỉ có thể ẩn mình và tặng cho gia đình một món quà.” Hắn hừ một tiếng.

Hắn tăng tốc độ, nhanh chóng đến kho của Tạ gia.

Tạ Thần là người mạnh nhất trong toàn bộ gia đình Tạ.

Hướng nội, hắn liếc nhìn một lão già trước kho, rồi nhảy lên mái nhà tầng hai.

Dịch khí trong tay giải phóng, cấu trúc phòng thủ trên cửa sổ tầng hai bị động đất phá hủy, hắn lặng lẽ bước vào.

Toàn bộ tầng hai rải rác một số bảo vật của gia đình Tạ.

Đương nhiên, những bảo vật này hiện tại dường như không thể được gia đình Tạ sử dụng, giống như cái lò đỏ kia.

Tạ Thần tìm thấy một cái lò dung nham màu đỏ phủ đầy bụi trong góc tầng hai.

Dùng tay đặt cái túi tơ vàng xuống đất, hắn liếm môi: "Dược liệu đan Tuyên An được tìm thấy trong Rừng Hoàng Hôn.

Sáng mai, cháu sẽ có thể chế tạo ra ba viên Trường Sinh Bất Lão Đan hoàn chỉnh.

Người nhà Tô gia, cuộc sống tốt đẹp của các ngươi không còn xa nữa." Không ai biết.

Trong kho của gia đình Tạ, Tạ Thần đã lẻn vào và tinh chế thành công ba viên Huyền Thiên Đan tầng hiếm có.

Sáng sớm, Tuyết Nhi mặc võ phục, lưng mang gánh nặng, lén lút đi vào sân của Tạ Thần.

"Sư phụ." Nàng gõ cửa, cẩn thận nhìn quanh, giọng nói rất khẽ.

Sau khi gõ nửa ngày, nàng nghĩ Tạ Thần có vấn đề trong nhà, cảm thấy không ổn, vội vàng mở cửa.

Vào xem, không có ai!

"Sư phụ không muốn sao?

Đi ra ngoài sao?

Có ở bên ngoài không?" Tuyết Nhi lo lắng nói: "Sư phụ thật sự thần kinh quá!" "Không, phải làm nặng gánh cho vị thiếu chủ nhân này, để hắn rời khỏi Tạ gia trước sáng mai!

Khắp nơi đều là nguy hiểm!" Tuyết Nhi nghiến răng, chạy vào sân của Tạ thúc thúc.

Chỉ có lão là người cuối cùng liên hệ với Tạ Thần, nên nàng chỉ có thể hỏi Tạ Thần ở đâu.

Sân của Tạ thúc thúc.

Tuyết Nhi lén lút lẻn vào, nhìn ánh đèn lấp lánh trong nhà, đoán chừng vài phút, chỉ kiểm tra xem Tạ Thần có ở trong nhà không, trong nhà có lạnh lẽo không.

"Ai?" "Sư phụ!" Tuyết Nhi vô thức cảm thấy có người trong nhà.

Không thể là Tạ thúc thúc, thực lực chỉ là đội trưởng và chuyển hóa bằng lời nói, không thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Rút lui đã quá muộn, vì trong nhà có người.

"Trưởng lão Tạ Gia?" Tuyết Nhi kinh ngạc.

"Vì sao phải gánh vác?" Trưởng lão Tạ Gia nhíu mày hỏi.

"Cháu…" "Ngươi đang tìm Tạ Thần sao?" Nhưng lần này, không thể để cha mình chết.

Thái độ của Tạ Trường Điền đối với Tô Chấn Nghiệp khiến hắn cảm thấy cay đắng, cũng khiến hắn có cảm giác bị giết.

"Tô?" Tô Chấn Nghiệp nghe lời Tạ Thần thì cười, như thể nghe thấy chuyện cười thú vị nhất: "Thằng nhóc ngu dốt, giọng điệu lớn, sau khi chỉ là một tu sĩ cấp thấp, dám nói như vậy sao!" "Đừng bỏ qua người nhà họ Tạ sao?" Tạ Thần là người đã từng trải qua hai kiếp.

Đương nhiên biết Tô Chấn Nghiệp muốn hủy diệt gia đình Tạ.

Sẽ tin sao?

Hắn bước lên một bước, nói: "Tô Chấn Nghiệp, nếu ngươi giết ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ta sẽ cho ngươi một thử thách sinh tử ở đây, ngươi có dám đánh không?" Như vậy, không chỉ Tô Chấn Nghiệp đông cứng, mà Tạ Trường Điền cũng đông cứng.

"Hoan hô…" Tạ Trường Điền thầm lo lắng.

Mặc dù không biết cơ thể Tạ Thần có thay đổi gì, nhưng Tạ Thần không luyện tập Tam Môn, sao có thể trải qua năm lần biến đổi cơ thể khi đối đầu với Tô Chấn Nghiệp?

Hắn biết nhục thân có năm tầng, nhưng sức mạnh của một con voi, một quyền có thể tạo ra mười nghìn pound sức mạnh.

“Phụ thân, đừng lo lắng, trong sâu thẳm lòng con.” Tạ Thần biểu lộ vẻ an tâm gật đầu với Tạ Trường Điền.

Chương 544

Bây giờ hắn không chỉ có tất cả năm phương pháp tu dưỡng thân thể, mà còn có tất cả ký ức của kiếp trước.

"…Được rồi!" Hiện tại, Tạ Trường Điền không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bí mật quyết định, nếu Tạ Thần gặp nguy hiểm đến tính mạng, ông sẽ dốc toàn lực cứu Tạ Thần và gia đình Tô thị.

"Ha ha, Tạ Thần, một thằng nhóc tóc vàng, dám khiêu chiến ta sao?" Tô Chấn Nghiệp cười nói: "Được thôi, nếu ngươi giết con trai ta, ta sẽ tự tay giết ngươi!" Mặc dù trong trận chiến như vậy, có thể bắt nạt những nhân vật nhỏ, nhưng khiêu chiến Tạ Thần là điều mà mọi người đều biết.

Ngay cả khi tin tức lan truyền, người khác cũng chỉ nghĩ Tạ Thần không quá mạnh mẽ.

Ngoài ra, sau khi giết Tạ Thần và phá hủy gia đình Tạ, Tô Chấn Nghiệp càng dễ dàng chiếm đoạt tài sản của Tạ, có thể dùng hai tay báo thù cho con trai, vì vậy sau khi cân nhắc, hắn đã đồng ý.

"Tạ Thần thực sự đã đưa ra lời thách đấu với Tô Chấn Nghiệp, liệu có thể phong ấn không?" Trưởng lão Tạ Gia và những người khác ở cổng Tạ gia cũng nhìn.

Thấy Tạ Thần tích cực thách đấu Tô Chấn Nghiệp, vài người cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Trước tiên hãy xem tình hình, sau đó hãy nói." Biểu cảm của Trưởng lão Tạ Gia thay đổi, ông nhận thấy mình càng ngày càng không thể nhìn thấu Tạ Thần.

Nếu Tạ Thần thực sự có khả năng luyện ra Trường Sinh Bất Lão

Đan, thì trận chiến này thực sự sẽ xoay chuyển.

Nghe tin tức về "thiếu gia trẻ tuổi…" Tuyết Nhi cũng ở cổng Tạ gia, tận mắt chứng kiến mọi chuyện vừa rồi, và thầm lo lắng.

Bên cạnh, chị của Tạ Thần, Tạ Lâm Nhi, đôi mắt to cũng phủ một lớp sương nước, lo lắng nhìn Tạ Sâm.

"Thằng nhóc tóc vàng, ta cho ngươi ba chiêu.

Ngươi có thể làm được." Tô Chấn Nghiệp lạnh lùng nhìn Tạ Thần, không để hắn vào mắt.

"Được thôi!" Tạ Thần không nói nhiều, từ từ bước về phía Tô Chấn Nghiệp.

Động tác của hắn chậm rãi, không khác gì đi bộ bình thường, Tô Chấn Nghiệp càng khinh thường hơn, không nhịn được cười lớn.

Tạ Thần bước đến trước mặt Tô Chấn Nghiệp, rồi đột nhiên ra tay, cả người biến thành tàn ảnh.

Khi Tô Chấn Nghiệp vẫn còn kinh ngạc, nắm đấm của hắn đã giáng xuống đầu Tô Chấn Nghiệp, đột nhiên nghe thấy tiếng xương vỡ.

Chưa dừng lại, Tạ Thần dùng quyền đánh vào ngực Tô Chấn Nghiệp, tạo thành một lỗ sâu, rồi tiếp tục di chuyển, biến nắm đấm thành lòng bàn tay, cắt mạnh vào cổ Tô Chấn Nghiệp, lại một lần nữa ra tay, cổ Tô Chấn Nghiệp bị cắt đứt trực tiếp.

Sau đó, Tạ Thần nhấc chân, đá Tô Chấn Nghiệp bay xa, trước mặt những người bảo vệ của Tô Chấn Nghiệp.

Tất cả những điều này có thể miêu tả như tia lửa điện, hiện tại gần như không ai kịp phản ứng.

Dù sao, Tô Chấn Nghiệp khinh thường Tạ Thần, bảo hắn ra ba

chiêu, rồi Tạ Thần đột nhiên bùng nổ và ra tay, nhưng chỉ trong chớp mắt.

Thực lực không thua kém Tô Chấn Nghiệp, thậm chí còn mạnh hơn.

Phản ứng của Tô Chấn Nghiệp đột nhiên chậm một bước.

Ngay cả khi cuối cùng đã phát hiện ra vấn đề, thì đã quá muộn, hắn trực tiếp chết dưới tay Tạ Thần.

Ba chiêu, không hơn, không kém!

Một cảnh tượng kinh hoàng khiến những người có mặt lúc đó không thể phục hồi tâm trí trong vòng 31 tuổi.

Tạ Trường Điền luôn chuẩn bị liều mạng, bí mật tích lũy lực lượng trong cơ thể, nhưng sự thay đổi đột ngột này cũng khiến ông đột nhiên ở đó, một trận cuồng hỉ.

"Ngũ Sáp Nhục, Tạ Thần thực sự có sức mạnh của Ngũ Sáp Nhục!" Ngay cả chủ phòng, Tạ Trường Điền vốn quen với phong ba cũng run lên vì phấn khích.

Con trai ông, năm nay 16 tuổi, nhưng lại có sức mạnh ngũ chuyển thân, là một trong những chuyên gia hàng đầu của trấn Tùng Khê.

Ở độ tuổi này mà đạt được năm lần chuyển thân, sao có thể không vui mừng và tự hào chứ?

"Trời ơi, Tạ Thần thực sự đã thực hiện năm lần tu phục cơ thể, thật sao?" "Sư phụ, tốt quá!" "Huynh đệ…" Những người lớn tuổi bên cạnh ta, cùng với Tuyết Nhi, Tạ Lâm Nhi và những người khác cũng đã hồi phục từ sự kinh ngạc, đều vô cùng phấn khích.

Đặc biệt là Tuyết Nhi và Tạ Lâm Nhi, nước mắt chảy dài trong mắt hai cô gái.

Ta cứ tưởng trận chiến này là tử chiến của Tạ Thần.

Ta cứ tưởng gia đình Tạ hôm nay có thể thoát khỏi.

Ta không ngờ sẽ có một sự đảo ngược đáng kinh ngạc như vậy.

“Người nhà Tô gia, nghe đây, chủ nhân của các ngươi đã chết, lập tức đưa đi, nếu dám để hắn ở lại trước cổng Tạ gia, đừng trách ta không khách sáo!” Tạ Thần lúc này trông như một chiến thần vĩ đại.

Hắn đứng đó hát vang, lập tức dọa lui binh lính Tô gia.

Chủ một gia tộc đã qua đời, gia đình Tô thị run rẩy, không muốn đánh nữa.

Lời nói của Tạ Thần khiến bọn họ như chó nhà, nhanh chóng bỏ chạy.

Tạ Chấn nhìn gia đình Tô thị tan rã, lòng hắn cũng vô cùng bất ổn, nắm đấm vô thức nắm chặt, “Ta đã làm được, ta đã thay đổi vận mệnh của gia đình!” Ban đầu, cảnh tượng gia đình Tạ bị gia đình Tô thị hủy diệt vẫn còn hiện rõ trước mắt, nhưng bây giờ, với cái chết của Tô Chấn Nghiệp, mọi thứ sẽ thay đổi.

Gia đình Tô thị đã chết, sau khi chủ nhân bị giết, ngay cả khi Tạ Thần không thêm phiền toái, cuộc sống của họ cũng sẽ rất khó khăn.

Ít nhất nửa năm sau, người nhà Tô gia căn bản không còn hy vọng.

Chương 545

"Người nhà Tô gia, vừa mới giải tán sao?" Người nhà Tạ gia kinh ngạc.

Tô gia là một gia tộc lớn, lại bị giáo sư kích động.

"Hoan hô…" Tạ Trường Điền bước lên vỗ vai Tạ Thần, nhưng im lặng một lúc lâu.

Tạ Thần nhìn thấy một chút lo lắng trong ánh mắt ông, lòng hắn kỳ lạ.

Giải quyết Tô gia, nhưng tại sao cha lại như vậy?

Suy nghĩ một chút, hắn hiểu ra, mặc dù Tô Chấn Nghiệp đã chết, nhưng hắn có một cô con gái, tài hoa hơn người, và đã được học viện Trấn Võ thu nhận, cô ấy có danh tiếng cao trong trường.

Hơn nữa, gia đình Tô thị và một gia tộc lớn khác trong trấn là Lý gia có mối quan hệ tốt, nếu hai bên đồng lòng hợp sức, gia đình Tạ sẽ khó chống cự.

"Xem ra ta phải nhanh chóng nâng cao sức mạnh của mình!" Tạ Thần cũng cảm thấy nguy cơ.

Mặc dù lần này đột nhiên gặp rắc rối, nhưng hắn đã giết Tô Chấn Nghiệp và giải tán gia đình của hắn, nhưng chỉ vì những người bảo vệ của Tô Chấn Nghiệp không nhiều.

Sau khi Tô Chấn Nghiệp chết, không có người lãnh đạo, nên đã phân tán.

Chế độ đẳng cấp của quý tộc.

Giống như gia đình Tô thị, thuộc về quý tộc liệt đẳng.

Cũng được gọi là gia tộc lớn.

Không chỉ sở hữu lãnh thổ riêng, mà còn có ba nghìn người bảo vệ, một lực lượng rất mạnh.

Tạ gia chỉ là sĩ thân cấp thấp nhất.

Thuộc tầng lớp thấp kém, không có người bảo vệ riêng, hoàn toàn khác với gia đình Tô thị.

Mặc dù Tạ Thần đã chấp nhận năm lần rèn luyện thể chất, nhưng sức mạnh này có thể giúp một gia đình trụ vững một thời gian, nhưng thời gian duy trì không dài.

"Phụ thân, yên tâm, con có kế hoạch." Tạ Thần an ủi ông.

Hắn hành động sớm, không phải là một sự bốc đồng nhất thời, mà là đã suy nghĩ về hướng đi phía trước.

Sống hai kiếp rồi, hắn không còn là một thanh niên bốc đồng và vô tri nữa, sẽ suy nghĩ kỹ trước khi làm bất cứ điều gì.

"Vấn đề là ở đây, bất kể con thế nào, cứ mạnh dạn mà làm." Tạ Trường Điền chỉ có thể mỉm cười đau khổ.

Sức mạnh hiện tại của Tạ Thần không còn nằm trong tầm kiểm soát của ông, tai họa đã qua, không, mọi thứ đều phụ thuộc vào đứa con trai này.

Hắn gật đầu, Tạ Thần không nói gì nữa.

Con gái của Tô Chấn Nghiệp, Tô Nhược Ngọc, đang theo học tại học viện Trấn Võ của thành phố đó, trấn đó cách thành trấn một khoảng cách.

Khi nhận được tin cha mình qua đời, ít nhất mười ngày sau mới về đến thành.

Học viện Trấn Võ, ngay cả những gia tộc lớn ở những nơi đó

cũng không dám trêu chọc, vì vậy mặc dù gia đình Tô hiện tại đã mất hy vọng, nhưng vì Tô Nhược Ngọc vẫn còn, nên những gia đình bình thường có lẽ cũng không dám có ý đồ gì.

Khi Tô Nhược Ngọc trở về thành, gia đình Tô thị chắc chắn sẽ liên minh với gia đình Lý thị tấn công gia đình Tạ.

"Mười ngày, xem ra phải chuẩn bị sẵn sàng." Tạ Thần đang lên kế hoạch.

"Tạ Thần…" Trưởng lão Tạ Gia nhìn mọi thứ đã yên bình trở lại, bước lên hỏi Tạ Thần liệu có thực sự biết luyện đan không.

Trong lòng ông có chút sợ hãi, không dám tiến lên.

Mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Tạ Thần quay về bên cạnh ông.

Trưởng lão Tạ Gia nhìn hắn rời đi, bỏ mặc ông sang một bên.

Ông chỉ có thể mỉm cười đau khổ, kìm nén suy nghĩ của mình.

Sức mạnh của Tạ Thần là một trong những sức mạnh mạnh nhất trong gia đình Tạ.

Hãy để hắn cố gắng vì mọi thứ.

Đồng thời, khi gia đình Tô thị đưa thi thể Tô Chấn Nghiệp về Tô gia, không nghi ngờ gì nữa, cơn giận bùng lên.

Một lão già tóc bạc đang đứng u ám trước thi thể Tô Chấn Nghiệp, cơ bắp xanh nổi trên trán vì tức giận.

Bây giờ Chấn Nghiệp cũng đã nắm trong tay.

"Đang đùa với ta sao?" Hàng trăm người bảo vệ đứng trước mặt lão già, thậm chí không dám lộ mặt.

Tổng binh lực của những người bảo vệ gia đình đó chỉ có hai ba

phát.

Đối mặt với Tạ Thần, người có ngũ phát nhục nhục, dù có nhiều người hơn cũng sẽ chết.

Chương 546

"Cái quái gì thế này!" Lão già cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình, nhìn một trăm cái đầu phía sau những căn phòng này.

Hàng trăm người phụ trách bảo vệ một trăm người đứng đầu.

Một người đàn ông, Ôn Nham dũng cảm đứng ra, nói: "Bẩm trưởng lão, Tạ Thần không biết đã trải qua cuộc phiêu lưu gì." "Hừ!" Tạ Thần cười lạnh, tốc độ đột nhiên tăng lên, chỉ để lại tàn ảnh, và nhanh chóng lao về phía mấy đối thủ.

Tiếp theo, ta nghe thấy đủ loại tiếng va chạm và tiếng la hét.

Không ai thấy Tạ Thần ra tay, chỉ thấy bóng dáng hắn nhanh chóng di chuyển qua lại giữa những bóng người đó, vừa ve vãn vừa xa lạ, rồi thấy từng bóng người ngã xuống.

Trong chốc lát, bóng dáng Tạ Thần nhanh chóng khôi phục vị trí ban đầu.

Tất cả những người theo Lâm Vũ đều ngã xuống đất, trong miệng vẫn còn tiếng rên đau đớn.

"!" "!" Tiếng hít khí vẫn tiếp tục vang lên, tất cả những người có mặt đều kinh ngạc không thôi.

"Cái gì?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Bước pháp của Tạ Thần là loại động tác gì?

Thực sự nhanh đến mức này, một loại kỹ năng chiến đấu cấp bậc đỉnh cao của nhân loại sao?" "Sức mạnh của hắn lúc nào trở nên đáng sợ như vậy?" Mức tu vi thấp nhất là ba luân, hai người còn lại là bốn luân.

Những người có mặt đều kinh ngạc.

Mấy lần du hành đó đều là đệ tử của một khu vực cấp cao, thực lực mạnh hơn khu vực đó.

Nếu những người này bị người dân của khu vực đó đánh bại, Tạ Thần chỉ đánh bại một người trong số họ thì có thể chấp nhận được, nhưng bây giờ, Tạ Thần là đệ tử của khu vực thấp hơn, đồng thời, hơn một người cũng hạ gục gọn gàng tất cả đệ tử cấp cao của khu vực đó, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Lúc đó, ngay cả Lâm Vũ cũng đứng sững sờ ở đó, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Sức mạnh của Tạ Thần đáng sợ đến mức này, tin rằng dù có hợp tác với Tạ Thần, kết cục cũng sẽ không tốt, vì hắn chỉ có sức mạnh bốn chuyển, nên khi hắn ra tay, ngay cả quần áo của Tạ Thần cũng không hề động đậy, lúc này hắn chỉ cảm thấy lạnh buốt.

Nghiêm Phong, có thể đóng vai bất kỳ ai.

Năm nay là năm Tý (Chuột) trong mười hai con giáp.

Ta không giỏi trách móc gì.

Để ta nói cho ta biết ấn tượng của ta về Nghiêm Phong!

Hầu hết người già sống khổ sở, không ai có thể ăn uống tử tế.

Cái tên Nghiêm Phong đáng chết đó chia sẻ súp.

Ngươi phiền phức, thêm vào đó là việc Nghiêm Phong lan truyền, vân vân.

Người già ghét.

Người già có nhiều cách nuôi mèo, bẫy và độc, gần như đến mức Nghiêm Phong vượt qua đường thì tất cả mọi người đều la hét.

Thực ra, khi nhắc đến chuột nhỏ, chúng cũng chịu thiệt thòi.

Kẻ thù tự nhiên, cú mèo, mèo hoang, rắn,… quá nhiều.

Chỉ là một kẻ đáng ghét.

Nếu không phải vì khả năng sinh sản nhanh chóng và khả năng thích nghi mạnh mẽ, thì chúng đã sớm tuyệt chủng.

Vấn đề là, kẻ đáng ghét nhất định đáng thương.

Nếu bạn sinh ra là một con chuột, bạn phải làm sao?

Bạn có thể giống như, bạn là một con chuột mới sinh, bạn có 13 anh chị em, bạn sợ hãi trốn trong một cái ổ bẩn thỉu làm từ vài mảnh giẻ rách và cỏ, cha của bạn không lâu sau đó sẽ không trở về nữa. (Có lẽ sẽ không bao giờ trở về nữa, ước tính chỉ bị mèo ăn thịt!) Mẹ bạn đang sốt ruột chờ thức ăn, và quyết tâm đi tìm thức ăn, nếu không bạn sẽ phải chết đói.

Sau một hồi nhìn kiên định, mẹ bạn kiên quyết đi tìm thức ăn.

Rất cẩn thận.

Đi giữa bóng tối và các góc khuất.

Đi được vài bước, nhìn quanh.

Cảm thấy căng thẳng và sợ hãi, vì gần đó có một con mèo và nhiều Nghiêm Phong (chuột).

Chết trong miệng, nhưng không thể ở nhà với 13 đứa con.

Lần này may mắn.

Trở về và mang theo thức ăn.

Ai cũng ăn ngon.

Chương 547

Ngày thứ hai và buổi tối, tiếng bụng sôi ùng ục và tiếng lũ trẻ ồn ào buộc phải đi tìm thức ăn lần nữa, ngay cả lần đó.

Không dám suy nghĩ, cũng không suy nghĩ.

Nguy hiểm là cần thiết, nhưng không ai quay đầu lại.

Gần đó không có thức ăn.

Không thể không chui qua căn nhà đổ nát, tìm thức ăn ở nơi xa hơn.

Khiến chúng trở nên rất bình thường, trên đường đi cẩn thận quan sát gió và cỏ, bắt được một số côn trùng nhỏ và các loại thực vật khác, dứt khoát quay về hang (thích đào hang, và cảm thấy an toàn hơn trong hang), lũ chuột con lớn lên với tốc độ như vậy: bay, chạy, vui chơi, làm những gì chúng làm.

Một ngày sau, theo mẹ học các kỹ năng, ví dụ như tìm thức ăn, quan sát, đào hang, trốn tránh và bỏ trốn.

Rất có tinh thần, học nhanh.

Vào một ngày, Nghiêm Phong 1 và Nghiêm Phong 5 đói bụng, cảm thấy đã học được kỹ năng khá tốt, nên phải ra ngoài tìm đồ ăn.

Đêm khuya, chúng ra ngoài, may mắn, tìm được thứ để ăn, rồi trở về.

Thoạt nhìn, những con chuột con khác đang chuẩn bị lên đường.

Ai cũng đi tìm thức ăn.

Giống như Bát Tiên quá hải.

Đều siêu nhiên, rất cẩn thận, kỹ thuật thành thạo.

Nhưng, sau một bước nhảy vọt lớn, bốn con chuột con không bao giờ trở về nữa.

Trở về ổ, cảm thấy rất mệt mỏi, những con chuột con liên tục trở về.

Không có thời gian tìm kiếm, cũng không có thời gian cảm thấy buồn.

Dường như mọi chuyện đều không xảy ra.

Triệu tập những con chuột con và nói rằng phải tự mưu sinh, rồi phải rời đi.

Chín con chuột con không rời đi, một số con sợ hãi thế giới chưa biết đó, nhưng dù sao vẫn phải rời đi.

Thực vật xung quanh không đủ.

Chỉ cần đi đến một nơi xa xôi để tìm kiếm, liệu có gì đang chờ đợi?

Có thể tàn khốc, có thể có vô số nguy hiểm chưa biết, nhưng thực tế, không ai dễ dàng cả, mỗi người đều có sự bất lực, vậy thì dù thế nào đi nữa, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vì sự no đủ, thậm chí nếu phải lên núi đao cũng đi!

Chỉ cần còn sống, còn có hy vọng.Loài Nghiêm Phong (chủng loài chuột), sinh ra trong một thế giới tràn đầy ác ý đối với chủng tộc của chúng, bất kể là mèo, rắn, cú mèo hay cáo, đều là những kẻ săn mồi ăn thịt.

Dù con người không ăn thịt chúng, nhưng nếu nhìn thấy cũng sẽ trực tiếp ra tay giết chết.

Trừ việc tìm kiếm thức ăn cho cha mẹ, cha mẹ chúng không thể kiểm soát niềm vui và những vết thương.

Khi già đi, chúng sẽ lao ra ngoài và sinh tồn.

Thường ẩn náu trong cống rãnh, nơi bẩn thỉu và bốc mùi, chúng phải chịu đói khát và sự khó chịu, việc tìm kiếm thức ăn có thể bị giết chết, hoang dã.

Liệu có công bằng?

Chỉ là một trò đùa thôi!Tự nhiên tàn khốc đến vậy.

Nỗ lực không thể thay đổi mọi thứ.

Nếu Nghiêm Phong đối mặt với một con mèo, kết quả của hắn e rằng sẽ rất thảm.

Bản thân gen đã bị hạn chế, ngược lại vận may và tiềm năng lại càng quan trọng hơn.

Quá tàn khốc.

Bất kể tốt đẹp đến đâu, chỉ cần có Nghiêm Phong, mèo, rắn, chim ưng đều sẽ dạy cho con người biết, đâu là hiện thực.Lần trước, có 9 con Nghiêm Phong bị mẹ chúng ép buộc tìm đường sống.

Cũng không thể khác được.

Thức ăn không đủ. 9 con Nghiêm Phong sẽ tự tách ra.

Ai biết được điều gì phía trước?

Một trong số chúng bị một con mèo giết chết.

Một con khác la hét ầm ĩ giữa ban ngày, bị một gia đình vây bắt và giết chết.

Một con bị thương nặng, vừa lạnh vừa đói, lặng lẽ biến mất trong cống rãnh.

Chương 548

Một con ăn phải gạo bị người ta bỏ thuốc độc, chết giữa hoang dã.

Trong thời gian tiếp theo, vì nhiều lý do, chỉ có một hai con may mắn hơn mà thôi.

Thiên nhiên là vậy, sinh ra, nhưng chỉ có một phần nhỏ thực sự tồn tại.Người sống sót tên là Tiểu Hắc!

Sau khi tách khỏi tám huynh đệ, đêm đó trời rất tối, Tiểu Hắc cẩn thận men theo rễ cỏ mà đi, thỉnh thoảng ngửi về phía đông rồi phía tây, một lát sau dừng lại, dùng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, ý thức không có nguy hiểm, nhanh chóng và quyết đoán chạy đi.Cơn đói khiến Tiểu Hắc liều mạng tìm kiếm thức ăn.

Axit dạ dày như sóng biển, sóng biển đập vào não hắn.

Hắn khắp nơi tìm hạt cỏ và côn trùng, ăn hết tất cả những gì hắn cho là có thể ăn được.

Khi ăn, hắn phải chú ý đến động tĩnh xung quanh để có thể trốn thoát bất cứ lúc nào.Trời sáng, chim hót líu lo, nhưng Tiểu Hắc không dám chạy lung tung.

Hắn tìm thấy một cái hang nhỏ, chạy vào ngủ.

Cái hang ban đầu chỉ sâu một tấc, Tiểu Hắc thì đã đào sâu thêm hai mét.

Cái hang sâu bao nhiêu, như một cái rãnh nhỏ, trước nghiêng xuống, rồi ngoặt, rồi lại nghiêng, mệt rồi, không suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.Trí thông minh thấp có lẽ cũng có ưu điểm của nó.

Tiểu Hắc không suy nghĩ nhiều về điều này.

Hành động của hắn chủ yếu dựa vào bản năng cơ thể và khả năng thích nghi.Khi bụng đau, Tiểu Hắc tỉnh dậy, có lẽ vì đói, hoặc vì ăn phải một số thứ tạp nham!

Tiểu Hắc nhanh chóng trườn ra miệng hang, cẩn thận nhìn xung quanh.

Trời tối đen, gió lạnh cắt da cắt thịt.

Một cơn gió thổi qua, Tiểu Hắc dùng vuốt trước rửa mặt, bắt đầu hành trình mới.Năm ngón tay mà ngươi không thể chạm tới đang nói về khu rừng này, một màu đen kịt.Thỉnh thoảng có vài con côn trùng đang kêu, màu đen kịt, màu sắc bảo vệ tốt vào ban đêm, từ khi sinh ra đến nay đã được một tháng rưỡi.

Chúc ngươi may mắn, nửa tháng sau, hắn vội vàng chạy lên đường cái, đến một cái hốc cây trong rừng, xung quanh bị côn trùng bao vây, có đủ thức ăn để ăn, an ổn định cư.Sau khi ăn tối xong, Tiểu Hắc ra ngoài, mở đường trong bụi cỏ.

Một con đường chuột thích hợp để thoát hiểm, bốn phương tám hướng, có thể nhanh chóng di chuyển trên con đường này.

Tiểu Hắc cũng thích đào hang.

Dù sao thì, cứ kéo dài.

Có lối ra, giống như mê cung, nhưng rất quen thuộc.

Nếu không có, thì đào đường hầm là việc của hắn.

Chẳng bao lâu, nơi này biến thành một khu vườn nhỏ màu đen, hắn nhanh chóng tìm hiểu động thực vật, và những nguy hiểm ở đó.Trong đó không có kẻ địch tự nhiên gây chết người.

Có một tổ kiến, một tổ ong bắp cày trên cây khác, một tổ chim nhỏ ở bên kia, và một số ao nhỏ có ếch, cá và một số côn trùng.Tiểu Hắc

kéo một ít cỏ khô vào hang, trải ra để ngủ, ở lại đó một thời gian dài.Thời gian tốt đẹp không kéo dài bao lâu.

Khi Tiểu Hắc được hai tháng bảy ngày tuổi, hắn gặp một kẻ địch, một con chuột màu xám có kích thước tương đương.Ngày hôm đó, Tiểu Hắc nhìn ánh mặt trời trên cây, dưới ánh nắng mặt trời, thoạt nhìn, Tiểu Hắc tức giận, một con chuột khác đang định chiếm vị trí của hắn.

Có vẻ không có vấn đề gì.Không cần nhìn, sau khi xác định vị trí của đối thủ và tìm thấy vị trí của đối thủ, hắn nhanh chóng lao xuống cây.

Đầu tiên, hắn mạnh mẽ, tích cực tấn công, vật lộn với đối thủ, lăn lộn, cào, cắn, né tránh, đá, sau một hồi chiến đấu, không chỉ Tiểu Hắc có thế mạnh, mà đối phương cũng bị thương rất nặng.Đối phương không chút do dự mà bỏ chạy.

Tiểu Hắc vẫn đuổi theo một đoạn.

Sau khi xác nhận đối phương sẽ không quay lại, Tiểu Hắc bắt đầu kiểm tra tình trạng của mình.

Sau khi bị thương, hắn giờ tỉnh táo, một cơn đau nhức nhối, Tiểu Hắc không nhịn được mà né tránh vết thương, nghĩ bụng "Hôm nay đã được lợi rồi", sau đó tốt hơn, Tiểu Hắc đi tìm đồ ăn.Trên thế giới này có lẽ không có lòng trắc ẩn!

Có rất nhiều điều bạn chưa trải qua, bạn có thể mãi mãi không hiểu được nỗi đau của người khác, cũng không có tư cách phục thiện.

Khi bạn thấy ai đó bị chảy máu, bạn sẽ cảm thấy đau, chỉ vì bạn đã từng bị thương, và bạn phỏng đoán người đó cũng sẽ bị thương.Sau khi Tiểu Hắc ăn xong bữa tối trở về, hắn hết lần này đến lần khác không thể ngủ được, một loại đau khổ thật đáng ghét, hết

loại này đến loại khác, thời gian dài, loại thứ hai là trận chiến hôm nay, hồi ức không ngừng nghỉ, rất nhiều chi tiết hiện lên trong đầu hắn, Tiểu Hắc của hắn vì liên tục mất ngủ.Sau một thời gian dài, Tiểu Hắc vô cùng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi một cách khó hiểu.

Đêm đã khuya, khoảng mười giờ, Tiểu Hắc lại ra ngoài tìm thức ăn, tìm thức ăn trong khu vườn sau rất quen thuộc, đã quen rồi, ăn no một lát, hắn tìm thấy một số hạt có thể ăn được để dự phòng cho những nhu cầu bất ngờ, sau đó lại dọn dẹp chướng ngại vật trên bãi cỏ, đào một cái hang, tìm một cái cây, và mài răng một lúc.Đêm nay trời trong xanh, có thể nhìn xa xăm, có những vì sao, mặt trăng rất sáng, Tiểu Hắc đứng trên cây, nhìn ngắm bầu trời sao vô tận, đắm chìm, hiện giờ hắn đã được hai tháng mười ngày, không biết huynh đệ tỷ muội của hắn có còn sống không, có lẽ chỉ có thể thở dài mà thôi.Khi đang đắm chìm, một quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống, một viên sao băng, đâm vào một tảng đá cách đó không xa.

Tiếng 'bùng' dường như làm hắn rung chuyển, Tiểu Hắc nhỏ bé suýt chút nữa thì ngã khỏi cây.

Sao băng và tảng đá đều vỡ vụn, một lát sau không còn động tĩnh gì.Thời gian trôi vùn vụt, mười ngày trôi qua, Tiểu Hắc như thường lệ tuần tra, ăn và ngủ.

Nhưng cũng có điều khác biệt.

Mỗi đêm, hắn ngủ rất bất an như một bóng ma, khiến đầu đầy mồ hôi lạnh, ngực phập phồng dữ dội.Bóng ma đen nhỏ bé hoặc sự sống.

Khi ngủ say, luôn có một giọng nói cổ xưa đang gọi, sâu thẳm và xa xôi, như một vị hoàng đế đang răn dạy thần dân của mình, có thể có nghĩa là: "Ta là tông phái tối cao, vĩ đại nhất trong vũ trụ.

Ta luôn giết hại những sinh vật khác.

Máu của ta chiến đấu như lửa, ý chí của ta kiên định bất di, tinh thần của ta vĩnh không khuất phục, hành động của ta ổn định và nhanh chóng, ta trầm tĩnh và chuyên chú… Tỉnh dậy!

Đánh thức dòng máu cổ xưa bất khuất và dũng cảm, trái tim kiên định!

Tiểu Hắc trong mơ hết lần này đến lần khác được tẩy rửa, sát thủ mạnh mẽ cô độc thời cổ đại trở thành thức ăn của loài động vật hèn hạ đáng thương ngày nay.”Tiểu Hắc vật lộn trong mơ, lắng nghe, suy nghĩ, sợ hãi, chấp nhận và lặp lại.Máu huyết cổ xưa, cuồng vọng tiếp tục sôi sục trong cơ thể, mắt đen chuyển thành màu đỏ, hơi đáng sợ và điên cuồng, nếu trước mặt Tiểu Hắc có một con mèo, Tiểu Hắc sẽ không bao giờ sợ hãi, sẽ không chút lưu tình mà lao lên.

Giữ gìn dòng máu kiêu hãnh và phẩm giá.Mắt Tiểu Hắc không ngừng biến đổi, đen một lúc, đỏ một lúc, cuối cùng biến thành màu tím, ổn định, yếu ớt và lạnh lẽo.Trời tối rồi, đêm lại đến.

Chương 549

Tiểu Hắc bất an tỉnh dậy, nhìn ba viên đá nhỏ bên cạnh.

Hắn không để ý, chạy vào hang tìm đồ ăn.

Có lẽ bản thân hắn không hề tìm.

Cơ thể hắn có chút biến đổi vi diệu.

Bắt đầu có răng nanh sắc bén và vuốt sắc nhọn.

Mắt không còn đen nữa, có một tia màu tím.

Ngoài ra, hắn có thể chạm chính xác vào những quỹ đạo sai lệch.

Chuyển động của những con côn trùng nhỏ dường như bị làm chậm lại.

Mặc dù hành động của hắn không nhanh hơn đáng kể, nhưng hắn có thể phản ứng nhanh hơn, và có nhiều sự chuẩn bị và cơ hội hơn.Hắn càng giống một thợ săn nhỏ.

Ham muốn ăn lớn, ăn côn trùng và cá, thậm chí còn bắt ếch để ăn.

Cảm giác không như ý, như một cái động không đáy, hứng thú với cỏ không như trước.

Chuyển động càng ổn định và quyết đoán, đôi mắt đen nhỏ bé rất sáng, như có ánh sáng lấp lánh, mãi đến rạng đông mới về hang.Một tháng sau, hắn trưởng thành, ba tháng hai mươi ngày tuổi, bây giờ nhìn Tiểu Hắc càng giống một con chuột chù, có lông đen, đặc biệt lông ở gần cổ dài và cứng cáp, cộng thêm cái đuôi dài khoảng một tấc, nặng khoảng 3 pound, lớn hơn nhiều so với một con chuột bình thường.

Khẩu vị của hắn rất lớn.

Côn trùng, ếch, cá, ong vò vẽ và chim chóc xung quanh gần như bị hắn nuốt chửng.

Ba viên đá trong hang không thấy đâu nữa.

Sau khi ánh tím biến mất, chúng bị hắn ăn mất, tất cả những viên thiên thạch bên ngoài bị sao băng đâm trúng cũng bị hắn ăn hết.

Trong quá trình săn bắt liên tục, tốc độ, sức mạnh, độ tập trung, phản ứng, khả năng bật nhảy và sự dẻo dai của hắn đều được cải thiện đáng kể.Ôn Hiền Thành (Nghiêm Phong) đồng tình liếc nhìn khung cảnh trước mặt, rồi cầm lấy cuốn sách trẻ con.Một loạt các hình ảnh nhỏ bay lượn như một đứa trẻ tinh nghịch, xoay tròn xung quanh.Cô giáo ngạc nhiên nhìn những từ ngữ nhỏ kia: "Tốt lắm, em đã làm xong rồi à?"Ôn Hiền Thành: "Vâng," rồi bổ sung: "Chưa hoàn toàn, em cùng một nữ sinh khác đã làm trong thời gian rảnh." Ôn Hiền Thành mở một cuốn sách, đồng thời chỉ vào những dòng chữ và hình ảnh đang nhảy nhót: "Cô giáo xem, những dòng chữ và hình ảnh này đã được xử lý bằng ảo ảnh.

So với việc viết từng chữ một, không phải thú vị hơn sao?

Trẻ con bây giờ thông minh mà, cô không thấy sao?" "Nếu những cuốn sách giáo khoa được xử lý bằng ảo ảnh này được sử dụng, chắc chắn sẽ dễ đọc hơn nhiều!" "Cô giáo bây giờ có thể thử." Cô giáo liếc nhìn Ôn Hiền Thành, đi vào lớp học, đặt cuốn sách giáo khoa vào tay một đứa trẻ đang đi đi lại lại trước mặt.Đứa trẻ đầu tiên gạt tay cô giáo ra và bỏ đi.Nhưng, khi cô giáo mở sách giáo khoa ra, những hình ảnh và từ ngữ đột nhiên nhảy nhót, và xoay tròn xung quanh.

Đứa trẻ đó đột nhiên cười khúc khích, vươn tay ra bắt lấy những hình ảnh và từ ngữ đó.Cô giáo vội vàng: "Hươu cao cổ cao." Đứa trẻ cười và chạy đi: "Con muốn một con hươu cao cổ, hươu cao cổ!" "Hươu cao cổ cao!" cô giáo nhấn mạnh.Đứa trẻ: "Con muốn hươu

cao cổ lớn lên!" Cô giáo cười, đặt sách lên bàn của đứa trẻ, nói: "Ngồi xuống, cô giáo sẽ cho con." Đứa trẻ lại chạy đi, ngồi xuống, háo hức nhìn cuốn sách.Cô giáo đưa sách cho đứa trẻ, đi đến cửa lớp học, gật đầu với Ôn Hiền Thành, nói: "Tốt lắm.

Một cuốn bao nhiêu?

Có bao nhiêu?

Có thể gọi món không?"Ôn Hiền Thành: "Loại sách đọc cho trẻ em này nguyên bản là dùng linh thạch cấp thấp.

Nếu được gia công bằng ảo ảnh, em sẽ bán cho người khác.

Mỗi loại năm mươi viên linh thạch cấp thấp.

Có thể bán với giá bốn mươi viên linh thạch cấp thấp."Ôn Hiền Thành trầm mặc một lát rồi nói: "Một cuốn bốn mươi, cái giá này không rẻ."Ôn Hiền Thành: "Thực sự không dễ dàng gì."Cô giáo: "Tôi hiểu.

Nhưng, việc này tôi không thể quyết định.

Tôi phải thảo luận với các phụ huynh.

Như vậy, nếu cậu gọi điện cho tôi, tôi sẽ mua mười cuốn trước.

Nếu tôi đồng ý mua những cuốn sách này với các phụ huynh, tôi sẽ gọi điện lại cho cậu lần nữa.

Khi đó cậu có thể phải đặt hàng."Ôn Hiền Thành vội vàng cảm ơn: "Cảm ơn cô giáo, rất cảm ơn!" Ôn Hiền Thành gọi điện cho cô giáo, bán được mười cuốn sách trẻ con, sau đó mới rời đi.Sau khi rời đi, Ôn Hiền Thành đến vài trường mẫu giáo gần đó, và để lại số điện thoại.Nhưng, hắn không bán được cuốn nào khác.Ôn Hiền Thành có chút thất vọng.Xem ra vẫn cần phải nâng cao khả năng ăn nói và kỹ năng bán hàng!Hôm nay có vài chỗ không ổn.Khi hoàng hôn buông

xuống, Ôn Hiền Thành cũng đến một trường tiểu học danh giá.Ở đó, Ôn Hiền Thành đã đạt được một số hiệu quả.Hắn được đưa đến phòng làm việc của chủ nhiệm công tác học thuật.Ở đó, chủ nhiệm phòng giáo vụ và một nhóm giáo viên đã nghiên cứu kỹ lưỡng những tập bài tập dành cho học sinh tiểu học này, và cuối cùng đã mua 100 tập với giá 50 viên linh thạch cấp thấp.

Và để lại số điện thoại.Ôn Hiền Thành mang theo những viên đá cấp thấp đó rời đi, cả người hắn đều lâng lâng.Kết hợp với bốn mươi cuốn sách đọc cho trẻ em đã bán được với giá bốn mươi viên linh thạch cấp thấp.Hôm nay thu được 5.400 viên linh thạch!Không bao gồm chi phí đá cấp thấp, tổng lợi nhuận lần này là 5.290 viên linh thạch cấp thấp!Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần bán được mười lần, là đủ để mua dung dịch tẩy rửa tủy xương cho phân thân chuột này! Trên đường về căn hộ thuê, Ôn Hiền Thành đã mua đồ ăn vặt cho mình, coi đó là một kiểu hưởng thụ!Đương nhiên, hắn quyết định lần sau sẽ mời Thôi Thiến Thiến một bữa ăn ngon!Nhưng, Ôn Hiền Thành không quên mục đích ban đầu.Bán những cuốn sách đọc cho trẻ em đã được xử lý bằng ảo ảnh này không phải là mục đích cuối cùng của việc kiếm tiền.Mục tiêu cuối cùng của hắn là cải thiện việc tu luyện và luyện tập ảo ảnh!Sau khi tắm rửa xong, Ôn Hiền Thành bắt đầu luyện tập ảo ảnh.Hôm nay, hắn luyện tập trang thứ mười của cuốn sổ ghi chép của Thôi Thiến Thiến.Lần này, hắn không cần tạo ra những đường nét đơn giản để tạo thành văn bản hoặc hình ảnh, chỉ cần một đường cong.Phía sau nội dung, Ôn Hiền Thành không nhớ.Đêm nay hắn sẽ để phân thân chuột tiêu hóa, sau đó lại đến xem nội dung cuốn sổ ghi chép của Thôi Thiến Thiến.Khoảng 9 giờ tối, điện thoại reo.Ôn Hiền Thành tạm dừng thói quen, nghi ngờ nghe điện thoại.Trong khoảnh khắc tiếp theo, hô hấp của Nghiêm Phong khẽ ngừng lại.Là điện thoại của Tôn Tân Lỗi, cô giáo của trường mẫu giáo đầu tiên!Ôn Hiền Thành vội vàng nói: “Chào cô Tôn!”Tôn Tân

Lỗi cười nói: “Đang chờ sốt ruột sao?

Tôi vừa tan làm!

Vì công việc của cậu, tôi đã bận rộn cả ngày!”Ôn Hiền Thành nhìn thấy cô vui vẻ.Không nghi ngờ gì, ý nghĩa của câu nói này là thành công!Ôn Hiền Thành vỗ ngực, nói: “Cô Tôn, em mời cô ăn tối!”Tôn Tân Lỗi: “Nếu chỉ ăn tối, số tiền của cậu vẫn còn để làm nhiều việc khác!

Tôi vừa thảo luận với phụ trách của trường và một số phụ huynh.

Mọi người đều rất thích đồ của cậu.

Nhưng, tôi có hai yêu cầu.”Ôn Hiền Thành: “Cô Tôn, xin mời nói.”Tôn Tân Lỗi: “Đầu tiên, như tôi đã nói trước đây, tôi không muốn con em mình phải học một cuốn sách giáo khoa giống hệt nhau.

Trường của tôi cần đặt làm sách giáo khoa riêng, mỗi tiết học 15 bài, dành riêng cho các lớp lớn, trung bình và nhỏ.”Ôn Hiền Thành nuốt nước bọt và hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu cuốn sách giáo khoa?”Tôn Tân Lỗi: “Ba trăm bản, quyết định ban đầu.

Tôi muốn xem phản ứng chung của trẻ em trước, nếu thực sự tốt, sau này tôi sẽ tiếp tục đặt làm.

Có được không?”Ôn Hiền Thành vội vàng hỏi: “Khi nào?

Khi nào?”Tôn Tân Lỗi: “Đừng vội, trong vòng một tháng!”Ôn Hiền Thành: “Không thành vấn đề!”Tôn Tân Lỗi: “Thứ hai, về giá cả.

Tôi thực sự đã giúp cậu.

Chương 550

Tôi nói với hiệu trưởng rằng cậu vẫn là sinh viên làm thêm.

Nhưng, hiệu trưởng và phụ huynh đều yêu cầu giảm giá.

Yêu cầu cung cấp với giá 35 viên linh thạch cấp thấp.

Cậu có thể chấp nhận không?"Ôn Hiền Thành thở dài một hơi.Gần như ít hơn một phần ba so với năm mươi viên linh thạch cấp thấp hắn đã bán trước đây!Nhưng, không còn cách nào khác, hắn có thể đặt hàng 300 bản cùng một lúc!Ôn Hiền Thành đáp: "Được, ba mươi lăm viên, ba mươi lăm viên."Tôn Tân Lỗi cười nói: "Vì không thành vấn đề, vậy thì dễ xử lý hơn rồi.

Sáng mai mười giờ cậu đến trường mẫu giáo của tôi.

Tôi sẽ cho cậu gặp hiệu trưởng, và tôi sẽ ký thỏa thuận."Cúp điện thoại, lòng Ôn Hiền Thành có năm vị.Về giá cả thì hơi thất vọng.Nhưng nhiều hơn là sự phấn khích.Nếu cứ tiếp tục như vậy, việc tích trữ tới 50.000 viên linh thạch cấp thấp sẽ không còn xa nữa! Hắn sắp có thể mua pháp quyết tẩy tủy dịch rồi, khi luyện tập cùng lúc với phân thân chuột, Ôn Hiền Thành đột nhiên cảm thấy tràn đầy năng lượng.Tối nay không ngủ, tiếp tục luyện tập!Ôn Hiền Thành đến trường mẫu giáo sớm vào sáng ngày thứ hai.Tôn Tân Lỗi đang đợi ở cổng trường mẫu giáo.Sau khi đến văn phòng chủ nhiệm của Tôn Tân Lỗi, hắn thảo luận về một hợp đồng.Vị giám đốc nhìn Ôn Hiền Thành, không chút do dự mà viết thỏa thuận.

Cười gật đầu: "Chàng trai, tôi là sinh viên có năng lực nhất mà tôi từng thấy.

Nội dung thỏa thuận này liên quan đến nhiều luật pháp của sinh viên tốt nghiệp đại học.

Sinh viên của hệ này đều không viết được trôi chảy như vậy.” Ôn Hiền Thành thầm cảm thấy tự hào, nếu ông biết trước đây tôi làm gì, thì ông sẽ không cảm thấy ngạc nhiên đâu.Mặc dù có một pháp quyết, Ôn Hiền Thành vẫn giả vờ xấu hổ, gãi đầu: “Cảm ơn, thật sự quá xứng đáng.”Hiệu trưởng cười, từ một cái hộp có danh thiếp trên bàn lấy ra bốn tấm danh thiếp, đưa cho Ôn Hiền Thành: “Đây.”Ôn Hiền Thành nghi ngờ dừng bút, cầm lấy danh thiếp.Hóa ra là danh thiếp của bốn vị hiệu trưởng trường mẫu giáo!Hiệu trưởng: “Họ tên là Từ, do lão Từ giới thiệu.

Tôi sẽ nể mặt.

Đương nhiên, còn tùy thuộc vào chất lượng của những gì cậu bán.”“Những thứ này là dành cho trẻ em.

Đừng làm ăn gian dối.

Nếu không, không những cậu không bán được hàng, mà tôi còn bị khiển trách nữa!”Ôn Hiền Thành cảm kích cúi đầu trước hiệu trưởng: “Cảm ơn!

Con dùng nhân cách của con đảm bảo, trong cuộc sống này con sẽ không làm loại chuyện thiếu đạo đức đó!”Hiệu trưởng và Tôn Tân Lỗi mỉm cười với nhau.Tôn Tân Lỗi: “Tốt lắm!

Làm ăn, cần phải đảm bảo chất lượng mới đi xa được!”Thỏa thuận đã được thảo, Ôn Hiền Thành và hiệu trưởng ký tên.Hiệu trưởng trả trước 10.000 viên linh thạch, sau đó chờ “Ôn Hiền Thành” gửi 300 bản sách giáo khoa đặt làm riêng, sau đó sẽ thanh toán phần còn lại.Sau đó, Ôn Hiền Thành nhận 300 bản sách giáo khoa, rồi thuê taxi về căn hộ.Trước bữa trưa, Ôn Hiền Thành mua một túi lớn đồ ăn vặt, mang theo một trăm bản sách giáo khoa đi tìm Thôi Thiến Thiến.Thôi Thiến Thiến nhận đồ ăn vặt, nhưng cũng có chút ngạc nhiên, chút vui mừng và chút không thoải mái.Khi cô ấy nghĩ rằng Ôn

Hiền Thành đã trở thành người mà cô ấy phải dựa dẫm, hoặc thậm chí là người tấn công cô ấy, cô ấy không thể chấp nhận được.Thôi Thiến Thiến vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem 100 bản sách giáo khoa: "Ôn Hiền Thành."Ôn Hiền Thành nhận thấy biểu cảm của Thôi Thiến Thiến có chút khác thường, và hỏi: "Chuyện gì vậy, giữa chúng ta không cần phải nghi ngờ đến thế."Thôi Thiến Thiến nghe Ôn Hiền Thành nói vậy, lại mỉm cười, lắc đầu: "Không, không có gì.

Cảm ơn đồ ăn vặt của cậu.

Đây là phần đồ ăn vặt đầu tiên mà tôi nhận được từ một người khác giới ngoài cha tôi.

Cảm ơn."Ôn Hiền Thành cười nói: "Đáng lẽ phải vậy, không cần nói những lời này.

Yên tâm, tôi đảm bảo danh tiếng của cô sẽ ngày càng cao.

Khi đó, những người khác ít nhất sẽ thừa nhận cô trở thành người có tiềm năng trở thành giáo sư Lưu Lan Chi thứ hai!"Chào tạm biệt Thôi Thiến Thiến, Ôn Hiền Thành về nhà, không lập tức luyện tập.Dù sao, việc tạo ảo ảnh cho ba trăm bản sách giáo khoa không hề dễ dàng.Thôi Thiến Thiến tinh thông ảo giác và có thể xử lý ảo giác nhanh hơn, nhưng Ôn Hiền Thành vẫn cố gắng hết sức.Dù sao, số tiền hắn kiếm được chủ yếu là vì cô ấy.Thậm chí hắn cảm thấy có lỗi với Thôi Thiến Thiến.Chỉ là hắn bây giờ chỉ có thể hơi ích kỷ, sau này hắn sẽ cố gắng bù đắp.Sau bữa trưa, hắn bắt đầu xử lý những bản sách giáo khoa tiếng Trung đó một cách thần kỳ.Có lẽ vì nắm vững nhiều kỹ năng ảo giác hơn, bây giờ việc xử lý những từ ngữ này, thời gian bỏ ra rõ ràng ít hơn.Hai giờ chiều, Ôn Hiền Thành cầm điện thoại, dùng bốn tấm danh thiếp hôm nay nhận được để gọi điện cho bốn vị hiệu trưởng trường mẫu giáo.

"Chào, tôi tên Ôn Hiền Thành, do ông Từ của trường mẫu giáo

Hồng Tinh giới thiệu." Sau khi điện thoại kết nối, Ôn Hiền Thành nói.Thực tế chứng minh, cái tên "Từ" đã phát huy tác dụng lớn.Bốn vị hiệu trưởng trường mẫu giáo đều đồng ý gặp Ôn Hiền Thành.Chỉ là thời gian sắp xếp.Tối nay, phụ trách một trường mẫu giáo đã gặp hắn.

Thời gian chỉ giới hạn đến bốn giờ chiều, chỉ cho phép Ôn Hiền Thành gặp mười phút.Ôn Hiền Thành không dám chậm trễ, và mang theo mười bản sách đọc cho trẻ em được xử lý bằng ảo ảnh.Nhưng, từ ba giờ đến năm giờ, hắn đã gặp vị hiệu trưởng đó.Ôn Hiền Thành trực tiếp đi vào vấn đề, và lập tức trưng bày những cuốn sách đọc cho trẻ em.Người quản lý vườn trường ban đầu rất mất kiên nhẫn với Ôn Hiền Thành.Chỉ vì ông Từ, giám đốc trường mẫu giáo Hồng Tinh, nên ông ta mới chuẩn bị cho Ôn Hiền Thành mười phút, sau đó sẽ để hắn rời đi.Tuy nhiên, sau khi xem những hình ảnh ảo ảnh dành cho trẻ em, ông ta dần dần nảy sinh hứng thú với hắn.Cuối cùng, ông ta yêu cầu Ôn Hiền Thành đưa cho một bản sách đọc cho trẻ em, rồi để Ôn Hiền Thành rời đi.Mặc dù Ôn Hiền Thành có chút thất vọng, nhưng hắn không từ bỏ.Sau khi về nhà vào buổi tối, hắn dành hai giờ để tạo ảo ảnh cho bốn cuốn sách giáo khoa.

Sau đó bắt đầu luyện tập trang thứ mười một của cuốn sổ ghi chép của Thôi Thiến Thiến.Sau khi tạo ảo ảnh đường cong, hắn tạo ra các hình ảnh bề mặt có đường cong.Sáng sớm ngày tu luyện thứ hai, Ôn Hiền Thành rửa mặt, đánh răng, rồi đi vào bếp.Đêm qua, phân thân chuột và ba con chuột nhỏ đã đánh cắp vài loại linh dược liệu từ lãnh địa học viện Hoàng gia!Sáng nay, không có việc gì để làm.Vì vậy, hắn bắt đầu tinh luyện theo công thức Cúc Linh Tán mà hắn tìm kiếm trực tuyến.Cúc Linh Tán là một loại linh đan dược liệu hàng đầu, cũng là một trong những loại linh đan dược liệu đơn giản nhất.Ngay cả một người mới như Ôn Hiền Thành, sau ba lần thử nghiệm thất bại, cũng đã thành công tinh chế ra viên Cúc Linh Tán đầu tiên!Hắn dùng bình

thủy tinh đựng đầy Cúc Linh Tán, còn lại một phần nhỏ cho Ôn Hiền Thành.Sau đó, Ôn Hiền Thành dùng nước lạnh hòa phần nhỏ đó thành dạng hồ.Ôn Hiền Thành mặc quần áo, toàn thân tràn đầy Cúc Linh Tán.Ngồi xuống, một lần nữa cảm nhận và hấp thụ hào quang của thiên nhiên.Đương nhiên, tốc độ hấp thụ linh khí đã tăng lên rất nhiều! Thậm chí, khiến Ôn Hiền Thành cảm thấy cơ thể mình biến thành một chiếc đồng hồ cát!Ôn Hiền Thành mê mẩn.

Luyện tập đến tận đêm khuya mới dừng lại.Hắn cảm thấy tốc độ hấp thụ linh khí của cơ thể mình chậm lại, dần dần trở lại tốc độ chậm ban đầu.Ôn Hiền Thành lần này không tiếp tục luyện tập.Kết hợp công việc và nghỉ ngơi, bạn có thể đi xa hơn.Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Hiền Thành dành một giờ để xử lý ba cuốn sách giáo khoa, sau đó theo hẹn đến trường mẫu giáo thứ hai, thứ ba, và quen biết hai vị hiệu trưởng trường mẫu giáo.Thái độ của hai vị hiệu trưởng trường mẫu giáo này tốt hơn nhiều so với trường mẫu giáo đầu tiên.Một trong số đó đã đặt hàng với Ôn Hiền Thành một lớp nhỏ, mỗi lớp năm cuốn, tổng cộng một trăm bản sách giáo khoa.Khi hắn về đến căn hộ thuê, hiệu trưởng trường mẫu giáo đầu tiên đã gọi điện đến, chuẩn bị đặt hàng 400 bản sách giáo khoa!Ôn Hiền Thành kinh ngạc.Lập tức đến trường mẫu giáo đó và ký thỏa thuận.Ngày hôm sau, Ôn Hiền Thành đến trường mẫu giáo thứ tư.Nhưng, lần này không thành công.Sau đó, Ôn Hiền Thành bận rộn.Buổi sáng, hắn đến các trường mẫu giáo và tiểu học, trưng bày sách thiếu nhi hoặc tập bài tập về nhà đã được xử lý bằng ma thuật.Buổi trưa về, hắn bắt đầu nghiên cứu sách giáo khoa trong hai giờ, sau đó luyện tập bằng vật chất hồ dạng lấp đầy cơ thể vào rạng sáng ngày thứ hai.Sau khi ngủ hai giờ, hắn rời giường, tìm kiếm trên internet về phân thân chuột và ba con chuột nhỏ từ phòng dược liệu của học viện Hoàng gia.Sau đó ăn sáng, rồi quay về căn hộ thuê để xem sách giáo khoa một giờ, rồi đi đến các trường mẫu giáo và tiểu học ở các khu vực khác của thành phố, trưng bày

sách thiếu nhi đã được xử lý và tập bài tập về nhà bằng phép thuật.Cứ như vậy mà quay về.Trong khoảng thời gian đó, Nghiêm Phong bánh cũng đã quay lại 3 lần.Thấy Ôn Hiền Thành sắc mặt tiều tụy và quầng mắt ngày càng sâu, Nghiêm Phong có chút khó chịu, nhưng cũng không nói gì.Trong nửa tháng tiếp theo, Nghiêm Phong bánh không thấy Ôn Hiền Thành.Một tháng sau, Ôn Hiền Thành gửi một chồng bài tập nhỏ đến một trường tiểu học tên là Minh Huy, rồi mang theo một túi lớn linh thạch rời đi.Ôn Hiền Thành đứng trước cổng trường, vươn vai một cái, ngáp một tiếng.Một tháng một tuần sau, hắn ngủ không ngon.Nhìn túi tiền lớn, Ôn Hiền Thành mãn nguyện cười.Trong khoảng thời gian này, hắn đã đến 15 trường tiểu học và 21 trường mẫu giáo trong Hoàng thành.

Chân đã mỏi nhừ, miệng đã khô.Cuối cùng, tính đến hôm nay, hắn đã thu được 83.300 viên linh thạch cấp thấp.Mua dung dịch tẩy rửa tủy xương là quá dư dả!Về đến căn hộ thuê, Ôn Hiền Thành ngủ thiếp đi, mãi đến sáng hôm sau mới dậy.Hôm nay, hắn muốn tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ!Đương nhiên, mục đích chính của kỳ nghỉ không phải là chơi, mà là làm hai việc.Đầu tiên, hắn phải mang 2 vạn viên linh thạch cho Thôi Thiến Thiến.Việc thứ hai, hôm nay hắn sẽ mua dung dịch tẩy rửa tủy xương, tẩy rửa cho phân thân chuột, sau đó luyện tập cả hai cơ thể cùng lúc!Khi Ôn Hiền Thành luyện tập cả hai cơ thể cùng lúc, hắn sẽ cảm thấy hơi phấn khích và hứng thú, tốc độ tu luyện sẽ tăng gấp bội.Thôi Thiến Thiến cũng chạy xuống khi Ôn Hiền Thành đến dưới lầu của cô ấy.Thôi Thiến Thiến nhìn Ôn Hiền Thành, cười nói: “Hôm nay đến rồi, mang theo những tập bài tập đó sao?”Ôn Hiền Thành cười cười, đặt một túi nhỏ linh thạch cấp thấp vào tay Thôi Thiến Thiến, nói: “Đây, hơn một tháng bận rộn, đã có hồi báo rồi.”Thôi Thiến Thiến mở túi xách nhỏ, kinh hãi nhìn những viên linh thạch cấp thấp lộ ra trong túi xách nhỏ: “Ý gì vậy?”Ôn Hiền Thành gãi đầu, nói: “Cô có ý gì?

Đơn giản thôi.

Tôi đã quảng bá tên cô như một thương hiệu.

Bây giờ, tôi đang thực hiện một cách ổn định.

Hiện tại, ít nhất một nửa số trường tiểu học và mẫu giáo trong toàn bộ Hoàng đế đều biết đến tên cô Thôi Thiến Thiến rồi.”“Cô đã bận rộn lâu rồi, số linh thạch này đáng lẽ phải mua chút đồ gì đó để bù đắp cho chế độ ăn uống của cô.”Thôi Thiến Thiến che miệng, mặt đỏ bừng.Ôn Hiền Thành có chút bất lực: “Sao vậy, ít quá sao?”Thôi Thiến Thiến vội vàng lắc đầu: “Không, không phải.” Thôi Thiến Thiến ngẩng đầu run rẩy: “Cảm ơn, tôi đã nhận rồi.”“Ôi, Thôi Thiến Thiến, đang yêu sao?

Xúc động đến phát khóc thế này sao?

Xem ra tên nhóc đó cũng đẹp trai lắm.

Cẩn thận đừng để người ta chỉ đùa giỡn với cô thôi!

Vừa béo vừa xấu.

A!”“Tôi khác với các luyện kim thuật sĩ khác.

Tôi chuyên về luyện kim thuật khoa học.

Vì vậy, trong số nhiều luyện kim thuật sĩ, chỉ có tư cách tinh luyện của tôi là nổi tiếng và quan trọng nhất.

Bảo quản dược liệu, nhưng hiệu quả nhất.” “Bạn có biết tại sao không?!” “Gọi là làm những thứ đó!” “Luyện kim thuật mù quáng, luyện kim thuật nhìn không tồi, nhưng hiệu quả thì như đánh rắm.” “Luyện kim thuật thực sự, như chữa bệnh, nên được hoàn thiện theo tình huống cụ thể của mục tiêu.” “Theo tình huống, nên tăng tác dụng của một số vật chất ở đâu, nên giảm tác dụng của một số vật chất ở đâu, thì có thể tinh chế được linh đan dược liệu mục tiêu.” “Không

phải tôi khoác lác.

Nước trường sinh bất lão do Tôn Oánh tôi chế tạo có hiệu quả tốt hơn người khác 10-20%." "Thực tế, sau khi tôi bước vào những năm tám mươi, tôi đã nhận được hơn 3.000 chứng chỉ tẩy tủy, chỉ khi mười trong số đó được sử dụng, tài năng của tôi mới trở nên kém hơn.

Còn lại, ngay cả khi tôi không cải thiện, tôi vẫn có thể duy trì nguyên trạng."Tiết Thụy Đản Cao nhìn Tôn Oánh với vẻ mặt vui mừng khôn xiết: "Quá lợi hại!

Thầy Tôn Oánh, thầy nhất định phải là người vĩ đại nhất!"Tôn Oánh cười cười, nói: "Đương nhiên rồi.

Dù sao thì, lão già Dương Mục đang đứng ở cửa.

Một chuyện kỳ lạ là, tôi sẽ không gặp mặt ông ta."Ôn Hiền Thành điền vào biểu mẫu và giao cho Tôn Oánh.Tiếp theo, hắn giao bốn chứng chỉ cho Tôn Oánh.Tôn Oánh ngay cả quy tắc luyện kim thuật cũng chuẩn bị bốn cái để hoàn thành chứng chỉ, nhưng chỉ có thể mang đi một cái đạt yêu cầu.Tôn Oánh bảo Ôn Hiền Thành, Tiết Thụy Đản Cao và Tiểu Tiêu ngồi đó, rồi bắt đầu hết lòng hoàn thiện Vạn Năng.Khi đang tinh luyện, bên ngoài vang lên tiếng nổ của nhiều động cơ điện.Cô gái trẻ vội vã xông vào, nói: "Sư phụ, nhà họ Lam đang ở đây!"Sư phụ 65 tuổi rời khỏi Diệp Hàn.Tôn Oánh nghe lời cô gái trẻ, thở dài, nói: "Các con, canh lửa đi, ta ra ngoài xem sao."Khi cô gái trẻ bước vào, cô ấy lo lắng nói: "Sư phụ, là Lam Chí Viễn, anh họ của Lam Chí Minh.

Chương 551

Hai tên nhóc đó không dễ đối phó đâu, cũng không chịu nghe theo lý lẽ.”Tôn Oánh ha ha ha ha ha ha cười lớn: “Không sao.

Tôn Oánh ta sống lâu rồi, không có kỹ năng gì khác, nhưng da mặt lại dày.

Sau này dù có mất mặt thì cũng không mất một miếng thịt.” Tôn Oánh dùng hai tay vuốt quần áo, nói với ba người Ôn Hiền Thành: “Đừng ra ngoài, cứ ở trong này.

Bên ngoài cũng không nghe thấy gì đâu.

Hiền Thành, khi ra ngoài thì sẽ phải đền tiền đấy.”Ôn Hiền Thành không trả lời, Tiết Thụy lắc đầu: “Con muốn ra ngoài cùng thầy.”Tiết Thụy Đản Cao nhìn Ôn Hiền Thành: “Ôn Hiền Thành, đừng ra ngoài.

Lát nữa con sẽ chiến đấu, con không thể bảo vệ cậu.”Nói xong, tay phải cầm tua rua màu đỏ, bước nhanh ra ngoài.Tôn Oánh khịt mũi một tiếng, và giữ nguyên vị trí.Ôn Hiền Thành có chút cạn lời.Cái cảm giác trốn sau lưng phụ nữ thật sự không thoải mái.

Hắn không phải là loại người đó.

“Bảo bối, xin giúp ta một lần.” Ôn Hiền Thành đáp lại Tiểu Tiểu ở phía sau.Người lùn viết trên mặt đất: “Được thôi!” Ôn Hiền Thành đưa Tiểu Tiểu ra ngoài.Những người khác đứng ngoài phòng khám, đứng ở góc, hơi sợ hãi nhìn ra ngoài.Bên ngoài phòng khám, ba người xuất hiện.Một trong số đó là Lam Chí Viễn đã rời đi trước đó.Tôn Oánh lo lắng nói: “Sư phụ, cô có ổn không?”Tôn Oánh cười cười, nhìn Tiết Thụy Đản Cao và Tiểu Tiêu: “Hai cô bé quá căng thẳng, đã bỏ chạy rồi.

Đơn thuốc sau, Tề Nhi, con hãy thu dọn đồ đạc, ngày mai ta sẽ chuyển ra khỏi thành phố."Tề Nhi mắt đầy sự không muốn: "Sư phụ, còn chị Lan Lan thì sao?""Lát nữa ta sẽ thông báo cho con bé, xem con bé lựa chọn thế nào.

Mặc dù Tiểu Lan có một số vấn đề với ta, nhưng dù sao thì mối quan hệ đó dường như cũng không sâu đậm đến thế.

Ngay cả khi con bé thực sự không đi theo ta, ta tin rằng Lam Minh sẽ không khiến con bé phải xấu hổ." Tôn Oánh trả lời.Tề Nhi gật đầu, nói: "Vậy con biết rồi.

Sư phụ, con phải thu dọn hành lý, sắp xong rồi."Ôn Hiền Thành tò mò hỏi: "Thầy Tôn Oánh, thầy định đi đâu vậy?""Bốn biển là nhà." Tôn Oánh đi đến lò đan, đặt vài viên linh thạch vào lò đan, đau khổ cười nói: "Cả đời ta không có con cái hay con gái sao?"Nghĩ đến công ty sắp khai trương, ánh mắt Ôn Hiền Thành chuyển động rồi cười nói: "Nếu không, thầy có muốn đến nhà con không?

Con sẽ phụng dưỡng thầy."Hả?" Tiết Thụy Đản Cao kinh ngạc nhìn Ôn Hiền Thành.Tôn Oánh chưa bao giờ hồi phục.Ôn Hiền Thành nói với Tôn Oánh: "Đừng hiểu lầm con, con không phụng dưỡng không công.

Ý con là, con có thể cung cấp cho thầy một cuộc sống ổn định."Tôn Oánh tinh nghịch nhìn Ôn Hiền Thành: "Chàng trai, Tôn Oánh ta không nhìn không mắng, liệu có thể nuôi sống mình và những cô bé xung quanh không?"Tiết Thụy Đản Cao: "Bây giờ Ôn Hiền Thành khác rồi, cậu ấy biết kiếm tiền!

Mùa hè năm nay, cậu ấy đã kiếm được hơn 100 loại rượu cao cấp."Tôn Oánh hơi ngạc nhiên liếc nhìn Ôn Hiền Thành.Ôn Hiền Thành cười nói: "Đây chỉ là bước đầu thôi.

Con đã thu được 20.000 viên linh thạch cao cấp đầu tư, và sẽ

thành lập công ty riêng.

Khi đó, số tiền con kiếm được chắc chắn sẽ nhiều hơn bây giờ rất nhiều!”“Và…” Ôn Hiền Thành động lòng: “Khi công ty ổn định, con sẽ mở một phòng luyện đan.”Vươn tay về phía Tôn Oánh, Ôn Hiền Thành nói: “Thầy Tôn Oánh, con mời thầy làm Chưởng kỳ sư.

Được không?

Nhanh thử xem?”Ôn Hiền Thành nhìn quanh căn nhà đơn sơ đó, nói: “Thầy có luyện kim thuật, nhưng vẫn sống trong căn nhà đơn sơ như vậy, chắc chắn là có chỗ thiếu tiền phải không?

Con đảm bảo, con sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ thầy.”Tôn Oánh chế giễu: “Chà?

Tôi thừa nhận cậu giỏi.

Ở cái tuổi nhỏ như vậy, có thể trong một kỳ nghỉ ngắn ngủi chuyển nhượng hơn 100 viên linh thạch cao cấp.

Nhưng, cậu không biết tình hình của tôi, hơn một trăm viên linh thạch cao cấp đối với tôi chỉ là lông gà vỏ tỏi.

Cái tôi muốn không chỉ là tiền, tôi muốn một công việc, một công việc, cậu có không?

Haha!”Ôn Hiền Thành nhìn có vẻ vui mừng.Không chắc chắn.Hắn nghĩ, nếu Tôn Oánh không đồng ý, hắn sẽ đẩy Thôi Khánh Hoàng ra làm lá chắn.Hắn chỉ cần một công việc thôi!

“Thầy Tôn Oánh, nếu là thầy, con thực sự không thể đảm bảo.

Nhưng, nếu thầy tìm việc, con có thể cung cấp!

Vấn đề là thầy đang ở đâu.” Tôn Oánh nhíu mày, nhìn Ôn Hiền Thành.Tiết Thụy thần cúi người ghé tai, nói: “Ôn Hiền Thành, đừng nói linh tinh, làm gì có nhiều việc như vậy!

Hiện tại tôi không có nhiều tiền!”Ôn Hiền Thành thì thầm: “Trước tiên cứ nghe tôi đã.”Tiết Thụy Đản Cao: “Được rồi!”Khi phân thân chuột đang định mở rộng phạm vi tìm kiếm, một người lặng lẽ bước ra từ bóng tối phía sau tầng một của chung cư.Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đeo kính.Chỉ đứng trên mặt đất.Tiếp theo, một con rắn nhỏ màu đỏ chui ra từ ống tay áo của hắn, nhanh chóng bò ra sau đó khoảng một inch.Nhìn thấy cử động khó tin đó, phân thân chuột bước ra khỏi bãi cỏ.Người đó là ai?Trang phục?Một lúc sau, hắn nghe thấy một âm thanh kỳ lạ từ miệng của người đó.Rồi hắn nhìn con rắn đỏ trên tường chung cư, nhanh chóng xông vào chung cư!Ti Yến Tử đứng đó, nhìn chung cư, hướng về phía cửa sổ phòng tắm của Tôn Oánh.Phân thân chuột giật mình.Tên bốn mắt đó, mục tiêu là Tôn Oánh sao?Dù bằng cách nào, cũng sẽ không thành công!Phân thân chuột nhanh chóng vượt qua bốn mắt đó, xông vào chung cư.Nó nhanh chóng đuổi kịp con rắn đỏ nhỏ.Con rắn đỏ cũng rất nhanh.Mắt của phân thân chuột lóe lên, toàn bộ cơ thể nó đang vận chuyển.Trong khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt con rắn nhỏ màu đỏ, một cánh tay gầy của một người đàn ông trưởng thành, xuất hiện một ảo ảnh mãng xà khổng lồ dài vài mét trước mặt con rắn nhỏ màu đỏ.

Tư thế tấn công.Ma thuật!Nhưng, hai giây sau, nó đứng thẳng dậy, bắn ra như một mũi tên về phía ảo ảnh mãng xà khổng lồ.Thậm chí không cần suy nghĩ đến việc lao tới!Phân thân chuột thầm khen ngợi.Con rắn nhỏ màu đỏ này có chút trí tuệ!Không phải rắn được huấn luyện bình thường, mà là quái vật.Chỉ là dù bạn là ai, đối thủ hôm nay đều là sai lầm.Dám đối phó với tôi hoặc lão già Tôn Oánh, bất kể mục đích thực sự của bạn là gì, bạn đều phải bị giết!Khi con rắn nhỏ màu đỏ nổ tung, phân thân chuột lại biểu hiện ảo giác, một ảo ảnh mãng xà khổng lồ khác chặn đứng con rắn nhỏ màu đỏ.Con rắn nhỏ màu đỏ lại dừng lại, ngây ngốc.Hai giây sau, nó chuẩn bị nổ tung lần nữa.Một cơn gió thổi qua đầu!Phát ra âm thanh “Đinh”.Chỉ hy

vọng ánh đèn nhấp nháy!Con rắn nhỏ màu đỏ rõ ràng đã bị làm cho bối rối, nó nghi ngờ nghiêng đầu, nhìn quanh, tìm kiếm kẻ địch tấn công.Phân thân chuột cũng có chút ngơ ngác.Sau khi nhảy từ đầu con rắn đỏ xuống, nó hạ cánh xuống phía trước.Nó giơ chân trước lên, nhìn năm chiếc vuốt sắc nhọn, lấp lánh.Không thể tin vào mắt mình.Hắn đã học cách luyện tập năm loại nguyên tố tử vân cùng một lúc.Vuốt của hắn được đúc bằng năm loại nguyên tố ma kim sẽ không làm tổn thương đầu con rắn nhỏ màu đỏ!Nhưng, hắn sắp bị phát hiện.Lửa!Con rắn nhỏ màu đỏ trước mặt hắn thật kỳ lạ!Da của nó trông giống da rắn bình thường.Nhưng, thực tế thì rất cứng!Rắc rối rồi!Phân thân chuột có chút nản lòng.Hắn đã nhanh chóng luyện tập ma kim của năm nguyên tố.Vì vậy, kỹ năng duy nhất mà hắn hiện đang nắm vững là đúc ma kim năm nguyên tố lên vuốt để làm cho vuốt sắc bén hơn và thậm chí dài hơn.Hiện tại, chiều dài tối đa của vuốt là chiều dài ngón tay.Nhưng có ích không?Không thể cào rách da con rắn nhỏ màu đỏ, hắn phải chiến đấu thế nào?Sau khi nhìn một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng tìm thấy phân thân chuột đang đứng trước mặt.Nó ngẩng đầu, nuốt lưỡi rắn vào.

Cơ thể nó nhanh chóng và căng cứng, chuẩn bị tấn công phân thân chuột.Phân thân chuột rất vội vàng.Con rắn nhỏ này dường như có năng lực.Không thể đánh bại nó sao?Ít nhất, hắn sẽ không bị thương! Đột nhiên, mắt của phân thân chuột rơi vào ảo ảnh mãng xà khổng lồ cách đó không xa.Con rắn nhỏ màu đỏ dường như không thể phân biệt giữa ảo ảnh và thực tế.Sau một lúc, năm ngón tay của bàn tay phải của hắn lại trở lại bình thường.Năm luồng lửa xanh bốc ra từ đầu ngón tay, nhanh chóng kéo dài, tụ lại thành một con hỏa long, lao về phía cơ thể màu đỏ và vàng nhạt.Màu đỏ và vàng nhạt trực tiếp co lại thành hình cầu, và đầu của nó chôn vào trong cơ thể.Hỏa long nhanh chóng co lại, cuối cùng biến thành một quả cầu lửa, bao bọc màu đỏ và vàng nhạt, cháy trong lòng bàn tay của Tôn Oánh.Tôn Oánh quay

người trở về nhà.Ôn Hiền Thành theo sát phía sau.Phân thân chuột ngừng vận hành năng lượng tinh thần trong tuyến giữa trưa, và tiếp tục vận hành dưới tầng lầu.Phía sau hắn, năm hình ảnh ảo ảnh khổng lồ biến mất.Phải làm sao?Sẽ theo dõi tên đàn ông bốn mắt đó!Phân thân chuột tò mò.Tên bốn mắt đó, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?Sau khi Tôn Oánh và Ôn Hiền Thành vào nhà, Tôn Oánh từ đan điền tế tự một cái lò màu đỏ, đốt lửa, sau đó ném màu đỏ và vàng nhạt vào, rồi đậy nắp lò lại.Tiếp theo, từ phòng chuyên dụng để thảo dược lấy ra thảo dược, nói với Tề Nhi đang thu dọn đồ đạc: "Tề Nhi, tối nay ta bận, xin con giúp ta thu dọn đồ đạc."Tề Nhi lẩm bẩm, "Sư phụ, bây giờ đang làm gì vậy?"Tôn Oánh không trả lời lời cằn nhằn của Tề Nhi.Dưới tầng chung cư, vẫn còn ẩn trong bóng tối đó.Nửa giờ trôi qua.Một giờ trôi qua.Hai giờ trôi qua.Màu đỏ và vàng nhạt vẫn chưa quay lại!Ti Yến Tử lại đứng lên, bắt đầu bồn chồn.Vào lúc hoàng hôn, hắn nhận nhiệm vụ từ Lam Chí Minh, Lam Chí Minh và Lam Chí Viễn, yêu cầu hắn dùng màu đỏ và vàng nhạt để cắn người nhà của Tôn Oánh!Nhiệm vụ của hai vị đại sư trẻ tuổi, hắn không dám không tuân theo.Màu vàng nhạt và đỏ có kịch độc.Sau khi bị cắn, hắn ngây ngốc trong năm phút.Mười phút sau, hắn ngất đi.Nếu không được xử lý trong một giờ, độc tố sẽ khuếch tán vào các cơ quan nội tạng và các cơ quan nội tạng khác.Tôn Oánh là một luyện kim thuật sĩ có thể chịu đựng được mọi thứ, nhưng sau khi bị cắn, ông ta trông ngây ngốc trong năm phút.Luyện kim thuật luôn là một quá trình tinh tế và phức tạp.Chỉ cần màu đỏ vàng nhạt cắn gia đình Tôn Oánh.Vì vậy, gia đình Tôn Oánh chỉ có thể chờ chết!Khi gia đình Tôn Oánh sắp chết, kế hoạch của Lam Chí Minh sẽ được thực hiện lại.Kế hoạch nhiệm vụ trước đây của anh em Lam Chí Minh và anh em Lam Chí Viễn.Tư Dương Tư không quan tâm Lam Chí Minh làm gì, chỉ quan tâm đến màu đỏ vàng nhạt và nhiệm vụ.Trước đây hắn đã thông qua con móc câu màu đỏ vàng nhạt, sau khi bị cắn lập tức rơi xuống, vì vậy có thể

liên hệ với Lam Chí Minh càng sớm càng tốt.Vừa mới hai giờ đồng hồ!Dựa trên hiệu suất của người bị thương trước đây, làm sao bạn có thể thành công?Ti Yến Tử nghĩ đến khả năng đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi.Dù sao, Tôn Oánh là một luyện kim thuật sĩ, chẳng lẽ không cẩn thận bị trúng chiêu sao?Đèn đỏ vàng nhạt sợ lửa, hoặc Tôn Oánh và hắn.Một giọt mồ hôi chảy xuống từ trán của tên bốn mắt đó.Năm năm trước, hắn đã dùng toàn bộ tài sản ròng để mua loại màu đỏ và vàng nhạt này, sau đó dùng hàng nghìn viên tinh luyện thạch ưu tú để mua nó!Trong năm năm qua, toàn bộ năng lượng của hắn đều tập trung vào giao tiếp và huấn luyện.Hắn dựa vào màu đỏ vàng nhạt để giúp gia đình hoàn thành nhiều việc, và đã đạt được một chút địa vị trong gia đình.Không thể sống mà không có màu đỏ và vàng nhạt! Chưa kể, kết quả của năm năm huấn luyện và giao tiếp!Đợi thêm năm phút nữa, hắn thấy màu đỏ và vàng nhạt không quay lại.

Dù sao thì, hắn không thể đợi được nữa, bước ra khỏi bóng tối, bước nhanh về phía chung cư.Hắn phải chủ động thú tội với Lam Huân Tước, và nói cho ông ta biết lý do làm như vậy.

Cả hai vị đại sư trẻ tuổi đều ra lệnh làm như vậy.Nếu không, nếu hắn để đến ngày mai, Tôn Oánh sẽ nói với đại sư Lam rằng hắn sẽ chết.Ôn Hiền Thành nhìn Tôn Oánh nói: “Người đã đi rồi.”Tôn Oánh nhún vai, ngửi mùi thơm trong lò đan, nói với Ôn Hiền Thành: “Mọi người tỉnh dậy đi, ta chuẩn bị lên đường rồi.”“Đi đâu?” Ôn Hiền Thành kinh ngạc nói.

“Đi đâu?” Ôn Hiền Thành kinh ngạc nói.Tôn Oánh liếc xéo một cái, nói: “Đi đến chỗ vui vẻ đó, công ty của cậu ở đó mà!

Đổng Quần nên mời sư phụ Lam chủ động trách mắng, sư phụ Lam tốt với ta, không dám kéo dài đến ngày mai, để ta trước tiên đến chỗ tiên sinh Lam than phiền.

Tiên sinh Lam đáng lẽ đã phá bỏ lời hứa hôm nay rồi.”“Nhưng, nếu vậy, đại sư Lam chắc chắn sẽ đích thân ra tay.” “Một, ta không đi được.” “Một, ta không thể đi.” “Đừng nhìn đại sư có lợi cho ta, nhưng một khi ta ra khỏi thành, có lẽ sẽ không còn tốt đẹp như vậy nữa.” “Ở một nơi như Kiếm Thành, người có thể dẫn đầu có phải là kẻ dễ bắt nạt không?”Ôn Hiền Thành gật đầu, vươn tay, gọi Tiết Thụy Đản Cao và Tề Nhi dậy, bảo phân thân chuột quay trở lại.Một nhóm người đứng cạnh cửa sổ.Tôn Oánh đặt tất cả đồ đạc vào chiếc nhẫn trữ vật cổ xưa, rồi đợi thêm mười phút mới lấy ra viên màu đỏ vàng nhạt được làm trong lò đỏ, một loại viên màu đỏ.Đưa viên màu đỏ vàng nhạt cho Ôn Hiền Thành, Tôn Oánh lấy ra một ấn bạc.Trên đó khắc một thanh phi kiếm.Khi Tôn Oánh nhỏ máu lên đó và truyền năng lượng tinh thần vào, cái ấn đã biến thành một thanh kiếm bạc khổng lồ!Tôn Oánh nên ngồi trước thanh kiếm bạc.Tề Nhi rất phấn khích và theo sát phía sau.Ôn Hiền Thành, Tiết Thụy Đản Cao và Tiểu Tiêu theo sát phía sau.Hồ ly bay cuối cùng cũng xuất hiện.Tiết Ninh giơ ngón trỏ tay phải lên: “Tôi luyện tập chưa bao giờ quên dùng nước, như vậy tôi sẽ không quá mệt trong quá trình luyện tập, tôi sẽ có nhiều năng lượng hơn để chơi game!”Mọi người đều đảo mắt.Nhướng mày nhìn hai cô gái, Tôn Oánh nói: “Hai cô bé, để tôi làm cho một chút nhé?

Hôm nay tôi vui, chỉ cần chuẩn bị dược liệu, tôi sẽ giúp các cô chế tạo miễn phí một bản sao!”Tôn Oánh lắc đầu: “Tôi không làm được.

Nếu tôi đưa ra quyết định bất tử như vậy, thì tôi đã sớm bị chôn vùi rồi.

Khi đó, làm gì có ai ngu ngốc như vậy?

Thế giới này sao?

Những người giàu có đó, làm sao có thể cùng người ngu ngốc phát tài được?”Tiết Ninh ngẩng đầu, trông thất vọng: “Vậy thì, tôi hy vọng

có thể làm cho khuôn mặt trông chậm già hơn, một viên thuốc làm đẹp hoàn hảo, trong đó có 50.000 viên linh thạch cao cấp.”Thôi Thiến Thiến nhanh chóng kéo tay Tiết Ninh, tức giận nói: “Cậu điên rồi, Tiết Ninh, nói bậy gì thế!”Tiết Ninh: “Phải đó!

Tôi đã chuẩn bị dược liệu rồi!

Chương 552

Tiện thể.” Tiết Ninh đáng thương nhìn Tôn Oánh: “Vậy tôi đáng thương, có lẽ dược liệu chuẩn bị không tốt, thì sao?

Thầy sẽ từ chối không luyện tập sao?”Ôn Hiền Thành: “……”Tiết Thụy Đản Cao: “……”Cái cô Ninh Nhi này, ngay cả học phí của Lưu Lan Chi cũng chi trả được!

Mỗi tuần còn cung cấp hàng chục loại linh thạch cấp cao nhất trong game.Thực ra là kém!

Lại còn đáng thương!Lương tâm thế giới!Tôn Oánh cười cười, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình ngọc, đổ ra ba viên thuốc màu xanh, chỉ vào Tiết Thụy Đản Cao.Ôn Hiền Thành vội vàng ôm Tiểu Tiêu, từ ngăn kéo dưới bàn lấy ra một cuốn sổ và một cây bút máy, đưa cho Tiểu Tiêu nói: “Tiểu Tiêu, sau này sẽ mang theo bên mình.

Viết đi.”Tiểu Tiêu nhận cuốn sổ và cây bút, viết: “Tôi gọi cho Tiểu Tiêu!”Ôn Hiền Thành ngây ngốc liếc nhìn, không ai nhìn thấy, nói: “Bảo bối, có chuyện gì vậy?”Tiểu Tiêu nặng nề gật đầu, rồi tiếp tục viết: “Tôi phát hiện thú cưng chuột của cậu đang luyện tập, nó là một quái vật.”Ôn Hiền Thành có chút ngây người, cũng có chút thở phào nhẹ nhõm.Dù sao, Tiểu Tiêu là một con rối máy do phụ trách của đường Băng Trạch chế tạo, thậm chí có thể giao tiếp như người bình thường.

Việc phát hiện ra điều gì đó không có gì kỳ lạ.Tiểu Tiêu cười, khi Ôn Hiền Thành đang đóng gói đồ: “Đúng vậy, dung dịch tẩy rửa tủy xương mà tôi mua vài ngày trước, sau khi tẩy rửa là có thể luyện tập được rồi.”Tiểu Tiêu lại viết: “Con chuột nhỏ khá thông minh, trên thế giới có rất nhiều loại động vật gặm nhấm.

Cậu có thể thử dùng chuột cưng để chinh phục những con chuột hoang dã và hình thành một tổ chức chuột.”Ôn Hiền Thành nhìn chằm chằm Tiểu Tiêu.Hình thành tổ chức chuột?Thật sự hắn chưa từng nghĩ đến!Hiện tại, hắn chỉ nghĩ đến việc để chuột giúp đánh cắp đồ từ lãnh địa học viện Hoàng gia, và nghĩ đến việc để chuột hợp nhất với con người để cùng luyện tập ảo giác.Trong tình huống đó, hắn có thể làm việc hiệu quả gấp đôi.Bây giờ Tiểu Tiêu nói vậy, hắn cũng cảm thấy khả thi!“Vấn đề là tôi.

Thú cưng chuột của tôi chưa bao giờ ở cùng chuột hoang dã, tôi không biết cách giao tiếp với chuột hoang dã.” Ôn Hiền Thành tỏ vẻ chán nản.Trong căn phòng ban đầu, phân thân chuột đã gặp trở ngại khi giao tiếp với ba con chuột nhỏ.Không thể hiểu chúng đang nói gì và làm gì.Dựa vào đó, chỉ có thể làm cho đối phương hiểu một số biểu cảm và hành động.Quá mệt mỏi.Chưa kể đến việc hình thành tổ chức chuột.Để hình thành tổ chức chuột, hắn phải kiểm soát ít nhất một lượng lớn chuột.Nếu chỉ dựa vào biểu cảm và hành động, liệu những con chuột đó có thể hiểu được không?Chắc chắn tồn tại một số vấn đề.Tiểu Lục viết trên giấy: “Chủ nhân, bất kỳ sinh vật nào cũng có tinh thần và có thể giao tiếp được.

Tôi sẽ đi tìm vài con chuột, quan sát, sau đó học cách giao tiếp giữa chúng.”Ôn Hiền Thành: “……” Đi đuổi theo Tiểu Tiểu.Ôn Hiền Thành chỉ vào con chuột: “Tôi đồng ý!

Tôi nhớ thú cưng chuột của tôi dường như quen biết một số con chuột hoang dã xung quanh tôi.

Để tôi đi, xem liệu có thể mang vài con chuột về không.

Để cô quan sát.”Tiểu Tiêu nói: “Vậy bây giờ hãy hành động đi, hơn là hành động trong nội tâm!”Đúng như đã nói, đôi mắt u ám đó cứ nhìn chằm chằm vào Ôn Hiền Thành.Ôn Hiền Thành: “……” Quả

thực, một con rối máy do đội trưởng Băng Trạch chế tạo, tính tình cũng giống hệt, thiếu kiên nhẫn.Ôn Hiền Thành đi đến bên cạnh phân thân chuột.Phân thân chuột cũng ngừng luyện tập.Một người và một con chuột đối mặt với nhau.Ôn Hiền Thành trông kỳ lạ.Mặc dù là hai cơ thể, nhưng nhìn giống như đang soi gương, giống hệt như soi gương.Ôn Hiền Thành giả vờ nhẹ nhàng nói với con chuột: "Tiểu Hôi, đi gọi ba con chuột nhỏ kia, bảo chúng quan sát những đứa trẻ vài ngày, học cách giao tiếp với chuột, để sau này chúng ta có thể giao tiếp tốt hơn."Hắn nhìn phân thân chuột, nó bất động.Phân thân chuột đứng lên, bò xuống bàn, chạy ra ngoài.Theo lời Trương Lộ, việc giữ lưng ở vị trí đầu như một thương hiệu là điều kiện cơ bản nhất để thực hành kỹ thuật phục hồi chức năng.Ôn Hiền Thành đọc ba lần, căn bản không nhớ được.Hắn sẽ tiếp tục đọc, điện thoại sẽ reo.Điện thoại của Tiết Thụy Đản Cao.Thực tế chứng minh, Tiết Thụy Đản Cao đã tan học, hôm nay có thể rời trường.

Đang chuẩn bị đi ra.Ôn Hiền Thành sẽ đón cô ấy.Điện thoại của Thôi Thiến Thiến cũng reo từ trong phòng.Ôn Hiền Thành sắp xếp gặp mặt tại lối vào học viện Hoàng gia.Khi Ôn Hiền Thành đến lối vào học viện Hoàng gia, Tiết Thụy, Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh đều đã đến.Chỉ là Tiết Thụy, Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh không quen biết nhau, nên dù không xa, cũng không có sự giao tiếp.Khi nhìn thấy Ôn Hiền Thành, ba người phụ nữ đồng loạt chào.Tiết Thụy Đản Cao và Thôi Thiến Thiến đồng thời gọi: "Ôn Hiền Thành!

Ôn Hiền Thành!"Ba người phụ nữ ngạc nhiên nhìn nhau.Ôn Hiền Thành ngượng ngùng tiến lên nói với Tiết Thụy Đản Cao: "Kem, giới thiệu với hai người này!"Dẫn Tiết Thụy Đản Cao đến chỗ Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh, Ôn Hiền Thành chỉ vào Tiết Thụy Đản Cao, nói: "Đây là vị hôn thê của tôi, Tiết Thụy Đản Cao."Lại chỉ vào Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh: "Thôi Thiến Thiến, Tiết Ninh là bạn bè của

tôi.

Tôi đã hứa với Thôi Thiến Thiến sẽ giúp cô ấy trở thành giáo sư Lưu Lan Chi kế nhiệm thứ hai.”“Ồ?

Cậu cũng có vị hôn thê sao?” Tiết Ninh ngạc nhiên nói.Mặt Thôi Thiến Thiến cũng hơi khó coi.Nhưng, cô vẫn nặn ra một nụ cười, nói với Ôn Hiền Thành và Tiết Thụy Đản Cao: “Thật tốt!”Tiết Ninh lén nhéo Thôi Thiến Thiến một cái.Thôi Thiến Thiến dường như không phản ứng.Tiết Thụy Đản Cao nghe Thôi Thiến Thiến nói vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, vươn tay: “Chào, tôi là Tiết Thụy Đản Cao.”Thôi Thiến Thiến bắt tay: “Thôi Thiến Thiến.”Tiết Thụy Đản Cao kinh ngạc: “Thôi Thiến Thiến?

Chẳng lẽ là con gái thứ hai của phú hào thành phố Thôi Thượng sao?”Thôi Thiến Thiến cười lớn: “Không phải con gái thứ hai, là con gái riêng.”Ôn Hiền Thành kinh ngạc nhìn Thôi Thiến Thiến.Con gái riêng của phú hào thành phố?Đương nhiên, là người có tiền.Ôn Hiền Thành từng có những cảnh quay riêng với Thôi Thiến Thiến, mặt hắn hơi đỏ.Hắn không biết gia cảnh của Thôi Thiến Thiến.Bây giờ, Tiết Thụy nói như vậy, hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống đất.Hắn thực sự đã trêu chọc một người phụ nữ giàu có như vậy, hắn thực sự chân thành!May mắn thay, Thôi Thiến Thiến không phải là một cô gái thô lỗ khác.Nếu không, hắn sẽ bị chế giễu.Ôn Hiền Thành cảm kích nhìn Thôi Thiến Thiến.Mặc dù nhìn có vẻ hơi béo, nhưng không phải là không xinh đẹp, nhưng về tính cách mà nói, Thôi Thiến Thiến chắc chắn bỏ xa vị phú ông đó vài con phố.Để cung cấp sự giúp đỡ cho cô ấy trong thời gian ngắn, Ôn Hiền Thành bí mật quyết định phải thực hiện lời hứa ban đầu của mình, để giúp khởi động thương hiệu “Thôi Thiến Thiến”.“Đơn giản thôi, phòng của cô dùng làm phòng pha chế.”“Vậy tôi và cậu ở đâu?” Ôn Hiền Thành băn khoăn một lúc, “Ngày mai tôi phải đi mua nhà sao?

Nhưng nhà thuê không phải chỉ có hai tháng thôi sao.”“Không cần đâu.” Tiết Thụy Đản Cao nói: “Cậu ngủ cùng phòng với tôi, Tề Nhi, Ninh Nhi và Thôi Thiến Thiến tạm thời chen chúc trong một phòng.

Quan Vũ, thầy Tôn Oánh và Hồ ly bay, xin làm phiền tạm thời ở phòng khách, ngày mai tôi sẽ mua hai cái giường lớn.

Sau khi khai giảng, tôi và Ninh Nhi, Thôi Thiến Thiến sẽ phải về trường học.

Trong tình huống đó, cậu sẽ chuyển đến phòng của Thôi Thiến Thiến.” E rằng chỉ có thể trông cậy vào Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh.

Tôi và Tiết Thụy Cao sẽ phụ trách sách giáo khoa, hai người kia phụ trách tiết học.

Yêu cầu cụ thể đều có trong này.

Ngày mai, tôi nhất định phải đến một trường tiểu học quý tộc để hoàn thành các nhiệm vụ.

Thôi Thiến Thiến nhìn thỏa thuận, nói: “Trông có vẻ đơn giản.” Ôn Hiến Thành cười.

Thôi Thiến Thiến này, thật sự là một kẻ bắt nạt học đường.

Lần sau xem ra cô ấy có thể học kỹ thuật ảo thuật rồi.

Bước vào phòng, Ôn Hiến Thành lấy ra một xấp bìa trắng, nói với ba cô gái: “Ở đây, hãy để tôi nói về kỳ nghỉ này và khả năng hợp tác, tôi cần sự chú ý.” Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh ra hiệu, Ôn Hiến Thành nói: “Trước tiên, tôi rất cảm ơn hai cô gái trẻ đã làm việc cùng tôi.” Tiết Ninh cười khẩy: “Không cần đảm bảo lẫn nhau.” Tiết Thụy Thần nghiêm túc nói: “Vị hôn phu của tôi.” Tiết Ninh: “Nếu biết thì không ai tranh giành đâu!” Thôi Thiến Thiến kéo tay áo Tiết Ninh, Tiết Ninh nói với Ôn Hiến Thành: “Phải chú ý!” Ôn Hiến Thành: “Trước

hết, về phân phối lợi nhuận, tôi và Tiết Thụy Cao sẽ rút ra một phần ba, một phần ba còn lại sẽ dùng cho mục đích khẩn cấp, một phần ba còn lại thuộc về hai người." "Tôi không thiếu tiền." Thôi Thiến Thiến nhìn quanh: "Tôi và Ninh Cách có thể lấy một phần tư." Tiết Ninh lắc đầu: "Không, vậy là một phần ba!

Không mang tiền, càng không cần nói, đồ tôi vất vả kiếm được, một tên ngốc!" Ôn Hiến Thành: "Vậy thì, nhóm của tôi sẽ có một xưởng nhỏ mang tên Xưởng Thôi Thiến Thiến.

Tôi xử lý các công việc đối ngoại, mọi người đều yêu thích." Thôi Thiến Thiến cười.

Ôn Hiến Thành lại nói: "Vậy thì, mỗi đơn hàng của tôi, dù thế nào, đều phải in chữ "Thôi Cường Khiêm" lên trên." Ôn Hiến Thành nhìn Thôi Thiến Thiến: "Tôi sẽ giúp cô khởi động thương hiệu "Thôi Thiến Thiến", để người dân thế giới biết cô Thôi Thiến Thiến có tiềm năng trở thành "Lam Chi Lý" thứ hai!" Thôi Thiến Thiến lên tiếng mời các biện pháp phòng ngừa, Ôn Hiến Thành đưa ba cô gái đến một cửa hàng gần đó ăn tối.

Sau bữa tối, dọn dẹp phòng, tắm rửa rồi đi ngủ.

Ôn Hiến Thành lần đầu tiên ở chung với nhiều cô gái như vậy.

Mỗi khi Ôn Hiến Thành đi lại hoặc hát, hắn đều cảm thấy kỳ lạ.

Hắn cứ nghĩ về cuộc sống.

Hồi đó, càng không cần nói đến việc sống chung dưới một mái nhà với nhiều cô gái như vậy, vào cuối năm đó, thời gian trò chuyện với các cô gái là vô số kể.

Ôn Hiến Thành không khỏi có chút xúc động.

Có phải vì cơ thể này không?

Hắn nghĩ đến một điểm, là chủ sở hữu ban đầu của cơ quan.

Ngoài ra, chủ sở hữu ban đầu của đội trưởng đã bị đầu độc chết.

Ai sẽ bắt đầu từ chủ sở hữu ban đầu của cơ quan?

Gần một tháng rưỡi trôi qua, nhưng vẫn không có manh mối.

Chương 553

Không có manh mối, Ôn Hiến Thành không nghĩ nữa, bắt đầu thực hành ảo thuật.

Mặt khác, sau khi chuột hóa thân luyện tập ảo giác một thời gian, đã tìm mười con chuột nhỏ đến học trộm ở trường học của Học viện Hoàng gia.

Các nguyên liệu chính của Cự Linh Sơn bị đánh cắp vẫn còn.

Ôn Hiến Thành và chuột đa bối cách nhĩ luyện tập hiện tại mỗi ngày đều dựa vào Cự Linh Tán để luyện tập.

Việc nuôi dưỡng chuột avatar đang tăng trưởng ổn định.

Ngược lại, việc trồng trọt của Ôn Hiến Thành thì chậm hơn.

Sáng hôm sau lúc tám giờ, lũ chuột nhân bản không còn trộm nữa.

Mười con chuột nhỏ ăn xong bánh quy, ngủ trên bàn trong góc phòng của Ôn Hiến Thành.

Đồng thời với chuột avatar, hắn phết dung dịch Cúc Linh Tán lên cơ thể và bắt đầu luyện tập.

Tiểu gia hỏa đứng cạnh mười con chuột nhỏ, bất động nhìn động tác của chúng.

Ôn Hiến Thành chỉ còn lại một ít đồ và lũ chuột ở nhà, đưa Tiết Thụy Cao, Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh đến ký túc xá giáo viên.

Trường tiểu học quý tộc đã đặt làm sách giáo khoa.

Ôn Hiến Thành giải thích tiêu chuẩn môn Sinh vật học tiếp theo cho Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh, sau đó bắt đầu dạy Tiết Thụy Cao luyện tập phép thuật sơ bộ.

Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh bắt đầu thiết kế chương trình Sinh vật học theo yêu cầu.

Tiết Ninh nghe Ôn Hiến Thành giải thích nội dung cho Tiết Thụy Cao, rồi nói: "Tôi thấy nội dung Ôn Hiến Thành nói quen thuộc quá?" Thôi Thiến Thiến cười lắc đầu, nói: "Không cần lo lắng." Thôi Thiến Thiến trước đó hơi bối rối khi Ôn Hiến Thành thực sự có thể ảo thuật.

Theo những gì cô biết, khắp nơi đều biết Giáo sư Lưu Lam Chi đang thực hiện một khóa học ảo ảnh.

Cô vẫn tò mò, liệu học trò của đại sư Trương Lộ Băng Trạch Đường có ảo thuật không?

Vì Ôn Hiến Thành đã giải thích cách luyện tập ảo giác cho Tiết Thụy Cao, cô đã hiểu.

Tôi đã học được nó!

Nội dung rất giống với nội dung trong sổ tay.

Thôi Thiến Thiến trong lòng có chút vui mừng.

Ít nhất ở một số khía cạnh, Ôn Hiến Thành đã luôn chú ý.

Điều thú vị hơn nữa là không biết Ôn Hiến Thành làm thế nào mà có thể hiểu rõ thông tin đến vậy.

Nếu không có gì khác, hắn chưa từng rời khỏi sổ tay, đọc và sử dụng nó để ảo giác sao?

Nhưng, dù tò mò, Thôi Thiến Thiến vẫn không hỏi.

Việc trộm thầy giáo là điều không được biết đến trên thế giới này.

Cô lo lắng, nếu bị hỏi, Ôn Hiến Thành sẽ không còn trộm thầy giáo nữa.

Thôi Thiến Thiến liếc nhìn Tiết Thụy Cao đối diện Ôn Hiến Thành thì thầm thở dài.

Cô ghen tị với Tiết Thụy Cao.

Một cô gái xinh đẹp xứng đáng với một chàng trai, giống như màu cam ở trên.

Loại quái dị này chỉ thích hợp cho cuộc sống cô độc.

Hai tháng sau, Ôn Hiến Thành, Tiết Thụy Cao, Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh mỗi ngày đi đi về về giữa trường tiểu học quý tộc và chỗ ở.

Trong thời gian đó, Thôi Thiến Thiến đã lồng ghép nhiều kiến thức thực hành ảo thuật, Ôn Hiến Thành cũng bị thu hút khi nghe giảng.

Một tháng sau, tu vi của Ôn Hiến Thành cuối cùng đã đột phá võ sĩ cao cấp, trở thành một võ sĩ sơ cấp.

Hắn có quyền kiểm soát ảo giác.

Mỗi ngày, nhìn Thôi Thiến Thiến điều trị ảo ảnh, Ôn Hiến Thành dường như hiểu tất cả, cũng hiểu nhiều logic tồn tại của động thực vật.

Bây giờ, hắn thậm chí có thể tham gia giúp Thôi Thiến Thiến và Tiết Ninh thiết kế, và bắt đầu một khóa học sinh vật học.

Còn về chuột hóa thân, hành vi nuôi dưỡng của nó cũng đã đột phá thành công giai đoạn một và giai đoạn ba.

Nuôi dưỡng quái vật được chia thành chín cấp độ, cấp độ một yếu nhất, cấp độ chín cao nhất, mỗi cấp độ chia thành ba phần.

Thông thường, nếu quái vật đạt cấp 8, nó có thể trưởng thành.

Chuột avatar chỉ mất hơn một tháng để thành công trở thành quái vật cấp một, chứng thực kết luận trước đó: tiềm năng phát triển của

chuột avatar lớn hơn Ôn Hiến Thành rất nhiều.

Thêm 7 ngày nữa, khóa học sinh vật học đã hoàn thành thành công!

Chương 554

Sau đó, họ liên hệ với hiệu trưởng Trương của trường tiểu học quý tộc, và mời Trần Nhất Tân đến kiểm nghiệm lớp học.

Tô Khánh Hoàng liếc nhìn Ôn Hiến Thành.

Hắn có tri thức tự thân.

Nhưng, ai đã mạo phạm Từ Tuấn Phong?

Hôm nay, tôi thậm chí đã đắc tội với tiểu thư đây!

Vì vậy, nếu anh cho rằng mình không gặp may, thì tiểu thư đây sẽ không tha cho anh!

Nếu anh từ bây giờ bắt đầu phá hoại gia đình, anh sẽ mãi mãi ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, không thể trèo lên được!

Mặc dù trái tim Tô Khánh Hoàng rất hung dữ, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Không sao, cảm ơn anh hôm nay đã đưa tôi về nhà, tôi mời anh tham gia trò chơi.

Lúc tôi chơi, tôi chơi thôi." Khi Tô Khánh Hoàng thấy Ôn Hiến Thành từ chối, cô vội vàng nói: "Đàn ông, nên có kiến thức rộng rãi.

Chắc chắn không muốn ở một nơi bình thường như vậy.

Tôi sẽ đưa anh đến biết.

Chẳng lẽ, nếu bạn gái anh hỏi, mà anh hoàn toàn không hiểu, thì không phải là nói đùa sao?" Ôn Hiến Thành gật đầu.

Đúng vậy.

Ở cơ thể này, cuộc sống của hắn rất đơn điệu.

Ngoài luyện tập ra, hắn có thể kiếm tiền.

Không ai thực sự hiểu thế giới khác biệt này.

Là một người xuyên việt, sao lại không thể trải nghiệm vẻ đẹp của một thế giới khác?

Sau khi ra đường có biến thành con gái không?

Sau khi đưa ra quyết định, Ôn Hiến Thành không do dự.

Hắn ngồi cạnh Tô Khánh Hoàng, tìm hiểu dáng vẻ của Tô Khánh Hoàng, rồi đội mũ bảo hiểm.

Tô Khánh Hoàng quay đầu, liếc mắt nhìn Ôn Hiến Thành, cười lạnh.

Cô cúi người trước Ôn Hiến Thành, giúp hắn ấn nút bên cạnh tai nghe.

Tô Khánh Hoàng chọn một trò chơi tên "" trên máy tính, cười nói: "Hôm nay, tôi sẽ chơi một trò chơi tình yêu.

Nằm xuống, thư giãn, nhắm mắt lại, đừng làm gì cả, hãy đắm chìm vào trò chơi." Ôn Hiến Thành đã hiểu.

Tô Khánh Hoàng chọn trận đấu cho "Ôn Hiến Thành", và đăng nhập vào cùng một trò chơi.

Chẳng bao lâu, Ôn Hiến Thành thấy mình mặc một bộ vest hồng đứng trong một căn phòng màu hồng.

Bên cạnh, Tô Khánh Hoàng đứng đó, mặc một bộ đồ bó sát.

Ở phía bên phải của căn phòng, có một tủ quần áo.

Ôn Hiến Thành thầm kinh ngạc.

Sự phát triển công nghệ trên thế giới thật đáng kinh ngạc!

Trò chơi thực tế ảo?, nhìn Tô Khánh Hoàng đứng bên cạnh, cô ấy trông y hệt ngoài đời!

Tô Khánh Hoàng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ôn Hiến Thành, kiêu ngạo nói: “Chơi không?

Đây là một trò chơi mô phỏng, sử dụng công nghệ thực tế ảo tiên tiến nhất.

Nhưng, hiện tại, sự phát triển không mấy khả quan.

Tuy nhiên, nó vượt trội hơn hẳn so với đại đa số các trò chơi khác.” “Đại đa số trò chơi chỉ có thể đờ đẫn gõ bàn phím, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Những trò chơi này có thể chơi như thật.

Thậm chí, anh còn có thể giữ liên hệ mật thiết với những người phụ nữ xinh đẹp!” Ôn Hiến Thành nghi ngờ nhìn Tô Khánh Hoàng: “Di chuyển?

Giơ tay?” Tô Khánh Hoàng nhẹ nhàng giơ tay: “Hãy nhớ, bình thường anh di chuyển thế nào, thì có thể di chuyển như vậy.

Chiếc mũ bảo hiểm này có thể thu thập sóng não và tạo ra các loại động tác.” Ôn Hiến Thành cố gắng dùng tay phải chạm vào Tô Khánh Hoàng.

Trước khi nhấc tay lên, hắn đã thử vài lần.

Các ngón tay xuyên qua má của Tô Khánh Hoàng.

Ôn Hiến Thành lập tức cau mày: “Thao tác hơi phức tạp, đối với người mới như tôi thì không được thân thiện lắm., những chữ cái này vẫn là ảo ảnh, không khác gì ảo ảnh.” Tô Khánh Hoàng trợn trắng mắt, nói: “Đang mơ à?

Chương 555

Đây là trò chơi cao cấp nhất trong số các trò chơi rồi!

Sở dĩ cảm thấy phức tạp là vì anh chưa chơi lần nào.” Thành phần tẩy rửa đạt yêu cầu!

Chuột được chia thành một loại vật, một loại vật có thể trộm mười con chuột.

Hiện tại, hắn đã thu thập được bốn loại dược liệu, chỉ còn thiếu ba loại thảo mộc cuối cùng.

Nghĩ đến khi mười con chuột quay lại, một con chuột đã chạy vào bụi cây và kéo ra một hộp bánh quy.

Đó là phần thưởng!

Ôn Hiến Thành đã làm một bữa sáng thịnh soạn trong khi chờ mười con chuột quay lại, ăn nhanh rồi ra ngoài.

Đến đâu?

Tìm một trường học thực hành phòng học ma thuật được giới thiệu ư?

Không, không, không!

Lần này, hắn trực tiếp đến sân tập của Học viện Hoàng gia.

Ở đó, nhiều học viên ở lại luyện tập trong mùa hè.

Trong đó tự nhiên có những đứa trẻ nhà giàu!

Những đứa trẻ nhà giàu là mục tiêu của lần này!

Khi hắn đến sân tập của Học viện Hoàng gia, có rất nhiều học viên nam nữ đang luyện tập.

Ôn Hiến Thành đứng trên cầu thang, quét mắt nhìn tất cả mọi người.

Cuối cùng, mục tiêu của hắn dừng lại ở một thanh niên trông hơi ti tiện.

Thanh niên này trông khoảng 17 hoặc 18 tuổi, có một số linh cảm, ánh mắt của hắn đang chú ý đến các nữ học viên đang luyện tập trên sân.

Đôi mắt hắn sáng rực, không ngừng nuốt nước bọt.

Biểu cảm, như thể đang nhìn chằm chằm.

Quần áo của hắn không tệ.

Nhưng, vẻ ngoài của hắn thực sự khó khen ngợi.

Có lẽ đây là nguyên nhân chính của tình trạng hiện tại.

Học viện Hoàng gia là một học viện do hoàng tộc Lý lãnh đạo, nơi các học viên vừa giàu có vừa quý tộc.

Do đó, đối với những đứa trẻ nhà giàu bình thường, những nữ học viên đó có thể không thực sự coi trọng.

Thanh niên đó quá đẹp trai, ở Học viện Nghệ thuật Hoàng gia cũng không tìm được điều gì bình thường.

Chuột avatar bị bánh quy làm sưng lên.

Khi Ôn Hiến Thành ăn cơm một mình, hắn điều khiển chuột avatar bò quanh nhà.

Trong một bữa ăn khó khăn, hắn sẽ liên tục nôn ra các loại thức ăn.

Ngã từ trần nhà xuống hàng chục lần, cảm thấy xương cốt gãy nát!

Nằm lâu sau đó, hắn đứng dậy.

Những ngày tiếp theo không dễ dàng, nhưng đang phát triển ổn định.

Hai ngày sau, Ôn Hiến Thành cuối cùng đã có thể ăn một cách chậm rãi và ổn định.

Ba ngày sau, khi Ôn Hiến Thành có thể điều khiển người ra ngoài mua sắm và ăn cơm, hắn điều khiển chuột avatar chạy về.

Bảy ngày sau, Ôn Hiến Thành hoàn toàn nắm vững hai kỹ năng nhân bản.

Tối nay, hắn điều khiển chuột avatar bò vào túi áo, sau đó dùng một miếng gỗ nhỏ ở đó.

Vì có chuột avatar, nên hắn cũng hiểu rõ một số thói quen của chuột avatar.

Mỗi ngày, nó phải cắn gỗ và những thứ cứng khác.

Nếu một ngày không cắn thứ gì, thì khi hóa thân, chuột avatar sẽ cảm thấy đau răng.

Khi một người đến gần vị trí bay lượn gần đó.

Hôm nay Tiết Thụy Kiện trở về.

Ôn Hiến Thành theo thói quen hàng tháng đến sân bay đón Tiết Thụy Cao.

Chương 556

Trời tối rồi, như thường lệ, hắn nhìn Tiết Thụy Cao.

Cô không khác gì cô gái trong ảnh, vẫn xinh đẹp và khí chất.

Nhưng, Tiết Thụy Cao hôm nay không về.

Cô đưa theo một cô gái cùng tuổi.

So với áo sơ mi, quần jean và giày thể thao bình thường của Tiết Thụy Thần, cô gái này ngoài mái tóc đuôi ngựa buộc cao bằng dây chun bình thường ra, còn có vẻ rạng rỡ.

Cô ấy khoác một chiếc áo lưới đen vảy vàng; một chiếc quần short khoe đôi chân dài và đẹp; dưới chân là một đôi giày thủy tinh quý phái.

Khuôn mặt cô ấy cũng rất mềm mại, trang điểm rõ ràng rất tốt, son môi đỏ tươi và đôi môi nhỏ sáng lấp lánh.

Dương Mục cười chụp một bức ảnh, đăng lên diễn đàn, khoe khoang: "Trí thông minh của quái vật đôi khi không thua kém con người.

Nhìn tôi đây, quái vật mới, một ông chủ chuột nhỏ!" Chuột avatar dẫn mười con chuột avatar ra khỏi nhà, rồi đến cánh đồng bên ngoài.

Vừa rồi nghe lời của Dương Mục, chuột avatar nói: "Được rồi, tôi sẽ không thua.

Ông lão Tề Sư kia, tốt nhất là hãy để tôi thua, ừm, mỗi người phụ trách một lãnh địa và giúp bắt kẻ trộm." "Nhưng, ngay sau đó là việc bắt trộm.

Điều quan trọng nhất, từ lúc đó, khác biệt, giống như quái vật tôi vậy." "Là quái vật, trí thông minh của tôi rất xuất sắc.

Vì vậy, tôi phải đặt ra một mục tiêu lớn lao.” “Và, tôi muốn tạo ra một tổ chức chuột avatar!” “Tôi muốn tổ chức tất cả chuột trên thế giới!” Chuột avatar 1: “Không thể sao?

Chuột avatar kia làm sao nghe lời tôi?” Chuột avatar thứ hai: “Đúng vậy!” Chuột avatar số 5: “Im lặng, nghe Ôn Hiến Thành nói!

Xem hắn sắp xếp thế nào!” Lũ chuột đột nhiên im lặng.

Chuột avatar nói: “Học hỏi thêm từ tiền bối!

Không đi, không có tôi, hôm qua đã bị diều hâu và cáo ăn thịt rồi!

Nghe tôi, tôi sẽ không để các ngươi chịu khổ!” “Hiện tại, trước khi hoàn thành việc tổ chức tất cả chuột trên thế giới, tôi trước tiên phải hoàn thành một mục tiêu nhỏ.” “Tìm những con chuột gần cánh đồng, và khiến chúng phục tùng tôi!” Giao chiến với hai con cáo trắng có đuôi.

Mười con chuột nghe chuột avatar nói mạnh mẽ như vậy, đều hô hào đi theo.

Sau khi xác định mục tiêu, chuột avatar chia lãnh địa học tập thành mười khu vực, mỗi khu vực do một chuột avatar kiểm soát.

Sau đó quay về nhà bắt đầu luyện tập ảo thuật.

Hiện tại, tu vi thực tiễn sắp chuyển từ giai đoạn một, ba thành giai đoạn hai, một.

Không thể chờ đợi nữa.

Vào nửa đêm, chuột avatar số 5 chạy đến.

Đầy máu.

Chuột avatar số 5: “Không, Ôn Hiến Thành, tôi bị chuột avatar đánh rồi!” Chuột avatar ngừng luyện tập.

Nhìn vẻ ngoài thảm hại của chuột avatar số 5, chuột avatar ra hiệu: "Đưa tôi đi xem!" Chuột avatar số 5 đưa chuột avatar đến khu vực mình phụ trách.

Trên một cây keo dại, mười mấy con chuột đang gặm rễ keo dại.

Chuột avatar nhìn, hét lớn: "Làm ơn giúp tôi!

Ngồi trên núi của tôi, cây cối là của tôi trồng, đây là lãnh thổ của tôi!" Mười mấy con chuột nhìn, nhưng vẫn phớt lờ.

Chúng đang bận công việc của mình.

Chuột avatar đang bực mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi thấy một con mèo chuột lớn, với đôi mắt đỏ ngầu, nói bằng giọng trầm thấp: "Đi đi!" Chuột avatar run rẩy vì sợ hãi.

Chuột avatar thực sự tức giận!

Phi thường, một con chuột dám đe dọa!

Ngươi cho rằng mình lớn sao?

Không lớn bằng cơ thể của tôi!

Ngươi có thể giết ngươi bất cứ lúc nào!

Nhưng, rõ ràng, con người không có cách nào.

Tôi phải làm gì?

Chuột avatar không quá sợ hãi.

Hắn nhìn con chuột lớn, hắn thử.

Chương 557

Kể từ khi trồng trọt, rõ ràng cảm thấy các thuộc tính của cơ thể đang tăng lên.

Nhưng, ở vị trí phía trước, hắn không chiến đấu, hắn cũng không biết năng lực thực sự của mình.

Vì thấy con chuột mạnh mẽ như vậy, sao không dùng để luyện tập?

Nghĩ đến một điểm, chuột avatar đã lao tới với tốc độ tên bắn!

Thắng bại tại hành động!

Cố Khánh Nhược vừa nghe thấy thế, lập tức túm chặt chiếc áo sơ mi mỏng vừa mới cởi ra khi bột thuốc được bôi lên vết thương.

Đau thật!

Mặc dù đã chịu nhiều vết thương lớn nhỏ, nhưng mỗi lần vết thương chưa lành, cô lại quên mất mình đã bị thương!

Rốt cuộc, lần nào cũng đau như nhau!

Cố Khánh Nhược cảm thấy Phó Hồng Nguyệt chắc chắn đang cố ý trả thù.

Nếu không, thuốc cô ấy kê còn đau hơn cả lúc bị thương!

Thuốc kê quá đắng!

Gấp mười lần khổ sâm.

Cố Khánh Nhược ngửi thấy mùi đó, cảm giác món ăn ngon vừa ăn tối đã biến mất, chỉ còn lại vị đắng chát, không kìm được nhíu mày.

Nếu cứ lan tràn như vậy, sẽ phải uống thuốc và mật ong.

Làm sao mà hòa trộn được?

Tất Thanh đưa thuốc cho Cố Khánh Nhược uống, thực hành hoàn hảo, lần này đã được xử lý rất nhanh chóng.

Sau khi Tất Thanh thao tác nhẹ nhàng, Cố Khánh Nhược dùng gạc và băng bó, lau sạch bột thuốc còn sót lại trên tay, nói: "Tiểu thư, đã chữa lành rồi." Cố Khánh Nhược từ từ thở ra hơi vừa nín, giơ tay để Diêu Hồng mặc quần áo mới cho mình.

Mặc dù cô không khỏi ghét Phó Hồng Nguyệt, nhưng kỹ năng y thuật của Phó Hồng Nguyệt thực sự vượt xa người khác.

Loại thuốc này chỉ dùng một lúc, vết thương của Cố Khánh Nhược đã mát lạnh, không còn chảy máu.

Nếu có thể bảo dưỡng vài ngày, thì có thể di chuyển được.

Tất Thanh lợi dụng lúc Cố Khánh Nhược đang cố gắng thay quần áo, ra ngoài mang canh và mứt vào.

Sau khi mở nắp lọ thuốc, mùi thuốc nồng nặc lan tỏa.

Ngay cả Cố Khánh Nhược cũng phải bịt mũi.

Bên trong, cô không biết là loại thuốc gì mà mùi nồng đến vậy.

Cố Khánh Nhược vừa giữ hơi thở, từ từ quay người lại.

Một bát canh đen như đang chế giễu.

Cuối cùng, cô đành chịu đựng hiệu quả của nó.

Nhưng lần sau!

Tuyệt đối hy vọng Phó Hồng Nguyệt sẽ đổi sang phương thuốc bình thường!

Phó Hồng Nguyệt tính tình nóng nảy, không biết ai đã quen với cô ấy rồi.

Có cần thiết phải làm cho phương thuốc trở nên kỳ lạ như vậy không?

Nếu ai đó không hiểu, sẽ không học.

Lần cuối cùng đến tài khoản của Chỉ huy trưởng Nam Giang Thủ Thành, tình cờ gặp Chỉ huy trưởng Thủ Thành trước khi uống thuốc.

Chỉ huy trưởng Thủ Thành tận mắt chứng kiến, lặng lẽ đậy bát thuốc lại.

Cố Khánh Nhược lúc đó tức giận, ý gì chứ!

Có loại thuốc nào lại khiến người ta phát điên muốn cướp đi như vậy sao?

Mười lăm người lắng nghe.

Sau khi Cố Khánh Nhược uống thuốc, Diêu Hồng thu dọn chiếc bát sứ bị vỡ, Cố Khánh Vân đi lấy kéo trong tay Cố Khánh Nhược: "Tôi." Tất Thanh liếc nhìn Cố Khánh Nhược, sau đó được chúc phúc và đi sang một bên: "Được rồi." "Tam tiểu thư, ngồi xuống." Tất Thanh di chuyển chiếc ghế gỗ đỏ được chạm khắc, và đặt nó bên cạnh chiếc ghế salon làm đẹp nơi Cố Khánh Nhược đang nằm.

"Cảm ơn." Cố Khánh Hiệp cảm ơn và ngồi xuống, cẩn thận cắt ống quần của Cố Khánh Nhược, cẩn thận tránh vị trí đầu gối.

Toàn bộ đầu gối của Cố Khánh Nhược đều đỏ ửng và sưng tấy, thậm chí bắp chân cũng hơi đỏ.

Nếu không chú ý, có thể sẽ lo lắng Cố Khánh Nhược ngày mai không thể đứng dậy.

Chương 558

Cố Khánh Nhược nhìn Cố Khánh Vân, như thể ngây người.

Sau một thời gian dài không hoạt động, cô không kìm được đưa tay ra nắm lấy tay Cố Khánh Vân.

"Thâm Quyến Thị, hãy để Bích Tình, nếu không sẽ quen mất." Cuối cùng, Cố Khánh Nhược chỉ là một cô gái không có điểm dừng.

Từ nhỏ… Màn hình xanh quen thuộc vẫn lặng lẽ mở ra giao diện thuộc tính trong lòng hắn.

Có hai phần nội dung là bảng cá nhân và một hệ thống nhiệm vụ.

Hệ thống của anh có chút thô ráp.

Sẽ không bị đạo nhái. [Chủ nhân cần nỗ lực gấp đôi để mở khóa thêm chức năng.] Hừ, cái hệ thống này có chút kiêu ngạo, hắn mở bảng cá nhân. [Tên: Bắc Xuyên Dã Thượng Ngô Dã Giới tính: Nam Thể chất: Không Năng lực cá nhân: Không Sức mạnh; 9 (người trưởng thành bình thường là 10) Cường độ liên quan đến lực tấn công, thể lực, v.v.

Thể chất: 8 (người trưởng thành bình thường là 10) Khả năng phục hồi, sức đề kháng, v.v. liên quan đến thể chất.

Nhanh nhẹn: 10 (người trưởng thành bình thường là 10) Nhanh nhẹn liên quan đến tốc độ, cảm nhận, v.v.

Tinh thần: 12 (người trưởng thành bình thường là 10) Tinh thần liên quan đến ý chí, trí tuệ, v.v.

Nghề nghiệp: Thám tử Cấp độ: 1 Kinh nghiệm: 0/10 Tài năng chuyên nghiệp: Quan sát những chi tiết nhỏ: Anh luôn có thể tìm thấy những thứ người khác không nhìn thấy.

Kỹ năng: Tiếng Trung 10, Tiếng Nhật 6 và Suy luận 1 Kỹ năng chuyên nghiệp Đánh giá: Một loại phế vật tiêu chuẩn.

Mẹ kiếp, không chỉ bây giờ nôn mửa sao?

Khi còn là thám tử hiện tại, một số kiến thức cơ bản về thám tử tự nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Lúc này, nhìn Conan ngồi bên cạnh, không biết chủ nhân ban đầu của Conan sẽ ra sao, hệ thống đã quét Conan. [Tên: Giang Hộ Xuyên Kha Nam (Công Đẳng Tín Nhất) Giới tính: Nam Thể chất: Tử thần: Tử thần càng có khả năng bị linh hồn của những người chết xung quanh làm ô nhiễm, sẽ đe dọa linh hồn và ngăn cản việc tiếp cận.

Năng lực cá nhân: Sáng tạo: Học kiến thức mới dễ dàng hơn.

Âm thanh tuyệt đối: Anh có thể phát hiện sự khác biệt tinh vi trong âm thanh.

Sức mạnh: 4 Thể chất: 5 Nhanh nhẹn: 9 Tinh thần: 15 Nghề nghiệp: Thám tử Cấp độ: 12 Tài năng chuyên nghiệp: Quan sát những chi tiết nhỏ: Anh luôn có thể tìm thấy những thứ người khác không nhìn thấy.

Nghệ thuật giao tiếp: Anh rất giỏi giao tiếp với mọi người và phát hiện ra những thiếu sót trong lời nói của họ.

Suy nghĩ nhanh: Anh sẽ liên kết những thứ dường như không liên quan.

Kỹ năng: Tiếng Nhật cấp 10, Suy luận cấp 10, Trượt ván cấp 8, Bóng đá cấp 9, Lái máy bay cấp 1, Bắn súng lục cấp 1, Tiếng Anh cấp 3, Bơi lội cấp 4. .....

Đánh giá: Tiềm năng phát triển cao, có ái lực cao với nghề tử vong.] Bắc Xuyên cảm thấy áp lực lớn.

Bây giờ Conan là người xa lạ sao?

So với đội của Conan, đội của hắn thực sự hơi lỗi thời, càng không cần nói đến thể chất và hai tài năng cá nhân, kỹ năng đã bùng nổ.

Lúc đó, Tiểu Lan ngồi ở ghế phụ quay người lại, hơi lo lắng hỏi: "Bắc Xuyên đồng học, nghe nói người nhà cậu một tuần rồi không đi học, có cần tớ giúp gì không?" Một bên, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang hắng giọng nói: "Cái thằng nhóc này có thể làm được gì, tôi thấy rất giỏi." Chờ tất cả mọi người lên xe xong, Cao Mộc nói: "Bắc Xuyên đồng học, để tôi đưa cậu về nhà trước." "Không sao, tôi ở đối diện chú Mao Lợi." "Thật sao?

Vậy sao khi về nhà tôi không thấy Bắc Xuyên đồng học?" Tiểu Lan nghi ngờ hỏi.

"Có thể là do bố mẹ tôi từng đưa đón tôi đi học và sau khi về nhà, tôi không ra ngoài nhiều." Hắn bất lực xua tay.

"Sự thật là vậy.

Sau đó, học sinh Bắc Xuyên có thể đến nhà tôi chơi rồi." Tiểu Lan cười nói.

"Không cần thiết đâu, e rằng Công Đằng Tín sẽ học được một sự hiểu lầm." Trong nhà hắn có một tử thần, hắn dám chắc.

Khoảng 50.000 mỗi năm, và anh có thể chi trả trong vòng 20 năm.

Huyết thanh tăng cường rất tuyệt vời.

Được rồi, không thể cài đặt thêm được nữa, hệ thống này có thể ở trạm bảo trì không? [Vì vậy chủ nhân hãy tăng tốc độ di chuyển, ăn uống và chờ đợi cái chết.] Được rồi, tôi sẽ giữ thái độ khiêm tốn, nhưng bây giờ hệ thống buộc tôi phải làm vậy.

Tôi nhận ra rằng không có gì tốt mà tôi không thể chịu đựng được.

Bắc Xuyên Dã Thượng ra ngoài ăn sáng, sau đó đến trường học.

Hắn xuống lầu, tìm một quán ăn sáng đẹp, và tìm một chỗ ngồi.

Chương 559

Ông chủ đã nhận ra hắn khi nhìn thực đơn: "Hôm qua cậu đã phá vụ án giết người ở bảo tàng nghệ thuật, cậu là thám tử trung học, fan của tôi." "Tình hình thế nào, hỏi ông chủ: có biết ông chủ không?" Ông chủ đưa ra tờ "Thần báo".

Trang nhất viết: "Thám tử học sinh trung học dễ dàng phá vụ án giết người ở bảo tàng nghệ thuật thế kỷ 19.

Thám tử Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang trở thành nền." Kèm theo bức ảnh toàn cảnh.

Có "sẽ tạm thời trở thành Công Đằng Tân Nhất tiếp theo", "sốc, thám tử chưa từng có của trường trung học Địch Thán, học sinh năm hai", "tại sao không đến khoa nghỉ học của Đại học California làm việc?" "Cha mẹ qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi, trở thành một thám tử "thực hiện nguyện vọng", ngay cả cái cớ tôi bịa ra cũng biết, thực sự là truyền thông tin tức.

Được rồi, ít nhất tôi cũng biết cách hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, điểm tín dụng liên tục tăng, đó là một điều tốt.

Nhưng, thông tin sau đây đã thu hút sự chú ý của hắn: "Bảo tàng nghệ thuật thời trung cổ lại xảy ra sự kiện ma ám, một số nhân viên đã nhìn thấy ma vào buổi tối." "Hệ thống có vấn đề, ở đó thật sự có ác quỷ sao?" [Lần trước không phát hiện ác ma, nhưng dù sao, một người đã chết có thể xuất hiện như một hồn ma.

Theo ước tính, ác ma giả làm ác ma, rất đáng sợ.] "Hệ thống, có cơ hội không?" Hắn nghĩ rằng để xuất hiện siêu cấp nghề nghiệp "người trừ tà" tiền thân thì phải giết linh hồn. [Vô cùng gần 0.

Bùa hộ mệnh trên cơ thể anh không hiệu quả.

Mua kiếm gỗ đào đáng tin cậy hơn.] Đương nhiên, những ngôi đền đó thực sự đang lừa dối người ta, tôi sẽ lên mạng mua một thanh kiếm gỗ đào nghìn năm.

Sau bữa sáng, hắn no bụng đến trường.

Ông chủ không thể không sao chép thêm một bản, không thể từ chối.

Đến trường, hắn trực tiếp đến văn phòng hiệu trưởng gõ cửa.

Bắc Xuyên Dã Thượng đã bình tĩnh lại, cả chủ nhân ban đầu cũng chưa từng vào văn phòng hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng Cao Sơn, tôi đến đây để làm thủ tục nghỉ học." "Bắc Xuyên.

Tôi đã nghe chuyện của cậu, rất tiếc về cha mẹ cậu." Hiệu trưởng rót cho hắn một cốc nước từ trên bàn.

Sau khi uống nước, hắn nói: "Chuyện này thực sự khiến tôi bị đả kích, nhưng cuối cùng tôi đã vượt qua, tôi muốn thay đổi tâm trạng, và cố gắng thực hiện nguyện vọng của cha mẹ." Hắn thể hiện một biểu cảm đau buồn mạnh mẽ, cuộc sống như một vở kịch, biểu hiện hiện tại của hắn đáng để được trao giải Oscar.

Hiệu trưởng suy nghĩ một lúc, nói: "Thành tích của Bắc Xuyên luôn tốt.

Thực ra, cậu không cần phải nghỉ học, tôi sẽ cho cậu một kỳ nghỉ dài.

Cậu chỉ cần quay lại từ lúc bắt đầu thi cử.

Cậu thường có thể đến lớp bất cứ lúc nào." Thực ra, hiệu trưởng rất giỏi nói chuyện, vì trên báo chí đã giúp trường học tự do tạo ra một làn sóng.

Bắc Xuyên Dã Thượng cảm thấy kinh ngạc, càng tốt, thời gian cũng không thành vấn đề.

Tại sao lại không có chuyện tốt như vậy xảy ra?

Conan thông minh nhìn chằm chằm Bắc Xuyên Dã Thượng, nghĩ thầm: "Thật sự là ngẫu nhiên sao?

Cậu ta đang theo dõi mình." Nếu Bắc Xuyên Dã Thượng biết mình đang ở đó, chắc chắn sẽ hiểu lầm.

A, mình gần chết rồi, không chết sao?

Nhưng Conan sắp không còn thời gian để kiểm soát Bắc Xuyên Dã Thượng nữa, vì hai người trong tổ chức áo đen đã đi rồi.

Conan mừng rỡ, cuối cùng cũng có cơ hội có được thuốc giải, khi học sinh nghiên cứu ra một loại thuốc giải, mình có thể trở lại bình thường.

Kính mà học sinh đưa hôm qua đã phát huy tác dụng.

Sau khi dùng keo dán con bọ vào ghế, hắn quay về chỗ ngồi.

Khi Conan quay lại, Bắc Xuyên Dã Thượng đang vui vẻ trò chuyện với chú Mao Lợi.

Rốt cuộc, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang không phải là người nhỏ nhen.

Vì bị Bắc Xuyên Dã Thượng cuốn đi, giờ đây Bắc Xuyên Dã Thượng cố ý tâng bốc vài câu, mối quan hệ giữa hai người đã dịu đi.

Hiện tại, Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đang nói về nghề vệ sĩ của mình.

Tiểu Lan và ba đứa trẻ quỷ nhỏ lắng nghe đầy hứng thú.

Bắc Xuyên Dã Thượng biết dáng vẻ của vệ sĩ, biết ông ấy đang khoác lác, nhưng không vạch trần.

Khi Conan quay về chỗ ngồi, hắn bắt đầu nghe lén, rồi nghe thấy hai người hoàn thành giao dịch trên tàu hỏa, và trao đổi hộp bom cho nhau.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang cũng cảm thấy kinh ngạc.

Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang đấm Conan: "Thằng quỷ, đang la hét gì thế?" Conan vội vàng nhìn mọi người xung quanh: "Cháu đang xem bảng cửu chương, cô giáo ngày mai sẽ kiểm tra." Ngạn Ngạn khinh bỉ: "Conan thậm chí không thể đọc thuộc bảng cửu chương sao?" Nguyên Thái vui mừng nói: "Đúng vậy, ngay cả cháu cũng có thể nhịn, Conan lại ngốc đến vậy." Bô Mai rất lo lắng: "Conan, có muốn tớ dạy không, tớ có một bí mật." Conan: "Không... không cần nữa." Đột nhiên hắn cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng, Conan bây giờ không còn rảnh rỗi như vậy nữa, phải tìm bom, nếu không mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn phải nhìn chằm chằm hai người mặc đồ đen trước, rồi suy luận.

Chương 560

Khi không chú ý, hai người đã xuống xe.

Rắc rối rồi, phải tìm bom trước, sau đó Conan trực tiếp nói: "Cháu đi vệ sinh." Rồi nói với Bắc Xuyên Dã Thượng: "Bắc Xuyên huynh đệ đi cùng tôi, tôi sợ một mình." Nhưng Bắc Xuyên Dã Thượng đoán Conan chắc có chuyện muốn nói, vì vậy đã đi cùng Conan ra khỏi toa xe.

"Trên ô tô có bom sao?" Bắc Xuyên Dã Thượng bất lực nhìn Conan, nhưng hắn chỉ tùy tiện xác nhận quả thực có bom.

Mặc dù đã xem hơn 90 tập Thám tử lừng danh Conan, nhưng hầu hết đều gần như đã quên.

Chỉ có một số ấn tượng sâu sắc, nhưng vẫn nhớ phiên bản điện ảnh.

Hắn không có ấn tượng gì về vụ việc này, dường như chỉ có thể dựa vào Conan và mình.

Nhưng hơi bối rối: "Tại sao lại muốn tìm tôi?" "Đừng giả vờ, anh không phải không biết tôi là Công Đẳng Chân Nhất." Conan lướt qua mọi biểu cảm.

Rõ ràng: "Được, có manh mối gì không?" Conan nhớ lại: "Giao dịch bằng hộp đen, và giao dịch trên toa ăn.

Đối tượng giao dịch không hút thuốc, vì vậy phải ở trong toa xe cấm hút thuốc.

Tiện thể, mục đích giao dịch là xem cảnh cuối cùng, tôi chắc chắn sẽ xem toa xe phong cảnh." Lần đầu tiên xuất hiện nhiều thứ tốt như vậy, sau đó mở mắt ra, những thứ mới mẻ sẽ trở nên không đồng đều,

ví dụ như quần áo Người Khổng Lồ Xanh, mũ rơm của Luffy có thể sẽ bị lỗi.

E rằng anh cả đời cũng không chơi game online.

Đầu tiên là lừa người thu phí, sau đó lại lừa các loại nhân viên dịch vụ.

Hành động tối nay sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, liên quan đến cuộc sống của tôi. [Thư giãn, một hồn ma mới sinh hai ngày, chỉ dùng kiếm gỗ hồng trăm năm trước đâm chết.] Luôn có một cảm giác không đáng tin cậy, được rồi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, cứ đi từng bước một.

Cuối cùng chờ đến khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, Bắc Xuyên Dã Thượng lại đến bảo tàng mỹ thuật thời trung cổ, vì hai tối liên tiếp dùng chìa khóa vạn năng mua trên mạng mở cửa lớn, lén lút lẻn vào bảo tàng, bật đèn pin, một luồng sáng trắng chiếu lên bức tranh trên tường, bức tranh không khỏi rùng mình, không khí thực sự có chút đáng sợ, đặc biệt là khi biết trong đó có một ác quỷ.

Đột nhiên hắn thấy một bức tranh quen thuộc, bức "Ác quỷ và Hiệp sĩ" mà quán trưởng yêu thích nhất, lần trước hắn không chú ý nhìn, bây giờ mới phát hiện bức tranh này thật sự vẽ rất đẹp, cả ác quỷ và hiệp sĩ đều được vẽ sống động như thật.

Chính lúc đang thưởng thức bức tranh, phía sau truyền đến một tiếng gió, may mắn là lần trước phần thưởng cấp 3 Karatedo đã cường hóa khả năng phản ứng của hắn, hắn trực tiếp phản thủ một kiếm đâm ra.

Kiếm truyền đến cảm giác như đâm vào bùn lầy, hắn nhanh chóng rút kiếm ra, cả người lùi lại một bước, đối mặt với ác quỷ.

Chỉ thấy một con quái vật hai mắt phát ra lửa xanh, đầu mọc sừng,

tay mọc vuốt sắc đang lơ lửng giữa không trung, toàn thân phát ra khí đen, đôi mắt trừng chặt Bắc Xuyên Dã Thượng, miệng phát ra tiếng kêu không rõ, dáng vẻ như sắp lao đến, xem ra đòn tấn công vừa rồi hoàn toàn không gây ra thương tổn gì cho nó.

"Hệ thống, tình hình thế nào, kiếm gỗ đào hoàn toàn vô dụng a, nó còn giống ác ma hơn cả ác quỷ." [Ác ma hơi bị yêu ma hóa: một linh hồn sắp tan biến do khí tức ác ma ẩn chứa trong bức tranh mà biến thành ác ma, và xuất hiện một số đặc điểm của ác ma.

Lần này là tôi ước tính sai lầm.

Tôi không nghĩ rằng trong hình tượng ác ma của bức tranh lại xuất hiện một tia ác ma.

Hiện tại, kiếm gỗ đào hoàn toàn vô dụng đối với nó.

Tôi kiến nghị chủ nhân lập tức chạy trốn.] "Hệ thống, anh đúng là một người ti tiện.

Nếu anh để tôi chạy ngay bây giờ, tôi nhất định phải chạy trốn." Hắn đột nhiên hiểu ra, quay người chạy về phía bức tranh "Ác quỷ và Hiệp sĩ".

Khi hắn phát hiện ra một điểm, ác ma cũng hơi hoảng loạn, vội vàng đuổi theo.

Nhưng, trước khi lao đến Bắc Xuyên, nó không thể đuổi kịp bức tranh.

Hắn phát hiện ra một điểm, vì vậy dừng lại, dùng hai tay bóp nát một quả cầu đèn xanh, ném nó vào Bắc Xuyên.

Sau đó, tinh thần của người áo đen tà linh giảm đi.

Lúc đó, ánh sáng xanh trong đôi mắt nó cũng mờ đi, xem ra chiêu đó đối với tà linh không dễ dàng.

Sau khi phát hiện Bắc Xuyên, nó trực tiếp dùng kiếm gỗ đào phía sau chặn lại, và tiếp tục lao về phía bức tranh.

Khi ác ma trong lòng vui mừng, dùng thanh kiếm bị gãy đó ngăn chặn động tác lớn của tôi, và chết.

Đột nhiên, mắt ác ma mở lớn, như thể một điều không thể tin được đã xảy ra.

Khi quả cầu đèn xanh đánh trúng kiếm gỗ đào, quả cầu đèn xanh trực tiếp biến mất.

Ác ma nghi ngờ sâu sắc Quế Sinh.

Thực ra, khi hắn bước những bước lớn, không biết Bắc Xuyên Dã Thượng đã đẩy ra một con phố.

Linh Mộc Tử giải thích: "Người sống gần đây có lẽ không nhiều.

Ngoài hai ba căn biệt thự xuyên qua cầu treo ra, có một số người phải là người Nhật Bản có tiền mới leo lên được đỉnh núi." Bắc Xuyên suy nghĩ một lúc, nói: "Dù sao thì, đây là một loại sát hại ác tính, để tôi báo cảnh sát trước.

Trên núi không có tín hiệu điện thoại, nên tôi phải dùng điện thoại ở biệt thự." Ở đây không khỏi phải nói về thiết bị liên lạc thế giới, kỹ thuật vũ khí phát triển đến vậy, nhưng điện thoại phổ biến vẫn là điện thoại nắp gập, và thường xuyên không nhận được tín hiệu.

Xem ra, phải đầu tư mua điện thoại thông minh.

Linh Mộc Tử lập tức gọi điện thoại, nhưng không thể kết nối: "Kỳ lạ, ban ngày thì gọi được, sao bây giờ lại không kết nối được, chắc là do sét vừa đánh đứt đường dây điện thoại." Lúc đó, Cao Kiều đột nhiên kinh hãi nói: "Chắc chắn là cái người bị băng bó đã cắt đứt đường dây điện thoại, chắc chắn rồi." Nói xong, anh ta chạy ra khỏi biệt thự.

Mọi người đều lo lắng rằng sau một sự cố sẽ chạy ra ngoài.

Chương 561

Anh ta chạy một lúc, rồi dừng lại.

Cầu treo trên vách núi bị phá hủy, cọc gỗ cố định cầu treo bị những vết cắt chằng chịt.

Bắc Xuyên tiến lên quan sát: "Bị rìu chặt, xem ra do quái vật băng bó làm, nên biệt thự đã biến thành một hòn đảo nhỏ." Nguyên Tử sợ hãi hỏi: "Làm sao đây?" Bắc Xuyên Dã Thượng hoảng hốt lắc đầu: "Hiện tại tôi không biết, nhưng chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra, vì có điều gì đó phải giao dịch với một trong số chúng ta, tối nay mọi người phải cẩn thận." Nói xong, hắn đi vào biệt thự.

Trước bữa tối, Bắc Xuyên đến nhà bếp tìm Linh Mộc Tử, nhưng phát hiện Tiểu Lan, Nguyên Tử và Conan ở đó.

Linh Mộc Tử thấy hắn bước vào, hỏi: "Thám tử Bắc Xuyên, anh khỏe không?" "Được rồi, tôi có một chuyện muốn hỏi.

Hai năm trước, tiểu thư Tử có thể kể cho tôi một số chuyện liên quan đến Đặng Tử không?" "Được rồi, hai năm trước, Đặng Tử là thành viên câu lạc bộ điện ảnh của tôi, nhưng một ngày nọ, cô ấy đột nhiên tự tử bằng cách treo cổ, từ đó, mọi người không ai gặp lại nhau nữa, lần này, tôi không gặp được người lớn, chỉ có gặp anh mới thấy được." Linh Mộc Tử từ từ nói.

Nếu Bắc Xuyên cảm thấy, thì chắc chắn có vấn đề, nhưng hắn phải ăn đồ ăn rồi, hắn sẽ hoàn thành trước.

Sau khi giúp đặt thức ăn lên bàn, hắn gọi điện thoại cho mọi người cùng ăn cơm.

Sau khi mọi người ngồi xuống, chỉ có cô Trì Điền và ông Cao

Kiều cảm thấy mệt mỏi với mái nhà mới nghỉ ngơi.

Giác Cốc hét lớn: "Cao Kiều, mái nhà chưa sửa xong, xuống ăn cơm đi." Cao Kiều vừa trả lời vừa đi xuống cầu thang, nhưng khi đến tầng hai, đột nhiên kinh hãi hét lên: "Ai đó?" Đại Điền nhìn Cao Kiều hỏi: "Sao thế?" Cao Kiều vội vàng nói: "Cửa sổ phía dưới dường như có người." Mọi người lần lượt nhìn ra cửa sổ: "Có người sao?" Đèn trong nhà đột nhiên chớp tắt, một bóng đen vụt qua.

Tất cả là cô Trì Điền.

Giác Cốc hét lớn: "Chí Gia Tử".

Hắn chạy đến cửa sổ, mở cửa sổ, nhưng trời tối, xung quanh đều là rừng cây.

Hắn không biết phải đi đâu.

Dù là ngày 3 tháng 7 hay 21 tháng 3, Conan đều trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, lao vào rừng cây, đứa trẻ này thật liều lĩnh.

Không có cách nào đi lên Bắc Hà, mấy người kia cũng đi theo.

Mọi người đều kinh ngạc.

Bắc Xuyên tự tin tập trung vào Cao Kiều.

Biểu cảm của hắn hoàn toàn giống với biểu cảm của mọi người, không hề thể hiện bất kỳ điều gì kỳ lạ.

Hắn thầm nghĩ: 'Đi thôi.' Thật tiếc, anh không làm diễn viên.

Chẳng trách nhiệm vụ thưởng kỹ năng diễn xuất.

Hắn kiến nghị mọi người nghỉ ngơi ở phòng ăn, để tránh quái vật băng bó lại đến.

Khi mọi người xuống lầu, hắn một mình rời khỏi tiểu thư, chuẩn bị hỏi một số vấn đề.

“Thám tử Bắc Xuyên, anh có nghi vấn gì với tôi không?” Linh Mộc Tử giọng điệu có chút nghi ngờ.

“Tiểu thư Tử, khi cô đi xem Gia Tử có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?” “Tiện thể, Chí Gia Tử dường như đang nhìn thứ gì đó giống như chữ cái qua khe cửa, sau khi nhìn xong sắc mặt cô ấy lập tức trở nên khó coi.” Có một chuyện khác nữa.

Sau khi đuổi theo, tôi tìm thấy sợi dây chuyền của Chí Gia Tử ở lối vào.

“Sau đó, tôi đã đưa sợi dây chuyền của Chí Gia Tử cho anh.” Sợi dây chuyền.

Hắn nhớ khi nhìn thấy sợi dây chuyền đó ở cửa sổ, nó vẫn còn trên cổ Chí Gia Tử.

Trong trường hợp này, bằng chứng cũng có thể sử dụng được.

Sau đó, chỉ cần làm rõ câu trả lời là được.

Vì vậy hắn nói với Linh Mộc Thải Tử: “Tiểu thư Thải Tử, hãy để tôi xuống nhanh, bây giờ là lúc vạch trần sự thật.” Linh Mộc Tử mong đợi: “Thám tử Bắc Xuyên, anh đã phá được vụ án này rồi sao?” “Đúng vậy.” Sau khi mọi người tập trung ở phòng ăn, Bắc Xuyên Dã Thượng tuyên bố làm rõ sự thật của vụ án.

Nguyên Tử phấn khích nói: “Cháu có thể xem màn trình diễn suy luận tại hiện trường của thám tử không?” Giác Cốc phấn khích mở máy ảnh nói: “Cháu sẽ quay lại, và gửi cho đài truyền hình, sẽ rất hot.” “Làm ơn đi, mọi người đều chết rồi, có thể nghiêm túc hơn một chút được không?” Trên mặt Conan đầy vẻ khó chịu, mình chỉ có vài manh mối, tên này lại suy luận trước mặt mình.

Bắc Xuyên Dã Thượng ho khan hai tiếng, ra hiệu im lặng cho mọi người.

Hắn sắp giả vờ: “Trước hết, tôi nói, hung thủ căn bản không phải người ngoài, mà là một trong số chúng ta.” Trừ Conan ra, tất cả mọi người đều thể hiện vẻ mặt khó tin.

Đại Điền thậm chí hỏi: “Hung thủ không phải quái vật băng bó sao?

Lúc đó tôi đều thấy mà.” Bắc Xuyên Dã Thượng cười nhạt: “Anh có chắc là anh nhìn thấy thật sự là quái vật băng bó không?

Tôi vừa rồi trên ban công tầng hai đã phát hiện vết xước do dây đàn piano tạo ra, hung thủ chỉ cần dùng một hình nộm được băng bó, cho nó mặc quần áo và mũ của quái vật băng bó, có thể dùng dây đàn piano để làm một cơ quan.

Sau đó cố định thi thể Chí Gia Tử lên hình nộm, nếu sử dụng cơ quan đó có thể dễ dàng tạo ra cảnh quái vật băng bó mang Chí Gia Tử đi từ hung thủ chỉ cần lập tức kéo hình nộm lên tầng hai giấu, quái vật băng bó tự nhiên sẽ biến mất, tôi nói không sai chứ, lúc đó trên ban công tầng hai người duy nhất có cơ hội sử dụng cơ quan là ông Cao Kiều.” Bắc Xuyên Dã Thượng thu dọn đồ đạc mang theo.

Rốt cuộc, lần này sẽ không chỉ dừng lại một ngày.

Hắn sẽ thực hiện nhiệm vụ nghề “quỷ hồn khu ma sư” trên đường.

Hắn đang ở Mạc phủ với một người bài xích linh hồn.

Hôm qua, hắn đã đưa đồ đến cửa hàng do người bài xích linh hồn mở ở trung tâm giao dịch.

Chương 562

Bắc Xuyên Tín Vũ từ đó mua dược liệu hội họa, chuẩn bị đạo cụ cho người trừ tà, nhưng không may, những đạo cụ này cần phải đổi điểm.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, hắn trực tiếp lên đường.

Vừa mới mua vé khoang hạng nhất nhanh nhất trên tàu du lịch trực tuyến.

Xuống lầu, nhìn thấy phòng thám tử đối diện, phát hiện phòng thám tử đã đóng cửa.

Tình tiết dường như giống với chú Mao Lợi và Conan, nhưng không biết liệu họ có ngồi cùng một chuyến tàu du lịch không.

Để hoàn thành nhiệm vụ này, hắn vẫn cần sự giúp đỡ của Conan.

Rốt cuộc, khả năng quan sát và suy luận hiện tại của hắn vẫn không bằng Conan.

Trước khi tiên tri dựa trên tình tiết, có vài lần hắn mới có thể suy luận ra sự thật.

Khi đến bến tàu, con tàu du lịch màu trắng đang neo đậu bên bờ, hành khách lần lượt lên tàu.

Khi Bắc Xuyên lên boong tàu, hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Sao thám tử Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lại phải đi đến một hòn đảo xa xôi như vậy chứ?

Rõ ràng, tôi đã hẹn với mỹ nhân đi ngắm hoa mà.” “Ồ, y hệt chú Mao Lợi.” Tiểu Lan ở bên cạnh ngượng ngùng nói: “Bố à, trật tự một chút, đây là nơi công cộng.” Còn về Conan, như một học sinh tiểu học bình thường, đeo cặp sách đứng ở một bên.

Không cần bàn cãi vì Conan không cần đi học, hôm nay rõ ràng không phải ngày nghỉ.

Bắc Xuyên Dã Thượng tươi cười chủ động đi tới: "Chú Mao Lợi, Tiểu Lan và Conan, cháu cũng đi chuyến tàu này." Tiểu Lan thấy hắn hơi kinh ngạc: "Cậu cũng ở đây sao, Bắc Xuyên.

Thật là trùng hợp." Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang và Conan quay đầu lại, gặp phải cái tên đã một lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

Mặc dù Mao Lợi gần đây đã phá được vài vụ án nhờ sự giúp đỡ của Conan, và đánh bại tên thám tử, nhưng do ảnh hưởng không đủ, danh tiếng của hắn đã bị chèn ép hoàn toàn.

Bắc Xuyên Dã Thượng cười thần bí nói: "Do ủy thác mà tôi phải đi đến đảo Nguyệt Ảnh, người ủy thác đã viết 1 triệu tiền phí ủy thác trong thư ủy thác." Tiểu Lan hơi kỳ lạ: "Học sinh Bắc Xuyên cũng được ủy thác đi đảo Nguyệt Ảnh sao?

Bố tôi cũng vậy, bị người đó ủy thác." Mao Lợi Tiểu Ngũ Lang lo lắng một điểm khác: "Tại sao thám tử tôi chỉ thu 500.000 yên tiền hoa hồng, còn thằng nhóc này lại có 1 triệu yên?

Thật sự không có lý lẽ gì.

Khi tôi gặp hiệu trưởng, tôi nhất định phải có một lý lẽ tốt." Hắn nhấn một cái.

Conan thầm dựa vào hắn: "Cậu cũng bị Ma Sinh Cơ Trị ủy thác sao?" "Không, tôi được ủy thác điều tra người chết của Ma Sinh Khuê." Conan nghe tin này thì kinh ngạc lớn: "Tôi đang điều tra người chết của Ma Sinh Khuê.

Ma Sinh Khuê đã chết sao?

Ai có thể gửi thư cho chú ấy?

Ý nghĩa của mật mã trên giấy là gì?

Lại càng thú vị." Hắn cười, khóe miệng như nắm giữ mọi thứ, nhưng bây giờ trường tiểu học không xứng thật là tệ, vì vậy Bắc Xuyên Dã Thượng ôm lấy hắn: "Tôi, học sinh tiểu học không cần đi học sao?

Hôm nay không phải ngày nghỉ." Conan khinh miệt liếc nhìn hắn.

"Làm ơn đi, tôi là học sinh trung học, nhưng vẫn phù hợp với học sinh tiểu học sao?" Lúc đó, Ma Sinh Khuê là một nghệ sĩ piano nổi tiếng, ba người đã chết." Lúc đó, Conan chen lời: "Gia đình A Tô Kính Hòa lúc đó thật sự đã chết sao?" "Đúng vậy, so sánh xương cốt và răng để lại ở hiện trường, đúng là gia đình họ." Người bảo vệ già xác nhận.

Conan tiếp tục hỏi: "Khi hỏa hoạn bùng phát, ai là người đầu tiên?" "Lúc đó, bốn người cùng phát hiện ra hỏa hoạn, lần lượt là cựu thôn trưởng Quy Điền tiên sinh, hiện tại là đoàn trưởng thôn Hắc Nham, Tây Bản tiên sinh và Xuyên Đảo tiên sinh." "Bốn người có quan hệ gì không?" Bắc Xuyên Dã Thượng hỏi.

Người bảo vệ già tìm bút ký và đưa cho hắn: "Bao gồm cả tiên sinh A Tô, năm người cùng lớn lên." Bắc Xuyên Dã Thượng hỏi về cuốn sách có chữ ký: "Hiện trường còn gì không?" "Lúc đó hiện trường quả thực có một chiếc két sắt chống cháy, bên trong có một bản nhạc." Bắc Xuyên Dã Thượng và Conan đồng thời tinh thần chấn động: "Có thể dẫn cháu đi xem không?" "Bản nhạc đó hiện đang ở trong kho của Công Danh Quán, chìa khóa kho ở trong phòng chứa đồ của cục bảo vệ, không biết đặt ở đâu rồi." Người bảo vệ già trả lời.

"Phiền phức rồi." Bắc Xuyên Dã Thượng và Conan đồng thời nói.

Người bảo vệ già đưa Bắc Xuyên Dã Thượng và Conan đến phòng chứa đồ, bên trong chất đầy đủ thứ lộn xộn, xem ra việc tìm

một chiếc chìa khóa quả thực có chút khó khăn.

Bắc Xuyên cũng giúp tìm, sau nửa tiếng cuối cùng cũng tìm thấy.

Trước khi xuất phát đến Công Danh Quán, nghe người bảo vệ già nói thôn trưởng đang ở Công Danh Quán, chú Mao Lợi và Tiểu Lan chắc cũng ở đó, vừa hay có thể hội hợp.

Đang đi đến Công Danh Quán thì Tiểu Lan vội vã chạy ra, nhìn thấy người bảo vệ già và Bắc Xuyên Dã Thượng thì mặt lộ vẻ vui mừng: "Thưa chú bảo vệ, bên trong có người chết rồi, mau đi." Bắc Xuyên Dã Thượng và Conan lòng thắt lại, hung thủ ra tay giết người nhanh quá.

Hắn cùng người bảo vệ già nhanh chóng chạy đến hiện trường, một phòng đàn, giữa phòng đàn trống trải đặt một cây đàn piano, trước đàn piano là một người mặc áo trắng đang nằm sấp, chú Mao Lợi đang kiểm tra thi thể ở một bên.

Bắc Xuyên Dã Thượng và Conan cùng người bảo vệ già đi vào hiện trường, lúc đó một chú đầu trọc mặc vest đen bên cạnh chỉ vào Bắc Xuyên Dã Thượng hướng người bảo vệ già hỏi: "Ai, có thể tùy tiện vào hiện trường sao?" Người bảo vệ già đẩy kính mắt: "Thôn trưởng Hắc Nham, đây là thám tử trung học nổi tiếng nhất hiện tại, Bắc Xuyên Dã Thượng." Mọi người xung quanh nghe xong xôn xao bàn tán, "Ồ, đó là thám tử trung học nổi tiếng đó, bây giờ nổi tiếng thật", "Cuối cùng cũng được gặp người thật rồi, đẹp trai quá", "Lát nữa đi xin chữ ký đi, không biết bây giờ có bạn gái chưa", "Không có cũng sẽ không tìm đâu".....Nếu không phải xảy ra án mạng, bây giờ đã là buổi gặp mặt rồi.

Chú Mao Lợi ở một bên bất bình: "Tôi cũng là thám tử nổi tiếng, sao lại chỉ có thằng nhóc thối này được yêu thích chứ?" Chỉ có thôn trưởng Hắc Nham đứng bên cạnh nghe xong sắc mặt biến đổi, lộ ra

một tia kinh hãi, Bắc Xuyên Dã Thượng thu hết cảnh này vào mắt, thôn trưởng này quả nhiên có vấn đề.

Lúc đó có người kinh hãi nói: "Lời nguyền của cây đàn piano, tiên sinh Xuyên Đảo chết y hệt thôn trưởng Quy Điền hai năm trước." Bắc Xuyên Dã Thượng và Conan sắc mặt biến đổi nhìn nhau, quả nhiên có liên quan đến vụ hỏa hoạn năm đó, nếu vậy thì người phát hiện hỏa hoạn năm đó… Đột nhiên có chuyện xảy ra.

Trong vụ ám sát, Lưu Phi không chỉ cầm một con dao, mà người khác cũng điều khiển một con dao.

Trong mắt người cầm dao, con dao không có chút sinh khí hay cảm xúc nào.

Nếu nó rỉ sét, sẽ có sai sót, vứt bỏ hoặc bỏ đi là lựa chọn bình thường.

Từ Yến không nhìn thêm một lần nào nữa.

Mỗi người đều phải trả giá cho lựa chọn của mình.

Chương 563

Vì Lưu Phi đã chọn một con đường, và chọn trả thù với cái giá là tổn thương bản thân và những người cô quan tâm, nên cô sẽ không mềm lòng.

Khi Lưu Phi đi ngang qua, cô cúi người nhặt một chiếc ví trên mặt đất, cười đưa cho Từ Yến: "Chắc chắn là của điện hạ." Mọi thứ trông đều bình thường, thậm chí có người còn cho rằng cử chỉ của Lưu Phi là tao nhã nhất.

Hắn biết cuốn sách này hợp lý, hào phóng, và giữa mỗi người đều có một hương vị thiếu nữ.

Từ Yến hiểu rằng, mọi thứ chỉ là một thủ đoạn để trộn lẫn thế giới với rắn rết.

Quả nhiên, khoảnh khắc Lưu Phi đưa chiếc ví cho cô, Từ Yến nghe thấy một tiếng nói chỉ hai người có thể nghe thấy: "Đã lâu không gặp, điện hạ.

Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Từ Yến lùi lại một bước, không trả lời câu hỏi của Lưu Phi.

Cô chỉ lấy chiếc ví, rồi đưa cho hắn: "Không phải ví của tôi.

Xin hãy trả công lao động vất vả của tiểu thư Lưu, và đưa nó cho chủ nhân thật sự." Sau khi thấy Lưu Phi không thay đổi sắc mặt mà nhận lấy chiếc ví, Từ Yến chỉ bổ sung: "Tiểu thư Lưu chắc chắn phải biết mình đang làm gì.

Sợ làm tổn thương người khác sao?" Những người xung quanh nghe Từ Yến nói, mặc dù không hiểu ý của Từ Yến, nhưng những người có mặt đều là quý tộc và tinh anh, không ai sống trong một môi

trường mê hoặc.

Hắn lập tức hiểu Từ Yến đang ám chỉ điều khác, ngoài lời nói còn có ý nghĩa khác.

Hắn lại nhìn vào mắt Lưu Phi, biểu cảm càng trở nên tinh tế hơn.

Mặc dù Lưu Phi đã nhận được nhiều người, chế giễu hoặc hỏi, nhưng vẫn không nhìn người khác.

Sau khi nhìn chằm chằm Từ Yến một lúc, cô đột nhiên cười một tiếng, nói: "Điện hạ thật phiền phức.

Tôi chỉ nhìn nơi anh đứng, rồi đưa ví.

Bởi vì đó không phải của anh, nên phải do tôi giữ." Hắn không biết tại sao, Từ Yến luôn cảm thấy lời nói của Lưu Phi có ý nghĩa khác, nhưng Từ Yến lại không.

Hắn nhìn Lưu Phi gật đầu, rồi vững vàng bước đi.

Từ Yến nắm chặt tay, nhìn hắn biến mất sau cánh cửa.

Bất kể Lưu Phi làm gì, cô sẽ không để hắn thành công!

Ngày biểu diễn nhạc cụ, Từ Yến kiểm tra kỹ dây đàn và thân đàn.

Cô thầm hạ quyết tâm: các môn khác đều thi trượt, trước khi để Tần phủ phải cảm thấy xấu hổ, nhất định phải đạt được hạng nhất trong kỳ thi này!

Trong mắt thanh niên trong học viện, khi họ định mang cây đàn piano của Hứa Yến đi, Hứa Yến đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng.

Hắn bước tới kéo người hầu nhỏ ra: "Tôi sẽ kiểm tra lại một lần nữa!" Tiểu gia hỏa đang chờ đợi đã mất kiên nhẫn.

Nếu không phải vì Từ Yến nhập hồn, mang đàn piano đi, thì hắn

đã đuổi cô ấy đi rồi!

Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể cười đứng đó, và không hiểu sao lại đi cùng Từ Yến kiểm tra đi kiểm tra lại.

Lần thứ hai có thể kiểm tra.

Từ Yến ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt sốt ruột của Tiêu Tá.

Cô ái ngại nói: “Không sao, tôi lo lắng.

Vào đi.” Dương Tử vui vẻ nói: "Vô cùng cảm ơn." Ninh Trung Tử với tâm thái thử nghiệm đã làm vài chiếc bánh ngọt mà Lộ Á cho rằng không thể làm được.

Kết quả nằm ngoài dự liệu!

Ninh Trung Tử vẻ mặt tĩnh lặng, chỉ từ khóe miệng hơi cong lên mới có thể thấy được niềm vui. "Trước tiên, ta đã chuẩn bị vài con cá, đồng thời truyền bá tin tức về việc Chu Toàn Tông sẽ tổ chức nghi thức đóng ấn vào ngày mai.

Mang vài thôn dân đến Đông Phúc thị mua sắm đồ dùng hôn lễ, thuê nghi thức, nhạc công và đầu bếp." Suốt đường đi thuận buồm xuôi gió, Lộ Á mơ hồ cảm nhận được vài điều.

Nhưng nàng tin rằng, đó chỉ là một góc nhỏ trong tảng băng chìm của Lộ Á.

Một người kiên cường như hắn sẽ không bao giờ nông cạn như vậy, mà có nhận thức sâu sắc hơn về vật chất.

Khi tu luyện gặp nút thắt, ngươi sẽ rèn luyện đầu óc sao?

Nghiên cứu phong tục tầng dưới của thế giới thần thoại sao?

Chỉ vì muốn bảo vệ tộc trưởng?

Ta không thể tùy ý lựa chọn được...

Giữa rừng trúc trên đỉnh núi có một hồ nước.

Hồ không lớn, thường có hình tròn.

Nước hồ trong suốt như gương, nhưng không chạm đáy.

Các loại cá tiên bơi từ đáy lên, nô đùa đuổi bắt lá trúc và cánh hoa anh đào.

Chương 564

Trên hồ, những cây trúc khổng lồ màu xanh cao mấy chục trượng ôm chặt lấy hồ nước ở giữa, tựa như một thanh kiếm màu lam vút thẳng lên trời, khiến người ta thoạt nhìn không thấy đỉnh núi.

Gió nhẹ và ánh bình minh xuyên qua rừng trúc, rải rác trên mặt hồ, gợn sóng lấp lánh, khoáng đạt cao xa, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, lắng nghe kỹ, tràn ngập tiếng côn trùng, chim chóc nhảy nhót, xào xạc.

Nước hồ bao quanh hoa anh đào, những tảng đá gập ghềnh, các loại hoa tiên, rượu ngon và thú lành hòa quyện làm một.

Phía đông hồ có một đình nhỏ, cổ kính tựa như tiên nữ đang đứng uyển chuyển.

Trên lan can hành lang trưng bày.

Mục Ngọc Phi nằm bên cạnh hai nhân vật lớn, vỗ vỗ bụng tròn xoe vì ăn quá no, cảm giác như sắp đổ rạp, đến sức nhấc răng cũng không có.

Sức mạnh của ưng săn hiền giả quá cường đại!

Tinh thần dã thú của con ưng săn khổng lồ như trong cổ tích, thêm vào tài nướng thịt đáng sợ của Lộ Á, khiến tinh thần lực của con ưng hoàn toàn chuyển hóa thành sức mạnh thần thoại kỳ hải trong tiên đài của hai người.

Thậm chí có một loại ảo giác rằng sắp đột phá.

Theo lẽ thường của Tiên giới, thực phẩm càng bổ dưỡng thì vị càng nhạt, thậm chí còn đắng.

Con ưng săn mà Lộ Á nướng không chỉ ngon miệng, mà còn mơ hồ tốt hơn cả thuốc thần thoại của sư phụ?

Trong miệng hai người, dã thú thần tiên vĩnh viễn không bị nô dịch, dần dần trở thành nô lệ của thức ăn.

Do đó, họ từ bỏ cơ hội cùng Ninh Trung Tử đến Đông Phúc thị.

Lộ Á đi lên sườn núi chặt vài cây trúc, làm một chiếc ghế tựa có thể điều chỉnh độ ngả.

Cẩn thận chọn một cây trúc thẳng và nhỏ, Lộ Á làm ra một chiếc cần câu có thể kéo dài và điều chỉnh độ dài.

Dây kim chỉ của Ninh Trung Tử đại sư bị trộm, Lộ Á đã biến chúng thành dây câu và lưỡi câu.

Thậm chí còn tự mình đào giun.

Sau khi no nê với bữa ăn của Lộ Á, ta nằm trên lan can nghỉ ngơi.

Họ suy nghĩ một chút, hai người có vẻ không hài lòng, nhỏ giọng trò chuyện. "Không tốt rồi, Phỉ Phỉ, nữ hầu cao cấp, sủng vật dày đặc, thuyền nương chưa biết, tất cả đều đang lừa dối, ta sẽ trở thành nô lệ của tên này." "Rõ ràng là ngươi có thể cùng bảo mẫu đi Đông Phúc thị, nhưng lại lãng phí sinh mệnh ở đây." "Nhưng bảo mẫu hung hãn như vậy, chẳng lẽ ngươi không dùng ta làm công cụ sao?" "Hồ lô hoàng gia lướt đi trong gió, vượt qua trời đất.

Uống cạn mọi sông hồ và biển cả, rồi nuốt chửng dải Ngân Hà.

Hàng vạn tế đàn cũng không say, chỉ có ta...

Chết tiệt...?" Đội hình ảo ảnh trong âm thanh đó có tính vĩnh sinh nhất định.

Tất cả các Bất Hủ Giả dưới Bất Hủ Tông Phái, ngay cả Bất Hủ Giả sơ cấp cũng không thể chịu đựng! "Hử?" Toàn bộ thính chúng giữ im lặng, mọi người đứng bất động, như những kẻ ngây dại nhìn lên bầu trời lửa.

Không khí lo lắng đột nhiên trở nên tĩnh mịch.

Giọng Ninh Trung Tử rất lạnh. "Hồ ly tiên tử, đừng hát nữa." Hai cô gái đều ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên như những người khác, đột nhiên phấn khích khi nghe từ "Hồ ly tiên tử". "Hồ ly tiên tử?" "Tiền bối cũng là thần tiên sao?" "Ta là lão hổ!" Người phụ nữ trên không trung đã đạt đến cực hạn với [Toàn Phong Giao Hưởng Khúc], nếu cố gắng thêm nữa, nàng sẽ ngã xuống.

Nhưng, một nhóm phàm nhân vẫn bất động. "Có thể cho ta một câu trả lời không?

Ta không cần thể diện sao?" Lúc này, nàng đột nhiên hiểu ra lý do Hắc Thạch mời Trúc Tuyền Tông.

Tất cả những chuyện kỳ lạ đều phải liên quan đến một nam nhân mới.

Nhưng không có dấu hiệu tinh thần bất thường.

Khiến nàng cảm thấy thất vọng.

Một cơn gió thổi qua, áp lực biến mất, giọng nữ bao trùm bầu trời đột nhiên kết thúc.

Ninh Trung Tử.

Một thiếu nữ khoanh chân ngồi trên một quả hồ lô cao lớn, rũ xuống, tay cầm một quả hồ lô rượu nhỏ, dần dần lộ ra thân hình mỹ miều trong vòng xoáy hoàng hôn.

Vị nữ tử này mặt tròn lanh lợi, tóc ngắn, tràn đầy vẻ táo bạo.

Mặc dù không cao, nhưng thân hình đẹp đẽ, rất tùy tiện, thậm chí xuề xòa.

Chiếc áo choàng dài màu cam vàng lông cáo tùy ý khoác lên người, không hề phản ánh vẻ đẹp mảnh mai của nàng, thậm chí không có tay

áo.

Những người chưa từng thấy thần tiên trong thế giới này, ngỡ rằng đang nhìn thấy một vị tiên nhân tối tệ bị lưu lạc.

Chương 565

Nhưng trên áo choàng của nữ nhân có khắc huy hiệu Vân Cung Kiếm Bạc của Tiên Đình, thể hiện thân phận của nàng: Chấp sự Hàm Đình.

Lần đầu tiên các tiên dân nhìn thấy một chấp sự không mặc chế phục.

Mục Ngọc Phi trợn mắt há hốc mồm...

Nếu tộc trưởng dám mặc như vậy, thì thế giới thần thoại này ai sẽ diệt vong?

Quả hồ lô lớn đặt dưới mông, quả hồ lô nhỏ run rẩy trong tay nàng.

Tửu Hồ Tiên Tử đảo mắt nhìn quanh, lắc lắc khuôn mặt tròn táo bạo, xấu hổ nhìn chằm chằm mặt đất, chế giễu Ninh Trung Tử: "Lạnh quá, đám cưới của ngươi." Ninh Trung Tử mặt đanh lại hỏi: "Bất Hủ, lạnh đến vậy sao?" Tửu Hồ Tiên Tử xấu hổ cười cười, ném một cuộn trục dài cho Ninh Trung Tử.

Tiên sinh Hắc Thạch đại diện Tây An Đình gửi hạ lễ.

Một cặp phượng mã bảo vật được chế tác có giá trị nghệ thuật cao, nhưng trong thế giới thần thoại, nó là một vật có giá trị. "Hắc Thạch chúc hạ lễ vật." "Chấp sự Bố Lai Khắc Háp Đặc có một trái tim." Ninh Trung Tử nhận lễ vật xong, đột nhiên lại hỏi: "Còn gì nữa không?" Lập tức đổ một chút dịch tiên ra, lau vết rượu trên miệng, Tửu Hồ Tiên Tử dang rộng trường bào, hào phóng nói: "Có thể giao cho Chu Toàn Tông không?" Ninh Trung Tử lắc đầu. "Thật không ngờ, chấp sự Hắc Thạch lại không đáng tin cậy đến thế, không thể đảm nhiệm chức đại sứ." "Trúc Tuyền Tông có đáng tin cậy không?"

Trong mắt Ninh Trung Tử, người phụ nữ này không chỉ không đáng tin mà còn nguy hiểm.

Tiên Đình phái đại sứ đến tông phái này.

Có thể thấy, hắn vẫn giữ lại năm loại cảm giác của phàm nhân.

Để chúng biến mất và trải nghiệm cuộc sống thần thoại sao?

Nhưng trải qua tốt xấu, như bây giờ, đói không chết, nhưng đói lại không thoải mái, buộc phải theo đuổi niềm vui của thức ăn...

May mắn thay, thức ăn trong thế giới thần thoại thực tế ngon hơn hương vị ảo trong trò chơi.

Nếu chỉ theo đuổi cuộc sống an nhàn, thì có thể tiến hành ngủ đông.

Chỉ có cá muối hạnh phúc mới có sự sống.

Trước tiên tìm một ít thực phẩm!

Ý thức khẽ triển khai, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Phù Sơn.

Phù Sơn không lớn, không có tiên nữ cư trú, có sóc, sẻ, thỏ, chồn, các loại rau dại, nấm và trái cây trong rừng, cũng như nhân sâm trong đất...

Thật không may, những thành phần này không thuộc loại tiên dược.

Thực vật thông thường dù ăn bao nhiêu cũng không thể phục hồi sức mạnh tiên nhân, quan trọng hơn, hương vị của chúng kém xa so với thực vật cao cấp.

Ăn chút gì đó!

Đang nghĩ vậy, Lộ Á đột nhiên động đậy, đứng lên vẫy tay. "Kìa!" Chớp mắt một cái, một con chim lớn màu xanh lục đột nhiên bị một

sức mạnh không thể chống cự từ trên trời kéo xuống, bay về ngọn núi vừa rời đi.

Khi ta phục hồi, ta bị một bàn tay lớn nắm chặt.

Lộ Á tay không tóm lấy con chim lớn, thở dài một hơi.

Dài hơn một thước.

Lông vũ mềm mại và sáng bóng.

Màu lam nhạt, bụng phồng lên, như một bông hoa tú cầu màu lam.

Lộ Á vừa kinh ngạc trước vẻ thanh nhã và mỹ lệ của con chim, đồng thời gõ đầu, nhổ lông, loại bỏ máu, làm sạch nội tạng...

Động tác vô cùng thành thạo!

Trong trò chơi 《Thượng Cổ Tiên Đình》, kỹ năng nấu nướng của Lộ Á là kỹ năng toàn cấp độ thứ hai sau kiếm thuật.

Đặc biệt giỏi nướng thịt, sức mạnh khi nướng tiên dược của hắn thuần túy hơn người khác.

Đúng vậy, không có món thịt nướng nào mà không thể phục hồi hoặc thăng cấp được, nếu có... thì là hai bữa.

Đáng tiếc là thanh trang bị của hắn không có giao diện tương tác.

Chứa đựng thiết bị nướng thịt cấp thần và gia vị được chế biến tỉ mỉ.

Ngay cả khi gặp thần long, hắn cũng có thể nướng cho ngươi.

Người phụ nữ thông minh không thể nấu ăn mà không có gạo.

Lộ Á không có bất kỳ thành phần nào, hắn tìm nguyên liệu tại chỗ, và ngẫu nhiên tìm thấy một số loại cây gia vị quả mọng trong rừng, như cỏ diêm diêm, ớt dại cay, hạt hồi...

Không có thiết bị, Lộ Á đào một cái hố lớn trên vách đá, dùng thiết

kiếm xiên con chim xanh lên, đặt lên hố, tìm một ít củi, dùng ngón tay búng ra lửa, nướng chín con chim.

Chương 566

Phong cách biểu diễn của hắn vẫn giữ được sự chính xác và tiết kiệm trong trận đấu.

Trừ khi bất đắc dĩ, hắn sẽ không bao giờ lãng phí bất kỳ vật liệu nào.

Mặc dù trong tình huống như vậy, sau một hồi, so với cài đặt suy yếu một phần trăm trong kho trò chơi, làm như vậy trong thế giới thần thoại thực tế vẫn có chút mệt mỏi. "Ta thật sự đã cố gắng đối xử." Ngươi cần phải tìm một tiên nữ giàu có để hỗ trợ, hoặc để đệ tử và nữ phục vụ chờ đợi trong sự an nhàn...

Sau khi có hương vị.

Dưới sự kiểm soát hỏa lực chính xác của Lộ Á, hàng trăm loại trái cây gia vị không góc chết thấm vào, trực tiếp xông lên tinh thần và vị giác, hương thịt bùng phát như núi lửa.

Khi gió núi thổi, có thể ngửi thấy mùi thịt thơm lừng trên bầu trời theo gió.

Thơm hơn cả hình ảnh trong trò chơi!

Lộ Á đã chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn.

Một nữ nhân đeo vòng ngọc trắng ôm chặt tảng đá suối nước nóng, nhắm mắt lại, một đôi kiếm nhãn lười biếng từ từ mở ra.

Lúc đó, Lộ Á ý thức cảm thấy kiếm nhãn của nữ tử dường như truyền ra một thanh kiếm từ vực sâu thái cổ, lập tức xuyên thủng lục thiên đan điền của hắn.

Bầu trời hoàng hôn trong nháy mắt bị xé toạc.

Ánh hoàng hôn buổi chiều tà phát ra cảnh tượng tháp đổ như thiên đường.

Trong tiếng kiếm gầm trầm mặc, dường như nỗi bi thương từ cổ đại hoang dã đã xé nát đất Tiên Đài.

Như một ác ma đang gõ chuông, lập tức đánh thẳng vào linh hồn hắn.

Lộ Á hưng phấn cười lạnh.

Hắn nhắm mắt lại, tĩnh lặng cảm nhận.

Sẽ có kiếm khí phản công sau khi chạm vào.

Một cảm giác đã lâu lắm rồi...

Mùi vị của kẻ mạnh!

Thú vị.

Lộ Á chợt nghĩ, trong 《Thượng Cổ Tiên Đình》, nữ lão bản cấp sử thi mà hắn từng gặp cũng bị đánh dấu bằng cấm lệnh tương tự.

Khi hắn còn trẻ và chưa no đủ, từng bị nữ lão bản kia gieo cấm chế vào tay, cảnh tượng vô cùng xấu hổ.

Đáng tiếc, sau khi đạt đến cấp độ cao nhất lại không bao giờ gặp lại, hắn cảm thấy xấu hổ khi muốn báo thù cho một nữ nhân trên thế giới, nhưng lại gặp phải trực tiếp.

Lộ Á hiện tại gặp phải cấm lệnh tương tự ở thế giới khác, chỉ hy vọng nhân vật trong trò chơi và người trong thế giới thần thoại không có bất kỳ mối quan hệ nào, nếu không sẽ rất xấu hổ.

Hiện tại chỉ vậy thôi.

Bí ẩn của Chu Toàn Tông được coi là một vụ án.

Một tông phái chuyên nghiên cứu nam nhân và nữ nhân!

Chẳng trách toàn bộ tông phái ở trong trạng thái suy tàn, chỉ còn lại bốn vị trưởng lão.

Chẳng trách phần lớn tiên nữ dưới núi đều là nữ nhân.

Không có gì lạ, Lộ Á chỉ là một kẻ nông cạn lạnh nhạt.

Bởi vì trên người nàng có một cấm lệnh, nữ nhân này sẽ bị coi là phù thủy, tông môn cũng sẽ rơi vào cảnh khốn khó.

Nhưng, nếu có một bạn lữ nông cạn, nàng có thể chứng minh mình vô tội, và lừa dối trước mặt Tiên Đình.

Nếu Lộ Á gia nhập Trúc Tuyền Tông, thì ba kế hoạch 'cá muối' đã định trước của hắn: kết hôn với trưởng lão, trở thành tiên bản, hoặc được một tiên nữ giàu có thu nhận.

Tất cả cùng một lúc!

Nơi này đầy hào quang, phong cảnh đẹp, vị trí địa lý ưu việt, nhưng dân cư ít, không ồn ào, không cạnh tranh, là một nơi tốt để 'cá muối'.

Đúng vậy.

Lộ Á lười biếng không muốn chọn lại.

Quyết định rồi.

Từ hôm nay trở đi, ta sẽ bắt đầu giữ gìn sức khỏe.

Ngoài ra.

Chương 567

Lộ Á cũng tìm thấy một nơi thú vị.

Sức mạnh kiếm ý từ vực sâu, dường như được xác định bởi sức mạnh và mức độ mạo phạm của đối phương.

Nếu chỉ vô tình nhìn nữ tử một cái, có lẽ chỉ bị thương nhẹ.

Nhưng việc Lộ Á cố ý lén nhìn người ta tắm trị thương là tội chết.

Thế mà Lộ Á lại không chết.

Chỉ hắt hơi một cái.

Ngược lại, nữ tử vì cấm chế trong cơ thể xuất kiếm hết công suất, thân thể vượt quá giới hạn chịu đựng.

Một ngụm tiên huyết phun ra!

Nhuộm đỏ cả hồ nước.

Nàng ngẩng đầu nhìn dị tượng phong vân trên trời, ngỡ rằng mình lại tẩu hỏa nhập ma.

Trong lòng nàng nghĩ, những tán tiên gần đó đã nhòm ngó Trúc Tuyền Tông từ lâu, sẽ không bỏ qua cơ hội này, trong số đó có một vị tán tiên Bán Bộ Tiên Tông bất lương...

Tông môn có thể vượt qua đêm nay không?

Nữ tử bình tĩnh vận lực.

Do đó, tâm trí nàng rối loạn.

Lúc đó.

Mục Ngọc Phi chạy vội đến bên hồ, nhìn hồ nước bị nhuộm đỏ bởi tiên huyết, sợ đến mức lắp bắp không nói nên lời. "Tông chủ lại

tẩu hỏa nhập ma rồi sao?" Nữ tử ngồi giữa huyết trì, nhắm mắt khẽ "ân" một tiếng. "Ta" khẽ quét mắt, thất thần.

Thế giới thần thoại như vậy sao?

Lộ Á cảm thấy nhói tim.

Nỗi đau từ cổ đại hoang dã, như tiên ma đang gõ chuông, xuyên thấu Tiên Đài của hắn.

Mục Ngọc Phi và hai cô gái vui vẻ nhìn Lộ Á, không tốn chút sức lực nào mà cúi đầu. "Ha ha, bảo mẫu, bây giờ tin ta rồi chứ." "Nắm lấy quả tú cầu.

Không chỉ nắm lấy tú cầu, còn dùng lửa đốt tú cầu, tú cầu thật ngon!" Nhìn chằm chằm sân cỏ, cẩn thận xác nhận giới tính và hành vi của đối phương, Ninh Trung Tử kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Lần đầu tiên thấy một nam nhân, có thể nhìn thẳng Tông chủ mà không hề hấn gì.

Ngay cả nữ nhân cũng không dám nhìn chằm chằm Tông chủ!

Trí lực của hắn có thể đạt đến trình độ này sao?

Đáng tiếc chỉ là một phàm nhân...

Ninh Trung Tử thở dài. "Nhanh lên, mau nuốt viên Trấn Tĩnh Hoàn cho Lưu Tuyên Nghiệp, nàng ấy gần như ngừng thở rồi, sau đó lấy một chiếc Vân bào đỏ mặc cho Lưu Tuyên Nghiệp." "Ta sẽ giúp ngươi." "Không cần." Lưu Tuyên Nghiệp vận khí không tồi, sắc mặt trắng bệch như vẽ đã khôi phục lại chút nhợt nhạt.

Nàng nhìn thẳng Lộ Á, với đôi kiếm nhãn xinh đẹp và cổ kính như giếng nước. "Nếu tối nay Chu Toàn Tông không thể thoát khỏi tai ương, ta sẽ mở trận truyền tống, xin hãy đưa Mục Vũ và Phỉ Phỉ đi."

Lộ Á xoay người, tay chống trên mép vách đá, thể hiện trí tuệ của mình.

Hắn phát hiện cách đó một trăm dặm về phía Bắc, có hơn mười người bị Tiên Nữ Thuyền vây quanh.

Núi có biến!

Dường như có hơn một người thích nơi này.

Lộ Á nói: "Nếu tối nay ta có thể ở lại bầu bạn?" "Nếu tối nay tất cả chúng ta đều có thể sống sót, ngày mai ta sẽ tổ chức nghi thức phong ấn đồng bạn, ta sẽ ban cho ngươi một thân phận tiên nữ, và với tư cách Tiên Kiếm Trưởng Lão mà bước vào tầng lớp tiên nữ." "Phàm nhân cũng làm được sao?" "Phàm nhân cũng có thể." Kiếm nhãn của Lưu Tuyên Nghiệp như nước, phản chiếu ánh sao.

Hoàng hôn buông xuống, gió chiều thổi.

Lộ Á khẽ gật đầu, vươn vai. "Hơi đói rồi, có thể ăn chút gì không?" Trong trò chơi 《Thượng Cổ Tiên Đình》, người chơi trồng trọt trên nền tảng tiên môn, tiên môn thường bị thế giới hư không, thủy triều dã thú và tam tiên tà ác quấy phá.

Trong số đó, những kẻ không có linh tiền là phổ biến nhất.

Tam Huyền Tiên Nữ, chấp sự tổng bộ, đệ tử Hàm Môn và cư dân Hàm Thành thị.

Chương 568

Tam Huyền không dễ dàng có được tài nguyên, cũng không có phương pháp ràng buộc chính xác.

Trừ một số ít những kẻ lang thang vô đạo đức, đa số đều rơi vào tay tam tiên xấu xa, tục gọi là tiên nữ trộm cướp.

Đặc biệt ở một số lãnh địa tiên nữ xa xôi, tiên nữ trộm cướp cực kỳ hoành hành, thậm chí còn có tổ chức đốt phá và cướp bóc.

Thế giới thần thoại quá lớn.

Tiên Đình hoàn toàn trấn áp tiên nữ trộm cướp là không thực tế.

Tối đa chỉ có thể do tiên dân tố cáo, sau đó ban lệnh thưởng.

Điều này đã cho Lộ Á một cơ hội.

Nếu Chu Toàn Tông được dùng làm cơ sở trồng trọt, thì những tiên nữ trộm cướp kia sẽ bị cố ý dụ dỗ đến cướp bóc.

Sau một làn phản công, không chỉ có thể thu chiến lợi phẩm, mà còn có thể nhận được phần thưởng.

Ừm...

Ta quả là thiên tài 'cá muối'.

Chu Toàn Tông không xa vời, không có tài nguyên để cướp.

Nhưng đất của Trúc Tuyền Tông lại là bảo địa.

Khí linh phong phú, địa hình bằng phẳng và suối nước dồi dào.

Là lựa chọn không tồi cho nông nghiệp hoặc xây dựng thành thị.

Phỏng đoán rằng, Lộ Á và các tổ chức tiên tặc, đều đang nhòm ngó mảnh đất Trúc Tuyền Tông này.

Trong âm thanh của hắn dường như mang theo một sự yếu ớt vì chưa ăn no.

Xiên thành cánh gà nướng?

Trước mắt Ninh Trung Tử hiện lên một khung cảnh kỳ dị, chân mày nhíu lại, nửa lạnh nửa cười nói: "Lúc đó vẫn còn muốn ăn sao?" Trong lòng nàng đoán có thể là do Lộ Á làm, nhưng thật sự không thể tin được.

Mặc dù Lưu Tuyên Nghiệp không cảm thấy áp lực từ Lộ Á, nhưng đã hạ quyết tâm.

Nàng tin vào vận mệnh.

Một lần nữa khép lại cặp mày như vẽ, không cần hồi phục quá nhiều năng lực Tiên Đài.

Luôn làm điều đúng đắn vào thời điểm thích hợp nhất, không bị bất kỳ cảm xúc hay yếu tố bên ngoài nào can thiệp.

Một nữ nhân bình thường mà lại dung dị như vậy!

Lộ Á cũng vậy.

Hắn mơ hồ cảm thấy nữ nhân này một ngày nào đó sẽ mang lại cho mình một bất ngờ ngoài ý muốn.

Trong đám mây.

Vân Trung Tử cảm thấy mình bị lãng quên.

Mặc dù đã quen và thích cảm giác bị người khác lãng quên, nhưng lần này quả thực quá đáng!

Thanh kiếm kiên cường nhất đã bị cố định.

Hắn thậm chí không thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ kẻ địch.

Hắn chỉ thấy một người phàm không hề hấn gì, phớt lờ thanh kiếm Liên Hoa Bất Hủ, lại còn rút tiên nữ của hắn ra.

Hắn nhìn Lộ Á.

Mặc dù vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng hắn đã xác định: đây là một người cầm ác kiếm!

Lộ Á tiếp tục làm lơ, đi tới, treo kiếm Liên Hoa Văn lên, cẩn thận nhìn, cảm nhận được lưỡi kiếm sắc bén, chắc chắn và hoa văn phù chú, chậm rãi nói: "Kiếm của ngươi đẹp đấy, nhưng giây tiếp theo..." "Không, ta vẫn còn là trùm hắc bang, ngươi khó lắm mới thấy được thanh đoạn kiếm sao?" "Khụ khụ, ý của ta là kiếm thuật của ngươi vẫn còn chỗ để cải thiện.

Nếu tối nay ngươi sống sót, ngươi có thể muốn nâng cao kiếm thuật từ góc độ cộng hưởng với kiếm linh." Lộ Á chỉ vào kiếm pháp, đồng thời treo kiếm Liên Hoa Văn vào bên hông.

Vân Trung Tử ngẩn ra.

Cộng hưởng kiếm linh?

Lấy cớ đó để cướp kiếm Liên Hoa Văn của ta sao?

Ngươi muốn bắt nạt người khác như bắt nạt đầu heo sao?

Vân Trung Tử căm ghét nhất những lời nói giả dối trong đời, mắt hắn tràn đầy cơ hội, hét lớn: "Phương án giải quyết thần thoại!" Áp lực tinh thần khổng lồ trong nháy mắt bao trùm tiểu Trúc Tuyền Sơn, khiến suối không còn chảy, lá trúc không còn lay động, côn trùng không còn bò, nhưng gió lốc gào thét, tiếng săn giết vang vọng, dường như đang xé rách con người.

Chương 569

Đồng thời.

Hàng ngàn ánh sáng vàng bay lên từ tầng mây.

Bóng đen tường trình trong tầng mây, biến thành một người khổng lồ vàng rực rỡ đứng trong tầng mây.

Lộ Á không xa lạ gì với điều này.

Hình thái Tiên Hiền, chỉ dành cho cấp độ Tiên Tông.

Tương tự như hình thái Cửu Vĩ trong 《Hỏa Ảnh Nhẫn Giả》, có nghĩa là đốt cháy Tiên Đài để bắt đầu cuộc đào thoát vĩ đại.

Ánh sáng vàng phía trên tầng mây chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, dãy núi lơ lửng giữa không trung như mặt trời chói chang. "Muốn mở ra sao?" Lộ Á khẽ ngẩng mắt.

Bước tiếp theo, ánh sáng vàng lóe lên, trong nháy mắt bay lượn, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Trên kiếm bình chỉ còn lại một chút tinh quang...

Quạ im lặng.

Sau đó không có âm thanh.

Lộ Á: "....." Lưu Tuyên Nghiệp: "....." Ninh Trung Tử: "....." Bảy tên Hắc Lí Hoa phun ra một búng máu cũ! "Huynh đệ, Lộ Á đã thi đấu tông phái năm năm rồi." "Không xem cảnh tượng đó sao?

Biện pháp đào thoát vĩ đại?

Ta chưa từng thấy cảnh tượng này!" Chớp mắt, Vân Trung Tử đã bay xa 100 dặm, hoàn toàn không hề thả lỏng.

Hắn không chút do dự chấp nhận rủi ro bị trọng thương, và vẫn duy trì trạng thái thân thể vàng rực rỡ, bỏ chạy với tốc độ cực hạn.

Hiểu rằng người có thể dễ dàng lấy kiếm Liên Hoa ít nhất phải cao hơn hắn một cấp.

Kiếm không còn.

Thuyền không còn.

Không có đồng đội.

Hắn không muốn gì cả.

Không làm gì cả.

Chỉ cần sống sót!

Ngồi trên kiếm bình, không có âm thanh.

Lộ Á chưa từng thấy người nào đạt đến trình độ này.

Khát vọng sinh tồn quá mãnh liệt!

Trong ấn tượng của hắn, do sự tồn tại của tổ chức chính thức của Tiên Đình, Tiên Giới hài hòa hơn cảnh giới tu dưỡng hắc ám ở tiểu giới, căn bản không hiểm ác như vậy.

Tên này đã trải qua những gì?

Sao lại giả vờ hiếu chiến trước khi bỏ chạy?

Lộ Á thực sự mở mang tầm mắt, không khỏi thở dài với bảy tên Hắc Lí Hoa: "Huynh đệ của các ngươi quá ổn định rồi." "Ca ca đang di chuyển nhân viên cứu viện đó!" Bảy người bình tĩnh lại, trong lòng nước mắt chảy ròng, nguyền rủa mười tám đời tổ tiên của Vân Trung Tử.

Lúc này, ta đang run rẩy và hoảng sợ không dám nhìn Lộ Á nữa.

Lần đầu tiên thấy huynh đệ bỏ chạy.

Điều đó cho thấy huynh đệ cấp cao đang sợ hãi một phàm nhân trước mặt!

Đứa trẻ này là một lão bản ẩn giấu sao?

Hắn đã thấy quá nhiều đại sư ẩn giấu sức mạnh của mình, nhưng một khi đại sư bắt đầu hành động, áp lực tinh thần to lớn, khí chất đáng sợ, giống như đom đóm trong đêm tối, căn bản không thể che giấu.

Tại sao người này lại cướp kiếm Liên Hoa Văn mà không hề có áp lực nào?

Khi bảy người còn đang nghi vấn.

Ninh Trung Tử đột nhiên bước tới, vung tay áo, ném bảy viên thuốc đen vào miệng bảy người.

Viên thuốc đen nhanh chóng tan chảy khi vào miệng, sức mạnh nhanh chóng khuếch tán vào đan điền, đan điền nhanh chóng phong bế Tiên Đài. "Tiền bối, ngươi nghe ta nói!" Bảy người nhanh chóng cúi đầu nhận tội với Lộ Á.

Chương 570

"Tối nay hoàn toàn là một sự hiểu lầm.

Chúng tôi không giống những tiên nhân vô lại và tản mác.

Do một vài chuyện nhỏ, cũng là đệ tử Bạch Liên Giáo." "Chúng tôi muốn đại diện Bạch Liên Tông để loại trừ ác ma khỏi tiên cảnh, và dùng công tích này để trở về tông môn.

Luôn ở đó.

Bây giờ chúng tôi hiểu rằng Lưu Đại sư không phải là phù thủy, đó là một sự hiểu lầm." "Nếu lão tiền bối thích sưu tầm kiếm tiên, tôi vẫn còn nhẫn không gian, có thể lấy ra." "Tiện thể nói một câu, có một chiếc thuyền.

Chiếc thuyền Hắc Lí Hoa đó có tốc độ cực nhanh, không thể lật đổ bằng bất kỳ cách nào." Lộ Á cười: "Không phải sao?" Bảy người vừa khóc vừa cười, đột nhiên một người nói: "Nhiều năm rồi, Hải Liên vẫn luôn tìm kiếm một bảo vật, giá trị hơn cả kiếm Liên Hoa." Sáu người còn lại nhanh chóng gật đầu.

Lộ Á khẽ mở mắt, phát hiện Vân Trung Tử đã bay xa ba trăm dặm...

Bán Bộ Hàm Tông có thể chạy nhanh đến vậy sao?

Lộ Á một lần nữa xác nhận: "Ngươi xác định bảo vật đó giá trị hơn kiếm Liên Hoa sao?" Bảy người sau khi bị Vân Trung Tử hãm hại không còn quan tâm nữa. "Vạn phần xác định!" Lộ Á gật đầu, sau đó nhấc một chân lên, rồi lười biếng nói: "Chim... không đúng." "Người." Người sao?

Ta chỉ nghe thấy kiếm.

Ý nghĩa của người?

Ngoài ra, bạn chân của hắn?

Người thường có liên quan gì đến việc nhấc chân?

Hà Liên Liên Hoa dùng vẻ mặt tàn khốc che đi vết thương, nhưng không hiểu logic của Lộ Á.

Ninh Trung Tử khẽ nhíu mày. "Ngươi không nên..." Lưu Tuyên Nghiệp bình tĩnh hít thở, từ từ mở ra cặp mày như vẽ, ngẩng đầu nhìn về hướng Vân Trung Tử bỏ chạy, ánh sao chiếu rọi trong kiếm nhãn tĩnh lặng.

Ta sẽ yên lặng nhìn nàng bị sét đánh!

Đối với một nữ nhân tuyệt vời như vậy, Lộ Á cho rằng không làm gì cả là sự tôn trọng lớn nhất.

Hắn giảm áp lực tinh thần xuống không, chỉ giữ lại một chút hiệu ứng thị giác, để Lưu Tuyên Nghiệp biết hắn đang ở đó, nhưng sẽ không quấy rầy, cũng sẽ không giúp đỡ.

Yên lặng nhìn Lưu Tuyên Nghiệp bị chém, Lộ Á nghĩ, nếu ngươi vì sét đánh mà bị trọng thương rồi bị chém giết, có lẽ ta sẽ giúp ngươi giết Lôi Điện Đại Thần và an ủi linh hồn ngươi.

Dù sao, trong lãnh địa bất hủ, đa số các tai nạn lôi điện không phải là thiên đạo sụp đổ, mà là một số vị thần đánh đập thần bất hủ, trong đó đa số đều ôm ý đồ tà ác.

Dù sao, thần trong trò chơi từng giết rất nhiều người chơi hoặc...

Đang nghĩ vậy, Lộ Á đột nhiên phát hiện Lôi Thần càng mạnh mẽ hơn!

Vù vù!

Vù vù!

Vù vù!

Lộ Á: "....." Một thời gian sau, sức mạnh tinh thần, sức mạnh khắc chế, sức mạnh thiên tai và ba sức mạnh khác trong kỳ hải của Lưu Tuyên Nghiệp tiếp tục chảy ra, va chạm và chiến đấu, phá hủy Tiên Đài của nàng.

Thịt, xương, nội tạng và nội tạng dưới lớp da hoàn hảo của nàng, như được tự nhiên luân chuyển và quỷ khắc, không ngừng bị ba luồng sức mạnh phá hủy và nhanh chóng tái tạo.

Mồ hôi thấm đẫm toàn thân.

Lộ Á cảm nhận được nỗi đau của Lưu Tuyên Nghiệp.

Thật sự không thể hiểu nổi những đại sư thần thoại làm thế nào mà một mình chịu đựng được tai nạn và nỗi đau nghiêm trọng đến thế?

Lưu Tuyên Nghiệp với gương mặt trắng bệch, suýt chút nữa đã kiệt sức.

Lộ Á nghiến răng, nhưng vẫn không ra tay.

Đương nhiên, hắn sẽ không thực sự để vợ mình chết, chỉ là muốn xem giới hạn của nàng đến đâu.

Câu trả lời là hắn không nhìn thấy giới hạn của Lưu Tuyên Nghiệp.

Trong vòng một khắc.

Tai nạn trên bầu trời tan biến.

Lưu Tuyên Nghiệp nhìn thẳng vào rìa nơi hạ giới, khẽ ngẩng đầu như một ngọn núi.

Dù cố gắng đến mấy, nàng vẫn không thể nhìn thấy nam nhân trước mặt.

Chương 571

"Nhưng ta dùng thần ý thức của Tiên Tông để nhìn, và nó giống như ta đã thấy." Lộ Á cười, cũng không nói gì thêm. "Ta, bất kể cao một mét sáu hay tám mét, nhìn lên bầu trời đều cao như nhau." Lưu Tuyên Nghiệp ánh mắt lạnh lùng bỗng lóe lên một chút oán hận. "Nếu ta biết, tại sao lại phải thăng cấp?" Lộ Á cảm thấy kinh ngạc. "Ngươi chỉ muốn xem thực lực thật của ta sao?" Nhưng, nếu ngươi cân nhắc, "tu vi của Lưu Tuyên Nghiệp" càng cao, càng khó kiềm chế ràng buộc bên trong.

Nàng vẫn luôn cố ý ức chế hành vi tu luyện!

Lộ Á luôn cho rằng, mặc dù nữ nhân này chỉ là một đại sư bất hủ và tổ tiên bất hủ không ngừng tăng lên, nhưng lời nói và hành vi của nàng lại không thể đoán trước.

Với giọng điệu như mặt trăng treo trên cao, vừa trang trọng vừa lười biếng, dường như trong một cuộc thử thách bình đẳng, đối mặt với kẻ mạnh cũng không hề khiêm tốn.

Khi đối mặt với phàm nhân Lộ Á, nàng không hề biểu lộ bất kỳ sự kiêu ngạo nào.

Bình đẳng vĩnh hằng.

Không thể hiểu được.

Nhưng, Lộ Á mạnh hơn nhiều so với những gì nàng tưởng.

Hắn có một cảm giác.

Lộ Á lười biếng không muốn giải thích bất cứ điều gì. "Nhà trúc của ta chưa xây xong.

Tối nay ta muốn nghỉ ngơi trong suối nước nóng, ngủ sớm."

"Ngươi không ở cùng ta sao?" "Ta sợ làm nàng bị thương." Lộ Á khẽ vươn vai, vui vẻ rời đi.

Kiếm mày của Lưu Tuyên Nghiệp khẽ rung động.

Luôn làm người khác bị thương, lần đầu tiên nghe nói người khác có thể làm nàng bị thương.

Nàng nhìn bóng lưng hắn, nhớ lại từng lời hắn nói...

Đột nhiên, ánh mắt Lưu Tuyên Nghiệp ngây dại, một suy đoán kinh người hiện ra trước mắt nàng.

Lúc này, Lộ Á đã đi xa.

Giả vờ chạy thật khiến người ta hưng phấn.

Khi đó, ta nghe thấy phía sau có giọng nói lạnh nhạt, lười biếng. "Bởi vì ý thức của ta lén nhìn ngươi nên đã dẫn đến thiên tượng, rồi thu hút Hắc Lí Hoa đến sao?" "À... cuối cùng cũng phát hiện ra rồi sao?" Lộ Á không đổi sắc mặt, không hề xấu hổ, tự hào, dừng bước, quay người về phía Lưu Tuyên Nghiệp, không quay đầu lại nói: "Ta thật khiêm tốn, chỉ là đã đóng góp một chút nhỏ bé mà thôi." Tiên tướng sẽ không bao giờ trở thành...

Sáng ngày hôm sau.

Trời xanh mây trắng, ánh bình minh, kiến bình trống rỗng ngâm mình trong sương mù và bình minh.

Giống như hôm qua.

Thuyền đình thần thoại đen đậu trong bến cảng, như lơ lửng trong biển mây ngoài vách đá.

Kiến bình đã mở rộng.

Hành trình của ta đến đại hải Tiên Đình...

Lộ Á làm bánh ngọt cho Mục Ngọc Phi.

Mục Ngọc Phi nằm trên boong tàu.

Hai cô gái.

Tối qua.

Hai cô gái đầu tiên bị Lộ Á gọi đi chặt trúc để xây một bến cảng, sau đó bị Ninh Trung Tử gọi đi chặt trúc để xây một nhà trúc.

Suốt cả đêm, vừa hưng phấn vừa mệt mỏi, nằm trên boong thuyền thần thoại, kết quả có một cảm giác "có kẻ lớn ở đây, địa vị ở môn hộ số 1".

Cậu bé Phỉ Phỉ nói: "Không được đâu." "Từng có lúc, ta cũng là vua rừng, nhưng bây giờ ta lại bị loài người chết tiệt này nô dịch!" "Ồ." "Làm sao ta có thể trở nên mạnh mẽ hơn?" Nếu một năm không có bất kỳ cải thiện nào, Trúc Tuyền Tông có thể sẽ bị Hàm Đình hủy bỏ.

Cấm lệnh bên trong giáo phái này sẽ bị hủy bỏ trong một ngày, Trúc Tuyền Tông sẽ vĩnh viễn không được Thiên Đường dung thứ.

Lộ Á, là người sẽ thay đổi Chu Toàn Tông sao?

Kẻ ngốc có thể nhìn thấy hành động của hắn qua hơi thở.

Hắn có thật sự quan tâm đến Chu Toàn Tông không?

Chương 572

Ngay cả khi quan tâm, hắn có đủ năng lực để trở thành kẻ thù của thế giới không?

Ninh Trung Tử ngẩng đầu nhìn ánh sáng thần.

Trong ánh bình minh mờ sương, ánh sáng vàng đột nhiên bùng phát như thép nóng chảy, rồi hiện ra, được bao quanh bởi vầng sáng mặt trời, bay lên trên núi!

Tầng mây trên bầu trời từ màu đỏ sẫm biến thành màu vàng rực rỡ, và càng ngày càng mạnh mẽ, toàn bộ thế giới trong nháy mắt bị nhuộm đỏ.

Mặt trời vừa ló dạng, Phù Sơn ở xa xuất hiện trên bầu trời xanh thẳm.

Ninh Trung Tử đứng trên mép vách đá, chứng kiến cuộc sống mới 500 năm của Chu Toàn Tông.

Ta không biết từ khi nào.

Lưu Tuyên Nghiệp xuất hiện bên cạnh Ninh Trung Tử.

Nàng vận thanh y bồng bềnh như cánh ve, linh hoạt như trúc kiếm, dáng đi như u linh, hai hàng lông mày thoa mực nhạt, xếch bay vào thái dương huyệt, một đôi mắt trong veo như những vì sao trong hồ.

Trong vẻ ngoài trầm trọng và lạnh lùng thường thấy, nàng rõ ràng dịu dàng và lười biếng hơn tối qua.

Ninh Trung Tử quét qua suy nghĩ của nàng, khẽ dừng lại. "Tốc độ hồi phục của ngươi rất nhanh." Lưu Tuyên Nghiệp đang dần dung hợp dưới áp lực tinh thần của Tiên Tông.

Nàng không nói về vụ cướp bóc tối qua, chỉ nói: "Tỷ tỷ, lần sau đừng làm những chuyện không cần thiết." "Ta hy vọng không có lần sau." Ninh Trung Tử biết tối qua đang nói về phong kiếm.

Khi nàng bị thanh kiếm rỗng chặn lại, đặc biệt xấu hổ.

Chủ đề tự nhiên chuyển sang người đàn ông đã chặn thanh kiếm rỗng đó. "Lục ca, ngươi thấy không?" "Ta không thấy." Lưu Tuyên Nghiệp thẳng thắn nói, lập tức: "Nhưng không có ác ý." Ninh Trung Tử gật đầu. "Hành vi trẻ con, dường như không giả vờ." Mục Ngọc Phi đói meo, như hổ vồ mồi, lo lắng sẽ từ từ ăn hết mọi thứ.

Nhìn hai cô gái với tư thế ăn uống kinh người, Ninh Trung Tử khẽ nhíu chặt mày, khóe miệng khẽ run. "Ăn tú cầu như vậy sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Ngọc Phi giật mình, dừng lại việc cạp thịt, biểu cảm đột nhiên trở nên nặng nề. "Loài người thật đáng hổ thẹn, không có giới hạn." "Con ưng săn cao cấp đáng thương, cả đời bị ai đó cưỡi, chết rồi lại bị người khác ăn thịt." "Ta là Vũ." "Ta là Phi." "Tại sao người già lại cảm thấy bi thương?" Sau khi kết thúc những từ ngữ đó, hai cô gái nhanh chóng khuất phục trong đau khổ.

Mắt Ninh Trung Tử khẽ giật giật. "Im lặng rồi sao?" "Hộ sĩ, loài người, ngươi có hiểu sự im lặng của thú nhân chúng ta không?" "Ưng săn cao cấp đã được giải thoát, nhưng hai chúng ta vẫn bị loài người ức hiếp." Vừa nói, hai cô gái vừa khóc lóc, nuốt thịt xuống cổ họng. "Nhìn xem, ta đang khóc." "Trên thế giới này có vẻ đẹp như vậy... khụ khụ, bi thương, ô ô..." Ninh Trung Tử: "....." Lộ Á: "....." Ninh Trung Tử khẽ suy nghĩ về cảm xúc, lén nhìn Lộ Á, khẽ hỏi: "Cuộc kiểm tra không thể giải thích mà Quan Vũ Địch Khẳng Bố Lai Khắc Tư Thông đã tiến hành trong một năm, huynh đệ nhất định có cách giải quyết sao?" Lộ Á ăn thịt, không hề dao động. "Ta có thể làm gì?

Ta chỉ vì muốn giữ gìn sức khỏe, cần phải cố gắng làm việc."

Không khuyên can được Ninh Trung Tử, hắn tiếp tục: "Sau khi đại sư tông phái được thăng cấp thành tông phái bất hủ, thể trạng căn bản không được cải thiện.

Như vậy, trong vòng một năm không thể bồi dưỡng ra một trăm đệ tử từ tông phái này." "Không chỉ đệ tử nam, đệ tử nữ cũng không dám lên núi.

Chi phí khai mở linh thú quá cao.

Dựa vào tài nguyên của Chu Toàn Tông, tối đa chỉ có thể khai ngộ mười vị thần tiên." Có bao nhiêu dã thú bị phụ ma?

Những người làm công cụ, lúc này đang điên cuồng ăn thịt ưng săn, nước mắt rơi xuống, thật sự quá ngon...

Không khó đến vậy.

Lộ Á nhìn những mái nhà dưới chân núi. "Vậy, ngươi bồi dưỡng một vạn thần tiên sao?" Ninh Trung Tử gật đầu. "Vì vậy, tiên dân sống dưới chân núi, giữ khoảng cách tương đối an toàn với Tông chủ.

Ta có một vòng hào quang lơ lửng, với hào quang phong phú và nước hồ phì nhiêu.

Trong vòng một năm khó có thể thu hút 10.000 cư dân, nhưng tốt hơn là, vài trăm đệ tử thì đơn giản." "Vậy giao cho ta một nhiệm vụ sao?" "Nếu huynh tiên phong, có thể duy trì tiếp xúc thân mật với Tông chủ.

Khiến huynh đệ kia đứng ra, và được ban cho vẻ đẹp, sẽ thu hút một số nạn dân định cư ở đây." Lộ Á chuyên tâm ăn thịt, từ chối: "Không làm vậy." Ninh Trung Tử dường như đã chuẩn bị một thời gian, giọng nói đột nhiên trở nên dịu dàng. "Trồng lúa mạch đen có thể ủ rượu nho." Lộ Á nhướng mày: "Rượu?" "Thu hoạch lúa mạch tiên sẽ thu hút thủy triều động vật." "Thịt?" "Nếu ngành trồng trọt thịnh

vượng, có thể xây dựng thị trấn ở đây để thu hút thương nhân từ bên ngoài.

Kết quả là cuộc sống của Chu Toàn Tông sẽ tiện lợi hơn, người già cũng không cần đến Đông Phúc thị." "Cuộc sống tiện lợi?" "Một khi thị trấn được xây dựng, sẽ có nhiều hoạt động giải trí địa phương hơn, không giống như Trúc Tuyền Tông hiện tại, cũng không giống như sự nhàm chán và vô vị của hai huynh đệ kia." "Giải trí sao?" "Để chiêu mộ ngoại thần tiên, những người lớn tuổi chỉ cần thỉnh thoảng lộ diện để thể hiện chút sức mạnh.

Những vấn đề cụ thể có thể do Mục Ngọc Phi xử lý." "Có người chạy việc sao?" Hắn nghe thấy rượu, thịt, cuộc sống tiện lợi, các hoạt động giải trí và những việc người khác phải bận rộn...

Lộ Á bỗng nhiên lật người, liếc nhìn Ninh Trung Tử đang đứng thẳng tắp với vẻ đẹp thanh tú, trong lòng thầm than: "Phụ nữ không phải lúc nào cũng ngốc nghếch như vẻ ngoài của họ!" Tình yêu là thứ mà mỗi người phụ nữ đều khát khao, nhưng cuộc sống không chỉ có tình yêu, tình yêu cũng đã trở thành rãnh nước hôi thối.

Chương 573

Sự xấu đi đôi khi không hoàn toàn là lỗi của một bên.

Tình yêu quan trọng hơn đam mê.

Hiểu biết, khoan dung, tin tưởng và các mối quan hệ giữa người với người cần cả hai bên cùng quản lý.

Ta nhớ có một lần ta cắt tóc.

Một người đàn ông bên cạnh ta đang nói chuyện với nữ thợ cắt tóc đang cắt tóc cho mình.

Nói chuyện ly hôn?

Người đàn ông bình thường đó, khi vợ hắn cưới, rồi cãi vã, cả đời, vậy người đàn ông đó sẽ đối xử tốt với vợ mình, sẽ làm việc nhà, hiếu thuận cha mẹ, yêu thương, hiểu biết và khoan dung, bởi vì người phụ nữ đã bỏ ra quá nhiều tình yêu, nếu muốn bỏ đi giữa chừng thì khi sống chung với ai đó, phải cân nhắc những việc đã làm, rồi để người phụ nữ đã hy sinh tất cả từ bỏ việc tìm người khác.

Đương nhiên, không giống như ta về văn học và nghệ thuật, có thể có một chút ý nghĩa.

Lúc đó, ta cảm thấy đó là một người đàn ông thực thụ.

Sau khi rời đi, ta hỏi thợ cắt tóc.

Cửa hàng đó đã hơn mười năm rồi.

Thường xuyên cùng vợ.

Hai người khoảng 50 tuổi, rất thân thiết.

Ý của ta không phải là người xưa không có tình yêu, không có cuộc sống, không có một ai, Nghiêm Tùng độc sinh tử độc nhãn long,

vẫn giữ được sinh mạng của vợ, không có lý do để chia tay.

Mỗi người đều cần sự hợp tác của cả hai bên, bất kể là vợ chồng, mẹ con, thành viên gia đình hay người ngoài, đều cần sự công nhận và đóng góp lẫn nhau.

Ba chủ nhân luôn tìm thấy tình yêu đích thực là một kẻ thất bại, vậy thì Tô đúng sao?

Không, cũng sai.

Vào chương tiếp theo: 036.

Thích khắc gỗ Ngũ Gia.

Tô Gia không liên quan đến cha, con trai và con gái.

Chỉ cần thân thể có thể sinh sản, con trai sớm muộn cũng sẽ có.

Nhưng, người bà thứ hai không, có bao nhiêu hy vọng, lại mất đi bấy nhiêu.

Năm bà tổ mẫu từ bi chăm sóc người con gái thứ hai của mình, người con gái sau khi sinh ra đã khóc, không thể nào.

Bất kể nam hay nữ, vẫn sinh ra hai người, nhưng lại bất động.

Muốn một bé gái.

Năm bà tổ mẫu không thể không bày tỏ sự an ủi theo cách của mình với người con gái thứ hai, bởi vì sinh con gái mà khóc, cũng khiến họ khóc theo.

Khâu Đào bước vào nhà, nhìn hai người đàn ông, đau đầu mà khóc.

Khâu Đào: "Bà nội, mắt không tốt.

Vợ biết điều đó không tốt.

Nếu không thích tiểu nữ sĩ, vợ sẽ ôm, vợ, nhưng đứa trẻ lại vui vẻ.

Nữ sĩ, cũng đặt cho một cái tên là Hổ Ngưu." Nghe xong lời đó, người bà thứ hai cảm thấy hơi khó xử, lau khô nước mắt, rồi nói: "Ta chỉ xin lỗi con rể thứ hai của ta." Lúc đó, ông nội thứ hai cũng bước vào nhà, nghe lời đó, nói: "Đừng xin lỗi ta, mẹ ta chín, dưa, dưa, đậu, đậu, Tào Xuân và Khâu Diệp che miệng cười khúc khích, rồi đều đáp lời.

Tô Căn bước vào nói: "Đứa bé gái kia thật xinh đẹp, đưa đi chỗ nào đó kiếm tiền." Hắn lẩm bẩm: "A a!

Có thể không làm gì cả, đi tìm vài thứ cho ngươi, sau đó chiến đấu với các loài chim chóc để sinh tồn." Tạ Kỳ Linh viết văn khó quá.

Ta không có nhiều cảm giác khi đọc văn, khi ta viết văn ta biết.

Không chua, chua.

Ta không ngờ sau 18 ngày lại nhận được bất ngờ đến vậy!

Nhìn thời gian.

Ngày 15 tháng 9, 15:15...

Nhìn thời gian sinh?

Thứ hai chính xác!

Châu Dần đã đọc nhiều tiểu thuyết hệ thống, nên có chút hiểu biết về loại hệ thống này.

Chương 574

Một hệ thống không có ý thức cơ bản tương đương với một plugin.

Người lang thang đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời, và về cơ bản dựa vào điều này để 'giá cấp bạch phú mỹ'.

Châu Dần chưa bao giờ 'giá cấp bạch phú mỹ', còn trẻ, vừa tròn 18 tuổi.

Hắn bị ép buộc chấp nhận.

Châu Dần than vãn, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên. "Thú cưng cỡ lớn, nhiệm vụ hàng ngày, vòng quay lớn..." Ngoài việc hiển thị dữ liệu trên bảng điều khiển ban đầu, nhấp vào mỗi mục để xem mô tả chi tiết hơn.

Hệ thống cửa hàng thú cưng siêu thứ nguyên này thậm chí có thể kết nối với các thứ nguyên khác nhau, và thu được thú cưng từ các thứ nguyên khác nhau!

Cái gọi là dị thứ nguyên bao gồm tất cả các thế giới đã biết và chưa biết.

Có thể là Trái Đất, cũng có thể là thế giới trong phim ảnh, anime.

Châu Dần sở dĩ yêu thích thú cưng như vậy, là vì bị ảnh hưởng bởi các tác phẩm như 《Pokémon》 và 《Digimon》.

Bây giờ có cơ hội thu được những thú cưng đó, sao không kinh ngạc?

Nếu ngươi may mắn chinh phục được...

Bất ngờ này quá lớn, đến mức trước khi hệ thống nhắc nhở, Châu

Dần không thể hồi phục trong một thời gian dài: 【Ký chủ vui lòng kịp thời nhận quà khai trương!】 "Có quà khai trương không?" 【Ký chủ vui lòng kịp thời nhận quà khai trương!】 "Được rồi, ta hiểu rồi." Châu Dần vội vàng mở góc trên bên phải bảng điều khiển, và nhận quà khai trương. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ nhận được cơ hội rút thiên phú Linh Năng!】 "Thiên phú Linh Năng?" "Trích xuất, không phải thức tỉnh?" Châu Dần đã đọc nhiều tiểu thuyết hệ thống, và rất quen thuộc với những từ ngữ như vậy.

Cơ hội thức tỉnh có nghĩa là có cơ hội thất bại.

Cơ hội trích xuất dựa trên một số sự thật đã định sẵn để trích xuất thiên phú Linh Năng thành công! "Trích xuất!" Xác nhận trích xuất thiên phú Linh Năng. "Oanh!" Tiếng gầm như sấm sét.

Châu Dần theo bản năng nhìn ra đường phố, phát hiện không có ai chú ý, sau đó xác nhận rằng âm thanh và hình ảnh của hệ thống chỉ có mình hắn nghe thấy.

Lại quay đầu, đột nhiên xuất hiện một vòng quay khổng lồ!

Trên vòng quay có tám ô lưới màu sắc khác nhau, mỗi ô lưới đại diện cho một thiên phú Linh Năng.

Kéo cần điều khiển xuống, kim chỉ của vòng quay sẽ bắt đầu quay, và cuối cùng sẽ dừng ở ô lưới nào thì sẽ có phần thưởng! "Đa số thiên phú tâm lý của con người là thiên phú thuộc tính thông thường, sau đó sẽ dựa vào thiên phú thuộc tính để chọn cùng một gia đình tiến hành sinh sản.

Nhưng có một số người có thể thức tỉnh thiên phú Linh Năng đặc biệt mạnh mẽ.

Những người đó tự nhiên sẽ đứng ở vị trí cao hơn.

Nếu có thể lựa chọn, Châu Dần tự nhiên muốn thiên phú Linh Năng đặc biệt." "Ngay cả khi hệ thống có kim chỉ như vậy, vận may của ta cũng sẽ không quá tệ!" Châu Dần hít một hơi thật sâu, dùng sức kéo cần gạt xuống! "Tạch tạch tạch tạch..." Kim chỉ bắt đầu di chuyển, và tốc độ di chuyển càng ngày càng nhanh. 30 giây sau, đột nhiên dừng lại! "!" 【Chúc mừng ngươi nhận được thiên phú siêu nhiên: Bồi dưỡng Đại sư cấp!】 "Oanh!" Một lượng lớn thông tin lập tức tràn vào não Châu Dần, cơ thể hắn trải qua sự thay đổi lớn, tái sinh! "Thiên phú Linh Năng đặc biệt và Bồi dưỡng Đại sư!" 【Bồi dưỡng Đại sư】: Nâng cao đáng kể tốc độ bồi dưỡng, giúp chiến sủng có cơ hội hiểu được kỹ năng siêu cấp, và giúp chiến sủng có cơ hội đột phá giới hạn chủng tộc và siêu việt tiến hóa!

Kỹ năng phụ trợ: Thúc phược, Thanh âm Linh hồn. 【Thúc phược】: Thiết lập mối liên kết với chiến sủng, giao lưu với nhau, cảm ứng lẫn nhau. 【Thanh âm Linh hồn】: Có thể cảm nhận được tiếng lòng của dã thú, và dễ dàng tiếp cận dã thú. 【Ting!

Lần đầu tiên nhận được siêu cấp thưởng phẩm, và mở khóa danh hiệu hiếm: Siêu Sao May Mắn!

Khi đeo danh hiệu này, May Mắn +1.】 【Ngươi có đeo danh hiệu hiếm "Siêu Sao May Mắn" không?】 "Đeo." Châu Dần mở bảng tài sản của mình.

Bên trái là hình đại diện, trên đầu hắn lóe lên một ngôi sao vàng rực rỡ!

Bên phải là thuộc tính của hắn. 【Chủ cửa hàng: Châu Dần】 【Nghề phụ: Không】 【Danh hiệu: Siêu Sao May Mắn +1】 【Thiên phú Linh Năng: Bồi dưỡng Đại sư (đặc biệt)】 【Cấp độ Linh Năng: Cấp 1 (1/10)】 【Kỹ năng: Thúc phược, Thanh âm Linh hồn】 【Thú cưng khế ước: Không】 "Ta cuối cùng cũng thức tỉnh thiên phú Linh

Năng, và có tư cách nhận thú cưng khế ước!" Châu Dần gần như không thể che giấu sự phấn khích, điều này cũng bù đắp cho chút tiếc nuối cuối cùng sau khi tái sinh! "Tài năng đặc biệt, người nuôi dưỡng Đại sư cấp!

Chương 575

Danh hiệu hiếm, Siêu Sao May Mắn!

Hệ thống, ta có thể từ chức chủ cửa hàng được không?

Ta sẽ trở thành đại sư thú cưng!" 【Hệ thống: .....】 "Được rồi, ta đùa thôi." Châu Dần cẩn thận kiểm tra mô tả của hệ thống. "Mặc dù tài năng 'Bồi dưỡng Đại sư' không thể trực tiếp thúc đẩy chiến đấu, nhưng xứng đáng trở thành một tài năng bồi dưỡng siêu cấp.

Nó cung cấp cho chiến sủng cơ hội hiểu được siêu cấp kỹ năng, và chiến sủng thì có cơ hội đột phá giới hạn chủng tộc, siêu việt tiến hóa!

Khả năng tạo ra kỳ tích!" "Có danh hiệu Siêu Sao May Mắn.

Mặc dù May Mắn +1 không có vẻ gì, nhưng có thể phá vỡ sự cân bằng!" "Ở một khía cạnh nào đó, người may mắn và người xui xẻo có thể may mắn!" "Nhưng, thiên phú Linh Năng này chỉ là quà khai trương cửa hàng, sẽ khó có cơ hội như vậy." "Cốt lõi thực sự của hệ thống thú cưng siêu thứ nguyên này phải là nhiệm vụ hàng ngày." "Giống như trong trò chơi, chỉ có không ngừng hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, mới có thể mở khóa nhiều chức năng, vật phẩm, thú cưng và thế giới thứ nguyên hơn...

Nhiều chức năng, vật phẩm và thú cưng có thể thu hút nhiều khách hàng hơn và nâng cao độ hài lòng của khách hàng, từ đó mở rộng cửa hàng thú cưng và nuôi dưỡng nhiều thú cưng hơn!" Châu Dần cười cười, mở bảng nhiệm vụ hàng ngày, trên màn hình xuất hiện bốn tùy chọn độ khó. 【Đơn giản】: Cửa hàng thú cưng muốn thu hút người khác, môi trường sạch sẽ và gọn gàng là vô cùng quan trọng, vui lòng dọn dẹp cửa hàng thú cưng trước khi đóng cửa ngày hôm nay. 【Ác

Mộng】: Không muốn trở thành chủ nhân thú cưng sao?

Cơ hội đây!

Vào thế giới thứ nguyên, chinh phục thú cưng! "!" "Ngươi đối với hệ thống lại tự phụ đến vậy?" Bất kỳ người chơi trò chơi nào cũng biết, nhiệm vụ độ khó càng cao, phần thưởng sau khi hoàn thành càng tốt.

Nhưng, nếu ngươi chọn nhiệm vụ vượt quá khả năng của mình, thì ngươi sẽ mất mát nhiều hơn.

Do đó, hãy lựa chọn cẩn thận khi chọn.

Nhưng trên thực tế, trong bốn nhiệm vụ, nhiệm vụ đơn giản quá đơn giản, đến mức người ta cảm thấy căn bản không có phần thưởng nhiệm vụ hữu ích.

Nhiệm vụ độ khó thông thường: Cải tạo hoàn toàn cửa hàng thú cưng trong ba ngày.

Chưa kể hiệu suất của công nhân trang trí có cao hay không.

Với tiền tiết kiệm của Châu Dần, căn bản không thể chi trả chi phí sửa chữa!

Đối với nhiệm vụ khó khăn, thậm chí còn phi thực tế hơn.

Bất kể Châu Dần ở kiếp trước hay kiếp này, hắn đều là một người hèn hạ!

Kiếp trước hắn không có bất kỳ điều kiện nào, kiếp này cũng không cố gắng.

Trong vòng một tuần không thể học được cách chăm sóc chuyên nghiệp, huống chi là có thời hạn đánh giá trình độ chuyên môn quy định.

Do đó, trong bốn nhiệm vụ độ khó, thông thường và khó khăn có

thể loại bỏ trực tiếp, nhiệm vụ đơn giản về cơ bản có thể bỏ qua, chỉ còn lại nhiệm vụ độ khó ác mộng! "Rủi ro càng lớn, lợi ích càng lớn.

Ta có tài năng huấn luyện đại sư.

Có lẽ nhiệm vụ ác mộng này phù hợp nhất với ta?" Cơ hội chinh phục thú cưng dị thứ nguyên thực sự quá hấp dẫn!

Đến với cửa hàng thú cưng, không phải vì thú cưng sao? "Người sẽ không chịu đựng gian khổ và sự bất ổn!"... 【Ting!

Ngươi có thực hiện nhiệm vụ ác mộng không?】 "Nhận." 【Nhiệm vụ chính thức bắt đầu, có thể hủy bỏ nhiệm vụ trong 30 giây.】 【Cảnh báo, nhiệm vụ hiện tại có nguy hiểm đến tính mạng, hệ thống sẽ cung cấp sự hỗ trợ tương ứng.】 "?Nguy hiểm tính mạng?" "Lấy nước." 【Tạm thời mở khóa thế giới thứ nguyên: Rừng Thường Lục.

Vui lòng chinh phục một Pokémon trong vòng 24 giờ.】 【Tỷ lệ thời gian 24:1.】 【Bóng Pokémon khả dụng: 10】 【Số lần tử vong: 3.】 【Đếm ngược 30 giây kết thúc, bắt đầu truyền tống.】 Ánh sáng trắng lóe lên, Châu Dần biến mất tại chỗ... 【Chào mừng đến với Rừng Thường Lục, còn được gọi là Rừng Trường Bàn.】 【Rừng Thường Lục là một phần của thế giới Pokémon trong 《Pokémon》, còn có tên gọi là 《Sủng Vật Tiểu Tinh Linh》.

Các loại cây cối rậm rạp tạo thành một mê cung tự nhiên.

Nhiều người đã bị lạc.

Cây cối rậm rạp khó xuyên thấu ánh sáng, toàn bộ khu rừng trông có vẻ tối tăm.

Do đó, Pokémon hệ Côn Trùng và hệ Bay là phổ biến nhất trong rừng.

Vì vậy, tốt nhất nên chuẩn bị một ít thuốc giải độc và thuốc gây

mê trước khi vào rừng.】 "Tỷ lệ thời gian 24:1, trong thế giới thứ nguyên, 24 giờ tương đương với 1 giờ trong thế giới thực." "Nhiệm vụ: chinh phục một Pokémon." "Địa điểm nhiệm vụ: Rừng Thường Lục..." "Là Rừng Thường Lục!

Ai có thể chịu được sự cám dỗ này!" Ngay cả khi không có giới thiệu của hệ thống, Châu Dần cũng rất hiểu rõ về Rừng Thường Lục này.

Trong thế giới Pokémon, Rừng Thường Lục là một khu rừng nguyên sinh tiêu chuẩn, đa số Pokémon trong rừng đều yếu.

Trong trò chơi, ngươi thậm chí không cần chiến đấu, chỉ cần ném một bóng Pokémon, là có khả năng trực tiếp bắt được Pokémon!

Chương 576

Nói về bóng Pokémon.

Châu Dần xòe tay, một quả bóng Pokémon nhỏ rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn học cách nhấn nút trên bóng Pokémon như trong anime, sau đó bóng Pokémon nhanh chóng lớn lên, chỉ cần một tay là có thể cầm được. "Tất cả phụ thuộc vào ngươi!" Châu Dần nhảy vài lần với tư thế ném bóng Pokémon.

Hắn vô cùng phấn khích.

Bất cứ ai bước vào thế giới trong mơ đều sẽ cảm thấy hưng phấn.

Giấc mơ tuổi thơ đột nhiên thành hiện thực, khó mà kiềm chế được.

Nhìn đồng hồ đếm ngược 24 giờ ở góc trên bên phải tầm nhìn, Châu Dần quyết định trước tiên khám phá Rừng Thường Lục.

Rừng Thường Lục trong ấn tượng của hắn khó mà liên tưởng đến nguy hiểm chết người.

Hệ thống cung cấp 3 lần tử vong dường như là thừa thãi?

Nhưng, đúng như hệ thống mô tả, cây cối trong Rừng Thường Lục rậm rạp, tán cây khổng lồ che khuất ánh nắng mặt trời, những bóng râm lốm đốm chồng lên nhau.

Sau khi sự hưng phấn ban đầu giảm đi, nỗi sợ hãi do môi trường tối tăm mang lại lén lút quanh quẩn.

Bất kể hắn đi đâu, môi trường xung quanh vẫn giữ nguyên.

Xung quanh đều có tiếng côn trùng kêu rõ ràng, nhưng hắn thậm

chí không thấy bóng dáng của Pokémon.

Nửa giờ sau, lưng Châu Dần lạnh toát, trên trán đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Áp lực vô hình trong khu rừng tối tăm không ngừng xâm thực tinh thần hắn. "Kìa!" Cỏ phía trước đột nhiên di chuyển.

Châu Dần vẫn luôn mong đợi cảnh tượng này, nhưng khi thực sự gặp phải lại kinh ngạc.

Hắn dùng tay nắm chặt bóng Pokémon nhỏ, chăm chú nhìn bãi cỏ.

Cỏ bị tách ra, đột nhiên xuất hiện một con côn trùng khổng lồ! "Độc Giác Thú!" Châu Dần đột nhiên thở phào một hơi.

Độc Giác Thú là Pokémon ấu trùng, cao khoảng 0,3 mét.

Điểm khác biệt nằm ở sừng trên đầu.

Trên đầu có bảy cặp chi bụng màu hồng và một phần giống mũi màu hồng.

Đuôi có gai nhọn.

Mắt đen và nhỏ.

Mặc dù Độc Giác Thú trong thế giới thực không đáng yêu như trong anime, nhưng dù sao nó cũng chỉ là ấu trùng.

Rừng Thường Lục chủ yếu có Pokémon hệ Côn Trùng và hệ Bay, tức là Caterpie, Độc Giác Thú, Spearow...

Nếu phải chọn trong số đó, Châu Dần sẽ chinh phục Caterpie hoặc côn trùng.

Chủ yếu là một loại cảm giác.

Ban đầu, Ash Ketchum đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Châu Dần, Ash đã tiến hóa từ Caterpie và Pidgeotto.

Do đó, Độc Giác Thú trước mặt không nằm trong mục tiêu của hắn.

Vì không phải mục tiêu, nên khiêu khích đối phương rõ ràng là vô nghĩa.

Châu Dần dừng lại, yên tĩnh lùi lại.

Nhưng vừa lùi một bước, con Độc Giác Thú tưởng chừng như hoàn toàn không chú ý, lại đột nhiên ngoảnh đầu lại, ánh sáng tinh quang lóe lên trong mắt, sừng trên đầu hung hăng bắn ra một vệt sáng đen! 【Hệ thống nhắc nhở: Đừng lo lắng, ngươi có thể chết hai lần.】 【Sau khi ký chủ tử vong, sẽ tự động được phân phối một điểm an toàn tạm thời để hồi sinh.】 3 giây sau.

Mắt Châu Dần lóe lên, hắn vẫn còn sống.

Hắn xoa xoa cổ đau nhức, cuối cùng ý thức được không phải ai cũng là một thị trấn mới siêu cấp.

Thế giới thần thoại thực sự đầy rẫy những nguy hiểm chết người! "Độ khó ác mộng ư?" "Vẫn còn hai cơ hội tử vong!" Châu Dần hít một hơi thật sâu, ý thức rằng mình đã đánh giá thấp nhiệm vụ ác mộng này.

Dùng tay không chinh phục Pokémon khó hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Chương 577

Dựa theo quy trình bình thường của thế giới huấn luyện sư, nếu ngươi chinh phục một Pokémon nhỏ, thì có thể thông qua chiến đấu để chinh phục, hoặc cũng có thể dùng tình cảm để thuần phục.

Hiện tại không có Pokémon, hắn chỉ có thể chọn cách sau.

Nhưng, nếu mỗi Pokémon đều giống như con Độc Giác Thú này, thì chỉ cần không nói một lời nào, không có cơ hội tiếp xúc với Pokémon!

Ngay cả khi ngươi có kỹ năng "Thanh âm Linh hồn", có thể cảm nhận được tinh thần của Pokémon, nhưng lại không có cơ hội giao lưu, vô dụng.

Tình hình hiện tại vô cùng nghiêm trọng. "Bình tĩnh, bình tĩnh!" "Đừng khoe khoang!

Đừng nóng nảy!" "Không có chiến lược thì không có nhiệm vụ!" "Không phải tất cả Pokémon đều có tính công kích như con Độc Giác Thú này." “Bọ cánh cứng xanh mềm mại và hiền lành, nằm ở đáy chuỗi thức ăn, hầu như không có tính xâm lược.

Chỉ cần có thể sống hòa bình, có cơ hội nhận được thiện ý.” “Kỳ...” Chu Âm cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Điểm hồi sinh mới nằm ở rìa một con sông, và vì có sông nên có thể có một số tinh linh hệ nước phổ biến.

Chẳng hạn như, Cá Chép Vua (Lý ngư vương), Muỗi...

Cá Chép Vua là một con cá chép đỏ, đầu có râu cá và vây hình vương miện vàng.

Một con Cá Chép Vua có chiều dài tiêu chuẩn khoảng 0,9 mét là

một tinh linh cực kỳ yếu ớt, hầu như không có khả năng tấn công!

Nhưng một khi Cá Chép Vua tiến hóa, cá chép sẽ hóa rồng (Hàm Ngư)!

"Bọ cánh cứng xanh và Cá Chép Vua, hai tinh linh dễ dàng bị chế ngự nhất, không nguy hiểm, nhưng tiềm năng phát triển không hề thua kém." Chu Âm tìm một tảng đá phẳng bên bờ sông ngồi xuống, quyết định tiếp tục tiến lên.

"Cá Chép Vua sống dưới nước, không có cần câu và mồi câu thì khó bắt." "Tuy nhiên, nếu chọn Bọ cánh cứng xanh, thì phải đi vào rừng..." "Từ quan điểm của một tinh linh yếu nhất cũng có thể giết chết ta, một khi vào rừng, dù gặp bao nhiêu con Bọ cánh cứng xanh, ta cũng khó thoát khỏi vận mệnh cái chết." "Trừ khi Bọ cánh cứng xanh tự mình nhảy ra khỏi rừng..." Vừa nghĩ vậy, Chu Âm quay lại nhìn khu rừng phía sau.

Trên một cái cây ở rìa rừng đột nhiên xuất hiện một sợi tơ trắng.

"Ồ!" Một tinh linh sâu xanh (lục sắc nhuyễn trùng) chậm rãi đu đưa theo sợi tơ.

Hai xúc tu màu đỏ ở đầu sáng như mã não.

"Thật sự nhảy ra!" Lúc này, tâm trạng của Chu Âm giống như nhìn thấy một con thỏ đột nhiên đâm vào cọc gỗ, khỏi phải nói khó khăn thế nào!

Hắn nín thở, lặng lẽ lấy ra một quả cầu tinh linh.

"Ném thẳng ra ư?

Nhưng liệu việc chinh phục có đơn giản như vậy không?" "Vẫn nên cố gắng tạo ấn tượng tốt trước sao?" Trong khi Chu Âm đang do dự, Bọ cánh cứng xanh đã rơi xuống.

Khoảnh khắc đó, con Bọ cánh cứng xanh vô hại ban đầu đột nhiên ưỡn ngực và bụng, phun ra một chùm tơ trắng từ miệng.

Dù Chu Âm đã kịp thời phản ứng, nhưng một cánh tay vẫn bị sợi tơ của côn trùng quấn chặt!

Hắn vô thức kéo tay ra, Bọ cánh cứng xanh đang bám vào sợi tơ, không có chỗ để sử dụng lực.

Khi kéo, nó sẽ bị kéo thẳng lên không trung.

Trái tim của Chu Âm có thể khẳng định rằng Bọ cánh cứng xanh hầu như không có phương tiện tấn công nào khác ngoài việc phun tơ.

Có lẽ có thể chinh phục được bằng một cái kẹp thép cứng rắn?

Sau một chớp mắt, một tiếng chim chói tai đột nhiên vang lên từ không trung.

Một con chim lớn, đầu có ba chùm lông hồng, đã bay xuống!

Con chim bay nhanh như chớp.

Những chiếc lá phong bắn ra từ đôi cánh của nó ngay lập tức cắt đứt sợi tơ ở hai bên của Bọ cánh cứng xanh, sau đó hai móng vuốt của nó túm chặt, cắm vào thịt Bọ cánh cứng xanh!

Sau khi bắt được Bọ cánh cứng xanh, con chim lớn không nhìn về phía Chu Âm, mà bay lên trời như một cơn gió, biến mất trong chớp mắt.

Rõ ràng, thịt Bọ cánh cứng xanh ngon hơn Chu Âm.

"..." Chu Âm hạ hai tay xuống, nhưng đôi mắt hắn không hề sợ hãi, mà tràn đầy sự phấn khích khó tả!

"Thực tế chứng minh, chim là một tinh linh nhỏ mạnh mẽ!" "Tốc độ bay của loại chim này không hề kém hoặc thậm chí nhanh hơn tốc độ bay của thú cưng cấp 3!

Chỉ là tốc độ săn mồi hàng ngày, nếu được huấn luyện thêm một chút...” Pokémon (Tinh linh bảo khả mộng) là một loại anime bổ trợ, ngoài các vị thần và thú dữ, sức mạnh của các tinh linh là cực kỳ thiếu.

Dễ dàng hiểu lầm rằng sức mạnh của một số tinh linh là không đủ.

Nhưng thực tế, chúng rất mạnh mẽ và cực kỳ nguy hiểm!

Nhưng đủ mạnh, có giá trị để chinh phục!

Chu Âm bóc một ít da sâu trên tay.

Chương 578

Đang bóc da, hắn đột nhiên cảm thấy một ý nghĩ nảy ra.

Chẳng phải tơ tằm là một loại dây câu sẵn có sao?

Vì bạn sẽ không vào rừng, xin hãy dùng cần câu, xem liệu có thể câu được Cá Chép Vua không!

Chu Âm chưa bao giờ câu cá trong kiếp trước, nhưng kiếp này hắn là một đứa trẻ nghịch ngợm, tinh thông việc bắt cá và các loài thủy sản.

Hắn mang dược liệu đến địa phương, nhanh chóng tìm dược liệu, chế tạo cần câu và lưỡi câu, và dùng tơ tằm làm dây câu.

Tiếp theo, hắn bắt đầu tìm kiếm ở khu vực ẩm ướt ven sông.

Trong thế giới hướng dẫn, không có nghi ngờ gì.

Khoảng một giờ sau, Chu Âm chuẩn bị dùng cần câu tự chế để bắt đầu câu cá.

Câu cá là một công việc đòi hỏi sự kiên nhẫn.

Nhưng Chu Âm quyết định không đi vào rừng tự sát.

Cái gọi là không thành công sẽ thành nhân.

Nếu không bắt được, hắn quyết định từ bỏ nhiệm vụ này.

May mắn thay, dường như không có bất kỳ hình phạt nào cho nhiệm vụ hàng ngày.

Thời gian trôi qua.

Khi Chu Âm nghĩ rằng mình sẽ không bắt được một con cá nào, dây câu đã động đậy!

Dưới dòng suối trong vắt, một cái bóng đỏ lờ mờ hiện ra.

Cá Chép Vua!

Chu Âm đột nhiên phấn chấn.

Kích thước của Cá Chép Vua được xác định là rất lớn.

Mặc dù Cá Chép Vua về cơ bản chỉ "quẫy nước", nhưng một khi bị bắt lên cạn, nó về cơ bản chỉ có thể nằm chờ chết, nhưng nếu bắt được, đó tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng!

May mắn thay, Chu Âm đã dự đoán tình huống này, vì vậy hắn đã buộc một con bướm đêm vào cuối cần câu, và quấn nó quanh một tảng đá lớn phía sau.

Quả nhiên.

Khi Chu Âm cố gắng nhấc cần câu, Cá Chép Vua đột nhiên bắt đầu giãy giụa, kéo con bướm đêm thẳng ra.

Dựa trên các lớp đá khác nhau, Chu Âm linh hoạt sử dụng kỹ thuật thu dây, kéo dài hoặc thu gọn sợi tơ theo hướng bơi của Cá Chép Vua, từ từ tiêu hao thể lực của nó.

Đối mặt với con người xảo quyệt, não của Cá Chép Vua nhỏ hơn quả óc chó, không thể thoát khỏi số phận bị bắt.

Chu Âm nhìn con Cá Chép Vua đỏ đang bị kéo lên bờ, sờ cằm, chớp mắt.

Hắn nghĩ: Nhiệm vụ ác mộng!

Chu Âm lại một lần nữa lấy ra quả cầu tinh linh đã lấy ra vô số lần, ném về phía Cá Chép Vua.

"Bốp bốp!" Quả cầu tinh linh bật trở lại!

Chu Âm kinh ngạc, đi đến bên cạnh Cá Chép Vua, lấy ra một quả

cầu tuyết bích, ấn lên đầu nó.

Lần này, quả cầu tinh linh cuối cùng không bật trở lại.

Một luồng ánh sáng đỏ đưa Cá Chép Vua vào quả cầu tinh linh.

Nút trên quả cầu tinh linh bắt đầu nhấp nháy.

Sau khi nhấp nháy dừng lại, điều đó có nghĩa là đã chinh phục thành công!

Tuy nhiên, chỉ nhấp nháy vài lần, quả cầu tinh linh nhỏ đột nhiên biến mất, Cá Chép Vua đã trốn thoát.

Chu Âm: "..." Quả cầu tinh linh là vật phẩm tiêu hao.

Nếu bạn không ném nó đi, có thể nhặt lại, nhưng nếu sử dụng một lần mà không bắt được, thì sẽ không thể sử dụng lại lần thứ hai.

Đôi mắt của Cá Chép Vua vẫn ngây dại như thường lệ, nhưng Chu Âm dường như có thể nhìn thấy hương vị của nó.

Chu Âm giữ im lặng.

Ban đầu là một con Cá Chép Vua không xương hiếm có!

Chu Âm duỗi tay, nhẹ nhàng ấn lên đầu Cá Chép Vua.

Chương 579

Tài năng "Đại sư canh chủng" đã phát huy tác dụng, hắn có thể cảm nhận được thể lực của Cá Chép Vua một cách mơ hồ.

Im lặng một lát.

Chu Âm ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào đôi mắt uể oải của Cá Chép Vua, khẽ nói: "Nếu đã nhát gan như vậy, thì hãy trở về thế giới của ngươi.

Ao cá cấp thấp sẽ vĩnh viễn chìm xuống, vĩnh viễn không chạm tới được cá thật.

Kẻ yếu đuối sẽ không bao giờ tích lũy đủ kinh nghiệm để tiến hóa, chỉ có thể trở thành một con Cá Chép Vua vô giá trị, và cũng sẽ không bao giờ tiến hóa thành Cá Chép Rồng (Bạo chúa rồng cá chép) bá đạo..." "Chỉ cần trân trọng món ngon của ngươi, rồi mãi mãi như vậy!" Sau đó hắn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Con chim lớn đã bắt Bọ cánh cứng xanh trước đó, bằng cách nào đó lại bay trở lại, lượn lờ trên không trung với tốc độ cao.

Chu Âm lại cúi đầu, liếc nhìn con Cá Chép Vua đang cố gắng giãy giụa, rồi quay người đi.

Cá Chép Vua: "Bốp!

Bốp bốp!" 15001 mili giây sau, thao tác quá giờ, thu 0 byte trong -1 byte. [Cấp độ cửa hàng thú cưng hiện tại là 1, vì vậy chỉ có thể đặt một loại thú cưng lên kệ, số lượng bán ra mỗi ngày là 10.] Chu Âm: "?" Mặc dù ta chửi người, nhưng tại sao lại không nói nên lời?

Chu Âm xem xét thông tin hệ thống, mô tả kỹ năng "Ái thủ" (Tay yêu quý) rất rõ ràng, không bao gồm ảnh hưởng của nó, rõ ràng là một

kỹ năng nhận dạng.

Chuẩn bị đặt Cá Chép Vua xuống và tiến hành giám định nó, hệ thống lại nhắc nhở hắn bên tai. [Ting!

Lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ độ khó ác mộng, mở khóa danh hiệu hiếm: .

Nhận phần thưởng đặc biệt và kích hoạt nhiệm vụ thử nghiệm Rừng trường xanh (Thường Lục Sâm Lâm) thế giới một chiều.

Có thể tham gia nhiệm vụ thử nghiệm một lần mỗi tháng, và trong thời gian giới hạn 24 giờ, số người chết có thể là 1.

Hoàn thành nhiệm vụ phán xét thành công, mở khóa Rừng trường xanh thế giới ba chiều.] "Nhiệm vụ thử nghiệm?

Mở khóa Rừng trường xanh!" Chu Âm tự nhiên biết điều đó có nghĩa là gì.

Dường như việc chọn nhiệm vụ độ khó ác mộng quan trọng hơn hắn nghĩ.

Nhưng Rừng trường xanh nguy hiểm như vậy, nhiệm vụ phán xét không đơn giản như chinh phục Cá Chép Vua.

Cơ hội thử nghiệm mỗi tháng một lần sẽ không bị lãng phí.

Cách tốt hơn là nuôi dưỡng thú cưng chiến đấu, và để Cá Chép Vua tiến hóa thành Cá Chép Rồng hung bạo trước khi tham gia phán xét.

Đã nửa tháng trôi qua, để Cá Chép Vua tiến hóa trong vòng nửa tháng rõ ràng là không thực tế.

Chu Âm trầm tư một lúc, quyết định tạm thời gác lại. [Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ ban đầu đã hoàn thành, cửa hàng thú cưng sắp chuyển đổi hình thức, xin hãy tạm thời rời khỏi máy chủ.] Chu Âm:

“Tái tạo?

Ngươi biến thành Transformer sao?” [Hệ thống: ...] Chu Âm bị đẩy ra khỏi cửa hàng thú cưng.

Hắn nhún vai: “Được rồi, tan làm sớm.” Nhưng không lâu sau, hắn đột nhiên hét lên: “Ồ, không, ta phải bảo vệ thông tin ổ cứng của ta!...” Vào buổi tối mùa hè, gió nhẹ thổi, làn da nóng bức cảm thấy mát mẻ và dễ chịu.

Nhìn lên bầu trời từ đỉnh của tòa nhà cao tầng, các vì sao lấp lánh, ta liếc nhìn chòm sao Thợ Săn, “Ba ngôi sao chòm Thợ Săn ở phía nam vào dịp Tết Nguyên Đán.” Nghiêm Phong mở mắt, nhìn tình huống này, vô thức nói.

Hắn.

Một luồng ký ức ập về, hắn vẫn nằm trên mặt đất, nhìn tình trạng hiện tại, ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta không thể không nói, tính cách của Nghiêm Phong cũng có phần hơi giống kẻ trộm.

Lúc đó, Nghiêm Phong nghe thấy tiếng bước chân trên lầu, có 3 người, bước chân vội vàng, nặng nề, có một số vấn đề về sức khỏe, có lẽ là một nhóm người có thể chất kém.

Lúc này Nghiêm Phong không thoải mái, không di chuyển, chỉ một lát thôi, đừng làm phiền, nếu không sẽ phải ở bệnh viện nửa năm.

Nghiêm Phong từ từ xoay người tập luyện, để điều chỉnh mức độ mệt mỏi của cơ thể và chứng chóng mặt, lặng lẽ suy nghĩ: “Ta đã trọng sinh sao?

Không phải 30 tuổi?

Kiếp trước ta chết thế nào?" Hắn ấn trán bằng tay trái, không còn vui vẻ nữa, rồi lóe lên ánh sáng: "Không, nếu trọng sinh, không phải nên lớn lên từ khi còn là đứa trẻ sao?

Không phải trọng sinh!" Khuôn mặt Nghiêm Phong khó tin: "A?

Ai dám lén đếm ta?

Đây cũng là một loại thành công đặc biệt sao?" Với vẻ mặt kinh ngạc...

Nghiêm Phong, nhìn khuôn mặt đối phương, để tiễn họ lên đường!

Chương 580

Sau một tuần luyện tập, Nghiêm Phong cảm thấy thoải mái và tiếp tục nằm đó.

Hắn thậm chí không nhúc nhích, rất hứng thú với cảnh đẹp hiếm có của bầu trời đầy sao vào ban đêm.

An Sinh đột nhiên nhảy dựng lên, mặc dù An Sinh đã nghe thấy tiếng ba con gà con đi ngang cửa, nhưng không ngờ đối phương lại đi tìm chết!

Ba người nhìn quanh mái nhà, ngay lập tức khóa chặt ánh mắt vào Nghiêm Phong.

Không chút do dự xông tới, nói: "Ồ, người đẹp đang ngắm sao sao?

Tôi có bao nhiêu anh em sẽ đi cùng cô?" Lời lẽ tục tĩu và tiếng cười đã gây ra tranh cãi.

Nhưng, Nghiêm Phong dường như không phân biệt được lời mời chào.

Hắn trực tiếp chiến đấu và bị chất vấn.

Hắn lập tức đứng dậy, vươn người.

Sau đó cúi chào sang trái và sang phải, và tặng cho hai cái tát.

Đôi chân thon dài đẹp đẽ, khi đối phương không kịp phản ứng, một cú đá hất một con gà con yếu ớt văng ra xa 10 mét, cùng lúc đó, một cú đá khác hất một người vào tường, con gà con yếu ớt đột nhiên bất tỉnh.

Ánh mắt lạnh lùng của Nghiêm Phong chuyển sang người cuối

cùng, khi nhìn thấy người đàn ông đó, hắn vô thức cúi eo xuống.

Nghiêm Phong hiểu một quy trình chung: trở thành một nhiệm vụ xuyên không, thực hiện mong muốn của người ước nguyện, và tạo ra một cuộc sống huyền thoại.

Hệ thống sẽ xác định xem mong muốn có được thỏa mãn hay không tùy theo tình huống, và trao điểm năng lượng cho nhân viên nhiệm vụ tùy theo tình huống.

Đã đầy.

Có thể đổi điểm năng lượng lấy một số vật phẩm trong kho của hệ thống.

Đồng thời, nếu hệ thống xác định nhiệm vụ thất bại, thì toàn bộ câu chuyện thế giới sẽ được chỉnh sửa lại.

Người truyền giáo sẽ lại đi vào thế giới đó, cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành, rồi mới đi vào thế giới tiếp theo.

Khi bình năng lượng đầy, người truyền giáo có thể thực hiện mong muốn.

Hệ thống này không cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào, quyền giải thích cuối cùng thuộc về hệ thống này!

"Được rồi, vô tình, tàn khốc!

Hệ thống của ngươi không phải là một hệ thống nghiêm túc, vậy tại sao lại phải ràng buộc hệ thống này?

Ngươi có thể nói ngươi là một hệ thống thông minh không?

Hành vi của ngươi có gì khác biệt so với chim cánh cụt?" Hắn chế giễu, chẳng lẽ đó không có nghĩa là trọng sinh vô hạn sao?

Nghiêm Phong đã sớm quen với cuộc sống như vậy!

Nhưng cũng hấp dẫn, Nghiêm Phong thực sự cần sự bối rối.

Với tinh thần không gì là không thể, làm bất cứ điều gì tùy tiện cũng là một tâm thái tốt.

Ta chưa bao giờ có cơ hội như vậy.

Sau khi xác nhận các vấn đề liên quan đến hệ thống, An Sinh rất hài lòng với điều đó, nhưng nhiệm vụ đã thất bại.

Hệ thống đã chỉnh sửa lại cốt truyện, sau đó quay trở lại, khiến hắn trở nên điên cuồng.

Dù sao, Nghiêm Phong có quá nhiều cơ hội quay trở lại.

Tốt!

Thực ra, Nghiêm Phong có một số suy nghĩ.

Hắn nghi ngờ mình đã bị nguyền rủa, luôn nghĩ rằng mình đã mất trí nhớ.

Một ký ức rất quan trọng.

Ta không nhớ, rất khó nhớ.

Đôi khi, giấc mơ cũng vậy.

Ta nhớ.

Nhưng giấc mơ vẫn là giấc mơ.

Dù hoàn thành bao lâu đi nữa, cũng chỉ là một giấc mơ.

Khi tỉnh dậy, thậm chí có thể không còn ký ức.

Chương 581

Đồng thời, An Sinh cũng hy vọng có thể sống một cuộc sống bình thường, nhìn cuộc sống của người già và bệnh nhân, vì vậy Nghiêm Phong bị thu hút bởi việc thực hiện mong muốn thông qua các nhiệm vụ.

Còn về những lỗ hổng trong quy tắc, bạn phải thử, hi hi...

Nhớ lại chuyện này, Nghiêm Phong suy nghĩ một lúc, đôi mắt hơi đảo, khóe môi hơi nhếch lên...

Nếu không, ta có thể là một anh cả Nghiêm Phong, trực tiếp đáp lại nhưng khuôn mặt và nhịp tim không thay đổi: "Truyền ký ức", một câu nói đột ngột khiến tiểu hỗn đản đang quỳ gối xin thương cảm kinh ngạc, tiểu hỗn đản kia càng cố gắng dập đầu hơn, cầu xin lòng thương xót, nhưng An Sinh không quan tâm, hắn xoa đầu, nói: hi hi, đại lão bản còn chưa có, vậy thì thật mạnh mẽ và bí ẩn!

Trong ký ức, Nghiêm Phong biết rằng thi thể này cũng tên là Nghiêm Phong.

An Sinh Lý 19 tuổi từ nhỏ là một đứa trẻ đáng thương.

Cha mẹ và em trai đối xử với chủ sở hữu ban đầu rất khắc nghiệt, vì vậy chủ sở hữu ban đầu đã sớm bỏ học để kiếm tiền.

Chủ sở hữu ban đầu làm nữ streamer game.

Vấn đề về tính cách của cô ấy không muốn xuất hiện, cũng không giỏi trò chuyện.

Kỹ năng chơi game vẫn tệ.

Đôi khi, ta sẽ hát trực tiếp trên một buổi phát sóng trực tiếp hai chiều ảo, nhưng cách này không được ưa chuộng, vì vậy thu nhập của

ta mỗi tháng không cao lắm, chỉ đủ duy trì cuộc sống.

Theo Nghiêm Phong, hiện tại hắn đang ở chung phòng với một bạn cùng phòng nam tên Nghiêm Phong, không đáng tin cậy.

Nghề nghiệp của đối phương giống Nghiêm Phong, thu nhập được ưa chuộng hơn Nghiêm Phong.

Trước khi trọng sinh, Nghiêm Phong hy vọng đối phương sẽ giúp đỡ để danh tiếng của mình tăng lên, nhưng không nghi ngờ gì đã bị từ chối.

Sau đó, tình cờ, các hoạt động của công ty do một lãnh đạo nhỏ của công ty phụ trách.

Để nắm bắt cơ hội, người lãnh đạo đã thực hiện một loạt các hành động tốt, chẳng hạn như: một ngày nọ đột nhiên giới thiệu chủ sở hữu ban đầu lên trang chủ, thu hút một số lượng lớn người xem, chẳng hạn như, sử dụng máy bán hàng để giúp chủ sở hữu ban đầu làm mới một số quà tặng lớn mà hệ thống cung cấp miễn phí, v.v.

Vài ngày sau, số lượng fan của chủ sở hữu ban đầu tăng lên, chủ sở hữu ban đầu ban đầu không biết, nghĩ rằng những điều tốt đẹp này đến một cách khó hiểu, nhưng dù sao cũng là một điều tốt, ta nghĩ rằng công ty này là một tân thủ mèo.

Đã giúp đỡ một phần người mới, nhưng lúc này chủ sở hữu ban đầu không biết rằng những tài nguyên này ban đầu là của Nghiêm Phong, một tai họa lớn.

Sau đó, do áp lực từ gia đình của chủ sở hữu ban đầu và yêu cầu tiền bạc một cách gián tiếp, chủ sở hữu ban đầu đã thay đổi hình thức phát sóng trực tiếp và trực tiếp lộ mặt.

Bạn cùng phòng phát sóng trực tiếp ban đầu là một nhóm fan hâm mộ.

Ta thích tặng quà, cộng thêm các tài nguyên giới thiệu.

Mức độ nổi tiếng tăng vọt theo thời gian.

Chủ yếu vì chủ sở hữu ban đầu trông rất đẹp.

Dưới sự phù hộ của bộ lọc làm đẹp, một quán ăn trẻ trung, tràn đầy sức sống và quyến rũ, dự kiến lượng fan sẽ tăng lên.

An Sinh không sợ đối phương là người xấu, vạn nhất thật sự!

Công ty con của công ty chủ quản, vẫn hy vọng tiếp tục làm streamer, vì vậy ngay lập tức gửi tin nhắn để bày tỏ sự tiện lợi.

Khoảnh khắc gửi tin nhắn đó, An Sinh nhận được điện thoại của đối phương.

An Sinh cảm thấy quá tập trung, rồi sao?

An Sinh: "Chào, được." Trợ lý: "Xin chào, tình hình là thế này.

Ông chủ của tôi muốn gặp bạn.

Xin đừng từ chối trước.

Có một số chi tiết cụ thể trong cuộc sống của bạn.

Xin hãy để ông chủ nói cho bạn.

Tôi không có ác ý, tôi không biết cách nói của bạn sao?" Sau khi suy nghĩ một lúc, An Sinh nghĩ có thể gặp mặt, và nghi ngờ cuộc sống của chủ nhân cũ.

Đây cũng là một manh mối.

Có lẽ có một lý do bất ngờ, vì vậy đã đồng ý.

Sau đó, An Sinh gửi thời gian và địa điểm được chỉ định cho trợ lý.

An Sinh tin rằng điều đó khiến An Sinh cảm thấy đối phương thực sự không có ác ý.

Thời gian của An Thịnh là trưa ngày mai, tại một quán cà phê bình thường gần trung tâm thành phố, gần nhà An Thịnh.

An Sinh nghỉ ngơi một lúc, buổi trưa phải ăn trưa rồi, đang định nấu ăn.

Một số chuyện nên luôn xuất hiện.

Chương 582

Trốn tránh không có tác dụng.

An Thịnh luôn chủ động tấn công.

Không, cha mẹ keo kiệt kỳ lạ của chủ sở hữu ban đầu đã đến trước cửa.

An Sinh đăng nhập vào phòng livestream, giải thích ngắn gọn lý do bắt đầu livestream, đặt điện thoại ở cửa, hướng camera về phía phòng khách.

An Sinh bình tĩnh mở cửa.

Mẹ Lý như pháo nổ, với một cặp chân của năm người, lao thẳng vào nhà An Sinh.

An Sinh nhanh chóng phản ứng, hơi nghiêng đầu, vì vậy tránh được đòn tấn công của mẹ Lý.

Khi mẹ Lý không thể tấn công, bà ta ngay lập tức bước tới, muốn nắm tóc An Sinh.

An Sinh lùi lại một bước lớn, nhưng không phản công, chủ yếu vì đang livestream, khiến khán giả khó tin rằng đó là mẹ đang đánh nhau.

Không có lợi cho danh tiếng của An Thịnh.

Bố Lý nhanh chóng đi vào nhà, đóng cửa lại, như thể lo lắng chủ nhân cũ sẽ chạy trốn.

Nhìn một chút, An Sinh trong lòng cười lạnh, Thọ Tinh Cung đã cúp điện thoại.

Ta cảm thấy quá dài rồi!

An Sinh: "Bố mẹ, xin hãy nói cho con một số điều, như vậy, con

xấu hổ.” Bố Lý: “Có cánh cứng, bố mẹ con sẽ không nghe!” An Sinh: “Nhưng con mới 19 tuổi.

Không muốn con kết hôn như một món quà vì con đã vay nặng lãi ở nhà.

Con chưa đủ tuổi kết hôn hợp pháp.” “Bố mẹ sẽ đưa tiền cho gia đình Viên Dũng.

Vài ngày trước, em trai con trực tiếp đưa cô ta đến cửa, con suýt nữa chết khiếp.” “Có một đứa em trai, quá thích, không chỉ ăn trộm đồ của con, mà còn nấu cơm với một số người ngoài.

Em trai của con sao?

Đồ khốn nạn, vô sỉ!!!” Môi An Sinh mím lại, cái miệng nhỏ hõm xuống, tóm tắt nguyên nhân và hậu quả, chỉ thấy Lý và mẹ Lý nhìn chằm chằm với đôi mắt đỏ ngầu.

Hai người không ngờ An Sinh sẽ phản bác.

Rõ ràng, một đứa trẻ trung thực, bị đánh đập, không biết cách trốn tránh.

Tại sao bây giờ lại thuận lợi như vậy?

Cha không nói nên lời trong một thời gian dài, trực tiếp nói chín điều: “Được rồi, khi con gả cho ta, mẹ con còn trẻ hơn con, con có thể giúp ta trả nợ, hoặc gả cho ta!” Có lý do để tin rằng, trên dòng thời gian hiện tại, An Sinh nên bị tấn công dữ dội trên Internet, và sắp đạt đến giai đoạn sụp đổ.

Tại sao không có chuyện gì xảy ra?

An Sinh làm sao có động lực để tham gia các hoạt động ngoại tuyến?

Trọng sinh rồi sao?

Chỉ là một giấc mơ được coi là hiện thực?

Phan Lệnh Vũ hơi không muốn tin vào một giấc mơ, vì nó quá chân thật, nhân vật không khớp, ban đầu thuận lợi.

Tiện thể nói một câu, khi nào thì bắt đầu sai?

Khi đó!

Bắt đầu từ khi An Sinh không nghe lời mặc bộ quần áo đó!

Không, không, toàn bộ sự việc lẽ ra là một nhóm người không thành công, một nhóm người không chụp ảnh ta!

Từ ngày đó, An Sinh đã không đúng, giống như hai người khác nhau!

Chẳng lẽ An Sinh cũng trọng sinh?

Phan Lệnh Vũ hơi đau đầu.

Nếu An Sinh cũng trọng sinh, mọi việc có thể gây ra ảnh hưởng bất lợi lớn hơn cho mình!

Phan Lệnh Vũ tự cho là thông minh, biết thời thế.

Hắn suy tư: "Có lẽ cô nên thay đổi trọng tâm.

Mục đích của người đàn ông đó." Phan Linh Ngọc theo ý muốn của mình đã tìm An Sinh, cố gắng khôi phục tình bạn với An Sinh.

Phan Linh Ngọc vui vẻ nói: "An An, cuối cùng mình cũng tìm thấy cậu rồi.

Mình gọi điện thoại cho cậu không được.

Chương 583

Cậu giận mình sao?

Đừng giận.

Tất cả là do mình không tốt.

An An.” An Sinh không biết cô ta đang bày trò gì, nhưng con gái cô ta quá cưng chiều mình, một cô gái thẳng thắn.

An Sinh, khi chơi thì không có tác dụng!

An Sinh thờ ơ nói: “Biết rồi, nếu thời gian có thể quay trở lại, quay lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mình có thể nói đúng không?” “Ồ, buông mình ra!” An Sinh rời đi ngay lập tức, không dừng lại một khắc nào.

Họng Phan Linh Ngọc nghẹn lại, nhìn: Đồ chết tiệt, điên rồi, thật sự muốn làm mình nghẹt thở!

An Sinh chơi vài ngày, trong thời gian đó có đăng ảnh và video hàng ngày, mục đích là để cho fan biết tình trạng cuộc sống hiện tại của mình.

Nhiều fan để lại lời nhắn, đừng vội livestream, tâm trạng của streamer là quan trọng nhất, và cứ như vậy.

An Sinh đọc xong cũng rất xúc động.

Rõ ràng là một người xa lạ, thậm chí vì tình yêu mà sản sinh ra nhiều sức mạnh như vậy.

Sau đó, An Sinh mua một cái bao bố ở một cửa hàng nhỏ trên phố, tối hôm đó đến Trương Tĩnh.

Ta đã xâm nhập vào điện thoại của Trương Tĩnh từ sớm, và biết

vị trí khách sạn.

Vài ngày trước, ta đã theo dõi, biết tuyến đường Trương Tĩnh trở về khách sạn.

Đồ chết tiệt?

Tối hôm đó, Trương Tĩnh kêu la thảm thiết.

Tiếng la hét và tiếng cầu xin quá lớn, màng nhĩ rung chuyển.

À, cơ thể của chủ nhân cũ thật mềm mại!

May mắn thay, xung quanh không có camera, cũng không có người đi đường hoảng sợ, vì vậy, An Sinh vô sỉ đã "thu thập" Trương Tĩnh từ mọi hướng, ba chiều và nhiều tầng lớp.

Khi An Sinh chơi xong, tay hơi mỏi, sau đó dừng lại.

Đương nhiên, Trương Tĩnh đã ngất xỉu cũng không biết gì.

Sau khi An Sinh chơi xong, lấy cái bao bố đi, chuẩn bị quay về...

Ngày cuối cùng của hoạt động ngoại tuyến, An Sinh và người bạn mới Tiểu Nhàn cùng nhau đến hiện trường, Tiểu Nhàn có tiếng nói khá lớn trên Twitter.

Hiện tại, Hàm Tiên, một học sinh, đã gặp An Sinh tại khách sạn.

Đối phương là một người bạn quen thuộc.

Trong tình bạn bình thường, họ đã gặp được định mệnh.

Sau vài câu trò chuyện, bạn được coi là đã biết.

Hàm Tiên: "Nghe nói hôm nay sẽ có một nhân vật lớn.

Tôi nghe nói người thừa kế của tập đoàn Kiều thị, rất trẻ, là ông chủ của công ty tổ chức triển lãm.

Ưm, nếu tôi có thể gặp, thì tốt biết mấy!" An Sinh nghe xong, không nhịn được cười, nếu đoán đúng, người của Tiểu Hiền lẽ ra là

người anh em kết nghĩa rẻ tiền mà An Sinh vừa mua lại, Kiều Cảnh Khiêm.

Chớp mắt, tinh nghịch đáng yêu.

Tiểu Nhàn nhìn, không nhịn được hét lên: "A, An Sinh, nhìn xem, thật tuyệt vời.

Thật ra, tôi không quen, tôi chỉ gặp trước khi nóng, nhưng tôi đã không thành công!

Hahaha, tôi là một cô gái xinh đẹp, hắc!" An Sinh cười bất lực, để...

An Sinh và Tiểu Nhàn đang xem một buổi ra mắt game mới trong sảnh.

Video quảng cáo rất thú vị.

Lúc đó, có tiếng động bên cạnh, Tiểu Nhàn quay đầu lại, bắt đầu vỗ mạnh vào cánh tay An Sinh, ý bảo An Sinh quay lại.

An Sinh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm.

Khi đang định nói ai, nghe Tiểu Nhàn nói: "An Sinh, anh đẹp trai kia đẹp quá, hào quang tỏa sáng, mình thích anh ấy", An Sinh phát hiện ra một cô gái mê trai đẹp đồng tính luyến ái, trông không tệ!

Tiểu Nhàn nói với An Thịnh một cách nhẹ nhàng về điều này.

Khi quay đầu nhìn An Sinh, cô nhìn thấy miệng Tiểu Nhàn há hốc, lắp bắp nói: "An, An Sinh, tại, tại sao?" An Sinh nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Hiến, cười nói: "Có lý do như vậy.

Chương 584

Đồ ngốc, không, không gặp người lớn hôm nay à?" An Sinh cố ý giữ bí mật, không nói rõ, nhưng ta tin Tiểu Nhàn có thể đoán ra.

Tiên Tiên không nói nên lời.

Vận may của tiên nữ như vậy?

Lần đầu tiên trong đời tôi gặp được người tốt bụng và xinh đẹp như vậy, đủ may mắn, tôi có thể mua ngay một gói quà miễn phí, vui quá!

Tiên Huyền: Tôi muốn mua vé số, đừng ngăn tôi!

Tổng thanh tra Tiền lúc này lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ: Không phải ruột thịt thì đánh chết tôi cũng không tin, cuộc đời quá khó khăn, khi tưởng rằng có thể sống yên bình, vui vẻ không lo âu, cuộc sống sẽ luôn cho ta một bài học...

Tổng thanh tra Tiền đã theo dõi Kiều Cảnh Khiêm từ khi anh ta vào cửa, theo ánh mắt của Kiều Cảnh Khiêm, tự nhiên cũng phát hiện ra An Sinh.

Tổng thanh tra Tiền đau bụng, quay người bỏ chạy, lưng áo ướt đẫm mồ hôi lạnh, không dám nói một tiếng, trong lòng nghĩ: Thật sự sợ hãi!

Tổng thanh tra Tiền: Năm xui tháng hạn quá, nên nghỉ hưu sao, nhưng tôi mới bốn mươi tuổi thôi mà, sao lại tàn nhẫn với tôi như vậy, huhu.

An Sinh tự nhiên cũng nhìn thấy phản ứng của Tổng thanh tra Tira, trong lòng buồn cười, không còn ý nghĩ xấu nữa, lập tức đi theo.

Tổng thanh tra Tiền thấy An Sinh đi về phía mình, vô thức chạy

ngược lại.

An Sinh đuổi càng lúc càng gần, Tổng thanh tra Tiền kéo cái bụng bia tròn trĩnh, đôi chân gầy guộc đạp đạp liên tục chạy, mệt đến thở hổn hển, thật thú vị!

Kiều Cảnh Khiêm nhìn phản ứng của hai người, cũng một đầu đầy sương mù, không hiểu tại sao.

An Sinh trêu chọc, thực ra không để tâm đến hành vi trước đó, dù sao cũng là một lời đe dọa.

An Sinh từ từ đi đến bên cạnh Kiều Cảnh Khiêm, ra hiệu, ý bảo anh ta theo kịp.

Hai người đi lên cầu thang phía sau sân khấu, Kiều Cảnh Khiêm hỏi: "Chị, tình huống vừa rồi, chị đang đuổi theo tên béo kia à?" Những cảm xúc đó dành cho chủ sở hữu ban đầu, An Sinh không có tư cách để tận hưởng; mặt khác, An Sinh cũng không thể hòa mình vào đó, toàn bộ quá trình thừa nhận và phồn vinh dường như không có tác dụng gì.

Mặc dù An Sinh cảm thấy xấu hổ, nhưng toàn bộ cảnh nhận diện vẫn rất ấm áp và cảm động.

Khi An Sinh nhìn Kiều Cảnh Khiêm nhìn chằm chằm một cách mạnh mẽ, hắn hiểu rõ, và giải thích với người anh em kết nghĩa rẻ tiền của mình: "Em không để Cảnh Khiêm nói.

Em có lý do.

Em vẫn cần một chút thời gian để làm.

Đã chuẩn bị tâm lý một chút." Mẹ Kiều: "Được rồi, đừng trách An An, đứa trẻ mẹ không tốt, mẹ không bảo vệ, nếu mẹ luôn ở bên cạnh, con sẽ không biến mất, huhu." An Sinh: Đàn bà thật sự làm bằng nước.

Tác giả: Đã thiết lập.

An Sinh: Xuống xe.

Bố Kiều: "Được rồi, đó là một điều tốt cho đứa trẻ.

Xin hãy vui vẻ.

Mẹ và ta đã niệm con bấy nhiêu năm.

Con và ta ở bên nhau.

Bố mẹ sẽ bù đắp cho con thật tốt." An Sinh đã trò chuyện với họ một thời gian dài, An Sinh cũng bày tỏ suy nghĩ và kế hoạch hiện tại của mình.

Bố Kiều và mẹ Kiều đương nhiên không có ý kiến gì.

Dù sao, mong muốn lớn nhất của họ là yêu An Sinh.

An Sinh không chuyển đến nhà Kiều ngay lập tức, nhưng đồng ý chuyển đến càng sớm càng tốt, vì An Sinh thực sự cần giải quyết vấn đề.

Sau khi nghe tin tức từ cha mẹ Kiều, An Sinh cảm thấy cần phải làm rõ sự thật năm nay.

Có lẽ chủ sở hữu ban đầu muốn biết.

Phan Linh Ngọc cũng cần phải giải quyết càng sớm càng tốt.

An Sinh thực tế đã sớm thu thập bằng chứng Phan Lăng Vũ cấu trúc chủ sở hữu ban đầu, nhưng Phan Lăng Vũ lại rất thông minh.

Điện thoại và nhật ký trò chuyện đều rất khó hiểu, vì vậy An Sinh khoanh tay chờ đợi cơ hội.

Không lâu trước đây, An Sinh đã phá khóa nhật ký cá nhân tài khoản riêng của Phan Lăng Vũ, nội dung trên đã khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Chẳng hạn như, nữ streamer như vậy và ai ngủ, hôm nay đã làm điều gì không tốt, làm gì, một ngày nào đó sẽ xảy ra, cũng như Kiều Kính Khiêm, thực sự tràn đầy tình yêu.

Sau khi An Sinh đọc xong, hắn biết Phan Linh Ngọc trọng sinh, "Không trách được lại mong đợi mọi chuyện mà không có báo trước." Hắn đã thay đổi mật khẩu tài khoản nhật ký cá nhân này, đặt nó thành không thể đăng nhập trong một tháng, sau đó xóa và thay đổi các nội dung có thể hiển thị trọng sinh.

Hắn đã liên kết nhật ký cá nhân này với tài khoản công khai của Phan Linh Ngọc "mở", tạo ra một loạt tài khoản nhỏ, đăng các bài viết điên cuồng, sau đó in lại nội dung này.

Phan Linh Ngọc thực sự nổi tiếng.

Chương 585

Lượng fan trên Internet đã vượt qua con số hàng chục triệu, và đã nhận được nhiều sự công nhận thương mại.

Vì vậy, trong một thời gian, Internet đang sôi sục.

An Sinh thức đến hai giờ sáng.

Mặc dù muộn, nhưng vẫn có rất nhiều cú đêm, cầm điện thoại, lướt các trang web tin tức lá cải hết lần này đến lần khác.

Vụ việc của nữ streamer Điểm Qua vừa bị phanh phui, ngay cả trong đêm khuya cũng được chào đón, và nhanh chóng trở thành tiêu đề tìm kiếm nóng.

Đến ngày thứ hai, mọi người ăn dưa đều ăn hết cả quả dưa, mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

Lúc đó, Phan Lệnh Vũ đang trong bóng tối.

Nhưng, ngay cả khi biết cũng không có tác dụng, trừ khi bạn tìm thấy một kỹ thuật kế hoạch cao hơn, nếu không bạn có thể bỏ lỡ một số cơ hội.

Ngày thứ hai, Phan Linh Ngọc cuối cùng đã ra khỏi phòng phẫu thuật.

Không có thực lực.

Dũng khí đó quả thực đáng ngưỡng mộ.

“Đồ tân binh tốt, cuối cùng ta cũng thấy thiên tài ngang tàng như vậy ở Huyền Tông, nhiều năm rồi, có thể dùng năm tầng canh chủng của Liên Nguyên để đánh bại Vương Sơn của ngoại môn cũng có chút kỹ xảo, nhưng quá xem nhẹ nội môn, hôm nay ta sẽ thử phương pháp

của ngươi trước!" Ta thấy một thanh niên hơn hai mươi tuổi cầm một thanh kiếm đỏ thẫm bước ra, rõ ràng là không hài lòng với Từ Phong.

Ba vị lão sư canh vệ nội môn là người thứ ba trong nội môn.

Cao thủ bảy tầng Liên Nguyên!

Nhưng, Từ Phong nhíu mày: "Đồ đệ nội môn Linh Chiến sao?" Tần Bình Quân không khớp.

Bước chân của Vương Phi: "Không, ta." "Ta chỉ đánh Linh Lăng, ta không lãng phí thời gian." Từ Phong vô tình cắt ngang tầm nhìn của anh ta, trực tiếp nhìn chằm chằm vào người duy nhất có tám cấp độ trên sân.

Linh Trạm nhìn Hứa Phong một cái, lập tức nhíu mày.

"Ngươi phải có tư cách khiêu chiến Lăng Ca sao?

Hãy để ta vượt qua trước!" Vương Phi không từ chức.

Nhưng Từ Phong cười: "Xin lỗi, hôm nay ta vừa đánh thắng đồ đệ ngoại môn.

Ta có cơ hội khiêu chiến bất kỳ ai trong nội môn.

Quy tắc đã nói như vậy sao?" Vương Phi trông ngây dại.

Linh Chiến do dự bước ra khỏi đám đông, vẫy tay ra hiệu cho Vương Phi có thể rút lui, sau đó nhìn Từ Phong hai tay chắp sau lưng, khẽ nói: "Ta là Chiến Chiến." "Ồ," Từ Phong nhìn người thanh niên áo trắng đó, gật đầu.

"Xin lỗi, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ trở thành người anh em thứ hai của ta." Hắn mỉm cười nhẹ.

Sau khi Từ Phong phát biểu, tất cả các đồ đệ trên núi đều kinh ngạc.

Nhiều đồ đệ mới tham gia chiến đấu không thể tin rằng một hòa thượng có năm cấp độ tinh luyện lại tự tin đánh bại một đại sư có bảy cấp độ tinh luyện.

Vẫn có nhiều người tin rằng Linh Chiến sẽ khiến Từ Phong sụp đổ ngay lập tức.

“Nghe nói ngươi một trận thắng Chân Bạch Ngọc ngoại môn, một trận lại thắng Vương Sơn.

Quả thực có chút tài năng.” Linh Chiến không bày tỏ bất kỳ sự bất mãn nào với lời nói của Từ Phong, nhưng khẽ nhíu mày.

Toàn bộ Tiêu Thanh Phong đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Linh Chiến cảm nhận được sự thay đổi của mọi người xung quanh, rất hài lòng với sức mạnh của mình.

“Tài năng của ngươi quả thực mạnh mẽ, nhưng tài năng không thể đại diện cho tất cả.

Ngay cả tài năng mạnh nhất cũng không thể khiến ngươi tự đại như vậy.” “Nghe nói ngươi đã luyện tập vài năm trước khi bắt đầu, đó là một loại kinh nghiệm.

Bây giờ, bắt đầu rất hiệu quả, ta chỉ biết một số điều.” “Còn về tên đồ đệ nội môn, đó chỉ là một tên giả.

Nếu chấp nhận, thì hãy đi lấy.” Linh Trạm thấy Từ Phong không dùng vũ khí, tay không.

Nhẹ nhàng vuốt lòng bàn tay, tia chớp đỏ lóe lên, trông rất ấn tượng.

Ma lực Lôi Thần có vị trí mãnh liệt nhất trong nhiều loại ma lực.

Những lời nói bá đạo tùy tiện ngay lập tức kích động các đồ đệ xung quanh.

Đồ đệ nội môn Lâm Trạm đã lâu không ra tay.

Hành động quang minh này quả thực có uy tín trong nội môn.

“Ta sẽ không lừa dối ngươi, chỉ cần ngươi có thể chịu được ba chiêu trung phong của ta, hôm nay đồ đệ nội tâm này sẽ có ý nghĩa với ngươi!” Toàn bộ cơ thể Linh Chiến đột nhiên rung lên và tản ra xung quanh.

Chương 586

Cơ thể hắn di chuyển, chủ động tấn công!

“Bát Nguyên Luyện Du quả thực là một đột phá!

Nguyên lợi dồi dào và ổn định, nhìn thời gian không hề ngắn!” “Đã đột phá!” Khóe miệng Hàn Bối Bối hơi nhếch lên, trong lòng tự hỏi, ta có thể được sư huynh Tuyên Tông đánh giá không?

Thật sự đang tìm người sao.

Nhưng vẫn phải làm gì đó với khuôn mặt đó.

“Hahahahaha, đừng để ý đến Lưu trưởng lão.

Em trai ta luyện kỹ năng khiến tính tình nóng nảy.

Đừng bận tâm từ tận đáy lòng.

Đôi khi thậm chí còn mắng ta mới chết.” Hắn ám chỉ một chuyện không quan trọng, vì vậy đừng nhúng mũi vào.

Khi Lưu Trạm nghe thấy giọng nói, sự tức giận đột nhiên biến mất, trong lòng ta lại ngưỡng mộ Lưu Thanh Sơn.

Ngay cả phụ thân Điền Huyền Tông cũng dám mắng người, mọi người đều biết người đó là một chủ nhân hung hãn, xem ra Lưu Thanh Sơn cũng là một kẻ cứng rắn.

Như vậy, nếu ngươi mắng, thì có mắng vào mặt không?

Lưu Trạm đột nhiên lại cười cười, nói: “Dù sao, lão gia dù sao cũng không nên tùy tiện đánh giá, nhưng kính trọng Lưu đại sư.” Hành động của Lưu Trạm không chỉ khiến Hàn Bối Bối tát một cái, mà ngay cả Lưu Thanh Sơn, người ít giao thiệp với bên ngoài, cũng có vẻ hơi sượng sùng.

Cười bất lực: “Xin lỗi, Lưu mỗ không sai, xin Lưu trưởng lão đừng để ý, hãy để ta chú ý hơn đến việc kinh doanh.” “Được rồi, được.” Lưu Trạm đột nhiên mất đi sự tức giận, cười nói.

“Sau đó, xin hãy bắt đầu từ hai người trong số đó.

Hãy để ta nói về phạm vi tìm kiếm trước.” Hàn Bối gật đầu: “Thần Tử đã nói với tôi trước khi rời đi, yêu cầu Điền Cát Cách hứa Phong có thể trốn ở một số nơi ở phía nam Kỳ Ngọc, vì vậy tôi bắt đầu tìm kiếm từ đó.” “Phía nam?

Xích Vũ lớn đến mức nào, phía nam thế giới thường không bị trẻ con cắt đứt.

Tôi tìm?

Cả hai đều có thông tin chi tiết hơn sao?” Lưu Chiêm Nghĩa lập tức nhíu mày.

“Không, Từ Thiên Thiên không bị một tên béo bịt mắt, vì vậy tôi chỉ có thể lùi lại một bước, tìm một phạm vi đại khái.” Nói xong, Hàn Bối đột nhiên cười lớn: “Lưu trưởng lão thực sự nghĩ rằng việc xâm nhập vào nơi hoang dã dễ dàng đạt được sao?

Nói thật, tôi không phải là người duy nhất xuất hiện ở đó.” Lưu Trạm nhướn mày: “Ý của Hán Điệt Tử là sao?” Hàn Bối cười nói: “Lần này có bốn loại người đi tìm người, tôi không chỉ là một trong số đó, không chỉ ở phía nam Xích Vũ, mà ở ba khu vực phía đông và phía bắc, chỉ có một nhóm.” Khuôn mặt Lưu Trạm lúc này hơi thay đổi.

“Tôi hiểu rồi.” Sau đó hít một hơi thật sâu: “Hạn ngạch khai hoang, tôi phải thiết lập!” Ngay lập tức vung tay áo, dẫn đám đông đến Địch Tuyên Tông, và bắt đầu sắp xếp kế hoạch vây bắt.

Toàn bộ khu vực phía nam rộng lớn, đã được tìm kiếm và cạn kiệt

trong hai năm.

Nhưng, ba năm sau, Thiên Hiên đã đạt được.

Bạn có thể có thêm tư cách để vào vùng hoang dã chưa khai phá không?

Nơi đó nhất định không được bỏ lỡ!

Là cơ hội duy nhất để Địch Huyền Tông vươn lên thành tông phái hàng đầu!

Vì vậy, Từ Phong, xin lỗi.

Lưu Trạm buồn bã nói.

Ban đầu, lạc quan nhất, Từ Phong sẽ là người đầu tiên trong số những người cùng tuổi đi vào Đạo Vực, từ đó mở ra con đường rộng lớn hơn cho nhân loại.

Nhưng hiện tại, mức độ nổi tiếng như vậy là không đủ.

Danh tiếng của Ác Ma Chi Tử điên cuồng ở Huyền Giới có thể nói là không ai biết, không ai hay.

Tuy nhiên, hành động tự hủy diệt đó khiến người ta than thở, nhưng càng mong đợi Thiên Tử mới của Thiên Huyền Tông.

Có lẽ là cơ hội để tổ chức lại.

Tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này...

Vào buổi tối, gió đêm se lạnh.

Bây giờ là tháng mười, cái nóng mùa hè đã tan đi, mùa thu xâm nhập, cái lạnh dần dần lan tỏa.

Nếu là người phàm, e rằng một chiếc áo khoác dày sẽ cảm thấy lạnh vào ban đêm.

Những người tu luyện vẫn đang luyện tập, mặc một bộ quần áo

quanh năm.

Bây giờ, Từ Phong đã trực tiếp đánh bại đồ đệ nội môn.

Địa vị của Từ Phong trong các đồ đệ tông môn đột nhiên tăng lên, căn nhà mà hắn cần đã được nhiều đồ đệ thiện ý xây dựng trong một ngày.

Chương 587

Gia đình An Thịnh đã về được một tháng.

Sau khi xuống máy bay, họ về thẳng nhà.

Khi đến nơi, họ nhìn thấy những vị khách bất ngờ.

Nhiệt độ điều hòa trong phòng không thấp, góc độ cũng không lớn, đến mức cơ thể sẽ bị gió thổi.

Bạn có thể cảm thấy làn gió nhẹ thổi trên mặt mình không?

Thật kỳ lạ!

Nhà ăn ở tầng dưới sử dụng bữa sáng gồm thịt gà và thức ăn cho chó, kèm theo tiếng kinh ngạc của mọi người, ảnh chụp và tiếng hét.

Ồ, tại sao lại có tiếng hét?

Bởi vì có người nhìn An Sinh, nhưng không chú ý đến ly cà phê đầy bên cạnh; do xem xét ý đồ của Thiên Diệp Lưu Vân, có vài người đã xảy ra xung đột.

Nhìn như vậy.

Quan điểm phong thủy của bố sai rồi sao?

À, chủ nhân cũ không, ta không biết!

Một sự hiểu lầm đẹp đẽ.

Gia đình An Thịnh nhìn ba người đứng trước cổng biệt thự, lặng lẽ nhìn từ cửa sổ xe.

Ba người đó là ba người của gia đình Lý.

Bố Lý: "Vợ ơi, đã lâu không gặp." Mẹ Lý đứng phía sau bố, cúi đầu, đến mức không thể nhìn rõ biểu cảm của bà ta.

Lý rõ ràng là không hợp lý, cười toe toét với An Sinh, lớn tiếng gọi chị gái.

Kiều Cảnh Khiêm nghe Lý gọi An Sinh là chị gái thì rất không vui.

Ngay lập tức bật điều hòa, bố Kiều và mẹ Kiều lúc này cảm thấy xấu hổ và sốc.

An Sinh có linh cảm, gia đình này cuối cùng sẽ tái hiện một gia đình mặt dày, báo thù và cực kỳ nặng nề.

Theo phân tích của An Sinh, gia đình Từ Húc đã nghĩ được vài tháng, gia đình Kiều không gây rắc rối.

Ta lại một lần nữa bắt cóc giả bắt cóc con trai của gia đình Kiều.

Dựa trên suy nghĩ như vậy, gia đình Lý tràn đầy tự tin.

Ồ, có lẽ là do An Sinh.

An Sinh thật sự có toàn cục.

Gia đình Lý thị nhất định sẽ nghĩ về giáo dục.

Ký ức về cá của gia đình, vì vậy không đi.

Làm thế nào bạn lại lạm dụng chủ sở hữu ban đầu?

Tác giả: Được rồi, An Sâm đã phân tích toàn bộ!

Bố Lý và mẹ Lý cũng vậy.

Ban đầu là một đứa trẻ hiền lành và tốt bụng.

Sau này trở nên tồi tệ đến mức chỉ làm tổn thương trái tim mình.

Chỉ cần cuộc hẹn hò vui vẻ, phải là một đứa trẻ hiếu thuận.

Khi thời gian biểu quay trở lại kỳ thi tuyển sinh đại học, gia đình Lý hiện đang sống cạnh một hiệp sĩ trong nhà mẹ Lý, xem xét sự ngược đãi gia đình và an toàn, nếu gia đình Kiều báo thù và bắt đi, dù sao đứa trẻ cũng phạm pháp, vì vậy bố Lý đã lao vào khu rừng cổ xưa

mà không cần nghĩ đến việc thu dọn hành lý.

Đã bị muỗi đốt vài tháng, mặc dù nhàm chán, nhưng vì vị trí quá hẻo lánh, công việc của kiểm lâm viên quá vất vả, không ai trong làng muốn làm, vì vậy gia đình Lý đã ẩn náu ở đó, theo hành trình của mẹ Lý về nhà.

Vài ngày sau khi kết quả thi tuyển sinh đại học được công bố, Lý phát hiện ra An Sinh đứng đầu toàn diện trên điện thoại, toàn bộ gia đình lại bắt đầu suy nghĩ.

Mẹ Lý đương nhiên nói: "Gia đình của ta giàu có như vậy, ta đã nuôi dưỡng An Thịnh, đã cho một khoản tiền rồi." Nhưng người đàn ông đó căn bản không hề do dự.

Cảnh này chặn bóng đen trên không trung, đột nhiên dừng lại, cố gắng hết sức bảo vệ, nhưng vẫn có người bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, hét lên và ngã xuống đất.

Khi nhân vật ngã xuống, vài nhân vật bắn ra từ mặt đất không quay đầu lại, lao về phía những bóng đen tán loạn, những bóng đen này đã bị vụ nổ tự sát thổi bay.

Ánh sáng và bóng tối khắp trời không ngừng gào thét.

Sau đó, trên không trung vang lên vài tiếng nổ điên cuồng, khiến người ta kinh hoàng.

Chương 588

Trước khi mọi người nổ tung, trên bầu trời chỉ có một âm thanh.

Từ miệng mỗi người đều biết.

"Vì nhân loại!" "Từ Phong, Từ Phong?" Từ Phong đột nhiên tỉnh lại, nhìn đôi mắt sáng rực trước mặt, chớp mắt, đầu thả lỏng.

Hắn làm ướt và làm bốc hơi những vết nước mắt ở khóe mắt, rồi khẽ nói: "Xin lỗi, ta chỉ bị lạc đường." Hắn đặt quân cờ trong tay xuống, từ từ đứng dậy, đi đến rìa vách đá phía sau, nhìn biển mây cuồn cuộn ở xa, mặt trời mọc, hít một hơi thật sâu và thở ra một hơi dài.

Nhưng khó giải tỏa sự chán nản trong lòng.

Ký ức vừa rồi dường như là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, khiến hắn không thể thở.

Hắn ngẩng đầu nhìn toàn bộ bầu trời, lẽ ra là vô tận, nhưng trong mắt hắn, thế giới này giống như một nhà tù.

"Ngươi chỉ kể cho ta một câu chuyện thôi sao?

Chuyện gì đã xảy ra?" Bóng đen phía trước cuối bàn cờ nhảy nhót sôi nổi, đi về phía Từ Phong, cánh tay hắn tựa vào vai Từ Phong, hỏi.

Từ Phong quay lại nhìn cô gái bên cạnh.

Một dải lụa xanh lá cây vắt qua vai, mái tóc cô ấy nhẹ nhàng đung đưa theo gió nhẹ, đặc biệt sáng dưới ánh nắng mặt trời.

Rất đẹp.

Thấy Từ Phong nhìn chằm chằm một cách sâu sắc, đôi mắt sâu như sao, mặt cô gái hơi đỏ, đầu hơi khó chịu.

“Ta nên làm gì?” Cô khẽ hỏi.

Từ Phong khẽ mỉm cười: “Thật đẹp.

Nhìn năm nghìn năm, ta vẫn không thấy chán.” Thanh Đan ngẩng đầu, với vẻ mặt trắng bệch, lẩm bẩm: “Tại sao lại sáo rỗng như vậy, sẽ không lừa dối người khác đâu.” Nhưng không nhịn được cười.

Tuy nhiên, trong lúc đó, Từ Phong quay đầu nhìn biển mây, giọng nói của hắn dường như ẩn chứa nỗi cô đơn sâu sắc nhất thế giới.

“Đừng lừa dối...” “Năm nghìn năm...” Thanh Đan đang định hỏi điều gì đó kỳ lạ, nhưng đột nhiên bị tiếng bước chân cắt ngang.

“Bắc Trầm Tử” Trầm Tử Phong vệ Tôn Trạm của Điền Huyền Tông siết chặt nắm đấm, chỉ nói ba chữ, nghe Từ Phong.

“Không gặp.” Tôn Trạm kinh ngạc một lúc, không đáp lời, Thánh Tử biết có người gặp?

“Con trai, công công tả” nên dùng máu chu tước của thú dữ để vẽ ra một loại máu động vật ma quỷ, chu tước của hắn đã thay đổi...

“Để hắn đợi ở Phong Lâm.” Trước khi Từ Phong phát biểu, Thanh Đan và Tôn Tán đã đối đầu.

Tôn Trạm ngẩng đầu nhìn Thanh Đan, rồi nhìn lưng Từ Phong.

Khi Thanh Đan vẫy tay ra hiệu, hắn nhanh chóng nói: “Được.” Rồi nhanh chóng rời đi.

Từ Phong lắc đầu, mỉm cười: “Tại sao?” Thanh Đan kéo hắn xuống núi, rồi đẩy ra, “Đi, đi, Chu Tước của ngươi là chìa khóa để canh chủng.

Khi canh chủng, cần có máu không thể thiếu.

Tại sao lại lạnh lùng như vậy?

Chúng ta?" Thấy Từ Phong dường như vẫn không muốn, cô giận dữ nói.

"Dù sao chúng ta cũng là bạn gái tốt, xin hãy rộng lượng." Lý Thu Thủy nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, lạnh giọng nói: "Chiến hỏa Ma Biên vạn trùng, bảo kiếm trong hộp sáng đêm ngày, sư huynh Thần Tử từng nói, trượng phu hà cớ không đeo Ngô Câu, thu lại Ma Biên năm mươi châu!" "Lý Thu Thủy ta, sao có thể cam chịu ở phía sau?" "Nghe nói Ma Tướng Ô Thập đã phá vỡ Quan Sơn Ải ở Ma Biên, giết ba trăm tu sĩ của ta, sau đó chạy trốn về phúc địa ma tộc." Lý Thu Thủy nhìn Bắc Cung Uyển khẽ mỉm cười, mang theo ý thu phong tràn ngập ra đi hào sảng.

"Ta muốn học người xưa, tuyết đầy cung đao!" Một ngày nọ, đại đệ tử nội môn của Thiên Huyền Tông, Kiếm Si Lý Thu Thủy, xâm nhập sâu vào Ma Biên, giết năm trăm ma tộc, truy kích năm vạn dặm vào Ma Biên, sau đó không còn tung tích.

Lúc này, tất cả mọi người trong Huyền Giới đều không biết chuyện này.

Bởi vì, nói chính xác, nó đã không xảy ra.

Từ Phong, người đang ngồi ở vị trí đầu tiên của hàng ghế quan chiến tại Bách Luyện Chiến Trường của Thiên Huyền Tông, lúc này lặng lẽ nhìn các đệ tử nội môn đang tranh luận kịch liệt trên sân, nhưng ánh mắt thờ ơ, dường như tâm tư hoàn toàn không ở đó.

Thanh Đan ngồi cạnh Từ Phong.

Lúc này, trên một đài quan chiến khổng lồ ở phía bắc nhất của Bách Luyện Chiến Trường, đài quan chiến dài rộng cả trăm trượng.

Bên trong có ba tầng bậc đá.

Tầng thứ nhất, cũng là tầng dưới cùng, chật kín ba trăm đệ tử thân

truyền, tất cả đều ngồi xếp bằng.

Tầng thứ hai là ba vị trưởng lão Chiến Đường, mỗi người đều khí tức hùng hậu, tu vi cao thâm.

Tầng thứ ba, chỉ có ba người.

Từ Phong, Thanh Đan, và một bóng đen bí ẩn.

Từ Phong, người duy nhất có chỗ ngồi.

Chương 589

Thanh Đan cũng chỉ ngồi trên tay vịn của ghế đá, lo lắng nhìn Từ Phong.

Đúng một giờ trưa, toàn bộ Thiên Huyền Tông đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Tiếng chuông lớn vang lên ba lần, báo hiệu đại tỉ võ đã bước vào giai đoạn đếm ngược cuối cùng.

Sau ba tiếng chuông, đại tỉ võ Thiên Huyền hàng năm của Thiên Huyền Tông, đã bắt đầu.

Đại tỉ võ lần này sẽ liên quan đến việc phân phát tài nguyên và xếp hạng của mỗi đệ tử trong một năm tới, tất cả mọi người đều dòm ngó.

Tiến lên một bậc, có nghĩa là có nhiều tài nguyên tu luyện hơn!

Đây là cách cạnh tranh lớn nhất và công bằng nhất trong môn phái.

Ngày đầu tiên, tranh đoạt nội môn.

Toàn bộ ba vạn đệ tử nội môn đều háo hức chờ đợi, toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho trận chiến của mình.

Lúc này, bên trong chiến trường rộng lớn.

Hai bóng người đang va chạm kịch liệt, tuyên bố đại tỉ võ Thiên Huyền lần này chính thức bắt đầu.

“Ngươi có biết không?

Lý Thu Thủy đã đi rồi, e rằng sẽ không bao giờ trở lại nữa.” Từ Phong đột nhiên nói vậy, khiến Thanh Đan lập tức giật mình, vội vàng tiến lại hỏi: “Tại sao?” Từ Phong nhàn nhạt nói: “Vì truy sát Ma

Tướng Ô Thập đã đi quá sâu, cái bẫy đó do ma tộc bày ra, ngoài ma tộc, còn có những thứ khác ở đó." Thanh Đan nheo mắt, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng: "Là những kẻ truy sát đó sao?" Từ Phong nhẹ nhàng nhắm mắt lại: "Không sai." "Sau khi trở về đều không muốn nói với ta, ngươi đã chống lại gì ở Ma Biên?

Tại sao phải kháng mệnh đi sâu vào Ma Biên chín vạn dặm?" Thanh Đan nắm lấy vai Từ Phong lo lắng nói.

Toàn thân Từ Phong khẽ run lên, sau đó khẽ lẩm bẩm: "Huyền Giới Thiên...

Thiên bất nhân...

Để làm rõ chuyện này, đều đã chết rồi." Đợi Thanh Đan hỏi kỹ hơn, Từ Phong lại không muốn nói thêm, dường như chuyện này đối với hắn là một điều cấm kỵ không muốn nhắc đến.

Thực ra đối với Từ Phong, tất cả đều không có ý nghĩa.

Bởi vì dù Thanh Đan có biết lúc này, thì ngày hôm nay, cũng sẽ quên hết.

Cúi đầu mỉm cười, không dám cười.

Nhưng, đối với Thượng Đế ở sâu thẳm Thiên Uyên mà nói, sự ngưỡng mộ và tò mò trong lòng hắn càng sâu đậm.

Cha xứ Thiên Huyền, có thể sai sao?

Nếu chỉ là hiện tại, có thể sẽ có một số nghi vấn, nhưng sau khi nhìn thấy ngọn núi biển gầm thét kinh hoàng đó, không ai sẽ nghi ngờ những gì Lý Thiên Sơn nói là giả.

"Vậy cả đêm không quen rồi, bây giờ đang làm gì?" Lý Thiên Sơn nghe câu hỏi tò mò của hòa thượng rồi nói: "Hắn là do sự ngu ngốc của kiếm thuật, Thần Thiên Huyền sẽ không bao giờ từ bỏ bất kỳ hòa

thượng loài người nào.” Người canh gác hiểu rõ.

Một người canh gác thậm chí còn tiến lên hỏi: “Lý vệ, tôi có cần phái người canh gác hỗ trợ không?” Lý Thiên Sơn lườm một cái: “Thần kinh?

Ta ở cuộn cuối cùng của Thiên Sơn.

Lúc đó ta cần ngươi giúp đỡ ta, cẩn thận bảo vệ, và ngăn chặn gián điệp ma quỷ!” “Vâng!” Mọi người trên tường thành đều đồng lòng, sau đó vội vã làm việc.

Chỉ có Lý Thiên Sơn đứng bên tường thành, hơi lo lắng nhìn về phía Từ Phong, khẽ nói: “Ta hy vọng hình phạt đối với Hiên sẽ không quá nặng.” Tần Tông hợp đồng đã ký kết, bạn có thể đầu tư vào mùa thu, giết chết!

Đồng thời, chiến trường ở 60.000 dặm.

Ở đáy một thung lũng hoang vu, Lý Thu Thủy đứng dựa vào tay, áo choàng trắng thấm đẫm màu đỏ tươi, xung quanh có bốn bóng ma quỷ đứng hoặc ngồi.

Ánh mắt Lý Thu Thủy ung dung lướt qua, Thập giai Ma Tướng Ô Thập, Thập giai Ma Tướng trong bóng tối, Thập giai Ma Tướng Vô Phong, Thập giai Ma Tướng Âm Thiên.

Tất cả đều là Ma Tướng cấp mười nổi tiếng, đều là đại sư ngang cấp mười của nhân loại.

Những quái vật ma pháp hiếm thấy trong ngày làm việc này xuất hiện trong thung lũng ma pháp này, có ý nghĩa gì?

“Một cái bẫy.” Lý Thu Thủy dường như đang tuyên bố.

Ma Tướng Ô Thập là một con quỷ kiên cố, bao phủ bởi những vảy đen dài và mảnh, cao 8 dặm.

So với vẻ ngoài kỳ dị của ma quỷ, hắn rõ ràng gần với con người hơn.

Trong tay cầm một cây gậy sói răng đen dài 7 dặm, trông rất nặng.

Trên bề mặt cơ thể Ô Thập bốc ra một luồng khí đen nhạt, hơi tương ứng với cây gậy sói răng.

Tà ác.

"Thật vậy, là cái bẫy của đại sư nhân loại, nhưng ta không ngờ vận may của ta lại tốt đến thế, ta thậm chí còn tu kiếm." Giọng Ô Thập chói tai, lời nói của hắn như gà rừng bị nghẹn ở cổ.

Thập giai Ma thuật thủ vệ tương đương với tu sĩ cấp mười của thần nhân loại, Lý Thu Thủy chỉ là năm tầng thần.

Chương 590

Mặc dù tất cả đều là người đứng đầu trong cùng cấp bậc tu kiếm, nhưng Lý Thu Thủy rất hiểu rõ.

Hôm nay, hắn sẽ không rời đi.

Cấp bậc ma tộc rất đơn giản.

Cấp độ chiến đấu thấp nhất của quái vật tương đương với tu sĩ nhân loại luyện hóa nguyên tố và tu sĩ cấp tinh thể cơ bản.

Ở cấp cao nhất của quái vật, có một chiến sĩ ma quỷ, tương đương với một tu sĩ cấp sơ sinh của nhân loại.

Trên chiến sĩ ma quỷ, là thủ vệ ma quỷ, tương đương với tu sĩ cấp của nhân loại.

Vậy thì ma quỷ, có thể sánh ngang với các tăng lữ của nhân loại.

Còn về ma quỷ, đó là cảnh giới Ma Vương, tương đương với tu sĩ của nhân loại.

Mỗi cấp bậc có mười cấp độ, phân biệt đối ứng với mười cấp độ.

Lúc đó, phía sau Lý Thu Thủy, có hàng trăm xác chết lính ma quỷ.

Những chiến sĩ ma quỷ cấp thấp nhất cũng bị người cấp một của nhân loại...

Xuy xuy xuy!

Tiếng gió rít gào, bốn con ác ma đang trốn chạy nhanh chóng nổ tung thành sương máu hết lần này đến lần khác.

Ngoại trừ đêm đó, ba con ác ma khác cũng sẽ phát nổ và tử vong, chỉ còn lại một cái tàn cơ.

Hai mắt Lý Thu Thủy sáng lên, kích động nói: "Sư huynh, Phong Ma Kiếm Ý, hôm nay rốt cuộc cũng được thấy rồi!" "Hửm?" Nghiêm Phong lại khẽ nhíu mày, thân hình vừa động liền na di đến trước mặt tên ma tướng trong bóng đêm kia.

Nhìn ma tướng loạng choạng tiến về phía trước vài bước, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, trong mắt Nghiêm Phong hiện lên một tia kinh ngạc. "Lũ ma quỷ này đã nuôi cấy chủng mới!" Lúc này, Lý Thu Thủy kéo cái xác bị trọng thương đến bên cạnh Nghiêm Phong, ngồi xổm xuống nhìn thi thể Dạ Ma: "Ta không biết rằng đêm nay sẽ có phát hiện động trời này..." Nghiêm Phong nhìn cái xác dần biến thành vũng nước đen, ma hạch trong nước đen lấp lánh ánh máu nhàn nhạt. "Nhìn qua thì có vẻ giống Huyết Ma, nhưng lại pha trộn một số đặc điểm vật lý của Minh tộc.

Thảo nào có thể đỡ được một kiếm của ta mà vẫn bảo lưu được toàn thây, cấu trúc thi thể này rất đáng để nghiên cứu." Nghiêm Phong nói xong, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc, thu thập huyết thủy và ma hạch của ác ma, rồi giao cho Lý Thu Thủy. "Đem về giao cho tông môn nghiên cứu." Lý Thu Thủy chấn kinh: "Sư huynh, huynh không về sao?" Nghiêm Phong gật đầu: "Ta còn có việc phải làm, đệ về trước đi." Nói xong, hắn xoay người đi sâu vào Ma Vực.

Lý Thu Thủy khẽ thở ra, nhìn bóng lưng Nghiêm Phong rời đi, sau đó cất bình ngọc vào túi trữ vật, nuốt thêm một viên Ngũ Cấp Khí Huyết Hoàn, rồi chậm rãi đi về hướng nhân loại.

Theo dược lực của Khí Huyết Hoàn lan tỏa, thương thế bên ngoài dần khôi phục, cuối cùng bước chân hắn nhẹ bẫng, hóa thành kiếm quang bay về phía biên giới Bạch Liên Quan gần nhất.

Nghiêm Phong tiếp tục thâm nhập vào lãnh địa Ma tộc, bước đi ngày càng chậm, ngày càng cẩn thận.

Bảy vạn dặm.

Tám vạn dặm.

Thẳng đến Ma Pháp Biên Duyên (Magic Edge) chín vạn dặm! "A!" Trong mắt Nghiêm Phong đều là máu tươi và những vết nứt không gian, nhưng không thấy thi thể đâu, đôi mắt hắn dần leo lên màu đỏ tươi.

Trong năm ngàn năm lặp lại, hắn đã ghi nhớ từng màn xảy ra ở nơi này hết lần này đến lần khác.

Phẫn nộ, điên cuồng, cừu hận khắc sâu vào tận xương tủy.

Hắn từ từ hạ xuống mặt đất, phảng phất như sợ quấy nhiễu những anh hùng vĩnh viễn chôn vùi tại đây.

Hắn bắt đầu đi về phía trước.

Mỗi khi đi qua một nơi mà trong ký ức có người ngã xuống, hắn đều lẩm bẩm một mình.

Khi bóng dáng Nghiêm Phong biến mất, nơi hoang lương này chỉ còn lại tiếng cầu nguyện, giống như một lời mặc niệm không thanh. "Mão Đinh Tùng Động..." "Chiến đấu tại Ma Pháp Biên Duyên dưới chân núi chín vạn dặm, chết tại chiến trường..." "Tu vi Vân Thần thất tầng, khi chết cơ bắp và xương cốt đều đứt đoạn, bị giết chết..." Nghiêm Phong nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, sờ lên mặt đất dưới chân.

Từng có một người trẻ tuổi dùng Liệt Dương Hãn làm kỹ năng sở trường.

Pháp bảo kiêu ngạo nhất mà chủ nhân lưu lại là "Tâm Tỏa".

Để áp chế tiếng bi thương khiến người ta rợn tóc gáy, y đã không do dự giao cho Nghiêm Phong thanh ma thuật vũ khí mang chân danh của mình.

Nhưng khi Tâm Tỏa cuối cùng thoát khỏi Ma Pháp Biên Duyên, nó đã đứt đoạn.

Sau đó, hắn lại đứng dậy, đi về phía sâu trong Ma Vực. "Kiếm Tông Hoa Bán Hạ." "Tại chín vạn ba ngàn dặm, chết ở Ngọc Tuyền Pha trên chiến trường Ma Pháp Biên Duyên..." "Tu vi Vân Thần bát tầng, sau khi Đạo Gia Thần Tử chết thì tan rã, dung mạo bị hủy..." *** "Ý ngươi là, Thần tử?" Mười ba vị trưởng lão không nói gì, nhưng vị trưởng lão Chiến Đấu Sảnh kia đã lên tiếng.

Cho dù trong tình huống này, trưởng lão Chiến Đấu Sảnh vẫn giữ thái độ ôn hòa, hỏi nhiều vấn đề.

Chương 591

Tất cả các môn đồ cũng nín thở, nhìn chăm chú hiện trường, không dám phát ra âm thanh.

Cách đó không xa, Thanh Đan chậm rãi ngã xuống đất, đi về phía Nghiêm Phong, lạnh lùng nhìn mười ba vị trưởng lão. "Trong cơ thể người này ẩn chứa một loại Đạo Cảnh tinh thần, không những không có âm mưu với Thiên Huyền giáo phái ta, cũng không phải loại thế gia kia.

Linh hồn ác ma hiện tại hầu như đã dung hợp làm một với hắn.

Đây là phiền toái cực lớn." Nghiêm Phong kiên nhẫn giải thích.

Không có Vương Thương bị yêu ma hóa, tiến nhập Thiên Huyền Tông, xâm nhập bí cảnh Thiên Huyền Hiên Thần, đoạt lại vũ khí Đạo giáo mà ác ma đang sống tại lãnh thổ nhân loại nắm giữ.

Trong năm ngàn năm kia, hắn vô tình biết được vài sự tình, nhưng hiện tại khẳng định không thể phân biệt rạch ròi, nhưng cũng đã giải thích những gì mình biết.

Vì vậy, chỉ cần nói thẳng nguyên nhân là được.

Vương Thương lúc này cảm thấy chấn kinh, giãy dụa muốn chửi ầm lên, nhưng Nghiêm Phong dùng nguyên lực phong kín toàn thân hắn, căn bản không thể mở miệng.

Lúc này, tinh thần ác ma đã bị che đậy, lo lắng mười ba vị trưởng lão của lãnh địa này sẽ phát hiện.

Là đại năng đột phá trở thành tông chủ của tông môn nhị lưu, nhưng tại Thần Tông Thiên Huyền, hắn chỉ là một nội môn trưởng lão.

Nhưng cho dù như thế, y vẫn là cường giả Đạo Cảnh. "Thần tử làm việc này không thỏa đáng." Nội môn thập tam trưởng lão Lâm Phong nãy giờ vẫn im lặng, lúc này sắc mặt bình tĩnh chậm rãi nói. "Từ Ma Vực trở về hai lần, ta đều có thể cảm giác được sự thay đổi của hắn.

Mặc dù hắn cự tuyệt nói cho ta biết điều gì thúc đẩy hắn tạo ra những biến hóa này, nhưng nhất định phải có mấu chốt." "Chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, ta mới có thể giúp đỡ." Sau một hồi suy nghĩ kiên định, Thanh Đan từ từ hãm nhập vào tu dưỡng...

Tại bên trong động phủ, khuôn mặt Nghiêm Phong không ngừng biến hóa.

Trong năm ngàn năm lặp lại, hắn trở nên điên cuồng, sụp đổ, tuyệt vọng và phóng túng.

Những hồi ức tồi tệ không ngừng ảnh hưởng đến lý tính và tính cách.

Chỉ có tạm thời phong bế những cảm xúc vô dụng và tiêu cực này, hắn mới có thể khôi phục bình thường.

Đương nhiên, ấn ký như vậy tự nhiên không thể vĩnh cửu.

Theo tu dưỡng và kinh nghiệm sống nâng cao, hắn sẽ dần dần có thể tiêu hóa những ký ức này.

Khi đó, phong ấn sẽ hơi nới lỏng.

Tuy nhiên, nếu những hồi ức điên cuồng này có thể kiểm soát được, thì có khả năng hắn sẽ không sử dụng đến chúng.

Rốt cuộc, hắn đã chế tạo ra Ác Ma Chi Kiếm điên cuồng, nhưng muốn trở nên mạnh mẽ hơn thì cần một chút điên cuồng. "May mắn là, trong năm ngàn năm qua, ta đã học tập ma thuật kỹ năng, nếu không, đối với tình huống này có khả năng thật sự bó tay chịu trói."

Nghiêm Phong có chút cảm kích.

Rất nhanh, ý thức tìm lại được cảm giác "biết ơn", không còn vĩnh viễn giống như gỗ khô nữa.

Hiện tại hắn chỉ mới hai mươi bốn tuổi.

Không giống như đối đãi với những quái vật ngàn năm cổ quái kia.

Đương nhiên, Nghiêm Phong hiểu tâm lý những người đó, bởi vì đối với những tu sĩ sống hàng ngàn năm, rất nhiều người thân và bạn bè đều theo thời gian trôi đi mà qua đời.

Đối với những thứ không còn luyến tiếc, tự nhiên sẽ trở nên tàn khốc vô tình. *** Một tầng là một gian phòng hộ cực kỳ nghiêm mật, hai tầng còn lại thì không rõ ràng lắm.

Cho dù trong năm ngàn năm chuyển thế, Nghiêm Phong cũng chưa từng tiến vào hai tầng dưới cùng của Hội Nghị Sảnh, đối với Thiên Huyền Tông tựa hồ cực kỳ quan trọng, đến mức thậm chí hắn còn không được gọi là Thần tử.

Điền Huyền Tử vẫn luôn ở trong đó, cho nên Nghiêm Phong dù cân bì lực tận cũng không thèm nhìn.

Nhưng hắn đoán Điền Huyền Tử hẳn là đã đem người đi thất lâu.

Cho dù không có đường lui, ta cũng phá vỡ con đường này.

Rất nhanh, hai người đã đạt tới tầng thứ sáu.

Cho dù ở đây, Điền Huyền Tử vẫn không dừng lại, tiếp tục đi về phía sâu hơn.

Cả tầng bảy chỉ có một mật thất.

Một căn phòng kín, chiều dài, chiều rộng và chiều cao không quá hai trượng.

Trên tường của cả căn phòng phủ đầy các loại phù văn và đồ án phức tạp.

Mặc dù Nghiêm Phong từng trải qua nhiều chuyện, nhưng lần này biểu thị là lần đầu tiên tiến vào nơi được canh giữ cẩn mật này, hiếu kỳ nhìn quanh.

Chương 592

"Ta và trưởng lão Huyền Tông giáo phái sẽ tham gia trận doanh Tuyệt Địa thứ hai.

Trước sau cộng xử lý 38 cái Đạo Hồn Cảnh, ta bị cấm chỉ kiến tạo mật thất mượn nhờ sức mạnh Thiên Toàn tối cường để tham tác." Điền Huyền Tử đi vào căn phòng hắc ám, đóng cửa đá lại, ra hiệu cho Nghiêm Phong ngồi xuống. "Tương lai, ngươi sẽ có cơ hội vì tổ chức làm ra cống hiến.

Hôm nay, nơi này là nơi an toàn nhất Thiên Huyền Tông." "Nói đi, ta nghe.

Không ai có thể nghe lén ở đây.

Yên tâm đi." Nghiêm Phong cảm nhận khí tức trận pháp cường đại nơi này, trong lòng thầm than một tiếng, rồi lặp lại những lời đã nói với Điền Huyền Tử.

Ở đây, hắn không đề cập đến kinh nghiệm của mình, chỉ đàm luận về những tao ngộ tại Ma Pháp Biên Duyên, đồng thời che giấu sự vật quan trọng về "Thiên Thể" cũng như việc nắm giữ thân phận của "Nhân vật thần bí".

Có những việc sẽ không nói cho bất cứ ai, bởi vì chỉ cần nói ra, có khả năng sẽ làm hại người đó.

Thậm chí kiên cường như Điền Huyền Tử cũng vậy.

Chính như Nghiêm Phong sở ngôn, mày Điền Huyền Tử càng nhíu càng sâu.

Sau một thời gian dài, Điền Huyền Tử nhíu mày: "Ngươi nghi ngờ những người đó đang nhắm vào thiên tài nhân loại chúng ta sao?"

Nghiêm Phong gật đầu, bình tĩnh nói: "Cho nên đồ nhi hy vọng tông môn năng gia trọng hình phạt đối với ta, và mượn cơ hội này chuyển dời sự chú ý của thế giới khỏi người ta, để ta có thể bí mật hành động và nghiêm túc điều tra." Điền Huyền Tử đột nhiên trầm mặc, nhưng vẫn lãnh tĩnh nhìn Nghiêm Phong.

Y có thể cảm giác Nghiêm Phong đang giấu diếm thứ gì đó, nhưng cũng biết xác thiết hắn là người như thế nào.

Nếu không, làm sao y lại chọn Nghiêm Phong làm Thiên Huyền Tông Giáo Tử? "Trực tiếp nói kế hoạch của ngươi đi, ta lười hỏi vì sao, nếu ngươi đã đưa ra quyết định, ta hy vọng ngươi... suy xét hậu quả của việc làm này." Nghiêm Phong gật đầu: "Đồ nhi muốn tạm thời hủy bỏ vai trò Đại Thần Tử, rút bỏ người hộ đạo, xem những kẻ đó đối với ta có biện pháp gì." Điền Huyền Tử nheo mắt: "Dùng thân thể của ngươi làm mồi nhử sao?" Nghiêm Phong mỉm cười, đáp: "Đúng vậy." Điền Huyền Tử nhíu mày: "Đối phương liệu có phái xuất Đạo sĩ?" "Ngài và tất cả các sư thúc đều không có chủ nhân sao?" Nghiêm Phong mỉm cười.

Điền Huyền Tử gật đầu: "Được rồi, cùng đi xem thử liệu có chuyện gì thú vị không." Nghiêm Phong cười: "Sẽ rất thú vị." Điền Huyền Tử bất đắc dĩ cười: "Nhưng cần chú ý an toàn, Hoang Địa sắp mở ra, hãy chuẩn bị càng sớm càng tốt." Nghiêm Phong gật đầu: "Thời gian gian nan lắm sao?" Điền Huyền Tử cười nói: "Tin tức báo cáo trên Ngũ Đài, dự kiến bình chướng đại quy mô khai hoang sẽ mở trong hai năm tới.

Trong vòng hai năm, hẳn là có thể tiến vào thời kỳ liên hợp." Nghiêm Phong lần nữa gật đầu: "Ta biết, đồ nhi sẽ sớm chuẩn bị." "Ngươi xác định muốn đi sao?" Điền Huyền Tử hỏi lại.

Nghiêm Phong lắc đầu: "Không, Thiên Tuyển thứ 9 xử biến canh,

hiện tại ta là thứ 5 xử biến canh.

Ta muốn chờ đợi để đưa ra lựa chọn.

Rốt cuộc, sức mạnh Chu Tước Khai Hỏa vẫn chưa xác định." Điền Huyền Tử gật đầu: "Có chừng mực là tốt, nhưng nhất phái rốt cuộc cũng không giúp được gì nhiều.

Căn cứ cơ hội của ngươi, trên thế giới không có bao nhiêu thứ mang huyết thống Chu Tước." Nghiêm Phong cười: "Sư phụ yên tâm, ta có biện pháp." Điền Huyền Tử nhướng mày: "A?

Vậy ta chờ xem." *** Một đám môn đồ 13 đến 14 tuổi tại Diễn Võ Trường ngoại môn Thiên Huyền Tông, Nghiêm Phong ngồi xếp bằng, mỉm cười hỏi. "Ai có thể nói cho ta biết vì sao Tuyên Giới bị chia làm Hồng sắc, Lục sắc và Hắc sắc vực?" Một đám môn đồ trẻ tuổi hưng phấn giơ tay. "Ngươi nói đi." Nghiêm Phong phát hiện một nữ đồ đệ, lớn tiếng hưng phấn đứng lên. "Thưa sư huynh, Trì thị, Thanh thị và Hắc thị tên được lấy từ những thành phố nổi tiếng nhất.

Trì thị từ Trì Liên Sơn, Thanh thị từ Thiên Thanh Đài, Hắc thị từ Mạc Hà." "Tốt, ngồi xuống đi." Nghiêm Phong khen ngợi.

Nữ môn đồ vui vẻ ngồi xuống, sau đó tự hào nhìn các môn đồ chung quanh.

Từ sáu giờ sáng, hắn vẫn luôn ở đây trò chuyện với lũ trẻ.

Đến nay, tại biên giới Nhạn Vũ Tràng đã xuất hiện những bóng người mỹ lệ.

Không ai có thể ngờ, Thần tử Vương tử Thiên Huyền Tông, thiên tài tà ác nhất Tuyên Giới hôm nay thực tế lại đến Nhạn Vũ Tràng ngoại môn chỉ đạo mọi người luyện tập!

Đột nhiên, Nghiêm Phong ngẩng đầu, nhìn về phía biên giới Nghiêm Ngũ Thường, hít sâu một hơi, mỉm cười với những khuôn

mặt non nớt dịu dàng. "Được rồi, hôm nay đến đây thôi...

Tương lai, các ngươi có thể tìm kiếm thêm lời khuyên từ các sư huynh sư tỷ.

Họ có nhiều kinh nghiệm thực tiễn hơn ta." "Sư huynh, tương lai huynh sẽ lại đến chỉ đạo chúng ta sao?" Một nữ môn đồ khoảng 13-14 tuổi mong chờ nhìn hắn hỏi.

Những người khác dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú, nhưng Nghiêm Phong tiếc nuối lắc đầu. "E rằng tương lai sẽ không còn tác dụng nữa." "A?

Vì sao?" Nữ môn đồ theo bản năng hỏi.

Nghiêm Phong lắc đầu, mỉm cười: "Vài ngày nữa, ta có khả năng sẽ rời đi." Đám đông tỏ ra thất vọng.

Hắn đi thẳng về phía bóng râm kia, tất cả mọi người đều đang bàn luận. "Huynh đệ Thượng Đế Chi Tử tất phải đi biên cảnh chiến trường truy lùng ác ma chủng, nhưng sẽ trở về.

Ta sẽ có cơ hội!" "Phó thủ vệ Khâu Thu, căn cứ gián điệp Hàm Minh của ta, Thiên Huyền Thần tử Nghiêm Phong chịu hình phạt nghiêm khắc của Thiên Huyền Tông, phế trừ vai trò Thần phụ, đồng thời di dời người hộ đạo.

Chương 593

Hiện tại muốn rời khỏi Thiên Huyền để ra ngoài luyện tập..." Trong Linh Hồn Lãnh Địa, một người đàn ông trung niên mặc y phục xám trắng, giữa lúc mở và nhắm mắt tựa hồ có sấm chớp và tiếng nổ, nhưng người trẻ tuổi dường như khó phát giác.

Mặc dù cung kính, nhưng tịnh không sợ hãi. *** Đất đai bị Nghiêm Phong từ trên không lấy đi, khiến Nam Thiên Hưng và Vương Chí Thủy kinh ngạc đến ngây người. "Bà mẹ nó Nghiêm Phong, không gian lưu trữ của ngươi rốt cuộc lớn bao nhiêu?" Vương Chí Thủy khóc thét.

Vương Chí Thủy và Nam Thiên Hưng tỏ vẻ khâm phục đối với kích thước túi trữ vật của Nghiêm Phong.

Giống như ma thuật vũ khí, túi trữ vật có cấp bậc nhất định, cũng chia làm bảy tầng: Đỏ, Cam, Vàng, Lục, Lam, Chàm, Tím.

Loại túi trữ vật cao cấp cỡ lớn như màu lam, đại đa số chỉ tồn tại trong tay Vực Sâu Vương Đạo sĩ.

Cho dù đắt đỏ như Thần phụ, cũng chỉ sử dụng túi trữ vật màu lục, nhưng tuyệt đối không có khả năng dễ dàng thu vào vật thể khổng lồ như vậy.

Vì vậy, hầu như theo bản năng, bọn họ đoán túi trữ vật của Nghiêm Phong khẳng định là màu lam, thậm chí là màu tím.

Túi trữ vật kém hơn Nghiêm Phong một cấp bậc lớn, tự nhiên khiến người ta ghen tị. "Thật sự là người so với người làm người ta tức chết, ta vừa rồi nên cùng Tiên Vô Thần khô máu một trận, có lẽ ta có thể giống như Tiên Nữ Bảo nổ ra một cái túi trữ vật cỡ lớn." Vương Chí Thủy tức giận nhìn Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong cười, không nói gì. "Bước tiếp theo muốn đi đâu?" Nam Thiên Hưng hỏi. "Đi thôi, không cần lo lắng, ta khẳng định sẽ trong vòng hai tháng cho các ngươi câu trả lời.

Thuận tiện nhắc một câu, các ngươi nên giữ cẩn thận trên mọi chiến trường, đừng để bị bất cứ ai lừa gạt." Nghiêm Phong cười với hai người, sau đó không còn giả tạo nữa, trực tiếp biến thành một dải cầu vồng màu lục, biến mất ở phía nam bầu trời, thậm chí không có một lời cảm ơn.

Nam Thiên Hưng và Vương Chí Thủy nhìn nhau, sau đó cúi đầu nhìn sơn cốc nơi mặt đất đã bị quét sạch, nhún vai, bay về phía thành phố gần nhất. "Hy vọng cá nhân hắn sẽ sớm có kết quả.

Ta gần đây đã nhận được tín hiệu đột phá." Nam Thiên Hưng nhíu mày.

Sau khi Nghiêm Phong rời đi, Vương Chí Thủy lãnh đạm khôi phục vẻ mặt, liếc nhìn Nam Thiên Hưng: "Ngươi thật sự sẽ không vì gặp gỡ Thánh nữ Lưu Tinh giáo phái mà làm chút gì sao?

Ta nghe nói đó là một cái lô đỉnh tốt." Nam Thiên Hưng cười lạnh: "Nam Thiên Hưng ta lúc nào cần dùng lô đỉnh để cải thiện tu vi?

Lão tổng tông môn não tử thật sự hỏng rồi, ta muốn đợi Nghiêm Phong có kết quả.

Thiết Pháp Hoa sẽ giải quyết biện pháp và ổn định." Nhìn Nam Thiên Hưng cự tuyệt, Vương Chí Thủy bĩu môi: "Cái cô nương chết tiệt kia đích xác tràn ngập sự hấp dẫn với đàn ông đói khát, nhưng ta muốn một nữ thần, bất hạnh là ta tìm không thấy." Nam Thiên Hưng không nói gì lắc đầu, hai người gia tăng tốc độ, yên lặng bay đi.

Buổi tối, hai người trở về vụ án của mình, sự tình về Ngũ Thần của thành phố sắp bị nghiền nát trong lòng, không nói cho bất cứ ai.

Còn về Đạo Hồn Cảnh phía sau "Tiên Trần", nghe nói cuối cùng bị mười cái tổ tiên liên hợp vây khốn rồi tiêu thất.

Nhưng sự thật là gã nam tử kia đã trốn thoát và không chết.

Top 10 Thần Tông cao cấp tập thể phong tỏa tin tức này, và bắt đầu điều tra thâm nhập.

Một cái tổ chức tên là "Tiên Mộng" cũng bắt đầu truyền bá tại Tuyên Giới. *** Sâu trong dãy núi Nam Bộ Lạc Hạ.

Đèn thoát hiểm màu xanh từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng đáp xuống khu rừng.

Nhìn sương mù màu cam vi nhược bao quanh như bông vải, Nghiêm Phong mỉm cười, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Một cái mê đoàn tàn khốc rơi vào Vực Sâu Vương Hậu hình thành nên địa hình đặc thù.

Sở dĩ rời khỏi Thiên Huyền, chính là vì tấm da dê đang ở trước mặt!

Nhiều năm qua, hắn vẫn luôn do dự có nên thực hiện phương pháp này hay không.

Nhưng cuộc chạm trán tại Ma Pháp Biên Duyên, cùng với những thông tin mới trong năm ngàn năm và sự tồn tại của kẻ thù trường sinh bất lão khiến Nghiêm Phong suy tư càng thêm kiên định.

Sau đó, hắn lấy ra cuộn da dê.

Hắn nhìn hàng ngàn từ đơn giản viết bằng văn tự nhân loại cổ đại, những từ ngữ hiếm thấy ngày nay.

Ba chữ lớn đầu tiên hiện ra.

Ba từ có thể được hình dung là rồng bay phượng múa, nét bút như móc sắt, mang theo khí tức thê lương trong sự hùng vĩ đại khí.

"Cường Ngạnh Chi Bí".

Nghiêm Phong lẩm bẩm, sau đó tiếp tục đọc xuống.

Mặc dù đã đọc vô số lần, nhưng giờ phút này vẫn nghiêm túc đọc lại một lần nữa.

Chương 594

"Huyết dịch thối hỏa chế phẩm..." "Lấy tĩnh mạch khai khẩu làm dẫn hướng, mở ra huyết quản, đem chiến đấu thể thối diệt, và dùng chín cái tĩnh mạch làm thối diệt thể tầng thứ nhất.

Sau khi mở ra tất cả 108 tĩnh mạch, hoàn thiện!" "Khí huyết vận chuyển, dụ đạo..." "Ta vô ý đem vật thể phóng đại ở phía bắc phế phẩm... sau đó nơi đó dã sinh Cửu Luyện Chi Thần..." "Tăng cường năng lực tinh luyện tối đa của huyết dịch trở thành công nghệ tinh luyện thứ nhất, một trăm linh tám tĩnh mạch dung hợp làm một, ngưng kết những tuyến điều cằn cỗi, chín cái tuyến điều cằn cỗi có thể tiến nhập thấu xương!" "..." "Nhân dân của ta, xin hãy ghi nhớ tuyên bố dưới đây:" "Trên thế giới này không có Tiên tử!" Dần dần xem xong nội dung hoàn chỉnh của cuộn da dê, đặc biệt là khi đọc câu cuối cùng, Nghiêm Phong như bị chấn động bởi sự bạo lực và những xung động phức tạp tận sâu trong nội tâm.

Từ những hàng chữ viết tay kia, tựa hồ bao hàm vô số cảm xúc: kỳ vọng, bi thương, sát ý, điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng, hy vọng.

Phảng phất như tổ tiên nhân loại trong những ngày tháng vô tận ở sa mạc cổ xưa, đang nhẹ nhàng kể lại cho hậu đại nhân loại nghe về quá khứ.

Vô số lần xem cuộn da dê này, nhưng mỗi lần, cảm giác kích động đều không thể bình tĩnh lại.

Những lời này dường như từng khắc sâu trong máu hắn!

Nhưng hàm nghĩa của nó, đặc biệt là câu "Thế giới này không có thần bất hủ", hắn chưa bao giờ lý giải được.

Nhưng hiện tại... hắn đã hiểu được một chút. "Thế giới này... không có Tiên tử..." Nghiêm Phong lẩm bẩm, nhớ lại lộ tuyến đào thoát điên cuồng sâu trong Ma Giới. "Tuyên Giới thiên không... không phải là bầu trời của nhân loại!" Hít sâu một hơi, Nghiêm Phong nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sau đó ngưng kết lãnh quang rồi lại từ từ mở ra.

Áp chế cảm xúc phức tạp trong lòng, hắn chuyên chú vào luyện tập.

Trong bức thư gửi vị mẫu thân, trang giấy da cuộn do tổ tiên nhân loại lưu lại cửu lưu, ghi chép phương pháp canh chủng chân thực nhất của nhân loại.

Thời đại thay đổi sự tình, và thanh cuộn này cũng bị phá vỡ.

Tuy nhiên, ít nhất nó miêu tả phương pháp bồi dưỡng trạng thái thứ nhất của cơ thể người "Huyết dịch diệt hỏa trạng thái" vô cùng rõ ràng.

Phương pháp này không giống với phương pháp thực tiễn của toàn thể nhân dân Tuyên Giới. "Lãnh địa thứ nhất là Huyết Dịch Thối Diệt lãnh địa, mở ra huyết quản của cơ thể người.

Một tầng có chín lớp, tổng cộng mười hai tầng.

Một trăm linh tám tĩnh mạch huyết dịch thối diệt hoàn thiện." Căn cứ cổ thư, có thể phát triển một trăm linh tám huyết thống, có thể sở hữu sức mạnh của chín con voi lớn.

Nhưng Hoang Lương Chi Thần không giống với các thực tiễn canh chủng cổ đại khác.

Từ chỗ ông chủ nhiệt tình kia mượn một cây bút và giấy, hắn viết xuống tờ giấy, gấp thành phong thư và cất vào trong ngực, sau đó đi ra khỏi tiệm sách.

Tại một quán trà và phòng cao nhã trên con phố đối diện, hắn dùng

tiểu viên thạch thưởng cho tiểu nhị, và yêu cầu gửi phong thư cho thủ vệ trước hào trạch.

Bản thân hắn cầm một ấm trà nóng, dựa vào cửa sổ, nhìn người đi lại trên đường, yên lặng ngẩn người.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu lam dưới sự dẫn đường của tiểu nhị đi vào phòng trang nhã.

Nghiêm Phong quay đầu nhìn người này.

Người này tên là Lưu Bộ Phàm, tên gọi là Phạm Phàm.

Thực tế, xác thực phi đồng tầm thường.

Năm tuổi luyện quyền kích.

Bảy tuổi năm ấy tiến vào trên núi, gặp một vị lão chủ nhân.

Sau đó, tại 24 tuổi thì có một người vợ và ba đứa con trai.

Con trai út khi ra cửa một lần thì bị xe ngựa đâm, vì tranh chấp mà bị người nhà thanh trừ.

Ngẫu nhiên đào thoát được.

Từ đó về sau, hắn đi đến tận cùng thế giới.

Năm 30 tuổi, hắn về quê hương kính viếng người nhà.

Sau đó, cả nhà kia ba ngày sau thất hỏa, một nhà đều không ai sống sót.

Sau đó, trong thời gian sửa chữa miễn phí tại Lam Nham thị, hắn gặp người phụ trách hiện tại của Lý gia ở Châu thị là Lý Phượng Niên.

Hai người đã có khoảng thời gian vui vẻ và trở thành bạn thân.

Hiện tại, hắn ba mươi bảy tuổi, tu vi Phân Giải thập tầng, cung cấp sự bảo hộ cá nhân cho Lý thị gia chủ - một trong ba đại gia tộc

hiện tại ở Lạc Hạ thị.

Chương 595

Hắn am hiểu nhất là ám sát, thủ đoạn chủ yếu là võ thuật siêu năng lực Kim Sắc Xà Thích.

Hắn kế thừa bí thuật áp hạp từ ngọn núi năm đó - một thanh phi kiếm.

Nó ẩn giấu trong y phục trên vai, và sẽ phát nổ.

Đương nhiên, hắn đặt sức mạnh phi kiếm ở vị trí thứ hai, quan trọng nhất là ý bất ngờ.

Trừ người phụ trách Lý gia ra, không ai biết hắn có chiêu này.

Hơi nhắm mắt lại, thông tin liên quan đến người này sẽ xuất hiện trong đầu Nghiêm Phong. "Là người này sao?" Lưu Bộ Phàm nhíu mày, hỏi tiểu nhị thứ hai trong tiệm.

Điếm tiểu nhị cười gật đầu, sau đó cúi đầu lui xuống.

Trong gian phòng chỉ còn lại hai người. "Xin hỏi các hạ là ai?" Lưu Bộ Phàm vẻ mặt vô cảm, tỉ mỉ quan sát Nghiêm Phong, nhưng ngữ điệu không thấu lộ ra cảm xúc.

Hắn không hỏi Nghiêm Phong là ai, hoặc tại sao tìm Lý gia.

Hắn chỉ phụ trách cố dụng nhân viên.

Đối với hắn, Nghiêm Phong không có bất cứ sở trường gì, chỉ là một thanh niên bình thường cảnh giới Viên Tĩnh thập tầng.

Vậy, điều gì khiến hắn dũng cảm dùng phương thức này để gặp thủ não của một trong ba đại gia tộc ở thành phố châu lập?

Nghiêm Phong mỉm cười, uống ngụm trà cuối cùng.

Sau đó đứng dậy, đi xuống quán trà, men theo tường thành Lý phủ

đi về phía đông.

Hai người men theo một con đường nhỏ yên tĩnh từ cửa sau tiến vào Lý phủ, sau đó đến một cái lương đình rộng lớn.

Tuy gọi là đình, nhưng kích thước lại là một hình tròn vài trăm mét, tức là một cái lương và một cái trụ, mỗi cái đều có ba mươi hoặc bốn mươi khối.

Những lương và trụ này đều dùng Tế Nam Mộc tinh chế mà thành, trên bề mặt có phù văn hình bàn tay, theo nguyên khí chấn động, dải màu nhàn nhạt lấp lánh.

Cái này gọi là "Cáo Biệt Dạ Vãn".

Biểu thị đêm thứ hai người ngoài không nhìn thấy.

Trận pháp này tốn nhiều tinh lực, nhưng cũng vô cùng cường đại.

Lý Phượng Niên đột nhiên ngồi thẳng dậy, buồn bực không vui nhìn Nghiêm Phong, tản mát ra khí thế nguy hiểm cường đại, trực tiếp chỉ vào Nghiêm Phong!

Nhưng khí thế đó bị chặn đứng chặt chẽ quanh người Nghiêm Phong.

Hiện tại hắn đang tức giận, đâu còn điểm yếu?

Nhưng Nghiêm Phong vẫn mỉm cười, yên lặng nhìn hắn, giống như không quan tâm.

Thực tế, trong lòng Nghiêm Phong, khi nhìn thấy màn này thì thả lỏng.

Dựa theo hiểu biết về Lý Phượng Niên, nếu Lý Phượng Niên muốn giết người, sẽ không do dự, thương đó tuyệt sát.

Người trẻ tuổi này có thể trở thành gia chủ đại lý thị gia khi còn trẻ, thậm chí có thể cùng thúc thúc Đạo Kính tu nhất áp ức.

Thủ đoạn thông dụng sao?

Lý tá ba sự kiện.

Cũng là điều Nghiêm Phong trước đó thiết kế và cân nhắc.

Hiện tại tràng cảnh này tự nhiên nằm trong dự liệu của hắn.

Thực tế, đối với cái gọi là ma thuật kỹ năng mà nói, hiện tại trong lãnh địa của Lý Phượng Niên cũng không quan trọng.

Cảnh giới của hắn siêu việt giai đoạn bạo lộ ma pháp đặc chất, hiện tại lại nhỏ lại thông suốt.

Chỉ cần lộ ra, có người kiểm tra, nhưng nhìn không ra nguồn gốc tác pháp.

Nhìn Nghiêm Phong hồi lâu, phát hiện không có sự sợ hãi, Lý Phượng Niên mỉm cười, xua tan nguyên lực. "Tại hạ Lý Phượng Niên, đương nhiên là chưởng môn nhân hiện tại của Lý thị gia, ta nghĩ ngươi hẳn là biết, vậy xưng hô thế nào?" Nghiêm Phong mỉm cười, nhìn Lý Phượng Niên gầy gò, thậm chí trên y phục còn thỏa viên hình Đồng Hồn Tệ. "Ta tên là Vương Mục." Hắn khẽ nói.

Lý Phượng Niên cũng không hoài nghi tính chân thực của cái tên này, bởi vì không cần thiết, vô luận thật giả, đều sẽ biết sau khi Nghiêm Phong rời đi.

Sau khi nghe xong câu nói, Nghiêm Phong hiểu Lý Phượng Niên vẫn chưa buông xuống sự cảnh giác cuối cùng, vì vậy để Lý Phượng Niên triệt để tiêu trừ hoài nghi, chỉ có thể sử dụng một chút thủ đoạn.

Chương 596

"Được rồi, ta nên đem lời này nói cho Lý gia nhân, con trai ngài, ta đang nói về đứa con trai thứ ba, đã bệnh một thời gian rồi." Nghiêm Phong nhìn Lý Phượng Niên nhướng mày, vội vàng nói: "Từ hôm đó sau khi từ Thanh Phong Sơn ở ngoại ô phía bắc Châu thành chơi đùa trở về, hắn trở nên tinh thần ủ rũ, ba ngày sau bệnh tình phát tác.

Ta có thể rõ ràng nói cho ngài biết, chuyện này do Vương thị một nhà ở Châu thành gây ra, ta có thể trị khỏi loại bệnh này." Lý Phượng Niên đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt cực độ âm trầm, nói: "Ngươi xác định sao?" Lúc này, hắn thật sự hít thở sâu, giống như trong cơ thể đang cất giấu một con ác thú xấu xí, chờ đợi lựa chọn cắn nuốt.

Sức mạnh ma thuật phi phàm.

Nhưng đối với Nghiêm Phong thì không liên quan, vĩnh viễn đều không thể tự cho là đúng.

Nghiêm Phong nhún vai: "Một viên Tam Phẩm Xích Dương Đan có thể giảm bớt triệu chứng.

Còn về việc thực sự khôi phục, ta e rằng phải đi tìm phó tông ngoại môn lão nhân Lý Tử Hòa.

Người này là bậc thầy phó y học.

Tóm lại, ta đã kê đơn rồi." Vừa nghe thanh âm của hắn, Lý Phượng Niên hít sâu một hơi, nói với Lưu Bộ Phàm: "Đi Vạn Bảo Mộng mua Tam Phẩm Xích Dương Đan tốt nhất, làm theo lời hắn!

Tự mình đi!" "Vâng!" Bên ngoài đình, thanh âm Lưu Bộ Phàm trầm thấp vang lên.

Xích Dương Hoàn là loại đan dược hỗ trợ cần thiết cho người

luyện tập võ thuật thuộc tính Hỏa.

Thuốc này ôn hòa, có thể tư nhuận thân thể vô hại.

Đối với người không luyện tập Hỏa võ thuật, nó không hữu dụng.

Vậy sự tình đơn giản rồi, mặc kệ đúng sai, chỉ cần thử là có thể biết. "Thật sự đơn giản như vậy sao?" Nghiêm Phong chỉ cần liếc mắt một cái là có thể phán đoán ra người như thế nào.

Nhìn đồ vật trên bàn, Nghiêm Phong thả lỏng.

Theo dã luyện hán, đẳng cấp phân vi Đỏ, Cam, Vàng, Lục, Lam, Chàm, Tím.

Bày ra trước mặt ta cái đồ vật này từng nổi danh là tinh thần bảo vật cấp Lục, tại Huyền Giới bị dùng làm một cái khí cụ luyện chế.

Giống như một cái khẩu trang, đây là mục đích thứ hai của chuyến đi này.

Nghiêm Phong không lấy không, để lại 200 vạn Nguyên thạch và một manh mối.

Tuy rằng số Nguyên thạch này xa không bằng Linh bảo, nhưng Nguyên thạch còn lại dùng được vào việc lớn, không thể dùng bừa.

Manh mối kia đối với lão nhân có khả năng quan trọng hơn vài trăm vạn Nguyên thạch.

Sau khi nhận được manh mối Nghiêm Phong cung cấp, khuôn mặt già nua của lão nhân càng thêm mệt mỏi và già nua.

Cả đời vô ưu vô lo.

Chờ đợi khoảnh khắc này đã lâu.

Một thời gian dài, hầu như đã quên mất vì sao lại rơi vào cảnh địa này.

Trí nhớ của ông đang suy thoái, thời gian của ông... sắp dùng hết rồi.

Một thời gian dài sau khi Nghiêm Phong rời đi.

Lão nhân từ từ đứng dậy, cẩn thận thu lại tất cả ma pháp vũ khí trên mặt đất, đóng cửa cửa hàng.

Nhược hữu sở tư nhìn ba chữ "Bảo Đồng Trai" do đệ tử khả ái viết trên chiêu bài, dùng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve hồi lâu, sau đó chậm rãi đi về phía thành phố. "Năm đó là trưởng lão ngoại môn Huyết Hải Các sao?

Hiện tại ta là nội môn trưởng lão.

Thần trụ tại nội môn trường giả.

Ta sẽ giết ngươi..." Rời khỏi Bảo Đồng Trai, Nghiêm Phong chậm rãi đi về phía một con hẻm vắng ở Lạc Hạ thị. "Nhất Thiên Cá Huyễn và Nhất Bách Cá Biến Hóa." Hắn nói khẽ.

Chỉ cảm thấy một bộ mặt băng lãnh, toàn bộ ngoại mạo của Nghiêm Phong, bao gồm khí chất và cấp bậc, đều thay đổi.

Vừa đi ra ba bước, cả người như bị kéo giãn, biến thành một người đàn ông trung niên cao lớn lạnh lùng.

Cấp bậc của hắn dần hạ xuống giai đoạn Á Kết Tinh.

Đương nhiên, tất cả đều là giả, chỉ để che mắt.

Cái này là do kỹ thuật Xương Cốt Giao Hoán tạo thành.

Hiện tại đã tu phục huyết mạch, hắn càng giỏi khống chế thân thể, loại kỹ thuật này cũng càng thuận tiện.

Chương 597

Còn về ngoại biểu, cấp bậc và khí tức, đó là kết quả của Thiên Huyễn Vạn Huyễn.

Mục đích thực sự của Thiên Huyễn Vạn Huyễn.

Loại biến hóa này, ngay cả tăng nhân Đạo Gia Huyết Cảnh cũng nhìn không thấu, còn về Đào Cốt Hồn cảnh cao hơn thì không rõ.

Không chỉ có vậy, lão nhân kia cũng không biết, bởi vì hắn chưa bao giờ dùng trước mặt Đạo sĩ.

Tuy nhiên, cho dù như thế, vẫn có thể được xưng là một cái pháp bảo cấp Lục.

Hiển nhiên, đích xác phi đồng tầm thường.

Nghiêm Phong chậm rãi đi về phía điểm tập hợp của tòa thành, tại đó một nhóm tội phạm sẽ bị áp giải đến Lạc Châu Lam Yên thành.

Hiện tại hắn được gọi là Nhan Giai, một hòa thượng Cảnh Nguyên thập tầng, một trong những hộ vệ của đoàn đội.

Một giờ trước, khi kẻ đó đi đến điểm tập hợp, bị báo cho biết kẻ thù đang tìm hắn.

Hòa thượng hoảng hoảng trương trương rời khỏi thành phố.

Nghiêm Phong cũng không quan tâm Lý Giai làm gì.

Chỉ cần cơ hội như vậy để tiếp cận người kia. "Nhan Giai!

Ở đây sao?

Đi nào, ta cho huynh xem người." Nghe thấy tiếng cười của một hòa thượng trung niên mặt tròn ở bên kia đường, hắn nhớ lại tình huống của Lý gia, cười hàm hậu nói: "Trình huynh, ta không cần mang

chút lễ vật sao?" *** Nửa ngày sau.

Mây đen giăng kín.

Sự thật là, ngay cả Tử Huyên và những người khác cũng không rõ lắm.

Bên cạnh Tử Dao Chân Nhân, hai người trung niên khác lúc này thần sắc ngưng trọng ra tay.

Trong tay họ, một tầng quang chướng trong suốt tinh xảo đang hình thành một cái lồng giam ổn định, tựa hồ cái bóng của người chết đã bị tù cấm trong đó quá lâu, nhưng dường như là đang bảo vệ người đứng xem.

Ba mươi bảy vây quanh ma?

Hai người kia, cũng là cường giả Đạo Hồn đỉnh phong thập tầng, là những người có tu vi cao nhất hiện nay!

Huyền Tông Đại và Tam Đại.

Ba người, đều là những người cao nhất trong Thần Thánh gia, thậm chí cả nhân loại.

Bất kỳ ai trong số họ đặt ở bên ngoài, đều là cường giả tung hoành Huyền Giới.

Nhưng lúc này, biểu tình của họ tịnh không thoải mái.

Thanh Đan và Vương Lệ nhìn dáng vẻ cẩn thận của họ, trong lòng thầm nghĩ.

Một người chết còn có thể công kích người khác sao? "Rắc rắc!" Đúng lúc này, ngọc đao trong tay Tử Dao Chân Nhân chân chính đột nhiên sụp đổ, người nọ đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Sau khi toàn thân run rẩy, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Nhìn thấy cảnh này, con trai thứ bảy của Điền Tuyền lùi lại 100 thước, con trai Tuyên Thanh bị Thanh Đan kéo lại, con trai Tuyên Trì bị Vương Lực kéo lại. "Phanh!" Trong nháy mắt mọi người bạo lui, tinh chướng do sức mạnh của hai Đào Hồn Phong tụ lại an bài đột nhiên sụp đổ.

Nhưng ngay khắc sau, một tầng bình chướng càng thêm kiên cố nháy mắt ngưng kết trên thân thể, bóng đen dữ tợn kia nháy mắt bị bắn ngược trở về!

Mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm, kinh ngạc nhìn một người khác xuất hiện trong miếu. "Ngũ đệ?" Tam trưởng lão Thiên Huyền Tông Tề Kỳ quay đầu nhìn lại, vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả Tử Dao Chân Nhân cũng quên lau vết máu nơi khóe miệng, quay đầu nhìn bóng dáng người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh.

Tuy là kiến trúc quy mô trung bình, nhưng giống như một tòa đại sơn thành, Thanh Đan và Vương Lệ cảm thấy một sự ninh tĩnh khó tả trong đại sảnh có chút u ám này.

Phảng phất như với sự xuất hiện của người này, tất cả những thứ quái dị đều biến mất. "Đệ về rồi?

Chướng ngại bị phá vỡ sao?" Tử Dao Chân Nhân bất chấp thương thế vội vàng hỏi.

Bởi vì hiện tại đây là người có chiến đấu lực mạnh nhất trong Thiên Huyền Tông.

Cũng là cựu tông chủ Thiên Huyền Tông và là người sở hữu danh hiệu Thiên Huyền Tử trước đây!

Thái Thượng Ngũ Trưởng Lão, Bất Yêu Hậu Hối (Đừng Hối Hận)!

Chương 598

Người này 30 năm trước rời khỏi Điền Tuyền, đến biên duyên Hoang Nguyên, cùng Mộng Huyên tụ tập các cường giả thế giới nghiên cứu cách mở ra Hoang Nguyên bình chướng.

Một lần đi là 30 năm.

Hiện tại, lần đầu tiên trở về.

Bất Yêu Hậu Hối cười nói: "Hoàng Dục bình chướng đột nhiên thay đổi.

Hoàng Tổ hẳn là đã tìm được một cuốn Đạo Kinh, và lần nữa thay đổi kết cấu kết giới.

Mộng Huyên đang cố gắng mở lại kênh tần số, cho nên ta tạm thời trở về." Nhìn qua thì lạnh lùng, nhưng nói chuyện lại tùy ý.

Chỉ cần hắn đứng ở đó, bình chướng không còn cách nào bị phá vỡ.

Sau đó, con trai thứ bảy của Điền Tuyền lần lượt cúi đầu hành lễ.

Thanh Đan và Vương Lệ cũng nhanh chóng cúi đầu hành lễ.

Cười đáp lại vãn bối xong, Bất Yêu Hậu Hối xoay người, nhìn Thanh Đan và Vương Lực: "Nghiêm Phong đâu?" Nhìn qua đều có chút biến hóa, mọi người đều nhìn về phía Tử Huyên.

Bất Yêu Hậu Hối nhìn biểu tình của tất cả mọi người.

Có chút kinh ngạc.

Chỉ nghe Thiên Huyền Tử nói: "Hồi Ngũ Tổ, Nghiêm Phong đã xin từ chức Giáo Tử, rời khỏi tông môn đi du lịch." *** Một tu sĩ kỳ quái không biết làm thế nào né tránh đại trận bảo hộ của Phản Huyền Tông

mà đi vào, nhưng người này lại muốn làm giao dịch? "Tốt nhất hãy cho ta một lời giải thích hợp lý, cho ngươi nửa nén hương, nếu không..." Ba vị trưởng lão lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói: "E rằng ngươi không thể rời khỏi nơi này." Tuy nhiên, Nghiêm Phong tịnh không để ý ánh mắt của bọn họ, càng không để ý ngữ khí của bọn họ.

Hắn gật đầu, biểu thị tin tưởng lời đối phương, cười cười rồi hạ xuống hai trượng trước mặt bọn họ.

Khẽ nói: "Trên thế giới này, ngoại trừ Thập Đại Thần Giáo ra, còn có rất nhiều sức mạnh chưa biết, ví dụ như cái gọi là Cổ Lão Gia.

Cơ gia, Khương gia, Trần gia, Bạch gia." Nghe giọng nói của Nghiêm Phong, chỉ một câu đã làm lòng bọn họ lập tức nghi hoặc.

Ba vị trưởng lão trong mắt Nghiêm Phong là những đại sư thần bí, cảm thấy toàn thân có cỗ khí vị đáng sợ, nhưng nhịn xuống không động thủ.

Bọn họ biết Nghiêm Phong biết rõ điều gì đó.

Nhìn biểu tình của ba vị trưởng lão, cảm thụ khí tức thi gia trên người bọn họ, khóe miệng Nghiêm Phong nhếch lên, giờ khắc này đâu còn nửa điểm lễ phép và ôn nhu, một vẻ trương cuồng đang dần dần leo lên khuôn mặt hắn. "Theo Cổ đại Trần gia có bốn vệ binh: Điền Uy, Địch Uy, Ngụy Tuyên và Hoàng Uy.

Trần Gia Hiên và Ngụy có hai người, một người cầm kiếm, một người cầm đao.

Cấp bậc tối cao của Thượng Đế lãnh địa.

Đại sư vĩ đại nhất của Hòa Hài lãnh địa, Từ Đạo." Mỗi lần thốt ra một câu, sắc mặt ba vị trưởng lão đều trở nên ngưng trọng.

Bởi vì những lời này của Nghiêm Phong, là một trong những bí mật của Thập Đại Thần Chi, có lẽ không có bao nhiêu người biết.

Chỉ những thế lực đỉnh cấp thế giới mới có tư cách biết sự tình.

Đối với lai lịch của Nghiêm Phong càng thêm nghi hoặc.

Mắt Tam trưởng lão khẽ híp lại, loại khí tức nguy hiểm trở nên ngày càng nồng đậm.

Nhưng Nghiêm Phong vẫn làm như không thấy, nói: "Ở thời cổ đại, Trần gia tịnh không giống như hiện tại cách biệt với thế gian như vậy.

Sức mạnh của họ lớn đến mức trong nhà có chuyên gia, cũng..." "Câm miệng!" Ánh mắt Tam trưởng lão ngưng trọng, trong lòng bàn tay chậm rãi hiện ra một đạo đao quang sáng ngời, không khí chung quanh bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Nghiêm Phong nhìn đao quang trong mắt hắn, cười nói: "Nghe nói lão tổ tông Trần gia Trần An vẫn bình yên vô sự.

Ba năm trước, hắn bế quan, ý tại đột phá Đạo Cốt cảnh giới, tiến nhập Đạo Hồn.

Sau khi lão tổ bế quan, nội bộ Trần gia bắt đầu xuất hiện hỗn loạn." "Đa số tranh chấp gia đình đều như vậy.

Chỉ là thiên tài trong một chi nhánh quật khởi, mà người trong chi nhánh chính lại không có lòng khoan dung.

Muốn diệt trừ tận gốc để bảo hộ địa vị của mình." "Trong Tứ đại thế gia, Trần gia là gia tộc duy nhất có tiềm lực yếu nhất.

Có nội hao như vậy, Thiên Khánh Đài tại Thanh Ngọc cấm khu sắp mở ra.

Tín đồ và nhân dân tông thân của quý gia đình đều sẽ tiến vào.

Ai có thể cạnh tranh với vãn bối Trần gia..." Nghiêm Phong chắp hai tay sau lưng, đi đến bên cạnh Hứa Đạo, khẽ nói một câu khiến tất

cả đệ tử ngoại môn chấn kinh và bàn tán xôn xao. "Nghe nói hạ đẳng thần thông võ học 'Hoàng Phượng' của Trần Gia Hiên do một người trẻ tuổi chi nhánh Trần gia nắm giữ, bản sự Hoàng Phượng tắc là thượng đẳng thần thông 'Hoàng Phượng Bách Phân Chi Bách Phách' do Trần gia nhân thân tự động thủ tuyệt học Tiên tử.

Người này có thể ở độ tuổi yêu nghiệt bày ra như vậy, đủ để chứng minh tư thái thượng thiên, cũng là hy vọng đối vị của Trần gia!" "Tuy nhiên, loại thiên phú này dẫn đến sự nghi hoặc của những kẻ phụ trách bắt mạch.

Phải mau chóng thoát khỏi." "E rằng phải ở lại đây một lát." "Nhưng có một chuyện hay không?" *** Tại tỉnh đạo M thị, một chiếc xe thể thao Mercedes đang phi như bay, nương theo tiếng cười to: "Ha ha ha, Thiên Không chiếu phiến của ta đúng là một kẻ được thiên đường chiếu cố, 10 triệu, tiêu pha thôi!

Chương 599

Ha ha ha ha ~" Phanh!

Tiếng cười hoàn toàn đình chỉ.

Chỉ có một chiếc Mercedes-Benz thể thao đâm vào một chiếc xe tải đột nhiên lao ra từ đường hương thôn với tốc độ 160 dặm/giờ.

Người trong xe Mercedes vẫn tử vong.

Tại một không gian thần bí, màu xám, cái gì cũng không có.

Thiên Không từ từ tỉnh lại. "Nơi nào đây?

Chẳng lẽ ta không chết sao?" "Người trẻ tuổi, rốt cuộc tỉnh rồi?" "Tỉnh rồi sao, lão đầu?

Ta chuẩn bị rời đi." Thanh âm một người truyền đến. "Ai!

Ai đang nói chuyện?" Thiên Không kinh khủng quay đầu lại nhìn.

Hắn nhìn thấy một vị lão nhân đứng cách đó không xa.

Ly đến gần, nhưng không thấy rõ mặt. "Người trẻ tuổi, đừng sợ hãi.

Ngươi đã chết, nhưng linh hồn ngươi không thể tiến nhập thế giới bên kia.

Cho nên ta đem ngươi đến đây, ta chỉ muốn đưa cho ngươi một số thứ." Lão nhân thản nhiên nói. "Ta đã chết.

Tặng ta đồ vật có ích gì?

Ta có thể từ cõi chết sống lại sao?" Thiên Không cúi thấp đầu. "Chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện, thật sự có thể cải tử hồi sinh.

Hắc hắc," Lão nhân cười. "Điều kiện gì?" "Giúp ta quảng cáo,

đương nhiên không phải hiện tại, mà là sau này." "Quảng cáo?

Phục ta sao?

Tại toàn thế giới đều được hoan nghênh sao?" Thiên Không nháy mắt sáng mắt lên. "Không, là khắp vũ trụ!

Làm không?" Vị lão nhân ý khí phong phát. "Lúc làm thì cho ta cái gì?

Kỹ thuật siêu cao hay vũ khí vô song?" Thiên Không kỳ quái hỏi. "Ân, ta không có mấy thứ đó, nhưng ta có hệ thống và tất cả mọi thứ trong đó.

Nhìn xem, Vương chế độ..." "Cái gì, Vương chế độ, Vương Giả Vinh Diệu sao?" Lão nhân chưa nói xong, Thiên Không đã cắt ngang. "Cảm tạ chủ nhân lựa chọn.

Ta nhất định sẽ giúp đỡ đông đạo chủ giành được quán quân." Lão nhân chưa kịp trả lời, một giọng nữ hệ thống vang lên. "Được rồi, đã lựa chọn xong, bắt đầu cuộc sống mới đi." Lão nhân vội vàng nói, trước khi Thiên Không bị bạch quang phản xạ, bóng dáng Thiên Không từ từ mơ hồ.

Khi hắn sắp biến mất, một thanh âm rống lên. "Lão đầu lừa ta!

Ta không có lựa chọn thương hiệu!

Trời quá đen tối!" Thanh âm trở nên ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất. "Lão bằng hữu, ý trời, không thể trốn tránh, vậy để hắn thử xem, ta chỉ có thể ở đây giúp, ai..." Bóng dáng hoàn lão nhân trở nên ngày càng mơ hồ, cho đến khi biến mất, cả không gian thần bí này, cũng chỉ còn lại tiếng thở dài thườn thượt.

Sáng sớm, tại một căn nhà gỗ nhỏ, một tia nắng chiếu vào.

Trên giường gỗ, một bóng người từ từ mở mắt, mặc y phục vải

lanh, bản mặt nghiêm nghị. "Cái gì a, lão đầu nhất định lừa ta!

Chương 600

Mẹ kiếp..." Thiên chưa sáng đã oán giận, một trận kịch thống xuất hiện trong đầu, ôm đầu đau một hồi, đau đớn mới biến mất. "Cái gì?

Ký ức của ai?

Cũng là cô nhi?

Dưỡng phụ, dưỡng mẫu?

Vương Đại Lục?

Từ trên vách núi rơi xuống?

Cũng được gọi là Thiên Không Chiếu Phiến?

Được rồi, ta khẳng định đây là thân thể người khác, nhưng gã này tựa hồ ngã xuống và thoi thóp, sau đó ngay khoảnh khắc tử vong, linh hồn ta tiến nhập thân thể hắn.

Ta đi, máu chó như vậy?

Không, ta không muốn nhận.

Đã cũng là một thiên thể, hãy để ta nhuộm đỏ cả vũ trụ.

Mặc kệ lão nhân kia có lừa hay không, ít nhất thật sự làm cho ta trọng sinh.

Nếu đã đáp ứng chiếu theo lời ông ta làm, nhất định phải làm.

Ai bảo ta, ta sẽ trở thành một người màu đỏ, hắc hắc." Ngồi trên giường, Thiên Không Chiếu Phiến vẫn luôn cười khà khà. "Ca ca, ca ca, tỉnh chưa?" Một thanh âm trong trẻo từ bên ngoài nhà gỗ truyền đến. "Nga, nga, tỉnh, tỉnh, chờ chút, ta ra mở cửa." Căn cứ ký ức, hắn là con gái của dưỡng phụ mẫu Dương Lan tên là Thiên Không, hắn mở cửa. "Y ca, đừng đi lên núi hái thuốc nữa, được không, nếu không

phải mẹ vừa mới ngất đi, ta tưởng rằng huynh...

ô..." Hắn nhìn thấy một cô bé tướng mạo thanh thuần, ăn mặc giản dị, ôm chầm lấy Triệu Thiên, khóc nói. "Lam Mai, chỉ muốn ta chết sao, chẳng lẽ không thấy ca ca hiện tại rất tốt, và bảo đảm sau này không đi nữa sao?" Triệu Thiên giả trang bi thương nói. "Không, ta không muốn giống như ca ca ta chết đi." Cô bé vội vàng cáo lui. "Ta đang đùa đấy.

Lam Mai sao có thể hy vọng ta chết chứ?" Triệu Thiên cười. "Đương nhiên, hắc, ca ca, ta phát hiện sau khi ngã xong, hình như huynh có tính cách cởi mở hơn.

Trước kia chưa bao giờ nói đùa." Cô bé buông Thiên Không ra. "Ta chỉ cảm thấy ta đi quá muộn rồi.

Ta cả ngày đều bản mặt nghiêm nghị, phải vui vẻ, cho nên ta hy vọng tương lai cũng có thể vui vẻ, Lam Mai.

Ta có chút mệt mỏi, nằm một lát." Một ngày thật ấm áp. "Được rồi, hảo hảo nghỉ ngơi, ca ca.

Thuận tiện, đừng quên buổi chiều Lan Nhược học viện chiêu sinh, ta cảm thấy huynh trở nên đẹp trai hơn rồi.

Hi hi." Cô bé vừa đi ra khỏi nhà gỗ, thuận tiện cũng đóng cửa lại.

Nhìn bóng lưng cô bé, "Chờ ta trưởng thành, ta nhất định là một vô danh tiểu tốt." "Hệ thống!" Thiên Không soi rọi tâm ta, ta lớn tiếng hô. "Chủ nhân, ta tưởng ngài đã quên ta." Một thanh âm xuất hiện trong đầu Thiên Không. "Tên ngươi là gì?" "Hồi chủ nhân, ta là Uông Triết hệ thống (Vương Giả hệ thống), căn cứ địa cầu thượng Vương Giả Vinh Diệu biên chế trò chơi.

Chủ nhân có thể gọi ta Tiểu Diêu." "Ân, Tiểu Yêu, sau này gọi ta chủ nhân, đừng gọi ta chủ nhân, nghe không thoải mái.

Có công năng gì?

Có kỹ nghệ siêu cao hoặc võ công không?" "Có, chủ nhân, để ta trước tiên cho ngài xem một ít số liệu." Tính danh: Triệu Thiên Linh hồn sức mạnh: 40 Cường độ: 50 kg Huyết dịch: Không có Cấp bậc: Nhất cấp chiến sĩ (Linh hồn bạn lữ) Kỹ năng: Vô Võ thuật (đãi tuyển): Có thể lựa chọn một hạng kỹ năng của tất cả anh hùng trong Vương Giả Vinh Diệu.

Mỗi cá nhân anh hùng cần trang bị vũ khí đặc định và mảnh vỡ thuộc tính. "Chủ nhân, linh hồn sức mạnh đại biểu cho sức mạnh của linh hồn, cường độ đại biểu cho sức mạnh của nhục thân, võ giả và linh hồn đẳng cấp cũng căn cứ đẳng cấp trị của hai giả quyết định.

Không có võ thuật, chỉ có thể đi tìm kiếm trong tương lai, nhưng có võ thuật kỹ xảo.

Võ thuật kỹ năng không nhiều.

Chương 601

Võ thuật kỹ năng lấy linh hồn sức mạnh làm cơ sở, võ thuật kỹ năng lấy linh hồn sức mạnh làm cơ sở." Khổ luyện nhiều năm công pháp không bằng người khác luyện vài năm.

Từ nhỏ học tập võ thuật, cường tráng hữu lực, nhưng hiện tại bị một học giả không có năng lực ước thúc siêu việt.

Đỉnh cấp công pháp, bí kỹ, không có những thứ này, cha con hai người sau này sẽ bị người khác thương hại, sống nay đây mai đó, trở thành người hầu cho nhân loại.

Không, phải có một công pháp cường đại, năng lực, không bị người khác bắt nạt, chiến đấu, cướp bóc, để Hắc Cẩu và mình mạnh hơn, lấy tốc độ nhanh nhất mạnh hơn. *** Vì vậy, hắn tiến hành điều tra triệt để, và đi đến Phương gia tại Cát Thành.

Lão Nha tại cả giang hồ, Vệ Huyền, Nam Tầm Huyền đều không lưu hành, nhưng nếu là 60 năm trước, gia hỏa này sớm đã được người đời biết đến.

Được người tôn kính.

Khi đó, Phương Tâm Tố dụng thân thể, quyền đầu, thủ chưởng, chân và đao quét ngang thế giới là đệ nhất thiên hạ.

Không ai có thể ngăn cản, giang hồ trong đám đông thoát dĩnh nhi xuất.

Nhưng cuối cùng, không biết vì sao tiến nhập "Tịch Tĩnh Sâm Lâm", cũng không có bất cứ tin tức gì.

Sau khi mất đi đệ nhất danh thế giới, Phương gia đình mỗi huống dũ hạ.

Những năm đó, bị rất nhiều địch nhân bách hại.

Lúc này, từ Đỗ Vi phiêu bạc Cát Thành định cư.

Tất cả công pháp trứ danh trong bộ sưu tập của tô tại gia hỏa đều bị các môn phái lấy các loại danh nghĩa đoạt thủ.

Tuy nhiên, trong thời gian đánh bại cường đại địch nhân, bộ sưu tập mật tập vẫn còn bảo tồn tại Phương gia hỏa.

Phương gia hỏa thu thập vài loại cao cấp công pháp.

Nhưng những năm này, Lão Nha không biết vì sao không có người nào nổi danh trên giang hồ.

Cho nên cha của Hắc Cẩu nhìn trúng người nhà họ Phương. "Cô cô..." Cha cúi đầu nhìn con chó đen kia, bụng sôi cô cô kêu.

Hắn đưa tay vào túi, từ từ lấy ra thứ được gói bằng giấy dầu.

Hắn vừa mới đánh hai lần, biết cái sai lầm kia.

Hắc Cẩu không nói gì, tưởng rằng cha sẽ tìm lý do giáo huấn ước thúc.

Nhớ kỹ phải ăn cơm, đang tuổi ăn tuổi lớn.

Cha ta mở báo chỉ ra, một cỗ mùi thơm đập vào mặt.

Nước miếng Hắc Cẩu bắt đầu chảy ra.

Mãi đến lúc đó, Hắc Cẩu mới ý thức được cả ngày chưa ăn gì rồi.

Cha đưa con gà nướng bên trong cho Hắc Cẩu.

Biểu tình của ông không thay đổi, nhưng trong mắt lấp lánh thiện ý.

Cha.

Nghiêm khắc đi cùng với tình yêu, trừng phạt đi cùng với trừng phạt, quan tâm đi cùng với quan tâm.

Khi con gà nướng bị đẩy một nửa, Hắc Cẩu không kịp chờ đợi cầm đùi gà nhai ngấu nghiến.

Biết cha bình tĩnh lại, "Cha, sao không nói cho con biết vì sao lại muộn thế?" Con chó đen kia khi ăn cơm thì lộ ra hàm răng.

Vừa rồi cỗ lực lượng kia đánh trúng Hắc Cẩu không phải là chuyện đùa.

Thống khổ, nhưng thật sự đói, cho nên cho dù đau đến nhe răng trợn mắt, cũng không thể đình chỉ việc ăn.

Con chó đen ban ngày chỉ nghe tiếng cha giục giã, nhưng không nghe rõ ở đâu. "Không phải vì sao cả.

Để ban ngày phân tán sự chú ý của người khác, và hỏi xem buổi tối có hoạt động gì, tại buổi tối đổi ca trực thì mang ta đi." Cha nói. "Vậy công pháp thế nào!

Học tập như thế nào?" "Đừng lo lắng, ta hôm nay từ Úc Phương học được 《Xuân Kiếm Nhập Môn》, ta 《Không Giác》 cũng tiến vào tầng hai.

Loại chiến thuật này thật sự cường đại, nội lực lưu động phi thường rõ ràng, mạnh hơn nhiều so với [Thiết Cô Thối] của ta." "Đó là đương nhiên, nếu không Mộ phụ cũng sẽ không để ý.

Để trộm học võ công.

Chương 602

Không thể so sánh hai loại phương pháp, một loại thân thể huấn luyện pháp, một loại nội lực huấn luyện pháp." Sáng sớm, lá rụng bị gió thổi rơi lả tả tối hôm qua tán loạn đầy đất, có lẽ là một loại thi ý.

Nhưng người hầu không thể chán ghét lá rụng, bởi vì nếu không có nó, thậm chí không có cơ hội làm việc.

Tại đội quét dọn nhà họ Phương, một người dáng dấp nhỏ nhắn, da trắng cầm một cái chổi tre lớn.

Đó là một con Hắc Cẩu (Chó Đen).

Màu đen chỉ thích hợp với những gia đình quý tộc, tốt hơn so với người hầu bình thường.

Cha của hắn là một người được giám hộ của Phương gia, cuộc sống của ông không thể so sánh với một người hầu bình thường.

Tuy nhiên, Hắc Cẩu và cha hắn chưa bao giờ so sánh với người bình thường.

Mục tiêu của họ là thành danh trên giang hồ. "Xoát!" Hắc Cẩu quét lá cây thành một đống, chẳng mấy chốc, khu vực trở nên không nhiễm một hạt bụi. "Phạm Hiểu huynh đệ!" Hắc Cẩu hô với đội ngũ.

Lúc này, trong đội ngũ có thân ảnh lập tức chạy lại.

Mặt hắn và Hắc Cẩu không sai biệt lắm, nhưng thân thể lại vừa gầy vừa ốm, giống như đã lâu không có đủ thức ăn. "Hắc ca ca." Quen thuộc xưng hô một con chó đen như vậy, đồng thời dùng bao vải mang theo đem lá rụng mà Hắc Cẩu quét đi đóng gói lại.

Không có vứt bỏ lá cây, mà đem về đốt đi.

Phạm Hiểu huynh đệ chạy trốn khỏi trận lụt ở Dân Giang.

Thân không một xu dính túi, mất đi cha mẹ.

Hai đứa em trai em gái tuổi dưới bảy tám đều để hắn làm việc và chăm sóc.

Khó khăn, cho nên tất cả đều nên tiết kiệm. "Đem những thứ này đi hết đi!" Hắc Cẩu chỉ vào đống lá nói. "Cảm ơn, Hắc huynh đệ." Phạm Hiểu huynh đệ xấu hổ cười với Hắc Cẩu, sau đó quay lại làm việc.

Thể lực của hắn yếu hơn Hắc Cẩu, một nửa công việc của hắn chưa hoàn thành.

Tại một đám người hầu trung, chỉ có con chó đen kia giữ lại lá rụng làm bếp nhỏ.

Người hầu tịnh không giàu có, có thể tiết kiệm tiền.

Nhưng Hắc Cẩu bất đồng, không phải dư thừa, mà là khinh miệt.

Con chó đen kia mặc một chiếc trường bào, che kín cẳng chân và thân trên, khiến nó phi thường không vừa vặn.

Thực tế đó là quần áo cũ của cha Hắc Cẩu.

Căn cứ nguyên tắc này, lương tháng của cha Hắc Cẩu là mười đô la.

Một con dao nhỏ có giá 100 Đồng Hồn Tệ, mỗi cái Đồng Hồn Tệ có thể mua hai cái màn thầu.

Cũng tức là, nếu một người một ngày ăn ba bữa cơm, hoặc chỉ cần 90 Đồng Hồn Tệ.

Hoặc không dùng một con dao là có thể ăn ngon.

Ngoài ra, người bình thường căn bản không có khái niệm ăn ba

bữa.

Buổi trưa ăn một bữa cơm, buổi tối ăn một bữa cơm là thỏa mãn.

Phạm Hiểu huynh đệ thông thường một ngày ăn một bữa cơm.

Chỉ có khi được trả tiền, mới có thể thêm một bữa cơm để cải thiện thức ăn.

Nhưng đối với gia đình Hắc Cẩu thì không giống vậy, tục ngữ nói cùng văn phú võ, hai người đều là người tập võ, mỗi ngày chỉ riêng ăn uống đã gấp mấy lần người thường, có thể nói là vô nhục bất hoan.

Tuy rằng Thiết Hoàn Thối là tam đẳng, nhưng tại tam đẳng cũng là tốt.

Sức mạnh của nó tương tự như Thiết Tí Quyền, Cường Thân Thuật, Ưng Kích Trảo các loại luyện thể thuật lưu truyền rộng rãi trên giang hồ.

Tuy nhiên, những kỹ năng luyện thể này thiếu phương thuốc, biến thành kỹ năng tiêu hao tuổi thọ.

Khi tố chất thân thể hạ thấp, không chỉ võ thuật sẽ hạ thấp, luyện tập lưu lại ám thương cũng sẽ theo đó nảy sinh, khi mưa gió trở trời sẽ ngày càng khó chịu.

Thiết Hoàn Thối thì bất đồng.

Phương thuốc luyện thể được gia truyền trong nhà Hắc Cẩu.

Chương 603

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bềnh, cây cối xanh tươi, nhưng thời gian lại thật nhàm chán.

Biên giới giữa Rừng Mạt Niết Mễ Nhĩ và Đại thảo nguyên Ưng Giác là một đường thẳng rõ ràng, như thể vươn thẳng tới tận chân trời, không có bất kỳ ranh giới nào.

Một con đường đất, phủ đầy cỏ cốc đen, chỉ có hai vệt bánh xe màu vàng bị bánh xe nghiền nát, kéo dài ra xa tít tắp.

Thỉnh thoảng, người ta có thể thấy một đống phân ngựa tươi hoặc khô, nhưng phía sau có bọ hung đang cần mẫn làm việc.

Một chiếc xe ngựa bốn bánh do hai con ngựa già đốm kéo đang chầm chậm di chuyển, kêu kẽo kẹt, cót két.

Trên nóc xe, một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen và đôi mắt vàng tên Hải Nhân Lý Hi Salarps đang nằm đó, nhìn lên bầu trời, đôi mắt không chút biểu cảm.

Mặt trời đã bắt đầu nghiêng về phía tây.

Vài giờ nữa thôi, đêm sẽ buông xuống.

"Ông nội George, đêm nay chúng ta ngủ ở đâu ạ?" Hải Nhân Lý Hi dụi dụi đôi mắt sáng ngời, ngồi dậy hỏi người lái xe phía sau.

Có hai người ngồi trên tấm ván ngang phía trước xe ngựa.

Người lái xe bên trái trông như một ông lão.

Bên ngoài ông mặc một chiếc áo gi lê đen, bên trong là áo sơ mi vải lanh.

Tuy đã lớn tuổi nhưng ông vẫn sạch sẽ, gọn gàng và phong cách,

cho thấy ông là một quý ông đứng đắn.

Bên phải rõ ràng là một cô bé.

Cô bé mặc một chiếc váy dài có họa tiết trang trí.

Cổ tay áo và cổ áo đều thêu ren, đội một chiếc mũ rộng vành chống nắng.

Cô bé tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

"Hải Nhân Lý Hi thiếu gia, Thụ Trấn ở phía trước không xa.

Chúng ta sẽ nghỉ đêm ở đó hôm nay, có thể nghỉ ngơi thật tốt!" Xe ngựa không chạy nhanh, ông lái xe già có đủ thời gian để nói chuyện hoặc làm những việc khác, chẳng hạn như lấy ra một bản đồ gấp gọn từ túi, rồi quay về phía Hải Nhân Lý Hi.

Ông quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt khiến người ta cực kỳ phấn khích: nụ cười máy móc, làn da có kết cấu gỗ, đôi mắt đen như kim cương, toát ra một biểu cảm đặc biệt.

Giống như một con rối gỗ sống động như thật.

Hải Nhân Lý Hi ngồi đó trông vẫn như mọi khi, không hề ngạc nhiên chút nào.

Có lẽ vì hắn đã quen với mọi thứ.

Hắn chú ý đến bản đồ, đưa tay ra lấy, rồi xem xét kỹ lưỡng.

"Ông nội George, cháu cần bao nhiêu ngày nữa mới đến thành Cát Dũng?" Cô bé ngồi cạnh ông George hỏi, giọng cô bé ngọt ngào như tiếng chim hót, vẻ ngoài tinh tế và xinh đẹp, như một tác phẩm điêu khắc.

Gò má màu đồng, đôi mắt xanh như bầu trời, mái tóc tím buông xuống, cô bé đưa tay trái và tay phải ra, khớp đồng hoạt động trơn tru, nhẹ nhàng vén tóc ra sau đôi tai bạc tinh xảo.

“Nếu không có gì trì hoãn, chúng ta có thể đến Cát Dũng vào tháng Sáu!” Ông George cứng nhắc nói, có chút không tự nhiên, quay sang cô bé bên cạnh.

“Cần rất nhiều thời gian!” Cô bé ngồi bên cạnh bày tỏ sự không hài lòng, rồi thì thầm: “Cháu không biết liệu tối nay giặt quần áo xong cháu có thể làm khô không.” Hải Nhân Lý Hi ngẩng đầu lên, chỉ vào mặt ông George: “Ông nội George, mặt ông lại bị hỏng rồi.

Tối nay cháu sẽ sửa cho ông!” Ông George sờ sờ mặt mình, đẩy má trái lên trong vài phút, cuối cùng nở một nụ cười bình thường: “Đương nhiên, Hải Nhân Lý Hi đại sư là một thiên tài cơ khí!” “Lạc lạc…...” Cô bé bên cạnh cười khúc khích.

Vì vậy, cha của hắn đã từ một nông dân trở thành một nhà thám hiểm, sống bằng cách săn bắt các sinh vật ma pháp và hiến máu cho Đa La Tây.

Hải Nhân Lý Hi nhạy bén phát hiện rằng máu của sinh vật ma pháp và con người, nếu có, khác với máu của sinh vật bình thường.

Cả con người và sinh vật ma pháp đều có linh hồn mạnh hơn, tinh thần cũng mạnh hơn.

Do đó, Hải Nhân Lý Hi đã sử dụng một loại thực vật thần kỳ huyết mạch, loại thực vật này giàu linh tính nhưng giá thành rẻ, và kết hợp với máu của các loài động vật khác để tạo ra một loại thuốc, có thể giảm bớt các triệu chứng của Đa La Tây một cách hiệu quả.

Chỉ cần dùng một lần mỗi tuần, có thể đảm bảo không xuất hiện triệu chứng khát máu trong vòng một tuần, rất hiệu quả.

Cùng lúc đó, con báo đen nhỏ giờ đã có thể đi lại, trông rất đáng yêu, khiến người ta không nhịn được muốn vuốt ve.

Hải Nhân Lý Hi đặt tên nó là Roka, cái tên quen thuộc Roka…...

“Ha!

Cát Dũng, cuối cùng cũng đến rồi!” Hải Nhân Lý Hi nắm chặt dây thừng, nhìn bức tường thành cao lớn và cổng thành ở đằng xa.

Hắn lau mồ hôi trên trán, nói: “Tháng Sáu, thành Cát Dũng đang bước vào mùa hè thịnh vượng.” Áo Thụy Na ngồi cạnh Hải Nhân Lý Hi trông có vẻ phấn khích, nhưng giây tiếp theo cô bé lại thở dài, dường như hơi thất vọng.

Đa La Tây ngồi trong xe ló đầu ra khỏi cửa sổ nhỏ, nhìn cổng thành.

Cô bé ngạc nhiên đến mức không ngậm miệng lại được.

Chương 604

“Nhanh lên!

Vào thành thôi!” Hải Nhân Lý Hi vỗ vai Áo Thụy Na, biết mình lại bỏ quên ông George, và nhanh chóng chuyển chủ đề.

Xe ngựa kẽo kẹt tiến về phía cổng thành.

“Thưa tiên sinh, không có giấy phép chăn nuôi gia súc lớn cần phải trả 10 đồng xu hồn tệ và 20 đồng xu hồn tệ phí vệ sinh cho hai con ngựa!” Tại cổng thành, xe ngựa bị lính canh chặn lại.

Lính canh chỉ vào quy định trên tay, nói với Hải Nhân Lý Hi.

Hải Nhân Lý Hi nhìn qua, thấy đúng là như vậy.

Vì vậy, hắn đành phải trả 20 đồng xu.

Lính canh cười nói, “Thưa tiên sinh, nếu ngài ở lại thành phố lâu, tốt nhất nên đến [Cục Quản lý Chăn nuôi] để lấy giấy tờ cho hai con ngựa.

Nếu không, mỗi lần ra vào đều phải trả phí, và liên quan đến thời gian lưu trú!” Hải Nhân Lý Hi định rời đi thì lính canh lại chặn lại.

Lính canh cười toe toét chỉ vào quy định: “E rằng ngài không có [Giấy phép điều khiển xe đẩy] phải không?

Vậy thì nếu lái xe trong thành phố, ngài phải đến [Sở Quản lý Xe cộ] để xin giấy phép lái xe, trước khi có giấy phép, bây giờ ngài chỉ có thể dắt ngựa vào thành.” “Chết tiệt!” Trong lòng Hải Nhân Lý Hi đột nhiên bật ra một câu chửi thề.

Giấy phép xe ngựa?

Thật không hợp lý!

Lúc đó, những người ra vào thành cũng ngẩng đầu lên, nhìn cảnh tượng ồn ào, như thể nhìn thấy một nhóm thổ dân rời khỏi quê hương!

Hải Nhân Lý Hi không hề xấu hổ, cảm thấy mình như một tên nhà quê, đỏ mặt xuống xe ngựa, kéo xe ngựa đi vào cổng. .....Ở thế giới này, sau khi nghe và tiếp xúc với ma pháp và thần tính, Hải Nhân Lý Hi tự nhiên so sánh những thứ này với khoa học và kỹ thuật.

Hắn từng tin rằng ma pháp thực sự mạnh mẽ, nhưng kỹ thuật chắc chắn tốt hơn.

Rốt cuộc, kỹ thuật có thể tạo ra internet và cuộc sống hiện đại.

Nhưng hôm nay, hắn cảm thấy quyết định ban đầu quá vội vàng.

Vừa bước vào cổng thành, hắn đã bị mọi thứ trước mắt làm cho kinh ngạc.

Một thành phố lấy vàng và đỏ làm màu chủ đạo, có rất nhiều kiến trúc cao lớn hùng vĩ, với đỉnh nhọn, những cái cây lơ lửng đổ bóng xanh mát, những đài phun nước lơ lửng mang theo hơi thở mát lạnh.

Những bông hoa khổng lồ lấp lánh trên những hàng cây ven đường, một lá cờ vàng đỏ bay phấp phới giữa không trung, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác thành phố đang tổ chức một lễ hội nào đó!

Đường phố chật cứng người, phần lớn là con người.

Có một số tinh linh lai, tinh linh lùn, người khổng lồ phương Bắc cao lớn, người lùn kỳ lạ và tinh linh bay lượn trên không trung.

Những con rối ma pháp khổng lồ, những thứ này giống như búp bê ma pháp, nhưng lớn hơn, có thể làm những công việc thể lực khó khăn hơn và công việc an toàn.

Trong không khí tràn ngập một mùi ngọt ngào say đắm, từ xa văng vẳng những giai điệu du dương.

Khoảnh khắc đó, Hải Nhân Lý Hi cảm thấy như thể mình đang ở thiên đường!

Ở đằng xa, một tòa tháp khổng lồ màu vàng đỏ cao vút như chạm tới mây xanh, đó là Tháp Quỷ Đạt trong truyền thuyết!

Ngôi nhà cũ của pháp sư chú ngữ vĩ đại, người sáng lập chiêm tinh thuật, thần của bầu trời đầy sao, thần của ma pháp vô tận: Thánh Allan!

Thánh thành ca ngợi vĩnh hằng!

Truyền thuyết kể rằng trong một thành phố vĩ đại, những bài thơ ca ngợi sẽ được hát mãi mãi!

Hải Nhân Lý Hi phấn khích đưa Áo Thụy Na và Đa La Tây đến cửa một khách sạn, chuẩn bị nghỉ ngơi ở đó trước, ngày mai sẽ sắp xếp.

"Ông chủ!

Ba phòng cho một đêm!" Hải Nhân Lý Hi bước vào khách sạn được trang trí bằng các họa tiết phức tạp và đủ loại cây thần kỳ, nói với bà chủ ngồi đó.

Vợ của chủ tiệm trông cũng giống như một tinh linh lai.

Đôi mắt xanh nhạt đặc biệt sáng, có một vẻ lười biếng.

Bà nhẹ nhàng nói: "Mỗi phòng một đồng bạc, một đồng bạc, tổng cộng sáu đồng bạc!" Sau đó bà ngẩng đầu lên, hơi nhìn ra ngoài.

"À, có hai con ngựa và một chiếc xe.

Cần trả thêm một đồng bạc, tổng cộng bảy đồng bạc!" Tâm trạng phấn khích của Hải Nhân Lý Hi vừa rồi, lập tức nguội lạnh.

Bảy đồng bạc!

Bảy đồng bạc!

Chương 605

Không phải bảy đồng xu hồn tệ!

Một đồng xu hồn tệ có thể mua ba pound bánh mì trắng tinh chế, một pound thịt cừu, một giỏ táo, hoặc một vại nhỏ rượu bọt cúc vạn thọ!

Một người chỉ sống một đêm mà cần 100 giỏ táo sao?

Một trăm vại rượu bọt cúc vạn thọ?

Hải Nhân Lý Hi cảm thấy lúc này vẻ mặt mình đại khái là thế này: W()W, ngoài kinh ngạc, hắn không thốt ra được bất kỳ từ ngữ nào khác.

"Có lẽ, bây giờ còn sớm, tôi phải đi xem Cát Dũng trước, ngồi trong thành phố xinh đẹp!" Hải Nhân Lý Hi đút tay phải vào túi, cứng nhắc nói với bà chủ một câu, rồi lùi ra.

Vừa rời khỏi cổng khách sạn, hắn thở phào một hơi dài.

Cảm giác vừa rồi thật sự quá tệ.

Hải Nhân Lý Hi quay lại trạm xe ngựa, gõ vào cửa sổ xe ngựa, rồi thì thầm, "Áo Thụy Na, chúng ta còn bao nhiêu tiền?" "Cháu có 127 đồng bạc!" Một lát sau, hắn nghe thấy giọng Áo Thụy Na.

"Cháu cũng có năm đồng….." Đa La Tây lặng lẽ nói.

Hải Nhân Lý Hi gãi đầu.

Hắn nhớ khi Đa La Tây được đưa đi, trên người thậm chí không có một bộ quần áo.

Tiền được giấu ở đâu?

"Cháu lấy từ cha cháu.

Cháu không dám nói cho thầy biết, sợ thầy sẽ giao cháu cho nhà thờ để cháu bỏ trốn.

Cháu xin lỗi!

Cháu xin lỗi…...” Giọng Đa La Tây càng ngày càng nhỏ.

Hải Nhân Lý Hi gần như không nghe thấy lời nào.

Nghe lời cô bé, Hải Nhân Lý Hi đưa một bàn tay hoàn toàn không để ý tới, bất kể trong xe có thể nhìn thấy hay không: “Này!

Không sao đâu, ta đều biết, con cứ giữ tiền đi, cha con để lại cho con đấy, ta có tiền, đủ rồi!” Hải Nhân Lý Hi thở dài trong lòng.

Hơn trăm đồng bạc, bán hết tất cả tiền còn lại của gia đình, có ngôi nhà cũ, đất đai, quán rượu và một số đồ cổ.

Không phải một số tiền nhỏ, Hải Nhân Lý Hi cũng không phải không biết.

Ở quê hương Salisbury của hắn, một người làm công vặt một ngày chỉ kiếm được 2 đồng xu hồn tệ, một người bán rượu một tuần chỉ kiếm được 16-18 đồng xu hồn tệ.

Thu nhập như vậy được coi là một tầng lớp trung lưu nhỏ, tức là thu nhập của người bình thường và dân thường, đủ để ăn uống, giữ ấm, thậm chí cứ ba đến năm ngày lại mua rượu và đồ uống một lần, một hoặc hai lần thịt mỗi tuần, và tiết kiệm được một ít tiền.

Tuy nhiên, nếu tiền lương tuần có thể đạt trên 25 đồng xu hồn tệ, hoặc tiền lương tháng có thể đạt 1 đồng bạc, thì có thể coi đó là một người tốt, thuộc tầng lớp thu nhập cao.

Hải Nhân Lý Hi thở dài.

Hắn lấy ví từ túi ra, đổ từng đồng xu hồn tệ một.

“Tôi có một đồng bạc, 70 đồng xu hồn tệ và 15 đồng giác.” Đồng

giác có mệnh giá nhỏ hơn đồng xu hồn tệ.

Mười ba đồng giác tương đương với một đồng xu hồn tệ.

"Rầm!" Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng động lớn.

Hải Nhân Lý Hi đang bồn chồn, lẩm bẩm, bị giật mình, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Hắn quay đầu lại nhìn, ở vị trí phía sau, một chiếc xe ngựa trông khá sang trọng, tiếng động đó, có lẽ là từ nó.

Hai chiếc xe cách nhau không quá hai mét, rồi hắn nghe thấy tiếng cửa xe mở.

"Thưa tiên sinh!

Ngài không biết đứng lâu trước xe của người khác là bất lịch sự sao?" Cửa mở ra, một quý ông mập mạp tức giận gào thét.

Hải Nhân Lý Hi trố mắt nhìn người đàn ông mập mạp da đen vạm vỡ và người phụ nữ nóng bỏng, gợi cảm đang để lộ cơ thể.

"Ực….." Hải Nhân Lý Hi nuốt nước bọt.

"Thưa tiên sinh, cứ nhìn chằm chằm một quý cô như vậy là chưa đủ đâu.

Ngài có muốn tôi mời ngài vào không?

Mặc dù ngài khá đẹp trai đấy!" Người phụ nữ nọ nháy mắt với Hải Nhân Lý Hi!

"Ting!" Đúng lúc đó, một vật sáng loáng bay ra, cửa xe "rầm" một tiếng đóng lại, bên trong truyền ra giọng nói đầy năng lượng của quý ông mập: "Cút đi, đồ quỷ!" Đồng thời, theo sau là từng tràng tiếng cười quyến rũ.

Chương 606

Hải Nhân Lý Hi cúi đầu nhìn, thấy một đồng vàng hồn tệ nằm dưới chân mình, thật đẹp làm sao.

“A.

Phần vàng đầu tiên!” “Có chuyện gì vậy?” Giọng Áo Thụy Na vang lên từ xe ngựa.

“Không có gì, tôi đã làm phiền chuyện tốt của một quý ông, nhưng ông ấy đã rộng lượng tha thứ cho tôi, tôi phải rời khỏi đây!” Hải Nhân Lý Hi cười cầm đồng vàng hồn tệ, cảm thấy thật buồn cười, rồi cầm dây cương. .....Khi màn đêm buông xuống một lần nữa, đã đến lúc thưởng thức bữa tối.

Hải Nhân Lý Hi, Áo Thụy Na và Đa La Tây ngồi trên giường.

Giữa giường là một tờ báo trải ra, bên trong có bánh mì mạch đen, lát xúc xích cá hồi, phô mai Roquefort, nước và nước lọc.

“Chúc chúng ta lên đường thuận lợi!” Ba người chạm cốc nước, rồi uống cạn.

Mặc dù Áo Thụy Na không thể ăn, nhưng uống nước thì không sao.

Sau sự việc đỏ mặt buổi chiều, cuối cùng ba người đã tìm được một nhà trọ ở phía đông Cát Dũng.

Lúc đó, Hải Nhân Lý Hi đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh, hắn ngẩng đầu nhìn đám đông. 4 giờ chiều, Hải Nhân Lý Hi rời khỏi hiệp hội, thất vọng vì không tìm được công việc mình muốn.

Tuy nhiên, hắn không quá lo lắng.

Dù sao, hắn cũng có một khoản tiết kiệm không nhiều cũng không ít.

Tạm thời sẽ không bị vấn đề ăn uống làm phiền.

Trên đường về nhà, hắn ghé qua Cục Quản lý Mạng Lưới Ma Thuật phương Đông, nạp điện một đồng bạc ở đó, và nhận được một tấm thẻ nhỏ.

Mạng lưới ma thuật, đúng như tên gọi của nó, là một mạng lưới nơi ma thuật có thể lưu thông.

Vài nghìn năm trước, Vua Mặt Trời Karl đã phát hiện ra viên đá ma pháp đầu tiên trên thế giới, và thông qua các thí nghiệm ma pháp đã tìm ra cách sử dụng nó.

Do đó, năng lượng ma pháp phi nhân loại lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu lịch sử.

Trước đó, chỉ có pháp sư mới có thể lợi dụng năng lượng ma pháp và sử dụng ma pháp.

Theo thời gian, các phù thủy sử dụng đá ma pháp ngày càng rộng rãi, cả về hiệu suất lẫn tần suất.

Kết quả là, khoảng trống đá ma pháp ngày càng lớn.

Những viên đá trông bình thường này không có nhiều trữ lượng như vậy trên đất liền và trên núi, khó khai thác, cũng không có mạch khoáng phong phú.

Từng có câu nói, chỉ cần suy nghĩ không bị cản trở, phương pháp luôn khó hơn vấn đề.

Các phù thủy trên thế giới này rõ ràng cũng có một đặc điểm.

Họ đã phát minh ra phương pháp sử dụng trận pháp ma pháp kết hợp với nghi thức ma pháp, và chế tạo ra đá ma pháp nhân tạo.

Những viên đá ma pháp nhân tạo này có thể chứa nhiều năng lượng ma pháp hơn trong cùng một thể tích.

Sau đó, vì việc sản xuất đá ma pháp cần một số tinh thể làm vật chứa năng lượng ma pháp, và liên quan đến một số vấn đề chi phí khác, pháp sư vĩ đại Allan đã phát minh ra mạng lưới ma pháp.

Cho phép năng lượng ma thuật lưu thông qua các đường ống đặc biệt, sau đó dẫn đến hàng vạn gia đình, xưởng, trường học, v.v.

Nói tóm lại, nó giống như điện, ít nhất Hải Nhân Lý Hi đã hiểu được một điểm.

Tuy nhiên, mạng lưới ma pháp chỉ có ở các thành phố lớn, chẳng hạn như thành Cát Dũng, còn ở quê hương của Hải Nhân Lý Hi, các vật phẩm cần được ma pháp thúc đẩy vẫn phải dựa vào đá ma pháp.

Hải Nhân Lý Hi vừa đi vừa lắc lư, khoảng sáu giờ đã về đến nhà.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, không ai trả lời.

Hắn rút chìa khóa mở cửa, thấy căn nhà đặc biệt sạch sẽ, được trang trí tốt, nhưng hắn không thấy Áo Thụy Na và Đa La Tây.

Hải Nhân Lý Hi thay quần áo, nhìn lên lầu.

Tầng hai và tầng ba đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng vẫn không thấy Áo Thụy Na và Đa La Tây.

Hải Nhân Lý Hi có chút ngạc nhiên, hai người đã ra ngoài sao?

Nhưng Đa La Tây không thể ra ngoài!

Cô bé vẫn bị xiềng xích.

Quay lại tầng một, Hải Nhân Lý Hi thấy một tờ giấy trên bàn.

Hắn nhìn kỹ: “Cháu đi mua sắm rồi.

Chương 607

Đa La Tây đang ngủ.

Nếu Hải Nhân Lý Hi đại sư về, xin đừng làm phiền." Hải Nhân Lý Hi xoa xoa mặt, mỉm cười, chế giễu sự lo lắng vừa rồi của mình.

Hắn cảm thấy mình quá căng thẳng.

"Thưa tiên sinh, xin hợp tác với tôi điều tra, tên của ngài là gì?" Người gác đêm từ xa lấy ra một cuốn sổ nhỏ, xem qua, rồi hỏi Hải Nhân Lý Hi.

"Hải Nhân Lý Hi Salarps….." Hải Nhân Lý Hi biết thậm chí có thể bị nghi ngờ.

Người nửa đêm cầm kiếm lén đẩy cửa vào chưa chắc là chủ nhà.

Sau khi nhìn vào bức họa, người gác đêm gật đầu, "Tôi đã ghi lại tình hình của ngài, hiện tại vẫn chưa có vấn đề gì." "Tiếp theo, tôi và đồng nghiệp sẽ tuần tra ở đây nhiều hơn.

Tôi hy vọng ngài sẽ có một giấc mơ đẹp!" Hắn giơ mũ chào, Hải Nhân Lý Hi hơi cúi người đáp lễ, rồi cầm kiếm về phòng.

Đóng cửa lại, Hải Nhân Lý Hi thở phào một hơi, đột nhiên dường như hiểu ra điều gì đó, hắn nhíu mày, nhưng một lát sau lại dường như đột nhiên hiểu ra, hắn lắc đầu, cất kiếm về vỏ, rồi tắt đèn đi lên phòng ngủ.

Trong một đêm yên tĩnh, Hải Nhân Lý Hi có một giấc mơ đẹp.

Khi thức dậy vào buổi sáng, hắn cảm thấy tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán, quả thực có người đang

rình mò, nhưng hiện tại chỉ là rình mò, không có bất kỳ hành động nào khác, Hải Nhân Lý Hi sờ sờ con dao găm dưới gối.

“Rốt cuộc là vì sao?” Dưới sự giúp đỡ của Áo Thụy Na, Hải Nhân Lý Hi rửa mặt, đánh răng, chải tóc, nhưng vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

“Trường hợp đầu tiên có thể là vì tiền.

Tôi là một người ngoại tỉnh, ngày thứ hai đến Cát Dũng đã mua một căn nhà.

Theo một nghĩa nào đó, tôi hẳn là giàu có.” Hải Nhân Lý Hi nhìn mình trong gương, có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt vàng sáng như vàng, trên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy vẻ nam tính, đủ đẹp trai và anh tuấn.

“À…...” Hải Nhân Lý Hi nhếch môi cười, chế giễu sự tự luyến và đắc ý của mình.

“Khả năng thứ hai là Đa La Tây bị phát hiện là hút máu quỷ, nhưng đối phương không thực hiện biện pháp trực tiếp nhất mà là quan sát.

Dường như….. không phải nhà thờ.” “Khả năng cuối cùng, liên quan đến phù thủy da đen tự sát trong nhà.” Hải Nhân Lý Hi đã loại bỏ tất cả những suy đoán hoàn toàn không có cơ sở, và cuối cùng tập trung mục tiêu vào ba khả năng.

Trong trường hợp đầu tiên và thứ ba, Hải Nhân Lý Hi không hề sợ hãi.

Nếu chỉ là người bình thường ham tiền, Hải Nhân Lý Hi tin rằng nắm đấm của mình đủ để thoát khỏi.

Trong trường hợp thứ ba, ngay cả bạn bè của phù thủy da đen, hoặc những phù thủy da đen có mối quan hệ khác, nếu họ bắt đầu làm

việc ở nhà thờ gần nhà, cũng phải xem xét kỹ lưỡng vấn đề sinh tồn.

Chỉ có vấn đề thứ hai là nguy hiểm nhất.

Hải Nhân Lý Hi thở dài, nhìn Đa La Tây đang ăn bánh mì.

Hôm nay cô bé trông có vẻ vui vẻ, có đôi mắt sáng ngời.

"Tốt nhất là đừng nói cho người khác biết thông tin này trước, nếu không có thể tôi quá căng thẳng sẽ gây ra nghi ngờ.

Ngoài ra, ngay cả khi đó là sự thật, việc nói ra cũng vô ích.

Nó chỉ làm Áo Thụy Na và Đa La Tây sợ hãi, không có lợi cho việc giải quyết vấn đề." "Đa La Tây, hôm nay dường như tâm trạng rất tốt!

Con có thể chia sẻ niềm vui của mình với ta không?" Hải Nhân Lý Hi hỏi Đa La Tây khi đang phết bơ lên bánh mì.

Đa La Tây nhanh chóng đặt dao nĩa xuống, rồi quay lại mỉm cười: "Vâng, thưa Salarps tiên sinh, hôm nay cháu rất vui, vì hôm nay là ngày đầu tiên cô Áo Thụy Na dạy cháu viết chữ!" Hải Nhân Lý Hi chợt nhận ra điều gì đó, hắn giơ cốc bên cạnh lên chúc rượu, rồi cười: "Thực ra, đây sẽ không phải là một khởi đầu vui vẻ, nhưng sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời và một thế giới rộng lớn hơn!" Đa La Tây hiểu ý nghĩa lời nói của Hải Nhân Lý Hi.

Học tập là một điều đau khổ.

Cô bé mỉm cười đáp lại: "Khi nhìn những văn tự và sách vở đó, cháu cảm thấy linh hồn mình run rẩy vì phấn khích." Nhưng điều đó cũng phần nào cho thấy, người này có thể không phải là một người bình thường, mục tiêu của hắn có thể là một ngôi nhà, có thể liên quan đến phù thủy hắc ám.

Tuy nhiên, Hải Nhân Lý Hi vẫn chưa đưa ra bất kỳ kết luận tốt

nào.

Ít nhất thì khả năng Đa La Tây bị phát hiện đã giảm xuống.

Nếu thực sự phát hiện Đa La Tây là hút máu quỷ, thì việc lợi dụng cơ hội này để tống tiền là lựa chọn tốt nhất.

Khi về nhà, hắn thấy hai người đang đọc sách với tâm trạng không yên.

Họ cứ nhìn chằm chằm.

Hải Nhân Lý Hi ra hiệu bằng tay rằng không có gì xảy ra.

Rồi hắn khẽ gật đầu với Đa La Tây, ý muốn nói ngày mai gặp.

Sau khi Áo Thụy Na và Đa La Tây nghỉ ngơi vào buổi tối, Hải Nhân Lý Hi ngồi trước bàn làm việc, trên cuốn sổ trước mặt vẽ những hình vẽ kỳ lạ.

Chương 608

Ở bên trái cuốn sách có một khối tinh thể đen trắng, ở bên phải cuốn sách có một vật lồi kim loại màu đồng, to bằng quả trứng.

Hải Nhân Lý Hi rất khó xử, cảm giác bất lực này khiến hắn đặc biệt khó chịu, không thể kìm nén sự tự trách, bất kể điều gì đang xảy ra hiện tại giống như những gì đã xảy ra ở Thụ Trấn.

Là một "khách lữ hành", tôi có tất cả kiến thức mà thời đại này không có.

Nếu tôi không quá nghịch ngợm, quá lơ là, chăm chỉ làm việc hơn và làm một số việc, tôi sẽ không phải sợ hãi cầu nguyện với Chúa khi đối mặt với vấn đề.

Tiếng khóc thút thít bị kìm nén truyền đến, sau một thời gian dài, Hải Nhân Lý Hi từ phòng tắm bước ra, lại ngồi xuống bàn, kiểm tra những thứ trên bàn.

Khối kim loại đó là một quả lựu đạn tự chế.

Khi Hải Nhân Lý Hi ở quê nhà, hắn đã chán ngấy việc đánh cá bằng thuốc nổ.

Bởi vì hắn đã sử dụng một loại thuốc nổ độc nhất vô nhị trên thế giới, nên sức công phá rất lớn.

Tinh thể màu xám giống với khối mà ông George đã đưa cho Hải Nhân Lý Hi.

Một loại tinh thể dị chất.

Ông George có một cái tên, phù thủy đã tạo ra ông George đã đặt tên nó là "bụi thời gian".

Trong thế giới này, sức mạnh thần bí là thần tính, ma lực, siêu việt tính và dị chất tính.

Trong vài nghìn năm qua, ma pháp đại diện bởi các pháp sư, thần tính đại diện bởi các giáo hội khác nhau, và siêu việt tính đại diện bởi các hiệp sĩ và binh lính đã cùng tồn tại hòa bình trên thế giới này, trong cuộc đấu tranh và thỏa hiệp.

Tuy nhiên, chỉ có sức mạnh của các vật chủng khác nhau bị tất cả mọi người ghét bỏ và chấp nhận.

Lý do đơn giản, có hai.

Trước hết, chỉ có hai kênh để có được sức mạnh của các vật chủng khác nhau.

Một loại là bẩm sinh, loại kia là nuốt chửng các tinh thể khác nhau.

Tuy nhiên, trong các tinh thể khác nhau của sinh vật phi trí năng (tức là phi con người, tinh linh, người lùn, v.v.), bản tính hoang dã của chủ nhân ban đầu vẫn tồn tại, sẽ làm biến dạng tính cách của kẻ nuốt chửng.

Thứ hai: dị chất tính chỉ hy vọng nâng cao thông qua việc tiếp tục nuốt chửng tinh thể dị chất của các sinh vật khác.

Bất kể là dị chất sinh ra hay dị chất hậu thiên, đều không có cách nào khác.

Tuy nhiên, nuốt chửng tinh thể dị chất của động vật dễ dàng trở nên điên cuồng, những kẻ nuốt chửng tinh thể của con người sẽ tấn công và tàn sát lẫn nhau trong xã hội như một đấu trường không có nhân tính.

Hải Nhân Lý Hi thở dài, cuối cùng đặt cả hai vào ngăn kéo, rồi nhìn lại bức ảnh trong cuốn sổ.

Sơ đồ cấu tạo súng lục ổ quay đơn động.

Cấu hình cổ điển nhất, Colt mẫu cổ điển và mẫu Western đủ đơn giản, nhưng vẫn dễ sử dụng.

Hải Nhân Lý Hi từng là một người đam mê vũ khí.

Khi hắn học tập ở nước ngoài, hắn đã có đủ hiểu biết về cấu trúc của súng và sơ đồ chi tiết.

"Thật sao!" Đa La Tây mở to mắt nhìn Hải Nhân Lý Hi.

Sau khi hoàn thành, cô bé lại cúi đầu xuống.

Rồi cô bé thì thầm, "Không, không, cháu tốt nhất nên mang nó theo.

Mặc dù không thoải mái lắm, nhưng cháu rất vui vì nó sẽ không làm tổn thương Hải Nhân Lý Hi đại sư." Hải Nhân Lý Hi thở dài, đưa tay vuốt tóc cô bé một lần nữa, thì thầm, "Thật là một cô bé tốt." Sau bữa tối, như thường lệ, hai người đi nghỉ ngơi, Hải Nhân Lý Hi ngồi ngây người trước bàn làm việc.

Hôm nay, không có ai đột nhập, khiến Hải Nhân Lý Hi nghi ngờ liệu phương pháp của mình có đúng không.

Đồng thời, cảm giác nguy hiểm ngày càng mạnh mẽ.

"Có người đang xem tôi có vẻ quan trọng hơn tôi tưởng!

Đó không phải là một điều tốt….." Hải Nhân Lý Hi vô thức viết một số điều vào cuốn sổ.

Đột nhiên, bên tai hắn vang lên một bản nhạc du dương, như thể phát ra từ hộp nhạc.

Một giai điệu trống rỗng vang lên, mọi thứ đều tĩnh lặng đến cực điểm, Hải Nhân Lý Hi thậm chí có thể nghe thấy, chiếc hộp nhạc đó là một mặt đồng hồ vừa cũ vừa gỉ sét.

Khi bản nhạc vang lên, Hải Nhân Lý Hi giật mình đứng dậy khỏi ghế một cách hoảng loạn.

Cú sốc khiến mồ hôi lạnh chảy ra sau lưng hắn.

Âm thanh rõ ràng không bình thường.

Hắn chợt nhớ lại âm thanh kỳ lạ ở Thụ Trấn ngày hôm đó.

Nếu không phải do phù thủy chết tiệt đó, hắn sẽ không bị âm thanh đó làm cho bối rối, cũng sẽ không khiến ông George chạy quá muộn.

Chương 609

"Ai?" Hải Nhân Lý Hi gầm lên giận dữ, gân xanh nổi đầy cổ và trán, hắn nhớ lại khoảnh khắc ông George qua đời, hắn bùng nổ cơn giận, rút thanh kiếm bạc thật trên tường ra.

Bản nhạc mơ hồ đột nhiên trở nên bi thương.

Hải Nhân Lý Hi cầm kiếm trên tay, cơ thể run rẩy, lòng đau như cắt.

Nếu không phải vì sự bất tài của hắn, ông George sẽ không chết, Áo Thụy Na và Đa La Tây cũng sẽ không rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

"Áo Lôi Na!

Đa La Tây!" Giọng Hải Nhân Lý Hi vang vọng trong đại sảnh trống rỗng, thậm chí không có bất kỳ tiếng vọng nào.

"Chẳng lẽ bị giết?

Chết rồi sao?

Chết rồi sao?" Đôi mắt Hải Nhân Lý Hi đỏ hoe, hắn chạy lên cầu thang, nhưng chân và bàn chân hắn không thể chạm tới.

"Ý nghĩa cuộc đời tôi là gì!" Đột nhiên, hắn thấy mình đã mất đi Áo Lôi Na và Đa La Tây, trở thành một linh hồn lang thang và một con quỷ hoang dã trên thế giới.

Hải Nhân Lý Hi giơ thanh kiếm bạc thật lên.

Má hắn phản chiếu trên lưỡi kiếm màu trắng.

Không có chút huyết sắc nào, khuôn mặt hắn cực kỳ tái nhợt.

Trong mắt hắn tràn đầy sợ hãi.

“Tôi không nên sống trên thế giới này.

Suy cho cùng, tôi chỉ là một kẻ hèn nhát.

Tôi không dám đối mặt với khó khăn, trốn tránh mọi vấn đề…...” Hắn không thể kìm nén được nữa.

Hắn bắt đầu khóc thút thít và nuốt nước bọt.

Thanh kiếm dài đặt ngang cổ hắn.

Chỉ cần hắn dùng một chút lực, đầu hắn sẽ rơi xuống.

Tuy nhiên, Hải Nhân Lý Hi cuối cùng cũng phát hiện ra rằng, hắn thậm chí còn không có dũng khí để tự sát.

Khi thanh kiếm bạc thật rơi xuống đất “lang” một tiếng.

Hải Nhân Lý Hi quỳ xuống đó, đau khổ đấm xuống đất bằng nắm đấm, và dùng đầu đập xuống sàn nhà, cho đến khi máu chảy đầm đìa.

“Benedict!” Một tiếng động lớn, giữa tiếng nhạc của hộp nhạc, nghe thật đột ngột.

Hải Nhân Lý Hi đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, rồi luồng khí lạnh đó lập tức truyền khắp cơ thể hắn, sự hỗn loạn trong đầu hắn tạm thời dừng lại.

Lúc đó, Hải Nhân Lý Hi dần dần lấy lại ý thức.

Hắn vừa bước vào một “ảo giác” hoặc “giấc mơ” hoặc “ảo cảnh” kỳ lạ.

Đêm đó tại khách sạn trấn, những sát thủ ẩn mình trong đại sảnh khách sạn không biết dùng cách nào.

Từ hôm nay, chỉ có hội huynh đệ, ai đồng ý, ai phản đối?

Zoc nhìn tất cả mọi người bên dưới khán đài, trên mặt đều nở nụ cười, thậm chí một số thành viên hội huynh đệ đang tức giận cũng

đứng dậy, có lẽ vì sợ hãi khoảng cách về thực lực, họ đã không xông lên ngay lập tức.

"Ai phản đối?" Giọng Zoc gầm lên như sấm, đôi mắt hắn sắc bén như kiếm, lướt qua mặt mỗi người.

Tất cả mọi người đều cúi đầu.

"Tôi phản đối….." Khi Hải Nhân Lý Hi chuẩn bị kích hoạt cuộn giấy dịch chuyển bất cứ lúc nào, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền đến, Hải Nhân Lý Hi ngạc nhiên nhìn về phía trước, là tên đạo tặc Fionna!

"Không phải là một tập thể sao?" Hải Nhân Lý Hi rất bối rối.

Tại sao cô ấy đột nhiên phản đối?

Hôm nay là một phần của "buổi biểu diễn" sao?

Trong khi Hải Nhân Lý Hi đang suy nghĩ, Fionna tiếp tục nói: "Mặc dù tôi không đồng ý với phương pháp của Archard, nhưng tôi luôn đồng ý với sự đồng thuận cơ bản của hội huynh đệ.

Ma pháp còn một chặng đường dài phải đi.

Ma pháp huyền bí là tự do của tôi, nhưng tôi sẽ không bao giờ cấu kết với chính quyền!" "Thật vậy!

Phía sau lưng tôi mà hợp tác, thật quá kiêu ngạo, Zoc!" Sự tức giận của Fionna có thể nghe thấy trong giọng nói của cô.

Zoc đứng trên sân khấu dường như không quan tâm đến lời giải thích của Fionna.

Chương 610

Hắn cười nói: “Chỉ cần có đủ phần thưởng, tôi có thể hợp tác với ác quỷ!” Hắn chuyển ánh mắt về phía tất cả mọi người bên dưới, lớn tiếng nói: “Sống mãi trong bóng tối sao?

Tôi cũng là một pháp sư.

Tại sao tôi không thể giống như những pháp sư và đại sư đứng dưới ánh mặt trời, tận hưởng sự tôn trọng của thế giới và cuộc sống thịnh vượng, vẻ vang?” “Không phải vì tôi chưa đăng ký với Hiệp hội Pháp Sư, cũng không tự gắn cho mình cái mác như những con lừa và con ngựa sao?” “Bằng tài năng của một phù thủy vĩ đại, tôi là một phù thủy hắc ám độc ác, đáng sợ sao?

Để làm gì?” “Ma pháp không có đúng sai.

Tại sao lại bắt tôi nghiên cứu ma pháp hắc ám?

Tại sao lại có quyền hành quyết tôi?” “Nếu dùng để giết người, ma pháp hắc ám cũng có thể giết người như những ma pháp chính nghĩa sáng lạn!

Nếu vì cứu người, tôi là ma pháp hắc ám, ma pháp hắc ám cũng có thể cứu người!” Zoc điên cuồng gào thét.

Các mạch máu xanh trên trán hắn nổi phồng.

Cả người hắn trông vừa giận dữ vừa méo mó.

“Đừng biện minh cho hành vi của mình, Zoc.

Nếu không thể làm điều gì đó bằng ánh sáng, bạn sẽ bị một xã hội ánh sáng từ chối.

Cũng như tôi!

Lý do tại sao tôi được gọi là phù thủy da đen!" Fionna nhìn hắn điên loạn nói, cô thở sâu một hơi.

Vẻ mặt cô dường như thoải mái hơn rất nhiều.

Cô tức giận đến đỏ bừng hai má, cười nói: "Không sao đâu.

Mọi thứ đều diễn ra theo phương pháp của tôi.

Giải thích cho bạn cũng vô ích." Cô lại quay mắt xuống những người bên dưới, từ từ nói, "Ai đồng ý?

Ai phản đối?

Lựa chọn sống hay chết nằm trong tay các bạn!" Yên tĩnh, yên tĩnh như chết chóc.

"Chỉ có, Fionna, cộng sự của tôi, thật không may, từ giờ phút này, cô là kẻ thù của tôi." Zoc nhìn vào mắt Fionna, nhẹ nhàng nói.

"Giết!" Theo tiếng của Zoc, bóng đen phía sau hắn đột nhiên biến mất.

Cô cầm một cây gậy trên tay.

Fionna ở gần đó trông đau khổ.

Một số sợi tóc hình rắn uốn lượn đã rụng, một số bị gãy.

Ngay cả phần thân dưới của cô cũng bị mất một phần.

Mặt khác, Hanna nằm trên sàn gần đó, ôm chặt ngực mình.

Cô ho ra máu từ những ngón tay đang che miệng, mặt cô trở nên trắng bệch.

"Phục tùng tôi!

Đồng ý hay không đồng ý!" Đôi mắt Zoc tràn đầy tức giận.

Hắn cầm cây gậy trên tay, chỉ vào tất cả mọi người xung quanh.

Hải Nhân Lý Hi ngạc nhiên nhìn Zoc đang tiến đến gần, vô thức giữ chặt cây gậy chống.

Zoc nở một nụ cười tàn nhẫn, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ ngực Hải Nhân Lý Hi.

Hắn nhếch môi cười, hỏi: "Ngài thì sao?

Quý ông mới?

Phục tùng tôi, ủng hộ hay phản đối?" Hải Nhân Lý Hi nghĩ đến phương pháp trong đầu.

"Theo ý ngài….." Hải Nhân Lý Hi giơ tay phải lên, đặt lên ngực trái.

Đồng thời, hắn cúi người quỳ xuống, như thể để thể hiện sự phục tùng.

Zoc khinh bỉ nhìn Hải Nhân Lý Hi, ha ha ha, với nụ cười kiêu ngạo, hắn nhìn xung quanh, nói, "Thấy chưa?

Quý cô, quý ông, đây là ví dụ tốt nhất, lựa chọn của người thông minh!" Khoảnh khắc đó!

"Sức mạnh phân giải!" Hải Nhân Lý Hi kích hoạt sức mạnh dị chất lên Zoc, bàn tay phải của hắn đặt lên ngực trái, thuận tay kéo khẩu súng từ bao đeo dưới nách ra.

Zoc thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Chương 611

Tay trái đang nắm cây gậy của hắn rời khỏi cánh tay trái, rồi cùng với cây gậy rơi xuống đất.

Hải Nhân Lý Hi đưa tay trái ra, các ngón tay nắm chặt cuộn giấy dịch chuyển, đồng thời tóm lấy cây gậy rơi xuống!

"Chạy đi!

Tất cả mọi người!" Hải Nhân Lý Hi hét lên!

"Băng!" Đúng lúc đó, khẩu súng lớn kích động, bắn ra ánh sáng đỏ thẫm, một viên đạn bay vào ngực Zoc.

Hải Nhân Lý Hi dùng tinh thần xuyên thấu vào cây gậy, dùng nó đập mạnh xuống sàn.

Giây tiếp theo, cuộn giấy dịch chuyển được kích hoạt!

Mọi thứ đều diễn ra trong chớp mắt!

"Ào….." Hải Nhân Lý Hi cảm thấy một trận chóng mặt, rồi "rầm" một tiếng ngã xuống đất.

Miệng hắn đầy bụi, tai hắn ù đi.

Hắn cố gắng giãy dụa, không để mặt mình chạm đất.

Hắn nhìn thấy một đôi ủng da nhỏ màu gỗ sáng bóng.

"Ồ!

Chào mừng sống sót trở về~" Hải Nhân Lý Hi nghe thấy giọng Vera, bà chủ của Câu lạc bộ Cối Xay Gió Xanh, và cũng nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ dưới sàn.

Hải Nhân Lý Hi kiệt sức, không thể trụ vững được nữa.

Hắn ngất đi khi nhìn thấy bóng tối. .....Không biết đã bao lâu, Hải Nhân Lý Hi tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, hắn xoa xoa thái dương sưng tấy, vẫn cảm thấy khó chịu.

Cưỡng chế sử dụng lực phân giải để phân giải một phần cổ tay của Zoc, dù chỉ là một lớp mỏng, cũng là một gánh nặng lớn về tinh thần.

Khoảnh khắc đó, Hải Nhân Lý Hi thậm chí cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

Hải Nhân Lý Hi thở dài.

Phòng này là phòng của Câu lạc bộ Cối Xay Gió Xanh, cũng là phòng mà hắn gặp lão Miller mỗi lần.

Hải Nhân Lý Hi mặc quần áo vào, ngồi dậy khỏi giường.

"Sự thật." Sau một tiếng gõ cửa nhẹ, Hải Nhân Lý Hi không kịp nói, cửa đã bị đẩy ra.

Hải Nhân Lý Hi nhìn thấy Vera rất cao đang cầm một cái cốc chứa chất lỏng màu xanh bước vào.

Ra khỏi nhà bà Stuart, Hải Nhân Lý Hi đang suy nghĩ về câu chuyện nào có thể được sao chép, đột nhiên một giọng nói lớn truyền đến: "Salarps tiên sinh, tôi nhận được thư của ngài.

Tôi đã đặt nó vào hộp thư rồi!" Hải Nhân Lý Hi nhìn một người đưa thư, trên tay cầm một gói đầy thư, vẫy tay chào hắn.

"Rất cảm ơn!" Hải Nhân Lý Hi nói một tiếng cảm ơn, rồi mở hộp thư ở cửa.

Bên trong có một lá thư và một tờ giấy "chắc chắn".

Hải Nhân Lý Hi mở thư, hắn nhíu mày.

Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Lá thư đến từ Hiệp hội Nhà Phát Minh.

Do phát minh ra giày trượt băng, một tuần sau, Hải Nhân Lý Hi được mời tham gia Triển lãm Nhà Phát Minh thường niên được tổ chức tại thành Cát Dũng, và mang theo một số phát minh đáng tự hào nhất của mình.

"Tại sao?" Hải Nhân Lý Hi cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đầu tiên, hắn nhận được đơn đặt hàng giày trượt băng từ Bộ An ninh, rồi được mời tham gia Triển lãm Nhà Phát Minh.

Đồng vàng hồn tệ rơi từ trên trời xuống là một điều tốt!

Có thể tham gia triển lãm các nhà phát minh, theo một nghĩa nào đó, hắn là một "nhà phát minh" thực thụ và được công nhận, không còn là loại nhà phát minh điên rồ đã phát minh ra những phát minh kỳ lạ như "máy gội đầu tự động" nữa.

"Tại sao?" Hải Nhân Lý Hi không nghĩ rằng một đôi giày trượt băng có thể khiến những quý ông đó chú ý đến vậy.

Hắn lấy tờ giấy ra, trên đó viết: "Ha ha ha!

Hải Nhân Lý Hi nhỏ bé, ngài hài lòng với hai món quà chứ?

Có lẽ tôi nên gọi ngài là, nhà phát minh Salarps tiên sinh!" Khi Hải Nhân Lý Hi nhìn thấy bức thư cuối cùng, bức thư đó lóe lên màu cam, và ngay lập tức biến thành tro tàn.

Buổi tối, Hải Nhân Lý Hi rất tức giận ngồi trước bàn làm việc trong tầng hầm.

Chương 612

Hắn đã, tức giận!

Hắn cảm thấy nhân cách của mình bị xúc phạm!

Hai món quà của lão Miller thực chất là hai, một là lệnh của Bộ An ninh, hai là lời mời của Hiệp hội Nhà Phát Minh.

Có nghĩa là gì?

Hải Nhân Lý Hi Salarps khinh thường phát minh của tôi sao?

Cần giúp tôi thành danh từ cửa sau sao?

Tuy nhiên, sự tức giận biến thành tức giận, Hải Nhân Lý Hi vẫn phải cảm ơn lão Miller.

Nếu không có hai loại thiên phú này, hắn sẽ đi đường vòng.

Sau một thời gian dài, Hải Nhân Lý Hi mới thở phào một hơi.

Hắn quyết định sẽ trưng bày một số thứ thật sự tốt cho những người đó xem!

Nhanh chóng, Hải Nhân Lý Hi lại vẽ một bức họa trên cuốn sổ, phát minh thứ hai của Hải Nhân Lý Hi, xe đạp!

Rồi Hải Nhân Lý Hi lấy một tờ giấy khác ra, bắt đầu viết những thứ đã được viết trên đó.

Hải Nhân Lý Hi đang đánh máy dàn ý kịch bản cho bà Stuart.

Hải Nhân Lý Hi đã chuẩn bị ba câu chuyện, một là "Nàng Tiên Cá".

Hải Nhân Lý Hi từng thích truyện cổ tích, kể về câu chuyện tình yêu của nàng tiên cá công chúa.

Thứ hai là "Người Đẹp và Quái Vật".

Hải Nhân Lý Hi chưa xem bản gốc, nhưng rất thích bộ phim ca nhạc do Emma Watson đóng chính.

Bộ phim thứ ba là "Van Helsing", Hải Nhân Lý Hi từng rất thích, bao gồm Frankenstein, người sói, hút máu quỷ, v.v.

Ba câu chuyện đều có ưu nhược điểm riêng.

Ví dụ, "Nàng Tiên Cá" quá trẻ con, cốt truyện không đủ hoàn chỉnh, vì vậy cần phải chỉnh sửa và bổ sung thêm nội dung.

"Người Đẹp và Quái Vật", Hải Nhân Lý Hi thực sự cảm thấy phù hợp, chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, Hải Nhân Lý Hi không biết liệu bà Stuart có thể biến nó thành một vở nhạc kịch hay không, vì Hải Nhân Lý Hi chỉ nhớ cốt truyện chung chung, chứ không nhớ nội dung biểu diễn.

Cuối cùng, "Van Helsing" và Hải Nhân Lý Hi đã sửa đổi một chút, để nó phù hợp hơn với trải nghiệm thẩm mỹ của con người trên thế giới này, phù hợp hơn với nhận thức và hiểu biết của con người trên thế giới này.

Hải Nhân Lý Hi viết rất nhanh.

Khi viết xong, Áo Thụy Na gọi hắn ăn tối.

Sau bữa tối, Hải Nhân Lý Hi lại thay quần áo, gõ cửa nhà bà Stuart.

Chính vì vậy, Hải Nhân Lý Hi cũng nhận ra một vấn đề.

Hành động của hắn quá tinh tế và khiêm tốn, khác xa so với mong đợi.

Tôi ban đầu muốn thành danh, làm giàu, bước vào xã hội thượng lưu.

Nếu muốn đạt được mục tiêu đó, tôi phải thể hiện đủ tài năng!

Thiên tài.

Chỉ có thiên tài mới có thể thu hút sự chú ý của người khác và được theo dõi!

Trong tình huống này, tôi phải thể hiện như một thiên tài!

Bước đầu tiên là dùng tài năng của mình để chinh phục bà Stuart, khiến bà ấy cảm thấy tôi có đủ tài năng để giúp đỡ.

Bước thứ hai là dùng tài năng của mình để chứng minh cho lão Miller, khiến ông ấy thấy được nhiều giá trị hơn, tăng thêm giá trị cho tôi!

Sau đó, từng bước một, để danh tiếng thiên tài của tôi lan truyền khắp thành Cát Dũng, như vậy tôi có thể trở thành một nhân vật lớn!

Làm những việc tôi muốn làm!

Tuy nhiên, trước ngày hôm nay, tôi quá bị động và cẩn trọng.

Lý do lớn nhất là tôi sợ mình đã hiểu lầm mọi việc.

Do đó, đồng thời nâng cao thực lực cũng rất quan trọng!

Hải Nhân Lý Hi quyết định chiều mai sẽ đi thăm ông Lâm, đạo sĩ U Linh Lục Thủy bị giết, xem liệu có thể nhận được một số thông tin về siêu việt tính cấp cao hay không.

"Sự thật!" Hải Nhân Lý Hi gõ cửa, cô hầu gái đáng yêu ngạc nhiên nhìn Hải Nhân Lý Hi.

Chương 613

“Tôi muốn nói vài lời với vợ tôi.” Hải Nhân Lý Hi vẫy cuộn giấy da cừu.

Đối với một người đàn ông, việc đến thăm một người phụ nữ độc thân vào buổi tối là không lịch sự lắm, nhưng Hải Nhân Lý Hi có một buổi học vào ngày mai, nên chỉ có thể đến thăm tối nay.

“Chào bà, phu nhân?” Khi Hải Nhân Lý Hi gặp lại bà Stuart, tóc bà vẫn còn ẩm ướt, dường như vừa mới tắm xong.

Bà đang ngồi trên ghế sofa đọc báo.

“Hải Nhân Lý Hi!” Ánh mắt bà lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bà nhìn cuộn giấy da cừu trong tay Hải Nhân Lý Hi, hỏi: “Ngài sẽ lại cho tôi một bất ngờ nữa sao?” Hải Nhân Lý Hi cũng không chắc, không biết liệu mình có thể viết ra một số câu chuyện hay không.

Hắn mỉm cười ngồi xuống, “Có lẽ không có gì bất ngờ hay ho.

Tôi chỉ hy vọng vợ tôi sẽ không chế giễu tôi.” Hải Nhân Lý Hi đưa cuộn giấy cho bà Stuart, nói, “Phu nhân, một tuần nữa tôi được mời đi tham gia triển lãm các nhà phát minh…...” Hải Nhân Lý Hi chưa nói xong, bà Stuart đã ngạc nhiên, vô thức nói, “Ôi, Chúa ơi…...” Hải Nhân Lý Hi chỉ vào cuộn giấy da cừu: “Vì triển lãm cần mang theo nhiều phát minh hơn, tôi đã vẽ cái này.

Phu nhân có thể xem, tôi đặt tên nó là xe đạp, một phương tiện giao thông tiện lợi.” Bà Stuart nhanh chóng lật tìm bản vẽ xe đạp trên cuộn giấy da cừu, và xem xét kỹ lưỡng.

Đồng thời, “Tôi có vài yêu cầu.

Tôi hy vọng phu nhân có thể giúp tôi.” “Trước hết, tôi hy vọng phu

nhân có thể giúp tôi tìm một thợ thủ công đáng tin cậy để chế tạo một số chiếc xe đạp thử nghiệm.

Tôi sẽ trả tiền." Trước mặt người phụ nữ đó, là Fionna Eris Tarmbulanadi!

Cô là giáo sư Morkin, phù thủy hắc ám, cũng là một thành viên quan trọng của góc khuất trong Hội Huynh Đệ!

Người phụ nữ đã đánh nhau với Zoc đêm đó!

"Tại sao cô ấy lại ở đây?" Hải Nhân Lý Hi vẫn không thể quên vẻ ngoài đáng sợ của người phụ nữ đó và cách cô ta chiến đấu với Zoc!

Nhưng bây giờ, cô ta trông như một người phụ nữ bình thường nhất, yếu ớt dựa vào tường, tay cầm thức ăn không sạch, cẩn thận nhìn Hải Nhân Lý Hi.

Đột nhiên, cô ta nở một nụ cười, rồi phá lên cười lớn.

Thậm chí xúc xích và phô mai trong tay cũng rơi xuống.

Cô ta chỉ dựa vào tường, cười lớn một cách điên cuồng.

Hải Nhân Lý Hi đứng đó, bình tĩnh nhìn cô ta cười, dường như không vội vàng.

"Trùng hợp quá, Salarps tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau ở đây!" Fionna, khi máu chảy ra từ miệng, cô ta ho dữ dội.

"Thật vậy, tôi có thể gặp cô ở đây một lần nữa, tại sao cô lại ở đây?

Thưa cô?" Hải Nhân Lý Hi nhìn vào mắt Fionna hỏi.

Hải Nhân Lý Hi bây giờ rất căng thẳng, nhưng hắn kiểm soát biểu cảm khuôn mặt mình, cố gắng giữ cho mình đủ bình tĩnh.

Đồng thời, Hải Nhân Lý Hi không biết phải làm gì.

Quay lưng bỏ chạy?

Rồi tìm lão Miller báo cáo?

Lợi dụng sự nguy hiểm của cô ta, bây giờ tấn công, đồng thời tạo ra tiếng ồn, chờ đợi mục sư nhà thờ và quan tòa địa phương hỗ trợ?

Tuy nhiên, hắn thực sự mạnh mẽ!

Nhiều phương pháp xuất hiện trong đầu Hải Nhân Lý Hi, rồi biến mất.

Hải Nhân Lý Hi cuối cùng quyết định tạm thời dừng lại, tìm kiếm cơ hội tốt hơn, hoặc bỏ chạy, hoặc tấn công.

Rốt cuộc, người phụ nữ này tàn bạo, Hải Nhân Lý Hi cũng đã chứng kiến.

Hải Nhân Lý Hi không biết cô ta có thể phát huy bao nhiêu sức mạnh trong tình huống bị thương dường như thế này.

“Thật là một câu hỏi đơn giản.

Tôi chạy xuống cống để thoát khỏi Bàn tay của Nữ hoàng.” Fionna thở hổn hển, cơn ho vừa rồi dường như đã làm cô ta kiệt sức.

Bàn tay của Nữ hoàng là một bộ phận hành động đặc biệt thuộc Bộ An ninh của vương quốc.

Mục tiêu chính của họ là các pháp sư hắc ám, pháp sư và các thế lực siêu nhiên sa đọa trong vương quốc.

Cô ta quay đầu lại, khó khăn nhìn Hải Nhân Lý Hi.

Cố gắng mỉm cười, “Này, Salarps tiên sinh.

Tại sao ngài lại ở đây?” “Ngài không phải đang tìm tôi sao?

Tôi chỉ là tình cờ gặp được?

Chương 614

Hay, thực ra, ngài sống gần đây?

Rồi vì ngài chỉ là một con chuột nhỏ…...” Cô ta dùng giọng nói hơi khàn nhìn vào mắt Hải Nhân Lý Hi, nhưng dường như có một loại ma lực nào đó bao phủ lấy cô ta, dùng một giọng điệu không thể cưỡng lại được để suy đoán.

Không đợi Hải Nhân Lý Hi hỏi, “Thợ săn Yêu Xà sau khi thăng cấp 2 có thể nhận được khả năng ẩn thân, sau khi thăng cấp 5 có thể nhận được một kỹ năng tên là ‘Độc ăn mòn’.

Sau khi bị ‘Độc ăn mòn’ đâm trúng, vết thương không thể lành, chỉ có thể chờ chết.” Hải Nhân Lý Hi đột nhiên hiểu ra.

Hắn nhìn Fionna hỏi, “Hành động bí mật?

Có bao nhiêu khả năng ẩn hình?” Fionna không biết tại sao Hải Nhân Lý Hi đột nhiên hỏi.

Cô ta dường như suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Rất hiếm, hầu hết đều do chúng kiểm soát.

Nếu ngài gặp một kẻ thù ẩn hình, thì khả năng đó thuộc về ngài là rất cao.” “Nhưng ngài phải học cách từ bỏ.

Hành động bí mật và hành động ngầm là hai kỹ năng hoàn toàn khác nhau.

Niềm vui trên mặt, vội vàng đáp lại.

Đây là con đường duy nhất, không có sản phẩm thứ hai, huống hồ nơi này nằm ngoài đế đô, thực lực của Tổng quản nơi đây còn vượt xa quyền lực của Tổng quản kinh đô.

Ngay cả một Phật tử khi đối mặt với một đạo quán cũng sẽ không kiêu ngạo.

Nếu không buông bỏ, sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Dù sao, địa vị của Phật tử chỉ là danh nghĩa.

Bệ hạ chỉ gật đầu, nhưng không có thánh chỉ rõ ràng.

Vì vậy, hành động của Tô Hồ khiến các vị Phật tử vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Trong hậu đường của Đạo giáo đại hạ.

"Đại nhân, ta có cần nể mặt bọn chúng không?" Tô Hồ ngồi trên ghế, vị Tổng quản phía sau hắn lộ vẻ khinh thường, hỏi.

Tô Hồ khẽ khép nắp trà lại, nói: "Án của Tổng quản Hướng đã được giao cho các Phật tử xử lý.

Hai tháng đã trôi qua, nhưng các vị Phật tử đó vẫn chưa làm gì cả.

Giờ đây, sau khi nghe tin Nhị vương tử đang hành sử quyền lực lớn ở bên ngoài, chúng ta không thể ngồi yên chờ đợi được." Vệ binh nói: "Ha ha, ta e rằng các hòa thượng đó sẽ sợ hãi trước đội ngũ của Vương tử mà quay về." Tô Hồ bình tĩnh nói: "Không sao, đó không phải là mối lo của ta.

Tối nay, sẽ có trò hay để xem." Vị Tổng quản đó đã theo Tô Hồ hơn mười năm.

Hắn rất hiểu Tô Hồ, khi nghe lời của Tô Hồ, mặt hắn lập tức rạng rỡ.

"Đại nhân, ngài nghĩ Vương tử sẽ đến tối nay sao?" Tô Hồ bình tĩnh nói: "Bảy vị Tổng quản liên tiếp đã bị đánh bại, bị dọa cho sợ hãi.

Vương tử quay về, có gì lạ đâu?" "A a, tình hình của binh lính và tiền bạc, ai cũng không muốn nhìn thấy ư?

Liệu Nhị vương tử có thực sự có khả năng trấn áp Vương tử một cách hiệu quả không?

Một đám lão già, thật là đủ khôn ranh!" Một giọng nói bay ra từ phủ đạo quán. *** Túy Nguyệt Lâu.

Đây là một nhà hàng nổi tiếng ở Cô Tô thành.

Nơi đây không chỉ có rượu ngon, mà còn có mỹ nữ.

Một nơi mà con cháu giang hồ hằng mong ước.

Các nữ nhân ở đây đều có tài năng.

Cầm, kỳ, thi, họa đã tô điểm thêm vẻ đẹp của những chiếc áo đỏ.

Cũng là nơi các học giả dừng chân.

Trong căn phòng Tử La Lan Dực; vì vụ án của Tổng quản Hướng mà các Phật tử đã ở đây hai tháng trước?

Tô Hồ rót một chén rượu cho Nho sinh, hỏi.

Nho sinh vuốt râu cười nói: "Tô đại nhân nói không sai.

Vụ án của Tổng quản Hướng đã sớm kết thúc rồi.

Vì sao ư?" Học giả Nho giáo họ Khổng nói: "Hơn nữa, tất cả phạm nhân liên quan đến vụ án Tổng quản Hướng đều đã bị giết.

Vụ án này đã kết thúc." Nói xong, hắn ha ha cười lớn.

Tô Hồ khẽ hỏi: "Vậy, ta không biết các vị Phật tử sẽ giải thích với Vương tử như thế nào?" Keng ~~ Nho sinh đang định uống rượu đột nhiên làm vỡ chén.

Chương 615

Mặt Khổng Nho sinh lộ ra một tia kinh hoàng, rồi biến mất, nói: "Lão phu đã nói với Bệ hạ rồi, vì sao không nói với Vương tử chứ?" Tuy nhiên, khi Nho sinh nói xong, một giọng nói lạnh lẽo truyền vào.

"Vương tử báo thù, chẳng lẽ không nên chịu trách nhiệm với Vương tử sao?

Một con chó già, dám xem thường Vương tử?" *** Trong căn phòng Tử La Lan Dực; một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Cửa phòng mở ra, Thẩm Thương Sinh chậm rãi bước vào.

Trong phòng, sắc mặt Nho sinh đại biến.

Tuy chưa từng gặp Thẩm Thương Sinh ngoài đời, nhưng hắn đã nhìn thấy chân dung của Thẩm Thương Sinh.

Bây giờ, người xuất hiện trước mặt tuy đã thoát khỏi vẻ non nớt trong bức họa, nhưng đường nét thì không thay đổi.

Trong miệng vị đệ tử Nho giáo đó có một luồng hào khí chính nghĩa và tinh thần đoàn kết mạnh mẽ, ngăn chặn Hỏa Chu Tước đang bùng cháy.

"Giết!" Thẩm Thương Sinh mượn một thanh đao Chu Tước đang bùng cháy, một đao chém nát luồng hào khí chính nghĩa.

Lập tức thiêu rụi thành hư vô.

Đại Chu Tước Thiên Binh dường như hóa thành một thanh đao Chu Tước dài, uy nghiêm xé nát tất cả.

Cuốn Xuân Thu cuộn tròn trên không, hóa thành một cuộn thẻ tre dài hàng chục trượng, toát ra vẻ uy nghiêm cực độ.

Đại Chu Tước Thiên Binh chấn động!

Khát vọng điên cuồng lộ rõ trong mắt hắn, hướng về phía Thiêu Bất Hủ.

"Ta vĩnh viễn không xem Xuân Thu!" Thanh đao Chu Tước dường như sống lại thành Chu Tước.

Nhan Thủ phủng cuốn Xuân Thu họa quyển.

Lớn tiếng hô: "Xuân Thu chuyển!" Đột nhiên, giữa trời đất, tuyết dường như bắt đầu kết lại.

Xuân Thu điên đảo, bốn mùa thay đổi!

Lý Phật Hiền khinh thường nói: "Chút trăm người, sao dám nói lời lớn?" Đao Chu Tước xuất hiện, mang theo như một đoàn lửa, thiêu đốt hư không.

Sau một đao thiêu rụi tiên nhân, toàn bộ thẻ tre ngưng tụ hào khí chính nghĩa đột nhiên vỡ nát!

Đồng thời, Đại Chu Tước Thiên Binh ngưng tụ hư ảnh Chu Tước, trực tiếp nhắm vào các đệ tử Nho giáo.

Sát khí ập xuống bầu trời!

Khí thế của Đại Chu Tước hùng vĩ!

"Phốc ~~~" Sát khí Chu Tước vừa chìm vào linh hồn cao quý, tất cả các đệ tử Nho giáo đều phun máu ngã gục.

Nho giáo đệ tử không có ai bảo vệ.

Cũng không đánh ra được cuốn Xuân Thu đó!

Trong nháy mắt!

Thẩm Thương Sinh nhìn các Nho sinh bị đánh bại trong nháy mắt, nói với họ: "Bây giờ các Nho sinh không có lòng dân, làm sao có thể

liên kết Xuân Thu, xoay chuyển càn khôn?" Thẩm Thương Sinh chỉ vào núi sông: "Khi đó, các đại sư Nho giáo yêu thương thiên hạ, có thể đoàn kết Xuân Thu.

Nhưng, bây giờ tư tưởng Nho giáo đã khác." Thời Xuân Thu, càn khôn lấy dân làm gốc, lấy tâm làm gốc.

"Nho giáo hiện tại chẳng khác gì một lũ nghịch tặc.

Vì sao lại muốn đảo lộn Xuân Thu?" Thẩm Thương Sinh vẫy vẫy tay áo, nói: "Bắt hết bọn chúng, chờ phái Nho giáo, để bọn chúng quỳ xuống!" "Không!" Mặt vị Thánh hiền Nho giáo biến sắc!

Bốn năm trước, Thẩm Thương Sinh đã mang cờ ra trận.

Bốn Tứ Tượng và thiên binh đi theo.

Bốn bản đồ trận liệt cũng đồng thời bị Thẩm Thương Sinh lấy đi.

Hiện tại, Tứ Tượng đại trận bách chiến bách thắng, bảy vị Tổng quản liên tiếp đã bị đánh bại.

Điền Băng sở dĩ được gọi là Điền Băng, chỉ vì trong đội quân của các Tổng quản này tồn tại bản đồ trận liệt.

Bản đồ trận liệt là sản phẩm của chiến tranh.

Nếu tên người tham gia được khắc trên bản đồ trận liệt, thì những người này có thể hy sinh cho bản đồ trận liệt.

Theo miêu tả trên đó, bản đồ trận liệt có thể ngưng tụ thành vật thể thực, tung hoành chiến trường.

Vào thời Đại Việt, ban đầu chỉ có tám trận liệt, mỗi trận liệt có thể khắc tên 90 vạn người.

Cũng có nghĩa, 90 vạn người có thể đồng thời hy sinh cho kế hoạch tác chiến.

Chương 616

Số lượng lớn nhất của triều đại hắn là 900.000, nhưng chỉ có một nhóm có thể khắc tên 900.000 người.

Đại Hạ vương triều có tám cửa.

Đây cũng là lý do Đại Hạ vương triều có thể đứng vững trên đỉnh thế giới.

Trên chiến trường, tuy binh lính bình thường quan trọng, nhưng quyết định kết quả chiến tranh tuyệt đối không phải binh lính bình thường.

Thẩm Thương Sinh dường như được trời ban cho, không cần nói đến cảnh đẹp thần tiên hiện tại.

Khi Thẩm Thương Sinh tiếp quản đội Tổng quản, hắn thậm chí còn lấy ra bốn bản đồ trận, mỗi bản đồ trận có 120 vạn người! 120 vạn người tạo thành một trận liệt hùng vĩ biết bao?

Thẩm Thương Sinh đã thiết lập bốn đoàn Thiên Binh, mỗi đoàn có 120 vạn người, không hơn không kém.

Thẩm Thương Sinh sau đó dẫn bốn đoàn Thiên Binh ra chiến trường, không một trận nào bại.

Tứ Thiên Binh đã nổi danh khắp bốn biển tám hoang.

Bốn Thiên Binh, sử dụng trận đồ Tứ Tượng thần thú trong truyền thuyết cổ đại.

Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ!

Mỗi một Tứ Tượng đều có một đại sư chủ trì trận liệt.

Mỗi một Tứ Tượng Chi Chủ (Điền Băng) cũng không biết Thẩm

Thương Sinh từ đâu đến.

Mỗi người đều có danh hiệu Thần Đế để làm việc.

Đều có thể được xưng là vô song trên thế giới!

Sau cuộc chiến với Thiêu Bất Hủ, một thanh đao Chu Tước và 120 vạn Chu Tước Thiên Binh đã tạo nên kỷ lục nổi tiếng nhất: trong mười năm chiến đấu với một vương triều không còn một ngọn cỏ nào, kết cục thật đáng sợ.

Cho đến nay, khi Hoàng đế nghe đến cái tên Thiêu Bất Hủ trong lịch sử, vẫn còn run rẩy.

Mười năm, mỗi năm đều tiến cống cho Đại Hạ vương triều.

Bốn vị chủ đều có khả năng đó.

Thiêu Bất Hủ trong lịch sử chỉ là một trong số đó.

Ngoài ra, hắn không phải người mạnh nhất.

Gần đây nhất, tháng Năm, Kim Lăng yên tĩnh.

Chỉ vì, trên võ đài Kim Lăng, Đại Việt Vương tử, Thẩm Thương Sinh!

Thẩm Thương Sinh nhìn các Nho sinh: "Xem ra tư tưởng Nho giáo những năm này đã thật sự thay đổi rồi." Khổng Nho sinh nghe lời Thẩm Thương Sinh, mặt co giật.

Thẩm Thương Sinh tiếp tục: "Người sáng lập Nho giáo Khổng Tử từng nói, Nho giáo đề cao Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Thứ, Trung, Hiếu, Liêm!" Thẩm Thương Sinh cười nhạo nhìn các Nho sinh, chỉ vào họ phía dưới: "Nếu không, các ngươi hãy nói cho ta biết, có còn không?" "Có còn không?" Phía dưới, chỉ có những nhân vật kiệt xuất của Nho giáo, nếu không, sẽ không bị Nghiêm Sở lãnh đạo.

Lời của Thẩm Thương Sinh không nghi ngờ gì là đang tát vào mặt

các học giả Nho giáo, thậm chí cả Thánh hiền Nho giáo Khổng Sinh.

Chẳng lẽ không giống như lời Thẩm Thương Sinh nói, các Nho sinh nhìn con cháu Nho giáo mặt không còn chút máu sao?

Bây giờ còn có thể nhìn thấy gì ở Thánh hiền Nho giáo?

Nhân, tức là lòng người.

Thánh hiền Nho giáo chủ trương giáo dục không phân biệt sang hèn, nhưng bây giờ thì sao?

Để học tư tưởng Nho giáo, người ta không chỉ phải tốn rất nhiều tiền, mà hàng năm còn phải đóng tiền.

Kẻ chết sớm đã bị vứt xuống mương.

Trung thành, lễ độ, ha ha, hôm nay chỉ dám lớn tiếng la hét với Vương tử, trung thành ở đâu?

Còn về bức thư đó, Khổng Sinh thậm chí không dám.

Bước vào sảnh lớn của Pháp Viện.

Một ông trùm Nho giáo.

Người đầu tiên không tuân theo lệnh của Thánh hiền Nho giáo.

Các học giả Nho giáo cho rằng trời sắp sập.

Thẩm Thương Sinh: "Ta có thể khiến lý thuyết của ngươi truyền bá ngàn đời, vì tiền bối của ngươi đã đồng ý làm vậy, nhưng tư tưởng Nho giáo của các ngươi giờ đã thối nát rồi." Áo bào rộng mở.

Thẩm Thương Sinh nhìn các Nho sinh suy tư, nói: "Muốn mời các Nho sinh xem vở kịch cuối cùng không?" Khổng Nho sinh nhìn ánh mắt Thẩm Thương Sinh, trong lòng đột nhiên rùng mình.

Chương 617

“Đã xong.

Phải làm gì?” Nho sinh bắt đầu run rẩy.

Thẩm Thương Sinh chỉ vào núi sông.

“Các ngươi có biết núi sông hình thành như thế nào không?” Các học giả Nho giáo có chút bối rối.

Thẩm Thương Sinh không quan tâm, tiếp tục nói: “Núi sông của Đại Việt vĩ đại ta là do vô số người dùng vô tận máu tươi chất đống mà thành.” Bầu trời thấm đẫm máu tươi, cuộc chiến máu sẽ tiếp diễn mãi mãi!

Có bao nhiêu người, ngã xuống nơi trận tiền, phía sau là tổ quốc? *** Khi bước ra, nước sông dưới chân tự động chảy sang hai bên.

Trong nháy mắt, đáy sông đá lộ ra.

Khi người đó bước đi lần nữa, đột nhiên, khoảng cách trở nên lớn.

“Hống ~~~~~” Tiếng gầm lớn của hổ chấn động cả quần sơn.

Ta thấy một con hổ trắng lớn bay từ trên không xuống.

Dưới ánh mặt trời, bộ lông hổ lấp lánh như...

Rồi, khi người ta nhìn móng trước và móng chân lộ ra, chúng sẽ như những thanh kiếm sắc bén xuyên qua không khí, rồi xé rách.

Không nghi ngờ gì, móng vuốt của con hổ lớn này tuyệt đối có thể mở ra khe nứt đá vàng.

Sắc bén!

Nếu một người bị con hổ lớn này chạm nhẹ, thì đầu chắc chắn sẽ

lìa khỏi thân.

Con hổ lớn há miệng rộng, trong chốc lát cả không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Khi con hổ sắp nhảy đến bên người đó, hắn nhíu mày.

Sau đó nhẹ nhàng giơ tay, nắm chặt lấy.

Trực tiếp ấn vào hàm dưới của hổ, lướt một vòng giữa không trung.

Gầm ~~~~ Con hổ bị đè lại, cảm thấy một lực sát thương chí mạng trong tay người đó.

Gầm lên, không ngừng vung vẩy tứ chi, hi vọng có thể thoát khỏi tay người đó.

Người đó quay đầu, nhìn con hổ.

"Ngươi có một bộ da đẹp." Mặc dù con hổ lớn không hiểu lời người đó, nhưng người đó đang nhìn bộ lông của nó.

Con hổ lớn hiểu rằng con người chắc chắn đang nhìn bộ lông đẹp của nó.

Không thể chịu đựng được!

Ta tự xưng là chúa sơn lâm.

Bộ lông này rất đẹp, là bộ ta yêu thích nhất.

Chẳng biết có bao nhiêu thợ săn đã chết dưới tay ta chỉ vì muốn bộ lông này.

Các thợ săn đã bị móng vuốt giết chết một cách tàn nhẫn.

Hống ~~~~~ Hổ trắng gầm gừ với người đó.

Ta, hổ, không thể chịu đựng được!

Tuy nhiên, dù cố gắng thế nào, nó cũng không thể thoát ra.

Thậm chí con hổ còn cảm thấy không thể thoát ra, nhưng sức mạnh của bản thân lại không hề giảm sút.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu hổ.

Tình huống này giống như giết con mồi, dù có giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Con hổ lớn, sợ hãi rồi!

Người đàn ông nói, "Ngươi có biết nướng không?" Con hổ từ bỏ giãy giụa, cảm thấy kẻ mắt đen này có sức mạnh lớn, mạnh hơn hổ.

Tứ chi vô lực rũ xuống.

Cánh tay của người đó nhẹ nhàng vung lên, ném con hổ ra xa hàng chục mét.

Con hổ đâm vào cây, làm gãy thân cây.

Chương 618

Cây đó ít nhất đã 100 năm tuổi.

Con hổ chỉ cảm thấy từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ đau đớn như vậy.

Đau quá.

Sau khi ba bốn cây liên tục bị gãy, miệng hổ đầy máu.

Người đó quá tàn nhẫn, muốn giết con hổ!

Con hổ lập tức tỉnh táo, chuẩn bị bỏ chạy.

Ha ha, con người!

Nhưng khi chuẩn bị bỏ chạy, người đó thực sự xuất hiện trước mắt nó.

Gần như mặt đối mặt!

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ có một chút khác biệt!

Tốc độ của người đó rất nhanh.

Quỷ ư?

Con hổ lớn bi phẫn!

Người đó nói, "Một màn trình diễn tuyệt vời.

Ta sẽ cho ngươi hai lựa chọn, làm tọa kỵ của ta hoặc làm tấm da của ta!" Con hổ hiểu ý người đó.

Con hổ đáng thương ta tung hoành qua vô số dãy núi, hôm nay, đã xong đời rồi.

Người đó nhẹ nhàng vuốt ve đầu hổ, khuôn mặt vô cảm đột nhiên nở nụ cười.

Tuy không đẹp mắt, nhưng thật sự đã cười.

Người đó đối diện… *** Bành!

Bành!

Bành!

Rồi, Lý Bất Quy đột nhiên thấy một cái chân.

Băng.

Lý Bất Quy từ bên ngoài vẫn ở trong đó.

Giận dữ.

"Dưới trướng lão tử lại có kẻ nhu nhược như thế này sao?" Lý Bất Quy một cước đá thẳng ra ngoài.

Lý Bất Quy hét lên: "Đứng lại!" Trong Đại Chu Tước Thiên Binh, Lý Bất Quy được xếp vào số ít những người được Thẩm Thương Sinh coi trọng.

Nếu không, Lý Bất Quy không thể trở thành một thiếu niên kiên cường.

Lý Bất Quy nghe lời Thiêu Bất Hủ trong lịch sử, không hề lùi bước, mà kiên cường chống lại.

Mặc dù cả người hỗn loạn, nhưng tinh thần, khí chất lại quay trở lại.

Thế giới lấy hắn làm tấm gương.

Tinh thần của Đại Chu Tước Thiên Binh và Điền Băng!

Khi Thẩm Thương Sinh bước vào, các đệ tử Hồng Trần Dục Hỏa Các nhìn thấy mặt Thẩm Thương Sinh, liền ngây người.

Thẩm Thương Sinh bước đến trước mặt.

Khoanh tay, khẽ mỉm cười.

“Ta tên Thẩm Thương Sinh.” Thẩm Thương Sinh!

Trong mắt mọi người, ba chữ đó gần như ai cũng biết, ai cũng rõ.

Chỉ vì, Thống soái Thẩm Thương Sinh đã đánh bại kẻ địch, bách chiến bách thắng!

Mỗi lần đại thắng đều có hoa tươi chào đón Vương tử từ vạn dặm xa.

Mỗi lần ta ra trận, không khí đều tràn ngập hương trầm, cầu nguyện Vương tử của ta bình an trở về.

Một nghìn năm, không ai có thể có được trọng lượng như vậy trong lòng người dân thường.

Chương 619

Trên giang hồ, tên Thẩm Thương Sinh dần dần biến mất.

Tuy nhiên, nhóm người mười năm trước chắc chắn sẽ nhớ cái tên này.

Đội mũ miện màu vàng tím, mặc long bào, hai chân đạp lên không trung!

Một mình đánh bại tám phái!

Thẩm Thương Sinh cười nói: "Đã lâu không gặp!" "Khi nào thì quay về?" Thẩm Thương Sinh khẽ cười nói.

Giống như gió xuân.

"Đã lâu không gặp!" Các đệ tử Hồng Trần Dục Hỏa Các kinh ngạc ngây người.

Khi đó, khắp các thôn núi đều có thổ phỉ.

Từng hỏi: "Thế giới thần thánh ngày nay ngu muội sao?" Nhiều năm, hắn đã tìm ra câu trả lời.

Càng đáng ngưỡng mộ hơn là Tổng quản Đông Cung hiện tại, Vương tử Thẩm Thương Sinh.

Mười năm trước, trên giang hồ đã xảy ra một chuyện lớn.

Sau đó, dần dần trở thành một truyền thuyết.

Nhân vật chính của chuyện đó tên là Thẩm Thương Sinh!

Vương tử trẻ tuổi Thẩm Thương Sinh.

Đội một chiếc mũ miện màu vàng tím, mặc một bộ long bào, mang giày mây, một mình đánh bại tám phái!

Vì vậy, truyền thuyết bắt đầu.

Tám đệ tử trẻ tuổi đã cố gắng hết sức.

Không ai có thể ngăn cản bước chân của Thẩm Thương Sinh, bất kể là đệ tử cốt lõi hay đệ tử chân truyền.

Thậm chí cuối cùng, cả tám môn đồ đều xuất hiện.

Làm sao tám môn phái cổ xưa nhất trong lịch sử có thể bị chà đạp như vậy?

Tám môn phái đều không có kết quả.

Nếu là một người có uy danh, bất tử, thì bỏ qua không nói.

Tuy nhiên, đối phương chỉ là một thiếu niên dưới 20 tuổi.

Khi Thẩm Thương Sinh bước vào môn phái thứ tám, đệ tử cốt lõi của môn phái thứ tám gần như chết một nửa, đệ tử chân truyền gần như chết.

Trong tình huống này, Bát Tông đại nộ!

Tuy nhiên, khi các gia lão đời trước của Bát Tông định trấn áp hắn, dưới chân núi, cờ hiệu tung bay.

Cờ hiệu Tứ Tượng bay khắp trời, như những dã thú hung mãnh thời cổ đại!

Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long, Huyền Vũ!

Bốn cờ hiệu Tứ Tượng hình thành một đại trận Tứ Tượng chấn động trời đất và quần sơn.

Thậm chí, khi đại trận hình thành, các kiến trúc tông môn cũng sụp đổ trong nháy mắt. *** Trời đất biến sắc, Chu Tước phương Nam, lửa cháy ngút trời; Bạch Hổ phương Tây, sát khí ngút trời; Thanh Long phương Đông, tiếng gầm giận dữ, núi sông vỡ nát; Huyền Vũ

phương Bắc, huyền thủy bắn thẳng lên trời!

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Thẩm Thương Sinh đứng trước Tứ Tượng.

Khí thế ngút trời, phía sau, có người khoác áo choàng lên người hắn.

Bản đồ giang sơn!

Chính lúc đó, mới biết rằng cậu bé đã giẫm đạp tám môn phái kia chính là Vương tử của triều đại này, Thẩm Thương Sinh!

Thẩm Thương Sinh mặc một bộ y phục như tranh thủy mặc thôn quê.

Sau khi di chuyển một chiếc ghế lớn vào, Thẩm Thương Sinh ngồi xuống, nhìn tám người kia.

"Vì sao ư?

Nếu một mình không thể chiến đấu, thì cứ để nhiều người cùng chiến đấu." Tám người kia nghe xong đều đỏ mặt, vì ý đồ của hắn.

Mặc kệ, Thẩm Thương Sinh cũng chỉ có một mình, tám môn phái bị hắn chèn ép, cứ như vậy, từng bước tin tức lan truyền ra ngoài.

Chương 620

Nếu truyền ra ngoài, thì tám môn phái trong số đó sẽ trở thành trò cười của giang hồ.

Làm sao có thể giữ thể diện?

Tuy nhiên, sai lầm chưa từng có đã cho Vương tử một cái cớ.

"Chẳng lẽ Vương đồ của toàn thế giới, hay vương thần lãnh đạo bờ biển địa cầu, lại là đất của Vương triều ta chẳng lẽ không thu thuế?" Dưới sự chứng kiến của hàng triệu binh lính, Bát Tông không thể không ký một loạt các điều khoản với Thẩm Thương Sinh.

Trong tình huống này, Đông Cung ứng vận mà sinh.

Bất kỳ ai mở trường học đều phải báo cáo với Đông Cung, nếu không, sẽ là một đội quân của Tổng quản vĩ đại!

Thẩm Thương Sinh nói, sức mạnh lớn nhất trên thế giới không phải là một người mạnh đến mức nào, mà là sức mạnh của Thiên Binh.

"Không cần biết gia tộc của ngươi cổ xưa đến đâu, hoặc có bao nhiêu người mạnh mẽ, nếu có người không tuân theo, Vương tử sẽ cho các ngươi biết, liệu những kẻ mạnh đó có mạnh hơn, hay Tứ Tượng của Vương tử mạnh hơn." Hơn 400 vạn Thiên Binh, vào khoảnh khắc trận đồ bị hy sinh, thật sự có khả năng thiêu trời, nấu biển.

Bát Tông không dám dẫn đầu!

Chính lúc đó, quan niệm cũ mới thay đổi.

Không cần biết một người mạnh đến đâu, cũng không thể đánh bại Thiên Binh!

Chỉ có một người, đối phương hơn 400 vạn, thậm chí nhiều hơn!

Thẩm Thương Sinh nói, sức mạnh lớn nhất giữa trời đất không phải là tông môn, gia tộc!

Mặc dù Tổng quản có thay đổi, nhưng sức mạnh thì không thay đổi.

Xem ra Tổng quản thay đổi càng ngày càng yếu sao?

Chỉ có thể càng ngày càng mạnh!

Ngay cả đối với con người, thì có thể có bao nhiêu người?

Pháp Viện thì sao?

Toàn bộ thế giới đều là người của triều đình.

Vì vậy, trên giang hồ, có một truyền thuyết về Đông Cung Hoàng Đế.

Đông Cung, thủ lĩnh các thế lực giang hồ!

Khi còn trẻ, là "Tông chủ" của thế lực cổ xưa!

Các đệ tử Hồng Trần Dục Hỏa Các nghe từ các chủ truyền lại.

Hai người phụ nữ vừa nghe tên Thẩm Thương Sinh, liền hoảng sợ.

Vì, những ngày đó, người tham gia chiến tranh của Hồng Trần Dục Hỏa Các là các tỷ muội cao cấp, không địch nổi!

Chỉ cần một chiêu, người đó sẽ một chiêu giết chết tỷ tỷ của ta!

Biết rằng, tỷ tỷ không phải là người đứng đầu trong thế hệ trẻ, nhưng cũng không kém cạnh.

Cơ thể đang run rẩy trong chiến đấu.

Sợ hãi nhìn Thẩm Thương Sinh, sợ Thẩm Thương Sinh giết.

Tuy nhiên, trước mặt vị lãnh tụ nội các, nàng đã truyền lại đệ tử của mình.

Tên: Từ Hoan Tĩnh.

Từ Hoan Tĩnh bước ra khỏi thôn núi, gặp chủ nhân của Hồng Trần Dục Hỏa Đình.

Phát hiện tình huống của Từ Hoan Tĩnh khá phù hợp với việc kế thừa Hồng Trần Dục Hỏa Đình.

Vì vậy, Từ Hoan Tĩnh đã cúi đầu nhận làm đệ tử của Hồng Trần Dục Hỏa Quán.

Trở thành đối tượng mà mọi người đều ngưỡng mộ.

Từ Hoan Tĩnh nhìn Thẩm Thương Sinh với ánh mắt phức tạp, nói: "Đã lâu không gặp!" "Phu quân của thiếp là một Vương tử 'phá phách'." Thẩm Thương Sinh hỏi: "Đã tìm ra câu trả lời chưa?" Hôm nay, Đại Hạ Vương triều phồn vinh thịnh vượng, nhân dân an cư lạc nghiệp.

Hơn nữa, tất cả các thần thánh đều chứng minh, Thánh thượng hôm nay không phải là hôn quân.

Trong miệng bách tính, vị Thánh quân hôm nay là một quân chủ vĩnh hằng!

Có thể khiến người ta yêu mến, có thể thấy sự nỗ lực của Thánh thượng hôm nay.

Từ Hoan Tĩnh: "Đã tìm ra rồi." "Thế giới bình yên, nhưng lòng người không yên!" Từ xưa đến nay vẫn vậy.

Không phải là lỗi của một thần thánh.

Chương 621

Hai người nhìn nhau mỉm cười, như đã quen biết ngàn năm.

Từ Hoan Tĩnh, một con phượng hoàng!

Thẩm Thương Sinh quay đầu, nhìn Lý Bất Quy: "Bây giờ, hãy kể cho ta nghe câu chuyện của ngươi!" Thẩm Thương Sinh dẫn binh nhiều năm, tự nhiên sẽ không nghĩ rằng Lý Bất Quy chỉ vô cớ giết người.

Lý Bất Quy không đứng như cây tùng, tay cầm một chiếc trâm vàng, cắn môi, bi thương kể chuyện của mình.

Câu chuyện đơn giản.

Tuy nhiên, không thể phán xét.

Lý Bất Quy không về.

Một ngôi làng nhỏ ngoài thành Cô Tô quyết định sống cùng Lục Tam Nương, người đã lớn lên cùng hắn từ nhỏ.

Lý Bất Quy có may mắn trở thành Thiên Binh, thậm chí còn trở thành Đại Chu Tước Thiên Binh.

Tuy nhiên, không có thời gian chiến tranh.

Ba năm ba năm trôi qua.

Lý Bất Quy, vẫn chưa về.

Năm thứ tư, Lục Tam Nương bán hết gia sản, mang theo vài bộ quần áo đi tìm Lý Bất Quy.

Đi mãi, đi ba năm.

Ở cuối biên giới phía Tây, biết được biên giới phía Tây đã giành

được thắng lợi lớn.

Vương tử Thẩm Thương Sinh dẫn Thiên Binh về Nam Cương.

Kết quả, Lục Tam Nương không thể không thay đổi lộ trình một lần nữa, nhưng ba năm thời gian đủ để tiêu hết tiền.

Ở một nơi xa lạ, không có bạn bè.

Chỉ để tìm một người trong một triệu người.

Một người phụ nữ yếu đuối, liệu có thể cầu xin trời cao giúp đỡ không?

Trên giang hồ không bao giờ thiếu đệ tử.

Lục Tam Nương may mắn được người theo dõi Hồng Trần Dục Hỏa Các nhìn trúng.

Vì vậy, Tam Nương không thể không gia nhập Hồng Trần Dục Hỏa Các.

Không một xu dính túi, nếu tiếp tục tìm kiếm, sẽ chết.

Ở trong nội các hai năm.

Vì Lục Tam Nương ôn nhu hiền thục, nên đã thu hút mọi người sâu sắc.

Đối mặt với sự theo đuổi của sư huynh, Lục Tam Nương luôn từ chối, vì có một người sẽ cùng mình đến trọn đời.

Người đó bây giờ là thành viên của Đại Chu Tước Thiên Binh.

Tự hào, vì Lý Bất Quy, cuối cùng đã hoàn thành nguyện vọng của nàng.

Thậm chí, Lục Tam Nương còn có thể tưởng tượng rằng Lý Bất Quy sẽ không mặc trang phục Đại Chu Tước Thiên Binh trở về.

Nắm chặt tay của con trai, hẹn ước cả đời.

Dù ở đâu, ta cũng sẽ không quên.

“Khi nào thì quay về?” *** Hồng Trần Dục Hỏa Đình.

Lục Tam Nương sắp chết rồi.

Chỉ vì, Lục Tam Nương tình cờ phát hiện một loại thực vật quý hiếm ngàn năm, nhưng lại bị người khác chạm vào.

Lục Tam Nương ở trong nội các hơn một năm, thực lực chỉ mạnh hơn người thường một chút.

Đương nhiên, không phải đối thủ của đối phương.

Kết quả, Lục Tam Nương suýt chút nữa dùng kiếm đâm thủng tim đối phương.

Khi Lục Tam Nương sắp bị giết, sư huynh đã không đợi Lục Tam Nương quay về, vì hắn đã đến cổng sơn môn.

Tự mình đi tìm, vừa vặn bắt gặp cảnh này.

Vị sư huynh đó là đệ tử cốt lõi của Hồng Trần Dục Hỏa Các.

Chương 622

Có phải là đối thủ của người giang hồ bình thường không?

Thẩm Tàng Đao nhìn cuốn sách trên bàn, thở dài bất lực: "Tiểu muội, muội cũng biết ta và Nhị ca, Đại ca, trước khi đọc xong cuốn sách này, không được phép bước ra khỏi Đao Vương Mật Thất một bước.

Nếu không, khi về chắc chắn sẽ bị đánh gãy chân." Mặc dù Thẩm Tàng Đao là con của Thánh thượng, nhưng rõ ràng, Thẩm Tàng Đao sợ Thẩm Thương Sinh, tuyệt đối còn hơn cả Thánh thượng.

Thẩm Lan nhìn chồng sách cao ngút.

Nhìn Thẩm Tàng Đao đáng thương.

Thẩm Lan tự nhiên biết, lời Thẩm Tàng Đao là thật, bất kể lý do, chỉ cần Thẩm Tàng Đao hôm nay ra ngoài.

Đại ca về, Thẩm Tàng Đao tuyệt đối sẽ bị gãy chân.

Một cuộc sống bị đánh gãy.

Vì, Thẩm Lan thì đã hiểu.

Nhưng, nếu người đó nói với cha mình, thì nên làm gì?

Thẩm Tàng Đao bí ẩn nói: "Tiểu muội muội, tìm ta cũng vô ích!" Đao Vương Thẩm Tàng Đao luôn không thể rời khỏi mật thất.

Nếu không phải một năm trước, thậm chí một số người còn không biết có Thẩm Tàng Đao.

Có thể thấy Thẩm Tàng Đao đã giữ mình kín đáo như thế nào.

Thẩm Tàng Đao nhìn tiểu muội mình, trở nên lo lắng.

Vội vàng nói: "Đại ca ở trong đó, toàn bộ Chu Tước cũng ở đó.

Muội nên biết phải làm gì." Tại Thượng Kinh của Đại Hạ Vương triều, có gần 1 ức dân, là thành phố phồn vinh nhất của Đại Hạ Vương triều.

Vô số đình viện hai bên đại lộ Thượng Kinh.

Người sống trong đó không phải là Vương tử, mà là Vương tôn quý tộc.

Hương khói cuồn cuộn trong một đại viện.

"Từ Khôn ca, yên tâm, huynh và muội muội là trời sinh một cặp, phụ thân nhất định sẽ đồng ý hôn sự này." Một bộ vest trắng, tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của người đàn ông.

Nghe lời đối phương, trên khuôn mặt trắng trẻo hiện lên vẻ phấn khích.

"Tốt!" Hắn hét lên.

Từ Khôn, một trong bát đại đệ tử giang hồ, đệ tử Thiên Môn, tiền đồ vô lượng.

Một ngày, ta đi du lịch ở đó, thấy công chúa trên trời.

Đương nhiên, ta chỉ nhìn từ xa.

Kinh ngạc.

Mỗi khi nửa đêm mộng về, trong đầu Từ Khôn luôn hiện lên hình bóng một công chúa.

Từ Khôn biết mình đã yêu.

Tuy nhiên, công chúa bên kia trời, là con gái đáng yêu nhất trong Thánh địa.

Mặc dù là đệ tử thủ môn phái Thái Môn, nhưng vĩnh viễn không

thể sánh ngang với địa vị cao quý của công chúa trên trời.

Thẩm Thương Phong Cuồng, ngồi bên bàn, cười đồng ý.

“Khương huynh, nếu lúc này có thể thành công, sau này nếu cần đệ, cứ hỏi ta, ta trên giang hồ vẫn có quyền lực nhất định.” Ánh mắt Thẩm Thương Phong Cuồng lộ ra vẻ mãn nguyện, với lời nói của Thẩm Thương Phong Cuồng.

Nếu Thẩm Lan gả cho Từ Khôn, thì sẽ giúp hắn đi xa hơn trên con đường quyền lực.

Từ Khôn tự nhiên biết ý của Thẩm Thương Phong Cuồng, nói: “Khương huynh, ở đây không có người ngoài.

Ta cần sự giúp đỡ của huynh.” Thẩm Thương Phong Cuồng nhẹ nhàng vẫy cây quạt trong tay, cười gật đầu, nói: “Khôn ca khách khí rồi.

Huynh và Đại ca ta có điều gì không thể trực tiếp nói sao?” Áo Nho, quạt giấy, mỉm cười ôn hòa.

Phó trang phục đó khiến bất cứ ai cũng không cảm thấy phản cảm về tâm lý.

Từ Khôn cũng vậy.

Nói: “Khương huynh, một năm trước, Thái tử Đại ca đang đốt sách trong thư khanh.

Hiện tại, bất kể trên giang hồ hay trong dân gian, đánh giá về Thái tử đều không tốt.” Thẩm Thương Phong Cuồng nghe lời nói đó, nhíu mày, cười khẩy một tiếng.

“Khôn ca, những lời này chỉ nói trước mặt ta, đừng nói ra ngoài.” “Ngươi có biết, Đại ca ta có năm trăm vạn quân!” Khi nói ra, Thẩm Thương Phong Cuồng có chút nghiến răng ken két.

Chương 623

Là con trai của phụ thân, vì sao trong tất cả các con rồng chỉ có Thẩm Thương Sinh có thể nuôi quân?

Huống chi, năm trăm vạn quân.

Cả Đại Hạ Vương triều không có nhiều thiên binh đến vậy.

Nhưng Đại ca của hắn lại có.

Những con rồng này cũng biết, năm trăm vạn thiên binh trong tay Thẩm Thương Sinh không phải do phụ thân ban cho, mà là do Thẩm Thương Sinh tự mình gây dựng.

Nhưng như vậy, lại càng bất mãn hơn.

Với tư cách Vương tử, có thể chiêu mộ sao?

Những năm đó, Yến Vương Thẩm Thương Sinh dẫn binh xuất chinh, lần nào mà bách tính không tiễn binh mười dặm?

Khi về, lần nào mà dân chúng không ra thành mười dặm đón, thậm chí còn hưng phấn hơn cả năm mới?

Cả triều Hạ, phụ thân hắn cũng không được đối đãi như vậy.

Lòng Thẩm Thương Phong Cuồng sao không ghen tị chứ?

Đừng nói, bất kỳ con rồng nào, e rằng trong lòng cũng không dễ chịu đi?

Đại Việt có bao nhiêu con rồng, nhưng thiên hạ dường như chỉ nhận ra một mình Thẩm Thương Sinh.

Bỏ qua những người khác!

Từ Khôn cười: "Đương nhiên, những lời này chỉ nói trước mặt

huynh.” Từ Khôn tiếp tục: “Nhưng, Vương tử đốt sách và lạm dụng tư tưởng Nho giáo, tội lớn biết bao!

Thánh địa cũng không trừng phạt.

Để ta xem, Phong Cuồng ca ca, không kém gì Thẩm Thương Sinh!

Nếu năm trăm vạn thiên binh dưới trướng Thẩm Thương Sinh do Khương huynh chỉ huy, e rằng còn mạnh hơn Thẩm Thương Sinh.” Thẩm Thương Phong Cuồng mừng rỡ, lắc đầu: “Khôn ca thật đa sầu đa cảm.

Ta làm sao có thể so sánh với Đại ca của ta, huynh đệ?” Tuy nhiên, sự phấn khích trong mắt Thẩm Thương Phong Cuồng không thể che giấu.

“Của hắn.” Thẩm Thương Sinh không còn phù hợp để thống lĩnh Thiên Binh.

Nếu ta có thể kiểm soát năm trăm vạn Thiên Binh.

Thẩm Thương Phong Cuồng, kích động.

Năm trăm vạn quân đó!

Có ý nghĩa gì?

Thẩm Thương Sinh dựa vào hơn 400 vạn Thiên Binh, vô địch trong thời Đại Việt.

Bảy Tổng quản liên tiếp trong mấy năm qua thậm chí bị đánh đến mức không thể động đậy.

Không thể không bỏ đất đai làm bồi thường.

Sức mạnh của bảy gia tộc, không phải một.

Như vậy, kẻ sống sót cũng bị đánh cho tan nát.

Hỏi, đối mặt với một ngọn núi vững chắc như vậy, Thẩm

Thương Phong Cuồng có không động lòng không? *** Cung điện, Hậu cung.

Sảnh Công chúa.

Thẩm Thương nhìn mẫu phi mình với vẻ phấn khích, nói: "Mẫu phi, thật vậy sao?" Công chúa gật đầu, nói: "Hội nghị triều đình hôm nay sẽ có một đại thần tiến cử (con).

Bây giờ con cần chuẩn bị tốt.

Có người có thể liên lạc với con." Lời của công chúa vừa dứt, bên ngoài miếu có người nói: "Thánh chỉ phong Vương tử Thẩm Thương làm Vương, phải ra pháp đình!" Dưỡng Tâm Cung.

Thẩm Lan nhảy lên nhảy xuống bên cạnh mẫu thân, đấm lưng cho bà.

Người phụ nữ này cũng khoảng ba mươi mấy tuổi, trên mặt không có nếp nhăn, tràn đầy uy nghiêm.

Người phụ nữ này là Hoàng hậu của Đại Hạ Vương triều, mẫu nghi thiên hạ.

Mẫu thân của Thẩm Thương Sinh.

Khi Hoàng hậu nhìn con gái mình, cười nói: "Đã xong chưa?

Vui vẻ như vậy?" Hoàng hậu biết Thẩm Thương Phong Cuồng muốn gả con gái mình cho đệ tử môn phái quá gần nhà.

Chương 624

Mặc dù tức giận, nhưng không nói gì ở nơi thần thánh, cũng không ai dám công khai xuất hiện.

Thẩm Lan đang đấm lưng cho Hoàng hậu, đắc ý hát vang.

"Đại ca của ta ở Cô Tô thành, toàn bộ Đại Chu Tước Thiên Binh đều ở đó." Không mất mặt sao?

Thực tế, ý của hắn là ai ở trong đó?

Khi biết được điều đó, bản thân hắn vốn đã không tầm thường, giờ đây lại cảm thấy có chút bất an, sẽ lộ vẻ kinh ngạc.

Đại Việt có Vương tử sao?

Có một lần, Thẩm Thương đã hành động điên rồ bên cạnh hắn.

Tình huống này, có thể tưởng tượng Thẩm Thương Phong Cuồng cảm thấy thế nào?

Nhưng ta không thể trách người khác.

Khi sứ giả của Kỳ gia đến Đại Hạ Vương triều, đều được báo ba điều.

Trước tiên, không thể làm Hoàng đế bất mãn, nhưng cũng không thể làm Vương tử bất mãn.

Hoàng đế ít nhất sẽ cân nhắc đại cục.

Sẽ không vô cớ dùng kiếm của mình.

Tuy nhiên, Vương tử thì không.

Thứ hai, trước khi vào Hoàng cung, có thể thích hợp đến thăm Vương tử.

Thứ ba, bất kể tình hình thế nào, cũng phải tuân theo quy tắc thứ nhất.

Theo thời gian, người của Kỳ gia thật sự biết Thẩm Thương Sinh hành động một mình.

Trong đó phần lớn đều là Thẩm Thương Sinh đơn độc lập gia.

Có cả Đại Hạ Vương triều, tự nhiên biết rõ điều đó.

Khiến Thẩm Thương Phong Cuồng không chịu nổi.

Cho rằng võ công của mình không kém Thẩm Thương Sinh.

Vì vậy, Thẩm Thương Phong Cuồng quyết định, cũng muốn giống Thẩm Thương Sinh, phế bỏ tám môn phái!

Trong chiến tranh, luôn chỉ có một gia tộc mạnh nhất.

Một gia tộc mạnh, nhưng chiến tranh sẽ dừng lại.

Nếu không, ai sẽ coi là một gia tộc mạnh mẽ?

Sức mạnh của gia tộc đang được thể hiện!

Cộp, cộp, cộp.

Thẩm Thương Phong Cuồng vừa hành lễ xong.

Trong điện.

Tiếng bước chân truyền đến.

Thẩm Thương Phong Cuồng quay đầu nhìn.

Ta đã nhiều năm không gặp Đại ca.

Thẩm Thương Sinh mặc y phục trắng, buộc tóc đuôi ngựa tùy ý, trông như một công tử ăn chơi.

À, không, Thẩm Thương Sinh đã gần 30 tuổi rồi.

Dùng từ "công tử ăn chơi" dường như không phù hợp.

Chậm hơn Thẩm Thương Sinh ba bước, là Thiêu Bất Hủ.

Một chiếc áo bào lửa, trên đó khắc cánh Chu Tước.

Mặc một bộ lông vũ Chu Tước, mặc một chiếc áo choàng thêu Chu Tước, dài hơn nửa trượng.

Thẩm Thương Sinh bước vào trung tâm.

Cúi người.

"Con bái kiến phụ thân!" Thiêu Bất Hủ – một tướng lĩnh, mặc chiến bào, quỳ trên mặt đất.

Chương 625

“Các đại thần, nhìn Thánh địa!” Mặt Thẩm Vô Địch sáng lên.

Vẫy tay.

“Miễn lễ!” Thẩm Thương Sinh gật đầu.

Lý Bất Quy đứng dậy: “Tạ ơn Thánh chủ!” Thẩm Thương Phong Cuồng đứng một bên, thấy Thẩm Thương Sinh quả nhiên giống như hắn đã nghĩ.

May mắn thay, bí mật của Vương tử thuộc về hắn.

“Vừa nãy có người nói cung điện này không thích hợp cho Vương tử sao?

Ta không biết là ai đã nói?” Thẩm Thương Sinh không nhìn, khẽ cười nói: “Khi Thiêu Bất Hủ từng tuần tra khắp nơi trong lịch sử.” Mặc dù địa vị của hắn không bằng một số bộ trưởng.

Tuy nhiên, dưới quyền uy của Vương tử.

Nghe lời Thẩm Thương Sinh, nhiều đại thần đều xấu hổ.

Đối với Thái tử Thẩm Thương Sinh, nói sau lưng là một chuyện, nhưng nói trước mặt lại là chuyện khác?

Thẩm Thương Sinh cười: “Đừng quá yên tĩnh!” Ta vừa nãy nghe rõ ràng bên ngoài cung.

Thẩm Thương Phong Cuồng bước từng bước.

Đến Thẩm Thương Sinh.

Khóe miệng Thẩm Thương Sinh khẽ nhếch.

“Tam đệ!” Thẩm Thương Sinh là lão đại, Thẩm Tàng Đao là lão

nhị.

Thẩm Thương Phong Cuồng xếp thứ ba!

Cũng là lý do Thẩm Thương Phong Cuồng trở nên kiêu ngạo.

Lão đại và lão nhị là con của Hoàng hậu.

Nếu hắn không đứng dậy, dù Vương tử có bị phế truất, thì còn có Hoàng tử thứ hai, sẽ không đến lượt Hoàng tử thứ ba.

"Đại ca, huynh đốt sách phá hoại Nho giáo, làm mất đi đạo đức cho thế nhân.

Vì vậy, Tam đệ cho rằng huynh không còn phù hợp làm Vương tử nữa." Thẩm Thương Phong Cuồng nói xong, cứ ngỡ mình dám đối thoại với Thẩm Thương Sinh.

Thật mong đợi!

Mặt Thẩm Thương Sinh dần dần lạnh đi.

Đột nhiên.

Thẩm Thương Sinh một cái tát trực tiếp vào mặt Thẩm Thương Phong Cuồng.

Bốp.

Trước mặt các đại thần, trực tiếp một cái tát đánh bay Thẩm Thương Phong Cuồng.

Cơ thể Thẩm Thương Phong Cuồng lộn ngược.

Sau đó, hình bóng Thẩm Thương Sinh hóa thành hư vô.

Lại một lần nữa, một cái chân điên cuồng đạp lên người Thẩm Thương Phong Cuồng.

Thẩm Thương Sinh cúi xuống nói.

"Mang những kẻ đã đi quá xa đó lên đây!" Vài Đại Chu Tước

Thiên Binh dẫn năm đệ tử kia đi thẳng.

Thẩm Thương Sinh nhìn Thẩm Thương Phong Cuồng với ánh mắt sắc lạnh, nói: "Ngươi, khi ta lớn lên, ta đã học được cách kết giao bạn bè." Thẩm Thương Phong Cuồng nhìn vào mắt Thẩm Thương Sinh.

Sợ đến run rẩy.

Hắn không dám nói một lời nào.

Cứ như ta của ngày bé.

Thẩm Thương Sinh tiếp tục, "Lão Tam, giờ ngươi đã phát điên rồi!

Ta vừa mới dẹp yên các môn phái giang hồ, mà ngươi lại ra vẻ đắc thắng ở đây.

Ai đã dạy ngươi?" Thẩm Thương Phong Cuồng làm sao biết được!

Run rẩy nói, "Đại ca, ta... ta không có....." "Ca sát!" "Xé!" Khi Thái Dương Luân vàng tiếp xúc với Âm Dương Song Ngư Tọa.

Chương 626

Thái Dương Luân vàng giống như một mặt trời, môi trường xung quanh bị bóp méo, Âm Dương Song Ngư Tọa đen trắng rõ ràng, dường như có thể hấp thụ mọi thứ để sử dụng.

Cực kỳ thần bí.

Ta thấy Âm Dương Song Ngư Tọa quay tròn từng vòng, đen trắng biến thành những dải dài, cố gắng phá vỡ Thái Dương Luân vàng.

Thẩm Thương Sinh khẽ vẫy tay.

Tốc độ của Thái Dương Luân vàng tăng vọt.

Trong chớp mắt.

Trong thái dương chết, truyền đến tiếng rồng ngâm.

A ~~~~~~ Dải vàng trên Thái Dương Luân vàng quấn lấy đuôi, nối tiếp, đột nhiên mắt nó sáng lên.

Dường như sống lại.

Tiếng rồng ngâm tạo ra tiếng ồn lớn!

Trong bóng tối ảo ảnh, một con kim long xuất hiện, khiến Âm Dương Song Ngư Tọa lo lắng.

Một con kim long.

Một Song Ngư Tọa.

Cá có thể hóa rồng.

Tuy nhiên, rồng vẫn là rồng!

Hai con cá đen trắng bị kim long nuốt chửng một hơi, bóng của chúng biến mất.

Đồng thời, Thái Dương Luân vàng va chạm với Âm Dương Song Ngư Tọa!

Trương lúc này đang đánh Thái Cực, mặt đỏ bừng.

Toàn bộ sức mạnh của mình, đều hòa nhập vào đó.

Đặc biệt là những chuyện mười năm trước của hắn.

Trương Thái Cực đáng ghét!

"Hãy giao nó cho chủ nhân của ta!" Đen trắng, đột nhiên sáng lên!

Sàn đá trên mặt đất bị nâng lên, gió và mây đang di chuyển.

Thẩm Thương Sinh vẫn đứng sừng sững giữa gió và mây, như thể gió và mây đang chuyển động cùng hắn.

Nhìn kỹ, hắn vẫn chưa đủ.

Thẩm Thương Sinh khẽ động.

"Bay đi!" Một câu nói như kiểm soát cả bầu trời.

Những mảnh bạc hình răng cưa bao quanh Đại Thái Dương Luân cắm vào Âm Dương Song Ngư Tọa.

"Keng!" "Keng!" Thật sự giống như cưa sắt.

Tiếng động chói tai.

Lửa bắn ra khắp nơi!

"Rắc rắc!" Vào một thời điểm quan trọng, ta thấy một bức hình lớn do Âm Dương Song Ngư Tọa tạo thành, như một tấm vải lớn.

Bị xé toạc từ giữa.

"Bành!" Sau khi Âm Dương Song Ngư Tọa bị xé toạc, Thái Dương Luân vàng không bị tổn hại gì.

Xuyên qua Âm Dương Song Ngư Tọa, trong nháy mắt, lao đến

trước mặt Trương Thái Cực. *** Đây là một sự kiện lớn của Pháp Viện.

Trong mắt Thẩm Thương Sinh, dường như có ngọn lửa vàng nhảy múa.

Vừa mới bước vào tháng Mười Hai, cơ thể Thẩm Thương Sinh dường như càng ngày càng kém, đối với Thẩm Thương Sinh, đó là sự giày vò.

Ngã xuống.

Càng chịu đựng được nhiều đau khổ, càng thu hoạch được nhiều thành quả.

Một điều, Thẩm Thương Sinh hiểu rõ.

Chương 627

Mặc dù vậy, Thẩm Thương Sinh chưa bao giờ oán trách cha mẹ.

Thẩm Vô Địch ngồi trên ghế, giữa hai lông mày, lộ ra một tia lo lắng.

Thẩm Thương Sinh ngồi một mình, nhìn Thẩm Vô Địch.

Đừng lay động.

Thẩm Vô Địch thở dài.

“Vương tử, con biết không?” Thẩm Vô Địch lấy phong thư trên bàn, đưa cho Thẩm Thương Sinh.

Thẩm Thương Sinh đưa tay nhận phong thư.

Thẩm Thương Sinh tò mò mở ra, chợt, Thẩm Thương Sinh lộ ra một nụ cười.

Thẩm Vô Địch thấy Thẩm Thương Sinh như vậy.

“Vì sao con lại có thể cười?

Thật là không ra thể thống gì.” Thẩm Thương Sinh đọc xong, tự nhiên biết Thẩm Vô Địch lo lắng điều gì.

“Cha quá lo lắng rồi!” Trong thư: Để đảm bảo sự ổn định của toàn bộ thế giới, một trăm gia tộc sẽ tổ chức một cuộc chiến phong thần.

Một gia tộc sẽ có tới 12 tướng lĩnh tham gia chiến đấu, trong đó một người có thể lãnh đạo đội quân 10 vạn người.

Ba năm sau, Chiến tranh Phong Thần sẽ chính thức bắt đầu ở Thái Bình Thiên.

Nếu tham gia trận chiến này, sẽ có được mười năm hòa bình!

Nếu là người tham gia chiến đấu, từ bây giờ trở đi, không được phép sử dụng kiếm và binh lính.

Nếu không tham gia chiến đấu, sinh tử khó lường.

Hãy tự bảo vệ!

Nói tóm lại, nội dung của phong thư là, nếu tham gia chiến trận, sẽ không ai bị phạt nữa.

Nếu không tham gia chiến trận, mọi việc sẽ trở nên khó khăn.

Quan trọng hơn, cho ba năm, rõ ràng là để cho những gia tộc thiếu quân đội và chưa chuẩn bị kịp.

Dù sao, nếu một gia tộc có 12 tướng lĩnh, thì sẽ chứng minh gia tộc đó sẽ đưa 120 vạn quân đội ra chiến đấu.

Đối với hầu hết các gia tộc, con số này thực sự quá lớn.

Ngay cả đối với một số gia tộc lớn, cũng có thể không thể triệu tập 120 vạn quân.

Thẩm Thương Sinh đặt phong thư lên bàn, nói: "Con có đủ quân đội dưới trướng.

Còn về mười hai tướng lĩnh cấp cao nhất, ha ha, e rằng chỉ là chuyện tiền bạc.

Đương nhiên, cũng không loại trừ một số gia tộc thực sự có 12 đại tướng." Trong đời cuối cùng của Đại Hạ Vương triều, Kim triều có chín Vương, chỉ có chín tướng lĩnh thực sự, thủ vệ núi sông.

Có thể thấy, tướng lĩnh thực sự, hiếm hoi biết bao.

Thẩm Vô Địch thở dài: "Trẫm sẽ không biết sao?

Hơn nữa, dưới trướng con dường như chỉ có bốn người." Đúng vậy, dưới trướng Thẩm Thương Sinh chỉ có bốn người có thể được

gọi là tướng lĩnh.

Chu Tước Chủ, Thanh Long Chủ, Bạch Hổ Chủ, Huyền Vũ Chủ!

Thẩm Thương Sinh lắc đầu: "Phụ thân của con quá nhỏ nhặt, không thể nhìn thấu những đứa con này, phải không?" *** Đông Cung.

Thẩm Thương Sinh ngồi đối diện với một người đàn ông mặc áo xanh.

"Thế nào?" Áo sơ mi màu xanh thêu Thanh Long.

Thanh Long Đại Sư, Thanh Long Đại Soái.

Tên của hắn: Đông Môn Chi Chủ!

Đông Môn Chủ mỉm cười: "Điện hạ, xin yên tâm, ta sẽ tham gia cuộc chiến của 100 gia tộc và các thần." Đông Môn Chủ nói: "Bạch Yêu Sinh và Lỗ Trí Thâm đều mất tích.

Đó là lý do ta lo lắng.

Còn về Chiến Thần Chi Chiến, Đông Môn không dám đảm bảo rằng các Tứ Tượng Chi Chủ có thể được phong thần." Tự tin.

Kinh nghiệm chiến tranh nhiều năm đã tạo nên sự tự tin đó.

Cũng tin tưởng vào bản thân và cấp dưới.

Chương 628

Một nữ phó đặt một chiếc áo choàng lông cáo lên lòng Tô Hinh.

Tô Hinh vuốt ve chiếc áo choàng lông cáo, màu trắng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, giống như bông tuyết trong không khí.

“Lông cáo này là do Vương tử tặng năm ngoái.

Nghe nói hai đêm trước, Vương tử đã đi sâu vào rừng, tìm kiếm con cáo trắng.

Lông cáo rất ấm.” Nữ phó nói: “Lòng hiếu thảo của Vương tử nổi tiếng khắp thế giới.

Thực tế, Hoàng hậu, Vương tử có kỹ năng.

Hoàng hậu không cần quá lo lắng cho Vương tử, nếu không Vương tử biết được sẽ lo lắng cho Hoàng hậu.” Hoàng hậu thở dài một tiếng.

Như bông tuyết từ từ tan biến trên mặt đất. *** Trong thư phòng.

Hương trầm ngào ngạt.

“Nếu không có, vì sao lại không có!” Thẩm Vô Địch dường như đang nhìn bóng lưng rời đi.

Thẩm Thiên Đế, một thế hệ thiên kiêu, ngay cả như vậy, cũng bị bỏ lại phía sau.

Con trai của hắn Thẩm Thương Sinh bất chấp mọi sự phản đối, kiên quyết luyện võ.

Người khác có thể không biết, nhưng Thẩm Vô Địch biết.

Thẩm Thương Sinh đã dẹp yên trăm năm phê bình của giang hồ, làm cho chúng im lặng.

Một làn gió mát, dòng nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn.

Hoàng Hà Trấn.

Dưới huyện Khai Phong, một thị trấn nhỏ hướng ra sông Hoàng Hà.

Hầu hết cư dân của thị trấn này đều làm nghề đánh cá.

Cá chép Hoàng Hà được các quan quý nhân yêu thích nhất.

Cá chép Hoàng Hà không chỉ có vẻ ngoài đẹp, vảy đỏ lấp lánh dưới ánh nắng.

Ngoài ra, cá chép Hoàng Hà có vị rất ngon.

Cá chép Hoàng Hà thơm ngon không cần quá nhiều gia vị cũng có thể chế biến được.

Vì vậy, cá chép Hoàng Hà thường không đủ cung cấp.

Thậm chí, một số chủ khách sạn tự mình đến thị trấn để thu thập thêm cá chép Hoàng Hà.

Cuộc sống của người dân khá tốt.

Mùa đông, Hoàng Hà đóng băng.

Dân trấn thở phào nhẹ nhõm.

Hoặc những đứa trẻ chơi đùa trên sông Hoàng Hà.

Ván trượt có thể giúp trẻ em trượt xa hơn trên mặt băng Hoàng Hà.

Mùa đông, có lẽ là trò chơi yêu thích nhất của trẻ em thị trấn.

Bờ sông.

Một người phụ nữ đứng nhìn.

Tuy nhiên, người phụ nữ nhìn những đứa trẻ chơi đùa trên bờ,

dường như không ai giận người phụ nữ.

Một số cư dân thở dài nói.

“Ôi, ta không biết đã phạm tội gì.

Con ta phải chịu đựng nỗi đau như vậy!” “Chẳng lẽ không phải đều là lỗi của người chồng bất trung đó sao?” Một bóng người, ẩn hiện, nói chuyện với người dân, như thể đang ở giữa họ.

Người đó yên lặng nhìn những đứa trẻ chơi đùa trên băng, không biểu cảm gì.

Tuyết đang rơi.

Có nhiều người hơn.

Tuyết rơi nhiều, năm nay lại được mùa bội thu!

Chương 629

“Lại một năm bội thu!” Một ông lão mặc áo khoác lớn, nhìn tuyết bay lượn trong không trung.

Trên băng.

Đứa trẻ hét lớn.

“Con thích tuyết nhất!” “Con cũng vậy.” “Tiểu Minh, có thường xuyên thấy tuyết không?” “Tiêu Hồng, lại lừa ta rồi.

Tuyết lạnh quá!” “Lôi, đừng chạy, để ta đẩy.” Trời đang đổ tuyết, ngày càng nhiều người đổ xuống mặt đất.

“Chú ơi, chú có thể đẩy cháu không?” Một đứa trẻ má hồng trắng trẻo đi đến chỗ người đàn ông.

Mong đợi nhìn người đàn ông đó.

“Vì sao không đẩy?” Người đàn ông đột nhiên cười, vuốt ve đầu đứa trẻ.

Hỏi.

Ta thấy đứa trẻ bĩu môi.

“Nếu cháu không đẩy, chú cũng sẽ không đẩy cháu đâu.” Người đàn ông ôn hòa mỉm cười.

Tay áo khẽ vung lên.

Đứa trẻ dường như được đẩy đi trên băng.

“Ha ha, cháu bay rồi!” Khi đứa trẻ nhìn thấy, lập tức chạy đến chỗ người đó. *** Sau khi nhẫn nại, khi mùa xuân hoa nở quả kết.

Khi đó, không ai có thể xem thường sức mạnh của Hoàng Hà.

Kế hoạch Hoàng Hà Bất Tử!

Một khi xây dựng xong, sức mạnh to lớn của Hoàng Hà sẽ nằm trong tay.

Người phi thường sẽ không bị đánh bại.

Chủ nhân của Hoàng Hà Cửu Vương Quyết đời trước là Hoàng Hà Cửu Vương Vương Chí Nghị.

Tuy nhiên, hiện tại trong chín Vương chỉ có vài người bảo vệ núi sông, không còn tái xuất.

Đi vào.

Đại lộ Chu Tước.

Con đường lớn này là nơi Thẩm Thương Sinh lần đầu tiên tham chiến.

"Vì ta có Đại Chu Tước Thiên Binh." Thượng Kinh có bốn đường cao tốc, Đại lộ Chu Tước là một trong số đó.

Một bên khách sạn.

Luôn có thể nghe thấy tiếng ồn ào.

Hiệp khách giang hồ, con cháu quan lại, con cháu nhà giàu.

Tuyết vừa ngừng, một số người không nhịn được bước ra khỏi nhà.

Bên ngoài lạnh.

Trong khách sạn, một ấm rượu được đun nóng, nhiệt lượng lập tức lan tỏa.

"Nghe nói chưa?

Phía Nam có một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Mấy ngày trước, người đó dùng kiếm chém đứt một con sông

lớn.” Quán rượu không cao cấp, nhưng các hiệp khách giang hồ trong quán rượu hàng ngày đều bàn luận chuyện lớn giang hồ, nhưng cũng là nơi nhiều quân lính và con cháu nhà giàu vui chơi.

Trong khách sạn, hơi nóng bốc lên.

Một hiệp khách giang hồ cầm bảo kiếm.

Uống một ngụm rượu lớn.

Mặt hắn hơi đỏ.

Bắt đầu nói chuyện với những người xung quanh.

“Hả?” Nghe lời nói, những người xung quanh ta lập tức kinh ngạc.

Khi hắn nghe tin tức này, dường như rất hài lòng với biểu cảm của những người xung quanh.

Chương 630

Khi hắn vừa nghe tin tức này, hắn cũng có biểu cảm tương tự.

Đột nhiên, một nhóm người vây quanh.

“Ca ca, có thể kể chi tiết hơn không?” “Cũng, e rằng những người một kiếm chém đứt con sông kia đã không còn xa cảnh giới Thần Thông rồi sao?” “Hơn hai mươi tuổi mà có khả năng như vậy sao?

Giang hồ thật là ngọa hổ tàng long!” Người đó dừng lại, mặt tái mét.

Tiếp tục, “Ngày đó ta không ở xa.

Người đó mặc áo trắng, tóc dài, tay cầm một thanh kiếm trắng.

Rất anh tuấn, như tiên nhân hạ phàm.” Người đó thở dài.

“Ca ca, huynh nói đúng.” “Ta hình như đã gặp.” “Ca ca, kể tiếp đi, ta mua rượu!” Nói xong, người đó vẫy tay.

Thứ hai, thêm hai ấm rượu và ba đĩa hạt dưa.

Thứ yêu thích nhất của hắn.

Ăn hạt dưa và uống rượu.

Không chỉ nhàn nhã, còn làm ấm cơ thể.

“Cảm ơn huynh đệ!” Người đó cúi đầu.

“Ha ha, tất cả giang hồ nhân đều không phải!” Tiểu nhị mang rượu và hạt dưa lên.

Người đó hắng giọng, tiếp tục nói.

Người mặc áo trắng đang xuyên qua hư không, thấy kiếm trắng rút ra khỏi vỏ, như một con du long.

Người đó nói, “Thanh kiếm trắng biến thành một con du long, vây quanh người đó.

Người mặc áo trắng dùng một tay nắm lấy chuôi kiếm, chém về phía bờ sông.” “Ánh kiếm thậm chí che phủ ánh nắng mặt trời.

Một luồng xung kích cực lớn trực tiếp đẩy nước sông ra hai bên!” Người đó đập nát bàn, há hốc mồm.

Nghe lời nói, mắt mọi người đều lộ vẻ ghen tị.

Sức mạnh như vậy thật nằm ngoài tầm với.

E rằng sức mạnh đó đã bước vào cảnh giới Thần Thông.

“Ngay cả khi chưa bước vào cảnh giới Thần Thông, cũng không xa rồi!” “Đó là Thần Thông!

Một khi bước vào, giang hồ sẽ có một vị tông sư.” *** “Không phải là hư truyền sao?

Cảnh giới thần kỳ có thể được gọi là cao nhất thế giới!” Người đó tiếp tục nói, “Không chỉ vậy, sau khi chém đứt một con sông lớn, người đó còn hỏi người theo dõi.” “Nhanh, hỏi gì?” “Đúng vậy!” Người đàn ông mỉm cười, “Người đàn ông hỏi.” “Thế hệ trẻ, ta có thể gọi là thế hệ đầu tiên không?” Vừa nghe tin tức này.

Đám đông vội vàng nói.

“Trước tiên, chắc chắn là không thể.

Dù sao, truyền thuyết về bát môn phái vẫn chưa lan rộng.

Hiện tại, người đứng đầu chắc chắn là một người phụ nữ mặc áo vàng, tay cầm một thanh kiếm và một tòa thành đổ nát.” “À, người phụ nữ mặc áo vàng không chỉ mạnh mẽ, đã đạt đến cảnh giới thần kỳ, mà còn như tiên nữ.” “E rằng kiếm khách thứ hai mạnh hơn, người đầu tiên chắc chắn không thể vượt qua.” “Ta vẫn có thể lọt vào

top năm.” Trên giang hồ luôn thiếu bảng xếp hạng.

Một trong Bát Đại Môn Phái, Thiên Cực Các, chưa bao giờ tham gia bất kỳ cuộc tranh giành quyền lực nào.

Tất cả các bảng xếp hạng trên giang hồ đều do Thiên Cực Các lập ra.

E rằng trong danh sách Thiên Tú (tài năng trẻ) được liệt kê trong quán đó không có người như vậy.

“Chắc là mới xuất hiện phải không?” Người đó lắc đầu, tiếp tục nói: “Đoán xong chưa?” Đám đông nhìn người đó.

“Đã xong?” Hỏi.

Người đàn ông: “Thế hệ trẻ nên giống như vậy, một quân chủ tuyệt đối!” Lời người đó vừa dứt, đám đông liền tái mặt.

“Cái gì?

Quân chủ tuyệt đối?

Không muốn sống nữa sao?

Dám nói lời như vậy?” “Ha ha, Kiếm Thành và Kiếm Tiên cũng không dám!” “Có lẽ có một thế lực nào đó?” “Có lẽ là kẻ điên!” Giang hồ không giống trước đây.

Trước quân chủ tuyệt đối, điều đó chứng minh sức mạnh của hắn.

Không, bây giờ trên giang hồ có một Đông Cung.

Chương 631

Pháp Viện còn trên cả Pháp Viện.

Dám che trời sao?

Người đó vừa dứt lời, một luồng kiếm khí đột nhiên bắn ra, một lỗ lớn xuất hiện trên người đó.

“Phốc!” Máu tươi bắn ra!

“Hả?” Khi nhìn thấy, quay người nhìn về phía cửa.

Một chiếc váy liền màu trắng xuất hiện trước mặt mọi người. *** Đi vào.

Khu dân cư bình thường.

Trong một sân lớn.

“Chồng ơi, em nghĩ mình có thể làm được!” “Nên giao con của chúng ta cho Lý!” Họ Lý.

Năm năm trước, vợ chồng Lý sinh một bé trai.

Tuy nhiên, trong năm năm qua, vợ chồng Lý đã đau lòng vì con của mình.

Con trai của vợ chồng Lý.

Cậu bé Lý khác với người thường.

Mắt như máu, nhắm mở, dường như một lệ quỷ.

Vợ chồng Lý nghĩ con trai mình cũng là một đứa trẻ bình thường, nhưng năm năm trôi qua, vợ chồng Lý càng ngày càng bất đồng về đứa con.

Một đầu tóc đỏ như máu, một đôi mắt đỏ như máu.

Ngay cả người trưởng thành nhìn thấy cũng sợ hãi ba phần.

Ở cổng đại viện.

Cậu bé Lý kéo tay em gái.

Hỏi.

"Chị ơi, mọi người đều nói em là hóa thân của ác quỷ.

Chị ơi, ác quỷ sao?" Cũng vì sự tồn tại của cậu bé, mà chị gái Lý, nay đã hơn hai mươi tuổi, vẫn không ai cầu hôn.

Thậm chí, gia đình của hắn cũng không tìm được người có thể nói chuyện.

Người phụ nữ cúi xuống vuốt mái tóc đỏ như máu của cậu bé.

"Em trai, đừng nghe những lời bậy bạ.

Chỉ là đang chiêm ngưỡng mái tóc đẹp thôi." Nàng cười.

Cậu bé Lý mở to mắt.

Màu đỏ như máu giống như một vũng máu chảy.

Trong đại sảnh, có người không dám lớn tiếng.

Đổng Phiên ngây người nhìn người phụ nữ mặc y phục vải thô trước mắt.

Đồng tử Đổng Phiên co rụt lại.

Hắn không thể ngờ nàng lại có ngày xuất hiện trước mắt mình.

Tại lục phòng, Đổng Phiên vô cùng tức giận.

Vân Thượng Hữu Vân là tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất giang hồ, vậy mà ngay cả một phụ nữ nông thôn cũng không xử lý được!

Người phụ nữ mặc y phục kia mỉm cười hiền hòa.

Chờ một lát.

Gió nhẹ, mây bay, dường như chẳng hề bị quấy rầy.

Nàng hỏi: "Phạm đại nhân, còn nhớ người thôn phụ kia không?" Đổng Phiên run rẩy, không dám thốt lời.

Thanh Tiểu Nguyên không thể ngờ rằng Phạm Đông Lệ, người vốn luôn vâng lời, hiếu thuận với bề trên, lại thực sự như lời đồn bên ngoài.

Thanh Tiểu Nguyên cau mày, gương mặt đầy nếp nhăn, tức giận hỏi: "Không phải sao?" Đổng Phiên nhìn sang thê tử của mình, người vợ hiền thục ngày nào, giờ đây trông đầy vẻ giận dữ.

Chương 632

Nhạc phụ của hắn, người mà hắn luôn phải nương tựa, ngồi bất động như một lão hòa thượng nhập định, không biểu lộ hỉ nộ ái ố, chỉ lặng lẽ uống trà.

Đổng Phiên ấp úng mãi từ trong cổ họng.

Cuối cùng, hắn thở dài một tiếng, hai hàng lệ tuôn rơi.

Lăn lộn chốn quan trường bao năm, Phạm Đông Lệ đáng lẽ phải học hỏi nhiều, vậy mà ngay cả những điều cơ bản cũng không học được.

Phạm Đông Lệ chỉ học được ba phần, ví dụ như diễn kịch?

Gương mặt Đổng Phiên hiện lên một tia bi thương và do dự, hắn lại thở dài, thêm hai giọt lệ lăn xuống má.

Thật là uất ức biết bao!

Phạm Đông Lệ 'phịch' một tiếng quỳ xuống trước mặt nhạc phụ, bi thương nói: "Tiểu tế đáng lẽ phải chết vì mọi tội lỗi, không nên che giấu!" Giờ đây, Phạm Đông Lệ không dám thừa nhận, cũng không thể thừa nhận.

Một khi thừa nhận, tiền đồ của hắn sẽ hủy hoại, e rằng cả đời hắn cũng không thể làm một quan viên.

Hắn phải hành động, phải trở thành kẻ bị hại, chỉ có như vậy mới có thể được cứu rỗi.

Thế là, Phạm Đông Lệ bắt đầu tự tát mình lia lịa.

Đổng Phiên trong phút chốc bật khóc nức nở.

"Tiểu tế không nên giấu giếm nhạc phụ.

Tiểu tế xuất thân từ một gia đình thường dân, tổ tiên dựa vào nghề đánh cá mà sống." Thanh Vĩnh và Thanh Hiếu Nguyên đều biết rõ điều này.

Nhìn Đổng Phiên từ xa, Hoàng Hà cảm thấy có chút kỳ lạ.

Người phụ nữ áo hồng nhìn Đổng Phiên rời đi với vẻ thích thú.

Phạm Đông Lệ tát mình ba cái.

Trán hắn trực tiếp bị vỡ, máu thịt be bét.

Thanh Dũng nhìn dáng vẻ của Đổng Phiên, cau mày.

Đổng Phiên thấy Thanh Dũng cau mày thì trong lòng đại hỉ.

Điều hắn sợ nhất hiện tại là nhạc phụ không biểu lộ cảm xúc.

Chỉ cần có biểu cảm, mọi thứ đều có thể "diễn"!

Phạm Đông Lệ nói: "Khi tiểu tế trở về quê hương, tuy nhiều lần thi trượt nhưng tiểu tế vẫn là một học giả.

Tiểu tế lớn lên cùng một phụ nữ nông thôn, được gọi là thanh mai trúc mã.

Tuy nhiên, tiểu tế chưa bao giờ coi nàng là muội muội, cũng chưa bao giờ muốn cưới nàng!" Lời của Phạm Đông Lệ truyền đến tai Hoàng Hà.

Thân thể Hoàng Hà cứng đờ.

Tỷ tỷ.

Chưa từng muốn cưới?

Hoàng Hà đột nhiên nhớ lại lời của Thẩm Thương Sinh vương tử.

Nếu một học giả vô tình, thì còn đáng sợ hơn bất kỳ pháp bảo nào trên thế gian.

Thậm chí giết thần trên chiến trường còn không bằng một độc giả

vô tình.

Ít nhất, quan viên biết ai nên giết, ai không nên giết.

Nhưng một độc giả vô tình sẽ không nhận ra người thân của mình.

Mặc dù đọc sách thánh, nhưng học được nghĩa, lễ, trí và hiếu.

"Nhưng nếu tàn nhẫn vô tình, thì sẽ trở thành người tốt nhất trên thế gian." Dù biết rõ chính nghĩa, lễ nghi, trí tuệ và hiếu đạo hơn bất kỳ ai.

Đã leo lên được cao vị, nhưng sẽ không dễ dàng từ bỏ, phải chuẩn bị thật tốt.

"Để ta đi xem màn diễn đơn độc này!" Dù Đổng Phiên không thể rời đi, Hoàng Hà vẫn cảm thấy may mắn vì Đổng Phiên đã rời khỏi, cứ như thể Đổng Phiên vẫn là người đọc sách trên bàn ăn nhiều năm trước.

Nhưng bây giờ, Hoàng Hà cười rồi.

Quả nhiên giống như lời Thái tử gia nói.

Độc giả biết rõ chính nghĩa, lễ nghi, trí tuệ và hiếu đạo hơn bất kỳ ai.

Nhưng cũng là người vô tình nhất trên thế gian.

Chương 633

Tuy giết vô số thần trên chiến trường, nhưng bàn tay vẫn nhuốm máu tươi.

Tất cả những gì làm là để bảo vệ người thân, không phải sao?

Tuy nhiên, ngay từ đầu ta đã ngày đêm làm việc, chỉ để phu quân có thể yên tâm đọc sách, đổi lại chỉ là câu 'ta chưa từng muốn cưới nàng'?

Rồi đến hôn lễ năm đó, tất cả đều là giả sao?

Trái tim Hoàng Hà đau nhói.

Có lẽ không nên.

Trong hoàn cảnh đó, ít nhất, có một cách, không phải sao?

Bây giờ, mọi thứ đều hỏng bét rồi.

Trong mắt phu quân, nàng lại thê thảm đến vậy sao?

Nàng chỉ là một phụ nữ làng chài, nàng sao có thể xứng với một quán quân chứ?

Thanh Tiểu Nguyên bước đến chỗ Đổng Phiên vừa rời đi, nhìn Phạm Đông Lệ.

Kẻ đã từng mặc y phục mới tinh và giận dữ, giờ đây đã trở thành hạng nhất.

Vì sao?

Bây giờ lại từ chối nói ra sự thật?

Thật sự cho rằng ta là kẻ ngốc sao?

Cho rằng Diệp vương tử là kẻ ngốc sao?

Như ta đã nói sớm hơn, ta đến từ Đông Phương Đại Hạ.

Người phụ nữ áo hồng kia, Lục Tiểu Duyên cũng quen biết.

Nếu Diệp vương tử tức giận, liệu người phụ nữ áo hồng có xuất hiện không?

Các quan viên kinh thành đều biết, Diệp công không chỉ nắm giữ trăm vạn thiên binh, mà sâu trong Đông Cung còn có những người sở hữu sức mạnh quỷ thần.

Nếu Diệp vương tử tức giận, những người này sẽ vĩnh viễn không xuất hiện.

Bảy năm trước.

Trong đại sảnh pháp đình, một quan viên cấp cao đứng trong sảnh.

Giống như đại nhân vật trong số các đại nhân vật.

Lạc chỉ vì con trai của một đại ca gây họa, không chỉ cướp đoạt phụ nữ tốt, mà còn bí mật giết hại người thân và họ hàng của họ.

Chỉ một cô gái may mắn thoát được.

Nàng vội vã chạy trốn, vừa hay gặp Thái tử gia.

Sau khi Thái tử Diệp biết chuyện, liền điều tra suốt đêm.

Kết quả, Đông Phương Hồng để lộ một chiếc bụng trắng như tuyết.

Hai người mang theo Đông Cung lệnh đến phủ quan viên cấp cao.

Không đợi đại lão bản nói chuyện, liền miêu tả lại một lượt.

Đồ sát.

Nếu vô tội, vậy con trai của ngươi sẽ không phạm sai lầm lớn đến thế.

Trừng phạt!

Trong vương tử pháp lệnh chỉ có một từ.

Trừng phạt!

Phía trước, ngược lại là một từ khác.

Trời ạ.

Nghe xong, tất cả các đại thần đều rùng mình.

Việc đầu tiên phải làm khi về nhà là đánh con cái.

Dù đúng hay sai, cứ treo lên mà đánh, ra sức quật roi.

Chương 634

Sâu trong Đông Phương Cung điện, có những người mang theo thánh lệnh.

Bất kể thánh lệnh đi đến đâu, đều đồ sát!

Những người giữ thánh chỉ đều mặc áo choàng màu đỏ.

Đó cũng là lý do Thanh Ung không đến hoàng cung sau khi gặp người phụ nữ áo hồng.

Đổng Phiên nhìn nhạc phụ đại nhân mà không hề kinh ngạc.

Thực tế, Thanh Dũng sợ đến mức bất động, chỉ vậy thôi.

Lý không có Chú Kiếm Biệt Thự.

Trang Hữu Phàm, hiểu không?

"Băng!" Lời của Thẩm Thương Sinh được những người có mặt nghe thấy, lập tức như sét đánh ngang tai.

Đây là thế giới của Đại Hạ Vương Triều.

Không phải gia tộc của ngươi.

Thẩm Thương Sinh tiến lên một bước.

"Ai đã cho ngươi quyền giết người?" Các đời đế vương đều đang chiến đấu.

Một trận gió, thẳng tắp bổ về phía Trang Hữu Phàm!

Trang Hữu Phàm lùi lại hai bước.

Y Nhã nói: "Thẩm Thương Sinh, từ xưa đến nay, người giang hồ đều có quy tắc giang hồ.

Bao năm nay ngươi đã can thiệp vào chuyện giang hồ.

Đủ rồi chứ?" Sống và chết kiên định ôn hòa, bất kể sống hay chết, chỉ có cái chết!

Sóng xung kích thẳng đứng và ngang.

Chống lại thế trận của vạn triều đại.

"Hoa!" Dư ba tán ra, cây cối xung quanh kêu ken két.

Thẩm Thương Sinh lại tiến lên một bước.

Các đời hoàng đế đều dùng thương chỉ vào đối phương, tựa như mặt trời vàng rực, có thể nuốt chửng trời đất.

"Ai từ chối chấp nhận quyết định này, ai có thể nói thỏa sức.

Ta có thể kể cho ngươi nghe về việc tọa đại sơn và điều hòa.

Ai đã nói!" Trang Hữu Phàm giận không kìm được, phẫn nộ thiêu đốt tâm linh, mang theo Sinh Tử Chi Kiếm.

"Mấy ngàn năm nay, giờ đây chủ nhà của ta nói với ta, Thẩm Thương Sinh là người duy nhất trên giang hồ ưu việt hơn ta!" Chớp mắt, Trang Hữu Phàm biến mất tại chỗ, đột nhiên xuất hiện cách Thẩm Thương Sinh không xa.

"Băng!" Sinh Tử Chi Kiếm vung lên, sẽ gặp gỡ các đời hoàng đế!

Phẫn nộ ~~~ Khoảnh khắc vương triều vạn năm va chạm với Sinh Tử Chi Kiếm.

Hắc bào của Thẩm Thương Sinh tung bay, toàn thân hai người như sóng lớn, khí chân nguyên vô tận lan tỏa ra ngoài.

Chấn động khiến đá lăn xuống.

Trong mỗi ánh mắt của Trang Hữu Phàm đều có sát khí, sinh ra.

"Thẩm Thương Sinh, chẳng phải chuyện mười mấy năm trước sao!" Sóng xung kích sinh tử lại ngưng tụ.

Ta nhìn Thẩm Thương Sinh nắm giữ mấy ngàn triều đại, như mặt trời vàng rực dang rộng đôi cánh.

Trận chiến đã đảo ngược.

“Mười mấy năm trước ta có thể đánh ngươi bị thương, bây giờ ta thậm chí có thể làm điều đó!” Cả hai đều là vũ khí pháp thuật.

Đã gặp nhau, tự nhiên nên phân tách hai người ra.

Thẩm Thương Sinh và Trang Hữu Phàm không ngừng thay đổi hình dáng, khắp nơi cát bay đá chạy, khiến người ta không dám đến gần.

Cách Chú Kiếm Biệt Thự ba mươi dặm, trong một khu rừng rậm.

Một người đàn ông trung niên và một thiếu niên.

“Chủ nhân, mùa hè.

Chương 635

Ta có thể tìm nhiều người để luyện tập." Người đàn ông trung niên đắc ý cười nói.

"Thứ Ba, mùa hè không giống nơi của ta, nơi đó cạnh tranh kịch liệt, người ở đó rất thân thiện, vậy thì sao?" "Lão sư, chậm sao?

Để ta nhanh chóng tìm người luyện tập.

Ngươi vẫn không biết mùi vị máu người hạ đẳng." Thứ Ba, ta đã nói rồi, ta có thể thỏa sức vung tay!

Vì vậy, thầy trò chọn một hướng, đạt được tiến bộ nhanh chóng.

Hướng đó, chính là nơi Thẩm Thương Sinh và Trang Hữu Phàm đang kịch chiến.

Thẩm Thương Sinh phá không mà bắn, trong khoảnh khắc, một đạo thương ảnh nặng nề, như vạn ngàn phân thân, dung làm một thể.

Mũi thương lạnh lẽo sắc bén, trên bầu trời có một vật thể như mặt trời.

Một cuộn cát biến thành một sợi dây dài, đập nát một ngọn núi nhỏ.

Khóe miệng Trang Hữu Phàm vương một vệt máu, tóc tai bù xù, y phục bị xé rách vài chỗ.

Khóe miệng vẫn nở nụ cười, trong mắt mang theo sự điên cuồng.

Sinh Tử Chi Kiếm trong tay ngang dọc giao thoa, bảo vệ hắn.

Khiến người ta không dám đến gần.

Chỉ nghe Trang Hữu Phàm gào lên một tiếng: "Thẩm Thương Sinh, chết đi!" Sóng xung kích của sinh tử đạt tới tận trời, đá giữa hai

người bị cắt ra, và va chạm với thương ảnh tử.

"Băng ~~~~~" Hai người vừa gặp nhau, điện quang hỏa thạch tứ tán, có một tiếng nổ lớn.

Chấn động toàn bộ.

Đá lăn không ngừng từ trên núi xuống, cây cối bị hủy hoại.

Mỗi tấc đất đều quan trọng!

Thẩm Thương Sinh như thường lệ, không xem một trận chiến.

Trong tay mấy ngàn triều đại đột nhiên lóe sáng.

Màu vàng, màu trắng.

Hai loại lửa bùng phát.

"Thúc Phược, Hắc Long!" Thẩm Thương Sinh khẽ khai mở.

Hai loại lửa ngưng tụ lại, rõ ràng như thần thú giáng lâm, xoay chuyển mà cháy.

"Đi đi!" Thẩm Thương Sinh khẽ lay động mũi thương vạn đại.

Trang Hữu Phàm nắm Sinh Tử Chi Kiếm, mỗi luồng chân khí chấn động, toàn thân Trang Hữu Phàm bùng cháy.

Thể chất võ thuật, rèn đúc Thiên Hỏa Chi Thể!

Những đường vân võ thuật xuất hiện trên xương cốt Trang Hữu Phàm.

"Thẩm Thương Sinh, chủ nhà của ta sẽ xem ngọn lửa của ngươi có mạnh hơn Thiên Hỏa do chủ nhà ta rèn đúc không!" Giờ đây đang bùng cháy.

Ngọn lửa đen kịt ấy, như Cửu U Chi Hỏa, giờ đây nhuộm đỏ Trang Hữu Phàm như một ma thần.

Nhìn vào trong, tất cả những người có mặt đều thở dốc.

Võ thuật hóa thân của chủ nhân Chú Kiếm Sơn Trang.

Nghe nói không có gì là không thể rèn luyện, không gì là không thể dung hóa.

Đại sảnh Phòng Cháy Dục Tiêu Hồng Trần!

Giờ đây, trong Hồng Trần Dục Hỏa Đường, từng hộp võ thuật được đưa ra ngoài.

"Ta đang chờ cảm ơn các lãnh đạo nội các!" Mặc áo choàng đi săn, hướng về phía xa mâu chấn phỉ ni khắc tư cúi đầu.

Ngọn lửa đáng sợ, như muốn hủy diệt thế giới.

Xa khỏi khu vực phòng cháy phía nam!

Nhìn từng hộp võ thuật đi về phía nam, mắt ta sáng lên.

Tất cả những gì tổ tiên ta để lại!

Ta cười nói với Nam Đông: "Sư phụ, không cần vậy đâu.

Chương 636

Bây giờ ta sắp hoàn thành chỉ thị của Đông Hoàng.

Đông Hoàng nhất định sẽ đối đãi tốt với ta!" Trên mặt ta lộ ra nụ cười.

Nỗ lực phát triển võ thuật.

Nhìn hàng ngàn viên đạn cố gắng mang theo võ thuật, mặt ta run rẩy di chuyển về phía nam.

Đệ tử của ta, có thể xảy ra chuyện gì?

Nếu ta chiến đấu với người khác, sức mạnh của ta sẽ càng đáng sợ hơn.

Thẩm Thương Sinh nhìn Thiên Hỏa Thể do Trang Hữu Phàm rèn đúc xuất hiện.

Vạn Đại, khẽ mỉm cười.

"Trang Hữu Phàm, bây giờ thì sao?" "Xem đây, Trang Hữu Phàm, thế này!" Nói xong, Thẩm Thương Sinh như mặt trời.

Ngọn lửa trắng bốc lên từ dưới chân hắn, rồi bao phủ toàn thân Thẩm Thương Sinh.

Trong tay mấy ngàn triều đại tràn ngập ngọn lửa trắng.

Khí tức Hủy Diệt Giả Conan tràn ngập giữa hai người, tất cả những người xem đều lùi lại.

Khí thế này không thể xem gần, cũng không thể xem gần.

Các đại sư thành danh trên giang hồ.

Sau lưng Thẩm Thương Sinh, dường như có rồng đang ca hát.

Một bóng rồng dần hiện ra, đầu rồng cắn đuôi rồng.

Ta chỉ nhìn.

Trong khoảnh khắc.

Toàn thân kim long đột nhiên bị vảy rồng vặn xoắn, tạo thành một cưa sắt vàng khổng lồ, trên thân cưa sắt vàng, càng nhiều ngọn lửa trắng không ngừng nhảy múa.

Bánh xe lớn!

Hàng vạn triều đại đang ngâm xướng, Thái Dương Luân vĩ đại xoay tròn sau lưng Thẩm Thương Sinh.

Vạn đại dốc đứng.

Ta tên là Vạn Niệm, vừa tốt nghiệp đại học đi làm.

Một con chó chân đơn hoạt bát.

Người khác ít nhất đã trải qua một hai lần cảm giác khó quên, ta thì không.

Một trong những lý do vạn năm không có bạn gái là, nhìn xem, đại học luôn ở bốn người, không có điều kiện đổi sang phòng đôi.

Sau khi đi làm, giá nhà quá cao, ta chỉ có thể ở ghép với người khác.

Khi bị tát, tìm bạn gái mà bị bạn cùng phòng và đồng nghiệp bắt gặp thì sẽ xấu hổ đến mức nào?

Bây giờ khó khăn lắm mới đến Đường Triều, vì lý do của thúc thúc Cao Lực Sĩ, thân thể không sạch sẽ, vốn tưởng nhân lúc Lý Nhị ra ngoài trực ban, vẫy vài cung nữ nhỏ về hưởng thụ đây!

Không thể đảm bảo trong thâm cung đại viện sẽ không cảm thấy cô đơn.

Ngoài Hoàng đế và thực vật, có thể tìm ta!

Bây giờ, không cần nữa, ký túc xá thái giám vốn hai người đột nhiên có thêm bốn con mắt, trở thành phòng tiêu chuẩn của sinh viên đại học, giảm đáng kể cơ hội.

Dù trong lòng không thoải mái, nhưng bụng đã bán vạn năm rồi, réo vang không ngừng.

Trên bàn chỉ có ba cái bánh bao và một bát nước trắng.

Không, hai cái bánh bao nguyên vẹn và hai miếng bánh bao rưỡi.

Nhìn vào trong, Vạn Niệm nhìn hai người bên cạnh.

Trong hai người đó có một người mập, người kia gầy.

Điều khiến Vạn Niệm không ngờ tới là hai huynh đệ!

Thái giám mập nhìn Vạn Niệm, có lẽ thấy xấu hổ, nói: "Xin lỗi, ta đói quá, ta mỗi người đã ăn thêm nửa cái bánh bao." Nhìn vóc dáng của Vạn Niệm, không ngoài ý muốn, ăn nhiều hơn cũng không sao!

Chỉ có thái giám gầy gò kia lại ăn nhiều đến mức ngoài dự đoán của hắn.

Vạn Niệm nói: "Không sao, ăn đi, ta cũng không ăn được nhiều đến vậy!" Rồi quay đầu lại, uống nước trắng và ăn bánh bao, từ từ ăn, đau lòng, một hộp cơm mười đồng còn ngon hơn thế này!

Chương 637

Lúc đó, Lý Nhị còn trẻ, ngồi trên ghế dài đối diện Vạn Niệm.

Đắm đuối nhìn Vạn Niệm, nói: "Niệm, Lý tổng quản, bảo ta làm một quan viên.

Ta đi bộ ngoại giao làm quan viên.

Tên mập kia đi bộ ẩm thực quan viên của Đế Đội, làm quan viên ở đại sảnh Trần Tử, chơi vui vẻ.

Ta chỉ không biết phải đi đâu.

Ta sẽ, ai da, bộ ngoại giao khổ lắm!" Nghe xong, Vạn Niệm sợ đến mức suýt bị bánh bao nghẹn chết.

Mơ đi.

Xu hướng tính dục của ta bình thường.

Đừng có trêu ta.

"Tiểu Mai, Tiểu Vạn về chưa?

Tiểu Lý Tử, ở đâu?" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng thái giám, khiến Lý Nhị sợ đến mức muốn lôi Vạn Niệm đi.

Vừa ra ngoài, thấy một người mặc y phục tương tự đứng ở cửa, nhưng chất liệu vải và thêu thùa của hắn tốt hơn y phục của Vạn Niệm nhiều.

Lý Nhị lập tức kéo nhạc phụ quỳ xuống trước mặt Vạn Niệm.

Người trẻ tuổi gặp Lý tổng quản.

Khi Lý Nhị nói chuyện, hắn quan sát phản ứng của Vạn Niệm, thấy Vạn Niệm không có dấu hiệu hành lễ.

Hắn lo lắng đến mức Lý Nhị chớp mắt nhìn Vạn Niệm, nhưng không động đậy.

Ta bị thương rồi, ta sẽ bị tên ngốc này giết chết.

Lý Nhị lạnh toát người.

Mặt khác, Vạn Niệm chỉ ngoan ngoãn quỳ xuống, cũng không làm gì.

Trong lòng đoán, hình như Cao Lực Sĩ đi tìm Lý tổng quản, Lý tổng quản muốn đi sảnh làm quan viên.

"Được rồi, được rồi, lên giường đi.

Tiểu Loan Tử về thật tốt." Sau khi vận động Vạn Niệm, ta chỉ cân nhắc hai chuỗi đồng tiền trong tay, rồi bỏ chúng vào túi.

Rồi ta chỉ tay vào bên trong.

Rồi người áo xanh cảm ơn ta rồi rời đi.

Ta không hề cảm thấy bị lừa dối.

Người áo xanh đáng thương sau khi vào nhà thì người đầu tiên gặp là Tống Bảo.

Ta biết Tống Bảo và Vạn Niệm là những người ở cùng nhau lâu nhất.

Vạn Niệm, ta đã hiểu một chút về một số thao tác và cách diễn đạt khẩu ngữ, ta là một chuyên gia kịch nghệ thực sự.

Tiểu Bạch không chỉ bị trêu chọc, mà còn kiếm tiền.

Cuối cùng, Nhạc Thắng Thiên không còn nhìn thấy nữa, chỉ vào người áo choàng xanh.

Người đứng bên ngoài đã vạn tuổi rồi.

"Ôi, tiểu nhân mệt chết, vạn đại nhân, có thể để tiểu nhân dễ dàng

tìm thấy.

Sao không nói sớm cho tiểu nhân biết.” Người áo choàng xanh đầy mồ hôi hột, kính cẩn nhìn Vạn Niệm chạy ra.

Vạn Niệm chưa từng thấy hắn chạy vội vàng như vậy, cứ tưởng hắn đang tìm hai vạn quan tiền kia.

Chuyện gì vậy?

Trong lê viên hình như có một “con ma”!

Xem ra có lẽ cần phải ra tay rồi, hắc hắc!

“Đừng lo lắng, chậm thôi, hít thở đi.

Vừa rồi ta không cố ý đâu, chỉ là thử lòng kiên nhẫn của ngươi, chỉ có người nào chịu được sự rèn giũa như vậy mới có thể phục vụ tốt cho Điện hạ Trung Thành Vương!” Vạn Niệm nói với Trương Xảo Chuỷ suốt một năm.

Người mặc áo choàng xanh gần như tin!

Rèn luyện ta, nhưng quả thật đã đưa tiền cho ta!

Chương 638

Người nói cho ta biết tiền đó là của ta, tất cả đều là tiền riêng của ta!

Ta định đi Xuân Hương Lâu tìm một cô gái giải trí.

Thực ra, Hoằng Lực cũng đã chọn đúng người.

Nếu là người khác, sẽ không thú vị như vậy.

Nếu đặt ngươi lên giá của Chung Vương Cung, ngươi sẽ làm gì?

Sau khi bị Vạn Niệm sắp xếp, không cho phép bị đuổi ra ngoài, và sau đó không còn liên hệ với Trung Thành Vương.

Bây giờ là một Trung Thành Quan viên Vương, nhưng sẽ không.

Nhưng lịch sử Vạn Niệm rõ ràng, Hoằng Lực có thể là Đường Túc Tông sau này, nếu bỏ lỡ cơ hội kết bạn với hắn thì sau này sẽ lăn lộn ra sao?

"Không sao, Lý Dục chung quy cũng là một hạ nhân của Vương, đại nhân muốn làm gì thì đúng thôi.

Lý, xin hãy xem đây.

Vương tử của ta sai ta mang đến." Lý Vũ cầm một tờ giấy đỏ lớn đầu tiên.

Vì sao không biết Vạn Niệm mời?

Hậu nhân xem nhiều thứ như vậy, nhưng đều bị yêu cầu trả tiền, nên thích gọi đó là giấy.

Lần đầu tiên ta xem thứ này miễn phí.

Mở ra xem, văn vẻ rườm rà, hoa mỹ một đống toàn là lời khen

ngợi Vạn Niệm, điều cốt yếu là để Vạn Niệm tối nay gặp Chung Vương Mật.

Hoằng Lực sẽ tổ chức một bữa tiệc vạn năm trong Trung Vương Phủ.

Hồng Môn Yến?

Vạn Niệm, ý nghĩ đầu tiên trong lòng ta là Hoằng Lực đã tổ chức một Hồng Môn Yến, chờ xem ta sẽ lựa chọn thế nào.

Theo cách nhìn của hắn, ta phải lựa chọn đi hay không đi.

Nếu đến đó, không có nguy cơ mất đi lý trí.

Dù sao, bây giờ ta rất gần Lý Long Cơ, dù Hoằng Lực có ăn mật báo tử cũng phải nhìn sắc mặt Lý Long Cơ.

Vì vậy, tình huống tệ nhất là bị Hoằng Lực mềm cấm, và bị ép buộc phải làm theo ý hắn.

"Không sao đâu.

Không sao đâu, đại nhân.

Không sao đâu.

Tiểu nhân cũng đã dâng lên bệ hạ.

Đều hiểu rồi chứ!" Vạn Niệm cũng đứng dậy, cảm thấy ngại khi khuyên bảo.

Không thật sự vì Lý Dục mà làm vậy.

Chỉ là muốn đẩy nhanh kịch bản của Hoằng Lực một chút.

"Được rồi, hôm nay ta nhìn mặt đại nhân, không chấp nhặt, vui vẻ đi!" Hoằng Lực vung tay áo, đưa tay ra, nắm tay Vạn Niệm: "Xin mời, chủ của ta." Hai người cùng nhau tiến vào Vương Chung Phủ, tiệc rượu được bày bên cạnh ao sen ở hậu đường Vương Chung Phủ.

Đèn lồng lay động, gió nhẹ thổi hiu hiu.

Một ngày đẹp trời biết bao.

Ta không thể không khâm phục cách Hoằng Lực sắp đặt.

Nhìn các món ăn trên bàn: Vô cùng tươi sáng, vẻ ngoài rực rỡ đủ để người ta tăng khẩu vị, khiến nước bọt Vạn Niệm không ngừng chảy xuống.

Bất hạnh thay, Vạn Niệm không thể gọi tên những món ăn này, vì chưa từng ăn món nào ngon như vậy trong hoàng cung.

Hoằng Lực bắt được vẻ tham lam đó: "Ăn, ăn, ăn, ăn, đừng khách khí." Ăn xong không lâu, Hoằng Lực bắt đầu làm quen với ta: "Cha, ta và ngươi xấp xỉ tuổi, ta dường như càng ngày càng già, ở trong phòng của ca ca.

Sao?

Nhị ca?" "Ừm, ngon, ừm, ngon, của, của, của, của chủ quân!" Vạn Niệm trong miệng nhai nuốt, lầm bầm đáp.

Hoằng Lực cầm một đôi đũa vàng bạc, đánh mấy ngàn năm: "Thật sao, cũng gọi là chủ quân sao?

Gọi là đại ca đi!" "Không, không, không, không, không nên gọi thì phải gọi?

Chủ quân à, tuy Vạn Niệm có hơi ngu ngốc, nhưng biết rõ, không thể loạn!

Chương 639

Mấy ngàn năm nay đũa không ngừng gắp thức ăn, đại não dường như quay cuồng, sao có thể nhanh chóng làm anh em với Hoằng Lực chứ, thân thiết sao?

Ngươi biết ta đang ở đâu không?" Bây giờ hữu dụng thì là huynh đệ, ai biết vô dụng thì sao?

Quân cờ?

Nếu để ta gần gũi như vậy, sẽ nhanh chóng bị vứt bỏ.

Vạn Niệm là một con đường dài, sao có thể nhanh chóng bám vào cây Hoằng Lực!

Dù có treo cổ, cũng phải hiểu rõ tình hình.

Bây giờ kẻ địch chưa biết?

Đặt cược sai rồi sao?

Nhưng không có thuốc hối hận bán!

Hoằng Lực lẩm bẩm: "Có hơi ngốc sao?

Thông minh sao?

Nếu là người khác, nghe nói có một Vương gia ca ca, chẳng phải sẽ như gà mổ thóc sao?

Vậy mà vẫn có thể bình tĩnh phân tích hứng thú.

Không hề đơn giản." "Được rồi, ăn, ăn thử bánh phượng rồng pha lê và cá quế sốt tùng thử này.

Bánh trứng vàng bạc này cũng ngon." Hoằng Lực gắp đầy đĩa của Vạn Niệm, bát của Vạn Niệm gần như chất thành núi.

Vạn Niệm không vội không vàng sai người đi lấy một bình nhỏ thoang thoảng mùi hương.

Vạn Niệm sau đó, Hoằng Lực đưa ra chén vàng bạc và ngửi.

“Chắc là một quán bar.

Không tệ.

Có một mùi hương thoang thoảng.

Ồ, thử rượu của Đường Triều thế nào?” “Phốc!” Rượu nho sao?

Tuy Vạn Niệm ta không có tiền uống rượu ngon nào, nhưng ta cũng uống rượu bình thường, không phải mùi vị này!

Loại rượu này chỉ có mùi rượu nhẹ.

Có phải là rượu ủ tốt không?

Hoằng Lực, ngươi đang đùa ta sao?

Ta không có tiền đề hợp tác, quá nguy hiểm rồi!

“Sao rồi?

Rượu không ngon sao?

Không, hảo huynh đệ của ta, rượu này là ngon nhất trong cung của ta!

Hay là ta rót thêm cho ngươi một ly nữa?” Hoằng Lực thấy Vạn Niệm ói ra, lập tức đứng dậy hỏi.

Vạn Niệm trước đó, đầu óc hỗn loạn, nhưng khi nghe Hoằng Lực muốn rót thêm một ly, ta lập tức vẫy tay: “Chủ quân à, đừng uống nữa, đừng uống nữa, ta không thể uống thêm nữa.

Ta lần đầu tiên uống rượu ở cung điện này!” Nói xong, Vạn Niệm cúi đầu xin lỗi nhìn Hoằng Lực, xem hắn có phản ứng gì không.

Thực ra, ta đã chuẩn bị cho rượu Đường Triều vạn năm, nhưng ta

không ngờ loại rượu này và rượu hiện đại lại có sự khác biệt lớn đến vậy!

Ta và Lý Bạch cùng uống ba trăm chén.

Bây giờ, ta thậm chí không uống nổi một chén.

Ta làm sao kết bạn với Lý Thái Bạch đây?

Hoằng Lực khoanh tay đứng nhìn, không có bất kỳ hành động nào.

Từ từ ngồi trở lại chỗ cũ, nhìn Vạn Niệm đầy ẩn ý: "Ngươi đang đùa ta sao, hảo huynh đệ của ta?

Không uống rượu sao?

Sợ Vương hạ độc sao?

Được rồi, đã không uống rượu, Vương sẽ không ép buộc đâu." Mặt Vạn Niệm không đổi, nhưng trái tim lại bị bóp chặt.

Chương 640

Bây giờ ta sợ Hoằng Lực sẽ làm gì đó.

Nếu hắn cho rằng ta sợ độc dược mà không uống rượu, ta sẽ gặp rắc rối.

Sẽ không ra lệnh giết ta đâu!

Tin tốt là Hoằng Lực không làm bất cứ động thái bất thường nào, hai người lại tiếp tục ăn một bữa.

Ồ, mỹ vị của Vương Mật thật không tệ!

Ngon tuyệt!

Sau khi Vạn Niệm ăn xong, Hoằng Lực thậm chí không hề phát hiện ra hắn đã thì thầm với người xung quanh.

"Hắc?

Chủ quân à, sao không ăn?

Ngon lắm mà!" Vạn Niệm ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Hoằng Lực không động đũa.

Hoằng Lực cười khổ nhìn đống đồ lộn xộn trên bàn, nói: "Hảo huynh đệ của ta, ăn đi, đừng lo cho ta!

Những thứ này ngon miệng thật, nhưng đại ca đã ăn ngán rồi." Lời của Hoằng Lực một nửa thật, một nửa giả.

Hắn quả thật đã ngán ăn những thứ này.

Sai lầm là: Đáng lẽ phải chừa cho ta một ít.

Chủ quân của ta.

Ta đói quá!

Khi ngươi ăn xong, lại bảo ta ăn, ăn những xương cốt còn sót lại!

Nhìn nụ cười khổ của Hoằng Lực, Vạn Niệm không ngừng thỏa mãn: Hắc hắc, cả cha con Đường Triều đều bị ta trêu chọc.

Ngươi dám sao?

Ta dám sau vạn năm!

Khi Vạn Niệm suy nghĩ những chuyện đó, Hoằng Lực cũng đang suy nghĩ về Vạn Niệm: Thằng bé này, có đôi mắt sắc sảo, tình huống rõ ràng là phân liệt!

Có chút khó nhằn!

Trong lòng vui thì vui, nhưng Vạn Niệm không hề thả lỏng cảnh giác, hắn cảm nhận rõ ràng rằng Hoằng Lực sắp có một động thái lớn, ăn cơm chỉ là màn dạo đầu, lời mời của Hoằng Lực không đơn giản chỉ là một bữa cơm.

Trong khi hai người đang suy nghĩ về nhau, Lý Vũ cầm một chiếc hộp nhỏ bước vào, đặt nó trước mặt Hoằng Lực.

Hoằng Lực mở hộp, đẩy về phía Vạn Niệm.

Mắt hắn dán chặt vào mặt Vạn Niệm.

Khoảnh khắc ta mở hộp, Vạn Niệm, ta chỉ cảm thấy mắt mình lóe sáng.

Đương nhiên, Vạn Niệm phải đi.

Tính cách nhát gan sao?

Nhìn thật kỹ!

Sau này không đi cũng được, bây giờ Thái tử Lý Anh Trì sớm muộn gì cũng chết.

Vương tử tương lai bây giờ là Hoằng Lực, bây giờ nếu không có

chút giao tình với Hoằng Lực, sau này khi người ta phát đạt sẽ còn để mắt tới mình sao?

Vạn Niệm ngẩng đầu, nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, điệu bộ đắc ý, mặt đầy suy tư: "Được rồi, ta biết rồi, bây giờ ta có thể đi chưa?

Chờ đã, ta mới có thể rời cung sao?" Khi tỉnh lại, nhìn kỹ, phát hiện trong hộp nhỏ đầy châu báu, có hai cục vàng cục cạch to bằng nắm tay trẻ con?

Nhìn giống gì?

Vàng sao?

Xấu xí, nhưng chắc có giá trị!

Vạn Niệm, trong lòng vẫn còn gợn sóng.

Chưa bao giờ thấy nhiều bảo vật quý giá như vậy ở hậu thế hay hiện tại, nhưng vẫn đậy nắp hộp lại, trả về trước mặt Hoằng Lực, trong lòng khó hiểu nhìn Hoằng Lực: "Chủ quân à, ý gì?" Hoằng Lực không để ý đến chiếc hộp được trả lại: "Vương chỉ muốn hảo huynh đệ của ta giúp ta chú ý tin tức bên cạnh phụ thân và Hoàng đế, đây chỉ là chút lòng thành, sao?

Hảo huynh đệ chê ít sao?" "Vạn Niệm cũng không chê ít, chỉ là Vạn Niệm là một quan chức nhỏ bé, chắc chắn sẽ không giúp Vương gia bận rộn đâu?

Ngoài ra, nếu chỉ giúp chủ quân một chút xíu thôi, thì chắc chắn phải tốn rất nhiều thời gian của Vạn Niệm, nên những thứ màu vàng trắng này không cần thiết." Vạn Niệm ngẩng đầu, kiên định nhìn Hoằng Lực, trong ánh mắt không hề pha tạp bất kỳ cảm xúc nào.

Chương 641

Hoằng Lực nghe nửa câu đầu của lời nói, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Hắn là một quan viên cấp thấp, nhưng bây giờ là người được Đường Huyền Tông yêu thích nhất.

Nửa câu sau suýt nữa khiến Hoằng Lực cảm động đến chảy nước mắt.

Trong một thế giới tranh giành quyền lực, lại có một người không yêu tiền như vậy!

Nhưng Hoằng Lực sẽ không tin, giống như Vạn Niệm cũng không tin Hoằng Lực!

"Thật sao, vậy có nghĩa là hảo ca ca của ta đồng ý giúp đại ca của ta rồi sao?" Hoằng Lực nâng cao giọng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng Vạn Niệm lắc đầu, Hoằng Lực chỉ lộ ra nụ cười gượng gạo.

Không thể không khâm phục lòng dũng cảm của Vạn Niệm, Vạn Niệm đang đánh cược, Hoằng Lực không dám động thủ đánh cược, đánh cược Hoằng Lực và các tân binh khác, như tính cách.

"Sao?

Ngươi đang chế giễu Vương sao?" Hoằng Lực đột nhiên nâng cao giọng, mang theo một tia tức giận.

"Không có sao?

Phục vụ chủ quân là vinh dự của ta, nhưng ta không có hứng thú với ngươi." Vạn Niệm đứng cạnh Hoằng Lực, xoay một vòng gõ nhẹ

vào chiếc hộp chậm rãi nói.

Cứ như vậy, ta lại để vấn đề lại cho Hoằng Lực: Thằng bé này không thích tiền sao?

Thích?

Phụ nữ?

Giấy tờ nhà đất?

Lý Vũ đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: "Ngươi đang đùa với ai vậy?

Sẽ không để ta có một xu nào.

Thậm chí không thích tiền." Hay là Vương tử thử trong Lý, ta đảm bảo sẽ không giết ngươi.

Sau một lúc suy nghĩ, Hoằng Lực vỗ tay, Lý Vũ ra hiệu, vài người phụ nữ xinh đẹp thoa son và phấn nổi bật đi ra, đứng trước mặt Hoằng Lực và Vạn Niệm.

"Nô tì bái kiến Vương gia!" "Có biết không?

Những người phụ nữ này đều là những người đứng đầu nổi tiếng trong thành Lý.

Chỉ cần ngươi gật đầu, tất cả đều là của ngươi!" Hoằng Lực mỉm cười nhìn Vạn Niệm, đầy ẩn ý.

Hoàng đạo kim tiền!

Hồng Lộ là một người phụ nữ!

Đừng chiếm lĩnh hoàng đạo, phải chiếm lĩnh hồng sắc đạo lộ!

Đó là lời Hoằng Lực nói.

Hắn không tin Vạn Niệm thật sự là một khúc gỗ trong lòng.

Vạn Niệm do dự khi nhìn thấy những người phụ nữ này, mãi nửa

ngày không đưa ra phản ứng.

Cũng có thể là những người phụ nữ này mặc quá mỏng, thân hình uyển chuyển ẩn hiện trước mặt Vạn Niệm, trong số đó có một quan viên khí huyết phương cương, đương nhiên, cũng có một Trư ca, trong lòng vẫn luôn ở nhiều vị trí khác nhau.

Hôm nay ta có nên phá vỡ mũ quan viên không?

Hắc hắc!

Nhưng vừa nghĩ lại, để ta và những quan viên này ở cùng nhau sao?

Nhìn xem sức hấp dẫn này, dù bị quan viên cầm tù cũng vậy!

Để ta và các quan viên khác chơi đùa sao?

"Ngươi đang tìm gì vậy?" Thấy Vạn Niệm vẻ mặt thất vọng, cô gái không nhịn được lên tiếng!

An gia có một người phụ nữ tên là Ngọc Hoàn.

Nói xong, đôi tay hơi thô kệch, bung ra, trong đó nằm một miếng ngọc bội màu xanh lam, trong mắt cô gái lộ ra một tia sợ hãi!

Vạn Niệm kéo tay cô gái xem miếng ngọc bội, rồi nặng nề gật đầu.

Ngọc bội khắc tên Tấn Nhất Mậu to như vậy, có thể chịu đựng được sai lầm của ngươi sao?

"Cảm ơn, tên ngươi là gì?

Chương 642

Ngươi có cần ta giúp gì không?" Vạn Niệm cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Dù không thiếu tiền, nhưng không có nghĩa là cô gái này có tiền!

Bạc sao?

Trên người ta có một ít.

Ta sẽ đưa tất cả cho ngươi.

Cũng là một phần quà cảm tạ!

Ta không thể không nói, hành động của Vạn Niệm thật sự đã khiến cô gái này sợ hãi!

"Ta, ta, ta tên là An Ngọc Hoàn, ta sống ở phía bên kia đường.

Được rồi, đã trả ngọc bội lại cho ta, ta nên về nhà nấu cơm cho ca ca!" Cô gái từ từ nói, có lẽ bị ánh mắt kinh ngạc của Vạn Niệm làm cho sợ hãi.

Tên của nàng?

An Ngọc Hoàn?

"A!" Vạn Niệm vất vả nhéo mình, không dám tin cô gái gầy gò này là An Ngọc Hoàn!

An Ngọc Hoàn chẳng phải là hoàng phi sao?

Cô bé này, nhỏ hơn Tấn Nhất Mậu!

"An Ngọc Hoàn?

Ngươi tên là An Ngọc Hoàn?

Cha ngươi thực sự là An Huyền Ngôn, tổng đốc tiền triều ở Thục

sao?

Ca ca ngươi tên là An sao?" Vạn Niệm không thể tin nổi nhìn cô gái gầy gò trước mặt.

Nghe nói nữ đại học thay đổi khi 14 tuổi.

Bây giờ An Ngọc Hoàn mới 12 tuổi.

Trên đời không có phụ nữ đẹp, thậm chí không có một gia đình tốt.

Chỉ khá hơn trẻ ăn xin một chút, vì y phục của nàng vẫn sạch sẽ!

"Ngươi biết tên cha ta?

Còn biết tên biểu đệ của ta sao?

Nhưng ta không có chút ấn tượng nào về ngươi.

Ngươi có thể cho ta biết ngươi là ai không?" Câu hỏi của An Ngọc Hoàn làm Vạn Niệm bối rối.

Không thể nói cho Lý Vạn Niệm biết.

Chí An vì quen biết cha và ca ca, chẳng lẽ không phải vì quá xinh đẹp sao?

Nếu không quá xinh đẹp, trở thành một trong tứ đại mỹ nữ của Trung Đại, ai sẽ biết cha nàng?

Hay là tai họa của ca ca và sự hỗn loạn của thủ phủ đã dẫn đến sự hỗn loạn trong lịch sử hòa bình, Đường Triều sẽ bị suy yếu nhanh đến vậy sao?

Nói cách khác, An gia thật sự có danh tiếng!

Tùy Văn Đế Tùy An Quang, Đường Triều An Quốc Trung, Tống Triều An An Diệp An Nham...

"Ừm, An Tứ ở bộ hộ của Thục có thành tích tốt như vậy, ai mà không biết!

Chẳng lẽ ta không biết huân tước của An Tứ đang ở nhà sao?" Vạn Niệm lạnh lùng, suy nghĩ mãi, cuối cùng An đã đưa ra một lý do gượng ép như vậy, lý do này khiến An Huyền Ngôn biết An Ngọc Hoàn!

"Ồ, hóa ra ngươi biết cha ta, nhưng cha ta đã qua đời ba năm trước!

Bây giờ trong nhà chỉ có ta và ca ca?

Đôi khi thúc thúc sẽ chăm sóc cuộc sống của ta!" "Chỉ có thúc thúc ở đó, ít có thư tín qua lại!

Đều gửi chút tiền để ăn cơm, nhưng đều vào túi ca ca ta hết." Nàng nói với chút tiếc nuối, dường như lời nói của nàng đầy thất vọng về An!

Vạn Niệm trong lòng mừng rỡ, có nghĩa là gia đình nàng bây giờ chỉ có huynh đệ nàng và hai người?

"Không phải sao?

Nếu ca ca ta thấy ta không nấu cơm, sẽ mắng ta.

Chương 643

Ta về nhà trước đã.

Nhà ta ở hẻm trong thành phố...” Nói xong, An Ngọc Hoàn lại chạy vụt đi, giọng nói càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ...

“Tử Thọ huynh, ta tên là Vạn Niệm?” Vạn Niệm đứng bên cạnh quan viên, không vội không vàng nói.

“Vạn Niệm?

Ta hình như đã nghe tên này ở đâu đó?” Vừa nói, quan viên vừa cẩn thận nhìn Vạn Niệm, rồi cố gắng lục lọi trong đầu mình.

“Xin lỗi, ta phải đi bây giờ.

Ta sẽ suy nghĩ khi về nhà.

Hẹn gặp lại.” Quan viên đứng đó suy nghĩ một lúc, dường như không có chuyện gì xảy ra, tiện thể chắp tay chào Vạn Niệm.

“Trương đại nhân, trong lòng cũng không cam tâm a!

Tài năng của cuộc sống không thể tái sử dụng.

Nếu một người làm việc và làm việc ở một góc, liệu có thể cống hiến toàn bộ tâm huyết của mình cho cả thế giới không?” Vạn Niệm, từng chữ một, mỗi chữ như một chiếc búa gỗ gõ vào trái tim quan viên.

Quan viên kinh ngạc quay đầu lại, nhìn người thanh niên trước mặt.

Người thanh niên này thực sự biết ta sao?

Rồi bất đắc dĩ thở dài, “Nếu vậy thì sao?

Ta có thể làm gì?

Trương chỉ có một thư ký, vài giám công, dù có lòng cũng vô lực." Nhìn vẻ mặt bất lực của quan viên, Vạn Niệm cảm thấy đã đến lúc thả chút mồi, nếu không cá lớn của quan viên sẽ chạy mất, lúc đó gặp lại sẽ khó khăn.

"Trương đại nhân hà tất thở dài, Vạn mỗ dám nói: Có Vạn mỗ giúp đỡ, Trương đại nhân trong vòng một năm có thể đại triển hồng đồ." Vạn Niệm như đổ gáo nước vào.

Bài diễn thuyết này đầy tính thao túng.

Nhưng quan viên thì sao?

Hoàn toàn không tin.

Thực tế, những gì Vạn Niệm nói không phải là giả dối hay phóng đại.

Tuy quan viên hiện tại là một thư ký giám sát tương đối nhỏ, nhưng Trương, trong vòng một năm sau khi qua đời, đã từ từ leo lên vị trí trung tâm của Đường Triều.

Cũng là giai đoạn cuối của sự phồn vinh của Khai Nguyên.

"Đừng có khoe khoang trò hề của ngươi trước mặt ta, người này thật kỳ lạ, kỳ lạ!

À.

Là người bên cạnh Bệ hạ sao?" "Đúng vậy, Trương đại nhân, ta bây giờ có thể nói chuyện được rồi!

Nhưng ta hy vọng ngươi quên thân phận của ta, hãy để ta như một người bạn tốt." Vạn Niệm vẻ mặt thoải mái nhìn quan viên, lật tẩy con bài lớn nhất của mình, đủ để khiến quan viên sợ hãi.

Trái tim của quan viên cũng đang ở cấp chín: Lộ bài của ngươi ra,

hãy nói chuyện tốt với ta.

Ai biết có phải bị Bệ hạ sai đi giám sát ta không?

Ta thường thích một số lời khuyên hoặc gợi ý, nếu ngươi truyền đến tai Đường Huyền Tông, chẳng phải sẽ rất tốt sao?

Vạn Niệm xắn tay áo lên, kéo tay quan viên.

"Tử Thọ huynh, ngươi có thể nói cho ta biết quan điểm của ngươi về người của bình minh và Đại Đường vĩ đại không?" Khi quan viên đang suy nghĩ về ý của Vạn Niệm, Vạn Niệm đột nhiên đưa ra một câu hỏi như vậy.

Quan viên có suy nghĩ gì về điều này?

"Quan viên sao?

Tử Thọ dám làm những chuyện này sao?

Chẳng phải Bệ hạ nên xem xét sao?

Nhưng đối với quan viên, Tử Thọ có một số suy nghĩ.

Cũng vậy, ta nên giảm bớt chiến tranh, giảm thuế, khuyến khích nông nghiệp và trồng dâu nuôi tằm." Quan viên ngẩng đầu nhìn mặt trăng, nhìn Vạn Niệm.

Không biết hắn đang ở đâu.

"Trương đại nhân, ngươi nghĩ cách này có thực hiện được không?" Vạn Niệm khẽ mỉm cười với quan viên.

"Sao lại không chứ?

Chương 644

Bệ hạ là một minh quân.

Nếu có cơ hội, Người sẽ lắng nghe lời khuyên của ta." Nếu lại trẻ như vậy, tinh thần không thua kém một người đàn ông, nếu là một người đàn ông, sẽ tốt biết bao, mẹ và công chúa của nàng hiện đang được hoan nghênh, vị trí Thái tử chắc chắn đã định rồi!

"Ừm, một người trong hoàng cung có thể tùy tiện rời khỏi hoàng cung sao?

Chờ đã, ở, đồ vật ở đường phố sao?

Xuất hiện trong một ngày sao?" Vũ Huệ Phi nắm bắt được sơ hở của Vạn Niệm, nhìn Hàm Nghi Công Chúa đầy nhiệt huyết.

"Đúng vậy, trong vòng một ngày, chính xác là trong vòng nửa ngày, Vạn Niệm đầu tiên xuất hiện ở Tây Lý Nhai, sau đó là Đông Lý Nhai." "Tây Lý Nhai?

Phía tây đường Lý sao?" Huệ Công Chúa gõ gõ bàn, dường như đang hồi tưởng lại bố cục của Tây Lý Nhai.

"Trung Thành Hoằng Lực đại vi!" "Trung Thành Hoằng Lực đại vi!" Huệ Phi Công Chúa và Hàm Nghi Công Chúa đột nhiên tập trung ánh mắt vào đĩa trái cây khắc rồng phượng trên bàn, gần như đồng thời thốt lên.

"Đúng vậy, tin tức cho thấy Vạn Niệm ở Tây Lý Nhai gần hai giờ, sau đó đến một cửa hàng nhỏ ở Đông Lý Nhai, rồi không có tin tức gì nữa.

Đó là vì những người dưới trướng của con gái đều vô dụng, đều bị lạc đường!" Hàm Nghi Công Chúa có chút hối hận nhìn Vũ Huệ

Phi, thậm chí không dám nhìn Vũ Huệ Phi.

“Không sao, không sao, được rồi, nhưng đã đến Đông Lý Nhai sao?

Đông Lý Nhai không có nơi ở của quan viên cấp cao, cũng không có phủ hầu tước.

Đến đó làm gì?” “Công chúa, công chúa, mật thám của nô tì ở lê viên truyền tin tức, Vạn Niệm, Vạn Niệm...

Huệ Phi nương nương cũng ở đó!

Thanh Nhi bái kiến Huệ Phi nương nương!” Một người phụ nữ giả trang thành cô gái bước vào, nói to một chút, nhưng đã nói ra lời của nàng.

“Cha, trước mặt mẫu thân và công chúa không thể nói vậy!” “Đúng vậy!” “Công chúa, mọi chuyện là thế này.

Lê viên báo cáo chiều nay có người đến Đông Cung của Thái tử.” Khi Hàm Nghi Công Chúa nói, cô gái tên Thanh Nhi đưa cho nàng một tờ giấy.

“Sao?

Lý Hồng cũng thấy sao?” Sắc mặt Vũ Huệ Phi đột nhiên trở nên khó coi.

“Mẫu phi yên tâm đi, đối với con là một chuyện tốt, Vạn Niệm trước đây đã nhìn thấy hai vị thái tử mạnh nhất thành Lý, bây giờ là lúc con ra tay.

Bất kể Hoằng Lực hay Lý Hồng, con gái nhất định sẽ mang hắn về bên con!” Ánh mắt Hàm Nghi Công Chúa linh động lóe lên vẻ tinh ranh, mang theo một chút vẻ đẹp kỳ lạ.

“Ồ?

Ta không biết con gái ta có thể mang Vạn Niệm về cho ta.

Không cần dùng vàng bạc châu báu sao?

Phụ thân đã cho ta một hai món, con có muốn không?" Vũ Huệ Phi đứng dậy, sờ đầu Hàm Nghi Công Chúa xoay một vòng.

Giọng nói dịu dàng đầy nghi ngờ và ngạc nhiên.

"Mẫu phi, không cần đâu, không phải tất cả mọi người đều là những cô gái vàng bạc.

Xử lý một Vạn Niệm nhỏ bé không dễ sao?

Nếu đã bắt được một người, phải bắt được trái tim!" Hàm Nghi Công Chúa đứng dậy, ngón tay như ngọc trắng chạm khắc, chỉ đông chỉ tây, đi đi lại lại quanh bàn.

"Con gái, đừng!

Sao lại như vậy?

Hàm Nghi Công Chúa là cành vàng lá ngọc của Đại Đường.

Không thể có suy nghĩ hoang đường như vậy!" Khi Vũ Huệ Phi nghe con gái đứng trước mặt nói như vậy, sắc mặt nàng thay đổi.

Trời ạ, vì sao con gái ta lại như vậy?

Thanh Nhi cười hì hì bước vào, vừa đưa một chồng giấy của Vạn Niệm.

"Đây, giấy đại nhân muốn.

Chẳng khó chút nào.

Chỉ là giấy bình thường thôi.

Ngươi nghĩ người trưởng thành có làm được không?" Vạn Niệm khẽ gật đầu, cầm tờ giấy trong tay sờ sờ: "Không quá mềm, được rồi!" Đúng vậy, Đường Triều.

Để Thanh Nhi tìm một ít giấy có thể làm bài phác khắc.

Không hơn gì leo lên trời.

Chương 645

Thanh Nhi chỉ là một cô gái nhỏ, dù là người thân cận của Hàm Nghi Công Chúa.

Đã thấy một số thứ mới lạ!

Nhưng ta chưa bao giờ thấy bài phác khắc!

Tìm ở đâu được?

Đường Triều có công nghệ này sao?

Vạn Niệm nhìn chằm chằm vào bát cơm vàng trước mặt nuốt nước bọt, nhanh chóng lấy tờ giấy trước mặt, gấp đôi lại, rồi lại gấp đôi.

Ta không thể không nói, ăn một bữa no nê là động lực lớn nhất của người đang đói!

"Bá!" Trong ánh mắt kinh ngạc của Hàm Nghi Công Chúa, toàn bộ tờ giấy sau Vạn Niệm bị xé thành những mảnh giấy có kích thước tương tự.

Nhạc Thái Nhĩ ngồi cạnh Hàm Nghi, nhìn Vạn Niệm như một kẻ ngốc.

Đừng hỏi nữa.

Những biểu cảm này đã bị Vạn Niệm làm cho như vậy rồi!

Nhạc Thái Nhĩ nói: "Nếu có thể làm được thì chỉ có thể khoe khoang trước mặt những người lần đầu tiếp xúc!" Vì sợ cơm vàng sẽ nguội, ta sau Vạn Niệm đã viết vài chữ lên giấy.

Những ký hiệu này dùng để đối phó với địa chủ sao?

Hàm Nghi Công Chúa nhẹ giọng hỏi.

Nữ tì Thanh Nhi cũng tò mò.

Nghe lời nói, Vạn Niệm suýt chút nữa nôn ra bát cơm vàng trong miệng.

Những ký hiệu này?

Ngươi nghĩ đó chỉ là biểu tượng của con mắt sao?

"Hắc, ta ăn trước đã, Nhạc Nhi, con hãy bổ sung những tờ giấy còn lại, rồi công chúa nhận ra, con biết không, tổng cộng có mười ba lá!

Ôi, nghẹn chết ta!

Có nước không?

Khụ khụ..." Miệng Vạn Niệm không có ý định ngừng lại, vừa nhai vừa nói, như một con quỷ đói đã mấy trăm năm chưa ăn gì!

"Công chúa!

Nhìn xem, con có nhận ra những lá bài này không!

Ba so với mười, ba là nhỏ nhất, mười là lớn nhất!" Giống như trẻ con mẫu giáo nhận biết số, Nhạc Thái Nhĩ chỉ vào tờ giấy trên bàn nói với Hàm Nghi Công Chúa, Thanh Nhi bên cạnh cũng cúi đầu lặng lẽ nhìn.

"Ta biết, ta biết những cái này, ta biết cách nhận biết chúng!" Hàm Nghi Công Chúa vui mừng nói, chỉ vào cái số mười phía sau.

"Đừng lo lắng, đừng lo lắng!

Từ từ thôi, từng cái một, xem có giống cái móc câu không!" Đối với việc dạy An học trước như vậy, Nhạc Thái chắc chắn là một người tốt.

Vạn Niệm ở gần đó, nghe xong đều cười thành tiếng, chẳng phải

ta cũng như vậy sao?

Bây giờ lại trở thành quý ông!

“An Khắc?

Giống cái móc câu sao?

Cái vòng này thì sao?

Gọi là gì?” Hàm Nghi Công Chúa vẫn đang suy nghĩ cách nhớ “cái móc câu”.

Thanh Nhi đứng bên cạnh lên tiếng trước!

“Thấy Thanh Nhi cũng thích học sao?

Gọi là Khả Khả, Khả Khả!

Ta không biết hình dáng của nó!” Sau đó, ta liếc nhìn Vạn Niệm nuốt miếng cơm cuối cùng.

Ta không như vậy, ta cũng không học.

Bây giờ ta lại làm trò cười khi hướng dẫn học sinh như thế này!

Không lâu sau, Hàm Nghi Công Chúa đã nhận ra bộ bài như Lạc Nhĩ dạy.

Chương 646

“Cha!

Công chúa, viết lại những tờ giấy này một lần nữa, để làm sâu sắc thêm ấn tượng của con, vì không đủ!” Nhạc Thái đưa cọ cho Hàm Nghi Công Chúa, ra hiệu công chúa bắt đầu làm việc.

“Bây giờ Hoắc công và Hàn đại nhân vì sao không hòa thuận?” Vạn Niệm sau này nhất định sẽ phát hiện ra một điều, có thể Tiêu Tụng đang cố gắng xem mấu chốt!

Tiêu Tụng khá đắc ý nói: “Đúng vậy, ta không Tiêu mỗ khoe khoang.

Nếu không có tiểu Tiêu mỗ, liệu hôm nay có Hàn Tú không?” Vạn Niệm gật đầu, thực ra trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm, sau này bất kể Tiêu Tụng?

Tất cả mọi người đều lịch sự từ chối.

Tiểu Tụng thật sự không có năng lực cai trị hoặc làm việc.

Làm một đặc sứ thì đủ rồi, nhưng vĩnh viễn không thể làm người phụ trách Bí thư Xử.

Đương nhiên, những lời này không phải Vạn Niệm, mà là của Cao Lực Sĩ và Vạn Niệm!

Cao Lực Sĩ, chỉ có bốn người sẽ liên hệ với Lý!

Hàn Tú, Trương Cửu Linh, Hiên Viên, An Lộc Sơn!

Những người khác chỉ là những người nặc danh, nên không cần trả tiền!

“Theo ta được biết, thân cận của Bệ hạ là Cao Lực Sĩ đã truyền tin

tức Hàn Tú được bái tướng cho Huệ Phi nương nương, Huệ Phi đã sai Hiên Viên nói chuyện đó cho Hàn Tú, nên Hàn Tú mới khắp nơi đối đầu với ta!

Kẻ bạch nhãn lang, lãng phí công sức của ta!" Tiểu Tụng nắm chặt chén trà ở một bên, kêu chi chi, có lẽ lại giận rồi.

Rất tức giận, không thể ăn thêm gì nữa.

"Vậy Tiêu đại nhân tìm ta để làm gì?

Có khả năng sao?" Vạn Niệm đột nhiên nghĩ ra một vấn đề nghiêm trọng, Tiêu Tụng muốn kéo hắn lên xe chiến, để hắn và phe đối lập chống lại!

"Không hổ danh là Vạn đại nhân được Bệ hạ coi trọng nhất, có chút tài năng!

Ý của Tiêu mỗ là muốn Vạn đại nhân kết minh với ta, cùng đối phó Hoắc và Hiên Viên." Tiểu Tụng sờ sờ bộ râu đẹp, rất tự hào!

"Từ Hoắc công, đừng nói nữa!

Ta nói lại một lần nữa, Vạn mỗ sẽ không kết minh với bất kỳ ai!" Câu trả lời của Vạn Niệm rất đơn giản, không chút nghi ngờ!

Tiểu Tụng nói: "Vạn đại nhân, không phải sao?" "Giống như Trương đại nhân quen thuộc, đại nhân đã từng bao dưỡng ta tiến cử cho Bệ hạ, do ta một tay đề bạt!

Vì vậy, thực lực bề ngoài của ta sẽ không thua kém Hàn Tú và Hoắc!" Tiểu Tụng vừa nói vừa nói, hắn là một người đàn ông tuấn tú, nên lời nói của hắn có sức hấp dẫn.

Vạn Niệm tuy đội mũ phục vụ dân chúng trong tỉnh, nhưng Vạn Niệm tự cho mình là một người có xu hướng bình thường, nên những lời hoa mỹ của Tiểu Tụng không có tác dụng!

Trong lòng ta vẫn còn thầm nghĩ: Thật sự là giả ngốc sao?

Khi gặp rắc rối, Trương Thủ Quý ở đâu?

Trương Cửu Linh đã nói lời hay ý đẹp sao?

Vạn Niệm đứng dậy: "Cảm ơn Từ Hoắc công đã mời trà, nhưng Vạn mỗ đã quen với sự tự do tự tại, không thích kết giao.

Hy vọng Quách Hồng Hải sẽ chấp nhận!" "Đại nhân, có thể gọi là tiểu đoàn thể không?

Câu chuyện của độc giả có thể được miêu tả là không nhã nhặn sao?" Tiểu Tụng không bỏ cuộc.

Vạn Niệm, vẫn luôn giả vờ khó từ chối.

"Ta thật sự xin lỗi vì lòng tốt của công chúng.

Ta chỉ có thể hứa với công chúng mỗi năm.

Ta không liên hệ với bất kỳ ai.

Mỗi năm không sao cả, đúng không?" Sau nhiều năm suy nghĩ, ta cuối cùng đã đưa ra một giải pháp dung hòa!

Đó là trung lập, không cho phép Tiêu Tụng, cũng đồng ý không liên hệ với Hiên Viên!

"Ừm!

Ta hy vọng Vạn đại nhân giữ lời.

"Đi thôi, tha thứ cho Tiêu mỗ không tiễn xa!" Tiểu Tống khẽ gật đầu, nhưng giọng nói của hắn như quả bóng xì hơi.

Lạnh lùng làm một cử chỉ tiễn khách, rồi thân cận Hiên Viên rời đi.

"Nếu ta được phân công lại hoặc là đến phủ hoặc là đến chiến trường, nếu ta hoặc công việc gặp căng thẳng, ta nên làm gì?" Vạn

Niệm, ta một lần nữa nhìn người đàn ông sáu mươi tuổi trước mặt.

Chương 647

Trông thật sự có tầm nhìn xa!

“Ngoài ra, Thục địa được gọi là Thiên Phủ Chi Quốc.

Sản lượng hàng năm của Thục địa đủ để cung cấp hoặc lương, vì sao dân chúng lại phải làm việc quá sức?” Hiên Viên Long Cơ dùng ánh mắt sáng ngời hỏi Vạn Niệm.

Hắn đã ngán ngẩm với việc xử lý công việc phủ mỗi ngày.

Nếu có thể bớt xử lý một việc, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Sẽ cảm thấy tội lỗi sao?

Vạn Niệm cười nói: “Bệ hạ một lòng một dạ vì nước vì dân, thật sự là phúc khí của Đại Đường ta.” Hiên Viên Long Cơ dùng tay ra hiệu: “Sẽ kiểm tra kỹ!

Nếu những gì ngươi nói là đúng, vậy thì dù quan điểm của ta về Hiên Viên Long Cơ có sai đi chăng nữa cũng không sao!

Ha ha!” “Sao?

Ta trong lòng Bệ hạ không phải hình tượng như vậy sao?

Các đại thần trong lòng Bệ hạ là hình tượng như thế nào?

Bệ hạ có thể cho ta biết một hai chuyện không?” Vạn Niệm sau đó, cũng cười với Hiên Viên Long Cơ.

Không giống chủ quân và đại thần, mà giống huynh đệ và bằng hữu!

Hiên Viên Long Cơ chỉ vào Vạn Niệm: “Tuy ta chỉ liên hệ với ngươi chưa đầy hai năm, nhưng ta đã hiểu rõ!

Ta chưa bao giờ giỏi nịnh nọt, ta làm mọi thứ đều đáng tin cậy như nhau!" Vạn Niệm cũng cười đáp lại: "Cảm ơn Bệ hạ đã khen ngợi, Vạn Niệm thật sự muốn được như vậy!" "Ha ha ha!

Ta biết ngươi sẽ như vậy.

Vậy đã đến lúc nói ra suy nghĩ thật sự của ngươi rồi sao?

Thôi, đừng giấu giếm nữa?" Bộ râu trên mặt Hiên Viên Long Cơ gần như đang cười.

Lý do hắn thích Vạn Niệm là vì Vạn Niệm có chút khác biệt so với các quan văn võ khác.

Giống như các đại thần trong triều đình, sẽ không nói ra suy nghĩ của mình, chỉ khi Hoàng đế hạ mình thỉnh giáo, họ mới nói ra.

Nhưng Vạn Niệm thì khác, hắn có!

Ta không thể che giấu suy nghĩ của mình!

"Bệ hạ không sợ ta có quan hệ cá nhân với Cửu Linh sao?

Tán thành có chín thế hệ sao?" Vạn Niệm sau đó sẽ có một câu hỏi đơn giản.

Ngự thư phòng dường như vì một câu nói lúc đó mà không khí trở nên nặng nề!

"Không sao, dù hai người có quan hệ tốt cũng có lợi cho ta, còn về những người khác, do ngươi quyết định!" Hiên Viên Long Cơ rõ ràng là một người tùy tiện, nhưng thực ra ai mới thực sự hiểu ý hắn!

Vạn Niệm sau đó, giọng nói rõ ràng truyền đến: "Ta hoặc xin cảm tạ sự tin tưởng của Bệ hạ!" "Bệ hạ đau lòng vì dân chúng bị hao mòn, sự vất vả của nhân dân là bằng chứng vĩnh cửu của chủ quân, nhưng việc áp dụng phương pháp này chỉ có thể bảo vệ, không thể để lại lương thực dư thừa!

Lời của ta có chút bất kính, ta hy vọng Bệ hạ tha thứ cho sự ngây thơ của ta.” Nói xong, Vạn Niệm kính cẩn quỳ xuống trước Hiên Viên Long Cơ!

Hiên Viên Long Cơ có chút kinh ngạc: “Trong Lý không có người ngoài, nên không cần đứng theo nghi thức!

Đứng dậy đi, ta tha thứ cho sự ngây thơ của ngươi!” “Tạ ơn Bệ hạ!” Vạn Niệm sau đó, từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Long Cơ.

Môi hắn mấp máy: “Mọi người đều biết Đại Đường ta nổi tiếng với việc sản xuất lương thực dồi dào.

Tuy nhiên, sự phong phú lương thực ở Lý có thể bắt đầu từ Tần Hán, từ đó giá bán lương thực ở Lý đã tăng gấp mấy lần, chắc chắn đã tăng thêm gánh nặng cho nhân dân.” Vạn Niệm từ từ nói xong, danh chính ngôn thuận, khiến Hiên Viên Long Cơ cũng gật đầu!

Vạn Niệm ngạc nhiên, có vài người không dám tin vào tai mình.

Hắn ngây người một lúc mới lên tiếng: "Công chúa tế tử Nguỵ Chủ Dương Khánh Huệ sao?" Hiên Viên Nhị hỏi lại.Dương Huy?

Vạn Niệm thật sự không rõ, Dương Huy là ai?Vạn Niệm tiến tới, mặc y phục hỏi: "Dương Huy?

Nguỵ?

Ngày cưới đã định chưa?" Hiên Viên Nhị kinh ngạc nhìn Vạn Niệm: "Dương Huy là con trai của Trưởng Ninh công chúa!

Cha của hắn hiện tại là tể tướng Lý Nhân.

Đừng có đuổi Dương Thận về chỗ Dương đại nhân đó!"Thế là, kiệt tác chấn động trời đất của Dương Huy cuối cùng cũng xuất hiện, cùng với Hiên Viên, một nhóm ba người hoặc Thượng Quan.Dương

Huy không phải một quý ông chân chính!"Ngày kết hôn đã định vào mùng bảy tháng bảy, bây giờ chỉ còn năm ngày nữa thôi!

May mắn là, cung công chúa ngoài hoàng cung đã xây xong.

Ta chỉ cần chuẩn bị xong đồ cưới cho công chúa, sau đó đưa nàng ra khỏi hoàng cung." Hiên Viên Nhị lạc quan nói, dù sao đồ cưới và những thứ khác đều do Nội Vụ Phủ và ngân khố riêng của Đường Huyền Tông chi trả.Ta chỉ cần giúp phó nhân của tỉnh phục vụ nội bộ chuyển đồ!"Để ta nói chuyện chút đi!

Chương 648

Cứ từ từ, đừng lo lắng, để ta từ chỗ Bệ hạ lấy ít trang sức cho công chúa trước đã!" Giọng điệu của Vạn Niệm dường như mang theo một chút cô độc.Người bạn tốt của mình sắp kết hôn, nhưng có lẽ không phải!Đương nhiên, trượng phu là không thể.

Dù sao, hắn chỉ là một công vụ viên nội bộ của tỉnh đó, đội một chiếc mũ không thể cởi ra.Năm ngày nhanh chóng trôi qua!Hôm nay là mùng bảy tháng bảy, ngày công chúa kết hôn!Toàn bộ phủ hoặc còn phồn thịnh hơn cả phủ Thượng Quan Tử thông thường, chỉ có Đông Cung của Thượng Quan Tử mới có thể sánh kịp.Bên trong và bên ngoài, đều dán chữ 'Hỷ' lớn.

Chữ Hán màu đỏ và thảm lông dài màu đỏ trông thật hỉ khí!Dương Huy cưỡi một con ngựa Thượng Quan trắng, trên đầu ngựa buộc một chiếc nơ lớn màu đỏ.

Suốt đường đi, Dương Huy chào hỏi tất cả đại nhân trên pháp đình.Một tiếng 'Mao!' Cao Lực Sĩ đáp lại một tiếng hô dài: "Bệ hạ đã đến!" Dương Huy kéo tay Hàm Nghi, quỳ xuống và cùng những người khác hô to: "Hoàng đế của ta vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!""Huệ phi nương nương!" Cao Lực Sĩ vừa hô xong lại tiếp tục hô liên tục!Huệ phi nương nương đã vạn tuế rồi, mỗi ngày đều vạn tuế!"Tất cả đại thần hãy bình tĩnh!" Đường Huyền Tông ra hiệu cho mọi người đứng dậy, sau đó từ từ bước vào chính đường!

Vũ Huệ Phi theo sát phía sau!Vạn Niệm đứng trước chính điện, cùng Thọ Tinh Hiên Viên Mậu và Dương Ngọc Hoàn!Vì sao lại là Dương Ngọc Hoàn?

Bởi vì Vũ Huệ Phi đã mời Dương Ngọc Hoàn đến, từ khi Huệ Phi

gặp Dương Ngọc Hoàn trong cung Lý, bà đã vô cùng yêu thích Dương Ngọc Hoàn!Tuy nhiên, Dương Ngọc Hoàn và Ngọc Hoàn hai chị em bí mật thảo luận một chuyện, cuối cùng quyết định dùng Dương Ngọc Hoàn thay thế Dương Ngọc Hoàn.

Mặc kệ, ngoại trừ Vạn Niệm ra, những người khác không hề biết có hai Dương Ngọc Hoàn!"Giờ lành đã đến!" Theo tiếng hô của Vạn Niệm, Dương Huy và công chúa Hàm Nghi từ từ bước vào đại sảnh."Thiên địa giao bái!" Tình tiết này chỉ xuất hiện trên phim truyền hình, Vạn Niệm không nghĩ rằng nó sẽ xảy ra với mình!"Nhị bái cao đường!" Cha của Dương Huy là Tể tướng Lý Viễn nên không về, vì vậy trong đại sảnh chỉ có ba người!Mẫu thân của Dương Huy là Trưởng Ninh công chúa, Đường Huyền Tông và mẫu thân của công chúa Hàm Nghi là Vũ Huệ Phi!Nhìn khuôn mặt sưng phù và bộ dạng xấu hổ của Thượng Quan Vĩ, Vạn Niệm lo lắng nhưng không thể hiện ra, đau khổ!"Đại nhân, không, không cần phải sưng mặt giả làm người giàu có, Thượng Quan mỗ cũng không cường cầu đại nhân phải biết, chỉ là sau buổi tiệc, mong đại nhân và Hòa Tường không có quan hệ gì!

Người trưởng thành đều có cách của riêng mình, đừng dọa ta không có cầu gỗ!" Thượng Quan Vĩ dường như nhận ra sự khó khăn của Vạn Niệm, cho rằng mình đã phục tùng.Nhưng Vạn Niệm không phải người dễ nắm bắt.Là một người lạ ở dị hương, mỗi kỳ nghỉ, ta đều rất nhớ gia đình mình.Từ xa biết huynh đệ đang leo núi, chỉ có một người mất tích trong ngày hội Trùng Dương.Sau khi suy nghĩ, Vạn Niệm cuối cùng đã cho ra một bài hát "Cửu Nguyệt Cửu Nhật Ức Lý Huynh Đệ".Thượng Quan Duy có làm thơ, nhưng năm nay khó mà tìm được!Vạn Niệm nhìn khuôn mặt hơi kinh ngạc của Thượng Quan Vĩ, cười khổ nói: "Vạn mỗ khiến Thượng Quan đại nhân thất vọng sao?" Thượng Quan Vĩ cũng giật mình.

Trước khi Trương Cửu Linh mời, hắn vẫn luôn sống cuộc sống nông canh ở Tung Sơn.

Rất ít người biết!"Không, không, không, đối với người trưởng thành, việc hiểu rõ ăn nói là rất hiếm.

Ta hy vọng người lớn đừng để tâm đến những lời nói không phù hợp vừa rồi!" Thượng Quan Vĩ dùng tay ra hiệu, mang theo vẻ xin lỗi nhìn Vạn Niệm.Trong khoảng thời gian ở đây, Vạn Niệm dường như chỉ học cách thông hiểu nỗi khổ của học giả, so với trước kia, hắn đã tiến bộ không ít!"Không sao, sau này có muốn cùng Thượng Quan đại nhân đi dạo một chuyến không?

Vạn mỗ không phải người nhỏ mọn!" Hai người nhìn nhau cười, nhìn Trương Cửu Linh bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự làm rạn nứt mối quan hệ, phải làm sao đây?Cả hai đều là bạn tốt.

Bên cạnh Bệ hạ có một người đỏ mặt.

Khó mà biết ai đắc tội ai.Đứng về phía Vạn Niệm hay Thượng Quan Vĩ?"Mục Lệ vừa nghe Trung Thư Huyên Tước giới thiệu về Vạn Huyên Tước, đã phát hiện ra một điểm đáng ngờ.

Vạn đại nhân đã ở tuổi yếu, không có tên sao?" Thượng Quan Vĩ dường như đã nhìn ra, cẩn thận quan sát Vạn Niệm.Vạn Niệm lộ ra vẻ mặt kỳ lạ: "Đúng vậy, Vọng Nguyệt huynh thật thông minh, dù chỉ nhớ một chút, cũng thật lòng!" Sau lời mời của Thượng Quan Vĩ, Trương Cửu Linh mới nhận ra Thượng Quan Vĩ đã ở đây được một thời gian, nhưng thậm chí còn không để ý đến vấn đề này.

Không bằng người mới quen như Thượng Quan Vĩ.

Ta xin lỗi.Vì sao?

Gia đình không chấp nhận sao?

Hay là..." Trương Cửu Linh cuối cùng cũng có thể chen vào một

câu!Vạn Niệm đứng dậy dâng trà cho Trương Cửu Linh và Thượng Quan Duy: "Ta không sợ hai trò đùa.

Ta đã mấy năm không đọc nhiều sách.

Ta thật sự không biết chọn từ ngữ như thế nào." Câu nói đó là thật.

Quả thật, Nghiêm Phong đã tiếp xúc với Tứ Thư Ngũ Kinh được một thời gian.

Ngoài ra, trước kia, hậu thế đều dùng tên và họ.

Ai dùng tên?Vì Đường Triều muốn có được một từ, lại sợ bị trêu chọc vì chọn sai từ, vậy thì phải dừng lại!Cả hai nhìn nhau đều tỏ vẻ bừng tỉnh.

Lẽ nào có chuyện như vậy sao?"Vì sao ta không cầm đầu thỉnh Khâm Thiên Giám cho một câu?" Trương Cửu Linh khi hỏi Vạn Niệm, lại hỏi ý Thượng Quan Duy.Nhưng Vạn Niệm biết không thể.

Nếu làm tổn thương lòng tin của ba thiên tài thì sao?Không phải trở thành tội nhân sao?

Bạn bè liên quan cũng không có nhiều việc để làm!Điều không nghiêm trọng nhất, nếu ba người biết kết quả và từ bỏ tham gia khảo thí thì sao?Nghiêm Phong sau đó có thể làm gì sau khi viết văn xong! Lúc Nghiêm Phong đi thi và đi dạo.Nhìn tờ giấy trắng, với bút mực đậm đặc, Nghiêm Phong không vui chút nào.

Kiếp trước hắn đã làm giám khảo lâu rồi, bây giờ đến lượt hắn làm thí sinh.

Nguyên, giám khảo dạng này!"Chí!" Một bản không tệ, chỉ cần ba giờ!Cổng lại bị mở ra.

Đương nhiên, có một người bước ra với vẻ mặt u sầu.

Trước khi bước vào chiếc tủ, Hồ Vũ Điệp đã biến mất.Một huynh đệ hỏi: "Con trai của huynh đệ, đã trả lời rồi sao?

Ta..." Cái người trẻ tuổi đó, nhưng bị một người gọi là huynh đệ cắt lời.Văn Hải, ta, ta, một chữ cũng chưa viết; ta đã đắc tội với giám khảo.

Viết tác phẩm và không viết tác phẩm có khác biệt không?"...

Đợi mãi đợi mãi Hiên Viên Bạch cuối cùng cũng ra!

Hiện tại người đứng đầu tự nhiên là Hiên Viên Bạch, Đỗ Phủ chạy cuối cùng!"Được rồi, ta chỉ có ý muốn chơi đùa, đã thua rồi.

À mà, Bệ hạ uống thuốc an thần xong có đỡ hơn không?" Vạn Niệm xua tay, ra hiệu cho Nhạc Thái Nhi không cần làm vậy!Thế nhưng, Nhạc Thái Nhi dường như không lĩnh tình, mở to mắt nhìn chằm chằm Vạn Niệm!"Không phải đàn ông!

Sao lại lề mề như vậy!" Nghe thấy lời đó, Vạn Niệm nổi giận, ta không phải đàn ông sao?

Thử xem?Sau đó, hắn dùng hai tay nâng mặt Nhạc Thái Nhi lên, cúi người xuống, há miệng!Trong đôi mắt trừng trừng và miệng há hốc của Nhạc Thái Nhi, bốn cánh môi khẽ chạm vào nhau, vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng!Hắn thực sự dám hôn.

Não Nhạc Thái Nhi trống rỗng, thậm chí còn hôn ta!Nhạc Thái Nhi đẩy Vạn Niệm ra, nhưng không chạy ra ngoài trước.

Tên nhóc này, ta không sợ phụ nữ, nhưng lại sợ đàn ông!Vạn Niệm chạy ra ngoài, thở dốc ở góc tường, cảm giác được hôn!

Môi ngọt như mật, khiến người ta nghiện.

Chương 649

Ta muốn hôn thêm lần nữa!Vạn Niệm thầm mắng trong lòng, cơ hội vừa rồi ở trước mắt, sao không là một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt, vậy mà lại chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn chạm nước!Từ khi còn nhỏ, Nhạc Thái Nhi không giống bất kỳ cô gái nào khác.

Không giống bất kỳ cô gái thêu thùa nào.

Càng hiếu kỳ và hoạt bát, càng có thể nhìn thấy bóng dáng đó.

Lớn lên từ nhỏ.Vẻ mặt tự trách của Vạn Niệm đã kích thích nàng sâu sắc, sẽ làm gì đây?

Sao không nhìn thử?Sau khi hạ quyết tâm, Nhạc Thái Nhi đi tìm kiếm, nhưng không nhìn thấy Vạn Niệm, liền quay đi.

Những người trông xấu xí đó nên quên đi một chút!Sương khói nhẹ, gió thổi hiu hiu, tình hình rất tốt.

Hôm nay là ngày đại hỷ của Thượng Quan Hiên Viên Mậu và Dương Ngọc Hoàn!Trong một góc, Dương Ngọc Hoàn, người ở phía sau Vạn Niệm, được trang điểm kỹ lưỡng!

Khuôn mặt cô ta đen sạm, trông như một người khác.Vạn Niệm quay đầu nhìn Dương Ngọc Hoàn: "Ngọc Hoàn, hối hận sao?

Vị trí đó ban đầu là của nàng?

Lẽ ra nên cùng Thọ Tinh điện hạ đi cùng chứ!" Dương Ngọc Hoàn nhìn bóng lưng gầy gò của Dương Ngọc Hoàn, bình tĩnh mang theo vẻ tiếc nuối, sau đó khôi phục lại!Vạn Niệm nắm lấy tay Trương Cửu Linh, rồi buông tay: "Chẳng lẽ không biết Hiên Viên đang muốn làm gì đối với việc chọn người kế nhiệm phủ của ta sao?

Bởi vì Thượng Quan Tử là người ủng hộ!" Trương Cửu Linh vẫn

cố chấp buông tay hắn ra, nhìn Vạn Niệm không hề sợ hãi!"Tử Sinh, nghe ta!

Hãy sớm vứt bỏ Hiên Viên!

Hiên Viên đã sớm để mắt đến ngươi!" Ngày hôm qua, Hiên Viên đã để mắt đến, mục tiêu chính là Trương Cửu Linh!

Ta hy vọng Nghiêm Phong có thể đứng ngoài cuộc!Trương Cửu Linh suy nghĩ một lát: "Tử Vân không cần lo lắng, phía sau ta có Bệ hạ.

Hiên Viên, với đầy lời ngon tiếng ngọt, không thể giúp ta được đâu!" Dường như chính quyền không rõ.

Có chuyện gì không rõ sao?Ngưu Tiên Khách đã thua trong vụ việc của phủ.

Hắn không ý thức được Bệ hạ muốn gặp, nhưng Hiên Viên đã mở miệng được hai ngày rồi sao?

Rõ ràng là không nghe!Nghiêm Phong cũng không yên tâm chút nào, Trương Cửu Linh dù sao cũng không có phiền não trong cuộc sống, trong cái rủi có cái may!"Ừm!

Tử Thọ, binh lính đã ngăn lại.

Không có chỗ quay đầu.

Vì đã không sợ Hiên Viên, vậy ta không có gì để nói nữa." Vạn Niệm đã đi rồi, vẫn luôn đi vòng quanh Hiên Viên, lúc xa lúc gần.Hơn nữa, Hiên Viên cũng đi theo và nói chuyện hòa giải, hai bên cũng không có địch ý, có lẽ là Huệ Phi đã ra mặt chào hỏi rồi!Sau đó Trương Cửu Linh vội vàng đi tìm Hiên Viên, không biết chờ Hiên Viên Long Cơ ở đâu!Thẳng đến khi Vạn Niệm trở lại, hắn mới nghe Trương Cửu Linh đã chờ cả ngày vô ích.

Hiên Viên Long Cơ vẫn không gặp!"Sẽ không sao chứ?

Thế nào rồi?

Vạn Tử Vân?" Dặn dò nha hoàn dâng trà cho Hiên Viên, sau đó từ từ hỏi!Hiên Viên cũng rất vui.

Chạy nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng được uống một chén trà! Hiên Viên cũng không thấy quá nóng.

Hắn há miệng, vừa uống vừa nói: "Nương nương, thái độ của Vạn Niệm có hơi mơ hồ!

Tiểu nhân không chắc chắn!""Ý ngươi là gì?

Trở thành kẻ thù của ta sao?" Sắc mặt Vũ Huệ Phi sa sầm, khiến Hiên Viên vội vàng đặt chén trà xuống, thậm chí làm đổ trà, bắn vào tay Hiên Viên bỏng rát!Hiên Viên nghi ngờ nói: "Ôi trời, lúc uống rượu không cảm thấy gì, bây giờ bắn vào tay thì đau thật!"Lúc này, Hiên Viên không hề quan tâm đến việc bị người khác làm bị thương: "Nương nương yên tâm, ta đã đại khái tìm hiểu được tính khí của Vạn Niệm.

Hắn đã nói với Trương Cửu Linh, Trương Cửu Linh là lão quan lại già chưa chắc đã nghe lọt tai!

Vì vậy mọi thứ vẫn nằm trong sự kiểm soát của ta!""Ta hy vọng ngươi nói đúng!

Bằng không..." Giọng điệu Vũ Huệ Phi không tốt, vào thời điểm then chốt này, bà đã quyết tâm!"Nương nương yên tâm, Trương Cửu Linh đã mất một chút thời gian trong việc học các vụ việc ở phủ.

Hắn nhất định sẽ tìm cách lấy lại, sau đó sẽ rơi vào bẫy của ta!" Hiên Viên nhìn như một người sơn nhân với kế hoạch xảo quyệt.

Hắn vuốt râu, sau đó nói: "Hãy kiểm tra xem có vị trí quan chức

nào còn trống không.

Nhìn khắp Trường An thành, Trương Cửu Linh tuyệt đối sẽ tìm một người!""Ai?" Hiên Viên nhìn với vẻ mặt hưng phấn.

Hy vọng được nghe một cái tên!"Cá nhân Chu Tử Cảm!

Hiện tại hắn đang ở Trường An Úy!

Trương Cửu Linh chắc chắn sẽ tiến cử hắn làm Ngự Sử." Hiên Viên kiên định nhìn một người phụ nữ trẻ hơn mình hai mươi tuổi!Vũ Huệ Phi nghi ngờ phỏng đoán: "Nếu không thì sao?

Có thể giúp ta nhổ cái đinh này khỏi Trương Cửu Linh không?"Nghiêm Phong không cho Hiên Viên cơ hội, chỉ mong nhìn thấy những điều giả dối!

Nhưng trước miếu Trần Tử Thần, khuôn mặt của Hiên Viên Dĩnh thật quá chân thực!Hiên Viên đang chờ tin tức từ trong phủ.

Hắn lo lắng giống hệt con rể Dương Huy của mình.Hiên Viên đẩy cửa ra.

Hiên Viên Viên đứng bên ngoài: "Sao rồi?

Chương 650

Huệ phi nương nương không có tin tức gì sao?" "Không có, chỉ biết Thượng Quan Tử dẫn người vào cung, tình hình cụ thể không rõ!" Hiên Viên Viên nhìn Hiên Viên, kể hết những tin tức mình biết.Hiên Viên Viên thấy Hiên Viên nhíu mày lại, liền thăm dò hỏi: "Tiểu nhân có thể sai người chờ không?" Hiên Viên lập tức tát vào mặt Hiên Viên Viên.

Không quan tâm đến bát đạo sao?

Ăn ta, ăn ta, không nên làm ta ngạc nhiên sao?Chân trước của Hiên Viên Viễn vừa rời đi, Hiên Viên quay người thở hổn hển, chân sau lại quay trở lại!Hiên Viên nghi ngờ nhìn Hiên Viên Viên: "Về làm gì?

Xong chưa?

Huệ phi nương nương có tin tức gì không?" Hiên Viên Viên không dám giở trò trước mặt Hiên Viên.

Nhanh chóng lấy ra một tờ giấy từ trong tay áo: "Tiên sinh, xem này, đây là lá thư mật báo từ trong cung mang về!" Hiên Viên nắm chặt tờ giấy, không dám làm rơi!

Từ từ mở ra, sợ làm hỏng!Thấy tờ giấy, Dương Huy cũng bước ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.Hiên Viên nhìn tờ giấy đó, sắc mặt thay đổi.

Chuyện gì đã xảy ra?Thấy Hiên Viên như vậy, Dương Huy không ngồi yên được nữa: "Đại nhân, sao rồi?

Đã tiết lộ rồi sao?" Hiên Viên cầm tờ giấy trong tay, lắc lắc.

Nhìn Dương Huy bên cạnh.

Đột nhiên, hắn cười nói: "Con rể của ta, Hoàng hậu gửi thư đến

rồi!

Thượng Quan Tử đã bị Bệ hạ bắt cóc ở phủ.

Xem ra Hiên Viên sắp bị bỏ rơi rồi.

Hahahahaha..." Dương Huy bị nụ cười đột ngột đó làm giật mình.

Tim hắn như nhảy ra khỏi miệng.

Hỉ nộ vô thường sao?

E rằng không phải, nếu chuyện này bị lộ ra ngoài, chẳng lẽ ta không phải là một quân cờ sao?"Sao?

Hoàng hậu đã viết thư sao?

Không thể sao?" Khi Hiên Viên mở tờ giấy ra, Dương Huy nhìn rõ ràng, Hiên Viên chỉ hơi vui mừng, ngay sau đó khuôn mặt lại trở nên nặng nề.

Dương Huy đoán chắc chắn tờ giấy không chỉ viết một chuyện, nếu không Hiên Viên cũng sẽ không không vui!Hiên Viên đưa tờ giấy cho Dương Huy: "Xem đi, người của Hoàng hậu đã ở trong văn phòng của ta, đã báo cho Bệ hạ rồi.

Ý của Hoàng hậu là, ta nên phát hiện ra, để hắn không nói nữa!" Nghe thấy lời đó, Dương Huy kinh hãi, nhận lấy tờ giấy. "Còn chờ gì nữa?

Nếu những người trong phủ biết, ta phải nhanh lên!"Đêm nhanh chóng buông xuống, Trường An thành yên tĩnh, nhưng những người sống bên trong lại không ngủ được!Chỉ có một đêm, Thượng Quan Tử và Tiết Tú cùng mưu tính.

Chuyện này đã lan truyền khắp Trường An thành!"Ta không biết Bệ hạ sẽ xử trí Thượng Quan Tử điện hạ thế nào, phế truất hay giết chết?" "Sao?

Để ta nói, mỗi gia đình đều có kinh thánh riêng, gia đình hoàng đế là khó đọc nhất!" Vạn Niệm đứng ngoài cửa đại sảnh Trịnh Huyền, nghe mọi người nói không ngừng nghỉ!Trong sảnh Trịnh Huyền, hắn ngẩng đầu nhìn một đám triều thần lấy Hiên Viên làm đầu, không khỏi chóng mặt: "Tối qua, Thái tử dẫn quân vào Đại Minh Cung, dưới sự hộ tống của Hiên Viên Diên, đã bị bắt tại chỗ.

Ta nên xử trí ba vị Thượng Quan Tử thế nào?"Đột nhiên, một đôi mắt đen xuất hiện phía sau một chiếc tủ lớn.Bốn mắt chạm nhau trong khoảnh khắc, dường như thời gian ngừng lại, hai người không ai lên tiếng!Rất lâu sau, Hiên Viên Long Cơ mới lên tiếng: "Vạn Niệm?

Sao?

Ta cứ nghĩ là thích khách." "Xin lỗi đã làm phiền Bệ hạ muộn như vậy, Tử Vân cũng buộc phải làm vậy!" Vạn Niệm quỳ xuống cúi ba lạy trước Hiên Viên Long Cơ, sau đó lại quỳ xuống cầu xin Hiên Viên Long Cơ tha thứ!"Này, ta đâu có triệu kiến ngươi!

Ta suýt nữa đã nhầm ngươi là thích khách, vậy sao ngươi lại đến muộn thế?" Hiên Viên Long Cơ cười cười, ra hiệu cho Vạn Niệm đừng quỳ, hãy tiếp tục những gì vừa nói dở!Vạn Niệm ngẩng đầu: "Nghe nói Bệ hạ đã hạ lệnh xử tử Thái tử Hiên Viên Anh điện hạ?

Ta chỉ biết sự thật của chuyện này." Hiên Viên Long Cơ khẽ gật đầu: "Thật sao, vì sao?

Vì Hiên Viên Anh mà làm vậy sao?" Vạn Niệm không trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Ngược lại, hắn quỳ trước Hiên Viên Long Cơ cúi lạy: "Bệ hạ, ngài thực sự muốn từ bỏ sao?

Thái tử điện hạ Thượng Quan Tử, là con trai ruột của ngài!""Vậy con trai thì sao?

Khi y dẫn vệ suất vào cung điện, vì sao y không có một chút gì?" Hiên Viên Long Cơ bước tới bước lui, mắt nhìn chằm chằm Vạn Niệm!"Thượng Quan Tử điện hạ nhất định phải chết sao?

Chẳng lẽ không thể để hắn giữ kín danh tính, ngừng truy cứu mâu thuẫn của Thượng Quan Thất sao?" Vạn Niệm không dám tin vào tai mình, đều là hổ dữ không ăn thịt con, nhưng Hiên Viên Long Cơ lại quyết tâm ăn thịt ba người!"Ngươi không thấy Thượng Quan Tử khi dẫn người vào cung đã từ chối sao.

Nếu hắn làm vậy, sẽ không có chuyện gì!" Hiên Viên Long Cơ quay người lại, nhìn Vạn Niệm đầy ẩn ý.Thượng Quan Tử có thể bị hãm hại?

Thượng Quan Tử điện hạ trung thành và Huệ phi hoàng hậu đều có thể làm như vậy." Vạn Niệm sau đó đứng dậy nói ra cách giải quyết?Hiên Viên Long Cơ hơi giật mình: "Tiếp tục đi, ngươi biết gì?" Vạn Niệm, trong lòng kinh hãi, trên mặt cố gắng giữ vẻ bình thản, nhưng trong lời nói lại có sự lúng túng, khiến Hiên Viên Long Cơ nghi ngờ.Chỉ là phỏng đoán, dù sao, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, mấy ngày trước, có người tiết lộ một âm mưu giữa Thượng Quan Tử và Tiết Trì, hai ngày sau âm mưu đó đã được thực hiện.

Bệ hạ không thấy kỳ lạ sao?" Vạn Niệm cẩn thận quan sát Hiên Viên Long Cơ, từ từ phân tích: "Đúng vậy, khi Trương Cửu Linh Huyên Tước bị phế truất, người ta không thể không nghi ngờ.""Con cháu ruột thịt của ngài, cùng Bệ hạ vui cười và gây rối.

Cảnh đẹp đó biết bao!" Vạn Niệm nhẹ nhàng phác họa một khung cảnh yên tĩnh, mong chờ gợi lại ký ức của Hiên Viên Long Cơ!Hiên Viên Long Cơ nghe Vạn Niệm nói, ngồi xuống, suy nghĩ lâu, rồi lại nhìn Vạn Niệm: "Ngọc Tỷ, ta không muốn con trai Anh Nhi, nhưng Huệ công chúa cứ muốn, bây giờ cũng không thích hợp!" Sau khi trải

qua khoảng thời gian hạnh phúc, mọi chuyện dường như đã thay đổi.

Hiên Viên Anh sợ tính mạng không giữ được, hỏi: "Bệ hạ có tính toán gì?""Chức vị Thượng Quan của hắn nhất định phải bị phế trừ.

Bằng không, Anh Nhi và cuộc sống của hắn sẽ ra sao?

Chương 651

Không, chuyện này nên tiến hành một cách bí mật, đừng để Huệ Phi biết.

Hiểu chưa?" Hiên Viên Long Cơ giả vờ khó xử, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng đưa ra một cách giải quyết vẹn cả đôi đường.Sao có thể nói sự thật cho Hiên Viên Long Cơ đây?

Trừ khi cậu bé sinh nhật treo cổ tự tử, nếu không cuộc đời quá dài!"Bệ hạ hỏi ta đang cười gì sao?

Ta đang cười cái nhà Thổ Phiên nhỏ bé kia.

Hắn thậm chí còn không tuân thủ pháp lệnh Đại Đường của ta.

Ta không biết hắn từ đâu đến.

Đúng là một đấu sĩ giỏi!" Sau khi suy nghĩ, Vạn Niệm tìm ra một lý do qua loa!Hắn thực sự ngưỡng mộ mình vì đã nói dối và tìm cớ cho những chuyện như vậy.

Khi nói dối, hắn không thể đỏ mặt đổ mồ hôi!"Sao?" Hiên Viên Long Cơ nhìn Vạn Niệm, giọng điệu chứa đựng sự không tin tưởng! Vạn Niệm giải thích, nhưng bị Hiên Viên Long Cơ ngăn lại."Ừm, chuyến đi Hà Tây lần này toàn là sa mạc.

Ta sẽ tìm cho ngươi một cách.

Ngươi thấy Thượng Quan Thạch thế nào?" Hiên Viên Long Cơ nói, đột nhiên trong đầu nảy ra một cái tên!

Thượng Quan Duy đã thăng chức, hiện tại là Ngự Sử!Hiên Viên Long Cơ không tin Vạn Niệm về Thượng Quan Duy, vì vậy yêu cầu xác nhận: "Bệ hạ đang nói đến Thượng Quan Mạc Sầu và Thượng Quan Ngự Sử sao?" Hiên Viên Long Cơ cười ha hả, nhìn Vạn Niệm

đầy thâm thúy: "Không phải ai?

Trong cung đình trên dưới có hai giám sát viên hoàng gia sao?""Ta cảm ơn Bệ hạ!

Ta chuẩn bị đi gặp Thượng Quan và Hiên Viên!" Vạn Niệm cúi chào Hiên Viên Long Cơ, sau đó không quay đầu lại mà đi về phía Hiên Viên!"Chí!" "Sao rồi?

Không bị nhìn thấy sao?" Người ngồi trong phòng ngẩng đầu, nhìn thấy Hiên Viên Toàn Hải bước vào."Hiên Viên Toàn Hải vỗ vào miệng phủ, đáp: "Không, ta cố ý nhìn.

Không có ai theo sau!""Vậy thì tốt, nhưng mọi chuyện đều phải cẩn thận, đừng để bị bắt!" Người ngồi trong phòng nhìn Hiên Viên.

Hiên Viên Toàn Hải và Hiên Viên đã câu kết nhau lâu rồi, nhưng không biết họ lại đang âm mưu gì!Hiên Viên Toàn Hải đành cười xin lỗi: "Đúng vậy, đúng vậy, đại nhân nói đúng, nếu để quyền lực rơi vào tay người khác, thì khó lắm!" Hắn cũng từng chịu tổn thất như vậy.

Bây giờ có thứ gì đó nằm trong tay Cao Lực Sĩ sao?

Hãy tìm lý do của Hiên Viên!Bởi vì hiện tại trong Lý, Hiên Viên nên là người duy nhất không sợ Cao Lực Sĩ.

Nếu có thể trở thành người ủng hộ hắn, thì không cần phải nhìn sắc mặt Cao Lực Sĩ nữa!"Tên Hiên Viên đó đã hơn Vạn Niệm một chút.

Khi hắn ra vào phủ như vậy, chẳng lẽ không phải là thế giới của Hiên Viên Tường sao?" Hiên Viên Toàn Hải nói với vẻ sợ sệt được sủng ái, biết Hiên Viên chắc chắn sẽ không nghe những lời nịnh bợ khi mời hắn, nhưng nói hai câu cũng không sao!Hiên Viên gật đầu, trên mặt nở nụ cười: "Đúng vậy, đi thôi.

Ở phủ và nông thôn, trên dưới đều yên tĩnh hơn nhiều!

Không ai dám phản đối ta!

Hahahahaha..."Chỉ là ta không biết một chuyện.

Ta mấy ngày nay không thấy chuyện gì.

Ý đồ của Bệ hạ là gì?" Hiên Viên vừa vuốt râu vừa nhìn Hiên Viên Toàn Hải, nhíu mày!Hiên Viên Toàn Hải kinh ngạc nhìn Hiên Viên: "Ồ?

Hiên Viên Tướng có điều gì không hiểu trên pháp đình sao?" Hiên Viên cười nhạt, nói với Hiên Viên Tuyền Hải: "Ta không phải thần tiên.

Có những chỗ ta không hiểu!"Tiểu nhân biết nhiều hơn, nhưng ta không biết Hiên Viên Tướng phủ có muốn ra mặt không?" Hiên Viên Toàn Hải chuẩn bị lắng nghe.

Chỉ có chữ "tò mò" viết rõ trên mặt!Ta vẫn luôn biết mình mệt mỏi, dù Thượng Quan không mệt!" Lúc đó, Vạn Niệm bảo tân lang dừng xe, nhảy xuống nghỉ ngơi.Thượng Quan Vĩ lắc đầu.

Có thể làm gì đây?"Mạc Kỳ Kỳ, con người không phải là cỗ máy.

Khi mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi.

Khi chán nản với chuyến đi, khi nhìn thấy sa mạc vàng, sẽ có một hương vị khác biệt." Vạn Niệm, chỉ vào những bãi cát vàng trải dài vô tận hai bên đường, cười quay đầu nhìn Thượng Quan Vĩ!Thượng Quan Duy không nhìn Thượng Quan phong cảnh, mà ngơ ngác nhìn Vạn Niệm: "Tử Vân, cỗ máy?

Cỗ máy có thể làm gì?"À?

Cỗ máy?

Cỗ máy ở quê hương ta là một loại công cụ.

Có thể giúp người ta làm việc nhanh hơn mà không mệt mỏi, giống như gia súc vậy!

Chỉ vì gia đình nghèo của ta tránh đất đai, hiểu không?"Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thượng Quan Vĩ, Vạn Niệm biết mình đã lỡ lời.

Thượng Quan Vĩ không phải người hiện đại, không hiểu Vạn Niệm!

Chỉ có thể dựa vào tâm huyết của Vạn Niệm mới có thể giải thích rõ ràng cho hắn!Sau khi Vạn Niệm dùng tay ra hiệu, Thượng Quan Vĩ mơ hồ gật đầu, lộ ra vẻ mặt vừa hiểu vừa bối rối."Tử Vân nên phát triển nhiều loại máy móc hơn ở Trường An thành.

Những người làm việc trong bộ phận quản lý và hành chính cũng sẽ là những thợ thủ công thành thạo.

Nếu hai bên hợp nhất, chỉ có lợi cho Đại Đường."Thượng Quan Vĩ nghe Vạn Niệm nói, suy nghĩ, cười nói với Vạn Niệm.Vạn Niệm thản nhiên đáp: "Cảm ơn đã nhắc nhở, Tử Vân sẽ chú ý!" Thực tế, Vạn Niệm vẫn luôn tự hỏi, liệu quản lý bộ phận đó có phải là thợ thủ công thành thạo không, nhưng có thể không hiểu được những bản vẽ của hắn.À đúng rồi, Vân Cương gọi điện thoại cho ta sao?

Bảo ta nhìn sa mạc vàng dài bất tận sao?" Thượng Quan Vĩ không chắc chắn, vì vậy dùng giọng điệu không rõ ràng hỏi.Vạn Niệm cười: "Ta vừa nghe nói, khi Khâm Thiên Giám mười bảy hoặc mười tám tuổi, danh tiếng của nhà thơ đã không còn.

Chương 652

Ta biết hôm nay ta không thể có cơ hội nhìn thấy sao?""Vậy để ta suy nghĩ xem?" Thượng Quan Vĩ nhìn phong cảnh ven quan đạo, rồi nhìn Vạn Niệm.Đại Minh Cung, Trường An Nhai, ngoài bộ phận ẩm thực hoàng gia!"A!

Ai?" Nhạc Thái Nhi lúc này là người áo đen, sau đó không biết gì nữa!Vì sự an toàn tuyệt đối, Nhạc Thái Nhi không biết trong Đại Minh Cung có người sẽ động thủ với một cung nữ nhỏ!"Này!

Hiên Viên quản lý, thả ta ra!

Sao lại trói ta?" Nhạc Thái Nhi được cởi trói, nguyên lai là Hiên Viên Toàn Hải, một phó nhân Nội Tỉnh khác, ngang cấp với quan viên phủ Vạn Niệm.

Tuy nhiên, hắn đã bị Vạn Niệm giành mất uy tín, trở nên lặng lẽ trong Nội Tỉnh.Sẽ không sao chứ?

Tiểu thư Nhạc Nhi, dây có chặt không?" Hiên Viên Toàn Hải nhìn nàng thái, trên mặt nở nụ cười, nhưng không có một chút nụ cười nào.

Khuôn mặt hắn nhìn nàng thái khiến da gà nổi hết lên."Chủ nhiệm Hiên Viên, dây này quá chặt rồi, nếu không cởi trói cho ta, ta chắc chắn sẽ tìm nhầm người!

Thả ta ra, ta đảm bảo không nói một lời nào!" Nhạc Thái Nhi vất vả giãy giụa, nhưng phát hiện vô ích, liền quay sang Hiên Viên Toàn Hải!Hiên Viên Toàn Hải nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cẩn thận nhìn, cố gắng ngửi: "Thơm quá!

Làm sao ta có thể bắt nhầm người được?

Nhạc Thái Nhi, đã làm cung nữ dưới tay Huệ phi nương nương mấy ngày rồi.

Ta nói đúng không?"Ta không biết đã biến thành như vậy!" Tiết Đinh Sơn nói hết những gì mình biết, khiến Hiên Viên Long Cơ có chút lo lắng!Ngoài Thanh Ninh Cung, tất cả Ngự Học đều đang xếp hàng, bàn luận về tình trạng không khỏe của Huệ Phi."Hoàng đế đến!" Một tiếng hô vang, tất cả học sinh đế hoặc, đội ngũ đế hoặc và cung nữ đều quỳ xuống bày tỏ lòng kính trọng.Hiên Viên Long Cơ bước xuống long thuyền, chỉ vào vị thần học mà hắn cho rằng đang suy nghĩ. "Ý gì?

Không đi thăm Huệ công chúa sao?" Một vị Thái Học, Ngô, bối rối nhìn Hiên Viên Long Cơ, giọng run rẩy nói: "Bệ hạ, tiểu nhân không giỏi học tập, bất lực trước bệnh tình của Huệ phi.

Hiện tại, chỉ có học sinh Thượng Quan Đức vẫn đang chuẩn bị kê đơn thuốc cho Huệ phi hoàng hậu.

Học sinh Thượng Quan đã bảo tiểu nhân ra ngoài giữ yên tĩnh!" Học sinh Thượng Quan đã ở viện bao lâu rồi?

Hiên Viên Long Cơ nhìn một đám học sinh đế hoặc, không thiếu ăn, không thiếu lương, nhưng vào thời điểm quan trọng lại không có đóng góp.

Hắn vội vàng hỏi.Học sinh Thượng Quan đã đi vào với hai nén hương và hai nén rưỡi hương sao?"Không, ta nhớ là ba nén hương!

Từ chỗ ta, tổng cộng..." Hiên Viên Long Cơ đứng sau học sinh Ngô Thái Nghĩa, mấy vị học quan nhỏ giọng bàn bạc, có người nhéo ngón tay không biết đang làm gì!Thời gian, thứ vô thanh vô hình, không ai chú ý!"Chí!" Khi cánh cửa kêu lên, ta nhìn thấy một thành viên cao ráo trẻ tuổi bước ra từ cánh cửa đang chờ đợi.

Theo suy đoán, đó là tất cả học sinh của Thượng Quan Đông.Ngự học?

Huệ phi hoàng hậu thế nào rồi?

Có chuyện gì lớn không?" Y vội vàng chạy đến trước mặt bác sĩ Thượng Quan Đức, hỏi: Nhưng bác sĩ Thượng Quan Đức dường như đang chìm đắm trong bệnh tình của Huệ phi, lắc đầu, lặng lẽ suy nghĩ gì đó!Cao Lực Sĩ dùng sức đẩy, học sinh Thượng Quan Đức tỉnh lại.

Nhìn thấy Hiên Viên Long Cơ ở trước mặt, lập tức quỳ xuống."Xin tha thứ cho ta, ta không biết Bệ hạ đến, nhưng ta hy vọng Bệ hạ có thể tha thứ cho ta!" Hiên Viên Long Cơ chỉ nghĩ đến bệnh tình của Vũ Huệ Phi, cũng không nói gì.

Thay vào đó, Cao Lực Sĩ đang niệm chú cho học sinh Thượng Quan Đức."Thôi được rồi, thôi được rồi, Bệ hạ không trách.

Bệ hạ chỉ muốn biết bệnh tình của Huệ phi nương nương thế nào rồi?

Có phương pháp chữa trị không?" Bác sĩ Thượng Quan Đức nhìn Hiên Viên Long Cơ, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch. "Bệ hạ, có thể di chuyển không?

Có quá nhiều người và quá nhiều ánh mắt nói chuyện!" Hiên Viên Long Cơ khẽ gật đầu, bảo Cao Lực Sĩ đi trước thị hậu, phía sau chỉ theo sau bác sĩ Thượng Quan Đức một mình!Khi không còn ai, Hiên Viên Long Cơ hoặc Tiên dừng lại: "Ba, bây giờ không còn ai nữa.

Ta hy vọng ngươi thành thật.

Tình hình của Huệ công chúa thế nào?" "Trong này không có người khác, ta sẽ không giấu Bệ hạ.

Huệ phi nương nương, thọ mệnh không còn dài!" Bác sĩ Thượng Quan Đức hơi do dự, sau đó như hạ quyết tâm, nói hết những gì mình

nghĩ."Thật sao?

Có bị chẩn đoán sai không?

Huệ công chúa hai ngày trước không tốt sao?

Nhìn sắc mặt của nàng.

Huệ công chúa còn được mấy ngày?" Bác sĩ Thượng Quan Đức trước tiên nhìn Hiên Viên Long Cơ, lại nhìn Cao Lực Sĩ, thở dài: "Bệ hạ nên tạm thời như vậy.

Theo tính toán của ta, Huệ phi nương nương đã như vậy được mấy ngày rồi!""Sao lại ngắn như vậy?"Nghe câu đó, Tống Thiến nắm lấy quần áo của Vạn Niệm, cảm thấy công tử bột này cứ trêu đùa! Tống Thiến cười nhìn Vạn Niệm: "Ngươi biết không?

Nếu ta không biết thì sao?

Ta nói cho ngươi biết, kẻ nào dám bắt nạt Tống Thiến ta?

Đừng tưởng rằng không thể mang bất cứ ai đi, cũng đừng đi đâu cả!

Ta không phải người bị bắt nạt ở đây.""Người đâu, mang người này vào phòng ta, lột hết tất cả vật quý giá xuống, trước tiên nhốt hắn vào nhà củi hai ngày." Tống Thiến chỉ huy những người hầu trong khách sạn.Bỗng một tiếng hét lớn: "Ai dám động!" Năm tráng sĩ xuất hiện ở cửa, họ đã nghe tiếng động khoảng 30 phút.Cùng với sự xuất hiện của năm người, tình tiết lập tức đảo ngược.

Trong nháy mắt, Tống Thiến quỳ xuống trước mặt Vạn Niệm như bó giò.Vạn đại nhân, tiểu nhân cuối cùng cũng có diễm phúc được gặp ngài." Vạn Niệm nhìn những người trước mặt Tống Thiến: "Xin hỏi ai?

Tên là gì?" Họ đến quá nhanh, Vạn Niệm cũng không rõ.

Chương 653

Người kế nhiệm của Cao Lực Sĩ, vậy sao không nói sớm?Trong số năm người, người đứng gần Tống Thiến nhất lên tiếng: "Huệ Đạt, Kim Võ Uy, tiểu nhân Vương Trạch." Nghe lời Kim Võ Uy, sắc mặt Tống Thiến và những người phía trước đều tái mét.

Ta tưởng người khác là cừu, nhưng ta thậm chí còn không có cơ hội chăn nuôi người khác.

Chắc chắn đã được sắp đặt từ trước.

Ta đã bị người trước mặt lừa rồi.Tống Thiến bò đến trước mặt Vạn Niệm, ôm lấy đùi hắn, nước mắt vô giá trị chảy xuống: "Chủ nhân của ta, chủ nhân của ta, thằng nhóc này mù quáng và tạp nham.

Xin hãy tha thứ cho thằng nhóc này.

Thằng nhóc này phải biết, phải biết hết." Vạn Niệm đã sai.

Tất cả những điều này đều không phải do Vạn Niệm sắp đặt từ trước.

Kim Võ Uy cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra với Vạn Niệm.

Thật là một sự trùng hợp.Nghiêm Phong sau đó, nhìn Tống Thiến với ánh mắt vô hại: "Thật sao?

Vậy có thể nói chuyện về khúc gỗ trước đã!" "Khúc gỗ?

Hơn một tháng trước được anh trai ta vớt từ sông lên, có thể não của hắn đã ngâm nước lâu rồi, không biết nói gì!" Tống Thiến không dám nhìn thẳng Vạn Niệm, nên chỉ có thể vừa nhìn trộm khuôn mặt Vạn Niệm vừa nói.Vạn Niệm gật đầu, cảm thấy không tệ, Nhạc Thái Nhi chắc hẳn đã bị Lý Tuyền Hải ném xuống sông, vận may cũng không tệ, suốt đường đi đều như vậy.Vạn Niệm nắm chặt mặt Tống

Thiến, từ từ nói: "Vậy ta sẽ mang hắn đi.

Có vấn đề gì không?" "À, không, không, không, không vấn đề gì." Khi Tống Thiến nghe Vạn Niệm nói câu đó, đầu nàng lắc như trống bỏi, nhưng sau khi phân tích kỹ tình hình tại chỗ, nàng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Rất nhiều người mặt đầy thịt như món đồ chơi thú vị trong tay hắn.Vạn Niệm từ ghế đứng dậy, dùng ngón tay gõ gõ vào đầu Tống Thiến. "Ngươi, dẫn ta đi tìm." Sau khi tìm thấy căn phòng, Tống Thiến một mình bỏ đi, biết rằng phải tìm đường thoát thân.Ta có quen biết không?

Chỉ có vài con số dừng lại trong đầu Nghiêm Phong, khiến hắn không thể tiến lên.Có lẽ Nhạc Thái Nhi vừa rửa mặt, trông tràn đầy sức sống.

Dù mặc y phục vải gai, nhưng vẫn không che giấu được bản sắc.Nghiêm Phong nói, nhưng ta không biết từ đâu, chỉ yên lặng nhìn người đáng yêu trước mặt ta.Nhưng không hề thực sự biến mất.

Theo ta biết, có một nơi!" Giang Thái Bình đột nhiên cười tinh nghịch, nhưng nhanh chóng không cười được nữa."Bạn của phụ thân ta sao?

Sao ta không nhìn thấy?" Giang Thái Bình đột nhiên nghĩ ra một vấn đề quan trọng.

Nàng vẫn luôn nói chuyện với hắn, nhưng thậm chí còn không biết mục đích của đối phương!Lúc đó, Cao Lực Sĩ nói: "Ta vừa hỏi phụ thân.

Ông ấy đã nói cho ta biết mục đích chuyến thăm ngày hôm qua.

Ngươi có biết không?" Mặt Giang Thái Bình hơi run rẩy, nhanh chóng trở lại bình thường: "Đã cầu hôn với đại nam nhân đó sao?"

Thực ra, nàng thật sự chưa chuẩn bị cho chuyện này, nhưng có vẻ phụ thân đã chấp thuận, nếu không sẽ không nói chuyện nhiều với người trước mặt!Cao Lực Sĩ cười gật đầu: "Phụ thân đã đồng ý rồi.

Đến lúc đó, ta sẽ rời khỏi đây và đi đến đó!"Nàng bối rối hỏi: "Đến đó là sao?

Ta vì sao phải đến đó?" Cao Lực Sĩ không khỏi gãi đầu, lẽ nào Giang Trung Huân không?

Con gái.

Có cha nào lại ngược đãi con gái mình như vậy?"Bởi vì trong Đại Đường thì ở đó, Bệ hạ thì ở đó?" Cao Lực Sĩ cười nhìn Giang Thái Bình, vừa nhìn vừa giải thích.Trong khoảnh khắc, mặt Giang Thái Bình trở nên đỏ bừng rồi tái mét.

Mặc dù biết mình sẽ kết hôn, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ phải rời nhà xa như vậy, vào hoàng cung làm Hoàng hậu.Vì phụ thân ta đã biết chuyện này, Thái Bình sẽ theo phụ thân!" Giang Thái Bình nhìn Giang Trung Huân, không chút do dự trả lời Cao Lực Sĩ.Cao Lực Sĩ gật đầu, chào Vạn Niệm, thì thầm vài câu.Thấy Cao Lực Sĩ gật đầu, Giang Thái Bình khẽ xin lỗi hai người trước mặt: "Cha, đại nhân, Thái Bình không khỏe.

Xin phép lui về nghỉ ngơi trước, như vậy có thể từ từ!" Giang Trung Huân ra hiệu cho Giang Thái Bình bằng tay.

Thực ra, trong lòng ông cũng không nỡ xa Giang Thái Bình.

Dù sao, đó là con của ông, nhưng ông không dám cãi lời Hoàng đế.Cao Lực Sĩ thấy Giang Thái Bình khi lui về có vài điểm bất thường, đề nghị Vạn Niệm đi theo, nhưng Giang Trung Huân không phản đối!Vạn Niệm vội vàng đi theo, nhưng chỉ thấy thị nữ của Giang Thái Bình."Tiểu thư đâu rồi?

Đã về phòng mình sao?" Người hầu gái gật đầu: "Tiểu thư không gặp bất kỳ ai.

Xin đại nhân hãy về." "Người khác thì tiểu thư thật sự không gặp, nhưng ta thì khác.

Có lẽ tiểu thư sẽ gặp ta?" Vạn Niệm cố gắng giải thích với thị nữ của Giang Thái Bình.Không được, những lời ngon ngọt của Vạn Niệm không có tác dụng.

Mạt Mạt lặng lẽ dang hai tay ngăn Vạn Niệm lại: "Không, tiểu thư đặc biệt dặn ta không được để bất kỳ ai làm phiền!

Mạt Mạt sẽ không cho đại nhân vào!""Mạt Mạt, cho hắn vào!

Ta có chuyện muốn nói với hắn!" Giọng nói quen thuộc của Giang Thái Bình từ từ truyền ra từ bên trong.Vạn Niệm đắc ý nhìn Mạt Mạt, trong mắt Mạt Mạt toàn là vẻ không hiểu, sao tiểu thư lại thay đổi nhanh như vậy!Vạn Niệm sau đó, khi giọng Giang Thái Bình lại vang lên: "Đừng vào cửa, đứng bên ngoài chờ!" Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Ngay cả Mạt Mạt đang đứng phía trước cũng nghe thấy, lén lút nhìn Vạn Niệm, cười ha hả.Mặc dù phát hiện Mạt Mạt đang thầm chế giễu.Thẩm Lang hùng hổ ngâm nga văn địa "Âm Cực Đạo", lão yêu bên cạnh vừa nghe vừa luyện.

Thẩm Lang vui vẻ nhìn cảnh tượng đó.

Tập luyện!

Hãy chú ý đừng tập luyện.

Quỷ không phải người bình thường, lòng dạ lớn cũng không sợ."Một công pháp đỉnh cấp, nhưng cảm giác hơi kỳ lạ," lão yêu lập tức nhận ra điều bất thường."Thằng nhóc, có lén lút thay đổi công pháp không?" "Không," Thẩm Lang giả vờ ngây thơ."Dám cãi hả, sao

khi ta tu luyện nội lực lại mất kiểm soát hả!" Lão yêu trợn mắt tròn xoe, mặt mũi dữ tợn, lông mày dựng đứng, sát khí đằng đằng.Sư phụ, lời tiếp theo có thể khiến người khó chịu!

Thẩm Lang bị sát khí của lão yêu bức lùi mấy bước.

Chương 654

Hắn kinh ngạc vì môi trường tự nhiên quả thật mạnh mẽ như vậy.

Chỉ cần sát khí cũng có thể khiến hắn không dám phản kháng."Nói nhảm đủ rồi, nói đi!" "Muốn luyện loại kỹ năng này, trước tiên phải loại bỏ tất cả nội lực, quan trọng nhất, phải cắt bỏ phần dưới, a!" Thẩm Lang bất lực thở dài.Ý ngươi là không làm người thì phải tu hành, chẳng lẽ thành ma quỷ rồi sao?" Lão ma kiến thức rộng rãi, loại công pháp biến thái này hắn đã nghe rồi, không ngờ ta lại có thể gặp được.Thằng nhóc này đúng là tên sói con.

Thậm chí còn không buông tay.

Lẽ nào hắn không gia nhập ma giáo của ta.

Nhưng không thể tận hưởng loại công pháp biến thái này, người đàn ông nào sẽ tự nguyện cắt bỏ phần dưới của mình, trừ phi là kẻ biến thái.Nhưng ta muốn chứng minh một điểm.

Cởi ra!" Thẩm Lang kinh hãi.

Lão ác ma không phải kỳ quái như vậy, sẽ không làm chuyện xấu với ta chứ?Sau đó...

Lão yêu đưa Thẩm Lang đến một hang động bí mật.

Huyết yêu thấy chủ nhân về, không ngừng kêu gào ở cửa hang.Hang động sâu và tối.

Sau vài vòng, họ đến một nơi rộng rãi.

Vài ngọn đuốc trên vách hang chiếu sáng toàn bộ hang động.Không khí tràn ngập mùi nồng nặc.

Thẩm Lang tìm thấy một bóng người quen thuộc."Đinh học sĩ, sao

rồi?" Thẩm Lang thầm mừng vì Đinh học sĩ không chết.

Bị lão ác ma bắt rồi.

Hiện tại, không có nguy hiểm đến tính mạng.Lão Đinh từ từ nói, "Đan dược kéo dài tuổi thọ đã luyện thành công chưa?" Giọng của Huyết Hồng Lão Ma có vẻ cấp thiết.Ngẫu nhiên ta có được một phương thuốc.

Viên đan của ta được pha chế từ các loại thảo dược quý hiếm và tinh huyết của trái tim người.

Công dụng của nó là tăng cường khí huyết trong cơ thể, đạt được hiệu quả kéo dài tuổi thọ.Tuy nhiên, điều kiện để điều chế loại đan này cực kỳ khắc nghiệt.

Không chỉ phải tìm những loại thảo dược quý hiếm, mà còn phải dùng tinh huyết của hàng trăm người sống làm chất dẫn để tinh luyện.

Tỷ lệ thành công cực thấp.Một khi loại đan này được điều hòa và uống, có thể kéo dài tuổi thọ ba năm.

Tuy nhiên, trong đan chứa đầy ác linh của người chết, sẽ ảnh hưởng đến tâm linh của võ giả, khiến họ sinh ra ác ma.Hồng Phát Lão Ma hiện đã 159 tuổi.

Hạn chót 160 tuổi của hắn sắp đến.

Bất kể có làm tổn thương ác ma hay không, ngoài ra, nếu ma tạp tạp không có ác ma, nếu đột phá Tiên Thiên Tông Thân, thọ mệnh của hắn có thể kéo dài thêm 20 năm.

Lão ác ma cũng sợ cái chết."Tiền bối, vẫn chưa luyện chế thành công, cần thử thêm vài lần," bác sĩ Đinh chỉ rụt rè cúi đầu.Đáng tiếc là, ánh mắt của hắn lạc vào lão yêu Lang ở phía sau Thẩm Lang.

Ngay khi định mở miệng, hắn thấy Thẩm Lang nháy mắt ra hiệu.

Hắn cũng nhận được thông tin, giả vờ không nhận ra.Lão Đinh từ từ nói, "Thảo dược mà ta chuẩn bị rất quý hiếm."Anh cả, đã xem chưa?" Đứa bé thứ hai Hà Bình không muốn cô độc."Cô bé đó bị một chút nội thương, vài ngày sẽ hồi phục, nhưng ngoài ra, còn bị một loại thuốc tốt.

Ta cố gắng dùng nội lực đẩy nó ra, nhưng thất bại." Chú Tiết Đinh Sơn đang giúp Thẩm Lang kiểm tra vết thương, theo phán đoán của hắn, đã gần rồi.Thuốc này lợi hại đến mức ngay cả chú cũng bất lực sao?

Trong mắt Vương Bưu, chú là người toàn năng.

Loại thuốc này ngay cả chú cũng không làm gì được.

Thật kỳ lạ, lại có thuốc tốt.Thiếu chủ, trên thế giới này có vô số loại thuốc kỳ lạ, bình thường thôi.

Chú không biết, nhưng trong cơ thể cô gái này có một loại nội lực cực kỳ tiêu cực.

Chú nghĩ tạm thời sẽ không phát tác.

Ngày mai cô ấy sẽ tỉnh và phát hiện." Trong lòng Tiết Đinh Sơn bị sức mạnh cực kỳ tiêu cực trong cơ thể Thẩm Lang làm cho chấn động, và nó có thể kiềm chế được tính chất mạnh mẽ của loại thuốc tốt đó.

Điều đó cho thấy cô gái này đã luyện nội công cao cấp.

Tuyến đường không đơn giản.

Ngày mai nhất định phải hỏi rõ ràng!Sau đó hắn tìm một người phụ nữ trong làng, giúp Thẩm Lang thay quần áo dính máu của cô ấy, một bộ quần áo phụ nữ bình thường và một căn phòng cho cô ấy.

Thẩm Lang ngủ trên giường của lão Lang chắc chắn là mất mặt,

nhưng uy tín của người khác rất quan trọng.Khi mọi người đã đi hết, Thẩm Lang, người giả vờ ngủ, mở mắt ra.

Một căn phòng nhỏ, ngoài một chiếc giường và một cái bàn.Để lại những thứ đơn giản, nhưng giọng của ta là giọng nam, ngày mai cũng khàn đặc như vậy!

Lại cảm thấy có gì đó không đúng." Thẩm Lang ngồi trên giường suy tư "Lão già đó dường như rất lợi hại, có chút nghiên cứu về thuốc tốt, nếu có thể giúp ta loại bỏ thuốc mê tâm hồn thì có thể thoát khỏi sự khống chế của Hồng Phát Lão Ma." Hắn lại ngây người một lúc, định trước tiên băng bó vết thương, sau đó khoanh chân ngồi xuống luyện "Âm Cực Đạo".

Đến rạng đông, chim hót líu lo trên cành cây ngoài cửa sổ, bên ngoài có tiếng bước chân.

Thẩm Lang ngừng luyện tập, giả vờ ngủ."Nghe nói tối qua tam thúc đã cứu một cô bé, trông rất xinh đẹp, chị Phù Dung còn đẹp hơn cả nhà tam thúc, ôi!

Ở trong căn phòng đó." "Có chuyện gì vậy!

Thiếu chủ Vương hình như quan tâm đến cô bé đó!

Chương 655

Từ khi về đêm qua, ta không ngủ được chút nào." "Chị Phù Dung sẽ buồn.

Thiếu chủ Vương không phải kẻ làm tan nát trái tim!" "Hừ!

Không thể là Vương Thiệu được, chắc chắn đã bị con hồ ly kia dụ dỗ." "Đi thôi!

Chị em chúng ta đi xem con hồ ly nhỏ đó, cho nó biết tay." Lại một tràng tiếng bước chân hỗn loạn. ...

Thẩm Lang trong phòng lắng nghe với vẻ mặt mơ hồ, ôi!

Lại!

Một đống chuyện tầm phào!Rầm.

Cửa bị đẩy ra, một đám bà tám như ong vỡ tổ xông vào giường Thẩm Lang.

Tất cả đều mặt mày không thiện cảm, chỉ vào Thẩm Lang!"Ôi!

Tiểu Hồng, nhìn con hồ ly nhỏ này.

Vẫn còn hơi sắc sảo.

Mặt nó trắng như quả đào!" "Ta không thấy vậy, không đẹp bằng chị Phù Dung, nhìn đầu nó kìa, không có thịt, phẳng lì như ghế đẩu, phí hoài một khuôn mặt trắng!" "Có lẽ người khác còn trẻ, chưa phát triển hoàn thiện." "Này, lông chưa mọc đủ đã làm con hồ ly nhỏ, lớn lên rồi cũng đáng sợ, ta muốn hủy nó!" "Ai có kéo, cắt tóc nó trước, sau đó cạo mặt, cuối cùng lột quần áo, ném ra ngoài cổng làng." Người phụ nữ tốt bụng nhất, người đau khổ nhất vĩnh viễn không thể lừa dối ta!

Không chịu nổi nữa!Anh cả, bây giờ làm sao?" Hà Bình hỏi.

Hắn và Tiết Đinh Sơn vẫn khá bình tĩnh.

Mặc dù Hà Bình cảm thấy thương hại cô gái hơn, nhưng không đủ động lực để trả thù."Thiếu chủ, trước tiên hãy đưa tiểu thư Thẩm về phòng nghỉ ngơi đi.

Tình hình bây giờ cũng không thể hỏi, đợi khi cảm xúc ổn định rồi hãy nói." Tất Sơn thấy vậy bất lực lắc đầu.Vương Bưu đã đợi lâu rồi.

Lập tức bước tới đỡ Thẩm Lang, nhẹ nhàng nói: "Thẩm tiểu thư, để ta đỡ cô về phòng nhé!"Thẩm Lang chỉ gật đầu "Ừ" một tiếng, sau đó tựa đầu vào vai hắn.

Một luồng hương thơm đặc trưng của phụ nữ tức thì xộc vào mũi hắn, khiến hormone adrenaline tăng vọt.

Có một mỹ nữ bên cạnh mang lại cảm giác lâng lâng như tiên!Khi đưa nàng vào phòng, hắn nói: "Thẩm cô nương, ta thương hại cô.

Nếu cần, ta sẽ không từ chối Vương Bưu." "Cảm ơn, Thiếu chủ Vương.

Ta chỉ tìm chủ nhân của ta.

Ngài có thể giúp ta tìm không?" Thẩm Lang tranh thủ cơ hội, đưa tình nhìn hắn.Vương Bưu dường như có chút do dự, hắn lại thêm một đòn mạnh mẽ: "Chỉ có Vương Thiệu mới có thể giúp ta tìm chủ nhân.

Ngài có thể làm bất cứ điều gì khiến ta làm, kể cả chiếm lấy ta!" Trời ơi!

Thẩm Lang, Thẩm Lang vô sỉ đến mức này, quá trực tiếp!

Thực ra nàng đang bán sắc cho Hồng Phát Lão Ma.Thẩm cô nương, làm vậy không tốt!

Ta không phải người tùy tiện." Vương Bưu đáp lại một cách vô

căn cứ khiến Thẩm Lang bối rối một lúc, nhưng hắn không nghĩ rằng cậu bé này bị mê hoặc, mà tỏ ra vẻ quý ông.Được rồi, vì Thiếu chủ Vương không giúp ta, ta cũng không cần ở lại đây." Thẩm Lang nghiến răng nói, quay người rời đi."Khoan đã, Thẩm tiểu thư, bây giờ không thể rời khỏi đây." Hắn nắm lấy tay Thẩm Lang.Cảm thấy tay nàng mềm mại, ấm áp, thon thả biết bao, những ngón tay khẽ run rẩy khuấy động tâm hồn hắn, trái tim hắn cảm nhận một sự dịu dàng mãnh liệt. ...

Khỉ thật!

Hắn thực sự nắm chặt tay ta, nắm chặt đến vậy.

Ta có hứng thú với hắn sao?

Đừng buông tay. ... "Hừ!

Buông ra!" Thẩm Lang mạnh mẽ gạt tay khỏi người hắn, cố gắng chiếm tiện nghi của ta.Hành động đột ngột của Thẩm Lang khiến hắn đang hạnh phúc bình tĩnh tỉnh táo ngay lập tức!"Xin lỗi, Thẩm tiểu thư, cô là một người đáng ngờ.

Chú dặn ta phải chăm sóc cô thật tốt.

Tốt nhất cô nên ở lại thêm vài ngày." "Ta sẽ thả cô đi khi chú điều tra rõ ràng, cô cứ nghỉ ngơi trước đi!" Hắn chưa đợi Thẩm Lang mở miệng đã đóng cửa rời đi."Mẹ nó, cái Vương Bưu này thật khó chơi, mỹ nhân kế này hình như không được!" Thẩm Lang ngồi trên ghế với vẻ mặt chán nản.

Hắn thấy trên bàn có một chiếc gương, liền nhìn mặt mình."Trời đất, râu dài quá rồi!" Thẩm Lang giật mình, nhìn kỹ mới thấy nguyên lai là hắn khóc đến hoa cả mặt!

Ta không quá nhập tâm sao?

Làm ta hết hồn!Ngày thứ hai...

Làng Vu Sơn.Thẩm Lang mơ thấy Xuân Thu: Quá ít, đúng là một đống cứt chó!Xong rồi, hắn từ từ vươn vai trên giường, "Lão già quỷ đó cuối cùng cũng không đợi nổi nữa rồi, theo kế hoạch thì phải đi gặp Vương Bưu!

Chương 656

Theo dự đoán, lần này hắn sẽ tìm ta." Hừ!

Tào Tháo, Tào Tháo!"Thẩm cô nương, dậy chưa?

Ta vào được chứ!" Vương Bưu thúc giục ngoài cửa, nghe giọng điệu có vẻ chuyện càng thêm khẩn cấp."Sao, Thiếu chủ Vương lại vội vã tìm ta như vậy.

Chuyện gì đã xảy ra?""Hoạt Chi Gia" đã mang đến cơ hội thu hút nhanh chóng nhiều người dùng, không chỉ người dùng trẻ mà cả người dùng lớn tuổi. "Hoạt Chi Gia" thực sự tiện lợi để tìm kiếm và duyệt các loại thông tin trên web."Hoạt Chi Gia" nhanh chóng trở nên phổ biến, và thu hút sự chú ý của các chuyên gia.Đối với một trang web tĩnh đơn giản như vậy, có đáng để quảng bá quy mô lớn không?"Thú vị, tất cả đều tập trung ở đây, tiện lợi cho người dùng đăng nhập các trang khác.

Một khi người dùng quen thuộc, có nghĩa là 'Hoạt Chi Gia' sẽ có lưu lượng truy cập lớn." "'Hoạt Chi Gia' kiếm tiền?

Lưu lượng truy cập lớn, đúng vậy, bán lưu lượng truy cập." Một số người không quan tâm đến sự đơn giản về kỹ thuật của 'Hoạt Chi Gia', nhưng một số người hiểu ý nghĩa của 'Hoạt Chi Gia'.

Khi 'Hoạt Chi Gia' có nhiều lưu lượng truy cập hơn, có thể trực tiếp bán lưu lượng truy cập hoặc thêm không gian quảng cáo trên trang web.Kỹ thuật đơn giản, một người có thể phát triển, thậm chí vận hành và kiếm tiền.

Có lẽ ta cũng có thể xây dựng một trang tương tự." Không lâu sau, một số người bắt đầu nhinhỏ "Hoạt Chi Gia", thậm chí một số cổng thông tin nổi tiếng cũng có ý định trở thành trang điều hướng.Khác với

giai đoạn ban đầu của "Hao123" trong thế giới song song, lưu lượng truy cập lúc đó không giống nhau, nhưng trong môi trường mà "Hoạt Chi Gia" đang ở, lưu lượng truy cập có giá trị tương đối cao, các cổng thông tin có thể kiếm tiền thông qua việc vận hành email và bán quảng cáo.Đặc biệt, email (có trả phí) đã khiến các cổng thông tin vốn cần một lượng vốn đầu tư khổng lồ hàng năm liên tiếp thu được doanh thu khổng lồ.

Lợi nhuận không còn là vấn đề.

Cổng thông tin lớn nhất của Trung Quốc sở hữu hơn 10 triệu người dùng email, thu nhập hàng năm vượt 1 tỷ.

Trong giai đoạn khởi đầu, giá trị thị trường của internet mới đã trực tiếp được đẩy lên 140 tỷ nhân dân tệ.Số lượng máy tính đang được sử dụng ở Trung Quốc vẫn đang tăng, ngành công nghiệp internet vẫn đang mở rộng, và số lượng người dùng internet mới cũng đang tăng.

Do đó, giá trị thị trường mới vẫn đang tăng trưởng nhanh chóng, và các nhà đầu tư vẫn giữ thái độ lạc quan đối với internet mới.Vì vậy, tất cả các doanh nghiệp internet lớn đều chú trọng đến lưu lượng truy cập và việc có thể có các trang điều hướng với lưu lượng truy cập lớn là điều không có gì đáng ngạc nhiên.Dương Húc và hắn đều hiểu tình hình này, nhưng không quá lo lắng.

Tốc độ chậm chạp của ngành internet sẽ có một khoảng cách khá lớn. "Hoạt Chi Gia" là trang điều hướng đầu tiên, và cũng là trang đầu tiên tiến hành quảng bá quy mô lớn.

Trang điều hướng của nó sẽ xuất hiện trong tương lai.

Chỉ cần khoa học kỹ thuật không thất bại mỗi ngày, "Hoạt Chi Gia" nhất định sẽ trở thành người dẫn đầu trong lĩnh vực này.Vì vậy, Dương Húc và hắn đã lập ra một loạt kế hoạch quảng bá.

Không chỉ quảng cáo trên các trang web và diễn đàn lớn, mà còn hợp tác với một số phần mềm thông dụng, tích hợp "Hoạt Chi Gia" với phần mềm của họ, cuối cùng là các quán internet.Rất nhiều người dùng mới lần đầu tiên bắt đầu từ các quán internet.

Nếu các quán internet có thể bị chiếm lĩnh lần nữa, "Hoạt Chi Gia" chắc chắn sẽ chiếm hơn một nửa thị phần.Chào mừng Điền Điềm Khoa Kỹ, cô Lý."Ông chủ, sau này xin hãy cẩn thận hơn." Dương Húc và hắn thân mật bắt tay, chào mừng sự gia nhập của Điền Điềm Khoa Kỹ.Bây giờ là giữa tháng bảy.

Mấy ngày nay, doanh số bán hàng hàng ngày của "Tam Hoạt Sát" đã giảm xuống dưới 50.000 bản.

Doanh số bán hàng hàng ngày của "Tây Du Sát" còn tệ hơn.

Dương vừa định nói, nhưng lại bị lời mẹ làm cho nghẹn họng, đành phải nuốt xuống.

“Thôi được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa.

Đồ ăn nguội cả rồi.

Ăn nhanh lên đi.” Triệu Hà ngăn hai đứa con trai tiếp tục trò chuyện.

Là một người mẹ, Triệu Hà rất hiểu tình yêu game của hai con trai mình.

Chúng có thể chơi game từ sáng đến tối mà không thèm ăn uống.

Chỉ cần nói về game thôi cũng có thể dẫn đến những cuộc trò chuyện dài bất tận.

Chỉ có cha Dương không nói gì.

Ông bắt đầu ăn, lắng nghe mọi người trong gia đình trò chuyện.

Gia đình Dương tương đối yên tĩnh khi ăn cơm, vì họ đã từng có

kinh nghiệm bị nghẹn thức ăn phải vào bệnh viện.

Do đó, nhà họ Dương đã đặt ra quy tắc: không được nói nhiều trong khi ăn, và cũng không nói chuyện trước hay sau bữa ăn.

Bữa tối là ba món một canh rất quen thuộc, có thịt và rau.

Dương Húc vừa ăn cơm, vừa thầm tính toán trong lòng.

Chỉ cần lấy lý do "suy nghĩ ý tưởng game", Dương Húc cảm thấy cái cớ này có thể tiếp tục dùng được.

Hiện tại, Dương Húc chỉ là một sinh viên sắp bước vào học kỳ hai năm nhất đại học.

Trong tình huống bình thường, hắn lẽ ra phải học đại học ba năm một cách chân chính, năm tư tìm cơ hội thực tập tại một công ty game.

Sau khi tốt nghiệp, Dương Húc sẽ làm việc tại một công ty game không tồi, vì hắn là sinh viên tốt nghiệp trường Bắc Đại.

Nhưng hiện tại, Dương Húc đã có được ký ức từ một thế giới song song, trong đầu hắn tràn ngập đủ loại ý tưởng.

Dương Húc không thể chờ đợi để đưa ra các trò chơi thú vị khác nhau.

Là một sinh viên đại học chuyên ngành game, Dương Húc rất hiểu ngành công nghiệp game điện tử của Trung Quốc.

Chương 657

Từ ngày game video ra đời ở Trung Quốc cho đến nay, ngành công nghiệp game video đã trải qua bốn thời đại: Thời đại đầu tiên là thời đại máy arcade.

Cùng với sự ra đời của chiếc máy arcade đầu tiên, các loại máy game chuyên dụng đặt tại các cơ sở giải trí thương mại đã nhanh chóng hoạt động, từ đó sinh ra người khổng lồ đầu tiên của ngành công nghiệp game (điện tử): Long Đằng Games.

Tuy nhiên, cùng với việc game gia đình do Lôi Điện Games (máy game video gia đình) phát triển được tung ra thị trường, thời đại máy arcade đã nhanh chóng kết thúc.

Cùng với sự phát triển của thời đại game gia đình, Lôi Đình Games cũng trở thành người khổng lồ thứ hai trong ngành game.

Hồi Games đã phát triển một máy chơi game tốt hơn Lôi Đình Games, cộng thêm nguồn tài chính dồi dào của Hồi Games, đã thu hút một lượng lớn các nhà phát triển game bên thứ ba.

Hồi Games đã trở thành người dẫn đầu trong ngành máy chơi game cầm tay, và đã phát triển thành ngành máy gia dụng.

Hồi Games do đó đã trở thành người khổng lồ thứ ba trong ngành game.

Nhiều chuyên gia dự đoán thời đại thứ tư của ngành game sẽ là thời đại game máy tính.

Ngân Hà Games bắt đầu từ máy nhảy (game vũ đạo) và là game chuyên nghiệp trong lĩnh vực game máy tính.

Cùng với sự gia tăng số lượng máy tính ở Trung Quốc và sự cải

tiến không ngừng của phần cứng máy tính, Ngân Hà Games đã trở thành người khổng lồ thứ tư trong ngành game.

Tuy nhiên, thời đại game máy tính vẫn chưa kết thúc.

Trên thị trường game Trung Quốc có lịch sử 113 năm, máy chơi game gia đình và máy chơi game cầm tay vẫn chiếm giữ hai vị trí đầu, địa vị không thể lay chuyển.

Game máy tính xếp thứ ba.

Thị phần tăng lên cùng với sự gia tăng số lượng máy tính.

Chỉ có thị phần máy chơi game xếp cuối cùng là đang giảm.

Sự xuất hiện của bốn người khổng lồ game Long Đằng Games, Lôi Đình Games, Hồi Games, Ngân Hà Games đã chứng kiến sự quật khởi của ngành game Trung Quốc.

Nhưng cùng với việc thị phần game arcade tiếp tục suy giảm, Long Đằng Games có lẽ sẽ rớt khỏi vị trí của một trong bốn người khổng lồ.

Dương Húc từng sau khi tốt nghiệp đã làm việc tại một trong bốn người khổng lồ, cố gắng thực hiện ước mơ của mình.

Hiện tại, ước mơ của Dương Húc không thay đổi.

Hắn vẫn cần phát triển những game thú vị để mang lại niềm vui cho mọi người, nhưng nền tảng để thực hiện ước mơ đã thay đổi.

“Có lẽ tôi có thể tạo ra một công ty game có thể sánh ngang với bốn người khổng lồ.” Trong đầu Dương Húc nảy ra một ý tưởng khiến người khác không thể tưởng tượng nổi, bởi vì Long Đằng Công ty có giá trị thị trường thấp nhất, cũng là một công ty lớn với giá trị thị trường hơn 100 tỷ tệ.

Lôi Đình Games có giá trị thị trường cao nhất, cũng hơn 300 tỷ tệ.

(1 tệ = 1 nhân dân tệ).

Công ty game có giá trị thị trường hơn 100 tỷ tệ, gần như là tiêu chuẩn của một người khổng lồ.

Tuy nhiên, Dương Húc muốn tạo ra một công ty game như vậy.

Ký ức từ thế giới song song chính là nguồn tự tin của Dương Húc.

Dương Húc biết rằng tương lai của ngành game chắc chắn là thời đại game máy tính, hay nói chính xác hơn là thời đại game Internet.

Hiện tại, Internet mới ra đời ở Trung Quốc không lâu, chỉ có chưa đến một nửa khu vực được kết nối, tốc độ đường truyền chỉ 56 đến 64 kilobyte (KB).

Tốc độ tải về chỉ có một chữ số, hơi cao hơn mười mấy kilobyte, cực kỳ chậm.

Điều này khiến Internet ở Trung Quốc vẫn còn ở giai đoạn sơ khai.

Trên Internet chỉ có các loại cổng thông tin và diễn đàn, hiển thị các loại thông tin chủ yếu bằng văn bản, ít hình ảnh, chứ đừng nói đến video.

Đây là cơ hội của Dương Húc.

Long Đằng là bá chủ thời đại máy arcade, Lôi Đình là bá chủ thời đại máy chơi game gia đình, Hồi là bá chủ thời đại máy chơi game cầm tay, Ngân Hà đang tiến tới trở thành bá chủ game máy tính đơn lẻ, còn Dương Húc thì có thể mở ra thời đại game Internet.

Tương lai là thời đại game Internet.

Dương Húc sẽ trở thành nhà phát triển và người dẫn đầu thời đại game Internet.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết: tiền.

Dương Húc cần đủ vốn để phát triển game, quảng bá game và vận hành game.

Không có tiền, hắn chỉ có thể làm việc cho người khác.

Hắn không biết dẫn dắt một đội ngũ phát triển game cần bao nhiêu thời gian để phát triển một game mong muốn.

Trong ngành game, một siêu phẩm hàng đầu có giá 200 tệ.

Một siêu phẩm hàng đầu với doanh số hơn 10 triệu bản có thể mang lại doanh thu lên tới 2 tỷ tệ cho công ty game.

Chương 658

Khi nhìn vào khoản doanh thu khổng lồ 2 tỷ tệ đó, cũng cần phải xem công ty game đã chi hàng chục tỷ để phát triển game và hàng chục triệu để quảng bá game.

Không có tiền, khó mà tạo ra game chất lượng cao, cũng không có cách nào để nhiều người chơi biết đến game trong thời gian ngắn.

Vì vậy, Dương Húc cần tiền và vốn để phát triển game.

Không có tiền, khó tiến lên.

Cho đến khi bữa tối kết thúc, Dương Húc vẫn không tìm được cách kiếm tiền nào tốt.

Thậm chí khi em trai Dương hỏi Dương Húc về ý tưởng game, Dương Húc cũng không thể trả lời câu hỏi đó.

Hắn chỉ có thể đáp lại em trai Dương: "Anh sẽ nói cho em biết khi anh hoàn thiện ý tưởng game." Sau bữa tối, Dương Húc trở về phòng mình, nằm vật ra giường, không ngừng suy nghĩ về tiền và game.

Nhờ ký ức từ thế giới song song, hắn có nhiều cách kiếm tiền, đã kiếm được tiền, nhưng hầu hết các cách kiếm tiền đó không phải là thứ Dương Húc có thể làm bây giờ.

Càng nghĩ, đầu óc Dương Húc càng rối bời.

Dương Húc dường như đã tìm ra một cách tốt để giải quyết tình thế khó khăn.

Cơn buồn ngủ ập đến.

Dương Húc mò mẫm trên tủ đầu giường lấy một tờ giấy và cây bút, rồi tùy ý viết lên giấy dòng chữ "phát triển game chi phí thấp".

Sau đó, hắn nằm xuống giường và ngủ thiếp đi.

Sau một giấc ngủ thoải mái, Dương Húc hồi phục lại tinh thần.

Khi nhìn thấy dòng chữ "phát triển game chi phí thấp" viết trên tờ giấy ở tủ đầu giường, nhiều ý tưởng nhanh chóng hiện lên trong đầu Dương Húc.

Dương Húc cần tiền để phát triển game.

Bắt đầu phát triển một game Internet 2D, rồi vận hành và quảng bá, ít nhất cần 10 triệu tệ.

Gia đình Dương là một gia đình trung lưu sở hữu vài triệu tài sản, nhưng khoản vay mua nhà và ô tô của nhà họ Dương hai năm trước đều đã được trả hết, đồng thời cũng cung cấp chi phí học tập cho Dương Húc và em trai Dương.

Nhà họ Dương không có tiền để Dương Húc phát triển game, càng không thể lấy căn nhà để thế chấp vay tiền.

Hiện tại, game Internet chưa xuất hiện ở Trung Quốc.

Tương lai của game Internet còn không chắc chắn.

Ngay cả khi Dương Húc đưa ra ý tưởng, cũng không thể nhận được đầu tư từ người khác.

Kết quả, Dương Húc thay đổi ý định.

Tại sao không phát triển một game chi phí thấp để kiếm đủ tiền?

Một game có chi phí phát triển cực thấp hiện lên trong đầu Dương Húc.

Phát triển game này có thể không tốn đến 10.000 tệ.

Nhưng game này vẫn có khả năng gây sốt, mang lại cho Dương Húc hàng chục triệu thậm chí hàng trăm triệu doanh thu.

Game này là "Tam Quốc Sát", không phải phiên bản Internet của "Tam Quốc Sát", cũng không phải phiên bản đơn lẻ của "Tam Quốc Sát", mà là game thẻ bài ngoại tuyến "Tam Quốc Sát".

Trong thế giới song song, "Tam Quốc Sát" là một board game ra mắt vào ngày 1 tháng 1 năm 2008.

Cuối tháng 6 năm 2009, "Tam Quốc Sát" đã được chuyển thể thành công lên nền tảng game Internet, phiên bản game Internet được ra mắt hoành tráng.

Trong game "Tam Quốc Sát", người chơi sẽ hóa thân thành các thống soái thời Tam Quốc, liên minh với nhau, tấn công, phòng thủ, thông qua các vòng chiến lược và hành động để giành chiến thắng cuối cùng.

Là một board game gốc, điểm khác biệt của "Tam Quốc Sát" so với các board game khác nằm ở đặc điểm chính của nó là hệ thống thân phận.

Người chơi với bốn loại thân phận: Chủ công, Phản tặc, Trung thần và Kẻ phản bội.

Nhiệm vụ của Chủ công và Trung thần là tiêu diệt phe phản bội và Kẻ phản bội.

Nhiệm vụ của Phản tặc là lật đổ Chủ công.

Kẻ phản bội phải đánh bại tất cả đối thủ trên sân.

Khi game bắt đầu, mỗi người chơi ngẫu nhiên rút một thẻ thân phận, người chơi rút được Chủ công phải công khai thẻ thân phận của mình.

Những người chơi khác không thể nhìn thấy thẻ thân phận của nhau.

Vì thân phận của những người chơi khác không rõ ràng, toàn bộ game yêu cầu người chơi từng bước đoán thân phận của mỗi người, khiến "Tam Quốc Sát" tràn đầy niềm vui của "đàm phán" và "diễn xuất".

Game sử dụng thứ tự chơi thẻ bài theo lượt.

Người chơi lớn tuổi nhất bắt đầu luân phiên chơi.

Chương 659

Đến lượt người chơi nào, cần hoàn thành quá trình chơi bài và rút bài.

Thẻ bài game được chia thành ba loại: thẻ cơ bản, thẻ kỹ năng và thẻ trang bị.

Mỗi loại bao gồm nhiều loại thẻ tương tự.

Mỗi thẻ đều có công dụng độc đáo.

Sự hợp tác giữa các loại thẻ khác nhau khiến game không ngừng thay đổi.

Một đặc điểm chính khác của game Tam Quốc là việc bổ sung hệ thống tướng lĩnh Tam Quốc vào game.

Ngoài thân phận của mình, mỗi người chơi cần hóa thân thành một tướng lĩnh thời Tam Quốc.

Tùy thuộc vào quyết định của người chơi, Gia Cát Lượng sẽ là người lập kế hoạch chiến lược, Trương Phi sẽ là người xếp hàng đầu tiên.

Mỗi tướng lĩnh đều có kỹ năng tướng lĩnh.

Những kỹ năng này từ tên gọi.

“Mục tiêu doanh số 10 triệu tệ mỗi năm là quá lớn đối với công ty của tôi, vì vậy tôi đã giảm mục tiêu xuống 10 lần, còn 1 triệu tệ.” “Hãy cùng tôi cố gắng, năm nay tôi sẽ khiến ‘Tam Quốc Sát’ bán ra hơn 1 triệu bản!

Tôi sẽ để Daily Game và ‘Tam Quốc Sát’ nổi bật trong ngành game.

Một người lính không muốn làm tướng thì không phải là người lính giỏi.

Vì tôi đã thành lập một công ty game, vậy thì mục tiêu của tôi là trở thành một trong bốn người khổng lồ của ngành game.

Mọi người, hãy cùng tôi chiến đấu!" "Chiến đấu!" Tiếng hô trong phòng truyền ra ngoài, khiến người qua đường phải thường xuyên nhìn quanh, nhưng bị một cánh cửa chặn lại.

Họ đoán có lẽ một công ty khởi nghiệp khác đang khuyến khích nhân viên.

Dương Húc không phải là một diễn giả giỏi, nhưng lời nói của hắn đã khiến nhân viên hiểu rõ tiềm năng, phương hướng và tương lai của Daily Game.

Họ sẵn sàng cùng ông chủ trẻ tuổi chiến đấu.

Cuộc sống luôn là một cuộc đấu tranh.

Ngoài ra, quỹ tài chính của Daily Game cũng không ngừng tăng lên, đó là nhờ "Tam Quốc Sát".

Cuộc họp tiếp tục diễn ra, sau đó tất cả mọi người thảo luận về cách tiến hành quảng bá.

Quyết định được đưa ra là sáu nhân viên tiếp thị sẽ tìm kiếm mối quan hệ tại các trường đại học khác nhau để quảng bá "Tam Quốc Sát".

Họ có thể gửi hàng chục, hàng trăm bản "Tam Quốc Sát" miễn phí cho mỗi người dùng thử.

Sau đó, mỗi trường sẽ tìm một hoặc vài đại lý, có thể là sinh viên đại học hoặc cửa hàng game gần đó.

Có thể bán với giá thấp nhất là 40 tệ, giá gốc của "Tam Quốc Sát".

Nhân viên bán hàng cần đi sâu vào từng trường đại học để quảng bá, hai yếu tố sẽ đảm nhận một số công việc quảng bá, đó là quảng bá trực tuyến, chủ yếu là đăng bài trên các diễn đàn thuộc từng trường đại học để quảng bá "Tam Quốc Sát".

Nhanh chóng, ngày thứ hai đã đến, nhân viên bán hàng của Daily Game mỗi ngày vác một chồng "Tam Quốc Sát" đến trường học đã chọn.

Hồi Dũng mang theo một chồng bản sao "Tam Quốc Sát" trở lại trường học.

Mười bản "Tam Quốc Sát" sẽ được gửi miễn phí.

Theo hai điểm đã nêu tại cuộc họp, Hồi Dũng đã phát một bản sao cho mỗi lớp học chuyên ngành liên quan đến game điện tử.

Các bản sao còn lại đều được Hồi Dũng phân phát tại câu lạc bộ game của Đại học Trùng Khánh.

Hai "địa điểm" này chủ yếu là những người thích chơi game.

Chỉ cần "Tam Quốc Sát" gây sốt ở đó, nó sẽ nhanh chóng lan rộng.

Năm ngày trôi qua nhanh chóng.

Trong năm ngày đó, Hồi Dũng, sinh viên bán thời gian của Daily Game, chuyên phụ trách Đại học Trùng Khánh, cùng năm nhân viên bán hàng khác mỗi ngày đã chinh phục hơn một nửa các trường đại học ở Trùng Khánh.

Hầu như mỗi buổi sáng một trường và mỗi buổi chiều một trường, họ sẽ phát miễn phí hơn 600 bản "Tam Quốc Sát".

Không chỉ giao lưu với bạn bè, họ còn phải tự mình giải thích luật chơi cho người chơi, thậm chí cùng chơi với họ.

Nếu không, năm ngày là đủ để chinh phục tất cả các trường đại

học.

Nhờ nỗ lực của sáu nhân viên bán hàng, "Tam Quốc Sát" đã trở thành một cái tên nhỏ quen thuộc ở đó.

Tiện thể, các nhân viên bán hàng đã bồi dưỡng rất nhiều đại lý tại các trường đại học.

"Chỗ nào bán vậy?

Chương 660

Tôi sẽ mua một cái rồi về chơi với bạn cùng phòng." "Nghe nói game này do một sinh viên năm nhất phát triển.

Hiện tại đang miễn phí, đến ngày 1 tháng 5 mới chính thức bán.

Trường tôi có một đại lý, có thể mua 'Tam Quốc Sát' với giá thấp hơn giá bán lẻ." "'Tam Quốc Sát' bàn mười người thiếu ba người, nhanh lên nào!" Dương Húc đã nộp đơn lên trường đại học xin thiết lập một gian hàng trong khuôn viên để bán "Tam Quốc Sát".

Với sự giúp đỡ của giáo viên, Dương Húc đã xin phép thành công.

Tiết học quan trọng đầu tiên buổi sáng chưa kết thúc.

Một gian hàng đã xuất hiện ở vị trí nổi bật trong khuôn viên Đại học Trùng Khánh.

Gian hàng này vừa đơn giản vừa sơ sài, được tạo thành từ vài chiếc bàn.

Trên bàn bày la liệt những chồng "Tam Quốc Sát".

Ngoài ra, trên gian hàng còn treo một tấm biểu ngữ màu đỏ đen, trên đó viết: "'Tam Quốc Sát' ngày đầu tiên, mỗi bộ chỉ 50 tệ".

Lâm Siêu và Phùng Gia Lượng, bạn cùng phòng của Dương Húc, đều biết hôm nay là ngày bán "Tam Quốc Sát" và đã xin nghỉ để giúp đỡ.

Bốn người trong phòng 501 đang bận rộn trước gian hàng.

Mặc dù tiết học quan trọng đầu tiên buổi sáng chưa kết thúc, nhưng đã có vài người mua xuất hiện trước gian hàng.

Một số người đã đặt mua "Tam Quốc Sát" từ Hồi Dũng nhưng

sáng nay không có lớp, một số người khác thì bị gian hàng thu hút.

Dương Húc tự mình giới thiệu "Tam Quốc Sát" cho những người xung quanh.

Khi tiết học lớn đầu tiên kết thúc, Dương Húc đã bán được 16 bản "Tam Quốc Sát", số lượng không nhiều.

Tuy nhiên, khi tiết học lớn đầu tiên kết thúc, số lượng người đi lại trong khuôn viên trường đột nhiên tăng lên.

Gian hàng ở vị trí nổi bật nhanh chóng thu hút một lượng lớn người.

Chẳng mấy chốc, gian hàng bị gần 100 người vây quanh, trong đó một số người mua "Tam Quốc Sát", những người khác thì đứng xem.

"'Tam Quốc Sát' chính thức bán rồi sao?

Cho tôi một bộ." "Cuối cùng cũng bán rồi, làm ơn cho tôi một bộ.

Mỗi lần chơi 'Tam Quốc Sát', đều phải tranh giành chỗ.

Lần này thì không cần tranh nữa." "'Tam Quốc Sát'?

Có hay không?" "'Tam Quốc Sát' là một game bài bàn cờ, nghe tên sẽ biết bối cảnh Tam Quốc, trong đó có một số nội dung game Tam Quốc.

Thú vị lắm.

Tôi khuyên bạn nên mua một bộ thử xem, bạn cùng phòng có thể chơi." "Ồ, 50 tệ một bộ.

Không đắt.

Tôi mua thử xem sao." Trong nửa giờ nghỉ giữa hai lớp chính, doanh số "Tam Quốc Sát" đã có một đợt bùng nổ nhỏ.

Nhiều người đã đặt mua "Tam Quốc Sát" trước đó đều tranh nhau

mua.

Do đó, doanh số "Tam Quốc Sát" tại Đại học Trùng Khánh đã vượt 100 bộ.

Đương nhiên, đây chỉ là một đợt bùng nổ quy mô nhỏ.

Dương Húc hiểu rằng, đợt bùng nổ doanh số thực sự của "Tam Quốc Sát" phải là vào giờ nghỉ trưa, sau khi tất cả bài tập về nhà đều đã hoàn thành vào buổi tối.

Nên biết rằng "Tam Quốc Sát" tại các trường đại học có hơn 300 đơn đặt hàng.

Nhiều người đã thử "Tam Quốc Sát", nhưng chưa đặt mua từ Hồi Dũng.

Ngoài những người mua mới hôm nay, Dương Húc đã mang tổng cộng 1000 bộ "Tam Quốc Sát" đến các trường đại học.

Đúng như Dương Húc dự đoán.

Vào buổi trưa, doanh số "Tam Quốc Sát" tăng vọt.

Hầu hết những người đặt mua "Tam Quốc Sát" đều đến quầy để thanh toán.

Trước buổi học chiều, doanh số "Tam Quốc Sát" đã vượt 400 bộ, vượt qua số liệu đặt hàng mà Hồi Dũng thống kê.

Dự kiến vào giờ nghỉ trưa, nhiều tiếng "Sát" và "Thiểm" sẽ xuất hiện tại ký túc xá Đại học Trùng Khánh, để thu hút nhiều người hơn đến xem.

Khi bán "Tam Quốc Sát", Dương Húc đã gặp một điều bất ngờ.

Hầu hết những người mua "Tam Quốc Sát" đều biết rằng "Tam Quốc Sát" được phát triển bởi một sinh viên năm nhất ngay tại gian hàng.

Chương 661

Mọi người cảm thấy "đứa em" này có khả năng sẽ trở thành một người chơi lớn trong ngành game, vì vậy đã yêu cầu Dương Húc ký tên lên bộ "Tam Quốc Sát" đã mua.

Trang chủ đóng vai trò rất quan trọng, nhưng việc phát triển và vận hành lại rất đơn giản.

Phát triển và vận hành chỉ cần một người.

Nơi duy nhất rắc rối là việc quảng bá, thậm chí có thể sẽ tiêu tốn hết nguồn lực của cổng game trong tương lai.

Cuối cùng nhưng cũng không kém phần quan trọng, phần mềm tin nhắn tức thời thực sự là quan trọng nhất trong bốn dự án.

Thông qua ký ức từ thế giới song song, Dương Húc đã hiểu rõ tác dụng to lớn của tin nhắn tức thời.

Chỉ cần phần mềm tin nhắn tức thời phát triển và trở thành người chơi chủ đạo, khả năng Daily Game trở thành một người khổng lồ game sẽ vượt quá 50%.

Mặc dù bốn dự án như giao tiếp, game văn bản trực tuyến, trang chủ và cổng game đều tương đối quan trọng, nhưng Daily Game vẫn là một công ty nhỏ, không thể tiến hành đồng thời.

Dương Húc trước tiên loại bỏ dự án "cổng game".

Dự án này cần nhiều nhân lực hơn và tiêu tốn một lượng lớn vốn.

Có thể thực hiện sau.

Ba dự án còn lại, Dương Húc sẽ tiến hành đồng thời.

Trang chủ chỉ cần một người phát triển và vận hành.

Số lượng người cần cho game văn bản trực tuyến sẽ không quá sáu người.

Số lượng người cần cho tin nhắn tức thời sẽ là lớn nhất, nhưng không quá 10 người, chủ yếu là lập trình viên.

Đối với ba dự án mới, Daily Game không thuê quá 20 nhân viên, hoàn toàn có thể chịu được.

Hai ngày sau, Dương Húc mang theo kế hoạch ba dự án trở lại Daily Game.

Từ Chấn Hải đọc kỹ ba bản kế hoạch rồi cẩn thận hỏi Dương Húc: "Ông chủ, có nên để công ty phát triển Internet không?" Đối với ba kế hoạch mà Dương Húc mang đến, Từ Chấn Hải không cảm thấy gì nhiều.

Dương Húc từng nói rằng Daily Game sẽ phát triển game Internet, nhưng Từ Chấn Hải rất bài xích hai kế hoạch còn lại.

Công ty game nên phát triển game tốt, không giống như việc vận hành email và phần mềm tin nhắn tức thời trên Internet.

Dương Húc đại khái đoán được suy nghĩ của Từ Chấn Hải, hắn lắc đầu đáp: "Trọng tâm của Daily Game vẫn là game.

Sau này, một công ty mới sẽ được thành lập, chịu trách nhiệm vận hành Internet và phần mềm tin nhắn tức thời." Nghe vậy, Từ Chấn Hải thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến hoạt động của công ty game, thì ông chủ "không quan tâm đến công việc kinh doanh" cũng không sao.

Từ Chấn Hải không phải là một người trong ngành Internet, nhưng ông cũng biết rằng việc vận hành Internet cần nhiều vốn hơn, chắc chắn sẽ phải chuyển vốn từ công ty game.

Không, Từ Chấn Hải không lo lắng rằng việc chuyển nhiều vốn sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của công ty game, chủ yếu là vì "Tam Quốc Sát".

Sau một thời gian dài, Từ Chấn Hải đã hiểu sâu sắc tiềm năng của "Tam Quốc Sát".

Từ Chấn Hải tin rằng chỉ riêng game "Tam Quốc Sát" có thể giúp công ty trở thành một công ty game tầm trung.

Dựa trên một số kế hoạch phát triển "Tam Quốc Sát" mà Dương Húc tiết lộ, Từ Chấn Hải dự đoán game "Tam Quốc Sát" này ít nhất có thể giúp mỗi game kiếm ăn trong năm năm, doanh thu hàng năm sẽ vượt 100 triệu tệ.

Trong ngành game, thông thường, công ty game có giá trị thị trường trên 1 tỷ tệ được coi là công ty game tầm trung, trên 10 tỷ tệ là người khổng lồ.

Về cơ bản, lợi nhuận ròng hàng năm trên 50 triệu tệ có thể vượt 1 tỷ tệ.

Mục tiêu này đối với Daily Game không phải là cao.

Trong thời gian Từ Chấn Hải làm việc tại Tiểu Vũ Games, ông hy vọng Tiểu Vũ Games sẽ phát triển thành một công ty game tầm trung.

Dựa trên cách sắp xếp của Từ Chấn Hải lúc đó, game này có thể trở thành một công ty game tầm trung trong vòng chưa đầy hai năm.

Thật không may, các cổ đông chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt, không đồng ý với kế hoạch của Từ Chấn Hải, thậm chí đã sa thải ông.

Từ Chấn Hải tiếc nuối.

Từ Chấn Hải đã dùng Daily Game để bù đắp.

Còn về việc biến Daily Game thành một người khổng lồ trong

ngành game, Từ Chấn Hải chưa bao giờ nghĩ đến, vì mục tiêu đó quá lớn.

Từ Chấn Hải phụ trách tuyển dụng nhân viên.

Dương Húc cá nhân phụ trách phát triển game Internet, trang web và phần mềm tin nhắn tức thời.

Sau khi hai người phân công rõ ràng, kế hoạch sẽ chính thức được thực hiện.

Lúc này đang là mùa sinh viên tốt nghiệp đại học, nhưng Daily Game không có ý định tuyển dụng sinh viên mới ra trường.

Chương 662

Ngay cả khi đã trải qua một năm thực tập, kinh nghiệm làm việc của họ vẫn còn tương đối ít.

Dương Húc cần những nhân viên có thể bắt đầu làm việc ngay sau khi nhậm chức.

Trong tuần tiếp theo, số lượng nhân viên chính thức của Daily Game đã tăng đột ngột từ 30 người lên 50 người.

Khu vực văn phòng ban đầu rộng 200 mét vuông trở nên chật chội.

Từ Chấn Hải đã thuê một khu vực liền kề với khu văn phòng của Daily Game, hai khu vực gộp lại có gần 400 mét vuông.

Khu vực văn phòng của Daily Game sẽ không mở rộng trong thời gian ngắn.

Khi Daily Game có đủ vốn để cạnh tranh, khu văn phòng sẽ được thuê từ tòa nhà trụ sở mới thành lập.

Tiền thuê nhà ở khu vực tòa nhà trụ sở mới thành lập thì rẻ, nhưng chỉ phù hợp với các công ty nhỏ.

Cùng với sự gia nhập của các nhân viên mới, ba đội dự án đã chính thức được thành lập.

Đội dự án đầu tiên là đội phát triển trang chủ.

Chỉ có ba người, một lập trình viên, một nghệ sĩ, và Dương Húc.

Trên thực tế, ngoài lập trình viên cố định, nghệ sĩ và Dương Húc còn có những việc khác phải làm, không thể luôn ở trong đội phát triển trang chủ.

“Trang web nên càng đơn giản càng tốt, thu thập tất cả các trang

web nổi tiếng và liên kết chúng với trang web của tôi theo từng danh mục.

Bạn có thể nhấp vào các liên kết trên trang web của tôi để vào các trang web tương ứng." "Vâng, ông chủ." Tổ dự án thứ hai là tổ phát triển game Internet văn bản, cụ thể hơn là phòng phát triển game.

So với tổ phát triển trang chủ, số lượng người của phòng phát triển game nhiều hơn hẳn, tổ kế hoạch có 3 người, tổ lập trình có 3 người, tổ thiết kế nghệ thuật có 4 người (bao gồm 2 người bán thời gian), phòng phát triển game có 11 người.

Đội thiết kế nghệ thuật có hai thành viên chính thức, một là Trần Ngọc Nghiên, sinh viên năm tư của Dương Húc, người còn lại là Vương Chính Hạo, một nam sinh viên mới được tuyển dụng.

Nghệ sĩ thiết kế trong đội phát triển trang chủ thực chất là Vương Chính Hạo.

Bốn thành viên của đội thiết kế nghệ thuật về cơ bản đều cần thiết, vì vậy sẽ đi đến đó.

Có vẻ như nhiệm vụ của các nghệ sĩ thiết kế trong ba đội dự án không nhiều lắm.

Dương Húc là người phụ trách trên danh nghĩa của phòng phát triển game.

Trần Kỳ, người vừa được lôi kéo từ Tiểu Ngư Games, là phó chủ nhiệm của bộ phận này.

Trần Kỳ cũng là thành viên của tổ kế hoạch.

Sau khi phát triển ra game Internet độc đáo nhất, Trần Kỳ sẽ chính thức đảm nhiệm chức vụ quản lý bộ phận.

Dương Húc đã viết xong bản kế hoạch game Internet.

Tên game Internet là “Hiệp Khách Hành”.

Nội dung chính là người chơi hóa thân thành hiệp khách giang hồ.

Có giáo phái và bang hội, thậm chí còn có tình cảm.

Văn học võ hiệp có hai nguồn gốc: một là truyện du hiệp, thích khách trong “Sử Ký” của Tư Mã Thiên thời Hán sơ; hai là các tiểu thuyết thần quái “tạp văn” thịnh hành thời Ngụy Tấn Lục Triều.

Khi đó, con người sống sung túc, bắt đầu theo đuổi hưởng thụ tinh thần.

Tiểu thuyết võ hiệp cực kỳ phát triển.

Thậm chí một số tiểu thuyết tiên hiệp và cả tiểu thuyết Internet cũng xuất hiện.

Lấy võ thuật làm bối cảnh, khi “Hiệp Khách Hành” được quảng bá, có thể quảng bá nó như một “tiểu thuyết võ hiệp cảm động”, ít nhiều sẽ thu hút một số người chơi.

Dù sao thì, trên thị trường không có phần mềm tin nhắn tức thời nào khác, chỉ có phòng chat và hộp thư điện tử để liên lạc.

Các lập trình viên của tổ dự án thứ ba cần phải đề xuất phương án thiết kế phần mềm tin nhắn tức thời trước tiên.

Sau khi giao nhiệm vụ cho tổ dự án thứ ba, Dương Húc không vội rời đi.

Ngược lại, hắn vẫn luôn theo dõi trong đội dự án thứ ba.

Ngay từ tháng Tư, Dương Húc đã bắt đầu học kỹ thuật máy tính để chuẩn bị cho tương lai.

Bây giờ, hắn theo dõi tổ dự án thứ ba cũng là để học hỏi thêm kiến thức.

Trong lúc bận rộn, thời gian trôi qua từng ngày, việc học tập và cuộc sống năm nhất của Dương Húc đã đi vào giai đoạn cuối, sắp sửa đón kỳ thi cuối kỳ, nhưng Dương Húc vẫn thường xuyên xin nghỉ đi chơi mỗi ngày.

Dương Húc tràn đầy tự tin, không cần phải tách ra một dự án thương mại, tất cả các môn học trong học kỳ đều có thể đạt được kết quả tốt nhất ở mức tối thiểu.

Hắn ở trường bận học đủ loại kiến thức, khi về Daily Game, hắn cũng bận làm đủ thứ việc.

Chương 663

Từ Chấn Hải là tổng giám đốc của Daily Game, giúp Dương Húc quản lý Daily Game.

Tuy nhiên, Từ Chấn Hải không phải là nhà phát triển game chuyên nghiệp, cũng không phải là chuyên gia Internet chuyên nghiệp.

Từ Chấn Hải có thể cố gắng hết sức để quảng bá bốn dự án hiện tại của Daily Game: "Tam Quốc Sát", "Hiệp Khách Hành", "Gia Đình Online", và "Thiên Thiên Liêu".

Ông chỉ có thể hỗ trợ ba dự án còn lại.

Dương Húc là người phụ trách thực tế của ba dự án đó.

Hắn cần định kỳ kiểm tra tiến độ dự án, tìm ra vấn đề để nhân viên sửa chữa.

Đương nhiên, Dương Húc không quên chú ý đến việc quảng bá và bán "Tam Quốc Sát".

Đối với Daily Game, "Tam Quốc Sát" là dự án quan trọng nhất, cũng là nguồn vốn duy nhất của Daily Game.

Tháng Năm, "Tam Quốc Sát" đã bán được tổng cộng 3,26 triệu bản.

Chỉ trong nửa tháng qua, "Tam Quốc Sát" đã bán được 1,95 triệu bản trong tháng Sáu, tổng doanh số chính thức vượt 500.000 bản.

Do đó, Daily Game đã chi gần 3 triệu tệ để quảng bá game.

Hiện tại, phạm vi quảng bá và bán "Tam Quốc Sát" vẫn chỉ ở 9 huyện thuộc Hồi Châu, ngoài Hồi Châu thì 8 châu khác chưa triển khai quảng bá.

Các nhà phân phối có thể sẽ đưa một phần nhỏ "Tam Quốc Sát" ra ngoài Hồi Châu để bán.

Mặc dù "Tam Quốc Sát" có doanh số vượt 500.000 bản, mang lại ít nhất 20 triệu tệ doanh thu cho Daily Game, và được ưa chuộng ở các trường đại học, trung học, tiểu học ở Trung Quốc, nhưng chỉ được ưa chuộng ở các trường đại học, trung học, tiểu học. 90% người mua "Tam Quốc Sát" là học sinh, sinh viên, ảnh hưởng bên ngoài trường học còn nhỏ.

Đối với một công ty game nhỏ sở hữu hơn một nửa game của Daily Game, đây là một con số lớn, nhưng đối với các công ty game khác trong ngành game, việc bán 500.000 bản game không phải là chuyện gì to tát.

Nên biết rằng ngành game ở Trung Quốc rất phát triển.

Các công ty game khác nhau đều đang phát triển mạnh mẽ.

Trong 12 tháng của một năm, ít nhất sẽ có một siêu phẩm bán được hơn 10 triệu bản hoặc gần 10 triệu bản, cùng với vài game, thậm chí hơn 10 game bùng nổ với doanh số hơn 1 triệu bản.

Tuy nhiên, doanh số "Tam Quốc Sát" chỉ hơn 500.000 bản trong một tháng rưỡi, có quá nhiều game tốt hơn "Tam Quốc Sát".

Không có tiền, ba tạp chí lớn như "Tạp chí Tiên Phong Game" và "Tạp chí Game Đại Chúng" ít chú ý đến "Tạp chí No Game No Life".

Đương nhiên, doanh số của các game khác sẽ giảm mạnh sau một tháng ra mắt, còn doanh số "Tam Quốc Sát" mới chỉ vừa bắt đầu.

Tư Đồ Chấn Hải phụ trách tìm kiếm một văn phòng mới, Tư Đồ Húc phụ trách thành lập một công ty mới.

Tiện thể, công ty săn đầu người cũng cần tuyển một giám đốc giỏi cho công ty mới.

Nếu tổng giám đốc của công ty mới có năng lực như Tư Đồ Chấn Hải, Tư Đồ Húc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngay khi Tư Đồ Húc và Tư Đồ Chấn Hải đang bận rộn, một loại game thẻ bài mới xuất hiện.

Sau khi biết về game thẻ bài mới này, Tư Đồ Húc và Tư Đồ Chấn Hải rất tức giận, nhanh chóng bỏ mọi thứ đang làm xuống, bàn bạc cách xử lý game thẻ bài có tên "Tây Du Sát" này.

"Tây Du Sát" là một game thẻ bài do Trí Lạc Games ra mắt.

Đối tượng mô phỏng đương nhiên là "Tam Quốc Sát".

Trí Lạc Games có danh tiếng cao trong ngành game, nhưng lại nổi tiếng xấu, được mệnh danh là "sát thủ màn đêm" của ngành game.

Ai có thể tin rằng Trí Lạc Games, một công ty có giá trị thị trường gần 10 tỷ tệ, lại đến từ một ngôi làng nhỏ trên núi?

Cùng với việc công ty game này sản xuất các game bùng nổ từ ngôi làng trên núi, hầu hết các game do Trí Lạc Công ty phát triển đều mang đậm phong cách làng núi.

Chỉ cần chỉnh sửa một chút, nó sẽ được coi là một game mới sắp ra mắt.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là đôi khi doanh số của game nhái còn cao hơn cả game gốc.

Thật trùng hợp, các công ty game giả mạo không có cách nào giao dịch với các công ty game.

Mỗi công ty game giả mạo đều sẽ làm game.

Tuy nhiên, chỉ một số ít công ty game giành được chiến thắng và nhận được bồi thường từ game.

Số tiền bồi thường cũng không lớn.

Do sự "thành công" của Trí Lạc Games, ngành game cũng xuất hiện nhiều công ty game tương tự.

Tuy nhiên, hầu hết các công ty trong ngành game đều "kiêu hãnh", sẽ không dễ dàng sao chép game do các công ty khác phát triển.

Tối đa, họ sẽ học "kỹ thuật" của game.

Chương 664

Lối chơi của "Tây Du Sát" về cơ bản giống với "Tam Quốc Sát", chỉ điều chỉnh tên thẻ bài tương ứng, đồng thời một số kỹ năng và chiêu thức của võ tướng cũng được điều chỉnh và mở rộng.

Ví dụ, thẻ thân phận trong "Tây Du Sát" là Hành giả Triều Thánh, Yêu Quái, Thần Tiên, tương ứng với Sư phụ, Trung thần, Phản tặc, Gián điệp trong "Tam Quốc Sát".

Trong thẻ cơ bản, "công kích" và "tiếp thu" tương ứng với "sát" và "thiểm" trong "Tam Quốc Sát".

Trong thẻ cẩm nang, chức năng "Hoán Tướng Động" cho phép "chọn bất kỳ người chơi nào để đổi thẻ vai trò, và thể lực hiện tại của người chơi sẽ không thay đổi." Chức năng "Trêu Chọc" "đặt thẻ này nằm ngang trước mặt bất kỳ người chơi nào trên bàn chơi bài." Nếu người chơi tấn công trong lượt, chỉ có thể tấn công người chơi đang bị trào phúng.

Nếu không phát động tấn công, sẽ bỏ bài trong giai đoạn bỏ bài." Trong kỹ năng của tướng lĩnh, Kim Giác Đại Vương có kỹ năng "Nhất Lãm Vô Dư" "sân khấu đánh bài".

Nếu bộ trang bị đó được xác định là hình vuông, thì một trong số vũ khí hoặc tọa kỵ của bất kỳ người chơi nào có thể thuộc về mình."; Ngân Giác Đại Vương có kỹ năng "Bình Ngọc Người" "sân khấu kịch".

Nếu màu được xác định là cỏ hoa, thì có thể rút một lá bài từ tay bất kỳ người chơi nào." "Tây Du Sát" là sản phẩm nhái của "Tam Quốc Sát", thêm vào một chút đổi mới, được phát triển bởi Trí Lạc Games.

Nghe nói Trí Lạc Games đã đầu tư ít nhất 20 triệu tệ để quảng bá, và đã gửi 2 triệu bản "Tây Du Sát" đến các khu vực ở Trung Quốc.

Lại ăn nữa sao?

Tư Đồ Húc thực sự hơi sợ.

Một người phụ nữ xinh đẹp đã liên tục vài lần mời Tư Đồ Húc ăn cơm.

Nếu chỉ là hẹn hò, thì đó là chuyện tốt.

Nhưng Hiên Viên Duyệt mời Tư Đồ Húc dùng bữa tối, một nửa là để trò chuyện, nửa còn lại là để đầu tư vào công ty của Tư Đồ Húc.

Tư Đồ Húc khó mà từ chối lời mời của một người phụ nữ xinh đẹp.

Tuy nhiên, việc không về nhà ăn cơm liên tục và hẹn hò với một người phụ nữ xinh đẹp đã khiến cha Tư Đồ và mẹ Tư Đồ nhất trí xác nhận con trai cả của họ có bạn gái.

Ba mươi tư - Bổ nhiệm [Tên của công ty Điền Điềm Games và Điền Điềm Kỹ thuật đã được đổi thành Hỏa Hoa Games và Hỏa Hoa Kỹ thuật.

Tên gọi này được giữ nguyên và đã được sửa đổi] Tư Đồ Húc vừa lái xe đến một nhà hàng cao cấp trong thành phố, hai phút sau Hiên Viên Duyệt bước vào nhà hàng.

Không cần bất kỳ lời khách sáo nào, Hiên Viên Duyệt kéo ghế và đi thẳng đến chỗ Tư Đồ Húc ngồi đối diện.

Hai người gọi món trước, sau đó bắt đầu trò chuyện.

"Này, công ty của anh hai ngày nay không được tốt lắm nhỉ." Hiên Viên Duyệt cười nói, không có ý châm chọc, Tư Đồ Húc cũng hiểu.

"Tình hình hơi tệ.

Cạnh tranh trong mảng định vị quá khốc liệt.

Ngân Hồ sắp chiếm một nửa thị phần. 'Gia Đình Online' gần như không thể phản công.

Ngoài ra, việc quảng bá và mua máy chủ cho 'Thiên Thiên Liêu' cũng tiêu tốn một lượng lớn vốn.

Công ty đang gấp, chỉ có thể vay tiền từ ngân hàng." Tư Đồ Húc không mấy bận tâm về việc Hiên Viên Duyệt hiểu rõ công ty của mình.

Thế giới này rộng lớn như vậy.

Đối với người khác, việc hiểu tình hình của Hỏa Hoa Kỹ thuật là dễ dàng.

Tư Đồ Húc không bận tâm nói cho Hiên Viên Duyệt biết tình hình cụ thể của công ty.

Tốt nhất là để Hiên Viên Duyệt tạm thời dừng ý định đầu tư vào Spark Technology, nhưng những lời tiếp theo của Hiên Viên Duyệt đã khiến Tư Đồ Húc thất vọng.

"Tình hình công ty Spark không tốt, nhưng tôi vẫn lạc quan về Spark và công ty Spark.

Vẫn với giá tương tự, 500 triệu và 20% cổ phần Spark Technology.

Chỉ cần anh chấp nhận đầu tư của tôi, Spark Technology không phải lo lắng về vấn đề vốn." Hiên Viên Duyệt nhìn thẳng vào Tư Đồ Húc, khao khát nhận được sự đồng ý của hắn ngay giây tiếp theo.

Cảm nhận ánh mắt "ấm áp" của Hiên Viên Duyệt, Tư Đồ Húc không dám nhìn.

Hắn khẽ quay đầu hỏi: "Vì giá trị cổ phiếu mới nhất của Spark

Technology đã giảm xuống dưới 400 triệu, tại sao cô vẫn thích Spark Technology, không sợ mất hết tài sản sao?" "Không sợ!

Tôi tin rằng khoản đầu tư này nhất định sẽ kiếm được tiền!" Lời nói của Hiên Viên Duyệt tràn đầy tự tin.

Hiên Viên Duyệt khác với các nhà đầu tư khác.

Họ thấy Spark Technology bị Ngân Hồ Khoa Kỹ đánh bại trong mảng định vị, và tin rằng nó cũng sẽ bị các gã khổng lồ Internet khác đánh bại trong lĩnh vực tin nhắn tức thời.

Do đó, giá trị cổ phiếu của Spark Technology không ngừng giảm, hầu hết các nhà đầu tư đã từ bỏ việc đầu tư vào Spark Technology.

Tuy nhiên, Hiên Viên Duyệt và ông chủ của Spark Technology, Tư Đồ Húc, là bạn bè.

Dưới sự dẫn dắt của Tư Đồ Húc, cô có thể thường xuyên gặp mặt, thậm chí tham quan Spark Technology.

Chương 665

Hiên Viên Duyệt chưa bao giờ cảm thấy lo lắng hay hoảng sợ ở Tư Đồ Húc.

Hắn luôn kiềm chế và tự tin.

Hiên Viên Duyệt đoán Spark Technology chắc chắn có đóng góp nào đó.

Spark Technology là chìa khóa để đối kháng với các gã khổng lồ Internet khác.

Bất chấp Hiên Viên Duyệt, Tư Đồ Húc đã từ chối đầu tư của Hiên Viên Duyệt.

Hiên Viên Duyệt tin rằng đầu tư vào Spark Technology sẽ kiếm được tiền.

Là ông chủ của Spark Technology, Tư Đồ Húc là người hiểu rõ nhất tiềm năng của Spark Technology.

Mặc dù tình cảnh hiện tại của Spark Technology ngày càng nguy hiểm, thậm chí thiếu vốn, nên phải vay tiền từ ngân hàng.

Tuy nhiên, chỉ cần duy trì một thời gian ngắn, chờ "Thiên Thiên Liêu" thu phí, Spark Technology sẽ không còn thiếu vốn nữa.

Đối mặt với sự tấn công của các gã khổng lồ Internet, Spark Technology càng sợ hãi hơn.

Hiên Viên Duyệt tin rằng Spark Technology có một con át chủ bài để đối phó với các gã khổng lồ Internet.

Spark Technology thực sự có một.

Loại vũ khí chết người đó tên là "Đổi mới".

Lĩnh vực tin nhắn tức thời vừa mới được mở ra.

Các gã khổng lồ Internet khác chỉ có thể tham khảo "Thiên Thiên Liêu", các lĩnh vực khác cần phải khám phá.

Tư Đồ Húc đã thấy được tương lai tươi sáng của tin nhắn tức thời.

Hắn có thể thông qua việc thêm các tính năng mới liên tiếp vào "Thiên Thiên Liêu", để "Thiên Thiên Liêu" đánh bại các đối thủ khác.

Khác với lĩnh vực định vị và email, lĩnh vực định vị và email có thể bị một công ty độc quyền hoặc "tranh giành quyền bá chủ giữa nhiều người chơi".

Dù sao thì, các hệ thống định vị tương tự nhau, người dùng sử dụng các hệ thống tương tự, toàn bộ lĩnh vực email có thể tương tác với nhau.

Người dùng có thể sử dụng email do một công ty vận hành để gửi email đến email do một công ty khác vận hành.

Nếu là một phần mềm tin nhắn tức thời, thì không như vậy.

Giữa các phần mềm tin nhắn tức thời không có giao tiếp.

Người dùng "Thiên Thiên Liêu" hoàn toàn không thể kết bạn với người dùng các phần mềm tin nhắn tức thời khác, chứ đừng nói đến trò chuyện.

Mọi người chỉ có thể sử dụng một phần mềm tin nhắn tức thời để trò chuyện.

Tình huống này có nghĩa là trong lĩnh vực tin nhắn tức thời chắc chắn sẽ có một bá chủ, chiếm phần lớn thị phần của lĩnh vực này.

"Thiên Thiên Liêu" là bá chủ.

Nếu Hiên Viên Duyệt đầu tư 500 triệu mà chỉ cần 1% cổ phần của

Spark Technology, Tư Đồ Húc có lẽ sẽ cân nhắc.

Đối mặt với sự từ chối lần nữa của Tư Đồ Húc, Hiên Viên Duyệt không dễ dàng bỏ cuộc.

Nếu lần này không thành công, thì sẽ là lần sau.

Tuy nhiên, trong cuộc hẹn hôm nay, hai người sẽ không nói chuyện đầu tư nữa.

Họ nói về cuộc sống học tập, gia đình và những điều thú vị trong cuộc sống, cảm giác như một đôi nam nữ đang xem mắt.

Họ hiểu rõ mọi chuyện của nhau, sau đó quyết định có tiến hành giao dịch không.

Tuy nhiên, Hiên Viên Duyệt không có kinh nghiệm yêu đương, Tư Đồ Húc cũng vậy.

Ký ức khác trong đầu hắn có chút liên quan đến trải nghiệm đó.

Không, Tư Đồ Húc gần như không để ý đến những nội dung đó, phần đầu cuộc trò chuyện về việc đầu tư đã khiến hai người ít cân nhắc hơn về mặt đó.

Không biết từ lúc nào, cả hai đều đã hiểu sâu sắc hơn về nhau, mối quan hệ giữa hai bên dường như đã từ bạn bè chuyển thành bạn thân.

Khi ăn tối xong về nhà, cha Tư Đồ và mẹ Tư Đồ không còn hỏi Tư Đồ Húc về bạn gái nữa.

Họ gần như đã tin rằng Tư Đồ Húc có bạn gái, nhưng Tư Đồ Húc là một chàng trai lớn tuổi nhút nhát, không nói chuyện bạn gái trước mặt cha mẹ.

Tình huống này cũng đã được Tư Đồ Húc giải thích.

Dường như cũng khó giải thích mối quan hệ với Hiên Viên Duyệt,

cha mẹ càng dễ hiểu lầm. .....

Chương 666

Một ngày mới.

Tại công ty Spark Technology, Tư Đồ Húc triệu tập tất cả thành viên tổ dự án "Gia Đình Online" tại khu văn phòng của tổ.

Tổ trưởng tổ dự án "Gia Đình Online" là Hoắc Hiểu Ba, người phát triển "Gia Đình Online".

Hiện tại, số lượng thành viên đội dự án "Gia Đình Online" đã đạt 9 người, số lượng lập trình viên nhiều nhất, tiếp theo là các nghệ sĩ thiết kế.

"Xem này, trong thời tiết gió rét, tuyết rơi, mưa gió và nóng bức, tôi muốn tìm vài người bạn chơi bài, nhưng vì thời tiết nên tôi không ra ngoài.

Khi đó, tôi có thể thông qua 'Sảnh Game Cờ Bài Spark' để tập hợp bạn bè của mình, cùng bạn bè chơi bài, chơi cờ mà không cần rời nhà, rất tiện lợi cho mọi người." Ngoài ra, game điện tử chủ yếu thu hút người dưới 30 tuổi.

Cờ vua và game thẻ bài không có giới hạn đó.

Trên thực tế, các game cờ vua và game thẻ bài phiên bản chơi đơn đã phá vỡ một giới hạn.

Tuy nhiên, doanh số của các game cờ bài phiên bản đơn không tốt, các công ty game lớn không còn chú trọng đến game cờ bài nữa.

Khán giả rộng lớn có nghĩa là nhiều người dùng tiềm năng hơn, Spark Games có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Và Tư Đồ Húc cũng sẽ có khi số lượng người dùng của "Sảnh Game Cờ Bài Spark" vượt qua "Thiên Thiên Liêu".

Ở đây, Tư Đồ Húc đã gặp mẹ mình, Triệu Hà.

Gia đình Tư Đồ Húc đã chuyển từ Tân Hải đến Trùng Khánh, cha Tư Đồ đã gia nhập công ty của Tư Đồ Húc, cùng với các đồng nghiệp mới, em trai Tư Đồ Dương sắp vào một trường học mới để học tập, làm quen với bạn bè mới, và ngày thường cũng có thể chơi game giải trí.

Là một người nội trợ, Triệu Hà vẫn đang cố gắng hòa nhập vào nhóm phụ nữ trong khu nhà trọ của gia đình Tư Đồ.

Không thể hòa nhập hoàn toàn trong thời gian ngắn.

Chơi cờ và chơi bài trực tuyến đã trở thành một lựa chọn rất tốt.

Sau khi thị sát xong phòng phát triển thứ nhất, Tư Đồ Húc lại đến phòng phát triển thứ hai.

Phòng phát triển thứ hai đã thêm hơn 10 nhân viên.

"Nhiệt Huyết Truyền Kỳ" đã bước vào giai đoạn phát triển.

Trên thực tế, Tư Đồ Húc mỗi ngày đều đến thăm Spark Games, cung cấp một số ý tưởng cho các dự án đang được tiến hành của phòng phát triển thứ nhất và thứ hai.

Nếu cảm thấy có vấn đề, hắn cũng sẽ đưa ra thay đổi.

Khung chính của "Sảnh Game Cờ Bài Spark" có thể được phát triển theo yêu cầu của Tư Đồ Húc, các game cờ bài đang được phát triển hiện nay cũng theo yêu cầu của Tư Đồ Húc.

Tuy nhiên, đối với "Nhiệt Huyết Truyền Kỳ" do phòng phát triển thứ hai phát triển, Tư Đồ Húc đã đưa ra ý kiến sửa đổi về nhân vật, quái vật, bản đồ game, v.v.

Một số thứ tương tự với phiên bản gốc, nhiều hơn là được sửa đổi theo ý tưởng của Tư Đồ Húc.

Từ góc độ của Tư Đồ Húc, chất lượng của game "Nhiệt Huyết Truyền Kỳ" gốc thực sự thô ráp.

Tư Đồ Húc cần "Nhiệt Huyết Truyền Kỳ" do phòng phát triển thứ hai phát triển phải có chất lượng game tốt hơn, có thể cạnh tranh với game chơi đơn, không chỉ dựa vào khái niệm "game Internet".

Ngay cả khi chất lượng game Internet không bằng game chơi đơn, cũng sẽ không quá tệ.

Ba mươi chín – Một vòng (cầu xin!) Vòng tròn là một loại văn hóa, phổ biến ở Trung Quốc ngày nay.

Học sinh nói chuyện vòng tròn bạn học, bạn bè nói chuyện vòng tròn bạn bè, đồng chí nói chuyện vòng tròn đồng chí, nhà đầu tư nói chuyện vòng tròn nhà đầu tư.

Mỗi "vòng tròn" độc đáo tạo thành một môi trường "sinh thái", khiến người ta dường như nhìn thấy từng hình dạng "văn hóa dị hình" đan xen, đầy màu sắc, tròn hoặc phẳng hoặc vuông hoặc không định hình được, tự do nhảy múa, giống như gió trong vũ và sương mù, không thể nhìn thấu và mơ hồ.

Từ xưa đến nay, vòng tròn luôn là một hiện tượng xã hội đặc biệt quan trọng ở Trung Quốc.

Người Trung Quốc đặc biệt thích tạo vòng tròn.

Văn hóa vòng tròn chiếm một vị trí rất quan trọng trong văn hóa chủ đạo Trung Quốc, thậm chí có thể là nền tảng tổ chức của văn hóa chủ đạo Trung Quốc.

"Tôi đầu tư vào tiệm net, trực tiếp mở tiệm net cao cấp.

Tiệm net phải được trang trí sang trọng, cấu hình máy tính phải hàng đầu, ghế ngồi phải thoải mái nhất, có thể cung cấp dịch vụ gọi món để giải quyết vấn đề ăn uống của khách hàng.

Tuy nhiên, dịch vụ tốt nhất phải được cung cấp cho khách hàng.

Ngay cả khi phí cao, những tiệm net như vậy cũng sẽ có lượng khách hàng không ngừng." [Gợi ý: Tiệm net của Hàn Quốc, ngay cả trong thời đại điện thoại thông minh, tiệm net Hàn Quốc vẫn tương đối có lợi nhuận] Bốn mươi mốt - Kế hoạch quảng bá 50 triệu (cầu xin!) Sau một buổi tụ họp kết thúc, trong khoảng một tháng sau đó, Tư Đồ Húc đã tham gia thêm hai buổi tụ họp nhóm nhỏ.

Trong ba buổi tụ họp này, Tư Đồ Húc chính thức gia nhập nhóm nhỏ đó, số lượng thành viên tăng lên 19 người.

Sau lần gặp mặt đầu tiên, một vài người quan tâm đến tiệm net cao cấp đã điều tra lại ngành kinh doanh tiệm net.

Sau khi đánh giá chuyên nghiệp, tiềm năng là rất lớn.

Tiệm net cao cấp chưa xuất hiện cũng nên là một dự án rất có lợi nhuận.

Chương 667

Tại buổi tụ họp thứ hai, những người quan tâm đến tiệm net cao cấp đã tập hợp lại, Tư Đồ Húc đảm nhiệm vai trò cố vấn.

Một kế hoạch tiệm net cao cấp đã chính thức được công bố.

Nhân Hoán, Ngô Nham Tuấn và năm người khác mỗi người góp 20 triệu tệ để đồng thời mở năm tiệm net cao cấp trong thành phố, biến nó thành một thương hiệu tiệm net cao cấp chuỗi.

Nếu thành công ở đây, họ sẽ mở rộng sang các thành phố khác và mở thêm nhiều tiệm net hơn.

Ngoài ra, Nhân Hoán, Ngô Nham Tuấn và năm người khác mỗi người góp cho Tư Đồ Húc 1% cổ phần.

Tư Đồ Húc không cần phải trả một xu nào làm tiền thưởng, vì Tư Đồ Húc đã đưa ra dự án tiệm net cao cấp.

Tiện thể, Tư Đồ Húc đã đạt được hợp tác với chuỗi tiệm net sắp thành lập, chuỗi tiệm net này sẽ sử dụng phần mềm quản lý tiệm net do Spark Technology cung cấp trong tương lai.

Không chỉ hợp tác dự án, sau khi gia nhập nhóm nhỏ này, Tư Đồ Húc cũng thu thập được nhiều thông tin hữu ích, ví dụ như việc xây dựng Internet, khi nào có thể kích hoạt chức năng Internet trên điện thoại, v.v.

Ngay cả khi có một số người trong nhóm không biết vấn đề này, về hỏi thăm cũng dễ dàng có được thông tin.

Việc Tư Đồ Húc gia nhập cũng là một điều tốt đối với những người khác trong nhóm.

Nếu công ty của Tư Đồ Húc muốn huy động vốn, những người

trong nhóm và gia đình hắn có thể ưu tiên đầu tư.

Đương nhiên, Hiên Viên Duyệt có quyền ưu tiên cao nhất.

Tuy nhiên, khi Spark Technology cần huy động vốn, theo ước tính, nếu toàn bộ tài sản của cô được đầu tư, Hiên Viên Duyệt có thể không nhận được 1% cổ phần.

Tại buổi tụ họp thứ ba, Tư Đồ Húc nhận được một tin tức, phần mềm tin nhắn tức thời của Ngân Hồ Khoa Kỹ đã hoàn thành phát triển và đang trong giai đoạn thử nghiệm.

Nó sẽ được ra mắt sau khi thử nghiệm hoàn tất, thời gian ra mắt chậm nhất sẽ không muộn hơn tháng 9.

Đối thủ mạnh của "Thiên Thiên Liêu" sắp xuất hiện.

Ngay cả khi Tư Đồ Húc rất tự tin rằng "Thiên Thiên Liêu" có thể đánh bại bất kỳ đối thủ nào, Tư Đồ Húc cũng không thể hoàn toàn thả lỏng.

Ví dụ, trong hàng nghìn tiệm net ở Trung Quốc có tới 8 triệu máy tính.

Đây là thị trường trống của Spark Technology.

Nếu thị trường này có thể được kiểm soát, Spark Technology sẽ không có lỗ hổng.

May mắn thay, Spark Technology sắp lấp đầy lỗ hổng này.

Ngày 8 tháng 8, phần mềm quản lý tiệm net đã chính thức được phê duyệt phát triển.

Hai tháng sau, ngày 21 tháng 8, một phiên bản phần mềm quản lý tiệm net có tên "Quản Gia Tiệm Net" đã được phát triển và vượt qua thử nghiệm, có thể chính thức đưa vào sử dụng.

Game thẻ bài bàn cờ ngoại tuyến và lối chơi đã hạn chế doanh số

của “Tam Quốc Sát”.

Poker là game thẻ bài đơn giản nhất.

Quan trọng nhất, chơi poker có phương pháp, có cái phức tạp, có cái đơn giản, phù hợp với mọi người, nhưng “Tam Quốc Sát” không thể làm được điều này.

Ngay cả theo kế hoạch doanh số 20 triệu bản, “Tam Quốc Sát” cũng có thể mang lại 800 triệu tệ doanh thu cho Spark Games, lợi nhuận gộp có thể vượt 500 triệu tệ, thời gian bán hàng hơn một năm.

Đây không phải là “Tam Quốc Sát” phiên bản game Internet trong tương lai.

“Sảnh Game Cờ Bài Spark” dựa vào lượng người dùng của “Thiên Thiên Liêu”, ban đầu chỉ có 10 game cờ bài, nhưng trong tương lai sẽ liên tục tăng thêm các loại game cờ bài để đáp ứng nhu cầu của đa số người dùng.

“Sảnh Game Cờ Bài Spark” có phí hàng tháng 10 tệ, phí hàng năm 100 tệ.

Ngay cả khi có 10 triệu người dùng mỗi tháng, cũng có thể kiếm được 100 triệu tệ một tháng, 1 tỷ tệ một năm.

Quan trọng nhất, tỷ suất lợi nhuận của “Sảnh Game Cờ Bài Spark” cao hơn “Tam Quốc Sát”, và cũng cao hơn các game video hộp khác.

Chỉ cần “Sảnh Game Cờ Bài Spark” trở thành người chơi chủ đạo trong lĩnh vực cờ vua và game thẻ bài trực tuyến, cùng với sự phát triển của Internet, trong tương lai số lượng người dùng hoạt động hàng tháng của “Sảnh Game Cờ Bài Spark” sẽ đạt 100 triệu.

Vấn đề duy nhất của Hỏa Hoa Games là máy chủ.

Spark Technology liên tục mua máy chủ để vận hành "Thiên Thiên Liêu".

Spark Technology cần chuẩn bị đủ máy chủ để vận hành "Sảnh Game Cờ Bài Spark".

Phần lớn vốn của hai công ty cần được dùng để mua máy chủ.

Ngoài ra, không gian văn phòng của hai công ty không đủ.

Nam Cung lão sư đang thảo luận với ban quản lý văn phòng và một công ty khác ở tầng dưới về việc sử dụng một hoặc hai tầng của văn phòng làm không gian văn phòng và phòng máy chủ cho hai công ty.

Tư Đồ Húc có quá ít tiền trong tay.

Nếu có đủ tiền, sẽ không cần những rắc rối như vậy.

Chương 668

Hắn có thể trực tiếp mua một tòa nhà lớn làm trụ sở văn phòng.

Nếu có nhiều tiền hơn, hắn có thể trực tiếp thiết kế và xây dựng một tòa nhà, thậm chí là một công viên.

"Sảnh Game Cờ Bài Spark" rất quan trọng đối với việc phát triển game và kỹ thuật.

Phần mềm tin nhắn tức thời "Thiên Thiên Liêu" có thể được coi là thân cây, còn "Sảnh Game Cờ Bài Spark" thì là một cành cây lớn.

Ban đầu "Thiên Thiên Liêu" có thể dẫn người dùng đến "Sảnh Game Cờ Bài Spark", sau đó "Thiên Thiên Liêu" dựa vào "Sảnh Game Cờ Bài Spark" để giữ chân người dùng.

Hiện tại, "Thiên Thiên Liêu" cũng có thể kiềm chế các phần mềm tin nhắn tức thời khác về mặt chức năng, sự kiềm chế này sẽ ngày càng nhỏ đi, vì vậy hầu hết các phần mềm tin nhắn tức thời đều có các chức năng tương tự.

"Thiên Thiên Liêu" có thể dựa vào thời gian để giữ chân người dùng cũ, nhưng cùng với việc "Sảnh Game Cờ Bài Spark" ra mắt và các dịch vụ khác như cổng thông tin, âm nhạc, video, v.v.

Trong tương lai, một hệ sinh thái hoàn chỉnh sẽ hình thành, bất kể quảng bá thế nào, các phần mềm tin nhắn tức thời khác sẽ không thể trở thành đối thủ cạnh tranh của "Thiên Thiên Liêu".

Đương nhiên, "Kế hoạch Hệ Sinh Thái Spark" đang ở trong đầu Tư Đồ Húc, chỉ chờ được từ từ hoàn thiện.

Bốn mươi sáu - Các cuộc chiến tranh lịch sử.

Dưới lệnh của Đặng Cẩn, trưởng bộ phận tin nhắn tức thời của

Ngân Hồ, tất cả nhân viên đều tham gia phát triển các tính năng mới cho "Đinh Đinh".

Trong bản cập nhật tiếp theo, "Đinh Đinh" về chức năng phải ngang bằng với "Thiên Thiên Liêu".

Một trận chiến về chức năng đã bị "Thiên Thiên Liêu" đánh bại.

Đặng Cẩn thực sự không cam lòng.

"Spark Technology đã thêm chức năng phòng chat vào phần mềm tin nhắn tức thời.

Tôi có thể thử thêm chức năng diễn đàn hoặc chức năng email vào phần mềm tin nhắn tức thời." "Làm thế nào để thêm diễn đàn và email vào phần mềm tin nhắn tức thời?

Sử dụng 'Đinh Đinh' của tôi để trực tiếp gửi tin nhắn đến diễn đàn hoặc email." .....

"Nghe nói phần mềm tin nhắn tức thời là một loại tin nhắn máy tính.

Điện thoại có thể gửi tin nhắn văn bản và cuộc gọi thoại.

Phần mềm tin nhắn tức thời của tôi có thể thêm chức năng gọi thoại." "Không, hiện tại Internet không có đủ băng thông, vì vậy tôi chỉ có thể chat văn bản, hoàn toàn không hỗ trợ chat thoại." .....

Sau nửa tháng thảo luận tại bộ phận tin nhắn tức thời của Ngân Hồ Kỹ thuật, nhiều chức năng quan trọng, như "khóa chat" đã được thiết kế, nhưng hiện tại không có chức năng nào khả dụng, chỉ có một số chức năng nhỏ không quan trọng được thêm vào "Đinh Đinh".

Trong tình huống này, Đặng Cẩn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đưa ra một ý tưởng hay.

Ngay cả khi 10.000 người có thể đưa ra một ý tưởng hay, đó cũng

là một tỷ lệ cao.

Ví dụ, phần mềm tin nhắn tức thời.

Trước "Thiên Thiên Liêu" của Spark, ai sẽ nghĩ có thể phát triển phần mềm tin nhắn tức thời để mọi người giao lưu tiện lợi hơn trên Internet chứ?

Không chỉ phần mềm tin nhắn tức thời, mà cả hệ thống định vị, email sơ khai, trình duyệt, thậm chí hệ điều hành máy tính, một ý tưởng có giá trị về cơ bản là do một người đột nhiên nảy ra, và khi ý tưởng đó được thực hiện, thì sẽ thành công.

Đặng Cẩn ngày càng chú ý đến Tư Đồ Húc, đối thủ cạnh tranh của mình.

Điều Đặng Cẩn lo lắng nhất là tình hình của "Đinh Đinh" sau khi cập nhật.

Ngay cả khi "Thiên Thiên Liêu" không cập nhật chức năng kiềm chế hành vi, Đặng Cẩn vẫn lo lắng.

Thời gian trôi hơi chậm.

"Thiên Thiên Liêu" ra mắt vào ngày 1 tháng 8.

Hiện tại là giữa tháng 9.

Vài chục ngày sau, người dùng cũ đã quen sử dụng "Thiên Thiên Liêu".

"Đinh Đinh" có thể bị đánh bại không?

Lúc đó, Đặng Cẩn đã trải qua vài cuộc chiến trong ngành Internet: cuộc chiến email, cuộc chiến trình duyệt và cuộc chiến định vị.

Dịch vụ email xuất hiện khá sớm, theo Tư Đồ Húc, Internet đang ở giai đoạn sơ khai.

Nên biết rằng Internet đã phủ sóng tất cả các thành phố và một số làng quan trọng ở Trung Quốc.

Trước đó, Internet đã phát triển từng chút một.

Email xuất hiện vào thời kỳ này và được sử dụng miễn phí.

Cùng với việc tốc độ xây dựng Internet tăng nhanh, ngày càng nhiều người sử dụng email.

Đồng thời, các cổng thông tin xuất hiện.

Chương 669

Dịch vụ email chủ yếu do các cổng thông tin lớn vận hành.

Lúc này, cuộc chiến dịch vụ email bắt đầu.

Việc thu hút người dùng nhằm tăng lượng người dùng cố định cho các cổng thông tin cũng là lý do dịch vụ email chủ yếu do các cổng thông tin lớn vận hành.

Tuy nhiên, chi phí cổng thông tin quá cao, doanh thu từ quảng cáo cũng không lớn, vì vậy một số người bắt đầu chú ý đến dịch vụ email, và cuối cùng liên hệ với tất cả các công ty kinh doanh dịch vụ email, rồi thu phí email.

Việc thu phí email không có gì lạ.

Gọi điện thoại, xem truyền hình cáp hoặc thậm chí các kênh trả phí đều phải tốn tiền.

Đi ô tô, ăn uống và xem phim đều phải tốn tiền.

Cung cấp dịch vụ và thu phí người dùng là hành vi hợp lý.

Hoạt động trong ngành game, hắn vẫn có tầm nhìn xa.

Sau khi hiểu rõ nội dung của "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa", người ta nhanh chóng tìm đến nó.

Chơi cờ và đánh bài trên "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" cực kỳ tiện lợi.

Nếu chơi bài và cờ, không cần phải tụ tập người chơi ở một chỗ, chỉ cần trực tiếp đăng nhập "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa".

"Thiên Thiên Liêu" đồng thời có hàng triệu người dùng trực tuyến.

Sau nửa giờ ra mắt, số lượng người trực tuyến trên "Sảnh Game

Cờ Bài Tinh Hỏa" đã vượt 500.000.

Không ai có thể đoán "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" sẽ có bao nhiêu người dùng.

Đối với cờ tướng và game bài, tất cả người chơi Trung Quốc đều có thể chấp nhận.

Một tổ chức lớn hơn gấp mười lần so với hiệp hội nhân sự bên ngoài.

"Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" là một game máy tính.

Là bá chủ của lĩnh vực game máy tính, tất cả các ông chủ của Game Ngân Hà không thể đứng yên.

Một tháng mười nhân dân tệ, một năm một trăm nhân dân tệ.

Một triệu người dùng mang lại một trăm triệu thu nhập, mười triệu người dùng mang lại một tỷ thu nhập, một trăm triệu người dùng mang lại mười tỷ thu nhập.

Không ai có thể dự đoán sẽ có bao nhiêu người dùng.

Tiền bạc chỉ là một khía cạnh.

Điều quan trọng nhất là có nhiều người chơi game trực tuyến hơn trong lĩnh vực game máy tính.

Trước đây, lĩnh vực game máy tính chỉ có game đơn và game chơi cục bộ.

Bây giờ game trực tuyến đã xuất hiện.

Thay đổi trong lĩnh vực game máy tính cũng bắt đầu.

Ngay cả với sự xuất hiện của game trực tuyến, game máy tính cũng có thể thách thức game gia đình và game cầm tay.

Một sự thay đổi trong lĩnh vực game máy tính cũng có thể là một

sự thay đổi của toàn bộ ngành game.

Đó cũng là một cơ hội cho Game Ngân Hà.

Các ông chủ của Game Ngân Hà ngay lập tức triệu tập cuộc họp, thảo luận về những thay đổi mà sự xuất hiện của "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" đã mang lại cho lĩnh vực game máy tính.

"Công ty chúng ta có nên phát triển một phần mềm tương tự 'Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa' không?" "Phát triển một phần mềm tương tự?

Vậy công ty chúng ta không liên quan gì đến game Trí Lạc sao?

Không phải." "Phát triển một phần mềm tương tự thì đã quá muộn, phát triển một phần mềm tương tự khác cũng đã quá muộn.

Lúc đó, 'Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa' đã chiếm lĩnh toàn bộ thị trường.

Game Tinh Hỏa và Công nghệ Tinh Hỏa cùng một ông chủ, sở hữu 'Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa'.

Các hoạt động cờ tướng và game bài sẽ không trở thành đối thủ của 'Thiên Thiên Liêu'." "Cờ tướng và game bài không hay.

Biến game chơi cục bộ thành game trực tuyến thì sao?" "Tôi có thể xem xét." .....

Sau một cuộc họp ngắn, Ngân Hà lập tức hành động thu thập thông tin về Game Tinh Hỏa, nghiên cứu khả năng chuyển đổi game chơi cục bộ thành game trực tuyến, nghiên cứu khả năng phát triển game trực tuyến chuyên biệt, nghiên cứu ảnh hưởng của game trực tuyến đối với lĩnh vực game máy tính và thậm chí toàn bộ ngành game, v.v.

Một "tia lửa" game nhỏ thực sự có thể khiến một trong bốn gã

khổng lồ của ngành game là Game Ngân Hà bận rộn.

Điều này chắc chắn sẽ khiến thế giới bên ngoài bất ngờ.

Chương 670

Tuy nhiên, một khi "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" ra mắt, không chỉ Game Ngân Hà, mà một nửa ngành game và hơn một nửa ngành internet sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu số lượng người trực tuyến của "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" chỉ có vài nghìn hoặc thậm chí hơn một vạn, thì con số này sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Tôi tin rằng game trực tuyến sẽ có ảnh hưởng lớn đến ngành game, thậm chí là một sự thay đổi.

Công ty chúng ta đã phát triển game đơn có thể kết nối internet.

Hầu hết mọi người đều có thể xem người chơi sử dụng mạng cục bộ để chơi game.

Có thể thấy, người chơi thích tương tác với những người chơi khác trong game.

Game trực tuyến trực tiếp mở rộng mạng cục bộ ra toàn bộ internet, tập hợp người chơi từ khắp mọi nơi thông qua internet.

"Game trực tuyến thực sự có ảnh hưởng lớn đến ngành game, nhưng có một điều hạn chế game trực tuyến, đó là 'tốc độ mạng'.

Bộ phận của tôi đã nghiên cứu và phát hiện ra rằng nội dung mà mọi người xem trước đây về cơ bản đều được viết bằng hình ảnh.

Ai cũng biết, game chữ đã suy tàn, nhưng Game Tinh Hỏa lại là một game chữ trực tuyến.

Có thể Game Tinh Hỏa đang thử nghiệm game trực tuyến, nhưng cũng vì hiện tại internet có thể chơi game chữ trực tuyến, nhưng không thể chơi game đồ họa trực tuyến.

Ngoài ra, tôi được biết từ ngành viễn thông rằng với việc áp dụng các công nghệ mới, tốc độ mạng sẽ được cải thiện đáng kể, có thể hỗ trợ game đồ họa trực tuyến.

Tuy nhiên, việc quảng bá và hoàn thành công nghệ mới này trên toàn quốc cần có thời gian." "Tôi có một ý tưởng, Game Tinh Hỏa sẽ tập hợp người chơi để chơi đủ loại cờ tướng và game bài trực tiếp trên 'Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa'.

Trên thực tế, 'Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa' nên là một nền tảng, nơi SparkGames sẽ thêm nhiều game cờ tướng và game bài hơn.

Ý tưởng của tôi là tôi có thể phát triển một nền tảng tương tự.

Tôi có thể đặt cờ tướng và game bài trên nền tảng này, và tôi cũng có thể đặt những game đơn đó để chơi trực tuyến.

Về lý thuyết, nếu có đủ băng thông mạng, những game đơn này có thể chơi trên mạng cục bộ hoặc internet." .....

Trong phòng họp, các quản lý cấp cao của Game Ngân Hà đã nói lên suy nghĩ của mình một cách thẳng thắn, thậm chí ý tưởng về nền tảng chiến đấu cũng đã xuất hiện.

Game Ngân Hà là một công ty game, nhưng Game Ngân Hà là bá chủ của lĩnh vực game máy tính.

Khi GalaxyGame phát triển game đơn có thể chơi trực tuyến, nó cũng được coi là một nửa giang sơn của ngành internet.

Cuộc họp hôm đó không đưa ra quyết định.

Game Ngân Hà cần thành lập hội đồng quản trị để đầu tư một lượng lớn vốn vào ngành game trực tuyến.

Cố Thiên Thành là Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc, nhưng không có hội đồng quản trị thì không thể trực tiếp đưa ra quyết định.

Tuy nhiên, với thành công của Cố Thiên Thành trong việc kiểm soát Game Ngân Hà trong nhiều năm, hội đồng quản trị hầu như chưa bao giờ từ chối đề xuất của Cố Thiên Thành.

So với Game Ngân Hà, có một công ty game đã đưa ra quyết định nhanh chóng.

Công ty này là "sát thủ màn đen" của ngành game, Game Trí Lạc.

Game Trí Lạc thấy "Sảnh Game Cờ Bài Tinh Hỏa" phổ biến, liền làm một bản giả mạo.

Xét thấy Game Tinh Hỏa khó cạnh tranh vì không có kênh trực tuyến, Game Trí Lạc đã cử người liên hệ với Tân Nhân, Trực Tuyến và thậm chí cả Công nghệ Ngân Hồ.

Game Trí Lạc phát triển cờ tướng và game bài, sau đó hợp tác với các công ty internet, sử dụng kênh của nhau để quảng bá.

Công nghệ Ngân Hồ trực tiếp từ chối hợp tác với Trí Lạc.

Các công ty internet khác cũng từ chối hợp tác với Trí Lạc.

Cuối cùng Trí Lạc và Trực Tuyến đã đạt được thỏa thuận miệng, thỏa thuận chính thức sẽ sớm được ký kết.

Mì không có giá trị gì, nên đừng vứt đi." "Được rồi, nếu trưa nay tôi không có việc gì, tôi sẽ giúp cô." Mục Thanh gật đầu, nhìn vào đám đông rồi biến mất.

Khâu và hai người kia đứng nhìn con phố nhộn nhịp.

Một số người không biết phải làm gì.

"Mẹ, chị, hai chúng ta ở lại dọn dẹp đồ đạc, hai chúng ta đi đun nước." Cách con phố không xa có một cái giếng.

Các quầy hàng và một số người dân gần đó lấy nước từ đó.

Mục Thanh Yến túm lấy Mục Thanh.

“Để con đi lấy nước cho.” “Được.” Mục Thanh gật đầu, nhét một đồng tiền vào tay Mục Thanh Yến.

“Bên giếng chắc chắn có một xe đẩy giúp chở nước.

Con lấy thêm vài thùng, nhờ họ chở giúp.” “Hả?

Chương 671

Tiểu muội, làm sao muội biết sẽ có người giúp chở nước?" "Đoán xem." Mục Thanh chớp mắt, nghịch ngợm nói.

Thực ra, hắn chỉ thấy vài người trên phố đẩy cùng một chiếc xe, mang theo những cái thùng có nắp, mép thùng có vài vết nước.

Đều là người trên phố, không thể cứ thế mà đi.

Nhờ họ giúp thì nhiều nhất cũng chỉ chở giúp được một chuyến.

Mục Thanh tiễn hai chị em đi, sau đó xách bàn ghế đi theo Khâu.

Rồi hắn lấy ra hai cái bếp.

Hai cái bếp mới mua hôm trước.

Lớn hơn rất nhiều so với cái trong nhà.

Một cái để luộc mì, một cái để xào mì.

Không có gì trì hoãn.

Hắn bảo Khâu lấy bột trong chậu ra, lấy cỏ khô và củi khô trong giỏ để đốt than.

Mọi thứ gần như đã chuẩn bị xong, Mục Thanh thấy hai người quả nhiên dẫn theo một người đẩy xe đến gần.

Mấy người đặt nước xuống, người kia cảm ơn rồi rời đi.

Mục Thanh rửa tay, bắt đầu nhào bột.

Khâu kéo Mục Thanh Yến và vài người đi bày bàn ghế, lại lấy ra nồi niêu bát đũa và các loại gia vị.

"Tiểu cô nương thân yêu, mọi thứ đã sẵn sàng rồi.

Con thấy thế này được không?" Mục Thanh sắp xếp xong ba bát

mì, nhìn sáu cái bàn được bày gọn gàng, gật đầu, “Được, cần phải bày cho tốt.” “Muội muội, đừng lo lắng về kỹ năng này.” “Con thật sự có chút lo lắng.” Trên những chuyện như thế này, hắn không có quyền phát ngôn cuối cùng.

Cái lọ đó chứa đầy thịt gà rừng, thịt thỏ và thịt lợn rừng.

Mục Thanh quyết định bán với giá 10 xu một phần.

Thực ra, giá này rẻ, hắn biết đồ ăn trong game đắt gấp mười lần so với bên ngoài.

Nhưng hắn không có vốn, bán ra là lợi nhuận ròng.

Khâu nghe vậy, bước vài bước lại gần nói: “Nha đầu, con không thấy rẻ hơn một chút sao?

Mười xu có hơi đắt.” “Mẹ, con thấy mười xu có hơi ít.

Thịt lợn rừng mà.

Ngoài ra, vị trí này ở ngay ngã ba hẻm phố chính.

Tiền thuê nhà đắt, cộng thêm các chi phí khác, rất đáng giá.” “Cái này...” “Mẹ ~ đợi chút.

Nếu khách không nhiều, con sẽ giảm giá một chút.

Nếu con bán được bình thường, con sẽ giữ giá này.” Mục Thanh tin tưởng vào thịt ướp của mình.

Bên trong có đủ loại rau dại và nguyên liệu, hương vị chắc chắn không thành vấn đề.

Khâu thấy hắn không chịu nhượng bộ, biết lời hắn nói có lý.

Loại thịt này hiện tại không có vốn, sẽ được thu mua.

Mục Thanh ban đầu định viết tám nghìn bài luận, nhưng sau đó tập trung vào một vị trí.

Tất cả những người qua lại đều là người có tiền, giá cao hơn một chút cũng không sao.

Điều đó phải xem tình hình.

Nói tóm lại, Mục Thanh bảo hai chị em đun một nồi nước lớn để dùng.

Ít nhất, có thể dễ dàng kinh doanh trên con phố này.

Sự thịnh vượng thương mại lần thứ ba.

Thời gian trôi nhanh.

Buổi chiều, hầu như không có khách.

Ba bát mì vừa bán hết.

“Mẹ, để con dọn đồ nhé.” Được.

Chương 672

Mục Thanh niêm phong mấy cái lọ, đặt chúng lên xe đẩy.

Thịt ướp nên mang về, không phải để phòng người khác, mà để ngày mai mang về nhiều thịt hơn.

Bên kia đã dọn dẹp gần xong, nhìn thấy hai chị em đi phía trước.

Rửa sạch đĩa dùng cho khách, đặt vào mấy cái nồi lớn.

Bàn ghế cũng được lau sạch, trực tiếp đưa cho ông lão mù.

"Chị hai, chị và mẹ cứ ở đây nghỉ ngơi.

Phần còn lại em và chị cả mang đi." Để lại Mục Thanh Yến ở lại với Khâu Thạch, Mục Thanh Thiến có thể yên tâm, dù sao hôm nay cũng đã kiếm được tiền.

"Ừm, mẹ và con sẽ đưa đồ vào xe ngựa trước, rồi cho ngựa ăn." "Ừm." Mục Thanh Thiến và hai người kia đặt một bát rau lớn lên bàn, bưng đến trước mặt Đỗ Nguyên nói.

Ở cửa, Mục Thanh tiến lên gõ cửa.

"Ai đó?" Giọng Đỗ Nguyên vọng ra.

Cửa mở, Đỗ Nguyên mặc một trường bào đen trắng.

"Đỗ đại ca, ai vậy?" Đỗ Nguyên thờ ơ cười nói: "Ồ, ta đang giúp ông lão mù dọn dẹp sân.

Ta chỉ muốn nói với ngươi một chuyện, đợi chút." "Được rồi, có Đỗ huynh ở đây, ta yên tâm rồi." "Phải, vào đi.

Ông lão mù đang một mình trong phòng.

Ngươi có thể gặp." Đỗ Nguyên mở cửa, tiến lên giúp đỡ khuân

bàn vào sân, rồi đặt xuống.

Sân rộng, không một bóng người.

Có lẽ sợ ông lão mù vấp ngã, nên cả cái sân, ngoại trừ phòng đông và phòng tây, đều không đặt gì.

Hai người trước cũng theo vào chính sảnh, một ông lão mặc áo khoác màu xám cũ, tóc dài bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đang ngồi trên ghế.

Đôi mắt trũng sâu, có một cảm giác trống rỗng.

Lúc trước hắn không nhìn kỹ, bên kia đã bắt đầu nói chuyện.

"Lão già, có hai cô bé đến rồi, đặt đồ đạc vào phòng trống của ngươi, để chúng mỗi ngày trả hai đồng tiền đồng, ngươi có thể giữ lại.

Ta sẽ tìm một số thương nhân đáng tin cậy để đặt đồ đạc ở đó." Hầu như mỗi ngày, Đỗ Nguyên đều đi tuần quanh nhà ông lão, giúp dọn dẹp đồ đạc, và thêm tiền xu cho ông để mua thức ăn.

Chỉ khi ông lão mù nghe Đỗ Nguyên nói chuyện, trên mặt mới có một nụ cười nhạt.

"Được rồi, ta quyết định rồi." Nghe giọng nói, ông ta khoảng hơn 40 tuổi, nhưng vẻ ngoài và tuổi tác của ông ta không khớp.

Mục Thanh nghĩ tuổi của ông ta không nên quá lớn, nhưng vụ việc của vợ con, cộng thêm bị mù, đã giáng một đòn lớn vào ông ta, cũng rất nghiêm trọng.

"Tiểu cô nương, con có thể vào phòng đông hoặc phòng tây mà xem, đặt đồ ở đâu cũng được.

Nếu không tin, có thể tự trang bị khóa." "Lão gia, có Đỗ đại ca giới thiệu, con yên tâm.

Với lại, một số bàn ghế, nồi niêu xoong chảo, không có đồ vật giá trị." Mục Thanh cảm thấy ông lão dễ gần, giọng điệu của ông ta cũng cho thấy sự thờ ơ khi nhìn thấu cuộc đời.

Theo ước tính, ông ta sẽ không đụng vào những thứ không có giá trị trong nhà.

"Đừng lo lắng, tiểu cô nương.

Ta đến nhà ông lão vài lần một ngày.

Ta có thể đảm bảo với ngươi, đây là nơi an toàn nhất trên phố." Đỗ Nguyên vỗ ngực cam đoan.

"Nghe lời Đỗ huynh, tôi càng yên tâm." Hắn nhìn căn phòng trống rỗng, "Lão gia, tôi có hai cái bếp, đặt trực tiếp vào trong sao?

Ban ngày tôi sẽ để chúng ở đó." Vivian nhanh chóng lấy nước trái cây, nhấp vài ngụm, tránh trở thành người đầu tiên trên thế giới chết vì nghẹn do ăn quá nhanh.

"Cảm ơn!" "Không có gì!" "Chúng ta đi đâu vậy?" Vivian nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ đang lao nhanh trên đường cao tốc, không biết Chu Dã định đưa cô đi đâu.

"Đến biệt thự Rừng Cây Đỏ!" Chu Dã cười nói: "Đó là biệt thự của tôi, một nơi vô cùng đẹp đẽ!" "Sẽ không có bất kỳ sự kỳ thị nào, sẽ có người chơi cùng cô..." Emma bổ sung.

"Không cần sợ hãi nữa, cũng không cần sợ ăn không đủ no!" Chu Dã nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài màu đỏ của Vivian, dịu dàng nói: "Đó là nhà của cô..." "Nhà..." Đôi mắt Vivian tràn đầy khao khát và hy vọng.

Thực sự có một nơi cô có thể nhận ra và một người cô có thể nhận ra.

Bây giờ xem ra, cô đã tìm thấy rồi.

“Phải, sau này đó sẽ là nhà của cô!” Chu Dã gật đầu, kéo Vivian vào lòng.

“Tốt quá rồi...” Vivian thì thầm.

Chương 673

Đột nhiên, Vivian dường như nghĩ ra điều gì đó, hỏi, "Vậy sao anh tìm thấy em?" "Mỗi người phụ nữ đều có mùi hương riêng.

Cũng giống như khứu giác của tôi nhạy bén hơn một chút so với người khác vậy.

Cho nên!" Chu Dã nhún vai.

"Vậy mùi hương của em là gì?" Vivian hỏi, "Mùi hương của Emma là gì?" "Ừm, Tử La Lan, Emma là Mẫu Đơn..." Chu Dã bị lừa rồi, thực ra là vì Emma dùng nước hoa cao cấp, Vivian không có loại nước hoa đó.

Phụ nữ có mùi hương, nhưng Chu Dã không có thói quen bật siêu khứu giác.

Vì trên phố có đủ loại mùi.

Lỡ có ai đó đi trước anh mà xì hơi, thì đó sẽ là một thảm họa.

Không, thấy Vivian hài lòng với câu trả lời, nên không hỏi nữa.

Thực ra, Emma không bao giờ mang ví có một lý do.

Thế nên cái gọi là ví đã rơi ra từ bồn cầu.

Nhưng không cần thiết phải hỏi.

Sau hai ngày hai đêm đường dài vượt núi băng rừng, đoàn xe của Chu Dã cuối cùng cũng trở về biệt thự Rừng Cây Đỏ ở bờ biển phía Tây.

Không còn cách nào khác, năm 1944, Mỹ không có nhiều đường cao tốc tốt như vậy, mà chủ yếu là những con đường cấp hai không đạt tiêu chuẩn.

Mặc dù Chu Dã cũng có thể đi máy bay riêng về, nhưng Emma và Vivian đều muốn đi xe về để ngắm cảnh dọc đường.

Vì vậy, Chu Dã chỉ có thể nghe theo lời khuyên của họ.

"Tôi về nhà rồi!" Không lâu sau khi đoàn xe rời San Francisco, họ đi vào vùng núi.

Chu Dã biết mình đã về đến nhà.

"Trong đó." Vivian nhìn khu rừng có vẻ hoang vắng ngoài cửa sổ, tò mò hỏi: "Đây là biệt thự Rừng Cây Đỏ sao?

Sao tôi không thấy biệt thự nào cả?

Emma không có biệt thự sao?

Tất cả biệt thự đều được xây trên cây ư?" "Đừng lo lắng!" Emma mỉm cười: "Bây giờ chúng ta đang đi vào khu vực riêng tư của tôi.

Mười phút trước tôi đã đi vào khu vực riêng tư của tôi.

Lái xe đến biệt thự Rừng Cây Đỏ mất hơn một giờ." "Tôi có thể nói không, lũ người giàu chết tiệt?" Sau khi Vivian lớn lên, đây là lần đầu tiên cô thực sự nhìn thấy một dinh thự của giới siêu giàu.

Phải đi bộ hơn một giờ hoặc lái xe.

Nếu không lái xe, chẳng phải mất một hai ngày sao?

"Đương nhiên!" Emma nhìn Vivian.

Đáng tiếc, Charles, người đàn ông đó không biết tình hình hiện tại.

Hắn chỉ vì sự thiếu hiểu biết mà nghĩ rằng hòa thuận hơn với Eric.

Chu Dã run lên, rồi toàn thân thư giãn.

Vivian chui ra từ dưới bàn của Chu Dã, mặt cô phồng lên, tròn trịa.

Cô nuốt chửng thứ gì đó trong cổ họng.

Vivian vừa ngồi trong lòng Chu Dã vừa khó khăn nuốt nước bọt.

Eric lấy bình nước mang theo bên người ra uống một ngụm, rồi đưa cho Charles.

Khi chiến tranh bắt đầu, cửa văn phòng đột nhiên mở ra, ngài Phil Gade và Emma cùng bước vào.

Lúc này, hai người phụ nữ thể hiện phong thái hiên ngang của nữ chiến binh.

Khuôn mặt xinh đẹp của họ khiến người ta kinh sợ, nhưng khi họ nhìn Chu Dã, trên mặt họ không tự chủ dâng lên nụ cười.

"Người yêu dấu, có kẻ đột nhập!" Nam Cung nói tiếp: "Đặc vụ Cục Tình Báo Trung Ương.

Tôi đã kiểm tra rồi.

Lén lút tạo ra một tin tức lớn ở đó!" "Có một tin tốt, bố!" Ophelia luôn thích gọi điện cho Chu Dã là bố, "Đặc vụ đó là một cô gái xinh đẹp.

Bố có hứng thú không?" Hai người phụ nữ đã quá quen với tình huống của Vivian và Chu Dã, có lẽ vì tự ti, hoặc vì lý do khác, tóm lại Vivian cứ bám riết lấy Chu Dã.

Cô ước gì có thể ở bên Chu Dã 24 giờ một ngày, cuối cùng dứt khoát làm trợ lý cá nhân cho Chu Dã.

Chương 674

Nhưng Chu Dã cũng hài lòng với Vivian, hóa thân của quỷ, đủ loại phụ nữ, đủ mọi lứa tuổi.

Có thể thử.

Ngoại trừ gian lận.

Hóa thân của quỷ có thể ban tặng món quà của Chúa cho nhân loại.

Câu nói đó tuyệt đối không quá lời.

Tra tấn?

Có thể lắm.

Chu Dã đưa ba người phụ nữ đang nằm lả đi trên đống bùn mềm trong văn phòng đến phòng nghỉ ngơi, bảo họ nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi tắm rửa dưới sự phục vụ của nữ hầu, rồi thay một bộ quần áo mới, hắn bước ra khỏi văn phòng.

“Tôi đi xem kẻ xâm nhập bị bắt giữ, tôi tò mò...” Chu Dã ra lệnh.

“Vâng, chủ nhân, xin theo tôi!” Nữ hầu dẫn Chu Dã đến hầm giam tù phạm dưới lòng đất.

Câu lạc bộ có bốn tầng lầu chuyên dùng để giam giữ một số người không nghe lời.

Ví dụ, một số hoặc các nghị sĩ, sau khi hoàn thành việc nhân bản, nhiệm vụ của họ hoàn toàn hoàn thành, họ sẽ bị xử lý.

Chu Dã đi trên hành lang lát thép dày 10 mm, nhìn khắp hành lang.

Đèn pha Thiên Oa Nam Cung chiếu sáng toàn bộ hành lang, sáng

như ban ngày.

Tuy nhiên, ánh đèn sáng không thể khiến người ta cảm thấy ấm áp, mà lại có một cảm giác lạnh lẽo.

Còn về việc sàn của toàn bộ nhà tù phải lát thép dày 10 mm, điều này chỉ có thể xảy ra trong thế giới chiến tranh.

Có lẽ có người có khả năng đặc biệt, người đột biến.

Mặc dù thép không thể ngăn cản một số người đột biến có khả năng đặc biệt, nhưng nó đủ để đối phó với đa số.

Mặc dù Chu Dã đến đây lần đầu, nhưng hắn vẫn biết nơi này.

Hắn theo nữ hầu đến cửa một phòng giam ở cuối hành lang.

Nữ hầu cung kính đứng sang một bên, Chu Dã trực tiếp đứng ở cửa, cửa tự động mở ra.

Quyền uy cao như vậy.

Hắn thong thả bước vào phòng giam.

Một căn phòng chỉ rộng 20 mét vuông.

Một tấm ván gỗ chỉ rộng bằng một người nằm cạnh tường.

Rõ ràng, đó là nơi để ngủ.

Bên kia, một cô gái bị xích vào tường bằng một hình dạng lớn.

Hôm nay Thạnh Thịnh đã đút từng muỗng, dì Chu an tâm thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của tiểu thư văn phòng.

Hà Tịch Sanh cảm thấy, nếu cứ mãi ở vị trí bị động, biết kết quả và đi đến đâu cũng vậy, ai cũng không thoát khỏi số mệnh.

Những chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của dì Chu, nhưng nếu có thể trì hoãn một thời gian thì tốt.

Hắn có thể làm gì đó.

Tiêu Tương không phải toàn bộ thành phố.

Bệnh thực sự không thể ăn bừa, tôi nhớ khi con trai tôi sinh ra thường bị tiêu chảy, tôi cũng thường xuyên cho bé uống sữa bột mỗi ngày, sau đó mãi không khỏi, đường cũng không có tác dụng, sức đề kháng của trẻ thấp.

Đôi khi tôi khóc.

Sau đó tôi mới biết.

Tôi tra cứu một số tài liệu về văn bản ở nơi này, nếu có thiếu sót thì đừng quá nghiêm trọng.

Cuối cùng, hy vọng mọi người sưu tầm và ủng hộ!

Rất quan trọng!

Như tôi đã nói hôm nay sẽ đề cử, PK, quý ông quý bà, hãy chờ đợi sự sưu tầm.

Tôi biết mà.

Chương 675

PK có ba ngày rất quan trọng: Trong mơ, có một tiếng sáo trúc yếu ớt.

Cảm ơn cổ phiếu của bạn.

Bình thường tôi không chú ý đến chỗ đó.

Đột nhiên, tôi phát hiện có người đã xem vài lần, tôi tưởng mình đang xem.

Tiếng cười ha ha.

Cảm ơn, tôi không biết bạn có đọc cùng một cuốn sách không.

Cố Tài Hoa vừa vào đã thấy một cảnh tượng, tưởng dì Thịnh đang gây phiền phức cho dì Chu, và đang làm ầm ĩ, bà Tần cũng thực sự tỏ ra không vui.

Bà Tần cũng sững sờ, không biết tiểu thư Thịnh lại diễn trò gì, tư thế lúc trước muốn ngăn cản cũng không ngăn được, thực sự không giống người dễ đối phó!

Hà Tịch Sanh ngồi bên giường, đút từng muỗng canh cho dì Chu uống.

Thị nữ tạo ra một chút tiếng động và thông báo.

Nhưng bị ngăn lại.

Hắn đứng đó nhìn một lúc, trong lòng khá vui mừng, thích trẻ con hòa thuận với nhau, dì Chu là người yêu thương nhất, tự nhiên cũng thích con gái mình hòa thuận với dì Chu.

Sau khi đút cho dì Chu hai bát nước, hắn không cho dì uống nữa.

Hắn nói với dì Chu: "Dì ốm rồi, không thể ăn quá nhiều.

Sau này sẽ không nôn nữa.

Con sẽ mang bữa trưa cho dì tại bữa tiệc.

Bây giờ dì hãy nghỉ ngơi thật tốt, để nhiệt độ từ từ hạ xuống.

Thường Quý, phải chăm sóc dì Chu cẩn thận, lấy ít nước giúp dì hạ nhiệt." Thường Quý trả lời, cũng không hiểu ý của tiểu thư Thịnh.

"Giúp tôi nằm xuống." Dì Chu bị sốt đến mê man, không chú ý đến Cố Tài Hoa.

Sau khi ăn uống, dì cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều, nhưng đầu vẫn choáng váng.

Thường Quý hầu hạ, dì nằm xuống.

Hôm nay Thịnh cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Hôm nay gặp phụ thân, Thịnh mang tặng một món quà nhỏ.

Cố Tài Hoa không làm ảnh hưởng đến việc dì Chu nghỉ ngơi.

Dì bị sốt cao.

Nếu biết điều đó, hắn sẽ đứng dậy lại.

Ngược lại, hắn bị ảnh hưởng.

Vì thương xót dì Chu, Cố Tài Hoa quay người đi ra ngoài.

Sau khi ra cửa, Cố Tài Hoa nói với Thịnh: "Ta rất vui vì con có thể chăm sóc dì Chu.

Thịnh, hai năm nữa con sẽ thi đậu.

Mẹ con đã qua đời, có một số lời phụ thân phải thay mặt mẫu thân nói.

Con là phu nhân cả của gia đình, nhất định sẽ gả cho một người nào đó.

Mọi hành động của con đều sẽ ảnh hưởng đến hôn nhân của con.

Đừng hủy hoại tương lai của con.

Ta nhìn ra Tô đại nhân rất yêu thương con.

Con có thể chăm sóc tốt.

Nếu con thông minh, con có thể giành được Tô." Hôm nay Thịnh mới 14 tuổi, vì Tô Dĩnh quan tâm đến con gái, mấy ngày nay hiếm khi không vui.

Hắn cũng sợ con gái mình không thể làm tốt.

Tiếng xấu sẽ đồn đến Tô đại nhân, sẽ bị từ bỏ.

Với giọng điệu như trút được gánh nặng và đầy kỳ vọng, giống như Tô đại nhân đang trêu ghẹo con gái.

Hà Tịch Sanh cười lạnh trong lòng, không ngờ phụ thân lại có suy nghĩ như vậy, không sai, cứ thế cũng dùng suy nghĩ của phụ thân.

Chương 676

Hắn theo phụ thân đi trong sân, khẽ nói: “Cha, con hiểu rồi.” Quay người nói: “Mẹ vừa qua đời.

Trước khi danh sách quà tặng được sắp xếp xong, dì Chu lại bị bệnh.

Gần đây, một số người thân muốn tổ chức đám cưới.

Những việc này đều phải báo cáo.

Nhưng không thể để dì Chu mang bệnh mà làm những việc đó.

Con không khỏi cảm thấy bối rối.

Nếu cha tin tưởng con, hãy để con thay dì Chu xử lý những việc này trước, cũng thay dì Chu chia sẻ một số việc nhà.

Đồng thời, con cũng có thể học hỏi trước, như vậy sau này sẽ không bối rối khi đối mặt với bất kỳ việc gì, không để người khác coi thường.” Cố Tài Hoa nghe xong, hiện tại trong nhà không có người chủ trì chính, những việc này quả thực do một mình dì Chu lo lắng, những năm nay dì đã thực sự quá mệt mỏi, bây giờ lại bị bệnh, để tiểu thư văn phòng đại lý dì Chu làm một số việc, cũng không có gì.

Cố Tài Hoa nghĩ lời con gái mình nói cũng có lý.

Nếu con gái gả vào nhà họ Tô, cũng sẽ học cách xử lý những việc này.

Tốt nhất là nhân cơ hội này để rèn luyện khả năng xử lý công việc của con gái, như vậy khi gả đi sẽ không vội vàng.

Cố Tài Hoa liếc nhìn con gái mình.

Như trút được gánh nặng, ông lập tức đồng ý: “Cứ làm theo lời

con.

Ta đi nói chuyện với dì Chu." Thịnh nói thêm: "Gia đình chúng ta chủ yếu sống dựa vào di sản tổ tiên để lại.

Mấy ngày trước con xem sổ sách của dì Chu, phát hiện mỗi tháng trong nhà có một lượng lớn bạc xuất ra, nhưng người làm công thì không nhiều.

Trong nhà có một số nữ hầu cả ngày nhàn rỗi, có bạc thì tiêu.

Thay vì để ở nhà cất giữ, con không bằng mang ra phát đi.

Cha thấy sao?" Về điểm này, rõ ràng Thịnh hôm nay không nói về nhân tài.

Không có vài tháng phục vụ.

Sống dựa vào di sản tổ tiên để lại.

Sau khi phụ thân qua đời, hắn và nhị ca bên cạnh đã chia nhà, tài sản cũng phân chia.

Lúc đầu, phụ thân hắn không còn được như khi còn sống.

Bây giờ nhị ca lại lấy đi một phần, tự nhiên ít đi một nửa.

Ngoài ra, những năm gần đây, một số doanh nghiệp bên ngoài ngày càng sa sút, tiêu xài hoang phí.

Những chuyện này khiến Cố Tài Hoa có chút bực mình, không đi.

"Con có thể làm một chút.

Nhà chúng ta không có người nhàn rỗi." Dì Chu bị bệnh, không còn sức lực nữa.

Mặt khác, chỉ cần con bé có xuất phát điểm tốt, ông ta sẵn lòng chăm sóc và rèn luyện.

Chuyện ma quỷ đã qua đi, mọi người cũng ngầm hiểu mà không

nhắc lại nữa, dường như ai đúng ai sai, ai đã gây ra ma quỷ đều không còn quan trọng.

Hai mẹ con bước ra khỏi sân của dì Chu.

Hà Tịch Sanh khẽ mỉm cười.

Không thể trông cậy vào sự ủng hộ của phụ thân, chỉ có thể từ từ đối phó với phụ thân.

Bên kia, Vân Khê cũng đang vội vã đi về phía bên đó.

Vân Khê đã lâu không ra ngoài một cách thoải mái, trên mặt nàng vẫn còn những vết cào đỏ, cảm thấy khó coi, nhưng không còn cách nào khác, dì bị bệnh nằm liệt giường, không thể không đi thăm.

Trước khi rơi vào hôn mê, hắn đột nhiên nhìn thấy vị trí mà nữ hầu vừa đứng, dường như có hai quả cầu kim loại, kích thước bằng một quả cầu thủy tinh hình vuông.

Một loại khí gây mê nồng độ cao.

Hắn cảm thấy mình đã bị trúng chiêu.

Ý nghĩ cuối cùng trước khi hôn mê.

Lúc đó, tàu ngầm bị bao phủ bởi một lớp băng dày.

Hàng chục người đang bận rộn, trong đó hơn mười người mặc bộ đồ không gian đặc biệt nổi bật.

Chỉ thấy một thành phố bị bao vây, bàn tay họ đối diện với lớp băng bên dưới, như đang treo thứ gì đó, cảm thấy cứng rắn.

Chương 677

Nếu bất kỳ ai từ giới Đỏ nhìn thấy chắc chắn sẽ chỉ vào nhóm người mặc bộ đồ du hành vũ trụ và hét lớn, "Mẹ kiếp, lính bộ binh từ lực..." Khi họ di chuyển, lớp băng bên dưới lại nứt ra, rồi một chiếc tàu ngầm như được cẩu bằng một cần cẩu khổng lồ, từ từ phá vỡ lớp băng trong không khí loãng, nổi lên mặt nước.

Ba nữ hầu đeo mặt nạ đứng im lặng nhìn đám đông bận rộn.

Nhanh chóng, cửa tàu ngầm được mở ra, một nhóm người vũ trang đầy đủ bước vào, không phân ngày đêm khiêng ba người được điểm danh ra ngoài.

Một nghiên cứu viên đeo kính cung kính bước đến gần ba nữ hầu, nói: "Thưa các tiểu thư, mọi việc đều thuận lợi.

Tôi đã thu thành công văn bản thử nghiệm!

Kết quả của tôi [Chất gây mê nồng độ cao đối với người đột biến] rất hiệu quả." "Ừm!" Một trong số họ gật đầu: "Theo chỉ thị của chủ nhân, ba người đó sẽ được đưa đến viện nghiên cứu dưới lòng đất ở Bắc Cực gần đó.

Còn về tàu ngầm hạt nhân, hãy để tôi lái nó về bến tàu của viện nghiên cứu Bắc Cực!" "Phải, mệnh lệnh của chủ nhân cao hơn tất cả!" Cầm một cây chổi, nghiên cứu viên đứng cung kính, "Vậy tôi về nhé!" "Ừm, tôi không cần nhắc lại quy tắc an toàn!" Cô nàng hài lòng với hành vi của nghiên cứu viên.

Bất kỳ ai không tôn trọng chủ nhân đều sẽ bị tiêu diệt.

Nghiên cứu viên này dường như có lễ phép.

Chỉ có thế thôi.

“Tôi hiểu!” Nghiên cứu viên chỉnh lại kính.

Đôi mắt anh ta tràn đầy nhiệt huyết.

Anh ta có lòng ngưỡng mộ mạnh mẽ đối với chủ nhân và tình yêu đối với việc nghiên cứu người đột biến.

“Anh ta sẽ ngủ mãi!” “Hiểu được thì tốt!” Cô nàng cười, nhìn hơn mười lính bộ binh từ lực kia, nói: “Chủ công không hài lòng với tiến độ nghiên cứu.

Hiện tại, chỉ mới chế tạo được vài phiên bản yếu hơn của Vạn Từ Vương...” “Xin lỗi, thực sự là vì các hạng mục thử nghiệm quá ít!

Tôi chỉ nghiên cứu được những người đột biến tội phạm.

Thật...” “Anh đang trách cứ chủ nhân của mình sao?” Sát khí trong mắt cô nàng như biến thành vật chất, nhìn chằm chằm nghiên cứu viên đeo kính.

“Không, thuộc hạ tuyệt đối không than phiền...” Dưới ánh mắt của cô nàng, nghiên cứu viên đeo kính run rẩy như một con ếch bị rắn trừng mắt.

“Đừng có lúc nào cũng than phiền như vậy chứ!” Cô nàng liếc nhìn nghiên cứu viên đeo kính đang hoảng loạn, nói: “Trong căn cứ chính ngay cả tội phạm cũng không có.

Không thể dựa vào DNA của mẹ Vivian để nhanh chóng chế tạo bộ đồ tác chiến đa năng sao?” Nghiên cứu viên đeo kính không khỏi cảm thán, các dữ liệu thí nghiệm trong căn cứ chính không hề cung cấp 0.1 điểm dữ liệu cơ sở, nhưng có một tin xấu, nghiên cứu của anh ta sắp có kết quả, nhưng nghiên cứu chưa đưa ra kết quả làm chủ nhân hài lòng, thực sự không phải là một tin tốt, xem ra phải tăng tốc rồi.

Vì vậy hắn đơn giản là không trang điểm nữa, mang theo một

khuôn mặt anh tuấn đi lại ở đó.

Chiều cao của tiền tuyến kịch liệt và tư thế ngồi cho thấy một sự thật, đó là hắn đã hoàn toàn biến thành một người phụ nữ từ trong ra ngoài.

Thực ra, Charles cũng đã từng do dự, thất vọng, bất lực, hận thù.

Nhưng cuối cùng, hắn đã chấp nhận hiện thực.

Thậm chí đôi khi vẫn cảm thấy việc làm phụ nữ không tệ.

Sau khi tắm xong, Charles theo thói quen đứng trước gương trang điểm, nhưng khi lấy bút kẻ mày, hôm nay hắn không cần trang điểm, cũng không cần phải làm gì nữa.

Hắn vui vẻ ném bút kẻ mày lên bàn trong phòng tắm.

Tuy nhiên, khi nhìn vào khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ trong gương, Charles thử trang điểm nhẹ nhàng như phụ nữ.

Hắn dần dần học cách trang điểm, lấy bút kẻ mày, nhẹ nhàng kẻ lên trán, một đôi lông mày thanh tú nhanh chóng xuất hiện.

Sau đó lấy son môi.

Chà xát giữa môi.

Trong gương, một khuôn mặt tuyệt sắc của đàn ông dần hiện ra dưới lớp trang điểm.

Đúng là một tiểu ác ma quyến rũ!

Charles nhìn hình ảnh trong gương, có chút tự hào nói: "Xem ra làm phụ nữ cũng tốt!" Lúc đó, cửa căn hộ đột nhiên bị gõ.

"Cốc, cốc..." Mặc dù đã biến thành một người phụ nữ, nhưng một số thói quen của đàn ông vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Khi một người phụ nữ độc thân ở nhà, Charles không hề lúng

túng, chỉ thờ ơ mở cửa: “Anh tìm ai?” “Chào, quý cô xinh đẹp!” Bên ngoài, một thanh niên mặc bộ vest có vẻ xanh xao, cầm một chiếc túi nhỏ, mỉm cười với Charles.

“Hôm nay thời tiết đẹp phải không?” “Có lẽ vậy, tôi không có thời gian ra ngoài!” Charles thờ ơ trả lời, rồi hỏi: “Có chuyện gì khác không?” “Đúng là một quý cô!” Chàng trai trẻ mặc vest lấy ra một hộp quà đẹp mắt từ túi xách: “Tôi là nhân viên bán hàng của công ty nước hoa Thản Ni Tư, công ty chúng tôi gần đây đã ra mắt một sản phẩm mới xuyên thế kỷ...” “Xin lỗi, tôi không hứng thú với nước hoa!” Charles ngắt lời nhân viên bán hàng, nói.

“Không, xin đợi.

Xin hãy cho tôi ba phút.

Cô không cần trả một xu nào.

Chỉ cần thử sản phẩm mới của tôi và đưa ra những gợi ý có giá trị cho tôi.

Chương 678

Vậy thì lọ nước hoa 'Mũi Tên Tình Yêu' mới nhất này sẽ thuộc về cô." Nhân viên bán hàng nói nhanh, sợ bị Charles từ chối.

"Không cần trả tiền sao?

Cho tôi dùng thử miễn phí?" Charles có chút hứng thú với loại nước hoa này, không phải vì miễn phí, mà vì loại nước hoa này: Lợi nhuận từ đâu mà có?

"Công ty chúng tôi là một công ty mới!" Nhân viên bán hàng nói, mở hộp nước hoa, thực ra chỉ là một lọ nhỏ bằng ngón tay cái: "Hiện tại chúng tôi đang tích lũy sự ủng hộ của công chúng.

Vì vậy, chỉ cần cô gửi kinh nghiệm sử dụng nước hoa 'Mũi Tên Tình Yêu' đến địa chỉ trên hộp quà cho tôi, thì mẫu thử này hoàn toàn miễn phí!" "Ông chủ của anh đúng là người tinh ranh!" Charles nhìn lọ nước hoa màu tím nhỏ bằng ngón tay cái.

Hắn ghét những lọ nước hoa tinh xảo, rất thích nước hoa màu tím.

Tuy nhiên, trong thời gian thử nghiệm, hắn vẫn giả vờ đọc tài liệu tiếp thị của chàng trai bán hàng.

Về cơ bản là giống nhau, không có gì khác biệt.

Chu Dã lái xe trực tiếp dừng ở lối vào cầu thang của tòa nhà giáo dục Đại học Helena, sau đó trực tiếp xuống xe, tựa vào xe đợi người cần gặp.

Kaya là một tân sinh viên, mẹ cô là người da trắng, cha là người da đỏ.

Mặc dù về ngoại hình không khác gì người da trắng bình thường, nhưng cô vẫn tuân theo truyền thống cổ xưa của người da đỏ, hoàn

toàn hiến dâng bản thân cho người mình yêu nhất.

Vì vậy, mặc dù có nhiều nam sinh theo đuổi ở trường đại học, cô không hề hứng thú, càng không nói đến việc ở bên họ.

Lúc đó, cô đang lo lắng.

Cô mong giờ học nhanh chóng kết thúc để có thể đến văn phòng luật sư giải quyết công việc.

Mấy ngày trước, bang đột nhiên gửi thông báo đến bộ lạc này, yêu cầu họ lập tức rời khỏi vùng đất đang cư trú, vì có người đã mua đất tư nhân.

Lúc đó, một nhóm thanh niên trong bộ lạc định cầm súng giết chết người phụ trách truyền đạt thông tin và phó trưởng làng, nhưng Kaya, người được giáo dục cao, biết rằng điều đó sẽ không giúp ích gì, mà chỉ khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn.

Vì vậy, cô đã đến văn phòng luật sư để hỏi ý kiến, tốt nhất là giải quyết vụ việc này bằng pháp luật.

Dù sao, bộ lạc Ngân Hồ đã sinh sống và phát triển trên vùng đất này hàng nghìn năm.

Theo luật pháp Mỹ, những người đã sinh sống trên đất vô chủ 50 năm sẽ tự động có quyền sở hữu vùng đất đó.

Kaya đã kiểm tra dữ liệu pháp lý và tin rằng mình có thể giúp bộ lạc giành được quyền sở hữu đất đai.

Khi giáo viên ra lệnh tan học, Kaya vội vàng thu dọn túi xách, đi ra khỏi lớp học.

“Này, Kaya, hôm nay nhà anh có một bữa tiệc.

Em có muốn đến không?” Một chàng trai cao lớn bước đến, với vẻ mặt quen thuộc.

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú!” Kaya lo lắng bước nhanh, đi thẳng qua bên cạnh chàng trai trẻ.

“Haha, Anderson, xem ra cậu cũng không được!” Một nhóm bạn bè bên cạnh chàng trai trẻ chế giễu, “Xem ra công chúa nhỏ của người da đỏ không có hứng thú với cậu rồi!” Thích thú, thú vị!

Anderson có một khuôn mặt đầy thách thức.

Là một thành viên của đội bóng đá trường, anh ít khi bị đánh bại trước mặt các cô gái xinh đẹp, nhưng rõ ràng Kaya không có hứng thú với anh, nhưng anh coi đó là một thử thách cá nhân.

“Haha.

Tôi hy vọng cậu sẽ luôn tự tin như vậy!” Một nhóm bạn bè vây quanh Anderson, đi ra ngoài.

Kaya bước đi vội vàng, đột nhiên phát hiện mình bị một bức tường chặn lại.

“À há, là một trong những người sáng lập, sao tôi có thể không có một năng lực hữu ích chứ?” Chu Dã cười nói.

Đương nhiên, đó chỉ là lời ngụy biện của Chu Dã.

Một người có thể công khai phát huy năng lực của mình.

Từ khi hình thành sự sống, một người không thể tự mình giải quyết tất cả các vấn đề.

Nếu không, anh ta sẽ không tìm kiếm một phương pháp sản xuất siêu nhân quy mô lớn.

Tự học với màu đỏ và màu trắng trực tiếp tốt biết bao nhiêu.

Ngay cả ông chủ cũng không xem ba dáng vẻ ngốc nghếch cuối cùng.

Tại căn hộ của Chu Dã ở St.

Petersburg.

Là một người sinh ra ở Trung Quốc, Chu Dã đã thấm nhuần khái niệm mua nhà và sở hữu nhà vào tận xương tủy.

Về cơ bản, Chu Dã có nhà ở mọi thành phố lớn, giành được khi hiểu về sự tan rã.

Chương 679

Không hề rẻ.

“Người yêu dấu, anh thực sự có thể giúp đỡ sao?” Khát khao vô tận hiện rõ trên khuôn mặt Katerina, đôi mắt cô như nước đang nhấn chìm Chu Dã.

“Phải, người yêu dấu, tôi có thể giúp được!” Anna sinh ra dưới lưỡi hái, lớn lên ở đó, đối với nơi đó vẫn có một chút tình cảm.

Về cơ bản đã kế thừa chế độ của nơi đó.

“Tất cả đều hy vọng tôi giúp đỡ sao?” Chu Dã ôm hai người phụ nữ của mình, tay hắn vuốt ve lưng họ, thỉnh thoảng cắn vương miện ngọc trai nhỏ.

“Ừm!” X2 Cả hai người phụ nữ đều gật đầu, Anna nói: “Sau khi anh giúp đỡ, em có thể cùng anh rời khỏi thế giới này, không có bất kỳ điều kiện phụ nào.

Em sẽ không bao giờ cảm thấy mình nợ tổ quốc!” “Em cũng vậy sao, Katerina?” Chu Dã lại nhìn Katerina, hỏi.

“Vâng, người yêu dấu, em cũng giống Anna!” Katerina cũng lắc bím tóc sau gáy, gật đầu.

“Được thôi.

Tôi sẽ giúp đỡ!” Chu Dã ôm chầm lấy hai người phụ nữ.

“Nhưng để bồi thường, em phải cho tôi.

Hắc hắc hắc, cạn ly vì tổ quốc!” Một chiếc lá rau đã hỏng!

Là một người phụ nữ Liên Xô trưởng thành trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Katerina không thể chấp nhận loại đàn ông lùn này.

Mặc dù cô cũng cảm thấy rất keo kiệt và phấn khích, chỉ là không thể chấp nhận, nhưng hôm nay cuối cùng cũng có lý do để chấp nhận.

Vì tổ quốc của cô.

Còn việc có thoải mái hay không, cô không rõ.

Trong phòng ngủ, tiếng kèn lại vang lên.

Đương nhiên, Anna cũng không thoát khỏi.

Lúc này, tại Liên Xô.

Tổ Đặc Nhiệm Bộ Quốc Phòng, kế hoạch người yêu cũ bị ám ảnh 3354 – Căn cứ ngầm.

"Bây giờ làm thế nào?" King Kong Hùng bất lực nhìn hai đồng đội, hỏi.

"Tôi tin rằng nếu không có Bác sĩ Chu Dã và Katerina, tôi có thể giết Kuratov!" Là người lớn tuổi nhất trong nhóm, Stas có phong cách lãnh đạo nhóm.

"Đừng đùa nữa!" Mặc dù người đàn ông đeo kính thích giả vờ, nhưng anh ta có chút tự ý thức.

"Nếu Bác sĩ Chu Dã không có kế hoạch và giúp phẫu thuật!

E rằng tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi!" "Haizz, thực sự hơi quá phụ thuộc vào người Trung Quốc rồi!" Stas hơi bất mãn với người đàn ông đeo kính.

"Tôi không phụ thuộc vào ai, tôi chỉ nói lên một sự thật!" Người đàn ông đeo kính cũng giống như Stas, kiên trì với quan điểm của mình.

Thấy không khí giữa ba người ngày càng tệ, đại diện Bộ Quốc Phòng, đội trưởng tổ đặc nhiệm Larina nói: "Được rồi, đừng tranh cãi nữa.

Có lẽ Kuratov không mạnh như chúng ta dự đoán?

Có lẽ tôi có thể giải quyết cuộc khủng hoảng này mà không cần sự giúp đỡ của Bác sĩ Chu Dã?" "Được thôi.

Cứ để sự thật nói lên đi!" Người Đá đứng dậy, mặc bộ đồ sám hối giống như Assassin's Creed, bước ra ngoài.

"Tôi hy vọng vậy!" Người đàn ông đeo kính đi theo ra ngoài.

King Kong Hùng nhìn hai người, không biết phải làm gì.

Bất lực, anh ta chỉ có thể đi theo hai người đó.

Ba người hợp thành nhóm đi đánh BOSS.

Kết quả, Người Đá bị ba quả đạn chống tăng RPG-7 đánh bất tỉnh.

Mặc dù được bao phủ bởi lớp đá dày, nhưng vô ích.

Không thể chịu nổi sóng xung kích sau vụ nổ.

King Kong Hùng (Batman) bắt động vật hoang dã bằng lưới đặc biệt.

Người dịch chuyển Bao Ất là người bi thảm nhất.

Sau khi trực tiếp lật đổ một nhóm binh lính nhỏ, khi đang tạo dáng thì bị choáng bởi bom gây mê của xạ thủ.

"Em sẽ dạy chàng luyện kiếm!" Thấy Chu Dã chấp nhận quay về, Thiết Phiến công chúa vui mừng kéo Chu Dã đi luyện kiếm.

Chương 680

“Luyện kiếm...” Chu Dã cau mày, luyện tập căn bản.

Không luyện thì kém cỏi, nếu luyện nữa thì sẽ đạt đến trình độ cao.

Thật khó hình dung.

“Chàng không luyện kiếm cùng em sao, trượng phu?” Thiết Phiến công chúa với vẻ mặt u oán, ánh mắt bi thương khiến Chu Dã một trận xót xa.

“Ta hy vọng, ta có thể không làm vậy!” Chu Dã nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Ta chỉ sợ ta vụng về, sẽ làm nàng bị thương!” “Không sao, em sẽ cẩn thận!” Thiết Phiến công chúa vui vẻ nói.

Cùng lúc đó, đột nhiên truyền đến tiếng một cô gái trẻ: “Ồ, tỷ tỷ, em mới rời đi hai ngày mà tỷ đã tìm được trượng phu ưng ý rồi.

Nhanh quá!” Theo tiếng nói, một cô gái trẻ vận y phục màu cam xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn Thiết Phiến mặt đỏ bừng, nàng trêu chọc hỏi: “Đây là tỷ phu của muội ư?

Tỷ phu thật là đẹp trai!

Nhà có phòng không?

Có núi không?

Gia đình tỷ phu thế nào?

Sau khi muội muội kết hôn sẽ không phải chịu khổ chứ?” “Nha đầu thối, con đó!” Thiết Phiến đẩy em gái ra, bất mãn nói: “Ta tìm trượng phu, tìm trượng phu mà sao con lại nói rõ vậy?” “Ha, nước đã

đổ đi rồi...” Cô gái nhỏ không hề để tâm đến hành động của tỷ tỷ, lại trêu chọc Chu Dã: “Vị tỷ phu này, chàng không quan tâm đến thê tử của mình, để chị dâu chàng bị bắt nạt sao?” Chu Dã không nói nên lời, đối mặt với cô em vợ quen thuộc như vậy, Chu Dã cảm thấy áp lực lớn.

Tên của em vợ là Hà Mặc.

Lão Thiết không sai!

Sau một đoạn giới thiệu ngắn, cuối cùng Chu Dã cũng biết tên em gái của Thiết Phiến công chúa là Hà Mặc.

Ừm, tên của tỷ tỷ ta là Thiết Phàm, Hà Mặc.

Lão Thiết, không vấn đề gì.

Hắn nâng bàn, thực ra, Chu Dã khi xem phim đã không xem kỹ toàn bộ bộ phim.

Thật sự quá tệ, không thể xem.

Hắn đã bỏ qua gần hết, nhưng Thiết Phiến công chúa tên là Hà Mặc.

Biên kịch bị điên sao?

Sử dụng internet trong phim này thực sự không có vấn đề gì sao?

Nếu tỷ phu của tôi không đẹp trai, Chu Dã, nếu tôi không có móng vuốt, tôi sẽ không thích đâu.

Tuy nhiên, Chu Dã quen thuộc với em gái Hà Mặc.

Hà Mặc rõ ràng giống một viên ngọc hơn, không phải tỷ tỷ của cô.

Vừa nhìn thấy Chu Dã, cô đã biến thành người si tình.

Nếu không có Thiết Phiến công chúa ở bên cạnh ngăn cản, e rằng cô đã sớm chui vào lòng Chu Dã rồi.

Sau một tràng cười nữa, ba người về động phủ ăn cơm trưa.

Phải, đúng vậy.

Vào những ngày đó, không có ba bữa ăn mỗi ngày.

Hai bữa một ngày là bình thường.

Trong nhà yêu quái cũng không có thức ăn thừa.

Buổi tối, trời vừa tối, sau bữa tối, Chu Dã bị Thiết Phiến công chúa kéo ra ngoài.

Hai người định kết hôn vào buổi trưa.

Mười ngày sau, vào một ngày rất tốt lành, lúc đó sẽ phát thiệp mời, mời các yêu tinh và quỷ hồn khắp nơi tham dự lễ cưới của Thiết Phàm và Chu Dã.

"Cha, Chu Lang, đừng để Nha đầu phát hiện!" Thiết Phiến công chúa cũng không nói nên lời trước cô em gái si tình của mình, níu lấy Chu Dã than vãn, nếu không bị nhìn chằm chằm liên tục, e rằng Nha đầu đã sớm xuất hiện trước mặt Chu Lang rồi.

"Ừm!" Mặc dù Chu Dã cởi mở với tất cả mọi người, nhưng mọi việc nên ưu tiên xem xét.

Ừm, rõ ràng, em gái của tôi xinh đẹp hơn, đương nhiên, tôi phải tu luyện tốt Thiết Phiến công chúa trước.

Đúng như Chu Dã dự đoán, mười ngày trôi qua nhanh chóng.

Trong thời gian này, Hậu Thổ cũng đã báo cáo một số việc.

Chương 681

Tất cả các sắp xếp đều đã được thực hiện.

Chỉ cần có mệnh lệnh của hắn, toàn bộ thế giới mới có thể rơi vào hỗn loạn.

Một ngày nọ, trong động Hương Tiêu trên núi Bích Vân, đèn lồng được trang trí rực rỡ.

Hôm nay, tất cả yêu quái đều là thuộc hạ của Thiết Phiến công chúa trong lễ cưới.

Không còn cách nào khác, "420".

Ai bảo Thiết Phiến công chúa bá đạo trong vùng này?

Công chúa Quạt Ba Tiêu, bảo bối pháp khí trời sinh, không nên quá dễ dàng đối phó với tiểu ác ma.

Nhanh chóng, các nữ hầu gác cổng đã chất đầy những món quà do tiểu ác ma cấp dưới gửi đến.

Giờ lành đã điểm.

Thiết Phiến công chúa, mặc bộ hỷ phục màu đỏ, dưới sự dẫn dắt của tỷ tỷ, bước vào đại sảnh, tràn ngập lời tán thưởng.

Thiết Phiến công chúa thực sự như một tiên nữ hạ phàm đến thế giới hôm nay!

Một tiểu yêu tinh thiếu dây thừng trong đầu.

Có thấy một sợi lông cừu dưới mũ không?

"Tân lang trông thật là đẹp trai.

Thiết Phiến công chúa thật là một cặp đôi hoàn hảo.

Chúc công chúa và trượng phu trăm năm hảo hợp!" Dùng bộ não, hắn biết mình phải cứu gia đình.

Chu Dã, trong vai tân lang, cũng đứng trên sân khấu đại sảnh, chờ đợi Thiết Chùy dẫn Thiết Phiến công chúa đến.

"Bái thiên địa..." "Hai lạy đại sảnh..." "Phu thê đối bái..." "Vào động phòng..." Trước khi lời của người chủ trì lễ cưới dứt, một giọng nói trầm đục truyền đến.

"Ta không đồng ý, lão Ngưu..." "Hả?" Chu Dã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con quái vật đầu có hai sừng sừng sững bước vào, phía sau là mấy con quái vật trông như chó săn.

"Ngưu Ma Vương!" Chu Dã hừ một tiếng, cuối cùng tên này cũng xuất hiện.

"Hôn nhân của em gái ta cần ngươi đồng ý sao, con quái vật xấu xí?" Nha đầu không chút do dự đứng dậy, chỉ vào con trâu sữa xấu xí đó: "Hả?" "Thiết Phiến!

Nàng đã quên lời thề tình yêu vĩnh cửu của ta rồi sao?" Ngưu Ma Vương nói với vẻ mặt từ ái.

"Phì, ai thề với ngươi?" Thiết Phiến công chúa giận dữ ngẩng đầu, chỉ vào Ngưu Ma Vương, mắng chửi: "Cái đồ xấu xí này cứ bám riết lấy ta.

Hồi nhỏ ai nói chuyện với ngươi chứ?" Vừa nói, Thiết Phiến công chúa nhanh chóng nắm lấy tay Chu Dã, nước mắt như sắp tuôn ra.

Chu Dã cười vỗ vỗ tay Thiết Phiến công chúa, nói: "Người không biết xấu hổ, không thể đánh bại được.

Huống hồ, một con trâu cái không biết xấu hổ lại khóc lóc sao?" "Nhưng miệng ngươi không có đạo đức, sỉ nhục thê tử của ta.

Ngươi có thể ở lại đây sao?" "Ngươi tưởng mình là ai?" Một nhóm lính tạp nham phía sau Ngưu Ma Vương hét lên.

"Cút đi!" Lời vừa dứt, Ngưu Ma Vương và mấy con lính tạp nham, như bị một chiếc búa sắt nặng vạn cân đánh trúng, lăn ra khỏi động núi.

Chu Dã từ từ bước ra ngoài.

Hắn không muốn động phủ của Thiết Phiến công chúa biến thành nơi đẫm máu.

Dù sao, đó cũng là nhà của nàng.

"Tỷ phu mạnh quá..." Nhìn vóc dáng anh tuấn của Chu Dã, Nha đầu vui vẻ nhảy nhót cùng em gái mình.

"Người yêu của ta là một anh hùng vô cùng vĩ đại..." Lúc này, Thiết Phiến công chúa lại nói những lời như vậy.

Trong số các cô gái, ai mà không có tình cảm với anh hùng?

Nàng rất vui khi thấy trượng phu của mình mạnh mẽ đến vậy.

Tuy nhiên, nàng vẫn lo lắng trượng phu sẽ bị tổn thất.

Thiết Phiến công chúa nhanh chóng kéo tỷ tỷ của mình, cầm Quạt Ba Tiêu chạy ra khỏi động.

Nàng định quạt bay Ngưu Ma Vương đi nếu có chuyện gì xảy ra.

Dù sao, nàng sẽ không nói chuyện đạo đức giang hồ với con trâu xấu xí đó.

Phải, chỉ cần được chàng thường xuyên ở bên, đàn ông ba vợ bốn thiếp thật sự quá đáng thương, không nói gì khác, riêng phụ thân đã có mười mấy tiểu thiếp rồi.

Bằng thủ đoạn mị hoặc học được từ Khoa Khố Phúc Khắc Tư,

không khó để khiến Chu Dã mê mẩn thần hồn điên đảo.

Chương 682

Chờ đã, không phải.

Tiểu Ngọc chỉ bị tình yêu vây khốn, nên không hề suy nghĩ gì, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì cực kỳ sai lầm.

Vì phụ thân mà cố tình đưa hắn ra cổng để người khác nhìn thấy sao?

Không giống phong cách của nàng.

Nếu trước đây có bất kỳ yêu quái nào từng quấy rầy, nàng biết hắn chắc chắn sẽ khiến gia đình yêu quái đó biến mất không dấu vết.

Vì sao lại khao khát đưa hắn ra cổng như vậy?

Trong nhà, Tiểu Ngọc quay đầu nhìn Lão Hồ Ly Vương nói: "Phụ thân, hôm nay người không vui sao?

Người dám khuyến khích con gái mình trở thành một đứa trẻ?" Khụ khụ.

"Ta không muốn thấy con gái đáng yêu của ta đau lòng sao?" Lời của Dự Miên khiến Lão Hồ Ly Vương ho khan một tiếng.

"Thật sao?" Ngọc bán tín bán nghi hỏi.

"Đương nhiên là thật!" Lão Hồ Ly Vương nhanh chóng mặt tái mét, nói: "Nếu con không trả thù như vậy, thì bây giờ phụ thân sẽ giúp con dạy dỗ thằng nhóc đó!" "Đủ rồi, phụ thân..." Ngọc diện cười lạnh nói: "Hắn đã biến con trâu xấu xí đó thành lẩu bò béo rồi.

Người muốn tặng lông hồ ly cho hắn sao?" "Con nhóc chết tiệt.

Không biết giữ thể diện cho phụ thân chút nào!" Lão Hồ Ly Vương thực sự muốn khóc.

Hắn đã làm tất cả những việc không nên làm, giao con gái cho tất cả mọi người, bất kể lớn nhỏ.

Mặc dù đương nhiên hắn không thể đánh bại trượng phu của Thiết Phiến công chúa, nhưng cũng không thể vì thế mà để lộ nhược điểm!

"Nếu có yêu cầu, cứ nói đi, phụ thân!" Ngọc diện thong thả quay về chỗ ngồi, cầm ấm trà rót cho mình một chén trà.

Nàng nhấp một ngụm, nói: "Người đang âm mưu chống lại người khác sao?" "Con gái đáng yêu, chỉ cần Chu Dã đồng ý lấy Quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến công chúa làm của hồi môn!

Phụ thân sẽ đồng ý gả con cho hắn!" Đuôi hồ ly của Lão Hồ Ly Vương cuối cùng cũng lộ ra.

"Ồ, hóa ra người đang âm mưu quạt phong ba tiêu của người khác!" Ngọc diện lập tức hiểu ra.

"Chàng trai thân mến, chẳng phải khi Bắc Đẩu nghịch hành sau trăm năm sao?" "Được rồi, con sẽ thử, nếu không được thì con cũng không thể làm gì!" Ngọc diện nói vậy, nhưng trong lòng không vui, dù sao lời của Lão Hồ Ly Vương giống như bán con gái vậy.

"Ha ha ha, con gái đáng yêu, con đã đồng ý rồi!" Lão Hồ Ly Vương cười vui vẻ, "Đi, ta đi cùng con xem Chu Dã đã biến con trâu xấu xí thành lẩu bò béo!" "Hừ..." Mặc dù trong lòng không vui, Ngọc diện vẫn đứng dậy, cùng Lão Hồ Ly Vương đi về phía chợ.

Lúc này, tại quán trà ở chợ.

Chu Dã đang uống trà và ăn vặt.

Khi có thời gian rảnh, hai chị em Thiết Phàm sau khi hoàn thành mục tiêu mua sắm hôm nay đã tìm đến hắn.

“Chu Lang, em về rồi...” Thiết Phiến công chúa cầm Nha đầu, hai người trực tiếp ngồi xuống trước bàn của Chu Dã.

“Uống một chén trà nghỉ ngơi đi!” Chu Dã rót trà cho hai người phụ nữ, nói: “Hôm nay thu hoạch thế nào?” “Tuyệt vời lắm!

Tỷ phu, em kể cho anh nghe một chuyện.

Hôm nay, một số thương nhân tự xưng mang đến rất nhiều sản phẩm mới...” Nha đầu nhảy cẫng lên, khoe khoang những gì mình đã thu hoạch...

Thiết Phiến công chúa chỉ ngồi đó, im lặng lắng nghe lời của em gái, nhưng trong mắt nàng chỉ có trượng phu của mình.

Chùy Tử mỉm cười lắng nghe những âm thanh vui vẻ phát ra, vô cùng không thành thật nắm lấy chiếc quạt sắt trên bàn.

“Đáng ghét, chàng rể tính toán với chị, em không thèm nói chuyện với chàng nữa!” Chùy Tử nói, đưa tay nắm chặt lấy tay Chu Dã, “Chàng rể không thể kỳ quái được, em cũng muốn!” Chu Dã nhìn hai bàn tay bị hai chị em nắm chặt, khổ não nói: “Làm sao ta uống trà đây?” “Không dễ đâu!” Chùy Tử vừa nói vừa cầm một miếng bánh ngọt, đưa cho Chu Dã, nói: “Nào, em đút chàng rể, há miệng đi!” “Nha đầu kia, ta đang ở bên ngoài!” Thiết Phiến đỏ bừng mặt, mắng.

Chùy Tử thờ ơ đáp: “Vậy thì sao?

Ngoài này, trên lầu hai… có ai không?

Chị, chẳng phải đó là chàng rể của chị sao?” “Này…” Thiết Phiến nhìn xung quanh, quả nhiên không có ai khác, vậy là vội vàng bưng chén trà rót cho chồng một chén.

Chu Dã nhìn hành động của hai chị em, có chút muốn thử.

Dù sao đi nữa, khi còn đi học, hắn luôn bị những cặp đôi yêu

đương kia làm cho tự ti tột độ.

Đã có cơ hội, hắn đương nhiên nên thử loại tình yêu công khai này.

Hắn há miệng ăn bánh ngọt mà Chùy Tử đút, sau đó chờ Thiết Phiến đút trà.

Ba người vừa rồi đã phô diễn tình yêu ở lầu hai không người.

Điều đáng tiếc duy nhất là không có một con chó độc thân nào để ngược đãi.

Thật sự không thoải mái.

Chương 683

Trong lúc Chu Dã đang thầm phỉ báng, bỗng nhiên có một trận cười vang lên: "Ha ha ha, hôm nay Công chúa Thiết Phiến và phu quân ghé tiệm, thật sự khiến tiệm rạng rỡ hẳn lên…" "Ách!" Chu Dã suýt sặc.

Theo tiếng nói, hai bóng người bước lên lầu hai.

Người đi trước là một ông lão khoảng hơn 50 tuổi, phía sau là một cô gái trẻ duyên dáng mặc váy liền màu trắng.

"Hôm nay thiếp chỉ ở đây nghỉ ngơi cùng trượng phu.

Ngài dám quấy rầy Lão Hồ Ly Vương sao!" Thiết Phiến đứng dậy mỉm cười nói: "Ha ha ha, Công chúa Thiết Phiến thật khách khí quá rồi, phu quân của Công chúa Thiết Phiến, đúng là một nhân tài kiệt xuất biết bao!" Lão Hồ Ly Vương cười nói.

"Không, Lão Hồ Ly Vương hôm nay đến đây, e rằng ta có chuyện muốn nói!" Chu Dã ngồi yên không nhúc nhích, thờ ơ nói: "Ta cảm thấy cô nương phía sau Hồ Ly tinh trông quen mặt.

Ta không biết chúng ta đã gặp nhau ở đâu?" Chu Dã sớm đã nhận ra con Hồ Ly vừa bị hắn mắng đi.

Đạo An ngạc nhiên bật cười, giở trò nhỏ, chọc giận lão gia tử sao?

"Là tiểu nữ bên cạnh ta!

Con bé vẫn luôn ngưỡng mộ phu quân của Công chúa, vì vậy con bé không thể không quấn lấy ta đến thăm!" Bị Chu Dã hỏi thẳng thừng như vậy, Lão Hồ Ly Vương không hề tức giận, cười kéo con gái ra.

“Hôm nay, chàng phải xin lỗi ta!

Ta muốn mách!” Tiểu Vũ với gương mặt tươi cười chạy đến bên Thiết Phiến, nắm lấy cánh tay Thiết Phiến lắc mạnh.

“Chị Thiết Phiến, chị phải giúp em làm chủ.

Phu quân của chị đã sỉ nhục em!” Thiết Phiến lườm chồng một cái, sau đó mỉm cười an ủi: “Em Tiểu Vũ, phu quân của chị sỉ nhục em sao?

Nói cho chị biết, em gái, chị sẽ quyết định!” “Chị…” Tiểu Vũ thẹn thùng thì thầm vào tai Thiết Phiến một câu, giải thích lại lời Chu Dã, sau đó kéo Thiết Phiến đi về phía căn phòng bên cạnh.

“Chị, chị làm chứng cho em nhé…” Chu Dã nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút hoang mang.

Chuyện gì vậy?

“Ai là Cửu U Ma Đế?” Thiết Phiến ngơ ngác hỏi, nàng đã trở thành vợ của ai từ lúc nào?

“Cửu U Ma Đế là Chu Dã, chẳng phải Chu Dã là chồng sao?” Trương tò mò hỏi.

“Chàng Chu có biệt danh ‘Cửu U Ma Đế’ từ khi nào vậy?” Ngọc Hồ thắc mắc.

Đương nhiên là cuộc chiến với Quan Âm!

Trương không nhận ra Chu Dã, trực tiếp kéo Thiết Phiến và Ngọc Hồ ngồi xuống ghế sofa, nói: “Tôi, là Hoa Yêu Vương trên núi Quách Hoa.

Ngày hôm đó, tôi thấy hàng ngàn mặt trời cùng lúc mọc trên bầu trời.

Cả núi Quách Hoa bị nước biển nhấn chìm, Đông Thắng bị chia

thành ba mảnh, phía Tây biến thành hơn một trăm hòn đảo lớn nhỏ, phần núi phía Nam bị chia làm hai, còn phía Bắc thì như tuyết lại thêm sương, đất liền trực tiếp chìm xuống…" "Ừm…" Chu Dã không hề ngạc nhiên, hắn đã thấy tất cả trên không gian rồi.

Sau đó các Tinh Linh mới từ từ truyền tin tức!

Trương nói: "Tất cả đều là do Quan Âm vô tình giết chết vợ của Cửu U Ma Đế, vì vậy khiến hàng tỷ sinh linh phải chết theo, rồi chọc giận Thánh Nhân.

Chỉ khi tất cả các Thánh Nhân liên thủ, Thiên Địa mới trở về Hỗn Độn, loài người mới không bị diệt vong, nhưng cũng đã tiêu hao hết ma lực của tất cả các Thánh Nhân, khiến họ chìm vào giấc ngủ…" "Ôi!

Chị!

Em nhớ chàng rể của em!" Chùy Tử khóc òa.

"Em… rất nhớ… chồng của em…" Ngọc Hồ cũng khóc theo.

"Chờ đã.

Hai em, chờ ta hỏi Hoa Yêu Vương xem sau đó đã xảy ra chuyện gì…" Thiết Phiến cũng nén bi thương trong lòng, hỏi: "Hoa Yêu tỷ tỷ, có tin tức gì về chồng ta không?" "…." Trương Tiêu Đan ngập ngừng nhìn những người phụ nữ này, rồi ấp úng nói: "Tôi không còn tin tức gì về Chu Dã nữa.

Một số Ác Ma đã biến mất cùng Quan Âm ngày hôm đó, một số Ác Ma khác thì bị Di Lặc phục kích trong lúc chiến đấu với Quan Âm… Tôi không biết gì hơn nữa!" "Oa!

Chàng rể!" Nghe vậy, Chùy Tử không kìm được khóc lớn.

"Chồng!

Em sẽ trả thù cho chồng!

Ô ô ô…” Ngọc Hồ vừa khóc vừa hô hào đòi trả thù cho Chu Dã.

“Hai em.

Bây giờ điều quan trọng nhất đối với ta là điều tra rõ sống chết của chồng…” Thiết Phiến cố nén bi thương, nói: “Nếu chồng ta thật sự bị đám hòa thượng ngu ngốc của Phật giáo giết chết, ta sẽ chiến đấu vì hắn một ngàn năm, ta cũng sẽ yêu cầu những kẻ ngu ngốc đó trả máu bằng máu!” Trương Tiêu Đan nhìn đám phụ nữ khóc lóc ồn ào, thật đau đầu.

Nhưng không sao cả, Chu Dã nổi tiếng trong thế giới Ác Ma.

“Sinh bình đẳng, ai dám ngự trị trên thế giới này?” Hắn đã giành được rất nhiều fan hâm mộ.

Chương 684

Hơn nữa, vì một người phụ nữ mà đồ sát tất cả sinh vật, vì người phụ nữ mà chôn vùi cả sinh mạng của mình.

Rất nhiều nữ yêu tinh đều vô cùng yêu thích.

Họ chỉ coi hắn như một giấc mơ.

Thậm chí còn coi câu nói đó là điều kiện duy nhất để tìm bạn đời.

Vì vậy, rất nhiều tiểu yêu tinh bị ép buộc.

Có bao nhiêu Ác Ma nam từng là fan của Chu Dã?

Có bao nhiêu Ác Ma nam có được khí thế điên cuồng như Chu Dã?

Thật lòng mà nói, Trương Tiêu Đan cũng thầm yêu Chu Dã.

Mặc dù vì hành vi mà hắn được gọi là Cửu U Ma Đế, nhưng ngay cả thần tiên cũng phải thừa nhận, loại sức mạnh điên cuồng đó đã mang lại cho hắn một danh hiệu hoàng gia.

Theo những gì cô biết, Chu Dã có vài người hâm mộ cuồng nhiệt ở Thiên Đình.

Nhận thấy mình đang nói hơi lạc đề, Trương Tiêu Đan vội vàng kéo suy nghĩ của mình trở về.

Một cô gái trẻ bước ra từ xe, nhìn thấy Trương Tiêu Đan đang đùa giỡn.

“Thật sao?” Trương Tiêu Đan cười sờ sờ má cô bé, nói: “Không đúng, Diêu Dao, em nói quá rồi!” “Không hề nói quá!

Tông chủ Trương hôm nay thật sự rạng rỡ!” Diêu Dao cười ôm lấy cánh tay Trương Tiêu Đan.

Gia đình cô bé rất giàu có.

Cô bé làm việc ở công ty game tư nhân chỉ vì sở thích.

Nếu không, nhân viên nào có thể lái chiếc Maserati trị giá hàng trăm triệu để đi làm?

Không phải trụ sở Mark.

"Nha đầu kia sẽ nói những lời hay ho mà!" Trương Tiêu Đan cũng thích cô gái này.

Dù sao, trong công ty, chỉ có một người dám nói chuyện với cô ấy.

"Không phải!" Diêu Dao cười nói: "Nụ cười của Tông chủ Trương hôm nay tuyệt đối mê người như mật ong.

Em thích lắm.

Giống như một người phụ nữ được tình yêu vun đắp!" "Tiểu cô nương đánh nhau!" Nghe Diêu Dao cổ vũ, Trương Tiêu Đan không khỏi nghĩ đến chuyện tối qua.

Mặc dù lúc đầu có chút khó khăn, nhưng quá trình rất đẹp, kết thúc khiến cô vui vẻ.

Nhìn gương mặt tươi cười của Trương Tiêu Đan giống như một cô gái đang yêu, Diêu Dao kêu lên: "Ôi, Tông chủ Trương, xin đừng xuất viện.

Em sắp bị điện giật rồi…" Cô bé này sắp 16 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa!

Trương Tiêu Đan thật sự bất lực với Diêu Dao.

Cô gái thích làm nũng và gần gũi này không có bất kỳ mối quan hệ nào khác với cô.

"Tông chủ Trương, chị thật sự đã tìm được bạn trai rồi sao?" Diêu

Dao tò mò hỏi.

"Ừm!" Trương Tiêu Đan thoải mái gật đầu, Dương Phàm đã có bạn trai, trực tiếp thành chồng luôn rồi.

A, hội FA trong công ty không còn hy vọng nữa!

Diêu Dao thầm chia buồn với đồng nghiệp, và nói: "Bạn trai của Tông chủ Trương thế nào?

Có ảnh không?

Để em cho chị một vài lời khuyên, đừng để mất tiền lại mất người nhé!" Sau một hồi trò chuyện, Diêu Dao chỉ thỏa mãn được sự tò mò của mình.

Cả công ty game đều thuộc sở hữu của Trương Tiêu Đan, Trương Tiêu Đan xinh đẹp như vậy, phong thái ngự tỷ mê người như vậy, cô có thể là một tài năng xuất chúng, giàu có và lương cao cùng một lúc.

Diêu Dao tò mò không biết ai có thể chinh phục được Tông chủ Trương, nhìn có vẻ hiền lành, nhưng thực tế lại từ chối mọi người ở khoảng cách hàng ngàn dặm.

"Được rồi, để em xem!" Vừa nói, Trương Tiêu Đan lấy điện thoại ra, trên màn hình khởi động, một người đàn ông đẹp trai vô song ung dung đứng đó, bộ đồ thể thao thường ngày ôm sát cơ thể vốn đã cao ráo của anh ta, càng làm tôn lên vẻ quyến rũ, đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa hàng ngàn bí mật, khiến người ta không kìm được muốn khám phá.

Hôm qua Chu Dã đưa Trương Tiêu Đan đi mua quần áo.

Trương Tiêu Đan đã lén chụp ảnh.

Nhưng cô không có thân phận.

Đêm hôm đó, cô đã trở thành người phụ nữ của Chu Dã.

Chương 685

Bây giờ cô có thể khoe ảnh bạn trai như những người phụ nữ khác.

Cũng giống như đàn ông thích khoe ảnh bạn gái xinh đẹp, phụ nữ cũng thích khoe ảnh bạn trai, đặc biệt là khi bạn trai đó rất ăn ảnh.

"Oa!" Nhìn ảnh trên điện thoại của Trương Tiêu Đan, Diêu Dao ngưỡng mộ trợn tròn mắt.

"Tông chủ Trương, bạn trai chị đẹp trai quá.

Có phải người mẫu không?" "Không phải!" Khi Trương Tiêu Đan nghe người khác khen bạn trai mình, cô còn vui hơn cả được khen mình.

"Ha ha, hiện tại anh ấy không làm gì cả…" "Sẽ không phải là một cậu công tử ăn bám chứ!" Diêu Dao đương nhiên không dám nói thẳng, cô bé chỉ thích chơi đùa, chứ không ngốc.

Nhìn Trương Tiêu Đan, trên mặt cô hiện rõ nụ cười rạng rỡ, viết lên hai chữ "tôi rất vui".

"Tôi hiểu rồi!" Đường Lại uể oải nói, liếc nhìn người kia một cái, Đường Lại là người đứng đầu nhóm, nhưng lại là một bà cô già.

Nhưng Đường Lại vẫn luôn theo dõi cô ấy, chỉ vì luôn thông minh hơn cô gái làm việc đó trước mặt nữ thần.

"Hắc, thái độ gì thế?

Không muốn tiền thưởng tháng này à?" Ai, bà cô già nhìn thấy thằng nhãi mềm yếu hôm nay dám chống đối.

Làm sao mà được?

Phải kiềm chế xu hướng không lành mạnh này.

"Vâng, quản lý!" Vì tiền thưởng tháng này, Đường Lại chỉ có thể khuất phục trước áp lực của hiện thực.

"Gần như thế!" Bà cô già và một người khác rời đi.

"Phù… Địa ngục!" Đường Lại nhìn vẻ mặt của mình đầy vẻ yêu mến.

Trương Tiêu Đan đối xử tốt với mọi người, nhưng cô ấy luôn vắng mặt.

Nữ thần mà hắn thầm yêu là Diêu Dao cũng không ở đây.

Chỉ còn lại bà cô già đáng ghét đó.

Thời gian thật khó khăn.

Trạng thái dở sống dở chết của Đường Lại kéo dài sang ngày thứ hai.

Lần nữa hắn đứng trong bồn hoa ở bãi đậu xe công ty, chờ đợi nữ thần của mình xuất hiện.

Một tiếng động cơ xe đua mạnh mẽ vang lên, Đường Lại ngạc nhiên nhìn về phía cổng, chiếc Maserati màu đen quen thuộc lao nhanh tới, một chiếc xe trôi tuyệt đẹp đỗ vào chỗ đậu xe dưới tòa nhà công ty.

Đường Lại nhanh chóng vuốt lại kiểu tóc, nở nụ cười đẹp nhất dành cho nữ thần.

Cửa chiếc Maserati màu đen vừa mở ra, một bóng người cao lớn bước xuống từ ghế lái.

Chiếc áo khoác gió thường ngày sang trọng nhưng không phô trương càng làm tôn lên vóc dáng thanh lịch của anh ta, khuôn mặt đẹp trai vô song khiến người ta vừa gặp đã yêu.

Đương nhiên, nếu đó là đàn ông thì sẽ có cảm giác ghét bỏ.

Ví dụ như Đường Lại lúc này.

"Sao… có thể được!" Đường Lại siết chặt nắm đấm, nhìn người đàn ông đó mỉm cười không thể cứu vãn, ôm lấy vòng eo A4 của nữ thần, mà nữ thần của hắn lại dựa vào người đàn ông đó với vẻ mặt hạnh phúc.

Chu Dã đang dẫn Diêu Dao rời khỏi bãi đậu xe thì đột nhiên phát hiện có một người đứng bên cạnh.

Này, nếu ăn mặc chỉnh tề, có thể coi là một chàng trai đẹp trai, nhưng khuôn mặt xanh xao đã tố cáo hắn, đôi mắt đau khổ của hắn rõ ràng là một trong những kẻ thầm yêu Diêu Dao.

Được, được, ta là bạn trai của Diêu Dao!

Chu Dã thích nhất là ngược đãi chó độc thân, đặc biệt là những trò ác ý.

"Này, này.

Tôi tên là Đường Lại, đồng nghiệp của Diêu Dao!" Hắn nói với vẻ mặt khó coi hơn cả khóc.

"Cảm ơn Đường Lại đã chăm sóc Diêu Dao trước đây.

Cảm ơn!" Chu Dã thích nhất dùng cách này để xát muối vào vết thương của người khác.

"Đâu có.

Đâu có, mọi người là đồng nghiệp, nên giúp đỡ lẫn nhau." Đường Lại lúc này thật sự muốn nổ tung, nhưng chỉ có thể nuốt giận.

Với cái dũng khí của hắn.

Ha ha.

Chương 686

“Được rồi, anh Đường Lại, em phải lên tìm Tông chủ Trương rồi!” Diêu Dao chưa bao giờ chú ý đến kẻ độc thân đau khổ này.

“Được thôi, bảo bối!” Vừa nói, Chu Dã nhẹ nhàng hôn lên má Diêu Dao, rồi nói: “Đường Lại, tôi và Diêu Dao lên trước.

Khi nào có thời gian chúng ta cùng chơi.

Tôi cảm thấy tôi và anh có duyên!” “Ha… ha ha, được thôi, không vấn đề gì!” Đường Lại cảm thấy mình thật sự sắp chết rồi.

Người kia thật đáng ghét.

“Anh yêu, sao anh lại có hứng thú với đồng nghiệp của em vậy!” Diêu Dao tò mò hỏi Chu Dã trên đường đi.

“Ha ha, có lẽ nếu anh không xuất hiện, cậu ta sẽ trở thành bạn trai của em?” Chu Dã bí ẩn cười nói.

“Đáng ghét, ghen rồi sao, em và anh ta không có quan hệ gì cả!” Diêu Dao bất tuân nói.

“Có lẽ vậy, nhưng khi anh xuất hiện rồi, em chỉ có thể là bạn gái của anh thôi!” Vừa nhìn thấy Tiểu Bạch đang lo lắng nhìn mình, hắn liền như tìm thấy chỗ dựa, lao tới.

“Ông xã!” “Ngoan, đừng sợ.

Anh đã bảo Quán Quán đuổi cô ta đi rồi.

Đừng lo!” Chu Dã nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Bạch an ủi.

“Chủ nhân, tình hình Tiểu Bạch không ổn!” Lúc này Quán Quán đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao?” Chu Dã quay đầu tò mò hỏi.

Tiểu Bạch cũng căng thẳng nhìn Quán Quán.

Nếu là yêu khác, cô sẽ dùng nước sương xịt chết nó.

Không ổn.

Cả nhà đều không ổn, nhưng lại đang nói chuyện với Quán Quán, nên cô không dám tin.

Dù sao thân phận của Quán Quán là vậy.

Ngay cả bây giờ đã trở thành nữ tỳ độc quyền của Chu Dã, thì cô cũng là một con bò sữa, được không?

"Nếu tôi không đoán sai, Tiểu Bạch, một con yêu ma xương cốt, hẳn phải có một kho báu yêu ma, đúng không?" Quán Quán nhìn Tiểu Bạch, nói: "Vâng, từ khi có ý thức, tôi đã có một viên Linh Châu Vạn Năng bầu bạn, giúp tôi tu luyện.

Nhưng khi giao chiến với Tôn Hành Giả, Linh Châu bị tổn thương, vẫn chưa hồi phục!" Tiểu Bạch vừa nói vừa nhả Linh Châu ra cho hai người xem.

"Viên Linh Châu đó là nguyên nhân khiến cô thành hình, cũng là trái cấm bị diệt vong!" Quán Quán nói.

"Tại sao?" Chu Dã hỏi.

"Ban đầu không một bộ xương khô nào có thể tu luyện được, nhưng Tiểu Bạch đã có được Linh Châu, khiến cô vô tình tu luyện được, có thể biến mười sáu thành yêu.

Nhưng bây giờ Linh Châu đã tan rã, e rằng Tiểu Bạch không còn nhiều thời gian nữa!" Quán Quán nói.

"Được rồi, đừng bí ẩn nữa, tôi biết cô có cách mà!" Chu Dã không khách khí vỗ vỗ vào cô bé đang nhắm mắt kia, "Mau nói cách giải quyết vấn đề đi, đừng giống như những hòa thượng ngu ngốc kia

khoe khoang kiến thức cao siêu, giả vờ là chủ nhân thật sự!" "Chủ nhân, người có thể trang điểm cho nhà của mình mà!" Bị Chu Dã vạch trần phép thuật, Quán Quán nũng nịu dụi mắt vào lòng Chu Dã, nói: "Người ta chỉ muốn nhìn Tiểu Bạch sợ hãi đến tái mặt thôi mà!" Tiểu Bạch lúc bị Quán Quán nói thì mặt trắng bệch, suýt khóc.

Vừa mới tìm được một người chồng phù hợp.

Không chết.

Đối với Chu Dã, sự dịu dàng của hắn không đủ để cô thưởng thức.

"Thật đó, chủ nhân, đừng làm tổn thương người ta.

Người nhìn Tiểu Bạch đi.

Cô ấy không sợ người ta đâu!" Quán Quán vặn vẹo trong lòng hắn, không chịu đồng ý.

"Được rồi, em gái, đừng trêu Tiểu Bạch nữa!" An ủi Quán Quán, Chu Dã nói: "Nếu có cách, mau nói cho Tiểu Bạch biết đi.

Đừng lo cho Tiểu Bạch!" Quán Quán vâng lời, thì thầm vào tai hắn: "Người ta muốn người đối xử với người ta như lần đầu tiên…" "Phụt!" Chu Dã suýt phun ra, nhưng lại phát hiện Quán Quán là một cô bé có chút khuynh hướng bị ngược đãi.

Chu Dã đương nhiên sẽ không chơi trò đó với cô.

"Được thôi, không vấn đề gì!" "Nhất ngôn cửu đỉnh, chủ nhân tuyệt đối không được thất hứa!" Quán Quán nói xong, Chu Dã còn chưa kịp trả lời, cô đã nói với Tiểu Bạch: "Nằm xuống, đừng động đậy!" "Nga!" Tiểu Bạch ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Chỉ thấy Quán Quán lấy ra một cái bình cắm cành liễu.

Ừm, một cái bình ngọc.

Chu Dã vỗ trán.

Hắn quên mất cách truyền phép.

Chương 687

Theo lời đồn, vật này có thể dùng thịt và xương để giết người.

Là điều kiện cần thiết để thông quan, đặc biệt là cành liễu trong bình.

Đây cũng là một pháp bảo lớn.

Chỉ thấy Quán Quán rút cành liễu ra, nhẹ nhàng vung lên.

Một chiếc lá liễu vừa bay đến trán Tiểu Bạch, liền biến mất vào đầu Tiểu Bạch.

"Chào ông Frott!" Ophelia chào hỏi, nhưng không bắt tay Winton.

"Chào mừng ngài đến với căn nhà tồi tàn của tôi!" Winton hơi ngượng ngùng rút tay lại, làm một động tác mời.

"Cảm ơn!" Ophelia gật đầu, không khách khí đi trước.

Winton theo sát phía sau.

Phía sau Ophelia là hai vệ binh bóng tối.

Đoàn người vào phòng khách, hai bên ngồi xuống.

Một nữ tỳ mang cà phê đến.

Winton dùng muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê trong cốc.

Hắn hơi tò mò hỏi: "Không biết tiểu thư Sarcky hôm nay tìm tôi có chuyện gì?" "Ừm… có một số thứ!" Ophelia nói một chút, ra hiệu cho Vicky và Monica phía sau.

Hai người phụ nữ lấy ra hai tập tài liệu từ cặp tài liệu cá nhân, đặt trước mặt Winton.

"Thế nào?" Winton tùy tiện mở một cái, bên trong là một hợp

đồng, tổng số tiền hợp đồng lên đến 200 triệu.

Nếu ký hợp đồng, có thể ít nhất sẽ thu được một nửa lợi nhuận, giúp ích rất nhiều cho việc kinh doanh của gia đình Frott.

Winton kìm nén sự phấn khích, lại mở một tập tài liệu khác.

Khi nhìn nội dung tài liệu, mắt hắn co rút lại.

Dược liệu đen của nhà Frott, hợp lý.

Quá trình tích lũy vốn cơ bản của các nhà tư bản là đẫm máu, nhà Frott cũng không ngoại lệ, tài sản của họ cũng không sạch sẽ.

Nếu những dược liệu này bị phơi bày, danh tiếng của nhà Frott sẽ bị đả kích chí mạng.

Đó là một loại độc, đủ để giết chết cả nhà Frott.

"Tôi… tôi không hiểu ý cô, tiểu thư Sarcky!" Winton đặt dược liệu xuống, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Chẳng lẽ các nhân vật lớn của tập đoàn Ambrera đã nhắm vào tài sản của nhà Frott chúng tôi?

Mặc dù so với tập đoàn Ambrera, nhà Frott chúng tôi không đáng kể, nhưng tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhà Frott chúng tôi không có thói quen đầu hàng!" "Có vẻ như ông đã đánh giá quá cao nhà Frott của mình rồi!" Ophelia tao nhã cầm cà phê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Nếu tập đoàn Ambrera của chúng tôi muốn thôn tính tài sản của nhà Frott, thì sẽ không cần phiền phức như vậy!" "Ý của tiểu thư Sarcky là gì?" Nghe Ophelia không có ý thôn tính tài sản của mình, Winton hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là thiếu gia của tôi đã mê mẩn con gái sương mai của ông!" Ophelia mỉm cười nói: "Nếu ông đồng ý cuộc hôn nhân này, vậy thì hợp đồng cấp cao đó sẽ vì gia đình ông, nếu ông từ chối cành ô liu mà

Ambrera đưa ra…” Một số lời không cần phải nói quá rõ ràng.

Winton đương nhiên hiểu nếu từ chối sẽ xảy ra chuyện gì.

Cảm giác bị đe dọa này thật tệ.

Tuy nhiên, đối mặt với một quái vật khổng lồ như Ambrera, nhà Frott không có tư cách nói không, cũng không có tư cách cắn răng chịu đựng.

Winton cuối cùng đã từ chức.

“Vậy tôi không biết con gái nào của tôi mà thiếu gia của tập đoàn Ambrera muốn tìm!” “Emma.

Emma Grey Frott!” Ophelia từ đôi môi đỏ mọng của mình thốt ra một cái tên khiến Winton giật mình.

“Trời ơi, Emma?

Cô chắc chắn không nhầm chứ?

Emma năm nay mới mười tuổi!” Winton có chút thất thố kêu lên.

“Không sai, thiếu gia của tôi muốn là Emma Grey Frott!” Không biết kiểu dáng của bộ quần áo đó, nhưng trông nó rất tinh xảo và thanh lịch, với mái tóc đen rũ, môi đỏ, răng trắng, và vẻ đẹp vô song.

Chờ đã.

Cắt tóc?

Không có bím tóc?

Chương 688

Một tên cướp!

Ở triều Thanh, phần tóc phía trước phải cạo trọc, không để tóc, không để tóc.

Bắt được tên cướp là một thành tích vĩ đại.

Không nói gì khác, ít nhất sẽ có một cơ quan chính phủ dễ dàng tìm thấy.

Trong đó, Trịnh Dương vừa dũng cảm vừa kiên cường.

"Này, tiểu tử, mau xuống ngựa đầu hàng, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không…" "Ai, chờ nửa ngày trời không đợi được loại sinh vật nào cả!" Chu Dã nhìn những tên ăn mặc lếch thếch với đôi mắt láo liên, lòng đầy thất vọng.

Nhìn chàng trai dẫn đầu cao chưa đến 1.75 mét, Chu Dã thật sự (Lý Đức Chiêu) còn không bằng cô gái chơi bóng rổ.

Hắn dùng tay ra hiệu cho 500 cô gái: "Trông chúng không giống thứ tốt lành gì.

Giết sạch!" Các cô gái cầm đao lớn cười nhe răng đi ra.

Đúng vậy, những "gà yếu ớt" cao trung bình chưa đến 1.7 mét đó chỉ là những con gà yếu ớt.

"Được rồi…" Dương Chính Cương vừa hô lớn một tiếng, chưa kịp nói xong thì đã bị một cô gái dùng đại đao chém làm đôi.

Lập tức tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu xin, tiếng kêu cứu vang vọng khắp huyện thành.

Chu Dã không để ý đến những cô gái đang dọn dẹp tạp binh trên

chiến trường, trực tiếp dẫn một trăm cô gái chiến tranh lao về phía mục tiêu của mình.

Mục tiêu của hắn là nhà họ Nhạc, cô bé họ Nhạc.

Một nơi thú vị khác.

Trong phòng thêu, Nhạc Tái Tục Tiền Duyên vừa ngủ thiếp đi.

Trong thời đại này, không có các chương trình giải trí ban đêm, không có tivi, không có máy tính, không có mạng, không có điện thoại.

Ngay cả những tiểu thư khuê các trong gia đình quan lại cũng chỉ đọc những cuốn sách như dã sử tiểu thuyết.

Nhưng đối với Nhạc Tái Tục Tiền Duyên, cô bận rộn hơn rất nhiều so với những cô con gái được cưng chiều khác.

Cô cần dùng người giấy làm vật trung gian để thực hành thuật bùa chú, vì vậy cô phải cắt người giấy vào nửa đêm.

Thật sự rất mệt.

Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, cô đột nhiên nghe thấy tiếng nữ tỳ của mình là Tần Ti.

"Tiểu thư, tỉnh dậy, tỉnh dậy, tiểu thư, cướp đến rồi, chúng ta phải chạy nhanh!" Tần Ti kêu lên, ra sức lay người cô.

"Cướp đến sao?

Tần Ti!" Nhạc Tái Tục Tiền Duyên từ từ mở mắt.

Thật sự, cắt người giấy khá mệt mỏi.

Lúc này cô vẫn còn nửa mê nửa tỉnh.

"Tiểu thư… thôi, quá muộn rồi!" Tần Ti nhìn vẻ mặt lơ đãng của Nhạc Tái Tục Tiền Duyên, biết cô chắc chắn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nhưng đã quá muộn rồi.

Vừa nghe tiếng la bên ngoài, một tên gia đinh canh đêm đã trèo lên tường để nhìn, tưởng là mọi người đang tắm, kết quả nhanh chóng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tên gia đinh cũng không dám chần chừ, vội vàng báo cáo cho quản sự.

Tôi vẫn là một quản gia có kinh nghiệm.

Lúc này, tôi thà tin rằng mình đang bận tổ chức người đi thông báo cho các quản sự của từng viện, chủ nhân, phu nhân, thúc thúc, các phu nhân và những người khác.

Sau đó tôi sẽ mở kho vũ khí, lấy vũ khí ra, phân phát cho gia nhân.

Tôi không nghĩ rằng mình có thể đánh bại bọn cướp, nhưng ít nhất cũng cho gia đình chủ yếu một chút thời gian để trốn thoát.

"A… là cướp!" Nhạc Tái Tục Tiền Duyên dụi dụi mắt, chậm rãi nói.

"Ôi, tiểu thư của tôi!" Tần Ti hoàn toàn không thể giải thích thêm được nữa.

Cô nắm lấy quần áo của Nhạc Tái Tục Tiền Duyên mặc lên người cô.

"Ngươi tên là Cáp Hi sao?" Một người phụ nữ mặc đồ giản dị dùng bàn tay thô ráp sờ đầu hắn, dùng giọng mềm mại hỏi hắn.

"Tư Không Cơ!" Đứa trẻ rụt rè trả lời, mặc dù một ngày chưa ăn gì, nhưng giọng nói của hắn vẫn trong trẻo như chim hoàng oanh trong rừng vào buổi sáng sớm.

Tư Không Cơ đương nhiên nhận ra người này, cũng không phải lần đầu tiên đến đây.

Hắn biết người phụ nữ này là nữ công trong xưởng nhuộm đối diện.

Không biết cô ta bắt đầu làm việc từ khi nào, nhưng chỉ biết trước đây người này nhuộm sợi ở nhà.

Chương 689

"Vương tẩu, cô cứ ép một đứa trẻ như vậy, nó sẽ giận lâu đấy…" Khuôn mặt người đàn ông đột nhiên cứng lại, vội vàng xua tay với người phụ nữ bên cạnh.

Tư Không Cơ không có tâm trạng để ý đến hành động kỳ lạ của người khác, không có thức ăn và quần áo, tại sao lại có nhiều phiền phức như vậy?

"Theo ta, ở đây, cho dù xương của ngươi có cứng rắn đến mấy, ngươi có thể cố chấp được bao lâu?" Chị Vương Ngô nhìn vào mắt hắn.

Trong đó chỉ in bóng những đám mây bạc phía sau và bụi đường.

"Ai!" Không biết tại sao, chị Vương Ngô lại thở dài.

Tư Không Cơ quay đầu nhìn lại, bầy chó hoang kéo đến, hắn còn có thể làm gì?

Bàn tay trái của hắn rút ra khỏi tay của chị Ngô, vô tình chạm vào vết rách trên cánh tay phải.

Đương nhiên, trong lúc tranh giành thức ăn với chó hoang, đã để lại một vết thương dài như vậy.

Chim hót vào buổi sáng sớm, ngỗng trời bay về phương Nam, chim ẩn mình, gấu ngủ đông trong hang.

Sức người làm sao có thể chống lại gió Bắc cắt da cắt thịt?

Trăng đầy sao, chim ác là bay về phương Nam.

Dưới ánh đèn, Tư Không Cơ thấy mình đã một hơi nuốt hết bát mì mà chị Ngô đưa cho.

Nước canh trong vắt có hương vị khác biệt.

“Tôi có cần làm gì không?

Tôi sẽ không ăn không đâu.” Chàng trai ngẩng đầu lên, đôi mắt hắn sáng như Bắc Đẩu.

Sáu năm sau.

Tư Không Cơ đã có dáng dấp của một thiếu niên.

Nếu đổi nửa thân trên thành quần áo tươm tất, hắn sẽ được coi là một chàng trai đẹp trai.

Tuy nhiên, hoàn cảnh gia đình của chị Ngô đã xấu đi.

Tư Không Cơ theo hàng xóm của chị Ngô, một người tiều phu.

Mỗi ngày hắn đều lên núi đốn củi, sau đó bán từng khúc cho người trong thành.

Hắn cũng sống ở đó.

Một xe củi khô và một con chim cổ đại, đã đi khắp nơi cả ngày.

Cuộc sống như vậy cũng khó khăn.

Tiểu Tư Không ban đầu chỉ có thể gánh được nửa gánh, giờ đã thành hai gánh.

Chiếc rìu dùng càng lớn.

Hắn có rìu của tiều phu.

Trở về đáy thung lũng, mài dao và rìu, lập kế hoạch cho ngày mai cho cả gia đình.

Cuộc sống như vậy quá nặng nề đối với một cậu bé 12 tuổi.

Nghe nói công ty gạo Trần Tế đang tuyển công nhân mới sao?

“Hả?

Thật sao?

Tôi sẽ thử ngay.” “Cũng đừng vội vã.

Người vẫn cần mạnh mẽ, liệu cái thân thể nhỏ bé đó có làm được không?” “Hắc hắc, đừng chọc tôi.

Nếu thành công, tôi sẽ không phải lo lắng về cuộc sống sau này nữa.” Gần đây, lệnh tuyển dụng của công ty gạo Trần Tế đã gây ngạc nhiên.

Một số người nghèo có cách riêng, mạo hiểm.

Một đám người đổ xô đến tiệm mì của Trần Cát.

Ai cũng cảm thấy mình có cơ hội.

Thật không may, tăng lữ thì nhiều, mà cháo thì ít.

Toàn bộ bên trong mặt trời chỉ cần mười người.

Nhưng tin tức đã lan truyền khắp nơi.

Chương 690

Một căn phòng nhỏ ở cuối Hẻm Sư Tử.

Mặc dù răng đã rụng từng cái một, nhưng vệt rêu vẫn còn rõ ràng.

“Tiểu Tế Phẩm, con cũng thử xem, năm nay cuộc sống của ta tốt hơn nhiều rồi, nếu con thử thì sao.” Hắn là một đứa trẻ thông minh, làm sao không hiểu ý của chị Ngô.

Mặc dù không hứng thú, hắn vẫn đặt rìu xuống, bước ra khỏi cửa.

“Quay lại nói với chú Mạc,” sau đó, “Hôm nay tôi không lên núi nữa.” Một cây đào đỏ thổi ao, tre che bóng cây tùng, nở muộn.

Cảnh xuân cũng mê người.

Không có nhiệm vụ hôm nay, Tư Không Cơ thỉnh thoảng cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp mùa xuân.

Quần áo rách rưới cũng không được chỉnh tề.

Vẫn như cũ.

Dường như không phải đi tìm việc ở cửa hàng gạo, mà là đi đánh nhau với một tên ăn mày khác.

“Ôi!

Ở đây sao?” Điều khiến tôi ấn tượng là khác với cảnh xuân tươi mới xung quanh.

Ở đây có một tiệm gạo.

Các kiến trúc xung quanh đều thuộc gia tộc họ Trương.

Gia tộc họ Trương đã nổi tiếng ở đây từ lâu, thậm chí còn nổi tiếng hơn cả cửa hàng.

Có tiền, một thương nhân bình thường sẽ mua một căn nhà sạch sẽ cho hậu nhân ở yên tâm, nhưng nhà họ Trương lại chuyển cả gia tộc đến tiệm gạo.

Điều khoa trương hơn là có lời đồn rằng nhà họ Trương đã giấu mộ tổ ở một góc nhỏ.

Tuy nhiên, lúc này lại không có nhiều chuyện như vậy.

Hắn nhìn cửa hàng hào nhoáng ồn ào kia, rồi bước vào.

"À, đã đăng ký chưa?" Giọng nói của một ông lão tóc bạc và râu trắng.

"Người mới ghi tên và địa chỉ, rồi đánh một ván cược ở đây." "Tư Không Cơ, phố Sư Tử." Sau khi Tư Không Cơ viết xong, hắn thu lại cây bút.

Khuỷu tay thực sự bị sụt xuống dữ dội.

Nhìn kỹ hơn một chút, ông lão nhanh chóng đổi cây bút, và cất nó cẩn thận.

Miệng lẩm bẩm "điên rồi".

Ông lão này thật thú vị, Tư Không Cơ vừa suy nghĩ, vừa bước vào đại sảnh, nhưng không ngờ lại đâm vào lưng người khác.

"Mẹ kiếp, Trương không nhìn rõ mắt à, nhìn đường đi!" Tư Không Cơ mơ hồ gật đầu.

Nhìn hàng người từ cửa đại sảnh, hắn không biết cửa hàng có đang kinh doanh hay không.

Đột nhiên, một người đàn ông vội vã đi vào.

Hông đưa về phía sau, cát phẳng lì, à, hắn sẽ ngã xuống.

Nhìn thấy chỉ là một kẻ ăn cơm gạo gia truyền.

Gã đàn ông thô lỗ nhìn người hầu Mộ Ly bất động, "Không phải Trương Phục ở gần đó sao, ước chừng bây giờ không ai ngăn hắn ta đi nữa, đúng không?" "Ừm, xem ra chồng tôi thật sự vô dụng rồi." Vợ của Trương Nhược, có tính cách hơi ương bướng.

Một bộ trang phục rực rỡ, so với những người đàn ông xung quanh, đương nhiên đã trở thành tâm điểm của vòng chiến.

"Tiếu diễm thu hà sinh thanh phổ, cuồng đao trảm nhân lưu mỹ nhân ảnh" Từ kiệu bước ra, một người phụ nữ mặc lễ phục trắng dài, búi tóc phượng hoàng.

Liên hoa thứ năm của đảo Quang.

"Chà.

Lần thứ năm rồi." Một người đàn ông gồ ghề đi lại trên giang hồ, đương nhiên đã nghe danh tiếng của Liên Hoa, tin đồn Quan Vũ Liên Hoa giết người không phải là chuyện đùa, thanh đại đao của Quan Vũ vẫn còn lưu truyền trên giang hồ.

Người phụ nữ da trắng kia nhìn thanh đại đao to bằng tấm ván cửa, cười nói, "Một số lời đồn quả thật là thật." Tôi chỉ không biết Liên Hoa có hài lòng với một mặt này không.

Mục đích của chuyến thăm không cần phải nói nữa.

Người phụ nữ tiếp tục, "Chuyến đi Kim Lăng của ngươi có thể đã thất bại, nhưng ngươi không thể làm như vậy ở Lư Long Sơn." "Ồ, vậy sao?" Đệ Ngũ, ôm Trương Nhược đang ngái ngủ, lao thẳng về phủ họ Trương.

Khi tôi tỉnh dậy lần nữa, tôi đang ở trong phòng của mình.

Tiểu Bao Tử ngồi một bên, thấy tôi tỉnh dậy liền lao ra ngoài.

Chương 691

Dương sư phụ đã vào.

“Tiểu Bao Tử, con đã bị oan rồi.

Ta đã ra lệnh đưa kẻ đánh con đến nha môn rồi.” Dương lão gia có thể xem sách này không tồi.

Có người Dương lão gia cố gắng tranh giành dân chúng.

Loại hành động như vậy ở bất kỳ xã hội nào cũng rất ấm lòng.

Tuy nhiên, sau cái chết ở công trường xây dựng, không ai nhận được bồi thường, gia đình nạn nhân còn bị nhân viên công trường đánh đập.

Chưa kể đến một công ty ma.

Giả sử nhiều công ty ma chỉ là một cái tên.

Khi nhận được dự án, họ sẽ phân chia từng lớp.

Khi đến cấp dưới cùng, ước tính sẽ có khoảng 50 triệu chiết khấu từng tầng.

Mặc dù chiết khấu tiền mặt hiện không còn phổ biến, nhưng về mặt trao đổi lợi ích và quan hệ thì vẫn như vậy.

“Cảm ơn, tiên sinh.

Tôi ổn rồi.” Mặc dù đau lưng kinh khủng, nhưng không thể không giả vờ ổn để giữ thể diện cho chủ nhân.

Sau khi Dương lão gia đi rồi, Dương thiếu gia nói: “Lý Thật là một thứ vô dụng.

Lần trước bị cha tôi đánh cho một trận tơi bời, sau đó không bao

giờ cho Lý Thật vào nhà tôi nữa.

Ngay cả mẹ tôi cũng bị cha tôi mắng." Ngoài bị mắng, mẹ của Dương thiếu gia gần như bị Dương thiếu gia đuổi đi.

Gia đình chạy vào nhà hắn, chạy điên cuồng, đánh người.

Dù sao, Dương lão gia mà.

Khi mọi chuyện diễn biến như vậy, tôi cứ nghĩ Dương lão gia là ông chủ ở đó.

Còn về Lý Thật, hắn bị đánh trực tiếp ít nhất ba tháng, nhưng về phần những kẻ tay sai không biết chữ, số phận của chúng vô cùng bi thảm.

Bị gia đình nhà họ Dương đánh một trận, đưa đến nha môn lại bị đánh một trận nữa.

Không.

Cha của Lý Thật lại phải trút cơn giận của mình, vì vậy làm người hầu cũng cần có đầu óc.

Ngay cả vệ binh của Dương phủ cũng được huấn luyện.

Gia đình họ gõ cửa, có nhìn thấy không?

Tiểu Bao Tử, mau khỏe lại, một tháng nữa phải đi Cung Tuyết Thanh Vân rồi.

Dương thiếu gia đã mang tin tốt đến cho Bao Bất Thư.

"Cảm ơn, chủ nhân.

Tiểu nhân nhất định sẽ phục vụ tốt cho tiểu nhân đó.

Nếu không có tiểu nhân đó, tiểu nhân đã không còn mạng rồi." Bao Bất Thư nói.

"Không, không, ta đi trước đây." Dương thiếu gia nghe vậy lắc

đầu, rồi rời đi.

Nhà của Dương thiếu gia có tội.

Lý Thật vào đó, biết hắn không có chỗ ở sao?

Hắc hắc!

Dương lão gia biết, nhưng con trai mình có một loại thiên phú, vì vậy sẽ không tiết lộ.

Dương lão gia thực ra không muốn Lý Thật và con trai mình ở cùng nhau, con trai mình có một tiền đồ tươi sáng.

Bị tên này làm hỏng, sẽ không có chỗ để khóc.

Là một vệ binh, Lý Thù đã nhiều lần thất trách, vì vậy mỗi ngày hắn đều phải đánh nhau để mua thuốc cho Bao Bất Thư.

Bảy tám ngày sau, Bao Bất Thư có thể xuất bản.

"Bảo Bảo, may mà con đã luyện tập hai tháng, nếu không lần này sẽ nguy hiểm rồi, kẻ đánh con không có kinh nghiệm, vừa hay ôm đầu.

Khi gặp một người bị đánh bại hoặc sắp bị đánh bại, khó tránh khỏi, vì vậy phải dùng những bộ phận không quan trọng để chống đỡ.

Chương 692

Đó là kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm của ta." Lý Thù nhìn Bao Bất Thư chậm rãi bước đi, khẽ nói.

"Cảm ơn, Lý Thù, Lý Thù.

Tôi sẽ trở về Cung Tuyết cùng thiếu gia." Bao Bất Thư nói.

Mặt khác, cũng có người buôn người.

Tuy nhiên, số lượng kẻ buôn người rất ít.

Trong xã hội hiện tại, hơn 90% số người di chuyển có đường kính không quá 10 km.

Chợ, nhà, đất đai, người thân bạn bè đều đơn giản như vậy.

Trong thời đại này, những người có thể đi xa cần tiền.

Khi đi trên một thế giới mà xe ngựa mỗi ngày chỉ đi được 50 dặm, bạn cần tiền bạc, một con ngựa, một chiếc xe ngựa và một người lái xe.

Chi phí một ngày là vài chục món đồ, chưa kể chi phí ở cửa hàng, ăn uống, và chi phí đi đến thành phố.

Nếu người ngoài đến một thành phố, phải trả phí, chưa kể đến việc cướp bóc.

Ngựa chỉ cần vận động là cần thức ăn.

Tôi đã thay quần áo mang theo, biết rằng lần này có thể sẽ bị ướt.

Cha và mẹ cũng ướt sũng trở về.

Trên thế giới này không có ủng đi mưa.

Cha không nói chuyện với cha của Bá Hổ, mẹ nói cha của Bá Hổ

có hoa màu trong ruộng mua, vì vậy đi xem tình hình ruộng đồng.

Sau khi uống một bát nước nóng, tôi ngủ thiếp đi.

Mặc dù tâm trạng tôi tốt, nhưng tôi không dọn nhà.

Khi tôi ngủ thì trời tối rồi.

Một chiếc đèn dầu.

Thông thường, trừ khi cần thiết, nếu không các gia đình nghèo khổ sẽ không thắp đèn.

Nếu không, những cây gỗ có hàm lượng dầu cao sẽ bị đốn hạ trên núi, từng cây một bị chặt thành đũa, dùng để chiếu sáng.

“Ai, con trai, khi đi học, cẩn thận một chút.

Toàn là người giàu thôi.” Ăn cơm xong, cha thở dài nói.

“Con biết rồi, cha.” Tôi gật đầu đồng ý.

“Con trai, gia đình này không có gì có thể mang theo được.

Ta sẽ làm cho con một đôi giày.

Năm sau khi con trưởng thành ta sẽ đưa cho con, ta sẽ may cho con quần áo mới.

Bây giờ…” Mẹ không biết chữ, lấy ra một đôi giày vải thô mới tinh, nước mắt lưng tròng.

Trên thế giới này, khoảng cách giữa hai thành phố có thể là khoảng cách giữa sự sống và cái chết, cũng có thể là lần gặp mặt cuối cùng, vì vậy một bà lão không biết chữ chắc chắn sẽ khóc.

“Mẹ, con sẽ luôn gửi thư về.

Gia đình Dương thiếu gia ở đó.

Dương thiếu gia nhất định sẽ thường xuyên cử người đi.” Nếu không biết cách đóng gói một cuốn sách, tôi sẽ an ủi, không biết thực

tế như thế nào.

“Ngủ đi, con trai của ta có phúc.” Cha cũng không biết chữ, chỉ là một người nhà quê, chỉ có chút kiến thức.

Ngày hôm sau, Bảo Bất Thư nhìn Bảo Bất Thư rời đi, nước mắt tuôn trào.

Bảo Bất Thư ôm em gái: “Chị hai, nghe lời cha mẹ đi, lần sau anh sẽ mang kẹo và bánh hoa quế về cho em.” Em gái Bảo Mai Nhi kêu lên một tiếng, vùi đầu vào lòng Bảo Mai Nhi.

Bảo Mai Nhi, mấy ngày nay, chưa từng ăn kẹo, bánh ngọt, thịt và quần áo mới.

Mặc dù Bảo Mai Nhi mới ba tuổi, nhưng mặc quần áo mới, em rất thích.

Đến cuối ngày, quần áo của em vẫn sạch sẽ.

Khi ngủ vào buổi tối, em cất quần áo cẩn thận, lý trí, khiến người ta đau lòng.

Bảo Bất Thư nhìn mẹ mình, vẫy vẫy tay.

Chương 693

Nước mắt mẹ tuôn rơi.

Bảo Bảo và Bảo Bất Thư cùng đến Dương gia đại viện.

Từ quản gia nhận được 2000 đồng tiền.

Một khoản tiền lớn.

Bảo Bảo dùng để sửa nhà.

Quản gia đã ra lệnh đặc biệt cho một vệ binh, bảo đưa Bảo Bảo về. 2000 đồng tiền là một khoản tiền lớn.

"Ô ô ô." Con sơn quỷ này đi loanh quanh trên mặt đất, rồi lao về phía sườn núi.

Mấy hơi thở đã vượt qua khoảng cách 100 mét.

Gào, gào, gào!

Bao Bất Thư không để ý đến gió xoay quanh cơ thể, mắt chỉ nhìn về phía trước, bất kể cành cây gai góc, miễn là không gây ra mối đe dọa chết người, hay vách đá cao hơn một mét, hay một sườn dốc thẳng đứng, Bao Bất Thư sẽ không bị vướng víu.

"Ô ô ô." Một tiếng kêu chói tai vang lên phía sau Bao Bất Thư, sau khi Bao Bất Thư bị bao vây, cơ thể lập tức căng cứng, bị một thứ gì đó quấn chặt.

"Butler, tôi phải làm gì bây giờ?" Dương bàn tử nhìn chiến trường thảm khốc, càu nhàu hỏi.

Đại quản gia kiêm đội trưởng vệ sĩ Lý Thù và Dương bàn tử không đứng ngoài cuộc, họ đi vòng qua phía trước chiến trường, cũng như phía sau của bọn cướp trên một sườn núi, Lý Thù trên đường đã

sử dụng một lượng lớn bột thảo dược và các thứ khác.

Ba người tận mắt chứng kiến, bọn cướp phía sau gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Hầu hết kỵ binh đã bị giết.

Sơn quỷ cực kỳ hung ác.

Chỉ khi sơn quỷ lao vào rừng, Dương bàn tử mới hoàn hồn.

Sư phụ, hãy lấy phù hộ thân của Thanh Vân Thư Viện ra.

Sắc mặt của nam quản gia u ám.

Toàn bộ quản gia đều là người giám hộ sơn quỷ, biết bạn cũ của chủ nhân.

Còn về chuyện gì đã xảy ra, gia đình họ cũng không tiện nói nhiều, nhưng một người ẩn mình trong bóng tối như vậy là một mối đe dọa đối với Dương gia.

"Butler, tại sao chúng ta không chạy?" Dương bàn tử không muốn bỏ cuộc.

Biểu tượng kỳ diệu của Thanh Vân Thư Viện.

Nếu có nguy hiểm, người của Thanh Vân Thư Viện sẽ lập tức đến.

"Chủ nhân, mau lấy nó ra.

Con sơn quỷ này vượt quá khả năng của người thường, thậm chí là học giả.

Phải tìm một vị đại sư từ học viện.

Một người ẩn mình trong bóng tối như vậy rất nguy hiểm đối với chủ nhân, phu nhân và tiểu chủ nhân." Quản gia nói.

"Ừm." Dương bàn tử đưa tay sờ ra một lá bùa màu vàng to bằng

lòng bàn tay, trên đó có những đường nét kỳ lạ, trông giống như một loại huyết họa.

Kèm theo một tiếng hét lớn, nam quản gia dùng sức xé nát lá bùa.

Lá bùa lập tức bốc cháy, sau đó tạo thành một phù hiệu kỳ lạ trong không trung.

Phù hiệu đó nhấp nháy phát sáng.

Trong Thanh Vân Thư Viện, một đạo sĩ trẻ tuổi đang nhắm mắt ngồi trong căn phòng yên tĩnh.

Đột nhiên, đạo sĩ mở mắt ra, lạnh lùng quát: "Dám tấn công học sinh của ta ở Thanh Vân Thư Viện!" Đạo sĩ trẻ tuổi mở cửa, ném ra một mảnh khăn lụa gấm.

Mảnh lụa lập tức biến thành một đám mây trắng, đạo sĩ bay lên.

Trong nháy mắt, đạo sĩ đó xuất hiện cách đó hàng trăm thước, trực tiếp bay về một hướng nào đó.

Đùng!

Tôi cảm thấy bị một thứ gì đó ôm chặt, nhưng tôi không thể bỏ túi sách ra được.

Tôi dùng khuỷu tay ra sức đánh trả.

"Oa, oa, oa!" Người đàn ông trung niên sống sót, vì vậy con sơn quỷ đó thấy tôi không đeo túi sách, liền dùng đôi móng vuốt trực tiếp túm lấy tôi.

Chương 694

Con sơn quỷ đó cao hơn ba thước, còn tôi thì khoảng năm thước.

Cú đánh khuỷu tay nặng nề của tôi, vừa vặn trúng mũi đen của sơn quỷ.

Đây cũng là điểm yếu của sơn quỷ, nhưng mũi sơn quỷ thường không thể tấn công được.

Bao Bất Thư nghe tiếng sơn quỷ rên rỉ, nhưng sơn quỷ không hề buông lỏng, nhìn những tảng đá kỳ lạ xếp hàng trên sườn núi.

Hắn ôm đầu, nhảy một bước về phía trước, lưng dựa vào đất, rồi cuộn tròn chặt chẽ.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Lúc đầu, tôi cảm thấy cánh tay đau, nhưng cuối cùng, tôi không còn đau chút nào, chỉ nghe thấy một tiếng va chạm mạnh.

Bùm!

Kèm theo một tiếng hét lớn, tôi cảm thấy lạnh, tôi không biết tại sao lúc này tôi lại tỉnh táo đến vậy.

Tôi đặt cánh tay lên đầu.

Một trận đau nhức kịch liệt suýt khiến tôi bật khóc.

Cánh tay dường như đã bị thương nặng.

Khù khụ khù khụ.

Tuy nhiên, đôi móng vuốt đang xiềng xích cơ thể tôi lại siết chặt hơn, tôi cảm thấy xương sườn mình sắp gãy, thứ gì đó phía sau đang kéo tôi xuống nước.

"Không hay rồi." Tôi không hề hoảng loạn, mà vô cùng bình tĩnh.

"Thoát ra." Nếu không biết cách đóng gói một cuốn sách, tôi sẽ cảm thấy không khí còn lại trong phổi cạn kiệt, sẽ không kìm được mà há miệng.

Nếu không biết cách đóng gói một cuốn sách, ý thức của tôi sẽ di chuyển.

Dòng điện bên trong bụng sẽ lập tức kích hoạt lôi phù buộc ở bắp chân.

Xì xì xì!

Tôi cảm thấy một dòng điện khổng lồ lập tức xông vào cơ thể, tôi suýt ngất đi.

"Hấp thu." Nếu không biết cách đóng gói một cuốn sách, tôi có thể nhanh chóng niệm chú, dòng nước lại biến mất.

"Gào, gào, gào!" Tôi gần như không động đậy tay chân, dòng điện trong cơ thể đã bị lôi phù hấp thụ.

Tuy nhiên, cơ bắp và gân cốt cảm thấy vô lực và tê dại, cơ thể vẫn đang vận động, giãy giụa vẫy vùng tứ chi.

Giống như một người bơi lội vụng về, khi không đeo túi sách, tôi cảm thấy thế giới này thật đẹp, hít thở không khí trong lành.

Người đàn ông trung niên đứng trên vách đá bên hồ, nhìn những dấu vết bạc trên đường, rồi cảm nhận con sơn quỷ bị mình bắt giữ ở bên hồ.

Người đàn ông trung niên trông có vẻ chán nản.

Sơn quỷ rất sợ nước, thủy quỷ cũng ở trên bờ.

Chẳng có tác dụng gì.

“Thằng nhóc Dương, cả hai cha con đều là thứ giống nhau.

Bỏ mặc vệ sĩ mà bỏ chạy.

Ha ha, chạy đi, chạy đi!” Khi thấy thằng con trai lớn không nổi lên từ dưới nước, người đàn ông trung niên hét lên.

“…Tôi đã phạm sai lầm.

Tôi không phải thiếu gia của Dương gia.

Thiếu gia Dương gia đã bị Liễu gia đưa đi rồi.” Lúc đầu, tôi nhận được không đủ nhanh, không kịp đóng gói một cuốn sách, nhưng sau đó tôi đã làm được.

“Ha, thằng nhóc đầu óc tốt, thông minh.

Để tôi nói cho anh biết, tôi đang ngửi thấy mùi sơn quỷ.

Tiểu quỷ, tiểu quỷ?” Người đàn ông trung niên hoàn toàn không tin, rồi đột nhiên sơn quỷ ở phía dưới.

Người đàn ông trung niên từ từ trượt chân, trôi về phía vách đá phía dưới.

Chương 695

Phía dưới có một vách đá.

Tôi không chắc người đàn ông trung niên này có phương pháp đặc biệt nào không.

Hoa!

Nhìn thấy người đàn ông trung niên bị phân tán sự chú ý, tôi lập tức tăng tốc lao về phía vách đá.

Vách đá rõ ràng đã bị dòng nước ăn mòn ở lớp đá mềm giữa các lớp đá.

Bề ngang rộng mấy trượng, độ sâu cũng mấy thước.

Tuy nhiên, nước hơi sâu, khoảng năm thước, trước khi tôi nổi lên, đầu ngón chân đã nhô ra khỏi mũi.

"Chết tiệt!" Đột nhiên, Bao Bất Thư cảm thấy mình đang chìm xuống từng chút một.

Rồi có một thứ gì đó ôm lấy hắn.

Bao Bất Thư lập tức nhảy xuống nước, nhìn thấy sơn quỷ đang bò ra khỏi hồ.

Sơn quỷ vừa nãy đã ôm lấy hắn.

"Nhìn con sơn quỷ này không thể nổi lên khỏi mặt nước.

Sơn quỷ rõ ràng rất sợ nước." Nước trong đến mức khi sơn quỷ nhìn Bao Bất Thư, mắt nó trợn tròn.

Nó trông như đang nín thở.

Dựa vào cái đầu lười biếng của sơn quỷ, Bao Bất Thư không đeo

túi sách, liền dùng sức đấm một quyền.

Sơn quỷ bất lực nhìn nắm đấm của tôi đánh vào mũi nó.

Khù khụ khù.

Thứ nhất, có lỗi sai trong từ ngữ, hoặc thiếu từ, sau đó là dấu câu.

Vì vậy, gia đình Dương thiếu gia sử dụng sách thật.

Không bao gồm trong cuốn sách này.

Chỉ đọc một lần.

Chữ viết rất trang trọng.

Chữ viết tay cũng có kiểu chữ như vậy, nhưng có thể nhận ra ngay.

"Phù chú được phân loại theo tài liệu: giấy, da, đá, ngọc.

Có các cấp độ: một, hai, ba, bốn, năm… chín.

Phù chú giấy là phù chú dùng một lần, phù chú đá và phù chú ngọc có thể sử dụng nhiều lần." Trang đầu tiên là kiến thức cơ bản về phù lục Quan Vũ.

Tôi nhanh chóng hiểu được, trên trang thứ hai, có đủ loại thứ tôi cần, nhưng ở đây chỉ có các ký hiệu phù chú giấy là thứ tôi cần.

Sau khi xem tài liệu, tôi thấy một tiêu đề lớn: Bột bạc, tinh huyết yêu thú, bút linh, chu sa… Mở trang thứ ba, trên đó là một phù lục, ký hiệu Bạo Liệt Hỏa, phù lục này khi đánh ra, có thể kích hoạt Bạo Liệt Hỏa.

Trang thứ tư là ký hiệu Khinh Thể, dùng xong sẽ nhẹ như chim én.

Trang thứ năm là ký hiệu Trị Liệu, chữa lành vết thương.

Trang thứ sáu là ký hiệu Địa Lôi.

Khi ký hiệu Địa Lôi xuất hiện, tất cả tà ác đều sẽ rút lui.

“Mười ba phù chú ở đâu?” Sau khi lật hết cuốn sách, không có 13 phù hộ thân.

Nửa sau rõ ràng đã bị xé bỏ.

Thảo nào khi không bao gồm trong cuốn sách này, giá cả lại giảm xuống.

Xem ra, chín phù hộ thân phía sau giá này chắc chắn là kỹ thuật phù hộ thân mạnh mẽ hơn trước khi được thu thập.

Dựa trên sự hiểu biết của tôi về cuốn sách này, tôi có thể làm cho phù chú lửa nổ mạnh hơn.

Còn những phù chú khác, tôi không chắc có bao gồm trong cuốn sách này không.

Còn về quặng, thậm chí không rõ có bao gồm trong cuốn sách này không.

Trong mấy ngày tiếp theo, đầu heo được ướp, nhưng nhanh chóng bốc mùi khó chịu.

Tôi không kìm được.

Chương 696

Tôi đã ăn.

Sau khi ăn xong, tôi đâm vào tường.

Nó, cũng không phải là một bức tường.

Nền móng của sân chính, cao hơn sân năm thước, cao hơn sương phòng một thước.

Tôi đã nắm vững cách sử dụng sức mạnh của cuốn sách này, sẽ không bị thương, nhưng sau khi va chạm, một bên cơ thể tôi cảm thấy nóng rát, sau đó tôi xoa rượu thuốc.

Dòng điện vận hành trong cơ thể tôi, học cách vẽ phù lục, làm một cái chậu gỗ có cát bên trong, bắt đầu luyện tập mà không cần nhìn sách.

Chậu gỗ rộng hai thước, nhỏ hơn nhiều so với ba tấc của phù chú giấy, nhưng Bao Bất Thư không ngốc, chuẩn bị luyện tập trước ở đây, vì mỗi phù lục chỉ cần chú ý một lần.

Một tháng trôi qua nhanh chóng, Dương thiếu gia đã về một lần, về lấy tiền, rồi lại đi.

Theo lời Dương bàn tử, học viện được nghỉ một ngày, tụ tập cùng bạn học.

Dương bàn tử thậm chí còn ở tầng cao nhất của học viện.

Tiền, Sau chưa đầy một nén hương, Bao Bất Thư thấy bóng lưng chủ nhân bước ra khỏi sân.

“Dường như dễ dàng.” Bảo Bá Hổ nhìn Dương bàn tử rời đi, lẩm bẩm.

Tôi giỏi vẽ phù lục.

Tôi chuẩn bị đổi chậu, dùng một cái bình gốm nhỏ khoảng một thước, dùng bột mì và đũa để tiếp tục vẽ.

Tôi là quản lý của một con thuyền lớn.

Có rất nhiều bản thiết kế, trên đó có mạch điện, đường nước, thông gió và các thiết bị khác.

Tôi có thể nhìn rõ các phù lục, đương nhiên, từ góc độ của sách, nó không quá phức tạp.

"Quen tay hay việc!" Bao Bất Thư có một suy nghĩ trong lòng, luyện tập trong chậu gỗ một tháng, sau đó luyện tập trong chậu gốm một tháng.

Nếu tôi không thể đóng gói cuốn sách này, tôi phải làm sao?

Tôi chỉ có thể làm bánh kem giả.

Tuy nhiên, trong lòng tôi có một số suy đoán: "Là một Linh Thú sao?" Với khả năng này, Bao Bất Thư nhanh chóng thông qua hướng dẫn của Linh Thú.

Có hàng vạn Linh Thú, nhưng không có con nào như vậy.

Loài gần nhất là Linh Miêu.

Tuy nhiên, Linh Miêu và con mèo lớn màu xanh vừa nãy có chút khác biệt.

Tai nó không giống.

Tai Linh Miêu có lông dài.

Con mèo lớn vừa nãy không có một sợi nào.

Chẳng lẽ không phải là một Linh Thú, mà chỉ là một dã thú thông minh sao?

Nếu nó có thể nói thêm vài câu, giá trị của nó sẽ tăng từ vài chục, vài trăm lên vài vạn.

Sáng sớm ngày thứ hai, trước bình minh, người bán thịt không mang sách gõ cửa nhà người bán thịt.

Người bán thịt mổ heo vào nửa đêm.

Không có sách, hắn cắt hai cân thịt, mang về nhà nấu.

Không có cách nào làm được một việc gì.

Một đêm, không có sách, hắn cảm thấy bụng mình trống rỗng.

Gần đây tôi vẫn ăn, vì sức khỏe của tôi nhanh chóng tốt lên.

Bao Bất Thư đương nhiên biết tại sao, chiều cao 6 thước không ngừng tăng lên, cân nặng cũng không ngừng tăng lên.

Nhưng bây giờ tôi không thể kiếm tiền bằng cách đóng gói sách, vì vậy tôi không quan tâm đến việc ăn thịt.

Đương nhiên, thịt bò là bổ sung tốt nhất.

Tuy nhiên, việc gây phiền phức mất quá nhiều thời gian, thời tiết không tốt, việc gây phiền phức cũng không dễ dàng.

Bao Bất Thư vừa mang hành lý đến đoạn đường mình phụ trách, liền thấy một con mèo lớn màu xanh đứng trong đình.

“Đi đi!” Bao Bất Thư nhìn con mèo lớn màu xanh đó, phát hiện nó đã chắn đường.

Chương 697

Hắn muốn dùng thứ gì đó đập nó, nhưng ngay cả một con vật cưng của hòa thượng, hắn cũng không thể không xua tay.

"Ai da, cộc cộc." Con mèo lớn màu xanh kêu meo meo về phía tôi, một móng vuốt vung lên, cột đình bị văng lên không trung, một mảng gỗ lớn bị móng vuốt của nó túm lấy.

"…" Bao Bất Thư nhìn cảnh tượng đó, lùi lại hai bước.

Con mèo lớn màu xanh nhìn chằm chằm vào gói hàng trong tay hắn, do dự một lúc mới đặt nó xuống đất.

"Ô…" Con mèo lớn màu xanh nhìn chằm chằm vào tôi.

"Chủ nhân mèo, chủ nhân mèo, tôi không thể đưa nó cho ngài được." Tôi cười khổ thì thầm, mẹ kiếp, tôi đã gặp phải một vụ cướp.

Sau lần cướp này, tôi tin chắc mình không thể thắng được con mèo đó.

Thực tế, người bình thường không thể đánh được mèo.

Con vật đó quá nhanh.

Đương nhiên, nếu ở một nơi như Dương gia đại viện, tôi sẽ không ngại thử.

Tuy nhiên, con vật này rất hoạt bát, đầy sức sống.

Nhìn một cái là biết có người chăm sóc.

Nếu đánh một con chó, nó sẽ nhìn chủ nhân, nếu đánh một con mèo, nó cũng sẽ nhìn chủ nhân.

Bao Bất Thư đặt gói hàng lên ghế trong đình, quay lưng về phía con mèo lớn màu xanh đó, rồi lập tức nhảy xuống.

Con mèo lớn màu xanh khinh bỉ nhìn Bao Bất Thư, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Bao Bất Thư, nó thành thạo dùng móng vuốt mở gói hàng, ngửi ngửi, thành thạo dùng móng vuốt ôm chặt, rồi cầm gói hàng nhẹ nhàng nhảy cao hơn mười thước, đáp xuống một cái cây xa xôi, rồi biến mất.

"La.

Niệu đạo của chị.

La…" Tôi để lại một âm thanh kỳ lạ.

Tôi vừa nghe đến một nửa, hồn ma mới quay lại bên cạnh tôi: "Linh Thú chắc chắn là Linh Thú, nhưng tôi không biết ai nuôi." Đồng thời, tôi cũng hiểu con mèo lớn đó chắc chắn đã lấy thức ăn trong hành lý cũ của tôi.

Con mèo lớn này có cấu trúc ngón cái nhiều hơn mèo bình thường, giống như gấu trúc lớn có thể nắm lấy tre để nhai vậy.

Chính vì có ngón cái mà con người mới có thể trở thành như bây giờ, cũng phải nhờ vào sự tồn tại của ngón cái.

Nếu không dọn dẹp sách cẩn thận, quét dọn, rồi đi cùng Lý Đại Lực ra đồng dọn cỏ.

"Lý Thù, anh có biết tiên nữ trong học viện có nuôi một con linh thú lớn như mèo không?" Bao Bất Thư gặp Lý Đại Lực, liền thì thầm hỏi trước mặt người khác một câu.

Lý Đại Lực giật mình: "Mèo lớn sao?" Nhưng lòng Lý Đại Lực tan nát: Lôi Phong Thú là một con mèo lớn sao?

Mèo lớn?

Mèo lớn?

"Ừm, màu xanh, con vật đó đã trộm thức ăn của tôi." Lòng Bao

Bất Thư vẫn đầy tức giận.

“Không rõ.

Thông thường, Linh Thú không được người ngoài biết đến, nhưng tốt nhất đừng đối mặt với nó.

Con Linh Thú đó mạnh hơn một dã thú kiên cường.” Lý Đại Lực không biết gì về điều này, liền ra lệnh.

“Lý Thù, tôi đã đánh con vật đó, nhưng con vật đó dùng móng vuốt cào một mảng lớn cột đình, ở cách đó hơn mười thước.

Tôi không dám mượn dũng khí của mình nữa.

Tôi chỉ hỏi, nếu anh biết chủ nhân của con mèo lớn đó là ai, xin hãy nói cho tôi biết, đừng cướp của tôi.

Tối qua, nó chạy vào nhà tôi, cướp mất một con gà luộc của tôi.” Bao Bất Thư nói.

“Ai, tiểu tử, nghe lời chú già đi, nhịn đi, con biết nó là ai, chú nói với thằng nhóc đó, thần tiên có để ý không?

Vô ích thôi, tôi bị Linh Thú giết chết, sự thật là vậy.

Để tôi nhẫn nhịn, tôi sẽ cho con thêm tiền mỗi ngày.” Lý Đại Lực thở dài, nếu không biết cách đọc sách, hắn sẽ cảm thấy hối tiếc.

Một cái nhỏ, có một cái lớn.

Đánh một quả bóng nhỏ.

Để tôi xem cái lớn đó có động lực gì.

“Ừm, tôi không thiếu một chút nào, tôi sợ nguy hiểm, đề phòng…” Tôi không chắc mình có thể đóng gói cuốn sách này tốt không.

Chương 698

Vương cũng đã nói, nếu tôi không thể đóng gói sách thì sao.

“Không thật sự.

Những thứ này thường sẽ không chủ động tấn công.” Lý Đại Lực khẽ nói.

Vương, Lý Đại Lực, Bảo Bất Thư ba người đến trước núi Linh Mật.

Bao Bất Thư nhìn những ruộng bậc thang được xếp bằng đá.

Ruộng bậc thang không rộng, chỉ rộng ba thước, toàn là đá.

Cây linh mễ màu xanh được trồng trên đá.

Những tảng đá này đều là đá vụn.

Sau đó nước suối linh chảy qua ruộng.

Nhìn từ xa, có hàng trăm ruộng bậc thang dài hàng trăm mét.

“Nhìn kìa, rêu và những cỏ dại này, nếu bắt những con côn trùng hoặc thứ gì đó lại với nhau, loại côn trùng đó cũng chứa công năng đặc biệt.

Nếu may mắn, có cá thông linh và cá chình.” Lý Đại Lực rõ ràng là một người lão luyện.

Tuy nhiên, Lý Đại Lực gặp phiền phức khi nhổ cỏ.

Một người phải mặc ủng cao su làm từ da không thấm nước.

Những đôi ủng da này được sơn vài lớp dầu bóng.

Điều khó khăn là phải cúi người bò vào đường nước.

Một người phải chạm vào từng bụi lúa, nhổ bỏ tất cả cỏ dại.

Lý Đại Lực nhất thời không chịu nổi, nhưng nếu không đóng gói sách, hắn sẽ không cảm thấy mệt.

"Tiểu Bao, tốt nhất nên uống chút nước." Lý Đại Lực khẽ nói.

"Ồ, ồ." Chỉ khi đó, tôi mới nhận ra đó là một mùa xuân tinh thần.

Tôi nằm trong đám cỏ dại, được sách che phủ.

Tôi uống một ngụm lớn nước suối tinh thần.

Nước suối linh khí lạnh lẽo chảy vào bụng, dòng điện trong bụng lập tức xuyên qua, nước suối linh khí biến mất trong bụng, không cần phải đóng gói sách nữa, tôi cảm thấy toàn thân lông mao đều giãn ra.

Lý Đại Lực đương nhiên không biết mình có nên đóng gói sách hay không.

Thực tế, những tăng lữ này không sợ uống nước suối linh tính.

Chỉ cần uống được những thứ này, một lần sẽ khiến bụng căng phồng.

Tuy nhiên, sau khi uống nước suối tinh thần một ngày, Bao Bất Thư phát hiện dòng nước tăng lên một phần năm, toàn bộ cơ thể vô cùng bình tĩnh.

Đương nhiên, Bao Bất Thư không hề phát hiện ra dòng điện màu đen yếu ớt.

Đương nhiên, tôi cũng thu hoạch được một số rêu, chiêu hồn và các thứ khác, nhưng những thứ này không lớn lên.

Sức mạnh tinh thần chứa đựng rất hạn chế, có thể nói là rất yếu ớt.

Tu sĩ không thèm để ý, ăn xong sẽ giữ được sức khỏe.

"Bảo Bảo, có muốn không, tôi bán." Lý Đại Lực hỏi.

“Bán sao?” Bao Bất Thư nhìn hai ba mươi con ốc sên to bằng ngón cái, một giỏ rêu và một ít cỏ dại.

“Đương nhiên, những thứ này trị giá 32 lượng bạc, ốc linh ít nhất cũng trị giá 200 đồng tiền.

Tốt hơn là cỏ hồi trong phòng.

Các phú nhân trong thành đang tranh nhau mua.

Nếu không, con nghĩ ai sẽ dọn dẹp linh trường với giá 10 đồng tiền mỗi ngày chứ?

Suối linh này không bằng linh thảo hồi.

Những người sống lâu dài trong suối linh ít nhiều đều có một chút linh lực.

Tăng lữ coi thường điều này, đối với tôi thì càng rẻ hơn.” Lý Đại Lực khẽ giải thích.

“Vậy bán đi.” Sau khi Bao Bất Thư phát hiện ra tác dụng của suối linh khí, dùng những thứ này đổi lấy bạc càng đáng giá hơn.

Chương 699

“Tôi cũng nghĩ vậy.

Tôi không cần ăn cái này, chỉ cần uống thêm vài ngụm nước thôi.” Lý Đại Lực vỗ vỗ bụng, uống không ít nước.

Vương cũng uống, bụng căng phồng.

Không thể đóng gói sách, cũng không thể không bụng căng phồng.

Tuy nhiên, đầy khí.

“Được rồi, làm sạch sẽ, tốt hơn những người khác.

Ngày mai tiếp tục.” Hòa thượng phụ trách mễ linh lẩm bẩm nói.

“Được rồi.” Lý Đại Lực vội vàng gật đầu.

Không có sách, linh điền hôm nay ít nhất cũng xong một nửa.

Lý Đại Lực và Tiểu Vương đứng trên sườn dốc uống trà nghỉ ngơi nửa tiếng.

Mang theo tám lượng bạc về chỗ ở của mình, tôi không biết nên lấy hành lý.

Sau khi mở cửa, tôi thấy một người đứng ở cửa nhà bếp, cầm theo túi hành lý.

“Chú.” Tôi không kìm được đột nhiên buột miệng chửi thề một tiếng.

Bốp.

Con mèo lớn dùng một móng vuốt đẩy mạnh cửa nhà bếp.

Còn về nút khóa, đều bị nó đẩy ra, rồi một đôi mắt tím lớn nhìn chằm chằm vào tôi.

“Thì sao chứ, tôi đã rửa sạch rồi.” Nếu tôi không có sách, tôi sẽ cảm thấy vô cùng khiêm tốn.

Mẹ kiếp, nó đã cướp của tôi một cách ngang ngược.

Quyết tâm không đóng gói sách, tôi ướp kỹ cả đầu heo, rồi đặt sang một bên.

Lúc đang bận rộn, con mèo lớn màu xanh đứng trên bàn phía sau, nhìn tôi không đóng gói sách, giống như một cai ngục.

Nếu ăn, nó biết cách ăn.

Đầu heo được lóc xương, tai heo và lưỡi heo được tách riêng.

Con mèo lớn thả đuôi heo ra, nâng mũi lên ngửi mùi thơm của đầu heo.

Nhìn con mèo lớn lấy mấy tờ giấy, đóng gói đầu heo, tai heo và lưỡi heo, cuộn bằng giấy gói, rồi vẫy cái đuôi lớn rời đi.

Sắc mặt Thái phó của Thanh Vân thư viện trắng bệch.

Thánh Học Viện và các giáo phái đều đang tranh đoạt tín đồ.

Vị nho sinh kia không biết sẽ thu hút bao nhiêu đệ tử.

Tuy nhiên, đối với Thanh Vân thư viện, đây là một sự kiện lớn, chí ít sẽ khiến nơi này tiêu điều trong hai năm.

Vị Đại sư đế quốc đại phát lôi đình, động não một chút, liền dùng lục sắc quang kiếm bắn về phía ngự chủ.

Phốc!

Đường chủ cũng nhận được sự khải phát từ Thần Thánh Tư.

Một dải lụa đỏ được mở ra, bay về phía phi kiếm.

Thế nhưng, như mọi người đều biết, phi kiếm đột nhiên xuyên thủng dải lụa, sau đó trực tiếp xuyên qua ngực Đường chủ. "Thánh

linh..." Nữ Đường chủ vừa nói được hai chữ, vô số ngân quang từ phi kiếm phóng ra đã tàn phá cả tòa thành thị.

Ngoại trừ Thanh Vân thư viện, Bao Bất Thư nhìn dòng sông bên dưới, thấy trong dòng sông cách đó vài trăm thước có một bóng đen.

Mỗi lần nhảy vọt là được vài chục thước.

Bóng đen trùm trong áo choàng, dạ sắc lại không rõ lắm.

Tuy nhiên, Bao Bất Thư khẳng định đó là người, bởi vì bóng đen đang đi dọc theo con đường mòn.

Tuy rằng nơi này là một đoạn đứt gãy trong mỏ khoáng thạch, nhưng bị bụi rậm, gai góc, cỏ dại và đá phong hóa che lấp.

Chỉ có dùng cả hai tay hai chân mới có thể bò nhanh về phía trước, đồng thời tránh né kẻ phía sau.

Đinh Tam giận dữ không thôi, bởi vì theo dấu vết thì thằng nhóc kia lại xuống sông rồi.

Chương 700

Mỗi lần xuống sông là Đinh Tam lại phải tốn công sức.

Bởi vì thân thể Đinh Tam bị tổn hại nghiêm trọng, chỉ có thể nuôi dưỡng côn trùng, nhưng đám côn trùng này trời sinh sợ nước, cho nên cần ý thức điều khiển mãnh liệt.

Đương nhiên, thực lực Đinh Tam không đủ.

Ngũ Độc Môn dùng trùng ma tu luyện đến cảnh giới cao.

Mỗi con độc trùng đều qua tinh luyện, tương đương với một cấp số nhân.

Nếu độc trùng đẳng cấp cao, sử dụng pháp bảo cũng không khó.

Hàng ngàn hàng vạn độc trùng gây thương tổn tương đương với cấp số nhân, lại có tốc độ. "Ra đây, tiểu quỷ!" Đinh Tam đứng trước khe hở tảng đá nghỉ ngơi, khàn giọng quát.

Nhưng Bao Bất Thư lại đang ở trên vách núi cao vài chục thước đối diện với Đinh Tam.

Bao Bất Thư nhìn bóng đen dừng lại ở cửa hang đối diện, liền dùng cả tay chân bò nhanh hơn.

Miêu chủ nhân đi sau cùng, hoàn thành việc leo qua đới đứt gãy nham thạch này.

Bao Bất Thư nhìn vách núi cao ít nhất vài chục thước, ra hiệu.

Miêu chủ nhân cũng nhìn thấy bóng đen, trong tay cầm dây thừng lao ra. "Mẹ kiếp." Chờ thở vài hơi, buộc kỹ túi đồ, hắn dùng lực kéo dây thừng, cảm thấy không có vấn đề gì liền dùng tay chân bò lên.

Bò lên xong, hắn cảm thấy không cách nào giữ túi đồ cho đàng

hoàng, bèn nằm vật ra đất.

Đây cũng không phải chỗ tốt.

Chỉ có một tảng đá nhô ra hơn một thước, dây thừng được buộc vào tảng đá lồi ra đó, Miêu chủ nhân đang nhìn xuống.

Lúc ăn bánh khô và uống nước, hắn không dám ăn quá nhiều hay uống quá nhiều, bởi vì bụng to quá sẽ không cử động được.

Bao Bất Thư tiếp tục bò, Đinh Tam lại giận dữ hét lên: "A!" Trong khe đá không có người.

Đinh Tam đuổi vào khe hở vài chục trượng, lại phát hiện là ngõ cụt.

Đinh Tam giận điên người, tiếp tục tìm kiếm, suýt nữa thì mất dấu. "Thằng nhãi chết tiệt, đứng lại." Đinh Tam ngẩng đầu, nhìn thấy một người đứng trên vách núi cao vài trăm thước, đang dùng tay chân bò lên.

Một bóng xanh không giống như ấu thú Lôi Phong, cách bóng người kia vài thước.

Nghe thấy tiếng quát, hắn cũng không nhìn xuống dưới.

Ngày hôm sau, chuẩn bị một ít đuốc, từ di vật của Đinh Tam tìm được một ít dược phấn.

Đập nát một ít vỏ cây khô, trộn lẫn với dược phấn, tạo thành một loại hỗn hợp có mùi hương.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, nếu không mang theo một quyển sách...

à không, bôi một lớp dược cao lên người thì cũng khiến người ta chán ghét.

Bao Bất Thư rốt cuộc cũng nhìn thấy khói ngũ sắc.

Chính xác mà nói, đó là một loại độc vụ, tục ngữ gọi là chướng khí.

Loại chướng khí này chỉ xuất hiện khi mặt trời xuống núi.

Nếu người và động vật bình thường không chú ý, chướng khí xâm nhập sẽ phát tác.

Bên trong hẳn là có ít nhất năm loại côn trùng độc.

Căn cứ vào màu sắc chướng khí để phán đoán.

Đinh Tam không đọc sách, kiến thức giống như xem phim ảnh mà học được.

Hiện tại Bao Bất Thư có ký ức cực tốt, bao gồm cả thị lực.

Nếu buổi tối tập trung sức mạnh vào mắt, có thể nhìn xa mười trượng, nhưng giống như xem tivi đen trắng vậy.

Tại nơi rộng vài chục trượng này, tìm chính xác độc trùng không phải chuyện đơn giản, phạm vi chướng khí ở đó cũng không bị cây cối che khuất.

Giống như phát hiện một con côn trùng trên đỉnh núi và tảng đá, tảng đá là một đỉnh núi cây cối um tùm.

Khó khăn có thể dự đoán được. "A, a, a..." Tuy nhiên, nhân loại vô cùng thông minh.

Chương 701

Không có cái gì gọi là "Đinh Tam Ngũ Độc Môn".

Chỉ sử dụng phương pháp ngu xuẩn, lấy bản thân làm mồi nhử.

Tiếng kêu này chủ yếu để thu hút sự chú ý của độc trùng.

Bạo liệt!

Bao Bất Thư trực tiếp ngã vào một tảng đá.

Chọn tảng đá là vì độc trùng trong đá không dễ đào thoát, cũng đề phòng độc trùng từ dưới đất tấn công.

Còn về hỏa dược và đuốc, chủ yếu dùng để phòng ngừa độc trùng chạy về tổ.

Độc trùng bình thường thích ăn sinh vật, giống như nhện vậy, chỉ cần có sinh vật là lập tức lao tới.

Bao Bất Thư không phát ra thần niệm, nhưng cẩn thận lắng nghe.

Kỳ thật, Bao Bất Thư cũng không sợ đám độc trùng này, bởi vì từ kiến thức của Đinh Tam, hắn biết sấm sét có thể ức chế tất cả mọi thứ.

Độc trùng, khí độc, những thứ tà ác, sấm sét là khắc chế tốt nhất.

Tại nơi không nhìn thấy, có một con sâu dài hai tấc, to bằng ngón tay cái, màu hồng phấn, toàn thân đầy lông đỏ, giống sâu róm nhưng lông dài hơn, hai mắt nhỏ như hạt vừng, cái miệng giống như cái kìm.

Trên đầu chỉ có một cái ăng-ten, phát ra ánh sáng ngũ sắc.

Nhìn thấy con mồi đang co giật, con sâu đỏ lập tức biến mất. "A, a..." Bao Bất Thư khẽ rên rỉ.

Đột nhiên cảm thấy sau gáy đau nhói.

Biết mình sơ ý rồi.

Con sâu im lặng tấn công. "Pháp lực!" Khi bị tấn công, sức mạnh ma pháp trong cơ thể lập tức xung kích về phía sau gáy. "Hắc.

Thực tế lại tăng thêm ma lực." Khi dòng điện xung kích về phía sau gáy, dòng điện lập tức khuếch đại khoảng một phần mười. "Háp, vận ngược hồi tại đệ nhị giai đoạn.

Màu hồng phấn, phát đạt rồi.

Ít nhất là một loại hồi độc trùng." Khi ngồi dậy, hắn nhìn thấy một con sâu màu hồng đang co giật.

Hắn nhịn không được cười.

Bị sấm sét đánh trúng, cơn co giật của nó đã giảm bớt. *** Hàng ngàn hàng vạn người báo danh tham gia thi đấu.

Tuy nhiên, những người này phải chi trả khoản phí đắt đỏ, phải tra xét thông tin cá nhân.

Kết quả, chỉ có 7800 người tham gia.

Trong đó có những thiếu gia trẻ tuổi mặc y phục hoa lệ gọi điện thoại cho bạn bè (lỗi convert ngữ cảnh hiện đại?), những thợ săn biểu tình ngưng trọng, tiều phu, vân vân.

Bởi vì hàng năm đều có người phát tài, mặc dù hàng năm đều có người chết, nhưng năm nào cũng có người tham gia.

Thanh Vân thư viện cũng có hơn 300 đệ tử tham gia, chiếm gần một phần ba.

Tọa Sơn tự nguyện phóng thích, Dương thiếu gia lần này không đi, bởi vì Dương thiếu gia bị cấm túc.

Tổng cộng có hơn một trăm thợ thủ công, gần 2000 người, nhưng 2000 người này không cùng tiến vào.

Đi trước là đệ tử Thanh Vân thư viện, sau đó là tạp dịch Thanh Vân thư viện, cuối cùng là người ngoài.

Cách thời điểm Tọa Sơn được phóng thích khoảng mười ngày.

Hắn vẫn cùng Lý Đại Lực làm công kiếm tiền, bởi vì hắn muốn để Tọa Sơn tự do, cho nên hòa thượng phải làm trước những việc cần làm.

Dù sao, núi rừng sau khi được mở ra, muốn tìm một người cũng không dễ.

Vậy hắn cần sử dụng ma pháp rồi.

Trừ cỏ và diệt trùng đều có thể dùng ma pháp.

Tuy nhiên, mị lực có giá trị, đáng để được mời.

Chương 702

Dòng điện trong cơ thể Bao Bất Thư gần đây vẫn luôn tăng lên.

Chủ yếu vì mỗi ngày ăn lượng lớn tinh thần thực lương.

Duy nhất không đổi là Miêu chủ nhân.

Miêu chủ nhân vẫn là một người vừa cao vừa lạnh lùng (hoặc con mèo kiêu ngạo).

Hào không do dự xuất quan giúp Bao Bất Thư bất cứ việc gì, giống như Bao Bất Thư thực sự là một người hầu vậy.

Do đại não huấn luyện, những hạt đậu có thể bay quanh thân thể khoảng hai thước trong một giờ.

Ngoài ra, Phụ Lôi hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tích lũy lượng lớn dòng điện.

Đây cũng là lá bài tẩy lớn nhất trong đầu hắn.

Ngoài ra, hắn bỏ ra 30 lượng bạc mua từ chỗ Lý Đại Lực một cây nỏ tinh cương, tầm bắn chỉ khoảng 10 trượng.

Không, hắn có thể trong vòng 3 trượng bắn xuyên tấm gỗ dày một tấc, phi thường cường đại.

Tuy nhiên, lò xo sử dụng trị giá 15 lượng bạc, nếu hỏng thì chỉ cần thay thế.

Thời gian trôi nhanh, đã đến lúc lập tức phóng thích Tọa Sơn.

Học sinh học viện không có tư cách tham gia nghi thức phóng thích núi. "Đinh." Một người bộ dáng bé gái trả lời, cô bé thoạt nhìn bảy tám tuổi, da trắng.

Thực tế là một tử sĩ được người ta huấn luyện.

Thực tế cô gái này mới mười mấy tuổi.

Tuy nhiên, thông qua bí pháp, cô gái này sẽ vĩnh viễn không lớn lên, và sẽ bắt đầu tiếp nhận huấn luyện từ nhỏ.

Bao Bất Thư cũng vô cùng lo lắng cho an toàn của người nhà.

Những người kia sẽ không bỏ cuộc.

Hôm nay sau khi xem xong sách, hắn sẽ cho hòa thượng nghỉ một ngày, sau khi trở về trực tiếp đi tìm Lý Đại Lực.

Hiện tại quán ăn mỗi tối đều chật kín khách.

Cả quán ăn có hai tầng.

Tầng một có thể kiếm đầy tiền.

Tầng hai cũng đầy tiền.

Không có địa vị thì không vào được.

Còn về mấy gian bao phòng ở hậu viện, cần phải đặt trước. "Đại Lực thúc thúc." Lý Đại Lực đang chào hỏi khách quen.

Đây cũng là nguyên nhân quán ăn làm ăn phát đạt.

Lý Đại Lực ở đây hơn 20 năm rồi, có chiêu bài của Lý gia.

Mỗi người đều phải nể mặt.

Ngoài ra, Lý Đại Lực không kết bạn với người nghèo. "Tiểu tử, vào phòng ta ngồi đi.

Ta về ngay." Lý Đại Lực nhìn thấy Bao Bất Thư, lập tức nói.

Bao Bất Thư gật gật đầu, đi về phía sau.

Rất nhiều người cũng nhận thức Bao Bất Thư.

Dù sao, Bao Bất Thư chỉ xuất hiện tại đại sảnh nhiệm vụ, trực tiếp bị hòa thượng mang đi.

Còn ứng trước tiền.

Hơn nữa, Bắc Xuyên Lý gia cũng ẩn ẩn ước ước bảo hộ hắn.

Còn về mâu thuẫn với Dương gia, những người này thậm chí không coi trọng Dương gia.

Tuy rằng những người này cũng là tạp dịch, nhưng biết tranh đoạt linh dược tồi tệ đến mức nào.

Ngay cả Dương gia và Dương Bàn Tử vì một cái tạp công mà phải trả giá nhiều hơn.

Chương 703

Nếu không, phải trả tiền trước.

Bao Bất Thư trong khoảng cách ngắn 100 mét gặp mười mấy người quen. "Làm ăn tốt thật." Lý Đại Lực đi phía trước, sau lưng người kia bưng đủ loại đồ ăn, không có rượu.

Lý Đại Lực bất đắc dĩ nói: "Hôm nay ta uống không dưới 2 cân, bởi vì người khác mời ta uống rượu.

Hiện tại, khi ta nhìn thấy rượu nho thì ta cảm thấy buồn nôn." "Đó là mức độ hoan nghênh của Đại Lực thúc." Bao Bất Thư không mua sách cũng biết nịnh nọt. "Có phiền toái à?" Lý Đại Lực mở miệng, hỏi.

Bao Bất Thư nếu không có vấn đề thì sẽ không dễ dàng đến quán ăn. "Cái này...

Buổi sáng..." Bao Bất Thư không giả bộ nữa, mở tay nải ra. "Khinh kỵ binh, xác định sao?" Sắc mặt Lý Đại Lực cũng ngưng trọng.

Người bình thường không mua nổi kỵ binh.

Cái khác không nói, việc đầu tiên là phải có thiên phú.

Cưỡi ngựa đánh địch không chỉ cần dũng khí, còn cần thiên phú.

Những người này cho dù ở đây cũng là tinh anh. "Ta có cảm giác đó là khinh kỵ binh, bởi vì khi ta nghe thanh âm, ta cứ tưởng là một người, sau đó ta biết là hai người.

Hai người động tác cho người ta một loại cảm giác lưu loát, giống như đã huấn luyện thời gian dài." Bao Bất Thư nói. "Hai người hợp tác vô cùng tốt.

Bắn tên đi cùng lúc.

Người thứ nhất sẽ khiến mục tiêu di chuyển, người thứ hai sẽ chặn đường đi.

Hai mũi tên sẽ đến cùng lúc.

May mắn là vách núi đó không phải một khu vực trống trải." Bao Bất Thư nói tiếp. "Kỵ binh, đa phần là người của Vương gia." Lý Đại Lực ở đây 20 năm, đối với nơi này rất hiểu rõ.

Bao Bất Thư nghe xong, hỏi: "Vương Hồng?" "Chính xác mà nói, Vương gia là Tịnh Châu Vương gia.

Tuy rằng Vương gia không phải là một gia đình có giáo dưỡng, cũng bồi dưỡng rất nhiều nhân tài, nhưng chưa đạt đến mức độ thành gia.

Nhưng, Tịnh Châu Tổng đốc là một thành viên Vương gia, Vương gia tại triều đình cũng có rất nhiều thông gia." Lý Đại Lực nói.

Bao Bất Thư giận dữ: "Cái tên Vương Giáp vô sỉ này.

Đệ tử của hắn chết rồi, thậm chí đem oán hận trút lên đầu ta." "Đừng lo lắng, Vương gia cũng chỉ làm bộ làm tịch quanh học viện thôi.

Ta sẽ giúp cháu làm rõ trước." Lý Đại Lực vỗ vỗ vai Bao Bất Thư nói.

Bao Bất Thư gật đầu, nhưng đang suy nghĩ làm thế nào loại bỏ uy hiếp.

Làm hai lần, liệu có lần thứ ba? "Lý đại thúc, xin giúp cháu tra xem gần đây ai theo dõi nhà cháu, hoặc là những cửa hàng nào tăng thêm người, hoặc tăng thêm nhân viên.

Tốt nhất là sau khi Vương Hồng Nhã chết, có người đang giám sát

cháu." Bao Bất Thư ý thức được, nói. "Được, ta có thể biết cháu muốn rời đi sớm, ta có thể giết bọn chúng trên đường.

Ta tin tưởng ta nắm rõ tung tích của chúng." Lý Đại Lực bản tính không thích đọc sách, cũng phản ứng lại, nói.

Lý Đại Lực vội vàng đi bố trí, Bao Bất Thư cũng đi tiệm thuốc mua một ít dược liệu.

Đương nhiên là đi vài tiệm thuốc.

Lý Đại Lực quên nói cho Bao Bất Thư biết, tai mắt của Vương Giáp bắt đầu từ việc mua thuốc. *** Lưu Bán Đầu nhìn sứ giả mặt đen của chùa.

Khi những người này đến, hắn bị ra lệnh bao vây.

Hắn và những người khác cho rằng mục tiêu ở bên trong.

Ai ngờ mục tiêu đã từ cửa sau nhà một ông lão rời đi.

Chương 704

Vị lão nhân kia không thể đi cũng không thể chạy.

Do đó, phải mất nửa giờ hàng xóm mới phát hiện và báo cáo. "Hừ." Lưu Hưng Bang, Vương Chính Sơn mặt đen không thôi, thân ảnh trong nháy mắt bay đi.

Bị một tiểu chiến sĩ chơi xỏ, không phải lần một cũng không phải không có thu hoạch.

Tịnh Châu Vương gia xảy ra chuyện lớn như vậy, xem ra triều đình và một đám người sắp gặp xui xẻo rồi.

Bao Bất Thư vốn dĩ không có đường chạy, nhưng khi hắn cho rằng chạy không phải là biện pháp, hắn quyết định mạo hiểm, cho nên hắn trốn trong hốc cây không dám động.

Hắn nhìn thấy bên dưới hai người nhìn dáo dác, sau đó lại nhìn quanh.

Khi người thứ nhất bay đi, hắn không còn đường lui, đành phải bắt đầu từ người thứ hai.

Hắn trời sinh sợ kẻ địch biết bay.

Quả thực Vương Chính Sơn bị đánh một quyền, nhưng một chút cũng không ngất xỉu.

Cảm giác Vương Chính Sơn giống như một tầng da sắt, chặn lại nắm đấm của hắn, không cho chạm vào thân thể Vương Chính Sơn.

Nhưng Vương Chính Sơn và Bao Bất Thư đồng thời ngã xuống đất.

Chưa đợi Vương Chính Sơn phản ứng, cảm giác thân thể lập tức

xoay chuyển.

Phanh, phanh, phanh!

Lưu Hưng Bang nhìn thấy một bóng người va vào Vương Chính Sơn, lập tức rút linh bút, sau đó nhìn thấy Vương Chính Sơn và bóng người kia cùng ngã xuống đất.

Bóng người kia di chuyển nhanh chóng, một tay túm lấy một chân Vương Chính Sơn, sau đó giống như bao tải đập Vương Chính Sơn xuống đất.

Lưu Hưng Bang sỉ nhục, ma bút phóng ra bạch quang: "Tên trộm chết tiệt." Đổng!

Lưu Hưng Bang chưa viết xong một chữ, đã thấy Vương Chính Sơn bị pháp lực bao bọc thân thể, hung hăng đập vào một cây to, sau đó pháp lực trên người Vương Chính Sơn biến mất, ngay sau đó thân thể Vương Chính Sơn bay về phía Lưu Hưng Bang. "....." Lưu Hưng Bang linh cơ khẽ động, hai đạo quang mang hóa thành hai đạo tơ lụa, kéo lấy Vương Chính Sơn đang hôn mê bất tỉnh.

Phanh!

Phanh!

Hai tiếng nổ, một đám bụi phấn đột nhiên bùng nổ, Lưu Hưng Bang kinh khủng vạn phần, lập tức mang theo Vương Chính Sơn bay lên giữa không trung.

Lưu Hưng Bang dùng pháp lực bảo vệ thân thể, nhưng Vương Chính Sơn thì sao?

Ngộ nhỡ là kịch độc thì sao? "Ách..." Nhìn xuống dưới, nào có bóng dáng người nào, chỉ có bụi phấn màu xám đang bay múa. "Hai vị đạo hữu?" Hộ pháp của Thanh Vân thư viện cùng hai hòa thượng từ xa trông thấy sứ giả trong chùa hôn mê bất tỉnh, pháp lực tiêu hao, treo

giữa không trung.

Phía dưới có thể thấy một mảng hỗn loạn.

Học giả và viện trưởng của học viện trông như người chết. "Người quản lý thích hợp đến đúng lúc lắm.

Tên trộm kia vô cùng giảo hoạt.

Ta đang gấp.

Ta phải trị liệu cho Vương Thanh." Lưu Hưng Bang có chút sợ hãi, sự truy đuổi này quá âm hiểm rồi.

Từng bước từng bước đều là kế hoạch. "Chuyện gì xảy ra?" Quyền hộ pháp hỏi. "Ta..." Lưu Hưng Bang kể lại một lần. "Đuổi theo đi, ta muốn xem tên trộm kia là ai." Hộ pháp bên phải nghe câu chuyện, suýt chút nữa cười to.

Ngôi chùa chịu nhục nhã.

Tất cả giáo phái đều cao hứng xem kịch.

Cảm tạ vô cùng.

Lưu Hưng Bang nghe hộ pháp gọi là bằng hữu, mặt đen lại.

Nhưng tình huống Vương Chính Sơn thế nào, cú đánh kia liệu có di chứng?

Chương 705

Lưu Hưng Bang không để ý nữa, bay đi mất.

Đương nhiên, đã có một cái cớ. *** Dưới cảm tri lực của Thần Thánh Tư, Bao Bất Thư phát hiện máu của mình đang lưu động.

Cách đó bảy trượng, hạt giống Bạch Linh rơi vào vại nước lớn, không có thần niệm động!

Băng!

Cột nước cao vút, nương theo lôi quang màu đen!

Là lúc này sao?

Không mang theo vũ khí cảm giác thật tệ, đột nhiên hắn bò rạp xuống đất.

Vô số mảnh vỡ vại nước to bằng bàn tay, dày một tấc, giống như mảnh bom, bắn vào tất cả phòng ốc trong viện tử. "Xảy ra chuyện gì?" Một tu sĩ nghe thấy thanh âm, lập tức bay tới.

Không nhìn thấy ai, lập tức hô. "Lưu, ta thử xem Ma Mị Thuật..." Kẻ yếu ớt trả lời, người kia không nhận ra Bao Bất Thư. "Đáng đời, thu dọn đi, không thể có lần sau, nếu không sẽ không thoát tội đâu." Lưu nghe vậy, không vui quát một tiếng, sau đó rời đi.

Bao Bất Thư trong tay có hộ thân phù không?

Ta cho một lần rồi, hết cách, tiểu tử làm rất đẹp, trừ việc không biết Ma Mị Thuật, lại còn làm hỏng một cái vại nước.

Bao Bất Thư nhìn thấy Cung Tuyết ca ca đi rồi, liền nhìn vị trí vại nước.

Chỗ đặt vại nước trên mặt đất đã bị phá vỡ.

Vại nước lớn, chứa 500 cân nước, cột nước ít nhất cao vài trượng. "Hoàn thành." Sau khi xem xong kết quả kiểm tra, hắn quyết định rút lui.

Thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, Bao Bất Thư cẩn thận xem xét trên tinh thần Bạch Tử còn có chỗ trống hay không, quyết định to gan vẽ bùa, đương nhiên, máu tăng thêm, vậy thì sức mạnh tự nhiên càng lớn.

Một giờ sau, hắn làm được 20 phần, không kiểm tra phần đó.

Trong đó chỉ có ba cái năng lực công kích khá thấp.

Số còn lại đều chiếm cứ 90% diện tích bề mặt hạt giống Bạch Linh. "Ta có thể ném được không?" Dù sao, ném không cần bất kỳ suy nghĩ tâm lý nào, khoảng cách công kích càng dài càng tốt. "Nên đi vào trong núi xem thử.

Thịt Hồn Thú sắp hết rồi.

Có linh phù, linh bách phù và thần phù.

Hắn là có thể săn giết vài con linh thú." Bao Bất Thư sớm muốn vào núi, nhưng vẫn luôn chưa chuẩn bị tốt.

Lại lần nữa vào núi.

Hắn tốn ba ngày thời gian chuẩn bị hành trang, dự trữ 90 cái phù lục chế tạo từ hạt giống Lâm Đức Bá Cách, mua một ít dược liệu, chuẩn bị một ít bột phấn, hồ tiêu, bột sơn thù du, bột bạc hà vân vân.

Sau đó bỏ vào trong bình sứ.

Bao Bất Thư vẽ các ký hiệu ma pháp kỳ lạ, nhưng Bao Bất Thư có ma pháp sấm sét.

Máu của hắn chỉ có thể vẽ ra ký hiệu của hắn.

Để vẽ ký hiệu khác, không thể không sử dụng tinh huyết linh thú

ngũ hành tương đồng. "Vào núi sao?

Hiện tại vào núi vô cùng nguy hiểm." Khi Lý Đại Lực nghe nói hắn muốn vào núi, nói: "Đại Lực thúc thúc, cháu cũng không định đi xa.

Hơn nữa, cháu chủ yếu thể nghiệm và đạt được một ít kinh nghiệm chiến đấu." Có chuẩn bị ma pháp chú ngữ không?

Lý Đại Lực trầm mặc.

Muốn luyện tập, phải có dũng khí dũng vãng trực tiền và tinh thần không sợ hãi.

Nên chiến đấu với động vật hoang dã.

Có thể thích hợp nhất với tình huống hiện tại.

Chương 706

Tranh thủ một lần giết chết động vật hoang dã, tốt hơn nhiều so với đấu với người.

Bao Bất Thư lắc đầu: "Cháu chuẩn bị một ít thần công và thần hồi.

Cháu không cần làm phiền Lý đại gia, nhưng sau khi cháu đi, cháu nhờ Lý a di qua bồi tiếp mẹ cháu." "Không thành vấn đề." Lý Đại Lực biết Bao Bất Thư nhắc đến thê tử của Lý Nương (mẹ của Bao Bất Thư). *** "Hai vị đạo hữu, ta là đệ tử Ngự Thú Phái.

Lần này ta đi theo sư phụ tới Thanh Vân Tông.

Ta đối mặt với tiểu ác ma của Cơ Ngạ giáo phái.

Hắn giết hồn thú của Ngự Thú Phái.

Ta cũng xin hai vị đạo hữu giúp ta." Vị nữ tử trẻ tuổi lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho quản lý viên xung quanh Thanh Vân thư viện.

Cực kỳ lễ phép.

Hữu Hộ Pháp thấy quả nhiên là lệnh bài của Thanh Vân Môn.

Có lệnh bài này, trừ cấm địa, có thể tự do đi lại tại địa phương Thanh Vân Môn quản hạt. "Hừ, tiểu ác ma, đang ở Tọa Sơn." Tả Hữu Hộ Pháp cẩn thận nhìn thoáng qua trung niên nhân, lạnh lùng nói. "Ta đi một chuyến đi." Nữ nhân trẻ tuổi kia vô cùng tức giận.

Kim Sắc Vô Vĩ Thử được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Là Tầm Bảo Thử đỉnh cấp.

Đang ở Thanh Vân Sơn tìm một loại hồi dược nào đó.

Khi biết Vô Vĩ Thử phát hiện một con Vô Vĩ Thử cái, ả vô cùng

tức giận.

Vì cảm thấy kiêu ngạo.

Biết được nó bị giết. "Ba cái tạp chủng, nếu có thể thì bò đi, lát nữa gia gia sẽ tới.

Phanh!" Chưa đợi trung niên nhân nói xong, Hữu Hộ Pháp cũng giơ tay, phát ra tín hiệu.

Từ hướng phủ Thanh Châu cũng bay tới vài bóng người, nam tử trung niên xoay người bỏ chạy, kiếm trong tay Thanh Vân Hộ Pháp lập tức chém tới, tên kia cũng giơ hai tay tạo hào quang.

Nam tử trung niên từ trái sang phải búng nhẹ, miễn cưỡng tránh được công kích tay không của ba nam tử huấn luyện.

Hắn biết Tả Hữu Hộ Pháp của Thanh Vân thư viện có một cái hộ thân phù khác.

Một ngọn lửa và một tia chớp đánh trúng trung niên nhân.

Tư tư tư.

Ngọn lửa bị đẩy lùi và nhấp nháy.

Khi tia chớp vặn vẹo trong không trung, lập tức đánh trúng trung niên nhân, ngay sau đó một chùm sáng đánh trúng trung niên nhân.

Trung niên nhân ti bỉ vô sỉ nhìn hào quang màu xanh lục, thân ảnh thẳng tắp ngã xuống.

Trung niên nhân kia chửi ầm lên.

Trên người lóe lên máu đen và đỏ, biến thành hàng trăm mũi tên máu, bắn về phía ba người.

Khổng Tử nói: "Lúc này, Thanh Châu thư viện và tự viện, năm người mỗi người đều có một cây bút thần kỳ, mỗi người đều viết hai

chữ.

Sau đó đánh vào trung niên nhân kia." Trung niên nhân muốn thổ huyết, quyết tâm liều mạng, để những lời nói thiểm quang kia đánh trúng, thân thể hóa thành một đóa huyết quang, mãnh liệt lao ra khoảng cách vài trăm trượng, mắt thấy giây tiếp theo sẽ biến mất.

Băng!

Một đạo kim quang từ xa đánh vào liên hoa, tản mát ra lực xung kích cực lớn giữa không trung.

Đại sư Thanh Vân học viện từ hư không đi ra, trong tay cầm một cái kim ấn.

Lạnh lùng hô: "Từng kẻ một, dám ở Thanh Vân Môn ta gây chuyện.

Ta thực sự cho rằng lãnh địa Cơ Ngạ Chi Môn ta đang bị sát hại sao?" Tông sư của Thanh Vân thư viện, Chân nhân thời đại hoàng kim, một cái kim ấn biến thành một tòa núi vàng, đập nát trung niên nhân.

Núi vàng dường như có lực hấp dẫn.

Trung niên nhân biến thành liên hoa, không cách nào đào thoát.

Con chim ưng do nam tử trung niên thả ra phát tiếng ai minh, chộp lấy Cung Tuyết Cung chủ nhân của Thanh Vân.

Chương 707

Tuy nhiên, người có mặt quá nhiều, người bảo quản thích hợp trong tay cầm một cái ma pháp chiến thuật.

Thanh Vân kiếm hóa thành kiếm quang, chém về phía chim ưng.

Tuy rằng là điêu khắc linh thú, nhưng sao là đối thủ của pháp khí.

Bị Thanh Vân kiếm lặc tử, vũ mao và máu tươi cuối cùng biến thành một đống thịt thối, rơi xuống. "Bạo tạc!" Trung niên nhân trong "Cơ Ngạ Chi Môn" không còn ở trạng thái liên hoa, khôi phục hình người.

Kim sắc phong ấn có lực hút cực lớn từng chút từng chút hút lấy trung niên nhân. *** "Một khi hậu đại được nhân giống, giá trị phải tăng gấp mười.

Nếu không, chất lượng ấu tử sẽ kém, căn bản sẽ không bán được." Lý Thanh Sơn không vui nói.

Bao Bất Thư nghe nói có mấy ngàn hạ đẳng linh thạch, lắp bắp nói: "Ta nghe Tả Hữu Hộ Pháp nói một tháng chỉ có mười cái hạ đẳng linh thạch?" "Cũng vậy, Trúc Cơ kỳ (convert: điện cơ kỳ) hầu như giống nhau.

Kim Đan thời kỳ chân chính cần 10 cái trung cấp linh thạch, Nguyên Anh thời kỳ (convert: hài nhi thời kỳ) cần 10 cái cao cấp linh thạch." Lý Thanh Sơn nói. "Lý huynh, xem ta có thể bán cái này cho Lý gia không?" Ta cảm giác rơi vào một cái hố, bởi vì ta không thể đóng gói sách. "Đừng hại ta.

Đợi năm sau Tiên Môn đến, lúc rời đi, nếu Lý gia ta bị Thần Thú Môn tìm tới, trời ạ, tổ tiên ta nhất định sẽ đánh gãy chân ta.

Sự thực thượng, nên cẩn thận.

Chỉ cần tiến vào đại môn phái, mấy người chúng ta đều biết, cho dù bị Thần Thú Môn phát hiện, ta cũng sẽ không sợ hãi.

Một khi ta đem nó về, ta phải giao cho gia tộc.

Ta gánh vác không nổi.

Có người biết đấy." Lý Thanh Sơn vội vàng cự tuyệt, Cung chủ không muốn rước họa vào thân. "Vậy, Hoàng Kim Chi Huyết có ý nghĩa gì?" Bao Bất Thư lại hỏi. "Đó là thể hiện của căn cốt thiên phú.

Kim sắc huyết mạch linh thú có thể thức tỉnh càng nhiều thiên phú hóa thân.

Ngươi biết thiên phú hóa thân của Vô Vĩ Thử không?" Lý Thanh Sơn hỏi. "Ta không biết." "Tầm bảo, bất kỳ vật báu nào dù nhỏ đều có thể tìm thấy, còn về cụ thể ta không biết, Vô Vĩ Thử là linh thử biến chủng, Hoàng Gia Thú Môn bồi dục ra linh thử, nghe nói chỉ có 3 vạn con linh thử mới có một con Vô Vĩ Thử, 1 vạn con Vô Vĩ Thử mới có khả năng có hoàng kim huyết mạch.

Hoàng Gia Thú Môn đi Thanh Vân Sơn cổ kế là muốn tìm một con Vô Vĩ Thử cái.

Cho nên Cung chủ và Tả Hữu Hộ Pháp sẽ không trách.

Do giá trị Vô Vĩ Thử cái có huyết thống vàng gấp mười lần, Thanh Vân Môn và Ngự Thú Môn đương nhiên không đề cập đến công dụng của nó.

Do đó, Cung chủ và Tả Hữu Bảo hộ giả chỉ mang đi Vô Vĩ Thử con, phần còn lại sẽ không truy cứu.

Ngoài ra, Tả Bảo hộ giả và Hữu Bảo hộ giả tự thấy không bị tổn hại cũng là chuyện tốt.

Cung chủ là lãnh tụ thế hệ trẻ, sẽ không làm gì cả.

Do đó, giá trị giao dịch không cao." Lý Thanh Sơn thấp giọng nói. "A, giống như ta đã bắn trúng?" Bao Bất Thư gật đầu, nhìn con gấu.

Nếu biết chỉ một ít máu gấu mà có thể bị dọa chết. "Đúng, con chuột cộc đuôi này đi kèm với một loại tinh thần hồi vật nào đó.

Tạm thời sẽ không thiếu.

Khi tiến vào một môn phái, sẽ có một con hồn thú như vậy, môn phái sẽ nguyện ý cống hiến, nhưng thu nhập của vị đó môn phái khẳng định sẽ chiếm đa số." Lý Thanh Sơn nói. "Ân." Bao Bất Thư gật đầu. "Ân, cái Đan kinh và cái Đan lô đều là đồ tốt.

Giữ lại.

Cho dù không sử dụng, cũng phải bán đi ở cổng thiên đường.

Cổng thiên đường tuy bành trướng, nhưng sẽ không lừa gạt người.

Một khi tiến vào Linh giới, ngươi sẽ biết một số tu hành giả vô cùng nguy hiểm." Lý Thanh Sơn nói.

Chương 708

Bao Bất Thư gật đầu, Lý Thanh Sơn rời đi.

Lý Thanh Sơn cũng không ở lại, nhưng Đan kinh cần Lý Thanh Sơn chi trả linh thạch hoặc điểm cống hiến.

Bao Bất Thư nhìn Đan lô.

Một cái Đan lô cao một thước bên trong chất đầy sách, được thu vào trong nạp giới (túi không gian). --- Nếu có một người tinh mắt nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra dùng mây làm y phục thực sự vô cùng xa xỉ, trong một trăm tấm kim bài cũng hiếm thấy.

Đợi đã lâu, chỉ có một người từ trên xe ngựa bước xuống.

Lam thiên lưu quang dật thải, phồn hoa tự cẩm, váy phượng vĩ thêu kim tuyến, trên nền trắng bạc có đồ án ngọc lục bảo, tóc búi kiểu sơ tử, trâm ngọc lê tâm làm kẹp tóc, cài thêm trâm lưu ly.

Ngón tay thon dài trắng nõn tháo mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, lông mày lá liễu cong cong, vẽ mày thanh tú, đôi môi nhỏ nhắn tô son hồng đào, trang điểm trắng và ngọc chuyên, có băng cơ ngọc cốt.

Lúc này, đôi môi hồng phấn chu lên, thanh âm trong trẻo truyền ra: "Ta biết ngay mà, ta sẽ không đi đâu.

Đi bộ quá khó." Cô gái bên cạnh nhanh chóng dỗ dành: "Sao tôi không giúp Nhu Nhu (tiểu danh) nhỉ?" Hiên Viên Tây mím môi, triều trên núi nhìn thoáng qua. "Thôi, mọi người đều đi rồi.

Nếu hiện tại rời đi, Hiên Viên..." Hiên Viên Tây bĩu môi, buông thõng tay áo. "Ngươi có thể đi theo ta.

Không cần nhiều người như vậy, lúc đi cũng không có chỗ cho.

Bảo Đào Phấn ở đây chờ." Nàng nói với cô gái mặc áo khoác màu xanh thủy lam bên cạnh.

Cô gái mỉm cười đáp lại.

Cô gái tên Đào Phấn kia tặng một món quà, cười nói: "Lý ở đây chờ trưởng công chúa.

Hiên Viên tiểu thư phát thiếp, và bảo Lý thiếu đi vài bước." Hiên Viên Tây phồng má trừng mắt nhìn một cái.

Nếu hôm nay mất bao nhiêu thời gian tinh tâm trang điểm, không lãng phí quần áo đẹp và mỹ phẩm, nàng sẽ không đi tham gia cái gì mà tiệc tùng lạp kỳ này đâu.

Ở nhà không sướng sao?

Lại phải làm công việc leo núi gian khổ!

Nga, có người có thể sẽ hỏi, vì sao không ngồi kiệu, đó là bởi vì một vị hoàng đế đáp ứng Thanh Sơn Tự, không biết ai chủ trì, bất kể là ai, chỉ có thể đi bộ lên núi.

Một tác phẩm tinh tế!

Đào Phấn nhìn thấy Ngụy đang nhìn chằm chằm, cũng không sợ hãi.

Trong lòng thầm cười, sau đó làm mềm giọng, cười nói: "Lý vừa rồi nói, ở đây chờ, Vương thúc sẽ về, như vậy có thể xoa bóp vai cho Nhu Nhu, đấm chân cho Nhu Nhu." Hiên Viên Tây mới hài lòng hừ hai tiếng.

Không có kiệu.

May mắn là địa điểm cố định ở sườn núi.

Chỉ cần một nén nhang là có thể đến đó.

Nếu không, cho dù tàn nhẫn, lãng phí nhan sắc, nàng cũng tuyệt đối sẽ không đi!

Trên đường buồn chán, Ngụy chỉ có thể tăng thêm một chút niềm vui, vừa giẫm tuyết đi lên, ánh mắt du di bất định, vừa thưởng thức phong cảnh bên cạnh, cũng tốn bao tâm huyết.

Ánh mắt nàng dừng lại, dùng tay chọc chọc cô gái phía sau: "Cảm thấy bên kia có người không?" Nha đầu nhìn theo, chỉ thấy một hàng cây cối, tịnh không nhìn thấy bóng dáng Hiên Viên Tây (ý là ai đó).

Cười nói: "Huyện trưởng (Quận chúa) khả năng nhìn lầm rồi.

Đường bên kia vừa hẹp vừa khó đi.

Người bình thường sao có thể đi nơi đó?" Ngụy lại nhìn, phát hiện xác thực không có người, nhưng cảm thấy vừa rồi không nhìn lầm, cho nên không phục phản bác một câu.

Cũng có thể có người đầu óc không tốt, thử xem sao.

Nha đầu phì cười, Hiên Viên Tây nháy mắt quay đầu trừng.

Cho nên cô gái vì cầu sinh liền nhanh chóng cúi đầu.

Hiên Viên Tây nhìn chằm chằm một hồi, không thấy cô gái có phản ứng gì, nhưng mạc danh kỳ diệu lại thấy bực mình.

Vì thế, nàng quay mặt đi, khẽ hừ một tiếng, tiếp tục leo núi.

Ngụy cẩn thận từng li từng tí co một chân vào phòng, nuốt nước miếng, nói: "Ân." "Nga, chơi có vui không?" Ngụy Tuyền buông chén trà, phát ra một tiếng vang nhỏ, làm trái tim Hiên Viên Tây cũng run lên.

Nàng kiên trì nói: "Cao hứng." "Nga, kẹt trong rừng cây nhiều ngày như vậy mà vui sao?

Chương 709

Không khóc sao?" Ngụy Tuyền lạc lạc cười, nhưng thanh âm tịnh không êm tai.

Ngụy nghe vậy, nhớ lại lúc một mình trong rừng rậm, có chút ủy khuất, nhưng không chịu nhận thua.

Đỏ mặt nói: "Không!" Thôi được, không cần giãy dụa.

Ca ca dường như đã biết. "Muội không xảy ra chuyện gì!

Không thể bắt nạt muội!

Đừng mắng muội!" Hiên Viên Tây đi đến trước mặt ca ca, nhìn ca ca lý sự hùng hồn nói.

Ngụy Tuyền tức giận cười cười với nàng. "Kiên cường nhỉ." Có bao nhiêu lần bị bảo không được làm chuyện nguy hiểm, không được đi đến nơi nguy hiểm, không được một mình chạy loạn trong rừng?

Bài học tốt biết bao a!

Ngụy nghe ca ca nói, trở nên luống cuống, cúi đầu, vươn tay kéo tay áo ca ca, nghẹn ngào nói: "Ca ca, muội sai rồi, sau này không bao giờ dám nữa." Ngụy Tuyền liếc mắt một cái là nhìn ra cô bé giả vờ đáng thương, nhưng nhịn không được mềm lòng.

Gõ trán Ngụy: "Được rồi, đừng giả bộ.

Loại tình huống này sẽ không tái diễn nữa." Lời nói vừa dứt, Ngụy ngẩng đầu, hưng phấn nói: "Huynh đệ của muội là tốt nhất." Ngụy Tuyền nhịn không được cười.

Ngụy thấy hắn cười, liền nhảy xuống vào phòng trong rửa mặt chải đầu nói: "Ca ca, chờ muội một lát." Ngụy Tuyền cười lắc đầu,

cúi đầu nghịch ngọc bội bên hông. "Thuận tiện nói một câu, huynh đệ, có gã sai vặt dẫn đường cho muội, hôm nào muội sẽ cảm tạ Hiên Viên." Tiếng Ngụy từ phòng trong truyền ra. "Bội kỳ?" Ngụy Tuyền hỏi, "Của ai?" "Người nhà Hiên Viên Tại Hạng gửi." Ngụy Tuyền nhướng mày, tỏ vẻ cảm tạ Hiên Viên.

Cố ý nhường Liễu Trần, tư tự của hắn tách ra, ân, nghe nói nhà bên kia gặp vận rủi, mưa gió trong phủ khiến Trưởng công tử tiền nhiệm mạc danh kỳ diệu bị cách chức. "Ca, ca cảm thấy thế nào?" Hiên Viên Tây đi ra, nhìn thấy ca ca ngẩn người, liền vươn tay quơ quơ trước mặt ca ca.

Ngụy Tuyền hồi thần, cười cười, "Không có gì, ta chỉ đang chuẩn bị lễ vật." Ân, chuẩn bị một ít kim ngân hoặc mực nước là được rồi.

Ngụy ngồi trên ghế, tay chống cằm, chân rung rung. "Lưu Dương hồ đồng chủ yếu dùng canh tác và đọc sách.

Ta cho rằng cũng không giàu có." Ngụy Tuyền gật đầu, "Đúng." Nói xong, nhìn Ngụy, "Nhưng muội không được đi, ở nhà cho ta." Hiên Viên Tây không phục, trừng mắt, "Vì sao?

Đó không phải là nơi nguy hiểm." Ngụy Tuyền vươn tay, chọc chọc cái bánh bao nhỏ trên mặt nàng, lại đá một cước.

Không kỳ quái chút nào, Ngụy hướng hắn phát ra tiếng xuỵt. "Kinh nhất thiết (Mặc kệ tất cả), muốn ra ngoài sao?" Hiên Viên Tây ôm mặt, trừng mắt, "Chỉ biết bắt nạt muội!

Muội sẽ mách ba ba mụ mụ!" "Được, đi đi." Ngụy Tuyền không hề sợ hãi.

Hiên Viên Tây phẫn nộ trừng hắn, giơ chân đi về phía Ngụy Tuyền. "Hư." Ngụy Tuyền khẽ hô một tiếng, quay đầu nhíu mày, "Xú nha đầu..." Chưa đợi nói xong, Hiên Viên Tây trọng trọng hừ một

tiếng, dương trường bỏ đi.

Ngụy Tuyền: ...Thật sự là quen thói!

Hiên Viên Thanh Tuyền nghe tiểu nữ hài giả bộ hồ đồ, giả nai bán ngoan, dỗ dành Tĩnh An Huyền Vương nhảy nhót, trong lòng có chút buồn cười.

Đối với người ngoài, cô bé này vừa ngốc vừa đần.

Nói dối không giỏi, nhưng phải dỗ dành từng người nhà một.

Tĩnh An Quận Vương bị Ngụy nói một câu lời hay, cũng không quan tâm.

Vừa rồi thậm chí chủ động trả lời một loạt vấn đề. "Tứ thúc Trần Huyền là trưởng tử Hiên Viên gia.

Không thể phóng túng." "Vừa tới nhà ta, sẽ ở nhà ta một thời gian dài.

Tuy nhiên, thân thể hắn không tốt, cần nghỉ ngơi.

Không nên quấy rầy." Hiên Viên Tây nghe Tĩnh An Huyền Vương nói, mắt mở to, đôi mắt linh động nhanh chóng chuyển động.

Oa, nguyên lai người kia lớn lên còn đẹp trai hơn Vi Kiệt, giống hệt Hiên Viên Linh Vận chính là Trần Hiên Viên Thanh Huyền!

Thảo nào nhìn đẹp như vậy, là người đẹp nhất từng gặp!

Nếu hắn sống trong nhà mình, chẳng phải mỗi ngày đều được nhìn thấy sao?

Chương 710

Quá tốt rồi.

Đã bảo không nên luôn quấy rầy, để tránh ảnh hưởng hắn nghỉ ngơi.

Tiếc nuối, người đẹp như vậy mà thân thể không tốt.

Trong đầu Hiên Viên Tây điên cuồng chuyển động các loại suy nghĩ.

Lúc này, Hiên Viên Khánh Tuyên quay đầu, thản nhiên nhìn Tĩnh An Quận Chúa: "Chúa công, ta đi trước đi." Thực sự không đành lòng nhìn tiểu nữ hài dỗ dành lôi hết đồ ra, nhìn xem.

Ngu xuẩn.

Hiên Viên Tây cười nói, "Đi đâu?

Ở nơi nào?" Hiên Viên Thanh Tuyền không trả lời, thấy vậy, cô bé này, không để ý tới hắn, nếu có thể nói chuyện, lỡ đáp một câu nửa câu, không chừng sẽ một phát không thể vãn hồi. "Ba ba đưa Tứ thúc đi Trúc Lan Viện.

Con nên trở về ngoan ngoãn làm bài tập, nếu không sẽ lại bị trừng phạt." Tĩnh An Quận Vương thấy Ngụy vẫn ôm chặt Hiên Viên Thanh Tuyền, không chịu động, có chút bất đắc dĩ nói.

Hiên Viên Tây nghe vậy, ngước mắt len lén liếc Hiên Viên Thanh Tuyền một cái, thấy sắc mặt hắn không có bất kỳ biến hóa nào, liền yên tâm.

Tứ thúc có thiên phú, khả năng không thích người không học tập.

Đừng để hắn ghét. "Con biết rồi, bài tập của con.

Một lát nữa là có thể hoàn thành, con để sau hãy làm." Chu môi, Tiểu Thanh nói với Tĩnh An Vương.

Tĩnh An Huyền Vương thản nhiên trừng mắt liếc một cái.

Nhìn nàng lẩm bẩm, chọc chọc tú cầu trong lòng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Vậy đi chơi đi, nhớ hoàn thành bài tập." Ngụy gật đầu, khi Tĩnh An Quận Chúa muốn rời đi, lại một lần nữa túm lấy hắn.

Túm lấy váy Tĩnh An Quận Chúa, quay đầu nhìn Hiên Viên Thanh Tuyền cách đó không xa. "Phụ thân, con có thể đi cùng không, con cũng có thể hỗ trợ." Tĩnh An Huyền Vương không vui nói, đi đâu mà xem viện tử, đi đâu mà xem người! "Đừng hỏi ta cái này.

Hiện tại là viện tử của Tứ thúc.

Phải hỏi hắn." Tĩnh An Huyền Cảnh Vương nói cũng đúng, Thanh Tuyên vừa nhìn đã biết tính tình lãnh đạm, nghe nha đầu ở đây ầm ĩ lâu như vậy, trong lòng ngay cả hắn cũng nhịn không được, nể mặt hắn mới miễn cưỡng nhịn xuống.

Nếu cô bé lại hỏi, khẳng định sẽ tức giận, sẽ không lại dây dưa, tùy thuộc vào khí chất vi diệu của cô bé.

Như vậy, không chỉ có thể không khiến cô bé bị ghét, còn có thể giải quyết vấn đề một hòn đá trúng hai con chim.

Tuy nhiên, sự tình tịnh không phát triển như tưởng tượng. "Tứ thúc, con có thể đi cùng người đến Trúc Lan Viện không?

Nếu lão sư thích, khi cùng phụ thân nói chuyện, khẳng định sẽ biểu dương nhiều hơn, cho nên phụ thân sẽ càng thích." Ngụy Xi (Hiên Viên Tây) gật đầu, cười cười, "Con biết rồi." "Hiểu là tốt.

Cầm lấy cây bút lông tím phụ thân cho mấy ngày trước, đem giao cho chủ nhân.

Ta cho rằng không có đồ vật gì tốt hơn." Lâm a di nói.

Ngụy Tân do dự.

Phụ thân hỏi công khóa, chỉ khi trả lời tốt mới khen thưởng.

Cũng ít có đồ vật gì tốt.

Tuy rằng công chúa sẽ không khắc khấu tương tử (tiền tiêu vặt?), nhưng không còn nữa.

Phụ thân nàng không thường cắt giảm.

Cũng sẽ không nhận được đồ vật quá tốt.

Cô cô nàng xuất thân từ gia đình nhỏ, tự nhiên không có đồ tốt.

Khi đem đồ vật tặng đi, vẫn không muốn buông tha.

Nhưng...

Quan trọng hơn là lấy lòng lão sư, lấy lòng lão sư, thay nàng nói tốt trước mặt phụ thân, phụ thân cao hứng rồi, những sự tình kia sẽ có... "Hảo, ta để Mân Nhi đi tìm ra." Nói xong, trong đầu nàng điểm một câu.

Ngụy gian nan bò xuống giường.

Chương 711

Tắm rửa xong, mặc quần áo tử tế, mang theo công sức vất vả đi Bình Quang Các.

Tự nhiên, Ngụy Tân trên đường không bị chặn.

Chưa từng đi một mình.

Nguyên nhân là có một lần Ngụy Tân ở trước mặt Tĩnh An Vương "vô tình" nhắc tới.

Tuy rằng dậy sớm, nhưng luôn phải dậy, bởi vì tỷ tỷ luôn muộn.

Ngụy lập tức nói: "Ký nhiên tỷ tỷ cho rằng ta dậy muộn, nói cho ta biết từ bây giờ, ta rời đi." Hiên Viên Tân cầm khăn tay khẩn trương nhìn Tĩnh An Quận Vương, Tĩnh An Quận Vương bình tĩnh cười cười với nàng, cười đưa cho Hiên Viên Tân một khối điểm tâm, xoa đầu nàng, nhưng không phản đối.

Như vậy, quy tắc được thiết lập.

Ngụy đến Bình Quang đình, thấy sư phụ chưa tới, mới thở phào nhẹ nhõm. "Chào tỷ tỷ." Hiên Viên Tân thân thiết chào hỏi Hiên Viên Tây.

Ngụy gật đầu, không nói nhiều, ngồi xuống vị trí của mình.

Quan hệ với Ngụy Hân vẫn luôn bình thường.

Với tính cách của nàng, cũng không thèm làm công phu hời hợt. "Muội muội hoàn thành bài tập chưa?" Hiên Viên Tân nhìn về phía Hiên Viên Tây hỏi.

Ngụy lơ đễnh trả lời: "Xong rồi." Lúc này Hiên Viên Tân thở dài, xấu hổ nhìn Hiên Viên Tây (lỗi tên trong text gốc?).

Ngụy biết ả cũng không có lời hay gì.

Táp miệng, không thèm để ý.

Hiên Viên Tân đợi nửa ngày cũng không thấy trả lời, cắn môi dưới, hận hận liếc Hiên Viên Tây một cái.

Luôn như vậy, không để nàng vào mắt, giống như cao cao tại thượng, thậm chí không đáng nhìn một cái!

Rõ ràng đều là con gái phụ thân, nàng ta cao quý hơn chỗ nào! "Ân, tỷ tỷ hôm qua sao có thể cãi lại lão sư chứ?

Thảo nào mẹ ta tức giận.

Ta sẽ không làm như vậy nữa." Trong mắt có một tia ác ý, ngữ khí nghe tiếc nuối.

Ngụy ngẩng đầu nhìn nàng, "Việc đó có quan hệ gì với ta?

Muốn dạy dỗ ta sao?" Ngụy Hân bị nghẹn họng, không tình nguyện kéo miệng: "Muội muội đương nhiên không dám giáo huấn tỷ tỷ.

Chỉ có chút lo lắng." "Nga, nghe này, ta cần ngươi lo lắng sao?" Ngụy cười ngọt ngào với nàng, càng không cần phải rạng rỡ giả tạo.

Ngụy Tân nắm chặt khăn tay, cắn môi.

Phục, đại não cấp tốc vận chuyển.

Lúc đó, buột miệng thốt ra: "Tỷ tỷ tự nhiên không cần ta lo lắng.

Ta chỉ lo lắng đại sư..." "Nha đầu kia không quấy rầy chứ?

Luôn là một vận động viên tồi.

Không, lão sư của nàng phải làm khó ta.

Mời Hiên Viên sư phó ngồi ở cách vách một lát.

Đợi ta làm xong chuyện này, ta sẽ hướng ngài bồi tội." Nói xong,

nhìn thoáng qua Hiên Viên Thanh Tuyền, nói: "Không có!

Ta trốn sau lưng người khác làm, là quy tắc ta dạy sao?" Hiên Viên Tây nghe vậy, lưu luyến không rời từ sau lưng Hiên Viên Thanh Tuyền chui ra, tặng cho Tĩnh An Huyền công chúa một món quà.

Sau đó, cấp thiết ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Thanh Tuyền.

Hiên Viên Thanh Tuyền không nhìn nàng, đi lên trước, ôn nhu cười với Tĩnh An Huyền công chúa: "Huyện trưởng không có quấy rầy ta.

Tương phản, ta một mình ở nơi đó cũng buồn chán.

Huyện trưởng xác thực tăng thêm một chút hưng phấn." Thấy lời hắn nói không giả, Tĩnh An Huyền công chúa cũng cười, trong mắt lộ ra một chút chân lý, nói: "Nó là đứa ồn ào nhất, nhân vì Công tử Hiên Viên thiện lương và ôn nhu." Vừa rồi Lưu Phó tổng chưa từng tịch tiến (bước vào) đang trừng mắt nhìn.

Lưu Phó tổng toát mồ hôi lạnh.

Đến lúc này mới ý thức được đắc tội Ngụy là sai lầm bao nhiêu, rốt cuộc ý thức được trong mắt Tĩnh An công chúa hắn chỉ là một lão sư.

Lúc đó, ngay cả một câu biện hộ cũng không nói nên lời.

Chương 712

Hiên Viên Thanh Tuyền nhìn thoáng qua, Hiên Viên Tây hả hê, Hiên Viên Tây thu hồi ánh mắt, nháy mắt hiểu ý.

Sau đó, cụp mi mắt, trông giống như vô ý đứng trước mặt Hiên Viên Thanh Tuyền, từ từ bước ra.

Trên mặt Tĩnh An công chúa không có bất kỳ biểu tình gì.

Đáng sợ.

Ngụy nghĩ: Cá nóc!

Tĩnh An công chúa cho rằng Lưu Phó tổng chỉ đối với Xi (Tây) có chút không hài lòng.

Cũng có thể lý giải Tây tính tình có chút phản phúc vô thường, cho nên khi hắn phàn nàn, thường xuyên dạy dỗ Tây, tuy rằng cũng có lý do ngẫu nhiên nữu khúc (uốn nắn) tính tình Tây, nhưng cũng đã cho đủ mặt mũi.

Nhưng thật sự không ngờ, hắn lại dám đối xử với con gái bà như vậy, tủi thân như vậy, sỉ nhục như vậy! "Tĩnh An Vương phủ có lẽ không thể dung nạp Vương tiên sinh, xin hãy tìm nơi khác!" Tĩnh An Huyền công chúa có ánh mắt sắc bén và thanh âm trang nghiêm.

Lưu Phó tổng lưng ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch.

Liên tục nói, "Ta không làm những việc đó, công chúa.

Nếu công chúa không tin..." Chưa kịp nói xong, dùng khóe mắt liếc nhìn Ngụy Tân.

Mắt hắn sáng lên, kéo Ngụy Tân lên trước: "Nếu công chúa không tin ta, Nhị tiểu thư có thể làm chứng cho ta!" Hiên Viên Tân mạc danh

kỳ diệu nhìn người có chút ngơ ngác, bị kéo đến trước mặt, lảo đảo, mới hồi thần, vịn lại thân thể.

Tĩnh An công chúa dùng ánh mắt yếu ớt nhìn nàng.

Nàng cắn môi, dùng mắt liếc Hiên Viên Thanh Tuyền một cái, hơi đỏ mặt.

Khi hắn nhìn qua, lại rũ mắt xuống. "Ta...

Ta không biết." Nàng thấp giọng nói.

Tĩnh An Huyền công chúa quét mắt nhìn nàng một cái, không nói gì.

Hiên Viên Tân cúi đầu.

Tĩnh An Huyền công chúa tự nhiên rõ ràng, Lưu Phó tổng sao dám phản đối Hi tử (Hiên Viên Tây), không nhất định không có bút tích của nàng ta, chỉ vì có người ngoài ở trước mặt, hà tất phải làm rùm beng.

Vì thế lạnh lùng nhìn Lưu Phó tổng: "Lưu tiên sinh còn gì muốn nói không?" Lưu Phúc Tử (Lưu phó tổng) nhìn xem trong cuộc sống hàng ngày hắn được người ta tôn kính biết bao.

Học sinh vô cùng tôn kính đều tránh ra, cự tuyệt nói chuyện vì hắn.

Lập tức trở nên phẫn nộ, nói: "Không biết?

Ta trong cuộc sống hàng ngày đối đãi với Huyền lãnh đạo như thế nào?

Tại đây.

Vì sao không biết?" Thân thể nàng run rẩy.

Biết lời Tĩnh An Huyền công chúa cũng là vì nàng, bảo nàng có tội, nàng cũng sợ hãi.

Cuối cùng, cắn chặt răng, xoay người xin lỗi Lưu Phó tổng. "Lỗi của ta.

Xin hãy tha thứ cho ta." Lưu Phó tổng lạnh lùng hừ một tiếng, hồi lâu mới nhường người.

Ngụy Tân đối với thái độ cổ quái của công chúa làm lơ, đã đuổi đi lão sư khiến nàng cảm thấy bất mãn.

Ký nhiên ngươi không làm, ta làm, không phải là lão sư sao?

Ngụy có thể đuổi đi, ta cũng có thể!

Khi hồi thần, một thân ảnh anh tuấn lãng mạn xuất hiện trong đầu nàng, sau đó một nụ cười kiên định xuất hiện trên môi nàng.

Cô nương ngốc kia không phải dùng phương thức hồ giảo man triền (vô lý gây sự) khiến Hiên Viên công tử đứng ra ủng hộ sao?

Nếu nàng đi hỏi Hiên Viên công tử, Hiên Viên công tử biết nàng đáng thương, khẳng định cũng sẽ vì nàng mà đứng ra!

Tĩnh An công chúa thấy sự tình giải quyết, cho mấy người lui xuống.

Xoay người lôi kéo Hiên Viên Tây nói chuyện, Hiên Viên Tây không nguyện ý, xem xong kịch, tự nhiên muốn tìm người chia sẻ.

Phụ thân?

Không, ba ba nếu hiểu lầm cố ý ở trước mặt Ngụy Hân bôi thuốc mắt (nói xấu) thì sao?

Chương 713

Đại ca?

Cũng không được, đại ca gần đây bị thuộc hạ trẻ tuổi của hoàng đế bắt làm phu, bận đến mức chân không chạm đất, không nên quấy rầy.

Đi đi lại lại, Hiên Viên Tây cảm thấy Tứ thúc thích hợp nhất.

Tứ thúc đang nghỉ ngơi ở Chu Lan Y Viện.

Thanh nhàn nhất.

Luôn có một mình.

Thật buồn chán a, chỉ vì để giải tỏa sự buồn chán của hắn.

Quyết định xong, nàng muốn rời đi.

Hướng Tĩnh An công chúa cúc cung, sau đó chạy ra ngoài.

Di chuyển nhanh, đến khi váy đỏ biến mất trước mắt, Tĩnh An Huyền công chúa mới phản ứng lại. "Đúng là kẻ vô tình!" Bà nhìn bóng lưng Hiên Viên Tây biến mất, cười mắng.

Tuy rằng Ngụy đã mấy ngày không đến Trúc Lan Y Viện, nhưng đối với nơi này khá quen thuộc.

Không quên trước khi đi mang cho Hiên Viên Thanh Tuyền ít linh thực (đồ ăn vặt).

Vẫn là món ăn nàng thích nhất, ngọt ngào, Hiên Viên Thanh Tuyền nhất định sẽ thích.

Hiên Viên Thanh Tuyền đang đọc sách trong sân, lúc này thấy váy đỏ và vàng kim trong rừng trúc như ẩn như hiện.

Đều không phải, biết ngay lại là cái vị Tiểu Huyện trưởng kia rồi.

Thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục lật quyển trục.

Một lát sau, tiếng cười vui vẻ của cô gái vang lên bên tai. "Tứ thúc!" Hiên Viên Thanh Tuyền trong lòng khẽ thở dài, bất đắc dĩ gấp quyển trục lại, chuẩn bị xem Tiểu Huyện trưởng rốt cuộc muốn làm gì.

Ngẩng đầu, chủ nhân tiểu huyện thành đột nhiên ánh vào mi mắt, nụ cười trên mặt so với bộ váy đỏ vàng kim kia còn rực rỡ hơn.

Một loại không khí mê người, khiến người ta nhìn thấy sinh lòng vui vẻ, giống như nhìn thấy tia nắng đầu tiên sau cơn mưa dài.

Hiên Viên Thanh Tuyền mất đi phiền não vì bị quấy rầy nơi sâu thẳm nội tâm, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Ngụy. "Huyện trưởng hôm nay ở đây làm gì?" Ngụy đi đến trước mặt ngồi xuống.

Đặt linh thực lên bàn đá, ngọt ngào mỉm cười với Hiên Viên Thanh Tuyền. "Sợ Tứ thúc chán ghét thôi.

Ta muốn cùng người nói chuyện." Nói xong, Hiên Viên Khánh Tuyên chưa kịp nói chuyện, nàng đã cười nói với Trình Anh đang đợi trong sân: "Xin hãy pha hồ trà." Trình Anh nhìn thoáng qua Hiên Viên Thanh Tuyền, thấy Hiên Viên Thanh Tuyền không có dị nghị.

Xoay người vào phòng.

Ngụy vươn tay lấy đĩa điểm tâm ra, bày biện.

Tay áo nàng nhàn nhã đong đưa, thỉnh thoảng cọ qua đĩa điểm tâm.

Trình Anh đi vài bước, liếc mắt nhìn Hiên Viên Thanh Tuyền, lại liếc mắt nhìn Hiên Viên Tây tươi cười đầy mặt, lặng lẽ nhẹ nhàng lui bước ra ngoài.

Lúc này, trong phòng yên tĩnh lại.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót lảnh lót, nương theo gió nhẹ, lá trúc trong gió xào xạc vang lên, đi vào trong nhà.

Gió nhẹ cuốn tóc mai của người, nhẹ nhàng phất đi.

Có một hai lần, bầu trời xanh bên song cửa biến thành hơn một nửa màu đỏ.

Người bên cạnh cái rương động đậy, nhưng nhìn tiểu nhân nhi bên cạnh cái rương không hề động đậy. "Vì sao lại ở đây?" Hiên Viên Thanh Tuyền buông sách, quay đầu nhìn thấy tiểu nữ hài nằm trên bàn.

Ngụy triều hắn chớp chớp mắt, cho hắn một nụ cười rực rỡ: "Ta đang nhìn Tứ thúc." Hiên Viên Thanh Tuyền khẽ nhíu mày: "Ta có gì mà nhìn?" Ngụy hai tay ôm má, nhìn Hiên Viên Thanh Tuyền.

Mắt nàng cong cong như trăng non.

Ngữ khí tràn đầy vui sướng: "Tứ thúc chỗ nào cũng đẹp." Hiên Viên Thanh Tuyền cho một cái liếc mắt sắc bén, ngẩng đầu nhìn nàng, cười như không cười: "Nga, thế sao?" Hiên Viên Tây hồn nhiên không hay biết, tầm mắt dính chặt trên người hắn, trong mắt dường như tích tụ ánh sáng.

Nàng nói: "Đúng vậy, Tứ thúc là người đẹp nhất ta từng gặp." Khẩu khí giống như đang tán mỹ vạn thiên ngân hà trong trời đêm và linh khí nhân loại cùng thư thích tiên sơn linh phong.

Không có gì khác, chỉ là tán mỹ đơn giản, thẳng thắn đáng yêu.

Chương 714

Kết quả, Hiên Viên Thanh Tuyền hòa hoãn sắc mặt, khóe miệng nhếch lên, tâm tình vui vẻ nhẹ nhàng xoa mái tóc đen mềm mại của nàng.

Hiên Viên Tây mở to mắt, nhịn không được khẽ cọ cọ.

Oa, Tứ thúc đang xoa đầu nàng!

Có phải ý nghĩa Tứ thúc cũng thích nàng không?

Hiên Viên Thanh Tuyền tâm tình tốt, không có ý định đuổi người.

Cười hỏi, "Điểm tâm ngon không?" Hiên Viên Tây ngẩn ra, gật đầu thật mạnh.

Đương nhiên ngon, đều là thứ nàng thích nhất! "Thử xem sao?" Ngụy từ trong đĩa lấy ra một khối bánh nếp và bánh đường, đưa tới miệng Hiên Viên Thanh Tuyền, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ vọng.

Hiên Viên Thanh Tuyền do dự, liếc mắt nhìn Hiên Viên Tây, hơi cúi đầu cắn một miếng. "Thế nào?

Ngon không?" Hiên Viên Tây cười hỏi.

Bánh nếp mềm dẻo thanh hương tràn ngập khoang miệng, có nồng đậm mật ý, ngọt ngấy nha.

Nhưng Hiên Viên Thanh Tuyền cảm thấy vừa vặn tốt.

Tình bất tự cấm nhìn hộp thực phẩm, ngón tay trong tay áo cử động.

Hiên Viên Tây ngưng thị Hiên Viên Thanh Tuyền, thấy mắt hắn hơi híp lại, khóe miệng mang theo một tia thoải mái, biết hắn sẽ thích.

Mở to mắt đẩy hộp thực phẩm đến trước mặt Hiên Viên Thanh

Tuyền, nói: "Những thứ này đều là ta đặc biệt cảm tạ Tứ thúc!

Tứ thúc, đừng cự tuyệt!" Hiên Viên...

Hiên Viên.

Cuối cùng cũng nói rồi sao?

Hiên Viên Thanh Tuyền hơi nhướng mày: "Huyền lý (Trong huyện/Quận chúa) chủ yếu cảm tạ ta?" Ngụy vươn tay túm lấy vạt áo hắn, cười hì hì, "Đương nhiên, ta cảm tạ Tứ thúc vì ta giải quyết vấn đề lớn như vậy." Đúng, làm cho Huyện trưởng (Quận chúa mẹ nàng) cao hứng mấy ngày.

Hiên Viên Thanh Tuyền dị thường ôn nhu cười cười, gạt tay nàng ra.

Ngụy chưa từng thấy hắn cười ôn nhu như thế.

Khi nhìn hắn, cảm thấy kinh ngạc và sợ hãi.

Kỳ quái, chẳng lẽ Tứ thúc cười là để kiểm tra sự cho phép sao?

Hồng Đào và Anh Hồng lúc này đã tiễn vị tiểu tổ tông đó đi, liên tục dỗ dành để nàng rời khỏi.

Sau khi đã tiễn được nàng, hai người nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt quá, cuối cùng cũng không còn vị lão gia kia đến gây rối nữa. "Tứ thúc!" Như thường lệ, trước khi đến nha môn, Vệ Tây cất giọng trẻ con chen ngang.

Tạ Thanh Tuyền cố ý giữ vẻ nghiêm trang, không đáp.

Vệ Tây cũng không để ý, nàng đã quen rồi, dù sao thì ở phía trước, Tứ thúc sẽ chú ý đến nàng thôi.

Vệ Tây cúi mắt, hỏi trước mặt Tạ Thanh Tuyền: "Tứ thúc, người

muốn cháu làm gì?" Tạ Thanh Tuyền, mặt không biểu cảm, giọng nói không chút ấm áp. "Vệ Tây, mắt cháu có đeo trang sức gì không?" "Cháu không có!" Nàng bĩu môi. "Cứ nhìn Tứ thúc người ta chằm chằm thế thật khiến người ta khó chịu." "Ca ca?

Sao lại ở đây!" Vệ Tây vừa kinh ngạc phát hiện Ngụy Tuyền đang ở đó.

Nàng vỗ tay, mỉm cười, như thể đã hiểu ra điều gì. "Cháu quên mất, ca ca phái cháu tới mà." "Để cháu làm gì?" Vệ Tây vén lại tóc mai, thờ ơ nói.

Ngụy Tuyền tức giận chỉ vào Tạ Thanh Tuyền: "Tứ thúc nghe nói ngày mai phải vào cung, cháu muốn nói cho người một chuyện." Hừ, không thích Tứ thúc sao?

Để cháu nói cho người biết, xem người có thích không!

Vệ Tây nhìn Tạ Thanh Tuyền, cười nói: "Tứ thúc muốn nói gì cho cháu ạ?" "Không có gì, ta chỉ muốn nói với cháu rằng vào cung phải cẩn thận, đừng cãi vã với người khác, cũng đừng đắc tội với ai." Tạ Thanh Tuyền nâng mí mắt, thản nhiên nói.

Vệ Tây chớp chớp mắt, hỏi: "Nếu người đó cố ý gây sự với cháu thì sao?

Cố ý mắng cháu, chẳng lẽ cháu không thể mắng lại sao?" Mắt nàng mở to, đen trắng rõ ràng, lấp lánh sắc màu, như một gợn sóng trên mặt hồ biếc.

Chương 715

Tạ Thanh Tuyền nâng mắt, ngừng lại thật lâu. "Được rồi." Ngụy Tuyền nhìn Tạ Thanh Tuyền một cách khó hiểu.

Vệ Tây như lông tơ trên cánh bướm lại run rẩy, ngây thơ hỏi: "Đụng phải sao?" "À, cháu nên ở trong cung tôn trọng Hoàng đế và Hoàng hậu, đừng buông thả." Tạ Thanh Tuyền khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng xoa xoa ngón tay, mím môi.

Vệ Tây gật gật đầu, "Cháu biết rồi." Đôi môi mỏng của Tạ Thanh Tuyền khẽ động: "Ừm." "Tứ thúc còn muốn gì nữa không?" Vệ Tây lại hỏi.

Tạ Thanh Tuyền trầm mặc hồi lâu, không nói gì.

Ngụy Tuyền một bên, lúc này vẻ mặt không thể kiểm soát, mắt trợn tròn nhìn chằm chằm Tạ Thanh Tuyền. "Đã nói" rồi sao?

Vừa nãy ta chỉ dùng lời lẽ trách mắng.

Ta không giống ngươi!

Không quen biết, quỷ mới tin! "Tiểu thư, người kia lại gửi một phong thư nữa." Cô hầu gái bên cạnh Tôn Lam căng thẳng cầm một phong thư, vội vã đưa cho Tôn Lam.

Tôn Lam dường như nhìn thấy một thứ quái vật đáng sợ.

Nàng hét lên, nhưng lại hạ thấp giọng.

Giọng nàng run rẩy, cho thấy nàng gần như phát điên. "Mang nó đi!" Nàng dùng sức vẫy tay về phía cô gái, mắt đỏ hoe.

Cô gái không đứng vững, đau đớn kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Bức thư trong tay cũng rơi vãi.

Tôn Lam sững người, vội vàng kéo cô ấy dậy, "A Mặc, không sao chứ?" Cô gái lớn tuổi bên cạnh tiểu thư trẻ tuổi này gần như lớn lên cùng nàng, vừa là vinh dự vừa là nỗi xấu hổ.

Nàng vô cùng trung thành.

Tuy nhiên, tình cảm giữa hai người thậm chí còn không thân thiết bằng chị em ruột.

A Mặc đứng dậy, an ủi Tôn Lam một nụ cười. "Em không sao, tiểu thư." Nàng ngừng lại, nói: "Tiểu thư, tốt nhất là nên mở ra, nếu không nhận được hồi âm, nô tỳ không thể thoát khỏi chuyện này được." Tôn Lam cắn chặt môi dưới, nhìn hồi lâu mới nhận lấy phong thư.

Bức thư được mở chậm rãi, dường như có chút run rẩy.

Tôn Lam nhìn chằm chằm, tay bất giác dùng sức siết chặt, làm nát góc giấy.

A Mặc cẩn thận hỏi, "Sao rồi?" "Nếu ta không thực hiện lời hứa trong ba ngày, hắn sẽ truyền tin tức về ta và biểu muội của ta khắp Kiến Bình." Tôn Lam mặt trắng bệch, câu nói gần như rặn ra từ kẽ răng.

A Mặc giật mình, hỏi: "Vậy phải làm sao đây?" "Tiểu thư hôm qua không đến cung Tĩnh An Quận Chúa sao?

Triệu An Huyện Chủ không chịu buông tha sao?" Nàng vội vàng, nhớ lại dáng vẻ bị Ngụy Tuyền khiển trách hôm qua.

Mặt nàng không nóng, lòng nàng đau khổ.

Không biết từ bao giờ rồi?

Nàng cũng là một cô gái học hành lễ nghi đoan chính.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, nếu chuyện với biểu ca bị người khác biết được, không những nàng sẽ mất hết danh tiếng, tiền đồ của biểu ca cũng sẽ hủy hoại, quan trọng nhất, sẽ liên lụy đến gia đình.

Một trăm năm qua, Tôn gia vẫn luôn lấy thi thư truyền gia.

Làm sao có thể vì chuyện này mà hủy hoại danh tiếng? "Nếu là ta, ta sẽ không tha thứ cho loại người như vậy." Tôn Lam lặng lẽ lắc đầu. "Triệu An Huyện Thiếu gia không kém gì Vệ tiểu thư, liệu có giúp Vệ tiểu thư không?" "Ta không nói chuyện này cho Vệ Tây.

Ta thật sự không dám nói." Tôn Lam cụp mắt xuống, nàng có lẽ không dám nói chuyện này cho Vệ Tây.

A Mặc hớp một ngụm nước trà trong vắt, rồi nói tiếp: "Vậy Triệu An Huyện Trưởng thật sự quá ngây thơ rồi.

Sao không bịa ra vài lời để dỗ dành chứ?" "...Hắn không tin." Tôn Lam mặt nóng bừng.

A Mặc sắc mặt ảm đạm, ngữ khí khẩn cấp: "Không được.

Chẳng lẽ thật sự không được sao?

Sao tiểu thư không nói cho chủ nhân và phu nhân biết?

Chương 716

Còn hơn là bị tiết lộ sự thật." "Không đời nào!" Tôn Lam lập tức công khai khiển trách.

Nàng không thể tưởng tượng nếu cha mẹ biết chuyện này sẽ phản ứng thế nào, sẽ phải gánh chịu hậu quả ra sao.

A Mặc vô cùng lo lắng, bắt đầu khóc: "Chuyện gì vậy?" Tôn Lam giữ bình tĩnh, không nói gì.

Một lúc sau, nàng nói: "Chuẩn bị xe đi, ta đi đây." Bởi vì Minh Đức Quận Chúa đã đồng ý, nàng phải thể hiện thành ý.

Dù sao, nàng biết, không có gì tồi tệ hơn thế này.

Nếu thử một lần thì sao? "Quận chúa, Tôn tiểu thư đã đến." Một cô gái cúi chào Minh Đức Quận Chúa.

Minh Đức Quận Chúa không hề kinh ngạc, nói với cô gái: "Mời vào." Không lâu sau, Tôn Lam theo cô gái bước vào.

Sau khi cho nha hoàn lui ra, nàng trực tiếp hỏi: "Quận chúa hứa hẹn bao giờ mới thực hiện?" Minh Đức Quận Chúa không hề vội vàng, ôn hòa mỉm cười với nàng. "Ngay bây giờ." Vầng trán nàng bình tĩnh, tựa như thời tiết hôm nay. "?" Ngay bây giờ?

Nàng đang đùa sao?

Minh Đức Quận Chúa khẽ mỉm cười. "Ta lại đang phiền tỷ tỷ rồi.

Ta... ta bây giờ có thể giải quyết được rồi.

Muội muội của ta không vui sao?" "Nhưng..." Tôn Lam cau mày.

Minh Đức Quận Chúa nhìn chằm chằm, "Chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn sớm thoát khỏi chuyện này sao?

Lại lần nữa chịu sự uy hiếp của hắn sao?" "Đương nhiên rồi!" Tôn Lam nhanh chóng đáp, ánh mắt sắc bén.

Nàng mơ ước thoát khỏi!

Bởi vì nàng ngày đêm bất an, bởi vì nàng đã vứt bỏ lương tâm của mình, làm sao có thể không hận chứ!

Khóe miệng Minh Đức Quận Chúa cong lên một nụ cười nhạt, nói: "Thật tốt quá." "Làm gì?

Ta có thể giúp gì cho nàng?" Tôn Lam nhìn chằm chằm Minh Đức Quận Chúa hỏi.

Mắt Minh Đức Quận Chúa lóe lên một tia sáng kỳ lạ, thấp giọng nói: "Đương nhiên, nhất định ta sẽ cứu muội muội của ta." ...

Tôn Lam tóc tai bù xù, hơi thở yếu ớt, trong miệng lầm bầm không rõ.

Minh Đức Quận Chúa vừa đưa Vệ Tân đến Thanh Sơn.

Đưa đến Vệ Tinh thành, nhưng không đưa đến rừng rậm nơi Vệ Tinh thành tọa lạc. "Đi đi, ở đó.

Chỉ cần bịt mũi và miệng nó, nó sẽ nhanh chóng chết, không ai có thể uy hiếp nàng nữa." Minh Đức Quận Chúa thì thầm bên tai Tôn Lam, trên mặt vẫn mang nụ cười dịu dàng, ngữ khí nhẹ nhàng như lời thì thầm thân mật giữa chị em.

Không ai có thể tưởng tượng lời thì thầm "thân mật" kiểu này đáng sợ đến nhường nào.

Tôn Lam chỉ cảm thấy từng trận hàn ý dâng lên bên tai, nhanh chóng xuyên thẳng vào tim, lan khắp toàn thân.

Không được.

Không thể làm vậy!

Không thể giết người!

Không!

Không!

Trong lòng nàng điên cuồng lắc đầu, điên cuồng kìm nén sự u uất nội tâm.

Nhưng bóng tối lại mách bảo, đi đi, nghe lời Minh Đức Quận Chúa, giết nó đi, giết nó đi, rồi sẽ được yên lòng.

Minh Đức Quận Chúa nhìn ánh mắt Tôn Lam đang giãy giụa, khóe miệng ánh lên một tia lạnh lẽo.

Mọi thứ đều đã xong xuôi, vậy thì không thể để lại bất cứ thứ gì cho nàng.

Nếu không có một điểm yếu chí mạng, làm sao ta có thể yên tâm lợi dụng nàng đây?

Chương 717

Tuy nhiên, chuyện ngoại tình không đủ để khiến nàng "chết thảm".

Tôn Lam nặng nề nuốt nước bọt, lưng áo ướt đẫm mồ hôi.

Nàng từ từ quay đầu, mím chặt môi.

Nàng nhìn Minh Đức Quận Chúa, "Ta... ta không làm được." Nhìn Vệ Tân đang nằm trên đất, nàng vội vàng dời mắt đi.

Nàng bổ sung: "Dù sao, cứ để nó ở đây đi.

Không lâu nữa nó sẽ... sẽ chết thôi." Giọng nàng dần nhỏ lại, bởi vì nàng phát hiện nụ cười trên mặt Minh Đức Quận Chúa đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt nàng nhìn như một thanh kiếm sắc bén lóe lên hàn quang.

Trong rừng đột nhiên thổi qua một trận gió lạnh, cuốn theo những mảnh thực vật vụn trên mặt đất, dính vào xiêm y của hai người. "Nếu không đi, lập tức sẽ có người tìm đến, ta sẽ nói cho ngươi biết, sẽ mang ngươi đến đó.

Nếu hỏi vì sao, vậy ta nhất định phải nói cho ngươi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Minh Đức Quận Chúa lại cười.

Tôn Lam trừng to mắt, tức giận nói: "Ngươi đang uy hiếp ta sao?" "Vì sao?

Ta chỉ hảo tâm nhắc nhở thôi." Minh Đức Quận Chúa nhìn Tôn Lam, ánh mắt nàng căng thẳng.

Đột nhiên, nàng dịu giọng nói: "Hậu viện có quá nhiều người chết rồi.

Hỏi mẫu thân của ngươi xem, bà ấy có giết những tỳ thiếp không

an phận không.

Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ trải qua chuyện như vậy.

Nên luyện tập đi." Ai cũng biết Kiến Bình có Ninh gia với khí chất tuyệt thế.

Liệu loại người như vậy có được Tĩnh An Hiên Viên Quân phủ tiếp nhận không?

Tĩnh An phủ và Hoàng cung không phải kẻ địch, nên đã uyển chuyển từ chối, đồng thời tặng nhiều lễ vật cho Ngụy phủ.

Tuy nhiên, Ngụy Hầu Nguyên phủ không lĩnh tình, chỉ cảm thấy Tĩnh An phủ và Hoàng cung đã sỉ nhục gia đình họ.

Lúc đó, sắc mặt Ngụy Hầu Nguyên phủ thay đổi, không còn nói chuyện với Tĩnh An phủ và Hoàng cung nữa.

Sau đó, những lời đồn thổi về Tĩnh An Thái Tử Quan Vũ đã lan truyền khắp Kiến Bình.

Nơi ở của Tĩnh An Vương Tử tự nhiên không còn được giữ kín, và đã có biện pháp để dạy dỗ một bài học.

Hai gia đình vì thế mà kết thù.

Ngụy Hầu Nguyên phủ và Ninh Quý Phi luôn coi Ngụy Tuyền là kẻ thù, không ngừng phải tốn công sức để ngăn cản Ngụy Tuyền.

Bây giờ, một cơ hội như vậy đã đến.

Nếu không nắm bắt, sẽ hối tiếc vì cái hố mà mình đã đào. "Hai ngày sau, e rằng chứng cứ sẽ không đủ." Ngụy Tuyền mím môi, cau mày.

Tuy có chút thủ đoạn, nhưng Uy Viễn Hầu phủ cũng là lão làng ở Kiến Bình.

Tuy đã sa sút, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, chứng cứ cũng không dễ có được.

Hiển nhiên, Tạ Thanh Tuyền đã sớm liệu được điều này.

Khi nghe vậy, Ngụy Tuyền nâng mắt: "Không sao, ta sẽ ở bên ngươi." Ngụy Tuyền vội vàng gật đầu, không hề nghi ngờ Tạ Thanh Tuyền, Tạ Thanh Tuyền hẳn là như vậy. "Vậy thì cảm ơn Tứ thúc." Nàng cười nói.

Tạ Thanh Tuyền khẽ gật đầu, nâng mí mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị. "Nếu không thể thu thập đủ chứng cứ cũng không sao, chẳng lẽ Hoàng đế không ở đây sao?" "Nếu chuyện xảy ra trong cung như vậy, tự nhiên sẽ có người truyền đến tai Hoàng đế.

Với thủ đoạn của Hoàng đế, nhất định sẽ phát hiện rõ ràng hơn ta." "Hơn nữa, những thứ ngươi phát hiện được còn có sức thuyết phục hơn nhiều so với việc người khác để ngươi nhìn, phải không?" Tạ Thanh Tuyền cười khẽ nhìn Ngụy Tuyền.

Ba ngày sau, Hoàng đế ban bố một sắc lệnh minh oan cho các vụ án hoàng thất, những người bị gian thần hãm hại.

Đó thật sự là một nỗi tiếc nuối lớn.

Các nam nhân bị lưu đày được lệnh trở về quê hương, trở về nhà của mình, và được ban biển ngạch, người thân nữ giới duy nhất được phong là Thanh Liên Phu Nhân. "Lão sư..." Vệ Tây đi đến bên Hà Dao, lo lắng nhìn nàng.

Kể từ khi thánh chỉ ban xuống, Hà Dao vẫn luôn ngồi cạnh văn kiện mà không nói một lời.

Chương 718

Sau khi được minh oan, nàng đáng lẽ phải vui mừng.

Vệ Tây vén váy, ngồi bên cạnh Hà Dao an ủi.

Hà Dao vẫn không nói gì, cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm.

Rất lâu sau, Vệ Tây mới cảm thấy không thể nói được, vừa định đứng dậy, Hà Dao đã lên tiếng. "Đúng vậy, ta đáng lẽ phải vui mừng." Vệ Tây không hiểu vì sao, rõ ràng giọng Hà Phó Tổng nghe thật nhẹ nhàng, thật bình đạm.

Nhưng nàng chỉ cảm thấy đau khổ và bi thương.

Đúng vậy, đáng lẽ phải vì Hà Dao mà vui mừng.

Nàng vẫn luôn sống, chẳng lẽ không chờ đợi ngày này sao?

Nhưng bây giờ nàng đã nghe thấy, nhưng nàng lại cảm thấy càng khó khăn hơn.

Hoàng thất bị vu khống đã được chứng minh là đúng, nhưng những người đã chết thì sao?

Quá khứ chỉ bị làm lu mờ đi sao?

Cho dù được ban cho vinh quang đầy đủ, họ cũng sẽ không bao giờ trở về.

Tim Hà Dao thắt chặt lại, như bị dây thừng siết chặt, đau đến mức không thể thở nổi.

Ánh mắt liếc thấy một vạt váy màu vàng nhạt, nàng sững sờ.

Ngẩng đầu lên, trên mặt lại hiện lên nụ cười ôn hòa. "Huyện trưởng sao lại ở đây?

Không đi học sao?

Mau về đi, đừng chậm trễ." Vệ Tây nhìn nàng, lắc đầu: "Hôm nay nghỉ.

Cháu không cần đi học." Hà Dao giật mình, thấp giọng nói: "Không sai." Nàng lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Huyện trưởng nên về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Đừng lãng phí thời gian với ta.

Lão sư trong hoàng cung chắc chắn cũng giao bài tập rồi.

Huyện trưởng nên làm cho xong." Vệ Tây mím chặt môi, không nói gì, mắt nàng chăm chú nhìn Hà Dao.

Hà Dao nhìn nàng, đưa tay xoa xoa mặt nàng, cười nói: "Nhìn chằm chằm ta làm gì?" Vệ Tây khẽ cắn môi, cúi đầu, thầm cầu nguyện. "Cháu về trước đây, chủ nhân, người nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong, không đợi Hà Dao nói gì, nàng nhanh chóng bước ra ngoài.

Vệ Tây cảm thấy Hà Phó Tổng dường như sắp khóc đến nơi.

Vừa nãy, lão sư, đừng cười nữa.

Trông người chẳng tốt chút nào.

Nhưng lời nói đến bên miệng lại quay trở lại, nàng lại nuốt xuống.

Lão sư đang đau lòng, nhưng nàng vẫn ngừng nói, để lão sư ở một mình.

Một người lấy lão sư làm vinh dự đương nhiên không thích bị nhìn thấu.

Nhìn bóng Vệ Tây biến mất ở cửa, Hà Dao thần sắc hoảng hốt, nụ cười trên mặt dần biến thành đắng chát, nàng cúi đầu che mặt nức nở.

Vệ Tây ở bên ngoài nghe tiếng khóc thút thít truyền ra từ trong

phòng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không sao, khóc cũng không sao.

Lão sư cứ như vậy, khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Tạ Thanh Tuyền từ bên ngoài trở về, đi ngang qua sân viện nơi Hà Dao ở.

Mắt hắn chạm vào một chỗ, bước chân hắn dừng lại.

Hắn quay người, từ từ đi về phía đó.

Quan sát một lúc, Vệ Tây cảm thấy Hà Phó Tổng không sao.

Nàng yên tâm, chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi nàng quay đầu, nàng đụng phải một thứ cứng ngắc, trán nàng hơi đỏ.

Gần đây sao lại xui xẻo thế, lần trước đã đánh Tứ thúc, mới mấy ngày, lại đánh người nữa sao?

Chương 719

Ai vậy?

Thật đáng ghét!

Vệ Tây tức giận ngẩng đầu, rồi sững sờ.

Lại là một Tứ thúc khác.

Không lâu sau, Tạ Thanh Tuyền lại "thu hoạch" được một con thỏ.

Hắn bất lực thở dài trong lòng, dùng ngón tay gõ gõ vào trán con thỏ ngốc nghếch, để con thỏ ngốc nghếch đó hồi phục. "Ai nha!" Con thỏ quay đầu nhìn chằm chằm.

Tạ Thanh Tuyền nhanh chóng liếc vào trong phòng, một tay nhanh như chớp bịt miệng Vệ Tây, đưa ngón trỏ lên môi. "Suỵt, nhỏ tiếng chút.

Nếu biết, chủ nhân sẽ tức giận đấy." Hắn ghé sát hơn, thấp giọng nói.

Vệ Tây có một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Bàn tay của nam nhân gần như che khuất nửa khuôn mặt nàng, chỉ để lộ đôi mắt đen trắng như dải hổ phách.

Vì kề sát, vài sợi tóc của nam nhân rũ xuống, lướt qua chóp mũi Vệ Tây, để lại một mùi hương thuộc về chủ nhân.

Lạnh lẽo, xen lẫn một chút u ám, như mùi tuyết đầu mùa đông.

Vệ Tây nhún mũi, nhìn Tạ Thanh Tuyền.

Lông mi khẽ run theo tiếng nói. "Cháu biết." Tuy nhiên, chỉ có vài tiếng "ba tức" mơ hồ phát ra.

Ánh mắt Tạ Thanh Tuyền lóe lên một tia ý cười, kéo cô bé rời đi.

Mãi đến khi rời khỏi sân viện, hắn mới buông cổ tay thon gầy của cô bé ra. "Đứng sau cửa để dọa sư phụ sao?" Tạ Thanh Tuyền nhướng mày, hỏi cô bé trước mặt.

Vệ Tây không hài lòng với cách nói của Tạ Thanh Tuyền.

Cháu làm vậy là vì lo lắng cho sư phụ.

Tứ thúc đang âm mưu điều gì tà ác sao?

Sau đó, chủ nhân lại nói vài câu, hai người bắt đầu trò chuyện, như những đứa cháu có quan hệ tốt với nhau.

Mấy ngày sau, đủ loại tin tức không ngừng truyền ra, người dân Kiến Bình vui vẻ bàn tán, trước bữa ăn sau bữa ăn lại có thêm nhiều chuyện để nói. "Này, có nghe nói gần đây Ngụy Hầu Nguyên phủ cả nhà bị Thánh gia khiển trách, bị Tĩnh An Vương phủ hãm hại không?" "Không phải chứ, Tĩnh An Quận Vương và gia đình đều lương thiện mà, gia đình họ cũng thường xuyên làm việc thiện, phải không?" "Hắc, có một số người trông có vẻ không tệ, nhưng thực chất đã thối nát rồi, chuyện này không thể xác định được.

Không phải con rể của Lão Vương gia sao?

Con rể nuôi.

Trông như một con chó.

Sau khi Lão Vương gia qua đời, ngày nào cũng đánh mắng Uông Văn Tử."...

Sau tất cả những lời đồn đại đó, dần dần, chủ đề chuyển sang "gà nhà họ Lưu hàng xóm bị trộm, không biết ai làm" và "con gái nhà họ Lưu muốn hôn trong hẻm phía trước", điều này khiến người đầu tiên đưa ra chủ đề bất mãn.

Người đó sốt ruột mím môi, kéo chủ đề trở lại "con đường chính xác". "Ta nói cho ngươi biết, biểu thân xa nhà của ta làm đầu bếp ở Tĩnh An Huyện Cung đã cầu hôn trưởng nữ của Ngụy Hầu Nguyên phủ, nhưng Ngụy Hầu Nguyên phủ đã từ chối." Loại chuyện tình lãng mạn này được dân gian hoan nghênh nhất, và nhanh chóng lan truyền, "Triều đình Ngụy Nguyên sở dĩ khuất phục trước Hoàng đế như vậy, là vì triều đình Tĩnh An đã cầu hôn không thành, ôm hận trong lòng, nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa." Lời đồn ngày càng lan rộng, trong vài ngày tất cả Kiến Bình đều biết chuyện.

Một ngày nọ, Tĩnh An Huyện Công Chúa từ yến hội bên ngoài trở về.

Nàng tức giận đập đổ bộ đèn sứ thất sắc mà mình yêu thích nhất.

Vừa khéo Vệ Tây đến bái kiến.

Nàng vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại tức giận?" Tiểu Nam bên cạnh vội vàng nháy mắt với Vệ Tây, ý bảo nàng đừng hỏi nữa.

Vệ Tây không hiểu, nhìn nàng.

Quả nhiên, lại một tiếng vang giòn tan.

Bình hoa mận xanh trắng trên bàn rơi xuống đất, vỡ thành một đống mảnh vụn nhỏ.

Chương 720

Nghe lời Vệ Tây nói, lòng nàng (Tĩnh An Công Chúa) không khỏi run lên, hoàn hồn, lặng lẽ tránh xa Tĩnh An Huyện Công Chúa. "Những kẻ đó nói bậy!

Ta không biết ai đã gửi cho ta.

Ta phải hỏi thẳng mặt họ.

Ai sẽ cho phép những lời như vậy?" Toàn bộ tư thái của Tĩnh An Công Chúa gần như vặn vẹo, nàng nhịn không được chửi thề, nhưng sự giáo dục từ nhỏ khiến nàng không thể nói ra những lời thô tục.

Từ ngữ thô tục nhất mà nàng có thể nói là "con rùa", đủ để thấy nàng tức giận đến mức nào.

Khi Vệ Tây thấy mẫu thân tức giận đến vậy, nàng đảo mắt một cái rồi rời đi.

Nàng cũng không bị sự phẫn nộ của mẫu thân ảnh hưởng, nên tốt nhất là chuồn đi sớm.

Ai ngờ, Vệ Tây bước chân khựng lại, trong lòng biết hôm nay không thể đi được rồi, chi bằng nhanh chóng dọn dẹp cho mẫu thân.

Nàng quay người, nở nụ cười, nói với Tĩnh An Huyện Công Chúa: "Vừa nãy con thấy mẫu thân tức giận, nên con ra ngoài hái một bông hoa để mẫu thân vui, tặng người một bất ngờ." Vệ Tây tùy ý bịa ra một lời nói dối, đi đến bên Tĩnh An Huyện Công Chúa, kéo tay áo nàng làm nũng.

Tĩnh An Công Chúa vô cùng yêu quý nàng.

Nhìn nàng, cơn giận cũng nguôi ngoai.

Vệ Tây nháy mắt với Mẫu Đơn đang đứng bên cạnh.

Mẫu Đơn gật đầu, quay người đi lấy trà và điểm tâm.

Hai mẹ con ngồi trên ghế bành, vừa ăn trà bánh vừa trò chuyện. "Tần Triều, con không đi ăn với Vương Mật sao?

Sao lại tức giận trở về?" Mặc dù có sơ suất đụng vào vết thương của Hoàng đế, nhưng Vệ Tây trước đây vẫn luôn có quan hệ không tệ, tuy nhiên nàng không cảm thấy có gì không ổn, nhưng khi đối mặt với Tôn Lam vội vã bày tỏ thái độ, nàng vẫn có chút ngại ngùng. "Tôn tỷ tỷ đó sao?" Nàng cố gắng mỉm cười lịch sự với Tôn Lam, hỏi.

Tôn Lam cười nói: "Mấy ngày trước ta đi bái phỏng Minh Đức Quận Chúa, nghe nói nàng muốn vào hoàng cung.

Ta tò mò, đành mặt dày xin nàng đưa ta đi cùng." Không phải ai cũng có thể vào hoàng cung, nhưng số lượng người có thể giảm bớt.

Nếu số lượng tăng lên, cần Hoàng đế phê chuẩn.

Vệ Tây vốn định hỏi một câu, nhưng chợt nghĩ lại, có lẽ Minh Đức Hiên Viên Quân đã hỏi trước mặt Hoàng đế rồi, Hoàng đế vẫn luôn yêu thích nàng, đồng ý cũng không biết chừng.

Nếu đường đột hỏi câu này, dường như là coi thường Tôn tỷ tỷ.

Tôn gia hiện đang ở thời kỳ sa sút.

Tôn tỷ tỷ thậm chí đã... "Không sai." Vệ Tây cười gật đầu.

Hai người nhìn nhau không nói, Vệ Tây cảm thấy có chút ngại ngùng, liền rời đi. "Cháu có việc phải làm, nên cháu đi trước đây." Vệ Tây nhìn Tôn Lam vội vã nói.

Tôn Lam nghe vậy, nhìn Vệ Tây.

Môi nàng mím thành một đường thẳng, hai tay nắm chặt dưới tay áo.

Vệ Tây thấy nàng không nói gì, cười gật đầu, quay người đi về phía trước.

Chưa đi được hai bước, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng Tôn Lam. "Huyện trưởng, đợi đã!" Nàng vội vàng quay người lại, nhìn Tôn Lam, hỏi: "Có chuyện gì?" Sắc mặt Tôn Lam hơi trắng bệch, ánh mắt nàng nhìn Vệ Tây trống rỗng, không tập trung vào một nơi thực tế nào, dường như không dám nhìn thẳng vào Vệ Tây. "Ta nghe nói phía đông cung điện có một con suối nhỏ.

Con suối đó trong veo.

Bên trong có rất nhiều đá cuội đẹp, cá nhỏ và tôm nhỏ.

Sao chúng ta không đi xem thử nhỉ?" Nàng bước đến gần, nhìn Vệ Tây.

Vệ Tây nghe vậy, mắt sáng lên. "Thật sao?" Tôn Lam thấy nàng động lòng, vui vẻ, liền nói: "Đương nhiên rồi." "Huyện trưởng có thể đi cùng ta không?" Vệ Tây vừa định đồng ý, Anh Hồng bên cạnh đã cản lại.

Anh Hồng kéo tay áo Vệ Tây, thấp giọng nói: "Quận chúa, quên rồi sao, công chúa không cho phép chạy lung tung.

Dù đi đâu, cũng phải báo cáo." Vệ Tây đột nhiên dừng lại, chuyện này, có nói với mẫu thân cũng vô dụng, mẫu thân nhất định sẽ không đồng ý.

Chương 721

"Xin lỗi, cháu có việc phải làm, không thể đi được." Nàng vội vàng nhìn thái dương nói.

Tôn Lam lo lắng, không dám tiết lộ.

Nàng đành cười nói: "Thế sao?

Vậy tệ quá.

Nếu bây giờ đi, có thể sẽ nhìn thấy Lộc Thất Sắc." Ta nghe nói nó sống trong rừng cây, và thường đến đó uống nước vào lúc đó.

Lộc Thất Sắc là một loài động vật vô cùng quý hiếm.

Tương truyền, người nhìn thấy nó có thể thông qua việc ước nguyện để thực hiện mong muốn.

Ngay lập tức, Vệ Tây hoàn toàn bị mê hoặc, Anh Hồng không thể cản được nữa. "Thật sao?" Vệ Tây phấn khích nói: "Vậy thì cháu đi cùng nhé!" Anh Hồng cau mày, thấp giọng nói: "Quận chúa..." Lời còn chưa dứt, đã bị Vệ Tây cắt ngang. "Đừng lo lắng, trong cung điện có nhiều cảnh vệ thế kia mà.

Sẽ không có nguy hiểm đâu.

Cháu đi xem một lát.

Cháu sẽ về nhanh thôi." Vệ Tây nháy mắt với nàng, thấp giọng nói: "Mẫu thân bây giờ đang kéo ca ca hỏi han ân cần.

Không có thời gian lo lắng cho cháu đâu.

Cháu nên về sớm." Anh Hồng, thực sự không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Tạ Thanh Tuyền khẽ "ừm" một tiếng, mắt hơi rũ xuống, cuốn tay

áo bẩn, nâng cằm nhìn Hiên Viên. "Dẫn đường." "Làm gì?

Phụ thân ta là Tĩnh An Quận Vương, mẫu thân ta là Chu Nữ Nhi, thúc thúc ta là Chu.

Nếu ta xảy ra chuyện, sẽ không buông tha bất cứ ai!" Vệ Tây cách mặt nước chỉ chưa đến nửa tấc, nàng siết chặt tay mình, giả vờ bình tĩnh quát Tôn Lam.

Tôn Lam, thân thể cứng đờ, dừng lại, cắn môi, mặt nàng rối rắm do dự. "Tôn Lam, ngươi không ngốc.

Nếu ngươi thả ta ra, khi trở về ta sẽ nói với Tĩnh An Công Chúa, sau đó Tôn gia của ngươi sẽ hoàn toàn suy tàn." "...Ở đây chỉ có hai chúng ta.

Nếu đẩy ngươi xuống, chưa đến nửa giờ ngươi sẽ bị dòng nước cuốn trôi đi.

Sau đó, ta sẽ ném cô gái kia xuống nước.

Ai biết được nếu ta làm vậy, e rằng ta thậm chí sẽ không tìm thấy một mảnh quần áo nào của ngươi." Ninh Vô Song thấy Tôn Lam dừng lại, nhíu mày ghét bỏ, đi đến bên cạnh nàng, đẩy nàng.

Tôn Lam lắc đầu, dùng ánh mắt kiên định một lần nữa ngẩng đầu.

Nàng nhìn chằm chằm vào mắt Vệ Tây: "Xin lỗi, ta nhất định phải làm như vậy." Nói xong, nàng mạnh mẽ đẩy về phía trước, đẩy Vệ Tây xuống nước.

Vệ Tây trừng lớn mắt, ra sức nắm chặt tay áo nàng, nhưng, một bàn tay khác đột nhiên lao ra từ bên cạnh, thuận theo lực đẩy, đẩy nàng xuống.

Vệ Tây nhịn không được, thét lên một tiếng rồi rơi xuống nước.

Dòng suối nổi lên một vệt nước lớn, Vệ Tây hớp một ngụm nước

lớn.

Nàng điên cuồng ho sặc sụa, tay chân quẫy đạp bơi ngược dòng.

Tuy nhiên, dòng nước chảy xiết, không thể bị cuốn trôi đi.

Cũng không dễ dàng gì.

Với sức lực của nàng, lên bờ thật sự khó khăn. "Tôn...

Tôn tỷ tỷ, cứu cháu, cháu... cháu có thể giả vờ không biết gì cả." Vệ Tây giãy giụa trên bờ cầu cứu Tôn Lam.

Tôn Lam nhìn Vệ Tây dần dần không trụ được dưới nước, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng, nàng tiến lên hai bước, đưa tay về phía Vệ Tây.

Vệ Tây mừng rỡ, đột nhiên dồn hết sức lực toàn thân, giãy giụa vươn tay để nắm lấy tay nàng.

Đầu ngón tay lạnh buốt của Vệ Tây cuối cùng cũng chạm vào tay Tôn Lam.

Mắt nàng sáng lên, cố gắng trụ vững.

Chương 722

"Tốt nhất là ngươi nên chết đi!" Tôn Lam đột nhiên rụt tay lại, dùng sức giật tay ra khỏi Vệ Tây.

Vệ Tây mất đi sức lực trong chốc lát, không thể giữ vững nữa.

Nàng bị dòng nước xiết cuốn trôi đi.

Tôn Lam nhìn bóng Vệ Tây biến mất, trong lòng không hề hối hận, chỉ có sự sảng khoái vô hạn.

Vệ Tây đã khiến phụ thân nàng mất chức quan.

Vệ Tây đã khiến nàng chịu uy hiếp.

Vệ Tân và Minh Đức Quận Chúa đều ghen ghét nàng, nên dùng sự sỉ nhục để uy hiếp.

Nàng thừa nhận mình cũng ghen ghét Vệ Tây.

Ghen ghét nàng được cha mẹ và ca ca nuông chiều, lại có địa vị hiển hách, dù có phạm lỗi lầm, người nhà nàng cũng sẽ không từ bỏ, sẽ giúp nàng che giấu.

Nàng có thể dễ dàng có được mọi thứ mình muốn.

Luôn ngây thơ, luôn kiêu ngạo.

Nhưng nàng ghét sự ngây thơ và kiêu ngạo đó!

Bởi vì, nó khiến nàng cảm thấy xấu hổ. ... "Nhi tử, hình như có người đang kêu cứu." Hiên Viên mơ hồ nghe thấy vài tiếng kêu cứu bên tai, nàng nói với Tạ Thanh Tuyền đang lau chùi quần áo bẩn bên bờ suối.

Tạ Thanh Tuyền đang làm bữa ăn dã chiến, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ban đầu, khi nhìn thấy không có pháp sư x, hắn yêu cô bé ốm yếu bệnh tật, Duy La Kỷ liếc một cái.

Hắn đã quyết định thế giới này, nhưng điều khiến hắn đau khổ là việc phải đến sớm.

Từ vệ tinh phóng ra mấy ngày trước nhìn thấy, vẫn còn ở cuối Thanh triều, thời Đạo Quang.

Điều này khiến hắn có chút rối rắm, tục ngữ nói, xuyên không rõ ràng thì không phạm lỗi, trái lại, lại phải lo chuyện điện thoại kim cương!

Nhưng nói thật, với thực lực hiện tại của Đường Hạo, việc xây dựng thì dễ, nhưng... hắn thật sự không có hứng thú quản lý một gia đình.

Quá nhiều lo lắng, hắn cũng thừa nhận mình không phải người phù hợp.

Mẹ kiếp, rối rắm thật, không muốn cài kim cương, cũng không muốn gánh vác gánh nặng.

Đối với hắn, ai yêu ai thì yêu, nhà hắn không phải hoàng đế, làm việc mệt chết cha, mệt như chó, không cẩn thận lại mang tiếng xấu ngàn đời, mẹ kiếp ai muốn làm thì làm, hắn nhiều nhất là giúp người khác lo liệu môi trường bên ngoài.

Phần còn lại cứ để những kẻ thích khoe khoang kia đi mà làm.

Đầu Huyền Nguyệt, "Có người!" Đường Hạo hét lớn một tiếng trên bãi đất trống của biệt thự. "Chủ nhân, tuân lệnh!" Một bóng đen lập tức xuất hiện trước mặt Đường Hạo, quỳ một gối chờ đợi mệnh lệnh của Đường Hạo. "Triệu tập 500 người.

Hôm nay thúc thúc muốn nếm thử mùi vị thổ phỉ!" Đường Hạo thờ ơ nói.

Vì tâm trạng chán nản, Lâm Tinh Vũ sau bữa ăn chuẩn bị đi ngủ.

Hắn nhìn, chuẩn bị tiếp tục giấc mộng giang hồ.

Tuy nhiên, một ước nguyện nhỏ bé nhanh chóng được thực hiện.

Cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một cô bé ôm gối chạy vào, không khách khí chiếm nửa giường.

Lâm Tinh Vũ cảm thấy mình đang đứng trên bờ vực sụp đổ. "Nhóc con, hôm nay sao lại chạy vào đây nữa?" Cô bé nở nụ cười đáng yêu, nói: "Biểu ca, cháu không ngủ được.

Cháu muốn nghe chuyện của huynh." Quan hệ hai người rất tốt, kể từ khi cô bé không ngủ được, Lâm Tinh Vũ đã kể chuyện cho nàng nghe, chuyện như vậy thường xuyên xảy ra.

May mắn là, cả hai đều là trẻ con, không có ai là người lớn sẽ trao hoặc nhận.

Lâm Tinh Vũ làm sao biết kể chuyện?

Hắn chỉ biết một phần do mẫu thân kể.

Phần lớn thời gian đều là hắn tự bịa ra.

Chương 723

Có lúc thậm chí còn biến giấc mơ thành một câu chuyện.

Thực tế là, một thanh niên, một đứa trẻ năm tuổi, lại mất ngủ sao?

Chỉ là trong bản tính của hắn, đã quen thân cận với biểu muội.

Trong bất đắc dĩ, Lâm Tinh Vũ đành tiếp tục kể chuyện: "Tương truyền vào cuối Kiến An, có một luồng gió mạnh mẽ thổi về, mang theo một đám tráng sĩ và những vì sao sáng chói.

Một thời đại vàng son không thiếu những huyền thoại.

Trong giang hồ hỗn loạn đó, có một Lâm Hạ vĩ đại, nhanh chóng nổi danh trên giang hồ..." Đêm tháng Tư, phía đông của Đế Hồi tinh tế vẫn còn hơi lạnh, trước nửa đêm đường phố đã trở nên vắng tanh.

Thành phố Thanh Thủy cũng không phải một đại thành phố phồn hoa.

Nhiều người đã tắt đèn đi ngủ.

Trong thành phố chỉ còn vài ngọn đèn lẻ tẻ.

Căn cứ 《Đế Hồi Pháp Án》, cửa thành cũng đóng vào nửa đêm, mở cửa vào buổi sáng tùy theo mùa.

Ngay khi cô gái giữ cổng thành chuẩn bị đóng cửa, một nhóm khoảng 100 người từ từ tiến vào, người dẫn đầu là một trung niên nhân, cưỡi trên một con chiến mã đen, phía sau lưng đeo một thanh trường đao.

Dung mạo anh tuấn, lông mày hơi giống Lâm Tinh Vũ.

Hắn ở giữa đội ngũ.

Tuy nhiên, Sóc Dạ kiên trì học tập không ngừng, bởi vì hắn hiểu

rằng đại học bây giờ không chỉ là một quá trình học tập, mà còn là một quá trình chọn lọc và đào thải.

Khi học sinh mười tuổi, sẽ được chọn vào các trường đại học cao cấp hơn tùy theo tình hình.

Kỳ tuyển chọn học viện cao cấp năm nay sẽ diễn ra sau hai tháng nữa.

Có thể học thêm nhiều kiến thức ở trường cấp ba, đương nhiên, điều quan trọng nhất là có thể học võ thuật.

Nghe nói trong đại học có bí mật võ thuật, đó chính là điều Lâm Tinh Vũ muốn.

Mặc dù công phu của phụ thân ta không tệ, nhưng ta không hiểu vì sao, quan điểm của phụ mẫu ta về võ thuật lại khiến người ta kinh ngạc đến vậy.

Chàng thiếu niên nào mà chẳng vì kiếm mà chiến đấu?

Ai mà chẳng có giấc mộng đẹp về sông hồ?

Lâm Tinh Vũ trong bất đắc dĩ đành phải ghi ý tưởng của mình vào năm thứ tư đại học.

Còn về việc phụ mẫu có phản đối hay không, hắn đành phải đấu tranh vì điều đó.

Trong giờ ra chơi, trừ Danh Hiểu Mạn ra, tất cả học sinh đều chăm chú nghe lão sư giảng bài.

Cô bé cầm một xâu kẹo hồ lô trong tay, ăn ngon lành, hoàn toàn phớt lờ lão phu tử, như thể phòng học lớn chỉ là lãnh địa riêng của mình.

Mặc dù Tiểu Mạn trông giống một cô gái ngoan, nhưng thực tế bên trong cơ thể trẻ tuổi ấy lại ẩn chứa một con khủng long bạo chúa

tiền sử.

Cô bé này trời sinh có thần lực, ngay cả những người rảnh rỗi cũng không phải đối thủ của nàng.

Số lượng học sinh bị nàng đánh bại không biết có bao nhiêu.

Lâm Tinh Vũ nhớ rõ, phụ thân hắn sau lần đầu tiên xem 《Người Lùn Quái Lực》, đã hết lần này đến lần khác kinh ngạc, và thì thầm: "Sức mạnh..." Sau đó, Lâm Tinh Vũ hỏi, phụ thân hắn chỉ ậm ừ qua loa.

Cô bé này có vị trí ở hàng đầu, kiên quyết phải như vậy.

Theo lý luận của nàng, hàng đầu có phong thủy tốt, đủ nổi bật.

Thế là, những học sinh ngồi ở hàng đầu bị một nam nhân nhỏ con dùng nắm đấm đánh cho rời đi.

Trong toàn bộ đại học, khi học sinh nhìn thấy nàng đều cung kính hô một tiếng "tiểu nam nhân tiểu nữ nhân".

Nhưng đằng sau lưng lại gọi là "nữ ma đầu".

Có thể thấy, mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, nhưng đã nổi tiếng vì sự hung tàn.

Lão sư tính khí nóng nảy.

Theo lời Tiểu Mạn, giống như hòn đá trong mái nhà tranh.

Vừa hôi vừa cứng, khi bị đập vỡ còn tệ hơn.

Cô bé này vào ngày đầu tiên đi học đã nhảy nhót khắp nơi, như đứa con thứ hai của ta vậy.

Lão sư vô cùng tức giận, liền lấy thước ra, và dạy dỗ nàng một bài học tốt.

Tuy nhiên, số phận vô cùng bi thảm, rất nhiều bộ râu dê đẹp đẽ đã

bị nhổ.

Chương 724

Vương tiên sinh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lớn tiếng: "Chỉ dựa vào bách tính nhỏ bé và phụ nữ thì khó mà nuôi sống được!

Sẽ không còn bị kiểm soát nữa." Giờ ra chơi.

Nam nhân nhỏ con chạy đến trước mặt Lâm Tinh Vũ, lấy ra kem từ tay lão bộc lưng gù: "Biểu ca, huynh cũng có thể ăn một cái.

Ngọt lắm." "Không sao đâu!" Sóc Dạ ra hiệu bằng tay ý là không sao.

Thành thật mà nói, với thể trạng của hắn, đừng nói đến cái lạnh và ẩm ướt của mùa xuân, cho dù bị ném vào tảng băng vạn năm dưới Bắc Băng Dương, hắn vẫn sẽ sống nhảy nhót. "Chủ nhân, cơ sở hạ tầng cơ bản đã hoàn thành.

Bước tiếp theo ta nên làm gì?" Một cô gái mặc trang phục hầu gái màu bạc trắng xuất hiện trước mặt Sóc Dạ, cúi người hỏi. "Được rồi, bước tiếp theo?" Sóc Dạ xoa xoa má, do dự.

Thật ra, hắn đến thế giới này để nghỉ ngơi, và trải qua 100 năm cùng đội siêu nhân. "Bằng!

Bằng!

Bằng!" "Không giống với thỏa thuận của ta!" Bóng tối như một u linh nhảy vọt qua những chùm sáng, kéo theo một vệt dài phía sau u linh. "Không phải nên mở miệng trước rồi mới nổ súng sao?

Sao lại không tuân theo quy tắc thông thường?" Hiển nhiên, tất cả thành viên băng đảng đều không có ý định nổ súng vào hắn, không ngừng dùng súng bắn đạn về phía hắn. "Lung lay!" Y Vạn Tạp bị cái

bóng đen có chút hài hước chọc cười, nhưng người vốn nghiêm túc ấy lại hoàn toàn căng thẳng. "Ân!

Tiên sinh, trò chơi kết thúc rồi, ta còn phải đi hẹn hò!" Nói xong, bóng đen lập tức xuất hiện bên cạnh một tên côn đồ, vừa tung một quyền đã đánh tên côn đồ bay xa mười mấy mét, một tiếng "quang" va vào tường nhà kho rồi ngất lịm. "Bắn!

Bắn!" Nhìn thấy mọi thứ, bọn cướp bắn nhanh hơn, sốt ruột bóp cò, trút hết đạn trong băng đạn lên bóng đen.

Đáng tiếc đó chỉ là ảo giác.

Bóng đen đang chạy với tốc độ mà con người căn bản không thể đạt được.

Bọn cướp thường cảm thấy một luồng gió thổi qua, rồi bị đánh ngất.

Thậm chí còn không nhìn thấy bóng đen.

Nếu tên trùm thực sự là tên trùm, khi mọi chuyện xảy ra vấn đề, hắn nhanh chóng chạy ra phía sau Y Vạn Tạp, Y Vạn Tạp bị trói vào ghế, không thể động đậy.

Hắn đặt khẩu súng trong tay lên sau gáy cô bé, hét lên: "Dừng lại, ta nói cho ngươi biết, nếu muốn con tin sống, thì dừng lại!" Một bóng đen lập tức xuất hiện trước mặt hai nam nhân, hai tay nắm chặt ý không có vũ khí. "Ách!

Xin lỗi, bây giờ tất cả mọi người đều đã bị giết thì hơi muộn rồi!" Nhìn xuyên qua ánh đèn lờ mờ của nhà kho, Y Vạn Tạp nhìn rõ hình dáng của bóng đen, cái bóng đen đó trông ít nhất cao khoảng một mét tám, mặc một bộ đồ chiến đấu màu đen dường như không mấy vừa vặn, trên đầu đội một chiếc mặt nạ không mấy nổi bật trông như của một quý cô chuẩn bị cho vũ hội hóa trang, khiến người nhìn cảm thấy

một niềm vui khó tả. "Bây giờ thì đi gặp Chúa đi!" Nói xong, tên trùm giơ súng lên đầu bóng đen, bóp cò. "Bang!" "Số 3354!" Y Vạn Tạp nhịn không được nhắm mắt lại. "Phịch!" Tiếng cơ thể rơi xuống đất.

Y Vạn Tạp khi bị bắt cóc đã không khóc.

Khi Y Vạn Tạp ý thức được có thể sẽ gặp chuyện, cũng không khóc.

Nhưng khi có người vì mình mà chết, nàng cuối cùng cũng òa khóc nức nở. "Ô ô.

Đồ ngốc." Một lần nữa, một bóng đen xuất hiện phía sau Y Vạn Tạp, nhẹ nhàng xoa đầu Y Vạn Tạp. "Cô bé, khóc sao?" Cái bóng đen đó hiển nhiên là Sóc Dạ.

Trừ hắn ra, trên thế giới này không có ai khác có năng lực phi phàm. "...Không chết sao?" "Ta sẽ chết!" Sóc Dạ cười cười, dễ dàng kéo đứt sợi dây trói Y Vạn Tạp. "Dọa chết ta rồi!" Nháy mắt nửa ngày, Y Vạn Tạp cuối cùng cũng nhận ra rằng tên trùm vừa ngã xuống đất không phải là người cứu mình.

Cuối cùng đã an toàn rồi, thần kinh căng thẳng cũng thả lỏng.

Trong lòng nàng có một cảm giác bất công khó tả.

Chương 725

Khi miệng nàng biết nói, nàng lại muốn khóc. "Hắc, nếu còn khóc nữa, ta sẽ để ngươi ở lại đây!".

Y Vạn Tạp bị dọa đến mức lập tức ngừng khóc, chỉ còn nức nở.

Một lúc sau nàng mới bình tĩnh lại.

Lúc đó, nàng nhìn bóng đen đang bận rộn trói bọn cướp.

Nga, vâng, tiểu thư, xin chờ một chút!

Sau khi nữ tiếp viên tỉnh lại, không tình nguyện nhận thẻ tín dụng từ tay Jenny, từng bước đi về quầy lễ tân.

Nàng biết mình có lẽ đã bỏ lỡ một lần, sẽ không bao giờ gặp được nam nhân có mị lực phi phàm như vậy nữa.

Năm phút sau, "Số 33354!" Tôi cảm thấy như đã làm sai điều gì đó!

Jenny vẫn còn đi đi lại lại, liếc nhìn nhóm phụ nữ đang lén lút đi theo, nàng có chút chán nản nói: "Em biết em không nên mua quần áo cho anh!" "?" Sóc Dạ hiển nhiên biết Jenny vì sao tức giận, nhưng nam nhân nên giả vờ như không biết, nếu không phụ nữ sẽ luôn có đủ loại lý do để trút giận. "Không, không!" Jenny thở dài, hung hăng trừng mắt nhìn Sóc Dạ, giả vờ vô tình vấp ngã trước mặt hắn.

Dùng đầu đâm vào hắn.

Tám lần trong vòng năm phút!

Tình huống hiện tại giống như có một viên bảo thạch quý hiếm tuyệt đẹp.

Khi nó bị bụi bẩn che phủ, chỉ cần lau sạch sẽ, nó sẽ lại phát sáng.

Tuy nhiên, ánh đèn của cả thành phố đã thu hút rất nhiều kẻ trộm và cướp, khiến hắn không thoải mái.

Một biển báo cấm tia X xuất hiện trước mắt hắn.

Jenny linh cơ chợt lóe, kéo Sóc Dạ đi vào.

Nàng thờ ơ tìm một chiếc kính râm, đeo lên mặt Sóc Dạ. "Bây giờ thì hoàn hảo rồi!" Sau khi thanh toán, hai người không rời đi ngay, mà tìm một góc nhỏ trong cửa hàng.

Jenny tựa vào Sóc Dạ, khẽ nói bên tai hắn: "Người yêu dấu, bây giờ đưa em rời khỏi đây đi, đừng để những vũng nước màu xanh đó phát hiện, em biết anh có thể làm được!" "Như ý nguyện, người yêu dấu!" Sóc Dạ khẽ cúi người, ôm lấy eo Jenny.

Trong nháy mắt, một trận gió thổi qua, bóng dáng hai người biến mất tại cùng một chỗ. "Cứ để những vũng nước màu xanh đó chết đi!" Trên vỉa hè Ngũ Đại Nhai, Jenny ôm Sóc Dạ vui vẻ nhảy nhót, như thể vừa giành được một chiến thắng vĩ đại.

Chiến lược kính râm của Jenny đã thành công, mặc dù nhiều phụ nữ vẫn nhìn chằm chằm Sóc Dạ, có lẽ vì hắn không xuất hiện trước mắt, cũng không bị một nhóm người theo dõi.

Jenny cuối cùng cũng thả lỏng, vui vẻ chơi đùa, đưa Sóc Dạ đi chọn vài bộ quần áo cho hắn.

Sau đó, họ đến tổng bộ nhà hàng Pháp JanGorgs ở Manhattan, thưởng thức ẩm thực Michelin cổ điển.

Hiển nhiên, nếu không đặt trước trước bữa ăn, thì vào thời điểm trung bình ở đó sẽ không có chỗ, nhưng khi Sóc Dạ "gian lận", một nữ quản lý vẫn tìm cho hắn một chỗ, và cung cấp dịch vụ tốt nhất cho hắn.

Theo ước tính, khi chủ nhà hàng đến sẽ cung cấp dịch vụ hàng

đầu.

Hai nam nhân đầy rượu và thức ăn đột nhiên bước vào một phòng thiết kế hình ảnh.

Dưới bàn tay của nhà thiết kế hình ảnh chuyên nghiệp, Jenny đang nhanh chóng thay đổi.

Trong nháy mắt, vịt con xấu xí đã biến thành thiên nga trắng.

Ban đầu, chiếc kính gọng đen cũ kỹ và xấu xí được thay thế bằng kính áp tròng.

Mái tóc dài màu nâu được uốn xoăn như sóng biển vắt ngang vai nàng.

Một bộ trang phục đen kiểu Lolita và một chiếc váy lửng làm nổi bật vóc dáng Jenny cao 1.75 mét.

Nếu hỏi Sóc Dạ thích Jenny nhất ở điểm nào, Sóc Dạ sẽ không ngần ngại nói rằng, bộ quần áo này làm nổi bật đôi chân dài của Jenny một cách hoàn hảo. "Xinh đẹp quá, bảo bối!" Sóc Dạ biết Jenny rất đẹp.

Tối qua, chuyện xấu khiến người ta vừa yêu vừa hận làm tôi đau đớn không muốn sống! "Em không còn cách nào khác!" Jenny đắc ý cười nói: "Hôm qua ai đã mời bạn tốt của em đến gặp em?" Ba người buổi sáng bắt đầu công việc thường ngày, hôm nay Jenny muốn xin nghỉ phép để cổ vũ cho chị em, bạn bè và đồng minh của mình.

Sau khi ăn sáng vội vàng, ba người cầm theo những thứ đã chuẩn bị sẵn, thẳng tiến đến Học viện Thiết kế Moronhaga.

Đậu xe xong, họ đi thẳng đến phòng họp số 1 ở tầng năm.

Hannah lén nhìn vào trong qua khe cửa, bên trong có đầy đủ những nhân vật nổi tiếng trong giới thời trang được trường mời và những

người bạn học đang dần nổi danh trong giới thời trang.

Chương 726

"Trời ơi!

Em hơi căng thẳng..." Hannah với ánh mắt sắc bén nhìn thấy vài nhân vật thời trang lớn bên trong, khiến nàng căng thẳng, vì nàng tự tin. "Tin anh đi, bảo bối, em là người tuyệt vời nhất!" Sóc Dạ an ủi Hannah, Hannah nắm chặt tay hắn.

Vì căng thẳng, nàng vỗ vỗ đôi tay run rẩy.

Thả lỏng đi, hít thở sâu, em làm được! "Em làm được mà, Hannah!" Jenny lấy ra đồ uống chức năng đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Hannah: "Uống một ly đi, thư giãn chút." Hannah uống một ngụm nước, hít thở sâu vài hơi, cảm thấy khá hơn một chút.

Nàng quay người nói với Jenny: "Vậy em đi thẳng vào hậu trường chuẩn bị đây!

Jenny, anh nhận lời mời, vào thẳng đi!" "Ừm!

Được thôi!" Jenny gật đầu, nhìn hai người từ phía bên kia cổng lớn tiến vào đấu trường.

Nàng cũng lấy ra thiệp mời của Hannah, rồi bước vào. "Hannah, con đây rồi?

Tác phẩm đã chuẩn bị xong chưa?

Ai đây?" Hai người vừa bước vào cửa, một phụ nữ trung niên cao lớn đã lao tới, hỏi một tràng câu hỏi như pháo liên thanh. "Em cần tìm người mẫu và bạn trai của em, Diệp Chu!" Hannah nói, đồng thời giới thiệu Sóc Dạ: "Đây là đạo sư của em, giáo sư George Meredith!" "Chào mừng, rất vui được gặp ông!" "Tôi cũng rất vui được gặp ông!" "Xin lỗi, Hannah và tôi có chuyện muốn nói.

Đi theo tôi!" George Meredith kéo Hannah sang một bên, thấp giọng nói: "Người Trung Quốc sao?

Chẳng lẽ con không biết người Trung Quốc không có chỗ đứng trong giới người mẫu cao cấp sao?

Mặc dù trông anh ta đẹp trai, nhưng ta thật sự nghi ngờ liệu anh ta có thể thể hiện được phong cách thiết kế của con không!" "Tin em đi, đạo sư.

Đương nhiên là được.

Sẽ khiến người kinh ngạc đó!" Hannah kiên định nói: "Bởi vì thiết kế của em là may đo riêng, người khác không thể mặc loại quần áo đó được." "Nam giới đeo kính râm sao?" Meredith đưa tay lên trán. "Ôi, lạy Chúa.

Ta hy vọng con không bị điên!" "Vâng, đạo sư!" Hannah tự tin cười nói: "Bây giờ người hỏi chỉ vì người không biết sức hút thực sự của anh ấy...!" "Thôi được, nếu con cứ khăng khăng như vậy!" George Meredith bất lực bỏ cuộc trong việc thuyết phục Hannah, "Ta hy vọng sau này con sẽ không hối hận!" "Em nhất định sẽ thắng!" Hannah tự tin dùng nắm đấm nhỏ nói. "Ta cũng hy vọng như vậy!" George Meredith hoàn toàn bỏ cuộc trong việc thuyết phục cô học trò dường như đã hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu.

Ông lấy ra một tấm thẻ bài đã chuẩn bị sẵn từ trong người, đưa cho Hannah, nói: "Vừa nãy con không có ở đây, nên ta đã giúp con vẽ ký hiệu số 27!" "Ôi, thật là một con số tồi tệ..." Sau khi phàn nàn, Hannah mở ra.

Nàng tin rằng dù có bao nhiêu con số, bạn trai nàng nhất định là ngôi sao sáng chói nhất trong phòng. "Không, dã thú là một biệt danh khác!" Sóc Dạ không dẫn theo đứa bé. "Cô có thể gọi điện cho chồng tôi, hoặc người yêu của tôi!" "Đương nhiên.

Người yêu dấu." Tây Môn Duy Á đã trải qua ranh giới sinh tử, sau đó phát ra nỗi sợ hãi cái chết đối với Sóc Dạ.

Hạt giống trong lòng nàng bắt đầu nảy mầm.

Sóc Dạ lúc này là thiên đường của nàng.

Tất cả mọi thứ.

Nàng không còn cách nào rời khỏi Sóc Dạ. "Người yêu dấu, anh cần thời gian để đi vòng quanh thế giới..." Sóc Dạ bắt đầu trói buộc cừu non. "Em có thể hỏi phụ thân em, một vạn năm có đủ không!" Tây Môn Duy Á không dám làm khó, nàng há miệng đòi hẳn một vạn năm (thời gian). "Đương nhiên là không rồi, bảo bối." Sóc Dạ vuốt ve lưng Tây Môn Duy Á: "Anh cần hàng trăm triệu năm thời gian..." "Nhưng phụ thân em chỉ còn hơn một trăm vạn năm thôi!" Tây Môn Duy Á hoàn toàn trở thành người của chồng.

Sóc Dạ có thể nghe mọi lời nàng nói. "Anh không cần ngân hàng thời gian của phụ thân em, thế giới này không chỉ có ngân hàng của phụ thân em, phải không?

Anh muốn cướp bóc thế giới này!" Sóc Dạ cười nói: "Có vài chị em khác cũng cần thời gian, phải không?" "Chị em?" Tây Môn Duy Á hơi ngừng lại, nàng hiểu ý Sóc Dạ, nhưng với tư cách là một thiếu gia giàu có, nàng đã quen với nhiều nhân tình của phụ thân, nên sớm đã quen với chuyện như vậy.

Nàng tin rằng mình là người đặc biệt nhất trong lòng Sóc Dạ.

Thật sự cầu xin sự mê tín. "Vậy thì, người yêu dấu, anh muốn em làm gì?" Tây Môn Duy Á hỏi. "Anh tin phụ thân em có nghiên cứu về thông tin các ngân hàng khắp thế giới.

Chương 727

Chỉ cần có địa chỉ, biết có bao nhiêu năm tiền gửi, hãy giúp anh điều tra!" Sóc Dạ nói. "Được thôi..." Tây Môn Duy Á khẽ hôn Sóc Dạ, nói: "Chiều hai ngày nữa, anh đến nhà em đón em nhé!" Sóc Dạ kinh ngạc, rồi tò mò hỏi: "Cần lâu như vậy sao?" "Tên khốn này phải chịu trách nhiệm về mọi thứ.

Hai ngày em cần nghỉ ngơi thật tốt!" "Được thôi..." Sóc Dạ mỉm cười gật đầu rõ ràng: "Vậy anh sẽ đến đón em!" Hai người mặc quần áo xong, Sóc Dạ ôm Tây Môn Duy Á trở về Tân Cách Lâm Uy Trị, đặt thẳng nàng vào phòng ngủ của nàng.

Không có lối thoát.

Vừa nãy ai đã làm chuyện xấu, nên không thể không giả vờ tức giận.

Mặc dù phụ thân nàng không hề nghi ngờ bất cứ chuyện gì, nhưng nàng đã tạo ra vài lần trốn thoát bảo tiêu và chạy lung tung.

Phụ thân nàng chỉ coi lần mất tích này là một trò nghịch ngợm nhỏ của con trẻ, thành công lừa gạt qua loa.

Mãi đến khi Sóc Dạ thấy phụ thân nàng không khiển trách, dễ dàng bị lừa gạt, nàng mới trao cho hắn một nụ hôn tạm biệt, sau đó lại bay về khu ổ chuột.

Gặp gỡ những kẻ cướp thời gian.

Sau khi quậy phá một đêm với bốn năm cô gái ở một quán bar trong khu ổ chuột, Sóc Dạ mua một cốc cà phê và một chiếc hamburger làm bữa sáng.

Vừa ăn hamburger vừa mua, Sóc Dạ ung dung tản bộ trong khu ổ

chuột.

Nhanh chóng, hắn bị một nhóm kẻ trộm thời gian không hợp với môi trường của Hiên Viên nhắm tới. "Này chàng trai trẻ!

Có muốn chơi một trò chơi kích thích không?" Một mỹ nữ tóc đen trông khá trẻ đi đến gần Sóc Dạ, nói. "Ồ?

Thật là một cuộc thi thú vị!" Sóc Dạ trông có vẻ hứng thú. "Đi theo tôi..." Vừa đứng dậy, bệ thang máy bắt đầu di chuyển lên trên.

Nguyên khi được nâng lên, do thân thể mất thăng bằng mà suýt ngã.

Nhờ phúc tổ tiên, hắn đã không ngã.

Bệ thang máy dừng lại giữa phòng, biến căn phòng thành một mật thất.

Nguyên đã trở lại nơi có thể khiến hắn sợ hãi, nhưng lần này căn phòng thật sự hiện hữu.

Không gian và đồ đạc trong phòng đều giống hệt trong giấc mơ, trừ chiếc TV của gã cuồng cưa máy đã bị tắt vào lúc đó.

Nguyên hạ giọng gọi: "Tiểu Bố!

Dưới giường có người nào không?" Không có ai trả lời. "Bố?" Vẫn không có câu trả lời.

Tim Nguyên bắt đầu đập nhanh hơn, cảnh tượng trong giấc mơ vẫn còn hiện rõ mồn một.

Hắn điên cuồng dẫm lên cầu thang điện trong phòng, tiếp tục hét lớn: "Có ở đó không?

Nói đi!" Mãi đến lúc đó, giọng nói điện tử lạnh lẽo mới từ từ xuất hiện: "Vừa nãy cậu gọi tôi sao?" "Dọa chết tôi rồi, cậu có thể phát ra tiếng động ở dưới không?" Hệ thống vừa lặp lại câu hỏi đó. "Bố, có

vấn đề gì sao?" Nguyên lo lắng đến chết.

Hắn mơ hồ đoán ra lý do vì sao Hệ thống không bắt hắn. "Tôi có tên, đừng gọi tôi là Đặc." "Tên của cậu dài quá.

Tôi không nhớ được." "Dù thế nào cũng không thể gọi tôi là Bố." "Được rồi, được rồi, nếu không la hét, thì đừng la hét.

Cậu có thể đừng khiến tôi thất vọng trước được không?" Nguyên thật sự cảm thấy ở lại một giây nữa tại nơi bị ám ảnh bởi dòng nước xiết này là một sự tra tấn. "Gói hàng ngu xuẩn." Rồi Hệ thống hạ thấp bệ thang máy. "Sao lại có thể thay đổi trong thời gian ngắn như vậy?" Nguyên có thể thấy cách trang trí của tầng hai. "Tôi là Hệ thống đào vong vĩ đại từ các thế giới khác.

Không có gì tôi không thể làm được." "Ân, đồ bò cái." "Hoàn thành hai nhiệm vụ." Nguyên không hiểu vì sao, hắn chỉ có thể nghe thấy sự khinh thường từ Hệ thống.

Màn hình Hệ thống lại hiển thị một từ (nhiệm vụ). (Tuyển dụng một nhân viên). (Vừa nãy cậu có thấy NPC trong ảo cảnh không?

Cần tuyển một người đóng vai NPC đó.) (Yêu cầu: Người trưởng thành từ 18 tuổi trở lên và dưới 100 tuổi.) (Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận được cưa máy của bọn cướp và sửa chữa cửa tự động.) (Nếu nhiệm vụ thất bại, kết quả sẽ giống như nhiệm vụ trước.) WC, nếu không tuyển được người, tôi sẽ tự nổ tung sao?

Chương 728

Sau đó, Hệ thống yên lặng suốt cả ngày. "Có ai không?" Bên ngoài tiệm bánh có một giọng nữ vô cùng ngọt ngào. "Cứ yên lặng ở trong đó." Nguyên thấp giọng nói với Hệ thống, rồi chạy ra ngoài.

Quả nhiên, một cô bé đáng yêu khoảng 16 tuổi. "Hoan nghênh, xin cứ tự nhiên xem." Đương nhiên, khi đối xử với cô bé đáng yêu, trông hắn như đang nịnh nọt và chiều chuộng.

Có bán bánh trứng không? "Có, có, bao nhiêu vậy?" Nguyên đã chuẩn bị sẵn bánh trứng trong đĩa. "Một hộp, ông chủ.

Có một mình ông trong tiệm sao?" Cô bé ngọt ngào trầm tư, như thể đó là một câu hỏi vô cùng khó khăn. "Hả?" Nguyên nhìn nàng một cái.

Cô bé này sẽ không có ý đồ gì với tôi chứ? "Ừm.

Tôi... tôi có thể làm thêm ở đây không?" Cô bé hiển nhiên yên tâm, nói ra lời mình muốn. "Địa chỉ số 115 Bạch Sa Lộ.

Nếu ngày mai có ai đó có thể thông qua, tôi sẽ ở quán bar mà ăn một bữa thịnh soạn, và dán một tấm áp phích để chứng minh điều đó." "Đợi một chút." Đợi ông chủ quán bar nhận ra điều đó. "Được rồi, vậy đi." Nguyên cúp điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng. "Tôi muốn về nhà, làm sao đây?" Cửa hàng mà Nguyên ở không quá xa, chỉ khoảng một cây số, nhưng dù chỉ một cây số, Nguyên cũng không thể mang theo cỗ máy bán hàng tự động lớn như vậy về nhà. "Căn cứ vào cách trang trí nhà cậu, tôi đã sao chép một căn phòng ở tầng hai, nên cậu không cần về nhà nữa." "Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi muốn về nhà." Nguyên nói khi bước ra khỏi cửa hàng. "Vậy tôi phải kích hoạt hệ thống tự hủy..." Tiếng đồng hồ đếm ngược của quả bom

vang lên.

Nguyên ngốc nghếch! "Tôi sẽ không quay lại đâu!" Nguyên giận dữ đóng sập cửa hàng lại.

Ở một góc gần đó, một bóng đen nhìn thấy cửa "Tiệm bánh dì Phù Dung" đóng lại, thu dao của mình, quay người rời đi.

Mãi đến một ngày sau, Nguyên mới nhận ra Hệ thống đã cứu mình.

Lối vào phòng của Nguyên là từ phòng nguyên liệu, đương nhiên trần nhà cũng được dùng làm lối vào, nhưng lần này Hệ thống chỉ cấp cho Nguyên một cái thang. "Có ý kiến gì về tôi sao?

Cầu thang điện ở đâu?" Nguyên nhìn cầu thang trước mắt, trong lòng dâng lên sự bất mãn. "Hôm nay năng lượng tiêu hao quá cao, có thể hiểu là vậy.

Hệ thống thực tế chính là cái quầy này." Nguyên hiểu rõ, Hệ thống cũng có tổn thất năng lượng, sẽ không quá nhiều.

Bắt đầu leo thang đi.

Nguyên leo lên đỉnh thang, ngẩng đầu nhìn căn nhà vô cùng quen thuộc.

Ngay cả tấm áp phích "một món" cũng hoàn toàn giống hệt.

Nguyên tìm khắp tất cả các căn phòng, trừ một nơi khác biệt so với căn nhà cũ của Nguyên, đó là nhà xí, cả căn nhà đều được sao chép hoàn hảo.

Trước đây, nhà xí chỉ có 20 mét vuông, chỉ có một hố xí và một vòi sen.

Bây giờ, nhà xí lớn gấp ba lần, có thêm một bồn tắm. "Sao lại có bồn tắm?" Ngay khi Nguyên đang thắc mắc, Hệ thống đã nhảy ra sau

lưng hắn. "Tránh ra!" Giọng nói điện tử lạnh lẽo quen thuộc.

Nguyên buông tay ra, bất lực nhìn cỗ máy bán hàng tự động giống như một siêu robot mọc ra hai chân ở phía dưới, rồi bước vào bồn tắm.

Bước vào.

Nguyên hoàn toàn bị sốc.

Thứ này cần tắm sao?

Chương 729

"Tôi cần tắm để bổ sung năng lượng." Đối với một kẻ nhà quê chưa từng thấy thế giới này, Hệ thống chọn cách giải thích cho hắn.

Thật là nghe thấy những điều chưa từng nghe, thấy những điều chưa từng thấy, giống như Nguyên rời khỏi phòng tắm vậy. "Tôi cần nước nóng, đun đi." ...

Tiện thể hỏi, không thể phát minh máy nước nóng sao?

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý San San đã đến cửa hàng. "Chào buổi sáng, ông chủ." Lý San San vui vẻ vì đã tìm được một công việc bán thời gian. "Hôm nay tôi phải làm gì?" Nhìn Nguyên nửa ngày không trả lời, Lý San San trong lòng có một dự cảm không lành.

Nguyên đột nhiên lắc đầu, nói với Lý San San: "Đi theo tôi." "Trên đường đi cảm thấy thế nào?

Tôi có thể rút lui không?" Lý San San trong lòng nảy sinh ý định rút lui.

Một ngày nọ, hắn đột nhiên biết được phía sau cửa tiệm có người sẽ lấy đi túi bánh mì thừa.

Liên tục hai buổi tối, hắn đều đợi đến hơn mười một giờ.

Túi bánh mì vẫn nằm yên tại chỗ cũ.

Từ đó về sau, hắn đem tất cả bánh mì bỏ vào một cái túi lớn rồi vứt đi.

Đặt hai túi thì quá phiền phức, nhưng lại không có ai đến lấy ăn.

Hiện tại hắn mới hiểu, không phải không có người nhặt, mà là hắn không đợi đến mười hai giờ đêm nên mới không biết.

Nghiêm Phong quyết định lát nữa sẽ đi xem ông lão kia.

Ngay lúc Nghiêm Phong đang nghiêm túc suy nghĩ, Lý San San chạy vào, hỏi: "Ông chủ, còn bánh kem cũ không?

Đã bán hết chưa?" "Yêu quái?" Mùi vị của tiền bạc khiến Nghiêm Phong trở về hiện thực.

Hắn đếm lại, chỉ còn thừa 4 hộp, Minh Minh đã mua rồi. "Vâng, nếu không ông chủ sẽ phải tự mình nói cho khách hàng biết đấy." Lý San San nói xong liền quay trở lại cửa hàng.

Nghiêm Phong tự nhiên đi theo phía sau, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng khó tin.

Trong tiệm có hơn mười vị khách đang chọn bánh mì!

Có một khuôn mặt đầu trọc quen thuộc. "Chuyện gì thế này?" Nghiêm Phong dụi dụi mắt, xác nhận lại lần nữa mình không phải đang nằm mơ.

Đại quang đầu (gã đầu trọc) nhìn thấy hắn liền sải bước đi tới: "Huynh đệ!

Bánh kem cũ của cậu ăn ngon lắm!

Tôi gọi mấy anh em đến mua ủng hộ." Nghiêm Phong cười với gã đầu trọc: "Đương nhiên, tiệm của tôi mở hơn 20 năm rồi!" Hắn vẫn luôn vui mừng khi sản phẩm của mình được người khác công nhận.

Hắn nhìn từng người mua bánh mì.

Bán hết chỗ này, hắn lại phải làm mẻ bánh mới rồi vứt đi sao?

Có lãng phí không?

Giám vào việc cửa hàng ế ẩm dài kỳ, Nghiêm Phong đã lâu không sản xuất lượng lớn bánh mì, những cái còn lại đều là hàng bán từ hôm qua. "Trong tiệm có phòng bí mật để chơi trò đào tẩu không?" Một

thanh niên đang thanh toán ở quầy thu ngân hỏi Lý San San.

Hóa ra không phải do gã đầu trọc mang tới, mà là do Lý San San đứng trước cửa tiệm thu hút khách.

Sau đó nghe gã đầu trọc và đồng bọn bàn tán về mật thất đào tẩu. "Có ạ." Lý San San ngọt ngào trả lời, không biết vì sao cô bé lại thích cái cảm giác đáng sợ khi ở trong mật thất. "Hôm nay có mở cửa không?" "Có, nhưng quy tắc của tôi là phải đủ bốn người mới có thể vào chơi." Nhìn chàng trai trẻ nhiệt tình và Lý San San, chẳng lẽ Máy bán hàng tự động chiêu mộ San San là để thu hút khách hàng sao?

Nghiêm Phong nhìn Lý San San càng nhìn càng thấy thuận mắt, thậm chí còn nghĩ đến việc tăng lương cho cô bé.

Quay lại vấn đề ban đầu. "Xin lỗi, hôm nay tôi không còn bánh cũ nữa.

Ngày mai cậu hãy quay lại sớm nhé." Nghiêm Phong đã lâu không thấy cảnh tượng này, trong lòng cảm xúc khó tả.

Khi Nghiêm Phong trả lời xong vấn đề, điện thoại rung lên, hiển thị nhận được "240 tệ".

Chương 730

Ngẩng đầu nhìn lên, chàng thanh niên vừa nãy ở quầy thu ngân đã lao ra khỏi cửa, tiền đã trả, lát sau sẽ dẫn người tới.

Thu nhập một ngày hôm nay tương đương với thu nhập năm ngày trước kia.

Ánh mắt Nghiêm Phong trở nên ngày càng hiền lành.

Máy bán hàng tự động không lừa dối hắn.

Sự hồi sinh đang ở ngay trước mắt!

Có lẽ vì trong tiệm đông người, phía sau lại có mấy người đi vào, mua hết số bánh mì còn lại.

Nhưng hiện tại đều là đàn ông, cho nên xem ra Lý San San đúng là ngôi sao may mắn của hắn!

Phải tăng lương cho nhân viên này thôi!

Sau khi trả tiền, gã thanh niên lại quay về tìm một người bạn để chơi mật thất, thái độ cũng khá lạnh lùng. "Lão Quách?

Sao lại gọi điện thoại cho tôi thế này?" "Hiện tại tôi nhờ cậu giúp một việc." "Gọi điện cho tôi chỉ để nhờ vả, quá thực dụng rồi đấy?

Để tôi nghe thử xem nào." Nghiêm Phong kể lại toàn bộ câu chuyện một lần nữa, nhưng giấu chuyện về chiếc máy bán hàng, thay bằng một thứ khác. "Mật thất đào tẩu hả?

Bạn gái tôi cực kỳ thích chơi.

Ngày mai tôi sẽ tham gia!" "Tôi hỏi làm thế nào để tăng doanh thu một ngày lên gấp đôi!

Nếu không ngày mai nhà tôi sẽ bị thu hồi!" Đầu dây bên kia trầm

mặc hồi lâu. "Alo?

Tần Vũ?" "Viên chức chỉ làm việc vào thứ bảy và chủ nhật, chứng tỏ họ chỉ rảnh vào cuối tuần.

Phải tạo mánh lới quảng cáo!" Nghiêm Phong lẳng lặng lắng nghe. "Loại hình mật thất kinh dị.

Chỉ cho phép hai nam hai nữ đi vào.

Con trai có thể thể hiện khí khái nam tử, con gái lại càng thích sự kinh dị và cảm giác sợ hãi của mật thất.

Lại làm thêm bánh mì và điểm tâm.

Trước khi vào mật thất, có thể tặng mỗi người một cái bánh pudding.

Theo trí nhớ của tôi, cậu làm món này không tệ, có thể tăng độ hảo cảm.

Việc vào mật thất đối với người chơi quá khó, có thể chuẩn bị quà đặc biệt cho người qua màn.

Dù sao cũng hiếm có ai qua được ải.

Cuối cùng, nhất định phải tìm một 'chim mồi', cho nên tôi sẽ miễn cưỡng làm việc này, sẽ không nhận tiền của cậu đâu." "Yêu cầu nhiều thế, cậu cảm thấy mục đích chân chính là muốn ăn rồi đi chơi hả?" "Cái nào?

Chín giờ sáng mai tôi sẽ dẫn người đến.

Được rồi, được rồi, tôi đi đây, mưa gió che phủ mây mù, sẽ tốt cho tôi thôi." Nói xong, Tần Vũ cúp điện thoại.

Nghiêm Phong ngẫm nghĩ kỹ càng, hình như những lời Tần Vũ nói đều có thể thực hiện được.

Dù sao đi nữa, trước mắt cũng không có phương pháp nào tốt hơn.

Sau đó, Nghiêm Phong gọi điện cho Lý San San, bảo ngày mai đến trước 8 giờ.

Sau đó đi chuẩn bị điểm tâm cần tặng trước vào ngày mai, đồng thời cung cấp cốc gỗ.

Điểm tâm chưa làm xong thì đã gần mười hai giờ.

Hắn vội vàng cầm túi đựng bánh mì, chạy về phía con phố.

Vừa ra đến hẻm sau, hắn nhìn thấy một ông lão đang lục lọi tìm đồ trong thùng rác.

Nghiêm Phong lúc đó không biết nên nói gì, chỉ lẳng lặng đi tới, đặt bánh mì vào vị trí cũ.

Ông lão cũng đã tìm xong, hỏi: "Chàng trai trẻ, là của tiệm bánh mì phía trước sao?" "Đúng vậy, ông biết ạ?" Tuy rằng hắn đoán ông lão sẽ hỏi, nhưng hắn vẫn phải giả bộ. "Trước kia có một bà chị, thường hay để bánh mì ở đây, nhưng đã lâu tôi không gặp.

Tôi thậm chí đã đến tiệm bánh xem, phát hiện bà ấy không còn ở đó nữa.

Chương 731

Chỉ còn lại một mình cậu.

Có vấn đề gì sao?" Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông lão tràn đầy sự lo âu.

Nghiêm Phong cố gắng làm ra vẻ kinh ngạc: "Ông quen mẹ cháu sao?" "Vậy cậu là con trai của bà ấy?

Thảo nào." Khi ông lão nghe tin này, ngay cả ngữ khí cũng trở nên thân thiết hơn. "Mẹ cháu một tháng trước đã đi du lịch rồi.

Mẹ bảo cháu để bánh mì ở đây, nhưng cháu không nghe.

Hôm nay gọi điện thoại về lại hỏi chuyện này một lần nữa.

Cháu không làm, bị mẹ mắng một trận, sau đó hôm nay bắt cháu phải mang đến." "Chưa từng nghe bà ấy nhắc với tôi...

Cảm ơn cậu!" Nghiêm Phong không nói thật với ông lão.

Nghe xong lời Nghiêm Phong, ông lão rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói cảm ơn. *** Nghiêm Phong thậm chí không nghe thấy tiếng cưa cửa.

Gã đầu trọc lần đầu tiên cùng những người khác tụ tập lại gần nhau.

Quả nhiên, đúng như Thường Kim Phượng lo lắng.

Lúc cửa chưa đóng lại thì có thể nghe thấy tiếng Hiên Viên San San cưa cửa, âm thanh không nhỏ.

Hiện tại cửa đóng lại rồi, không nghe thấy gì nữa.

Không có camera giám sát, đồng nghĩa với việc không biết thời gian và tiếng cưa cửa.

Người chơi biết bên ngoài có người đang cưa cửa, nhưng không biết khi nào sẽ đột nhiên xông vào. "Càng ngày càng khó..." Trước mắt Thường Kim Phượng chưa có ý định nói cho ba người kia biết suy nghĩ của mình.

Tránh để họ hoảng loạn. "Nếu không biết thời gian cụ thể, cũng không biết khi nào cô ta sẽ xông vào," Từ Niếp vạch trần suy đoán của Thường Kim Phượng.

Vẻ mặt của Tiểu Văn không có quá nhiều biểu cảm, hiển nhiên cũng đã đoán được.

Phản ứng kịch liệt nhất đến từ gã đầu trọc, hắn vô cùng lo âu hét lên: "Vậy nhanh lên, nhanh lên!

Còn đang làm gì thế?" Sau đó, hắn chạy đi xem đống văn bản trước bức tường phía Bắc, trong đó dường như có rất nhiều manh mối.

Thường Kim Phượng cũng không vội vã tìm kiếm manh mối.

Cô đứng tại cửa ra vào, cẩn thận quan sát căn phòng một lượt.

Không ngoài dự đoán, Tuyết Khiêu (tên một nhân vật/manh mối) sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nếu phát hiện bất kỳ manh mối nào về Tuyết Khiêu, hãy nói cho tôi biết.

Hiện tại một giây đồng hồ cũng không thể chậm trễ, chỉ có thể tận dụng sức mạnh của mọi người. "San San, ra nghỉ ngơi đi.

Bọn họ đã vào căn phòng thứ ba, nhìn không thấy đâu.

Hãy đợi đến lúc gần xong rồi hẵng quay lại." Nghiêm Phong vừa thấy Thường Kim Phượng tiến vào phòng mới, lập tức gọi Hiên Viên San San ra.

Dù sao, ước định về thời gian phá cửa cũng là giả. "Được rồi, ông chủ." Hiên Viên San San ở trong mật thất lâu như vậy cũng đã mệt mỏi.

Đặt máy cưa xuống, cởi áo choàng ra, cô bé lập tức cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tuy rằng cô thích cảm giác cầm máy cưa, nhưng chuyện thân thể không chịu khống chế vừa rồi vẫn ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Khi Hiên Viên San San từ phòng thi đi ra, Nghiêm Phong cố ý ngại ngùng đi tới gần.

Hắn đưa mũi ngửi ngửi mùi nước hoa trên người cô bé, xem có gì đặc biệt. "Ông chủ, anh đang làm gì thế?" Hiên Viên San San thấy Nghiêm Phong như vậy, theo bản năng lùi lại nửa bước. "Không, hôm nay cô cũng xịt nước hoa sao?" Bị phát hiện, Nghiêm Phong vô cùng nỗ lực tìm kiếm một chủ đề để xoa dịu sự xấu hổ.

Lúc này, đến lượt Hiên Viên San San xấu hổ: "Nước hoa rất thơm.

Em chỉ xịt một chút thôi." "Không sao.

Chương 732

Mỗi ngày đi làm cứ xịt." Một chai nước hoa có thể thu hút khách gấp mấy lần bình thường, Nghiêm Phong cũng vui vẻ. "Nhưng mà, ông chủ, ngày mai em phải đi học..." Hiên Viên San San tưởng Nghiêm Phong đã quên chuyện này. "Tôi nhớ chứ, nếu là cuối tuần sau thì tốt rồi." "Vậy, ngày mai mật thất vẫn hoạt động chứ?

Tại sao không thuê một người có thể làm việc toàn thời gian nhỉ?" Hiên Viên San San cảm thấy việc cô làm luân phiên vào cuối tuần sẽ ảnh hưởng lớn đến cửa hàng. "Không sao đâu.

Tuần sau là có thể đi làm bình thường rồi." Đây là nhân viên do Máy bán hàng tự động chỉ định, Nghiêm Phong sao có thể để cô đi được?

Hiên Viên San San gật đầu, nhưng Nghiêm Phong lại cắt ngang. "Đói bụng không?

Để tôi gọi đồ ăn ngoài nhé.

Ông chủ mời." 30 phút sau, Nghiêm Phong gọi hai bát đồ ăn cay nóng. "Lão bản, trong nồi có một thi thể còn ấm." Hiên Viên San San vừa hút sợi miến vừa lẩm bẩm. "Cái gì?" Nghiêm Phong thật sự không thích đồ ăn cay nóng lắm, nhưng không còn cách nào khác, Hiên Viên San San thích ăn. "Tầng thứ hai, nếu người chơi không biết dùng tiếng Anh đánh vần chữ 'Giáng Sinh Vui Vẻ', thì sẽ qua cửa như thế nào?" "Vậy thì chỉ có thể hẹn lần sau lại đến.

Vừa chơi game vừa học từ vựng tiếng Anh rất tuyệt mà." "Ông chủ thật lợi hại..." Hiên Viên San San giơ ngón tay cái lên. "Đừng nịnh nọt tôi, ăn xong rồi quay lại làm việc đi!" "Vâng ạ." Hiên Viên San San gia tăng tốc độ ăn cay.

Trong lúc Nghiêm Phong và Hiên Viên San San trò chuyện vui vẻ, thì trong mật thất, bốn người nhóm Thường Kim Phượng có thể nói là vò đầu bứt tai, cảm giác không cách nào qua cửa. "Mắt Kính, nhìn xem, tôi đã xếp gọn mấy thứ lặt vặt này rồi." Gã đầu trọc và hai cô gái còn lại đem tất cả đồ vật đặt trước bức tường phía Bắc.

Có một cái đồng hồ báo thức hình tròn mang đầu thỏ.

Quả bóng đá.

Lốp xe.

Một cái chậu hoa hình tròn sâu 25cm nhưng không có đất và hoa.

Chỉ có một cái đĩa trống không.

Quạt gió tuần hoàn loại đứng gia dụng kích thước bình thường.

Một cái ghế tròn.

Một cái ô đã mở không thể kiểm tra được.

Một cái cốc tròn.

Nói tóm lại, tất cả đều là hình tròn.

Phản ứng đầu tiên của Thường Kim Phượng khi nhìn thấy những thứ này là đếm số lượng, chỉ có tám cái, không khớp với số lượng tuần lộc và số lượng cây cột. "Có manh mối nào khác không?" "Cái này," Tiểu Văn đưa cho Thường Kim Phượng một phong thư tìm thấy dưới thảm.

Thường Kim Phượng nhận thư, mở ra xem: "Hôm nay lại là ngày 24 tháng 12.

Lại là một ngày làm việc.

Năm nay chỉ có tám món quà, chỉ đủ cho tám người ăn.

Tôi mong chờ tối nay.

Tôi nghe nói người nhận quà là tám người thuộc bốn cặp song sinh cùng trứng.

Tôi thực sự muốn xem.

Khi nào thì đến buổi tối?" "Ý là gì?" "Đầu trọc đừng ồn!

Phùng Hiểu đang suy nghĩ." Tiểu Văn đặt ngón trỏ lên môi, ngăn chặn bất kỳ âm thanh nào có khả năng ảnh hưởng đến việc suy nghĩ. "Tám người.

Song sinh cùng trứng.

Quà tặng.

Vào ban đêm.

Chương 733

Những từ này có ý nghĩa gì?" Thường Kim Phượng lần nữa nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tư duy.

Phong thư là mấu chốt.

Chỉ có đọc xong nội dung phong thư mới có thể thực hiện bước tiếp theo. "Buổi tối.

Tại buổi tối.

Tôi có một ý nghĩ kỳ quái, buổi tối thì sẽ tắt đèn sao?" Từ Niếp chỉ vào ngọn đèn đặc biệt sáng trên trần nhà.

Câu nói này cắt ngang dòng suy nghĩ của Thường Kim Phượng, cô dành cho Từ Niếp một lời khen ngợi nhiệt liệt: "Thông minh!

Quá tuyệt vời.

Ngọn đèn này quả thực sáng một cách bất thường, dường như đang nhắc nhở chúng ta tắt nó đi." Được biểu dương, Từ Niếp cũng không tỏ ra xấu hổ.

Để không cho người khác nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo, cậu quay đầu đi. "Cô gái này có phải có nhân cách phân liệt không?" Nghiêm Phong dùng điện thoại di động quan sát tình huống bên ngoài mật thất, cũng cảm thấy hứng thú với Từ Niếp.

Dường như đây là người duy nhất không sợ nhân viên của hắn.

Hiên Viên San San cũng ghé cái đầu nhỏ vào trước màn hình. "Công tắc đèn ở đâu?" Gã đầu trọc nhìn quanh bốn phía, không thấy bất kỳ thứ gì liên quan đến công tắc. "Tìm đi!

Chẳng lẽ đợi nó rơi xuống đầu anh à?" Thường Kim Phượng thật

sự cạn lời với gã đầu trọc.

Nếu không phải hắn cần cù, dũng cảm và thiện lương, cô thật sự không muốn đi cùng hắn.

Thường Kim Phượng lần đầu tiên đi tới gần bốn cây cột.

Đầu tiên, cô nhìn vào vật chứa trên mỗi cây cột.

Mỗi cái đều chứa một nửa lượng nước. *** (Chuyển cảnh: Nghiêm Phong đang lái xe trong một kịch bản ảo giác/System mission) Tại ngã tư rẽ trái cũng sẽ không chuẩn xác như vậy.

Chiếc xe đi theo phía sau có khả năng là để cung cấp thông tin chính xác hơn, đương nhiên không chỉ có một chiếc xe đi theo.

Nghiêm Phong nghĩ, Phỉ Đạt ở chiếc xe phía sau đã biến mất một khoảng thời gian, khẳng định có một chiếc xe khác đang theo dõi Từ Niếp. "Hiện tại chỉ có tôi mới có thể bảo vệ Từ Niếp." Nghiêm Phong cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. "Nghe xem là ai, chúng ta bảo vệ, thật kích thích..." Trên khuôn mặt hơi điển trai của Tần Vũ cũng không tự chủ được mà toát mồ hôi. "Là một... người vô cùng quan trọng..." Không biết vì sao, vừa mới cùng Máy bán hàng tự động sinh hoạt vài ngày, Nghiêm Phong cảm thấy Máy bán hàng đã trở thành một phần cuộc sống, A Bố (Hệ thống) sẽ không làm hại hắn, sẽ không, người có thể để A Bố cứu chắc chắn cũng là một người thiện lương. "Vậy tối nay tôi phải tự sát để bảo vệ sao?" Tần Vũ hỏi. "Sao vậy, sợ hãi à?" Nghiêm Phong cũng không thích người khác hỏi như thế, chỉ là vừa nhìn thấy tai nạn giao thông kinh tâm động phách như vậy, đổi lại là ai thì cũng sẽ có tâm lý chùn bước. "Sợ cái gì!

Từ khi tôi lớn đến giờ, tôi chưa từng gặp chuyện kích động lòng người như thế này.

Tôi chỉ muốn nhờ cậu dùng điện thoại giúp tôi gọi cho bố mẹ và

bạn gái tôi.

Tôi lái xe không tiện." Nghiêm Phong cầm điện thoại của Tần Vũ, rồi lại đặt xuống: "Đừng lo lắng, tôi sẽ không để cậu chết đâu.

Nào, cho tôi dũng khí, nửa đêm trèo tường đi làm chuyện đó!" "Đi thôi!" Xe của Tần Vũ đi theo Từ Niếp đến một khu biệt thự, nhìn Từ Niếp đi vào trong đó.

Cổng lớn đóng chặt, Nghiêm Phong và Tần Vũ không thể vào được. "Tại sao không báo cảnh sát?" Tần Vũ kiến nghị. "Báo rồi.

Tôi chỉ là đã làm một số chuyện vô cùng sai lầm." Nghe Tần Vũ kiến nghị, Nghiêm Phong dường như nhớ ra một chuyện không thể lý giải khác. "Vì sao cảnh sát không cho Từ Niếp làm trần thuật?" Căn cứ nguyên tắc, đối với tai nạn giao thông lớn như vậy, cảnh sát nên mau chóng lấy manh mối liên quan đến vụ án này.

Có khả năng nào chỉ có ở cục cảnh sát mới có thể phát biểu tuyên bố?

Tần Vũ đưa ra suy nghĩ của mình.

Chương 734

Ngay lúc này, điện thoại của Tần Vũ đột nhiên vang lên, là một số lạ. "Alo, vừa rồi là cậu báo cảnh sát ở ngã tư Cao Tiệp phải không?" "À, vâng, là tôi." "Hiện tại có tiện làm tường trình không?" "Không tiện lắm.

Hiện tại tôi đang gặp rắc rối, chính là vụ báo án đó, đang gọi điện thoại..." Đầu dây bên kia trầm mặc một thời gian dài, không có hồi âm. "Alo, có nghe tôi nói không?" Tần Vũ đưa điện thoại ra trước mắt, thấy không có tín hiệu.

Sau đó Nghiêm Phong cũng lấy điện thoại của mình ra, thấy cũng không có tín hiệu: "Tôi cũng không có tín hiệu." "Đã xảy ra chuyện gì?" "Tôi không biết, nhưng tôi luôn cảm thấy có liên quan đến việc này, hoặc là người trong chiếc xe tôi vừa nhìn thấy đang theo dõi tôi." Nghiêm Phong nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm người đang theo dõi.

Tại vị trí cách đó 20 mét, có ba người dựa lưng vào tường đứng thành một hàng, hai tay nắm chặt nhìn bọn họ.

Nghiêm Phong và người đứng ở giữa trong ba người đó nhìn nhau một cái.

Người đó cũng gật gật đầu với Nghiêm Phong. "Tôi thấy rồi, hắn đang khiêu khích tôi." Nghiêm Phong nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Tần Vũ, thông báo.

Tần Vũ nhìn quanh, ánh mắt rơi vào ba người kia: "Ba tên đó?" "Trong phòng nhất định có người.

Không thể nào trùng hợp như vậy được.

Cả hai chúng ta đồng thời mất tín hiệu.

Ba tên kia vừa mới nghe điện thoại.

Hẳn là đã báo tin cho người trong phòng.

Bảo người trong phòng mở loại thiết bị gây nhiễu tín hiệu, phòng ngừa chúng ta báo cảnh sát." Nghiêm Phong cảm thấy tình thế hiện tại vô cùng nghiêm trọng.

Bên trong và bên ngoài đều có người: "Tôi không biết trong nhà có bao nhiêu người." "Tôi nhìn ra được, việc cấp bách là tìm lối vào." Tần Vũ vốn định rời khỏi đây, tìm một nơi để báo cảnh sát, nhưng hiện tại có ba người đang canh chừng, cách này càng khó thực hiện.

Trực tiếp xuyên qua cổng chính.

Nghiêm Phong nhìn thấy trên mặt đất cách cửa không xa có vật gì đó, mắt hắn sáng lên. "Hả?

Phá cửa sao?" Ngoại trừ cách đó ra, Tần Vũ không nghĩ ra phương pháp nào hiệu quả hơn.

Nghiêm Phong khom lưng nhặt vật dưới đất lên, đưa cho Tần Vũ xem: "Nhìn xem, hẳn là chìa khóa bị vứt lại khi vào nhà.

Biết là sẽ có nguy hiểm, hy vọng tôi có thể cứu cậu." Chìa khóa được cắm vào ổ khóa cổng lớn, hoàn toàn ăn khớp.

Trước khi vào cổng, Nghiêm Phong rút chìa khóa ra, ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với ba người kia.

Đóng cửa lại, đi vào sân.

Trước khi vào nhà, Nghiêm Phong cố ý nhìn điện thoại, vừa đúng 8 giờ.

Ba người dựa tường tự nhiên nhìn thấy hành động của Nghiêm Phong.

Tên thấp bé bên trái hỏi người đứng giữa: "Đại ca, nó đang khiêu

khích chúng ta, anh cứ để nó vào như vậy sao?" Kẻ được gọi là "Đại ca" nhìn biệt thự trầm tư: "Không có hại gì.

Không thể trốn thoát đâu, nhưng ta không dám chọc giận bất cứ kẻ nào." "Đúng vậy, ha ha ha.

Ở thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại cứ lao vào." Trong biệt thự không bật đèn, rèm cửa đều đã kéo lại.

Trời tối đen.

Nghiêm Phong và Tần Vũ thậm chí không nhìn rõ mặt đối phương.

Sau khi vào cửa, chỉ đi về phía trước vài bước.

Không nhìn rõ đường, bọn họ dừng lại. "Lão Quách, tôi bật đèn pin được không?" Tần Vũ đứng ở bên trái hắn. "Được." Nghiêm Phong trả lời.

Lấy điện thoại ra, bật chế độ đèn pin, theo bản năng nhìn về phía đối phương.

Nhìn thấy một người đàn ông không có ngũ quan trên khuôn mặt!

Đứng ở giữa!

Vừa rồi Tần Vũ nhìn thấy bóng người đứng bên trái không phải là Nghiêm Phong!

Hai người sợ đến mức đánh rơi điện thoại xuống đất. "Tốt lắm, dùng dũng khí như vậy để đi cứu người sao?" Kẻ vô danh kia đứng bất động, trào phúng.

Chương 735

Tuy rằng Nghiêm Phong bị giật mình, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, hơi khom đầu gối, cúi đầu nhặt điện thoại, nhìn chân của kẻ vô danh. "Ừm, có chân, tốt rồi, không phải ma." Mức độ sợ hãi của Nghiêm Phong giảm đi một nửa. "Là ai?

Tại sao lại đeo mặt nạ?" Nghiêm Phong cầm điện thoại, lại nhìn mặt gã đàn ông vô danh.

Lần này nhìn rõ ràng đó là một cái mặt nạ.

Nghe Nghiêm Phong nói vậy, Tần Vũ trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm. "Không cần quan tâm tôi là ai, các người đến cứu người, đúng không?" Kẻ vô danh kia chậm rãi nói, đi thẳng về phía cửa chính. "Muốn làm gì?" Nghiêm Phong cảm thấy mục đích của kẻ này không phải là hù dọa. "Tôi nói cho các người biết, người cần cứu sắp chết rồi, cho nên nhanh lên." Khi kẻ vô danh nói chuyện, tay hắn đã nắm lấy tay nắm cửa.

Nói xong, hắn trực tiếp mở cửa, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng khóa cửa.

Nghiêm Phong cũng quay lại cửa, nắm lấy tay nắm. *** (Quay lại Mật thất trò chơi) Đại quang đầu nghe lời Thường Kim Phượng, cẩn thận cúi đầu xuống.

Trời tối đen, cũng không nhìn thấy gì. "Không có cửa!

Cũng không nhìn thấy gì!" Sau đó sẽ cảm giác phụ cận có hay không bất kỳ cơ quan nào! "Chỗ này quá hẹp, thậm chí với không tới tay.

Đang sờ soạng cơ quan sao?" Sự thật là, đối với một gã đầu trọc

cao 1m85, không gian thông đạo này thực sự quá nhỏ. "Thử xem trước đã!" Thường Kim Phượng kiên quyết tin rằng, dưới mái hiên sẽ có một cơ quan.

Không thể vô duyên vô cớ nhảy xuống được chứ?

Nếu chết thì Nghiêm Phong khỏi làm ăn gì nữa à?

Gã đầu trọc gian nan sờ soạng vách tường xung quanh, trả lời: "Không có!" "Khi bò vào, anh có chú ý trên mặt đất có nút bấm hoặc thứ gì không?" Thường Kim Phượng đoán gã đầu trọc khẳng định không chú ý cơ quan. "Để tôi xem nào.

À, tôi nhớ lúc bò vào có cảm giác thấy một cái hố nhỏ." Gã đầu trọc hồi ức lại, vừa rồi sờ phải cái hố bị giật mình, đương nhiên, chuyện đáng xấu hổ như vậy không thể nói cho bất cứ ai. "Vừa rồi xin anh hãy thử sờ vị trí cái hố xem!" Thường Kim Phượng cảm thấy đây là một đột phá. "Có khả năng ở dưới bụng tôi.

Tôi không thể chạm tới!" Gã đầu trọc đại khái sờ soạng một lát, trả lời.

Nếu có một cái búa, có thể Thường Kim Phượng sẽ cho gã đầu trọc một phát chết luôn: "Sẽ không lùi lại một bước rồi chạm vào sao?

Ngu xuẩn à?" Nghe lời Thường Kim Phượng, lùi lại thì đạp phải thứ gì đó, dường như có chút đạo lý. "A!

Đại ca, lùi lại thì nói một tiếng chứ!

Anh đạp lên đầu tôi rồi." Tiêu Văn ở phía sau gã đầu trọc bị ăn trọn một cước vào mặt. "Xin lỗi.

Xin lỗi, Tiểu Văn.

Anh sai rồi." "Có nhận ra em gái mình không?

Cũng giống tôi thôi." Thường Kim Phượng trong bóng tối làm một

biểu cảm khinh miệt. "Tên bốn mắt kia, muốn đánh nhau à?" Gã đầu trọc và Thường Kim Phượng mấy ngày nay cũng đã quen thân, nói chuyện cũng không cố kỵ.

Quả nhiên Thường Kim Phượng nghe thấy giọng điệu muốn đánh nhau, không nói nữa.

Gã đầu trọc dừng lại ở đó.

Sau khi điều chỉnh tốt vị trí, gã đầu trọc lại sờ thấy cái hố nhỏ từng làm hắn giật mình, dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ: "Một cái hố, xem ra không lớn." "Có thể nhét vừa một chiếc điện thoại không?" "Tôi lại cảm thấy có chút giống cái hố, sau đó tôi trả lời Thường Kim Phượng, có khả năng đi." "Được rồi, đưa điện thoại của anh đây." Sau đó cô đưa điện thoại cho Vương Hạo Dương (tên thật của gã đầu trọc).

Nhận điện thoại xong, gã đầu trọc đặt nó vào cái hố.

Chương 736

Vừa vặn khít.

Mấu chốt là cả đường hầm trong nháy mắt trở nên sáng ngời.

Ánh sáng chiếu từ "vách núi" xuống.

Gã đầu trọc lập tức thò đầu ra ngoài xem.

Phía dưới là một căn phòng rộng 36 mét vuông, có bốn cánh cửa, Đông Nam và Tây Bắc mỗi hướng có một cánh cửa, trên cửa có viết một số thứ.

Bên trong là một cái hố lớn 25 mét vuông.

Mép hố cách tường phòng khoảng một mét.

Bốn cái thùng hình bầu dục màu sắc khác nhau được đặt bên cạnh bốn cái hố.

Mỗi thùng có gắn màn hình hiển thị tinh thể lỏng.

Trong hố có rất nhiều bong bóng và bóng bảy màu.

Trung tâm hố chính đối diện với lối ra và thông đạo của gã đầu trọc.

Bong bóng và bóng ở dưới cho thấy dường như rơi xuống cũng sẽ không chết. "Thật sự phải nhảy sao?" Gã đầu trọc cảm thán. "Phía trước có gì?

Đầu trọc." Thường Kim Phượng nghe gã đầu trọc cảm thán, hỏi một câu. "Nhìn giống như vậy.

Kiểm tra thị giác hẳn là muốn cho tôi nhảy xuống, nhưng tôi cho rằng nếu tôi cắm đầu xuống trước, đầu tôi có khả năng sẽ vỡ nát.

Tôi còn chưa lấy vợ." Không có cách nào đứng nhảy.

Gã đầu trọc không muốn chết khi mới 30 tuổi.

Thường Kim Phượng nghe xong thấy cũng có lý, bắt đầu suy nghĩ.

Những người khác đều rất kiên nhẫn, khi cô kết thúc suy nghĩ, không ai nói chuyện.

Một phút sau, "Tôi ra ngoài trước, sau đó bò ngược lại, như vậy tay tôi có điểm chống đỡ, chân tôi ra trước, sau đó tôi có thể từ từ nhảy xuống." Sau đó, tất cả mọi người đều bắt đầu trèo ra, nhưng lần này Vương Hạo Dương là người đầu tiên, Thường Kim Phượng theo sau, Tiêu Văn tiếp theo, cuối cùng là gã đầu trọc.

Ưu điểm của việc sắp xếp này là để hai chàng trai đi trước có thể đảm bảo Tiêu Văn ở hàng thứ ba an toàn hơn.

Gã đầu trọc ở hàng cuối cùng nguyên nhân đơn giản.

Đi sau cùng.

Vương Hạo Dương gần như không chút do dự nhảy xuống, bởi vì cậu ta yêu thích nhảy cầu.

Khi chạm đến mép hố thì hét lên: "Một chút vấn đề cũng không có.

Thứ bên dưới dường như là bọt biển.

Vô cùng mềm mại, khi ngã xuống cảm giác rất thoải mái..." Nghe vậy, Thường Kim Phượng không chút do dự nhảy xuống.

Tiếp theo là Tiêu Văn, sau đó là gã đầu trọc.

Nhưng khi gã đầu trọc sắp rơi xuống, đã xảy ra một chuyện. "Mắt Kính, có cần lấy điện thoại không?" Gã đầu trọc vừa xuống, nhìn thấy điện thoại, thuận tiện hỏi. "Cầm lấy, tôi không biết điện thoại có chức năng nào khác không." Thường Kim Phượng vẫn ghét mật mã của điện thoại. "Không xong, vừa lấy xong, phòng lại tối om." "Đáng chết,

tôi quên bật đèn pin điện thoại." Thường Kim Phượng trách cứ vỗ vỗ trán: "Trước tiên đem điện thoại đặt trở về, khoan hãy xuống.

Điện thoại không có mật mã." Sau đó, gã đàn ông đầu trọc đáng thương bị bỏ lại một mình trong đường hầm.

Khi bắt đầu tìm kiếm manh mối, Thường Kim Phượng có thói quen quan sát một vòng trước.

Phùng, căn cứ kinh nghiệm của anh, mở những con số kỳ quái trên cửa kia, đại khái có thể tìm ra lối thoát.

Vương Hạo Dương và Thường Kim Phượng kề vai chiến đấu đã lâu nên tích lũy được kinh nghiệm.

Thường Kim Phượng chỉ đi tới, cẩn thận nhìn từng cánh cửa lớn.

Lấy lối vào làm tham chiếu, ký hiệu trên cửa gần lối vào: (3? 8!"8-7*97 Cửa bên phải: 29!"859;%-7*97 Cửa bên trái: 29~8;8/3; Cửa đối diện: 8/3;("78:~;% "Mấy thứ này là gì?" Vương Hạo Dương bị những ký hiệu trước mắt làm cho hồ đồ.

Ngay cả Thường Kim Phượng hiện tại cũng không có đầu mối.

Chương 737

Tương phản, cô nói: "Để tôi giải quyết câu đố khác trước.

Phát hiện mấy cái thùng màu đỏ, màu xanh lam và màu lục này, có tương ứng với màu sắc của mấy quả bóng không?" Tiểu Văn và Vương Hạo Dương nhìn thấy quả thực là cùng một việc. "Vậy tôi phải đem mấy quả bóng bỏ vào thùng có màu tương ứng sao?

Mấy cái thùng có màn hình hiển thị." Tượng kỳ đại sư Tiểu Văn đầu óc cũng chuyển động rất nhanh, đoán được Thường Kim Phượng tiếp theo sẽ làm gì. "Cô nương, quá thông minh cũng không tốt lắm đâu.

Tôi đoán màn hình giám sát dùng để đếm số lượng bóng." Thường Kim Phượng vừa nói, vừa đem một quả bóng màu đỏ ném vào thùng màu đỏ.

Quả nhiên, khi bóng đi vào ống, màn hình hiển thị con số "1". "Vậy nhanh lên.

Có rất nhiều bóng.

Tôi chỉ có 20 phút." Tiểu Văn cũng bắt đầu nhặt bóng. "Đừng lo lắng, thời gian hẳn là tính từ lúc tôi tiến vào căn phòng này, nếu không như vậy thì thiết kế quá bất hợp lý.

Nhanh nhặt bóng thôi." Căn cứ Thường Kim Phượng suy đoán, tối đa bọn họ đã mất mười phút để vào phòng.

Nghe cuộc đối thoại bên dưới, gã đầu trọc nhịn không được nói: "Từ đó đến nay chỉ mới năm phút." Nghe xong lời này, mọi người càng thêm bớt lo âu.

Lại mất thêm năm phút, bọn họ đem mỗi quả bóng bỏ vào thùng

có màu tương ứng.

Có 52 quả bóng thùng đỏ.

Có 81 quả bóng thùng màu...

Có 61 quả bóng thùng màu xanh lam.

Thùng màu xanh lục càng ít, chỉ có 18 cái.

Hình như cũng không có chuyện gì xảy ra, chỉ hiển thị con số.

Vương Hạo Dương nhìn không thấy bất kỳ động tĩnh gì, chạy đến bên thùng đỏ lắc lắc, nhưng vẫn không có động tĩnh.

Thường Kim Phượng nhắm mắt lại, dường như tiến vào trạng thái trầm tư.

Tiểu Văn và Vương Hạo Dương không nói nữa. "Tôi nhớ ra rồi.

Vừa rồi trên màn hình điện thoại có mật mã, hình như là bốn loại màu sắc..." Thường Kim Phượng có thể liên kết các sự vật. "Nhưng mà, mật mã không phải là bốn chữ số sao?

Ở đây mỗi cái màn hình đều là hai chữ số." Tiểu Văn chỉ vào một trong những màn hình giám sát nói. "Tôi không biết mọi người có phát hiện hay không..." "Phát hiện gì?" Thường Kim Phượng chưa nói xong, Tiểu Văn đã không kịp chờ đợi ngắt lời. "Mật thất đương nhiên không có khả năng đơn giản như vậy.

Đem bốn cái thùng, lấy hàng đơn vị và hàng chục cộng lại, không có cái nào vượt quá chín." Thường Kim Phượng chỉ nhìn thoáng qua mấy con số, liền phát hiện vấn đề.

Không có hai chữ số nào cộng lại vượt quá 9, cộng thêm mật mã điện thoại cũng là màu sắc, Thường Kim Phượng có thể đưa ra kết luận. "Đầu trọc, mời thử nhập mật mã." Thường Kim Phượng đã tính trước, lập tức ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đắc ý của gã đầu trọc, lại

phát hiện hắn đang nhìn mình, lập tức tâm trạng không tốt. "Được thôi." Gã đầu trọc trả lời xong, đèn lại tắt ngấm, nhưng chỉ có một lần. "Lại lấy điện thoại ra rồi à?" Thường Kim Phượng có chút oán giận gã đầu trọc, dù sao hiện tại thời gian đang gấp. "Tôi vừa rồi để điện thoại ngược, không dễ thao tác.

Hiện tại tôi có thể làm được rồi." Đại quang đầu đưa ra một lời giải thích vô cùng hợp lý. "Nào, mật mã là gì?

Trước tiên nói cho tôi biết màu sắc của mỗi mật mã trên điện thoại." "Nhìn không ra màu sắc sao?

Không có màu sắc." Gã đầu trọc vừa nói vừa nhập một con số: "Được rồi, số đầu tiên là màu đỏ!" Nghe tin này, Thường Kim Phượng trong lòng mắng Nghiêm Phong một trận.

Hắc tâm (lòng dạ đen tối).

Nhìn bề ngoài, dường như có ba cơ hội nhập, nhưng người bình thường vĩnh viễn sẽ không có ba lần. "Trước tiên nhập ba số đầu, sau đó cho tôi biết màu sắc.

Chương 738

Đừng để mất con số thứ tư.

Sẽ lãng phí một cơ hội." Thường Kim Phượng thật sự sợ hãi gã đầu trọc ấn sai nút, hiện tại tự trách.

Vì sao vừa rồi không phải là người cuối cùng? "Màu đỏ, màu xanh lục và màu xanh lam." Gã đầu trọc không có nhập con số thứ tư như Thường Kim Phượng nói. "Vậy có thể nghe đây.

Mật mã là 7979. 7979." Bởi vì không yên lòng, Thường Kim Phượng lặp lại mật mã hai lần. 7979.

Gã đầu trọc vừa lẩm bẩm vừa nhập lại. "Hoàn thành!" "Trong điện thoại có gì?" "Bàn phím!" "Bàn phím!" *** Các vị ngủ ngon. "Được rồi, hình nền bản đồ là một cái bàn phím.

Bên trong thậm chí không có một ứng dụng nào.

Chỉ là một cái hình nền thuần túy." Gã đầu trọc lần đầu tiên nhìn thấy cái điện thoại kỳ quái như vậy.

Phỉ Đạt cũng không nói gì, khởi động ô tô: "Tôi thắng rồi sẽ nói cho cậu biết." Nghiêm Phong cũng khởi động xe đua: "Biết tôi có biệt danh là gì không?" "Biệt danh?" "Tay đua lão luyện núi Thu Danh (Akina)". *** Chém gió thì to, nhưng bị vả mặt cũng kêu thật to.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngoài dự đoán của mọi người, Nghiêm Phong thua, tụt lại phía sau năm phút.

Khái niệm tụt lại phía sau năm phút khi đua xe, cũng giống như mạng 200MB và mạng 2GB, cái nào chạy nhanh hơn vậy.

Khi Nghiêm Phong đến đích, Phỉ Đạt đã xuống xe, đang đợi hắn.

Nghiêm Phong lơ đễnh đỗ xe bên cạnh, xuống xe dựa vào thân xe, nhìn Phỉ Đạt. "Chân ga hiện tại không hoạt động nữa rồi.

Không hổ là Thu Danh Sơn trứ danh." *** Sau một hồi tâng bốc lẫn nhau, bắt đầu bàn chuyện chính. "Trở thành một linh hồn cảm giác thế nào?" Trừ vấn đề của Từ Niếp, Nghiêm Phong muốn hỏi nhất một vấn đề. "Ngoại trừ thị giác, tôi không có cảm giác nào khác.

Tôi trôi nổi mà đi." Phỉ Đạt cũng không keo kiệt, vô cùng vui vẻ trả lời. "Nhưng mà, cảm giác ở đây, tôi vẫn còn sống, mang theo tất cả cảm giác khi tôi còn là con người." "Hối hận không?

Cứu đại tiểu thư của cậu ấy." Nghe câu hỏi này, Phỉ Đạt cười, "Tôi rất tiếc nuối." "Hả?" Nghiêm Phong hiển nhiên kinh ngạc đối với câu trả lời này.

Nhìn Nghiêm Phong đang bối rối, Phỉ Đạt không giữ bí mật nữa: "Nếu tôi biết thế giới này có luân hồi, linh hồn của tôi sẽ rời khỏi thân thể tôi.

Có lẽ tôi sẽ không vì cứu đại tiểu thư mà liều mạng.

Cả đời đều sống quá vất vả rồi.

Tôi không cho rằng vì nguyên nhân này mà tôi oán trách.

Tôi - Phỉ Đạt, biến thành một linh hồn, vẫn trung thành như vậy." "Vậy vì sao không đi chuyển thế đầu thai, ở lại Trái Đất làm gì?" Tuy rằng Nghiêm Phong trong lòng sớm đã có đáp án, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của chính Phỉ Đạt. "Đại tiểu thư còn sống.

Tôi không cảm nhận được linh hồn của cô ấy." Phỉ Đạt trả lời. "Có thể cảm giác được linh hồn của cô ấy sao?" Nghiêm Phong chấn kinh. "Khi tôi lần đầu tiên trở thành một linh hồn, tôi đã mở ra một thông đạo, tôi không cần suy nghĩ mà trực tiếp tiếp xúc với những người vô tri đó.

Tôi gặp một người trên đường, trò chuyện rất vui vẻ.

Tôi nói với người đó, tôi chết là để bảo vệ một người quan trọng.

Người đó hỏi tôi có muốn gặp lại nhân vật quan trọng đó không.

Tôi đương nhiên nói có, sau đó người đó nói cho tôi một bí mật, nếu hai người khi còn sống có vị trí quan trọng trong lòng đối phương, như vậy khi biến thành linh hồn, linh hồn của hai người sẽ liên kết.

Chỉ cần chờ đợi người quan trọng nhất trong lòng.

Chờ bảy năm.

Chương 739

Đã kiểm tra rồi.

Một khi người quan trọng chết đi, sẽ có cảm giác.

Nhưng sinh mệnh của người quan trọng nhất vẫn chưa kết thúc.

Phải chờ đợi, người đó hỏi tôi có hứng thú cùng chờ đợi hay không.

Thật sự nhàm chán.

Người đó nói cho tôi biết, trong khoảng thời gian này sẽ không xảy ra bất kỳ sự tình gì.

Không có quỷ hồn hoặc linh hồn nào khác xua đuổi tôi.

Chỉ cần tôi không chạy lung tung quấy rối trật tự Trái Đất, tôi có thể vẫn luôn ở đây chờ đợi.

Ban đầu, tôi thực ra vẫn luôn ở đây, cho đến khi Đại tiểu thư đến, nhưng phải cẩn thận suy xét sự ích kỷ.

Chàng trai, tôi sẽ có chuyển thế, nhưng tôi không biết lần sau có biến thành con người hay không." Sau khi đi loanh quanh một hồi, tìm được tòa nhà số 13 đơn nguyên 2.

Nghiêm Phong phát hiện khu vực này thậm chí không có thang máy, đành phải đi cầu thang bộ.

Khi đến cửa phòng 303, Nghiêm Phong đứng một lát, vẫn quyết định ấn chuông cửa trước: "Mở cửa, kiểm tra đồng hồ nước." Không có ai trả lời.

Lần nữa ấn chuông cửa: "Mau mở cửa!

Kiểm tra đồng hồ nước!

Có ai không?" Vẫn không có ai trả lời.

Hệ thống báo San San ở nhà đang gặp nguy hiểm.

Có người bắt cóc, nhưng không rõ có bao nhiêu người bắt cóc.

Khóa cửa là một loại khóa vô cùng kiểu cũ, có thể từ trong phòng vặn tay nắm cửa trực tiếp mở ra.

Nghiêm Phong trước mắt chỉ có cách phá cửa, không kinh động người khác.

Nếu không, nếu phá cửa xong bên trong có mười tên đại hán, vậy thì xong đời.

Trước khi Máy bán hàng tự động nói cho hắn biết, nếu muốn trong thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải tập trung toàn bộ sự chú ý vào nơi cần trở nên mạnh mẽ.

Nghiêm Phong tập trung toàn bộ sự chú ý vào tay phải của mình, đặt tay lên tay nắm cửa.

Chỉ cảm giác nhẹ nhàng vặn một cái, khóa cửa hoàn toàn bị phá hỏng, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thời khắc bảo trì cảnh giác, nhỡ đâu có người nấp sau cửa cầm dao chờ hắn mở cửa đi vào thì sao.

Đẩy cửa ra hết mức, phát hiện sau cửa không có người, hắn nhón mũi chân, nhẹ nhàng từng bước đi vào phòng.

Thứ đầu tiên trong phòng là một hành lang dài 3 mét.

Bên trái hành lang là nhà vệ sinh đang đóng cửa.

Bên phải là phòng bếp, cửa phòng bếp chỉ mở một nửa.

Nghiêm Phong dựa vào tường bên trái mà đi.

Khi đến cửa nhà vệ sinh, hắn vô cùng khẩn trương, chuẩn bị chiến đấu.

Mạnh mẽ đẩy cửa, nhà vệ sinh trống không, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Chuyển đầu nhìn về phía cửa phòng bếp, di chuyển chân đến vị trí cách cửa phòng bếp nửa mét, dùng chân đẩy cửa.

Cửa bị đá mở ra từng chút một.

Nghiêm Phong thực tế sợ hãi có người từ bên trong nhảy ra, nhưng may mắn là, không có ai đột ngột nhảy ra như trong tưởng tượng.

Đi hết hành lang, đến phòng khách, phòng khách trang trí đơn giản, một cái tivi, một chiếc sô pha, một cái bàn trà, một cái quạt điện, hầu như nhìn thoáng qua không có chỗ nào để trốn.

Trên tivi đang chiếu một chương trình truyền hình.

Trên bàn có một ít đồ ăn gọi bên ngoài.

Một chiếc đũa rơi trên mặt đất.

Căn nhà này có một đại sảnh và một phòng ngủ.

Phòng ngủ nằm ở phía nam đại sảnh.

Nghiêm Phong lúc này đang từ phòng khách nhìn vào.

Trước giường có một cái tủ quần áo, bởi vì tủ quần áo che khuất một phần giường.

Chương 740

Chỉ có thể nhìn thấy một phần ba chiếc giường.

Hai cái chân trần láng mịn nằm bất động trên giường.

Chân của San San?

Có ở đây không?

Ngủ rồi sao?

Thời tiết không lạnh sao?

Không được, nếu thời tiết trở lạnh, Hệ thống sẽ nổ tung hắn mất.

Tuy nhiên, hắn vẫn không thể thả lỏng cảnh giác, bởi vì trong nhà có khả năng còn có người khác!

Nghiêm Phong nín thở, cẩn thận từng li từng tí đi tới.

Bước vào phòng, nhìn phía sau cửa trước.

May mắn thay, không có ai ở đó.

Trực tiếp đi qua tủ quần áo, cái tủ này dài khoảng bằng 2/3 chiều dài giường.

Trước giường, hắn nhìn thấy Lý San San nằm trên đó, hai má ửng hồng.

Vẫn mặc một chiếc váy ngủ ngắn tay màu hồng.

Nhìn bề ngoài, dường như đã ngủ say.

Ngủ say trông thật tốt đẹp biết bao!

Cái Máy bán hàng tự động chết tiệt kia sẽ không nói dối hắn chứ?

Vì mạng sống của hắn sao?

San San dường như chỉ đang ngủ. "Vậy tôi đánh thức phạm nhân, đưa hắn về." Thính Triệu quan (Cảnh sát Triệu) thay đổi chủ đề, đi điều tra lời nói dối.

Bởi vì nhân viên giao hàng bị đánh ngất, cảnh sát chỉ tạt một chậu nước lạnh lên mặt hắn, hắn liền tỉnh.

Khi tỉnh lại, thấy nhiều cảnh sát như vậy, hắn cũng mơ mơ hồ hồ bị đưa lên xe đi. "Khóa cửa hỏng rồi.

Lý San San ở lại đây không an toàn.

Tôi nhất định phải đưa cô ấy đi cùng." Sau đó, Triệu quan ra lệnh cho Luân và một đồng nghiệp khác tìm cách đưa Lý San San đi.

Nhưng Nghiêm Phong ngăn lại: "Như vậy đi.

Để cô ấy đi lại khắp nơi không tốt đâu.

Có thể yên tâm, tôi sẽ ở lại đây.

Sau khi cô ấy tỉnh tôi sẽ gọi điện thoại cho các anh, để cô ấy làm bản tường trình." Hắn chớp đôi mắt to chân thành nhìn Triệu quan.

Không ngờ Triệu quan đồng ý, sau đó mang theo phạm nhân rời đi.

Nhưng hắn cũng không biết, trước khi Triệu quan rời đi, đã sắp xếp hai cảnh sát cải trang giám sát trong bóng tối, hoặc nói uyển chuyển hơn là bảo vệ. *** Các vị ngủ ngon. "Đại ca, hiển nhiên có vài lời hắn đã nói dối, vì sao anh lại giả vờ như không biết?" Ngồi ở ghế lái xe, Luân hỏi Triệu quan đang ngồi ở ghế phụ. "Tôi tin tưởng thằng bé này là người tốt, hẳn là có nỗi khổ tâm." Xe khởi động, Triệu quan nhìn cửa sổ nhà Lý San San, dường như đang hồi ức, cho đến khi xe đi xa.

Đợi ở trong nhà, Nghiêm Phong xác nhận cảnh sát đã đi xa, liền quay về phòng Lý San San, nhìn cô bé đang ngủ.

Hắn cân nhắc có nên giúp cô tiến hành trị liệu hay không, có khả năng sẽ khiến cô tỉnh lại nhanh hơn.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Nghiêm Phong quyết định trị liệu, gia tốc quá trình tỉnh lại của cô.

Dù sao, Nghiêm Phong cũng không muốn đợi tám tiếng đồng hồ.

Hắn đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mặc dù không có khóa cửa, hắn cần phải khép cửa lại.

Nếu không, nếu có người nhìn thấy cửa mở toang, vậy thì không tốt chút nào.

Chương 741

Vốn dĩ Nghiêm Phong định tìm thợ sửa khóa, nhưng hiện tại đã tối muộn.

Nghiêm Phong không biết số điện thoại tiệm khóa, đi ra ngoài tìm người sửa khóa cũng không thực tế.

Lúc cảnh sát còn ở đây, tại sao không nhờ họ tìm người sửa khóa nhỉ?

Mình đúng là thằng ngốc!

Đóng cửa xong, Nghiêm Phong quay lại phòng San San, cũng đóng cửa phòng lại.

Trước khi trị liệu cho San San, hắn đặc biệt kiểm tra tủ quần áo.

Hắn hoài nghi, luôn cảm thấy trong tủ quần áo có một tên đồng bọn chưa lộ diện.

Kết quả là không có.

Quá tốt.

Lúc này Nghiêm Phong mới ngồi xuống mép giường, xắn tay áo, đặt tay phải lên trán Lý San San.

Hình như hơi nóng, phát sốt?

Nghiêm Phong cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này, người đàn ông cô đơn và người phụ nữ cùng ở trong một phòng.

Cũng không có ý đồ gì đặc biệt.

Chỉ muốn sớm đánh thức Lý San San, cân nhắc xem tối nay ở đâu.

Nghiêm Phong không thể đảm bảo việc ở lại trong căn nhà không có khóa.

Khoảng một giờ trôi qua, mí mắt Lý San San động đậy.

Điềm báo sắp tỉnh.

Nghiêm Phong thử gọi to: "San San, tỉnh chưa?" Nghe tiếng Nghiêm Phong, Lý San San chỉ nhíu nhíu mày.

Hiển nhiên, cô cho rằng mình đang nằm mơ.

Sau đó Nghiêm Phong dùng tay nhẹ nhàng cạo cạo trán cô, khẽ nói: "San San, tỉnh dậy, đừng ngủ nữa." "Ưm ~?" Lý San San lập tức vươn vai, nhưng mắt vẫn nhắm. "Tôi chỉ không cho rằng một mình tiến vào mộng cảnh là thú vị.

Bất kể thế nào, Lý San San hiện tại cũng biết sự tồn tại của tôi.

Ngày mai sau khi rời giường, có thể để cho tôi đi vào." Bị trào phúng, Nghiêm Phong đương nhiên không thừa nhận mình không thông minh, đành phải bịa ra một lý do tạm thời. "Được rồi, được rồi.

Tôi đều quên hết.

Tôi sẽ không để cậu tiến vào mộng cảnh.

Tôi sẽ giải thích cho cậu về bí ẩn mật thất.

Tôi không có sư phụ nào bảo cậu phải cùng San San đi cả...

Sư phụ thật sự trưởng thành rồi." Nghiêm Phong nhận ra cái Máy bán hàng tự động kia cố ý đối thoại.

Mục đích căn bản của nó là muốn hắn hối hận, cho nên không thể biểu hiện sự hối hận ở tầng một.

Chỉ có thể vui vẻ trả lời: "Cùng San San tiến vào mật thất cũng có thể hiển thị khí khái nam tử của tôi." Tuy nhiên, Nghiêm Phong quên

mất vấn đề cơ hội bán hàng.

Tất cả Máy bán hàng tự động đều biết rõ từng câu từng chữ trong suy nghĩ của Nghiêm Phong.

Cảm thấy nhân loại thực sự là thứ vô cùng vô cùng thần kỳ.

Phải dũng cảm đối mặt, nhẫn nại thống khổ.

Cái mật thất mới tại tầng một không thân thiện lắm, phải đào tẩu từ nhà vệ sinh.

Tuy nhiên, bí ẩn mật thất tương đương khó khăn, ngoại trừ NPC mật thất ra còn có một mật thất khác. *** Tôi buồn ngủ quá.

Tôi đau đầu và muốn đi ngủ.

Khi ánh mặt trời chiếu rọi bầu trời, hoa nhi mỉm cười với tôi.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Chương 742

Lý San San đã sớm rời giường đi học.

Nghiêm Phong giúp mở cửa cửa hàng.

Vừa mới biết được cô bé học luật tại một trường đại học gần đây.

Nghiêm Phong hôm nay bắt đầu hành trình mở tiệm.

Bữa sáng hôm nay là bánh sừng bò và yến mạch.

Nghiêm Phong đem dâu tây, việt quất, mật ong, sữa bò và các phối liệu khác bỏ vào trong cháo, bán rất đắt, nhưng vẫn có người ăn, bao gồm cả bà cô hôm qua, đã trở thành fan trung thành của Nghiêm Phong. "Chàng trai trẻ, có bạn gái chưa?" Lúc ăn cháo, bà cô nhìn lúc Nghiêm Phong rảnh rỗi, hỏi.

Nghiêm Phong tiên sững sờ, sau đó thành thật lắc đầu với bà cô. "Con gái tôi tình cờ cũng không có bạn trai, chàng trai trẻ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Bà cô nhìn Nghiêm Phong vừa đơn giản lại thành thật, làm đồ ăn lại ngon.

Bất kể thế nào, con gái bà năm nay 25 tuổi, không có bạn trai, cho nên muốn làm mai mối.

Tuy nhiên, Nghiêm Phong chưa kịp trả lời, một thanh niên vừa vào cửa hàng đã ngăn hắn lại: "Chào ông chủ, tôi nghe nói ở đây có mật thất đào tẩu?" Nghiêm Phong đương nhiên được khách hàng hoan nghênh, nhưng chàng thanh niên này nhìn hắn có vẻ quen thuộc, nhưng hắn không nhớ đã gặp ở đâu, bèn đáp: "Đúng vậy, nhưng ít nhất cần bốn người chơi.

À, có bạn bè khác không?" "Được." Thanh niên nghe Nghiêm Phong yêu cầu, cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy điện thoại gọi

người. "Hiện tại có mấy mật thất?" Thanh niên nói chuyện lễ phép, tạo ấn tượng được giáo dục tốt. "Tôi trước mắt có hai mật thất..." Nghiêm Phong vừa mở miệng, thanh âm Máy bán hàng tự động vang lên trong lòng: "Hiện tại có ba cái.

Tối qua tao đã kiến tạo mật thất mới." Nhận được thông báo, Nghiêm Phong lập tức đổi lời: "Không, hẳn là có ba mật thất, nhưng hôm nay có một cái mới, chưa có ai chơi." Phủ định nghĩa là không có ai qua màn?

Khi chàng thanh niên nghe nói có phòng bí mật mới thì rất hứng thú. --- *(Chuyển cảnh sang thế giới Tiên Hiệp/Tây Du)* Trong Động Đình Long Cung có ghi chép thường thức về thần tiên tu luyện.

Thông thường, thần tiên chế tạo Kim Đan có tuổi thọ từ 300-400 tuổi, Nguyên Đại Thần Tiên (Nguyên Anh?) có tuổi thọ từ 1000-2000 tuổi, Chân Chính Pháp Vương Thần Tiên có tuổi thọ từ 3000-5000 tuổi, Tuyên Đồng Thần Tiên có tuổi thọ từ 10000-15000 tuổi.

Hồ Ly Vương đã chết rồi?

Tuổi của lão nhất định là vạn tuế.

Hẳn là đã đạt đến Huyền Tiên Bất Hủ, không có khả năng không đột phá kim tuyến, Bàn Đào cũng không có khả năng đoạt được thiên, vật, địa, bảo.

Lão chết ở cảnh giới Huyền Tiên. "Ta có thể hàng phục Huyền Tiên Yêu Tinh trẻ tuổi tràn đầy sức mạnh.

Cái tên Vạn Tuế Hồ Vương già nua thể suy kia, sống một ngàn năm, chẳng lẽ không bị người ta dùng tay tóm gọn sao?" "Của cải tinh thần tích lũy hơn một vạn năm của Huyền Tiên tuyệt đối phong phú.

Nếu bị chế phục, hẳn là có thể huấn luyện mười mấy Thiên Ma chiến sĩ vũ trang tận răng, càng không cần phải nghe theo khúc điệu

của Hồ Ly Vương." Mắt Bạch Phúc lấp lánh, quyết định mời thêm Sơn Thần dọc đường giao đàm, cũng dò hỏi Tích Lôi Sơn ở đâu.

Kết quả, Bạch Phúc đi về phía Tây.

Khi đi qua những ngọn núi lớn hơn, hắn sẽ yêu cầu Sơn Thần cho hắn thuyết trình một lần.

Nửa tháng sau, rốt cuộc cũng hỏi ra Tích Lôi Sơn ở đâu.

Chuyển hướng về phía Nam, đi hơn 3000 dặm.

Bạch Phúc nhìn thấy một ngọn núi cao, thực tế là ngọn núi cao nhất thế giới, rễ của nó cắm sâu vào mùa xuân vàng.

Trong đó, một ngọn núi có cảnh đẹp bốn mùa.

Dưới chân núi cây xanh um tùm, trên sườn núi cỏ xanh như nệm, chín mùa hè không có băng tuyết bao phủ, hàng ngàn con suối, hoa tươi nở rộ, trên đỉnh núi nọ có lôi vân, có mưa dông. "Hẳn là Tích Lôi Sơn, quả nhiên khí thế bất phàm.

Ừm, e rằng thủ hạ của hồ ly tinh có không ít ác ma.

Ta sẽ một mình giết chết, đi lại càng tự do." Bạch Phúc nhìn đỉnh núi một lát, đoán là Tích Lôi Sơn.

Bảo Hắc Hồ (Hổ đen/Cáo đen?) dừng xe lại, tìm một nơi tránh gió.

Sau khi an bài xong, hắn một mình bay lên đỉnh núi.

Bạch Phúc bay mấy trăm dặm quanh núi Địch Nạp Y Lặc, đứng trong núi tìm kiếm một con đường.

Trên núi rừng cây rậm rạp, nhìn không thấy đường mòn cho người đi, chỉ là không biết tìm từ đâu.

Đột nhiên nhìn thấy dưới bóng cây tùng, có một nữ nhân, trong tay cầm một đóa hoa lan u nhã, dáng vẻ sở sở động lòng người.

Bạch Phúc lập tức lao tới, nấp sau một tảng đá.

Chương 743

Khi nhìn kỹ, hắn thấy nữ nhân này tuyệt đối hoa lệ: Tóc búi cao, khuôn mặt sáng như trăng rằm, lông mày như rặng liễu, mũi và môi nhìn đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Tương quần thướt tha, hài cung nhỏ nhắn, tay áo xanh mượt mà, cổ tay dài, tựa hoa biết nói, tựa ngọc sinh hương, bước đi nhẹ nhàng, liễu yếu trước gió. "Ngọn núi này thật sự không có người tiếp xúc, ăn mặc xinh đẹp như vậy, đẹp như vậy..." Bạch Phúc nhìn một hồi, không tìm ra một tính từ thích hợp. "Hẳn là Ngọc Diện Công Chúa, con gái của Vạn Tuế Hồ Vương.

Nếu không phải, thì cứ bắt lại, hẳn là có thể tìm ra Mặc Vân Động ở đâu." Bạch Phúc nghĩ xong, nhảy ra, dừng lại trước mặt nữ nhân. "Là ai?" Tại một điểm nào đó, tất cả mọi người đều bị phán xét, hoặc là sấm nhập động vật, hoặc là tiếp tục chuyển sinh thành người.

Hoặc là sinh ra tại gia đình giàu có, hoặc là bị phán tội.

Tất cả đều căn cứ vào cuộc sống để phán đoán! ...

Cũng là một ngọn núi.

Mấy chục người trẻ tuổi đang luyện kiếm trên vách núi cao.

Giữa mây và sương mù, thực tế là từng người từng người bay lên, bay lượn trên không trung. ...

Các loại sự tình phát sinh trên thế giới, đều phản ánh trong đầu Vương Chấn Linh.

Giống như một đại dương khổng lồ, mỗi một vùng nước biển đều phản ánh những cảnh tượng khác nhau.

Tử Kim Thần Vương lãnh địa, khống chế toàn bộ nguồn gốc của

thế giới.

Tất cả sinh vật trên thế giới này đều bắt nguồn từ sinh mệnh phong phú, hầu như tất cả những thứ đó đều có thể là sức mạnh của Vương Chấn Linh.

Cũng mang lại cho hắn một trải nghiệm vô cùng hiếm có, phảng phất như từng trải qua vô số hình thức sinh mệnh!

Không chỉ có như thế, cả thế giới gió và mưa, mặt trời và mặt trăng xoay chuyển, ban ngày và ban đêm luân phiên, sự biến hóa của các mùa vân vân, cũng đều nằm trong sự khống chế của hắn!

Cũng làm cho hắn có sự lý giải sâu sắc hơn về sự vận hành của Thiên Đường.

Sau thời gian dài khảo nghiệm và đạt được trình độ cao hơn NPC, Bạch Hổ không nhượng bộ, cười nói: "Tích Lôi Sơn sao?" Nữ nhân kia thấy nịnh nọt cũng vô dụng, biết gặp phải cao thủ, sợ chọc giận Bạch Phúc, vội vàng chấp nhận sự nịnh nọt, giả vờ: "!" "Ta nghe nói có một nơi không thể vào được.

Ta gặp A Bố ở trong đó.

Nói cho ta biết, hắn sẽ giúp ta." Giả vờ thanh thuần, nhìn Nghiêm Phong (Bạch Phúc) ánh mắt tràn ngập kỳ vọng và hy vọng.

Nghiêm Phong hỏi vì sao Máy bán hàng tự động không nói sớm hơn.

Máy bán hàng tự động không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, để Nghiêm Phong nghe xem cô ta nói gì. "Một nhiệm vụ bất ngờ.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, sẽ đạt được một mật thất mới." "Không nói cho ta biết chế tạo mật thất cần năng lượng sao?

Ta không có tiền, lấy đâu ra tinh lực đi làm một mật thất?" "Đừng

quên, ngoại trừ tiền, còn phải tiêu hao năng lượng mới có thể giải phóng nhiệm vụ.

Chỉ cần thành công hoàn thành, ngươi có thể nhận được lượng lớn năng lượng." "Vậy, nhiệm vụ lần này yêu cầu gì?" "Tìm Mặc Vân Động.

Ta có thứ cần tìm Hồ Ly Vương.

Mời đi lối này!" Bạch Phúc đưa tay làm một thủ thế mời. "Ta là con gái Hồ Ly Vương ở Mặc Vân Động.

Phụ thân ta đi ra ngoài thăm bạn bè.

Ngươi từ đâu đến?" Nữ yêu này xác thực là Ngọc Diện Công Chúa.

Cái gọi là người mới không tốt, người tốt không đến.

Ánh mắt cô ta hơi lóe lên, sau đó khẽ nói.

Bạch y hậu nhân đôi mắt sáng như kiếm, có thể nhìn kỹ, sắc bén nhường nào, tự nhiên nhìn thấy trong mắt cô ta hơi chớp động, chắp tay cười nói: "Thật bất hạnh như vậy sao?

Ta muốn hướng công chúa cầu hôn, cho nên trước khi ta đi quá giới hạn, ta nhất định phải mang công chúa đi trước, chờ gạo nấu thành cơm." "Bẩn thỉu!" Ngọc Diện Công Chúa hét mắng một tiếng, đột nhiên vung hương thảo, hoa phù phù phóng xuất ra vô hạn khí thể màu trắng, lao thẳng đến Bạch Phúc. "Hì!" Bạch Phúc nhếch miệng cười, khẽ cười một tiếng, lại vỗ tay.

Cuồng phong nổi lên.

Màn sương trắng, ta không biết có công dụng đặc thù gì, bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

Chương 744

Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, Ngọc Diện Công Chúa đã biến mất, nhảy lên không trung, đào tẩu đi gặp ai đó hoặc hồ ly. "Hắc, thú vị!" Bạch Phúc đạm nhiên cười, sau đó ngã xuống đất, kim sắc quang mang trong đôi mắt lấp lánh, nhìn quanh bốn phía, thấy Ngọc Diện Công Chúa ngồi trước một tảng đá, đóa hoa lan u hương trong tay biến thành một bụi hoa lan, che giấu thân thể. "Cùng chơi một chút!" Trong lòng khẽ động, Bạch Phúc đem thân hình ẩn tàng, lặng lẽ mò về phía Ngọc Diện Công Chúa.

Ba trăm linh ba, Vạn Tuế Hồ Vương.

Bạch Phúc đột nhiên biến mất.

Ngọc Diện Công Chúa trốn trong bóng tối tưởng rằng Bạch Phúc không tìm thấy, định để đông sơn tái khởi.

Dự tính tiếp tục tồn tại ở đó, chuẩn bị trời tối thì về sơn động. "Hù!" Khi cơn gió âm lãnh thấu xương thổi từ sau cổ, Ngọc Diện Công Chúa đang đứng canh gác, giống như ác linh đang thổi sau lưng.

Làn da của cô, mịn màng như mỡ dê và bạch ngọc, lập tức nổi lên da gà.

Ngọc Diện Công Chúa quay đầu nhìn lại, cũng không thấy ai.

Gió ngừng, mọi thứ bình thường. "Nếu tâm thanh tịnh, bầu trời bình tĩnh," Ngọc Diện Công Chúa cảm thấy quá khẩn trương rồi.

Để tránh bị dọa, nhanh chóng niệm Băng Tâm Chú để bình tĩnh lại. "Vẫn sẽ chìm xuống, đánh giá quá cao hiệu ứng cấp số nhân, đánh giá thấp thực lực của ta?" Bạch Phúc ngồi xổm trên tảng đá sau lưng Ngọc Diện Công Chúa, nhìn Ngọc Diện Công Chúa lạnh lùng, không

nói gì. "Ta tưởng giả làm quỷ có thể dọa cô giật mình, cho nên ta không thể không tăng thêm hiệu quả kinh dị!" Bạch Phúc suy nghĩ xong, tay phải nhoáng lên, trên tay xuất hiện một tầng băng sương, hàn khí bốc lên. "Hắc hắc" Bạch Phúc cười hắc hắc, tay phải lạnh lẽo thấm người hướng về phía cổ Ngọc Diện Công Chúa, nhẹ nhàng vuốt ve. "A!" Ngọc Diện Công Chúa hô to kinh hãi, lập tức nhảy xuống đóa hoa giả, biến thành một con cáo trắng, chạy vào bụi cỏ. "Chạy không dễ vậy đâu!" Bạch Phúc hét lớn một tiếng, mạnh mẽ vọt tới, biến thành một con thương ưng (chim ưng), một trần tóm lấy cổ Ngọc Diện Hồ Ly (cáo trắng), xách nó từ dưới đất lên. "Buông ta ra!" Ngọc Diện Công Chúa đá bốn cái chân, ra sức giãy giụa. "A, sự sỉ nhục của ta lộ ra rồi!" Bạch Phúc cười ha hả, kỳ thực căn bản không nhìn một cái nào.

Nghe vậy, Ngọc Diện Công Chúa kịch liệt run rẩy, đình chỉ cử động.

Cái đuôi của nó cuộn lại để che giấu sự xấu hổ.

Đàn ông và phụ nữ cho và nhận, không được hôn, thả ta ra!

Ngọc Diện Công Chúa quát. "Ở cùng một chỗ với ta!" Bạch Phúc thấy thế, chỉ búng trán hồ ly ngọc, búng ra một cái trán sưng đỏ, không dám nói chuyện, tùy tay vẫy một cái, bụi hoa lan do hương thảo của ngọc hồ biến thành rơi vào trong tay, tùy tay thu vào trong tay áo. "Dẫn ta đi Mặc Vân Động?" Thu bảo tàng xong, Bạch Phúc mới không hoang mang hỏi. "Hừ!" Ngọc hồ hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện, chuẩn bị phi bạo lực bất hợp tác. "Có tin ta tìm một con chó đực, cho nó ăn một ít thuốc kích dục mạnh rồi để nó ảnh hưởng tới cô không?" Bạch Phúc cười lạnh nói. "Thật vô sỉ!" Ngọc hồ mắng, đáng tiếc vốn từ vựng tích lũy không đủ, nói xong không có tính sát thương. "Cũng đừng mạnh miệng, ta tìm Mặc Vân Động rất dễ, chỉ cần mời Sơn Thần ra, hỏi một chút là biết ngay.

Chỉ là cô đang ở trong tay ta, đừng làm phiền ta.

Nếu không hợp tác, chó đực sẽ phục vụ!" Bạch Phúc tiếp tục cười nói, đương nhiên, chỉ là để hù dọa.

Dù sao, đoạt lại phụ thân Vạn Tuế, cũng thực sự cưng chiều con gái thì cũng là chó.

Không thể vô hưu chỉ địa chết đi. "Trực tiếp đi xuống, phụ thân ta sẽ không để ngươi đi đâu!" Ngọc Diện Công Chúa gian nan nói. "Đừng quên, cô đang ở trong tay ta!" Bạch Phúc lắc con hồ ly trong tay.

Lắc đầu xong, cười đi theo hướng ngọc hồ chỉ dẫn.

Sau khi đi một dặm dưới bóng cây tùng, một hang động xuất hiện trước mặt ta.

Trên cửa động có sáu chữ lớn "Tích Lôi Sơn và Mặc Vân Động" chứng minh nơi này không sai.

Tòa hang động này chọn được một địa điểm tốt, nằm ở trung ương vách núi, bốn phía rừng cây rậm rạp, hoa cỏ như nệm, dây leo làm rèm, bốn phía nước chảy, trục tương trụy nhập anh (nước chảy vào vũng?), mây mù bao phủ, ánh nắng vân bình.

Bạch Phúc nhìn vẻ đẹp của Mặc Vân Động xong, gõ cửa trước cửa động.

Chương 745

Hai con quái vật đầu hồ ly mở cửa.

Thấy Bạch Phúc, hỏi: "Thần tiên ở đâu đến?" "Công chúa của các ngươi, đi gọi vua của các ngươi ra đây!" Bạch Phúc đẩy ngọc hồ về phía trước. "A, công chúa!" Hai tiểu yêu thấy ngọc hồ bị Bạch Hổ bắt trong tay.

Cùng với một tiếng kinh hô, vội vàng chạy vào sơn động. "Bệ hạ, không xong rồi, công chúa bị bắt!" Hai tiểu ác ma dùng tốc độ nhanh nhất xông vào sơn động, báo cho Vạn Tuế Hồ Vương. "Cái gì?" Vạn Tuế Hồ Vương đột nhiên giật mình, nhưng sau khi sống hơn 9000 năm, rất nhanh ổn định lại, hỏi: Ai bắt công chúa, chạy về hướng nào? "Người bắt công chúa là Bạch Y Tú Sĩ.

Không có bỏ chạy.

Đang ở cửa động, cầu kiến!" Hai tiểu ác ma đồng thanh nói. "Mặc quần áo cho ta!" Vạn Tuế Hồ Vương hô, lập tức một tiểu ác ma xách một bộ khôi giáp bạc, mặc lên người Vạn Tuế Hồ Vương. "Các con, đi theo ta ra khỏi sơn động nghênh đón kẻ địch!" Vạn Tuế Hồ Vương cầm một cây ngân cương thương sáng loáng, sải bước đi ra phía ngoài sơn động.

Bạch Phúc không đợi bao lâu, nghe thấy "Rầm" một tiếng, cửa lớn Mặc Vân Động đột nhiên mở ra, một lão binh mặc ngân giáp dẫn theo hơn năm mươi tiểu yêu mặc giáp tinh nhuệ từ trong động tràn ra. "Thả con gái ta ra!" Lão tướng gầm lên một tiếng giận dữ, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao Ngọc Diện Công Chúa đang ở trong tay bạch y nhân.

Bạch Phúc nhìn "Vạn Tuế Hồ Vương", cảm thấy giống như một

lão tử anh hùng (anh hùng già cỗi).

Hồ Pháp Vương thực sự đã già rồi, áp bạch (lông trắng?) Vạn Tuế Hồ, mặt đầy nếp nhăn, dùng từ suy lão để hình dung là thích đáng, trong thân thể hào vô sinh khí, thật sự sống không được bao lâu nữa.

Nếu xảy ra một trận chiến đấu, lão sẽ chết trong đó sao?

Bạch Phúc không biết vì sao ném Ngọc Diện Hồ Ly về phía trước một cái, nói: "Thả con gái ông.

Đúng vậy, chỉ muốn ông đi theo một con đường.

Đó là mục tiêu của ta!" "Phụ thân!" Khi Ngọc Diện Công Chúa thoát khỏi tay áo trắng và khôi phục lại quyền kiểm soát, lập tức biến trở về hình người, chạy đến bên cạnh Hồ Ly Vương, lệ rơi đầy mặt nói. "Con gái, không sao chứ?" Vạn Tuế Hồ Vương lập tức quan tâm hỏi, lão sắp chết rồi, chỉ hy vọng con gái không sao, không thể lại mất đi người thân. "Ba ba, con vẫn khỏe!" Ngọc Công Chúa lau nước mắt. "Về trước đi!" Vạn Tuế Hồ Vương thấy con gái thật sự không sao, nói một câu, sau đó chuyển ánh mắt về phía Bạch Phúc. "Vâng!" Ngọc Diện Công Chúa đáp ứng, lập tức chạy về phía hang động.

Biết mình trình độ thấp, sợ hãi sau này sẽ đánh nhau.

Bị bắt và làm vướng chân cha cô. "Ta không biết bằng hữu xưng hô thế nào, đến Tích Lôi Sơn vì chuyện gì?" Khi Ngọc Diện Công Chúa tiến vào sơn động, Vạn Tuế Hồ Vương chống trường thương hỏi. "Ta tên là Bạch Phúc.

Ta đến Tích Lôi Sơn là để tổ chức một đội quân, ta mời Hồ Ly Vương giúp ta." Bạch Phúc cười nói: Lễ phép, nhưng ý tứ không có gì khác ngoài việc bắt phải chấp nhận. "Ta vừa già lại suy yếu.

Ta không sống được mấy ngày nữa.

E rằng ta không thể giúp Đại Vương." Vạn Tuế Hồ Vương lễ

phép thoái thác. "Ta không cần Hồ Ly Vương giúp ta giết người, chỉ cần biểu hiện sự phục tùng, đem người nhà của ông chuyển đến địa bàn của ta!" Bạch Phúc cười nói: Vận khí?

Đôi mắt vàng của Vạn Tuế Hồ Vương đột nhiên lóe lên. "Chỉ vì vận khí!" Bạch Phúc nói thẳng thừng, sau đó xắn tay áo lên: "Đương nhiên, nương nhờ ta cũng là chuyện tốt." Ba trăm linh bốn, dời núi. "Có chỗ tốt gì?" Vạn Tuế Hồ Vương hỏi.

Một con lão hồ ly gian xảo sống hơn 9000 năm, đủ già rồi, khí huyết cũng không cường tráng như khi còn trẻ nữa.

Không thể đối kháng tự nhiên.

Cuối cùng, đương nhiên, chỗ tốt mà Bạch Phúc nói là có hạn. "Chỗ tốt lớn nhất là cứu cái mạng già của ông!" Bạch Phúc lúc nóng lúc lạnh nói, lấy ra Lôi Phong Phiến (Quạt Gió Sấm), khởi động gió lôi tuyết và hàng trăm kiếm khí hướng về phía sau.

Một tiếng nổ lớn, rừng tùng trong phạm vi bốn năm dặm trực tiếp biến mất khỏi thế giới.

Còn lại là vùng đất bị gió, sấm, tuyết, băng và sóng xung kích phá hủy.

Chương 746

"Ta không biết có bao nhiêu tiểu yêu sẽ bị ngăn cản bởi tình trạng thân thể hiện tại của Hồ Vương?" Bụi và mùn cưa bay lả tả phía sau, Bạch Phúc khẽ rung Lôi Phong Phiến rồi hỏi, chiếc quạt có một dải lụa đen tương đương chiết phiến (quạt xếp), trong lúc nói cười, đã tạo ra hai milimet bụi và tro cốt của người nổi tiếng (ý nói uy lực kinh người). "Bệ hạ, thân ái!" Hồ Vương Vạn Tuế run rẩy.

Vạn Tuế Hồ Vương chỉ khen ngợi bảo tàng (bảo bối), không khen ngợi thành ý, cũng không có khả năng mang theo mấy tiểu yêu.

Ta không coi trọng. "May mắn thay, công việc đáng thương của ta, cũng không hoàn toàn thành công, có thể được Hồ Ly Vương khen ngợi!" Bạch Phúc cười chỉ ra pháp khí làm, không phải ngoại lực.

Và có thể nhìn xuyên qua gương sang phía đối diện.

May mắn thay, tấm gương có thể vẫn nối liền hai nhà vệ sinh, cho phép đi thẳng từ bên này sang bên kia.

Tuy nhiên, hiện thực luôn có sai khác.

Gương không hoàn toàn trong suốt mà trở thành bán trong suốt.

Sau một hồi suy nghĩ, cửa nhà vệ sinh mở ra.

Bên trong có giấy vệ sinh.

Tại sao bên kia không có nhà vệ sinh?

Nếu muốn gương hoàn toàn trong suốt, phải dọn sạch giấy vệ sinh ở cả hai nhà vệ sinh.

Nếu tấm gương nối liền hai điểm nút của nhà vệ sinh, thì khi gõ vào gương chắc chắn sẽ có cảm giác.

Thực tế chứng minh Tiền đúng.

Giang Hạ Lan đang đối diện với tấm gương, nhưng có thể nhắc nhở để cô ấy lấy hết giấy vệ sinh ra không?

Mặc dù với năng lực của cô ấy, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ tìm ra manh mối, nhưng Nghiêm Phong không muốn lãng phí thời gian.

Vì vậy, Nghiêm Phong bắt đầu dùng âm thanh mô phỏng mã Morse để giao tiếp.

Sau đó, tấm gương trở nên hoàn toàn trong suốt, nhìn thấy nhà vệ sinh nữ và nhà vệ sinh nam hoàn toàn đối xứng, trừ việc bồn tiểu trong nhà vệ sinh nam được thay thế bằng các phòng riêng, số lượng cũng tương ứng với số bồn tiểu, chỉ có bốn phòng, còn hàng phòng riêng kia vẫn có năm phòng.

Tiền đã thuận lợi gặp Giang Hạ Lan.

Nhìn một lúc, Nghiêm Phong cảm thấy một vài người thực sự rất "đỉnh", thậm chí còn biết cả mã Morse.

Thấy Nghiêm Phong buồn bã như vậy, Hệ thống không khỏi an ủi: "Chủ nhân, không cần buồn.

Ta vừa làm một giám định, phát hiện chỉ số IQ của bốn người bên trong đều rất cao, đặc biệt là người tên Tiền, chỉ số IQ của anh ta cao hơn chủ nhân, đạt 160, cao hơn 21 điểm.

Ba người còn lại chỉ số IQ cũng giống chủ nhân." "160?

Biến thái như vậy, vậy mà cũng chơi trốn thoát mật thất để tìm cảm giác tồn tại sao?" Nghe Hệ thống giải thích xong, Nghiêm Phong vô cùng khó hiểu.

Trên thực tế, người có IQ cao không thèm chơi loại trò chơi này.

"Sư phụ, chưa dán tờ giấy 'Mật thất trốn thoát khó nhất lịch sử'

lên trụ cửa.” Hệ thống vẫn còn nhớ rõ.

“Đúng vậy,” Nghiêm Phong cũng biết chuyện này sau khi Hệ thống nhắc nhở, “Không sao, thỉnh thoảng có người ‘phá game’ cũng không tệ, nếu không ta cả ngày cũng không xem được màn nào thông quan.

Chán chết.” Máy bán hàng: “...Con người thật là hay thay đổi.” .....

Khi tấm gương trở nên trong suốt, bước tiếp theo là suy nghĩ làm thế nào để vượt qua gương.

Tiền cố gắng nói lớn hơn, nhưng Giang Hạ Lan ở phía đối diện gương lại không nghe thấy tiếng của Tiền.

Sau đó, họ không dùng mã Morse để giao tiếp nữa, mà trực tiếp dùng cách nhìn khẩu hình miệng.

Trong quá trình giao lưu, Tiền hiểu rằng hai hàng phòng vệ sinh riêng ở một bên nhà vệ sinh nữ, cũng như một hàng phòng vệ sinh riêng đối xứng với nhà vệ sinh nam đều là màu đỏ, còn hàng bồn tiểu đối xứng kia đều là màu xanh lá cây.

“Vừa rồi có ai vào phòng xanh lá cây và lấy đồ đi không?” Tiền đột nhiên nhớ ra một chuyện vừa nãy đã bỏ qua.

Sau khi Giang Hạ Lan dịch vài từ, cô ấy nói: “Đương nhiên tôi đã động rồi.

Trong nhà vệ sinh cũng không có gì.

Sau khi nhấn nút xả nước, tôi thậm chí còn không thay đổi chút nào.” “Ồ, vậy sao?” Thành Thiên Thượng Vạn vẫn chỉ nhìn vào bóng tối, sau đó quay đầu nhìn Giang Hạ Lan đối diện qua gương, vẻ mặt MoMo, không nói gì.

Lúc này, tấm gương đột nhiên bắt đầu di chuyển, giống như cửa cuốn không ngừng nâng lên, cho đến khi tấm gương hoàn toàn biến mất.

Lúc đó, Giang Hạ Lan trong lòng hiểu ra, Lan nhất định đã mất tích vì tìm được manh mối.

Vì tấm gương biến mất, Giang Hạ Lan có thể trực tiếp đi từ nhà vệ sinh nữ sang nhà vệ sinh nam.

Giang Hạ Lan đẩy xô nước vào nhà vệ sinh nam, sau đó trèo xuống bồn chứa nước.

Chương 747

Khi "mưa" càng lúc càng lớn, ba người cũng phát hiện "mưa" không phải là nước tinh khiết, mà lẫn một số mùi tanh tưởi buồn nôn.

Nhìn biểu cảm ghê tởm trên mặt Giang Hạ Lan, Tiền không có ý tốt mà nhắc nhở: "Mùi này hẳn chỉ là một số chất phụ gia gây buồn nôn thôi, sẽ không ảnh hưởng đến cơ thể con người đâu.

Dù sao thì, họ cũng phải làm ăn mà." Tiền đi sau lưng Hắc Ám, lúc này mới mở miệng mắng Hắc Ám, vì Tiền biết Hắc Ám là người hay quên, mắng một lần chỉ nhớ một lần.

Trong buồng vệ sinh, vẫn có "mưa", đẩy cửa xoay ra, thấy phía trước chỗ có tia hồng ngoại không có "mưa".

Dùng tia hồng ngoại đổ nước ra.

Tiền vừa chỉ vào bức tường vừa xách xô nước, không có ý tốt mà nói.

Điều này cũng giải thích vì sao Tiền vừa rồi lại yêu cầu Giang Hạ Lan đổ đầy nước vào xô.

Lúc này, Tiền, Hắc Ám và Minh Bạch đã hiểu rõ ý nghĩa của màu sắc và chữ trên xô nước.

Vệt sóng màu xanh đại diện cho nước, "658" đại diện cho ba từ "hồng ngoại tuyến".

Tại sao?

Bởi vì số nét bút của "hồng ngoại tuyến" vừa đúng là 658 nét, còn "tiêu thất" (biến mất) và số trong ngoặc phía sau biểu thị "tiêu thất" và "đâu thất" (thất lạc) lần lượt có 10 và 5 nét.

Vì vậy xô nước đang nói với họ: Tia hồng ngoại sẽ biến mất khi gặp nước!

Hắc Ám đổ nước theo yêu cầu.

Tia hồng ngoại tiếp xúc với nước quả thực đã biến mất.

Ba người bị ướt như chuột lột chạy vào bên trong.

Khi vừa đi vừa tát nước, tia hồng ngoại nhanh chóng biến mất hoàn toàn.

Đến cuối đường, trong xô chỉ còn lại chút nước.

Ở cuối đường là một cánh cửa màu đen, không có bất kỳ thứ trang trí hoa mỹ nào, đẩy ra.

Hắc Ám là người đầu tiên đẩy cửa.

Một khi cửa mở, người ta có thể cảm nhận được hơi nóng rõ rệt phả vào mặt.

Khi cửa mở hoàn toàn, có thể nhìn thấy lối vào căn phòng thứ hai là máy sấy người hồng ngoại.

Chỉ sau khi đi qua máy sấy người hồng ngoại, họ mới có thể rẽ vào căn phòng thứ hai.

"Mật thất ấm áp.

Sau khi bị ướt sẽ khiến tôi khô ráo." Kế thừa truyền thống ưu việt "ưu tiên phụ nữ", Tiền lén lút để Giang Hạ Lan đi vào máy sấy hồng ngoại trước.

"Ngọt ngào ư?

Không cảm thấy không cần thiết sao?

Đừng làm tôi ướt chứ?" Hắc Ám có chút không đồng ý với cách nói của Giang Hạ Lan.

Tiền im lặng nhìn chằm chằm vào máy sấy hồng ngoại.

Đứng trong máy sấy hồng ngoại, có thể cảm nhận rõ ràng máy sấy hơi kỳ lạ.

Có thể thấy rõ từng giọt nước trên cơ thể đều bay lên và đi vào máy sấy hồng ngoại.

Ở những chỗ bị ướt không còn thấy giọt nước nào.

Sau đó, một cánh cửa nhỏ ở đáy máy sấy hồng ngoại mở ra, một cốc nước nhỏ được đẩy ra từ bên trong.

Khi Giang Hạ Lan rời khỏi lối vào máy sấy hồng ngoại, bên trong máy sấy hồng ngoại vang lên một âm thanh nhắc nhở: "Xin mang theo vật phẩm cá nhân của quý khách, hoan nghênh lần sau ghé thăm. ....." Hắc Ám đã sấy khô quần áo hàng trăm lần, mỗi lần máy sấy quần áo đều phát ra câu nói này.

Câu này có ý nghĩa gì?

Tiền đã vượt qua cửa đầu tiên trong vòng 20 phút.

Nghiêm Phong cho rằng, (Anh ấy nghĩ sẽ dễ dàng hơn).

"Cửa hàng mousse kiểu Thái.

Nếu có bất kỳ cô gái nào bạn thích, có thể đưa cô ấy đến ăn, và tuyên bố thành công." Khi chuẩn bị cúp điện thoại, Nghiêm Phong không quên tiếp thị sản phẩm.

"Tôi có bạn gái rồi. ....." "Ồ!

Chương 748

Tạm biệt!" Nghiêm Phong trước khi ngủ đã thảo luận một vấn đề với Hệ thống.

"A Bố, khi để tôi chiêu mộ nhân viên, không sợ họ biết sự tồn tại của ngươi sao?" "Vì chủ nhân yêu cầu tuyển dụng nhân viên mới, tự nhiên sẽ có cách của chủ nhân.

Không cần bận tâm, sau này sẽ biết thôi." Đã như vậy, cũng thôi, cứ để gió cuốn đi vậy?

Để ngăn Nghiêm Phong gây rối nữa, Hệ thống chỉ kể những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

"Thôi đi, ngủ đi!" Ông lão nhặt rác đã chết vì chuyện tương tự.

Đúng vậy, đó là một vết thương không bao giờ lành được.

Sau một đêm im lặng, lại là buổi sáng.

Tối qua với sự giúp đỡ của Trần, hôm nay không cần dậy sớm như vậy, vì lúc làm mousse đã chuẩn bị một ít bánh mì rồi.

Tuy nhiên, sự nhấn mạnh này thực ra lại phản tác dụng.

Nghiêm Phong bị tiếng sư tử hống giang hồ đã nhiều năm không nghe thấy làm cho tỉnh giấc.

"Người trẻ tuổi!

Ở trên đó hả?

Nếu vậy, xuống đây xem đi!" Chủ nhân của giọng nói này là bà dì đã cãi nhau với Nghiêm Phong mỗi ngày trong hai ngày qua.

Giờ đây đã trở thành fan trung thành của cửa hàng Nghiêm Phong.

Sau đó, Nghiêm Phong bị buộc phải xuống lầu mở cửa.

Bây giờ mới 7:30 sáng, Nghiêm Phong dự kiến thời gian mở cửa ít nhất là 8:30.

Khi mở cửa, Nghiêm Phong thấy một bà lão đứng cách đó không xa.

Lời của Nghiêm Phong có chút khó chịu: "Dì ơi, cháu chưa mở cửa, hôm nay cũng không có bữa sáng đặc biệt." Nhưng bà lão căng thẳng chỉ vào sàn nhà và rèm cửa: "Người trẻ tuổi, nhìn kìa, bị tạt máu!" Nghe lời dì nói, Nghiêm Phong dường như biết có mùi tanh cá hay không.

Nhìn xuống đất, Nghiêm Phong thấy một vệt máu đỏ lớn, nhưng hiện tại phần lớn đã đông đặc hoàn toàn.

"Máu chó, người trẻ tuổi.

Gần đây có gây sự với ai sao?" Bà lão vốn định hôm nay ăn sáng vui vẻ, nhưng khi đến cửa, nhìn xung quanh cửa hàng, bao gồm cả cửa, đều bị tạt đầy máu chó.

Nhất thời không còn tâm trạng ăn sáng, vì có vài chuyện, đặc biệt là với máu chó.

Nghiêm Phong là người đầu tiên nghĩ đến Thành Thiên Thượng Vạn, nhưng nghĩ lại, Thành Thiên Thượng Vạn có khuôn mặt như vậy, không nên làm loại chuyện cấp thấp này.

"Không phải Thành Thiên Thượng Vạn." Hệ thống trong đầu Nghiêm Phong trả lời, khiến Nghiêm Phong suy nghĩ lại.

Không phải Thành Thiên Thượng Vạn?

Vậy là ai?

Ta dường như không đắc tội với bất kỳ ai, đúng không?

“A Bố, tối qua có để ý chuyện gì bất thường không?” “Thực ra tôi biết chuyện tối qua.

Là một người vào lúc hơn 4 giờ sáng.” “Vậy tại sao không gọi tôi dậy?” Nghiêm Phong cảm thấy Hệ thống làm vậy có chút quá đáng.

Nếu biết trước, khi bị tạt máu, có thể ngăn chặn kịp thời, thì hôm nay có lẽ đã không xảy ra chuyện này.

Bây giờ cửa đầy máu chó, hôm nay không mở cửa hàng nữa.

“Nếu chủ nhân dám bước ra khỏi cửa hàng, có thể sẽ chết.” Vốn dĩ, giọng của Hệ thống đã đủ lạnh rồi, nhưng bây giờ thêm câu này nữa thì đúng là “đổ thêm dầu vào lửa”.

“Ta sẽ chết sao?” Nghiêm Phong hỏi một cách không chắc chắn.

Tuy nhiên, trong lòng hắn không muốn như vậy: “Ta nhất định phải tìm cơ hội đánh bại ngươi trong tương lai.” Để giảm bớt sự ngượng ngùng của mọi người, Thường Kim Phượng nói với Nghiêm Phong: “Hôm nay tôi không cần NPC được không?

Đến lúc đó thì gọi tôi ra.” “Được rồi, tôi không sợ nữa.

Vô nghĩa.

Cứ để tôi nghỉ ngơi.

Cứ cưa cửa mãi mệt lắm, đúng không chị?” Đại Quang Đầu cũng đồng ý với Thường Kim Phượng, chỉ là đã ở bên Hiên Viên San San lâu như vậy, sau đó lại bị dọa sợ trong mật thất, thật là quá xấu hổ.

Sau đó Hiên Viên San San nhìn Nghiêm Phong như vậy, không trả lời câu hỏi của Đại Quang Đầu.

Dù sao thì, Nghiêm Phong vĩnh viễn là ông chủ ở đây.

Nghiêm Phong không trả lời, vì dường như điều đó không phù hợp với quy định.

Chương 749

Thường Kim Phượng nhìn Nghiêm Phong đang giả vờ ngu ngốc, đánh cược: "Nếu không, cứ để tôi trực tiếp vượt qua cửa thứ ba đi." Nghiêm Phong đương nhiên đáp lại: "Tôi trở nên xinh đẹp hơn." "Nếu chủ nhân đồng ý, tôi không cần phải trả tiền vé cho hôm nay nữa." "Được!" Mặc dù Nghiêm Phong đã từ chối rõ ràng, nhưng cuối cùng vẫn nhượng bộ.

Thường Kim Phượng và bốn người khác trực tiếp đến cửa thứ ba là "Đêm kinh hoàng Giáng Sinh", thời gian đếm ngược là 60 phút. (Giới thiệu bối cảnh sẽ không lặp lại nữa, những người bạn đã quên có thể quay lại đọc.) Bốn người cẩn thận tránh tất cả các lỗi.

Khi đến chỗ tưới nước cho tuần lộc, Đại Quang Đầu đề nghị có thể giải câu đố này dựa trên ký ức lần trước tham quan mật thất.

Lần trước, anh ta đã vô tình đốt cháy một con nai sừng tấm.

Tuy nhiên, phương pháp cơ hội chủ nghĩa này đương nhiên bị Thường Kim Phượng từ chối.

Một mặt, các vật chứa trên cột có thể hoán đổi vị trí cho nhau.

Không ai có thể đảm bảo các vật chứa trên cột vẫn là vật chứa ban đầu.

Mặt khác, Thường Kim Phượng cảm thấy giải theo trí nhớ thì rất nhàm chán.

Mật thất đặt ra câu đố này chắc chắn có nguyên nhân, nên câu đố này chắc chắn có đáp án.

Vì vậy Thường Kim Phượng trung thực cầm chậu hoa đi lấy nước trong vật chứa.

Để kiểm chứng xem mình có đúng không, cô ấy đã lấy nước trong chậu hoa giống hệt lần trước dùng vật chứa trên cùng một cột.

Nhưng Thường Kim Phượng suýt bị đánh vào mặt.

Bởi vì lần này hình thức trong vật chứa hoàn toàn giống nhau.

Hoặc "một người đàn ông mũi đỏ đang nhảy múa với một quả bóng đá".

Vì vậy Thường Kim Phượng bị Đại Quang Đầu cười nhạo từ tận đáy lòng: "Ha ha ha ha ha ha, mặt cô có đau không?" Nhưng Thường Kim Phượng bình tĩnh không để ý đến lời trêu chọc của Đại Quang Đầu, dùng một chiếc ô đựng vật chứa đã dùng lần trước.

Kết quả lại vẫn như cũ.

"Ừm, ông chủ muốn ỷ lại sao?

Tôi không muốn thay đổi lập trường của mình." Vì đoán sai, Thường Kim Phượng giờ đang không vui.

Đại Quang Đầu kia không còn trêu chọc nữa, cầm một trong hai vật chứa còn lại và nói: "Tôi nhớ lần trước khi tôi lấy cái vật chứa này, tôi chỉ bị ngã, sau đó lấy được.

Đừng bù đắp mọi thứ." "Quang Đầu, chẳng lẽ anh quên lần trước chỉ thắp sáng được một con tuần lộc thôi sao?" Tiểu Văn thân thiết nhắc nhở.

"Nhưng tôi nhớ những con tuần lộc không được tôi thắp sáng, tôi đã đổ nước, chẳng bao lâu sau đã dùng phương pháp loại trừ sao?" Đại Quang Đầu này có lẽ vì sau khi trêu chọc Thường Kim Phượng, cảm thấy mình thông minh hơn.

"Lần trước ngã không đủ để loại trừ hoàn toàn.

Tôi nhớ chỉ ngã ba lần thôi." "Cuộc sống thật thăng trầm. 60 tệ

thật sự đắt." Vương Nhất Thư vừa khen mật thất cũng nói một câu để che giấu sự ngượng ngùng.

Nghiêm Phong: "Ừm, xem ra tôi không tăng giá. ....." Mọi người nghe tiếng điện tử yêu cầu, trong vòng ba phút đặt gạch về chỗ cũ, sau đó tuần lộc và xe trượt tuyết hạ xuống.

Điều đó có nghĩa là nếu mở gạch ra, phải có một ông già Noel trên xe trượt tuyết.

Thường Kim Phượng cởi bộ đồ ông già Noel ra, đưa cho Đại Quang Đầu: "Anh có thể thử mặc, sau đó ngồi vào." Đại Quang Đầu hiểu ý cô ấy, hiện tại chỉ có Thường Kim Phượng là chưa ném đồ vào nước.

Nhưng Đại Quang Đầu nhanh chóng từ bỏ việc mặc bộ đồ đó, vì căn bản không thể mặc vừa.

Cuối cùng, Tiểu Văn được thay vào, nhưng khi cô ấy bước lên xe trượt tuyết, xe trượt tuyết không phản ứng, đương nhiên, tuần lộc cũng không bay lên.

"Gì?

Cái rác rưởi này chỉ có thể nổi một lần thôi sao?" Để chứng minh điều đó là sai, Thường Kim Phượng tiếp tục mặc bộ đồ ông già Noel, một lần nữa bước lên xe trượt tuyết, và xe trượt tuyết lại nổi lên.

Chỉ có người mặc đồ ông già Noel mới có tác dụng sao?

Thường Kim Phượng xuống xe trượt tuyết, ép Đại Quang Đầu mặc bộ đồ đó.

Đại Quang Đầu cũng đã hy sinh vì cả đội, bị buộc phải mặc bộ đồ đó.

Nhưng sau khi mặc xong, tôi dường như nghe thấy tiếng quần áo

và quần lót bị rách, nhưng những điều đó không quan trọng, điều quan trọng là xe trượt tuyết vẫn không nổi.

"Có vấn đề gì sao?

Bộ đồ đầu tiên có thể nổi sao?" Lúc này Thường Kim Phượng cau mày, lo lắng có thứ gì đó đã mất tích.

"Tôi nhớ lần trước vào thì đã làm gì nhỉ?

Càng căng thẳng, càng tệ hơn.

Chương 750

Thường Kim Phượng chỉ có thể cầu cứu người khác.” Bị hỏi như vậy, Tiểu Văn và Quang Đầu cũng nhớ ra, Vương Nhất Thư lần trước không có mặt, chỉ có thể im lặng đứng một bên.

“Tôi nhớ hình như lần trước có một hình nộm đã rơi xuống.” Tiểu Văn chợt nhớ ra trong đầu một vài câu nói khiến cô ấy ấn tượng sâu sắc.

Đúng vậy.

Hình nộm.

Làm sao tôi có thể quên được chứ!

Trực giác mách bảo Thường Kim Phượng, hình nộm này chắc chắn sẽ đóng vai trò quan trọng trong quá trình thoát khỏi mật thất.

Theo ký ức cuối cùng, sau khi chạm vào mũi của Rudolph, hình nộm đó mới rơi xuống, vì vậy sau khi phân công công việc khó khăn cho Đại Quang Đầu, mọi người đều né tránh, để tránh bị hình nộm rơi xuống va phải.

Sau khi Đại Quang Đầu bị ấn xuống, anh ta cũng chạy thật xa.

Sau khi nghe xong bài hát Giáng Sinh và lời nhắc nhở điện tử, mọi người lại nhìn thấy hình nộm vẫn mặc quần trắng.

Lần trước Thường Kim Phượng chỉ quan sát từ đầu đến cuối, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, vì vậy lần này cô ấy quyết định cởi chiếc áo khoác của hình nộm (một hình nộm nam, đã đề cập ở chương trước).

Sau đó phát hiện trên hình nộm viết: “Làm ơn giúp tôi mặc quần áo vào.” Sau đó, Đại Quang Đầu tốt bụng đặt quần áo trở lại hình nộm.

“Anh đang làm gì vậy?” Thường Kim Phượng cảm thấy khó hiểu trước hành động này.

Đại Quang Đầu vén quần áo hình nộm lên, chỉ vào dòng chữ bên trong: “Chẳng phải nó viết là ‘Giúp tôi mặc quần áo vào’ sao?” Thường Kim Phượng im lặng chỉ có thể miễn cưỡng cởi chiếc áo khoác của hình nộm ra, mặc vào bộ đồ ông già Noel.

Cô ấy nói với Đại Quang Đầu: “Nhìn đi, dòng chữ trên đó nói về việc mặc một bộ đồ.

Anh nghĩ việc tôi cởi đồ của nó ra rồi mặc cho mình có ý nghĩa gì không?” “Ban đầu tôi có bốn căn phòng, nhưng tôi không có đủ ngân sách.” Mặc dù Nghiêm Phong trả lời như vậy, Thường Kim Phượng vẫn nghĩ rằng việc căn phòng cuối cùng biến mất chắc chắn có lý do, nhưng Nghiêm Phong không muốn tiết lộ.

“Chẳng lẽ không có mật thất mới sao?

Bây giờ tôi có thể chơi được không?” Thường Kim Phượng không còn bận tâm về điều này nữa.

Hiện tại cô ấy quan tâm hơn đến mật thất mới.

Nghiêm Phong đương nhiên rất vui kiếm tiền, nhưng khi Thường Kim Phượng hỏi vấn đề này, Hệ thống cũng trả lời trong đầu Nghiêm Phong: “Mật thất vừa bị hỏng, đang sửa chữa.

Tạm thời không thể mở được.” Vì vậy, Nghiêm Phong đã nói lời chính xác.

Thường Kim Phượng nghe xong không nói gì.

Nếu tôi sửa, tôi có thể làm gì?

Tôi đành phải dẫn người của mình rời đi.

Trước khi rời đi, cô ấy nói với Nghiêm Phong, nếu cần giúp đỡ, có

thể gọi điện thoại cho cô ấy bất cứ lúc nào, nếu mật thất sửa xong, nhất định phải gọi điện thoại cho cô ấy.

Nghiêm Phong có chút cảm động về điều này, bởi vì khi Thường Kim Phượng nói "cứu mạng", cô ấy chỉ bị tạt máu chó thôi.

Dù sao thì, cũng đã mấy ngày không gặp mặt.

Có lẽ Trần đã thấy hành động của Nghiêm Phong, nói với anh ta: "Ông chủ, có lẽ người ta chỉ là khách sáo thôi.

Đừng coi là thật." Sau đó Nghiêm Phong ghét bỏ nhìn Trần, hỏi: "Sống sót hôm nay?" Sau khi Thường Kim Phượng và những người đi cùng rời đi, trong mật thất có vài ba khách đang chơi, nhưng không ai vượt qua được cửa đầu tiên.

Mousse hôm nay rất được hoan nghênh, đã bán hết, có người bắt đầu đặt mousse rồi.

Trần cho rằng mọi chuyện đều đáng kinh ngạc, vì Nghiêm Phong làm mousse.

Mặc dù hương vị ngon, nhưng không đến mức ngon điên đảo.

Trần hỏi điều thắc mắc trong lòng Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong chỉ trả lời một vấn đề về dược liệu.

Trần đương nhiên không tin.

Trong lòng cô ấy đã gieo một hạt giống, và quyết định lần sau sẽ mua hàng cùng Nghiêm Phong.

Buổi chiều, Hiên Viên San San đang định đi lấy lời khai.

Vừa bước ra khỏi cửa hàng, cô ấy thấy một người phụ nữ xinh đẹp khoảng 30 tuổi đang đẩy một ông lão ngồi xe lăn dừng lại trước cửa hàng.

Ông lão ngồi xe lăn nhìn thấy Hiên Viên San San, khó khăn mở miệng.

Miệng ông ta không ngừng lặp lại "Thanh Thanh, Thanh Thanh".

Hiên Viên San San ở bên cạnh.

Đương nhiên, cô ấy có thể nghe từ "Thanh Thanh", nhưng lại hiểu nhầm thành "hôn".

Chương 751

Đương nhiên, Hiên Viên San San sợ hãi quay người chạy vào cửa hàng, vì cô ấy cho rằng ông lão "biến thái" đang nói chuyện với mình.

Nhưng khi cô ấy quay đầu lại, người phụ nữ đẩy ông lão nói: "Chào cháu gái nhỏ, cháu có biết ở đây làm gì không?" Hiên Viên San San khó hiểu quay đầu chỉ vào mình.

"Hỏi cháu sao?" Người phụ nữ mỉm cười gật đầu với cô ấy.

"Cháu không biết, nếu không cô có thể vào hỏi ông chủ của cháu?" Mặc dù Hiên Viên San San không có ấn tượng tốt với ông lão, nhưng cô ấy dường như rất lịch sự với người phụ nữ.

Vừa dứt lời, Nghiêm Phong chạy ra khỏi tiệm bánh.

Anh ấy đã thấy người phụ nữ và ông lão ở tiệm bánh, cũng thấy Hiên Viên San San quay vào, nên anh ấy ra xem có chuyện gì xảy ra không.

"?" Nghiêm Phong hỏi Hiên Viên San San.

Hiên Viên San San chưa kịp trả lời, người phụ nữ kia lại mở miệng, nhưng lần này mục tiêu là Nghiêm Phong: "Anh là ông chủ ở đây sao?" "Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Cô ấy biết cửa hàng của Nghiêm Phong làm gì sao?

"Tôi không nắm rõ về chuyện này.

Tại sao lại hỏi?" Nếu như vậy, La Thiên nhất định sẽ coi Nghiêm Phong là kẻ nói dối, sau đó Nghiêm Phong có thể sẽ bị sa thải.

Vì vậy Nghiêm Phong đành phải nói dối một lần nữa, nhưng lời nói dối của anh ta lại lẫn lộn với sự thật: "Có tin tức về Thanh Thanh.

Tôi đã giúp hỏi một người.

Khi Thanh Thanh còn ở đây, cô ấy và nhị gia gia của anh ấy là bạn rất thân.

Nhưng sau đó xảy ra chuyện, họ chia tay, và không gặp lại nhau nữa." Nghe Nghiêm Phong nói vậy, La Thiên dường như trong lòng đã thắp lên hy vọng.

Lý do khiến Nghiêm Phong đến thăm ông lão vào thời điểm rất đặc biệt này, ngoài việc có phẩm chất tốt, phần lớn nguyên nhân là do nguyện vọng cuối cùng của ông lão, bởi vì ông cụ Trứ Sinh đã ngụ ý rõ ràng về ranh giới cuối cùng của cuộc đời mình.

Vì vậy, La Thiên và các thành viên khác trong gia đình ông lão đều muốn thực hiện nguyện vọng của ông lão trước khi ông qua đời.

Họ cho rằng nguyện vọng cuối cùng của ông lão là tìm lại ký ức 70 năm trước và cô gái tên Thanh Thanh, hoặc tìm một số thứ liên quan đến cô gái tên Thanh Thanh.

Vì vậy khi La Thiên nghe Nghiêm Phong nói vậy, không kìm được hỏi Nghiêm Phong: "Người đó ở đâu?

Anh có thể đưa tôi vào không?

Nếu không tôi sẽ đến thăm!" "Cô ấy nói với tôi, cô ấy sẽ không gặp, nhưng cô ấy sẽ kể cho tôi tất cả những gì cô ấy biết. ....." Với sự cho phép của gia đình ông lão và Trứ Sinh, Nghiêm Phong mặc đồ đi một mình vào phòng.

Nhìn ông lão đeo mặt nạ dưỡng khí, trên mặt đầy vết tích của thời gian, Nghiêm Phong trong lòng cảm thấy vừa đau khổ vừa chua xót.

Ông lão này sẽ rời khỏi thế giới này trước 9 giờ tối mai.

Nếu một ngày nào đó ta có thể dự đoán trước cái chết của mình, ta

sẽ có tâm trạng như thế nào?

Lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn này.

Bây giờ điều quan trọng nhất là nói cho ông lão biết chuyện liên quan đến Thanh Thanh.

Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ông lão.

Ông lão bây giờ sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của Nghiêm Phong, vì đang trong trạng thái hôn mê.

Ngay cả khi ông lão không hôn mê, Nghiêm Phong cũng không thể nói rằng Thanh Thanh đã trở thành một linh hồn, vì chỉ còn chưa đầy 24 giờ nữa là ông lão qua đời.

Nghiêm Phong đầu tiên nhẹ nhàng chạm vào cánh tay ông lão, nhưng ông lão không có phản ứng.

Tiếp theo, Nghiêm Phong cúi đầu ghé vào tai ông lão, dùng giọng chỉ mình ông lão có thể nghe thấy nói ba chữ "Thanh Thanh".

Sau đó, Nghiêm Phong lập tức quan sát phản ứng của ông lão.

Bất ngờ thay, mí mắt ông lão khẽ động đậy, nhưng chỉ một lát.

Sau đó ông lão lại ngủ.

Sau đó Nghiêm Phong cố gắng hét "Thanh Thanh" vào tai ông lão.

Nhưng đều không có tác dụng gì, mí mắt ông lão cũng không động như lần đầu tiên.

Thấy thời gian thăm viếng sắp hết, Trứ Sinh giục Nghiêm Phong rời đi.

Nghiêm Phong không còn lựa chọn nào khác, cuối cùng ghé vào tai ông lão nói: "Nếu muốn gặp Thanh Thanh, hãy đến Bạch Sa Lộ số 115 tìm tôi vào 7 giờ tối mai." Lý do Nghiêm Phong muốn vào trước 7 giờ

tối chứ không phải 9 giờ tối, là vì anh muốn dành thời gian cho ông lão gặp Thanh Thanh.

Vừa nói xong câu đó và chuẩn bị rời đi, Nghiêm Phong liếc nhìn mí mắt ông lão lần cuối, không có phản ứng, chỉ đành bất lực bỏ đi.

Nhưng Nghiêm Phong không chú ý rằng ngón trỏ tay phải của ông lão đang động đậy.

Bước ra khỏi phòng, người nhà ông lão đều đang đợi ở bên ngoài, trong đó có một người hơi giống ông lão, một ông lão khác chống gậy từng bước chậm rãi đi đến trước mặt Nghiêm Phong, cúi lưng, để lại dấu chân.

Chương 752

“Tôi hy vọng vài vị có thể tham gia buổi chiêu đãi của những người trẻ tuổi tài năng!” “Thân mến các thành viên hội đồng, tôi xin mời.

Xin hãy nhất định tham gia cùng tôi!” “Tôi, chủ nhân của nhà tôi là Yuri bảo tôi mời các thành viên hội đồng.

Những người trẻ tuổi tài năng có việc làm ăn, muốn nói chuyện với vài vị!” Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc vừa đi vài bước, lập tức nhận được rất nhiều thiệp mời.

Điều này khiến Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc cười rạng rỡ.

Tất cả những điều này đều có lợi cho vài vị.

Chẳng trách những người trẻ tuổi tài năng lại có tâm trạng tốt như vậy!

Đối với các thành viên hội đồng, quyền bỏ phiếu là quý giá nhất!

Hầu hết các đề xuất của hội đồng đều không liên quan nhiều đến Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc của tập đoàn khoáng sản Tử Kim.

Việc các trưởng lão trẻ tuổi nhưng có thực lực bỏ phiếu đồng ý hay không cũng không quan trọng.

Theo quy định ban đầu, bất kỳ đề án nào muốn được thông qua, ít nhất phải có một nửa số phiếu.

Vậy thì, nếu vài vị không cho tôi tiền, tại sao tôi lại phải bỏ phiếu cho vài vị?

Ngay cả sau nhiều năm như vậy, tất cả những điều này đều đã được lập trình và thương mại hóa.

Tùy theo mức độ quan trọng của đề án, giá mua một phiếu tán thành dao động từ ba đến năm lượng tử kim hồn tệ.

Mọi thứ đều rõ ràng.

Vì vậy không có chuyện vài vị cho tôi nhiều hơn hay ít hơn.

Đương nhiên, trong hầu hết các trường hợp, Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc nhận được ba lượng tử kim hồn tệ.

Một phần năm của bạch kim hồn tệ, tương đương với 20 triệu người.

Khi hội đồng giải tán, sẽ có vài chục đề án ít nhất có thể, và vài trăm đề án nhiều nhất có thể.

Có thể hình dung, khi một hội đồng tổ chức, nhiều người sẽ có thể kiếm được hàng chục lượng!

Tuy nhiên, trên thực tế, chỉ trong điều kiện này.

Bởi vì, không phải ai cũng có thể nhận số tiền này, và cũng không phải bất kỳ đề xuất nào, vài vị cũng có thể đồng ý!

Nhiều việc, có người đồng ý, có người phản đối.

Nếu vài vị đồng ý với một người, vài vị sẽ trở thành đối thủ của người khác.

Do đó, không phải tất cả tiền đều có thể được thu thập.

Ngoài ra, mỗi thành viên hội đồng đều có vấn đề về phe phái.

Ít nhất, vài vị không thể chấp nhận các đề xuất làm tổn hại lợi ích phe phái của vài vị, đúng không?

Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc cũng có phe phái.

Những người trẻ tuổi tài năng này rất thân cận với Khang Cách Lý Phu.

Ngoài ra, khi giao dịch với lãnh chúa thế giới Mafasi, về cơ bản, mọi người đều coi những người trẻ tuổi tài năng này nằm trong phe phái của lãnh chúa thế giới Mafasi!

Do đó, hội đồng gần như đổ vỡ, thu được hai ba chục lượng bạc, ít hơn bảy tám lượng, khoảng mười lượng.

Đừng nản lòng, Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc tại cửa hàng trấn áp trong 100 năm chỉ thu được khoảng 20 đồng tiền trấn áp.

Số tiền này đã hỗ trợ Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc hỗ trợ bảy lệnh của hoàng đế, hàng trăm lệnh của hoàng đế và hàng chục triệu thiên ma.

Lại tăng thêm hàng trăm đơn đặt hàng vàng, hoặc chủ nhân của toàn bộ thế giới thực.

Cũng khiến tinh thần chân chính của dân số thế giới, từ mấy chục vạn, tăng gấp đôi lên hàng chục triệu!

Đồng thời, cũng tăng cường sức mạnh mà Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc nắm giữ.

Tuy nhiên, việc thành lập một ủy ban chỉnh lý như vậy sẽ ngay lập tức mang lại thu nhập khoảng một trăm năm cho một cửa hàng.

Có lẽ không giống như Lễ hội cuồng hoan thần Tử Kim của Hiên Viên Chấn Linh và Càn Nhất Nhạc?

Tuy nhiên, cái bẫy như vậy không những không giữ chân được những người khổng lồ này, mà ngược lại còn khiến họ hoàn toàn tức giận.

Đối với những người khổng lồ có làn da thô ráp và sức phòng ngự

đáng kinh ngạc, những đợt sóng xung kích này rất phổ biến.

Mặc dù bị cắt đứt, nhưng lại sống sót, đầy vết thương.

Tuy nhiên, mức độ tổn thương này rõ ràng không thể giết chết những người khổng lồ đó.

Chương 753

Loại tổn thương này chỉ khiến họ trở nên nguy hiểm hơn, từng người từng người gào thét tăng tốc lao ra khỏi đại trận.

"Chặn lại!" Một đạo sĩ kêu lên, một người đứng ra.

Phù lục trong tay đột nhiên sáng lên: "Triệu hoán thiên binh. ....." Khi phù lục biến thành ngọn lửa, ánh sáng và bóng tối xung quanh không ngừng thay đổi.

Phảng phất có vô số thiên binh đang cháy, xếp hàng chỉnh tề, đứng ở phía trước, nhìn sơ cũng có ít nhất vài vạn.

Khoác khiên của thiên đường và cầm mâu của thiên đường, giống như một bầy nhím thép khổng lồ!

Có thể tưởng tượng, bất kỳ ai chạm vào họ cũng chỉ bị đâm đến chết.

Tuy nhiên, lúc này những người khổng lồ pháp sư đó lại không quan tâm đến gì cả, trực tiếp điên cuồng lao tới.

Sắc mặt đạo sĩ đột nhiên thay đổi, thét lên không ổn.

Tôi thấy những người đó trực tiếp lao đến, phá tan đại trận.

Mọi thứ đều vỡ tan như thủy tinh.

Nghiêm Phong cho rằng, cái gọi là triệu hoán thiên binh đó chỉ là một loại ảo giác.

Loại ảo giác sinh động này khi đối phó với con người thì không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, đối với những người khổng lồ đơn giản đầu óc, bạo ngược này, nó hoàn toàn không có tác dụng.

Nhìn ảo ảnh vỡ nát, những người khổng lồ đó sẽ dễ dàng lao ra khỏi đại trận.

Đột nhiên, Hiên Viên Mạt cầm Băng Phách Kiếm đứng dậy hô lớn: "Các vị huynh đệ võ học, hãy cùng ta dốc toàn lực, đóng băng vạn dặm!" Năm sáu đệ tử của Đảo Aurora đồng loạt theo sau Hiên Viên Mạt, mỗi người trong tay đều nắm chặt một viên châu.

Băng.

Viên châu nổ tung, luồng khí lạnh cực mạnh như một luồng gió lạnh từ sâu thẳm phương Bắc xa xôi thổi đến, nhanh chóng lan tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

Hơi nước trong không khí bị đóng băng, biến thành bụi băng đang bay lượn.

Trong phạm vi vài trăm trượng xung quanh, mọi thứ đều bị đóng băng.

Ngay cả những người khổng lồ cũng đột nhiên bị một lớp sương bao phủ, động tác trở nên cứng đờ và chậm chạp.

Chủ đảo Aurora sợ đệ tử tử vong, nên đặc biệt để lại cho mỗi người ba viên Hàn Lôi Châu để phòng thân.

Đối với các đại sư của Đảo Aurora, những bảo vật dùng một lần được luyện chế từ tế phẩm, đối với các đệ tử này, cũng là một thủ đoạn tự vệ và cứu mạng vô cùng lợi hại.

Lúc này, lập tức làm chậm hành động của những người khổng lồ đó.

Thống lĩnh nói: "Đạo hữu, khi nào thì không động nữa?" Mỗi người đều biết thời cơ tốt nhất để ra tay.

Lúc đó, các đệ tử trẻ tuổi của các phái mai phục ở khu vực xung

quanh đều lần lượt ra tay, tất cả các tuyệt kỹ đều được thi triển không chút giữ lại.

Ở cuối đất, có người có bí kỹ cấp sư phụ, người khác cũng có sao?

Lúc này không còn giữ tay nữa, trực tiếp thi triển ra.

Lúc đó, các loại ánh sáng lấp lánh, oanh tạc lên những người khổng lồ bị đóng băng.

Trong nháy mắt, hàng chục người khổng lồ chết ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, phía sau, nhiều người khổng lồ hơn xuất hiện, không thể không xuyên qua đại trận.

Mặc dù thủ lĩnh không muốn, vẫn ra lệnh: "Hãy rút lui, tìm một nơi khác để chiến đấu với những phù thủy này!" Họ đã giết chết hàng chục người khổng lồ ô tổ, nhưng bên mình lại không chịu bất kỳ tổn thất nào.

Ở vị trí đó, ngay cả khi thực sự là người phụ thuộc, cũng không thể bước vào tầng lớp thần tiên đạt được địa vị cao như vậy.

Rõ ràng, không có bối cảnh bình thường và cơ hội đặc biệt, rất khó để đạt được chức vụ cao ở bất kỳ đâu.

Hiên Viên Chấn Linh cười khổ: "Bây giờ có quá nhiều chia rẽ rồi.

Ta sẽ tìm cách hợp tác với Hiên Viên Sư, một lần đoạt lấy Thái Ấp." "Được!" Vân Phỉ La cũng biết nói hơi xa rồi, lập tức cười nói:. .....

Hai ngày sau, đoàn quân lại rút khỏi doanh trại, bắt đầu từng bước tiến sâu vào núi Bối Lạc.

Những đám mây ánh sáng lấp lánh trên bầu trời, dường như không thua kém mặt trời.

Một Thần Trứ Hiên Viên, giống như mặt trời rơi xuống núi Bối Lạc, che khuất toàn bộ núi Bối Lạc.

Vô số thiên binh, dưới sự che chở của Thần Trứ Hiên Viên thần thánh này, gần như đã tạo thành một vòng vây chặt chẽ, ở đó vô số động vật hoang dã bị hoảng sợ, va vào lưới, sau đó tất cả đều bị giết chết.

Chương 754

Trong vài ngày qua, một lượng lớn động vật hoang dã cũng bị kinh hãi và di cư đến các vùng núi xa hơn.

Dù sao thì, ngay cả động vật hoang dã cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức chiến đấu với loại tai họa tự nhiên này, chúng sẽ chọn cách tránh né.

Tuy nhiên, với tốc độ này, toàn bộ núi Bạch La sẽ bị bắt giữ một lần.

Ngay cả khi không tìm thấy người Bạch La, động vật hoang dã trong núi cũng sẽ bị tuyệt chủng.

Lúc đó, không có thực vật, ngay cả những người sùng bái La kia cũng sẽ không bị chậm trễ sao?

"Không, ước chừng không đợi đến lúc đó!

Chủ nhân của thế giới này, ước chừng sẽ dẫn lịch sử của ngọn núi sùng bái La này ra!" Hiên Viên Chấn Linh nghĩ thầm.

Quay đầu nhìn lại, có thể thấy rất nhiều chóp tháp kỳ lạ được xây dựng ở nhiều nơi bị Thiên Trứ chiếm đóng.

Những chóp tháp này đều có lực phòng ngự mạnh mẽ, pháp sư truyền kỳ thậm chí pháp giới đều đóng quân ở đó.

Giống như một công sự phòng thủ trong khu vực chiếm đóng!

Tuy nhiên, trong mắt Hiên Viên Chấn Linh, dễ dàng nhận ra những chóp tháp này có chức năng tương tự như cọc Đoạn Long.

Để cắt đứt long mạch của núi Bạch La, thậm chí để lấy đi sức mạnh nguyên thủy của núi Bạch La!

Nếu phần lớn các đỉnh núi chính của núi Bạch La đều được xây dựng trên những chóp tháp này, thì ngay cả khi không tìm thấy những người khổng lồ Bạch La, toàn bộ núi Bạch La cũng ước chừng sẽ bị hoàn thành trước!

"Chỉ là, e rằng Thái Ất Thị Liên Trứ không đợi nổi một ngày rồi. ....." Hiên Viên Chấn Linh thầm nói trong lòng.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau!

Vừa rồi, chim chóc bay lượn giữa những ngọn núi xa xa, vô số thực vật đang lay động.

Tất cả sinh vật trên núi đều to lớn, đặc biệt to lớn.

Bất kể là người khổng lồ Bối Lạc, động vật hoang dã, hay thậm chí thực vật thông thường, đều khổng lồ.

Lúc này, khắp núi, vô số động vật hoang dã đang tiến về phía liên minh.

Phảng phất như tất cả dã thú của núi Bái La, đang vồ về phía Hiên Viên Chấn Linh.

"Người Bái Luân phản công, quá thông minh rồi.

Không lẽ hôm nay sẽ phát động sao?" Tim Hiên Viên Chấn Linh đập thịch một cái, trong đầu lập tức lóe lên rất nhiều ý nghĩ.

Tối hôm qua, Vân Phỉ La vừa thông báo cho Hiên Viên Chấn Linh chuẩn bị nắm bắt cơ hội ra tay.

Trong tình huống bình thường, chẳng phải nên là mấy ngày sau sao?

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Những hoang thú này đột nhiên phát động tấn công, có liên quan gì đến Quy Trứ Đại Trứ không?

Khi Hiên Viên Chấn Linh nghĩ vậy, vô số hoang thú, trải khắp trời đất, khí thế quả thực đáng sợ.

Nhiều hoang thú trong số đó dài vài trăm trượng, thậm chí vài ngàn trượng, hoặc cao như vậy.

Thậm chí Hiên Viên Chấn Linh còn thấy một con cự xà ước chừng dài mấy vạn trượng.

"Những hoang thú này điên rồi sao, tất cả đều lao ra, phát động tấn công về phía liên quân!" Lúc này, không chỉ Hiên Viên Chấn Linh kinh ngạc bất định, mà các thủ lĩnh thiên binh các bộ cũng gần như vậy.

Tuy nhiên, mặc dù kinh ngạc, nhưng lại không có bất kỳ ai sợ hãi.

Những hoang thú này dù lợi hại đến đâu, thực tế chứng minh chúng cũng chỉ là một bầy dã thú mà thôi!

Chiến sĩ Thiên Giới nhanh chóng từ đội hình tìm kiếm biến thành đội hình phòng ngự.

Hoang thú quả thực mạnh mẽ, số lượng lại nhiều, đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy, lại khó đối phó hơn nhiều so với người khổng lồ Bái La!

Tuy nhiên, cũng vậy.

Dù sao thì, ở đây có hàng tỷ thiên binh, các thần linh tọa trấn, ngay cả khi đều là phân thân, số lượng thần lực yếu trở lên cũng đã vượt quá.

Với sức mạnh như vậy, quét sạch toàn bộ núi Bái La cũng không thành vấn đề.

Đặc biệt, đối mặt với sự xung kích của những hoang thú đó.

Giữa không trung, hàng chục Thần Trứ, mỗi cái tự mình bắn ra từng đạo ánh sáng chói mắt.

Nơi ánh sáng chiếu rọi, hoang thú đều biến mất không còn dấu vết.

Chương 755

Tất cả đều bị sức mạnh cường đại của Thần Trứ thu hút vào bên trong Thần Trứ.

Những hoang thú bị hút vào Thần Trứ đó, cuối cùng sẽ không có bất kỳ con nào có thể thoát ra!

Phải biết rằng, bên trong Thần Trứ, có thần linh chân thần tọa trấn.

Mỗi Thần Trứ có thể xuất hiện ở đây, đều có cấp bậc màu tím trở lên!

Trong nháy mắt, những hoang thú vốn đang hung hăng lao tới đột nhiên phát hiện, những con hoang thú mạnh nhất đã biến mất.

Không đợi những hoang thú còn lại hoảng loạn, chiến sĩ Thiên Giới đã triển khai chiến thuật phóng mâu kinh điển nhất.

Vô số mũi mâu ngắn che kín trời đất nhấn chìm hoang thú.

Gần trăm triệu mũi mâu ngắn vừa ra tay, hùng vĩ biết bao.

Đừng nói những hoang thú này, từng ngọn núi khổng lồ trước mắt, đều bị oanh thành bình địa.

Núi Bái La có thể dung nạp những hoang thú khổng lồ này, có người khổng lồ Bái La, có thể thấy, dãy núi này cao lớn và rộng lớn đến mức nào.

Tuy nhiên, lúc này tất cả đều đang dần dần sụp đổ trong vô số vụ oanh kích.

Không, không chỉ những ngọn núi trong phạm vi tấn công đang sụp đổ, phảng phất như toàn bộ núi Bái La đang rung chuyển, đều

đang sụp đổ.

Nhiều công trình xây dựng, những tháp nhọn cắt đứt địa mạch đang rung chuyển, các tháp đều sụp đổ.

"Không ổn rồi, mọi chuyện dường như có gì đó không hay!" Khi Hiên Viên Chấn Linh trong lòng nảy sinh dự cảm, đột nhiên nghe thấy một giọng nói truyền vào tai: "Chuẩn bị ra tay!" Đó là truyền âm của Vân Phỉ La!

Quả nhiên!

Hiên Viên Chấn Linh trong lòng nghĩ vậy, đột nhiên thấy trời rung đất chuyển, tại nơi núi sụp tháp đổ, vô số người khổng lồ chui ra, vũ khí trong tay vung vẩy, quét sạch một vùng rộng lớn.

Trước mặt những người khổng lồ này, những thiên binh kia giống như những đàn muỗi bay lượn dày đặc gần lùm cỏ ven sông vào mùa hè.

Không, thông thường những con muỗi này là muỗi đực hút nhựa cây, không hút máu.

Chiến sĩ Thiên Giới tuy yếu ớt như muỗi so với người khổng lồ Bái La, nhưng không chỉ có lực tấn công mạnh mẽ, mà còn có độc.

Mặc dù trong tình huống những người khổng lồ Bái La đột nhiên xuất hiện, trong lúc trở tay không kịp, hàng vạn chiến sĩ đã bị những người khổng lồ Bái La này đánh chết.

Dù sao thì số lượng chiến sĩ Thiên Giới quá nhiều, sau khi phản ứng, vẫn đủ để giết chết tất cả những người khổng lồ Bái La đó.

Tuy nhiên, những hoang thú ở vòng ngoài thấy cơ hội cũng lao tới, tham gia vào thế tấn công chống lại chiến sĩ Thiên Giới.

Không chỉ vậy, trên bầu trời xa xa xuất hiện từng dải mây cháy,

bao vây từ bốn phương tám hướng.

“Không tốt rồi, cái bẫy.

Có kẻ địch. .....” Vô số Thái Ất Thị thần linh hoảng loạn.

Nhưng họ cũng không có ai nghĩ rằng, chỉ vì một ngọn núi Bái La nhỏ bé lại có thể chọc giận kẻ địch đáng sợ như vậy.

Những kẻ địch đó không giống phù thủy, dường như là loại đối thủ không hề yếu hơn chút nào. .....

Trong một thời gian, tất cả đều hoảng loạn.

“Chạy mau, chạy mau!” Thần Trứ nơi Hiên Viên Chấn Linh đang ở đã hoảng loạn, kêu gào đòi rút lui.

Lúc này, không chỉ một Thần Trứ, mà các Thần Trứ khác cũng có phản ứng như vậy.

Hiên Viên Chấn Linh biết, khi ra tay, anh ta khẽ hít một hơi.

Cẩn thận lấy ngọc điệp phong ấn ra, cúi đầu lạy một cái: “Hạ quan cẩn phụng sắc lệnh!” Lời vừa dứt, ngọc điệp lập tức bùng cháy dữ dội, hóa thành một đạo kim quang trắng bay vào thể nội Hiên Viên Chấn Linh, rơi vào thần trì của anh ta.

Oanh!

Toàn thân Hiên Viên Chấn Linh từ trên xuống dưới tỏa ra ngọn lửa màu bạch kim.

Danh tiếng và khí vận không thể cho người khác!

Giờ khắc này, Hiên Viên Chấn Linh đã hiểu sâu sắc đạo lý này.

Mục đích của Quy Trứ đó, không phải là phong Hiên Viên Chấn Linh làm Thái Ất Tán Tiên, mà cái danh hiệu này, lại mang theo sức mạnh khổng lồ không thể tin được, sinh sôi đẩy Hiên Viên Chấn Linh

lên cảnh giới Thái Ất!

“Chủ thế giới, anh ta thăng cấp thành Chủ thế giới. .....” Động tĩnh này quả thực quá lớn.

Chương 756

Ngay cả khi toàn bộ bên trong Thần Trứ đang trong một cảnh hoảng loạn, nhưng nhiều thần linh vẫn chú ý đến Hiên Viên Chấn Linh, nhiều người lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng những người thông minh, lại bắt đầu hoảng loạn.

Hiên Viên Chấn Linh không thăng cấp sớm, không thăng cấp muộn, lại cố tình thăng cấp vào thời điểm then chốt này, tình hình không ổn rồi!

Một số thần linh theo bản năng chạy trốn ra ngoài Thần Trứ.

Chủ nhân Thần Trứ này, không chỉ có một vị thần lực cao cấp, nhờ sức mạnh của Thần Trứ, cũng chưa chắc là đối thủ của Hiên Viên Chấn Linh, vị Chủ thế giới này.

Một khi ra tay, tất cả đều sẽ trở thành cá con bị vạ lây!

Tuy nhiên, khi họ nhận ra, đã quá muộn.

Hiên Viên Chấn Linh nhờ sắc phong mà thăng cấp thành Chủ thế giới, không mất nhiều thời gian.

Giờ khắc này, bắt đầu ra tay!

Sức mạnh màu trắng và vàng được phân phối tự do.

Sức mạnh màu trắng và vàng tràn ngập tự do trong Thần Trứ của Thượng Đế.

Vô số thần linh hoặc chiến sĩ trên trời đều bị ảnh hưởng.

Dưới sức mạnh cường đại như vậy, họ bị xé nát, va chạm, cuối cùng vỡ vụn!

Một giọng nói mang theo sự tức giận tột độ vọng lại từ sâu thẳm

Thiên Trứ: "Ma pháp, ngươi đang làm gì?" Tuy nhiên, chủ nhân của Thần Trứ Hiên Viên thần thánh này, một vị Tử Kim Thần Hiên Viên đã lên tiếng!

Tuy nhiên, Hiên Viên Chấn Linh căn bản không có ý định trả lời.

Sức mạnh của hệ thống Thái Nhất trong Thần Trứ đang bị phá hủy một cách tùy tiện!

Trong thời gian ngắn, gần 70-80% các vị thần trong Thần Trứ Hiên Viên này đã bị sức mạnh bạo lực xé thành từng mảnh.

Thậm chí toàn bộ Thần Trứ Hiên Viên đều bị hủy diệt.

Thông thường, trong Thần Trứ Hiên Viên thần linh bình thường, trừ thần ra, không cho phép thần khác tiến vào.

Tuy nhiên, trong Thần Thị Liên Trứ, cách làm này đã bị phá vỡ.

Chỉ có vài chục vị thần lái xe đến núi Bạch La.

Hầu hết các vị thần thực tế đều xuất hiện đồng thời ở hai nơi.

Các vị thần đều không.

Thác Tu Trứ đã sụp đổ.

Hiên Viên Chấn Linh dám chống lại thế giới vì nguyên nhân lớn nhất.

Mặt khác, Hiên Viên Chấn Linh và vài người ở đảo Mông Ba Tát đang thảo luận cách phân chia thế giới đại sư sau mùa thu.

Thế giới hào nhoáng được dành cho Hiên Viên Chấn Linh, những người khác đều được chia thành vài phần.

Tuy nhiên, mọi thứ đều phụ thuộc vào năng lực của một người, liệu có thể đánh bại được không.

"Tôi ít nhất cần 20 năm để mở rộng đội quân, một lần giành được

thế giới Thác Tu Trứ.

Đã hoàn toàn ổn định trạng thái Thái Nhất.

Nhưng trước đó, tôi cũng nên tách ra một thành viên, đến thế giới Thác Tu Trứ để thăm dò sơ bộ!" .....

Mùa thu, vùng đất Lan Đức lạnh bất thường, mưa nhiều, sương mù bao phủ, thậm chí còn có một loại màu tím xanh tráng lệ và bí ẩn.

Một cây cầu sắt bắc ngang sông Tác Đa Mã khiến người ta đi trong mưa giống như một bức tranh cuộn.

Tuy nhiên, tâm trạng của người thật sự đi ở giữa lại không tốt.

"Chết tiệt, những tên này chẳng lẽ không biết sương mù sao?

Đã quen với cuộc sống như vậy rồi à?" Một người tên Tiêu Tạp Nạp vừa giữ mũ vừa bước tới.

Dòng sông dưới cầu không nhìn rõ trong sương mù, khiến người ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nếu trời quang mây tạnh, sẽ thấy dòng sông này đen và hôi thối như mực.

Kết quả là, những quý tộc trong thành đã sớm rời khỏi thành phố, trở về trang viên ở nông thôn để hưởng thụ các loại săn bắn và khiêu vũ.

Chỉ có thường dân bình thường, hoặc tầng lớp trung lưu, mới có thể chịu đựng cuộc sống như vậy!

Tiêu Tạp Nạp không thích thành phố này lắm.

Chương 757

Nếu không cần thiết, thật sự anh ta không muốn ở lại.

Nhưng không có cách nào khác, con người luôn cúi đầu trước tiền bạc, đúng không?

Tiêu Tạp Nạp đi thẳng xuống cầu, đến bên bờ sông.

Từ xa đã ngửi thấy mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Vì nước thải công nghiệp trực tiếp đổ vào sông Đỗ Mã.

Một bóng người nhìn thấy, đột nhiên nhảy ra, như thể đột nhiên xuất hiện vậy.

Tuy nhiên, Tiêu Tạp Nạp không hề ngạc nhiên.

Chỉ than phiền: "Chết tiệt, Hack à.

Sao lại chọn một nơi như thế này để gặp mặt?

Ở đây, mỗi lần hít thở đều đau khổ." Hack là một người có tướng mạo bình thường, thậm chí quần áo rách rưới.

Anh ta bình tĩnh nói: "Mặc dù ở đây hơi khó ngửi, nhưng ít nhất cũng đủ an toàn, đúng không?

Đã mang tiền chưa?" "Đương nhiên, tôi không mang tiền, tôi chạy làm gì?

Chỉ là một ít rác rưởi, sao phải căng thẳng!" Tiêu Tạp Nạp than phiền, rồi từ túi áo lấy ra ba trăm kim bảng đưa cho Hack.

Rõ ràng, cái gọi là rác rưởi trong miệng anh ta tuyệt đối không phải là rác rưởi thật, nếu không sẽ không đáng giá nhiều tiền như vậy.

Anh ta biết, kim bảng được gọi là kim bảng, vì nó liên quan trực

tiếp đến vàng.

Mặc dù những năm gần đây có vẻ đã mất giá một chút, nhưng 300 kim bảng đủ để mua một căn hộ đẹp trong thành phố này!

Tuyệt đối là một khoản tiền lớn, chẳng trách đối phương lại căng thẳng như vậy.

Hack lập tức từ trong lòng lấy ra một cái túi, đưa cho Tiêu Tạp Nạp.

Giọng nói trầm thấp: "Tôi lấy được từ khu rừng phía bên kia Agamemnon.

Có lẽ lần này đủ để anh phát tài rồi!" Tiêu Tạp Nạp tùy ý mở túi ra, sắc mặt trở nên kỳ lạ, nói: "Nếu không phải vì quan hệ của chúng ta, tôi thực sự nghi ngờ lần này anh đang lừa tôi. .....

Chết tiệt, tôi chưa từng thấy chuyện như vậy!" Hack nhún vai, nói: "Tôi cũng chưa từng thấy, nhưng như anh biết đấy, tôi là bạn cũ của anh rồi, tôi không thể lừa dối." "Được rồi, số điện thoại đã gọi tạm thời không có ai nhấc máy. ....." Không có ai trả lời.

"Không thể có chuyện gì xảy ra nữa sao?" Nghiêm Phong trong lòng có một dự cảm không lành.

"Ông chủ, xin hãy trả lời tin nhắn." Nghiêm Phong không còn cách nào khác, chỉ có thể soạn một tin nhắn, sau đó gửi đi.

Đợi.

Có lẽ A Bố biết Nghiêm Phong đã ra ngoài?

Nhìn Hệ thống, nó vẫn ở vị trí cũ, dường như cả ngày không hề di chuyển.

"Ngươi có biết Lý San San đã ra ngoài không?" Nghiêm Phong ngạc nhiên trước câu trả lời của Hệ thống, vì nó trả lời: "Lúc đó chủ

nhân đang ngủ, không nhìn thấy." Sau một lúc dừng lại, nó bổ sung: "Hệ thống phòng ngự không kích hoạt, có nghĩa là cô ấy không bị bắt cóc." "Không phải là nhầm lẫn sao?

Thấy kẻ bắt cóc vào, giúp nó đắp chăn và đóng cửa sao?" Bên dưới, Hệ thống im lặng.

Lúc này, Thang Hiên Thanh đột nhiên xuất hiện, nói: "Tôi thấy cô ấy cũng không mang theo gì." Nghiêm Phong đã quen với sự tồn tại của Thang Hiên Thanh.

Nghiêm Phong không bị sự xuất hiện đột ngột của cô ấy làm giật mình như vậy.

Anh ấy trả lời: "Tôi biết hành lý của cô ấy đang ở trong phòng.

Cô có biết cô ấy đi lúc nào không?" "Đúng lúc." Đó là một câu tục ngữ trong địa ngục của Thang Hiên Thanh.

"Lúc đó?" Nghiêm Phong thực sự không hiểu Thang Hiên Thanh đang nói gì, hoặc không biết cách phát âm từ "âm" (ám chỉ âm phủ?).

Vào khoảng giữa 3 giờ đến 5 giờ sáng.

Nghiêm Phong chìm vào suy tư.

Sớm như vậy thì Lý San San muốn đi đâu?

Nhưng Nghiêm Phong nhanh chóng gạt vấn đề này sang một bên, vì có những việc quan trọng hơn cần làm.

Nghiêm Phong đối mặt với Thang Hiên Thanh, nói: "Để tôi đưa cô đến bệnh viện, như vậy cô có thể thấy." Thang Hiên Thanh cảm thấy Nghiêm Phong đang lừa mình, sắc mặt cô ấy có chút khó coi, trả lời: "Nếu tôi có thể đi, tôi đã đi từ lâu rồi." "Cô tin tôi không?" Nghiêm Phong không nói cho Thang Hiên Thanh về chuyện Quan Vũ giả Vô Thường ngay lập tức.

“Ý gì?” Nhìn Nghiêm Phong dáng vẻ thề non hẹn biển, Thang Hiên Thanh không nói gì.

Chương 758

“Nếu cô tin tôi, cứ đi thẳng với tôi.

Sẽ không bị bắt đâu.” Mặc dù miệng nói vậy, Nghiêm Phong trong lòng lại thầm cầu nguyện, Vô Thường giả có thể chặn được Hắc Vô Thường thật.

“Tại sao?” Thang Hiên Thanh không tin Nghiêm Phong, nhưng cô ấy quá rõ sức mạnh của Hắc Vô Thường.

Vừa chạy ra khỏi địa ngục, cô ấy trực tiếp đi gặp Hiên Hiệp Cần, nhưng nếu ra ngoài sẽ bị Hắc Vô Thường phát hiện.

Đành phải vào cửa hàng, nghe người ta bàn luận chuyện này.

Không vào được.

Nếu bây giờ cô ấy cứ thế ra ngoài với Nghiêm Phong, có lẽ chưa đầy một phút sẽ bị Hắc Vô Thường bắt giữ, sau đó cô ấy sẽ mất tất cả nỗ lực, không bao giờ gặp lại người mình yêu nữa.

Thấy Thang Hiên Thanh nghi ngờ, Nghiêm Phong trong lòng khó xử, giải thích: “Tôi vừa gặp một Vô Thường giả, cô ấy sẽ giúp tôi kiềm chế Hắc Vô Thường thật.” “Không thể nào, ngoài Hiên Viên Diễm, người duy nhất có thể kiềm chế Hắc Vô Thường là Bạch Vô Thường.” “Gặp mặt sao?

Vậy là đang làm gì?” Nghiêm Phong có chút tức giận.

“Tôi chỉ muốn chắc chắn.

Rời khỏi đây, không có đường quay lại. .....” “Vậy bây giờ cô có cách nào tốt hơn sao?

Cô sẽ biến mất hoàn toàn sau vài ngày nữa sao?

Đừng nghĩ tôi không nhìn thấy.

Cô có biết bây giờ cô gần như trong suốt rồi không?" Nghiêm Phong bây giờ có thể nhìn xuyên qua cơ thể Thang Hiên Thanh để thấy cảnh vật phía sau.

"Tôi...

Được rồi, dù sao tôi cũng chẳng còn gì để mất." Thang Hiên Thanh quyết định.

Cô ấy từng tin Nghiêm Phong, nhưng bây giờ không có cách nào tốt hơn.

Sau khi Thang Hiên Thanh quyết định, Nghiêm Phong lấy điện thoại gọi cho La Thiên.

"Alo?

Nghiêm Phong?

Vừa gọi điện cho anh xong." "Ông nội đã tỉnh chưa?" "Đúng vậy.

Nhưng... " "Nhưng?" "Tình hình không tốt.

Sau khi tỉnh dậy, ông ấy từ chối điều trị, đã đến cửa hàng của anh.

Đi cùng anh sao?" Khi nói đến đây, Nghiêm Phong đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Anh ấy biết chính xác thời gian ông lão qua đời.

Nếu đưa Thang Hiên Thanh đi cùng, người nhà của ông lão có cho rằng Nghiêm Phong đã nói gì đó với ông lão, khiến ông lão từ bỏ điều trị, bỏ lỡ thời gian điều trị mà chết không?

Nghiêm Phong không nghĩ ra cách trả lời.

Dù sao thì, không thể tiết lộ những vấn đề về quỷ thần.

Anh ấy đặt điện thoại lên tai, không nói gì.

“Alo?

Anh có nghe không?” La Thiên cho rằng vấn đề tín hiệu đã khiến anh không nghe thấy giọng Nghiêm Phong.

“Không, tôi nghe được.

Nói với ông nội không cần lo.

Tôi sẽ đến.” “Được, nhưng nhị gia gia đã chuyển sang phòng bệnh thường rồi.

Sau này tôi sẽ gửi tin nhắn cho anh.” “Được.” Cúp điện thoại, trên thực tế, La Thiên không nói với Nghiêm Phong, Trứ Sinh đã nói với anh ta, tình hình hiện tại của Hiên Hiệp Cần cực kỳ khả quan, trạng thái tỉnh dậy bây giờ giống như tạm thời, nên đã được chuyển đến phòng bệnh thường, vì có lẽ ông ấy thực sự không sống được bao lâu nữa.

Nghiêm Phong và Thang Hiên Thanh đang chuẩn bị khởi hành đến bệnh viện.

Nghiêm Phong đang định xuống lầu, Hệ thống ngăn lại: “Chủ nhân, đợi đã.” “Hả?” “Ở trên kệ của tôi, trong hộp thứ ba của hàng đầu tiên có một thiết bị thực tế ảo.

Lấy nó ra, đeo vào người Hiên Hiệp Cần.” Sau đó, Hệ thống kích hoạt bánh xe nhỏ, lăn đến trước mặt Nghiêm Phong, màn hình hiển thị một mã QR.

Nó yêu cầu Nghiêm Phong thanh toán.

Chương 759

“A Bố, ngươi không giúp ta sao?

Đây là giúp đỡ của ngươi sao?” Nghiêm Phong không phải từ chối thanh toán, mà là thực sự nghèo.

“Ta muốn giúp, nhưng không phải không cần trả tiền.

Hơn nữa, ta đâu có nói với chủ nhân là cần tiền để tạo ra thứ này, đúng không?” Hệ thống cho rằng điều đó là đương nhiên.

“Chúng ta đi thôi, Thanh Thanh.” Nghiêm Phong không mua, vì anh ấy cho rằng Thang Hiên Thanh và người yêu của cô ấy chỉ cần gặp mặt, không cần những thứ hoa hòe hoa sói như vậy (trên thực tế, là vì anh ấy không có tiền).

“Chủ nhân, ngài chắc chắn muốn đi như vậy sao?

Thứ này có thể phát huy tác dụng lớn đấy.” “Tác dụng lớn?” “Để cô ấy có một ngày cuối cùng thật đẹp.” Khi Hệ thống nói xong, Nghiêm Phong nhìn đôi mắt đầy mong đợi của Thang Hiên Thanh.

“Ừm, tôi không thể mua.” Nghiêm Phong thực sự không thể chịu được việc bị nhìn như vậy.

Ngoài ra, Hệ thống nói rằng nó sẽ giúp cô ấy có một ngày cuối cùng thật đẹp.

Lời đó vẫn rất đáng tin.

Sau khi quét mã, Nghiêm Phong phát hiện tài khoản của mình thiếu mất một vạn tệ!

“Chết tiệt!

Con ma cà rồng này!

Sao không nói cho tôi biết nó quá đắt!" Lòng Nghiêm Phong đau nhói.

Bây giờ một vạn tệ là một khoản tiền lớn đối với anh ta.

"Chủ nhân đừng hoảng!

Giá này tuyệt đối xứng đáng với thiết bị thực tế ảo đó, tôi vẫn tính giá vốn, nếu không giá sẽ tăng gấp mười lần. ....." Bộ đồ bó sát lần trước không đắt như vậy!

"Có thể chọn thoái hóa (hoàn lại tiền)." Hệ thống cũng không nói nhiều, trực tiếp nói.

"Thôi được rồi.

Tôi mua đấy, chúng ta đi thôi, Thanh Thanh." Mặc dù gọi ông nội Hiên Hiệp Cần và người yêu của anh ấy là Thanh Thanh thì hơi kỳ lạ, nhưng Nghiêm Phong thực sự không thể gọi Thang Hiên Thanh với khuôn mặt trẻ trung của cô ấy là "bà nội" được.

Thang Hiên Thanh không đi theo Nghiêm Phong, mà hỏi Hệ thống: "Tối qua ngươi không nói với tôi là sẽ tặng thứ này miễn phí cho tôi sao?" Đúng vậy, tối qua, Thang Hiên Thanh có chút tuyệt vọng đã nói chuyện với Hệ thống.

Hệ thống không biết tự tin từ đâu ra, và nói cô ấy cứ yên tâm.

Nó đã giới thiệu thiết bị thực tế ảo cho cô ấy, và hướng dẫn cách sử dụng.

Tương tự như thiết bị thực tế ảo trong mật thất trước đó, linh hồn cũng có thể đi vào cảnh thực tế ảo.

Mặc dù Hệ thống không có mắt, nhưng vẫn có thể nhìn bóng lưng Nghiêm Phong nói: "Bởi vì tôi biết chủ nhân sẽ mua, không cần mặc cả." Thang Hiên Thanh không nói nên lời.

Ngoài cửa hàng, Thang Hiên Thanh do dự trước khi ra ngoài, sau đó cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nghiêm Phong quyết định xa xỉ, bắt taxi đến bệnh viện.

Trong xe, Nghiêm Phong hỏi một câu hỏi đã làm anh bối rối bấy lâu.

“Trong phim truyền hình, ma quỷ sợ mặt trời.

Cô có sợ mặt trời không?” “Nói đến ma quỷ, tôi gọi chúng là ác ma.

Bất kể là ác ma hay linh hồn, đều không sợ mặt trời.

Những con ma quỷ sợ mặt trời chỉ là hư cấu.” Ác ma có gây hại cho con người không?

“Thông thường không thể trốn thoát được.

Khi tiến vào địa ngục, mỗi linh hồn mới sẽ có một dấu hiệu linh hồn đặc biệt.

Một khi bỏ trốn, sẽ lập tức bị phát hiện.

Linh hồn đã vào địa ngục, nhanh chóng sẽ sống ra khỏi địa ngục, vì vậy nói chung sẽ không có linh hồn nào dễ dàng rời khỏi địa ngục, ngay cả khi rời đi, cũng phải tránh hệ thống Vô Thường.

Linh hồn trong cửa hàng hẳn là chưa từng đến địa ngục thật sự, nên mới có thể lưu lại trên Trái Đất lâu như vậy.

“Như vậy, Bộ Vô Thường, chẳng lẽ chỉ có Hắc Bạch Vô Thường thôi sao?” “Đương nhiên không phải, để tôi nói.

Ồ, đúng vậy, giống như trên Trái Đất, Hắc Bạch Vô Thường chỉ là lãnh đạo của bộ phận đó, nếu không thế giới có nhiều linh hồn như vậy, chắc chắn sẽ không bận rộn nổi.” Thang Hiên Thanh cảm ơn Nghiêm Phong, cố gắng trả lời tất cả các câu hỏi.

“Cô ấy đảm nhiệm chức vụ gì trong địa ngục?” Nghiêm Phong muốn hỏi nhưng lại ngại.

Chương 760

Từ những gì đã nói trước đó, địa vị của cô ấy trong địa ngục tuyệt đối không thấp.

“Tôi là đệ tử của Mạnh Bà.” “Đệ tử của Mạnh Bà?” “Đúng vậy, vào ngày đầu tiên tôi ở địa ngục, tôi đã sống ở địa ngục.

Mạnh Bà phụ trách ký ức tiền kiếp, mỗi người uống canh Mạnh Bà đều sẽ quên tất cả ký ức tiền kiếp.” “Tôi biết.” Nghiêm Phong không cho rằng những truyền thuyết dân gian hoàn toàn là hư cấu, mà có chút sự thật.

“Vì vậy, lúc ban đầu, tôi nghĩ, nếu tôi có thể trở thành một đệ tử của Mạnh Bà, tôi có thể dạy Tạ Cầm.

Sau khi đầu thai, tôi cũng sẽ đi đầu thai, như vậy tôi có thể ở kiếp sau cùng với người mình yêu.

Tôi đã chờ đợi 70 năm rồi, bây giờ lại có kết quả như thế này. .....” “Haizz.” Nghiêm Phong thở dài, không biết an ủi thế nào.

Tuy nhiên, người tài xế cứ ngoảnh đầu nhìn chiếc xe phía sau trong gương, Nghiêm Phong lẩm bẩm một mình.

Trở về phòng, việc đầu tiên hắn làm là lên mạng đăng tải thông tin về mật thất mới sẽ ra mắt vào ngày mai, rất nhanh đã nhận được phản hồi của mọi người. "Cuối cùng ông chủ cũng cập nhật mật thất mới, tôi đã đợi rất lâu rồi." "Chủ đề lần này là gì?

Có khó không?" "Tôi quan tâm đến giá cả hơn..." Nghiêm Phong thống nhất trả lời: "Tôi tuyệt đối sẽ không để mọi người thất vọng." Có người muốn đặt trước mật thất, nhưng đều bị Nghiêm Phong từ chối.

Vì hắn đã thiết lập một quy tắc mới, đăng ký trên website là vô hiệu!

Trò chơi lần này chỉ có sáu người, cũng chỉ có thể là sáu người.

Còn một nguyên nhân bí mật khác khiến hắn không nhận đặt trước, đó là phòng gian không có giới hạn!

Xử lý xong mọi việc, điện thoại vừa vặn reo lên, Nghiêm Phong bắt máy trả lời vấn đề.

Kẻ bắt cóc tỏ ra vô cùng kiên quyết, nhất trí phủ nhận việc rải máu chó. "A Bố, nếu không phải rải máu chó, thì là ai rải?" "Trước khi bắt đầu mật thất, ta không thể nói cho ký chủ biết, nhưng có một tai họa ngầm đã được dọn dẹp rồi.

Như vậy không tốt sao?" Hệ thống (A Bố) trả lời.

Nghiêm Phong gật gật đầu, đáp: "Cũng được..." Sau khi Hệ thống im lặng một lúc, Nghiêm Phong tưởng nó đã hết chuyện để nói.

Nhưng khi hắn chuẩn bị đi ngủ, giọng nói của Hệ thống lại vang lên trong đầu: "Chẳng lẽ ký chủ không muốn hỏi ta một số vấn đề sao?" Nghiêm Phong bị làm cho mê hoặc, đáp lại: "Ta nên hỏi vấn đề gì?" "Ký chủ, còn nhớ ngày đầu tiên ta đã nói với ngài đừng về nhà không?" Nghiêm Phong ngẫm nghĩ, hình như có chuyện như vậy. "Đêm đó, một trong ba tên bắt cóc đã đứng ở nơi cách cửa hàng không xa.

Nếu không có bộ đồ bó sát kia, cơ thể nhỏ bé của hắn nhất định sẽ bị lạnh cóng." Nghiêm Phong đã quen với sự châm chọc hàng ngày của Hệ thống, đáp trả: "Cho nên ngươi không cho ta đi, là vì sợ ta dính dáng vào rắc rối sao?

Chủ nhân nhà ngươi thật sự không có chút tự mình hiểu lấy nào..." Sau đó cả hai không nói thêm gì nữa.

Mặc dù không thừa nhận, nhưng trong lòng Nghiêm Phong vẫn cảm kích A Bố.

Đương nhiên, Hệ thống cũng biết hắn đang nghĩ gì.

Sau đó, Nghiêm Phong mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau khi mở cửa, người đầu tiên hắn nhìn thấy trước cửa vẫn là cô nàng Thường Kim Phượng kiên định.

Nghiêm Phong vừa thấy cô ta liền đau đầu.

Lần trước cái giá ưu đãi còn chưa dùng hết, xem ra lần này lại không kiếm được tiền từ cô nàng rồi.

Ngoài ra, Nghiêm Phong cũng thành thật nói cho cô biết suy nghĩ trong lòng.

Thường Kim Phượng cười: "Tôi không có ý định dùng cái giá ưu đãi kia." "Vậy chúc cô lần này đào thoát thành công?" Thường Kim Phượng có thể nghe ra Nghiêm Phong nói mát, nhưng không để ý, đều là bạn bè cả, nói đùa là chuyện bình thường.

Lần này chỉ có một mình Thường Kim Phượng đến, gã đầu trọc Hiên Viên Nhất Thư, Tiểu Văn Hòa hay đối tượng tiềm năng của Thường Kim Phượng lần trước đều không có mặt. "Muốn chơi sao?" Nghiêm Phong không hiểu ý cô nàng.

Khi tuyên bố trên mạng tối qua, hắn đã nói rõ ràng muốn chơi mật thất này cần phải có sáu người. "Vô tri, chẳng lẽ anh không biết tôi có uy vọng lớn thế nào trong giới chơi mật thất sao?

Tin hay không tùy anh, tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể lập tức triệu tập đủ năm người?" Khi Thường Kim Phượng nói câu này, trong mắt cô tràn đầy vẻ ngạo mạn. "Cô đang đợi tôi nói tôi không tin sao?

Xin lỗi, tôi tin." Thường Kim Phượng thật sự không biết nên đối đáp thế nào với ông chủ Quách luôn không chơi bài theo lẽ thường này.

Phản ứng của Thường Kim Phượng rất nhanh, ngay cả Nghiêm Phong cũng không ngờ lại có nhiều người muốn chơi mật thất đào thoát đến thế.

Cuối cùng, Thường Kim Phượng lại triệu tập thêm năm người nữa, trừ hai người quen biết ra, đều là dân chơi thứ thiệt.

Trừ Thường Kim Phượng được miễn phí, những người khác đều thanh toán qua điện thoại.

Chương 761

Lần này, chủ đề đắt đỏ hơn, 228 tệ một người và không bao gồm điểm tâm bánh mì.

Mỗi người chỉ được cấp thẻ giảm giá 20% để mua bánh mì, tiêu dùng một lần.

Bất kể mua bao nhiêu bánh mì đều được giảm giá 20%.

Khi tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, bao gồm cả Thường Kim Phượng, tổng cộng có bốn nam hai nữ (đây cũng là sự phối hợp tối ưu mà Nghiêm Phong đề xuất, hai cô gái có quen biết nhau).

Mỗi người đều chỉnh trang lại, chuẩn bị xuất phát, nhìn qua không giống như lần đầu tiên chơi mật thất.

Trước khi vào mật thất, Nghiêm Phong yêu cầu mọi người thông qua kiểm tra an toàn và đeo bịt mắt lên.

Nghiêm Phong vừa dẫn đường, vừa phân tích chủ đề lần này: "Sáu người bạn thân thiết không giấu nhau điều gì, nhưng do một nguyên nhân nào đó, mối quan hệ bắt đầu rạn nứt.

Để hàn gắn vết nứt này, một số người trong nhóm đề nghị cùng nhau đi chơi, nhưng không biết rằng, họ đang từng bước đi vào vực sâu." "Chủ đề kỳ này: 《Phản Bội》, thời gian không giới hạn, xứng đáng với cái giá này.

Sau đó, chủ đề này có điều kiện thông quan ẩn giấu trong trò chơi, những người thành công thông quan có thể nhận được phần thưởng.

Cuối cùng, chúc mọi người chơi game vui vẻ!" Lúc này, giọng nói của Nghiêm Phong đột nhiên dừng lại, Thường Kim Phượng khẽ hỏi: "Có thể tháo bịt mắt xuống chưa?" Không có ai trả lời.

Cô lại hỏi vấn đề tương tự, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Cô cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý thuyết, đồng đội trong nhóm lâm thời vừa thành lập hẳn phải có phản hồi mới đúng!

Xuất phát từ sự tò mò, cô cẩn thận từng li từng tí tháo bịt mắt xuống, phát hiện trước mặt là một mật thất hình vuông rộng ước chừng 10 mét vuông, và trong mật thất chỉ có duy nhất một mình cô! "Những người khác đâu rồi?" Thường Kim Phượng nhìn quanh bốn phía, xác nhận trong phòng không có chỗ giấu người.

Thoạt nhìn, có rất nhiều manh mối.

Cô nhìn thấy trước mặt có một cánh cửa, trên cửa có một ổ khóa mật mã, dường như chỉ cần mở khóa là có thể đi ra ngoài.

Phía sau là một bức tường viết câu chuyện: Tên của cô là Trương Vĩ.

Sáng hôm qua, cô nhận được một bức thư mời không có chữ ký, đại khái sáu người bọn họ nên cùng nhau hóa trang, cho nên có người đã tổ chức chuyến du lịch lần này.

Nhưng khi cô vừa đến biệt thự thì liền chóng mặt hoa mắt, thậm chí không nhìn thấy bất kỳ ai.

Khi tỉnh lại, đã ở trong nơi này rồi.

Giới thiệu thân phận: Là người chính trực nhất trong sáu người, nhưng kể từ sau khi bạn gái Tiểu Hà qua đời, quan hệ của sáu người trở nên căng thẳng, Tiểu Hà có khả năng vì chuyện này mà chia tay với hắn.

Nhưng đừng tưởng rằng cái chết của em gái Tiểu Hà đơn giản như vậy, cô ấy vẫn luôn chịu đựng sự giày vò không đầu không đuôi.

"Một mật thất kiểu cốt truyện sao?" Khi Thường Kim Phượng xem xong phần giới thiệu nhân vật, cô đã hiểu hình thức đào thoát của mật thất lần này.

Cái gọi là đào thoát mật thất dựa trên cốt truyện có nghĩa là khi người chơi tiến vào mật thất, mỗi người đều có vai diễn của riêng mình, nói cách khác, khi tiến vào thì họ không còn là chính mình nữa, phải trở thành một người khác để nhập vai vào câu chuyện của mật thất.

Căn cứ vào suy đoán này, Thường Kim Phượng cho rằng sáu người bọn họ bị phân bố tại các mật thất khác nhau, có lẽ mỗi người một phòng, cũng có thể vài người chung một phòng.

Thường Kim Phượng bắt đầu cẩn thận nhìn quanh, phát hiện trên sàn nhà có hai cái bộ đàm màu đen.

Cô cầm một cái lên xem xét, phát hiện nó giống loại bộ đàm bình thường dùng để liên lạc trong mật thất.

Thẳng thắn mà nói, là loại bộ đàm phổ biến nhất.

Cô ấn nút bộ đàm: "Alo?" Buông nút ra, đợi một lát, không có ai trả lời.

Đang buồn bực, chiếc bộ đàm còn lại trên sàn nhà bỗng phát ra âm thanh. "Này, này, có ai nghe thấy tôi nói không?" Nhưng âm thanh phát ra từ bộ đàm đã bị xử lý qua máy biến âm, không thể phân biệt là nam hay nữ.

Thường Kim Phượng quả đoán cầm bộ đàm lên, dùng giọng nói thật trả lời: "Được rồi, tôi có thể nghe thấy." "Giọng của cô sao thế?

Nghe như đang bật máy biến âm vậy." Nghe xong câu hỏi của đối phương, Thường Kim Phượng hiểu ra, cái giọng kỳ quái này không phải do người, mà là do bộ đàm. "Đối với tôi, giọng của anh cũng

giống như dùng máy biến âm vậy." Điều này chẳng phải có nghĩa là cái bộ đàm này có vấn đề sao? "Tôi cũng nghĩ như vậy." Sau đó Thường Kim Phượng lại buông nút, rồi ấn thêm lần nữa, hỏi một câu khác: "Tiện thể hỏi chút, anh cũng đang ở một mình trong một mật thất sao?" "Đúng là như vậy." Đối phương kỳ quái chỉ trả lời một câu, nhưng chưa bao giờ trả lời vấn đề của Thường Kim Phượng.

Thường Kim Phượng lại hỏi: "Vừa rồi anh không nghe thấy câu hỏi của tôi sao?" "Cô có hỏi gì à?" Giọng trả lời của đối phương vô cùng kinh ngạc, dường như không phải giả vờ chút nào. "Chờ chút, tôi thử lại lần nữa." Thường Kim Phượng buông nút, lại nhanh chóng ấn xuống: "Có thể nghe tôi nói không?" Tiếng nói vừa dứt, người ở đầu bên kia bộ đàm trả lời: "Thử cái gì?" Nghe câu trả lời của hắn, cô đã hiểu ra, cái bộ đàm này là thông tin một chiều, chỉ có một bên có thể chủ động liên hệ với bên kia.

Nói cách khác, chỉ cần luôn ấn giữ nút bộ đàm thì có thể nghe, nhưng một khi buông nút ra rồi ấn lại thì không thể chủ động liên hệ được nữa. "Không có gì, chỉ có một mình anh ở bên kia sao?" Sau khi thông suốt, Thường Kim Phượng không còn dây dưa vấn đề vừa rồi, bắt đầu tìm kiếm manh mối. "Đúng vậy, tôi có một câu đố và tôi đã giải được nó.

Chương 762

Nó bảo tôi hãy truyền tin tức ra ngoài.

Tôi có hai cái bộ đàm, nhưng cái còn lại sau khi tôi nói xong vẫn luôn không có ai trả lời." "Trong phòng tôi cũng có hai cái bộ đàm.

Vừa rồi tôi cũng thử, không ai trả lời tôi.

Nhưng tôi phát hiện chỉ có thể nói chuyện trước khi người kia nói.

Một khi tôi buông tay rồi ấn lại nút, sẽ không nghe thấy được nữa." "Nói cách khác, bộ đàm là một chiều?

Cái bộ đàm còn lại chỉ có thể đợi người khác chủ động liên hệ với tôi?" "Hiện tại xem ra là như vậy." Trả lời xong, Thường Kim Phượng tuy cảm thấy não của người này chuyển số cũng nhanh, nhưng tổng cảm thấy lời nói của hắn có chút kỳ quái, nhất thời cũng không nói ra được kỳ quái ở đâu.

Nhưng Thường Kim Phượng rất nhanh đã có đáp án cho một vấn đề. "Khoan đã, vừa rồi anh không thể liên hệ với cái bộ đàm kia.

Nguyên nhân là gì?" Thường Kim Phượng tuy cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng trước mắt không thảo luận vấn đề này: "Vừa rồi anh nói đã giải được một manh mối.

Manh mối gì?" "Con số 1, tôi không biết truyền cho cô thì có tác dụng gì.

Tôi đã thử nhập vào khóa mật mã bên tôi, nhưng không có tác dụng..." Số 1?

Chẳng lẽ mỗi người đều biết một con số và phải ghép chúng lại thành mật mã sao? "Còn manh mối nào khác không?" Đối phương im lặng một thời gian dài mới trả lời: "Không có." Thấy lâu như vậy mới

hồi âm, Thường Kim Phượng bắt đầu đoán định, người này khẳng định không nói cho cô biết chân tướng, nhất định đang giấu diếm thứ gì đó.

Sau đó, Thường Kim Phượng không trả lời lại nữa.

Căn cứ theo suy luận vừa rồi, cái bộ đàm còn lại chắc cũng có thể liên hệ với một người khác, cho nên cô cầm bộ đàm lên: "Có ai nghe thấy không?" Cô không ngờ lần này sẽ có người trả lời!

Tốc độ phản hồi cực nhanh. "Nghe thấy, nghe thấy!" Người đối diện nghe được giọng Thường Kim Phượng, dường như rất kích động.

Giọng nói trong bộ đàm này vẫn là giọng đã qua xử lý, không khác gì giọng nói vừa liên hệ lúc nãy.

Phát xong câu trả lời, đầu bên kia bộ đàm đột nhiên bị mở ra, sau đó một tờ giấy nhỏ bắn ra.

Thường Kim Phượng nhìn kỹ, thấy trên đó viết: (2) Xin hãy đem con số thứ nhất cùng với số 2 này truyền đi, và đặt số 2 ở vị trí thứ hai của dãy số. "Ừm, trong phòng tôi có một manh mối, là con số 2.

Tôi từ một bộ đàm khác nhận được một con số 1, sau đó tôi sẽ đưa cho anh manh mối là 1 và 2." Thường Kim Phượng lúc đó không biết nên tổ chức ngôn ngữ thế nào, cho nên nói cách nói của mình, không biết đại ca đối diện có thể nghe hiểu hay không. "Cô cũng có hai cái bộ đàm?

Chỗ tôi cũng có, tôi cũng có một con số, là 7." Quả nhiên, trong mật thất còn có mật thất, mỗi người đều ở trong đó, chỉ cần đem con số mà tất cả mọi người đưa ra ghép lại với nhau, là có thể đi ra ngoài.

Nhưng trong một căn phòng bí mật lẽ ra chỉ có hai cái bộ đàm, vậy làm sao tôi có thể lấy được tất cả mật mã đây?

Thường Kim Phượng tiếp tục suy nghĩ việc này.

Cô rút ra kết luận, mỗi căn phòng đều có hai cái bộ đàm, chứng tỏ mỗi căn phòng đều có liên quan với hai căn phòng bí mật khác.

Nói cách khác, những bộ đàm này là mấu chốt để lấy mật mã, bởi vì chúng kết nối tất cả các phòng.

Nếu đoán đúng, người vừa rồi tự nói một mình sau đó tin tức sẽ không ngừng truyền đi cho người ở mỗi phòng.

Sau khi bộ đàm kết nối hết một vòng, Hiện tại chỉ cần ở trong này chờ đợi.

Khi bộ đàm luân chuyển đến vòng thứ hai, bộ đàm sẽ vang lên.

Người vừa rồi nói cho Thường Kim Phượng con số thứ nhất sẽ nói cho cô biết mật mã sáu chữ số hoàn chỉnh.

Đúng vậy.

Nhất định là như thế!

Chỉ cần không có ai gian lận, sáu người bọn họ mới có thể đi ra ngoài!

Thường Kim Phượng vừa chờ đợi mật mã, vừa tiếp tục tìm kiếm bất kỳ manh mối ẩn tàng nào trong phòng.

Đầu tiên, vừa rồi cô nhìn thấy trong một góc không bắt mắt có một cái bình trong suốt, giống như thứ gì đó dạng phun sương.

Thường Kim Phượng cầm lên, vặn nắp ra, ngửi ngửi bên trong, không có bất kỳ mùi gì.

Vặn chặt nắp, phun vào không khí, nhưng vẫn không có biến hóa gì.

Loại bình xịt này khẳng định có ý nghĩa của nó, vậy ý nghĩa là gì

đây?

Tiếp theo, Thường Kim Phượng phun lên tường trắng, nhưng không có biến hóa.

Chương 763

Vốn dĩ, Thường Kim Phượng định phun lên tường vài chữ, nhưng sợ lát nữa có thể sẽ quên mất nội dung trên đó, cho nên tạm thời không phun.

Trong phòng dường như có quá nhiều thứ nhìn một cái là thấy ngay, ngoại trừ công tắc đèn phòng, Thường Kim Phượng gần như không chạm vào bất kỳ thứ gì trông có vẻ hữu dụng.

Không thể tắt đèn trắng trên đỉnh đầu.

Tắt đi rồi mật thất chẳng phải tối thui sao?

Thường Kim Phượng nghĩ vậy.

Lại đi loanh quanh trong phòng một vòng, thật sự cảm thấy chẳng có gì dùng được, cô cầm hai cái bộ đàm, dựa vào cửa ngồi xuống, tiếp tục nhìn phần giới thiệu thân phận trên tường, vừa chờ bộ đàm vang lên.

Trong lòng cô đã nhẩm thuộc lòng thân phận của mình đến năm lần, có thể đọc làu làu, nhưng vẫn chưa nghe thấy bộ đàm có bất kỳ âm thanh nào.

Bộ đàm hỏng rồi sao?

Thường Kim Phượng cầm cái bộ đàm có thể phát tin tức lên: "Này, anh bạn, có thể nghe tôi nói không?" Đầu kia bộ đàm trả lời rất nhanh: "Đúng!

Đúng.

Tôi tưởng cô đã trốn ra ngoài rồi chứ.

Lấy được mật mã rồi à?

Mật mã là gì?" Tôi có thể nghe thấy.

Người ở đầu bên kia bộ đàm đã đoán được phương pháp lấy mật mã. "Tôi thật sự xin lỗi, anh bạn, tôi cũng chưa lấy được mật mã." "Hả?

Nói lại lần nữa xem?" Không biết có phải ảo giác không, nhưng Thường Kim Phượng cảm thấy đối phương có chút tức giận. "Tôi," Thường Kim Phượng dừng lại, "Tôi không biết mật mã." "Thật sự không biết hay là không muốn nói cho tôi?" Người kia trêu chọc. "Ý gì?" Nghe đối phương châm chọc, sự thật là trong lòng Thường Kim Phượng cũng bắt đầu khó chịu, ngữ khí tự nhiên cũng không tốt.

Nghe giọng điệu đáng thương của Thường Kim Phượng, âm thanh đầu bên kia rõ ràng dịu đi: "Ở chỗ cô có vai diễn nào không?" "Có." "Tôi cũng có một cái, nhưng..." "Nhưng?" "Trong chỗ tôi có một manh mối khác..." "Manh mối gì?" Thường Kim Phượng cảm thấy nói chuyện với hắn mệt muốn chết.

Không thể nói hết một lần sao? "Trong sáu người chúng ta có kẻ phản bội..." "Kẻ phản bội?" "Chính người này sẽ ngăn cản chúng ta đào thoát thành công.

Đó hẳn là nhiệm vụ của hắn." "?" Đúng vậy, manh mối nói cho tôi biết, chúng ta có một hoặc nhiều kẻ phản bội. "Manh mối cái rắm." "Cho nên vừa rồi tôi mới hung dữ như vậy, tôi chỉ muốn gài bẫy, nhưng tôi không cho rằng phản ứng vừa rồi của cô giống một kẻ phản bội." Thường Kim Phượng nghe câu này, mặt đỏ lên, cố ý hạ thấp giọng: "Anh biết tôi không phải sao?" Sau đó đối phương không trả lời, tương đương với việc Thường Kim Phượng đang độc thoại.

Trong vài phút tiếp theo, Thường Kim Phượng rơi vào trạng thái tự trách.

Tại sao cái miệng của mình lại rẻ tiền thế này. --- Nghiêm Phong

không ở trên sân cầu, bởi vì việc buôn bán trong tiệm quá hot, hắn cũng không thể cứ nhìn chằm chằm vào màn hình.

Chỉ thỉnh thoảng liếc mắt một cái.

Bất quá, nhìn Thường Kim Phượng lúc này đang ngồi bên cửa, thần tình như đang cảm khái, không biết vừa rồi đã trải qua chuyện gì. "Có khó như vậy sao?" Nghiêm Phong ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trong cửa hàng.

Lúc này, nửa giờ đã trôi qua kể từ khi Thường Kim Phượng tiến vào mật thất.

Dường như vẫn chưa có tiến triển gì.

Nghiêm Phong biết quy tắc trò chơi của căn phòng bí mật này.

Tự nhiên, hắn biết nếu kẻ phản bội trong phòng gian lận, những người khác rất khó thoát khỏi căn phòng bí mật đầu tiên.

Không chỉ kẻ phản bội có thể giở trò, những người khác cũng có thể gian lận.

Không, vai diễn mà Thường Kim Phượng đóng là do Nghiêm Phong đặc ý an bài, bởi vì cô có thể nắm giữ manh mối toàn diện hơn trong vai diễn này, quan trọng nhất là!

Phòng cô đang ở là căn phòng duy nhất trong sáu phòng có thể biết được mật mã hoàn chỉnh mà không cần dùng bộ đàm. *** Ở một diễn biến khác, những ngôi sao trên bầu trời dường như ảm đạm thưa thớt.

Hiên Viên Chấn Linh vốn cho rằng, sau khi Công Tôn Toản bất ngờ tập kích và quân Viên Thiệu bị tiêu diệt ở bờ sông, đã giành được thắng lợi vĩ đại.

Chí ít thì tạm thời đã ổn định được cục diện, trở thành người chiến thắng.

Nhưng cũng không hẳn, ai biết xem chiêm tinh thuật kiểu này! "Bạch tinh ứng với Bạch Đế tượng trưng, đúng vậy, là Thiên tử.

Chương 764

Đem Bạch mã Công Tôn từ bên kia giới thiệu thần la, ở trên liên hợp giết Viên Thiệu.

Nhưng sau khi Bạch mã Công Tôn diệt được Viên Thiệu ở đó, ngay cả Thiên tử cũng không tha..." Lúc này, liên hệ với tình huống ban đầu, cộng thêm chiêm tinh thuật hôm nay, Hiên Viên Chấn Linh phán đoán hình thế.

Cho dù chi tiết có sai lầm, cũng không nên sai quá xa!

Chiêm tinh thuật, Tử Vi lan tràn chuyển động, Hoàng Đế bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hiên Viên Chấn Linh đương nhiên lộ ra nụ cười hả hê.

Không phải trung thần triều đình, mà là di dân nhà họ Viên.

Bởi vì tình huống triều đình thay đổi quá nhiều, không ai sẽ coi ta là một nhân vật nhỏ.

Vậy tại sao không về nghỉ ngơi đi?

Vừa định đi, hắn không khỏi chấn động.

Nhưng lúc này, ngoại trừ những thứ đó, lại không biết vô số quỷ hồn từ đâu chui ra, Hiên Viên Chấn Linh lại bị bao vây.

Lần này, có nhiều quỷ hồn hơn, thậm chí lên đến hàng ngàn, đều là dã quỷ áo quần lam lũ.

Chúng coi Hiên Viên Chấn Linh như một người xa lạ, sự đói khát và tham lam lấp lánh trong mắt.

Không có hương hỏa, cũng không có đức tin làm lương thực tinh thần.

Thứ duy nhất lũ dã quỷ này có thể hưởng thụ là nhục thể sống sờ sờ.

Do đó, việc tế tự quỷ thần ban đầu thông thường dựa trên sự cống hiến sinh vật, được gọi là huyết thực.

Trong cuộc sống trước kia, Hiên Viên Chấn Linh có biết một Lương Vũ Đế, tín ngưỡng tôn giáo, và biến những động vật sống dùng để cúng tế tông đường thái lao thành bột mì.

Khi đó, người ta nói phụ thân không thể ăn máu.

Quả nhiên, triều Lương của Hiên Viên đã tiêu tùng!

Tại điểm này, đám quỷ hồn này hiển nhiên coi Hiên Viên Chấn Linh là đối tượng huyết thực!

Thấy vậy, Hiên Viên Chấn Linh không khỏi cười lạnh: "Muốn ăn máu trên người ta sao?" Đám dã quỷ này không có quỷ hồn nào đặc biệt lớn.

Tự nhiên, sẽ không có ai trả lời Hiên Viên Chấn Linh, thậm chí đoán chừng mấy con cũng không thể lý giải nổi.

Chỉ thấy ánh mắt nhìn Hiên Viên Chấn Linh ngày càng trở nên tham lam.

Hiên Viên Chấn Linh là một tu sĩ, có một loại hào quang khiến đám quỷ hồn sợ hãi.

Nhưng mà, có quá nhiều dã quỷ, ồ ạt áp bách ánh sáng, đám quỷ kia giờ phút này đang rục rịch, Hiên Viên Chấn Linh gần như bị lờ đi!

Nghe thấy càng nhiều tiếng khà khà, không biết từ đâu chui ra những cái xác thối rữa.

Mấy cái xác lảo đảo, bị ép buộc đi về phía Hiên Viên Chấn Linh.

Hiên Viên Chấn Linh không khỏi nín thở, nhíu mày.

Hắn lấy ra Xà Phiên, nhẹ nhàng lay động.

Lập tức tử khí nồng nặc bị sinh sinh tách khỏi đám thịt thối, thịt thối biến thành những cái xác thực sự thối rữa, ngã xuống đất không thể động đậy nữa!

Loại xác sống này gần như là loại dễ đối phó nhất trong các loại cương thi.

Tuy nhiên, do nhiều nguyên nhân, tinh thần tàn dư không thể rời khỏi cơ thể, biến thành hành thi tẩu nhục.

Cho dù không ai đưa ra lý do, cũng chỉ cần vài ngày để suy nghĩ.

Cùng với việc thi thể hoàn toàn thối rữa, linh hồn tàn dư chỉ có thể tiêu tán.

Tuy nhiên, loại thịt thối này đối với Hiên Viên Chấn Linh thì dễ giải quyết, nhưng đối với người bình thường, tự nhiên là nguy hiểm. "Phía trước hai bên đang giao chiến.

Nếu ta tiến lên, ta sẽ đi vào chiến trường..." Hiên Viên Chấn Linh nghĩ.

Cách xa như vậy, người bình thường không có năng lực nhìn thấy khí, tự nhiên mấy cái cũng không nhìn thấy.

Nhưng đêm đó Hiên Viên Chấn Linh ra tay, Nam Cung Phúc lập tức tin tưởng lời Hiên Viên Chấn Linh.

Sau khi cân nhắc, hắn nói: "Vậy chúng ta đi đường vòng!" Hiên Viên Chấn Linh không nói gì.

Tiếp tục nhìn không khí, nhìn phương hướng.

Chiến trường dường như ở hướng Lương Châu.

Chương 765

Không biết cuộc chiến tranh này có lan đến huyện Mễ hay không.

Không biết, trận chiến tranh này, là hai thế lực nào đang giao chiến?

Một trận mưa máu thật sự rơi xuống, nguy hiểm đột ngột khiến Hiên Viên Chấn Linh trong lòng chấn động, né tránh huyết vũ.

Tuy nhiên, huyết vũ biến thành một mũi tên nhọn, đâm bị thương Hiên Viên Chấn Linh.

Hiên Viên Chấn Linh nhướng mày, một đạo kim quang xuất hiện xung quanh, ngăn cản mũi tên.

Dù vậy, cũng hơi chấn động thần thất của Hiên Viên Chấn Linh. "Thật kịch liệt, thật kịch liệt.

Một chút huyết sát lại có sức mạnh như vậy..." Hiên Viên Chấn Linh trong lòng có chút kinh ngạc, tuyệt đối không phải những trận chiến đấu mà hắn từng trải qua, có lẽ là một cuộc chiến tranh thực sự! "Ta có nên đi xem một chút không..." Mặc dù Hiên Viên Chấn Linh biết ý nghĩ này có chút chí mạng, nhưng một loại tò mò mãnh liệt khiến hắn không thể kháng cự, kiên trì muốn xem.

Xem xem chiến tranh thực sự trông như thế nào, huyết sát trên chiến trường thực sự nên có dáng vẻ gì?

Nghĩ vậy, Hiên Viên Chấn Linh không khỏi tăng nhanh bước chân, đi về hướng ngược lại.

Sự tò mò giết chết con mèo, biết là tử vong, Hiên Viên Chấn Linh sẽ chết sao?

Bản năng tự nhiên đang liều mạng thúc giục hãy đi về hướng

ngược lại! "Ta muốn đi tứ phía xem sao..." Hiên Viên Chấn Linh nói.

Sáu con quỷ khổng lồ.

Cả đội ngũ đều dưới sự chỉ huy của Hiên Viên Chấn Linh, đi đường vòng thật xa tránh chiến trường để tiếp tục tiến lên.

Điều này khiến Hiên Viên Chấn Linh nhìn thấy một trong những ưu điểm của Nam Cung phụ.

Tuy rằng không có năng lực, nhưng có thể nghe theo ý kiến của Hiên Viên Chấn Linh, không hống hách.

Đương nhiên, càng có khả năng là do hoàn cảnh hiện tại tạo thành.

Lúc này, Nam Cung cục trưởng đang ở trong một loại trạng thái không biết làm sao, có thể tin ai đây?

Xem xem ai là người tốt trong lúc hoạn nạn.

Trong nghịch cảnh mới nhìn thấu bộ mặt thật của một con người!

Đi dạo không đến nửa ngày, đã thấy dấu vết chiến tranh.

Vô số thi thể binh lính và ngựa chết chưa được dọn dẹp sạch sẽ.

Từ những bộ quần áo này, Hiên Viên Chấn Linh nhận ra một số Vũ Lâm quân của triều đình và kỵ binh biên giới.

Còn phía bên kia giao chiến, mặc khôi giáp màu lam, lại không biết là dị năng giả bên nào!

Từ trên chiến trường nhìn lại, dường như là một trận đánh chặn.

Bắt đầu, kỵ binh biên giới biểu hiện ra trạng thái phòng ngự, đối mặt với sự tấn công của binh sĩ giáp lục, hiển nhiên chịu thất bại to lớn.

Xem ra binh mã triều đình một đường thua chạy.

Hiên Viên Chấn Linh lắc đầu.

Xem ra những ngày tháng của Bạch Mã Công Tôn gia không tốt lắm.

Ở giữa là một vùng đồng bằng phẳng lì, một bình nguyên không có nguy hiểm.

Chỉ có Thiên Hà nguy tại đán tịch, thủ hộ lấy Tam Châu.

Một khi vượt qua Thiên Hà, sẽ tiến vào đất Tam Châu! "Nhiều thi thể như vậy không được dọn dẹp.

Nếu thối rữa, thậm chí sẽ truyền bá dịch bệnh..." Nghĩ đến đây, Hiên Viên Chấn Linh bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất hạnh thay, sau khi Hiên Viên Chấn Linh ý đồ khảo nghiệm sức mạnh của những con quỷ khổng lồ kia, trong lòng đã hiểu rõ một điểm.

Nếu không làm, sẽ phải lùi lại hai bước.

Khi quỷ phù của Doãn Băng xuất hiện, liền thả ra quỷ binh.

Trong nháy mắt vô số mũi tên bắn tới!

Hai ngàn quỷ binh, chẳng lẽ bảy tám con cự quỷ có thể chống đỡ được sao?

Chương 766

Trong nháy mắt, tên bắn vào cơ thể như con nhím, khiến những con u linh khổng lồ vốn có làn da thô ráp cũng phải sợ hãi.

Trong tình huống này, mấy con đều sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

Đột nhiên, ở phía trước, vô số khí xoay tròn, xuất hiện một mảng tối đen, giống như cánh cửa lớn thông đến vực sâu đen tối chưa biết.

Đột nhiên, những con quỷ khổng lồ kia chạy trốn vào cái cổng truyền tống đó, biến mất tăm mất tích. "Hả, giống như Quỷ Môn Quan?" Hiên Viên Chấn Linh giật mình, nhưng không đuổi theo những con u linh khổng lồ đó.

Tuy rằng có thể đánh bại những con u linh vĩ đại này, đối phương hiển nhiên thuộc về một thế lực lớn nào đó.

Hiên Viên Chấn Linh vạn nhất lỗ mãng truy kích, bị viện binh của người ta đón đầu thì không tốt.

Bất kể lớn mạnh thế nào, hắn chỉ là một kẻ cô độc!

Thu hồi đám quỷ binh, ánh mắt Hiên Viên Chấn Linh rơi vào trên người hai tên quỷ lại.

Vừa rồi, hai tên quỷ này định bỏ trốn, nhưng bọn hắn không ngờ chiến đấu sẽ kết thúc nhanh như vậy.

Vẻn vẹn mấy cái, Hiên Viên Chấn Linh đã đánh chạy những con quỷ khổng lồ kia, trước khi kịp đi xa, đã bị Hiên Viên Chấn Linh nhìn chằm chằm.

Đột nhiên, hai tên bắt quỷ nhân có một loại cảm giác bị thiên địch nhìn chằm chằm, da đầu tê dại, không dám động đậy.

Chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Chấn Linh lấy ra một bản in Hiên Viên đại phúc (Xà Phiên), thu lấy tất cả quỷ hồn trên chiến trường.

Hai tên quỷ lại đều sợ hãi.

Vừa rồi, cảnh tượng Hiên Viên Chấn Linh dễ dàng bắt giữ những con quỷ khổng lồ kia, đã làm chúng chấn động.

Giờ phút này, thấy Hiên Viên Chấn Linh lấy ra một món pháp bảo, mang đi hàng trăm chiến hồn trên chiến trường, thậm chí nhận định Hiên Viên Chấn Linh có pháp lực cao cường.

Chúng lo lắng Hiên Viên Chấn Linh sẽ không thuận mắt, sẽ không để cho bọn chúng đi.

Giờ khắc này là chân thực nhất.

Chúng hy vọng Hiên Viên Chấn Linh căn bản không quan tâm đến bọn chúng, cũng không quan tâm đến những đứa trẻ như bọn chúng.

Hoặc là trực tiếp coi như cái rắm, để cho bọn chúng đi!

Hiên Viên Chấn Linh sau khi thu hồi những tinh thần chiến quỷ binh sĩ này, nhàn nhạt hỏi: "Hai ngươi một câu cũng không nói, là có ý kiến với ta sao?" Hai tên quỷ lại khóc tang mặt, thậm chí không dám. "Sợ hãi không hài lòng?" Hai con quỷ phịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi: "Không dám, tuyệt đối không dám!" "Để ta hỏi trước, là người của ai?" "Chúng tôi thuộc trướng Mục Nghiệp, là thủ hạ của tướng quân Hầu Dật Chí." "Liên Mục, kỵ tướng Hầu Dật Chí hử?" Hiên Viên Chấn Linh lẩm bẩm, lại là một cái tên chưa từng nghe qua.

Bọn chúng vốn tưởng rằng cái tên Hầu Dật Chí sẽ dọa được Hiên Viên Chấn Linh, nhưng không ngờ Hiên Viên Chấn Linh dường như chưa từng nghe nói đến Hầu Dật Chí.

Hai tên u linh than thở Hiên Viên Chấn Linh đến từ đâu, nhưng

bọn hắn oán thanh tái đạo.

Bọn hắn chỉ có thể nói: "Gia chủ Mục Dương của chúng tôi là một trong mười tám lộ chư hầu Hiên Viên phản đối Công Tôn Thắng trên thế giới.

Nổi tiếng trên đời.

Hiện tại lãnh đạo một đội quân vĩ đại, thắng được ba cuộc chiến tranh.

Hiện tại đội ngũ đã đạt đến bến đò Lý Độ, tùy thời chuẩn bị qua sông.

Công Tôn Hòa Thanh quân trắc, gia chủ Mục Nghiệp của chúng tôi là đại thành trọng kiến anh hùng nhất!" "A, vậy sao?" Mấy kẻ thu thập quỷ hồn hưng phấn, bị lời nói băng lãnh của Hiên Viên Chấn Linh đánh gãy.

Bọn hắn lập tức bình tĩnh lại, và lập tức tiếp tục kể.

Hiên Viên Chấn Linh nghĩ, vậy thì hiện tại Hầu Dật Chí liên quân đang tác chiến với Hoàng Đế ở đây sao?

Không phải có mười tám lộ chư hầu công đánh Công Tôn sao, vì sao chỉ có cái Liên Mục bị đại sát tử rồi?

Những người khác đang làm gì?

Hiên Viên Chấn Linh đối với vận mệnh của Hầu Dật Chí không lạc quan, nhưng không đi chú ý, hỏi: "Những con quỷ khổng lồ kia là gì?" "Gia chủ không biết, những con cự quỷ kia rất thần bí, chuyên bắt quỷ..." Lời còn chưa dứt, Hiên Viên Chấn Linh cười lạnh lùng hỏi: "Thật sự không biết sao?" Tên quỷ lập tức thay đổi phương thức nói chuyện: "Hạ cấp viên tự hồ biết một chút, dường như có liên quan với Hoàng Đế bệ hạ." "Đế?" Câu trả lời ngoài dự liệu này khiến Hiên Viên Chấn Linh thường hoài nghi. "Đúng vậy, nghe nói Đế thấy trên

thế giới có lượng lớn quỷ hồn, có hại đối với thế giới.

Ngài dùng vô biên pháp lực mở ra Minh giới, dựa vào quỷ hồn sinh tồn, đem phân chia ra.

Từ đó về sau, người và quỷ không còn phạm tội với nhau nữa!

Tuy nhiên, sau đó Đế đột nhiên biến mất, Trần tại Hà Lý bị tiêu diệt.

Doãn thế giới sáng lập được một nửa thì bị phế bỏ.

Nhưng thông thường sẽ có đại quỷ hồn.

Nghe nói là bộ hạ của Đế đào tẩu khỏi Minh giới." Lời của tên thu thập quỷ hồn còn chưa nói hết, Hiên Viên Chấn Linh lập tức giống như bị rất nhiều lôi điện đánh trúng, rất nhiều sự tình không rõ ràng đột nhiên kết thúc.

Chương 767

Rốt cuộc cũng biết Hà Lý Trần và các đại thần thủ hạ của Đế đang làm gì trên ngọn núi Phổ Thông Thiện rồi. "Nguyên lai, Đế muốn tại Phổ Thông Thiện khai mở Minh giới.

Đúng vậy, Phổ Thông Thiện là một trong những ngọn núi danh tiếng cổ đại.

Chỉ là, e rằng không chỉ có một ngọn núi Phổ Thông.

Nếu thật sự mở ra Ân thế giới, e rằng cần tất cả danh sơn đại xuyên trên thế giới tham dự.

Thảo nào Hà Lý Trần lại bị tiêu diệt, Đế lại không thấy đâu.

Đang hạ phàm sao?

Hễ, đại đa số kẻ giả thần giả quỷ đều không có kết cục tốt..." "?" Hiên Viên Chấn Linh lẩm bẩm, khiến quỷ lại tưởng rằng Hiên Viên Chấn Linh đang nói chuyện với hắn, nhưng nghe không rõ, cho nên nhịn không được hỏi.

Sắc mặt Hiên Viên Chấn Linh trở nên lạnh lùng, nói: "Ngươi đi chết đi!" Tùy theo Xà Phiên vung lên, đột nhiên một luồng khí đen duỗi ra, hai tên quỷ lại bị kéo vào trong Xà Phiên, trong nháy mắt bị Xà linh thôn phệ. "Nơi này không nên ở lâu, ta tốt nhất nên rời đi trước.

Về phần bước tiếp theo đi nơi nào, phải xem xét kỹ đã..." Nghĩ vậy, hắn học được thuật ẩn thân.

Vô luận như thế nào, những tinh thần chiến quỷ binh sĩ này không thể thả ra!

Lặng lẽ trở về trong đội ngũ, cả đội ngũ đều đang truyền tin tức,

không có ai biết Hiên Viên Chấn Linh đã lặng lẽ đi ra ngoài, và xảy ra chiến tranh với một số lệ quỷ, quỷ ốc...

Hiên Viên Chấn Linh không biết lúc này Công Hộ đang ở chỗ Nam Cung Quang Hương than thở: "Muốn Hiên Viên ở đây thì tốt rồi..." Hiên Viên trong miệng hắn khẳng định không phải ai khác, chính là Hiên Viên Chấn Linh.

Tại trấn Nam Cung Quang, thần ham cũng không nhỏ, đầu nhập tinh thần cảnh quan tự nhiên lớn, giống như một cái thị trấn nhỏ.

Nếu là một ngày bình tĩnh, mọi thứ trong này đương nhiên đều gọn gàng ngăn nắp.

Loại cầu thể này gọi là Nguyệt Châu, bên trong chứa đựng Nguyệt Hoa thuần tịnh.

Đối với việc tu hành bên ngoài và tu luyện giả, đối với việc tẩm bổ nguyên thần đều có lợi ích rất lớn.

Hiên Viên Chấn Linh vung tay lên, cười nói: "Đem cái này cho Tiểu Bạch và những người khác.

Mấy hạt châu này hiện tại đối với ta không có tác dụng lớn lắm!" Đích xác, hiện tại Hiên Viên Chấn Linh, khó dùng một chút nhật nguyệt tinh hoa để điều hòa và tẩm bổ nguyên thần.

Ngược lại, dùng để luyện Thái Kiếm và Trảm Yêu Kiếm thì có một số công dụng!

Càng không cần phải nói, Hiên Viên Chấn Linh không chỉ bị ba khỏa tinh bao quanh.

Tuy rằng pháp thế giới nghèo nàn, nhưng có cả công ty Thái Thản làm hậu thuẫn, công ty này vì thu thập tài nguyên trồng trọt, nhưng cũng có thể khiến Hiên Viên Chấn Linh giàu có hơn đa số người trong nghề. "Không cần cảm ơn Hiên Viên!" Công Hộ hét lớn.

Ba con hồ ly nhỏ vừa thông minh lại đáng yêu.

Hiên Viên Chấn Linh hỏi: "Công Hộ, ta nghe nói ngươi ở trong đó gặp đại phiền toái, là thật sao?" Khi Hiên Viên Chấn Linh hỏi vấn đề này, Công Hộ không khỏi thở dài, nói: "Sự thật là, không phải là một phiền toái, có lẽ là một cơ hội.

Chỉ là haizz..." Thở dài, nhưng đừng quên đưa Hiên Viên Chấn Linh đi đến đạo trường.

Đi được vài bước, Công Hộ đột nhiên phản ứng, trợn to mắt quay đầu nhìn Hiên Viên Chấn Linh, "Hiên Viên quân, tu luyện đến cảnh giới Xuất Khiếu rồi sao?" Bởi vì nguyên thần Hiên Viên Chấn Linh giống như một người xa lạ, gần như không nhìn ra kinh nghiệm nguyên thần xuất khiếu.

Công Hộ trực tiếp đưa Hiên Viên Chấn Linh vào đạo trường mới ý thức được một điểm.

Chỉ khi rùng mình phát hiện không đúng, huyết nhục chi khu sao có thể tiến vào đạo trường hư ảo?

Vì sao ta lại hỏi.

Bởi vì chỉ có thần ẩn, nguyên thần ngưng kết hơn 100 bàng ngự vật, cũng không yếu hơn nhục thể, trông sẽ giống như một người xa lạ.

Công Hộ cũng là thượng đế thân chi.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, dường như ở biên duyên nguyên thần, vẫn có một số thứ mơ hồ, vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy lực lượng Hiên Viên có thể lăng trấn, trông gần như giống một người thực sự.

Về phần ba con hồ ly nhỏ kia, tuy rằng trông giống như những đứa trẻ xinh đẹp được điêu khắc bằng phấn và ngọc thạch, nhưng

dường như bị một loại ánh sáng mông lung bao phủ, trong đó có chút không chân thực!

Hiên Viên Chấn Linh cười nói, "Chỉ là một cơ hội may mắn!" Công Hộ: "Không còn là một vị thần phổ thông nữa, đã lớn hơn ta một chút rồi." Lại không biết, Hiên Viên Chấn Linh rốt cuộc là thần ở đâu, hiển nhiên là một thần chủ nhân!

Đương nhiên, Hiên Viên Chấn Linh không có ý tứ giấu giếm, chỉ là xin lỗi, không cần thiết phải khoác lác.

Dù vậy, Công Hộ than rằng: "Khi ta mới gặp Hiên Viên quân, ngài còn đang tu tập khí.

Nhưng ba năm sau, Hiên Viên đã vượt qua ta.

Cá nhân tu đạo còn tốt hơn ta, huống chi, khi ta thực tiễn những dị chất thực tiễn này, tất cả đều quyết định bởi ta..." Công Hộ vẫn tốt, bởi vì khi còn trẻ thường nghe lén các học giả Nho gia giảng bài, học được chân lý.

Vẻn vẹn mấy chục năm thời gian, đã luyện được trạng thái hiện tại.

Chương 768

Những kẻ đồng luyến giả bình thường kia, ví dụ như những kẻ bị Hiên Viên Chấn Linh giết chết, đoán chừng phải tu luyện mấy trăm năm, mới có khả năng xuất khiếu. "Công Hộ yên tâm, lần này ta nhận được sự đề cử của đội trưởng Phục Linh Nam Cung, cũng sẽ tiếp nhận chức vụ đội trưởng Cổ Linh.

Lần này, hãy để Tiểu Bạch tam đi theo ta đi!" *** "Đi xem cái nút bấm tầng ba trong thang máy.

Có thể ấn không?" Thường Kim Phượng vừa nói vừa nhảy xuống giường, nhìn Diệp Dĩnh mở màn hình máy tính dưới giường La Khắc Đào, nhưng giao diện dừng lại ở giai đoạn nhập mật mã.

Thế là cô dừng lại hỏi Diệp Dĩnh: "Vừa rồi đã mở máy tính chưa?" Diệp Dĩnh lắc đầu, trả lời: "Tôi chưa tìm thấy mật mã." Kỳ lạ là, cả ký túc xá chỉ có một cái máy tính dưới giường La Khắc Đào.

Lúc này Thường Kim Phượng cũng không vội đi thang máy, chào hỏi những người khác cùng đi tìm mật mã, nhưng tìm một hồi cũng không tìm thấy.

Thường Kim Phượng cảm thấy kỳ lạ.

Theo trình tự đào thoát mật thất bình thường, trong phòng hẳn là phải có manh mối mật mã máy tính, nhưng cả ký túc xá lớn như vậy, tất cả những nơi nên tìm đều đã tìm, nhưng không phát hiện được gì.

Mao Tuyền, vừa rồi thật sự đã tìm manh mối mật mã trên giường của hắn chưa?

Thường Kim Phượng nảy sinh nghi ngờ đối với Mao Tuyền. "Tuyệt đối không có!

Manh mối trên giường Phí Nghĩa cũng đáng thương, căn bản không có bao nhiêu manh mối hữu dụng." Mao Tuyền duỗi ra bốn ngón tay, chỉ lên trần nhà nói.

Cho nên Thường Kim Phượng suy đoán, nếu Mao Tuyền nói thật, vậy thì thiết trí của cả mật thất này tương đối hợp lý.

Vì sao?

Bởi vì bắt đầu từ phòng đơn, chỉ có ba người có thể rời khỏi phòng bí mật, tức là Trương Vĩ, Mao Tuyền và một người ở phòng thứ sáu, cho nên trong ký túc xá này chỉ có thông tin cụ thể của ba người.

Thường Kim Phượng có thể bởi vì trên giường Phí Nghĩa không tìm thấy bất kỳ thông tin cụ thể nào về hắn, cho nên mật thất này hẳn là thiết lập như vậy.

Nếu đoán không sai, tất cả nội dung cụ thể của Phí Nghĩa đều nằm ở căn phòng đầu tiên hắn ở.

La Khắc Đào hẳn là người ở phòng thứ sáu, trong phòng hắn lấy được mật mã máy tính, nội dung trong máy tính hẳn là về La Khắc Đào.

Nhưng điều khiến Thường Kim Phượng mãi không thông là, vì sao La Khắc Đào vẫn chưa đi ra?

Nghĩ tới đây, Thường Kim Phượng cảm thấy tiết tấu cuộc thi hiện tại quá chậm, cho nên không thể không tìm chút niềm vui. "Diệp Liên Doanh." Thường Kim Phượng gọi cô. "Sao cơ?" Đột nhiên bị gọi tên, không biết vì sao trong lòng Diệp Dĩnh đột nhiên hoảng hốt. "Vừa rồi không phải đã tìm được chìa khóa sao?

Đưa cho tôi, để cho người ta ra ngoài trước." Thường Kim Phượng đi lại gần, mắt không chớp nhìn chằm chằm cô. "Sinh ra đã

thế à?" Diệp Dĩnh bất mãn với ánh mắt của Thường Kim Phượng, sau đó từ trong túi lấy ra chìa khóa ném cho Thường Kim Phượng: "Tôi không biết ai ra trước, nhưng hiện tại tôi xuống, trong lòng tôi có quỷ sao?" Thường Kim Phượng chộp lấy chìa khóa, dùng âm thanh cực thấp mà mỗi người đều có thể nghe thấy: "Bởi vì, hiện tại, tôi đã xác định được kẻ phản bội đầu tiên.

Đương nhiên, trong bốn người chúng ta, tôi nhất định phải lựa chọn để người ra ngoài, thu hoạch thêm nhiều manh mối." Từ đó về sau, Thường Kim Phượng cũng đặc biệt chú ý biểu cảm của ba người kia, nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

Biểu cảm của cả ba bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Thường Kim Phượng tưởng rằng ba người bọn họ đang giả vờ.

Sau khi cầm chìa khóa, cô rảo bước đi về phía thang máy.

Khi đi ngang qua Tiểu Hà, cô nói nhỏ với cô ấy: "Cô không phải kẻ phản bội." "Tôi cũng xuống." Tiểu Hà liền đi theo sau lưng Thường Kim Phượng.

Diệp Dĩnh thậm chí vội vàng đi theo, Mao Tuyền cũng xuống, cho nên tự nhiên cũng đi theo.

Không phải do Mao Tuyền viết, là để người chơi dễ hiểu bức ảnh hơn.

Căn cứ vào chú giải trên ảnh, đích xác, bao gồm cả Mao Tuyền trong đó, bốn người đang vây quanh một cái bàn uống cà phê.

Diệp Liên Doanh cũng nhìn xem, thấy Thường Kim Phượng sau khi xem xong bức ảnh thì nhìn chằm chằm Mao Tuyền, bèn nói: "Thật sự không biết em gái Tiểu Hà chết lúc nào sao?

Tôi đều biết." Sau đó, Công Bộ và Phí Nghĩa Học cũng gật đầu đồng ý với lời của Diệp Dĩnh. "Tôi thật sự không biết!

Vì sao phải lừa gạt chứ?" Thường Kim Phượng trong lòng thật uất ức.

Vì sao cô lại không biết chuyện này?

Người thiết kế mật thất quên viết rồi sao?

Tên khốn Khiếp Nguyên kia.

Lúc này, Khiếp Nguyên ở ngoài mật thất cười lạnh nói: "Nhìn xem em gái nhỏ kia đang nhìn soái ca kìa." "Chủ nhân, đừng sống trong mộng nữa..." "Cho nên, cả ba đều có hiềm nghi." Mao Tuyền nói, cho dù hai người kia đều bị đắc tội, nhưng hắn không sợ đắc tội.

Từ khoảnh khắc lấy ra bức ảnh kia, đã định trước kết quả như vậy.

Chương 769

"Chẳng lẽ anh không có hiềm nghi sao?

Đừng quên, anh là tên biến thái cuồng theo dõi." Phí Nghĩa nghe xong liền trực tiếp đáp trả. "Đúng vậy, tin tức trên điện thoại không hiện ra.

Theo dõi.

Khi cô ấy đi đến quán cà phê, anh không chỉ đi theo, còn chụp ảnh, rửa ảnh.

Anh làm như vậy để làm gì?

Không có gì đáng ngờ sao?" Hiện tại, Thường Kim Phượng và Phí Nghĩa đang cùng một trận doanh, cho nên nói giúp là tự nhiên. "Tôi sẽ nói cho các người biết.

Tôi vĩnh viễn sẽ không trở thành kẻ phản bội.

Tin hay không tùy các người, phản chính có thể tiếp tục kiểm tra.

Khi bước ra khỏi mật thất, các người sẽ biết.

Đến lúc đó, sẽ bị ăn đòn đấy." Mao Tuyền cũng không biết vừa rồi có phải bị hơi thở của Thường Kim Phượng kích thích hay không.

Hiện tại trong lưới có một số cá chết. "Được rồi, được rồi, trước khi bước ra khỏi mật thất, chúng ta đều có khả năng là kẻ phản bội, cãi nhau như vậy có ý nghĩa gì?

Hiện tại quan trọng nhất là tìm phương pháp đi ra khỏi phòng này." Tiểu Hà thấy cãi nhau, bèn đánh trống lảng chuyển sự chú ý của bọn họ. "Nhưng mà," Diệp Dĩnh nói với Tiểu Hà, "Hiện tại chúng ta thiếu một người, không đi cứu sao?" "Chúng ta đi cứu người cũng

không có chìa khóa?

Làm sao cứu?" Mao Tuyền cũng tiếp lời Diệp Dĩnh. "Sợ là mọi người chưa quên.

Trước đó có người đã mở cửa phòng cho Tiểu Hạ.

Nói cách khác, người đó có thể tự do ra vào phòng.

Hiện tại vấn đề không phải là nhìn tôi, không phải tôi.

Tôi không thấy hắn." Thường Kim Phượng đi về phía giường Trương Vĩ, nói.

Cô cố ý, bởi vì không biết Mao Tuyền thật sự quên lời Tiểu Hà nói, hay là giả vờ quên. "Đúng ha!" Mao Tuyền tay phải đấm vào lòng bàn tay trái, một bộ dạng vừa mới nhớ ra. "Còn nữa, vì sao cô nói dối?" Trước giường Trương Vĩ, Thường Kim Phượng đột nhiên xoay người chỉ vào Diệp Dĩnh. "Tôi?" Diệp Dĩnh ngơ ngác chỉ vào mình. "Tôi nói dối cái gì?" Đã mọi người đều bắt đầu ngửa bài, Thường Kim Phượng cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu diếm, bèn đưa ra suy luận lúc trước. "Khi tôi và Mao Tuyền đang tìm manh mối trong này, cô cũng đang tìm manh mối phải không?" Trước khi suy luận, nhất định phải hỏi một số vấn đề. "Đúng." Diệp Liên Doanh đáp, không biết dụng ý câu hỏi của Thường Kim Phượng là gì. "Kỳ thật, La Khắc Đào đã giúp tôi mở cửa.

Hắn nói cho tôi biết hắn là kẻ phản bội.

Là đồng đội của tôi.

Bảo tôi giúp hắn thu thập tin tức và ẩn giấu thân phận." Tiểu Hà nói. "Có đạo lý đấy.

Ví dụ như, tôi không phải đồng đội.

Hắn có thể cứu tôi..." "Cho nên, tôi vẫn luôn cho rằng tôi là kẻ

phản bội." Nguyên lai, La Khắc Đào vì nguyên nhân này mới để Tiểu Hà đi ra. "Vậy vì sao cô thay đổi chủ ý?" Thường Kim Phượng hỏi. "Bởi vì tôi cảm thấy thế.

Tôi không thích..." Sự thật là, Tiểu Hà không rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng chỉ cảm thấy mình không phải kẻ phản bội. "Cô không nói cho ai biết về căn phòng của mình sao?" Thường Kim Phượng vô cùng kinh ngạc. "Tôi nhắc nhở mơ hồ.

Chương 770

Cho phép tôi phán đoán xem tôi có phải là kẻ phản bội hay không." "Sao cô không nói cho tôi biết tin tức bối cảnh của mình, để chúng ta đều nghe thử xem, cô có phải kẻ phản bội không?" Phí Nghĩa kiến nghị như vậy.

Thường Kim Phượng nhìn bộ dạng do dự của Tiểu Hà, nói: "Tiểu Hà, ngốc sao?

Trong này có thể có kẻ phản bội khác!" "Đúng vậy!" Nói xong, Phí Nghĩa lần lượt nhìn thoáng qua Mao Tuyền và Thường Kim Phượng. "Hiện tại quan trọng nhất là tìm một lối ra, huynh đệ.

Chúng ta trước tiên đem chuyện kẻ phản bội để sang một bên, được không?" Thường Kim Phượng cảm thấy ở trong này ngây người lâu như vậy là không đúng, không tìm được bất kỳ manh mối nào để đi ra ngoài.

Mao Tuyền đi lên phía trước, dùng tay gõ gõ cửa sổ.

Là thủy tinh, hình như có thể đập vỡ. "Nếu không, để tôi thử đập vỡ thủy tinh?" Mao Tuyền thăm dò hỏi mọi người.

Tôi muốn đập cái búa vào đầu anh thì có!

Thường Kim Phượng trong lòng mặc niệm xong, hỏi, "Chưa chơi mật thất đào thoát bao giờ à?

Anh không biết chúng ta có thể phá hoại đạo cụ trong thất hay không sao?" "Mọi chuyện đều có khả năng." Mao Tuyền cũng biết lời vừa rồi có chút buồn cười, cho nên đành phải xấu hổ cười cười.

Sau khi gạt bỏ chủ ý đập cửa sổ của Mao Tuyền, Thường Kim Phượng đi đến hai cái giường chưa tìm để tìm manh mối.

Cô đã xem qua, không có manh mối giá trị nào.

Tuy rằng Mao Tuyền nói như vậy, nhưng Thường Kim Phượng quyết định đích thân đi tìm.

Giường Mao Tuyền thật sự không có gì đặc biệt.

Giống hệt các giường khác.

Điểm duy nhất khác biệt là, trên gối đầu có một cái khăn lông. "Đang giấu diếm gì sao?

Vì sao trên giường Trương Vĩ đều không có?

Quá bình thường rồi." Thường Kim Phượng xem xong lại không tin tưởng mà lật lại một lần.

Thật sự, ngoại trừ tấm ảnh rách nát kia ra, thật sự không có bất kỳ thông tin nào.

Xem xong Mao Tuyền, Thường Kim Phượng quay đầu nhìn xuống gầm giường.

Nhìn ánh mắt tràn đầy hoài nghi của Thường Kim Phượng, Mao Tuyền dang rộng hai tay: "Nếu không tin tôi, cứ việc tìm." Tuy rằng Mao Tuyền chân thành, ai biết có phải là ảnh đế không?

Cho nên tôn trọng còn hơn làm tốt.

Thường Kim Phượng xuống giường, trực tiếp soát người.

Mao Tuyền cũng phối hợp, cứ thế dang rộng hai tay đứng im bất động.

Chỉ là, "Đừng chạm vào tôi!" Thường Kim Phượng đại nghĩa lẫm nhiên trả lời: "Ai biết trong túi quần sau của anh có giấu gì không?" Qua hai lần lục soát, và xác định không có bất kỳ chỗ nào khả nghi, Thường Kim Phượng cuối cùng đã từ bỏ.

Lúc đó, Phí Nghĩa đang tìm manh mối trên giường La Khắc Đào bỗng nhảy xuống, trong tay cầm một vật màu xanh lục, xòe lòng bàn tay ra mới biết.

Thường Kim Phượng nhìn, phát hiện đó là một miếng ngọc. "Tôi từng thấy cái này.

Tôi cho rằng nó là một loại trang sức, không hợp lý lắm." Mao Tuyền xem xong rồi đi lại gần miếng ngọc.

Sau đó, Thường Kim Phượng cầm ngọc từ tay Phí Nghĩa, nhìn dưới ánh đèn trong phòng, nheo mắt lại, không ngừng quan sát.

Nhưng tay cô cầm ngọc đến đổ mồ hôi, cũng không nhận ra miếng ngọc có gì đặc biệt.

Tùy sau đó, Thường Kim Phượng từ bỏ quan sát, giao ngọc cho Tiểu Hà nãy giờ chưa được quan sát cự ly gần: "Cô xem đi." Tiểu Hà cũng học động tác của Thường Kim Phượng, nhưng không nhìn ra cái gì. "Ha ha ha ha, cười chết tôi." Cùng với tiếng cười, tất cả mọi người đều nhìn thấy Diệp Dĩnh vừa ôm bụng vừa cười điên cuồng.

Không biết lúc này tâm lý cô hoạt động thế nào, nhưng những người khác đều xấu hổ. "Cười cái gì?" Cũng là phụ nữ, Tiểu Hà thích hợp nhất để hỏi vấn đề này.

Tôi biết liệu các người có phải là không nhìn ra vấn đề đơn giản như vậy không?

Diệp Anh Liên thủ tiếp tục đặt trên bụng, trêu chọc nói. "Hiểu rồi.

Nói ra!" Mao Tuyền châm chọc nói.

Chương 771

"Tôi vì sao phải nói?

Tôi hiện tại là một kẻ phản bội." "Vậy thì cười cái gì!" Phí Nghĩa tịnh không để ý đến cô gái tóc hai bím đuôi ngựa đáng yêu kia, cho nên trực tiếp bạo phát.

Thường Kim Phượng dùng tay cản Phí Nghĩa lại, ngăn cản hắn làm ra một số việc không thể khống chế, mặc dù cơ hội rất nhỏ. "Đối với chơi game phải nghiêm túc như vậy.

Ví dụ như, nhất định phải biết cách chia sẻ." Thường Kim Phượng bắt đầu nói đông nói tây, ý đồ thuyết phục. "Tôi không có." Diệp Dĩnh thậm chí không thèm nhìn Thường Kim Phượng một cái.

Hành vi của cô cũng làm tăng thêm hảo cảm của những người đàn ông có mặt đối với sự bướng bỉnh của cô, thật đáng yêu!

Thường Kim Phượng cố nén hảo cảm trong lòng đối với Diệp Dĩnh quật cường, thở dài nói: "Thôi được rồi." Nói xong Thường Kim Phượng cư nhiên cầm ngọc trực tiếp ngồi xuống đất tại chỗ.

Còn lại hai cái giường.

Thường Kim Phượng lại nhìn giường Phí Nghĩa và giường Trương Vĩ, trên giường Phí Nghĩa là búp bê dương, trên giường Trương Vĩ là sách và giá sách.

Có quan hệ gì với hai thứ này không?

Nhìn Thường Kim Phượng nghiêm túc suy nghĩ, những người khác không nỡ quấy rầy, bèn chạy đi tìm manh mối.

Ngọc, sách và búp bê có quan hệ gì?

Thường Kim Phượng cương trì mười phút, không có đáp án.

Những người khác cũng vậy. "Hay là, tôi trực tiếp đập vỡ cửa sổ?

Có lẽ miếng ngọc nhắc nhở chúng ta đập vỡ cửa sổ?" Mao Tuyền lần nữa đưa ra cách làm hoang đường.

Thường Kim Phượng vừa định phản bác, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, dường như, là thật?

Bởi vì cái khăn lông trên gối đầu giường Mao Tuyền vẫn luôn bị xem nhẹ, bởi vì quá không bắt mắt, so với những đồ vật khác biệt trên các giường khác. "Đập!" Giọng nói lần này của Thường Kim Phượng rất mạnh.

Mao Tuyền và những người khác bị khí thế làm cho kinh ngạc: "Vừa rồi không phải cô nói không được phá hoại đồ đạc trong mật thất sao?" "Nghe tôi." Sau đó Thường Kim Phượng đi đến giường Mao Tuyền, cầm khăn lông xuống.

Sau đó đặt miếng ngọc lên khăn lông. "Ý gì?" Tiểu Hà khó hiểu hỏi. "Cảm thấy thế nào?" Thường Kim Phượng cố ý úp mở.

Lúc này phải giả bộ một chút!

Nhìn trái nhìn phải, Phí Nghĩa hướng Tiêu Hà nhất nhất lắc đầu.

Nhìn cửa sổ xem trông giống hình vuông không?

Ba người đi đến trước cửa sổ, cửa sổ là hình vuông.

Nga!

Phí Nghĩa dường như đã hiểu, kinh kêu lên.

Mao Tuyền vẫn nhíu mày, không biết ý của Thường Kim Phượng.

Tiểu Hà cũng vẻ mặt khốn hoặc.

Ngay cả Diệp Dĩnh cách đó không xa cũng vẻ mặt mờ mịt.

Nếu Thường Kim Phượng chú ý biểu tình của cô, có thể đoán được vừa rồi cô nói giả.

Nhưng hiện tại Thường Kim Phượng không có thời gian nói chuyện với cô, đưa cho Mao Tuyền một cái ám chỉ. "Quên lời vừa rồi đi?" Mao Tuyền biểu tình trong nháy mắt chuyển từ âm sang tình: "À, xấu hổ không?" "Đúng, xấu hổ!" Thường Kim Phượng mạnh gật đầu quát.

Nhưng vẫn sẽ có người không lý giải được.

Ví dụ như, Tiểu Hà vẫn khốn hoặc: "Thật sự sao?" Thường Kim Phượng vừa định hướng giải thích, Mao Tuyền đã dẫn đầu: "Nhìn xem ngọc, khăn lông và cửa sổ.

Đặt cùng một chỗ trông giống chữ gì?" Tiểu Hà nhắm mắt lại, nhíu mày suy nghĩ.

Dường như không có đáp án. "Trông giống một từ đơn không?" Thường Kim Phượng thấy miệng Mao Tuyền hơi há ra, bèn nhanh chóng cướp lời.

Chương 772

Lúc này Tiểu Hà mở mắt ra, hai tròng mắt láo liên, cố gắng suy nghĩ. "Tôi hình như... quên mất chữ đó viết thế nào..." Tiểu Hà xấu hổ cười cười.

Sau khi nhổ một bãi nước bọt trong lòng, Thường Kim Phượng tìm giấy bút trong ký túc xá, viết chữ ra, đưa cho Tiểu Hà. "A!

A!

Nguyên lai là từ này!" Tiểu Hà đột nhiên ý thức được: "Ba thứ này dường như liên kết với nhau, giống một chữ, tuy rằng thiếu một mặt." Sự thật là, khi Thường Kim Phượng lần đầu tiên đoán ra từ này, cũng biết "Đả" (đánh/đập) cái từ này thiếu một mặt vấn đề, nhưng rất nhanh đã thích nhiên, bởi vì gợi ý này đã đủ rồi.

Phí Nghĩa đứng bên cạnh Tiểu Hà, nhìn tờ giấy phù hợp với suy đoán, hài lòng gật gật đầu.

Buồn cười nhất là, Diệp Dĩnh thậm chí đi tới, bởi vì có mấy người đàn ông cao lớn đứng trước mặt, nên phải kiễng chân mới miễn cưỡng nhìn rõ chữ viết trên đó.

Thường Kim Phượng dường như chú ý sau lưng có người chạm vào, sau đó kỳ quái quay đầu lại, lại thấy Diệp Dĩnh đang kiễng chân.

Thấy Thường Kim Phượng quay đầu, Diệp Dĩnh hạ gót chân xuống, không còn mặt mũi nào hỏi: "Vì sao nhìn tôi?

Chưa thấy phụ nữ xinh đẹp bao giờ sao?" Phí Nghĩa, Mao Tuyền và Tiểu Hà cũng nghe thấy giọng nói của cô.

Thường Kim Phượng cười, "Tôi từng thấy phụ nữ xinh đẹp, nhưng tôi chưa từng thấy phụ nữ xinh đẹp nào vô sỉ như vậy!

Chẳng lẽ không phải có người biết đáp án rồi sao?" "Tôi chỉ đang kiểm chứng suy đoán của tôi thôi!" Không biết vì sao, khi nghe những lời "khuất nhục" của Thường Kim Phượng, cô không thể tức giận, mà lại cao hứng.

Có lẽ là một người phụ nữ!

Chỉ cần được biểu dương, đều có thể. "Vậy suy đoán của cô đúng không?" "Không sai!" Nói xong Diệp Dĩnh thậm chí giống như người không có việc gì quay về cái ghế nhỏ của mình, tiếp tục vắt chân chữ ngũ.

Thật đáng yêu!

Mao Tuyền và Phí Nghĩa nghĩ thầm.

Tuy rằng Thường Kim Phượng cũng cảm thấy đáng yêu, nhưng không đến mức nhìn lần đầu tiên lại muốn nhìn thêm lần nữa.

Sau đó, mỗi người đều hiểu được câu đố.

Phí Nghĩa cường tráng nhất trong năm người, sao lấy một cái ghế bên cạnh, trực tiếp đập vào cửa sổ, những người khác thì vì sợ bị mảnh thủy tinh vỡ cắt thương nên tránh thật xa.

Cửa sổ bị đập vỡ.

Trông không giống thủy tinh bay tứ tung.

Tuy nhiên, muốn tiến vào phòng tiếp theo, nhất định phải xuyên qua cửa sổ vẫn bị thủy tinh đập vỡ.

Phí Nghĩa đầu tiên dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Kinh ngạc phát hiện thủy tinh không dính vào người!

Một chút cũng không trầy xước.

Biểu minh cửa sổ có thể an toàn thông qua.

Không phải thủy tinh thật, có thể an toàn leo qua!

Phí Nghĩa hô to.

Những người tránh ra xa cũng tới gần cửa sổ, thấy phòng đối diện cũng được bật đèn, nhưng do ánh sáng có hạn, trước mắt không nhìn rõ toàn bộ căn phòng đối diện qua lớp kính giả.

Phí Nghĩa tự nhiên là người đầu tiên leo vào phòng: "Hôi quá!

Mùi gì vậy!" Vào nhà xong, Phí Nghĩa trực tiếp bịt mũi lại.

Tiếp theo Mao Tuyền leo vào, tiếp theo là Tiểu Hà, động tác của cô cũng giống Phí Nghĩa.

Chờ Công Bộ cũng vào xong, Thường Kim Phượng nhìn thoáng qua Diệp Dĩnh đang ngồi trên ghế.

Vừa rồi hiển nhiên cô đã nhìn thấy, bởi vì Thường Kim Phượng chỉ nhìn, không làm gì cả. "Không thể vào sao?" Thường Kim Phượng hòa ái hỏi.

Sau đó Diệp Dĩnh giả vờ suy nghĩ hai giây mới nói, "Mời tôi vào..." Thường Kim Phượng đoán được nửa sau câu nói, một tay thân hướng ra ngoài cửa sổ: "Đừng làm tôi mất mặt." Tại thời điểm này, đèn ở cuối cửa sổ sáng lên, đại khái có người tìm được nút công tắc, nhưng sau khi đèn sáng hai giây, truyền đến tiếng khóc thét của Tiểu Hà. "A!" Hai người đàn ông đã leo qua kia lẳng lặng nhìn mặt đất, không nói một lời.

Vị trí kia vừa vặn là điểm mù của Thường Kim Phượng, bị sô pha che khuất.

Chương 773

Dự đoán, sau sô pha có thứ gì đó đã dẫn đến tiếng thét chói tai của Tiểu Hà. "Sao vậy?" Một tiếng thét chói tai kích thích sự tò mò của Thường Kim Phượng, cũng ngăn cản cô tiến lên.

Diệp Dĩnh thậm chí đến trước cửa sổ xem thử chuyện gì xảy ra, nhưng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì khiến cô sợ hãi. "Một cái xác." Phí Nghĩa trả lời câu hỏi của Thường Kim Phượng. "Xì, tôi còn tưởng là cái gì.

Tôi có thể nhìn thấy ít đồ nhựa hơn trong lối thoát hiểm mật thất sao?" Thường Kim Phượng kiêu ngạo không chút nghĩ ngợi lật qua cửa sổ.

Thấy Thường Kim Phượng nhảy ra ngoài cửa sổ, Phí Nghĩa nói với cô: "Nhìn xem." Mao Tuyền cũng gật đầu với cô.

Tiểu Hà dùng tay che mặt, xoay người, dường như chịu kích thích cực lớn.

Điều này làm cho Thường Kim Phượng vô cùng khó hiểu.

Đồ nhựa thật sự đáng sợ như vậy sao?

Cô thả chậm bước chân, từng bước một đi về phía sô pha.

Cuối cùng, khi nhìn thấy "đồ nhựa" sau sô pha, cô suýt chút nữa nôn ra bữa tối ngày hôm qua.

Là đạo cụ sao?

Làm sao khiến nó trở nên chân thực như thế?

Nằm trên sàn nhà "nó" không phải làm bằng nhựa, nhưng thật sự là giả, thật sự chỉ là một đạo cụ trong mật thất.

Thường Kim Phượng đi vòng quanh tại chỗ.

Đang tìm kiếm vị trí máy quay phim.

Ngay cả cô lúc này cũng nảy sinh nghi ngờ nghiêm trọng.

Không phải là một cái xác thực sự đấy chứ?

Cô cũng nhìn và vẫy tay vào điện thoại, đồng thời trong lòng hỏi Hệ thống: "A Bố, anh làm việc này cũng quá hiện thực rồi đấy?

Nếu có người bị hù chết ở trong này, tôi sẽ không gặp rắc rối sao?" "Người nào có yếu đuối như vậy?

Sư phụ, đừng lo lắng." Tuy nhiên, Nghiêm Phong vẫn không thừa nhận cách làm của mình, cho rằng nhất định phải nói rõ "người yếu tim không được phép chơi".

Sau đó, hắn phát loa thông báo cho Thường Kim Phượng: Tất cả mọi thứ trong phòng đều chỉ là đạo cụ, xin hãy yên tâm.

Những người nhận được tin tức trong mật thất rốt cuộc cũng có chút cải thiện rõ rệt, nhưng Tiểu Hà vẫn đưa lưng về phía "cái xác", không chịu quay đầu lại.

Diệp Dĩnh thậm chí trực tiếp không nhìn phản ứng của cô ấy, trực tiếp đứng ở cửa sổ nhìn xem.

Nghiêm Phong là người đầu tiên rời khỏi Vực Sâu, không ai biết tình huống cuối cùng ra sao.

Trên mặt hắn treo một nụ cười, nói: "Sự tình đã giải quyết xong.

Ta đã bán được một cái giá tốt!

Tóm lại, thế giới ma pháp kỳ diệu này từ nay về sau thuộc về ta..." Hắn biết những thần tiên kia đang lắng nghe.

Bọn họ cũng không thực sự quan tâm đến cuộc chiến trong Vực

Sâu.

Giờ phút này, nghe Nghiêm Phong trang nghiêm tuyên bố thế giới ma pháp này hoàn toàn thuộc về mình, tất cả mọi người đều hoan hô nhảy nhót.

Đã hàng trăm năm rồi!

Kể từ khi hắn rời khỏi thế giới Trần Đồng, phiêu bạt trong Thái Ấp đã mấy trăm năm.

Hiện tại, cuối cùng cũng có nơi chốn để dừng chân!

Giành được hai thế giới cũng không tệ, nhưng chúng quá yếu, quá nhỏ, không cách nào thực sự gánh chịu hy vọng và sự chống đỡ của hắn.

Nhưng thế giới ma pháp này thì khác!

Nghe tiếng hoan hô của các thần tiên, Nghiêm Phong lộ ra một nụ cười mỉm.

Lúc này, cả thế giới đang hoàn tất quá trình chuyển đổi.

Chỉ là mấy ức cỗ thi thể ác ma kia lại là một phiền toái lớn.

Thân thể bọn chúng mang theo khí tức ma pháp của Vực Sâu, bất cứ thứ gì trên người chúng đều là mối đe dọa chí mạng đối với người bình thường.

Tất cả thể dịch, bao gồm cả máu huyết, đều tràn ngập kịch độc, sẽ làm ô nhiễm đất đai và sông ngòi.

Chương 774

Nếu hắn không xử lý, cả thế giới này sẽ nhanh chóng bị yêu ma hóa.

Nhưng đó chưa phải là điều phiền toái nhất!

Phiền toái nhất chính là linh hồn sa đọa vặn vẹo sau khi chết cũng sẽ bị đánh tan và quy loại vào bản nguyên thế giới này, làm ô nhiễm bản nguyên thế giới.

Cho nên, đám sinh vật biển sâu này, thứ phiền toái nhất, cho dù chết rồi cũng mang đến rắc rối cực lớn!

Khi Nghiêm Phong quay trở lại, rất nhiều thần tiên đang cố gắng thanh lý thi thể ác ma Vực Sâu.

Nhưng đối với sự ô nhiễm của linh hồn sa đọa, bọn họ lực bất tòng tâm.

Chỉ có thể để Nghiêm Phong ra tay! "Chúc mừng trượng phu!" "Chúc mừng Hoàng đế!" Claude dẫn đầu rất nhiều người hướng Nghiêm Phong biểu thị sự chúc mừng.

Nghiêm Phong cười nói: "Chờ đã, ta xử lý một chút phiền toái nhỏ trước!" Trong tiếng ầm ầm, Biển Bản Nguyên khổng lồ dường như dũng mãnh tràn vào cơ thể Nghiêm Phong, cũng khiến cho hồ Tử Kim Nguyên Lực không ngừng mở rộng. "Ước chừng bảy mươi trượng..." Nghiêm Phong mơ hồ phán đoán kết quả.

Như vậy, cảnh giới Tử Kim Thần Vương hẳn là ở khoảng trăm trượng!

Nghiêm Phong tiến thêm một bước phán đoán.

Nghiêm Phong cảm thấy cần phải đưa ra phản hồi, hắn cũng cảm

nhận được một cỗ sức mạnh hắc ám vặn vẹo đang xâm nhập vào nơi khởi nguồn.

Đó là vô số linh hồn ác ma bị giết chết trong thế giới ma pháp, sau khi chết phát tán giữa thiên địa thế giới này.

Giống như vô số nước mưa màu đen có độc, xâm nhập sông hồ biển cả, cuối cùng chảy vào hồ nước Đào Nguyên! "Thật là không dứt!

Vậy thì tịnh hóa đi!

Vừa lúc, ta cũng sẽ triệt để tinh luyện bản nguyên thế giới này..." Thực tế, Tử Kim Thần Vương và Cơ Tử Điền Câu có chỗ bất đồng.

Tuy nhiên, sự khác biệt lớn nhất nằm ở bản nguyên thế giới.

Ví dụ, Nghiêm Phong không thể trực tiếp tiếp xúc với sức mạnh Thăng Long Thủy của lãnh địa bầu trời màu tím.

Ban đầu, cướp đoạt bản nguyên của thế giới Thợ Săn Ác Ma và thế giới Khu Ma Giả, đều phải thông qua linh hồn để thực hiện, những sức mạnh này cuối cùng bị giáng cấp thành màu tím.

Tuy nhiên, hiện tại cảnh giới Tử Kim Thần Vương đã hoàn toàn bất đồng.

Khi Nghiêm Phong tư duy di động, động lực của cả bản nguyên thế giới giống như biển rộng quay về, dũng mãnh tràn về phía Nghiêm Phong.

Mặt đất rung chuyển, ngọn núi sụp đổ, địa hình biến hóa, sông ngòi chảy ngược.

Vô số tiếng sấm biến thành thiên hỏa oanh kích, thiêu hủy những thi thể ác ma kia, đồng thời chôn vùi chúng sâu dưới lòng đất.

Những ác ma kia sau khi linh hồn toái liệt, khí tức ác ma sụp đổ

mà chết đi, lại mang theo một loại sức mạnh bản nguyên dũng mãnh tràn về phía Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong lược qua cảm ứng một chút, nếu là người khác gặp loại sự tình này, chỉ cần tốn chút sức lực đi tịnh hóa là xong.

Nhưng đối với Nghiêm Phong, không cần thiết.

Đừng quên, thông qua phân tích pháp bảo, hắn đã nắm giữ được sức mạnh của một số ác ma trong đó.

Thôn phệ sức mạnh của đám ác ma này, đối với Nghiêm Phong, là một loại thủ đoạn đã thành thục!

Thực tế, thứ thực sự thôn phệ sức mạnh khu vực ác ma kia không phải binh sĩ ma pháp, mà là Thiên Đường Chi Lô!

Giờ khắc này, Thiên Cung Chi Lô đang bắn ra tia sáng, sức mạnh linh hồn vặn vẹo và thối hóa giữa thiên địa bị thu thập vào trong lò, và bị lửa nung nấu.

Linh hồn được Thiên Cung Lô nấu ra đã trở về với nguyên đầu thuần tịnh nhất, những sức mạnh Vực Sâu kia biến thành cặn bã và phế vật, tản mát ra sức mạnh ô uế cường đại, khiến không gian xung quanh vặn vẹo.

Loại sức mạnh này dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp méo không gian, mở ra khe sâu.

Tuy nhiên, những phế vật này lại bị Nghiêm Phong thuận tay thu vào La Trúc Nhất Thiên! "Linh hồn tà ác vặn vẹo của đám ác ma này thực tế lại nâng cao bản nguyên của ta lên một tầng thứ cao hơn.

Thật là một kinh hỉ!" Ngay cả Nghiêm Phong cũng nhịn không được bật cười.

Rốt cuộc, hàng ức ác ma tiêu tan trong linh hồn thế giới ma pháp,

thậm chí tước đoạt cả sức mạnh tà ác vặn vẹo.

Năng lượng còn lại tuyệt đối không phải số ít, khiến năng lượng thế giới này tăng thêm 10% trở lên. "Kỳ quái, vậy thì trong thế giới Hắc Thủ Thái Nhất, tầng chủ yếu của Vực Sâu trống rỗng sao?

Trong cái Vực Sâu kia có một bộ phận sức mạnh nguyên thủy sao?" Nghiêm Phong đạt được càng nhiều, cảm thụ nội tâm càng sâu, càng thấy kỳ quái.

Chương 775

Có lẽ, như đã nói, đây là phần thưởng của quy tắc Đại Đạo vũ trụ?

Trong lòng suy nghĩ, Nghiêm Phong vẫn lẳng lặng thu thập tất cả pháp tắc, nhìn rất nhiều thần tiên đang dõi theo.

Những thần tiên này đi theo Nghiêm Phong rời khỏi thế giới Trần Đồng, trong đó có một số từ Bộ Thủy Lợi.

Trong đó có rất nhiều đại sư phái Chân Hồn, thậm chí có Vân Yêu Bộ Yêu Thần.

Đương nhiên, cũng có Vân sứ tiết, Hồ gia tỷ muội, Lý Nhất Nguyên...

Thậm chí có Anh Hùng Hầu và Hầu Đồ Quân năm xưa, cũng như U Minh Quỷ Thần sau này.

Lúc này, Nghiêm Phong trên mặt mang theo nụ cười nhìn những thần tiên này.

Ban đầu, có hơn 900 người đi theo Nghiêm Phong rời khỏi thế giới Trần Đồng.

Hiện tại, chỉ còn lại 500 người sống sót.

Những người khác đều đã ngã xuống trong các cuộc chiến trước đó.

Đặc biệt là trong trận chiến này, có hơn hai trăm Mai Kim Điểu điệu lạc!

Lúc này, trong lòng Nghiêm Phong trăm cảm giao tập, nhưng vẫn cười nói: "Thưa các quý ông, quý bà, hôm nay ta rốt cuộc đã giành

được một nơi để ở!" Lời nói tuy cũ, nhưng hiện tại lại được nhắc lại.

Tất cả thần tiên đều biết Nghiêm Phong, đều mặt mang nụ cười. "Xem ra mọi người đều biết ta muốn gì, cho nên ta sẽ không dài dòng.

Năm đó giành được thế giới Thợ Săn Ác Ma, những việc nên làm vẫn kéo dài đến hôm nay..." Nghiêm Phong cảm thán, hắn đã thay đổi một nhóm người.

Nếu giành được thế giới quan Cửu Thiên, hắn sẽ không làm như vậy.

Hắn lo lắng những người này sẽ tạo phản.

Nghiêm Phong cười.

Nói đến nước này, những người khác đều tề chỉnh cung thân, không còn cự tuyệt.

Nghiêm Phong cười cười, ước chừng 15% sức mạnh bay ra ngoài, biến thành mấy món vũ khí ma pháp, bay vào trong tay những người kia. "Bùm." Bao gồm Hồ gia tỷ muội ở bên trong, sức mạnh và xung lực của cơ thể đột nhiên tăng vọt, biến thành vương miện màu tím rơi trên đỉnh đầu.

Tuy rằng Vân Thạch không có khả năng trở thành Tử Kim Chi Vương, nhưng có thể để Vân Thạch trở thành tồn tại cường đại nhất trên thế giới này, ngoại trừ Nghiêm Phong!

Lúc này, Nghiêm Phong đã hoàn thành tất cả việc phân phong, sức mạnh còn dư lại ước chừng có hai mươi phần trăm.

May mắn là, chỉ cần ở trên thế giới này, địa vị của hắn sẽ không hạ thấp, vẫn là Tử Kim Chi Vương!

Không chỉ bản thân Nghiêm Phong, còn có Lão Tử Kim Thần Quân và Thái Ất Hoàng Đế, đại đa số đều thuộc về gia tộc này... ...

Mấy trăm năm trôi qua, thế giới được đổi tên thành Tinh Thần Thế Giới chân chính này đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Theo các thần tiên hạ giới, trở thành chủ nhân các nơi sơn xuyên, bảo hộ những người đang sống trên thế giới.

Theo đà dân số gia tăng, cả thế giới trở nên ngày càng phồn vinh.

Tại một bờ sông yên tĩnh, có một bộ lạc tên là Ninh Tĩnh.

Dưới sự bảo hộ của một vị tiên nữ tên là Toái Vân Tử, mấy năm nay trở nên phi thường phồn vinh, nhân khẩu và lãnh thổ cũng tăng gấp bốn năm lần!

Lúc này, người của bộ lạc Ninh Tĩnh đang đánh cá trong dòng nước yên bình.

Đột nhiên, một con rắn nước khổng lồ từ trong sông xuất hiện, nuốt chửng một người trưởng thành.

Ngư dân lâm vào hỗn loạn, chạy ra xa, sau đó rạp xuống đất, hướng thần tiên cầu nguyện.

Một lát sau, bọn họ đột nhiên thấy một đạo kiếm quang từ bên ngoài bay tới, vừa vặn lượn quanh rắn nước một vòng.

Đầu rắn nước rơi trên mặt đất, thân thể không đầu kịch liệt giãy dụa.

Phi kiếm xoay tròn trên không trung, sau đó lại chuyển hướng bay đi.

Khi đó, mọi người lần lượt ngã xuống đất, cảm kích Thủ Hộ Giả Toái Vân Tử bất hủ... ...

Cách đó mấy ngàn dặm, tại một khu vực bình nguyên, đã mấy tháng không có mưa, mặt đất nứt toác.

Bất kể hoa màu trồng trong đất hay thực vật hoang dại, đều bắt

đầu biến thành màu vàng và khô héo.

Chương 776

Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên một đám mây đen nhanh chóng giáng lâm, bao phủ cả bầu trời.

Tiếp theo tiếng sấm, những hạt mưa rào rạt rơi xuống tưới nhuần thảm thực vật.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, loáng thoáng nhìn thấy bóng rồng bồi hồi giữa lôi điện. "Long Thần Chi Vũ!" Vô số người trong bộ lạc quỳ bái mô bái. ...

Đi về hướng đông, cách đó mấy ngàn dặm.

Trên một ngọn núi, một vị lão nhân mặc cà sa ngồi xếp bằng trong đám mây cao mấy chục mét.

Rất nhiều tiều phu, thợ rừng, thậm chí dã thú và động vật đều đang lẳng lặng nghe hắn giảng thuật kinh văn về quy tắc Thiên Đường.

Nghe a nghe, có con nai sừng tấm lăn lộn trên mặt đất, vậy mà trút bỏ hình dạng ác ma, biến thành một con nai sừng tấm trưởng thành.

Tại chân núi cách đó mấy chục dặm, một tòa thành thị đang được xây dựng.

Cũng dưới sự chỉ dẫn của một vị thần tiên Đạo giáo, mọi người đang khu cản nô lệ và đắp thành! ...

Tại Âm gian, những nô lệ y sam lam lũ và đám quý tộc bụng phệ bị hộ tống vào đại sảnh.

Chỉ thấy phía trên đại đường treo cao một câu đối, bên trên viết: "Tin xấu biến thành tin tốt, tin muộn biến thành tin tốt".

Ai biết được ai biết được, ai biết được ai biết được, vô tri?

Bất kể là thiện lương hay ngu xuẩn, nô lệ hay cao quý, trung thành hay dã man. *** Nghiêm Phong (lúc này đang trong thân xác Chu Thiên Thành) vỗ vỗ bả vai đồng đội: "Cả ngày đều ở đây sao?

Huấn luyện có vấn đề gì à?" Trong trận đấu chưa bao giờ phạm bất kỳ sai lầm nào, là người có đầu óc sao?

Có thể đừng ngốc như vậy không? "Chỉ là lão Giang thôi, đừng nghe cái lão quy nhi tử kia!" Minh Đạo (âm dịch) dùng phương ngữ của mình tạo ra một loại bầu không khí hoạt bát. "Tôi không lo lắng.

Ba chúng ta đã đồng ý cùng nhau đá đội chuyên nghiệp.

Tôi sợ bị tụt lại phía sau!" "Quảng Tử, đừng nghĩ quá nhiều.

Đã vào chung kết rồi thì cứ đá, muốn vào đội chuyên nghiệp, ít nhất phải đá trận chung kết cấp độ Đức, mới có khả năng có cơ hội.

Hiện tại nhiệm vụ lớn nhất là nghỉ ngơi." Đi vào ký túc xá lưu học sinh, có thể nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt màu da khác nhau, nhưng khi ba người bọn họ đi cùng nhau, không ai cảm thấy kỳ quái.

Chỉ có một học sinh da đen cười hỏi: "Ha ha!

Tôi biết ba cái búa các cậu từng tách ra." Trong mắt người ngoài, ba người bọn họ dường như từ nhỏ đã chơi cùng nhau.

Sự thực thì trước khi lên cấp ba họ không có bất kỳ giao tập nào.

Thậm chí không phải cùng một địa phương.

Nghiêm Phong là người trong thành, Khương Hạo là người vùng khác...

Ba người đều sinh năm 1989.

Cùng năm đó, bầu không khí bóng đá của ba thành phố đã khiến họ

yêu thích môn thể thao này.

Trong ký ức bóng đá cùng năm đó của Nghiêm Phong là sự bình yên, Khương Hạo sinh ra ở thành phố bóng đá.

Tự nhiên, Vạn Đạt vinh dự trở thành nơi vỡ lòng bóng đá của cậu ta.

Người Minh Đạo (âm dịch) cũng vậy, sở dĩ thích bóng đá, bởi vì trên đường phố Thành Đô vang vọng khẩu hiệu "Vạn sự như ý".

Làn sóng màu vàng Toàn Hưng là ấn tượng đầu tiên về bóng đá.

Đương nhiên, câu chuyện sau đó có liên hệ ngàn vạn tơ vương với mùa hè năm 2002.

Chính sự kiện World Cup Hàn - Nhật đã truyền cảm hứng khiến ba đứa trẻ hoàn toàn yêu thích sân cỏ, khiến ba gia đình hạ quyết tâm cho con đi lên con đường này.

Sau đó, là câu chuyện ba người tìm hiểu lẫn nhau.

Từ thái độ ba người có thể nhìn ra, Nghiêm Phong là thủ lĩnh.

Khi ba người lần đầu tiên gặp mặt, Nghiêm Phong đề xuất để hai người kia nghe theo mình.

Chương 777

Minh Đạo ôn hòa, không thích đánh nhau, mặc nhận.

Khương Hạo không phục.

Người Đông Bắc tính tình thẳng thắn.

Nếu cự tuyệt tiếp nhận, sẽ dùng nắm đấm nói chuyện.

Khương Hạo thân cao một mét tám, cơ bắp phi thường cường tráng.

Tuy rằng so với Nghiêm Phong thì thấp hơn, nhưng Nghiêm Phong không cường tráng bằng, hắn tin tưởng sẽ không chịu tổn thất quá lớn.

Hiện thực tàn khốc là, Nghiêm Phong chỉ đấm một quyền, đã khiến cậu ta chảy máu mũi.

Mãi đến lúc đó, cậu ta mới biết Nghiêm Phong trước khi tiếp xúc bóng đá đã luyện Taekwondo ba năm.

Đương nhiên, Nghiêm Phong có phương thức kết bạn rất tốt.

Sau khi quan hệ ba người dần dần thân thiết, chỉ cần là việc bẩn thỉu cần dùng tay giải quyết, Nghiêm Phong đều chủ động đứng ra, đặc biệt là khi ba người lần đầu tiên đến Đức, tại một nơi xa lạ, trong một hoàn cảnh xa lạ.

Ban đầu, rất nhiều kẻ địa đầu xà trong trường gây phiền toái cho ba người.

Nhìn thấy tân sinh vừa vào trường, cho rằng người Trung Quốc dễ bắt nạt.

Kết quả, cuối cùng bọn chúng cũng hiểu được hậu quả pháp luật

của việc gây sự.

Không chỉ khiến tất cả người trong trường biết ba lưu học sinh Trung Quốc của học viện quốc tế đều là những kẻ đại nam tử chủ nghĩa, không dễ chọc vào.

Khương Hạo và Minh Đạo dần dần nảy sinh hảo cảm với Nghiêm Phong, cũng chủ động thừa nhận Nghiêm Phong làm đại ca.

Nghiêm Phong tỉnh lại, có thể cảm giác được âm thanh vừa rồi truyền ra từ trong đầu mình, cách thức này không khỏi làm hắn giật mình.

Trừ việc đá bóng, Nghiêm Phong còn thích đọc tiểu thuyết mạng.

Đối với các loại câu chuyện về Hệ thống cũng không xa lạ.

Trúng xổ số, bị một cái hệ thống nào đó khống chế.

Nghiêm Phong không thể lý giải, cố ý dùng ý thức hỏi: "Ai?

Ai ở trong đầu tôi, hay là ở trong tim?" Lệnh hắn kinh ngạc là, lần này có hồi phục, không còn là thanh âm máy móc băng lãnh lúc trước, mà là một giọng nam tràn ngập từ tính: "Ký chủ Nghiêm Phong, chúc mừng ngài đã thông qua nghiệm chứng, cũng thành công kích hoạt Hệ Thống Trưởng Thành Siêu Sao Bóng Đá.

Ta là Fabio Nesta, quản trị viên lâm thời của hệ thống này.

Ta đã nhận được vấn đề của ký chủ, hiện tại ta sẽ trả lời." Thật sự bị Hệ thống phụ thân rồi!

Nghiêm Phong giật mình.

Chẳng lẽ Hệ thống dã thú không chuyên thuộc về Võ Thần nắm giữ kỹ năng phi hành sao?

Làm thế nào lại phát hiện một kẻ mê bóng đá nghiệp dư?

Có "Hệ Thống Trưởng Thành Siêu Sao" ư?

Nghe tuyệt quá!

Thanh âm của quản trị viên Fabio Nesta bắt đầu vang lên từng đợt trong đầu Nghiêm Phong: "Dữ liệu hệ thống này bắt nguồn từ tất cả các đội bóng vương triều đỉnh phong được lưu trữ trong Liên đoàn Bóng đá Đại sư hiện trường.

Một khi bị trói định, hệ thống này sẽ trợ giúp ký chủ toàn diện nâng cao tất cả kỹ năng bóng đá." "Vì sao lại chọn tôi?" Nghiêm Phong tiếp tục hỏi.

Fabio Nesta tiếp tục trả lời: "Cách diễn đạt của ký chủ không tốt lắm.

Hệ thống này đã ở trong cơ thể ký chủ rồi.

Mục đích của hệ thống này là trợ giúp những người trẻ tuổi có cơ hội trở thành cầu thủ chuyên nghiệp thực hiện ước mơ trên sân cỏ.

Ký chủ đã giúp đội bóng trường học thành công tấn cấp chung kết, cũng thông qua điều tra của hệ thống, nhân đây có cơ hội kích hoạt hệ thống." Nghiêm Phong cảm thấy chán nản.

Trở thành cầu thủ chuyên nghiệp vẫn luôn là giấc mơ của hắn.

Tuy nhiên, nếu huấn luyện viên Fabiti hôm đó không nói lẫy, nếu hắn cùng tiền đạo chủ lực Khương Hạo cùng nhau ghi 8 bàn trên bảng xếp hạng vua phá lưới, thì giấc mơ đó có lẽ đã ở rất xa.

Nghiêm Phong khốn hoặc.

Hắn không biết hệ thống này quyết định như thế nào về việc hắn có hy vọng trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp hay không. **Nhiệm vụ đầu tiên 004: Quán quân giải đấu Nha** Do hệ thống ở trong đầu Nghiêm Phong, cho nên rất dễ dàng biết trạng thái của hắn.

Fabio Nesta tiếp tục: "Ký chủ Nghiêm Phong, có thể hỏi bất kỳ vấn đề gì, để quản trị viên thực hiện nhiệm vụ giao tiếp và hợp tác tốt đẹp giữa chủ cơ và hệ thống." "Vì sao gọi là Fabio Nesta?

Cái tên này quá khó đọc.

Chương 778

Tôi là người Trung Quốc.

Nếu bị tôi mê hoặc, có thể thay đổi tên tiếng Trung của ông không?" Quản trị viên trả lời: "Không!

Tên của ta cần phải tương xứng với thân phận của chủ nhân.

Ký chủ là một trung vệ.

Hôm nay giới bóng đá có hai vị hậu vệ đỉnh cấp là Fabio Cannavaro và Alessandro Nesta.

Chủ nhân cao hơn Nesta.

Mục tiêu của hệ thống này là để ký chủ sở hữu ý thức phòng thủ của trung vệ đỉnh cấp.

Đề cập tên của ta có trợ giúp làm rõ mục tiêu cuối cùng của hệ thống." Được rồi, lý do này, không sai, tôi nhận!

Nghiêm Phong suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Tôi cần hoàn thành các loại nhiệm vụ trên hệ thống để nâng cao năng lực vị trí của tôi sao?" Hiệp một trôi qua gần 40 phút, Hansen thấy tấn công lâm vào bế tắc, bắt đầu tìm kiếm phương pháp ổn định, ra hiệu cho tiền vệ số 10 không nên nóng vội tấn công, chú ý khống chế tiết tấu, nhưng ngược lại lại để cho huấn luyện viên Fabiti nhìn thấy cơ hội!

Ở ngoài sân làm một thủ thế, hậu vệ và tuyến tiền vệ của Đại học Kỹ thuật Ứng dụng Gelsenkirchen nhanh chóng gây áp lực bất ngờ lên hạt nhân tiền vệ đối thủ.

Tốc độ dâng cao của Nghiêm Phong thậm chí còn nhanh hơn hai cầu thủ tiền vệ, đột nhiên gắt gao ôm lấy cầu thủ số 10 của đối thủ.

Cùng lúc đó, tiền vệ đội ta lần đầu tiên xông lên bắt lấy chân cầu thủ số 10.

Tuy nhiên, Đại học Khoa học Kỹ thuật Dortmund cũng không lâm vào hỗn loạn.

Xung quanh mấy cầu thủ nhanh chóng hướng về phía số 10 dựa vào, liều mạng gia tăng điểm số xung quanh.

Cùng lúc đó, số 10 nhanh chóng nghiêng người che bóng, cũng nhanh chóng quan sát điểm rơi của bóng.

Chỉ có thông qua một loạt phản ứng và lựa chọn trong khoảnh khắc này, hắn mới có thể thấy đối phương không phải một đội bóng đại học bình thường, và có tố chất chiến thuật nhất định.

Tuy nhiên, khi số 10 luân chuyển sang hướng khác, quá bận rộn, không có biện pháp suy nghĩ tuyệt vọng, chỉ chuyển hướng đối mặt về phía Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong đã ở vị trí này chờ một thời gian dài, lần đầu tiên tung ra cú xoạc bóng bên trái, thậm chí trực tiếp xoạc bóng ngay dưới chân tiền vệ cánh trái.

Tiếng hoan hô của đội cổ động viên vừa mới vang lên, nhưng Đại học Kỹ thuật Ứng dụng Gelsenkirchen phản công càng nhanh, Nghiêm Phong suất lĩnh tuyến hậu vệ chỉnh thể áp hướng vòng tròn trung tâm.

Với tư cách tiền đạo, Khương Hạo dẫn đầu nhanh chóng cắt vào, tiền sân đột nhiên hình thành thế thái phản công ba đánh ba.

Hậu vệ của Đại học Khoa học Kỹ thuật Dortmund cũng phi thường nhanh.

Dùng bóng đuổi kịp tiền vệ cánh trái chỉ cần khoảng 20 mét.

Không, vị huynh đệ này phản ứng cũng thông minh.

Sau khi quan sát tư thế chạy chỗ của Khương Hạo, trực tiếp tung một cú chuyền chéo cánh hạ cánh chuẩn xác, trọng lượng vừa đúng chỗ.

Khương Hạo chỉ cần nhận bóng là có thể trực tiếp đối mặt thủ môn sút gôn.

Một trung hậu vệ khác cắn răng, trực tiếp ném thân thể mình ra ngoài.

Chân của hắn ngáng vào chân Khương Hạo, bóng trực tiếp lăn ra ngoài.

Khương Hạo ngã trên mặt đất, lần đầu tiên nhìn trọng tài, nhưng trọng tài chỉ chỉ hướng khu vực góc sân.

Cho rằng bóng không hoàn toàn do Khương Hạo khống chế, cho nên chỉ có thể phạt góc.

Hai bên đột nhiên chen chúc nhau trong vòng cấm.

Với tư cách là người cao nhất đội, Nghiêm Phong không thể không tham gia pha bóng này.

Để truy cầu hiệu suất phản công, Đại học Lý công Dortmund lựa chọn không rút Fami về phòng thủ phạt góc.

Nghiêm Phong trong nháy mắt sở hữu ưu thế chiều cao tuyệt đối.

Áp lực lớn nhất mà Đại học Khoa học Kỹ thuật Dortmund phải đối mặt là thủ môn Hatta.

Chiều cao của hắn chỉ có 1m83, thấp hơn Nghiêm Phong 10cm.

Cần phải có một cái đầu hoàn chỉnh.

Tuy rằng thủ môn có thể dùng tay, có ưu thế thiên sinh, nhưng vẫn sợ hãi.

Nếu Nghiêm Phong trèo lên đỉnh Thái Sơn, dùng chiều cao của mình bắt nạt người, thì không ổn chút nào.

Khi lo lắng về cái này, lại không hiểu với tư cách là một thủ môn, khi thịnh khí lăng nhân, về phương diện này, không bằng Minh Đạo ở đối diện.

Tuy rằng Minh Đạo không thích tư hạ đánh nhau, nhưng khi đứng trước khung thành, sẽ biến thành một người khác.

Có đôi khi, càng sợ hãi chuyện gì, càng sẽ biến thành hiện thực.

Chương 779

Quả phạt góc của Đại học Kỹ thuật Ứng dụng Gelsenkirchen hiển nhiên đang tìm kiếm Nghiêm Phong, đường cong phi thường cao.

Cho dù Hatta tiến công, cũng không có khả năng dùng chiều cao của hắn chạm bóng.

Hai bên duy nhất có thể bay lên là Nghiêm Phong. ... "Đủ rồi!

Phí Minh, tôi... tôi đối với anh không có cảm giác.

Tôi thích người khác.

Cần tôi chứng minh cho anh xem không?" Nói xong, Sở Vân Linh hôn lên má Nghiêm Phong.

Phí Minh vẫn không chịu buông tha, vì đó mà phấn đấu: "Sở, chẳng lẽ thật sự không cho tôi một cơ hội sao?

Cha tôi sở hữu một công ty.

Cho dù tôi không đá bóng, tôi cũng có thể cho em một cuộc sống tốt." Khi nghe lời này, sắc mặt Nghiêm Phong triệt để lạnh xuống, buông Sở Vân Linh ra, đi lên phía trước, chỉ vào Phí Minh, cảnh cáo nói: "Tưởng rằng cô ấy sẽ cần hai đồng tiền thối của mày sao?

Ha ha!

Tao nói cho mày biết, người phụ nữ của tao không phải thương phẩm.

Muốn công bằng cạnh tranh, đúng không, tao không chơi nữa!

Tao cùng mày đánh cược là vì để cho mày nhớ lâu.

Đừng có coi mình quá quan trọng.

Tốt nhất thành thật thực hiện lời hứa của mày, giống như một người đàn ông, thừa nhận tao đã thắng, sau đó rời khỏi đây!

Nếu làm được như vậy, tao có thể không coi mày là bạn, nhưng tao sẽ đánh giá cao mày.

Nếu tiếp tục dây dưa, đừng tưởng rằng tao không ở ngôi trường này, thì mày có dũng khí thử một chút..." **Nhiệm vụ tưởng lệ 011: Một cái hố** Biểu tình cảnh cáo của Nghiêm Phong, giống như Lang Vương thủ hộ con dân và gia đình, có uy nghiêm tuyệt đối và bá khí bất khả xâm phạm, Sở Vân Linh trong lòng cảm thấy một cỗ ấm áp mãnh liệt.

Phí Minh thật sự ngại tiếp tục ngây người ở đó nữa.

Quan trọng nhất là, thái độ của Sở Vân Linh làm cho hắn cảm thấy ở lại cũng mất mặt, để lại cho Nghiêm Phong ấn tượng "Chờ đấy mà xem", bày ra một bộ dáng bất khuất, xoay người rời đi.

Nghiêm Phong vui vẻ cười.

Cảm thấy Tái ông mất ngựa yên tri phi phúc.

Buổi tối, hai người cùng ăn tối tại căn hộ ngoài trường của Sở Vân Linh.

Sở Vân Linh nỗ lực dùng ba món ăn và một bát canh làm món Trung.

Nghiêm Phong ở trường học luôn đặt món Tây lên hàng đầu, ăn được món quê hương do bạn gái nấu là một điều tốt không ngờ tới.

Không, đối với Sở Vân Linh kỳ thực cũng không khó.

Tuy rằng học báo chí, nhưng thực tế cô xuất thân từ một gia đình đầu bếp.

Chỉ là loại tay nghề này do nam tính truyền cho nữ tính, gia đình

này trường kỳ kiên quyết phản đối con gái dùng nồi niêu xoong chảo xử lý khói dầu.

Tuy nhiên, tay nghề của Sở Vân Linh vẫn có tính di truyền.

Nghiêm Phong cắn một miếng, giơ ngón tay cái lên, càng cao hứng: "Mắt nhìn của anh thật tốt!

Tiểu Linh tuyệt đối là loại hiền thê lương mẫu lên được phòng khách, xuống được phòng bếp." "Chúc mừng anh hoạch đắc quan quân!

Em biết anh là giỏi nhất!" Nghiêm Phong nâng ly, cao hứng tiếp nhận: "Tất nhiên.

So với mục tiêu của anh, anh chỉ hoàn thành một phần nhỏ của trường chinh.

Mục tiêu của anh là quán quân giải đấu đại học toàn nước Đức!" "Nga, tán mỹ, sẽ phù hộ anh." Sở Vân Linh chu miệng, nhưng lập tức híp mắt cười, "Nhưng em tin tưởng anh có thể làm được." Nghiêm Phong nhìn Sở Vân Linh, cười.

Hai cái lúm đồng tiền trên mặt hơi lộ ra, nhãn cầu của hắn không cách nào dứt ra được.

Hồi lâu, hắn nói đùa: "Hắc, hiện tại mới năm nhất, vì sao năm sau không cùng anh chuyển đến cùng một trường học nhỉ?" Biểu tình của Sở Vân Linh có chút ngạc nhiên.

Khi Phí Minh vừa rồi làm những việc kia, cô lập tức hiểu được Nghiêm Phong đang quan tâm, nụ cười trên mặt càng làm người ấn tượng sâu sắc.

Cô hỏi: "Vì sao?

Lo lắng bị người ta cướp mất sao?" "Ân, khó nói lắm!

Chương 780

Vừa rồi không nghe thấy sao?

Tôi bị yêu cầu công bằng cạnh tranh với hắn." ... "Nga, tôi thật sự phục rồi," Hiên Viên Cảnh Minh dùng một loại ngữ khí phi thường chán ghét nói.

Đề tài này đi qua rồi lại quay về. "Vậy cậu biết không?" Diêu Cường bất mãn hỏi. "Tôi đương nhiên biết." Hiên Viên Cảnh Minh lần thứ hai khởi động hình thức B.

Nghiêm Phong (lúc này dùng tên giả là Đại Nguyên) nhìn bọn họ, yên lặng uống một ngụm trà sữa tự chế trên bàn, buông ly trà, nhìn thấy Thường Kim Phượng mắt trông mong nhìn mình, bèn đưa ly trà qua: "Muốn uống không?" Sự thực là, Thường Kim Phượng xua tay, trong lòng muốn uống rượu. "Nội dung thư của cậu và của cậu ta không giống nhau sao?" Hiên Viên Cảnh Minh đầu tiên hỏi Khương Chí Nghiêu một vấn đề. "Sau đó thì sao?" "Vậy thư của các cậu và tôi không giống nhau, biết không?" "Nói đi, tôi vừa rồi nói gì?

Căn cứ phong thư phán đoán có phải có chút không hợp lý?" Tưởng Chí Nghiêu hỏi lại. "Nghe tôi nói trước đã!

La Khắc Đào biết ba người chúng tôi đều tham dự sát hại Tiểu Văn, cho nên gửi cho chúng tôi bức thư giống nhau.

Còn về ba người các cậu..." Hiên Viên Cảnh Minh nói một hồi, tiếp tục: "Phí Y không nhìn thấy Tiểu Văn và Diệp Dĩnh ở bên nhau sao?

Nhất định là bạn tốt, bởi vì hiểu rõ nguyên nhân cái chết thực sự của Tiểu Văn." Ai biết được lúc đó là thật hay giả?

Khương Chí Nghiêu theo bản năng trả lời, Hồ Sách (người sắm vai Phí Y) đưa ra câu trả lời: "Tôi lúc đó nói thật, không cần thiết phải lừa gạt." Cũng là Khương Chí Nghiêu sau khi trả lời, lại đặt một vấn đề khác: "La Khắc Đào từ lúc bắt đầu đã biết ai giết Tiểu Văn?

Vậy hắn biết như thế nào?" Trương Thi Lâm trả lời: "Nhật ký Tiêu Văn viết thực tế là La Khắc Đào mỗi ngày đều đang đọc, bị Tiêu Hà xóa đi.

Thực tế là hắn đã biết chị gái mượn thân phận của mình để lừa tiền, nhưng không nói ra." "Vậy hiện tại có vấn đề rồi, vì sao ngay từ đầu La Khắc Đào không trực tiếp giết ba người các cậu?

Lại cùng nhau chơi trò chơi này?" "Hắn là La Khắc Đào muốn nhìn biểu tình tuyệt vọng của ba người, không dễ dàng để họ chết như vậy." Trương Thi Lâm không xác định nói, sau đó nhìn về phía Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong cảm giác được ánh mắt của Trương Thi Lâm, ngu xuẩn hỏi: "Vì sao nhìn tôi?" "Vì sao La Khắc Đào ngay từ đầu không trực tiếp giết ba người bọn họ?" Nhìn phản ứng của Nghiêm Phong, hắn hỏi.

Nghiêm Phong lại bình tĩnh cầm ly trà, uống ngụm trà sữa.

Trả lời: "Đương nhiên là có nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn là, nếu trực tiếp giết ba người bọn họ, sẽ còn chơi trò chơi này sao?

Thưa các quý ông quý bà, đây là lối ra của mật thất.

Nếu chỉ có chiến đấu và giết chóc, thì còn gọi gì là mật thất?" "Vấn đề cuối cùng, nếu La Khắc Đào kiến tạo căn phòng bí mật này, ba người chúng tôi có thể đào thoát không?" Thường Kim Phượng càng nghe càng cảm thấy có chút không hiểu, nếu La Khắc Đào định ra quy tắc, vậy thì không trốn thoát được? "Không, có thể trốn tránh,

bởi vì La Khắc Đào kỳ thực có chút lương tâm, cho cơ hội trốn thoát, nhưng các người quá ngu xuẩn!

Ai cũng không thể trách cứ!" Khi Nghiêm Phong nói đến điểm này, não hắn đau nhức, bởi vì vụ đánh cược này hắn phải gọi điện thoại cho "Tự động thụ hóa cơ" (Hệ thống) một tuần!

Thật là năng lực quan sát thống khổ a! "Vậy tôi rời khỏi đây?

Cậu biết đấy, tầng ba một chút manh mối đều không có!

Tôi căn bản không nhìn thấy bất cứ thứ gì hữu dụng!" Đối với cá tính hiếu thắng của Thường Kim Phượng, không thể tiếp nhận chuyện này.

Nghiêm Phong xác thực đã nói thật.

Trước đó, hắn không thể hoàn toàn xác định Tiền Miên có thật sự để lại phương thức liên lạc cho Hồng nãi nãi hay không.

Tuy nhiên, căn cứ vào ký ức của hắn, khi nhìn thấy thẻ ngân hàng trên bàn nhà Hồng nãi nãi, bên cạnh có một tờ giấy viết số điện thoại.

Ra khỏi cửa lớn, Nghiêm Phong hướng Triệu Bái Ninh vẫy tay từ biệt, đi về phía một chiếc xe đạp chia sẻ. "Này!" Triệu Bái Ninh đối với Nghiêm Phong vừa đi xa hô.

Nghiêm Phong quay đầu lại: "Sao vậy?" "Xe của anh ở đâu?" "Ở trên một chiếc xe khác sao?" "Đúng." "Tôi vì môi trường của chúng ta mà cống hiến, cho nên tôi lựa chọn du lịch xanh." "Vậy tôi sẽ tiễn anh nhé?" "Được!" Lập tức quay về bên người Ninh.

Triệu Bái Ninh không biết nên nói gì.

Thật lễ phép.

Du lịch xanh cái kiểu gì vậy?

Tôi không nghĩ người cùng tuổi như Ninh sẽ có một chiếc xe, tuy

rằng chiếc xe phổ thông, nhưng cũng có giá mấy chục vạn.

Sau khi lên xe, Triệu Bái Ninh hỏi: "Đi đâu?" Nghiêm Phong sau khi báo cáo tên cửa hàng thì thắt dây an toàn.

Khi xe chạy quá tốc độ trên đường, hắn hỏi Triệu Bái Ninh một vấn đề suýt chút nữa đã quên: "Hồng nãi nãi không nhắc tới tôi sao?

Chương 781

Nhưng vừa rồi bà ấy thậm chí không nhớ rõ tên của tôi." "Nhớ rõ, tôi không biết vì sao đột nhiên bà ấy quên?" Triệu Bái Ninh vặn to âm nhạc trong xe, để không phải trò chuyện với Nghiêm Phong.

Điều này làm cho Nghiêm Phong càng thêm mê hoặc không hiểu.

Nghiêm Phong thử nói chuyện với cô ấy một lúc, nhưng chỉ qua loa cho xong chuyện.

Nghiêm Phong hoài nghi có phải mình đã sai rồi không.

Ai, tâm tư phụ nữ thật không thể dự đoán.

Cuối cùng, về tới cửa cửa hàng, đơn giản nói tạm biệt, Triệu Bái Ninh trực tiếp lái xe đi.

Thậm chí hai người đều không lưu lại bất kỳ phương thức liên lạc nào, cũng không biết liệu có thể gặp lại hay không.

Đi vào cửa hàng, đã là 7:30 tối.

Nghiêm Phong ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, cho nên lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Tiền Miên.

Nhưng sau khi cân nhắc, hắn quyết định xin ý kiến của A Bố trước.

Tại tầng hai, hắn nhìn thấy A Bố đứng ở vị trí cũ. "A Bố!" Nghiêm Phong hô. "Tự động thụ hóa cơ" (Hệ thống) không để ý tới. "A Bố?" Vẫn không có lời nói.

Tiếp theo tiếng hét thứ ba, Hệ thống không có phản ứng.

Nghiêm Phong thậm chí đi lên phía trước, giống như vỗ một cái máy thu hình cũ, vỗ vỗ vào đỉnh đầu Hệ thống. "Đánh thêm một phát

nữa.

Tin hay không tùy ngươi, ta sẽ gọi điện thoại cho hắn?" Nghiêm Phong bị Hệ thống đột nhiên mở miệng làm cho sợ hãi. "Oa, không ngủ được thì nói một tiếng được không?" Nghiêm Phong giống như con thỏ lùi lại ba bước. "Quên rồi sao?" Vẫn là thanh âm điện tử băng lãnh quen thuộc.

Đại não Nghiêm Phong vận chuyển tốc độ cao, thật sự không nhớ rõ đã quên cái gì. "Đánh cược..." "Nga!

Ba ba!" Nghiêm Phong vô sỉ thốt ra. "Được rồi, ngoan một chút." Hệ thống dường như phi thường hài lòng. "Ta thật sự tên là 'Thiên Diện'?

Sẽ không phải có chút không đạo đức chứ?" Lúc San San bị thương, có phải là không đạo đức hay không?

Chuyện của San San thật sự vượt ra khỏi giới hạn của Nghiêm Phong, hiện tại nghe máy bán hàng nhắc tới chuyện này, cho nên lập tức tức giận, không do dự nữa, bấm số.

Điện thoại được kết nối. "A lô, cửa hàng thức ăn nhanh Lý Tiết Tắc." "Tôi là Nghiêm Phong (Đại Nguyên)." Nghiêm Phong đối với lời nói đầu dây bên kia cũng không cảm thấy khốn hoặc. "Khi bảo ta mua thuốc, gọi ta là chủ nhân.

Vì sao lại rẻ như vậy?

Đang đục nước béo cò à..." "Chủ nhân, quên ta là máy bán hàng tự động rồi sao?

Bản năng là bán thuốc..." Lý do của Hệ thống khiến Nghiêm Phong không cách nào phản bác.

Nghiêm Phong không cần nghĩ ngợi đáp ứng trực tiếp trả tiền cho Hệ thống, nhưng bởi vì tiền ở trong ngân hàng, Nghiêm Phong không

thể không trả tiền trước.

Tại cổng giao hàng có hai viên thuốc to bằng hạt đậu nành, nhưng thực tế chỉ có viên thuốc, không có bao bì. "Sư phụ, lần sau có thể cân nhắc trực tiếp đem tiền tồn vào chỗ ta, lần sau không cần phiền toái như vậy nữa." Nghiêm Phong hiện tại không có thời gian nói chuyện.

Trong tay cầm viên thuốc, nhìn Tần Vũ.

Tự nhủ: Nếu ta làm như vậy, có phải sẽ hiển thị ta có một cái máy bán hàng tự động không?

Sau đó lắc đầu.

Dù sao thì San San cũng không biết mà?

Đem viên thuốc đồng thời bỏ vào miệng mình và miệng Tần Vũ, viên thuốc tại cửa vào liền tan ra, cho nên không cần thiết phải nuốt xuống.

Chương 782

Nghiêm Phong nhìn cơ bắp sưng phồng lên, lập tức cảm thấy tràn ngập sức mạnh!

Tần Vũ cũng tỉnh lại. "Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi cảm thấy, tôi dường như cảm thấy tôi hiện tại có thể đánh mười người." Tần Vũ nhìn thân thể mình, phảng phất như vừa tập gym xong. "Về nhà đi!

Bạn gái cậu sắp đi rồi!" Nghiêm Phong nói xong, biến mất tại chỗ. "?" Tần Vũ kinh ngạc sau đó cũng biến mất tại chỗ.

Khi phát hiện mình chạy nhanh như vậy, Tần Vũ có chút mê hoặc.

Hành động?

Trong vòng một giây, Nghiêm Phong và Tần Vũ lần lượt chạy tới cửa nhà Tần Vũ.

Nghiêm Phong nhìn trên mặt đất ngoài cửa có một cái chốt chặn cửa.

Thảo nào Vạn Ngọc Khê không mở được cửa.

Tại bên trong phòng, đồ ngủ của Vạn Ngọc Khê bị xé rách.

May mắn là, chỉ có đồ ngủ bị xé rách.

Tào Khánh Quý sau khi xé rách y phục, dừng lại, bởi vì vừa rồi có người nói cho hắn biết có nguy hiểm!

Không ngoài dự đoán, cửa phòng bị đá văng, Tần Vũ vừa vào cửa nhìn thấy bạn gái bị áp chế, nộ khí trị trực tiếp tăng đầy bình!

Trực tiếp truyền tống đến chỗ tên cặn bã kia, trực tiếp đấm vào đầu hắn!

Nhưng tên cặn bã kia gần như không bị thương chút nào!

Chỉ có chút chảy máu mũi.

Tên cặn bã lau máu mũi xong, lộ ra một nụ cười không ai biết.

Hành động của hắn làm cho Nghiêm Phong phi thường kinh ngạc.

Căn cứ vào vật phẩm thần kỳ do Hệ thống bán ra, hai loại viên thuốc uy lực hẳn là phi thường có tính bạo tạc.

Tên đáng thương này vì sao có thể chịu đựng được nắm đấm của Tần Vũ?

Sau khi bị ẩu đả, tên cặn bã bắt đầu hành động.

Tần Vũ và Nghiêm Phong cho rằng hắn muốn tấn công, đều bày ra tư thế phòng ngự, Tần Vũ thì bảo vệ bạn gái mình, đem cô ấy giấu ở sau lưng.

Tuy rằng Vạn Ngọc Khê biết vì sao một giây trước Tần Vũ còn ở nhà Nghiêm Phong mà giây tiếp theo đã có thể về nhà, Nghiêm Phong cũng đi theo về nhà, nhưng cô thông minh trốn ở sau lưng Tần Vũ, không hỏi.

Nghiêm Phong không ngờ, tên cặn bã tưởng chừng muốn công kích lại chạy về phòng, từ cửa sổ nhảy ra đào tẩu!

Vãi chưởng!

Tầng bảy!

Chết chưa?

Tần Vũ và Nghiêm Phong hai người đều cúi đầu nhìn bệ cửa sổ.

Tên cặn bã vừa rơi xuống đất trực tiếp chạy, đi khập khiễng. "Trông chừng chị dâu, tôi muốn xuống xem một chút!" Hành vi dị thường của tên cặn bã làm cho Nghiêm Phong cảm thấy có chút không

đúng, gia hỏa này tuyệt đối không phải nhân loại bình thường!

Ngay khi Tào Khánh Quý tưởng rằng đã đào tẩu, Nghiêm Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Nghiêm Phong không nói thêm gì nữa, đi về phía phòng khách.

Tại phòng khách, hắn tìm một cái sạc pin thích hợp.

Sau khi cắm điện thoại, lẳng lặng ngồi trên sô pha chờ Tần Vũ tỉnh.

Mấy phút sau, điện thoại mở lên, tiêu thất cả ngày, nhưng không có ai gọi điện thoại hay nhắn tin cho hắn, trong đó có một tin nhắn của công ty viễn thông, làm cho Nghiêm Phong cảm thấy có chút xấu hổ.

Không biết qua bao lâu, Vạn Ngọc Khê từ trong phòng đi ra. "Bốn mươi phút, không tỉnh." Vạn Ngọc Khê trên mặt lộ ra một nụ cười không tình nguyện, sau đó đi vào nhà vệ sinh.

Không phải thể chất mỗi người đều bất đồng, tại thời gian bất đồng sẽ tỉnh sao?

Chương 783

Nghiêm Phong quyết định quay về hỏi Hệ thống tình huống. "Tẩu tử, tôi có việc phải làm.

Tôi đi trước.

Nếu lão Tần tỉnh, có thể gọi điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết." Nghiêm Phong đứng ở ngoài cửa phòng tắm, đối với Vạn Ngọc Khê bên trong hô. "Ân." Tôi không biết có phải ảo giác không.

Nghiêm Phong nghe trong từ ngắn gọn này có tiếng nghẹn ngào. 15 phút sau.

Tại cửa tiệm bánh mì Hà Di.

Nghiêm Phong lấy chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa, thì nghe tiếng bước chân dồn dập chạy về phía mình.

Nghiêm Phong không vội vã mở cửa, nắm chặt chìa khóa.

Kinh nghiệm khiến hắn theo bản năng biểu hiện ra một loại tư thái phòng ngự, vẫn ở trong lòng hướng Hệ thống tìm kiếm trợ giúp, nhưng Hệ thống không để ý tới.

Nhưng rất nhanh, giọng nói non nớt đã tiêu trừ nghi ngờ của Nghiêm Phong.

Đó là thanh âm của một bé gái: "Đại ca, rốt cuộc anh cũng về.

Em và anh trai đợi lâu rồi.

Anh trai em lo lắng anh có xảy ra chuyện gì không." Nghiêm Phong xoay người, nhìn thấy Phương Tinh Nguyên và ba đứa trẻ khác, trong đó có một đứa đang được em gái đút bánh mì.

Nghiêm Phong có chút cảm động, hỏi: "Ở đây đợi cả ngày rồi

sao?" "Đợi." Bé gái vươn mười ngón tay ra, giống như đang đếm. "Thẳng đến bây giờ là năm giờ chiều..." Sau đó bé gái cao hứng hướng Nghiêm Phong vươn bảy ngón tay nhỏ: "Bảy tiếng, đúng không, anh trai?" Nói xong nhìn thoáng qua anh trai mình. "Đại ca ca, đừng nghe nó nói hươu nói vượn.

Hai đứa em hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ, chỉ ở đây đi dạo thôi." Tiêu Phương tự nhiên sẽ không thừa nhận.

Điều này làm cho Nghiêm Phong cảm thấy tàm quý.

Sẽ cứu.

Đã nhanh hai ngày rồi, một chút tiến triển cũng không có. "Tào Nhi hôm nay không đến?" Nghiêm Phong nhìn đám trẻ không thấy Tào Nhị đâu. "Hôm nay Luân bị nhốt trong phòng tối." Một bé trai Nghiêm Phong không quen biết trả lời.

Nghiêm Phong bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ đầu nó, xoay người đi mở cửa, nói: "Vào trước đi." Nghiêm Phong đưa cho bọn chúng ít đồ ăn vặt, sau đó bảo chúng ở trong cửa hàng chờ, hắn đi lên tầng hai xử lý một số việc. "A Bố, ngủ rồi sao?" Nghiêm Phong đứng trước máy bán hàng (Hệ thống), lần này không dùng ý thức giao lưu, bởi vì vừa rồi ở cửa dùng ý thức giao lưu thì Hệ thống không trả lời. "Không." Thanh âm Hệ thống trong đầu Nghiêm Phong vang lên.

Sau đó Nghiêm Phong cũng dùng ý thức giao lưu với nó.

Rốt cuộc, tầng một có trẻ con. "Tần Vũ và tôi ăn cùng một loại thuốc sao?" "Đúng." "Vậy vì sao cậu ta chưa tỉnh?" "Bởi vì trước khi uống thuốc thân thể suy yếu." "Cần bao lâu mới có thể tỉnh?" "Ngắn thì một tuần, dài thì một tháng..." "Cái thứ thuốc rách nát này có thể giết chết tôi đấy." ... "Đụng xe?" Nghiêm Phong không dám tin vào tai mình. "Xác định sao?" Cô gái tóc ngắn nhìn vào quả cầu thủy tinh, đôi mắt dường như đang phát sáng: "Đúng vậy." Quản lý chuồng gà khi

nghe tin tức này, đột nhiên ủ rũ: "Hiện tại tình huống thế nào?

Như vậy, tôi không thể mở ra mật thất." Ông chú mặc vest trầm mặc không nói, dường như đang chờ đợi giải pháp Nghiêm Phong đưa ra. "Tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn." Nghiêm Phong lấy điện thoại ra, rời khỏi phòng.

Bấm số Tiền Miên gửi hôm qua thì không liên lạc được, cũng đúng, Tiền Miên trước khi lên máy bay đã điều chỉnh chế độ máy bay.

Lúc này, khi Nghiêm Phong bấm số điện thoại "Cửa hàng thức ăn nhanh Tuyết Cát", thanh âm của Hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu. "Chủ nhân, người ngoài cửa, đừng mở cửa." "Ân?" Nghiêm Phong vừa mới biết vì sao Hệ thống lại nói như vậy, thì điện thoại vang lên, một số lạ. "A lô?" "Tôi là Thiên Diện, mở cửa, tôi ở dưới lầu." Tuy rằng Nghiêm Phong và Tiền Miên nói chuyện điện thoại thì luôn dùng thanh âm điện tử, nhưng khi nghe thấy, lờ mờ bị thanh âm của hắn đả động, đó xác thực là thanh âm của Tiền Miên. "Chờ chút." Sau đó Nghiêm Phong hỏi Hệ thống: "Người kia là Thiên Diện sao?" Nếu là Thiên Diện, cho rằng Mễ sẽ là người kia sao?

Không phải Thiên Diện?

Vậy vì sao thanh âm của hắn và Thiên Diện lại tương tự như thế?

Chương 784

"Chủ nhân, ngốc sao?

Ta không thể lý giải cái này sao?" Khi Hệ thống nhìn phương thức tư duy nghiêm túc của hắn thì không chịu nổi nữa.

Vì sao lại ngu xuẩn như vậy? "Cũng muốn vào Ngôi nhà Tử vong?" Nghiêm Phong đương nhiên không biết Hệ thống đang ở đâu, cho nên thông thường sẽ trả lời. "Đúng được một nửa.

Máy bay rơi có khả năng có liên quan đến hắn.

Lời của Mễ chỉ có khả năng.

Nghe xem." Vậy thì thế giới này cũng có một người sở hữu siêu năng lực? "Ân." Có được đáp án, Nghiêm Phong lập tức đối với người dưới lầu cảm thấy phi thường chán ghét.

Cả một máy bay sinh mệnh!

Trực tiếp cúp điện thoại!

Chờ bao lâu thì chờ.

Cúp điện thoại chưa được hai giây, điện thoại lại vang lên, là người kia gọi, Nghiêm Phong dứt khoát đưa hắn vào danh sách đen.

Tiếp theo, Nghiêm Phong nghe thấy cửa lớn dưới lầu có một tiếng vang thật lớn!

Nghiêm Phong có đủ lý do hoài nghi cửa lớn bị cạy ra.

Hệ thống cũng nhìn ra Nghiêm Phong lo lắng, an ủi: "Chủ nhân có thể yên tâm, Đại Mễ không làm thực, không thể xông vào, nơi này vĩnh viễn là bến cảng an toàn nhất." Nghiêm Phong chỉ có thể tượng trưng "cảm động" hai lần.

Cưỡng ép di động là chí mạng nhất.

Bởi vì biết Hệ thống đối với việc phá cửa nhập thất là không thể nào, mặc dù không biết nó duy trì cái gì, có lẽ là tín nhiệm!

Tôi chỉ về phòng mình, báo cho một tin tức bất hạnh, Thiên Diện không nghe điện thoại, thì điện thoại lại vang lên.

Nghiêm Phong tưởng rằng người kia lại gọi điện thoại, chỉ đổi một số khác, sau đó có chút quen thuộc nhìn số này.

Không phải là số của Thiên Diện sao? "A lô?

Thiên Diện?

Không đụng xe sao?" Nghiêm Phong vừa gọi điện thoại, lưu loát nói ra một đoạn.

Từ trước đến giờ chưa từng có phản ứng như vậy.

Quả nhiên, không có thanh âm, Nghiêm Phong ý thức được nói sai rồi.

Điều này làm cho Nghiêm Phong phi thường khó xử.

Cho dù là một người thông minh có ngàn khuôn mặt, cũng không nén được việc gặp người thường xuyên xuất hiện. "Tôi hiện tại nên làm gì?" (Ký nhiên đã thả hắn vào, không có đường quay lại.

Cùng hắn đàm phán, sau đó nhốt hắn trong mật thất.) "Cho nên tôi phải thoát khỏi một người nào đó?" (Không cần thiết.) "Nhưng không phải là mật thất sáu người sao?" (M chỉ là một phòng bí mật sáu người, nhưng không có giới hạn sáu người.) Hệ thống pháp cấp giả Thiên Diện một cơ hội tiến vào phòng bí mật, sau đó đổi hắn về.

Nhưng Nghiêm Phong vẫn có một vấn đề.

Ký nhiên mật thất A Bố có thể bị hơn sáu người tiến vào, vì sao những người thường xuyên xuất một kia lại không biết tin tức này?

(Thứ Mễ phá lệ rồi, có một số quyền lợi, không cần cẩn thận người kia.

Khi cuộc nói chuyện chuyển hướng thì biến thành...

Không, hẳn là nên cẩn thận mỗi người.) Lăng An vừa mới hồi phục bộ dạng Thiên Diện, nhưng ánh mắt hắn nhìn Thiên Diện đột nhiên biến đắc sợ hãi, không dám nhìn vào mắt hắn, nhanh chóng quay đầu đi.

Điều này làm cho Nghiêm Phong buồn bực: Dường như có chút sợ hãi Thiên Diện?

Vì sao?

Rốt cuộc đang sợ hãi cái gì?

Khi tôi trước đó nhắc đến Tiền Miên, tôi ngạo mạn, Tiền Miên không xứng đáng được gọi là Thiên Diện.

Hiện tại tôi sợ hãi.

Nguyên nhân là gì?

Chương 785

Có một trăm người trượng phu thật sự thay đổi một Thiên Diện sao? "Hiện tại tôi cần phải suy nghĩ làm sao đào tẩu." Ông chú mặc vest ngồi xổm xuống sờ sờ cái gương, đột nhiên không thấy đâu nữa. "A!" "Vì sao không thấy nữa?" "Người ở đâu?" "Bình tĩnh chút!" Một tiếng quát lớn.

Mỗi người đều nhìn hắn.

Khi mọi người đều yên tĩnh lại, Tiền Miên tiếp tục: "Nhìn xem, hắn biến mất trong tất cả các tấm gương, trừ tấm gương dưới đất." Nhìn xem, thật sự là vậy.

Nghiêm Phong nhìn người khác biểu diễn, hối hận để cho hắn vào.

Từ mật thất đào tẩu thật ngu xuẩn?

Ngôi nhà tử vong? "Tôi nhớ chú vừa rồi chạm vào kính dưới đất, đúng không?" Nghiêm Phong liên kết hàng ngàn từ đơn.

Có nghĩa là, nếu tôi chạm vào gương, sẽ biến mất?

Cô gái tóc ngắn sờ sờ cằm, nhìn nhìn cái gương, không thấy gì. "Đúng." Thiên Diện gật đầu.

Nghiêm Phong nghe xong có chút xấu hổ, sờ sờ mũi mình, cũng chỉ để giữ khoảng cách với người không có trứng gà. "Nhìn xem khuôn mặt của Thiên Diện, vị thúc thúc vẫn còn đó." Sau đó Nghiêm Phong vỗ vỗ vai Thiên Diện, ra hiệu nhìn xem chân hắn.

Sự thực là, chính như Nghiêm Phong đã nói, gương dưới đất và bộ quần áo của ông chú vẫn còn đó.

Cho rằng tôi có khả năng trong gương tiến vào cùng một phòng sao?

Tư khảo một hồi sau, tôi trả lời: "Có lẽ đi." Khi Nghiêm Phong và Tiền Miên nói chuyện phiếm, cô gái tóc ngắn và người đàn ông quản lý chuồng gà phân biệt đi vào trong gương.

Lúc này, Lăng An hô: "Tôi nên làm gì?" Thiên Diện nhìn hắn, tà linh cười: "Vĩnh viễn bị nhốt ở trong này, bởi vì nơi này được gọi là Ngôi nhà tử vong." Nói xong, Thiên Diện đối diện với cái gương.

Nghiêm Phong nhìn Trương Hoài Hào một cái, đi vào trong gương.

Lúc này nhìn Trương cô độc, giơ tay lên, biến mất.

Hiện tại, Lăng An là người duy nhất điền vào chỗ trống trong gương. "Được!" Nghiêm Phong trả lời đặc biệt rõ ràng, bởi vì sợ hãi người khác nghe không được lời mình.

Cảm ơn câu cuối cùng của đoạn này.

Sau khi xác định nữ quỷ không phát ra bất kỳ thanh âm nào, Trương Hoài Hào vỗ vỗ vai Nghiêm Phong: "Lời vừa rồi thật sự hù chết tôi." Thiên Diện bên cạnh cũng lớn tiếng hỏi: "Tiện thể hỏi một câu, có thể trả lời như vậy sao?" "Những bộ phim truyền hình cẩu huyết kia không phải đều diễn như vậy sao?

Hai người yêu nhau, nam nhân là phú nhị đại, nữ nhân lại ngốc lại ngọt, sau đó cha mẹ nam nhân khẳng định sẽ phản đối!

Tôi có khả năng cũng giống vậy, cho nên cứ nói thẳng đi." Nghiêm Phong cố ý dùng một số từ ngữ hiện đại trả lời Thiên Diện.

Đích xác, nữ quỷ không phát ra bất kỳ thanh âm nào, nhưng cũng không có nghĩa là không ở gần đây.

Sau đó, Nghiêm Phong cũng nhìn xung quanh một hồi, nhưng nữ quỷ không có làm ra bất kỳ cử động nào, Nghiêm Phong cũng hoàn toàn nhẹ nhõm thở ra.

Tiền Miên và những người khác vì Nghiêm Phong mà toát mồ hôi lạnh, lại đem câu chuyện cẩu huyết mang lên phim truyền hình "Nữ Quỷ".

Cũng đủ to gan.

Nếu câu chuyện nữ quỷ không cẩu huyết, sẽ chết. "Đừng nói nữa, đi thôi, tôi đi tìm lá thư kia." Nghiêm Phong nhìn ánh mắt của hắn có chút kỳ quái, bèn bắt đầu chuyển sang chuyện khác. "Làm sao bây giờ?" Trương Hoài Hào chỉ chỉ ông chú mặc vest đang quỳ trên mặt đất.

Nói thật, bởi vì Nghiêm Phong thật sự không còn ở đó sau câu nói tàn nhẫn vừa rồi để mang đi chơi, nhưng để phòng ngừa sáu người không thể hợp tác hoàn thành câu đố, hắn nói với Quản lý chuồng gà: "Có thể chữa khỏi mắt cho hắn không?" "Được, nhưng không cần thiết." Quản lý chuồng gà trả lời rất nhanh, vẫn hy vọng ông chú mặc vest mù luôn!

Để hắn chữa mắt?

Kiếp sau đi!

Sau đó Tiền Miên khuyên can một chút, nhưng Quản lý chuồng gà vẫn vô động vu trung.

Cuối cùng, Tống nghe xong lời của hắn, khiến hắn hơi có chút dao động.

Cùng cách nói trước đó của Nghiêm Phong giống nhau: "Sẽ có một hạng mục công việc sáu người." Lúc này, ông chú mặc vest cũng bò đến chân Quản lý chuồng gà, cầu xin khôi phục ánh sáng.

Nhưng Quản lý chuồng gà vẫn do dự không quyết, bởi vì thật sự không muốn cứu! "Chẳng lẽ quên mục đích ở đây sao?

Chương 786

Hiện tại vì một chút khoái lạc mà phóng khí phần thưởng sao?" Khai mạ đạo.

Có lẽ Quản lý chuồng gà cho rằng Tiền Miên nói có đạo lý.

Rốt cuộc quyết định cuối cùng trợ giúp ông chú mặc vest, nhưng có một điều kiện: "Dập đầu cho ta ba cái, không chảy máu không được dừng!" Tuy rằng Nghiêm Phong và những người khác cho rằng yêu cầu có chút quá đáng, nhưng không có ai nói nhiều.

Rốt cuộc, hiện tại đối với hắn, khôi phục thị lực so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Quả nhiên, sau khi nghe yêu cầu của Quản lý chuồng gà, ông chú mặc vest không cần nghĩ ngợi dập đầu ba cái thật mạnh, mỗi người đều nhìn thấy máu, phát ra thanh âm rất lớn!

Quản lý chuồng gà hài lòng gật gật đầu, sau đó đặt tay lên mắt ông chú mặc vest.

Chân Nghiêm Phong không tự giác đến gần phía trước nhìn, bởi vì tò mò ông chú mặc vest liệu có mọc ra một đôi mắt mới hay không.

Nếu như vậy thì thật tuyệt!

Nhưng quá trình trị liệu hoàn toàn bị Quản lý chuồng gà che khuất, Nghiêm Phong cũng không nhìn thấy.

Trị liệu kéo dài khoảng mười phút, cũng không vội vã, chỉ chờ hai người.

Nghiêm Phong kinh ngạc phát hiện, khi Quản lý chuồng gà buông tay khỏi mắt ông chú mặc vest, mắt ông ta thực tế lại trở nên tốt hơn.

Cảm giác đôi mắt so với trước kia càng có hoạt lực! ...

Sa Nhĩ Khắc (Schalke 04) đối với hy vọng vô địch cuối cùng đã tan vỡ ở vòng sau.

Xin hãy tìm kiếm trên Baidu...

Dortmund trên sân nhà đã đánh bại Nürnberg với tỷ số 2-0, nhưng Schalke không chiến thắng.

Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn tử địch của mình đăng quang trước hai vòng đấu.

Thanh âm tiếc nuối từ Gelsenkirchen, thông thường trong bất kỳ giải đấu hàng đầu nào liên tục giành được ba chức vô địch, có thể được xem là sáng tạo một vương triều, nhưng Schalke tiếp cận mục tiêu này như thế nào, chỉ có chút ngắn ngủi.

Giấc mộng bảo vệ chức vô địch liên tái đã tan vỡ, chức vô địch liên tái đã thua, chỉ còn lại một cái Cúp Quốc gia Đức.

Tuy nhiên, tất cả truyền thông ủng hộ Schalke đều đối với chức vô địch này không cảm thấy hứng thú.

Ăn những món ngon như đĩa bạc Bundesliga và chức vô địch liên tái, thì cái gân gà như Cúp Quốc gia Đức sẽ không làm cho truyền thông cảm thấy bất kỳ lực hấp dẫn nào.

Tương đối mà nói, họ càng quan tâm Schalke làm thế nào phản kích.

Đều biết rất nhiều người khổng lồ đều đang chờ đợi giờ khắc này, cho nên càng quan tâm Schalke trong cửa sổ chuyển nhượng mùa hè sắp tới có thể giữ lại bao nhiêu cầu thủ ưu tú, cũng như sẽ có bao nhiêu dòng máu mới gia nhập.

Truyền thông Schalke có cách nhìn bất đồng với các đội bóng vô

địch khác, càng quan tâm tính thực dụng.

Từ Hách Tuấn Dân nơi đó đạt được kinh nghiệm.

Khi gia nhập câu lạc bộ, Magath là người duy nhất thưởng thức hắn, thậm chí truyền thông Schalke cũng không từ đáy lòng coi trọng.

Nhưng sau trọn vẹn một mùa giải, hắn trở thành mũi dao cánh phải không thể thiếu của đội bóng, cho nên truyền thông Schalke tin rằng năng lực ký hợp đồng của Magath có thể trở thành tài phú của đội bóng.

Đương nhiên, có một điểm khác, cũng là nguồn gốc lòng tin lớn nhất.

Tin tưởng bất kể ai rời khỏi đội bóng này, Nghiêm Phong (Chu Thiên Thành) đều sẽ ở lại vào chủ nhật.

Chỉ cần hắn ở lại, Schalke có hy vọng tái thiết vinh quang, cho dù là làm lại từ đầu! ...

Nghiêm Phong nghe người dẫn chương trình đài truyền hình địa phương trên TV thấp giọng tuyên bố Schalke bảo vệ chức vô địch thất bại.

Dortmund đã giành được chức vô địch liên tái, sau đó lắc đầu, lần thứ hai mỉm cười.

Trải qua nhiều lần thi đấu, tuy rằng không để lọt lưới bao nhiêu quả, nhưng Nghiêm Phong đều đã làm chuẩn bị tâm lý tồi tệ nhất trong mỗi trận đấu, cho nên nhìn càng thoáng hơn.

Dortmund mùa giải này trạng thái phi thường tồi tệ, Nghiêm Phong đều vì biểu hiện tốt đẹp mà cảm thấy tiếc nuối.

Sở Vân Linh nhìn Nghiêm Phong trên mặt mang theo nụ cười gọt táo.

Nhịn không được nôn mửa: "Tâm anh thật lớn.

Khi mất chức vô địch, vẫn có thể cười được." Nghiêm Phong nhướng mày. "Vì sao không cười?

Trong tình huống này, đoàn đội mất đi dây xích, chứng minh đoàn đội không thể không có anh.

Đây là giá trị của anh.

Chương 787

Ngoài ra, sẽ có đối thủ như vậy cũng thú vị.

Một mình cầu bại có ý nghĩa gì?

Giống như những tuyệt thế cao thủ trong võ lâm, không cách nào đột phá tự ngã, nhưng chỉ có thể ở ngôi cao bị đánh bại, dần dần bị thời gian giết chết." Sở Vân Linh cười: "Anh luôn đúng." Hai người đang nói chuyện phiếm, cửa phòng bệnh bị gõ vang.

Sở Vân Linh nói: "Em mở cửa." Nghiêm Phong biết không phải y tá đến thay thuốc.

Nhưng khi Sở Vân Linh mở cửa, Nghiêm Phong xoay người, hiển nhiên phát hiện ngoài cửa đứng một người đàn ông râu ria xồm xoàm, to cao lực lưỡng, trên mặt đeo kính râm, nhìn qua rất thần bí.

Sở Vân Linh dè dặt hỏi: "Ông tìm ai?" Người nọ ôn hòa hỏi: "Nghiêm Phong có ở đây không?

Tôi nghe nói cậu ấy bị thương, tôi đến thăm." Trong sự nghiệp của mình, Châu Thiên Thành luôn có sự ủng hộ từ thầy, anh em và người hâm mộ.

Nếu vào thời điểm đó mà rời đi, mỗi người sẽ… Anh không muốn để ngày Chủ nhật đó trở thành hiện thực.

Có lẽ Rocka hiểu bóng đá chuyên nghiệp hơn, có thể bỏ qua mọi tin đồn, chỉ theo đuổi mục tiêu và sở thích của mình, nhưng anh thì không thể.

Tại vòng đấu thứ 33 của giải đấu, cũng là vòng áp chót, Schalke đã giành chiến thắng 2:1 trên sân nhà trước Nữ Thần, cuối cùng kết thúc chuỗi hai trận thua liên tiếp.

Tuy nhiên, sau trận đấu, truyền thông Trung Quốc đã đưa ra một phép ẩn dụ hình ảnh: Em bé đói rồi, sữa bò hết.

Thật vậy, trận đấu này không có ý nghĩa thực tế.

Schalke mùa giải này chỉ còn lại một giải đấu quan trọng để tranh giành: Cúp Quốc gia Đức.

Magath (Mã Gia Đặc) tin rằng giải đấu này là một trận đấu chết, nhất định phải thắng. "Mỗi người đã nỗ lực làm việc cả một mùa giải, tôi tuyệt đối không thể để một thành tích như vậy." Tâm lý của anh hoàn toàn giống như hai mùa giải trước.

Lúc này, trận chung kết Cúp Quốc gia Đức không còn là chuyện vặt nữa.

Đương nhiên, đối thủ bán kết cũng nghĩ vậy.

Van Gaal (Phạm Gia Nhĩ) đã đồng ý ra đi sau khi mùa giải kết thúc, và Heynckes (Hải Nhân Khắc Tư) sẽ lần thứ hai nắm quyền.

Do đó, đội trưởng Lahm (Lạp Mỗ) và tiền vệ Schweinsteiger (Thi Ngụy Nhân Thi Thái Cách) đều bày tỏ sự khao khát chức vô địch, đặc biệt là Lahm, anh đã khoe trước các phóng viên hình xăm chiếc cúp vừa xăm trên cánh tay: "Tôi nhất định phải giành được Cúp Quốc gia Đức!

Đối với đội bóng, đối với Louis (Van Gaal), và đương nhiên, đối với đội nhà, tôi không có lựa chọn nào khác, nếu tôi không thể giành được chức vô địch, tôi sẽ cảm thấy tiếc nuối cho đội bóng của mình." Các phóng viên sau đó tỏ vẻ vui mừng, nhưng lại thận trọng nhắc nhở: "Zhou (Châu Thiên Thành) cần cẩn thận, tốc độ hồi phục nhanh hơn dự kiến, có lẽ cậu ấy thực sự có thể kịp tham dự trận bán kết Cúp Quốc gia Đức." Ngược lại, Lahm cười: "Thật sao?

Vậy thì càng tốt.

Schalke thực sự không khiến tôi cảm thấy áp lực.

Cảm ơn vì đã nhắc nhở, nhưng tôi không quan tâm đến tình hình của cậu ấy, mục tiêu vô địch của tôi sẽ không thay đổi." Ngoại trừ vài tờ báo và phóng viên đài phát thanh của Bayern Munich, tất cả những người có mặt đều thầm tặc lưỡi, và thốt ra một câu trong lòng: Có cần phải tự tin đến vậy không?

Châu Thiên Thành đã có bao nhiêu kinh nghiệm rồi?

Nếu Zhou thực sự có thể thi đấu, liệu cậu ấy có thể ra sân không?

Liệu cậu ấy có thua ba lần trở lên không?

Còn nhớ giải đấu cao cấp ở sân vận động Allianz Arena không?

Tuy nhiên, các phóng viên Bayern Munich chân thành tin rằng họ có thể giành chiến thắng!

Ngay cả khi Châu Thiên Thành vội vàng trở lại thi đấu, chắc chắn cũng sẽ cách xa phong độ đỉnh cao.

Do đó, họ bắt đầu tạo đà dư luận: "Ngay cả khi Zhou (Châu Thiên Thành) trở lại vào Chủ nhật, cũng không có gì to tát.

Họ sẽ mãi mãi không thể đối phó với các cầu thủ trên sân bằng thép và chữa lành vết thương.

Van Gaal và các cầu thủ phải có niềm tin như vậy!

Châu Thiên Thành chỉ là một người, ngay cả Chúa cũng phải nghỉ ngơi vào Chủ nhật." Truyền thông Bayern Munich chỉ muốn tăng cường sự tự tin cho các cầu thủ, nhưng có lẽ không nhận ra rằng họ đã ví Châu Thiên Thành như một vị Chúa cải trang.

Các phương tiện truyền thông của Gelsenkirchen và các phóng viên Trung Quốc đều thích thú khai thác những lời nói đó.

Thực sự có phong thái của một người khổng lồ, thực sự rất nể

mặt!

Tuy nhiên, không có cảm giác bất phục, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy đúng đắn: Châu Thiên Thành thực sự giống như một vị Chúa, thống trị trận đấu trên sân.

Cầu nguyện với Chúa trong lòng không có ích gì.

Sẽ không bao giờ có vài bàn thắng! .....

Sau trận đấu với Nữ Thần ở giải vô địch quốc gia, đội bóng đã nhận được tin tốt nhất: Châu Thiên Thành đã xuất viện và trở về.

Dựa trên sức mạnh hiện tại của đội Trung Quốc, họ rất có hy vọng.

Chương 788

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mọi người ở nước ngoài đều phải giữ sức khỏe, đặc biệt là gia đình mà Châu Thiên Thành là hạt nhân. .....

Trong vòng cuối cùng của giải vô địch quốc gia, Schalke đã kết thúc mùa giải với chiến thắng đậm 4:0.

Châu Thiên Thành đã lập hat-trick trong trận đấu đó, tổng số bàn thắng trong mùa giải cuối cùng đã dừng lại ở 35 bàn.

Mặc dù không thể phá kỷ lục, nhưng số bàn thắng này cũng đứng thứ hai trong danh sách Vua phá lưới lịch sử Bundesliga, chỉ đứng sau huyền thoại Dieter Müller (Địch Đặc Mục Lặc) của đội Cologne, người đã ghi hơn 34 bàn thắng trong mùa giải đó.

Không có phóng viên Trung Quốc nào yêu cầu một kết quả như vậy. "Danh hiệu Vua phá lưới Bundesliga nằm trong tay tôi, đủ để tạo nên lịch sử.

Vua phá lưới tiền vệ đầu tiên của Bundesliga với hơn 20 bàn thắng thuộc về một cầu thủ Trung Quốc." Anh và truyền thông Gelsenkirchen đều cảm thấy tiếc nuối.

Đó thực sự là ý Chúa.

Nếu không có Lahm, Châu Thiên Thành chắc chắn đã có cơ hội phá kỷ lục.

Lỗi của Lahm.

Lahm ở Madrid hắt hơi trong phòng thay đồ.

Casillas (Tạp Tây Lạp) quan tâm hỏi: "Sergio (Lahm), cậu bị cảm à?" Lahm lắc đầu: "Rõ ràng là tôi không lạnh, chết tiệt!" .....

Châu Thiên Thành cầm cúp Vua phá lưới, khoe trước các phóng viên.

Các phóng viên vội vã chúc mừng: "Zhou, chúc mừng đã giành danh hiệu Vua phá lưới.

Mùa giải này là một chiến thắng vĩ đại.

Là một tiền vệ mà có thể ghi nhiều bàn thắng như vậy thực sự quá kỳ diệu." Châu Thiên Thành nhìn nữ phóng viên tóc xoăn người địa phương, "Tôi không nghĩ vậy.

Trong trái tim tôi có một luật, văn học không có số một, võ thuật cũng không có số hai.

Ngay cả khi không phải là học giả, có được vị trí thứ hai cũng không sao cả, tôi còn cách xa Dieter Müller năm bàn." Sau khi Châu Thiên Thành nói xong, anh nhìn những phóng viên đang thì thầm tại hiện trường, nhẹ nhàng dừng lại một chút: "Giải đấu đã kết thúc, đừng hỏi tôi mùa giải tới sẽ đi đâu.

Trước khi hoàn thành việc phá kỷ lục ghi bàn, Bundesliga là sân khấu duy nhất." Ghi chú: Câu nói cuối cùng của Châu Thiên Thành đã ám chỉ nơi anh sẽ đến, truyền thông Schalke vì thế mà vui mừng hò reo.

Có thể tự tin mà không quá lời, miễn là Châu Thiên Thành không rời đi, ngay cả khi toàn bộ đội một đều thay máu, nền tảng của Schalke vẫn sẽ ở đó.

Không chỉ đơn giản là duy trì hạt nhân.

Đối với Châu Thiên Thành, có một sự theo đuổi chiến thắng đặc biệt.

Sự dám suy nghĩ và dám làm của anh có thể ảnh hưởng đến bất kỳ đồng đội mới nào, và Schalke có thể hai lần liên tiếp giành chức vô

địch và làm rung chuyển hạt nhân tinh thần sâu sắc của sự thống trị.

Đây cũng là lý do tại sao người hâm mộ Gelsenkirchen yêu mến Châu Thiên Thành đến vậy.

Anh giống như một bức tượng bán thân mang tất cả di sản tinh thần của thành phố công nhân mỏ.

Với "Báo Khu Mỏ" làm đại diện, tất cả các phương tiện truyền thông trong thành phố đều tự kích động, nhưng một số phương tiện truyền thông thích thổi phồng đã tìm ra một số manh mối: Châu Thiên Thành sẽ ở lại Bundesliga, nhưng không phải ở Schalke.

Tại sao không trực tiếp ở lại đội bóng đó?

Vấn đề này.

Tôi không thể chắc chắn rằng anh ấy cũng đang cân nhắc việc thay đổi câu lạc bộ!

Giống như?

Việc ban lãnh đạo quan tâm đến anh không phải là bí mật, Rummenigge (Lỗ Mai Ni Cách) đã tìm kiếm người kế nhiệm Van Gaal sau giờ học.

Huấn luyện viên Heynckes (Lặc Ốc Khố Sâm Giáo Luyện Hải Nhân Tỳ) sẽ lần thứ ba tiếp quản vai trò huấn luyện viên. "Được rồi, nhưng nói một lời là làm.

Lúc đó, mọi người có mặt đều phải tham dự, và mọi người sẽ có một vụ nổ." "Ồ yeah!" Mọi người đồng thanh reo hò.

Trên thực tế, nếu không có Châu Thiên Thành, mọi người chắc chắn sẽ ở đó.

Nếu không tham gia vào Châu Thiên Thành, họ chỉ là những học sinh trung học bình thường.

Chỉ có thể xem các ngôi sao công chúng đính hôn trên TV, không có cơ hội tham gia.

Mặc dù mọi người không biết khi nào Châu Thiên Thành sẽ tổ chức, nhưng từ hiện trường, rõ ràng đây là một sự kiện lớn.

Mặc dù chỉ là một buổi đính hôn, nhưng theo Châu Thiên Thành, các thủ tục nên đơn giản, nhưng khung cảnh phải ấm áp và sống động.

Vì vậy, Châu Thiên Thành thà cố gắng làm việc, chọn tổ chức lễ đính hôn ở Dortmund.

Chương 789

Châu Thiên Thành quá quen thuộc với Gelsenkirchen.

Màu sắc đặc trưng của thành phố đó là đen và than.

Thực sự không có nơi nào phù hợp với mong muốn của anh.

Anh không thể đứng trên đống than, và đồng ý với người mình yêu cả đời.

Địa điểm đính hôn là nhà thờ lớn Reinoldikirche (Lặc Nặc Đại Giáo Đường) được xây dựng vào thế kỷ 13, một kiến trúc mang tính biểu tượng của Dortmund.

Lúc này, Sở Vân Linh bước vào trong bộ váy cưới trắng đặc biệt, chặn anh lại: "A Thành, anh thấy cơ thể em thế nào?" Châu Thiên Thành đang nhìn bố cục ngoài trời trên bãi cỏ phía sau nhà thờ.

Khi nghe Sở Vân Linh gọi, anh vô thức quay đầu lại, chỉ có một mắt, mắt anh thẳng tắp.

Sở Vân Linh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Châu Thiên Thành.

Năm giác quan của cô tinh tế như ngọc trắng, mặc váy cưới trắng, càng làm nổi bật khí chất thánh thiện.

Đôi giày cao gót pha lê màu xanh nhạt khiến cả người cô cao hơn.

Khi cô mỉm cười, mái tóc dài bay theo gió.

Mặc dù vẫn có sự chênh lệch chiều cao so với Châu Thiên Thành, nhưng cô chắc chắn là người cao trong số các cô gái.

Đặc biệt vào khoảnh khắc đó, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cô, làm nổi bật khí chất cao quý như công chúa.

Châu Thiên Thành vừa thay một bộ vest, trang phục của hai người

kết hợp đặc biệt bắt mắt.

Châu Thiên Thành chỉ quay đầu nhìn cô, những người xung quanh đang hóng hớt đều hét lên. "Nữ thần!

Ồ, ồ, ồ!" "Đẹp quá!" Dương Thành cũng cười: "Thật sự rất xứng đôi!

Em nghĩ mình đã yêu rồi." Hai người cùng lúc quay đầu nhìn anh.

Dương Thành vội vàng che miệng, giải thích, "Ôi!

Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, Vân Linh của hôm nay thực sự rất xinh đẹp." Bạn thân của Sở Vân Linh là Dina đứng cạnh đó nhìn cảnh này, trên mặt nở nụ cười, cắn môi.

Lúc này, vị mục sư nhà thờ cũng xuất hiện.

Sở Vân Linh cười tựa vào lòng Châu Thiên Thành.

Châu Thiên Thành nhìn vị mục sư với nụ cười hiền từ, buông Sở Vân Linh ra, đi đến trước mặt mục sư, cười nói: "Cảm ơn, Cha Kilas (Khải Lạp Tư)." "Chúa sẽ bảo vệ con." Mục sư cười.

Sau khi xem xong hiện trường và chờ mọi người giải tán, Châu Thiên Thành hỏi: "Tiểu Linh, xong chưa?

Em hài lòng chưa?" Sở Vân Linh gật đầu, sau đó hỏi, "Trình, không tốn tiền sao?

Một nhà thờ mấy trăm năm, bây giờ ít người trả lời công việc như vậy." Châu Thiên Thành phất tay: "Tiền không thành vấn đề.

Đây là một sự kiện lớn trong đời.

Cả đời chỉ có một lần.

Anh không thể vì em mà hối hận.

Anh chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ vì số tiền mình đã tiêu.

Bây giờ không phải lúc nói về sự chăm chỉ và tiết kiệm.

Ngoài ra, mẹ vợ anh đã chỉ thị.

Nếu quá cũ nát, thì sao?" Gia đình anh nổi tiếng khắp thành phố, quá không an toàn. "Peter, vậy thì đi sân tập.

Tôi không muốn tiếp xúc với phóng viên." Anh hơi ngạc nhiên nói: "Zhou, không phải cậu vừa trở về nghỉ ngơi sao?

Không thể tránh được những phóng viên đó, sự kiên nhẫn của cậu vượt quá sức tưởng tượng của tôi." Châu Thiên Thành lắc đầu. "Mặc dù tôi đã làm phiền họ, nhưng tôi không sợ.

Hãy đến sân tập đi.

Tôi đã lướt sóng một tháng rồi, nên đã đến lúc tập luyện rồi.

Anh cũng có thể nghỉ ngơi ở sân tập." Rocka quay đầu lại, nhìn anh vài giây. "Ừm, Zhou, có lẽ cậu không phải cầu thủ giỏi nhất thế giới, nhưng chắc chắn là cầu thủ giỏi nhất.

Chương 790

Cristiano Ronaldo không chiến đấu." Chậc, nhìn người đại diện của Claude.

Khi anh nói điều đó, anh cười, "Zhou, cậu không biết điều này.

Tôi hơi nổi tiếng trong giới đại diện.

Khi người ta giới thiệu tôi, họ sẽ nói, 'Ông Rocka, người đại diện của Châu Thiên Thành!' Cristiano Ronaldo hay Mendes (Mạnh Đức Tư), bây giờ tôi có thể lên mạng rồi.

Hãy đào tôi ra khỏi công ty đại diện.

Haha, Zhou, tất cả là công lao của cậu." Rocka quay người lại cười. "Cậu có thể làm hỏng mọi thứ, Peter.

Cẩn thận, xe, nhìn đường đi!" Rocka khéo léo đánh lái để tránh chiếc xe đang đến: "Không!" .....

Châu Thiên Thành trở về nhà từ sân tập vào buổi tối, các phóng viên đang ở nhà anh.

Châu Thiên Thành thậm chí còn phát hiện ra họ đã bí mật dựng lều ở góc.

Khi Châu Thiên Thành về đến nhà, không thể tránh khỏi những phóng viên này.

Giống như một con mèo ngửi thấy mùi cá khô, những phóng viên này ùa đến.

Nhưng trước khi họ kịp nói gì, Châu Thiên Thành cười: "Quá khó cho mọi người rồi.

Tôi thực sự không tốt bụng đến mức giúp tôi trông nhà.

Nhưng tôi không mời, nên không có chi phí lao động.

Xin lỗi, không có.

Nhưng, mọi người đã cố gắng.

Tôi không ngại mời mọi người một tách nước nóng." Nhìn lại, nhiều phóng viên tại hiện trường đã trút bỏ phần lớn gánh nặng trong lòng, nhưng một số hỏi một cách bất an: "Zhou, cậu không đi sao?" Các phóng viên tại hiện trường ngay lập tức theo kịp nhịp điệu. "Đúng vậy, Zhou, nói cho tôi biết cậu đến Dortmund không phải là thật!" "Tôi biết cậu không thể ở lại đây cả đời, nhưng không thể gia nhập Dortmund!" Châu Thiên Thành chỉ vào biệt thự trước mặt: "Đây là nhà của tôi, một ngôi nhà đẹp như vậy, tôi sẽ không để lại cho người khác." Khi các phóng viên nghe Châu Thiên Thành nói, họ lập tức hiểu ý anh, đều cười, nhận được câu trả lời của Châu Thiên Thành, họ thở phào nhẹ nhõm. .....

Nửa tháng trôi qua nhanh chóng.

Các sân tập ngày càng được ưa chuộng, và với sự tái tổ chức của đội, luôn có người làm việc chăm chỉ.

Khi gặp lại Châu Thiên Thành tại sân tập, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Hevedes (Hách Duy Đức Tư) đi tới, ôm Châu Thiên Thành: "Haha, tốt quá, cậu không rời đi sao?

Một tuần rồi." Châu Thiên Thành trả lời: "Khi tôi rời đi, đến lượt ông chủ Benedict (Bối Nội Địch Khắc)." "Haha!

Không thể nào, ai bảo truyền thông cứ rầm rộ đưa tin và gọi điện cho cậu, nhưng thực tế là họ đã bị đóng cửa, tôi cứ nghĩ cậu thực sự đã đến và chia tay tôi." Châu Thiên Thành nhếch mép, mấy ngày trước anh đã đi nghỉ mát với Sở Vân Linh để tránh ồn ào.

Vấn đề không lớn, nhưng bệnh nhân nghiêm trọng nhất đã bị chấn động mạnh ở đầu, tình hình khó lường.

Đương nhiên, những gì tôi vừa nói chỉ là kết quả tệ nhất, vì bộ não con người là phần tinh vi và khó đoán nhất.

Nếu thể chất bệnh nhân đủ tốt, một phép màu cũng có thể xảy ra." Bác sĩ dùng từ "phép màu", trái tim Châu Thiên Thành đột nhiên lạnh đi.

Là một cầu thủ chuyên nghiệp, anh biết rõ nhất về phép màu, tức là, trong tình huống bình thường hoàn toàn không có hy vọng, nhưng về lý thuyết vẫn có một chút khả năng.

Thẳng thắn mà nói, đó là một cơ hội hoàn toàn. , Châu Thiên Thành cảm thấy khó khăn, sau đó hỏi: "Bác sĩ, nếu... cô ấy không tỉnh lại, tôi có thể đưa cô ấy về nhà không?" Tôi thường không làm việc ở Dortmund.

Lúc đó, bác sĩ đột nhiên cười: "Tôi biết, cậu chơi bóng đá ở Schalke 04, đúng không, Zhou?" Châu Thiên Thành sững sờ, bác sĩ đã nhận ra anh, và anh không ngạc nhiên, lập tức gật đầu: "Đúng vậy, vị hôn thê của tôi đang ở trong phòng bệnh.

Nếu đúng như vậy, tôi chỉ có thể tiếp tục làm như vậy.

Tôi nên ở bên cô ấy." Bác sĩ suy nghĩ, nói thật: "Tôi sẽ đợi một thời gian để quan sát, sau đó chuyển sang phòng bệnh thường.

Không, Zhou, tôi không khuyến khích bệnh nhân về nhà tĩnh dưỡng.

Thực sự, đối với cậu.

Bệnh nhân hôn mê sâu cần sự đồng hành và gọi tên của người thân, nhưng hợp tác với khoa học và thuốc men cũng không thể thiếu.

Ngoài ra, trình độ y tế của Gelsenkirchen không bằng ở đây, tôi biết mức thu nhập của cậu chắc chắn có thể chi trả được, nên tôi không khuyến khích bệnh nhân về nhà tĩnh dưỡng.

Dù sao, tôi là bác sĩ điều trị chính.

Chương 791

Cậu có thể yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức để đưa ra một kế hoạch điều trị." Châu Thiên Thành suy nghĩ một lúc, gật đầu: "Ừm, tôi hiểu rồi." "Khoan đã, Zhou." Khi Châu Thiên Thành đang định rời khỏi văn phòng, bác sĩ đột nhiên nói, Châu Thiên Thành quay lại.

Anh dừng lại, nói: "Zhou, thực ra cậu có thể cân nhắc việc chơi bóng ở Dortmund, như vậy cậu có thể thường xuyên chăm sóc vị hôn thê của mình." Châu Thiên Thành không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào anh.

Một lúc sau, bác sĩ lấy lại lý trí, cười, "Được rồi, xin đừng hiểu lầm.

Tôi là một người hâm mộ Dortmund, nhưng bây giờ là một bác sĩ, tôi phải chịu trách nhiệm với bệnh nhân của mình.

Zhou, xin hãy tin vào phẩm chất chuyên nghiệp của tôi.

Bây giờ cô ấy cần có người ở bên cạnh." .....

Đêm khuya, Châu Thiên Thành cúi đầu ngồi trên ghế dài trong bệnh viện, mấy tiếng đồng hồ không nói gì.

Dina chưa bao giờ rời đi.

Mấy lần, cô ấy nói, "Zhou, anh chưa ăn gì cả ngày.

Em sẽ ở lại.

Anh về nghỉ ngơi đi." Châu Thiên Thành lắc đầu: "Về đi, hôm nay em đã vất vả rồi." Dina cũng lắc đầu.

Dù sao, cô ấy cảm thấy tội lỗi trong lòng. "Dina, em không cần phải tự trách mình, nói thật, lúc đầu anh còn xa lạ với cô ấy, nhưng

anh không ngờ Chúa lại đùa giỡn như vậy.

Tiểu Linh là vị hôn thê của anh.

Dù thế nào đi nữa, anh cũng nên ở lại đây.

Về nhà đi.

Cho anh một chút không gian yên tĩnh." Châu Thiên Thành vẫn ngồi trên ghế dài, hồi tưởng lại những chuyện đã qua với Sở Vân Linh, mọi thứ giống như một bộ phim.

Cảnh trước khi chia tay, Châu Thiên Thành nở một nụ cười khổ. "Mẹ kiếp, mình không nên xin lỗi như vậy." Bây giờ anh hối hận vì đã định kết hôn sau khi Sở Vân Linh tốt nghiệp.

Cúp giả vàng năm ngoái đã khiến tất cả các phóng viên cảm thấy tự hào.

Lần đầu tiên giành chiến thắng trong trận đấu, mọi người đều cảm thấy mình đã thất bại, nhưng vẫn chưa đủ vui vẻ, có lẽ là chưa giành đủ chiến thắng, cũng chưa thực sự áp đảo đối thủ trên sân.

Lúc đó, Gao Hongbo (Cao Hồng Ba) lấy sự ổn định làm chính, và không chọn chiến thuật tấn công chủ động như vậy.

Nhưng trận đấu hôm nay hoàn toàn khác.

Sau khi hiệp một kết thúc, số liệu so sánh do Liên đoàn bóng đá Trung Quốc đưa ra khiến người ta có một ảo giác.

Tỷ lệ kiểm soát bóng của đội Trung Quốc rõ ràng bị áp đảo 59 so với 41, số cú sút là 7:2, số liệu về phạm lỗi và phạt góc cũng cho thấy đội Trung Quốc có ưu thế tuyệt đối trên sân.

Các phóng viên vỗ tay trong phòng truyền thông, mọi người đều cảm thấy khó tin trước tình hình hiệp một. "Ở Cúp giả vàng năm ngoái, tôi cảm thấy lợi thế trên sân không lớn.

Hôm nay, đội Trung Quốc...

Tôi cứ nghĩ 80% sẽ thắng, nhưng quá dễ dàng rồi.

Đội Hàn Quốc sao?" "Đồng ý!

Hừ ~ Để tôi bình tĩnh lại, ha ha ha, cảm giác như... ngầu.

Tôi đã đánh bại đội Hàn Quốc thành một đội hạng hai." "Đúng vậy, đội Hàn Quốc như vậy, đội bóng đá Trung Quốc trước đây.

Ha ha, hết rồi.

Chỉ cần bây giờ tốt.

Dựa trên đà hiện tại, tôi chắc chắn có thể đến Brazil." "Mục tiêu quá thấp rồi.

Bây giờ, có một sức mạnh như vậy, không thể ghi một bàn, thắng một trận đấu sao?

Nếu đủ may mắn, bảng này không phải là không thể thăng cấp." "Lão Ngô, lạc quan như vậy.

Mười năm trước rồi.

À à, đừng nói nữa, hoặc là từ từ thôi, bình thường một chút, ha ha ha, dù sao tôi vẫn luôn xem đội nhà thua, tôi có thể xem World Cup.

Một bàn thắng, trong cuộc đời tôi, tôi còn có giá trị hơn cha tôi." .....

Chương 792

Sau 15 phút nghỉ giữa hiệp, đội Trung Quốc trở lại sân với vẻ mặt cực kỳ thoải mái trước ống kính, tạo thành sự tương phản rõ rệt với vẻ mặt của đội Hàn Quốc khi bắt đầu trận đấu.

Đạo diễn sân rõ ràng cũng thư giãn, ống kính cố ý nhắm vào chân Khương Hạo, đôi giày thể thao màu xanh lá cây đã được đổi thành màu đỏ.

Hà Vĩ và Từ Dương cười thoải mái bên bàn bình luận: "Khương Hạo dường như đã đổi một đôi giày.

Hiệp một, đôi giày màu sắc chói mắt đó đã không giúp anh ấy trở thành người nổi bật nhất trên sân.

Tôi hy vọng đôi giày này có thể thay đổi vận may hôm nay.

Trong một trận đấu hoàn hảo như vậy, không thể để lại tiếc nuối khi là tiền đạo chủ lực." Lippi (Lý Bì) cố ý vỗ vai anh.

Trong tình huống này, việc thay người sẽ không ảnh hưởng đến cục diện lớn, nhưng Lippi vẫn cho anh một cơ hội.

Việc đổi một đôi giày thể thao dường như thực sự đã mang lại cho Khương Hạo một sự kích thích về niềm tin và trạng thái.

Không lâu sau khi hiệp hai bắt đầu, người hâm mộ đã chứng kiến kỹ thuật tốc độ tuyệt vời của anh, vượt qua hậu vệ Kwak Tae-hwi (Quách Thái Huy), sau đó dùng một chân sút vô lê, thủ môn Hàn Quốc Song Long (Tống Long) chỉ chạm nhẹ đầu ngón tay, sau đó bóng đập xà ngang.

Mặc dù còn xa mới tốt như ghi bàn, nhưng đã khác xa so với hiệp một.

Khương Hạo cảm thấy hơi hối hận, đồng thời dậm chân.

Hà Vĩ cười, "Ồ, tình hình hơi tệ rồi, Khương Hạo!

Hai đôi giày có lẽ là giày mới, chưa cài đặt thiết bị ngắm." Tuy nhiên, dù vậy, Choi Kang-hee (Thôi Khang Hi) không thể ngồi yên.

Anh chỉ thay hậu vệ trái Li Yong (Lý Vinh), và dùng tiền đạo Li Kehao (Lý Khắc Hào) thay thế.

Đổi vị trí của anh thành ba hậu vệ, sau đó nới lỏng phòng ngự.

Nhưng khách quan mà nói, cơ hội đó đã bị bỏ lỡ.

Hai lần liên tiếp, dưới sự chỉ dẫn của Châu Thiên Thành, Hummels (Hứa Mai Lý Tư) và Subotić (Tô Bác Đế Tỳ) bắt đầu cố ý dẫn dắt tuyến phòng ngự dâng cao, rút ngắn khoảng cách giữa hàng tiền vệ và hậu vệ, một chiến thuật hoàn toàn áp đảo.

Trong Bundesliga, Dortmund đã thử nghiệm và kiểm tra chiến thuật này đối với các đội bóng có hàng tiền vệ mạnh nhưng tuyến tấn công yếu.

Bất kể De Bruyne (Đức Bố Lao Ân) hay Younes (Vưu Nỗ Khoa Giả Kỳ), họ đều mất không gian để dẫn bóng và sút, tuyến phòng ngự của Dortmund có kỷ luật, và áp lực của tiền đạo cũng thống nhất.

Ngay cả khi đối phương tìm thấy một khoảng trống lớn ở phần sân sau của Dortmund, họ cũng không thể tận dụng được, tất cả đều là bẫy việt vị.

Chiến lược của HLV Favre (Sa Phù) không sai, ngoại trừ việc ông ấy đã gặp phải một Dortmund cực kỳ thành thạo về chiến thuật, hiệu suất tấn công của Gladbach (Bất Lai Mai) dần dần giảm sút theo thời gian.

HLV Favre nhìn đồng hồ.

Mười phút khai cuộc, mục tiêu đã đạt được.

Ông bắt đầu ra hiệu cho đội, hy vọng họ có thể chấp nhận.

Mặc dù còn sớm, nhưng Dortmund đã giải quyết xong.

HLV Favre biết rõ mình không đủ sức để kiên trì làm điều mình biết là không thể.

Vì không có cơ hội, ông chỉ có thể chờ đợi.

Tuy nhiên, diễn biến trận đấu đầy kịch tính, HLV Favre nhanh chóng bắt đầu hối hận về quyết định của mình.

Gladbach vừa hồi phục, Younes (Vưu Nỗ Khoa Giả Kỳ) không đứng ở vị trí phòng ngự.

Hummels (Hứa Mai Lý Tư) có một đường chuyền dài, bóng nhảy qua phía sau anh ấy.

Younes (Vưu Nỗ Khoa Giả Kỳ) vừa quay người, Châu Thiên Thành đã nhanh chân từ bên cạnh lao ra giành bóng, kiểm soát bóng, sau đó đưa bóng tốc độ cao lên tuyến giữa. "Phản công!

Dortmund có cơ hội rồi!" Lúc này, Dortmund đã giành được lợi thế tuyệt đối 4 chọi 2 trên sân.

Lewandowski (Lặc Vạn Đa Phu Tư Cơ), Götze (Giả Tỳ) và Reus (La Y Tư) đã hoàn toàn mở toang hai trung vệ, chuyền bóng cho bất kỳ ai trong số họ cũng có thể tạo ra một cơ hội tuyệt đối.

Đương nhiên, Châu Thiên Thành có thể tự mình dứt điểm.

Tuy nhiên, khi các đồng đội có khoảng trống trên sân, Châu Thiên Thành luôn ghi nhớ trách nhiệm của một tiền vệ, và phải chuyền bóng cho đồng đội ngay lập tức.

Mọi người đều biết anh giỏi dùng những cú sút xa đẹp mắt để phá lưới, nhưng các đồng đội của anh về cơ bản không thể tận dụng hết

khoảng trống, cần phải dựa vào khả năng của anh để giải quyết vấn đề, nên anh phải làm như vậy.

Do đó, một lần Châu Thiên Thành chọn đá bổng và chuyền bóng cho đồng đội ở xa.

Reus (La Y Tư) dễ dàng dừng bóng trong vòng cấm, dùng chân phải khống chế bóng qua trung vệ Sokratis (Tác Khắc Giả Đế Tư Mạt Mạt Tư Tháp Tác Phổ La Tư), dùng một chân sút bóng trúng cột dọc xa.

Thủ môn Gladbach Yann Sommer (Mễ Lợi Tỳ) chặn bóng ở góc gần khung thành, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tung người cản phá, sau đó nhìn bóng bay vào lưới.

Thực ra, anh biết là vô ích, nhưng là một thủ môn, anh đã cố gắng hết sức.

Chương 793

"Reus (La Y Tư)!

Reus (La Y Tư).

Tuyệt vời quá.

Một khởi đầu tuyệt vời, Dortmund đã cho Gladbach một bài học cực kỳ sống động.

Đội đương kim vô địch ghi bàn thật dễ dàng!" Sân vận động Weserstadion (Uy Tư Đặc Phạt Lợi Giả Thể Dục Tràng) đã vang lên đợt reo hò đầu tiên của mùa giải mới.

HLV Favre (Sa Phù) mặt mày cau có.

Không biết phải làm gì.

Ông có nên trách đội bóng đã lùi quá chậm không?

Sau khi suy nghĩ, vô ích.

Tình hình là như vậy.

Tốt nhất là nghĩ cách đưa trận đấu trở lại quỹ đạo.

Điều thú vị là, lúc này, camera truyền hình chiếu vào De Bruyne (Đức Bố Lao Ân) với vẻ mặt bối rối, mím môi nhìn bàn thắng.

Choi Kang-hee (Thôi Khang Hi) rõ ràng đã ngầm đồng ý với đề nghị của truyền thông. .....

Về phía đội Trung Quốc, Lippi (Lý Bì) đã đặc biệt tăng cường khả năng chuyền bóng liên tục trong phạm vi nhỏ, dựa trên đặc điểm của đội Hàn Quốc.

Ông rất hài lòng với hiệu quả tập luyện của đội.

Với Châu Thiên Thành và Hao Junmin (Hách Tuấn Dân), nhịp điệu tuyến giữa hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau hơn một năm phối hợp ở Salike, sự ăn ý cực kỳ vững chắc.

Ngay cả khi không đấu với nhau hàng ngày, họ vẫn quen thuộc với thói quen chạy và chuyền bóng của nhau.

Có hai nhạc trưởng tuyến giữa, Zheng Zhi (Trịnh Trí) có thể phòng ngự an toàn ở tuyến giữa.

Lippi (Lý Bì) quan sát buổi tập chiến thuật của cầu thủ.

Mặc dù không biểu lộ cảm xúc, nhưng nụ cười nhạt trong mắt cho thấy ông đầy tự tin vào trận đấu tiếp theo.

Magath (Mã Đạt Lạc Ni) cười: "Lão già, mọi người đều ở trạng thái tốt.

Tôi không cần phải phản công và phản công.

Tôi tuyệt đối không sợ đội Hàn Quốc." "Tôi chưa bao giờ nói trung thành với nhân dân Triều Tiên.

Nếu được phép, tôi sẽ cử năm tiền vệ và năm tiền đạo đến để dạy họ một bài học tốt." Magath (Mã Đạt Lạc Ni) nhìn ông, ánh mắt bối rối. "Không giống ông chút nào.

Giữa họ không có thâm thù đại hận sao?" Lippi (Lý Bì) quay đầu nhìn anh: "Không có sao?

Quên mười năm trước đội bóng của Trapattoni (Kiều Oa Ni) đã bị loại khỏi World Cup như thế nào sao?" Trapattoni (Kiều Oa Ni Đặc Giả Mạt Thác Ni) là huấn luyện viên của Ý tại World Cup 2002.

Magath (Mã Đạt Lạc Ni) càng bối rối hơn, thậm chí còn cười: "Không thể nào?

Marcello (Liệu), ông không có thù địch với họ sao?

Để trả thù sao?" Lippi (Lý Bì) lắc đầu. "Chuyện đó đã xảy ra từ nhiều năm trước.

Tôi không đấu với họ, chỉ là đối thủ truyền kiếp trên sân cỏ.

Nhưng tôi sẽ không hủy hoại bóng đá." Ngoài buổi tập, Lippi (Lý Bì) đã tiến hành tư vấn tâm lý cho các cầu thủ: "Tôi ít khi hỏi như vậy, nhưng hôm nay tôi hỏi như vậy, ngay từ phút đầu tiên, bất kể tình hình và tỷ số thế nào, tất cả phải tấn công theo nhịp điệu.

Chỉ cần trận đấu chưa kết thúc, chỉ cần còn thể lực, phải duy trì nhịp điệu tấn công từ đầu đến cuối.

Là một người Ý, tôi yêu cầu...

Hàn Quốc là kẻ thù của Trung Quốc.

Thực tế, là một người Ý, tôi không thích người Hàn Quốc hơn.

Do đó, tôi phải thắng trận đấu, tôi phải áp đảo họ về mặt tâm lý." Trong chiến tranh Trung-Triều, thuốc súng không thiếu, người Hàn Quốc là cái gai trong mắt họ vào Chủ nhật.

Nhưng trên thực tế, đội Trung Quốc coi đội Hàn Quốc là một đối thủ khó thắng, và Lippi (Lý Bì), người đã chứng kiến vô số trận đấu lớn, cũng ra đòn sát thủ.

Chương 794

Phúc địa thứ 152: Những ngày đó, khi đội Trung Quốc đến Tây An, công tác chuẩn bị hàng ngày đều được tiến hành ở sân ngoài sân vận động Chu Tước.

Vì Châu Thiên Thành đến đội muộn hơn, nên anh chỉ có thể tham gia vào đội hình và ra sân ngay trước khi trận đấu bắt đầu.

Khi đội Trung Quốc tập luyện, Lippi (Lý Bì) đã gặp phải "niềm vui phiền não".

Người hâm mộ địa phương quá nhiệt tình.

Mỗi ngày khi tập luyện bắt đầu, hàng trăm người hâm mộ nhiệt tình với quốc kỳ Trung Quốc trên mặt sẽ xuất hiện ở sân ngoài.

Thời gian mở cửa quy định là 15 phút đã qua.

Những người hâm mộ này cũng không muốn rời đi, ngay cả khi bị nhân viên buộc phải rời đi, nhưng sau đó họ phát hiện ra, những người hâm mộ này đang tìm kiếm một vị trí cao hơn xung quanh để có thể nhìn xuống sân vận động.

Đội Trung Quốc đã đến Tây An cho trận chiến Trung-Hàn được mong đợi, và cũng là một trận đấu loại trực tiếp quan trọng, đã khơi dậy sự nhiệt tình của cố đô lục triều.

Ngay cả Lippi (Lý Bì) cũng cảm nhận được điều đó một chút.

Trong buổi họp báo trước trận, Cáo già thông minh thậm chí còn không muốn tiết lộ chiến lược của đội: "Trận đấu này rất quan trọng, giành chiến thắng sẽ tạo lợi thế cho chúng tôi trong bảng đấu.

Trong một trận đấu như vậy, tôi sẽ không chơi phòng ngự, và tôi cũng không có lý do để phòng ngự ở Trung Quốc.

Tôi và đội bóng đều cảm nhận được sự nhiệt tình của người hâm mộ.

Tôi biết tất cả người hâm mộ Trung Quốc đều khao khát World Cup.

Tôi và các cầu thủ có một sự đồng thuận: Cánh cửa World Cup đã bị phá vỡ bởi tấn công, nên tôi không có lý do để chơi phòng ngự.

Là một đội bóng đại diện cho 1,4 tỷ người Trung Quốc, tôi chỉ có thể cạnh tranh một cách mạnh mẽ nhất, từng bước thực hiện mục tiêu của mình." Khi Lippi (Lý Bì) kết thúc bài phát biểu, phòng họp báo vang lên những tràng pháo tay hiếm thấy.

Mọi người đều nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Lippi (Lý Bì), ông ấy thực sự đã nhập tâm.

Châu Thiên Thành nhìn không khí, cầm micro, thì thầm vài câu vào tai phiên dịch viên, sau đó nói: "Khụ khụ...

Xin hãy nhớ những gì tôi đã nói hai ngày trước.

Mỗi người trong đội này đều có một sự đồng thuận.

Đừng nói nhiều quá, việc gặp Hàn Quốc sẽ nhàm chán thôi, còn lại hãy chờ tôi thắng trận đấu nhé." Châu Thiên Thành thực tế đã làm cho không khí trở nên thoải mái hơn một chút.

Anh cảm thấy bây giờ không thích hợp để đặt những công cụ phòng ngự.

Mặc dù mọi người đều biết trong lòng, nhưng việc hét lên to như vậy gần như chưa hoàn thành.

Sau khi thắng trận đấu này, họ sẽ ba lần liên tiếp giành được vị trí đầu tiên.

Sau đó, mọi người sẽ có những cảm xúc khác nhau.

Tuy nhiên, Lippi (Lý Bì) rõ ràng không đặt đội Hàn Quốc vào quá nhiều cân nhắc.

Sau trận đấu, Lippi (Lý Bì) đã nói riêng với anh: "Có, tôi không cần phải lo lắng về việc mất quyền kiểm soát tuyến giữa khi đối mặt với đội Trung Quốc, vì vậy tôi vẫn cần phải lo lắng về người Hàn Quốc." .....

Tuyên bố trước trận đấu đã khiến người hâm mộ có nhiều lý do hơn để mong chờ trận chiến Trung-Hàn, và thậm chí là tương lai của đội Trung Quốc.

Lý do rất đơn giản, vì hai nhân vật chính trong buổi họp báo.

Tôi không muốn nói về Châu Thiên Thành.

Một thiên tài như vậy chắc chắn là điều may mắn lớn nhất của bóng đá Trung Quốc.

May mắn thay, Lippi (Lý Bì) có thể tiếp quản đội Trung Quốc.

Hiện tại, không còn nghi ngờ gì nữa, Lippi (Lý Bì) rất phù hợp với đội Trung Quốc.

Những gì mọi người thấy là khả năng kiểm soát trên sân vượt qua trình độ Trung Quốc, và khả năng chỉ huy trận đấu ở đẳng cấp bậc thầy.

Một sự thay đổi thực sự và.

Thành thật mà nói, huấn luyện viên vĩ đại Lippi (Lý Bì) không thiếu tiền, cũng không cần phép màu để nổi danh.

Việc tiếp quản đội Trung Quốc, không cần phải dựa vào đội Trung Quốc để nổi danh, mà đội Trung Quốc cần một người cha đỡ đầu có tầm nhìn chuyên nghiệp hàng đầu như vậy để lột xác, hoàn thành quá trình niết bàn tái sinh.

Do đó, mọi người đều có lý do để mong đợi tương lai của đội Trung Quốc, và càng tự tin hơn rằng đội Trung Quốc ít nhất sẽ không thua trận đấu này.

Ở Tây An, đội Trung Quốc chiếm ưu thế mọi mặt.

Ngoài trình độ sức mạnh, việc nhận được sự ủng hộ lớn nhất ở đây còn quan trọng hơn.

Trung Quốc có những người hâm mộ nhiệt tình và đẳng cấp nhất thế giới, điều này được công nhận mọi lúc, Tây An có thể là nơi may mắn cho đội Trung Quốc.

Sân vận động Chu Tước, kể từ khi Liên đoàn bóng đá Trung Quốc xác định Tây An là sân nhà cho các trận vòng loại của đội Trung Quốc, đội Trung Quốc đã không thua trận nào ở đây.

Chương 795

Tuy nhiên, một sân vận động 50.000 chỗ ngồi sẽ gào thét với tần số độc đáo trong mỗi trận đấu của đội Trung Quốc.

Tây An không có đội bóng cấp cao nhất, nên mỗi lần đội Trung Quốc đến đây, họ đều nhận được sự ủng hộ nhiệt tình nhất. .....

Ba giờ trước trận đấu, Chu Chấn Vĩnh và Sở Vân Linh dẫn theo một lượng lớn người hâm mộ vào sân vận động.

Xung quanh không có nhiều người.

Dù sao, đây không phải là một kỳ nghỉ.

Mặc dù việc về nhà để ủng hộ Châu Thiên Thành tham gia vòng loại đội Trung Quốc có sức hấp dẫn, nhưng không phải ai cũng có thể làm được.

Chu Chấn Vĩnh mặc áo đội tuyển Trung Quốc màu đỏ, mặt vẽ quốc kỳ Trung Quốc.

Khi anh và Sở Vân Linh cùng nhau bước vào sân vận động, anh vô thức cười: "À à, Tiểu Linh, nói thật, cả đời này bố chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được xem lại một trận bóng đá Trung Quốc tại sân.

Lần cuối cùng...

Để bố nhớ lại, hơn mười năm rồi, năm 1997, giành chức vô địch...

Ồ, con không biết đâu, đó là lần cuối cùng bố chiến đấu cho đội bóng đá Trung Quốc, lần cuối cùng bố khóc vì đội Trung Quốc.

Lúc đó, bố còn trẻ, đội Trung Quốc thua, bố cảm thấy rất khó chịu.

À à, bây giờ nghĩ lại, bố thực sự cảm thấy mình lúc đó thật ngốc." Sở Vân Linh mỉm cười dịu dàng: "Bố ơi, không lâu nữa đâu, bố sẽ

khóc, khóc trong hạnh phúc." Chu Chấn Vĩnh lắc đầu: "Không, nếu không phải vì Trình Tiêu, bố sẽ không mong đợi.

Bố xem World Cup, trừ khi Trung Quốc thắng World Cup, nếu không thì bố sẽ lại vào World Cup như vậy.

Haha, vậy thì bố e rằng Chúa cũng phải khóc rồi.

Bố cuối cùng cũng đã chờ được.

Ha ha ha!" Hai người vừa nói đùa vừa bước vào sân vận động Chu Tước, hòa mình vào đám đông người hâm mộ xung quanh, vẻ mặt thoải mái.

Cũng vậy, khi anh nhìn thấy con trai mình trên khán đài, khi quốc ca Trung Quốc vang lên trước trận đấu, anh vô thức hát to theo quốc ca.

Đài truyền hình Trung ương, Hà Vĩ cầm danh sách ra sân ở phía trước, và nhiệt tình giải thích: "Hôm nay Lippi (Lý Bì) đã sắp xếp đội hình 4-3-3, Châu Thiên Thành, Hao Junmin (Hách Tuấn Dân) và Zheng Zhi (Trịnh Trí) đều ra sân.

Sự sắp xếp này không hề phòng thủ một chút nào.

Tuyên bố trước trận của Lippi (Lý Bì) tuyệt đối không chỉ để khích lệ tinh thần.

Hôm nay, chúng ta có thể sẽ thấy đội Trung Quốc hung hãn nhất trong tất cả các trận chiến Trung-Hàn trước đây.

Đúng vậy.

Lippi (Lý Bì) đã tuyên bố rõ ràng rằng chúng ta sẽ vào World Cup, điều đó phụ thuộc vào sức mạnh tuyệt đối chứ không phải bất kỳ may mắn nào.

Tôi tin rằng đội Trung Quốc hiện tại có sức mạnh đó!

Giành chiến thắng trận đấu này, đội Trung Quốc nhất định sẽ nắm bắt cơ hội lọt vào top hai của bảng." Bình luận viên Từ Dương ngồi bên cạnh bổ sung: "Khi đối mặt với đội Hàn Quốc, phải kiểm soát bóng tốt hơn họ, hoặc phải nắm bắt cơ hội tốt hơn họ.

Tôi mong đợi màn trình diễn của đội Trung Quốc hôm nay." Nội dung áp đảo đối thủ. "Trận đấu bắt đầu!" Hà Vĩ đột nhiên đáp lại khán giả toàn sân, và khiến người hâm mộ trước TV hưng phấn hò hét.

Trong một câu chuyện có một số quan điểm của tôi, tôi không thích yêu cầu sự công kích nhẹ nhàng.

Lý do chính là hai ngày qua gió đổi chiều quá nhanh.

Sau khi đánh bại Philippines, đột nhiên được ca ngợi là ứng cử viên vô địch.

Sau khi thua một đội Hàn Quốc không đáng kể, những lời chỉ trích lại xuất hiện.

Điều đáng nói là, Lippi (Lý Bì) tức giận với dư luận đến mức không gia hạn hợp đồng.

Câu nói thiên văn của Trung Quốc đó là suy nghĩ thực sự của tôi.

Huấn luyện viên vĩ đại Lippi (Lý Bì) không thiếu tiền cũng không thiếu danh tiếng.

Việc tiếp quản đội Trung Quốc nên là vận may của tôi.

Đội Trung Quốc cần một người cha đỡ đầu có tầm nhìn chuyên nghiệp hàng đầu như vậy.

Nhiều người chỉ nhìn người khác nhận lương cao.

Nếu không thể giữ chân Lippi (Lý Bì), e rằng năm 2022 khó có thể hy vọng.

Có nhiều từ hơn, văn bản đủ 2000 từ, nên đừng phàn nàn, đừng đổ lỗi.

Chương 796

Thứ 153: Thực sự không có màn trình diễn nào.

Hiệp một, đội Trung Quốc dẫn trước.

Ánh mắt của Ki Sung-yong (Ký Thành Dung) luôn dõi theo Châu Thiên Thành.

Không quá hai phút, đội Trung Quốc đã phát động tấn công lần đầu tiên từ sân sau.

Bóng nhất định phải nằm dưới chân Châu Thiên Thành.

Châu Thiên Thành chú ý một điểm ngay khi nhận bóng, và chuẩn bị chuyền dài sang cánh trái.

Anh nhìn thấy có một khoảng trống rõ ràng ở bên trái.

Điều đó chỉ có thể được coi là một cuộc đấu sức mạnh, vấn đề chỉ có thể được giải quyết bằng khả năng cá nhân của Châu Thiên Thành. "Sút tốt!

Có Châu Thiên Thành, đội Trung Quốc dễ dàng kiểm soát tuyến giữa.

Đó là điểm khó khăn nhất khi tôi đối mặt với đội Hàn Quốc, nhưng bây giờ không thành vấn đề.

Bây giờ đội Trung Quốc chỉ cần làm tốt việc nâng cao hiệu suất tấn công, giống như Chen Pengfei (Trần Bằng Phi).

Bây giờ tốt nhất là ít màn trình diễn cá nhân hơn.

Biểu diễn không sai, nhưng không có sự chắc chắn như Châu Thiên Thành." Hà Vĩ nói.

Từ Dương cười cười: "Hà Vĩ, Châu Thiên Thành cũng không xuất

hiện.

Hành vi này quá đơn giản đối với anh ấy.

Này, ông không chú ý đến biểu cảm của anh ấy sao?

Haha!" Đạo diễn hiện trường đã nhanh chóng bắt được cử chỉ nhún vai nhỏ của Châu Thiên Thành vừa rồi, và coi đó như một đoạn phim nhỏ tại hiện trường.

Lúc này, Ki Sung-yong (Ký Thành Dung) là người bực bội nhất trong lòng.

Anh rất rõ ràng rằng sự bị động và mất tuyến giữa của đội bóng có mối quan hệ lớn.

Ngoài ra, vốn dĩ là một tiền vệ trưởng thành, sở trường của anh là xử lý bóng ở tuyến giữa và chuyền dài.

Kết quả là, ngay từ đầu, anh đã không tìm thấy nhịp điệu, quyền chủ động đã bị đội Trung Quốc giành mất.

Anh đã không đạt được kết quả nào khi làm công việc mệt mỏi nhất.

Kim Young-kwon (Kim Anh Quyền), một đồng đội của đội Olympic, đứng ở vị trí trung vệ, nhíu mày đi tới đưa ra lời khuyên: "Hãy giữ ổn định, không thể tiếp tục như thế này nữa!" Ki Sung-yong (Ký Thành Dung) hít một hơi thật sâu, vội vàng hét lên: "Lên giúp đi, một mình tôi không đối phó được." Kim Young-kwon (Kim Anh Quyền) và đồng đội Kwak Tae-hwi (Quách Thái Huy) đã tiến một bước để đứng sau anh.

Đội Trung Quốc lại tổ chức tấn công đẩy lên tuyến giữa, Zheng Zhi (Trịnh Trí) chuyền bóng ngang cho Châu Thiên Thành, Hao Junmin (Hách Tuấn Dân) bắt đầu xâm nhập phía trước để tạo không gian, nhưng Châu Thiên Thành lần đầu tiên rơi vào vòng vây của hai người.

Koo Ja-cheol (Cụ Tư Triết), hạt nhân tổ chức tuyến giữa, cũng đã bị kéo về, nhưng khi Kim Young-kwon (Kim Anh Quyền) nhìn thấy tình huống này, anh ấy không vội vàng giành lại bóng.

Anh ấy đứng ở rìa, ở vị trí của mình.

Châu Thiên Thành bị hai người kèm, Ki Sung-yong (Ký Thành Dung) bất chấp tất cả dùng cơ thể ôm anh, Koo Ja-cheol (Cụ Tư Triết) bị kéo về thì can thiệp dưới chân.

Tình thế mà Châu Thiên Thành đối mặt là vô cùng khó khăn.

Cơ thể anh phải chống đỡ đối thủ, chân anh phải đủ nhanh nhẹn và linh hoạt để tránh những cú xoạc bóng của đối thủ.

Đối với người khác, đó là một nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng Châu Thiên Thành có thể làm được.

Không ai có thể sánh bằng anh trong việc kiểm soát cơ thể, kỹ thuật và sự kết hợp giữa người và bóng.

Điều quan trọng nhất là, chỉ anh mới có thể giữ đủ bình tĩnh trong tình huống này.

Bằng chiều cao và sức mạnh của mình, anh buộc đối thủ phải chống đỡ bằng sức mạnh, và xoay người theo hướng ngược lại.

Ki Sung-yong (Ký Thành Dung) lập tức túm lấy vai anh, Koo Ja-cheol (Cụ Tư Triết) thì xoạc bóng theo phía sau.

Nhưng trong tình huống tưởng chừng như vô lý này, Châu Thiên Thành buộc phải quay người, khi sắp tiếp đất, anh nhẹ nhàng đẩy nhẹ chân trái, bóng trực tiếp lăn ra phía sau tuyến phòng ngự của đối phương.

Kim Young-kwon (Kim Anh Quyền) cũng chậm một bước.

Không ai nghĩ rằng có người sẽ chuyền bóng trong tình huống đó.

Khó tin.

Tuy nhiên, huấn luyện viên trưởng Roberto Mancini (La Bá Thác.

Chương 797

Mạn Kỳ Ni) trông rất bình tĩnh.

Sau khi vòng đấu giải vô địch quốc gia kết thúc vào cuối tuần, khi trả lời phỏng vấn, mục tiêu của anh đương nhiên là bảo vệ chức vô địch giải đấu.

Còn về chức vô địch giải đấu cấp châu lục, tạm thời sẽ không quá xa.

Lọt vào top hai trong bảng đấu này là mục tiêu chính. "Không có chức vô địch giải đấu cấp châu lục nào dễ đối phó, nên tôi phải đảm bảo mình có thể lọt vào top hai của bảng đấu trước tiên.

Rất khó khăn.

Ví dụ, đối thủ đầu tiên là Dortmund, đối thủ lớn nhất, đương kim vô địch.

Họ có những tiền vệ mạnh.

Kiểm soát bóng mạnh mẽ, tôi cần phải đề phòng một chút." "Kiểm soát tuyến giữa chính là Châu Thiên Thành.

Vì điều này, HLV Pellegrini (Thiết Lý Tây) đã chịu tổn thất lớn.

Vậy lúc đó anh sẽ sắp xếp như thế nào?" "Luôn có cách." Mancini (Mạn Kỳ Ni) trả lời, "Không mặn, không nhạt", không nhịn được mà mắng thầm phóng viên.

Anh nghĩ tôi ngốc sao?

Thực sự, Dortmund đã bị đánh giá cao khi bí mật chiến thuật bị tiết lộ sớm như vậy.

Tuy nhiên, Mancini (Mạn Kỳ Ni) không thể không thừa nhận rằng

Châu Thiên Thành thực sự khiến anh đau đầu, nên anh buộc phải triển khai đặc biệt ở tuyến giữa.

May mắn thay, trong số các cầu thủ có một người như vậy. .....

Yaya Touré (Giả Nhã Đồ Lôi) biết rõ mục đích của huấn luyện viên trong việc luân chuyển đội hình ở giải đấu cuối tuần.

Khi anh nhìn thấy đối thủ của mình là Dortmund, anh đã thay đổi một chút. "Hãy kèm chặt Châu Thiên Thành.

Trong trận đấu tiếp theo, cậu không cần phải tham gia tấn công của đội.

Hãy để nó cho người khác.

Cậu hẳn là có ấn tượng về người đó, phải không?" Tôi có thể tham gia tấn công của đội không?

Yaya Touré (Giả Nhã Đỗ Lý) nghiêm túc nói.

Anh ấy sẽ không bị lay chuyển sao?

Ấn tượng sâu sắc.

Khi anh nhìn thấy tên Châu Thiên Thành, anh nhớ lại cú móc siêu phẩm mà anh ấy đã thực hiện trước mặt mình trong trận chung kết giải đấu cấp châu lục.

Lúc đó, Yaya Touré (Giả Nhã Đỗ Lý) khá hào phóng, cảm thấy hành động của Châu Thiên Thành là một sự sỉ nhục đối với một tiền vệ phòng ngự, nhưng không thể phủ nhận rằng, sau trận đấu, trong lòng anh thực sự có một ám ảnh.

Khi lại nhận nhiệm vụ như vậy, anh thà tranh thủ cơ hội tấn công được sắp xếp cho đội, còn hơn là đối mặt với một người Trung Quốc to lớn gần giống như mình.

Anh vô thức hơi lùi bước.

Tôi không thể làm điều đó một mình!

Nhưng Mancini (Mạn Kỳ Ni) nghiêm túc nói, "Ngoài cậu ra, tôi không tìm được người thích hợp hơn.

Cậu sợ sao?" Hãy tự tin lên.

Nói chung, khi anh ấy có niềm tin, anh ấy là một con thú thực sự trên sân.

Dù mạnh mẽ đến đâu, anh ấy cũng chỉ là một người.

Mancini (Mạn Kỳ Ni) đã khai sáng cho Yaya Touré (Giả Nhã Đỗ Lý).

Giống như anh trai của anh ấy là Kolo Touré (Khoa Lạc Đồ Lôi), anh em nhà Touré (Khoa Đặc Địch Oa Đỗ Lý) cũng có thể sánh ngang với bất kỳ ai về thể chất trước đó.

Yaya Touré (Giả Nhã Đỗ Lý) là một người em trai, nhưng vì anh ấy to lớn hơn anh trai mình, người chơi trung vệ trong đội, nên anh ấy thường kiểm soát cả hai vòng cấm trên sân.

Ở đây, người ta thích gọi anh ấy là "người khổng lồ".

Khi những người khác thấy Mancini (Mạn Kỳ Ni) chỉ nói vài lời với anh ấy, vẻ mặt của Touré (Đỗ Lý) trở nên không vui.

Hạt nhân của đội, Agüero (A Khuê La), đi tới quan tâm hỏi: "Này, người khổng lồ, sao vậy?" Ông chủ nói chuyện với anh ấy, khiến anh ấy không vui.

Yaya Touré (Giả Nhã Đỗ Lý) nhẹ nhàng lắc đầu, nói với anh ấy, "Terry (Tạ Lý Cái), cậu quyết định đi.

Chương 798

Cậu phải cố gắng ghi nhiều bàn hơn trong trận đấu tiếp theo." Agüero (A Khuê La) không nhịn được cười. "Dortmund?

Tôi phải nói đó là trách nhiệm của tôi, nhưng hôm nay đã xảy ra chuyện gì?" Sau đó, anh ta bước một bước nhỏ, nhưng chiếc cầu vẫn không có bất kỳ thay đổi xấu nào. "Buông tay đi, tôi có thể đi được." Trương Hoài Hào cũng cảm thấy cái "ván gỗ" này hoàn toàn có thể chịu được trọng lượng của mình.

Sau khi nghe Trương Hoài Hào nói, anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, bởi vì trong giọng điệu của anh ta, có sự tự tin.

Tiếp theo là thời gian biểu diễn độc lập của Trương Hoài Hào.

Anh ta dường như không sợ hãi chút nào.

Anh ta chỉ mất 30 giây để hoàn thành quãng đường 10 mét.

Khi đến đối diện, anh ta vẫy tay chào Trác Nguyên và những người khác: "Được rồi, nếu cẩn thận thì không có gì đáng sợ cả." Tôi có thể so sánh với con bò sao?

Người quản lý trại gà cảm thấy thú vị.

Thông thường, không ai quan tâm.

Nhưng vài giây sau, những vách đá ở hai bên bắt đầu rung chuyển!

May mắn thay, Trác Nguyên và Tiền Miễn đã rời khỏi vách đá trước đó, nếu không thì có thể đã rơi xuống! "Chuyện gì đang xảy ra!" Người đàn ông trại gà không biết mình đang hỏi ai, nhưng anh ta chỉ hỏi vấn đề.

Tuy nhiên, lần này có người bắt đầu trả lời: "Theo ước tính, khi

Trương Hoài Hào đi qua căn phòng bí mật này, anh ta đã chạm vào một cây đàn accordion." Tiền Miễn vừa đi vừa nhìn sang phía bên kia.

Anh ta cảm thấy như thể mình đang nhìn thấy hai vách đá đang tiến lại gần.

Ảo giác sao?

Khoảng một phút sau, sự rung chuyển cuối cùng cũng dừng lại, như thể mọi thứ đã trở lại như cũ.

Trác Nguyên hét lên hàng vạn người. "Tại sao?" Trác Nguyên cảm thấy Tiền Miễn chắc chắn lại tìm ra điều gì đó.

Anh ta cảm thấy hai vách đá đang đến gần sao?

Anh ta đi đến mép vách đá, dùng mắt đo chiều dài của hai vách đá trước mặt. "Nhưng cái ván gỗ đó không thay đổi, phải không?" Mặc dù Trác Nguyên cũng có cảm giác tương tự, nhưng cảm giác về "cầu gỗ" không hề thay đổi.

Dựa trên thực tế, nếu hai vách đá tiến lại gần hơn, "cầu gỗ" sẽ dài hơn vách đá.

Nhưng Trác Nguyên không nhìn thấy bất kỳ thay đổi nào trên "bàn cờ".

Thật sự là ảo giác sao? "Tôi biết." Tiền Miễn cảm thấy mình cần phải lấy lại thể diện, nên người thứ hai nhất định phải làm: "Cậu nên lạc quan." Sau khi Tiền Miễn bước lên cầu, anh ta hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn thẳng về phía trước, hoàn toàn không nhìn chân mình.

Anh ta cảm thấy nếu cứ nhìn xuống, đi trong không trung sẽ dễ dàng hơn.

Thực tế đã chứng minh anh ta đúng, anh ta mất vài chục giây mới qua cầu.

Sau đó, tất cả mọi người trên thế giới đều chờ đợi vách đá rung chuyển lần nữa.

Một phút sau, khi mọi người đều đạt được mong muốn của mình, họ đều cảm thấy run rẩy.

Sau khi rung chuyển, Trác Nguyên nhìn vào vách đá.

Bây giờ anh ta có thể xác định rõ ràng rằng, đối với mỗi người đi qua, khoảng cách giữa hai vách đá sẽ rút ngắn lại!

Bây giờ, khoảng cách giữa hai vách đá dường như là một nửa khoảng cách ban đầu. "Trác Nguyên, tôi hiểu rồi.

Mỗi lần tôi đi, khoảng cách giữa hai vách đá có thể biến mất hai mét!" Tiền Miễn tình cờ phát hiện ra điều này, bây giờ anh ta rất vui, vì điều đó một lần nữa chứng minh anh ta đúng. "Vậy thì người cuối cùng, đi hai mét!" Mặc dù dường như đó là một tin tốt, nhưng một khi người ta biết điều đó, sẽ có lợi hơn cho những gì sẽ xảy ra.

Sau đó.

Thứ 168: Hợp nhất "Đi trước đi, tôi bây giờ đang ôm bụng, tôi không thích hợp để đi một quãng đường dài như vậy." Ngay khi lời nói vừa dứt, người quản lý trại gà ôm bụng, trông không thoải mái.

Những người khác đều biết kế hoạch.

Thực ra anh đã bắt đầu phá vỡ quy tắc của Tiền Miễn.

Chương 799

"A Nguyên?" Trương Hoài Hào nhìn Trác Nguyên không phản ứng, khẽ nói: "Cậu có muốn thử đánh thức Tiền Miễn không?" Nhưng Trác Nguyên vẫn không có chút động tĩnh nào.

Hoài - Trương Hào chỉ có thể bất lực thở dài, đương nhiên không thể hành động khinh suất, nếu anh ta bắn chết Tiền Miễn, thì quá tàn nhẫn. "Cậu nói có lý!

Chiến đấu!" Giọng Trác Nguyên làm Trương Hào giật mình.

Bất kể những người trong trại gà, Trác Nguyên và Trương Hoài Hào đều chạy về phía Tiền Miễn trong khi anh ta đang ngủ say. "Kỳ Vũ (Tống), tiếp tục đếm số, đừng lo cho tôi." Quách Tống định nói những lời đó thì bị nghẹn lại, vì anh ta cảm thấy lần này cũng rất quan trọng, tuyệt đối không thể thất bại vì sai thời điểm, thực sự đáng xấu hổ. "Anh em, chiến đấu, nhớ nhẹ nhàng ra trận." Trác Nguyên thực sự không tìm ra cách hay.

Mặc dù cách mà Trương Hoài Hào đưa ra có thể không thành công, nhưng đáng để thử, giống như khi TV hỏng lúc nhỏ, đáng để thử một lần. "Ừm!" Trương Hoài Hào gật đầu mạnh, không thể một chưởng đánh chết Tiền Miễn.

Khi Trương hít một hơi thật sâu, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tiền Miễn, thực sự quá nhẹ.

Đối với người ngoài nhìn vào, anh ta chỉ sờ sờ mặt Tiền Miễn, ngay cả Trương Hoài Hào cũng cảm thấy không có tác dụng gì.

Vậy thì phương pháp này thực sự có hiệu quả! "Thiên Diện" (Tiền Miễn) bị đánh, lông mày nhíu lại, mắt hơi động đậy. "Anh em!" Trác Nguyên phấn khích hét lên: "Anh ấy động rồi!

Vỗ nữa đi!

Cứ nhẹ nhàng vuốt ve như vừa nãy!" Trương Hoài Hào lúc này cũng vui vẻ.

Anh ta lại dồn sức mạnh của mình.

Khi anh ta chuẩn bị chiến đấu, một giọng nói trong không trung đã chặn tay anh ta lại. "Con số đã biến thành 6!

Không còn mười phút nữa!" Đây phải là một trong số ít lần thấy Tống thất vọng đến vậy. "Cậu chắc không?" Mặc dù Trác Nguyên cảm thấy thực tế nên là như vậy, nhưng anh ta vẫn cầu nguyện rằng mình sẽ mắc lỗi. "Chắc chắn không phải mười phút!

Tôi rất chắc chắn!

Chỉ cần sáu, bảy hoặc tám phút thôi." Tống không bị nghi ngờ, vì anh ta rất nghiêm túc. "Ừm, tôi hiểu rồi." Mặc dù đó là một thông tin rất quan trọng, nhưng lúc này có những việc quan trọng hơn, nên Trác Nguyên không nói nhiều, việc cấp bách là đánh thức Tiền Miễn. "Tiếp tục chiến đấu, anh em, khi anh ấy tỉnh lại tôi sẽ thoải mái hơn nhiều." Trác Nguyên nhìn Trương Hoài Hào đang dừng giữa không trung, gật đầu với anh ta. "Ừm!" Trương Hoài Hào lại gật đầu mạnh, bắt đầu dồn sức mạnh của mình.

Một lát sau, Trương Hoài Hào cuối cùng cũng ra tay.

Sau khi bị đánh, Trác Nguyên và Trương Hoài Hào suýt nữa không trụ được. "Cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Cậu có biết mình đã ngủ bao lâu không?" Khi Tiền Miễn tỉnh lại, Trác Nguyên cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Có Tiền Miễn, anh sẽ thoải mái hơn nhiều.

Tiền Miễn xoa trán, với giọng như vừa tỉnh ngủ hỏi: "Qua cửa rồi

sao?" Điều đó làm mặt Trác Nguyên đỏ bừng, cảm thấy nhiệm vụ được giao chưa hoàn thành. "Đánh thức thực ra là một gợi ý." "Gợi ý?" Sau đó Trác Nguyên kể cho anh ta nghe về xuân, hạ, thu và đông.

Tiền Miễn lại im lặng.

Lúc này, số quân cờ đã biến thành 5 chiếc.

Khoảnh khắc đó, Trác Nguyên cũng cảm nhận sâu sắc, khoảng thời gian này tuyệt đối không phải mười phút, thậm chí năm phút cũng đáng sợ. "Không còn nhiều thời gian nữa, để tôi nói chuyện trên bốn bức tường đi." Trác Nguyên mơ hồ đoán được con số này được tính như thế nào.

Khi tôi nghe lệnh của Trác Nguyên, tôi nhìn anh ta với hàng vạn ánh mắt: "Nếu tôi đứng riêng trên tường, tôi sẽ lại ngất xỉu, sẽ còn tệ hơn cả cậu." Điều đó khiến Trác Nguyên một lần nữa đau đầu, vấn đề của Tiền Miễn rất đúng trọng tâm.

Nếu Tiền Miễn một mình đứng cạnh tường, anh ta sẽ là người đầu tiên chết vì say nắng vào mùa đông. "Nhưng bây giờ không có cách nào tốt hơn rồi!

Chương 800

Bây giờ chỉ còn mười lăm phút nữa thôi!" Mười lăm phút, nếu tôi tìm gợi ý nữa, tôi cũng không tìm được.

Ngay cả khi tôi tìm được, cũng có thể không giải được.

Tốt nhất là đặt tất cả trứng vào một giỏ.

Nếu cậu ta đúng thì sao? "Tại sao lại là mười lăm phút?

Bây giờ đã nhảy bao nhiêu số rồi?" Tôi có hàng vạn ánh mắt, không ngừng tìm kiếm người thống trị.

Không tốn nhiều sức, anh ta đã nhìn thấy quân cờ trong tay Tống: "5?

Tôi thực sự đã ngủ lâu đến vậy sao?" Trác Nguyên không có thời gian để giải thích nhiều như vậy.

Đầu tiên anh ta nói với Trương Hoài Hào: "Hách ca ca, cậu nên đặt cái ván gỗ lên cùng một bức tường trước." Khi Trương Hoài Hào vừa định bắt đầu, Tống hỏi: "Nếu tôi ba người dính vào nhau, liệu có phản ứng gì không?" Trác Nguyên hiểu ý anh ta, và thực sự đã cân nhắc vấn đề đó, nhưng giải pháp của anh ta là: "Trước tiên cứ chạm vào đi, nếu có vấn đề thì tìm cách khác giải quyết." Tống suy nghĩ, đành phải làm vậy.

Sau đó, Trương Hoài Hào ôm Tiền Miễn và Tống lại với nhau.

Trương Hoài Hào cảm thấy cơ thể mình không thay đổi, còn Tiền Miễn và Tống thì cảm thấy cơ thể hơi mát mẻ một chút, không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Sau khi an vị Tiền Miễn và Tống, Trương Hoài Hào theo chỉ dẫn đã di chuyển người trong chuồng gà sang bức tường khác, với tốc độ

nhanh nhất, như vậy khi anh ta đuổi người trong chuồng gà đi, số lượng người trong chuồng gà không hề thay đổi. "Bây giờ phải làm sao?" Trương Hoài Hào đi đến trước mặt Trác Nguyên, hỏi: "Để Tiền Miễn và Tống chạm vào góc tường, cố gắng để họ chạm vào nhau.

Cậu có thể làm được không?" Trác Nguyên nghĩ đó là phương pháp khả thi duy nhất. "?" Nhưng Trương Hoài Hào dường như không hiểu.

Vì vậy Trác Nguyên kiên nhẫn giải thích một lần, cuối cùng anh ta cũng hiểu rằng số lượng người thống trị đã đạt đến bốn người.

Thực tế đã chứng minh, phương pháp của Trác Nguyên là khả thi.

Mặc dù Tiền Miễn và Tống đứng gần nhau, nhưng tay họ thực sự có thể chạm vào nhau.

Cuối cùng, chỉ có Trương Hoài Hào không có vị trí. "Sẵn sàng chưa?" Trác Nguyên hỏi.

Trương Hoài Hào gật đầu. "Vậy thì đi đi!" Khi Trương Hoài Hào đứng trên bức tường đó, Trác Nguyên không nhắm mắt. "A Nguyên!" Giọng Trương Hoài Hào truyền đến từ xa: "Dường như cũng không có gì xảy ra." Dường như thực sự không có phản ứng.

Tôi thực sự đã sai sao?

Trác Nguyên bắt đầu hối hận và tự trách.

Thời gian không còn nhiều.

Nếu không thể ra ngoài nữa, có thể sẽ chết ở đây. "Thử đứng ở giữa đi!" Sau một thời gian dài, Tiền Miễn đại khái đã hiểu ý Trác Nguyên, hét lên với anh ta: Giọng Tiền Miễn trong tai Trác Nguyên giống như tiếng của vị cứu tinh.

“Có người không quen biết đã nói rồi, tôi biết là ai.” “Vậy đối

phương có tốt không?" Đây là vấn đề mà chủ nhiệm quan tâm nhất.

"Tốt.

Nhưng mà..." Tống nghe được một nửa thì sững lại, có chút không muốn nói tiếp.

"Nhưng mà?" Chủ nhiệm có chút gấp gáp, thậm chí buông lỏng tay đang ôm Tống ra.

"Tôi không thích hắn.

Tôi vẫn luôn cho rằng hắn đã giết cha mẹ tôi." Khi Tống nói câu này, biểu cảm có chút mâu thuẫn.

"Thật sự không thích sao?" "Không phải thật..." Tống nói, nhưng vẫn tỏ vẻ không thích.

Chủ nhiệm gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Bất kể thích hay không thích, cha mẹ em đã qua đời rồi.

Hắn chủ động tìm và ủng hộ em, chứng minh hắn là một người tốt, hoặc giả em có thể thử thích hắn xem sao.

Tôi tin rằng, nếu cha mẹ em biết được điều này, sẽ vô cùng vui mừng." "Nhưng, hắn đã giết cha mẹ tôi!" Tống cảm thấy lời chủ nhiệm nói có đạo lý, nhưng vẫn có chút không phục.

"Kỳ Kỳ, em phải nhớ kỹ, hắn không có khả năng làm chuyện này." Chủ nhiệm nói, cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm, tiếp tục nói: "Trên thực tế, hắn không giết cha mẹ em, là thế giới này giết.

Nếu cha mẹ em là Bách Phu Trưởng hay Cao cấp Bách Phu Trưởng, những kẻ xấu xa kia tự nhiên sẽ không dám động vào." "Thầy ơi, ý thầy là...

đều là lỗi của Bách Phu Trưởng sao?" Chính vào lúc này, chủ nhiệm đã gieo xuống hạt giống "Bách phu vi vương" trong lòng Tống.

Chương 801

"Đúng vậy, trên cái thế giới này, ai hung ác hơn, nắm đấm ai lớn hơn thì kẻ đó thắng.

Em xem những lãnh đạo trên tivi, có ai không phải là Cao cấp Bách Phu Trưởng?

Chỉ cần Bách Phu Trưởng đủ cường tráng, không ai dám bắt nạt.

Biết vì sao bác sĩ lại được người ta tôn kính như vậy không?" Chủ nhiệm cảm thấy khó xử thay cho đứa trẻ này, đồng thời kiên định quyết tâm để nó tiếp xúc với công chúng, bởi vì cuộc sống như vậy sẽ thay đổi nó.

Chủ nhiệm cảm thấy thời gian sắp hết, quyết định tung đòn cuối cùng: "Được rồi, nếu muốn thay đổi cuộc sống của em, hãy đưa vòng tay cho tôi, sau đó đi đến lớp học để vạch trần Bách Phu Trưởng thượng cấp của em.

Nếu không ổn, em sẽ có cơ hội báo thù cho cha mẹ!" Chính câu nói này đã thay đổi cả đời Tống...

Câu chuyện đến đây là hết.

Trứ Nguyên hỏi một số vấn đề: "Cuối cùng cậu ấy có báo thù cho cha mẹ không?" Tống lắc đầu, đáp: "Tôi không có cơ hội.

Khi tôi lớn lên, tôi ý thức được Tuyết Gia Nam là một người phi thường cường đại.

Không có khả năng có cơ hội phục cừu." "Tin tưởng tôi, sẽ có cơ hội." Hàng ngàn khuôn mặt đặt ở một bên, dùng ngữ khí cực kỳ bi thương nói một câu.

Điều này làm cho Trứ Nguyên nhớ tới những lời Tống nói lúc còn

nhỏ.

Trong hoàn cảnh này, Trứ Nguyên có chút đồng cảm với trải nghiệm của Tống, bọn họ đều là những người mất đi nhân vật quan trọng nhất chỉ sau một đêm.

"Đúng!

Nhất định sẽ báo thù!" Hắn vỗ vỗ vai Tống, nhe răng cười để lộ hàm răng trắng bóng, thuận tiện làm một thủ thế thật lớn.

"Tôi hi vọng là như vậy." Nói xong, sắc mặt Nghiêm Phong lại ảm đạm đi.

"Nếu có cơ hội, tôi nguyện ý đi thế giới của cậu giúp cậu báo thù." Đây là cuộc đối thoại hiếm hoi với Tống.

"Tôi cũng vậy." Nghiêm Phong thậm chí không có lấy một điểm hi vọng, cho nên chỉ phụ họa theo.

Tạ Tạ Tống lau đi nước mắt trên mặt, tiếp tục nói: "Tôi phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, ở chỗ này ngốc thêm một đoạn thời gian nữa đi." "Được," Trứ Nguyên trả lời, đi về phía người quản lý chuồng gà: "Này, biết đi đường nào không?" Thực tế, một phần nguyên nhân hắn nghe câu chuyện của Tống là vì người quản lý chuồng gà.

"Lại cho tôi hai phút, sắp xong rồi." Chủ nhân chuồng gà cũng cảm giác được, trong lòng hắn không tránh khỏi sinh ra một tia cảm động.

"Hôm nay, tôi nhận được nhiều sự ấm áp hơn so với hai mươi năm qua." Hắn vốn có thể trở thành bác sĩ giỏi nhất thế giới, nhưng một khi bệnh nhân bệnh quá nặng, vô năng vi lực, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn bệnh nhân chết đi.

Đó là sai lầm duy nhất.

Từ đó về sau, mặc dù bệnh viện không trách cứ, nhưng người nhà người chết mỗi ngày đều đến quấy rối, khiến tổ mẫu của hắn mắc chứng suy nhược thần kinh.

Quản lý chuồng gà không thể không dọn đi.

Sau một thời gian, hắn cảm thấy làm người tốt không có kết quả tốt.

Từ từ, hắn biến thành một kẻ lạnh lùng và ích kỷ.

"Được rồi," Hai phút sau, quản lý chuồng gà đứng dậy di chuyển thân thể: "Được rồi, tôi đi." "Đi thôi." Trứ Nguyên là người đầu tiên đi về phía cửa.

Nhẹ nhàng vặn chìa khóa, cửa mở.

Bên trong tối om, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thiên Thiên do dự một chút, rồi đi vào.

Đi vào xong, lại phát hiện Tống đang nhìn chằm chằm trần nhà phía sau.

"Đừng nhìn nữa, phải tin tưởng, yêu sâu sắc một người như vậy, sao có thể xảy ra chuyện?

Có lẽ hiện tại hắn đã một quyền đánh nát trần nhà rồi." Không biết nên an ủi thế nào, hắn đành bắt đầu nói hươu nói vượn.

Tống Ngu Kỳ đương nhiên biết Trứ Nguyên thực tế đang an ủi mình.

Nhìn Trứ Nguyên, cô gật gật đầu: "Được rồi!

Hắn cường đại như vậy, tuyệt đối sẽ không chết!" Cho nên cô đi vào thế giới bóng tối trước Trứ Nguyên.

Vừa muốn đi vào, lại thấy Trương Tạng Thoại đang bồi hồi ngoài

cửa: “Sao vậy?

Vào không được?” Quản lý chuồng gà có chút xấu hổ trả lời: “Sự thật là... tôi có chút sợ bóng tối.” “Đừng nói nhảm!” Trứ Nguyên đi ở phía sau, đẩy hắn vào cửa.

Trước khi vào cửa, chủ nhân chuồng gà không quên hô: “Trứ Nguyên, chờ tôi!” “Nói nhảm nhiều quá.” Trứ Nguyên sau khi vào cửa, vừa đưa tay đóng cửa, lại phát hiện không chạm được vào tay nắm cửa.

Quay đầu nhìn lại, cánh cửa vừa rồi đã hoàn toàn biến mất.

Một mảnh đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy, đột nhiên bên người Trứ Nguyên vang lên một trận tiếng bước chân.

Chương 802

Trước đó, Trứ Nguyên cho rằng đây là một cái chuồng gà: "Chuồng gà?

Phải không?" "Tôi ở đây!" Trứ Nguyên nghe được thanh âm trả lời, không biết là đi về hướng nào.

"Hàng ngàn khuôn mặt?" "Sao cơ?" Hàng ngàn khuôn mặt ở cách đó rất xa, nghe không giống tiếng bước chân của hàng ngàn người.

"Kỳ Vũ?" "Sao?" Tống tuy rằng không gần, nhưng khẳng định không ở bên cạnh, cho nên tiếng bước chân vừa rồi ở bên tai cũng không phải của ba người bọn họ.

Trong phòng này có người khác!

Đột nhiên lạnh toát.

"Cũng nghe thấy tiếng bước chân rồi sao?" Một giọng nói vang lên.

Tống đưa tay lật cái đĩa lên.

Vừa chạm vào cái đĩa, tay lập tức rụt về.

"Oa, thật nóng!" Sau đó, cô thổi thổi ngón tay bị bỏng.

"Nóng?" Thiên Thiên nói.

Đây là bồn inox dùng cho tủ lạnh đông lạnh.

Khi Tống nói ra câu này, cảm giác siêu cấp mâu thuẫn.

Sờ vào đồ vật trong tủ lạnh mà lại thấy nóng?

Không chỉ Tống, những người khác đều là lần đầu tiên nghe thấy chuyện này.

Trứ Nguyên vốn cũng định thử sờ tấm inox trong tủ lạnh của Tống xem sao, nhưng phát hiện hiện tại khó nhấc tay lên, đành phải chờ khá hơn rồi xác nhận lại.

Tùy hậu, Tống phát hiện trong tủ trưng bày có mười mấy cái đĩa bột sống kỳ quái, một cái đĩa lớn ước chừng chứa bốn năm mươi cục bột nhỏ.

Vì sao lại là cục bột kỳ quái?

Bởi vì những cục bột này đều có nhan sắc, nhưng chỉ có bốn loại màu sắc, tức là đỏ tươi, xanh lam, đỏ thẫm và vàng.

Bốn loại màu sắc này dường như vừa rồi đã nhìn thấy ở đâu đó.

"Nặc, xem này." Tống di chuyển một cái trong số đó đến trước mắt Trứ Nguyên.

Không cần đoán.

Đây tuyệt đối là manh mối.

"Vừa rồi có nhìn thấy thứ gì liên quan đến màu sắc không?" Kể từ khi đứng dậy, Hàng Ngàn Khuôn Mặt vẫn luôn ngồi trên bàn đá cẩm thạch, căn bản bất động, cho nên không rõ tình huống trong phòng này lắm.

Tống cẩn thận suy nghĩ.

"A!

Trái cây trong tủ lạnh dường như có mấy màu này!" Sau đó cô lại vội vàng mở tủ lạnh ra.

Đúng rồi.

Bốn loại màu sắc trên tương ứng với trái cây trong tủ lạnh.

Dâu tây màu đỏ tươi.

Việt quất màu xanh lam.

Anh đào màu đỏ thẫm.

Cuối cùng là xoài màu vàng.

Hàng ngàn phương pháp nháy mắt lóe lên trong đầu tôi.

Đếm số lượng trái cây từng cái một!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Tống cũng hình thành sự tín nhiệm đối với Trứ Nguyên, lời hắn nói cô thường đều nghiêm túc làm theo.

Tại thời điểm thích hợp, vết thương của Trứ Nguyên được chữa khỏi.

"Tôi cũng giúp một tay." Trứ Nguyên tiên cử động vai, sau đó trong lòng thầm than ngưu X, người đàn ông trong chuồng gà này thật lợi hại.

Hiện tại thật sự không cảm thấy đau đớn gì, cảm giác tốt hơn nhiều.

Tống đếm một tủ lạnh, cùng Quý Ngô và những người khác đếm một tủ lạnh khác.

"Gà con, để tôi hỏi một chuyện." Khi Trứ Nguyên hỏi, tay đang chỉnh lý trái cây vẫn không dừng lại.

Chương 803

“Đừng gọi tôi là Gà con, hay Chuồng gà, tôi có tên, là Trịnh Ngân An.” Động tác trên tay Trịnh cũng không dừng lại.

Hắn thậm chí định tống một quả dâu tây vào miệng, nhưng bị Trứ Nguyên ngăn cản.

Thực tế trên ý nghĩa nghiêm khắc thì đây là lần đầu tiên Trứ Nguyên biết tên người quản lý chuồng gà.

Đối với việc này hắn tịnh không hiểu rõ lắm.

Trứ Nguyên thật sự không quan tâm tên hắn, cũng hiếu kỳ vì sao một người có cái tên sạch sẽ như vậy lại lôi thôi (che kín mặt) đến thế.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bị cấm ăn dâu tây, Trịnh Ngân An có chút không thân thiện.

“Nếu không thể thông qua phần thưởng chữa khỏi bệnh cho mẹ Trương Hoài Hào, cậu có thể giúp đỡ không?

Bà ấy cũng là một con người trên thế giới này.” Trứ Nguyên kỳ thực cũng không có hi vọng quá lớn, bởi vì Trương Hoài Hào thà ở lại đây cũng không muốn đi bệnh viện, đủ để chứng minh bệnh tình của mẹ hắn gay go cỡ nào.

Trịnh nghe xong lời hắn thì ngẩn ra, nhớ lại màn cứu người cuối cùng của Trương Hoài Hào.

“Gà con?” Trứ Nguyên vẫn không quen sửa miệng.

Nhìn bộ dáng mê mê hồ hồ của hắn, Trứ Nguyên quơ quơ tay trước mắt. ...

Nhưng trọng tài chính lại cho rằng nếu không can thiệp, đội Anh Cát Lan (England) sẽ chỉ chịu thiệt hại ngầm.

Do đó, cầu thủ trung gian thường rất căng thẳng.

Cho dù mỗi người đều cho rằng không có vấn đề, cũng khó đảm bảo trọng tài sẽ không chiếu cố đội chủ nhà.

Cũng chính thông qua phương thức này, Yaya Toure (Giả Nhã Đồ Lôi) đã hiểu rõ hình thế và quả đoán bắt đầu hành động.

Tuy nhiên, Kolarov (Khắc Giả Lạc Giả Tỳ) chạy vào vòng cấm, trọng tài không chỉ tay vào chấm phạt đền.

Chỉ cảnh cáo Chu Thiên Thành.

Kết quả, nhìn thấy Yaya Toure thi đấu bán mạng như vậy, đến mức không thể nhịn được nữa.

Hắn đi về phía đó, ra hiệu đứng lại.

Lần này, cầu thủ của Man City (Lý) có thể rút lui rồi.

Trước mặt trọng tài, Kolarov không hề một mực ép buộc.

Trọng tài rút ra hai thẻ vàng, và phân biệt cảnh cáo Dzeko (Triết Khoa) và Maicon (Mạch Khổng).

Yaya Toure biết, mình cũng đang gây thêm phiền toái.

Chỉ có thể đứng đó, nhưng chỉ có thể nhìn vào mắt Chu Thiên Thành.

Sợ hãi sẽ mất đi hai điểm, khẳng định sẽ mất đi hai điểm.

Cũng bị một cước phá bóng.

Cùng với tiếng la ó của cổ động viên chủ nhà, cổ động viên Dortmund (Đa Đặc Mông Đức) tụ tập tại khu khán đài đội khách.

Hai nhóm người vui vẻ cười.

“Mẹ kiếp!

Cước của Trình ca thật đẹp!” “Yaya Toure, diễn đi...” “Yêu đại, Trình ca đánh, đoán chừng cũng không sai.

Đang diễn tấu trong bể nước.

Vị trí kia, tưởng con mình không thấy đâu, ha ha ha!” “Hẳn là nên thấp xuống một chút nữa.

Tôi hầu như không thể tin được con chim kia đá tôi, kỹ năng diễn xuất của tôi cũng không tốt.

Tôi căn bản không tốt nghiệp ở Barcelona (Ba Lý La Na), tôi bị phóng thích rồi.” Ăn một cái thiệt thòi ngầm, Mancini (Mạn Kỳ Tễ) chỉ có thể chạy sang một bên, Yaya Toure lúc đi ngang qua, nhanh chóng thú nhận bên tai hắn.

Căn cứ chiến thuật mà đá tốt trận đấu.

Đó mới là việc tôi phải làm.

Yaya Toure chỉ có thể ức chế tâm tư, kiên nhẫn chạy trên sân bóng tìm kiếm cơ hội.

Bắt đầu trận đấu, Man City tấn công chiếm ưu thế, hai cánh thường hoạt động mạnh.

Kolarov đầu tiên đột phá, chế tạo uy hiếp ở cánh trái, sau đó ở cánh phải, Nasri (Nạp Tễ Lý) dựa vào năng lực cá nhân một đường cắt vào trong.

Phương pháp công kích không giống nhau.

Chương 804

Kolarov chủ yếu dựa vào những đường chuyền vòng cung lớn sau khi xuống biên, còn Nasri với tư cách là thế hệ vàng sinh năm 87 của Pháp, hoàn toàn giống Ribery (Lý Bối Lợi), có năng lực dứt điểm mạnh mẽ.

Phòng tuyến Dortmund bị đột phá, trung vệ Hummels (Hứa Mai Lý Tễ)...

Nhưng vấn đề là, tôi nên tô màu gì mới ra được?

Không có đáp án.

Tuy nhiên, Trịnh Ngân An đưa ra quan điểm khác biệt: "Chọn một cái không viết trên bảng đen sao?

Tôi không cho rằng sẽ pha màu.

Ba màu cơ bản trong lý thuyết chỉ làm tôi bối rối." Suy nghĩ kỹ thì, hình như lời Trịnh nói có chút đạo lý.

"Tôi... tôi phải tìm đường ra trước.

Nhìn cánh cửa kia xem." Trứ Nguyên chỉ vào cửa phòng: "Thậm chí không có tay nắm, cũng không có khóa mật mã, khóa vân tay các loại.

Tôi đoán..." Lời hắn chưa dứt, Trịnh đã đi tới sờ sờ cửa phòng.

Cửa trực tiếp mở ra.

"Ừm.

Được rồi chứ." Nhưng mà, có thể dễ dàng đi ra ngoài như vậy sao?

Trứ Nguyên có chút không phục.

“Đi vào?” Ngoài cửa một mảnh đen kịt, Trịnh và hắn đều không quyết định được.

“Vào, tôi vào trước, cậu theo tôi vào, Ngu Kỳ.

Nhìn xem Hàng Ngàn Khuôn Mặt trong chuồng gà.

Nếu là lối ra, tôi sẽ quay lại gọi điện thoại cho các cậu.” Nếu cả ba đều đi vào, hắn có chút lo lắng Lăng sẽ đối đãi với bọn họ thế nào, tuy rằng đang suy yếu. ...

Đưa một tấm thẻ hội viên.

“Thẩm tiên sinh, ở trong tiệm tôi mua hơn 3000 tệ, làm một tấm thẻ hội viên đi.

Có thể hưởng thụ ưu đãi.

Có thể tích điểm.” Thẩm Triệt nhận lấy, đẩy xe ra ngoài, đi được hai bước mới dừng lại, xoay người cười nói: “Mẫn Đình, vì sao không đi theo tôi?

Tôi sẽ mua cho em một chiếc giống tôi.” “Thẩm Triệt chán sống rồi sao?

Đừng đùa quá trớn, dễ làm người ta xấu hổ!” Lương Minh Triết hung hăng nói.

“Ha ha, chỉ là nói đùa, hà tất coi là thật chứ.” Trong ánh mắt rực lửa của Lương Minh Triết, Thẩm Triệt đẩy xe đi.

Đứa nhỏ đi thật chậm.

Bên ngoài trung tâm mua sắm, Thẩm Triệt lên xe, bắt đầu đổi sang số 2, điên cuồng đạp.

Biên ly Đại học Hải Cảng không xa.

Hơn nữa, tốc độ chiếc xe này thật sự nhanh.

Khi nhẹ nhàng đạp, có một sức mạnh đầu ra phi thường cường đại.

Thân thể chắn gió theo hình dáng khí động học, tốc độ phi thường nhanh.

Theo lộ trình, đi qua Đại học Hải Xuyên, sau đó đạp xe mười phút.

Hai ngôi trường này rất gần nhau.

Thẩm Triệt đi đến cổng nam trường đại học, đối với loại sự tình này rất quen thuộc.

Trước kia thường thường cưỡi con "Mã Lý Đẳng Duy Cơ" (Merida?), sau đó dọc theo đường gỗ bờ biển đạp xe.

Khi đó, tôi đâu có tiền mua một chiếc xe tốt?

Một chiếc xe đạp hợp kim nhôm 800 tệ vẫn là quà tặng Valentine nguy cơ.

Tôi, lúc ấy không có tiền, dường như chỉ tặng một quyển sách, tên đã bị lãng quên, hình như gọi là 《Phù Sinh Lục Ký》.

Chưa đọc quyển sách này, chỉ là tùy tiện mua trong hiệu sách.

Chương 805

Thẩm Triệt dừng xe, xa xa nhìn Đại học Hải Xuyên.

Tại lối vào Đại học Hải Xuyên, rất nhiều cô gái mặc trang phục mát mẻ đi tới đi lui, triển lộ thân thể xinh đẹp tràn ngập hơi thở thanh xuân, cười nói vui vẻ.

Ven đường đậu không ít xe sang. ### Chương 34: Nhận thức nữ giáo viên trong game ### Thẩm Triệt đạp xe về dưới lầu ký túc xá, khóa xe lại.

Khi chiếc xe đạp sợi carbon màu đen vàng đậu giữa một đống xe đạp bình thường, có vẻ phi thường uy vũ và bá khí.

“Đạo sĩ, đạo sĩ, chú ý đi đường!” “Đạo gia.

Đạo sĩ lại chết rồi!” Khi đi ở hành lang, Thẩm Triệt có thể nghe thấy Lưu Bản Nại đang hô to.

Đi vào ký túc xá, thấy Lưu Bản Nại đang chơi game, lái xe.

“Đang chơi với ai mà vui vẻ thế?” Thẩm Triệt thuận miệng hỏi.

“Một người bạn Đạo giáo của tao.” Lưu Bản Nại cũng không quay đầu trả lời.

Thẩm Triệt đột nhiên sững lại, câu nói này sao quen tai thế?

Dường như là một bài hát tôi nghe năm 2017.

Lúc ấy, tôi cho rằng rất hay, nhưng tôi tưởng là bản gốc.

Tôi tìm kiếm, phát hiện chỉ là lời bài hát của người khác, sau đó bị gỡ xuống.

Thẩm Triệt lắp đặt màn hình và chuột vừa mua, mở máy, lên mạng tìm kiếm “Ta có một người bạn Đạo giáo”, không tìm thấy bất

kỳ thông tin gì.

Tìm bài hát cũng không ra.

Bài hát được hoan nghênh, có liên quan đến cái game Lưu Bản Nại đang chơi?

Thẩm Triệt cúi người hỏi: "Đạo sĩ nào?" Lưu Bản Nại chỉ chỉ màn hình.

"Ừm, cái chức nghiệp mặc áo trắng cầm kiếm kia cũng gọi là Đạo sĩ.

Đầu trọc, cũng hạ nửa khu, một hòa thượng Thiếu Lâm Tự." "Này, mua một cái màn hình, một con chuột và bàn phím à.

Để tao xem nào." Lưu Bản Nại đi tới, dùng tay sờ sờ cái bàn phím trục Cherry xanh (Blue switch), gõ vài ký tự.

Tiếng "lách cách" thanh thúy vang lên.

Một cái hộp hình chữ nhật màu đen có họa tiết bầu trời sao, bên trên viết "Dior".

"Cái này...

Dior bản mới.

Bộ son môi Tinh Không bản giới hạn!" Trịnh Tuyết thét lên.

Cô là sinh viên năm ba Đại học Hải Cảng.

Mỗi ngày đều xem video của các blogger làm đẹp, ra ngoài làm việc kiếm tiền, cũng mua một ít mỹ phẩm hàng hiệu các loại.

Dù sao, các nữ sinh xinh đẹp trong lớp ngày thường đều so sánh, không thể bị tụt lại.

Trịnh Tuyết mở hộp ra, phát hiện trong hộp nhung thiên nga màu đen có năm thỏi son, phân biệt là màu đỏ dưa hấu, đỏ lá phong, màu

hạnh đào, màu tím hoa hồng và màu tỷ muội.

“Thẩm Triệt, cho tôi á?

Chẳng lẽ không phải là hàng giả sao?” Trịnh Tuyết không dám tin tưởng.

Cô không ngốc.

Cái tên nhân viên mới này không có lý do gì để tặng thứ quý trọng như vậy. 《Tinh Không》 bản giới hạn ít nhất phải 2000 tệ, tương đương mỗi thỏi 400 tệ.

Ngày thường tô son cũng không tệ, nhưng mỗi thỏi chỉ 100 tệ.

Thẩm Triệt lấy ra hóa đơn đưa qua: “Sáng nay tôi vừa mua ở Quảng trường Lý Hải.

Có khả năng là giả sao?

Mấy mã màu này phi thường thích hợp với cô.” Trịnh Tuyết mặt đột nhiên hồng nhuận, có chút thẹn thùng, tim đập đột nhiên gia tốc.

Tên này sẽ không phải thích mình chứ?

Nhưng mình có bạn trai rồi...

Chương 806

“Ừm, quản lý cửa hàng.

Tôi định làm một kế hoạch nạp tiền khuyến mãi.

Xem tờ truyền đơn này đi.

Nếu cô đồng ý, tôi sẽ tìm người đi phát.” Thẩm Triệt cầm lấy một xấp truyền đơn.

“Hoạt động nạp tiền?” Trịnh Tuyết sửng sốt, bà chủ cửa hàng ngày thường không ở đây, giao cho quản lý sắp xếp một số hoạt động quyền lợi.

Tuy nhiên, bởi vì cô vừa mới tiền nhiệm, không có kinh nghiệm, không biết làm như thế nào.

Hiện tại, cái tên mới tới này lại có cách.

Trịnh Tuyết nhìn nhìn truyền đơn, nhíu mày.

“Công tác quá vất vả, càng đừng nói đến thẻ xem phim 300 tệ.

Tôi gánh không nổi.

Chỉ cần mỗi tuần có một ly cà phê miễn phí, năm nay có 50 ly, quá đáng sợ rồi.” “Tôi cảm thấy không thành vấn đề, một ly 20 tệ, 50 ly là một ngàn tệ, lý giải là mua một tặng một.

Ngoài ra, cái ly cần phải đặt ở cửa hàng, không thể mang ra ngoài.

Khi khách nhân tới, không chỉ sẽ gọi một cái ly miễn phí, khẳng định sẽ gọi thêm điểm tâm ngọt các loại.

Tôi tính toán tôi sẽ không lỗ vốn.

Ngoài ra, không cần thiết vì thẻ xem phim mà đến cửa hàng.

Tôi có biện pháp.” Thẩm Triệt lấy ra một xấp thẻ tích điểm rạp chiếu phim màu đen.

Mỗi thẻ đều có 300 tệ?

Trịnh Tuyết lần thứ hai cảm thấy kinh ngạc.

“Thẩm Triệt, cậu làm ở đâu vậy?” Có một số việc Trịnh Tuyết không thể lý giải nổi về cuộc sống hàng ngày của người thanh niên trước mắt này.

Chỉ riêng đống thẻ xem phim này đã trị giá 3 vạn tệ.

Tại đây làm việc một tháng phải trả bao nhiêu tiền?

Trịnh Tuyết bắt đầu đánh giá tên gia hỏa trước mặt, mặc quần áo đắt tiền, ngũ quan lăng giác rõ ràng, đôi mắt đen nhánh như mực, thân thể thẳng tắp không có mỡ thừa, trên cổ tay trái đeo một chiếc đồng hồ tỏa sáng.

Loại người này xin làm phục vụ viên bình thường?

Thứ nhất, là khách quen của quán có hảo cảm với em gái trong quán?

Nội gián đi vào để theo đuổi?

Cho nên trong đám người ở quán, mình xinh đẹp nhất, là vì mình sao?

Thứ hai, phú nhị đại đi làm và trải nghiệm cuộc sống?

Hoặc giả, bị người nhà bắt đi trải nghiệm?

Thứ ba, đối với bà chủ?

Dù sao, bà chủ cũng là một mỹ nữ thành thục mê người, nhưng bà chủ đang đi nghỉ ở Châu Âu mà?

Thứ tư, kịch bản chơi khăm của show truyền hình thực tế?

Trịnh Tuyết hai mắt tỏa sáng, nhìn Thẩm Triệt, không bao lâu đã viết xong bốn cái kịch bản.

Thẩm Triệt cười cười, không hoảng hốt chút nào: "Tôi đã đặt một lô hạt cà phê tốt nhất, hẳn là sắp đưa tới.

Quản lý, nếu có 1000 danh ngạch hội viên nạp tiền, một tháng có thể trù được bao nhiêu tiền.

Tôi cho rằng loại hoạt động này hấp dẫn 1000 hội viên không thành vấn đề." "1000 nhân 1000 bằng 100 vạn, tôi là quản lý cửa hàng có thể trích 3 phần trăm. 30,000!" Trịnh Tuyết hơi tính toán, tim đập gia tốc, tương đương với thu nhập nửa năm.

"Nhưng, mỗi tuần cấp cho hội viên một ly cà phê, cái này...

Bà chủ sẽ đồng ý sao?" Trịnh Tuyết do dự.

"Bà chủ thiếu tiền sao?" Thẩm Triệt hỏi.

Trịnh Tuyết lắc đầu.

Thẩm Triệt nói: "Nếu tháng sau đưa cho bà chủ số liệu doanh nghiệp ít nhất 100 vạn, bà ấy sẽ trách cứ sao?

Chương 807

Ngoài ra, nếu có vấn đề, tôi chịu trách nhiệm." "Hả?" Thẩm Triệt hữu ý vô ý dùng ngón tay gõ gõ lên bộ son môi Dior trên bàn.

"Được rồi, tôi bắt đầu đây!" Trịnh Tuyết đưa ra quyết định. ...

Hạt cà phê Molokai 300 tệ mỗi kg.

Đảo Molokai nóng bức ở Hawaii là nơi duy nhất ở Mỹ có thể trồng cà phê, trong đó đảo Molokai là nổi tiếng nhất, hương vị nồng đậm, chua ngọt ngon miệng, có vị socola và vị ngọt của quả hạch.

Qua rang xay độ sâu thích hợp, cả tiệm cà phê tràn ngập hương khí cà phê thuần hậu.

Trịnh Tuyết làm việc ở đây hơn nửa năm, đã uống cà phê ở nơi khác, nhưng chưa từng ngửi thấy mùi vị thuần hương như vậy.

"Xứng đáng trở thành tốt nhất." Trịnh Tuyết nhắm mắt lại, say sưa.

Thẩm Triệt tối hôm qua đặt hạt cà phê tốt nhất, không kịp chờ đợi lấy ra một ít xay thành bột phấn.

Trong quá trình nghiền, hương vị lan tràn cả cửa hàng.

Mấy nữ nhân viên văn phòng đi vào cửa hàng liên tục kinh hô: "Cà phê hôm nay thơm quá, phi thường thuần hậu và tự nhiên." Trịnh Tuyết tự hào nói: "Tôi đã sử dụng hạt cà phê Molokai đỉnh cấp, giá nguyên liệu đắt gấp năm lần.

Cà phê sữa hấp Molokai mới nhất của tôi, một ly chỉ cần 50 tệ.

Đương nhiên, cửa hàng của tôi cũng có hoạt động nạp tiền mới nhất.

Tình tiết cụ thể xin xem truyền đơn.” Không chỉ tuyên truyền trong cửa hàng, Thẩm Triệt còn tìm mười mấy sinh viên Đại học Hải Cảng phát tán truyền đơn.

Trên truyền đơn, thẻ xem phim 300 tệ rất hấp dẫn, nhưng mỗi tuần một ly cà phê miễn phí thật sự có sáng ý và lực hấp dẫn.

Mấy người cầm truyền đơn đến cửa hàng tư vấn.

Khi đi vào cửa hàng, không thể tránh khỏi sẽ bị hương vị socola thuần hậu của cà phê Molokai hấp dẫn.

“Tôi muốn làm hội viên bạch kim!” “Tôi nạp một vạn...” “Cho tôi một phần sữa hấp Molokai!” Bởi vì người đến người đi, Thẩm Triệt và Trịnh Tuyết đều bận rộn.

Thẩm Triệt ở trên lối đi bộ nói: “Quản lý, có hoa khôi hệ, hoa khôi lớp gì đó không?

Có thể tìm một người hỗ trợ không?

Tôi không cho rằng tôi quá bận.” “Không đến mức luống cuống tay chân chứ?

Hắc, nhưng có khá nhiều người đang nạp tiền!” Trịnh Tuyết đưa cho khách hàng một tấm thẻ hội viên, nói.

“Tìm một người xinh đẹp nhất trong bộ phận, đứng ở cửa hấp dẫn khách nhân.

Nếu có thể tìm được, tôi sẽ tặng thêm một chai nước hoa Dior bản giới hạn!

Đương nhiên, em gái rồi, trừ bỏ tiền lương cơ bản, tôi sẽ tặng lễ vật.” Thẩm Triệt nấu xong cà phê, nói.

“Hừ, được.

Tôi tan tầm rồi Trịnh Tuyết, cho nên, cửa hàng của tôi.

Có thể sao?

Lễ vật cao cấp...” Trịnh Tuyết đẩy đẩy Thẩm Triệt, chỉ vào hai chiếc xe thể thao màu đỏ bên trái phía trước.

“Đó là cái tên mà người bình thường đều biết, Ferrari.

Model hẳn là 488.

Cho rằng cái mặt phía trước hung dữ sao?” “Chiếc Ferrari đó bao nhiêu tiền?” Thẩm Triệt hỏi.

“300 vạn khởi điểm, trên đường phố thành phố cảng, có không ít loại này, cảm giác được sự dụ hoặc trí mạng chưa?

Muốn một cái không?

Nếu mua cái này, các cô gái không chỉ sẽ đi ăn cơm cùng cậu, mà còn sẽ cởi quần áo trước mặt cậu.” Trịnh Tuyết nói.

Thẩm Triệt cảm thấy quan hệ với cô nàng này mặt ngoài cũng không tệ lắm.

Dùng một tiếng “Thân ái” hét lớn về phía đối phương.

Luôn âm thầm hạ mình sao?

“Đem con gái cho...

Không tốt sao?” Thẩm Triệt nhịn không được.

Bạch Tuyết nhìn Thẩm Triệt một cái: “Kêu ca cẩm cái gì?

Chương 808

Chẳng lẽ không bình thường sao?

Khi hẹn người khác đi chơi, sẽ không mang phụ nữ đi à?

Tôi chỉ đang thảo luận một số chuyện." "Cô cũng cởi rồi?" "Tôi khẳng định sẽ không, tôi là một người chính trực.

Khác với Ngọc Tử, chỉ biết đến tiền." "Được rồi, tôi nhớ kỹ sự kiên trì của cô." Thẩm Triệt nhìn đôi chân trắng nõn dưới váy ngắn của Trịnh Tuyết, nói: "Tôi chờ mong có một ngày có thể đánh vào mặt cô." "Nhìn xem, bớt ý dâm tôi đi.

Có thể mua nổi một chiếc ô tô 300 vạn sao?

Để tôi đi nơi đó xem xem.

Tôi cảm thấy Maserati thích hợp với khí chất của cậu, nhưng nếu lái nó, các cô gái tuyệt đối sẽ không nhận lời hẹn." Trịnh Tuyết lôi kéo Thẩm Triệt đi về phía trước. ### Chương 44: Khát vọng ẩn giấu đáy lòng ### (Trịnh Tuyết thuộc về loại hình 'không có tiền, nhưng rành về xe', một đường chỉ trỏ, từ Rolls-Royce Phantom mấy ngàn vạn đến Toyota Corolla mấy trăm lượng, không có cái nào là không biết.

"Vậy ca ca, muốn xe gì?

Chỉ cần ừ ừ, không cần biểu đạt lập trường, nói cho tôi biết giá tâm lý của cậu, tôi có thể đề cử cho cậu." Trịnh Tuyết chán ghét việc mua sắm mà không được tham gia lái thử.

Một chiếc Audi TT màu lam, có hai cửa và hai chỗ ngồi, một chiếc xe thể thao dân dụng cỡ nhỏ, nhìn xinh đẹp tinh xảo.

Từ tình huống Trịnh Tuyết ngồi ở trong xe xem, cô phi thường thích chiếc xe này, nhưng vẫn hạ giọng: "Vì để kiếm tiền, mục tiêu

của tôi là mua một chiếc TT, xe trong mộng." Thẩm Triệt hỏi kỹ nhân viên tiêu thụ.

Chiếc xe này bản cao cấp nhất là 43 vạn giá xe trần, chưa đến 50 vạn lăn bánh, cho nên giá cả thích hợp.

Không, cân nhắc đến việc buổi sáng thu được trong trò chơi trên Wechat, giúp đỡ chủ xe "Hoa Gian Vãn Chiếu" thì xe cũng ở trong phạm vi giá này, tịnh không có kéo ra bất luận cái gì chênh lệch.

Cho nên, tôi vẫn luôn do dự.

Sự thật là, chiếc xe này nhìn không tệ, nhưng không đủ đắt.

Bất quản thế nào, kiếp trước không có lái xe.

Nếu không cân nhắc xem có lái được xe tốt hay không, thì ở trong xe sẽ không kém hơn Wuling Hongguang (Ngũ Lăng Hồng Quang).

"Vậy, mua được cái này không?

Hơn 400,000 nhân dân tệ ra cửa thì đều có mặt mũi.

Nếu tặng cho các cô gái, không nên bị cự tuyệt." Trịnh Tuyết chưa bao giờ ngừng 'sales'.

"Biết sẽ không cự tuyệt?" "Dù sao tôi sẽ không.

Mua cái này, hẹn tôi đi chơi, tôi sẽ đi ăn cơm cùng cậu." Trịnh Tuyết nửa đùa nửa thật nói.

"40 vạn tệ có thể hẹn hò với cô.

Nếu tặng cô một cái, cô nhất định phải thức đêm sao?" Thẩm Triệt cười nói.

"Kháo, một đêm, thật sự cho tôi một cái, tôi có thể liếm, hoài nghi nhân sinh." Trịnh Tuyết thè lưỡi.

"Khụ, ừm, vừa rồi ai mua Ferrari không thể hỏi?

Hiện tại, trong vài giây sẽ đánh vào mặt." Thẩm Triệt nói.

"Xe, mua được Ferrari sao?" Trịnh Tuyết hạ cửa sổ xe xuống, nói với nhân viên tiêu thụ ngoài cửa: "Cho rằng không nhiệt tình sao?

Tưởng rằng tôi không nuôi nổi Thẩm sao?

Nói cho cô biết, một khách hàng chất lượng cao, nhanh đi lấy chút điểm tâm, sẽ chốt đơn hôm nay." Mang theo biểu tình nhiệt tình, nhân viên chào hàng nhanh chóng khom lưng cười cười: "Thật oan uổng cho tôi.

Vì sao không có nhiệt tình?

Một chuyện nhỏ khác.

Không có chuyện không nhiệt tình tồn tại.

Ca ca, vì sao không đi cửa hàng lái thử nhỉ?" Thẩm Triệt ở trong xe chỉ vào một hàng xe đối diện hỏi: "Tôi cảm thấy tạo hình chiếc xe kia không tệ.

Xe gì?" Sân khấu đối diện hiển nhiên hào hoa, thuộc về cấp bậc xe sang.

Mẫu xe không chỉ tốt, tạo hình sườn xe càng tốt hơn.

Cái thân ảnh đột ngột kia cho người ta một loại cảm giác thị giác "cổ tay trắng ngần, thân hình khéo léo, hai ngọn núi cao vút".

Một câu nói, người phụ nữ mặc váy dài thủy tinh màu đen kia không ngừng xuất hiện trong đầu Thẩm Triệt, như những câu "u u lam phượng, ám ngưng chi hương, bão tuyết thành phong, thu thủy thượng đế bạch ngọc phu" vân vân.

Trịnh Tuyết cúi đầu nhìn nhìn ngón tay Thẩm Triệt, nói: "Đó là gian hàng Porsche.

Từ trái qua phải, 911, Cayenne và Panamera.

Chương 809

Nhìn xem xe, hay nhìn xem người?" "Panamera thuộc về đẳng cấp nào?" Thẩm Triệt hỏi.

"Đẳng cấp à, nôm na là, ở Đức lái Panamera tương đương với ở Trung Quốc lái Maserati." Trịnh Tuyết trả lời: "Cayenne là chiếc xe SUV chạy nhiên liệu nhanh nhất thế giới, hẳn là nên nhìn trên đường phố." "Thương hiệu này cao hơn BBA (BMW, Benz, Audi) một bậc.

Nếu có 1000 vạn vốn lưu động, có thể cân nhắc Panamera.

Phí bảo dưỡng ô tô không thấp, mỗi năm 4 vạn 5 vạn..." Trịnh Tuyết đang nói, Thẩm Triệt đã xuống xe, đi xuyên qua trung tâm Porsche.

Nhân viên tiêu thụ của Porsche là một thanh niên nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi.

Kiểu tóc phi thường hoạt bát, cười đến chuyên nghiệp: "Tiên sinh, xem xe sao?" Biết không, muốn tôi giới thiệu cho không?

Người trẻ tuổi.

Trịnh Tuyết đi tới: "Không cần giới thiệu, tự mình tìm hiểu." Thẩm Triệt và Trịnh Tuyết vào xe, Trịnh Tuyết thuận miệng bắt đầu phổ cập kiến thức cho Thẩm Triệt.

Người thanh niên quản lý tiêu thụ này.

Làm nghề này nhiều năm rồi, cũng biết một câu ngạn ngữ, lấp lánh không nhất định đều là vàng.

Từng còn trẻ vô tri, bị người có tiền đánh bại, trí nhớ về sau được tăng cường.

Nhưng cái Panamera này thật sự không phải ai cũng có thể xem, đặc biệt là hai sinh viên trẻ tuổi.

Biết không, khách hàng, cũng chính là người mua xe này, là tinh anh thu nhập hàng năm trên 180 vạn.

Người trẻ tuổi cố gắng lễ phép, đứng đợi ngoài cửa xe.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mang theo một cô gái trẻ đi tới, đứng bên cạnh chiếc Cayenne, thảo luận chuyện gì đó.

Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện những từ như "không gian, hàng sau và bãi đất".

Người trẻ tuổi đánh giá một chút, giơ tay, gọi một thực tập sinh mới tới, ra lệnh: "Ở đây chờ hai người trẻ tuổi kia giải trí xong." Sau đó, người trẻ tuổi biến thành một nụ cười ấm áp như ở nhà, đi về phía người trung niên: "Chào ngài, tiên sinh, tôi..." Ở trong xe, Trịnh Tuyết vuốt ve nội thất ốp gỗ, say sưa: "Thật là một tác phẩm nghệ thuật.

Gỗ hoa cảm giác quá tinh xảo, đường cong cũng quá xinh đẹp." Sau đó, Trịnh Tuyết giới thiệu cho Thẩm Triệt: "3.0T tăng áp kép, dẫn động bốn bánh, hộp số ly hợp kép 8 cấp, năm cửa bốn chỗ ngồi, nội thất hào hoa và cảm giác kỹ thuật mãnh liệt.

Lốp sau rộng 295 khoa trương, hẳn là có tất cả mọi thứ.

Sự thật là, không cần xem cấu hình ô tô giá trị bách vạn nguyên, chỉ cần xem thương hiệu và ngoại quan của nó.

Vấn đề là, mua mà biểu tình nghiêm túc vậy sao?" "Ừm, có ý định." Thẩm Triệt mở cửa, để cho thực tập sinh tiêu thụ lên xe.

Hỏi: "Có thể mở âm thanh vòm không?" "Được, tiên sinh." Thực tập sinh tiêu thụ là một nữ tính trẻ tuổi, nhìn qua còn non nớt, tương tự với Trịnh Tuyết, nhưng không xinh đẹp và khí chất bằng Trịnh

Tuyết.

“Loại này dùng âm thanh vòm BOSE, 12 cái loa, tiên sinh, ngài có thể lắng nghe chất lượng âm thanh tốt hơn.” Căn cứ theo giới thiệu tiêu thụ, “Nếu ngài có yêu cầu cao hơn đối với chất lượng âm thanh, ngài có thể thêm 80,000 tệ để nâng cấp lên Burmester, thanh âm tốt nhất trên thị trường, và sẽ thích nó.

Nhưng, tôi không đề cử làm như vậy, bởi vì âm thanh BOSE đã là đỉnh cấp rồi.” “Ai đang gõ cửa sổ của tôi, ai đang gảy dây đàn...” Giọng nữ trung âm phong phú của Thái Cầm vang vọng trong xe, thanh tuyến thâm trầm truyền đạt ra sắc thái bi kịch mãnh liệt. 12 cái loa âm thanh vòm vây quanh làm cho người ta lập tức đắm chìm trong ý cảnh tiếng hát.

Giống như uống một ly rượu mạnh, người ta chỉ muốn lắng lặng hồi ức.

Trịnh Tuyết nhắm mắt lại, dựa vào ghế, cảm giác mỗi người đều ướt đẫm.

Mắt cô ướt.

Nếu ngoài cửa sổ xe là một phong cảnh đang lùi lại, một ngọn đèn neon biến hóa, và một đám người ồn ào... kia sẽ ngầu biết bao.

Cái gọi là khóc trong xe BMW, nhưng cảm giác rất tuyệt.

Thanh xuân ngắn ngủi, sinh mệnh chỉ có một trăm năm, người xinh đẹp, có một thân hình tốt, cũng có tư bản theo đuổi xa xỉ phẩm, cho nên vì sao không thể theo đuổi đâu?

Ở trong một chiếc xe nhỏ, trong bài hát 《Bị Di Vong Thời Gian》, Thẩm Triệt ý đồ tổng kết tính khả thi của việc mua chiếc xe này, Trịnh Tuyết thì đang tự hỏi có nên theo đuổi vật chất hay không.

Thực tập sinh tiêu thụ lo lắng liệu có thể mở ra đơn đặt hàng đầu

tiên và thu hoạch một khoản hoa hồng lớn hay không.

Thực tập sinh cẩn thận quan sát Thẩm Triệt, một chàng trai anh tuấn, có ngũ quan sạch sẽ và đôi mắt thanh triệt.

Tuy rằng khi nhìn nữ người mẫu xinh đẹp bên ngoài thì mắt hắn cũng nhìn thẳng, nhưng ánh mắt hắn cũng không tầm thường, là một người ưu nhã.

Chí ít về sức mua.

Trẻ tuổi, nhưng bình tĩnh.

Tôi không biết vì sao.

Giác quan thứ sáu cho rằng hắn sẽ mua.

Hôm nay, tôi được thần vận mệnh chiếu cố, xem ra tôi sắp mở một hóa đơn rồi.

Chương 810

Sức mạnh của người bán hàng càng ngày càng bất an, ngồi ở ghế sau, mắt không chớp nhìn Thẩm Triệt ở ghế trước.

Tay theo bản năng đặt ở trên đùi, khẩn trương nắm lấy váy công sở OL.

"Giá cả, hôm nay có thể chốt." Thanh âm Thẩm Triệt xuất hiện trong tiếng hát của Thái Cầm.

Thực tập sinh tiêu thụ làm rất tốt, thân thể cũng mềm nhũn.

Ngã vào ghế sau, nhẹ giọng nói: "Được rồi, tiên sinh, tôi sẽ lập kế hoạch.

Không, xuống xe, cấp..." Thực tập sinh tiêu thụ chân và tay đều suy yếu, loạng choạng đẩy cửa ra.

Trịnh Tuyết ở ghế phụ lái không chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm Triệt: "Có bút không?" "Du lịch?" Người phụ nữ chịu ảnh hưởng nhẹ.

"Ừm, Lệ Giang, Cung Potala, Nhĩ Hải, dãy Andes, Maldives?

Đi đâu cũng được, nhưng gần đây tôi không có thời gian." Khi đối phương quét mã, Thẩm Triệt buông điện thoại, uống cạn ly cà phê, đứng dậy: "Đi trước đây.

Nếu đi ra ngoài chơi, có thể gọi điện thoại cho tôi." "Được rồi..." Người phụ nữ đưa mắt nhìn Thẩm Triệt rời đi, trước quầy, Trịnh Tuyết cũng đưa mắt nhìn Thẩm Triệt rời đi.

Ở một bên quầy, cửa văn phòng mở ra, một người mặc áo màu kaki, một người phụ nữ tóc xoăn quen thuộc đi ra, trong mắt mang theo mỉm cười nhìn Trịnh Tuyết.

“Bà chủ...” Trịnh Tuyết chào một tiếng.

Người phụ nữ thành thục vẫn điệu kia hơi lắc đầu, cười nói: “Vừa rồi nhắc tới cái tên Thẩm Triệt kia sao?” “Vâng.” Trịnh Tuyết trả lời.

“Nha đầu ngốc, khi người ta nhìn cô, người ta không thích cô.

Vì sao phải vì hắn mà buông tha Chử Tử Siêu?

Ta đã chiếu cố hắn bốn tháng rưỡi.

Hắn cũng là một chàng trai tốt.

Tuy rằng không giàu có như Thẩm Triệt.

Tuy nhiên, phụ nữ nên hiện thực một chút, bảo trì khiêm tốn, không nên đặt mục tiêu quá cao.

Hiểu không?” Bà chủ thành thục dựa vào cửa văn phòng, nhẹ giọng khuyên.

“Nhưng, bà chủ.

Không đáng để có được sai lầm tốt hơn sao?” Trịnh Tuyết xấu hổ hỏi.

“Đúng, đương nhiên, nhưng, vì sao cô phải hạ thấp mình trước mặt người không thích cô chứ?

Thông minh, xinh đẹp, kiên cường, địa vị của cô sẽ không tồi.

Hắn chỉ là một vãn bối, cháu trai của hắn chỉ là một vãn bối.

Địa vị của hắn chưa bắt đầu.” Bà chủ phục rồi, “Cô và Chử Tử Siêu là tuyệt phối.

Tin tưởng ta, sẽ không lầm đâu.

Nhìn kìa, tới rồi.” Bà chủ nhìn cửa quán cà phê, một soái ca đi vào, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ.

“Quang tỷ hảo.” Chàng trai lễ phép vấn an bà chủ của cô.

Sau đó, chàng trai mang theo biểu tình lo âu nhìn Trịnh Tuyết, ý đồ nói gì đó, nhưng lại khóc.

Buổi sáng nghe Trịnh Tuyết nói “chia tay”, hiện tại vẫn đang ở trong một trạng thái ngu xuẩn.

Dường như không thể nói chuyện, bởi vì khi mở miệng, khả năng sẽ rơi lệ.

Bà chủ không thể không nói: “Được rồi, Tư Nặc, nên nghỉ phép rồi.

Đi ra ngoài tản bộ đi.” Trịnh Tuyết không nói một câu, nhiệt thiết nhìn Chử Tử Siêu, lại nhịn không được cười.

Bà chủ lại nói: “Chử Tử Siêu, muốn tìm cô gái tốt như Tiểu Tuyết, cậu nên trở nên kiên cường chút, đừng lúc nào cũng mang bộ dáng không nơi nương tựa.

Ta trong tay có một hạng mục có lợi nhuận...

Nếu cậu đủ tự tin, ta có thể để cậu thử xem.” “Được rồi, tôi sẽ làm.” Chử Tử Siêu trịnh trọng gật đầu. ...

Thẩm Triệt phạm một sai lầm, bởi vì xe không có chỗ đậu, cho nên xoay người, không thể không lái xe đến bãi đậu xe của trung tâm mua sắm đối diện trường học.

Trong dàn âm thanh xe, một bài hát chưa hát xong, bởi vì Thẩm Triệt có chút chứng cưỡng chế, cho nên phải chờ bài hát 《Biển Hoa》 hát xong.

Ngồi ở trong xe, mở điện thoại ra, lướt một chút.

Chương 811

Bốn mươi phút trôi qua, vẫn luôn không có liên hệ, đã cung cấp phương thức liên lạc cho Tiểu Tuyết.

Trong nhóm game 《Kiếm Tiên》, tin nhắn vẫn luôn chớp động, ảnh chụp mới nhất của trợ thủ được thu thập ngoại tuyến vào cuối tuần.

Tên kia hình như thật sự thuê một gian phòng party, ba ngày mỗi ngày 4880 tệ.

Đối với buổi tụ họp này, Vương Dã đã tiêu hết tất cả tiền.

Bên trong chỉ có một hạng mục, tên là "Thính Giác Thủy Quả bản Beta": Sau khi dùng, độ nhạy của tai tăng lên, thính giác toàn diện tăng cường, tỉ lệ tăng cường là 120%.

Có 1% cơ hội nghe được lời thoại ngầm của sáu nhà bình luận, phạm vi bằng phạm vi nghe được, thợ mỏ cần mật thiết chú ý kích hoạt hiệu quả "Nghe".

Vĩnh viễn hữu hiệu.

Giá cả: 1000 vạn.

Ở trong phiên bản Beta này, phạm vi tăng cường 120%, phiên bản trải nghiệm 100%.

Bản Beta vĩnh viễn hữu hiệu, phiên bản trải nghiệm bảy ngày hữu hiệu.

Căn cứ Hiên Viên Triệt tâm đắc, thính lực được toàn diện đề cao là tốt.

Ban đầu, người ở khoảng cách 20 mét nói chuyện thì nghe không

rõ.

Hiện tại tăng cường 120%, có thể nghe được 50 mét.

Nếu ở trong đêm yên tĩnh, khả năng sẽ tăng lên gấp bội.

Ngoài ra, vẫn có thể nghe được lời thoại ngầm trong nội tâm con người, mặc dù chỉ có sáu vị bình luận gia.

Nhưng đây không phải là chuyện chủ yếu.

Chủ yếu là cảm giác tươi mới mà việc tăng cường thính lực mang lại.

Đa số thời điểm, khi người ta giao đàm, sẽ giữ một khoảng cách được cho là "an toàn".

Khi yên tĩnh giao đàm cách hai ba mươi mét, cho rằng người khác không nghe thấy.

Nếu có thể nghe được 50 mét, kia tương đương với hack.

Vấn đề là, một ngàn vạn không rẻ.

Lúc này, Hiên Viên Triệt nghe thấy một cỗ hơi thở hổn hển truyền đến từ phòng tắm.

Hiệu quả của "Thính Thủy Quả bản trải nghiệm" mạnh như vậy, đến mức bản Beta có thể tưởng tượng được.

Hiên Viên Triệt vốn định hảo hảo cân nhắc.

Mua bản Beta sao?

Kết quả, động tác rất nhỏ trong phòng tắm làm hắn tâm phiền ý loạn.

Có khi thính lực quá tốt, cũng không phải là chuyện tốt.

Hiên Viên Triệt đi ra hành lang khách sạn tản bộ, nghe tất cả động tĩnh nhỏ trong mỗi phòng.

Ở phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng rất dễ tìm, thậm chí có thể từ sức mạnh giẫm đạp mặt đất nghe ra thân ảnh và trọng lượng của người vận chuyển.

Khi chim sẻ bay ra ngoài cửa sổ, có thể nghe được thanh âm dòng khí, cũng dùng thính giác phụ trợ thị lực, từ đó chuẩn xác định vị và bắt giữ lộ tuyến bay của chim sẻ.

Cân nhắc thính lực tốt có thể mang lại lợi ích gì, Hiên Viên Triệt từ cuối hành lang đi trở về phòng.

Mở cửa thấy Văn Tịnh mặc một bộ sườn xám ngắn màu xanh nhạt, đang chải tóc trước gương trang điểm ở phòng khách.

"Đẹp không, mới mua đấy." Ôn Tiểu Hân hỏi.

Hiên Viên Triệt không có trả lời vấn đề này, hỏi: "Nhà làm buôn bán cầm đồ, nhất định tiếp xúc đồ cổ đồ sứ?" "Đúng, sẽ a?

Có hứng thú sao?

Tôi khuyên cậu đừng bị cuốn vào, nước rất sâu." Văn Tịnh đáp.

Hiên Viên Triệt: "Tôi nghe nói phân biệt đồ sứ có sáu loại phương pháp.

Cũng có thể nghe đồ cổ biện biệt mã não.

Có thể thông qua nghe thanh âm biết được mánh khóe, đúng không?" "Đúng, nhưng đó là cao thủ chơi.

Đầu tiên, phải có một đôi tai, không giống như loại nấm mốc." Ôn Tiểu Hân nói, "Thứ hai, phải hiểu rõ âm sắc, siêu sóng âm.

Thứ ba, phải có kiến thức, ví dụ, một loại thanh thúy vui tai là hàng nhái, một loại có cảm giác khàn khàn là đồ sứ cổ đại.

Chương 812

Đừng sửa lưng tôi.” Hiên Viên Triệt sờ sờ lỗ tai của mình, “Hôm nào đó buổi tối tôi đến nhà nghe rồi lại học.

Có lẽ đây cũng là một phương thức làm giàu.” ...

Khi tôi đến nhà Văn, tôi đậu xe trước sân nhà cô ấy.

Nhà cô ấy ở một thôn trang tên là Ôn Gia Lĩnh, một thôn trang giàu có nổi tiếng.

Đường xá trong thôn đều được trải nhựa đường.

Cây xanh hai bên đều được trang trí tỉ mỉ.

Mỗi gia đình đều có một tòa lầu nhỏ, gần núi biển là một cảnh điểm, hoàn cảnh chung quanh phi thường xinh đẹp.

Văn Gia Lĩnh cách trung tâm thành phố không xa, hoàn toàn bất đồng với thôn Hiên Viên Gia xa xôi.

Nhà họ Văn là một tòa lầu nhỏ ba tầng.

Vào ngày làm việc, ba người đều ở trên thị trường chứng khoán, chỉ có kỳ nghỉ mới về.

Tòa nhà này thông thường là Văn Tịnh ở.

Mặc dù như thế, Tổng thống Masoa vẫn là thê đội thứ nhất.

Sau khi Ôn xuống xe trước rồi lên lầu, Hiên Viên Triệt ngồi ở trong xe, trước tiên kiểm tra số dư tài khoản ngân hàng điện tử: 20 vạn tệ.

Tối hôm qua, 20 vạn tệ bị xô đẩy trên giá rượu của gã say rượu, trong 220 vạn tệ thì 1000 vạn bị dùng bồi thường cho gã say rượu 65 vạn tệ, ngoài ra 35 vạn tiền áo thun bị chuyển cho Trần tiên sinh, chỉ

còn lại có 20 vạn tệ.

Nhìn xem hiệu quả của "Thính Thủy Quả, bản Beta", Hiên Viên Triệt quyết định mua một cái.

Còn lại chỉ có 0 vạn tệ.

Nhìn trái cây màu xanh lục to bằng hạt châu anh đào trong tay, tôi soi dưới ánh mặt trời, tinh oánh dịch thấu, hương thơm bốn phía.

Khi tôi ăn, tôi có một loại cảm giác trường thọ.

Tôi há miệng nuốt xuống, nhai hai lần.

Vừa mát vừa ngọt, nước trái cây tràn ra.

Tôi không ngờ nó nhỏ như vậy mà bên trong lại nhiều nước và ngọt thế.

Trong nháy mắt nuốt xuống, thế giới dường như trở nên rõ ràng hơn, thanh âm sương mù tí tách rơi, thanh âm máy bay bay trên cao 3 vạn mét, tiếng chó sủa trong một cái thôn khác, tiếng còi ô tô từ xa, tiếng xương cốt Văn Tịnh sinh trưởng, tiếng người thì thầm trên cánh gà hữu cơ... trong nháy mắt tiến vào trong đầu tôi.

Nhưng đó chỉ là một cái chớp mắt.

Sau một lát, thế giới khôi phục bình thường, thính giác cũng khôi phục bình thường.

Tôi không biết có phải là ảnh hưởng tâm lý hay không, nhưng tôi cảm thấy càng thêm thính và rõ ràng.

Dùng tay sờ sờ lỗ tai, một loại cảm giác mẫn cảm thoải mái.

"Thật sự trở nên phi thường mẫn cảm.

Bất cứ tỉ muội nào cũng không biết." Hiên Viên Triệt xuống xe, duỗi cái lưng mệt mỏi, lại dung quang hoán phát.

Một ngàn vạn khó mua được.

Tăng cường thể chất, tuy rằng yêu tiền, nhưng cảm giác tiêu tiền rất có giá trị.

Kiếm được bao nhiêu tiền, có thể dùng mua thuốc trường sinh bất lão, tăng cường thể chất của mình, sẽ không tổn thất bao nhiêu tiền.

Đối với những người giàu có cấp thế giới thị lực không tốt kia, đừng nói 1000 vạn, cho dù 1 ức, cũng có khả năng mua.

"Này, Hiên Viên Triệt?" Một thanh âm ôn nhu từ phía sau truyền đến.

Lỗ tai Hiên Viên Triệt động đậy, dưới sự chúc phúc của "Thính Thủy Quả", dường như trong nháy mắt đã bắt được.

Tại 25 mét phía sau bên trái, một mỹ nữ dáng người giảo hảo uốn éo eo đi tới.

Quay đầu nhìn lại, Hiên Viên Triệt thất thanh: "Lớp trưởng?" "Thật sự, oa, tôi đều nhận không ra. " Cô gái đi tới, cao thấp đánh giá.

Hiện tại khí chất tốt cực kỳ, so với hồi cấp ba còn soái hơn.

Hiên Viên Triệt nhìn cô em trước mặt.

Tên cô ấy là Văn Tịnh, lớp trưởng đại học năm tư.

Chương 813

Sau đó, bởi vì trèo tường ra ngoài lên mạng, bị hiệu trưởng bắt được, chức vị lớp trưởng của cô ấy bị hủy bỏ.

Sau này, tôi nghe nói thi đại học không tốt, hiện tại tôi đang làm người dẫn chương trình trên một nền tảng trực tiếp.

“Tham gia kỳ thi ở đâu?” Văn Tịnh hỏi.

“Tôi ở Đại học Hải Cảng.

Còn cậu?” “Hắc, đừng hỏi nữa.

Tôi ở Học viện Nghệ thuật Hàng không biểu hiện không tốt.” Văn Tịnh thở dài, “Đừng nói nữa, vì sao lại ở chỗ này?” Lúc này, Văn Tịnh (chị) đi ra, nhìn thấy Văn Tịnh (em): “Tinh Tinh, tới rồi à, vào đi.” "Chị, bạn học của em là Hiên Viên Triệt, trùng hợp gặp được ở cửa nhà." Văn Tịnh nói.

Ôn Tiêu Hâm liếc mắt một cái, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?

Em nói cái gì?

Hai người bạn học sống cuộc sống đó à?” Ôn Tiểu Hân lại nhìn thoáng qua Hiên Viên Triệt.

Văn Tịnh: “Năm lớp 10, em vẫn là lớp trưởng.” Văn Nam Nam lẩm bẩm: “Cái tên này thật là, vì sao quen biết tất cả phụ nữ xinh đẹp bên cạnh tôi?” Văn Tịnh (chị) nhìn Văn Tịnh (em), “Tinh Tinh, cách xa hắn một chút.

Tên này có độc.” Hiên Viên Triệt bất đắc dĩ nhún nhún vai, hướng hai người làm mặt quỷ.

Ba người cùng nhau đi vào đại viện.

Hiên Viên Triệt tưởng rằng sẽ được xem một hồi "đấu giá hội" cao đại thượng, cũng cho rằng sẽ giống như trong phim điện ảnh.

Nhân thử, đi theo vào chợ trời.

Trên bàn bày rất nhiều gian hàng đồ cổ cũ nát, một số người trông giống thương nhân đồ cũ đang rao bán.

Sân nhà cô ấy không nhỏ, cả cái sân đều là chợ trời.

Ôn Tiêu Hâm nói, "Đừng đánh giá thấp những món đồ linh tinh trên mặt đất này.

Nhìn xem cái tượng Quan Âm bằng đá Thọ Sơn Phù Dung trắng này.

Cho rằng trị giá bao nhiêu tiền?" "Năm mươi sáu mươi?" Hiên Viên Triệt nói.

Tất cả các chủ sạp đều tức đến bật cười, cười xong cũng không thèm để ý Hiên Viên Triệt.

Văn Tiêu Hâm vươn hai ngón tay, nói: "Bát vạn bát (88.000)." Văn Tịnh hôm nay tới xem náo nhiệt.

Cũng giống như Hiên Viên Triệt, cô cũng cứng họng.

Hiên Viên Triệt nhìn trái nhìn phải, thật sự nhìn không ra một cái tượng đá điêu khắc màu vàng nhạt cao 20 cm giá trị ở đâu, mặt ngoài còn bị mài mòn.

Văn Tịnh (chị) nói: "Đá Thọ Sơn.

Đá Thọ Sơn là quốc bảo của chúng ta, cũng là một trong bốn loại đá làm ấn triện lớn.

Có giá trị sưu tập lớn.

Nếu mua, sẽ tăng giá.

Ba tôi có sưu tập một ít.” “Đừng mua!” Hiên Viên Triệt buột miệng thốt ra.

Mấy người đều ngơ ngác, chủ quán lại trừng mắt lạnh lùng.

Hiên Viên Triệt kéo hai chị em nhà họ Văn sang một bên.

Nhớ tới việc xem tin tức đường phố trong kiếp sống trước.

Một tin tức của năm 2020, “Đá Thọ Sơn rớt giá mười lần”.

Tôi không biết tin tức này có phải là tin nóng hay không, nhưng Hiên Viên Triệt nhớ rõ tin tức như vậy.

Thực tế, tôi cũng từng đi.

Đồ vật là tảng đá, không phải phỉ thúy.

Mỗi lần phải tốn gần 10 vạn tệ.

Kết quả là hư không.

Đá Thọ Sơn sẽ xuống giá, đừng thu cái này.

Hiên Viên Triệt nói.

Văn Tịnh (chị) nói: “Người ngoài nghề, chỉ quản nghe, không nên nói lung tung.

Hiểu không?” Ở một cái bàn gỗ khác, có hai cái bình, một cao một thấp, liên kết với nhau.

Chương 814

Hiên Viên Triệt lắc đầu, không biết.

Đoán: "Đồ vật này nhất định có giá mấy vạn cái?" "Một cái bình mẫu tử men vân gỗ, sản xuất tại lò ngự dụng Cảnh Trấn năm Ung Chính, hoàn toàn mô phỏng men vân gỗ nhiệt độ thấp.

Màu nền tiếp cận màu vàng, chất địa tiếp cận màu nâu, dường như do gỗ chế thành, cho nên được gọi là 'men vân gỗ'.

Cái này, 66000." Ôn Tiểu Hân nói.

Hiên Viên Triệt thầm nghĩ, đồ vật này để chơi, sáu vạn sáu, lại có tám vạn tám, làm sao nhìn ra được trị giá nhiều tiền như vậy.

Hiên Viên Triệt: "Bình mẫu tử đều không có hứng thú, có bình tỉ muội không, a a." Sau đó, Hiên Viên Triệt nhìn chị em nhà họ Văn, lại nhìn nhìn Văn Tịnh: "Lớp trưởng, hiện tại thân thể phát dục thật tốt, da dẻ và chị em cũng trắng như nhau." Nhìn Văn Tịnh khom lưng và chiếc váy liền áo thời trang xinh đẹp.

Bên ngoài sườn xám ngắn màu xanh lục, có một chiếc áo khoác dài, nhìn qua vừa đẹp mắt vừa gợi cảm.

"Bạn của em ở đâu?" Dương Tuấn Nghị hỏi.

"Hà, vừa rồi đi dạo một tiếng đồng hồ, có chút mệt mỏi.

Đang nghỉ ngơi ở bên kia." Văn Tịnh đáp.

"Vậy để cậu ta nghỉ ngơi, chúng ta tán gẫu, hoặc là cùng đi xem triển lãm.

Anh cho rằng có đồ tốt.

Xem em thích cái gì, anh lấy đi tặng em." Dương Tuấn Nghị nói.

Văn Tịnh nói, “Nghỉ ngơi cho tốt.

Em sau này khả năng phải cùng cậu ấy đi dạo.

Đi xem đi, tạm biệt.” Khi Văn Tịnh trở về, thấy Hiên Viên Triệt lấy ra vòng ngọc.

“Sao, hiểu rồi, tặng tôi?” Ôn Tiểu Hân cao hứng hỏi.

“Được rồi, đeo vào đi.” Hiên Viên Triệt đưa vòng tay qua.

“Xem như phần thưởng làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.” “Quá mạnh rồi...” Văn Tịnh nhận lấy, xinh đẹp đeo vào.

Vòng ngọc trên cổ tay trắng ngần tôn lên lẫn nhau.

Ôn Tiêu Hâm đeo chơi một lát, sau đó tháo xuống.

Tuy rằng nhìn có vẻ không nỡ buông tay, nhưng vẫn đặt lại vào trong tay hắn, nói: “Được rồi, tôi không nhẫn tâm nhìn bộ dáng rối rắm của cậu.

Mua cho cô gái kia hết 25 vạn tệ.

Nhất định cô ấy phi thường thích.

Tôi dám đòi vòng tay của mẹ cậu sao?

Nhìn xem biểu tình của Tư Mã kìa.

Nếu tôi thật sự đòi, tôi sẽ không bị ghét bỏ chứ.” Hiên Viên Triệt nhận lấy kết quả vòng tay, phát hiện hạn mức 5 vạn khối hôm nay chưa dùng.

Nói: “Được rồi, tôi mua đá nguyên khối ngọc thạch, chơi đổ thạch, mua 50000 tệ cắt ra chơi, sau đó chia đều hàng.” (Vận may thứ 361: Đổ thạch) 5 vạn tệ mua bốn khối đá nguyên khối ưa thích, tốn 2 vạn tệ, còn lại 3 vạn tệ mua một khối nguyên vẹn.

Ôn dùng tay đo đạc: “Nếu một khối lớn như vậy có thể vận

chuyển, ít nhất có thể cắt ra 20 cái vòng tay.

Nếu không chỉ là chủng loại Băng Cha, mỗi cái vòng tay ít nhất có giá 50,000 hoặc 60,000, một loại nhỏ phong phú." Hiên Viên Triệt nghiên cứu khối đá, có 20 cái vòng tay, mỗi cái 5 vạn, cũng là 100 vạn, đối với người bình thường thật sự là giàu có.

Nếu có thể ra hàng, đáp ứng chia đôi với Văn Tịnh, sẽ không nuốt lời.

Bởi vì, mặc dù trong quyết định cuối cùng là lấy khối đá kia, Văn Tịnh cũng đã bàn về chi tiết chọn lựa đá nguyên khối, như văn "tam quan", xem chất địa có cứng rắn hay không, da có nhẵn nhụi hay không, cùng với có vết nứt hay không.

Về vết nứt, Hiên Viên Triệt cảm thấy "Tai Thượng Đế" được cường hóa đã có tác dụng.

Dựa theo phương pháp của Văn, gõ gõ vào cửa, nghe ngóng.

Nếu có thanh âm khàn khàn áp ức, kia nhất định có vết nứt.

Không thể có vết nứt.

Người khác không ý thức được sự khác biệt trong đó, nhưng Hiên Viên Triệt tai thông qua "Trái Cây Lắng Nghe" được gia cường, dễ dàng phân biệt ra.

Dưới sự nỗ lực chung của hai người, vận may do "Hồng bao may mắn" của Hiên Viên Triệt mang lại, thính giác được tăng cường bởi "Thính Thủy Quả", cùng với kiến thức chuyên nghiệp của Ôn, cuối cùng chốt hạ khối đá khổng lồ nặng 30 kg.

Hiện trường không có công cụ cắt gọt, cho nên Hiên Viên Triệt chuyển tảng đá lên xe, khi nào rảnh rỗi sẽ cắt.

Sau khi mua đá nguyên khối, Văn Tịnh dẫn Hiên Viên Triệt đi tham

quan triển lãm.

Hiên Viên Triệt vốn định đi xem, nhưng không tiêu tiền mua bất cứ thứ gì.

Chương 815

Kết quả, nghe thấy có người đang quay phim một diễn viên nhỏ tên là Diêu Diêu diễn phim cổ trang đang mặc hí phục.

Hiên Viên không có tiền, cũng không đẹp trai bằng Hiên Viên Triệt, thậm chí còn không có tư cách để bị người ta "so sánh cùng".

Hắn luôn bị người khác coi như không khí.

Dù sao thì, Minh Đình cũng là người của Hiên Viên Triệt, nên Hiên Viên không tiện nhìn chằm chằm vào cô ấy, đành phải dời tầm mắt đi, nhìn bạn cùng phòng của Minh Đình, cô bé đội mũ trắng. "Chào, tôi là Hiên Viên, chú nhỏ của Hiên Viên Triệt." Hiên Viên chào hỏi.

Nguyễn Hoàng: "Chào, tôi là Tiêu Tố Tố, con gái nuôi của Hiên Viên Triệt." Hiên Viên nghe nửa câu đầu, thấy cô bé này khách sáo hơn Minh Đình nhiều, dung mạo và dáng người cũng không tệ.

Kết quả, khi nghe đến nửa câu sau, Hiên Viên nuốt một ngụm máu cũ vào lồng ngực, gây ra chứng tức ngực nghiêm trọng.

Nguyễn Hoàng bật cười, nhìn vẻ mặt nghèo khó của hắn mà cười: "Tôi đùa đấy.

Tôi là Nguyễn Hoàng, bạn cùng phòng của Minh Đình." "Đừng đùa với tôi nữa, đi chơi đi, tôi... tôi sau này không thể chơi với cậu được." Hiên Viên khẽ nói.

Hiên Viên Triệt nhìn đồng hồ.

Lúc đó mới 7:30 tối. "Đi thôi, dẫn cậu đi chơi, hát karaoke, gọi điện cho bạn gái nhỏ của cậu là Vương Đan được không?" Hiên Viên không dám gọi.

Hắn đã liên hệ với Hiên Viên Triệt quá lâu.

Ai sẽ trở thành bạn gái của hắn chứ?

Dù Hiên Viên Triệt có lẽ không thích, nhưng đó cũng là khúc mắc trong lòng hắn.

Hiên Viên nói: "Đừng gọi, cô ta có việc, tôi phiền." Thế là mấy người lên xe của Hiên Viên Triệt, đi tìm chỗ hát karaoke.

Thấy Minh Đình cứ mãi chơi điện thoại, Hiên Viên có một dự cảm không lành, yếu ớt hỏi: "Minh Đình, cậu đang nói chuyện với ai thế?" "Vương Đan." Minh Đình nói ra. "Cậu...

đang ở đâu?" "Gửi cho cậu đoạn tôi vừa ghi âm." Minh Đình cười nói.

Hiên Viên biến thành trẻ con, hét lên: "Tôi nói cho cậu biết, tôi không chơi với cậu nữa.

Tôi thật sự không thể chơi với cậu được.

Tôi sẽ rút lui sau khi đợi Duy Tư." "Ồ, tùy cậu." Minh Đình nói.

Hiên Viên nghe vậy thì cạn lời, bật cười.

Hiên Viên Triệt là một thanh niên bảnh bao như vậy, sao lại có thể để mắt đến Minh Đình, người phụ nữ đó thật là...

Nhưng nói đi thì nói lại, bởi vì tôi không thể lấy được cô ấy.

Nếu có nhiều tiền như Hiên Viên Triệt, đẹp trai như vậy, thì Minh Đình có khó để tán tỉnh sao?

Đôi chân dài, vòng eo, gương mặt và khí chất yêu tinh trong xương cốt đều pha tạp một chút thô tục bất hợp lý.

Mỗi lần tôi gặp cô ấy, tôi luôn có cảm giác linh hồn mình bị rút cạn sức lực, như thể càng phớt lờ, cô ấy lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thôi đi, cùng với Hiên Viên Triệt đứng chung chiến tuyến, có thể hợp sức tạo ra một gã tệ bạc YY.

Giờ thì, người thật sự ở bên nhau, chương trình buổi tối hẳn là phong phú đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chà, khi ở KTV, Hiên Viên một mạch hát ba bài: "Vua Ca Kỹ", "Biển Của Tôi", "Để Nước Mắt Hóa Thành Mưa Tương Tư".

Khi Nguyễn Hoàng định cầm micro, ngạc nhiên nói: "Ồ, cậu khóc à?" "Xem kìa!" Hắn hét lên.

Hiên Viên lau hai vệt nước mắt, tông cửa chạy ra ngoài.

Minh Đình và Nguyễn Hoàng nhìn về phía Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt nhìn bóng lưng ngượng ngùng của Hiên Viên, trầm ngâm nói: "Ta hình như cũng đã thấy rồi.

Sau này tìm cơ hội giúp cậu ấy.

Nếu không giúp, cậu ấy sẽ bị bắt." (Tối hôm đó, Hiên Viên Triệt và Minh Đình ở lại KTV một lúc).

Luôn được người khác chiếu cố, và tự động dâng hiến cho những người có cảm giác điềm tĩnh và cảm giác YY.

Thực tế cũng vậy, lời tôi nói và việc tôi làm phải thận trọng, đừng để người khác nắm thóp.

Bởi vì đôi khi, một lời nói hay một hành động sẽ để lại ấn tượng tốt hoặc xấu trong lòng người khác.

Chương 816

Nếu muốn thay đổi lần nữa, sẽ rất khó.

Hiên Viên Triệt biết, cô phù dâu này đa phần có ý kiến, một phương pháp táo bạo có lẽ sẽ không thành công.

Hiên Viên Triệt tung ra chiêu cuối, cười nói: "Thật ra, cô phù dâu, chiếc xe RS7 đầu tiên là của tôi.

Tôi tên là Hiên Viên Triệt.

Năm nay tôi 20 tuổi, đang học năm nhất tại Đại học Hải Cảng." "RS7 thật sao?" Cô phù dâu ngạc nhiên nhìn. "Thật." Hiên Viên Triệt nghiêm túc nói. "Sao anh không có một chiếc Porsche Macan?" Cô phù dâu hừ một tiếng. "Tôi có." "Sao anh không có một chiếc Maserati Tổng Tài?" Cô phù dâu cười lạnh. "Tôi biết." "Anh không có hai trăm vạn chiếc xe sang trọng, anh có ba bốn chiếc xe, gara không đủ chỗ đậu." Cô phù dâu nói. "Tôi... sự thật là vậy." Hiên Viên Triệt nghiêm túc nói.

Cô phù dâu liếc nhìn Hiên Viên Triệt một cái, nói: "Miệng lưỡi trơn tru, nói nhiều nhưng làm việc không quyết đoán.

Một sinh viên năm nhất thật đáng ghét.

Là một sinh viên năm tư, tôi sẽ miễn phí cho anh một triết lý nhân sinh: ít làm đi, đừng khoác lác!

Làm tài xế xe cưới thì lái MINI thôi." "Dù miệng tôi chưa mọc lông, nhưng tôi sẽ..." "Im miệng!" Cô phù dâu hét lên.

Hiên Viên Triệt giật mình, ôi, cô bé rụt rè này vừa lên xe, không đùa nữa, đôi mắt cô ấy mở to, vô cùng đáng yêu...

Đoàn xe đến khách sạn lúc 11 giờ.

Cô phù dâu vội vã xuống xe, chạy về phía chiếc xe đầu tiên.

Gia đình cô dâu chú rể tốt bụng mời các tài xế ăn trưa tại đó.

Tất cả các nữ chủ xe BMW MINI đều rất vui vẻ, chụp ảnh và gửi vào nhóm.

Dù sao, chứng kiến một sự kiện trọng đại trong đời của cặp đôi là một điều hạnh phúc.

Khi ăn trưa, Hiên Viên Triệt ngồi cùng bàn với tám cô gái và anh họ thứ hai.

Buổi chiều, họ phải lái xe đưa cặp đôi mới cưới đến công viên ven biển để quay phim, nên mọi người đều không uống rượu.

Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Triệt tham gia một bữa tiệc mà không được uống rượu, nên mọi người đều không vui.

Hiên Viên Triệt vỗ vai anh họ thứ hai: "Anh họ, hát tặng cô dâu một bài chứ?" Anh họ thứ hai tháo kính lau lau.

Khẽ nói: "Tặng." "Tặng tôi ư?" Hiên Viên Triệt nói: "Tôi là người mới, hát tặng tôi sao?" "Tặng." Anh họ thứ hai khàn giọng nói. "Người anh muốn tặng là cô dâu chú rể, sao lại tặng tôi?" Hiên Viên Triệt hỏi.

Một cô chị xinh đẹp không thấy. "Bài hát tên là 'Tặng'.

Hiên Viên Triệt, anh đang làm gì vậy?

Đừng gây rắc rối.

Đây là đám cưới của người khác!" Tất cả mọi người đều thấy Hiên Viên Triệt đứng dậy, bước lên sân khấu chính.

Mọi người bịt miệng, nhìn Hiên Viên Triệt cầm micro, bắt đầu nói.

Anh dùng một tay đánh đàn piano, tay kia gọi điện thoại [tặng Hàn Gia 21/22] ("Bạn bè, tặng một bài hát cho người mới, 'Tặng'." Hiên Viên Triệt nói xong, ngồi xuống bên chiếc đàn piano cạnh sân khấu).

Hành quân đã mệt lắm rồi, chiến đấu còn mệt hơn, có thêm dầu và nước thì tốt rồi!

Tào Tháo không quan tâm, chỉ dùng đũa gắp thức ăn. "Ừm?" Hắn vừa ăn một miếng thịt ba chỉ, nhưng lại thấy thịt ba chỉ béo mà không ngấy.

Khi ăn cảm thấy ngon miệng, kinh ngạc vô cùng. "Món này, cậu làm sao?" Tào Tháo tò mò nhìn Hiên Viên Dũng. "Thịt heo ngon.

Rẻ, nên tôi mua một ít.

Chương 817

Tôi đã dùng một số hương liệu để giết thời gian, đồng thời dành thêm chút thời gian ninh nhừ để đảm bảo miếng thịt béo mềm như pudding, nhưng sẽ không khiến tôi cảm thấy ngán." Hiên Viên Dũng đáp.

Giống như thịt heo kho tàu.

Nước tương là yếu tố then chốt, nhưng không thể bỏ qua các loại hương liệu.

Thành phần chính là lá nguyệt quế, hoa hồi và hạt tiêu, tất nhiên, hành tây và gừng cũng nên được bao gồm. "Ăn ngon, mọi người thử đi!" Tào Tháo ra hiệu cho mọi người tiếp tục ăn cơm.

Khi Tào Tháo đã dẫn đầu, mọi người đương nhiên bắt đầu gắp.

Sau khi ăn, họ thấy đúng là béo nhưng không ngấy.

Món thịt heo hầm bún tàu có vị tươi ngon, hương thơm nức mũi, rau xanh chỉ hút bớt dầu thừa, nên khá tốt để làm sạch vòm miệng hoặc kết thúc bữa ăn.

Bún tàu hút hương liệu và vị thịt heo, trở nên mềm và ngon miệng.

Cảm giác như đang ăn một dạng thịt heo khác, chứ không phải bún tàu.

Ăn một miếng thịt heo hầm bún tàu trước, rồi ăn một miếng cơm, cảm giác rất tuyệt. "Tốt lắm, xem ra cậu rất hiểu khái niệm bữa ăn hành quân." Tào Tháo dùng tay lau miệng, rồi nhìn Hiên Viên Dũng. "Tôi đã học được một chút từ đồng nghiệp.

Tiểu Hiền biết đấy.

Nếu không có sự giúp đỡ của cậu ấy, cấp dưới của cậu ấy e rằng cũng sốt ruột rồi." Hiên Viên Dũng không giỏi đổ hết công lao cho mình.

Dù sao, Mao Kiệt cũng đã nỗ lực. "Ừm, Mao Kiệt..." Tào Tháo gật đầu, Mao Kiệt ban đầu đi Kinh Châu đầu quân cho Lưu Biểu.

Biết Lưu Biểu không nghiêm minh, lại chuyển sang đầu quân ở giữa.

Có năng lực chấp hành tốt, lại càng có tư cách làm một đầu bếp trung cấp, nhưng tính cách cậu ta hơi không được lòng người, nên bị bổ nhiệm làm đầu bếp hành quân đầu tiên, đành phải nén giận.

Đã lâu rồi, ta hơi quên mất người này rồi.

Tuy nhiên, với năng lực của cậu ta, làm đầu bếp hành quân thật sự là lãng phí.

Có lẽ, lát nữa, sẽ điều cậu ta đến một vị trí thích hợp hơn!

Tào Tháo không khỏi nghĩ.

Buổi tối, quân đội đóng trại, thường thì trong phạm vi thế lực của quân đội hành quân, căn bản không cần đóng trại.

Ít nhất là trong trường hợp bình thường.

Nhưng ai bảo thế giới này trở nên đặc biệt, nên không thể không mất nửa giờ để dựng lều.

Tuy nhiên, trong phạm vi thế lực của ta, không cần thiết phải xây dựng hàng rào hay bất cứ thứ gì khác. "Nhanh chóng tắm rửa, tối nay nghỉ ngơi thật tốt..." Hiên Viên Dũng nhận chậu nước nóng, trực tiếp đưa cho Ôn Minh và Lưu Lệ.

Dù sao, đi dọc sông, gần nguồn nước, nếu cần thiết có thể lấy nước trực tiếp, nhưng hướng sông lại khác với địa hình mà Đổng

Trác chiếm giữ trong ký ức. "Được rồi!" Ngày mai năm giờ phải dậy, tối nay ngủ sớm cũng nên làm, Ôn Minh đương nhiên không phản đối. "Ừm.

Được." Lưu Lệ lập tức cảm thấy lúng túng, dù sao cũng không thể tắm rửa ở đây.

Chỉ có thể tìm một chỗ không người để thay quần áo.

Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy giả trang nam nhân phiền phức đến vậy.

Làm sao để tiếp tục che giấu, Lưu Lệ cảm thấy bối rối không hiểu.

Trong quân đội, có nơi tắm rửa riêng dành cho phụ nữ, xung quanh có rèm che, đàn ông không được phép đến gần.

Nhưng vấn đề là, giới tính hiện tại của nàng rõ ràng vẫn là "nam tính", nếu đi đến đó, chẳng phải sẽ biến thành "người rình trộm" sao?

Nàng tiến thoái lưỡng nan, nhưng nàng không muốn để Hoàng Húc giúp đỡ.

Khi nàng nhìn vào chậu gỗ trong tay, nàng lập tức hiểu.

Hiên Viên nàng bước tới: "Ca ca, ta có chuyện muốn nói với huynh.

Tiện thể tìm một chỗ nói chuyện, tắm rửa được không?" "Được thôi, được thôi!" Lưu Lệ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đồng ý.

Chương 818

Một lúc sau, họ tìm một nơi hẻo lánh, Hoàng Húc bố trí một vọng đài.

Người sau cởi quần áo, bắt đầu tắm rửa. "Dịch Tiệp, muội không thể làm vậy..." Hoàng Húc nhắc nhở một câu. "Tìm một cơ hội thích hợp, muội sẽ nói chuyện với huynh..." Lưu Lệ nhanh chóng rửa sạch những chỗ quan trọng, khẽ đáp. "Chủ quán thật sự là một người có thể gửi gắm cả đời sao?

Dường như hơi chậm chạp, có nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh như vậy, mà lại không có động tĩnh gì, anh ta đang làm gì vậy?" Hoàng Húc do dự, rồi hỏi. "Dường như chỉ quan tâm đến thứ sử Tào.

Xem kìa..." Lưu Lệ khẽ nhíu mày, rồi thở dài.

Chương 95: Một đêm đàm thoại nữa.

Trong vòng năm ngày, đã mất ba ngày để đi từ trấn thành Bộc Dương.

Lẽ ra không đi nhầm hướng, nhưng Hiên Viên Dũng cảm thấy không thoải mái.

Trong ký ức của hắn, dường như đã đọc một cuốn tiểu thuyết, trong đó nói trấn thành cách Bộc Dương chỉ một trăm dặm.

Với tốc độ như vậy, xe nhanh ở đời sau gần như có thể đến nơi trong nửa giờ.

Nhưng sau khi khai chiến với quân đội, quân đội đã tiến quân ba ngày, đi gần hơn 200 dặm mới đến đích. "Phía trước năm mươi dặm, chính là Bộc Dương!

Hạ Hầu Đôn, đi tuyên chiến!" Tào Tháo triệu tập các tướng, trực tiếp điểm danh Hạ Hầu Đôn xuất chinh.

Dường như không có ý định tấn công thành phố.

Hiên Viên Dũng không nghe thấy mệnh lệnh của Tào Tháo trong chiến hào.

Mới cách đây không lâu, hắn mới thấy Hạ Hầu Đôn, dẫn theo hai nghìn khinh kỵ binh xuất chinh.

Còn Hiên Viên Kỵ Hổ Báo với một nghìn kỵ binh, tạm thời vẫn ở lại trong quân đội. "Kỵ binh tấn công thành phố sao?" Hiên Viên Dũng chỉ cảm thấy điều này là cần thiết.

Ở đây, hắn đã ở trong quân đội hai ngày, dường như không thấy bất kỳ khí giới công thành nào.

Ví dụ như thang, ví dụ như xe phá thành hoặc máy khoan.

Ngay cả một phần nhỏ, dường như cũng không có!

Ngay cả khi không có vũ khí công thành, ngay cả khi cho kỵ binh trực tiếp tiến lên, liệu có thật sự học theo Mông Cổ, để kỵ binh công thành không?

Không không không.

Điều này chỉ phù hợp với các thành phố ở vùng đất thấp, và cũng đòi hỏi rất nhiều về môi trường xung quanh thành phố.

Tuy nhiên, một trận chiến thực sự khốc liệt.

Trực tiếp cho kỵ binh dựng thang, rồi cứ thế để kỵ binh chạy lên tường thành.

Cần biết rằng, trước đây, chưa từng có ghi chép nào về việc kỵ binh tấn công thành phố và chiếm đóng.

Lữ Bố, có thể đánh Thế chiến thứ nhất sao?

Hạ Hầu Đôn lúc này đang dẫn binh đến phía dưới thành, từ xa hô lên với tường thành: "Lữ Bố!" Quân của Lữ Bố đương nhiên cũng biết sớm hơn, nhận được tin tức Tào Tháo tấn công, đã sớm đóng cửa thành, chuẩn bị sẵn sàng. "Ồ, a a.

Ai vậy?" Hiên Viên Cung cười nói: "Ta có một thành phố mạnh mẽ.

Kiên trì viện trợ có thể tiêu diệt hoàn toàn hơn một vạn binh sĩ.

Ngươi sẽ đi ra ngoài chiến đấu với kẻ ngu ngốc sao?" "Hả?

Không phải tiểu thư Hạ Hầu sao?" Trương Liêu thò đầu ra, nhìn thấy Hạ Hầu Đôn.

Đột nhiên lộ ra vẻ mặt trêu chọc. "Bị làm phiền ư?" "Trương Liêu,

cái đồ bại loại, ngươi dám ra đấu với ta không?" Hạ Hầu Đôn lập tức thay đổi mục tiêu. "Không dám!" Trương Liêu nhún vai. "Tuy ta mong đợi, và cũng vui mừng được nói chuyện riêng với tiểu thư Hạ Hầu, nhưng là một binh sĩ, ta phải nghe lời chủ tướng!" "Nếu ngươi có gan, ta đảm bảo không giết ngươi!" Bị Trương Liêu trêu chọc, Hạ Hầu Đôn lúc này cũng tức giận.

Chương 819

"Đừng nói nhảm nữa, bắn cung đi!" Hiên Viên Cung trực tiếp vỗ tay, lập tức có cung tiễn thủ chuẩn bị bắn. "Chết tiệt!" Thấy đối phương thật sự bắn tên, Hạ Hầu Đôn chỉ có thể dẫn binh lùi lại, tránh xa tầm bắn.

Sau đó, ta đã mấy lần cố gắng khiêu khích, nhưng đối phương không có ý định xuất thành đánh nhau.

Trong lúc bất lực, ta chỉ có thể quay về tự báo cáo: "Hạ thần không thể khiến đối phương xuất thành nghênh chiến, xin chủ công trừng phạt!" "Lữ Bố đã trưởng thành hơn một chút!" Tào Tháo đánh giá Lữ Bố khá cao.

Trước đây, về cơ bản, chỉ cần khiêu khích một chút, hắn sẽ trực tiếp dẫn quân đi đánh nhau, thậm chí xung phong ở tuyến đầu.

Bây giờ dường như đã ổn định hơn một chút. "Địch nhân không ra là có lý do, không thể trách!", Tào Tháo an ủi nhìn Hạ Hầu Đôn, rồi lại nhìn Trình Dục, "Địch nhân không muốn đánh, ta có nên đánh không?" "Tấn công mạnh mẽ, dụ dỗ thêm nữa!" Trình Dục chậm rãi nói, "Nếu có bão táp, nhất định phải thúc giục vận chuyển nhanh chóng các khí giới công thành đang được cất giữ ở Vệ Châu!" Nếu dụ dỗ thêm nữa, phải làm sao?

Tào Tháo càng thiên về việc Hiên Viên Dũng dẫn Lữ Bố ra ngoài đánh nhau.

Theo tin tức chính xác, Lữ Bố không có nhiều quân trong thành, chỉ có 5000 binh sĩ.

Nhưng dựa vào thành phố và việc phòng thủ, bão táp sẽ gây hao tổn quá lớn.

Ngay từ đầu, Tào Tháo không có kế hoạch tấn công thành phố.

Mục đích của hắn là dụ Lữ Bố ra khỏi thành.

Nhưng rõ ràng, mục đích này đã bị Hiên Viên Cung nhìn thấu.

Thực sự không được, cũng chỉ đành cân nhắc theo phương pháp truyền thống, công thành! "Theo tôi được biết..." Trình Dục chỉ về phía trước, nơi thành Bộc Dương, "Quân Lữ Bố thiếu lương thực, ít nhất trong thành không có nhiều lương thực.

Bị vây ba ngày, các cửa hàng gần như đã bị tiêu hao hết.

Thêm ba ngày nữa, Lữ Bố sẽ phải ra trận thôi!" Không, Lữ Bố cũng là một kẻ háu ăn, hơi giống Điển Vi, rất thích đồ ăn ngon.

Mặc dù ăn quá nhiều, nhưng hắn không có sức đề kháng lớn đối với những món ăn ngon. "Nếu ba ngày nữa không ra, dễ dàng nướng một con dê nguyên con trong thành..." Trình Dục khẽ nhếch khóe môi, bữa tối cách đây một thời gian, khi Hiên Viên Dũng bưng cả con dê nướng ra, sự kinh ngạc đó đến bây giờ vẫn không quên.

Nếu bây giờ nướng, e rằng chưa chín.

Theo ước tính, hắn sẽ có người chảy nước dãi.

Để đối phó với đồ ăn, tốt nhất là dùng thức ăn để hấp dẫn! "Cái đó... cái đó..." Quách Gia, nhưng quá xấu hổ, không dám mở miệng ở nơi công cộng. "Bây giờ..." "Nếu bây giờ nướng hồng, hiệu quả có thể còn tệ hơn.

Nhưng tôi không có gì để mất.

Ngoài ra, tiết kiệm được ba ngày lương thực cũng không tệ!" Đổng Trác rõ ràng ý thức được điều đó, nên đã giúp phiên dịch một chút, và đưa ra ý kiến của mình. "Ừm, gọi Hiên Viên Dũng đến đây!" Tào Tháo nói, lập tức đồng ý. "Ách?" Khi Hiên Viên Dũng nhận lệnh,

biết Lữ Bố cũng là một người sành ăn, chỉ cảm thấy ba quan điểm đều bị phá vỡ.

Do đó, không có vũ khí công thành, một mặt vũ khí chủ yếu đặt ở Vệ Châu, nên không cần thiết phải chế tạo một lô vũ khí ở trấn thành.

Một mặt, theo Trình Dục, bắt Lữ Bố rất dễ dàng, không phải sao?

Có một số con dê trong chiến hào, đang chờ đợi ở đó, đúng không?

Đó có phải là mục đích ban đầu khi được bổ nhiệm làm đầu bếp hành quân không? "Có ai phản đối không?" Tào Tháo nhíu mày, hạ lệnh mà lại dám do dự. "Nếu không có cấp dưới, lập tức đi làm!" Hiên Viên Dũng nào dám từ chối, chỉ cảm thấy thật sự không đáng tin cậy.

Lý do là, sếp đã mở miệng, chỉ đơn giản là kêu giết mổ một con dê, rồi trực tiếp trộn lẫn.

Nói cách khác, tôi chỉ trực tiếp đi ra tiền tuyến nướng dê ư?

Hiên Viên Dũng chỉ vào mình. "Yên tâm!" Tào Thuần vỗ ngực, "Tôi sẽ đi theo, đợi ở phía trước!

Ngoài ra, Hạ Hầu tướng quân, hãy chuẩn bị chiến đấu!" "Hay là, sắp xếp cho tôi mười mấy người lính bảo vệ?" Hiên Viên Dũng cố gắng mặc cả. "Cái đại nam nhân này, có thể đừng làm bộ làm tịch nữa không?

Chương 820

Giống như mấy tên phế vật kia, khi ta nhìn ngươi, ta thấy khó chịu!" Tào Thuần bước lên đá vào mông Hiên Viên Dũng một cước, trực tiếp quát. "Đi thôi..." Hiên Viên Dũng chỉ cảm thấy không nên đầu quân cho Tào Tháo.

Nhìn xem những lời vô nghĩa này.

Đầu bếp nào lại ở tiền tuyến?

Nướng dê giữa thanh thiên bạch nhật thì có ý nghĩa gì chứ.

Trò châm biếm này không thú vị sao?

Chương 97: Tiểu Manh Thú bị bắt.

Nướng dê trước đội quân, ta không biết tại sao Hiên Viên Dũng đột nhiên nhảy múa trước mộ.

Có những thứ có cảm giác tương tự.

Ta chưa từng nghe nói hai quân đội có thể trực tiếp tiến hành một đợt nướng dê trước khi tấn công thành phố.

Có lẽ thời Xuân Thu sẽ có.

Trong khoảng thời gian đó, bá chủ đánh trận, ta chưa từng nghe có ai lên kế hoạch thống nhất cả chư hầu.

Theo như sau trận chiến của hai quân đội, chủ động giải cứu binh lính địch, thậm chí lính gác thành phố cũng đã thưởng cho địch nhân trước. "Ừm?" Nhìn thấy địch nhân, đột nhiên xuất hiện một nhóm người, mang theo một giá nướng lớn đến trước mặt Hiên Viên Cung, hắn nhíu mày.

Nhìn thấy đối phương đặt một con dê đã mổ lên, rồi bắt đầu cho than củi để lật nướng dê, những người khác không ngừng dùng quạt bồ để quạt vào phía đón gió, dường như muốn thổi hương vị đi vậy. "..." Hiên Viên Cung chỉ cảm thấy một vệt đen, không nói nên lời, đối thủ của hắn quá bơ bẩn, không thể dùng biện pháp thông thường.

Bình thường, có thể tùy ý nướng thịt dê, thậm chí ăn trực tiếp tại đó.

Lương thực ở Bộc Dương thực sự khá thiếu, nhưng kiên trì một thời gian không thành vấn đề.

Dù sao, Hiên Viên Cung đã kiếm được một khoản tiền nhờ bán lương thực và buôn lậu, lén lút mua một lô lương thực, kiên trì một

tháng ở Bộc Dương cũng không thành vấn đề!

Rõ ràng, mỗi người đều đã quên mất thịt gà lần thứ hai!

Hiên Viên Dũng lẩm bẩm với vẻ mặt "gian kế thành công".

Món thứ hai, gà luộc, làm cho vị giác trở nên rất hoạt động.

Nói cách khác, sau món thứ hai, độ nhạy cảm của vị giác tăng lên hơn gấp đôi, nên sẽ có sự chấn động của món thứ ba và sự chồng chất của món thứ tư.

Trực tiếp nhân đôi, thậm chí nhân ba hương vị, khó trách lại có biểu hiện như vậy.

Hương vị kích thích dây thần kinh não thông qua vị giác, khiến não giải phóng dopamine và truyền tín hiệu vui vẻ.

Thông thường, nhiều nhất chỉ có thể ăn một hai miếng sô cô la.

Bữa tiệc đơn lẻ thì khác, khi các món ăn được lần lượt dọn lên, giống như một món đồ chơi ghép hình được ghép từng chút một.

Khi trò chơi ghép hình hoàn thành, năng lượng tiềm ẩn trong đó không thể bị bỏ qua!

Lúc này, đa số thực khách, đặc biệt là não bộ của thực khách nữ, thậm chí tạm thời mất đi khả năng suy nghĩ.

Chỉ cảm thấy não bộ trống rỗng, căn bản không thể suy nghĩ, bản năng bị lý trí kiềm chế đã hoàn toàn được giải phóng, không thể kiểm soát.

Khi cảm xúc trong lòng hoàn toàn được giải tỏa, áp lực tích tụ nửa tháng trời sẽ lập tức tan biến đến tám chín phần.

Tác dụng phụ là suy yếu một đêm, nhưng gần như có thể bỏ qua.

Phương pháp này không có trong ngành dịch vụ chuyên nghiệp

như massage hay bảo dưỡng.

Tuy nhiên, dường như đã được massage hoặc bảo dưỡng cao cấp, cơ thể trở nên vô cùng thư giãn. "Yên... tôi hình như ăn no rồi..." Nam Cung Gia nhẹ nhàng xoa bụng nhỏ, hơi hối hận.

Khẩu vị không tốt, lại ăn nhiều thứ như vậy.

Món chính chưa lên, bụng đã hơi no rồi.

Ngoài ra, thực tế có một số mẹo nhỏ, thậm chí chưa nói cho Vu Tấn. "Nhìn xem!" Vu Tấn cũng bất lực, khẩu vị của nàng cũng không lớn. "Mỗi lần thử đều có ý nghĩa, nếu dư thừa, trực tiếp giao cho Điển Vi giúp giải quyết đi!" "Tôi rất sẵn lòng giúp đỡ!" Điển Vi vô cùng hoan nghênh.

Chương 821

"Hả?

Ngạch Lãi, không có cảm giác sao?" Vu Tấn trực tiếp nói đùa, dù sao thì từ đầu đến giờ, Điển Vi dường như vẫn đang ăn, nhưng lại không có biểu hiện đặc biệt nào. "Nếu có cảm giác thì đương nhiên sẽ có.

Nhưng tôi hy vọng trước tiên làm no bụng, không cần quan tâm đến điều đó." Điển Vi xoa xoa cái bụng phẳng của mình, nhưng với lượng thức ăn như vậy, còn lâu mới đủ!

Tuy nhiên, phải thừa nhận rằng, hắn đã bị các món ăn trên yến tiệc làm cho choáng váng.

Đơn giản là ăn một nửa, rồi trực tiếp từ bỏ kháng cự, chủ động chịu đựng lễ rửa tội của mỹ vị.

Hơi xấu hổ một chút, nên im lặng đi. "Tỷ tỷ, muốn đi đâu vậy?" Bên kia, Tào Hồng thấy tỷ tỷ muốn đi, lại hỏi một câu. "Đi thay quần áo một chút..." Tào Nhân trả lời hơi không tự nhiên, người rời khỏi bữa tiệc để đi nhà xí tương đối ít, đặc biệt là bữa tiệc do cấp trên sắp xếp.

Nhưng nếu lúc này không rời đi, e rằng sẽ cảm thấy xấu hổ. "Đừng lo lắng!" Tào Tháo rõ ràng ý thức được điều đó, chậm rãi đứng dậy tuyên bố: "Một khắc nữa món lạnh sẽ lên!

Trong khoảng thời gian này, ai muốn thay quần áo, cứ tự nhiên!" Nói rồi, hắn xoay người, rời đi một chút, bữa tiệc chưa kết thúc, không có giờ nghỉ giữa chừng, Hiên Viên Dũng thích thú nhìn khách nhân rời đi, khóe miệng khẽ nhếch lên. "Dù sao thì!" Hiên Viên Tu Tu quý tức giận đá vào mông hắn.

Có một nửa là cay, bây giờ ta dường như đã quen với vị cay, thật là kỳ diệu." "Dầu cay tê được làm bằng cách xào tiêu, vừng, hành và hoa hồi, sau đó dùng ớt khô giã nát để xào.

Vị cay tê rất thuần khiết, dầu cay tê do mỗi người pha chế sẽ hơi khác nhau." Hiên Viên Dũng gật đầu, không hổ là Vu Tấn, chỉ dựa vào khứu giác mà có thể hỏi ra được loại dầu cay tê đặc biệt này. "Ớt có bí quyết!" Tào Tháo cười cười, "Ta thấy món ăn trong tay của Hiên Viên Dũng đều có thể trở nên ngon.

Vậy đầu bếp của ta, có khả năng biến lũ châu chấu đáng ghét kia thành món ăn ngon không?" Lời vừa dứt, Ôn Minh từ ngoài cửa hô vào: "Chưởng quỹ, tôi đã phái người đi tìm châu chấu ngài muốn rồi!

Vừa bắt được một cân!" "Được, bao nhiêu tiền?" Hiên Viên Dũng đang định trả tiền. "Chủ nhân của tôi đã ra lệnh, lần này miễn phí!" Ôn Minh lắc đầu, rồi cáo từ rời đi. "Châu chấu di cư.

Được thôi..." Hiên Viên Dũng cẩn thận phân biệt, rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nói châu chấu có thể ăn được, nhưng họ châu chấu có 859 loài, ở Trung Quốc có thể dùng làm thuốc và thực phẩm, chủ yếu là châu chấu di cư và châu chấu lúa.

Trong thời đại y học lạc hậu này, Hiên Viên Dũng cho rằng tốt nhất là phải an toàn, không có bất kỳ vấn đề gì.

Cuối cùng, hắn bị bệnh, kết quả là không được chữa trị đầy đủ, nên kiểu gọi điện thoại như vậy là không đúng. "Yên tâm đi, sẽ không thật sự đánh nhau..." Nhìn Hiên Viên Dũng xách một túi lớn châu chấu, châu chấu nhảy nhót bên trong, Tào Tháo nhíu mày.

Đừng nói Tào Tháo.

Những người phụ nữ xung quanh Hiên Viên Dũng đều tránh xa.

Đặc biệt là Vu Tấn, trực tiếp trốn sau lưng Nam Cung Gia, thò đầu ra nhìn. "Tôi nghe nói một số người ở địa phương rất thích ăn châu chấu.

Họ còn gọi châu chấu là 'gà' hoặc 'tôm bay'.

Cái tên này không khó hiểu.

Có vẻ như món ăn này sẽ ngon." Hiên Viên Dũng giơ gói đồ trong tay lên. "Tôi sẽ mua về thử.

Nếu không ngon, sẽ tìm cách khác.

Nếu ngon thì có thể rủ một số người cùng ăn, giúp đỡ chủ nhân!" "Thật sao?" Vu Tấn yếu ớt hỏi.

Nàng thật sự sợ châu chấu, nhưng khi nghe nói châu chấu ngon, nàng lại thật sự tò mò. "Tôi ít ăn đồ ăn, nên đừng lừa tôi!" "Nếu xác định có thể ăn được..." Tào Tháo nhìn Hiên Viên Dũng. "Nếu thật sự có thể ăn được.

Dù không ngon, tôi cũng sẵn lòng dẫn đầu ăn châu chấu!" Tào Tháo trên danh nghĩa là thứ sử Duyện Châu.

Mặc dù thực tế đã chiếm được Duyện Quận, Hiên Viên Sơn và một số quận của Duyện Châu, nhưng lãnh thổ lại nhỏ hơn Lữ Bố một chút.

Nếu hắn dẫn đầu ăn châu chấu, chỉ cần các quan viên địa phương có chút trí tuệ sẽ ăn châu chấu.

Chương 822

Ngay cả dân chúng cũng sẽ được huy động cùng ăn, dù một người ăn mười cân tám cân, nạn châu chấu cũng không đủ để ăn. "Tôi phải dùng món này làm thí nghiệm!" Hiên Viên Dũng đáp, rồi trầm ngâm đi vào nhà bếp.

Hắn không vội vàng mà đi thẳng vào phòng băng, bỏ châu chấu vào đông lạnh.

Bằng không, nếu cứ thế nhảy xuống chảo dầu, sẽ rất "thú vị"!

Sau khi phơi khô, châu chấu thực ra ngon hơn, nhưng không có thời gian, Tào Tháo cũng không có! "Cần đợi một giờ, sau đó công việc chuẩn bị sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Chủ nhân tối nay sao không thử qua?" Hiên Viên Dũng bước ra khỏi hầm, thỉnh thị Tào Tháo. "Được!" Tào Tháo đáp, gật đầu, bày tỏ sự đồng ý. "Một cấp dưới khác nghe đây..." Hiên Viên Dũng lập tức bổ sung: "Sau khi châu chấu phơi khô, nghiền thành bột, mỗi ngày pha vào một cốc có bọt để uống.

Vị không quá ngon, nhưng có thể tạo ra nỗ lực lớn.

Quan trọng là uống theo đợt.

Bộ binh có thể uống thích hợp.

Sau một thời gian, binh lính có thể trở nên ưu nhã hơn." Dù sao, đó là một loại protein cao, những người tập luyện cơ bắp sẽ không pha vào bột protein đóng hộp để uống.

Vấn đề duy nhất là, gen của đàn ông trên thế giới này hẳn là có khiếm khuyết.

Trong trường hợp này, vận động nhiều và dùng bột protein có thể

đạt được hiệu quả như mong muốn.

Binh lính đã đạt được trình độ về thời gian và không gian, Hiên Viên Dũng không chắc chắn. "Được rồi, tôi sẽ quay về tìm Toàn Năng Ốc giúp thu thập một lô châu chấu khô và nghiền nát!" Tào Tháo cũng bắt đầu chú ý rồi.

Dù thế nào đi nữa, không thể không thuê người đi bắt châu chấu và giết chúng.

Nếu có thể được coi là phế liệu, giao dịch này sẽ không lỗ.

Nói rồi, Tào Tháo cũng âm thầm đứng dậy, quay về văn phòng, bữa trưa đã ăn xong, nên không cần ở lại nữa. "Trả thù tôi sao?" Tào Nhân vừa rời đi, liền chạy thẳng đến túm lấy cổ áo Hiên Viên Dũng. "Kẻ khiến tôi phải ăn bột châu chấu!" "..." Tào Nhân đột nhiên tỉnh ngộ. "Lúc mới bắt đầu hình như không có nhiều bột châu chấu, sao không tập trung vào Lăng Thân!" "Đúng vậy!" Nhạc Tiến gật đầu, rồi nhìn Hạ Hầu Đôn. "Lăng, đừng khách khí, thật đấy!" Bữa tối: Cơm thịt ăn kèm. "Thế này!" Hạ Hầu Đôn không thể chịu đựng được.

Xấu hổ xen lẫn căm ghét.

Giả vờ tỏ ra "tiện nghi". "Tôi thấy tốt, chia sẻ niềm vui, cùng nhau gánh vác khó khăn, càng ngày càng ít, ai cũng không thoát!" "Hahahahaha, Lăng Lăng hình như tức giận rồi..." Nhạc Tiến cười, rồi nhìn Hiên Viên Dũng. "Bột châu chấu, không khó uống chứ?" "Nếu đủ khô và nghiền nát, hẳn sẽ có vị tôm.

Cần thêm chút muối hoặc đường để nêm nếm." Hiên Viên Dũng thật sự chưa ăn châu chấu.

Hắn luôn nghe nói nó ngon thế nào, nhưng không biết.

Hắn chỉ nhớ đời sau, châu chấu sau khi phơi khô có thể ăn trực tiếp như tôm. "Vậy thì... vậy thì.

Vị sẽ đến lượt người tiếp theo!" Nhạc Tiến lập tức đưa ra một biểu cảm "liều mình". "Hả, thật sao?" Tào Nhân nghe vậy sững người, không khỏi hỏi. "Ừm.

Ít nhất cho đến bây giờ, Vô Ưu thật sự chưa lừa dối ai cả!

Nhìn xem.

Chỉ có thịt cừu vụn và tiết cừu được nấu ngon như vậy.

Có lẽ châu chấu thật sự ngon?" Nhạc Tiến thành thật nói.

Chương 823

"Nếu đã vậy, thật sự có thể thử..." Tào Nhân gật đầu, không thể phủ nhận. "Xì..." Biểu cảm của Hạ Hầu Đôn kỳ lạ, không trực tiếp chấp nhận, ít nhất cũng không trực tiếp phủ nhận.

Sau bữa trưa, các quan viên lần lượt quay lại làm việc.

Nam Cung Gia sau khi bận rộn xong, lại khoác áo bào vào.

Hoàng Húc ở lại giúp đỡ.

Theo sự phê chuẩn đặc biệt của Điển Vi.

Chỉ dọn dẹp bát đũa, rửa sạch đơn giản xong liền cáo từ rời đi. "Còn lại thịt cừu.

Tối nay ăn cơm nắm thịt cừu và thịt cừu xé tay đi!" Hiên Viên Dũng quay vào bếp kiểm tra dược liệu, suy nghĩ một lát rồi nói. "Cơm nắm ư?" Hiên Viên Tu Văn Huyền biết ý, "Dùng tay ăn sao?

Không quá thô lỗ sao?" "Một số nơi thực sự có thói quen dùng tay phải để ăn cơm, nhưng món ăn đã thay đổi trong quá trình tiến hóa, nhiều người đã chuyển sang dùng đũa để ăn cơm." Hiên Viên Dũng đáp.

Cơm nắm tay là một món ăn ở Trung Quốc và các nước Ả Rập, chủ yếu phân bố ở khu vực miền Tây Trung Quốc.

Nguyên liệu chính được tuyển chọn từ gạo tươi: thịt cừu, cà rốt, hành tây, dầu xanh, mỡ cừu và gạo.

Từ ngữ thì hơi giống cơm rang, nhưng phương pháp nấu không giống nhau.

Cơm rang cổ điển dùng gia vị để rang cơm nguội; còn khi làm cơm

thịt thì ngâm gạo, cho gạo vào nồi cơm điện, dùng dầu phi gia vị để nấu.

Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất là Hiên Viên Dũng không thể thật sự nấu cơm nắm, nên trực tiếp coi nó là cơm rang.

Xử lý thịt bằng tay dễ hơn.

Trực tiếp chọn thịt cừu tươi hoặc sườn cừu, rồi nấu nhanh chóng và kỹ lưỡng.

Một số nơi dùng muối để luộc, một số nơi không cho muối, luộc xong mới chấm muối.

Sẽ chỉ béo, nên khi phanh nhẫm (nấu) thì khi sườn cừu đang luộc trong nồi, sẽ cho thêm hành lá và cả củ tỏi tím, cắt đôi, rồi luộc cho đến khi không còn máu.

Nước chấm chủ yếu có ba loại, một loại là hẹ giã nát trộn muối; một loại là ép mỡ cừu từ mỡ sườn cừu, rưới lên ớt khô, thêm muối thành ớt dầu cay; cuối cùng, nước cốt tỏi trộn với nước.

Mấy món này đều không tốn quá nhiều thời gian.

Là món chính tối nay, dự kiến bán ra khoảng 30 suất.

Tôi, Điển Vi, Nam Cung Gia, Hiên Viên Lực, phần cổ phần của Hiên Viên Tu sau khi được rút đi được phép bán ra, số tiền kiếm được tất cả đều vào túi tôi.

Sau một thời gian bận rộn, Hiên Viên Dũng làm trước vài phần cơm thịt và thịt, rồi bưng lên cho mọi người. "Pilaf..." Hiên Viên Tu được mời ở lại ăn tối, dùng thìa múc một muỗng cơm thịt, đưa lên mũi ngửi. "Đậm đà, hẳn là ngon, nhưng tại sao gạo lại phải dùng qua đêm?" "Ừm, tôi không có nghĩa vụ phải nói cho cô biết!" Hiên Viên Dũng cười bí hiểm.

Ngay cả khi là anh em trai gái, cũng không có nghĩa vụ tiết lộ tất cả bí mật. "Hừ, cô tưởng tôi không biết cô không nói cho tiểu thư đây sao?" Hiên Viên Tu tức giận, trực tiếp dùng thìa ăn cơm thịt, rồi từ từ thưởng thức sự tinh túy trong đó.

Khi Hiên Viên Tu từ từ nhai, cảm thấy cơm trong miệng rất sảng khoái, hạt cơm rõ ràng, mỗi hạt cơm đều hấp thụ đủ hương vị.

Vị thịt cừu, vị ngọt của cà rốt, hương vị của hành tây và vị thì là. "Theo tôi thấy nhiều dầu như vậy, tôi cứ tưởng sẽ ngấy.

Dầu hấp thụ hương vị của các thành phần, rồi hoàn toàn thấm vào hạt gạo, khiến hạt gạo sáng bóng..." Hiên Viên Tu chỉ cảm thấy một loại hương vị mạnh mẽ, giống như sóng biển ập đến, cho rằng mình sẽ bị tấn công bởi một sức mạnh thô bạo và vô lý.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh đứng trước mặt, chặn đứng luồng sức mạnh kia.

Lúc đó, cảm giác bị áp bức của món ăn tức thì tan biến, giống như một người sắp chết đuối đột nhiên được cứu ra khỏi nước, hít thở không khí trong lành, nhưng Zhan Nifu cũng có một cảm giác như trút được gánh nặng. "Vị nhạt đi rồi!" Hiên Viên Tu lập tức sững sờ, rồi cẩn thận nếm thử, "Một loại ma túy thần kỳ, hạt tiêu?

Cảm giác không giống..." "Hạt tiêu Tứ Xuyên!" Hiên Viên khẽ cười. "Ban đầu định dùng...

Tôi tên là Trương, một học sinh cấp ba bình thường.

Trước khi vào cấp ba, thế giới của tôi chỉ cần học tập, vì bố mẹ tôi cho rằng nếu học giỏi, tôi có thể thành công, và điều kiện gia đình cũng sẽ thay đổi nhờ tôi.

Vì vậy, tôi đã trưởng thành với thành tích học tập xuất sắc, và được tuyển vào trường cấp ba tốt nhất thành phố với thành tích nằm

trong top 10 toàn thành.

Chương 824

Nhưng khi tôi vào cấp ba, sự xuất hiện của cô ấy đã thay đổi cuộc sống của tôi, thêm một chút màu sắc vào thế giới đen trắng của tôi.

Học kỳ cuối năm nhất cấp ba, tôi cũng như cô ấy, trong đầu chỉ có học tập.

Tuy nhiên, không giống cấp hai, chỉ cần tôi cố gắng là tôi có thể học tốt, nên tôi là người chăm chỉ nhất lớp, tôi chỉ đứng trong top 10 và top 5 cuối cùng của lớp.

Tôi chưa bao giờ lọt vào top 5, tôi cũng không biết tại sao.

Vào học kỳ hai cấp ba, bạn thân của tôi nói với tôi rằng đi thư viện có thể nâng cao hiệu suất học tập, nên mỗi chiều sau khi tan học, cậu ấy đều đưa tôi đến thư viện.

Vào ngày hôm đó, cô ấy bắt đầu bước vào cuộc sống của tôi.

Tôi và bạn thân của tôi ở các lớp khác nhau.

Lớp của cô ấy ở tầng một, nên mỗi ngày sau khi tan học, cô ấy đều giúp tôi chiếm chỗ.

Chỗ đó khá ở trong, gần lối đi, nên hầu hết những người ngồi học ở đó đều là nữ sinh, nam sinh sẽ rất nổi bật.

Ngoài ra, trong số các nam sinh ngồi ở đó, chỉ có cô ấy đang cố gắng học tập, nên tôi bắt đầu chú ý, tìm hiểu về cô ấy.

Tôi bị chứng mặt manh nghiêm trọng.

Nếu tôi không gặp một khuôn mặt bốn năm lần, tôi sẽ không bao giờ nhớ được, nhưng cô ấy là một ngoại lệ.

Tôi đã yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Cô ấy luôn đặt một số sách ngoại khóa lên giá sách sau mười phút học.

Có một lần tôi giả vờ đi nhà vệ sinh, nhưng lại rời khỏi bàn.

Cứ thế, tôi biết được lớp và tên của cô ấy.

Vào học kỳ hai, tôi luôn cố gắng tìm cô ấy.

Khi tôi mệt mỏi, cô ấy biến mất.

Khi vào lớp, tôi nghỉ ngơi một lúc ở bàn học.

Ngược lại, tôi nằm trên lan can, nhìn về phía lớp học của cô ấy.

Bữa trưa trở thành điều đáng mong đợi trong một ngày của tôi, vì mỗi ngày cô ấy đều ngồi ở tư thế giống nhau, tôi mỗi ngày cũng ngồi ở tư thế giống nhau, từ xa nhìn cô ấy.

Từ xa nhìn cô ấy, tôi sẽ cảm thấy vui vẻ.

Mỗi lần mắt cô ấy nhìn về phía tôi, tôi đều ngây ngốc nhìn xuống.

Cô ấy không nên chú ý đến tôi.

Có lẽ vì tôi sẽ không bao giờ quên cô ấy, nên sẽ có hồi đáp.

Tôi và bạn thân của tôi được xếp vào cùng một lớp, lúc đó năm hai cấp ba được chia thành nhiều lớp.

Tôi chỉ chọn một chỗ ngồi trong lớp.

Khi tôi quay lại và phát hiện cô ấy ngồi phía sau tôi, tôi chưa bao giờ vui mừng và ngạc nhiên đến vậy.

Câu nói đó, "Thật trùng hợp?" Tôi đã không nói ra, vì tôi biết cô ấy không hiểu tôi.

Sau này, tôi tiếp xúc với cô ấy ngày càng nhiều, tôi dần dần phát hiện cô ấy là một người vô cùng cởi mở, đối lập rõ rệt với sự nội tâm của tôi.

Nhưng tôi không biết liệu cô ấy có nhận ra sự nội tâm của tôi không, cô ấy luôn kể chuyện cười để chọc tôi cười, nhưng tôi không bao giờ cười.

Thực ra, tôi nói cho cô ấy biết, mỗi lần tôi quay người ôm lấy cô ấy, tôi đều lén lút cười.

Dần dần, tôi trở thành bạn tốt không có gì không nói.

Thực ra, tôi thật sự thích cô ấy, nhưng tôi sợ rằng sau khi cô ấy biết tôi thích cô ấy sẽ không nói chuyện với tôi nữa, nên chỉ cần cô ấy không chủ động nói chuyện với tôi, tôi cơ bản sẽ không nói chuyện với cô ấy.

Nếu cô ấy chủ động nói chuyện với tôi, tôi có thể nói chuyện với cô ấy cả ngày.

Một lúc sau, bạn thân của tôi đối xử tốt với tôi.

Ban đầu tôi thấy mình thật ngốc, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, tôi phát hiện cô ấy dường như thật sự khác biệt.

Mặc dù cô ấy sẽ trò chuyện với những cô gái khác, nhưng tôi biết cô ấy chưa bao giờ nói đùa với những cô gái khác.

Tôi phát hiện kể từ khi cô ấy đến, tôi không còn đến thư viện nữa.

Tôi từng giả vờ không hỏi vấn đề này.

Cô ấy trả lời rằng đến thư viện chỉ để ngắm các cô gái xinh đẹp, nhưng bây giờ quyết định cố gắng học tập, không để bị rớt.

Chương 825

Lúc đó tôi thật sự tức giận, vì tôi nghĩ cô ấy nên là một học sinh giỏi, nhưng tôi không đến thư viện vì cô ấy đi gặp các cô gái rồi.

Tuy nhiên, kỳ lạ là tình yêu của tôi dành cho cô ấy không hề giảm bớt.

Ngược lại, tôi càng thích cô ấy hơn.

Tôi thích mỗi lần cô ấy hỏi tôi những vấn đề tôi không hiểu.

Sau khi giải thích xong, tôi nhìn cô ấy ngây người.

Mỗi lần như vậy, tôi đều cảm thấy cô ấy thật sự đáng yêu.

Hẳn là từ tuần trước, cô ấy thường xuyên "ăn cắp" bánh mì trong lớp, có một lần cô ấy hỏi tôi có ăn không.

Vì lòng tự trọng, tôi đã từ chối mà không cần suy nghĩ.

Bạn biết không, tôi hối hận cả ngày, nên tôi hỏi bánh mì ở đâu, vì tôi cũng thường xuyên muốn nếm thử mùi vị đó?

Ngày hôm sau khi tôi mua bánh mì ở tiệm đó, cô ấy đã không xuất hiện.

Lúc đó tôi không biết mình đã vui đến mức nào, vì tôi có lý do để đi học cùng cô ấy, nhưng cô ấy dường như chỉ quan tâm đến bánh mì dứa, khiến tôi cảm thấy hơi thất vọng.

Khi ông chủ bảo mua vài cái bánh, trong lòng tôi lại dâng lên sóng gió, thậm chí tôi từng ảo tưởng cảnh cô ấy bẻ đôi bánh mì dứa đưa cho tôi ăn.

Nhưng tôi không có.

Cô ấy thật sự chỉ ăn một mình.

Sau đó, cô thu ngân hình như đã chọc giận cô ấy, cô ấy tức giận chạy ra khỏi tiệm.

Khoảnh khắc đó tôi thật sự hoảng loạn.

Khi tôi tham gia kỳ thi tuyển sinh cấp ba, tôi không hề cảm thấy hoảng loạn như vậy.

Tôi nhanh chóng đuổi kịp, thấy cô ấy hình như không còn tức giận nữa, nên tôi cảm thấy như trút được gánh nặng.

Hôm đó cô ấy hỏi tôi có phải vì tôi không yêu nên cô ấy mới tức giận không.

Tôi dường như đã đồng ý, nhưng khi ở bên cạnh cô ấy, tôi nhận ra mình không còn thích cô ấy nữa.

Tôi thật sự vô dụng.

Tối thứ Bảy, sau giờ học, như thường lệ, tôi trở về căn nhà nhỏ một mình.

Sau khi tắm xong, tôi đi ngủ vào khoảng mười giờ.

Một lúc sau, trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ban đầu tôi thậm chí không dám ra phòng khách xem, nhưng điện thoại của tôi đột nhiên reo.

Lúc đó tôi ngạc nhiên, vì tôi chưa bao giờ mang điện thoại đến trường.

Ở trường, chỉ có cô ấy, bạn thân của tôi và giáo viên của tôi mới biết số điện thoại của tôi.

Tôi cầm điện thoại lên, phát hiện một số lạ.

Thông thường, khi tôi nhận một số lạ, tôi sẽ trực tiếp cúp máy.

Tôi không biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi đã nhấc

máy.

Tôi nghĩ giữa tiếng gõ cửa và tiếng chuông điện thoại có một mối liên hệ kỳ lạ.

Tôi cầm điện thoại như vậy, tôi ngạc nhiên, vì đó là giọng của cô ấy: "Từ Húc, cứu tôi.

Nhanh lên.

Mở cửa cho tôi." Giọng cô ấy yếu ớt, nhưng tôi không dám hỏi.

Mặc dù tôi hơi tò mò, nhưng tôi không chút do dự mở cửa cho cô ấy.

Rồi tôi nhìn thấy một cảnh tượng mà tôi sẽ không bao giờ quên.

Từ mặt cô ấy, áo sơ mi trắng, quần của cô ấy, khắp nơi đều là máu!

Tôi không biết tại sao tôi một chút cũng không sợ hãi.

Cô ấy chỉ nhìn tôi như một con thỏ bất lực. "Vào đi!" Tôi quan tâm nói.

Tôi tên là Đường Hoa.

Chương 826

Tôi được tuyển vào trường cấp ba trọng điểm của thành phố, trở thành người đứng thứ hai toàn thành.

Bạn hỏi tại sao tôi không phải người đứng đầu toàn thành.

Bởi vì tôi chỉ đứng thứ hai.

Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là ở hành lang.

Anh ấy đang đánh nhau với hai cô gái.

Bạn biết không, trong ba người, anh ấy là người yên tĩnh và đáng yêu nhất.

Tôi nhanh chóng chia sẻ chuyện này với bạn bè, sau giờ học, tôi và bạn bè đi loanh quanh trong lớp học của anh ấy.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là bạn của tôi chỉ nhìn một cái đã đoán được cô gái đó là của tôi. "Biết à?" "Tôi không biết loại hình mà cô thích à?" Sau khi tôi liên tục hỏi, cuối cùng tôi cũng biết rằng cô ấy quen anh ấy đã lâu, vì bạn thân của cô ấy là bạn trai nhỏ của bạn tôi, nên cô ấy đoán được.

Sau đó bạn của tôi hỏi tôi có quen anh ấy không, có thể giúp đỡ.

Tôi trả một tuần tiền ăn để đổi lấy cơ hội gặp anh ấy mỗi tối.

Anh ấy là anh trai và bạn thanh mai trúc mã của tôi, nên mỗi chiều sau giờ học, tôi sẽ kéo anh ấy đến thư viện tự học, tôi cũng đã chọn sẵn vị trí, đối với nam sinh thì rất nổi bật.

Bởi vì mỗi lần bạn thân của tôi giúp anh ấy chọn vị trí, anh ấy chỉ có thể ngồi ở vị trí tôi đã chọn.

Tôi nghe nói anh ấy chỉ thích học tập, nên tôi giả vờ cố gắng học

tập để thu hút sự chú ý của anh ấy.

Thực ra, mỗi lần tôi học, tôi đều cố gắng tìm vị trí tự nhiên nhất để lén nhìn anh ấy.

Thực ra, tôi không biết việc học tập đối với tôi nhàm chán đến mức nào.

Tôi thật sự không thích những thứ tôi có thể hiểu ngay lập tức, nhưng vì anh ấy, tôi đã chịu đựng gần một học kỳ rưỡi.

Sau đó tôi biết được giờ ăn ở căng tin từ bạn bè của tôi, nên mỗi lần tôi đều đến căng tin sớm hơn anh ấy một chút, vì tôi biết anh ấy chỉ ngồi một chỗ một lần.

Có lẽ hành động của tôi đã chạm đến thiên đường.

Khi chia lớp năm hai, tôi ngạc nhiên phát hiện anh ấy và tôi ở cùng một lớp, nên tôi vui mừng ngồi ở phía sau.

Khi anh ấy quay đầu lại, nhìn thấy tôi, tôi có thể đọc được ý nghĩa trong mắt anh ấy.

Anh ấy chắc chắn cũng vui vẻ, giống như tôi vậy.

Dần dần, chúng tôi bắt đầu hiểu nhau hơn, tôi phát hiện anh ấy là một người vô cùng nội tâm, ngoài những người quen thuộc, gần như không thể nói chuyện với người khác, nên tôi quyết định thay đổi anh ấy.

Tôi bắt đầu thường xuyên trò chuyện với anh ấy, kể cho anh ấy nghe đủ loại chuyện cười.

Tôi biết anh ấy quay lưng lại, lén cười vài lần, nhưng tôi không có vấn đề gì lớn, như vậy lần sau tôi có thể kể chuyện cười cho anh ấy nghe nữa.

Có lần, tôi thật sự cảm thấy anh ấy thật ngốc.

Một bài toán đơn giản, nhưng lại phải mất nhiều thời gian để tính toán ở đó.

Mỗi lần tôi đều phải giả vờ không biết để hỏi ý kiến của anh ấy, rồi tôi vô tình đã mở lòng anh ấy.

Đôi khi tôi bị từ chối vì sự ngu ngốc của mình.

Tôi thật sự không biết nên cười hay nên khóc.

Trong riêng tư, bạn thân của tôi thực ra đã nhận được lợi ích từ tôi.

Có một lần tôi lén nghe được một câu nói "Tôi đối xử tốt với cô ấy", thực ra là tôi cố ý nói vậy, để anh ấy chú ý đến tôi nhiều hơn.

Thực ra, anh ấy cũng vì câu nói đó mà càng chú ý đến tôi hơn.

Vài ngày trước, tôi nghe nói có một tiệm bánh mì ở thành phố.

Tôi mua một ít cho anh ấy thử, nhưng anh ấy không thích bánh mì, nhưng bánh mì ở tiệm đó thật sự rất ngon!

Đặc biệt là bánh mì dứa bơ!

Tôi thật sự muốn anh ấy ăn!

Ách.

Dường như hơi lạc đề rồi.

Vì vậy tôi gần như mỗi ngày đều mua một ổ bánh mì, tôi muốn anh ấy quan tâm đến bánh mì ở tiệm đó.

Khi anh ấy quanh co hỏi tôi tên tiệm, tôi biết mình đã thành công.

Chương 827

Sáng sớm hôm sau, tôi đến tiệm bánh mì thật sớm, thử xem có thể đợi được anh ấy không.

Anh ấy thật sự không khiến tôi phải đợi, điều đó khiến tôi phấn khích.

Khi tôi bình tĩnh lại, tôi bước vào tiệm, dường như mọi thứ đều không sai.

Để che giấu mục đích thật sự của mình, tôi tập trung sự chú ý vào bánh mì dứa (thực ra, nó thật sự rất ngon).

Nhưng ông chủ đó dường như có thể nhìn thấu tôi, kéo gần khoảng cách của tôi.

Thực ra, tôi có thể cảm nhận anh ấy có thể hơi thích tôi, nhưng tôi sợ, tôi sợ rằng sau khi chúng tôi ở bên nhau, tôi sẽ trở nên khác biệt, tôi cũng biết nếu chúng tôi ở bên nhau, sẽ có một ngày chia tay.

Cân nhắc tổng thể, tôi nghĩ tốt nhất chúng tôi nên là anh em tốt cả đời.

Vì vậy, cô nhân viên đáng yêu đã hoàn toàn đánh thức trái tim muốn bỏ chạy của tôi, nhưng tôi thật sự không đuổi kịp.

Khoảnh khắc đó, tôi một lần nữa lấy hết dũng khí, hỏi anh ấy có phải vì tôi không yêu nên anh ấy mới tức giận không.

Nhưng tôi thất vọng với câu trả lời của anh ấy, nhưng cũng nằm trong dự đoán.

Anh ấy không thích tôi.

Thực ra, tôi cũng không trách anh ấy.

Nếu đột nhiên bị hỏi như vậy, câu trả lời của tôi chắc chắn cũng sẽ giống anh ấy.

Tối thứ Bảy sau giờ học tự học, tôi muốn tặng anh ấy một bất ngờ lớn, vì tôi biết hôm đó là sinh nhật anh ấy, bố mẹ anh ấy đã đi làm xa lâu rồi, nên không thể nhớ sinh nhật anh ấy, vì vậy tôi nghĩ tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy trong ngày sinh nhật.

Nhưng anh ấy sẽ ngạc nhiên chứ?

Tôi và bạn bè của tôi cũng như một số bạn thân của anh ấy đã thảo luận một chuyện, và quyết định để tôi dẫn đầu đến nhà anh ấy.

Nhưng tôi thật sự không thể tìm ra bất kỳ lý do nào để anh ấy mở cửa, tôi cũng không thể nói ra ý định của mình.

Vì vậy, bạn bè của tôi đã nghĩ ra một ý tồi, ở trước cửa nhà anh ấy, toàn thân tôi dính đầy tương cà.

Sẽ khiến anh ấy nghĩ tôi gặp chuyện, sẽ tập trung sự chú ý vào tôi.

Tôi.

Mặc dù phương pháp này bề ngoài trông đặc biệt tệ hại, nhưng lại rất khả thi.

Vì vậy tôi đã mua bánh kem, tương cà và đồ ăn vặt, chuẩn bị mừng sinh nhật anh ấy.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, tôi dẫn đầu đi đến trước cửa nhà anh ấy.

Tôi giả vờ yếu ớt, gõ cửa, nhưng không có phản ứng.

Anh ấy hẳn là đang ngủ.

Tôi không muốn làm phiền, nhưng bạn thân của tôi ở bên trong.

Có lẽ anh ấy chỉ đang tắm, không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tôi gọi điện thoại cho anh ấy.

Mặc dù tôi biết anh ấy không mang điện thoại đến trường, nhưng tôi có thể nhớ rõ số điện thoại của anh ấy.

Có lẽ là ma lực của tình yêu.

Tôi vẫn dùng giọng yếu ớt để gọi, để anh ấy nghe thấy chân thực hơn, tôi còn thêm từ "cứu tôi".

Lúc đó, tôi cũng nghe thấy sự lo lắng trong giọng anh ấy, không biết tôi đã vui đến mức nào.

Khi anh ấy mở cửa, nhìn thấy tôi toàn thân dính máu, không có một chút sợ hãi nào.

Nếu là một người bình thường, thậm chí có thể sẽ không cho tôi vào. "Vào đi!" Đó là ba từ xúc động nhất tôi từng nghe khi trưởng thành.

Hôm nay là ngày thứ ba rời khỏi Mật thất Tử vong.

Chủ nhật, ngày 14 tháng 12, trời nắng.

Bảy giờ sáng, Trương Nguyên mở cửa một cách tiêu chuẩn.

Khi Trương Nguyên vừa mở cửa, cảm giác không khí trong lành sau cơn mưa bão.

Thấy Quất Nguyên không nói gì, Triệu Thư liền đổi chủ đề: “Đường Hoa, tìm thấy rồi chứ?” Quất Nguyên liếc nhìn Đường Hoa đang nằm trên sàn.

Hắn không nỡ nói dối, đáp: “Ừm, tôi tìm thấy rồi.” Tin tức này cực kỳ quan trọng đối với Triệu Thư.

Chương 828

Hắn lập tức phấn khích hỏi: “Bây giờ ở đâu?

Tôi lập tức phái người đến!

Không, tôi sẽ đến ngay!” Quất Nguyên nói: “Tôi đang ở trên đống đổ nát của tiệm, nhưng chú Triệu ơi, Đường Hoa hiện đang hôn mê bất tỉnh, tôi không biết lúc nào cô ấy sẽ tỉnh lại.” “Không sao cả.

Chỉ cần tìm được người là dễ giải quyết, không nói nhiều nữa, đợi tôi đến.” Nói xong, Triệu Thư cúp điện thoại.

“Sư phụ, không sợ chú Triệu làm Đường Hoa tỉnh lại sao?” Mặc dù Hệ thống biết đó không phải một quyết định sáng suốt của Quất Nguyên, nhưng Hệ thống cũng không can thiệp.

“Tôi không nói dối.” Quất Nguyên cười bi thương.

Có lẽ hắn không có tư cách để nói, bởi vì hắn đã lừa Triệu Thư quá nhiều lần.

“Bây giờ tôi phải đưa cô ấy ra ngoài.” Quất Nguyên định đưa Đường Hoa ra ngoài đợi Triệu Thư.

Đúng lúc Quất Nguyên đang bế Đường Hoa, điện thoại trong tiệm lại reo.

Quất Nguyên tưởng là chú Triệu, bèn nhấc máy: “Alo, chú Triệu, đến rồi sao?” “Chú Triệu sao?” Quất Nguyên có thể nghe thấy.

Đó là giọng nói thân thuộc đó.

Lần này không dùng bộ biến âm.

“Hàng vạn gương mặt?

Gọi điện thoại làm gì?” Quất Nguyên thật sự không biết Tiền

Miễn sẽ gọi cho hắn.

“Tôi thấy bên đó xảy ra vụ nổ, gọi điện xem cậu có chết không.” “Xem ra cậu không chết.

Thật đáng tiếc.” Giọng điệu Tiền Miễn không hề tỏ ra lo lắng, nghe như đang diễn đạt ý chính trong câu nói của hắn, đó là, hãy để Quất Nguyên chết đi.

Tuy nhiên, kể từ lần trải qua 《Mật thất tử vong》 lần trước, Quất Nguyên biết Tiền Miễn không phải người bình thường, hắn chỉ quan tâm đến một kiểu biểu đạt.

“Cảm ơn.” Quất Nguyên đáp.

“Thật kỳ diệu.

Nhà của người khác đều bị nổ tung, nhưng nhà của cậu vẫn còn nguyên.” Nói xong, Tiền Miễn cúp điện thoại, thấy Quất Nguyên nghe điện thoại kiểu này khiến hắn mất lý trí, ngôi nhà của Quất Nguyên không bị phá hủy.

Đặt điện thoại xuống, Quất Nguyên thấy Lý San San hấp tấp từ bên ngoài trở về.

Vừa thấy Quất Nguyên còn sống, cô liền chạy đến ôm chầm lấy hắn, không nói gì, chỉ khóc không ngừng.

Quất Nguyên vỗ vỗ lưng cô, an ủi: “Được rồi, được rồi, tôi không sao mà?” Tuy nhiên, Lý San San không buông Quất Nguyên ra.

Sau khi ôm một lúc lâu, cô mới chịu buông tay: “Vậy tiếp theo anh định làm gì?” “A Bố bảo tôi chờ.” Nói xong, Quất Nguyên cũng liếc nhìn Hệ thống, dường như đang nói thầm, thằng cha này bảo tôi chờ, tôi cũng đành chịu!

“Vừa nãy mẹ tôi lại gọi điện cho tôi, bảo tôi về nhà.

Ở đây nguy hiểm quá.” Lý San San lấy điện thoại ra, lắc lắc.

“Ồ, nếu về thì cứ về.” Quất Nguyên cố tỏ ra không quan tâm.

Nghiêm Phong vừa bước ra khỏi cửa.

Trùng hợp, hắn gặp chú Triệu, nhưng lạ lùng là chú ấy không dẫn theo thuộc hạ, cũng không có xe ở đó.

“Chú Triệu, sao chú nhanh vậy?” Quất Nguyên biết cục cảnh sát ở đâu.

Không cần xe cũng có thể lái nhanh như vậy.

Chú ấy bay sao?

Chú Triệu chỉ vào tiệm: “Chúng ta vào trong nói chuyện.” Nói xong, dưới sự chú ý của Quất Nguyên, chú ấy bước vào tiệm.

“.” Lý Hiên không biết dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình.

“Vì sao lại nghe thấy nhiều như vậy?” Lý Hiên hỏi.

“Bởi vì họ là anh em ruột của mi.” “Ừm,” Hệ thống có thể đọc suy nghĩ của Lý Hiên, nên nó biết vì sao hắn lại hỏi về anh em: “Hiên quan, mi và họ bị ràng buộc với nhau, nhưng thứ ràng buộc không hoàn toàn là Hệ thống.

Mi bị ràng buộc với Hộp một lần, nhưng đó là sự ràng buộc một đối một.” Lý Hiên hiểu ra: “Vậy sao mày nói nhiều với tao vậy?

Mày bảo tao đứng yên, tao không thể không gọi tên mày, tất cả đều là của tao, phiền phức quá.” Khi Lý Hiên biết cái Hộp này là anh của A Bố, cái Hộp đó đã trở thành một gánh nặng trong lòng hắn.

Không có gì khác, A Bố không những không trách mắng anh mình, mà ngược lại còn hằn học nói với Lý Hiên: “Sư phụ, ngài quá làm tôi thất vọng rồi.” Dấu chấm hỏi này là do Giả Nguyên viết.

“Ngay cả một cái tên cũng không nhớ nổi, sau này có thể làm gì?” “Sẽ làm gì?” “Thôi được rồi, đừng nói nữa, nên hồi phục trước đã.” La Mạn A Bố kéo Mạc Duy Kỳ đi rất nhanh, Lý Hiên thậm chí còn nghi ngờ mọi chuyện cái Hộp làm đều do La Mạn A Bố chỉ huy.

“Nằm xuống à?

Chương 829

Để tôi nằm xuống rồi bắt đầu nhé.” Sau khi Hệ thống rời đi, giọng nói của cái Hộp cũng theo đó biến mất.

A Hi Lý Hiên không những không trả lời câu hỏi của hắn, mà còn đặt cho hắn một biệt danh.

“Gọi cho tôi rồi à?” Mặc dù là giọng điện tử, nhưng vì Lý Hiên đã nghe A Bố nói lâu rồi, hắn có thể nghe ra cảm xúc từ giọng điện tử, A Hi bây giờ có chút không vui.

Vì vậy, Lý Hiên giải thích: “Tôi gọi anh là A Bố, đương nhiên tôi sẽ gọi em là A Hi.” Khi Lý Hiên nhắc đến anh em của nó, nó không bận tâm.

Nó nói: “Hãy nhắm mắt lại, đừng nói gì cả.

Để tránh mi thay đổi ý định.

Quá trình này có thể hơi đau đớn, nhưng một khi mi thay đổi ý định trong quá trình này, sẽ lập tức có một kết cục tồi tệ, anh mi sẽ không thể cứu được.” “Được rồi, bắt đầu đi.” Lý Hiên tin tưởng.

Dù đã chọn con đường này, hắn dù sao cũng sẽ không hối hận.

Vài phút trước, Lý Hiên không cảm thấy đau đớn gì, nghe theo lời A Hi nói, cũng không nói gì.

Vài phút sau, Lý Hiên bắt đầu cảm thấy nội tạng hơi đau nhói, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được, nhưng hắn nhíu mày.

Vài phút sau, Lý Hiên cảm thấy nội tạng bắt đầu phình trướng.

Nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, Lý Hiên sẽ cảm thấy mình như một quả bóng bay, nổ tung tại chỗ.

“Đều không được.” Giọng A Hi, lời nói có lẽ để nhắc nhở chú ý khuôn mặt của A Bố.

Lý Hiên đáp, nhưng bị dày vò đến không nói nên lời.

“Không đau chút nào!

Không đau chút nào!” Lý Hiên điên cuồng tự ám thị trong lòng, không cho mình cơ hội dao động.

Vài phút sau, Lý Hiên cảm thấy cơ thể cực kỳ suy yếu, lần cuối cùng xuất hiện trong trạng thái này là đêm sau kỳ thi đại học, hắn đã thức trắng ba ngày liền.

Mặc dù mỗi bộ phận trên cơ thể đều bị giày vò, nhưng đại não của Lý Hiên lại hoàn toàn tỉnh táo.

Vài phút sau, cơn đau lập tức biến mất, nhưng Lý Hiên vẫn còn suy yếu.

Hắn dùng chút sức lực cuối cùng hỏi: “Xong rồi sao?” “Xong rồi.

Hãy ngủ đi.

Tốt lắm, nhưng tôi đang tự lừa dối mình. .....” Lý Hiên nghe thấy giọng A Hi trước khi ngủ thiếp đi.

“Ai?” “Đoán xem?” “Không!

Nhanh lên!” “Chồng tôi, trừ khi già đi và bị xe tông chết, về cơ bản là không thể giết tôi!” Ừm.

Mặc dù bất lịch sự, Lý Hiên không nhịn được cười phá lên.

Haha, thật châm biếm.

Cuối cùng thì tôi cũng bị xe tông chết.

Kỳ lạ là, chú ấy không trách mắng Lý Hiên trêu chọc, và còn cùng hắn trêu chọc: “Hahahahaha, châm biếm?

Thú vị thật.

Tôi cũng thấy buồn cười, nhưng không may, tôi không bao giờ tìm thấy người nhà vợ tôi nữa rồi.

Lâu rồi, Hắc Bạch Vô Thường chắc lại đến rồi." "Thử tìm vợ của chú xem?" Lý Hiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Ý gì?" Chú ấy không hiểu lời Lý Hiên nói.

"Nếu vợ chú mang theo chú, có khả năng ở thế giới của chú là thế giới này không?

Có phải đã hoán đổi linh hồn không?" Chú ấy đột nhiên nhận ra: "Thật sự có khả năng!

Nói cách khác, tôi có thể gặp lại vợ tôi sao?" "Hoàn toàn chính xác!" "Tôi vui quá!" Chú ấy ôm Lý Hiên, nhưng quên mất rằng hắn không thể nhìn thấy Lý Hiên.

"Đừng vui mừng, đi đâu?" Lúc đó một giọng nói quen thuộc lại vang lên.

Lý Hiên đi về phía giọng nói đó, đó là những người bạn cũ đã lâu không gặp.

"Vì sao lại ở đây?" Lý Hiên hỏi.

"Đương nhiên, công việc, tránh ra, mục tiêu của tôi là người bên cạnh." Chú Hắc Vô Thường chỉ vào con đường.

"Tôi có thể bàn bạc với anh một chuyện được không?" "?" Tiếng ồn của Bạch Vô Thường.

Chương 830

“Hãy xem như hai người anh, chú này là do tôi thả ra.” Lý Hiên chỉ vào Hiền nói.

“Làm gì?” Sau đó, Hắc Vô Thường rút ra vũ khí lưỡi hái.

Lý Hiên biết Hắc Vô Thường chỉ là hù dọa, nên giả vờ ngượng ngùng: “Không thể chấp nhận việc đưa ông ấy xuống địa ngục, sợ sẽ làm tổn hại thế giới này.

Tại sao không giao ông ấy cho tôi?” “Giao cho?” Hai Vô Thường nhìn nhau, không hiểu Lý Hiên đang nói gì.

Ngay cả Hiền cũng không biết Lý Hiên đang giở trò gì.

“Vậy thì,” Lý Hiên sau đó bắt đầu giải thích: “Hãy để ông ấy đi theo tôi, làm một số việc có ích cho xã hội.” “Mang theo linh hồn đi theo mi sao?

Ý gì?” Bạch Vô Thường hiểu đây là một phương pháp hoang đường, nhưng tuyệt đối không phải người đầu tiên làm như vậy.

Người ta nuôi con cái để nuôi một linh hồn, nhưng Lý Hiên muốn nuôi một thứ còn mạnh hơn.

Nhưng Hắc Vô Thường vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng thường ngày, dường như không hề dao động trước lời nói của Lý Hiên.

Hắn vui vẻ nhìn Lý Hiên.

Nếu Hắc Bạch Vô Thường đồng ý, điều đó có nghĩa là hắn có thể hành động tự do.

Đó là một điều tốt.

“Không, hãy để ông ấy trở thành một linh hồn tốt.” Lý Hiên vỗ

ngực, có chút hùng hồn nói.

Hắc Bạch Vô Thường không trả lời, đang thì thầm thảo luận về ảnh hưởng của việc này.

Một lúc sau, cuối cùng họ cũng kết thúc cuộc thảo luận.

Bạch Vô Thường nói: "Tôi phải báo cáo chuyện này với Diêm Vương trước.

Dù sao, chưa từng có tiền lệ như vậy." "Thôi được, tôi đợi ở đây!" Hắc Bạch Vô Thường đột nhiên có một cảm giác bị lừa dối.

Nhưng đi ngược lại lời hứa sẽ bất lợi cho hình tượng của tôi.

Sau khi nói xong, họ biến mất tại chỗ.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường rời đi, hắn tò mò hỏi: "Ý gì?

Tại sao lại quen?" Lý Hiên tiếp tục hỏi.

"Bởi vì ông ấy cũng mở một tiệm bánh mì Hà Lan ở đây, tôi bước vào hỏi xem có liên quan gì đến tiệm của tôi không.

Nếu tôi không hỏi, tôi thật sự sợ hãi, bởi vì ông ấy thật sự có liên quan đến tiệm của tôi." Khi Trần nhìn thấy, ông ấy biết quá nhiều, đến nỗi không giấu giếm, nhưng cũng không nói hết những gì ông ấy biết.

Chú Đạt mở một tiệm ở Mỹ Viên sao?

Có phải chú ấy đang dùng chữ ký của tôi không?

Tại sao tôi chưa bao giờ nghe nói?

Cúp điện thoại xong, tôi gọi cho chú Đạt.

"Vâng, ông chủ, như vậy.

Tôi có việc phải làm.

Hẹn gặp lại ngày mai." "Được thôi, hẹn gặp lại ngày mai." Cúp

điện thoại xong, tôi định gọi cho chú Đạt, nhưng bây giờ có lẽ đang là nửa đêm ở Mỹ Viên, nên tôi từ bỏ ý định đó, chỉ có thể gọi sau.

Sau khi đóng cửa, Lý Hiên đi đến phòng nướng bánh chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho ngày mai, sau đó trực tiếp lên lầu hai nằm trên giường.

Hôm nay, chú Mã Viên và tôi đã ở bên nhau cả ngày, chú ấy không chỉ mới học lớp hai, mà còn có vấn đề.

Ngồi một lúc, hỏi có ngon không.

Ngồi một lúc, hỏi có ngon không.

Cuối cùng, Lý Hiên không muốn trả lời.

Chỉ nói: "Ngon." Vĩnh viễn không nói thêm một từ nào.

Dần dần, chú ấy im lặng.

Bây giờ thấy Lý Hiên nằm chán chường trên giường, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, nên chú ấy hỏi: "Lý Hiên, khi nào cháu đưa chú đến nhà vợ chú?" Lý Hiên trong lòng bây giờ hối hận.

Nếu biết chú ấy nói nhiều như vậy, hắn sẽ không đưa chú ấy về sau khi bị giết.

"Không, không quen sao?

Ngay cả khi biết, cũng không mang về." Hệ thống có lẽ cô đơn, nên lại chạy ra trêu chọc Lý Hiên.

Chương 831

“Vậy tìm ở đâu?” Lý Hiên không chỉ trả lời A Bố, mà còn hỏi Mã Viên Hiền.

Hệ thống và Mã Viên Hiền cùng đáp.

“Hỏi đi.” “Tôi biết cô ấy trông như thế nào.” “Ngay cả khi biết trông như thế nào, cũng khó tìm!” Lý Hiên đáp, sợ rằng Mã Viên Hiền bây giờ sẽ yêu cầu hắn ra ngoài giúp tìm người.

Hôm nay bên ngoài lạnh, mệt.

Bây giờ hắn chỉ muốn nằm yên trên giường, không muốn ra ngoài.

“Không sao đâu!

Trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền!” Mã Viên Hiền nắm chặt tay, hùng hồn nói.

Nhưng Lý Hiên quay mặt đi, thậm chí không thèm nhìn.

Không, chú Mã không tức giận.

Chú ấy ngồi bên giường Lý Hiên, định diễn thuyết một bài dài: “Nghe tôi đây, tôi kể cho cháu một câu chuyện, nói về nghị lực và con đường dẫn đến thành công. .....” Lý Hiên lúc này đã dùng chăn bịt tai lại.

“Nói mãi không dứt. .....” Chú Mã kể chuyện khoảng mười phút, Hệ thống không nhịn được đã rời khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Mười phút sau, Lý Hiên cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn vén chăn lên: “Dừng lại!” Chú Mã dừng lại giữa câu chuyện: “Chuyện gì vậy?

Tôi tưởng cháu ngủ rồi!” “Chú tưởng tôi ngủ rồi thì có thể nói

sao?" "Tôi không sợ cháu ngủ không đủ ngon." Chú Mã nói với vẻ mặt chân thành.

Một lý do trong sáng thoát tục, Lý Hiên bất lực lắc đầu.

"Để tôi bàn với chú một chuyện trước." Lý Hiên cảm thấy không còn cách nào khác.

Nếu chú Mã cứ đi theo hắn, vậy việc ăn cơm tắm rửa có lẽ sẽ không thoải mái nữa.

Giả Nguyên ngồi trên bồn cầu, lại hỏi chú Mã: "Tôi hỏi chú một câu nhé." "Hỏi đi." Chú Mã thật sự không hiểu vì sao Giả Nguyên lại muốn vào nhà vệ sinh, ngồi trên nắp bồn cầu.

Trước đó, chú ấy nghĩ Giả Nguyên sẽ giải quyết chuyện lớn.

"Vì sao bây giờ chú có thể tồn tại trong thế giới này dưới dạng linh thể?" "Không đơn giản sao?

Bởi vì chú không thuộc về thế giới này." Chú Mã không hiểu vì sao Giả Nguyên lại hỏi một câu hỏi ngu ngốc như vậy.

"Vậy, theo cùng một đạo lý, vợ chú không chết!" Chú Mã nghe xong, tỉnh ngộ.

Chú ấy cảm thấy Giả Nguyên hoàn toàn đúng.

Nhưng không biết đúng ở chỗ nào.

Giả Nguyên không gợi ý, để chú ấy tự suy nghĩ.

Vài phút sau, chú Mã cuối cùng cũng nhận ra!

"Ý cháu là, vợ cháu tồn tại ở thế giới của cháu, cũng tồn tại ở trạng thái linh hồn, đúng không?" Trong mắt chú Mã dường như lóe lên hy vọng.

"Không sai!" "Nếu tôi trở về thế giới của tôi, tôi có thể gặp lại cô

ấy không?" Chú Mã nôn nóng muốn quay về, không thể chờ đợi thêm nữa mà chạy ngay về.

Nhưng những lời tiếp theo của Giả Nguyên khiến chú ấy kinh ngạc.

"Không, bây giờ chú có thể tồn tại dưới dạng linh hồn, bởi vì chú là người của thế giới này.

Nếu chú quay về thế giới bên kia, chú sẽ không bị Hắc Bạch Vô Thường ở đó đưa xuống địa ngục.

Mặc dù tôi không chắc ở đó có Hắc Bạch Vô Thường hay không, nhưng việc chú có thể trở thành một trạng thái linh hồn, có nghĩa là ở đó nhất định có địa ngục.

Thực tế, Giả Nguyên không nỡ đả kích chú ấy.

Giả Nguyên làm như vậy là để chú Mã biết rằng, không cần phải quá đau buồn.

Ở một thế giới khác, vợ chú vẫn đang sống." Chú Mã lập tức nghe xong, như một đóa hoa đang nở rộ bỗng tàn úa, không còn chút sức sống nào.

"Đang làm gì?" Vì đang ở trong nhà vệ sinh, Giả Nguyên không tiện lên tiếng, bây giờ hình như có một dì giúp việc đang dọn dẹp bên ngoài.

"Vậy thì cháu chắc chắn cũng giống chú, bị Hắc Bạch Vô Thường của cháu giam giữ ở một nơi nào đó." Chú Mã buồn bã nhìn Giả Nguyên, dường như có điều muốn nói với Giả Nguyên.

"Sao lại nhìn tôi?" Giả Nguyên cảm thấy tình huống hiện tại thật kỳ lạ.

Ngồi trên bồn cầu, sau đó một chú đàn ông cực kỳ vạm vỡ cứ nhìn

chằm chằm vào hắn, khiến hắn sợ hãi lập tức đứng dậy, chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Chương 832

“Tôi xin cháu một chuyện.” Chú Mã hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Giả Nguyên, tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“?” Giả Nguyên liếc nhìn, lo lắng chú ấy sẽ đưa ra một yêu cầu kỳ lạ nào đó.

“Sau này cháu có thể đi đến thế giới của chú không?

Cháu không thể nhìn thấy linh hồn sao?” Khi Giả Nguyên thấy chú Mã đưa ra yêu cầu này, hắn rõ ràng thấy sự ngượng nghịu trong mắt chú ấy, bởi vì yêu cầu này cực kỳ hà khắc.

Hiện tại, hắn chỉ biết thế giới của hắn, thế giới này căn bản không thể đi đến thế giới đó.

Giả Nguyên cảm thấy rất vui, chú Mã cuối cùng cũng cảm thấy ngượng nghịu.

Giả Nguyên là một kẻ thích giúp đỡ người khác như vậy, chắc chắn sẽ không từ chối chú Mã.

Hơn nữa, chú ấy còn chân thành như vậy.

“Được thôi, nếu một ngày nào đó tôi có thể đi đến thế giới của chú, tôi nhất định sẽ cứu vợ chú.” Giả Nguyên rất kiên định gật đầu.

Chú Mã nghe xong, vội vàng cảm ơn.

Suýt chút nữa đã quỳ xuống trước Giả Nguyên.

Sau khi nói chuyện xong, Giả Nguyên rời khỏi Hộp, nhìn thấy dì giúp việc đang dọn dẹp.

Có nên hỏi chú Mã, chú ấy có biết lão Mã béo ú ở đâu không?

Hắn đại khái biết, bởi vì hôm qua hắn đã thấy địa chỉ nhà của con lão Mã béo ú trên thẻ chìa khóa.

Khu dân cư Lãng Vân, lầu 4.

Mặc dù tôi không biết căn phòng nào, nhưng đối với hắn thì đủ rồi.

Kế hoạch Mật Thất Mới lần thứ 228 Khoảng 4:30, Giả Nguyên tỉnh dậy.

Khi tỉnh dậy, hắn không thấy chú Mã, cũng không nghĩ nhiều.

Hắn tưởng chú ấy đã đi sang phòng khác chơi.

Khi xuống lầu, vẫn không thấy chú Mã, tim hắn bắt đầu hoảng loạn.

Hóa vật sẽ không bị đưa lên núi hoặc vào phòng chứ?

Nhưng nghĩ lại, hắn lắc đầu.

Chú Mã sẽ không phải là loại người đê tiện đó.

Dù sao, trong mắt chú ấy chỉ có vợ mình.

Năm giờ, Trần đến cửa hàng đúng giờ, Giả Nguyên rất vui.

Hôm nay chắc chắn sẽ hoàn thành công việc sớm hơn dự định.

“Tiểu Trần, ngày mai em phải đến sớm hơn.” Giả Nguyên nói với Trần trong lúc làm việc.

“Tại sao?” Trần hỏi khi đang đánh kem.

“Bởi vì ngày kia là Tết Dương lịch, tôi phải chuẩn bị một số thứ, làm một số hoạt động.” Các hoạt động tương tự, ví dụ như mua một tặng một, tất cả khách hàng được giảm năm mươi phần trăm?

Mặc dù Giả Nguyên cảm thấy hai hoạt động mà Trần đề xuất về bản chất là giống nhau, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhưng nghĩ kỹ, Giả Nguyên cảm thấy hoạt động như vậy quá phổ biến: "Nhưng có khuyết điểm mới không?" "Vậy anh nghĩ nên làm thế nào?" "Tôi nghĩ đã... ..." "Vậy, tôi đến lúc mấy giờ ngày mai?" "Ba giờ chiều." "Ừm, vậy tôi sẽ ngủ ở đây." Lúc đó, Trần gọi điện thoại: "Chú Chu, cháu muốn mua một căn nhà gần tiệm bánh mì cháu đang làm việc." "Ừm, được thôi, chú không chọn. ....." Chiều nay chú có thể giúp cháu lấy không?

"Được ạ, cảm ơn chú Chu." Nghe Trần nói chuyện với chú Chu, Giả Nguyên cảm thấy trong lòng như có vạn con ngựa cỏ đang chạy ngang qua.

Giả Nguyên cố gắng mỉm cười và đặt bánh mì vào tiệm.

Lòng hắn thật sự mệt mỏi.

Tiền gửi ngân hàng của hắn bây giờ thậm chí còn chưa đến 50.000 giả, nhưng nhân viên lại dễ dàng mua được một căn nhà. .....

Khi mở cửa lúc bảy giờ, lại một ngày xếp hàng dài, khiến Giả Nguyên cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù mỗi ngày đều có người hỏi có mật thất không, nhưng Giả Nguyên luôn trả lời là sẽ có vào Tết Dương lịch.

"A Bố?

Chương 833

Tôi có thể ra mắt một phòng bí mật vào ngày Tết không?" Sau khi có người khác hỏi về tình hình phòng bí mật, Giả Nguyên dành thời gian hỏi Hệ thống về tình hình.

Hệ thống trong thời kỳ thất tình lần đầu tiên đồng ý với yêu cầu của Giả Nguyên: "Được thôi, vậy ngày mai có thể bắt đầu rút thăm mật thất rồi." "Không phải lại phân phối mật thất cho tôi sao?" "Có muốn không?" "!

Được rồi, đừng giận, ngượng ngùng." Giả Nguyên gần như quên mất A Bố là một đứa trẻ cần được dỗ dành.

"Tiểu Trần, lát nữa em có thể gửi thông báo, vào ngày Tết Dương lịch, đồ trong tiệm sẽ giảm giá năm mươi phần trăm." Giả Nguyên nói với Trần đang chơi trà sữa.

"Ông chủ, vừa nãy anh không nói là không có đồ mới sao?" "Ừm, tôi thấy giảm giá năm mươi phần trăm thì tốt." Khách hàng đứng cạnh nghe nói giảm giá, mắt sáng lên, vội vàng hỏi.

"Thật sao?" "Giảm giá năm mươi phần trăm sao?" "Vô hạn chế giảm giá năm mươi phần trăm sao?" .....

Giả Nguyên lần lượt trả lời, và hứa rằng bánh mì bán ra ngày hôm đó sẽ tăng gấp đôi, một mật thất mới sẽ được mở ra.

Nếu nhiệm vụ quá khó, hoặc phần thưởng quá hậu hĩnh, hình phạt quá nghiêm khắc thì không đủ.

Vì vậy, đừng nói một trăm triệu điểm nhiệm vụ, rồi thêm hàng trăm triệu điểm nhiệm vụ nữa, Tô Trường Nghiệp cũng không thể đảm bảo có thể đuổi được những người mạnh mẽ đó.

Mặc dù Vương Nghĩa Hà cảm nhận được tháp tinh, nhưng chỉ có chút kỳ lạ.

Lúc này, điều Vương Nghĩa Hà thấy kỳ lạ nhất đương nhiên là, làm sao Tô Trường Nghiệp dựa vào sức mạnh mà mang tháp tinh đi được.

Bởi vì có lý do, căn bản đây không phải là việc một người bình thường có thể làm, mà ít nhất cũng phải ở trạng thái Thần Hải mới làm được, nhưng bây giờ thực tế lại hiển hiện rõ ràng, không thể phủ nhận một điều, dù là gì đi nữa, nhất định có những thứ Vương Nghĩa Hà không biết trong Tô Trường Nghiệp.

Hắn không có hứng thú với tháp tinh, nhưng với Tô Trường Nghiệp thì khác, bởi vì tháp tinh không thể mang lại lợi ích cho Vương Nghĩa Hà.

Ngay cả khi có, cũng vô dụng.

Nhưng những gì Tô Trường Nghiệp gặp phải lại khác.

Một võ giả có thể có được và mang đi những thứ đó.

Nếu không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, vậy chỉ có Tô Trường Nghiệp, một đại sư võ thuật, cộng thêm niềm vui, cũng không thể làm được.

Nhưng bây giờ đã làm được, có nghĩa là Tô Trường Nghiệp có địa vị đặc biệt.

Ít nhất nơi đặc biệt đó có thể thu hút sự tồn tại của ma pháp, và ban thưởng một phần thưởng mạnh mẽ.

Mặc dù tò mò về Tô Trường Nghiệp, nhưng Vương Nghĩa Hà không trực tiếp xuất hiện trước mặt Tô Trường Nghiệp.

Bây giờ Tô Trường Nghiệp chỉ khiến hắn tò mò, mới lén lút chú ý

đến chuyện này.

Đối với Vương Nghĩa Hà, Tô Trường Nghiệp cho rằng khi cảnh giới thăng cấp đến một mức độ nhất định hoặc số điểm nhiệm vụ vượt quá một mức độ nhất định, có thể sẽ đi nghênh đón, nhưng bây giờ sẽ quên đi.

Điều Vương Nghị muốn, nếu thực sự có thể chứng minh Tô Trường Nghiệp hoặc Chu Lệnh Nhạc có bất kỳ liên hệ thực sự nào với sự tồn tại đó, vậy thì đã đến lúc phải đi từ bóng tối ra ánh sáng rồi!

Tô Trường Nghiệp và Chu Lệnh Nhạc cùng bước vào Đại lộ Tinh quang.

Nhìn từ bên ngoài, tháp tinh không lớn, nhưng bên trong cực kỳ rộng rãi, giống hệt như khi bước vào bên ngoài thành phố!

Tô Trường Nghiệp dẫn Chu Lệnh Nhạc bước vào tháp tinh, gia đình Hoàng rời khỏi khách sạn.

Khi ở bên ngoài thành sách tháp tinh, Hoàng và Tôn Nghĩa Thái đều đã giúp Tô Trường Nghiệp.

Có thể nói, ở một mức độ nhất định đã giành được sự ưu ái của Tô Trường Nghiệp.

Được lợi không ít, Tôn Y Lan đã trở thành cường giả số một trong đội ngũ tứ đại gia.

Từ đó về sau, không cần, toàn bộ pháp trường của họ sẽ khác.

Chuyện này khiến gia đình Hoàng không thể ngồi yên.

Mặc dù không biết người công bố nhiệm vụ là Tô Trường Nghiệp, nhưng có thể khẳng định, người công bố nhiệm vụ đặc biệt được Tô Trường Nghiệp và Chu Lệnh Nhạc yêu thích.

Tô Trường Nghiệp và Nhạc đi thăm Triệu, hoặc đi tìm Triệu, sau đó Triệu trực tiếp từ lầu chín biến thành sư phụ Thâm Hải Tĩnh.

Sau đó, Tô Trường Nghiệp và Nhạc lại đến khách sạn mà Nhạc đã mua.

Gia tộc Tôn rất coi trọng điều này, đã ban cho đủ sự ưu ái.

Cuối cùng, các tông sư của đội ngũ gia tộc Tôn được thăng cấp tập thể, Tôn Y Lan trực tiếp đột phá vào 《Thân Báo Kinh》.

Nếu việc Triệu đột phá quan ải không liên quan nhiều đến mức độ nghiêm trọng của hắn, thì việc Tôn Y Lan đột phá quan ải lại hoàn toàn khác, bởi vì Triệu sẽ rời khỏi Yến Thành, Tôn Y Lan sẽ ở lại đội ngũ gia tộc Tôn của Yến Thành.

Nếu gia đình họ không thể đột phá biên giới trong một thời gian nhất định.

Có thể dự đoán, trong tương lai không xa, Yến Thành sẽ không còn bất kỳ đội ngũ tứ đại gia nào, mà chỉ còn một thẻ tre.

Nhưng 《Thân Báo》 có tuổi thọ 500 năm, cũng vậy, trong vài trăm năm tới, toàn bộ thành phố Diêm Dương sẽ không liên quan đến ba người họ.

Đương nhiên, tuyệt đối không phải vài trăm năm sau, khi tuổi thọ của Tôn Nghi Lan cạn kiệt thì ba người họ có hy vọng, kết quả có khả năng nhất là ba người họ sẽ bị gia tộc Tôn trực tiếp thôn tính trong vài trăm năm.

Chương 834

Chuyện này không mong muốn xảy ra trong bất kỳ gia đình nào.

Gia tộc Hoàng nghiễm nhiên là gia tộc có hy vọng nhất để bắt kịp nhịp điệu đó.

Dù sao, trước đây quan hệ với Tô Trường Nghiệp không tệ.

Vì vậy, họ lập tức chuẩn bị quà cáp, nhanh chóng đi, mặc dù không nhất định có thể thực sự nhận nhiệm vụ, sau đó được thưởng một lần đột phá cảnh giới để tiến vào Thần Hải.

Nhưng chỉ cần một khả năng là đủ.

Dù sao, nếu không, căn bản không có cơ hội, nhưng một khi đã có, dù thế nào cũng sẽ có cơ hội.

Chỉ là, cả gia đình Hoàng đều thất vọng, bởi vì không gặp Tô Trường Nghiệp và Nhạc.

Họ bất lực nhìn Thạch Lâm An: "Tô công tử, thật sự không thể ra ngoài sao?" An nhìn thái độ của sư phụ Hoàng đối với hắn.

Không quá lạnh lùng.

Trước đó, mặc dù là một thẻ tre, nhưng chỉ là một đại sư vật lý ở đáy thẻ tre.

Có thể nói, địa vị của hắn căn bản không thể so sánh với chủ nhân thực sự của thẻ tre, càng không thể so sánh với chủ nhân.

Ngày nay, Hoàng Ngạo Thành, người mạnh nhất gia tộc Hoàng, lại tỏ ra cẩn thận như vậy.

Đương nhiên, hắn biết tuyệt đối không phải vì sức mạnh của mình đạt đến trình độ đại sư.

Dù sao, mặc dù bây giờ hắn là một cao thủ, nhưng chỉ là một cao thủ nhỏ, lúc đó, tất cả những tráng hán trước mặt hắn đều là tông sư cấp năm trở lên của gia tộc Hoàng.

Năm cao thủ Hoàng Phượng Thanh, Lâm, bảy cao thủ Hoàng.

Ngoài ra, trước đó hắn đã nhận được phần thưởng tuổi thọ, nên có thể là người đầu tiên nhận được phần thưởng giá trị nhất.

Vì vậy, nếu chỉ có thực lực của đại sư, vậy không cần Hoàng Ngạo Thành, cường giả số một gia tộc Hoàng, phải cẩn thận như vậy với hắn.

Ngay cả Hoàng Phượng Thanh và Lâm cũng có thể hoàn toàn bỏ qua hắn.

Dù sao, họ thực sự có thể dễ dàng đánh bại và giết chết hắn dựa trên thực lực.

Có thể nói, mọi thứ đều không liên quan đến thực lực của Thạch Lâm An, mà liên quan đến người đứng sau hắn, bởi vì sau khi Thạch Lâm An tiến vào, hắn đã báo tên của mình, là đệ tử đầu tiên của Tô Trường Nghiệp.

Chỉ một đệ tử mà có được địa vị như vậy, vậy Thạch Lâm An lúc này hắn là một từ vĩ đại.

Mặc dù trong lòng bình thản, mặc dù Hoàng Ngạo Thành và những người khác đều cẩn thận, nhưng trong lòng Thạch Lâm An cũng chỉ bình thản, lại không dám tỏ ra kiêu ngạo.

Dù sao người ta đều là cường giả tông sư Cửu Trọng, nếu thực sự khiến người ta tức giận, một chưởng trực tiếp có thể đánh chết hắn, thế giới này dù sao cũng là thực lực đổi lấy vinh dự.

Thạch Lâm An nói: “Thật sự không thể.

Đội trưởng có việc phải xử lý.

Trong thời gian này không thể bị quấy rầy.

Hãy để chúng tôi đợi có người ra." Điều này không nghi ngờ gì đã khiến gia chủ Hoàng thất vọng.

Hoàng hỏi: "Ngươi có biết Tô công tử khi nào sẽ ra không?" Thực ra, ta, xin hỏi đối tượng là Nhạc.

Dù sao Nhạc mới là người thực sự được yêu thích, có thể nhìn ra từ cảnh giới tu luyện của cô ấy.

Bây giờ Tô Trường Nghiệp chỉ ở trạng thái một dũng sĩ.

Mặc dù nhìn có vẻ mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chỉ là một chiến sĩ.

So với đó, Nhạc, người ta bây giờ là tông sư đỉnh phong, chỉ có mười hai tông sư đỉnh phong, ai cũng biết ai được trọng dụng và ưu ái hơn.

Chỉ là không ai biết, mặc dù Nhạc tương đối mạnh, nhưng trước mặt Tô Trường Nghiệp, Nhạc dường như là một cô bé nhỏ, vâng lời Tô Trường Nghiệp.

Người ở càng sớm thì Tô Trường Nghiệp là Tổ sư, Nhạc là Phó Tổ sư, từ đó có thể nhìn ra một vài manh mối.

Mặc dù người cần lấy lòng thực ra là Nhạc, nhưng họ cũng chỉ có thể cầu xin cho Tô Trường Nghiệp, và ban cho Tô Trường Nghiệp bất kỳ lợi ích nào, theo cách này mới có thể lấy lòng Nhạc.

Chính vì tình huống này, Hoàng hỏi Thạch Lâm An khi nào thì có thể ra ngoài trong đêm dài đằng đẵng.

Thạch Lâm An có một vài lý do: "Sư huynh, cái này tôi thật sự không biết, nhưng tôi nghe lão gia tử nói, sau khi ra ngoài sẽ chính

thức thành lập Điền Câu Giáo, sau đó sẽ chiêu mộ một số đệ tử." Nghe xong lời Thạch Lâm An, Hoàng Ngạo Thành và những người khác nhìn nhau, sau đó nghe gia chủ Hoàng Thiết Tân nói: "Ừm, tôi không biết Tông chủ Tô khi nào sẽ chính thức thành lập Điền Kiến Tông?" An nói: "Tôi thật sự không biết đại nhân Hoàng nói gì.

Tôi vừa nghe đội trưởng nói một câu.

Được rồi.

Khi tôi biết tin tức này, tôi nhất định sẽ thông báo ngay lập tức.

Có thể xem cái này không?" Mặc dù tôi cảm thấy thất vọng về kết quả, nhưng tôi chỉ có thể thất vọng.

Chương 835

Việc trưng bày chắc chắn là không thể.

Hoàng Thiết Tân gật đầu, nói: "Đã như vậy, xin mời." Hoàng Phượng Thanh nhìn hắn, bước tới nói: "Gia tộc Hoàng chúng tôi xin tặng Tô công tử một món quà.

Xin hãy nhận." Thạch Lâm An nhìn vào, đột nhiên cảm thấy chấn động, bởi vì trong những món quà này có bạc, vàng, thậm chí cả địa khế.

Có thể nói, giá trị này thực sự rất cao.

Điều đó khiến Thạch Lâm An thèm muốn, nhưng cũng biết có những thứ có thể nhận, nhưng có những thứ không thể nhận.

Mặc dù thèm muốn, nhưng hắn cũng biết, trước khi được Tô Trường Nghiệp đồng ý, những thứ này không thể nhận.

Thạch Lâm An đang bận rộn, hắn lắc đầu: "Đang làm gì?

Đã là quà tặng cho Tông chủ, tôi đương nhiên phải đợi Tông chủ rồi.

Tôi thật sự không dám nhận cái này.

Vạn nhất lão gia tử cho rằng tôi nhân cơ hội này làm điều gì đó, thì không hay chút nào." Hoàng Thiết Tân cười thầm nói: "Đã như vậy, vậy đợi lão gia tử Tô ra ngoài nhé, nhưng có một món quà nhỏ tặng cho Thạch công tử, tôi tin Thạch công tử sẽ không từ chối." Khi Thạch Lâm An nhìn thấy, tim hắn đập nhanh hơn.

Thực tế đó là một phần địa khế, khu dân cư của gia tộc Hoàng.

Mặc dù không lớn, nhưng đủ để con cháu hắn ở.

Hắn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Vậy tôi xin cảm ơn sư phụ Hoàng." Hoàng Thiết Tân thấy Thạch Lâm An nhận địa khế, cười nói: "Không làm phiền nữa.

Khi Tô ra ngoài, xin hãy nói cho Thạch công tử." Thạch Lâm An nói: "Đương nhiên, đương nhiên, đi thong thả." Gia đình Hoàng dưới sự dẫn dắt của Hoàng Ngạo Thành rời đi, mặc dù lần này dường như không đạt được mong muốn của họ, cũng vậy, không có gì.

Điều đó khiến Hoàng Ngạo Thành đột phá giới hạn, khiến hắn vô cùng chật vật.

Bởi vì mặc dù quan hệ với Thạch Lâm An được xử lý tốt, nhưng liệu có thể nhận nhiệm vụ và phần thưởng hậu hĩnh hay không vẫn không đáng tin cậy.

Nếu Tô Trường Nghiệp biết suy nghĩ của họ lúc này, hắn chắc chắn sẽ trực tiếp ban cho một số phần thưởng tốt, Hoàng Ngạo Thị cũng không phải là không thể trực tiếp đột phá giới hạn đó.

Cũng là một điểm nhiệm vụ.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Thâm Hải Tĩnh không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho hắn.

Việc bồi dưỡng nhiều "Thâm Hải Kinh" có lợi cho hắn, nhưng không có hại cho hắn.

Dù sao, Thượng Đế có nhiều tình huống biển hơn, nên có thể cày điểm nhiệm vụ tốt hơn.

Cần biết rằng còn có một Vương Nhất Qua khác đang đe dọa trong bóng tối, nên cần phải có đủ số điểm nhiệm vụ để phát hành nhiệm vụ sớm hơn.

Đúng vậy, Tô Trường Nghiệp coi Vương Nghĩa Hà là mối đe dọa.

Về nguyên nhân, thực ra rất đơn giản, đó là hắn không thể giao nhiệm vụ cho Vương Nghĩa Hà.

Đối phương không thể nhận nhiệm vụ, thực lực cũng không phải đối thủ.

Nếu không đe dọa, thì sẽ thế nào?

Vì vậy, chỉ có vài vị thần và biển, sau đó có thể cày điểm nhiệm vụ.

Điểm nhiệm vụ là tất cả!

Tô Trường Nghiệp đi theo lên, đối với hắn không có vấn đề gì, đối với Chu Lệnh Nhạc đương nhiên cũng không có vấn đề gì, dù sao hắn cũng có địa vị khá cao.

Hắn nhanh chóng lên đến tầng bốn, sau đó nhìn thấy Mạc Sơn Tinh đang tu luyện.

Nhạc tò mò nhìn Mạc Sơn Tinh: "Đại ca, Mạc Sơn Tuyến, năm chiến sĩ Thâm Hải, có thể đảm bảo an toàn cho tôi ở Dương Viêm." Mặc dù vì lời thề mà Mạc Sơn Tinh phải nghe lời Tô Trường Nghiệp một tháng, nhưng hắn thật sự không có Tô Lệ Kha Trường Nghiệp, cũng không thể làm bất cứ điều gì kính trọng.

Vì vậy, ngay cả khi thấy Tô Trường Nghiệp và Nhạc bước vào, Mạc Sơn Tinh cũng không hề có biểu cảm gì.

Hắn vẫn luôn luyện tập.

Trông như hắn căn bản không hề phát hiện ra hai người.

Tuy nhiên, khi nghe xong lời của Nhạc, Mạc đột nhiên mở mắt ra, lập tức lao đến trước mặt.

Nhạc nhìn hắn, nói: "Cô bé à?

Bây giờ cháu ở Dương Viêm Thị?" Mạc Sơn Tinh Thâm Hải Ngũ

Trọng tu luyện.

Trong khoảnh khắc đầy kích động đó, khí thế đột nhiên bùng nổ không hề thu liễm, lập tức làm chấn động Nhạc.

Nhưng loại uy áp khí thế này không có tác dụng với Tô Trường Nghiệp.

Nguyên nhân chính là lúc này mọi người đều ở trong tháp tinh, Tô Trường Nghiệp là chủ nhân của tháp tinh, và đã có được quyền uy tuyệt đối đó.

Vì vậy, lực xung kích đè lên người Nhạc lập tức bị tháp tinh hấp thu.

Chương 836

Tôi thấy Nhạc đang thở gấp gáp, nhưng Mạc Sơn Tinh không dừng lại, thậm chí còn tiếp tục tăng cường khí thế.

Sắc mặt Tô Trường Nghiệp đột nhiên thay đổi, hắn lạnh lùng quát một tiếng nhìn Mạc Sơn Tinh: "Làm gì, quỳ xuống cho ta!" Tô Trường Nghiệp vừa nói xong, sắc mặt Mạc Thiện Hành lập tức đại biến, khí thế cũng thu lại ngay lập tức.

Tuy nhiên, nghe Tô Trường Nghiệp bảo quỳ xuống, sắc mặt hắn lại trở nên khó coi.

Sau đó hắn nhìn Tô Trường Nghiệp: "?" Tô Trường Nghiệp lạnh lùng nói vào buổi tối: "Ta nói, bảo anh quỳ xuống xin lỗi!" Nếu Tô Trường Nghiệp thực sự có đủ thực lực để thu phục Mạc Thiện Hưng, vậy thì hãy để hắn quỳ xuống lúc đó, vì vậy nếu không làm vậy, Mạc Thiện Hưng phải quỳ xuống ngay lập tức.

Nhưng vấn đề là, Tô Trường Nghiệp chỉ là một đại sư tịch sự nhỏ bé, một đại sư tịch sự không thể quỳ xuống trước Mạc Sơn Tinh.

Mạc Sơn lạnh lùng nói: "Đừng đi quá xa." Chu Lệnh cẩn thận nói: "Đại ca, em không sao." Tô Trường Nghiệp vỗ vỗ đầu Chu Lệnh Nhạc, nói: "Yên tâm đi, không ai có thể làm hại em, đừng nói là cô ấy." Đối với đêm dài đằng đẵng của Tô Trường Nghiệp, Mạc Sơn khinh thường.

"Chủ nhân của tôi sẽ cho anh một tháng để tự kiêu.

Một tháng sau, tôi sẽ cho anh biết kết cục của việc đắc tội với tôi." Sau khi nói chuyện với Chu Lệnh, Tô Trường Nghiệp dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Sơn Tinh: "Thật sự không quỳ xuống sao?" Tuy nhiên, trong một số trường hợp không biết, thật khó chấp nhận

làm thế nào để lấy lòng Tô Trường Nghiệp, một người vừa hư ảo lại vừa chân thực đầy bí ẩn.

Nhưng bất kể việc chấp nhận khó đến đâu, tôi phải thừa nhận bây giờ họ đang làm những việc như vậy.

Khi gặp Tô Trường Nghiệp, mỗi người trong gia tộc Dương đều tỏ ra đủ thành ý.

Trương Lăng Hạo cười nói: "Ồ, Tô công tử, quả nhiên là rồng phượng.

Bây giờ, tất cả những người đi theo tôi đều là những tồn tại cảnh giới đại sư, nên không có Trương Chí Thông.

Nếu biết sự tồn tại vô địch trong lòng lúc đó, thật sự không biết lúc đó sẽ có tâm trạng như thế nào." Dương Truyền Chí của gia tộc Dương cũng nói: "Thấy Tô công tử, tôi biết người không phải phàm nhân.

Hôm nay có thể gặp người thật là tốt quá!" Việc khai trương của gia tộc Dương trực tiếp mang đến cho Tô Tình một đêm dài.

Ôi, lạy Chúa, không chỉ hai người, mà còn có những chủ nhân khác.

Trông họ tranh nhau nói, dường như không thể thiếu một câu nào.

Tô Trường Nghiệp khẽ cười: "Không khách khí.

Nếu tôi không tự biết mình, tôi thật sự tin rằng trên thế giới này hiếm có người như tôi.

Không biết quý vị đang tìm Tô sao?" Chu Lệnh Nhạc cười nói: "Đại ca, không biết, người thật là..." Trong mắt mọi người, Nhạc là một người được cưng chiều.

Còn vẻ mặt hiện tại của Tô Trường Nghiệp, có lẽ cũng vì quan

tâm đến Nhạc, chỉ là khi ban cho Tô Trường Nghiệp một vài lợi ích, có yêu mến, có yêu mến, có yêu mến chó.

Dù sao, thực lực của Nghiêm Phong mạnh hơn Tô Trường Nghiệp rất nhiều, nên đương nhiên mọi người đều cho rằng Nhạc là thiên chi kiêu tử, Tô Trường Nghiệp chỉ là một người ngẫu nhiên.

Vốn dĩ, họ định trực tiếp mời vị trưởng lão này, nhưng trước đó, gia tộc Tôn và Triệu dường như chỉ nói chuyện với Tô Trường Nghiệp, nên họ không trực tiếp mời một cô bé nhỏ.

Dù sao, lấy lòng một cô bé nhỏ và lấy lòng một người trưởng thành như Tô Trường Nghiệp là có sự khác biệt.

Không, Chu Lệnh Nhạc hiểu rõ, nếu thực sự ai được ai ưu ái giữa hai người họ, nhất định là Tô Long Chi Dạ.

Bởi vì để có được phần thưởng hoặc nhiệm vụ liên quan đến Tô Trường Nghiệp, Nhạc thực sự cho rằng Tô Trường Nghiệp mới là người thực sự được ưu ái.

Vì vậy, trong mắt Nhạc, lời của Dương Truyền Chí tuy xu nịnh, nhưng nội dung lại chân thực.

Tô Trường Nghiệp xoa đầu Chu Lệnh Nhạc: "Đừng gây sự." Động tác này, trong mắt Dương Truyền Chí và những người khác, đã chứng thực rằng Tô Trường Nghiệp có thể nhận được những lợi ích đó là nhờ mối quan hệ với Nhạc.

Nhạc chỉ cười, không nói gì.

Tô Trường Nghiệp lại nói: "Chư vị, không biết quý vị đang tìm Tô sao?" Dương Truyền Chí nói: "Thực ra, không phải, chỉ là để xin lỗi về những gì Nghiêm Phong đã làm trước đây." Dương Truyền Chí vừa nói xong, Dương lập tức đứng dậy nói: "Tô công tử, chuyện trước đây của tôi là sai rồi.

Tôi quá sợ hãi cái chết.

Mọi người đều đi ra ngoài cùng một thành phố.

Tôi đáng lẽ phải ra tay, nhưng tôi đã không làm.

Sau khi đại ca mắng tôi, tôi đã nhận ra lỗi lầm của mình.

Tôi xin lỗi Tô công tử, xin Tô công tử tha thứ cho tôi đã tìm tháp tinh trước mặt ngài." Sau khi Dương nói xong, Trương Lăng Tiên cũng lên tiếng.

Mặc dù trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng trên bề mặt đều tỏ ra đủ thành ý.

Tô Trường Nghiệp nhàn nhạt nói: "Các ngươi không làm gì sai, đừng nói là làm gì có lỗi với ta.

Ta không thể tha thứ hay tha thứ được." Dương Truyền Chí đột nhiên nghiêm túc nói: "Tô công tử, không nên gọi Tô.

Một đám người trưởng thành, nhưng tôi cho rằng phải xin lỗi ngài, và được ngài tha thứ." Trương Lăng Hạo cũng nói: "Đúng vậy, trên chuyện này tất cả đều đã phạm lỗi.

Mỗi người đều đã đi ra ngoài.

Mặc dù không phải một gia đình, nhưng đáng lẽ phải thân thiết hơn một gia đình, nhưng thực tế lại nhìn thấy gặp nguy hiểm, không ra tay.

Sai lầm thì phải xin lỗi, phải được tha thứ." Tô Trường Nghiệp nói, "Các ngươi cứ bỏ qua đi.

Chương 837

Dù sao, các ngươi thật sự không làm gì sai.

Nếu ta thực sự tha thứ, vậy ta sẽ tha thứ.

Được không?" Khi nói chuyện, trên mặt Tô Trường Nghiệp bình tĩnh, nhưng chính khuôn mặt bình tĩnh đó đã khiến gia tộc Dương và gia tộc Trương hoàn toàn mất hy vọng.

Lời nói và hành động của hắn dường như hoàn toàn khác biệt.

Hơi khó xử, bởi vì Nghiêm Phong không thể bị ép buộc.

Thực tế, ngay cả khi có thể dùng vũ lực ép buộc, dường như cũng không thể làm được.

Dù sao, có một Chu Lệnh Nhạc, ngay cả khi bắt đầu hành động, cũng không phải đối thủ.

Dương Truyền Chí nói: "Nhờ vào số lượng lớn của đại nhân Tô, được ngài tha thứ đương nhiên là tốt, nhưng tôi phải chịu hình phạt.

Tô chẳng phải vừa mới thành lập Thiên Đình sao?

Hãy để Dương làm thuộc hạ của ngài một năm.

Năm nay ngài có thể ra lệnh cho tôi làm bất cứ điều gì, để tôi hoàn thành chuộc tội.

Ngài thấy sao?" Bị ép phải chấp nhận.

Tô Trường Nghiệp nói: "Không cần thiết.

Nói thật, ta đã tha thứ rồi." Nghiêm Phong nói: "Không thể.

Mặc dù đã tha thứ, nhưng không chịu hình phạt, nên từ bây giờ họ sẽ là người của tôi, một năm sau có thể quay về gia đình." Tô Trường

Nghiệp nhíu mày: “Ta thật sự không cần, các ngươi về đi.” Trương nói, “Được rồi.

Bảo muốn, Tô.

Tôi đi trước.” Đội quân của hắn đều cử mỹ nữ đến, nhưng thứ này lại là đệ nhị cường giả, không chơi bời, chuyện như vậy Tô Trường Nghiệp sẽ đồng ý sao, nên sắc mặt hắn lập tức có chút khó coi.

Dương Truyền Chí và Trương nói xong, quay người bỏ đi.

Tỏ thiện ý, nhưng Tô Trường Nghiệp dường như không chấp nhận, đó không phải là một điều tốt!

Cuối cùng, Dương để Dương và Trương Lăng Tiên ở lại khách sạn mới, nhanh chóng sắp xếp chỗ ở.

Mặc dù Tô Dạ hiện tại thực lực đối với họ là vô năng vi lực, nếu thực sự muốn ra tay, chỉ có thể để Nhạc và Mạc Sơn đi, hoặc trực tiếp ban cho họ một nhiệm vụ.

Chỉ sau một lúc suy nghĩ, Tô Cửu không hành động nữa.

Rốt cuộc, xã hội pháp luật xuyên việt có ảnh hưởng lớn đến hắn.

Mặc dù hai người họ hiện tại đều đang làm những điều không tốt, nhưng giữa hắn và họ thực sự không có quá nhiều thù oán, nên tôi trực tiếp thả người ra, dường như có chút không hợp lý.

Người của gia tộc Dương và gia tộc Trương đều không biết suy nghĩ của Tô Trường Nghiệp, nhưng có một điều có thể khẳng định, việc tìm kiếm mối quan hệ từ Tô Trường Nghiệp dường như không thành công.

Bởi vì không nhận nhiệm vụ, nếu đã như vậy, nhưng trong đó có một Tôn Y Lan đã đột phá Thâm Hải Tĩnh, khiến hai người họ đứng

ngồi không yên.

Bạch Vô Thường cảm thấy đẹp trai, trong tai Giả Nguyên nghe như một thiếu niên lớp hai.

Vô số linh khí tràn vào kinh mạch của hắn.

Đồng thời, thiên môn mở ra và đóng lại tâm linh của hắn, dưới sự xung kích của linh khí, cơ thể hắn trở nên kiên cường hơn.

Không lâu sau đó.

Cuối cùng, Tô Trường Nghiệp biết mình đã tiến vào cảnh giới đại sư, chiến sĩ đại sư cũng tiến vào cảnh giới trong mơ.

Chín thế giới luyện tập bắt đầu từ võ thuật gia.

Mặc dù có thể chia thành chín phần, nhưng trên thực tế, sự phân chia này không rõ ràng.

Luyện từ một đến ba phần, bốn đến sáu phần và bảy đến chín phần.

Những điều này Tô Trường Nghiệp không tự mình luyện tập mà hoàn thành trực tiếp nhiệm vụ.

Sau khi luyện tủy, hắn trở thành một binh sĩ.

Tương tự, binh sĩ được chia thành chín cấp trọng lượng, từ một đến ba là hoán đổi máu, từ bốn đến sáu là hoán đổi kim huyết, kim cốt và kim tủy, từ bảy đến chín là hoán đổi kim thân.

Lần thứ nhất, hoàng kim thất, lần thứ hai bát, lần thứ ba cửu.

Người bình thường chỉ có thể rèn luyện ba lần, thiên tài và người cường tráng có thể vượt quá ba lần.

Thiên kiêu có thể rèn luyện chín lần, bốn lần.

Tô Trường Nghiệp là người đầu tiên trực tiếp từ chối tu luyện đại

sư võ học, nên trong cảnh giới võ học đã luyện chế bao nhiêu lần, lên đến chín lần!

Chương 838

Vì vậy, chỉ khi là một đại sư, mới có thể ngang hàng với đại sư ngũ bào thai, vì có thể cạnh tranh với vài đại sư ngũ bào thai ở Thu Dương Thị, tranh giành tháp tinh.

Vô số võ thuật gia cảm thấy việc đột phá tường thành để trở thành đại sư là một chướng ngại lớn, nhưng Tô Trường Nghiệp dễ dàng phá vỡ, cảm giác rõ ràng nhất khi trở thành đại sư là chạm vào đại dương tri thức, sau đó mở ra đại dương tri thức.

Đại dương tri thức càng lớn, tiềm năng càng lớn.

Tôi không biết Tô Trường Nghiệp bình thường nhận thức đại dương khi nào lớn đến mức nào, nhưng bến cảng Thiên Tinh có 500 mét vuông, Tô Trường Nghiệp bây giờ có tròn một vạn mét vuông, khi làm binh sĩ chín lần kiêu ngạo.

Đương nhiên, đại dương càng lớn, càng mạnh mẽ, nhưng cũng có nghĩa là càng khó đột phá giới hạn.

Bởi vì để trở thành Thần Hải, phải lấp đầy đại dương tri thức.

Đương nhiên, đại dương tràn đầy là nguồn gốc của tri thức.

Trường năng lượng đại sư có thể dẫn dắt linh khí đi vào đại dương tri thức, sau đó biến nó thành nguồn gốc của đại dương tri thức.

Khi nguồn gốc của hải tri thức lấp đầy hải tri thức, đó là đỉnh phong của đại sư, sau đó toàn bộ nguồn gốc của hải tri thức cũng theo đó di chuyển.

Khi đó, đó là dấu hiệu tiến vào Thần Hải!

Tô Trường Nghiệp dễ dàng đột phá tường thành.

Không phải báo cáo nhiệm vụ, thành công, nhưng thực sự phụ thuộc vào chất lượng nhiệm vụ!

Tuy nhiên, Mạc không hề hay biết về những chuyện này.

Hắn chỉ trừng mắt há hốc mồm nhìn Tô Trường Nghiệp, lẩm bẩm: "Xem ra phải giết hắn sớm, nếu không một thời gian nữa hắn có thể trở thành tâm phúc của ta." Mặc dù Tô Trường Nghiệp bây giờ chỉ là một người kiểm soát, nếu chỉ là một trạng thái không ổn định hơn người kiểm soát bình thường, thì đối với Mạc Thiện Hành, đó là một mối đe dọa mạnh mẽ.

Dù sao, Tô Trường Nghiệp tiến bộ quá nhanh.

Từ một chủ nhân sang một chủ nhân khác, dường như không có chướng ngại.

Thiên phú và tốc độ huấn luyện này không khiến hắn kinh ngạc, ngược lại còn mang lại cho hắn một cảm giác khủng hoảng.

Lúc này mặc dù kinh ngạc, nhưng hắn không biết rằng, lúc này ở Đế Đô lý lý càng thêm sợ hãi.

Bởi vì khi Tô Trường Nghiệp đột phá vô số chướng ngại trong đêm dài đằng đẵng để trở thành đại sư, hắn kinh hoàng phát hiện con đường vô địch của lãnh địa võ thuật đã biến mất, đó không phải là một điều tốt!

Cung Địch Âu biết Tôn cố gắng tống tiền, nhưng trong tình huống này, ngay cả khi biết sẽ bị người ta tống tiền, dường như cũng là một chuyện bất lực.

Cung Đức Bảo đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Vậy ngươi tính sao?" Tôn Minh nói: "Mạc Tiêu Bình không ở đây, bồi thường cho tôi năm vạn lượng bạc.

Không quá nhiều sao?" Những khán giả được mời ra khỏi khách

sạn để ăn dưa nghe yêu cầu của Tôn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ biết, 52.000 lượng bạc.

Không biết nền tảng của tứ đại gia tộc nặng đến mức nào, nhưng rõ ràng, nếu số bạc 52.000 lượng này được giao cho một người bình thường, thì đó sẽ là tài sản cả đời của họ, bởi vì hầu hết mọi người cả đời cũng không kiếm được nhiều bạc như vậy.

Cung Đức Bảo lạnh lùng nói: "Chỉ năm vạn lượng bạc thôi à.

Được thôi, ta đồng ý!" Nói xong, hắn dẫn người đi vào, nhìn Cung Địch Âu đi sau Tôn, trên mặt lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Bởi vì có thể khẳng định, lúc này trong khách sạn không có khách nào, còn về Mạc, hắn ở bên ngoài khách sạn.

Vì không ở trong khách sạn, bất kể Cung Đức Bảo nhìn thế nào, cũng không thể tìm thấy người.

Trương Chí Viễn ở bên cạnh nói: "Bạc thật sự dễ kiếm. 52.000 lượng bạc." Tôn Minh Tú đột nhiên cười: "Chí Viễn huynh có biết Mạc Tiêu Bình không ở trong tiệm của tôi không?" Hắn lạnh lùng nhìn Tôn, không trực tiếp đề cập đến chuyện này, mà trực tiếp chuyển chủ đề: "Nếu Tôn sư phụ thực sự, đối với ta thì không phải chuyện tốt!" Sắc mặt Tôn đột nhiên trở nên khó coi.

Tin tức Tôn leo lên đỉnh cao của 《Thân Báo》 mặc dù vừa mới lan truyền, nhưng thời gian không lâu, toàn bộ phương pháp không được mọi người biết đến.

Không, có lẽ toàn bộ giới cao tầng Diêm Dương Cung đều biết tin tức này, các bên cũng có những phản ứng nhất định.

Mặc dù bây giờ đang trong giai đoạn Tôn hỏi chuyện, có thể rõ ràng cảm nhận được, thái độ của gia tộc Tôn đối với Tôn đã có sự thay đổi lớn.

Nếu Tôn bình thường đạt được tiến bộ lớn như vậy, không cần nói nhiều, mọi người đều biết sẽ có những tin tốt như vậy, và cũng sẽ nhận được phần thưởng tốt.

Nhưng bây giờ toàn bộ gia tộc Tôn dường như đều đổ dồn ánh mắt về phía Tôn.

Nói chính xác hơn, nên là sự nắm giữ của Tôn đối với họ.

Dù sao, đỉnh phong của đại hải.

Ban cho một chút chú ý là chuyện bình thường.

Ngoài Tôn không rõ danh tính ra, thực ra trong Thâm Hải chắc chắn có những người có thực lực hùng hậu, nhưng những người có thực lực hùng hậu như vậy không liên quan đến tứ đại gia tộc, nên bất kỳ gia tộc nào trong tứ đại gia tộc cũng đều khao khát nhận được sự ưu ái của cường giả Thâm Hải.

Bởi vì chỉ có như vậy mới thực sự là chủ nhân của Diêm Dương Cung, còn về hiện tại, mọi người đều biết có những tồn tại không thể chọc giận.

Đáng tiếc, đối với bốn gia đình thì không dễ dàng.

Chương 839

Bất kể là tu dưỡng bản thân hay nghiệp vụ bên ngoài, khó khăn đều rất lớn, mỗi gia đình đều đã phải trả giá vì điều này, nhưng cuối cùng không thể giành được vị thế mạnh mẽ trong 《Thân Báo》.

Vì vậy lần này tin tức đó đã lan truyền đến toàn bộ gia tộc Tôn.

Đối với bốn gia đình của Diêm Dương Cung, đây là một tin tức chấn động.

Bởi vì nó có khả năng thay đổi cục diện của tứ đại gia tộc, và cũng có khả năng thay đổi cục diện của Diêm Dương Cung.

Tuy nhiên, những điều này đều là chuyện chưa đến.

Đương nhiên, đến lúc đó, địa vị của gia tộc Tôn trong Diêm Cung chắc chắn sẽ cao hơn, nhưng đối với Tôn và các đệ tử của gia tộc Tôn, đặc biệt là Tôn, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Vì sao Tôn lại chọn quay về khách sạn để hẹn hò với Dương?

Nguyên nhân lớn nhất là quay về khách sạn không có gì lớn, thường thì những người trẻ tuổi của tứ đại gia tộc sẽ không đến.

Ngay cả Trần Ngọc Giang và Chu Đại Hưng của gia tộc Trần cũng sẽ không vào khách sạn này.

Nhưng Tôn cũng không phải là người cuối cùng bại lộ, hắn trực tiếp bại lộ cho một tình địch, mặc dù không liên quan nhiều đến Tôn.

Nhưng Tôn vẫn cực kỳ lo lắng, bởi vì Tôn có thể sẽ gặp khó khăn vì chuyện này.

Nếu việc Tôn sư phụ đứng sau Thâm Hải được chứng thực, thì sự ngượng ngùng của Tôn không thể xem nhẹ.

Mặc dù trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng Tôn trước mặt lại không hề biểu hiện ra.

Ngược lại, hắn lạnh lùng cười: "Vì sao không phải là chuyện tốt?

Không chỉ gia đình cháu Tôn của tôi.

Gia tộc Trương được sự giúp đỡ của tráng sĩ Thâm Hải, nếu huynh đệ sư phụ thực sự là tráng sĩ Thâm Hải, tôi tin Chí Viễn huynh đệ cũng biết điều đó tốt cho gia tộc Tôn của tôi đến mức nào." Trương không biết câu trả lời của Tôn sẽ như thế nào.

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, Trương nói: "Đúng là chuyện tốt cho cháu của Tôn, nhưng đáng tiếc, đối với một số người thì không phải chuyện tốt." Tôn gật đầu, nói, "Đúng vậy, đối với một số người tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Ngay cả vị hôn thê của mình bị mang đi, cũng không dám phản kháng.

Đương nhiên không phải chuyện tốt." Gân xanh trên trán Trương Chí Viễn đột nhiên nổi lên.

Nếu hắn cho rằng mình căn bản không phải đối thủ của Tôn, hắn chắc chắn sẽ ra tay ngay lập tức, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn mở to mắt, nhìn vị hòa thượng đó: "Dám nói lại lần nữa không?" Tôn khinh thường nhìn hắn: "Chẳng lẽ ngươi không hiểu lời ta nói sao?

Nói lại lần nữa, ngươi thật sự muốn nghe sao?" Trương Chí Viễn cố gắng hết sức kiềm chế cơn giận vào trong lòng.

Sau một lúc lâu, hắn nói: "Được, được.

Tôi quyết định làm rõ lý do vì sao Tôn phủ có cao nhân.

Nếu ngài cảm thấy hứng thú, tôi xin mời ngài một ly.

Đương nhiên, nếu ngài thật sự không hứng thú, vậy xin hãy quên

lời tôi nói.” Nói xong không thèm để ý đến Tôn nữa, mặc dù Tôn bề ngoài bình tĩnh, nhưng càng tỏ ra bình tĩnh, càng có thể đại diện cho sự cuồng phong sóng dữ trong lòng lúc này.

Cung Đức Bảo trong khách sạn lúc này cũng không có tâm trạng tốt.

Có thể nói, cực kỳ tức giận.

Hắn lục soát mọi căn phòng, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào, nhưng ngay cả như vậy, sau khi lục soát toàn bộ khách sạn, hắn vẫn không tìm thấy Mạc.

Mặc dù tìm thấy quần áo của Mạc, nhưng vấn đề hiện tại là, điều hắn muốn không chỉ là một bộ quần áo, mà còn không thể chứng minh Mạc đã từng ở trong khách sạn này.

Điều hắn muốn là tìm Mạc Tiêu Bình.

“Chủ nhân không tìm thấy.” “Chủ nhân, tôi không thấy ai cả.” “Chủ nhân, tôi cũng không tìm thấy.

Hắn không nên ở trong khách sạn.” Hết tin xấu này đến tin xấu khác truyền vào tai Cung Địch.

Từ sự bình tĩnh ban đầu đến cuối cùng, hắn không nhịn được nữa: “Cung, không ở trong khách sạn sao?” Nghe lời Cung Đức Bảo, Cung Sơn Hạo bước ra, nhíu mày: “Theo manh mối điều tra, Mạc Tiêu Bình quả thực ẩn náu trong khách sạn này.

Bộ quần áo đó là một bằng chứng tốt.” Cung Địch Âu nói, “Bằng chứng có ích gì?

Tôi hỏi bây giờ hắn ở đâu?” Cung nói: “Cái này tôi thật sự không biết.

Dường như hắn đã đi rồi.

Có lẽ có thể hỏi người của Trương Chí Viễn." Sớm biết, Trương Chí Viễn vì muốn giết Tô Trường Nghiệp, nên luôn phái người theo dõi.

Mặc dù mục tiêu chính là Tô Trường Nghiệp, nhưng nếu thực sự nhìn thấy Mạc rời đi, sẽ có một ấn tượng nhất định chứ?

Cung Địch Âu cuối cùng cũng rời khách sạn sau khi tìm kiếm thất bại.

Tôn Minh Tú nghe xong, lập tức vui mừng khôn xiết, nói: "Địch huynh lại không thấy người, vậy năm vạn lượng bạc khi nào thì gửi?" Cung Đức Bảo lạnh lùng nói: "Yên tâm, sẽ không thiếu một lượng bạc nào." Tôn đột nhiên cười: "Vậy tốt, vậy tốt, tôi biết năm vạn lượng bạc đó đối với gia tộc Cung không là gì, thật vinh dự khi được huynh đệ hào phóng!" Cung Đế Nghiêu lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh Trương Chí Viễn, hỏi nhỏ: "Chí Viễn huynh, không biết người của huynh có nhìn thấy Mạc Tiêu Bình từ khách sạn đi ra không?" Mặc dù Trương Chí Viễn lúc này đang xem kịch, nhưng thực tế lại vô cùng chán nản.

Nếu có thể, hắn sẽ giết tất cả những người này.

Chương 840

Mặc dù hắn quỳ trước mặt Tô Trường Nghiệp xin lỗi, nhưng nếu chỉ có một mình Tô Trường Nghiệp, hắn có thể quỳ xuống sao?

Vì vậy, những kẻ này mới thực sự khiến hắn quỳ xuống.

Đều là kẻ thù.

Nhưng hắn cũng biết giết những kẻ này là không thể.

Dù sao, họ không chỉ có bối cảnh và thực lực không chênh lệch nhiều, mà thực lực cũng không chênh lệch nhiều.

Trong tình huống này, hắn không thể giết bất kỳ ai.

Ngay cả báo thù cũng không phải là chuyện đơn giản!

Mặc dù tôi thật sự muốn giết Cung Đức Áo và những người khác, nhưng điều đó định trước là không thể.

Giết không thể, nhưng cần phải thể hiện một chút thể diện.

Trương Chí Viễn lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi không quen Mạc Tiêu Bình.

Vì sao ngươi lại không thể kiếm tiền?" Vừa nãy không phải đã đưa cho gia tộc Tôn năm vạn lượng bạc sao?

Không muốn trở thành 102.000 kim tệ sao?

Gia tộc Cung không thua.

Mạc.

Mặc dù mọi người không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng sau khi nghe lời Mạc nói, mọi người đều đoán ra sự thật.

Nhưng bây giờ Trương Chí Viễn thậm chí còn hỏi như vậy, điều

đó có nghĩa là!

Chủ nhân đăng nhập vào sòng bạc là một chuyện.

Còn về Mạc Tiêu Bình là một ông hoàng cờ bạc, tôi tin không có nhiều người tin chuyện này.

Trong lòng mọi người, sự thật là Mạc đã thắng tiền, thắng quá nhiều.

Dù sao, tổng cộng 102.000 kim tệ, khiến ngay cả gia tộc Cung Giáp, một trong tứ đại gia tộc của Diêm Dương Cung, cũng không thể chấp nhận.

Nam Cung Đức Ngạo nói: "Mặc dù tôi cảm thấy khó xử, nhưng tôi chỉ có thể đắc tội Tiêu Bình để bắt Mạc." Huyền Viên Minh Tú khẽ nhếch miệng cười: "Không phạm pháp.

Mặc dù đã trả chi phí di tản khách hàng, nhưng cũng khiến tôi mất đi danh tiếng.

Đương nhiên, nếu có thể tìm thấy Mạc Tiêu Bình ở trong đó, thì cũng không sao.

Bây giờ tôi hỏi, nếu vào trong mà không tìm thấy Mạc Tiêu Bình, vậy phải làm sao?" Lúc đó, hắn không chú ý đến Triệu Hi, mà trực tiếp nhảy lên người Tô Trường Nghiệp, nói: "Ca ca, kiên trì lên, em nhất định sẽ cứu anh!" Niềm vui của Nhạc thật đơn giản, bởi vì phần thưởng là hồi sinh.

Đã hồi sinh, đương nhiên có chức năng hồi sinh.

Nhạc không biết làm như vậy có thể cứu Tô Trường Nghiệp không, nhưng dù thế nào cũng có cơ hội!

Nếu có cơ hội, làm sao có thể từ bỏ?

Còn về Triệu Hi lúc này, căn bản không đặt trong lòng.

Dù sao, một kẻ địch làm sao có thể sánh với người mình yêu thương chứ?

Triệu Hi tưởng hắn đã chết rồi.

Dù sao, thấy quyết tâm giết của Nhạc, nhưng bây giờ hắn chỉ là một cao thủ, nên việc Nhạc giết dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng hắn không cho rằng sẽ thu hồi pháp thuật như vậy vào thời điểm quan trọng.

Khi nghe Chu Lệnh lẩm bẩm.

Phải biết rằng Hiên Viên Trường Nghiệp trước mắt chỉ là một Đại Tông Sư, một Đại Tông Sư đối với Võ Giả mà nói, hoàn toàn có thể dễ dàng bóp chết.

Nhưng hiện tại, ngã lại bị hắn tùy ý xử lý.

Hùng Dục lúc này mới phát hiện có gì đó không đúng.

Trước đó, sức mạnh lý trí vẫn bùng nổ bên ngoài chiến trường.

Nhưng hiện tại ở nơi này, ngọn lửa căn bản không nhìn thấy đâu, nhưng mỗi bước đi đều mang theo cơn đau rát đáng sợ.

Cho dù bất động, ngọn lửa cũng sẽ luôn thiêu đốt.

Trong lòng Hùng Dục có thể tin rằng mình đang ở trong huyễn cảnh, nhưng vấn đề là, tuy biết rõ là huyễn cảnh, cảm giác bị thiêu đốt lại chẳng giả chút nào.

Hiên Viên Trường Nghiệp thản nhiên nhìn hắn, nói: “Đương nhiên là ta.

Chương 841

Muốn không đau đớn sao?

Vậy thì đem tất cả những gì ngươi biết nói cho ta nghe." Hùng Dục cười gằn: "Mặc kệ ngươi làm gì, ta đều sẽ chết, không ai có thể cứu được!" Nói xong, tên này muốn tự sát, khiến Hiên Viên Trường Nghiệp ngẩn người.

Phải biết rằng đang ở trong mộng, phương pháp thoát khỏi giấc mơ đơn giản nhất chính là tự sát, tên này cư nhiên lại tìm được lối ra của giấc mơ?

Người không biết mới là kẻ đáng sợ nhất.

Rời khỏi giấc mơ phương pháp rất đơn giản, chỉ cần tự sát là có thể thoát ra, nhưng sau khi tiến vào mộng, đại đa số người đều không nhận ra đó là mơ, chỉ biết chìm đắm trong mộng cảnh.

Hơn nữa, nếu ở trong mộng cảnh, không ai dám tự sát.

Dù sao, mộng cảnh tuy là hư giả, nhưng cảm giác lại chân thực.

Lỡ như, nếu ở trong mộng cảnh tự sát mà chết thật thì sao?

Kỳ thực đây là sự khác biệt lớn nhất giữa mộng của Hiên Viên Trường Nghiệp và huyễn cảnh thông thường.

Hùng Dục có thể không biết tự sát kỳ thực là lối thoát, nhưng dù hắn biết cũng vô dụng, bởi vì trong giấc mơ này, Hiên Viên Trường Nghiệp là chủ nhân.

Cái chết cũng không thể hoàn thành trước khi Hiên Viên Trường Nghiệp đồng ý.

Cho dù hắn thực sự biết chuyện tự sát cũng có thể rời đi, nhưng

đây tuyệt đối không phải giấc mơ chân chính, cho nên chỉ có một biện pháp thoát ra, đó là để Hiên Viên Trường Nghiệp tống hắn ra ngoài.

Trong nháy mắt, Hùng Dục kinh khủng phát hiện, hắn chỉ có thể nói chuyện, nhưng ngoại trừ nói chuyện thì cái gì cũng làm không được, thậm chí lúc này muốn chết cũng không xong!

Hùng Dục đột nhiên cười: "Vì sao không dám để ta chết?

Nếu không dám để ta chết, vậy thả ta đi.

Có lẽ ta sẽ nói tốt trước mặt Thượng Đế.

Đến lúc đó, có lẽ ngươi có thể tránh được cái chết." Hiên Viên Trường Nghiệp thản nhiên lắc đầu, nói: "Thật có lòng tin.

Ta chỉ nói cho ngươi biết, ngươi không thể chết, cho dù không có sự đồng ý của ta!" Sau đó, ngọn lửa lập tức biến mất, nhưng khi ngọn lửa biến mất, Hùng Dục kinh khủng phát hiện mình đang ở giữa hai cái cối xay đá khổng lồ.

Hiên Viên Trường Nghiệp nói: "Thử cái này xem, đừng lo lắng sẽ chết, bởi vì ta không cho ngươi chết, thì ngươi muốn chết cũng không được!" Hai cái cối xay khổng lồ dường như không có khe hở, sau đó Hùng Dục bị cuốn vào từ chân.

Áp lực cường đại khiến Hùng Dục cảm giác đôi chân mình bị nghiền thành phấn vụn, đau đớn tâm can khiến Hùng Dục trong nháy mắt phát ra tiếng kêu thảm thiết nhất.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, từ chân bắt đầu, cho đến khi chỉ còn lại một cái đầu thì mới kết thúc.

Lúc này chết đi mới là có đạo lý.

Nhưng vấn đề là, Hùng Dục lúc này cũng không có chết, thậm chí tinh thần càng thêm tỉnh táo, chỉ là cảm giác đối với đau đớn càng

thêm mẫn cảm.

Hiên Viên Trường Nghiệp chậm rãi nói: "Thế nào, hiện tại có thể phục tùng chưa?" Trong mắt Hùng Dục tràn đầy sợ hãi, nhưng vẫn cứng miệng: "Ha ha ha, chỉ có thế này thôi sao?

Đến đây, để ta xem ngươi còn có thể làm gì ta." Hiên Viên Trường Nghiệp lạnh lùng: "Đã như vậy, tiếp tục, để ta xem xương cốt ngươi cứng đến mức nào." Hùng Dục vẫn luôn cho rằng mình là một ngạnh hán.

Tuy rằng mất đi đệ đệ, nhưng hắn vẫn là một kẻ cứng đầu, đặc biệt trung thành với Trịnh Thiên Lan.

Trịnh Thiên Lan cho rằng vô luận gặp phải cực hình gì, hắn đều sẽ không phản bội đối phương.

Nhưng những gì xảy ra trong mộng đã làm cho hắn biết mình sai rồi.

Cái gọi là trung thành chỉ là do cực hình của đối phương chưa đủ đô mà thôi.

Hiên Viên Trường Nghiệp ở trên người Hùng Dục sử dụng các loại cực hình, một chút cũng không nương tay.

Trên thực tế, thông thường nếu gặp phải nhiều trừng phạt như vậy thì đã sớm chết rồi.

Dù sao, những trừng phạt này tuyệt đối trí mạng.

Ví dụ như lúc bắt đầu, cối xay trực tiếp đem đối phương nghiền thành cặn bã, chỉ còn lại một cái đầu.

Tình huống này đương nhiên là trí mạng.

Nhưng đây là một giấc mơ, Hiên Viên Trường Nghiệp không cho hắn chết, nên hắn đương nhiên không thể chết.

Vì vậy hai ngày sau, hai ngày trong mộng, Hùng Dục không thể chịu đựng nổi nữa.

"Xin ngươi," hắn van nài, "Đừng làm nữa, chỉ cần ta biết, ta nhất định sẽ nói." Nghe thanh âm Hùng Dục thều thào như sắp đứt hơi.

Thông thường, hắn tuyệt đối không phải là một người dễ dàng đầu hàng, nhưng xác thực đã chịu vô số cực hình tra tấn.

Nếu không phải ở trong mộng, hắn đã chết hàng ngàn lần rồi.

Hiên Viên Trường Nghiệp thản nhiên nói: "Không, đều không cần." Lúc Hùng Dục thừa nhận không kiên trì nổi nữa, hắn định đem chuyện mình biết nói cho Hiên Viên Trường Nghiệp để được giải thoát.

Nhưng không ngờ kết quả lại như vậy.

Chương 842

Hiên Viên Trường Nghiệp không muốn nghe, điều này tạo thành đả kích cực lớn cho Hùng Dục.

Hắn vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hiên Viên Trường Nghiệp.

“Ngươi... không nghe sao?

Ý gì?

Ngươi là ma quỷ sao?” Từ lúc tiến vào bí cảnh, Hiên Viên Trường Nghiệp đã biểu hiện muốn biết một số chuyện từ miệng Hùng Dục, Hùng Dục cũng hiểu điều đó.

Hắn bắt đầu cảm giác Hiên Viên Trường Nghiệp không có dũng khí đắc tội mình.

Dù sao, phía sau hắn là Thiết Cô Hiên Viên Triếp chủ nhân Trịnh Thiên Lan, cường giả Thượng Đế Chi Môn.

Hiên Viên Trường Nghiệp chỉ là một lãnh chúa nhỏ.

Cho nên Hùng Dục thật sự không để hắn trong lòng.

Dù sao bối cảnh của mình mạnh hơn hắn nhiều.

Thượng Đế Đại Môn, cho dù chỉ là một mảng lãnh thổ, cũng không phải kẻ hắn có thể đối phó.

Nhưng hiện tại Hùng Dục ý thức được, mình dường như không đủ thông minh, không chỉ sai rồi, thậm chí vì thế mà phải trả cái giá cực đắt.

Bi thảm hơn là, khi Hiên Viên Trường Nghiệp ý thức được hắn không đủ thông minh, muốn nói ra hết thảy hiểu biết thì đối phương lại nói: Xin lỗi, không nghe.

Hùng Dục hỏi: “Không nghe là ý gì?

Nếu đã không nghe, vì sao còn muốn bắt ta?” Hiên Viên Trường Nghiệp đáp: “Không có gì, tra tấn ngươi, bởi vì ta biết những gì ta cần biết rồi, đơn giản vậy thôi.” Hiên Viên Trường Nghiệp nói thẳng ra, đối với Hùng Dục đả kích càng lớn.

Ý gì?

Chỉ là muốn tra tấn người sao, có thể tra tấn như vậy sao?

Tuy rằng chỉ là ở trong huyễn cảnh, nhưng vấn đề là trong huyễn cảnh trải nghiệm cũng là chân thực, cho nên Hùng Dục thực tế thượng có thể tiếp nhận cực hình giống như ở bên ngoài, chỉ là không bị thương tổn thực sự về thể xác.

Hùng Dục không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, nhưng vấn đề là Hiên Viên Trường Nghiệp hiện tại muốn làm gì.

Hùng Dục lần này thật sự sợ hãi: “Có rất nhiều người đáng sợ, nhưng nếu bọn họ đều có mục đích, sự tình sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, bởi vì bọn họ làm hết thảy đều chỉ vì thực hiện mục tiêu.

Nhưng Hiên Viên Trường Nghiệp hiện tại một chút mục tiêu cũng không có, không nghi ngờ gì là tồn tại đáng sợ nhất.” Hắn kinh khủng nhìn Hiên Viên Trường Nghiệp: “Ngươi muốn làm gì?” Hùng Dục lúc này không biết Hiên Viên Trường Nghiệp rốt cuộc muốn gì, cho nên chỉ có thể sợ hãi.

Dù sao, kẻ chỉ thích tra tấn người khác mà không có yêu cầu gì, không nghi ngờ gì là đáng sợ nhất.

Trên thực tế, hắn không biết là, Hiên Viên Trường Nghiệp trước đó yêu cầu rất đơn giản, muốn biết một số chuyện, ví dụ như ai phái hắn đến, đối phương thực lực thế nào, vân vân.

Nhưng hiện tại tuyệt đối không cần Hùng Dục nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Hiên Viên Trường Nghiệp đã biết những chuyện cần biết.

Hiên Viên Trường Nghiệp thông qua giấc mơ đã đọc được ký ức.

Nếu đã biết, còn cần thông qua phương thức trừng phạt để đối phương nói ra sao?

Chỉ cần bị hắn kéo vào trong mộng, liệu có ai có thể bảo thủ bí mật sao?

Ít nhất có một điểm khẳng định, đó là, trước mắt những người bị mang vào chưa có một ai có thể bảo đảm ký ức không bị đọc lấy.

Hiên Viên Trường Nghiệp thản nhiên nói: "Yên tâm đi, ta sẽ thả ngươi ra, coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Đều chưa phát sinh?

Có khả năng sao?

Hùng Dục không biết ở trong cái huyễn cảnh này ngây người bao lâu, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hắn vĩnh viễn sẽ không quên những chuyện phát sinh trên người mình trong huyễn cảnh này.

Nhưng hiện tại Hiên Viên Trường Nghiệp lại muốn hắn giả vờ như chưa có gì phát sinh.

Có khả năng sao?

Tuy rằng biết tuyệt đối không có khả năng, nhưng Hùng Dục lúc này khẳng định không thể phản bác, bởi vì hiện tại hắn biết một điểm, đắc tội Hiên Viên Trường Nghiệp là đi tìm chết.

Hùng Dục không biết lúc này mình đã ngộ ra, đương nhiên cũng không dám nói gì.

Nếu Hiên Viên Trường Nghiệp nói đều chưa phát sinh, vậy thì là chưa phát sinh.

Tại trong mộng ngây người vài ngày, nhưng ở trong hiện thực, chỉ

bất quá một phút đồng hồ.

Khi Hùng Dục tỉnh lại, nhìn thấy Tô Trường Nghiệp (alias của Hiên Viên Trường Nghiệp lúc này), không biết vì sao trong lòng luôn có một loại sợ hãi.

Hắn xoay người trở về phi hành bảo lũy.

Chương 843

Hiên Viên Trường Nghiệp không để ý đến Hùng Dục định làm gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó là cảm giác lúc này sẽ xuất hiện phiền toái.

Bởi vì hắn biết người phái Hùng Dục đến là ai, Thiết Cô Hiên Viên Triếp chủ nhân, được xưng là Hoàng đế xuyên việt giới và Chủ nhân Cửu Giới.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi.

Dù sao, Hiên Viên Trường Nghiệp hiện tại không ngán một cái nho nhỏ Hiên Viên Triếp, ngay cả Thánh Địa hắn cũng không sợ.

Nhưng vấn đề chân chính ở chỗ, Thánh Địa và những kẻ hắn từng tao ngộ chỉ là mấy cái Thần Hải Cảnh, hiện tại hắn có thể thông qua giấc mơ trực tiếp kéo tất cả Thần Hải Cảnh vào, sau đó tẩy não đối phương.

Hiện tại Trịnh Thiên Lan lại không giống vậy, bởi vì người ta là cường giả Thần Môn, không chỉ như thế, bên ngoài phi hành yếu tắc cũng không biết có bao nhiêu Thần Kiều Cảnh đang ở đó.

Đối với Hiên Viên Trường Nghiệp không nghi ngờ là một chuyện phiền toái, tuy rằng hiện tại hắn có điểm nhiệm vụ, có thể hướng Hệ thống hạ đạt nhiệm vụ.

Sau đó, tại đem nhiệm vụ phân bố cho mấy cái Thần Kiều Cảnh và đem điểm nhiệm vụ đề thăng lên hàng ức, mới có thể phát bố nhiệm vụ cấp Thần Môn.

Tuy học được kỹ năng tốt, nhưng Hiên Viên Trường Nghiệp cảm giác có chút phiền toái, không biết cường giả Thần Triếp có thủ đoạn

gì.

Cho nên nếu thật sự lúc này đi ra ngoài gặp Trịnh Thiên Lan, đối với hắn tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Cho nên sau khi hiểu rõ ký ức của Hùng Dục, Hiên Viên Trường Nghiệp quyết định, tạm thời sẽ không cùng Trịnh Thiên Lan gặp mặt!

Hiện tại hắn có vạn cái điểm nhiệm vụ.

Mua một cái đạo cụ có thể phá hủy thông đạo cần hàng ức điểm nhiệm vụ, sau đó mua một cái phần thưởng cứu mạng cũng cần mấy chục triệu thậm chí hàng ức điểm.

Nếu đổi thành một thời gian khác, có thể sẽ khó khăn, nhưng hiện tại bất đồng, bởi vì có hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ cấp Đại Tông Sư, mỗi người đều có thể cày điểm nhiệm vụ cho hắn.

Ở bên kia, Hùng Dục trở về phi hành bảo lũy.

Trịnh Thiên Lan thấy hắn cô thân một người, đột nhiên tức giận nói: "Hiên Viên Trường Nghiệp đâu?

Vì sao ngươi về một mình?" Trịnh Thiên Lan tức giận là bình thường, bởi vì hắn phái Hùng Dục đi gọi Hiên Viên Trường Nghiệp.

Hiện tại toàn bộ Viêm Bi Xử đều là các chiến sĩ còn sống, những chiến sĩ này đều là Thần Hải Cảnh, trong đó có người cũng là Thần Phong Cảnh.

Thực tế, loại sức mạnh này không phải nhỏ, thật sự so với Thiết Cô Hiên Viên Triếp còn muốn mạnh hơn.

Cho nên trong lòng Trịnh Thiên Lan, yêu cầu Hùng Dục đi gọi Hiên Viên Trường Nghiệp, không có lý do thất bại, Hiên Viên Trường Nghiệp tuyệt đối sẽ đi theo.

Vậy mà, chưa từng thấy Hùng Dục hiện tại lại có thể độc tự trở

về.

Lúc này, hắn hoài nghi năng lực của Hùng Dục.

Hùng Dục vội nói: "Bẩm chủ thượng, Hiên Viên Trường Nghiệp hiện tại không thể rời đi.

Lúc này giết chết kẻ địch quan trọng hơn.

Khi thông đạo bị phá hoại, hắn tự nhiên sẽ đến." Hùng Dục ở trong bí cảnh chịu những trừng phạt kia hắn đều 'quên' rồi (do bị tẩy não/chỉnh sửa ký ức), nhưng hắn rõ ràng nhớ kỹ, Hiên Viên Trường Nghiệp là một người tốt, nhất định không thể để Trịnh Thiên Lan đắc tội.

Dù sao, người này không chỉ là chủ nhân Hiên Viên Triếp, thậm chí là một người có quyền thế trong Thượng Đế Hiên Viên Triếp.

Cho nên hắn chỉ có thể nói tốt, để cho Hiên Viên Trường Nghiệp ở trong lòng Trịnh Thiên Lan có ấn tượng tốt.

Trên thực tế, nếu gặp vấn đề như vậy, hắn sẽ không vì một kẻ khác mà lừa gạt Trịnh Thiên Lan, cho dù là thân thích cũng vậy.

Nhưng trong mộng, ký ức của hắn đã bị thay đổi.

Từ sâu trong thâm tâm, hắn cho rằng Hiên Viên Trường Nghiệp là một người cần phải được bảo hộ, hắn tận lực lớn nhất nỗ lực bảo hộ, nhưng cũng không phản bội Trịnh Thiên Lan. *** *(Chuyển cảnh: Nghiêm Phong cải trang thành Tô Trường Nghiệp đối đầu với Thái Khuê Tinh)* Thái Khuê Tinh chấn kinh: "Sao có thể?

Ngươi làm thế nào?" Nghiêm Phong không trách Thái Khuê Tinh lúc này lại chấn kinh như thế, bởi vì thực sự đáng sợ.

Phải biết rằng, khi gió lớn thổi, mưa to như trút nước, Bá Vương Thương trong tay Thái Khuê Tinh trong nháy mắt biến thành vô số

cây.

Biến thành vô số cũng không phải ảo ảnh, mà là trong khoảnh khắc đó Bá Vương Thương thật sự biến thành vô số thực thể tồn tại.

Theo đạo lý, Tô Trường Nghiệp (Nghiêm Phong) không có khả năng đem Bá Vương Thương bắt được trong tay.

Dù sao, có thể bắt một cái, nhưng trong nháy mắt, không có khả năng đem tất cả bắt trong tay.

Khoa học không giải thích được sự tình phát sinh như vậy.

Khó chấp nhận độ khó đó, nhưng sự thật vô pháp thay đổi.

Tô Trường Nghiệp cười lạnh nói: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi biết còn không nhiều đâu." Thái Khuê Tinh có chút tâm phiền ý loạn!

Bởi vì hắn khẳng định đối phương làm không được, nhưng hiện tại lại làm được.

Do kết quả vượt ra khỏi dự kiến, tức là đã xảy ra một số việc hắn không biết.

Chương 844

Sự thật là, đại đa số người đều giống nhau.

Khi sự tình nằm trong tầm kiểm soát, hắn có thể bình tĩnh, nhưng nếu sự tình vượt ra khỏi khống chế, hoặc là vượt ra khỏi nhận thức, giữ vững bình tĩnh khẳng định không có khả năng!

Thái Khuê Tinh rống to: "Cường tráng sao?

Tiếp tục, để ta xem ngươi có bao nhiêu mạnh!" Tuy rằng cử động của Tô Trường Nghiệp làm cho Thái Khuê Tinh không hiểu, nhưng hắn cũng không có khả năng cứ thế buông tha.

Hắn lại ra đòn lần nữa.

Cây Bá Vương Thương bị Tô Trường Nghiệp bắt trong tay lúc nãy trong nháy mắt biến mất, sau đó bị sát khí trong nháy mắt ngưng thành một đường thẳng tắp.

Thái Khuê Tinh sử dụng chiêu thức đơn giản.

Nhưng động tác đơn giản tịnh không có nghĩa là dễ dàng xử lý.

Sự thật là, khi đạt tới cảnh giới này, động tác càng đơn giản, càng năng phát huy ra sức mạnh bất ngờ.

Ví dụ như lúc này, Thái Khuê Tinh đâm tới, tuy rằng nhìn như bình thường, dường như không có gì đặc biệt.

Ngay cả là cách dùng thương cơ bản nhất, cũng là kẻ mới học cũng biết, nhưng vấn đề là, lúc này Thái Khuê Tinh sử dụng thì khẳng định sẽ có chỗ bất đồng.

Đầu tiên, cây Bá Vương Thương trong tay hắn là bảo vật từ Đệ Nhị Thế Giới.

Đương nhiên, sức mạnh và tốc độ đạt tới trình độ đáng sợ.

Quan trọng hơn, một đao này đâm ra đại biểu cho vô số biến hóa.

Nhưng rất nhanh lại xảy ra chuyện làm cho Thái Khuê Tinh giật mình, bởi vì Tô Trường Nghiệp tránh được, trực tiếp tránh thoát.

Nếu chỉ đơn giản tránh né thì cũng nằm trong dự liệu.

Nhưng lúc này, sau khi Tô Trường Nghiệp tránh được, hắn trực tiếp xuất hiện ở sau lưng Thái Khuê Tinh.

Điều này đại biểu cho tốc độ của Tô Trường Nghiệp siêu việt thị giác bắt dính.

Loại hiện tượng này trong chiến đấu là một chuyện đáng sợ, bởi vì ý nghĩa là ngươi có khả năng nhìn không thấy đối phương di chuyển như thế nào.

Trong nháy mắt, Thái Khuê Tinh thay đổi chiến thuật, Bá Vương Thương trong tay mãnh liệt quét ra sau.

Tuy rằng tựa hồ đang lưu động, nhưng hết thảy dường như đều tự nhiên.

Nhưng sự thật là, lúc này Thái Khuê Tinh đã rối loạn, bởi vì biểu hiện của Tô Trường Nghiệp vượt ra khỏi dự kiến.

Lúc này, Thái Khuê Tinh nghe được thanh âm của Tô Trường Nghiệp: "Ta tưởng rằng ngươi sẽ mạnh hơn chứ.

Xem ra ta thật sự nhìn nhầm rồi!" Thái Khuê Tinh cảm thấy không hiểu.

Sự thật là, khi Tô Trường Nghiệp bắt được thương của hắn, hắn đã có cảm giác này.

Khi đó, hắn tưởng biểu hiện của Tô Trường Nghiệp vượt qua phản ứng, chỉ hơi chút không hiểu, nhưng hiện tại biết tình huống

hoàn toàn không giống nhau.

Loại không hiểu này rốt cuộc là gì?

Hắn cùng người này (Tô Trường Nghiệp thật) không phải gặp một hai lần.

Khi không cầm Bá Vương Thương, chênh lệch giữa hai người căn bản không lớn.

Có khi hắn có thể gây áp lực cho đối phương, nhưng cũng có khả năng đối phương gây áp lực lại.

Nhưng bất kể kết quả thế nào, trong lòng Thái Khuê Tinh chưa từng có loại cảm giác không hiểu này.

Cho nên hắn nghi ngờ người trước mặt có phải Tô Trường Nghiệp hay không.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, Thái Khuê Tinh đột nhiên giật mình, biến thành người khác sao?

Có lẽ người trước mặt căn bản không phải là Tô Trường Nghiệp, cho nên đối diện mới là một cường giả Thượng Đế Kiều.

Thái Khuê Tinh không biết vì sao trong nháy mắt có ý nghĩ như vậy, nhưng khi ý nghĩ này xuất hiện, sự tình trở nên mất kiểm soát, người kia lại trở nên thần bí!

Lúc này Tô Trường Nghiệp (Nghiêm Phong) công kích, vũ khí trong tay hắn thuộc về loại chủy thủ.

Nhìn vũ khí quen thuộc, nhưng động tác không quen thuộc, Thái Khuê Tinh lại trở nên có chút khốn hoặc.

Tình huống như thế nào?

Hắn biết, người dùng kiếm có nhiều, nhưng người dùng chủy thủ như Tô Trường Nghiệp không nhiều lắm.

Dù sao, chủy thủ trong tay Tô Trường Nghiệp là một loại độc đáo, ngắn hơn kiếm thường, dài hơn chủy thủ thường.

Thái Khuê Tinh tâm trí mê thất một hồi, nhưng khi bị chủy thủ làm bị thương, lập tức ý thức sự tình không đúng.

Chương 845

Thái Khuê Tinh trong lòng càng ngày càng không hiểu, đột nhiên rống to: “Ngươi là ai?

Ngươi tuyệt đối không phải hắn!” Tô Trường Nghiệp thản nhiên cười cười: “Ngươi nhận ra rồi à.

Xem ra ta thật sự diễn không giống.

Ta làm sai rồi, thật không phải chuyện tốt!” Thấy Tô Trường Nghiệp thừa nhận, Thái Khuê Tinh thở dài một hơi, bởi vì Tô Trường Nghiệp lúc này đình chỉ công kích, cho hắn một cơ hội thở dốc. *(Sau đó, Nghiêm Phong cải trang thành Thái Khuê Tinh để lừa Thái Bạch Lan)* Tô Trường Nghiệp (lúc này đang đóng giả Thái Khuê Tinh) ức chế kinh ngạc, nói với Thái Bạch Lan: “Thúc thúc, ta vừa rồi nhìn thấy hắn, nhưng ta không biết hắn dùng cách gì, trong nháy mắt biến mất rồi!” Khi nói chuyện, trên mặt hắn đầy vẻ áo não.

Thái Bạch Lan nhìn cây Bá Vương Thương trong tay “Thái Khuê Tinh”, không chút nghi ngờ nhìn hắn.

Sau đó Thái Bạch Lan an ủi nói: “Không sao, người tìm Tô Trường Nghiệp không nhiều, nhưng người có thể đụng phải hắn cũng không nhiều, cho nên không cần buồn!” Tô Trường Nghiệp giả vờ ủ rũ: “Thúc thúc, ta biết, nhưng đáng tiếc lại để hắn chạy thoát!” Thái Bạch Lan cười nói: “Không sao, dù sao cũng không khó.

Đi thôi, ta muốn trở về, ngươi cẩn thận một chút!” Tô Trường Nghiệp gật gật đầu: “Hảo thúc thúc, ta sẽ chú ý, người cũng nghỉ ngơi cho tốt.” Thái Bạch Lan gật đầu cười cười, sau đó biến mất trước mặt Tô Trường Nghiệp.

Xem ra là đã trở về.

Tô Trường Nghiệp âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Sự thật là, trước đó cũng không phải không muốn ra tay, mà là không dám, bởi vì Thái Bạch Lan tuy tin tưởng Thái Khuê Tinh, nhưng Tô Trường Nghiệp nhìn ra được đối phương có chút hoài nghi.

Đối với một cường giả Thần Kiều Đỉnh Phong có tốc độ không tệ, Tô Trường Nghiệp không có tự tin tất thắng.

Dù sao, những gia hỏa này đều là Thần Kiều Đỉnh Phong, cũng không dễ dàng đối phó.

Tô Trường Nghiệp tiếp tục sắm vai Thái Khuê Tinh, nhưng lần này Tô Trường Nghiệp hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mọi người.

Đã mấy ngày không có tin tức gì.

Đây là thao tác bình thường!

Thái Bạch Lan cùng những người khác từ Đệ Nhị Thế Giới xuống cảm thấy không vui.

Dù sao, hạ giới là Thần Hải Cảnh, nhưng lâu như vậy rồi mà Thần Hải Cảnh vẫn chưa bị bắt được.

Đương nhiên, điều làm bọn họ cảm thấy vô trợ và phẫn nộ chính là, thậm chí không có thời gian đi gặp Tô Trường Nghiệp.

Họ không biết là, Tô Trường Nghiệp sau khi biết những Thần Kiều này hạ giới đã cố ý tránh đi, sau đó trực tiếp ngụy trang thành Thái Khuê Tinh.

Có thể nói, Tô Trường Nghiệp hiện tại lấy hình tượng Thái Khuê Tinh xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong tình huống như vậy, ai có thể tìm ra Tô Trường Nghiệp đây?

Một thời gian sau, thông qua đoạn đối thoại với Thái Bạch Lan, Tô

Trường Nghiệp biết cơ hội đến rồi, bởi vì một ngày nọ Thái Bạch Lan cùng các Thần Kiều khác sẽ tham dự một cuộc họp.

Cuộc họp này do Tô và Trịnh Thiên Trì tổ chức, thảo luận cách đối phó Tô Trường Nghiệp.

Một ngày nọ, Thái Bạch Lan chuẩn bị đi tới cuộc họp.

Tô Trường Nghiệp (giả Thái Khuê Tinh) đi tới nói: "Thúc thúc thật sự có tất cả mọi người cùng thương lượng sao?

Ta có thể tìm Tô Trường Nghiệp!" Thái Bạch Lan thản nhiên nói: "Hạ giới lúc này, thời gian kết thúc rồi!" Ở Đệ Nhất Thế Giới, mỗi năm đều có rất nhiều năng lượng bị tiêu hao, Thần Kiều Cảnh không thể dừng lại quá lâu.

Thái Bạch Lan nhìn thoáng qua Tô Trường Nghiệp.

Đương nhiên, trong mắt hắn nhìn không ra đây là Tô Trường Nghiệp, mà là cháu trai Thái Khuê Tinh.

Nhìn xong, hắn nói: "Đừng ở lại Đệ Nhất Thế Giới nữa.

Theo ta cùng bay lên thượng giới!" Tô Trường Nghiệp giả vờ kinh ngạc: "Thật tốt quá, ta rốt cục có thể ở bên cạnh thúc thúc rồi!" Sự thật là, trong lòng Thái Bạch Lan tịnh không định để Thái Khuê Tinh lên sớm như vậy, nhưng hiện tại Đệ Nhất Thế Giới bất đồng rồi!

Tìm Tô Trường Nghiệp trở nên càng thêm khó khăn. *(Chuyển cảnh: Bị phát hiện)* Tô Trường Nghiệp đột nhiên lạnh lùng nhìn Vân Trửu, nói: "Hiện tại, lập tức đem dây xích của ngươi lấy ra, nếu không sẽ hối hận." Lời nói này làm cho Vân Trửu bất mãn.

Lúc này còn tự đại như vậy?

Thật sự cho rằng mình là Thái Bạch Lan sao?

Đột nhiên, Vân Trửu dùng một đao chém tới, nhưng bất hạnh thay,

một đao này cũng không có tác dụng đối với Tô Trường Nghiệp, bởi vì trong nháy mắt chém tới, thân thể Tô Trường Nghiệp giống như bị một cái đỉnh cấp bao phủ, đao của Vân Trửu trực tiếp chém lên cái đỉnh đó, sau đó không còn gì nữa.

Vân Trửu bỗng nhiên nhíu mày: "Thật sự là Cửu Long Đỉnh sao?

Nhưng làm sao có thể, trong thời gian ngắn như vậy đem Cửu Long Đỉnh luyện chế tới trình độ này?" Lam Thu Minh thất kinh: "Quả nhiên là Cửu Long Đỉnh." Lời phía sau không nói, nhưng từ ngữ khí của hắn có thể nghe ra, lúc này hắn kỳ thực có chút dao động, cũng bắt đầu hoài nghi mình và người khác đều sai rồi.

Tô Trường Nghiệp thật sự đã giết Thái Bạch Lan, cũng muốn luyện chế Cửu Long Đỉnh.

Bảo vật như Cửu Long Đỉnh, đừng nói Tô Trường Nghiệp, ngay cả Thánh Kiều Phong cũng không dễ dàng biết dùng.

Chỉ mấy ngày không gặp Thái Bạch Lan, nếu là Tô Trường Nghiệp thì không thể nào trong thời gian ngắn như vậy luyện chế Cửu Long Đỉnh đạt tới trình độ hiện tại!

Chương 846

Vừa rồi, Vân Trửu chém trực tiếp vào Tô Trường Nghiệp kỳ thực là vì thực nghiệm.

Nếu người trước mắt thật là Tô Trường Nghiệp, vậy một đao kia tuyệt đối có thể khiến hắn trọng thương.

Nhưng hiện tại kết quả là, hắn thật sự sở hữu Cửu Long Đỉnh hoàn toàn, cho nên có khả năng, người trước mặt chính là Thái Bạch Lan thật!

Lúc này Trịnh Duệ nói: "Không có thủ đoạn nào trong thời gian ngắn như vậy luyện chế Cửu Long Đỉnh.

Xem ra trên người hắn thật sự có kinh hỉ mà ta không biết!" Lam Thu Minh cũng nói: "Tô Trường Nghiệp, cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu không đừng trách ta vô tình." Nếu Tô Trường Nghiệp đối với lời uy hiếp của người khác không coi trọng, thì lời của Lam Thu Minh hắn không thể không coi trọng, bởi vì kiếm trong tay gã này thực sự quá đáng sợ.

Ít nhất trong ký ức của Thái Bạch Lan, vị Nộ Đồ Kiếm này tự xưng tầng hai thiên hạ vô địch, không phải nói chơi.

Tô Trường Nghiệp đột nhiên tức giận nói: "Lần cuối cùng hỏi Vân Trửu.

Để cho ta đi, đem đồ trả cho ta.

Ta nói trước, nếu không để ta đi, đừng hối hận!" Lúc này, trong lòng Tô Trường Nghiệp đã có tính toán.

Nếu Lam Thu Minh thật sự ra tay, hắn đương nhiên chịu không nổi thanh kiếm kia.

Tuy rằng Cửu Long Đỉnh có khả năng thừa thụ được, cũng có khả năng không.

Hắn không dám mạo hiểm, cho nên nếu Lam Thu Minh ra tay, Tô Trường Nghiệp chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Tô Trường Nghiệp rời đi sẽ mang theo Âm Dương Tỏa Liên trên người, một khi mang đi, muốn đem luyện hóa thì không còn là vấn đề. *** *(Chuyển cảnh: Hiện đại - Mật thất)* Thường Kim Phượng và Đại Quang Đầu đầy mặt dấu chấm hỏi nhìn nhau.

Cái gì, cô gái kia là ma cà rồng hút máu người, còn người đàn ông kia có con?

Đại Quang Đầu xử lý manh mối, đại khái đưa ra kết luận.

Thường Kim Phượng gật đầu với hắn: "Có thể lý giải..." "Nhưng," một vấn đề khác khốn nhiễu Đại Quang Đầu: "Không phải cô gái kia là ma cà rồng sao?

Nếu người đàn ông kia là nhân loại, làm sao có con được?" Hiển nhiên đây là một câu hỏi phát nhân thâm tỉnh.

Ngay cả người ngoài cuộc là Lý San San và Trần cũng tò mò nhìn, giống như đang chờ tuyên bố đáp án.

Nghiêm Phong nhìn ánh mắt của bọn họ, giống như những đứa trẻ từ núi lớn vừa xuống thành phố học tập.

Nghiêm Phong kỳ thực muốn trả lời vấn đề, nhưng cũng không làm được.

Vì thế, hắn chỉ có thể giả vờ nghiêm khắc đáp: "Đừng nói chuyện, nhìn xem, đoán mới thú vị." Lý San San và Trần thấy thế, bèn quay đầu nhìn màn hình điện thoại.

Trong mật thất, Thường Kim Phượng đang xem que thử thai trên

bàn trang điểm.

“Ta lúc này không nên đi kích hoạt thanh âm kia phải không?

Nếu nữ ma cà rồng kia vẫn luôn nhìn ta.” Chịu ảnh hưởng, Thường Kim Phượng gọi cô gái trong cốt truyện là nữ ma cà rồng.

Đại Quang Đầu gật đầu tán đồng, nhưng vô năng vi lực.

Giống như Lưu Thiến Thiến nói, bàn trang điểm có hai cái ngăn kéo, cái còn lại không thể mở ra.

“Mở ra ngăn kéo bên cạnh sẽ kích hoạt thanh âm sao?” Tiểu Văn chỉ vào ngăn kéo bên kia.

Thực tế là người khác cũng đoán được ý của Tiểu Văn, nhưng quan trọng là không biết làm thế nào mở ngăn kéo bên cạnh.

“Có thể xin gợi ý không?” Đại Quang Đầu đột nhiên hỏi.

Khi hắn cùng Thường Kim Phượng chơi mật thất ở chỗ khác, sẽ có một hai cơ hội xin gợi ý.

“Nhưng ta ngay cả bộ đàm cũng không có, gợi ý kiểu gì?” Lưu Thiến Thiến tiếp lời Đại Quang Đầu.

Chỉ có Tiểu Văn lẳng lặng nhìn Thường Kim Phượng, bởi vì cô biết chị ấy không thích dùng quyền trợ giúp, cho dù dùng, cũng sẽ không biết dùng thế nào.

Quả nhiên, Thường Kim Phượng trả lời: “Gợi ý thật vô vị.

Không cảm thấy tự mình tìm đường ra mới thú vị sao?” “Ông chủ, thời gian là vô hạn sao?” Lý San San ngẩng đầu, nhìn những người đang xếp hàng trong tiệm.

Ít nhất có mười mấy người, những người đặt trước mật thất đã đi ra ngoài chạy hai vòng rồi.

Những vị khách kia dường như cảm giác được ánh mắt của Lý San San, một sinh viên bắt đầu thúc giục: "Ông chủ, phải bao lâu mới chơi xong?

Chúng tôi đợi ở đây đã lâu rồi." Nghiêm Phong nhìn cửa hàng, phát hiện bánh đã bán hết.

Hiện tại trong tiệm chỉ còn lại trà sữa và cà phê.

Nghiêm Phong cười đáp: "Thời gian mật thất của tôi là vô hạn, cho nên tôi không biết phải bao lâu bọn họ mới ra." Lời của Nghiêm Phong làm cho người khác nổi giận, một sinh viên khác nói: "Vậy hiện tại vì sao còn nhận khách?

Tại đây đợi lâu như vậy, chúng tôi rất khó chịu." Nghiêm Phong quay người nói nhỏ với Lý San San và Trần: "Tôi vừa rồi không nói sao?" Lý San San lắc đầu, khẽ đáp: "Anh hỏi em, em biết hỏi ai?" Vô nại nhìn Trần, cậu ta cũng trả lời giống Lý San San.

Chương 847

Vì thế, Nghiêm Phong chỉ có thể mỉm cười đáp lại những vị khách kia: "Thật sự là sơ suất của tôi, hay là tôi sẽ mời mỗi người ở đây một ly trà sữa hoặc cà phê nhé?" Đúng lúc có người muốn kháng nghị thì có người vỗ tay.

"Tốt!

Tôi đã lâu không uống trà sữa!" Nghiêm Phong nhìn quanh, cô gái đang hoan hô là người trước đó bị đứa trẻ bên kia lấy trộm đồ.

Lúc đó, hắn cũng cấp trà sữa bồi thường.

Đại đa số người kháng nghị nghe xong đều im lặng, bởi vì trà sữa ở đây thật sự rất ngon, nếu được mời thì thật sự đáng giá đợi lâu như vậy.

Thật vất vả mới an ủi được khách nhân, trong mật thất lại xuất hiện tình huống mới...

Cửa tủ quần áo tự động mở ra.

Chỉ có một cánh cửa mở ra, cánh cửa còn lại vẫn đóng.

Thường Kim Phượng đang nghiên cứu que thử thai bị tình huống đột ngột dọa giật mình.

Nhưng khi nhìn vào, tựa hồ trong tủ quần áo không có thứ gì kỳ quái, chỉ có quần áo, trông giống như một tủ quần áo bình thường.

"Đi xem một chút không?" Đại Quang Đầu hỏi.

Thường Kim Phượng lại nhìn về phía Đại Quang Đầu.

"Tại sao lại nhìn ta?" Đại Quang Đầu lại có một loại dự cảm không tốt.

Cuối cùng, sau khi tiến hành một cuộc bỏ phiếu phi thường dân chủ, Đại Quang Đầu bị đẩy đến trước tủ quần áo.

Khi hắn vừa đứng vững, lại nghe thấy tiếng nữ ma cà rồng: "Giúp ta đem bộ quần áo màu đỏ kia lấy ra." Đại Quang Đầu sợ tới mức run lên, quay đầu nhìn về phía Thường Kim Phượng.

Thường Kim Phượng cho một câu "Đừng lo lắng, cứ làm theo lời nó." Đại Quang Đầu nheo mắt, đem tay thò vào tủ quần áo, nhưng sờ soạng một hồi, tựa hồ sai rồi.

Nheo mắt thì làm sao nhìn thấy bộ quần áo nào màu đỏ chứ?

Vì thế hắn bất đắc dĩ mở to mắt, phát hiện bộ quần áo màu đỏ kia phi thường hiển nhãn, bởi vì chỉ có nó là màu đỏ, còn lại đều là trắng đen xen kẽ, quần áo nam nữ đều có, dọa hắn rụt tay về.

"Sao rồi?" Thường Kim Phượng hỏi.

"Bên trong quần áo toàn màu trắng đen!" Đại Quang Đầu nhìn Thường Kim Phượng, biểu tình ủy khuất.

Hắn nói vậy để Thường Kim Phượng đáp: "Được rồi, không cần tìm nữa..." Nhưng hiện thực tàn khốc...

Thường Kim Phượng trả lời: "Không có, ta nhìn thấy những bộ quần áo bên ngoài kia, đều là đủ màu sắc!" "Vậy cô vào xem đi?" "Không, đi đi, ta nhìn!" Thường Kim Phượng hướng Đại Quang Đầu làm cái thủ thế cổ vũ cố lên.

Sau đó Đại Quang Đầu nhanh chóng đem bộ quần áo đỏ lấy ra, ném lên giường.

Thường Kim Phượng nhìn cái váy đỏ kia, đó không phải màu đỏ thực sự, mà là một cái áo thun trắng bị nhuộm đỏ.

Tựa hồ là bộ quần áo mà chàng trai trong đoạn tự thuật bắt đầu đã

gặp.

Sự kiện tiếp theo trong phòng là tiếng khóc của nữ ma cà rồng, làm cho người ta cảm thấy không biết làm sao.

“Sao vậy?” Thường Kim Phượng thử nói chuyện với cái loa.

Nhưng nữ ma cà rồng không trả lời vấn đề, vẫn luôn khóc.

“Vừa rồi thiết lập sai sao?” Thường Kim Phượng thất vọng lắc đầu.

Đột nhiên có tiếng vang lớn.

“Mặc quần áo cho ta.

Nó ở dưới gầm giường bên trái.” Nữ ma cà rồng khóc lóc ra lệnh.

Lần này Thường Kim Phượng không mệnh lệnh Đại Quang Đầu làm nữa.

Cô làm theo, trực tiếp đem quần áo đặt ở trên giường.

Sau đó Tiểu Văn vén chăn lên, tự động đắp chăn lại, từ từ che kín cái váy.

Thường Kim Phượng cũng phát hiện một vấn đề, lập tức quay lại chỗ Đại Quang Đầu: “Nhìn xem trần thiết ở trong đó.” Đại Quang Đầu nhìn thoáng qua, trừ bỏ buồng tắm xí xổm, còn có bồn rửa tay, tịnh không có gì đặc biệt.

“Đọc xong rồi, sau đó thì sao?” Đại Quang Đầu hỏi.

“Tiên sư nó, thú vị thật.” “Chẳng lẽ muốn ta chui vào cái lỗ xí xổm kia?” Đại Quang Đầu suy nghĩ một hồi, nghiêm túc hỏi.

Thường Kim Phượng muốn cho hắn một cái tát tai.

Sao có thể xuất hiện sự tình hoang đường như vậy.

“Thôi được rồi, ý kiến hay.

Chương 848

Còn cách nào khác không?" Thường Kim Phượng châm chọc, nhưng không biết tên kia có hiểu hay không.

"Ta nói giỡn cô cũng không hiểu, được rồi, chui một tí.

Kính cận à, chỉ số thông minh của cô gần đây hạ thấp thật lợi hại!" Đại Quang Đầu nghiêm túc nói, chạy tới vỗ vỗ vai Thường Kim Phượng.

Thường Kim Phượng lại một lần nữa muốn rút thuốc, nhưng vừa rồi đã đáp ứng Tiểu Văn, cho nên lúc này cô phải nhịn: "Được rồi, nói cho ta biết rốt cuộc là làm gì?" "Ta không có cách nào nha!" Sau đó, hắn quay đầu nhìn hai cô gái: "Có cách nào không?" Hai cô gái xấu hổ cười cười: "Chúng em cũng không có." Thường Kim Phượng nhìn hồi lâu cũng không ra, vì thế đi lại quanh ba thứ đó: bồn rửa tay, bồn tắm và bồn vệ sinh.

"Các ngươi nghĩ chúng có hình dạng gì?" Khi đi về phía trước, cô hỏi.

"Hình tam giác?" Tiểu Văn ánh mắt đi theo Thường Kim Phượng vài lần, nghiêng đầu nói.

Thường Kim Phượng búng tay một cái, khen ngợi: "Thông minh!" Sau đó cô nói: "Không cho rằng ba thứ này cố ý đặt ở đây sao?

Trong này có nhiều chỗ như vậy, vì sao phải đặt thành một hình tam giác?" Cô dùng tay vẽ khoảng cách giữa ba vật phẩm, "Vẫn là một tam giác đều." Thường Kim Phượng chờ mong nhìn mọi người, hy vọng có thể cho ra một đáp án vừa lòng.

"Ba cạnh bằng nhau, ba góc trong đều là 60 độ." Lưu Thiến Thiến

buột miệng thốt ra, tốt nghiệp chuyên ngành toán học, mấy vấn đề nhỏ này không làm khó được cô.

“Nói đúng lắm, cho nên ta cho rằng con số 60 là mấu chốt để chúng ta đi ra ngoài.

Một con số đã biết.” Thường Kim Phượng tay phải làm thủ thế số sáu, ánh mắt vẫn luôn liếc nhìn nơi khác.

“Đang nhìn cái gì?” Đại Quang Đầu hỏi.

“Ta đang tìm cái gì đó liên quan đến 60.” Thường Kim Phượng mắt không ngừng nhìn quanh.

“Ta cũng không biết, để ta đoán xem.” Đại Quang Đầu ngáp một cái, có chút bất mãn.

Nhưng lúc này, Thường Kim Phượng lười nói chuyện với hắn.

Trước mắt, trong ba thứ đồ vật, bài trừ bồn tắm, còn lại hai thứ chỉ có bồn cầu và bồn rửa tay.

Xí xổm hẳn là không có quá nhiều manh mối, trọng điểm hẳn là đặt ở trên bồn rửa tay.

Dù sao, gương là một trong những thứ thường thấy nhất trong mật thất.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Tiểu Văn nhìn Thường Kim Phượng, chờ đợi hạ đạt mệnh lệnh tiếp theo.

“Hắc,” Thường Kim Phượng hít sâu một hơi.

“Hiện tại ta cảm thấy khả nghi nhất là xí xổm và bồn rửa tay.

Ta có thể chuyên chú vào tìm hai thứ này.

Đồ đạc ở đây cũng không nhiều, manh mối 100% đều ở trong hai thứ này.” “Thật sự phải chui xuống hố xí sao?” Đại Quang Đầu lại

mở miệng nói chuyện cười lạnh.

Mọi người đều cho hắn một cái xem thường.

Khi Thường Kim Phượng đi đến gần xí xổm, Đại Quang Đầu ngăn cản cô, bình tĩnh nói: "Có thể hay không xoay người đi chỗ khác trước?" Thường Kim Phượng lập tức hiểu ý hắn: "Mắc tè sao?" Đại Quang Đầu mạnh mẽ gật đầu.

Thường Kim Phượng nhìn qua có vẻ không cao hứng: "Xí xổm chỉ là cái đạo cụ, đi tè ở đây, có hai cô gái ở trong này, không thấy ngại sao?" "Nhưng ta cảm thấy ta thật sự không thể lui bước.

Ta hôm nay uống hơi nhiều nước.

Ta vì cái gì không đi ra ngoài, không chơi nữa?" Đại Quang Đầu kiến nghị.

Hắn cố ý đề nghị như vậy, bởi vì biết Thường Kim Phượng khi chơi mật thất thì không thể đi ra ngoài, trừ phi bị mật thất bức phải đi ra.

Thường Kim Phượng chán ghét nhìn hắn, một lúc sau mới nói: "Được rồi, ta đi chỗ khác tìm." Đại Quang Đầu nhìn hai cô gái, bất đắc dĩ gật gật đầu: "Được rồi." Sự thật là, hắn đối với việc đi tiểu cũng không thập phần xấu hổ.

Dù sao trong này có hai cô gái, thật sự không tiện, cho nên mượn cớ khẩn cấp.

Nhưng không có nói dối chuyện mắc tè.

Tiểu Văn nhìn Thường Kim Phượng nói chuyện xong với Đại Quang Đầu, sắc mặt có chút không đúng.

Vừa đi tới bên cạnh, Tiểu Văn hỏi: "Vừa rồi làm sao vậy?" Lưu Thiến Thiến cũng nhìn Thường Kim Phượng, tò mò về cuộc đàm

thoại vừa rồi.

Thường Kim Phượng quay đầu nhìn thoáng qua cái đầu trọc kia, che miệng, tận khả năng hạ thấp thanh âm: "Hắn muốn đi vệ sinh, các em có thể xoay người tránh đi không?" Lưu Thiến Thiến nghe xong, ngẩng đầu nhìn Đại Quang Đầu.

Tên đầu trọc kia phi thường đơn giản chân thành hướng cô mỉm cười.

"Đi đại tiện hay tiểu tiện?" Tiểu Văn hỏi.

Nếu là đi nặng, cơ hồ không thể tiếp nhận.

Nếu là đi nhẹ, cũng sẽ không muốn chơi bất cứ thứ gì ở đó nữa.

"Yên tâm đi, nếu hắn dám đi nặng, chị sẽ không tha cho hắn." "Thôi đi, chị đánh không lại hắn đâu, nhưng hiện tại vấn đề là, ông chủ có cho phép đi vệ sinh ở trong đó không?" Tiểu Văn nói xong nhìn dáo dác xung quanh, giống như đang tìm camera.

Trước mắt cần giải quyết vấn đề lớn nhất, không giống như ở bên ngoài mật thất có thể dùng bộ đàm.

Chương 849

Không có quy tắc nào cả.

Vì thế Thường Kim Phượng hô: "Ông chủ!

Nghiêm ông chủ!

Có thể nghe tôi nói không?" Nghiêm Phong đối với hết thảy bên trong đều hiểu rõ, đương nhiên có thể nghe được đàm thoại, trừ bỏ những người thì thầm to nhỏ.

Lý San San và Trần cũng tò mò nhìn.

Lý San San hỏi: "Ông chủ, không nên trả lời sao?

Tôi vẫn đang ở đây quan sát." Nghiêm Phong cũng hoảng hốt.

Lần đầu tiên hắn hỏi Hệ thống, nhưng lần này Hệ thống ái diện tử, không thèm để ý tới.

"Sư phó, về mặt lý thuyết, có thể đi vệ sinh ở nơi đó." "Ý của ngươi là cho phép đi vệ sinh ở đó?" "Phải do chủ nhân quyết định, Mễ Lạp sẽ không can thiệp, nhưng mà hắc hắc..." "Hắc hắc cái quỷ gì, có biết hay không cái điệu cười đó..." Nghiêm Phong làm lơ Mễ Lạp đáng thương, trực tiếp dùng loa điện thoại nói: "Tiểu tiện thì cứ đi đi!

Đó thực tế là một cái nhà vệ sinh chân chính, không cần để ý!" Lúc này Lý San San tự giác quay đầu đi chỗ khác.

Trần không kìm được cười.

Nghiêm Phong hỏi hắn cười cái gì, hắn cũng không nói, chỉ cười...

"Giấu cũng kỹ thật đấy..." Đầu tiên, Thường Kim Phượng cầm chìa khóa đi đến gần cánh cửa tủ đựng hài cốt.

Chìa khóa cắm vào được, nhưng không thể vặn.

Nàng đành phải thay đổi chiến thuật, thử mở một cánh cửa khác.

Cánh cửa này lại mở ra dễ dàng.

Sau khi mở cửa, lần đầu tiên Thường Kim Phượng nhìn thấy cái cốc.

Trên cốc in hình một bé trai, cậu bé trông rất đáng yêu.

Không ngoài dự đoán, chiếc cốc của cô gái và chiếc cốc này thực tế là một cặp.

Thường Kim Phượng bước vào phòng.

Bên trong có một thư phòng chất đầy sách.

Cả một mảng tường đều là sách.

Hai người này dường như rất thích học tập.

Thường Kim Phượng tưởng rằng trong sách sẽ có lối thoát, nhưng sau khi lật vài cuốn, nàng bỏ cuộc.

Bởi vì những cuốn sách này đều rất mới, mỗi cuốn đều dày đặc chữ, chẳng có chút dấu vết nào được đánh dấu.

Thường Kim Phượng cảm thấy thứ duy nhất có ích là quyển sổ hộ khẩu, tên trên đó trông giống như hai anh em.

Sau đó, Thường Kim Phượng từ bỏ việc lục soát căn phòng này, bước ra phòng khách.

Hai cô gái kia vẫn đang ngồi nhàn nhã trò chuyện, trông chẳng có vẻ gì là đang chơi game kinh dị.

Thường Kim Phượng lắc đầu, lười để ý, mặc kệ bọn họ.

Nàng cúi đầu xuống chiếc bàn trà lộn xộn.

Trên bàn trà, Thường Kim Phượng nhìn thấy một tấm ảnh khác.

Trong ảnh, cậu bé kia và một cậu bé khác đang khoác vai nhau, hai

người trông khá giống nhau.

Thường Kim Phượng thận trọng đoán rằng cậu bé còn lại chính là người vừa thò tay ra trong nhà vệ sinh.

Người sử dụng tấm kính kia cũng là con trai.

Trình tự logic của sự việc dần hình thành một hình nón trong đầu Thường Kim Phượng.

Nhưng nàng tò mò về mối thù hận, tại sao con ma cà rồng kia lại làm hại anh trai của bạn trai mình?

Thường Kim Phượng sở dĩ cho rằng là ma cà rồng làm hại chứ không phải con người, là vì chỉ có ma cà rồng mới dùng cái cốc có tai trên bàn kia.

Thường Kim Phượng biết, sau khi bạn trai chết, con ma cà rồng đó đã sống một mình một thời gian.

Anh trai của bạn trai chắc chắn đã đến thăm sau khi em mình mất.

Thêm một yếu tố nữa để phán đoán bạn trai đã chết, đó là phòng khách bừa bộn trong khi thư phòng lại chỉnh tề.

Điều này chứng tỏ ma cà rồng không thích dọn dẹp vệ sinh, có lẽ do cú sốc từ cái chết của bạn trai, nhưng lại cố gắng giữ nguyên hiện trạng thư phòng để nghiên cứu, chứng tỏ sự nhung nhớ sâu sắc.

Chương 850

“Người phụ nữ này nghèo thật.” Thường Kim Phượng thở dài.

Tiểu Văn nghe thấy, tưởng nàng đang nói mình, bèn hỏi: “Ai đáng thương?” “Không liên quan đến cô.

Nếu cô muốn ngồi tiếp thì cứ ngồi đi.” Tiểu Văn không nói gì nữa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù toàn bộ câu chuyện gần như đã được suy luận ra, nhưng vấn đề hiện tại là chưa tìm thấy chìa khóa của tầng này.

Thường Kim Phượng cũng thấy mệt, bèn ngồi xuống ghế sô pha cạnh Tiểu Văn.

“Sao thế?

Cũng không chơi nữa à?” Tiểu Văn hỏi.

“Có thể là mệt rồi, cần nghỉ ngơi chút.” “Tìm ra chìa khóa ra ngoài chưa?” Trong mắt Tiểu Văn mang theo nụ cười, không biết đang tính toán gì.

Thường Kim Phượng lắc đầu.

Tiểu Văn hô lên: “Sao còn không đi tìm?

Ngồi đây làm gì?” Thường Kim Phượng trố mắt, người này ngồi đó sai bảo người khác, có tin được không?

Sau một hồi tranh luận, Thường Kim Phượng phát hiện mình căn bản không phải đối thủ của Tiểu Văn, đành bỏ cuộc, thành thật đi tìm chìa khóa.

Nhưng lần này không thể dựa vào cảm giác, nàng bắt đầu dùng não.

Lúc nãy, nàng vì tìm chìa khóa mà vào thư phòng.

Về lý thuyết, manh mối để đi ra hẳn phải nằm trong thư phòng.

Thường Kim Phượng lại bước vào thư phòng, nhìn quanh.

Nhìn đống sách kia thật đau đầu, nàng không cho rằng chìa khóa sẽ giấu trong một cuốn sách nào đó.

Nếu thật sự như vậy thì quá vô nhân đạo.

Nàng gạt bỏ hầu hết các đồ vật, bắt đầu từ những việc nhỏ.

Thường Kim Phượng lắc quyển sổ hộ khẩu, không phát hiện đồ vật gì giá trị, thậm chí nàng còn thuộc lòng cả tên trên đó.

Đều không có.

Thứ duy nhất còn lại là cái cốc kia, nhưng cái cốc thì làm được gì?

Thường Kim Phượng nhìn hình vẽ trên đó, đột nhiên có linh cảm.

Nàng cầm cái cốc đặt lên bàn trà, ghép trái tim của hai hình vẽ lại với nhau.

Đột nhiên, phía trên cái cốc xuất hiện một hình thù dễ thương.

"Cảm ơn đã cho tôi một cơ hội tương phùng." Giọng nói của ma cà rồng vang lên thê lương, khiến Thường Kim Phượng bắt đầu cảm thấy thương cảm.

Cánh cửa khác của căn phòng được mở ra.

Lúc đầu Thường Kim Phượng cũng ngớ người, nhìn quanh quất, nhưng sau khi cửa tự động mở, nàng mới biết căn bản không cần chìa khóa!

Cái lỗ khóa kia chỉ là để đánh lạc hướng.

Thường Kim Phượng nhìn ra ngoài cửa đầu tiên.

Chỉ thấy vài người.

Một cô gái đang tựa vào vai một chàng trai.

Hai người này mang lại cho Thường Kim Phượng cảm giác quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó.

Lúc này Tiểu Văn và Lưu Thiến Thiến cũng chạy tới, cùng nhìn ra cửa.

Đó thực sự là lối đi bộ xuống tàu điện ngầm.

"Chẳng phải là chàng trai lần đầu tiên chúng ta gặp sao?" Dựa vào trí nhớ siêu phàm, Lưu Thiến Thiến nhận ra ngay chàng trai lúc mới bắt đầu trò chơi.

"Cánh cửa này sau năm phút nữa sẽ tự động đóng lại, xin hãy tranh thủ thời gian rời khỏi phòng." Giọng của Nghiêm Phong vang lên.

Thực ra là Hệ thống nhắc nhở Nghiêm Phong phải cảnh báo người chơi rời đi ngay lập tức, đặc biệt nhấn mạnh: "Bảo tên ngốc kia và mọi người rời đi ngay, nếu không sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở trong đó." "Đáng sợ vậy sao?" Thường Kim Phượng vừa nghe thấy câu đó, tịnh không tin lắm, vì dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi, trong trường hợp bình thường không thể nguy hại đến tính mạng người chơi.

"Tôi biết các người đang ở đó.

Tôi không dọa đâu.

Xin hãy bảo tên ngốc kia lập tức sang phòng bên cạnh." Thú thực, Nghiêm Phong không biết gã đầu trọc có thật sự bị nhốt vĩnh viễn hay không, nhưng dù sao đây cũng là lệnh của Hệ thống, nên nghe theo thì hơn.

Chương 851

Khi gã đầu trọc nghe thấy mình sắp bị nhốt, hắn đột nhiên đứng phắt dậy như con ruồi, rồi lao sang phòng tiếp theo với tốc độ nhanh nhất.

Mấy người trong phòng đều bị hành động của hắn làm cho kinh ngạc.

“Đầu trọc không phải bị yếu chân sao?

Sao giờ chạy nhanh thế?” Thường Kim Phượng nửa đùa nửa mỉa mai.

“Tôi không biết tại sao, nhưng khi nghe những lời đáng sợ của ông chủ, tôi sợ quá.

Tôi cảm thấy có một nguồn sức mạnh to lớn thúc giục mình chạy.” Gã đầu trọc cười ngượng ngùng.

Hai cô gái cũng bật cười.

Chỉ có Thường Kim Phượng là chẳng khách khí chút nào: “Tôi sang phòng bên cạnh trước đây.

Thời gian không còn nhiều.” Lời Thường Kim Phượng vừa dứt, cánh cửa bắt đầu thu nhỏ lại, dọa nàng nhảy vọt qua.

Cũng may mọi người đều phối hợp ăn ý.

Cuối cùng, khi người cuối cùng bước vào, cánh cửa liền biến mất. *** “Được rồi,” Nghiêm Phong miễn cưỡng trả lời, “Nhưng dạo này tôi không có thời gian nói chuyện.” “Đã tìm ra chưa?” Thiên Diện hỏi, tốc độ rất nhanh.

Không có bất kỳ manh mối nào, Tôn Hạo ở phía trước đã bị phát

hiện.

“Hòa đàm?” “Đừng nói nữa, tất cả chi tiết đều bị tôi phát hiện rồi.

Tóm lại, cậu có một cặp cha mẹ cực kỳ tồi tệ.” Người đàn ông với ngàn khuôn mặt tóm tắt sự việc bằng một câu, câu nói này xứng đáng với cái danh “Thiên Diện”.

“Rồi sao?” Thiên Diện nhìn chiếc xe đang dừng chờ đèn đỏ phía trước, nói: “Giết cha mẹ.” “Sau đó thì sao?” “Sau đó, tôi đã lập ra một kế hoạch sát hại cha mẹ cho cậu.” Khi Thiên Diện trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng như mây gió, giống như không phải đang nói về một kế hoạch giết người.

Nghiêm Phong vô cùng chấn kinh!

Nguyên lai, cảm giác lúc đó là thật.

Vừa vào trại giáo dưỡng thiếu niên, nhìn thấy Tôn Hạo, cậu ta liền mở miệng hỏi về bà nội.

Tiềm thức của cậu ta biết ông nội đã mất.

“Tôi bảo cậu này, một đứa trẻ mà có thể lập ra kế hoạch hoàn hảo như vậy sao!” Nghiêm Phong bắt đầu trách móc Thiên Diện.

“Ngày đầu tiên quen tôi à?

Tôi chưa bao giờ hỏi việc mình làm là đúng hay sai, chỉ cần tôi thấy có ý nghĩa là được.” Nhưng đối với Thiên Diện, chuyện đó thực sự không quan trọng.

Những kế hoạch đó chỉ là món khai vị, không đáng nhắc tới.

“Nhưng anh thực sự cho rằng cha mẹ cậu ta đáng chết sao?” “Tôi nghe thấy cũng có lý.

Quá đáng thương, chẳng lẽ tôi không nên ủng hộ sao?” Thiên Diện hiện tại trông rất gợi đòn.

Nghiêm Phong cảm tạ hắn đã cho mình cơ hội luyện tập khả năng kiềm chế.

"Nhưng anh có biết sẽ hủy hoại một gia đình như thế nào không?" "Tôi biết." Thiên Diện một tay cầm vô lăng, một tay gác lên cửa sổ xe, lái xe đầy hứng khởi, nhưng Nghiêm Phong chưa từng cảm thấy một chút xóc nảy nào.

Có tiền thật tốt.

"Có gì muốn hỏi không?" Thấy Nghiêm Phong tìm mọi cách không hỏi chuyện gì, hắn bèn hỏi: "Tại sao tôi lại giúp cậu ta?" "Tôi chỉ lập cho cậu ta một kế hoạch.

Còn lại mọi thứ đều tùy thuộc vào cậu ta.

Một đứa trẻ cực kỳ thông minh." Nhưng sẽ phải gánh chịu tội danh giết cha suốt đời.

"Ha ha ha ha," Thiên Diện rốt cuộc nhịn không được cười lớn.

"Lần đầu phạm tội nên sợ hãi à?

Tôi thậm chí không biết mình có bao nhiêu cáo buộc nữa." "Cười cái gì?" Nghiêm Phong hỏi.

"Không có gì." "Hôm nay là anh bảo tôi đến?" "Đương nhiên không phải." "Vậy thì là ai?" "Tôn Hạo sau khi ra tù, tôi bảo cậu ấy đi theo tôi." Nghiêm Phong suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, lại để Tôn Hạo đi theo Thiên Diện, vậy thì cả đời này coi như bỏ đi rồi sao?

"Nếu làm không được, đừng ở lại bên cạnh tôi, trở thành một kẻ giống như tôi." Sau đó, chiếc xe như rồng thần quẫy đuôi, dừng lại ở một nơi ô tô đỗ đầy, bầu trời dường như sắp bị bao phủ.

Có vẻ là một bãi đậu xe trong nhà, nhưng dường như có thể

chuyển đổi.

Vài giây sau, thứ giống như cái lều được mở ra, Nghiêm Phong phát hiện mình đang ở một nơi chưa từng đến.

Thiên Diện tắt máy, tháo dây an toàn, vỗ vai Nghiêm Phong: "Đi thôi, ngẩn người ra đó làm gì?" "À," Nghiêm Phong phản ứng lại, đi theo Thiên Diện xuống xe.

Một nơi tràn ngập hơi thở của đẳng cấp và tiền bạc.

Chương 852

Trang trí đẹp đến mức Nghiêm Phong phải hết lời khen ngợi.

“Đây là đâu?” Nghiêm Phong hỏi.

“Đại bản doanh của tôi.” Thiên Diện đáp, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa, ấn xuống, cửa trước mở ra, nhưng dường như sau khi đi một đoạn đường dài, lại có một cánh cửa khác.

“Chẳng lẽ không sợ tôi ra ngoài báo cảnh sát bắt anh sao?” Nghiêm Phong đi theo sau Thiên Diện, luôn đề phòng xem bên trong có bao nhiêu cơ quan.

“Nếu có năng lực, cứ ra ngoài gọi cảnh sát mà bắt, nhưng cậu không phát hiện tôi đưa cậu đi lòng vòng bên ngoài sao?

Tôi cố ý lái xe như vậy để cậu không nhớ đường.

Ở trong này tìm đường ra còn khó, huống chi là nhớ đường đi.” Ánh mắt khinh miệt của Thiên Diện luôn treo trên mặt.

Nghiêm Phong lập tức phát hiện ra một lỗ hổng trong lời nói của hắn: “Dưới lòng đất?” Là tầng hầm sao?

Sau đó hắn nghiêm túc nhìn kiến trúc xung quanh, những kiến trúc này thực sự là bằng đá.

Ở đây thực sự không có gì khác.

Đi một đoạn đường dài, lại vào một cánh cửa khác, nhưng Nghiêm Phong không ngờ, sau cánh cửa này lại có cánh cửa tiếp theo, khiến hắn vô cùng tức giận.

“Có mấy cánh cửa tất cả?” Năm ngón tay từ phía Thiên Diện đưa ra.

“Năm cái?” Nghiêm Phong hỏi.

“Giải pháp tích cực đấy.” Thiên Diện gật đầu.

Trải qua quá trình mở cửa đằng đẵng, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra.

Tại đó, Nghiêm Phong nhìn thấy một người mà không ngờ lại gặp ở đây.

Tôn Hạo!

Sao cậu ta lại ở đây?

Không phải đang ở trại giáo dưỡng sao?

Nghiêm Phong quay sang Thiên Diện, mặt đầy nghi vấn.

Nhưng Thiên Diện rõ ràng không định giải thích, chỉ nhún vai bất lực.

Cuối cùng, Nghiêm Phong đành phải hỏi Tôn Hạo: “Sao cậu lại ở đây?” Tôn Hạo nhìn Thiên Diện, dường như đang trưng cầu ý kiến.

Thiên Diện lại nhún vai.

Cuối cùng, Tôn Hạo cũng không nói gì.

“Đi tiếp đi, bên trên là văn phòng của tôi.” Thiên Diện chỉ vào một căn phòng trước mặt, căn phòng đó rõ ràng tràn ngập cảm giác công nghệ.

“Nhà anh à?” Nghiêm Phong hỏi.

“Đẹp đấy, trông không tệ phải không?” Thiên Diện mỉm cười tự hào.

Nghiêm Phong không biết nên nói gì, không tiện hâm mộ kẻ giả mạo này, nhưng hiện tại hắn tò mò hơn về việc tại sao Tôn Hạo lại ở đây.

“Không phải nên giải thích cho tôi tại sao Tôn Hạo lại ở đây sao?

Không phải nói lý do đưa tôi đến đây à?” Nghiêm Phong hỏi.

“Tôi vừa nói rồi, bảo cậu ấy sau khi ra tù thì đi theo tôi.

Nếu cậu ấy không đồng ý với tôi, thì sao tôi lại có thể đưa cậu ấy đến đây được?” Bước vào văn phòng.

Văn phòng của Thiên Diện không hề giống như Nghiêm Phong tưởng tượng là đầy công nghệ cao, chỉ là một văn phòng bình thường.

“Vừa nãy không nói cho tôi biết Tôn Hạo đang ở cùng anh!” Rõ ràng Tôn Hạo còn thời gian ở trại giam thiếu niên, tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây?

Thiên Diện nhìn Nghiêm Phong hỏi: “Đặc biệt tò mò tại sao Tôn Hạo lại ở đây à?” Nghiêm Phong chấn kinh, hỏi: “Anh có thể nghe thấy tiếng lòng của tôi sao?” Thiên Diện ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ: “Đều viết hết trên mặt cậu kìa.” Sau đó hắn đưa tay về phía Nghiêm Phong: “Ngồi xuống.” Sau đó, Tôn Hạo lấy cái ghế Nghiêm Phong định ngồi đi, đưa cho một cái ghế mới.

“Ý gì đây?” Nghiêm Phong bị đổi ghế, chần chừ không ngồi xuống, nhìn Tôn Hạo hỏi.

Tôn Hạo nhìn Thiên Diện, Thiên Diện xoay người đi ra cửa. *** Văn Đông nhìn Nghiêm Phong, ánh mắt có chút không đúng.

Nhanh chóng nói: “Thả lỏng đi, chỉ đùa chút thôi.” Nghiêm Phong tịnh không tức giận, nhưng lại có hứng thú nồng hậu đối với Văn Đông này.

Những người có thể sử dụng bàn tay lạnh lẽo kia khẳng định sẽ không nhàn rỗi.

Vậy tính thực dụng của bàn tay đó là gì?

Chương 853

Nghiêm Phong tạm thời chưa biết bàn tay đó có thể làm gì.

Văn Đông không chút nghĩ ngợi trả lời: "Chỉ là một đạo cụ quỷ kế thôi." Lại nhìn Thiên Diện: "Ngàn vạn khuôn mặt đều bị tôi trêu chọc rồi." Nghiêm Phong dường như sợ hắn nói bậy, ngắt lời: "Được rồi, mặt trời sắp xuống núi rồi, Nghiêm Phong, mau về nhà đi." Hắn hạ lệnh đuổi khách.

"Không cho tôi ăn cơm ở đây à?" Nghiêm Phong hỏi.

Thiên Diện trực tiếp mở cửa: "Tôi không có con trai để nấu cơm cho cậu ăn." "Được lắm, tiễn khách!" "Tôi có câu hỏi muốn hỏi!

Về Từ Niếp..." Nghiêm Phong thậm chí chưa nói xong, một gã to con đi tới, trực tiếp lôi hắn đi.

Sau đó, Nghiêm Phong bị bịt mắt, nhét nút tai.

Gã to con kia dùng một chiếc xe nhỏ đẩy hắn đi, giống như muốn bắt cóc vậy.

Khi có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài lần nữa, hắn đang ở trên phố, gã to con bên cạnh cũng biến mất.

Bất kể Nghiêm Phong hỏi gì, đều không có ai trả lời.

Hắn đành phải ngậm miệng, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Hắn không biết rằng Thiên Diện đã dặn gã to con kia, bất kể Nghiêm Phong nói gì, đều không được nói chuyện với hắn.

Mười phút sau, Nghiêm Phong về đến cửa cửa hàng.

Hiện tại là buổi chiều, cửa hàng đã đóng cửa sớm.

Mở cửa đi vào, phát hiện Lý San San và Nam Cung đang ăn cơm.

Chú Mã cũng đang ở đó.

Khi thấy Nghiêm Phong vào, họ lập tức vây quanh.

“Sao chưa về?” Hắn nói với Nam Cung câu đó.

Nam Cung bỏ một miếng thịt kho vào miệng: “Bởi vì đồ ăn quá ngon, ngon hơn sư phụ tôi làm nhiều.” Đó là sự thật.

Nghiêm Phong cũng cho rằng Lương Nghị nấu ăn rất ngon.

Lúc mới bắt đầu, hắn hỏi Hệ thống liệu có dùng năng lượng để chế tạo nguyên liệu tiên tiến hơn không.

Hệ thống trả lời không, từ đó về sau, Nghiêm Phong vô cùng sùng bái Lương Nghị.

Nghiêm Phong vào bếp, lấy bát định xới cơm ăn, lại phát hiện... không còn thức ăn.

“Chú Lương!” Nghiêm Phong gân cổ lên hét: “Cơm đâu rồi?” Nam Cung và Lý San San đang ăn bên ngoài, nghe thấy tiếng hét, vội vàng tăng tốc độ ăn.

Lương Nghị sau đó đi vào bếp, nhìn nồi cơm điện.

Dường như thật sự không còn hạt gạo nào.

Ông áy náy nhìn Nghiêm Phong: “Tiểu Nghiêm, tôi không biết tối nay cậu sẽ về ăn cơm...” Nghiêm Phong phất tay: “Thôi bỏ đi.

Cháu ra ngoài gọi món khác ăn.” Thức ăn bị quét sạch, không để lại bất kỳ tàn dư nào.

“Không phải quá đáng lắm sao?” Cuối cùng, Nghiêm Phong chỉ có thể dùng chút nước rau làm cơm, đồ ăn bán bên ngoài thực sự nuốt không trôi.

Sự thật là không có nước rau ngon lành do Lương Nghị nấu.

“Ông chủ...” “Cút ra ngoài!” Nam Cung định hỏi một số việc, nhưng thấy hắn đang cáu nên lập tức ngậm miệng.

“Ăn ngon thật đấy, tiếc là tôi chỉ có thể nhìn các người ăn.” Chú Mã nhìn Nghiêm Phong ăn ngon lành như vậy, nuốt nước miếng.

Từ tối nay trở đi, Nghiêm Phong thầm quyết định, nếu không có việc gì hệ trọng, nhất định sẽ về ăn cơm Lương Nghị nấu! *** Cách đó một ngàn dặm, một người đàn ông trông giống Trương Hoài Hào đang xách mấy bao xi măng đi tới.

Không biết hôm nay hắn đã vác bao nhiêu bao xi măng.

Nhưng làm việc mệt nhọc như vậy, lương chỉ có 4100 tệ một tháng, nhà thầu còn cho rằng mình thành thật nên khấu trừ lương.

Sự thật thì nói giống Trương Hoài Hào là không hoàn toàn chính xác, bởi vì trên thế giới này còn có một Trương Hoài Hào khác.

“Bịch.” Trương Hoài Hào bị vướng thứ gì đó, ngã mạnh xuống vũng nước trên mặt đất.

Ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện là một tên tiểu đội trưởng thò chân ra ngáng, bởi vì vừa nãy hắn nhờ Trương Hoài Hào giúp chuyển mấy bao xi măng nhưng bị từ chối nên báo thù.

“A?” Tên tiểu đội trưởng ngồi xổm xuống nhìn Trương Hoài Hào: “Em trai ngã rồi à, đau không?” Trương Hoài Hào nghiến răng, liếc nhìn tên kia một cái.

Chỉ đứng dậy không thèm để ý.

Chương 854

Tên tiểu đội trưởng thấy vậy đương nhiên không thoải mái, trước tiên nhìn quanh bốn phía, xác nhận nhà thầu không ở gần đó, sau đó dùng hết sức tung cước, đạp thẳng vào hông Trương Hoài Hào.

Trương Hoài Hào tuy thật thà, nhưng không phải loại người có thể tùy tiện bắt nạt.

Khi hắn nghiêng người sang một bên, tên tiểu đội trưởng vồ hụt, rồi ngã sõng soài xuống đất.

Để cho tên lãnh đạo nhỏ này mất mặt, hắn thẹn quá hóa giận, hét lớn: "Anh em, lên!

Giết chết cái thứ không biết tốt xấu này!" "Được!" Sau đó đơn đấu biến thành quần ẩu.

May mắn là có người cuối cùng cũng gọi điện cho nhà thầu, dừng lại cuộc chiến sau năm phút.

Trương Hoài Hào tuy bị thương, nhưng tổng thể không có vấn đề lớn, còn mấy người kia thì bị đánh bầm dập.

Bởi vì đa số người ở hiện trường đều do Trương Hoài Hào khiêu chiến.

Nhà thầu cũng có lý do không trả tiền cho hắn, trực tiếp đuổi hắn đi.

Nửa tháng làm việc.

Tất cả đều đổ sông đổ biển.

Buổi tối, Trương Hoài Hào ngồi trên ghế dài trong công viên, nhìn cái bao tải da rắn bên cạnh, thở dài.

Vừa mới mất việc, tự nhiên không có chỗ ở.

Cái bao tải bên cạnh là toàn bộ tài sản của hắn.

Đồ đạc trong bao đều rách nát, những năm này kiếm được tiền bên ngoài đều không nỡ tiêu.

Sờ sờ hạt hạch đào mang theo bên người, đó là thứ mẹ hắn đưa cho khi hắn mới sinh, đã bầu bạn với hắn bao năm.

Sau đó hắn nhìn quanh.

Người còn lại không nhiều, có khả năng sẽ không ai tranh ghế với hắn.

Hắn lại lấy một ít báo cũ, trải ra làm đệm nằm trước khi cái lạnh ngấm vào.

Nhìn vài ngôi sao trên bầu trời, không biết mẹ hắn có cũng đang cùng nhìn ngắm một bầu trời với hắn không.

Tôi từng nói với mẹ, trừ khi tôi thành danh, nếu không tôi sẽ vĩnh viễn không về nhà.

Hiện tại không cần thiết phải về nhà.

Thật sự không còn mặt mũi nào.

Gã đàn ông to lớn nhìn sao trời, rơi nước mắt.

Tôi không biết mẹ tôi ra sao rồi, cũng không biết những lời đó có phải sự thật không.

Gặp được một ông chủ tốt, mỗi ngày đều vui vẻ, Trương Hoài Hào có thể được chăm sóc tốt, không cần tiêu tiền.

Dù mẹ có thế nào, mỗi tháng sẽ gửi cho mẹ 3000 tệ, giữ lại 1000 tệ để dùng.

Nghĩ ngợi lung tung, hắn từ từ nhắm mắt lại.

Công viên đêm nay đặc biệt bi thương.

Ngày hôm sau.

“Này, đại ca, tỉnh lại đi.” Trương Hoài Hào cảm thấy dường như có người đang lay mình, không biết là trong mơ hay hiện thực.

Hắn trở mình.

“Đại ca, dậy đi, dậy đi.” *** “Hoặc là?” “Trực tiếp giết.” “Vậy người nhà hắn sẽ không tìm đến sao?” “Có thể là một vấn đề cần cân nhắc, nhưng gia đình hắn tuyệt đối sẽ không biết hắn đã đi đâu.

Nếu hắn đi tham gia khủng bố, hắn sẽ nói cho gia đình biết sao?” “Nhưng sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra!

Nếu báo cảnh sát.” “Cũng cần thời gian.

Khoảng thời gian đó đủ để làm chứng cứ giả.

Đến lúc đó, dùng chứng cứ giả lập thành chứng cứ thật, thế là xong.” Nhưng Nghiêm Phong không sợ bị phán tội giam giữ trái phép sao?

Đây chính là điều Nghiêm Phong lo lắng nhất, bởi vì hắn không có quyền tù cấm người khác.

“Mang theo không?

Được rồi, tôi hiểu.” Sau đó Thiên Diện cúp điện thoại.

“Tại sao cái tên này chẳng lễ phép chút nào vậy?” Nghiêm Phong đành phải hậm hực thu điện thoại lại.

Chương 855

Chú Mã thấy Nghiêm Phong cúp điện thoại, liền nói: "Hắn ta chắc không có người thân, thậm chí không có bạn gái." Nếu không có người thân, không cần lo lắng gia đình hắn sẽ báo cảnh sát.

"Chắc chắn không?" "Tôi khẳng định, tuy rằng tôi và anh trai hắn ở thế giới của tôi không có quan hệ gì, nhưng tôi vẫn rất quan tâm đến cuộc sống của hắn, và thỉnh thoảng sẽ nghe ngóng về hắn." "Được." Nghiêm Phong nói xong, đi sang phía bên kia phòng.

Chú Mã hỏi: "Không tiếp tục thẩm vấn nữa à?" "Không có chứng cứ, thẩm vấn cái khỉ." Chú Mã chỉ có thể bất lực đi theo Nghiêm Phong.

Tại biệt thự của Nam Cung, căn phòng mà hắn và Nghiêm Phong đã ở rất lâu.

Lúc này, Nam Cung đang trò chuyện với mấy chị em.

Khi Nam Cung nhìn thấy Nghiêm Phong bước vào, bèn bảo các cô gái tản ra.

"Ông chủ?

Nhanh vậy sao?" Nam Cung cho rằng thẩm vấn tội phạm ít nhất cũng cần một hai tiếng đồng hồ.

Nghiêm Phong đi đến trước một chiếc ghế sô pha ngồi xuống, đột nhiên cảm giác nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Không có cách nào, chứng cứ không đủ, tôi không thể nói gì." Nam Cung lắc đầu: "Tôi đã bảo cứ lấy cái đĩa phim ra, như vậy có thể lấy được chứng cứ phạm tội của hắn." "Nhưng quá nguy hiểm.

Tôi không cho phép bất kỳ thương vong nào." Nghiêm Phong lắc

đầu.

Nếu cho hắn một lựa chọn khác, vẫn như cũ, hắn sẽ không chiếu bộ phim đó.

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy bất kỳ ai phải chết.

"Nhưng tôi là người máy, không thể chết." Nam Cung thở dài.

Nghiêm Phong trừng mắt nhìn hắn một cái, như muốn nói, trước đây cậu đâu có nói thế.

Nam Cung cũng nhìn vào mắt hắn, hỏi: "Sao cứ nhìn chằm chằm tôi thế?" Khóe miệng Nghiêm Phong giật giật: "Không, chỉ nhìn xem cậu đẹp trai cỡ nào thôi." "Tự nhiên rồi." Nói xong, Nam Cung vuốt lại mái tóc mái.

Thực ra không thể trách Nam Cung.

Nếu không phải vì hắn, người ta có thể thật sự sẽ chết.

Tuy rằng kết quả lần này không quá lý tưởng, nhưng toàn bộ sự việc thuận lợi, ít nhất không có nhân viên thương vong.

Đủ rồi.

Sau này hãy bàn đến những chuyện còn lại.

Nghiêm Phong hiện tại thà xuống địa ngục còn hơn để giấy trắng mực đen ghi chép về cái chết.

"Vậy cứ nhốt hắn lại?" Nam Cung hỏi.

"Chỉ có thể làm vậy, không làm phiền cậu chứ?" Câu nói này chỉ là khách sáo, vì hắn biết Nam Cung sẽ không từ chối.

"Cũng không có gì bất an, chỉ là bị bắt và trói lại thôi.

Không phải hơi quá ngầu sao?" Nói xong, Nam Cung bật tivi lên.

"Vậy ý cậu là gì?" Nghiêm Phong nheo mắt nhìn.

Nam Cung buồn chán đổi kênh, nói: "Trừng phạt.

Trong này tôi có đủ các loại trừng phạt." Tôi không ngờ Nam Cung lại là một kẻ đen tối như vậy.

Nhưng điều đó kích thích sự tò mò của Nghiêm Phong: "Trừng phạt thế nào?" "Đầu tiên," Nam Cung nói rồi lại dừng lại, mang lại cảm giác chẳng tốt lành gì.

"Đầu tiên?" Nghiêm Phong hỏi.

Nam Cung đặt điều khiển từ xa xuống: "Tôi sẽ đặt một bữa ăn ngon trước mặt hắn, tôi bảo đầu bếp dốc hết sức nấu, làm cho mùi thơm nức mũi." Nam Cung nói xong, liếc nhìn Nghiêm Phong một cái.

Nghiêm Phong cũng liếc lại.

"Sao cậu nhìn tôi?" Hai người đồng thanh.

"Tôi đang đợi cậu nói tiếp." "Tôi nói xong rồi." "..." "Vậy kế hoạch là gì?

Làm một bữa cơm ngon, để hắn ăn đến chết?" Thật sự không hiểu Nam Cung làm vậy có tác dụng gì.

Nếu phạm tội, phải cho một bàn đầy thức ăn.

Vì cái công việc chết tiệt đó?

Phạm một sai lầm, ở đây ăn mì gói.

"Nghe tôi nói trước đã." "Nói xong chưa." "Chẳng lẽ anh không cho rằng anh sẽ hiểu ý tôi sao?" "Hiện tại cậu đang chửi tôi ngu đấy à?" Nghiêm Phong vừa bị phê bình nên rất nhạy cảm, nhất là khi người khác ám chỉ hắn ngốc.

Nam Cung không hiểu tại sao hắn lại nổi giận, hình như không có chọc giận gì, nhưng ai bảo hắn là ông chủ, đành bình tĩnh xoa dịu cảm xúc của hắn: "Anh thông minh như vậy, ai dám bảo anh ngốc?"

Nghiêm Phong hơi bình tĩnh lại: “Đừng khách sáo, tiếp tục bàn kế hoạch.” “Đặt những thức ăn đó trước mặt hắn, nhưng không cho hắn ăn, đặt ở chỗ hắn không với tới được, để hắn đói vài ngày.” Nói xong, Nam Cung lộ ra một nụ cười gian xảo.

Chương 856

Nghiêm Phong cũng cười ngây ngô theo.

Ở bên cạnh nhìn vào, Chú Mã thấy hai người họ như hai kẻ ngốc.

“Tôi không ngờ đấy, Nghiêm Phong.

Hóa ra cậu là người như vậy.” Nếu có một biểu cảm có thể hình dung biểu cảm của Nghiêm Phong lúc này, đó nhất định là biểu cảm cười xấu xa chữ V.

Nam Cung chỉ tay: “Tưởng bở, tưởng bở.” Sau đó hỏi: “Ông chủ, ngày mai tôi có mở cửa không?” “Đương nhiên!

Tín ngưỡng mà!” Chỉ cần không có đại sự xảy ra, Nghiêm Phong sẽ kiên trì mở cửa kinh doanh.

Nam Cung nghe tin này thì ủ rũ: “Tôi tối nay lại phải quét dọn rồi.” Nghiêm Phong nhìn những cô gái đang đi dạo bên cửa, hỏi: “Tại sao?

Bọn họ quan trọng lắm à?” Nam Cung cũng nhìn ra cửa, mấy cô gái vội vàng rụt đầu lại.

“Đương nhiên không phải.” Nam Cung trả lời.

Nghiêm Phong lấy điện thoại ra xem: “5:30, Lương Nghị chắc nấu xong rồi.” Nói xong định bỏ đi.

Nam Cung đi theo sau.

“Muốn về cửa hàng à?” Nghiêm Phong có chút kinh ngạc.

“Nếu không thì sao, cách cửa hàng hơn 40 cây số.

Anh định đi bộ về à?” Nam Cung hỏi.

Cậu định đưa tôi về sao?

Tôi cảm động quá!

Nhưng sau khi lên xe, hắn phát hiện Nam Cung lái xe kiểu gì, khiến hắn nghi ngờ liệu cậu ta có định lôi bằng lái ra bán không.

Nhanh chóng dập tắt ý nghĩ đó, Lương Nghị cả ngày dọn dẹp vệ sinh, mệt muốn chết, nên không thể tăng thêm gánh nặng.

Nam Cung lái quá nhanh, 40 cây số chưa đầy 20 phút đã chạy xong.

Xuống xe, Nghiêm Phong cảm thấy chóng mặt, hơi buồn nôn.

Vừa nãy từ chối bảo lái chậm lại, Nghiêm Phong lên kế hoạch tháng này trừ lương.

"Ông chủ, không sao chứ?" Lý San San ở trong quán thấy Nghiêm Phong lảo đảo bước ra, vỗ vỗ lưng hắn.

Nghiêm Phong cảm thấy khá hơn nhiều.

Sau khi xong việc, quyết định tháng này chuyển lương của Nam Cung cho Lý San San. *** Vì nhiệm vụ này, Diêm Vương đại nhân đã cho hắn làm bài kiểm tra.

"Cho nên ông và Vương Diễm hợp lại lừa tôi, đúng không?" Đây là điều Nghiêm Phong không thể chấp nhận nhất, hắn từ đầu đến cuối đều đang giúp đỡ Chú Mã.

Không có nghĩa vụ phải làm vậy, nhưng hắn coi Chú Mã là bạn, đương nhiên có thể giúp đỡ.

Chú Mã gật đầu.

"Tôi thất vọng về ông." Nói xong câu đó, Nghiêm Phong mở cửa nhà vệ sinh đi ra ngoài.

Quay lại phòng nướng bánh của Nam Cung, lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm.

Lần này, hắn học khôn, không hỏi Nghiêm Phong đã xảy ra chuyện gì nữa, chuyên tâm vào việc mình đang làm.

Ngược lại, Chú Mã cứ mãi làm phiền Nghiêm Phong: "Tôi bị ép buộc!

Tôi không còn cách nào khác!

Nếu tôi không làm theo lời ngài ấy, tôi sẽ lại bị nhốt, cậu biết mà." Nghiêm Phong quay đầu đi, chăm chú vào lò nướng, hoàn toàn coi ông ta như người không tồn tại.

Đương nhiên rồi, Chú Mã tiếp tục: "Hơn nữa, bài kiểm tra, xem cậu có đủ tốt bụng không, xem cậu có thể bộc lộ mặt tốt của mình không.

Hiện tại các dấu hiệu cho thấy cậu có loại năng lực đó!

Tôi nên vui mừng, đúng không?" Nghiêm Phong hỏi lò nướng bao nhiêu độ?

Vẫn không thèm để ý, quay sang nói chuyện với Nam Cung.

"250 độ, oa!

Ai chỉnh lên 250 độ vậy?" Nam Cung vội vàng đi tới, hạ thấp nhiệt độ.

Bình thường, nướng bánh mì không thể dùng nhiệt độ cao như thế.

Chương 857

"Ừ, tôi chỉnh đấy, 250 độ." Nghiêm Phong vẫn nhìn Chú Mã, giống như đang mắng cái lò, lại giống như đang mắng người.

Chú Mã cũng nghe ra hàm ý của Nghiêm Phong, nhưng chẳng giận chút nào, vì chính ông ta đã làm Nghiêm Phong giận trước.

"Hiện tại cậu đã qua bài kiểm tra, bài kiểm tra cuối cùng là xem cậu có thể giết người hay không.

Kết quả, đáp án của cậu đạt điểm tuyệt đối!

Đã qua đánh giá!

Vui lên đi!" Nghiêm Phong không chịu nổi việc bị bạn bè lừa dối, cho dù có lý do chính đáng.

Chú Mã thấy khát nước: dỗ dành gã này còn mệt hơn dỗ vợ nữa.

"Ngụy tử, bảo người của cậu thả hắn đi." Đợi bánh mì ra lò, đột nhiên hắn nói với Nam Cung.

Nam Cung dường như đoán được hắn sẽ làm vậy, tịnh không quá ngạc nhiên.

Chỉ khẽ hỏi: "Tại sao?" Nghiêm Phong đào một cái hố hồi hộp cho Ngụy tử: "Vừa nãy không phải chiến thuật của cậu đối với hắn vô dụng sao?" "Có liên hệ tất nhiên à?" "Cái gã tôi bắt căn bản không phải người, cho nên sử dụng chiến thuật đối với hắn một chút tác dụng cũng không có." "Tôi bảo cậu!" "Sách lược của tôi quá tốt, sẽ không có hiệu quả đâu.

Vậy hắn không phải nhân loại?" "Tôi cũng không biết." Nghiêm Phong nói một lời nói dối thiện ý, để tránh thêm nhiều rắc rối.

“Được rồi,” Nam Cung Ngụy tử là người có giáo dưỡng.

Nghiêm Phong không nói nhiều, cậu ta cũng sẽ không hỏi nhiều: “Tôi sẽ gọi điện thoại.” Mấy phút sau, cúp điện thoại của Nam Cung, hắn báo kết quả cho biết.

“Người đó mất tích, để lại một tờ giấy.

Tờ giấy đó dường như là gửi cho cậu.

Tôi bảo bọn họ gửi vào điện thoại của tôi.” Nam Cung mở album ảnh, mở tấm ảnh mới nhất cho hắn xem.

Trên đó viết: Nghiêm Phong, chúc mừng đã qua bài kiểm tra.

Thật sự là một bài kiểm tra.

Tuy rằng Chú Mã vừa nãy đã nói cho hắn biết, nhưng hắn luôn cảm thấy không tin lời Chú Mã.

Nam Cung nhìn có vẻ cao hứng, bởi vì trước đó Hệ thống giao nhiệm vụ, nên Nam Cung cho rằng nhiệm vụ của mình đã thành công.

“Vậy thì tốt quá, tối nay không gọi thêm đồ ăn ăn mừng sao?

Tôi bao!” Với trù nghệ của Lương Nghị, cấm không được ai thèm nhỏ dãi ba thước.

“Ý kiến hay.” Nghiêm Phong giơ ngón tay cái với Nam Cung.

Lương Nghị tội nghiệp không biết mình bị hai tên nhóc con hãm hại.

Việc buôn bán hôm nay vẫn hot như mọi ngày.

Nghiêm Phong giao cho Lý San San một nhiệm vụ quan trọng, buổi sáng đi học, tối tan học về thì mua thêm thức ăn.

Bởi vì hôm nay là ngày nghỉ của Lương Nghị, không mua thức ăn.

Thực tế thì Lương Nghị không nghỉ, nhưng cậu ta cứ lượn lờ viết

viết vẽ vẽ, cho nên Nghiêm Phong miễn cưỡng đưa một ít tiền làm bữa tối, bảo cậu ta ra ngoài, ám chỉ nên về nấu cơm, nếu không sẽ phải uống gió tây bắc.

Cùng Nam Cung vẫn chưa có cơ hội nói chuyện, mãi cho đến khi đồ bán gần hết.

"Ông chủ, thứ đó nếu không phải con người, vậy là gì?

Có thể biến mất sao?" Nghiêm Phong sớm đã có đáp án cho câu hỏi này, tịnh không áp lực khi trả lời.

"Là một con người, nhưng không phải người ở thế giới bên này của chúng ta." Đúng vậy, Nghiêm Phong định dùng lý thuyết thế giới siêu lớn bên kia để lấp liếm qua cửa.

Quan trọng là, Nam Cung cũng tin.

"Mỗi người đều có một thế giới siêu lớn?" Nam Cung nói, dường như tràn đầy hướng về thế giới đó.

Sau đó Nghiêm Phong vẽ cho cậu ta một cái bánh vẽ to đùng: "Có cơ hội tôi sẽ đưa cậu đi." "Được!" Cuối cùng cũng tìm được thứ có thể khiến Nam Cung cảm thấy thần vãng.

"Được rồi." Lúc này Nam Cung toàn thân tràn đầy sức sống, mọi mệt mỏi đều bị gió thổi bay.

Bán xong bánh mì, Nghiêm Phong về nhà ngủ.

Vừa đóng cửa, liền nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường.

"Sao rảnh thế?

Không phải Hắc nhân và Bạch nhân bận lắm sao?" Nghiêm Phong nhớ Thang Nhã Tình trước đó từng nói với hắn.

Hắc nhân và Bạch nhân đều bận, gần như không thể gặp.

Chương 858

Nhưng hiện tại Nghiêm Phong đã gặp mấy lần rồi.

“Cậu tưởng tôi muốn gặp cậu à?” Hắc Vô Thường nói, lúc nào cũng giữ bộ mặt lạnh lùng.

“Tiểu Nguyên, kỳ thực Diêm Vương muốn tôi đưa cho cậu một vị trí.” Bạch Vô Thường dễ nói chuyện hơn giải thích một chút.

Nghiêm Phong không biết nên nói gì.

“Vị trí?

Vị trí gì?” “À, phải giúp đỡ Diêm Vương.” Bạch Vô Thường tiếp tục giải thích.

“Tại sao tôi phải giúp Diêm Vương?

Người trưởng thành?” Không biết tại sao vô duyên vô cớ lại phải làm việc cho Diêm công.

“Thiên tử, cậu nên vui mừng mới đúng.” Nói xong, trong tay Bạch Vô Thường bỗng dưng xuất hiện một tấm huy chương, định đeo cho Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong theo bản năng né tránh, Bạch Vô Thường không đeo vào được.

“Còn tránh?” Bạch Vô Thường có chút tức giận.

“Đeo cái gì?” Bạch Vô Thường giơ huy chương trên tay: “Rõ ràng, muốn đeo cho cậu cái này.” “Để xử lý?” Nghiêm Phong luôn cảm giác không ổn.

Lúc này, Hắc Vô Thường oán giận nhìn Bạch Vô Thường: “Cá nhân tôi đề cử cậu ta, có thể giải quyết được, đến lúc đó hết cách rồi.

Cậu có thể giải thích với Diêm Vương.” “Tuy rằng tôi đề cử, nhưng tôi cũng cần sự đồng ý của cậu ta, cậu ta cũng có trách nhiệm.” Nghiêm Phong không biết tại sao bọn họ lại cãi nhau, nhưng dường như nguyên nhân cãi nhau là vì hắn.

Dường như là một chức vị khó hiểu được đề cử?

“Xin lỗi, làm phiền chút.

Đề cử tôi vào chức vị gì vậy?” Nghiêm Phong ngắt lời tranh cãi.

Cả hai đồng thời dừng lại: “Thì sao nào?” “Tại sao lại là tôi?” “Bởi vì tôi cho rằng tính cách cậu tốt.” Dường như là một lý do hay.

Sau đó cả hai đồng thanh: “Phải đeo vào!” “Đeo vào đi, ký chủ, đối với cậu có lợi đấy.” Hệ thống lên tiếng, ai không đeo chứ, bị câu nói này làm thay đổi ý định.

“Có lợi gì?” “Đang ở trước mặt, cứ hỏi đi.” Hắc Bạch Vô Thường thấy Nghiêm Phong ánh mắt đờ đẫn, tưởng hắn đang suy nghĩ.

Khi biểu cảm của hắn khôi phục bình thường, Bạch Vô Thường hỏi: “Cân nhắc thế nào rồi?” “Sẽ có tác dụng phụ không?” Nghiêm Phong hỏi.

“Không có tác dụng phụ.” “Huy chương này có năng lực gì?” “Tôi thực sự không biết.” “Tôi cần phải đeo nó suốt sao?

Tôi có thể tháo ra khi tắm không?” “Nó sẽ cấy vào cơ thể cậu, và sau này trở thành một phần của cậu.” Nghiêm Phong cảm thấy thứ này sẽ có tác dụng phụ.

Quan trọng là vẫn chưa biết năng lực của huy chương này.

Vậy, khi tôi đeo huy chương, tôi phải làm gì?

“Tôi không biết, trực tiếp nghe lệnh của Diêm đại nhân.” Bạch Vô Thường nhất nhất trả lời câu hỏi của Nghiêm Phong.

Mắt Nghiêm Phong đảo một vòng, lại hỏi: "Vị trí của tôi cao hơn các ông không?" "Hừ." Lần này là Hắc Vô Thường lên tiếng, cười lạnh nói: "Nằm mơ đi." "Đeo không?" Hắc Vô Thường không giống Bạch Vô Thường dễ tính như vậy, ngữ khí của ông ta tràn đầy uy hiếp.

Mặc dù Hệ thống vừa nãy bảo hắn đeo, hắn đã quyết định đeo, nhưng vẫn cần giữ giá: "Tôi nhất..." "Nhất cái P!" Giọng Hệ thống vang lên.

Sau đó một bàn tay vô hình đẩy Nghiêm Phong về phía cửa.

"Chịu ra rồi à?" Hắc Bạch Vô Thường đắc ý cười.

Nghiêm Phong đành phải dùng một nụ cười ấm áp đáp lại nụ cười giảo hoạt của Hắc Vô Thường, ý đồ dùng mỹ đức phục người.

Kết quả Hắc Vô Thường không nói hai lời trực tiếp giật huy chương từ tay Bạch Vô Thường ấn thẳng vào cơ thể Đại Nguyên (Nghiêm Phong).

Nghiêm Phong chỉ cảm thấy trong cơ thể một trận thanh lương, sau đó cái huy chương biến mất.

"Được rồi." Hắc Vô Thường vỗ vỗ tay, sau đó biến mất tại chỗ.

Bạch Vô Thường nói với Nghiêm Phong: "Kỳ vọng lần sau chúng ta gặp lại", sau đó cũng biến mất.

Để lại Nghiêm Phong một mình trước cửa hàng suy ngẫm về cuộc đời?

Bà Trần ở cửa hàng văn phòng phẩm đối diện hỏi: "Tiểu Nghiêm, sao thế?" "Không có gì ạ, bà ơi, chỉ là hôm nay thời tiết tốt, ra phơi nắng chút thôi." Nghiêm Phong vươn vai một cái, đi trở lại cửa hàng.

Đi đến trước gương, nhìn đi nhìn lại, dường như đều không thay

đổi.

Cái huy chương kia thật sự có tác dụng phụ không?

Tuy rằng Hắc Bạch Vô Thường nói không, nhưng có thứ gì đó mạc danh kỳ diệu đột nhiên chui vào người, cảm thấy luôn sẽ có một số ảnh hưởng không tốt.

Thôi kệ, tạm thời đừng lo lắng.

Chương 859

Nếu vì chuyện này mà chết, lúc xuống địa ngục sẽ tính sổ với bọn họ.

À quên, Hệ thống, mày có thể dự đoán công năng của huy chương này không?

Nghiêm Phong chỉnh lại kiểu tóc.

"Làm thế nào dự đoán một kế hoạch?

Tương lai sẽ biết.

Cho ta?" "Mật thất tiếp theo?" "Không phải mấy ngày trước mới cập nhật mật thất sao?

Mật thất cập nhật nhanh vậy à?" "Cố khách không phản ánh là chơi chưa đã sao?

Mục đích ban đầu của ngươi là để ta chạy trốn khỏi mật thất, không phải sao?" "Nhưng ta không thể vô duyên vô cớ giao cho ngươi trong mật thất." Nghiêm Phong biết Hệ thống sẽ nói câu này rất lâu: "Không sao, sau đó có thể dán nhiệm vụ, ta có thể làm xong, ta hoàn thành nhiệm vụ." Tuy rằng mỗi hạng nhiệm vụ đều có chút nguy hiểm, nhưng lại mang đến niềm vui cho cuộc sống của hắn.

"Đợi đấy đi, đừng lo lắng, cứ thế đã." Hệ thống tạm thời không có nhiệm vụ giao cho.

Nghiêm Phong cũng không kiên trì, mấy thứ này giống như tình yêu vậy, không thể cưỡng cầu.

Buổi chiều, khi Lý San San vừa mua rau về, Lương Nghị cũng đi theo về cửa hàng.

Hai phút sau, Trần tiểu thư cũng đến.

Do Lý San San quả thực mua quá nhiều rau, cô và em gái của Lương Nghị cùng làm việc trong bếp.

Trần tiểu thư và Nghiêm Phong nhàn nhã ngồi xếp bằng suy ngẫm về cuộc sống bên ngoài.

Trong quá trình ăn cơm, Nghiêm Phong mới ý thức được hoàn cảnh gia đình em gái Lương Nghị hẳn là phi thường, mặc quần áo đều là đồ cao cấp, cả người toát ra một loại khí chất sang trọng.

Chính lúc định hỏi chuyện này, Trần tiểu thư mở miệng: "Dì ơi, dì có một người chồng rất yêu dì phải không?" Nghiêm Phong như trút được gánh nặng nhìn Trần, cuối cùng thì cái cô Trần độc miệng này cũng có chút EQ.

Khi Trần hỏi, em gái Lương Nghị (sau đây gọi tắt là dì Lương) đang ưu nhã thổi canh trong thìa.

Khi nghe câu hỏi của Trần, lập tức dừng lại hành động, trả lời: "Sao cháu nhìn ra?" Khi dì Lương nói chuyện, ánh mắt dường như đang cười.

Một chút cũng không giống Lương Nghị.

Lương Nghị hơn năm mươi tuổi rồi, năm tháng đã để lại dấu vết trên mặt ông.

Khác với Lương Nghị, dì Lương nhìn dường như trẻ hơn gần hai mươi tuổi.

Tuy rằng gần như không nhìn ra dấu hiệu lão hóa, nhưng thuộc về loại người vẫn tồn tại mị lực.

Nếu Lương Nghị không ở đây, hắn sẽ trực tiếp xưng hô dì Lương là "Em gái".

“Cái vòng cổ trên tay dì, mẹ cháu cũng có một cái, chỉ có hai cặp vợ chồng có thể cùng đi mua, đại gia hạn chế là năm cặp.” Trần nghe xong, suýt chút nữa sặc cơm.

Đoán dì Lương hẳn là một phú bà có tiền, nhưng không ngờ lại giàu đến thế.

Hôm nay đưa tiền cho Lương Nghị dẫn em gái ra ngoài ăn cơm, thật thú vị.

Nhưng tại sao Lương Nghị có một người em gái giàu có như vậy lại chưa từng nghe ông ấy nhắc tới?

Trước khi gặp dì Lương, hắn cho rằng gia đình ông ấy thuộc loại hình gần như không thể cạy miệng.

Nhưng dưới sự giúp đỡ một chút của em gái, có thể sống tốt hơn.

“Tên nhóc này thật có mắt nhìn.” Dì Lương cười nói: Thậm chí Nghiêm Phong, một chàng trai mười mấy tuổi khác hẳn với Lương Nghị, cũng có thể nhìn ra một chút ma lực.

“Sư phụ, có một sở thích.” Giọng nói của Hệ thống đột nhiên lại vang lên.

“Bệnh thần kinh!

Tao chỉ cảm thấy dì ấy đẹp thôi, lần đầu tiên có chút cảm giác.” Hệ thống: “Chậc chậc chậc.” Tuy rằng Nghiêm Phong và ba người kia đều tò mò tại sao hai anh em lại đi những con đường khác nhau, nhưng cũng biết trực tiếp hỏi là bất lịch sự, bèn chuyển sang chuyện phiếm việc nhà.

Ở giai đoạn cuối bữa ăn, Lương Nghị nói với em gái: “Em gái nhỏ của anh có bạn gái rồi, giọng nói của cô bé ngọt ngào lắm.” “Ồ?

Sao không bảo Tiêu Viêm dẫn bạn gái về xem thử?” Dì Lương ăn

xong, đũa được đặt ngay ngắn trên bàn, ưu nhã ngồi đó.

Dường như tịnh không kinh ngạc việc Trương Hoài Hào có bạn gái, giống như đã biết từ trước.

Tuy rằng có bạn gái cũng chẳng có gì kỳ lạ.

“Anh không biết nó có rảnh không.

Tiểu Yến bảo anh, hình như đang quay một số video.

Mỗi ngày đều bận, anh có thể xem trên điện thoại, nhưng anh biết tìm ở đâu để chơi với đám người trẻ tuổi chứ?” “Cho ông một bất ngờ, là Trương Hoài Kỳ.” Hiên Viên Dã cũng nháy mắt với Trương Hoài Hào.

Lưu Hoài Anh và Trương Hạo chỉ có thể mộc nột gật đầu.

Chương 860

Hiên Viên đi đến bên cạnh, nói: "Dì à, kỳ thực người cháu cảm kích nhất là ông chủ của dì.

Là cậu ấy liên hệ cháu, cháu biết ông ấy làm việc ở đây." Lương Nghị tràn đầy cảm kích nhìn vào mắt Nghiêm Phong.

Loại ông chủ này xứng đáng để ông giúp đỡ làm việc cả đời!

Nghiêm Phong ngại ngùng gãi đầu: "Cho nên hôm qua cháu không bảo chú Lương mua nhiều đồ ăn hơn." Lần tiệc tối chỉnh phong này trôi qua trong không khí vô cùng vui vẻ.

Trần tiểu thư cũng ngẫu hứng nhảy một điệu, trong nháy mắt đẩy không khí bữa tiệc lên cực hạn.

Đêm nay là đêm Lương Nghị cười nhiều nhất.

Tiếp theo, cả phòng người đều hài hòa xem Gala chào xuân.

Đương nhiên, trừ Nghiêm Phong và Trần tiểu thư đều bận, phải chuẩn bị bánh mì bán cho ngày mai Nguyên Đán, đêm nay có năng phải thông tiêu.

Khi Trần làm bánh mì, ngáp một cái, đưa bánh mì cho Nghiêm Phong, đồng thời kèm theo một chiếc chìa khóa: "Tối nay cho cậu ngủ ở nhà tôi, sáng mai tôi bay." Nghiêm Phong cảm động nhận lấy chìa khóa, đi ra phòng khách tràn ngập tiếng cười.

Hắn giao chìa khóa cho Trương Hoài Hào và vợ, nhưng đôi vợ chồng này lại định ở lại đây cùng Lương Nghị cả đêm.

Nghiêm Phong đưa chìa khóa, bởi vì kế hoạch ở đây một tuần, nhất định phải có một chỗ ở.

Đến năm giờ sáng, không kịp về phòng nghỉ ngơi, Trần bị chiếc xe thể thao đang nổ máy đưa về nhà.

Những người thức đêm nằm la liệt trên ghế sô pha.

Một gia đình ba người, chỉnh tề nằm cùng một chỗ.

Bảy giờ sáng, Lương Nghị thấy Nghiêm Phong chưa dậy, bèn gõ cửa, gọi Nghiêm Phong dậy.

"Chúc mừng năm mới!" Nghiêm Phong vừa mở cửa, Lương Nghị vui vẻ nói với hắn.

Tuy rằng Nghiêm Phong lúc mới mở cửa trông rất mệt mỏi, nhưng khi thấy nụ cười của Lương Nghị, hắn cũng vui lây.

"Chúc mừng năm mới!" Khi tôi mở cửa, bên ngoài đã có người.

Đây không phải là một thành phố lớn, đa số cư dân đều là người bản địa, cho nên cảnh tượng rất đông vui.

"Hôm nay có hoạt động!

Tôi xem nội dung hoạt động trước đã." Nghiêm Phong chỉ vào quy tắc hoạt động dán ở đó hôm qua, giải thích cho mọi người.

"Vậy hôm nay mật thất cũng ở trong đó sao?

Một chút." Người nói là một người vô cùng quen thuộc, Thường Kim Phượng.

Nghiêm Phong bảo cô, khi tối qua đang vui vẻ trong đêm giao thừa, hôm nay sẽ có một mật thất mới.

Nhưng lần này Nghiêm Phong không thấy gã đầu trọc, chắc là đã về quê xem mắt rồi.

Không chỉ Thường Kim Phượng, Nghiêm Phong còn nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Văn Đông.

Lần trước gọi điện thoại thảo luận tiến triển nghiên cứu thì Nghiêm Phong cho leo cây, không có thời gian liên hệ lại.

Tôi không ngờ hôm nay hắn sẽ ở đây.

Nghiêm Phong cho rằng hắn đến đòi nợ.

"Đúng vậy, người thoát khỏi mật thất cũng có thể được điểm, nhưng mật thất hôm nay mười giờ mới mở cửa." Cũng là Nghiêm Phong vừa mới nhận được tin nhắn.

Thường Kim Phượng nghe tin này xong, xoay người rời đi.

Lập tức mở điện thoại, hẹn 10 giờ gặp Nghiêm Phong, cho nên phải quay về cho kịp thời gian.

Nghiêm Phong chỉ có thể đồng ý trước, nếu Nghiêm Phong nguyện ý, có thể đi trước một chuyến.

Đồ buổi sáng chưa đến một tiếng đã bán hết.

Ba người giúp việc của Trần lại đến giúp.

Trương Hoài Hào và Hiên Viên cũng ở trong quán giúp đỡ.

Tóm lại, rất bận.

Chỉ bán 1 vạn cái bánh mì, khiến Nghiêm Phong vô cùng khủng hoảng.

Từ mật thất đào tẩu không thể kiếm lại 10,000 bảng Anh.

Trong mật thất chơi phải tốn thời gian dài.

Chương 861

Tám giờ, Nghiêm Phong cho ba người giúp việc về, chỉ giữ lại những người chơi mật thất.

Hôm nay, rất nhiều người đều đặt trước mật thất, nhưng Nghiêm Phong không thể đồng ý, bởi vì Hệ thống bảo hắn, mật thất hôm nay có thể có thời gian vô hạn.

Mười giờ, Nghiêm Phong và bạn gái Vạn Ngọc Khê chuẩn giờ đến cửa hàng, đồng thời dẫn theo một cặp vợ chồng khác.

Hai người lần lượt tên là Tần Vũ và Lý.

"Chúc mừng năm mới, sao chuẩn giờ thế?" Nghiêm Phong nhìn điện thoại, mới mười giờ, không sai chút nào.

"Có bốn người à?" Nghiêm Phong hỏi.

Nghiêm Phong nhìn những người mình dẫn theo, tỉ mỉ đếm, sau đó hỏi: "Nhìn thấy người thứ năm à?" Câu nói này thành công khiến mọi người đều cười.

Nghiêm Phong (Ông chủ) trả lời: "Không, ý tôi là, nếu chỉ có bốn người, có ngại thêm một người nữa vào không?" Loại tình huống này thực tế có chút khó chấp nhận.

Khi những người khác đang vui vẻ chơi game, lại có một người lạ xen vào, thì không ai cảm thấy quá tốt.

Nghiêm Phong thấy đối phương có chút không tình nguyện, cũng không nói nữa: "Tôi chỉ hỏi, có ngại không thôi." Lúc này, Thường Kim Phượng vừa từ bên ngoài đi vào: "Nếu nguyện ý cùng tôi chơi, tôi sẽ chi trả toàn bộ phí tổn." Khi nói câu này, trên người Thường Kim Phượng tràn ngập hào khí.

Nghiêm Phong (khách) vốn dĩ định từ chối, nhưng Vạn Ngọc Khê và Lý lại vì không muốn bỏ lỡ món hời lớn như vậy.

Dù sao cũng chỉ có một người, tiết kiệm được tiền.

“Được thôi.” Cuối cùng vui vẻ đạt thành thỏa thuận.

Khi chính thức muốn tiến vào mật thất, Nghiêm Phong (khách) mới biết được giá cả và phương thức của mật thất.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của bọn họ, Nghiêm Phong (Ông chủ) không nói nên lời.

“Sao thế?” Thường Kim Phượng nhìn ra sự khác thường của Nghiêm Phong: “Mật thất có vấn đề gì à?” Nghiêm Phong lắc đầu.

“Vậy sao thế?

Mau đưa tôi vào.” Lại tạo ra tạp âm trong này.

Nghiêm Phong bình tĩnh lại, sau đó giả vờ bình tĩnh trả lời: “Trước khi vào mật thất, tôi phải nói cho mọi người biết một số việc.” “?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Căn phòng bí mật này.

Một người. 5000 nguyên một ngày.” Nghiêm Phong nói xong cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn biểu cảm của bọn họ.

Nếu người này không phải anh em của hắn, Nghiêm Phong đã sớm xông lên đánh, mỗi người 5000 một ngày.

Có khác gì cướp bóc đâu?

“Còn chơi không?” Lý nhìn bạn đồng hành, hỏi.

Hiên Viên Dương càng thích thoát khỏi mật thất, hôm nay là Nguyên Đán.

Hắn kiên định gật đầu, sau đó nhìn Nghiêm Phong, chờ đợi câu trả

lời.

“Chơi đi.” Nghiêm Phong không tin ông chủ Nghiêm sẽ giết bọn họ.

Gian mật thất này tuyệt đối đáng đồng tiền bát gạo.

Thường Kim Phượng cũng không nói gì.

Thông qua quét mã trực tiếp chi trả.

Nàng vẫn tín nhiệm Nghiêm Phong.

Một vị phú bảo nào đó đã chuyển 5000 nguyên đến.

Điều này khiến nhóm bốn người của Nghiêm Phong cảm thấy xấu hổ.

Trước đó tưởng là một thiên nguyên (1000 tệ), cho nên sẽ không có vấn đề.

Hiện tại là một thiên nguyên, ừm.

“Tôi sẽ thêm V của anh vào, sau đó chuyển tiền cho anh.

Khoản tiền này quá lớn, không thích hợp.” Tần Vũ nói xong lấy điện thoại ra, mở ra quét một cái.

Thường Kim Phượng đối với việc này tịnh không quan tâm.

Hiện tại chỉ muốn nhanh chóng vào mật thất.

“Không, tôi đã nói trước là tôi chi rồi, tôi chi rồi, tôi không dùng tiền, tiền tôi không thiếu.”